ĐÀO HOA LỘ

Bậc Thầy Phong Thủy

Nhóm dịch: BÁNH BAO

BẬC THẦY PHONG THỦY

Tác giả: Đào Hoa Độ

Thể loại: Phong Thủy, Đô Thị, Linh Dị, Sảng Văn

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Một ngày nọ, vì kiếm ăn mà Lý Bắc Đẩu dấn thân vào việc làm ăn phong thủy, dần dà hắn phát hiện ra hắn vốn không phải người thường.

Mục lục

Chương 1 - Bắc Đẩu
Chương 2 - Hung Trạch
Chương 3 - Tà Vật
Chương 4 - Cửu Long Áp Quan
Chương 5 - Tham Linh Ngọc
Chương 6 - Không Thể Chọc Nổi
Chương 7 - Biểu Diễn
Chương 8 - Trên Người Có Người
Chương 9 - Một Câu Miễn Phí
Chương 10 - Trò Chuyện
Chương 11 - Phong Thủy Âm Diện
Chương 12 - Trong Mắt Chỉ Toàn Là Tiền
Chương 13 - Coi Như Ta Không May
Chương 14 - Đúng Là Xui Xẻo
Chương 15 - Liên Quan
Chương 16 - Chết Đuối
Chương 17 - Thiên Sư Phủ
Chương 18 - Quỷ Đòi Nợ
Chương 19 - Chuyện Đó
Chương 20 - Ác Mộng
Chương 21 - Bố Cục Phi Xà
Chương 22 - Ngôi Mộ Hợp Táng
Chương 23 - Sai Người Đúng Thời Điểm
Chương 24 - Tìm Cách
Chương 25 - Ta Xem Ai Dám
Chương 26 - Trương Bân
Chương 27 - Chuột Chọc Vuốt Mèo
Chương 28 - Lời Người Trong Mộng
Chương 29 - Không Cần Khách Sáo
Chương 30 - Kỳ Quái
Chương 31 - Quỷ Quái
Chương 32 - Tên Nghèo Nàn
Chương 33 - Vô Liêm Sỉ
Chương 34 - Người Quen
Chương 35 - Đền Mạng

Chương 36 - Nhận Nhầm Người
Chương 37 - Trương Thắng Tài
Chương 38 - Vọng Khí
Chương 39 - Ngươi Là Gì Của Mã Liên Sinh
Chương 40 - Chí Hướng Khác Nhau
Chương 41 - Không Cam Lòng
Chương 42 - Tử Khí
Chương 43 - Hạt Châu
Chương 44 - Sao Ngươi Lại Tới Đây?
Chương 45 - Bình Tĩnh Phá Thế Cục
Chương 46 - Mời Ăn
Chương 47 - Thả Ta Ra
Chương 48 - Nghề Cũ
Chương 49 - Tiêu Tương
Chương 50 - Bách Hợp
Chương 51 - Hôi Gia
Chương 52 - Nhân Quả Tuần Hoàn
Chương 53 - Chuột Trộm Đồ
Chương 54 - Người Nông Dân Và Con Rắn
Chương 55 - Thất Vọng
Chương 56 - Chuông Phong Thủy
Chương 57 - Đúng Là Một Cao Nhân
Chương 58 - Tòa Nhà Thủy Loan
Chương 59 - Giở Trò Quỷ
Chương 60 - Quyết Định
Chương 61 - Chuyện Của Công Nhân
Chương 62 - Vì Ta Tin Ngươi
Chương 63 - Phía Dưới Tầng Hầm
Chương 64 - Tế Phẩm
Chương 65 - Hôi Bách Thương
Chương 66 - Bát Phương Áp Tài
Chương 67 - Bắc Đẩu, Đừng Lo
Chương 68 - Mạng Sống Đáng Giá Nhưng…
Chương 69 - Bên Trong Quan Tài
Chương 70 - Nghĩ Cách Đối Phó
Chương 71 - Âm Mưu
Chương 72 - Cứu Tinh
Chương 73 - Đây Là Vợ Tôi
Chương 74 - Đồng Lõa
Chương 75 - Báo Ứng

Chương 76 - Chính Là Người Này
Chương 77 - Cơm Âm Dương
Chương 78 - Nhanh Chóng Quyết Định
Chương 79 - Oán Khí
Chương 80 - Ghi Âm
Chương 81 - Cái Hộp
Chương 82 - Tên Trên Cái Hộp
Chương 83 - Chuyện Nhỏ
Chương 84 - La Giáo Sư
Chương 85 - Nguyện Ý Dâng Tặng Toàn Bộ Của Cải
Chương 86 - Đa Nhân Cách
Chương 87 - Ông Cụ
Chương 88 - Món Ngon
Chương 89 - Chỉ Là Lời Nói Đùa
Chương 90 - Mèo Thần
Chương 91 - Đều Là Thiên Mệnh
Chương 92 - Nguy Hiểm
Chương 93 - Vật Kia Tức Giận
Chương 94 - Thứ Không Sạch Sẽ
Chương 95 - Đắc Tội Với Người
Chương 96 - Cái Hộp
Chương 97 - Ta Không Biết Gì Cả
Chương 98 - Rác Rưởi Bệnh Viện
Chương 99 - Nó Muốn Làm Gì?
Chương 100 - Mèo
Chương 101 - Mèo Thành Tinh
Chương 102 - Ông Bà Triệu
Chương 103 - Khôn Sống Mống Chết
Chương 104 - Âm Diện
Chương 105 - Hà Kỳ Chính
Chương 106 - Chương 106: Khắc Vợ
Chương 107 - Đau Đầu
Chương 108 - Tiện Nhân
Chương 109 - Thất Tinh Long Tuyền
Chương 110 - Ăn Nói Bừa Bãi
Chương 111 - Không Phải Ngoại Tình
Chương 112 - Thọ Hạn Đã Đến
Chương 113 - Gây Gổ
Chương 114 - Tuyệt Vọng
Chương 115 - Ngươi Không Có Tư Cách

Chương 116 - Tứ Đại Gia Tộc
Chương 117 - Đúng Là Tri Kỷ
Chương 118 - Bé Gái Mặc Áo Bông Đỏ
Chương 119 - Tới Rồi Thì Đừng Hòng Đi
Chương 120 - Đợi Ngươi Đến Cầu Xin Ta
Chương 121 - Quỷ Con Bóp Cổ
Chương 122 - Bạn Tâm Giao
Chương 123 - Thật Sự Không Tệ
Chương 124 - Quả Thật Có Đầu Óc
Chương 125 - Tám Cái Đuôi
Chương 126 - Kẻ Cứng Đầu
Chương 127 - Ông Cụ
Chương 128 - Đào Mật
Chương 129 - Không Có Hứng Thú Với Phụ Nữ
Chương 130 - Tham Lam
Chương 131 - Về Nhà Ăn Cơm
Chương 132 - Sợi Dây Đen
Chương 133 - Có Mắt Không Biết Thái Sơn
Chương 134 - Nuôi Dưỡng Bà Bà Thần
Chương 135 - Khủng Khiếp
Chương 136 - Tà Thần Sống Lại
Chương 137 - Cái Hộp Nhỏ
Chương 138 - Cánh Tay
Chương 139 - Bà Lão Nhà Ai
Chương 140 - Hóa Hình
Chương 141 - Các Ngươi Thật Xấu
Chương 142 - Không Phải Người Tốt
Chương 143 - Hạn Bạt
Chương 144 - Hối Hận Không Kịp
Chương 145 - Bạt Làm Loạn
Chương 146 - Đồ Cưới
Chương 147 - Thêm Người Thêm Sức
Chương 148 - Hoàng Đại Tiên
Chương 149 - Hút Nhân Khí
Chương 150 - Nhị Trụ Tử
Chương 151 - Đối Đầu Với Bạt
Chương 152 - Không Cần Khách Sáo
Chương 153 - Hai Mươi Vạn
Chương 154 - Ngoài Ý Muốn
Chương 155 - Đồ Cưới

Chương 156 - Chỉ Còn Hơn Ba Trăm Ngày
Chương 157 - Là Ta Giết
Chương 158 - Nữ Sinh Xui Xẻo
Chương 159 - Hoàng Đại Tiên
Chương 160 - Vật Sống
Chương 161 - Tên Ẻo Lả
Chương 162 - Thú Vị
Chương 163 - Âm Binh Mượn Đường
Chương 164 - Lãng Tai
Chương 165 - Sởn Da Gà
Chương 166 - Lên Trời Hay Xuống Đất
Chương 167 - Treo Chuông
Chương 168 - Đám Chó Hung Ác
Chương 169 - Mất Tích
Chương 170 - Quỷ Đập Tường
Chương 171 - Hồng Phấn Khô Lâu
Chương 172 - Hiểu Lầm
Chương 173 - Tiễn Người Một Đoạn
Chương 174 - Trẻ Con Ngu Ngốc
Chương 175 - Làm Càn
Chương 176 - Khí Vương Giả
Chương 177 - Yêu Đạo
Chương 178 - Cáo Hoang
Chương 179 - Tiền Bối
Chương 180 - Quý Nhân
Chương 181 - Đấu Pháp
Chương 182 - Hắc Lão Gia Tử
Chương 183 - Thăm Dò
Chương 184 - Ý Trời
Chương 185 - Phía Sau
Chương 186 - Khỉ Nước
Chương 187 - Đàn Khỉ
Chương 188 - Bị Thương
Chương 189 - Cái Miệng Lớn
Chương 190 - Nhân Tài Giao Tiếp
Chương 191 - Miệng Phun Đầy Phân
Chương 192 - Địa Cấp
Chương 193 - Còn Không Mau Chạy
Chương 194 - Cầm Chân
Chương 195 - Bớt Nói Bậy

Chương 196 - Hết Tình Hết Nghĩa
Chương 197 - Trái Tim Của Thủy Dạ Xoa
Chương 198 - Lai Lịch
Chương 199 - Bà Lão Tinh Ranh
Chương 200 - Cháu Trai Vô Dụng
Chương 201 - Không Đánh Được Đâu
Chương 202 - Hai Mươi Lăm
Chương 203 - Cắn Chết Ngươi
Chương 204 - Đàn Bà Đê Tiện
Chương 205 - Làm Ăn Có Tiếng
Chương 206 - Phượng Hoàng Ấp Trứng
Chương 207 - Thất Vọng
Chương 208 - Không Còn Kịp Nữa Rồi
Chương 209 - Điểm Đáng Nghi
Chương 210 - Phản Đồ
Chương 211 - Chương 211: Bí Thuật
Chương 212 - Cầu Ô Thước
Chương 213 - Đừng Coi Thường Người Khác
Chương 214 - Mỹ Nữ
Chương 215 - Chưa Từng Thấy
Chương 216 - Lần Sau Không Dám
Chương 217 - Tìm Mã Đông Mai
Chương 218 - Xông Vào Thực Đường
Chương 219 - Lợi Người Lợi Mình
Chương 220 - Bằng Lòng
Chương 221 - Quỷ Khóc
Chương 222 - Mảnh Sứ Vỡ
Chương 223 - Nước Bẩn
Chương 224 - Năng Lực Cao Nhất
Chương 225 - Giao Long Xuất Hải
Chương 226 - Giao
Chương 227 - Giao 2
Chương 228 - Lực Sĩ
Chương 229 - Tiểu Quỷ Thi Dầu
Chương 230 - Tiểu Quỷ Thi Dầu 2
Chương 231 - Chuyện Khác
Chương 232 - Núi Hồ Cô
Chương 233 - Tìm Đồ
Chương 234 - Trong Đó Có Gì
Chương 235 - Nhờ Ân Đức Ngài

Chương 236 - Cô Gia Tốt Nhất Trong Mấy Năm Nay
Chương 237 - Đất Của Sơn Thần Nương Nương
Chương 238 - Cô Gia Đến Rồi
Chương 239 - Nhắm Mắt Lại Đi
Chương 240 - Ngươi To Gan Lắm!
Chương 241 - Ăn Dương Khí
Chương 242 - Cô Đơn
Chương 243 - Xin Lỗi
Chương 244 - Đồ Lưu Niệm
Chương 245 - Xông Vào Cấm Địa
Chương 246 - Sao Ta Không Nghĩ Ra
Chương 247 - Điều Kiện
Chương 248 - Kể Khổ
Chương 249 - Thần Ngũ Thông
Chương 250 - Sơn Thần
Chương 251 - Hiến Tế
Chương 252 - Tiểu Thanh
Chương 253 - Tức Cười
Chương 254 - Bắt Được Rồi
Chương 255 - Can Đảm
Chương 256 - Cưỡi Hổ Khó Xuống
Chương 257 - Đừng Quay Đầu
Chương 258 - Hạn Thiên Lôi
Chương 259 - Hủy Hoại Ba Đời
Chương 260 - Tai Bay Vạ Gió
Chương 261 - Màu Xám
Chương 262 - Phúc Tinh
Chương 263 - Giao Lộ Quỷ Thủ
Chương 264 - Lần Này Xong Rồi
Chương 265 - Chuyện Phiền Toái
Chương 266 - Lương Thái Thái
Chương 267 - Sau Lưng
Chương 268 - Trong Lòng Tự Rõ
Chương 269 - Mượn Lưng
Chương 270 - Mượn Lưng 2
Chương 271 - Đoạn Tử Tuyệt Tôn
Chương 272 - Quỷ Hút Máu
Chương 273 - Mảnh Ghép
Chương 274 - Rơi Nước Mắt
Chương 275 - Trộm Đồ

Chương 276 - Coi Hắn Như Ký Chủ
Chương 277 - Cười
Chương 278 - Tượng Mộ
Chương 279 - Thứ Mà Chuột Mắt Đỏ Cũng Phải Sợ
Chương 280 - Mùi Thối
Chương 281 - Một Vũng Máu Tươi
Chương 282 - Thứ Đó Mạnh Thật
Chương 283 - Ai Lại Độc Ác Như Vậy?
Chương 284 - Chết Vì Mê Tiền
Chương 285 - Cú Mèo
Chương 286 - Hụt
Chương 287 - Thứ Quý Hiếm
Chương 288 - Lại Là Tên Khốn Kiếp Này
Chương 289 - Họa Lớn
Chương 290 - Dầu Dẫn Thi
Chương 291 - Hy Vọng Sống
Chương 292 - Phương Pháp Chữa Trị
Chương 293 - Âm Thanh Ngày Càng Gần
Chương 294 - Quỷ Y
Chương 295 - Làm Sao Ngươi Biết
Chương 296 - Giải Độc
Chương 297 - Bạch Lão Gia Tử
Chương 298 - Gót Sen Ba Tấc
Chương 299 - Bảy Mươi Năm
Chương 300 - Người Phụ Nữ Đi Chân Trần
Chương 301 - Fan Boy
Chương 302 - Uế Khí Màu Xám
Chương 303 - Tóc Hoa Râm
Chương 304 - Nữ Thi Xinh Đẹp
Chương 305 - An Thần Tán
Chương 306 - Một Món Đồ
Chương 307 - Kết Lương Duyên
Chương 308 - Trái Thanh
Chương 309 - Hài Lòng
Chương 310 - Ý Tưởng
Chương 311 - Nói Nhảm
Chương 312 - Quỷ Bà Tử Ăn Thai
Chương 313 - Đại Sư Trúng Tà
Chương 314 - Ba Đứa Trẻ Chết Yểu
Chương 315 - Cái Đuôi

Chương 316 - Thứ Này Có Độc
Chương 317 - Chuyện Cũ
Chương 318 - Tai Ương
Chương 319 - Thùng Nước...
Chương 320 - Con Rồi
Chương 321 - Gian Xảo
Chương 322 - Mật Mã
Chương 323 - Con Gái Nhà Địa Chủ
Chương 324 - Người Đàn Ông Trung Niên
Chương 325 - Lừa Đảo
Chương 326 - Lời Giải Thích
Chương 327 - Tám Đồng Nửa Cân
Chương 328 - 666
Chương 329 - Ngày Tận Thế
Chương 330 - Sức Khỏe Quan Trọng
Chương 331 - Biện Pháp
Chương 332 - Thì Ra Là Ngươi
Chương 333 - Màu Sắc Khác Biệt
Chương 334 - Hang Động
Chương 335 - Hạt Châu
Chương 336 - Vậy Ta Là Ai?
Chương 337 - Không Thể Nào
Chương 338 - Sống Hay Chết Cũng Chỉ Đi Theo Ngươi
Chương 339 - Đi Theo Ta
Chương 340 - Ảo Tưởng
Chương 341 - Giao Tiêu
Chương 342 - Nợ Ơn
Chương 343 - Bảo Hiểm
Chương 344 - Giang Sơn Vững Chắc Vạn Năm
Chương 345 - Kẻ Thù
Chương 346 - Hà Lạc
Chương 347 - Tiêu Tương?
Chương 348 - Thay Đổi
Chương 349 - Ca Ca
Chương 350 - A Mãn
Chương 351 - Không Thể Tuyệt
Chương 352 - Tuyệt Chiêu
Chương 353 - Vảy
Chương 354 - Nguyên Thân
Chương 355 - Hành Khí

Chương 356 - Sắc Bén
Chương 357 - Phong Linh Tán
Chương 358 - Ngu Ngốc
Chương 359 - Vảy Ngược
Chương 360 - Bạch Hoắc Hương
Chương 361 - Mồi Lửa
Chương 362 - Đến Đâu Ta Cũng Nhận
Chương 363 - Tiếng Ngáy
Chương 364 - Không Có Gì Sai
Chương 365 - Không Tiếc Tiền
Chương 366 - Lắm Mồm
Chương 367 - Hắc Bạch Vô Thường
Chương 368 - Tự Do Phóng Khoáng
Chương 369 - Bảo Đảm Bình An
Chương 370 - Kỳ Lạ
Chương 371 - Đứa Bé Không Có Cha
Chương 372 - Tượng Người
Chương 373 - Về Nhà Ăn Cơm
Chương 374 - Tượng Người Cầm Quân
Chương 375 - Điều Quan Trọng
Chương 376 - Bảo Vệ
Chương 377 - Thợ Làm Công
Chương 378 - Dương Đại Ca
Chương 379 - Dọa Chết Ta Rồi
Chương 380 - Bí Mật
Chương 381 - Tế Công Bắt Rận
Chương 382 - Thiên Sơn Đồng Lão
Chương 383 - Vật Trấn
Chương 384 - Cẩu Thả
Chương 385 - Bốn Đồng
Chương 386 - Có Chết Thì Cùng Chết
Chương 387 - Thành Công
Chương 388 - Bị Theo Dõi
Chương 389 - Tụ Bảo Bồn
Chương 390 - Khó Hiểu
Chương 391 - Vẫn Chưa Có Kết Quả
Chương 392 - Có Duyên Gặp Một Lần
Chương 393 - A Mãn
Chương 394 - Làm Sao Có Thể
Chương 395 - Thật Hay Giả

Chương 396 - Oan Hơn Đậu Nga
Chương 397 - Kỳ Quái
Chương 398 - Trên Đầu Chữ Sắc Là Con Dao
Chương 399 - Đáng Tiếc
Chương 400 - Lửa Hơi Nhỏ
Chương 401 - Núi Tiêu
Chương 402 - Kim Quang
Chương 403 - Kiêng Kỵ
Chương 404 - Tròn Trịa
Chương 405 - Thẩm Mỹ
Chương 406 - Dây Chuyền
Chương 407 - Có Đồ Tốt
Chương 408 - Chết Vì Nàng
Chương 409 - Động Lòng
Chương 410 - Pháp Khí
Chương 411 - Trở Thành Yêu Tà
Chương 412 - Rễ Cây
Chương 413 - Lẽ Nào...
Chương 414 - Ngồi Yên Chờ Chết
Chương 415 - Thụ Tinh
Chương 416 - Nổi Tiếng Khắp Thiên Hạ
Chương 417 - Oan Có Đầu Nợ Có Chủ
Chương 418 - Ăn Bám
Chương 419 - Thiên Giai Nhất Phẩm
Chương 420 - Công Tôn Thống
Chương 421 - Đại Chiêu
Chương 422 - Cháu Gái
Chương 423 - Nghe Nhầm
Chương 424 - Hổ Sanh Quá Đầu
Chương 425 - Không Thể Động Lòng
Chương 426 - Ác Tử Kê
Chương 427 - Ác Tử Kê 2
Chương 428 - Nhất Định Cố Hết Sức
Chương 429 - Cha Hắn Đã Trở Lại
Chương 430 - Ăn Cơm Trước Rồi Tính Sau
Chương 431 - Bà Nội Và Cháu
Chương 432 - Nổ Tung
Chương 433 - Đừng Hành Khí
Chương 434 - Đầu Lâu
Chương 435 - Bất Thường

Chương 436 - Móng Vuốt
Chương 437 - Hồ Ly
Chương 438 - Báo Ơn
Chương 439 - Thông Linh
Chương 440 - Huyệt Chân Long
Chương 441 - Quân Tử Báo Thù Mười Năm Chưa Muộn
Chương 442 - Mất Mặt
Chương 443 - Lại Có Ma
Chương 444 - Ma Can
Chương 445 - Ngươi...Có Sợ Không?
Chương 446 - Mùi Dầu Mỡ
Chương 447 - Không Phải Tiêu Tương
Chương 448 - Quá Xuất Sắc
Chương 449 - Tạm Thời Không Đi Được
Chương 450 - Từ Từ Nói Chuyện
Chương 451 - Hồi Phong Dưỡng Sát
Chương 452 - Nói Gì Đúng Đó
Chương 453 - Nuôi Sát
Chương 454 - Chín Dẫn Linh Châm
Chương 455 - Bị Cắn Trả
Chương 456 - Nhà
Chương 457 - Con Riêng
Chương 458 - Tỳ Hưu Bạch Ngọc
Chương 459 - Bất Thường
Chương 460 - Hận
Chương 461 - Khí Công
Chương 462 - Báo Thù
Chương 463 - Kiểm Tra
Chương 464 - Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân
Chương 465 - Kẻ Thù Của A Mãn
Chương 466 - Lão Tam Phố Tây
Chương 467 - Số Mạng
Chương 468 - Bán Thân
Chương 469 - Mạng Bạch Hổ
Chương 470 - Lão Bất Tử
Chương 471 - Một Cặp Ông Cháu
Chương 472 - Xiếc Khỉ
Chương 473 - Lão Luyện
Chương 474 - Người Phá Cục
Chương 475 - Là Thủy Dạ Xoa

Chương 476 - Vớ Vẩn
Chương 477 - Vạn Thọ Hoàn
Chương 478 - Đường Tắt
Chương 479 - Cảnh Giác
Chương 480 - Nào Có Ai Biết Được
Chương 481 - Giữ Bí Mật
Chương 482 - Âm Khí
Chương 483 - Nữ Thi
Chương 484 - Chính Là Hắn
Chương 485 - Cầu Nguyện
Chương 486 - Là Huyết Bạt!
Chương 487 - Tìm Đường Chết
Chương 488 - Đâm Kim Sắt
Chương 489 - Kết Chuyện
Chương 490 - Lời Hứa
Chương 491 - Nhận Nhầm Người
Chương 492 - Kiểu Chết Mất Thể Diện
Chương 493 - Đứa Bé
Chương 494 - Công Đức
Chương 495 - Tâm Tư
Chương 496 - Hạt Châu Màu Xanh
Chương 497 - Tiếng Chuông
Chương 498 - Linh Ẩn Động
Chương 499 - Thi Giải Thành Công
Chương 500 - Cửa Hang
Chương 501 - Âm Thanh Lạ
Chương 502 - Đến Lúc Nào Rồi
Chương 503 - Dã Thú Cũng Gặp Quỷ?
Chương 504 - Liều Mạng
Chương 505 - Ta Biết Ngươi Cũng Thích Nàng
Chương 506 - Hang Động
Chương 507 - Tai Nạn Đổ Máu
Chương 508 - Đoàn Tụ
Chương 509 - Năng Lực Của Thi Tiên Giải
Chương 510 - Người Nhà Họ Ngụy
Chương 511 - Uế Vật
Chương 512 - Tứ Tướng Cục Bị Sửa
Chương 513 - Chuyển Thế
Chương 514 - Thi Tiên Giải Bị Thương
Chương 515 - Ăn Bao Nhiêu Là Thứ Tốt

Chương 516 - Chu Tước Cục
Chương 517 - Cảm Giác Quen Thuộc
Chương 518 - Đó Là...
Chương 519 - Lấy Được Chậu Châu Báu
Chương 520 - Nhân Bản
Chương 521 - Nhà Giàu Mới Nổi
Chương 522 - Bảo Vệ Bạch Hoắc Hương
Chương 523 - Thiếu Một Khiếu
Chương 524 - Chia Đôi Mọi Thứ Trên Thế Gian
Chương 525 - Chỉ Có Đường Chết
Chương 526 - Khí Công Cường Hãn
Chương 527 - Xin Cơm
Chương 528 - Quỷ Y
Chương 529 - Chỉ Là Một Người Què
Chương 530 - Người Mình
Chương 531 - Vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu
Chương 532 - Cuối Cùng Cũng Đồng Ý
Chương 533 - Nuôi Kuman Thong
Chương 534 - Hoang Tưởng
Chương 535 - Ma Đội Mũ Da
Chương 536 - Tìm Đồ
Chương 537 - Mắt Chó Coi Người Thấp
Chương 538 - Thợ Nề
Chương 539 - Truyền Kỳ
Chương 540 - Đàn Ông Trẻ Tuổi
Chương 541 - Rối Gỗ
Chương 542 - Nhặt Được
Chương 543 - Người Nộm
Chương 544 - Người Không Đầu
Chương 545 - Chết Oan
Chương 546 - Mục Đích Riêng
Chương 547 - Hủy Hoại Đời Con Gái
Chương 548 - Đại Quy
Chương 549 - Công Đức
Chương 550 - Kéo Dài Tuổi Thọ
Chương 551 - Phát Hiện
Chương 552 - Ấn Tín Thủy Thần
Chương 553 - Xe Gây Tai Nạn
Chương 554 - Nhân Vật Hết Thời
Chương 555 - Rồng Komodo

Chương 556 - Thầy Bói Rởm
Chương 557 - Không Có Nhân Tính
Chương 558 - Ngươi Còn Non Lắm
Chương 559 - Chiếc Xe Có Vấn Đề
Chương 560 - Thứ Bốn Chân
Chương 561 - Hối Hận
Chương 562 - Bồng Bột
Chương 563 - Ba Việc
Chương 564 - Hóa Rồng
Chương 565 - Hủy Thi Diệt Tích
Chương 566 - Quỷ Thoại
Chương 567 - Thất Bại
Chương 568 - Điều Khác Thường
Chương 569 - Phá Hoại
Chương 570 - Chờ Gặp Xui Xẻo
Chương 571 - Nhờ Vả
Chương 572 - Cao Lão Sư
Chương 573 - Thèm Ăn Đòn À
Chương 574 - Phóng Hỏa
Chương 575 - Không Thể Chấp Nhận Được
Chương 576 - Vạch Trần
Chương 577 - Ăn Vạ
Chương 578 - Không Cam Tâm
Chương 579 - Tự Làm Tự Chịu
Chương 580 - Đùa Chút Thôi
Chương 581 - Rải Đậu Thành Binh
Chương 582 - Đối Thủ
Chương 583 - Âm Sinh Tử
Chương 584 - Chân Long Huyệt
Chương 585 - Bò Đấu Tái Sinh
Chương 586 - Thứ Trí Mạng
Chương 587 - Rắc Rối
Chương 588 - Hủy Hoại
Chương 589 - Vẫy Tay
Chương 590 - Sơn
Chương 591 - Chung Cư Mãnh Quỷ
Chương 592 - Âm Khí
Chương 593 - Ông Lão
Chương 594 - Khinh Người Quá Đáng
Chương 595 - Tác Thành

Chương 596 - Người Môi Giới
Chương 597 - Tòa Nhà
Chương 598 - Người Phụ Nữ
Chương 599 - Lập Trình Viên Xui Xẻo
Chương 600 - Giải Thoát
Chương 601 - Rời Đi
Chương 602 - Nói Hươu Nói Vượn
Chương 603 - Bất Thường
Chương 604 - Tiết Thu Phân
Chương 605 - Cung Nô Bộc
Chương 606 - Gõ Tường
Chương 607 - Mã Tỷ
Chương 608 - Quản Lý
Chương 609 - Đại Sư
Chương 610 - Sếp Giang
Chương 611 - Trả Phí
Chương 612 - Con Sâu
Chương 613 - Hải Gia
Chương 614 - Lai Lịch
Chương 615 - Cặn Bã Không Thể Chết Quá Dễ Dàng
Chương 616 - Dải Ngân Hà
Chương 617 - Thù Hận
Chương 618 - Hồ Tiên
Chương 619 - Thiếu Gia Và Cô Gái
Chương 620 - Chịu Khổ
Chương 621 - Hiệu Quả
Chương 622 - Tam Tỷ
Chương 623 - Không Dễ Đụng Vào
Chương 624 - Xuất Thân
Chương 625 - Đánh Không Lại
Chương 626 - Đồ Gia Truyền
Chương 627 - Dấu Hiệu Tốt
Chương 628 - Ấn Ký Thân Phù
Chương 629 - Yêu Thai Sắp Chào Đời
Chương 630 - Sự Lợi Hại Của Đại Sư
Chương 631 - Thứ Có Lông
Chương 632 - Tam Tỷ
Chương 633 - Kiếp Nạn
Chương 634 - Lý Đại Sư
Chương 635 - Hai Anh Em

Chương 636 - Lũ Không Tim Không Phổi
Chương 637 - Con Của Ta
Chương 638 - Rộng Lượng
Chương 639 - Mãn Tự Kim Bạc
Chương 640 - A Mãn Đến
Chương 641 - Bát Tự Hiếm Có
Chương 642 - Hạ Độc
Chương 643 - Miếu
Chương 644 - Căng Thẳng
Chương 645 - Lư Mạnh Háo Sắc
Chương 646 - Ngày Quan Trọng
Chương 647 - Đại Gia Tộc
Chương 648 - Giang Nguyệt Thiền
Chương 649 - Đất Đỏ
Chương 650 - Sét Đánh
Chương 651 - Huynh Đệ Kết Nghĩa
Chương 652 - Chuyện Tốt
Chương 653 - Ông Chú Già
Chương 654 - Ơn Cứu Mạng
Chương 655 - Tiếng Hét
Chương 656 - Nguy Kịch
Chương 657 - Lão Tam
Chương 658 - Giang Gia
Chương 659 - Âm Dương Thai
Chương 660 - Chạy Thoát
Chương 661 - Nói Dối
Chương 662 - Gieo Gió Gặt Bão
Chương 663 - Kẻ Ngốc
Chương 664 - Huyền Châm Văn
Chương 665 - Tức Giận
Chương 666 - Không Phải Người Thường
Chương 667 - Tiêu Tương
Chương 668 - Mong Muốn
Chương 669 - Thiệp Mời
Chương 670 - Quan Trọng Hơn
Chương 671 - Mùi Hương
Chương 672 - Thiệp Mời Bị Từ Chối
Chương 673 - Làm Chứng
Chương 674 - Đại Hội Thanh Nang
Chương 675 - Tiểu Lão Đệ

Chương 676 - Bị Hoãn
Chương 677 - Giang Thọt
Chương 678 - Bí Mật
Chương 679 - Tìm Được Rồi
Chương 680 - Quan Hệ Thân Thiết
Chương 681 - Lão Khọm
Chương 682 - Người Đó
Chương 683 - Tác Dụng Khác
Chương 684 - Mối Giao Hảo
Chương 685 - Ăn Nói Linh Tinh
Chương 686 - Lão Hoàng
Chương 687 - Bất Ổn
Chương 688 - Ngươi Có Ý Gì
Chương 689 - Ô Kê
Chương 690 - Sống Sót
Chương 691 - Quả Nhiên Không Đến
Chương 692 - Kết Giao
Chương 693 - Vẫn Ổn
Chương 694 - Dẫn Linh
Chương 695 - Thủy Bách Vũ
Chương 696 - Sự Tò Mò Mạnh Mẽ
Chương 697 - Người Phụ Nữ Thần Bí
Chương 698 - Tri Thức
Chương 699 - Bàn Tay Lạnh
Chương 700 - Sợi Dây Đỏ
Chương 701: Người Phụ Nữ
Chương 702: Hai Người Em Trai
Chương 703: Ghen Tị
Chương 704: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân
Chương 705: Nắm Thóp
Chương 706: Bạn Cũ
Chương 707: Ma Ám
Chương 708: Nguyên Nhân
Chương 709: Vết Thương
Chương 710: Mệnh Đăng Sắp Tắt
Chương 711: Tăng Gấp Bội
Chương 712: Xích Linh
Chương 713: Hiến Tế
Chương 714: Nuôi Quỷ Cao Cấp
Chương 715: Thiên Hạ Đại Loạn

Chương 716: Tắc Đường
Chương 717: Yếm Thắng Môn
Chương 718: Có Tiền Là Có Tất Cả
Chương 719: Đợi Mẹ Đến
Chương 720: Ngày Càng Tò Mò
Chương 721: Xã Hội Đen
Chương 722: Trẻ Con Không Biết Gì
Chương 723: Nói Đùa
Chương 724: Mua Sắm
Chương 725: Thiên Đạo Luân Hồi
Chương 726: Đại Tỷ Không Dễ Dàng Gì
Chương 727: Quỷ Treo Cổ
Chương 728: Tình Nguyện
Chương 729: Người Của Lão Trư
Chương 730: Đề Nghị
Chương 731: Chú Rể
Chương 732: Họa Sát Thân
Chương 733: Không Làm Gì Được
Chương 734: Châm Lửa
Chương 735: Một Chiếc Cần Tốt
Chương 736: Mùi Nhiên Liệu
Chương 737: Muốn Làm Gì Tùy Ngài
Chương 738: Không Ngờ Lại Là Thật
Chương 739: Vật Linh
Chương 740: Lưỡi Kiếm Đứt Gãy
Chương 741: Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 742: Đóng Cửa Thả Ách Lan Ba
Chương 743: Con Chó
Chương 744: Giao Ước
Chương 745: Nhặt Xác
Chương 746: Mắc Bệnh
Chương 747: Yểm Bùa
Chương 748: Đắc Tội
Chương 749: Từng Thấy Ở Một Nơi
Chương 750: Tiệc Quế Hoa
Chương 751: Đắc Tội Quế Hoa Nương Nương
Chương 752: Đi Vệ Sinh
Chương 753: Vậy Thì Dễ Bàn Rồi
Chương 754: Xấu Hổ
Chương 755: Quỷ Ôn Dịch

Chương 756: Chuẩn Bị Nhảy
Chương 757: Thủ Lĩnh Ôn Quỷ
Chương 758: Nó Muốn Giết Ta
Chương 759: Thật Là Tốt Quá Rồi
Chương 760: Năng Lượng
Chương 761: Lốc Xoáy
Chương 762: Phong Thần Bảng
Chương 763: Thiên Thụ
Chương 764: Hoảng Sợ
Chương 765: Chơi Cờ Tướng
Chương 766: Đồ Cũ
Chương 767: Trang Điểm
Chương 768: Chổi Lông Gà Ngũ Sắc
Chương 769: Có Ma
Chương 770: Huyền Tố Xích
Chương 771: Rốt Cuộc Là Thế Nào?
Chương 772: Chạy Đi
Chương 773: Sợi Dây
Chương 774: Bàn Thờ
Chương 775: Nhi Tử Ngốc
Chương 776: Gia Hôn
Chương 777: Bệnh Lao Quỷ
Chương 778: Không Có Cách Trị
Chương 779: Ai Dám Đắc Tội
Chương 780: Quần Áo
Chương 781: Ba Ngày Ba Đêm
Chương 782: Bình An Vô Sự
Chương 783: Ma Quỷ Lộng Hành
Chương 784: Nước Đi Mạo Hiểm
Chương 785: Vợ Lão Khương
Chương 786: Bà Già Mù
Chương 787: Kim Thúy Ngốc
Chương 788: Đi Gặp Liệt Tổ Liệt Tông
Chương 789: Con Thú Bị Nhốt
Chương 790: Âm Thanh
Chương 791: Mẹ Chồng Của Kim Thúy
Chương 792: Cắt Ngang
Chương 793: Bạch Ngọc Tỳ Hưu
Chương 794: Người Họ Giang
Chương 795: Năng Lực

Chương 796: Sửa Chữa
Chương 797: Lai Lịch
Chương 798: Thuật Chạy Trốn
Chương 799: Đừng Phí Công Nữa
Chương 800: Giấu Long Mạch Đi
Chương 801: Tìm Thất Tinh Long Tuyền
Chương 802: Bí Mật
Chương 803: Cô Dâu Bất Ổn
Chương 804: Người Có Tiền
Chương 805: Nhân Duyên Ngàn Dặm
Chương 806: Như Ý
Chương 807: Tài Vận Đến Rồi
Chương 808: Nhân Tài Mới Nổi
Chương 809: Người Trưởng Thanh
Chương 810: Đại Hội Thanh Nang
Chương 811: Ngươi Đến Rồi Sao?
Chương 812: Là Thứ Này?
Chương 813: Hỉ Tang
Chương 814: Chôn Cùng Nhau
Chương 815: Đứa Nhỏ
Chương 816: Ông Lão Lao Công
Chương 817: Ăn May
Chương 818: Người Câm
Chương 819: Đáng Đời
Chương 820: Yêu Cầu Đặc Biệt
Chương 821: Hang Vàng Bạc
Chương 822: Chia Phần
Chương 823: Có Vấn Đề
Chương 824: Chữa Trị
Chương 825: Ăn Thịt Người
Chương 826: Trả Nợ
Chương 827: Thứ Kia
Chương 828: Rốt Cuộc Là Thứ Gì?
Chương 829: Nhớ Ăn Không Nhớ Đánh
Chương 830: Sa Mạc Máu
Chương 831: Người Đàn Ông Có Nốt Ruồi Đen
Chương 832: Sơn Son Thếp Vàng
Chương 833: Cát Lún
Chương 834: Trốn Chạy
Chương 835: Quỷ Cát Trành

Chương 836: Tiếng Tăm
Chương 837: Ếch
Chương 838: Bốn Mươi Chín Người Hầu
Chương 839: Vực
Chương 840: Tự Ta Có Cách
Chương 841: Thấy Chết Không Cứu
Chương 842: Ăn Người
Chương 843: Trước Hổ Sau Sói
Chương 844: Nguy Hiểm
Chương 845: Gió Cắt Đen
Chương 846: Họa Quốc Yêu Phi
Chương 847: Ảo Ảnh
Chương 848: Bóng Đen
Chương 849: Xương Người
Chương 850: Thức Ăn
Chương 851: Hũ Đất
Chương 852: Dù Sao Cũng Không Phải Thứ Gì Tốt Đẹp
Chương 853: Thứ Gì Đó
Chương 854: Đại Ba Lạt
Chương 855: Thuốc Bột
Chương 856: Bản Lĩnh Của Thất Tinh Long Tuyền
Chương 857: Lai Lịch
Chương 858: Nuôi Quỷ
Chương 859: Làn Sương Đen
Chương 860: Quái Vật
Chương 861: Nguyên Nhân
Chương 862: Lạc Đà Xì Hơi
Chương 863: Bì Tráo Ly
Chương 864: Thần Nữ
Chương 865: Thương Hoa Tiếc Ngọc
Chương 866: Giả Chết
Chương 867: Mắt
Chương 868: Con Nhện
Chương 869: Sớm Muộn Gì Cũng Bị Ăn
Chương 870: Bằng Chứng
Chương 871: Không Thể Tưởng Tượng Nổi
Chương 872: Ai Là Vua
Chương 873: Giam Cầm
Chương 874: Chương 874: Đại Ba Lạt
Chương 875: Chương 875: Khách Nhĩ Ba Thần Chân Chính

Chương 876: Di Ngôn
Chương 877: Cảm Tạ
Chương 878: Lấy Thêm Chút Vàng
Chương 879: Năng Lực
Chương 880: Món Nợ Ân Tình
Chương 881: Hai Mươi Lăm Triệu
Chương 882: Vận Khí Kém
Chương 883: Ngươi Đang Hù Dọa Ta Sao?
Chương 884: Chấp Niệm Của Oán Linh
Chương 885: Một Chân Đáng Giá Năm Triệu
Chương 886: Cảnh Triều
Chương 887: Bảo Vật
Chương 888: Cái Bình
Chương 889: Một Tầm Cao Mới
Chương 890: Phủ Đệ
Chương 891: Xinh Đẹp Cũng Là Tội
Chương 892: Jasmine
Chương 893: Khách Quý
Chương 894: Băng Ghế Dài Tiền Triều
Chương 895: Bốn Trăm Vạn
Chương 896: Không Phải Người
Chương 897: Chứng Cuồng Loạn
Chương 898: Người Phụ Nữ
Chương 899: Trúng Tà
Chương 900: Trúng Tà 2
Chương 901: Vật Phẩm Thứ Chín
Chương 902: Bình Thần Bát Bảo
Chương 903: Một Trăm Triệu
Chương 904: Mật Quyển
Chương 905: Lần Đầu Tiên
Chương 906: Công Tử Thế Gia
Chương 907: Bất Ngờ
Chương 908: Tranh Giành
Chương 909: Tà Khí
Chương 910: Phát Hiện
Chương 911: Tiền Trợ Cấp
Chương 912: Chìa Khóa
Chương 913: Thét Giá
Chương 914: Đấu Giá
Chương 915: Vương Phong Khanh

Chương 916: Dạ Xoa
Chương 917: Cánh Tay Trên Sông
Chương 918: ‘Di Giá’ Tới Núi Nhân Sâm
Chương 919: Hũ Âm Dương
Chương 920: Thời Hạn
Chương 921: Quỳ Lạy Nhầm Người
Chương 922: Sông Dương Quải Tử
Chương 923: Cướp Bát Cơm
Chương 924: Thứ Ô Uế
Chương 925: Mùi Máu Tanh
Chương 926: Ăn Cháo Đá Bát
Chương 927: Nghề Âm Dương
Chương 928: Nước Đổ Đầu Vịt
Chương 929: Kinh Tà
Chương 930: Truyền Thuyết Dạ Xoa
Chương 931: Nhà Họ Kỳ
Chương 932: Người Chết Đều Là Trai Tơ
Chương 933: Cung Tên Gỗ Dâu
Chương 934: Lão Yêu Bà Rất Có Năng Lực
Chương 935: Chạy Trốn
Chương 936: Chim Khách Đậu Trên Xà Ngang
Chương 937: Bốn Đại Thần Khí Hù Dọa Trẻ Em
Chương 938: Đến Để Cứu Đứa Bé
Chương 939: Đã Đủ Đau Khổ Rồi
Chương 940: Vỏ Tàn Hồn
Chương 941: Giả Dạng
Chương 942: Đại Sư, Cẩn Thận
Chương 943: Không Có Động Tĩnh
Chương 944: Ta Cũng Nhớ Ngươi
Chương 945: Giấc Mơ Bị Đánh Cắp
Chương 946: Có Chuyện Muốn Hỏi
Chương 947: Cứu Người
Chương 948: Xui Xẻo
Chương 949: Tai Nạn Giao Thông
Chương 950: Về Rồi Sao?
Chương 951: Hung Thủ
Chương 952: Điều Tra Kỹ Càng
Chương 953: Con Sông
Chương 954: Dấu Chân
Chương 955: Giác Ngộ

Chương 956: Cách Ăn Mặc Của Người Chết
Chương 957: Trâu Phẩy Đuôi Lại Đánh Trúng Ruồi
Chương 958: Ngày 7 Tháng 7
Chương 959: Tòa Nhà Kia Có Vấn Đề
Chương 960: Tứ Đại Thiên Vương
Chương 961: Sát
Chương 962: Ăn Hương
Chương 963: Chữ Viết
Chương 964: Tự Rước Xui Xẻo
Chương 965: Đắc Tội
Chương 966: Linh Thụy Tiên Sinh
Chương 967: Tam Thập Ngũ Nhân Du
Chương 968: Tiền Bối Của Bãi Độ Môn
Chương 969: Báu Vật
Chương 970: Vật Sống
Chương 971: Bị Khống Chế
Chương 972: Giọng Nói Lạ
Chương 973: Thiệt Hại Nặng Nề Sau Trận Lũ
Chương 974: Mã Thần Nhãn
Chương 975: Hợp Nhất
Chương 976: Năm Người Yếu Bóng Vía
Chương 977: Linh Vật Hại Chết Người
Chương 978: Giải Pháp Luôn Nhiều Hơn Khó Khăn
Chương 979: Cản Kiếp Nạn Giúp Ngươi
Chương 980: Cực Lạc Hà
Chương 981: Không Thể Đến Gần Trương Quế Phương
Chương 982: Nhất Định Không Được Phá Bỏ Nó
Chương 983: Từng Là Thủy Thần Cung
Chương 984: Oan Ức
Chương 985: Thiết Phiến
Chương 986: Đánh Cắp Công Đức
Chương 987: Phương Pháp Huyền Diệu
Chương 988: Chúc Đồng Sinh
Chương 989: Nàng Đã Chịu Khổ Nhiều
Chương 990: Cái Đồ Dung Ma Ma Chuyển Thế
Chương 991: Trò Cười Của Ta
Chương 992: Sát
Chương 993: Thủ Hạ Của Thành Hoàng
Chương 994: Khí Thế Đó
Chương 995: Ý Cười

Chương 996: Cảnh Giác
Chương 997: Chắc Chắn Sẽ Lại Có Người Chết
Chương 998: Bị Dị Ứng
Chương 999: Đầu Gối Nam Nhi Dát Vàng
Chương 1000: Đổi Ngoại Tệ
Chương 1001: Hiểu Nhầm
Chương 1002: Không Còn Vùng Vẫy
Chương 1003: A Mãn Tới
Chương 1004: Lớn Lên Thì Ngươi Biết
Chương 1005: Giáo Chủ
Chương 1006: Thành Phần
Chương 1007: Con Xin Dì Một Chuyện
Chương 1008: Dạy Ta Câu Cá
Chương 1009: Ca, Ta Chịu Hết Nổi Rồi
Chương 1010: Ướp Muối
Chương 1011: Đứa Bé
Chương 1012: Ăn Nói Thừa Thãi
Chương 1013: Rượu Hảo Hạng
Chương 1014: Cá Chuối
Chương 1015: Không Công Bằng
Chương 1016: Truyền Thuyết Về Nữ Thần
Chương 1017: Thứ Đó
Chương 1018: Hồn Phi Phách Tán Cũng Được
Chương 1019: Bàn Tay Trừ Tà
Chương 1020: Không Phải Con Của Hắn
Chương 1021: Tái Hôn
Chương 1022: Đáng Đời Heo Béo
Chương 1023: Trúng Ta
Chương 1024: Nhìn Kỹ Vào
Chương 1025: Không Còn Kịp Nữa
Chương 1026: Ta Muốn Sinh Con Trai
Chương 1027: Làm Từ Thiện
Chương 1028: Bày Cục
Chương 1029: Không Có Kết Quả
Chương 1030: Không Vào Được
Chương 1031: Người Mặc Áo Đen
Chương 1032: Ngươi Muốn Giết Người Thật Đấy À
Chương 1033: Cám Ơn Ngươi Đã Cho Mượn vai
Chương 1034: Báo Thù
Chương 1035: Không Có Tư Cách Gọi Cha

Chương 1036: Phải Tìm Người Buộc Chuông
Chương 1037: Đào Tiêm
Chương 1038: Ở Phía Trước
Chương 1039: Người Phụ Nữ Dưới Nước
Chương 1040: Bị Thương Nguyên Khí
Chương 1041: Đồ Cúng
Chương 1042: Hạ Quyết Tâm
Chương 1043: Chỉ Sợ Một Ông Già
Chương 1044: Ta Biết Nó Ở Đâu
Chương 1045: Các Ngươi Là Ai
Chương 1046: Mặt Người
Chương 1047: Quan Tài
Chương 1048: Giá Cả
Chương 1049: Trúng Chỗ Đau
Chương 1050: Có Chết Cũng Không Đi
Chương 1051: Ta Không Biết
Chương 1052: Cái Quái Gì Đây
Chương 1053: Tại Sao
Chương 1054: Cứu Người
Chương 1055: Nguyên Nhân
Chương 1056: Que Tre
Chương 1057: Lai Lịch
Chương 1058: Thước Huyền Tố
Chương 1059: Rất Liền Quan Là Đằng Khác
Chương 1060: Trò Chuyện
Chương 1061: Cụ Già
Chương 1062: Đánh Trả
Chương 1063: Vốn Có Linh Khí
Chương 1064: Thâm Thù Đại Hận
Chương 1065: Lại Bắt Đầu
Chương 1066: Chính Là Cái Này
Chương 1067: Ngươi Quỳ Cái Gì
Chương 1068: Tên Đội Mũ
Chương 1069: Ngoài Ý Muốn
Chương 1070: Con Riêng Của Thiên Sư Phủ
Chương 1071: Siêu Độ
Chương 1072: Chủ Nhân Của Bàn Tay
Chương 1073: Cảm Giác Gần Gũi
Chương 1074: Ăn Vạ
Chương 1075: Kích Động

Chương 1076: Thứ Đó Lại Đến
Chương 1077: Cứu Cầu Ca
Chương 1078: Thuyết Phục
Chương 1079: Giấc Mơ
Chương 1080: Gia Đình
Chương 1081: Cô Gái
Chương 1082: Một Thứ Gì Đó
Chương 1083: Cầu A Di
Chương 1084: Linh Vật Chân Chính
Chương 1085: Không Phải Người
Chương 1086: Tiếng Kêu Thảm Thiết
Chương 1087: Dưới Dây Rốt Cuộc Là Gì
Chương 1088: Việc Bất Ngờ Không Kịp Đề Phòng
Chương 1089: Hoảng Hốt
Chương 1090: Nan Giải
Chương 1091: Lợi Dụng
Chương 1092: Điện Thoại Di Động
Chương 1093: Người Quen Cách Xa Ngàn Dặm
Chương 1094: Nhân Sâm Dưỡng Khí
Chương 1095: Mưa Giông
Chương 1096: Xù Lông
Chương 1097: Ngươi Đừng Vướng Tay
Chương 1098: Nguyên Lý
Chương 1099: Nhìn Nhầm
Chương 1100: Giấc Mơ Tiên Tri
Chương 1101: Sử Dụng Vọng Khí
Chương 1102: Ông Chủ Là Người Sành Sỏi
Chương 1103: Tính Tiền
Chương 1104: Muốn Hỏi Gì Thì Hỏi
Chương 1105: Ông Tiểu Thần Tài
Chương 1106: Tiền Tỷ
Chương 1107: Kiêng Kỵ
Chương 1108: Đương Nhiên Sẽ Có Vợ
Chương 1109: Bướm Vàng
Chương 1110: Ứng Nghiệm
Chương 1111: Áo Khoác
Chương 1112: Chính Là Mấy Người Họ
Chương 1113: Danh Tính
Chương 1114: Tề Bằng Cử Điên Rồi
Chương 1115: Thành Toàn Cho Ngươi

Chương 1116: Không Thở Nổi
Chương 1117: Thuốc Giải
Chương 1118: Mạng Nhỏ
Chương 1119: Tam Cước Kim Thiền Thành Tinh Rồi
Chương 1120: Cứu Một Mạng Người
Chương 1121: Người Đánh Xe
Chương 1122: Phát Tài
Chương 1123: Phiền Phức Tới
Chương 1124: Cóc Vàng Ba Chân
Chương 1125: Ba Vết Sẹo
Chương 1126: Đồ Thủ Công
Chương 1127: Xin Tha Thứ
Chương 1128: Có Hắn!
Chương 1129: Quay Lưng Lại
Chương 1130: Nhíu Mày
Chương 1131: Mệnh Đăng Le Lói Sắp Tắt
Chương 1132: Lạch Cạch
Chương 1133: Con Trai
Chương 1134: Tổ Huấn
Chương 1135: Bức Tranh
Chương 1136: Không Còn Cách Nào Khác
Chương 1137: Bản Năng
Chương 1138: Đi Đưa Cơm
Chương 1139: Chỉ Thấy Dê Chứ Không Thấy Người
Chương 1140: Người Có Hai Gương Mặt
Chương 1141: Bất Ngờ
Chương 1142: Cổ Tay Bị Bóp Nát
Chương 1143: Âm Khí
Chương 1144: Người Đàn Ông Của Bọn Họ
Chương 1145: Ngươi Muốn Thế Nào
Chương 1146: Địa Chủ
Chương 1147: Chuyện Đã Bị Tiết Lộ
Chương 1148: Bị Trói
Chương 1149: Dấu Tay
Chương 1150: Lại Là Bạch Hổ Cục
Chương 1151: Thật Sự Coi Hắn Là Em Trai
Chương 1152: Không Phải Đối Thủ
Chương 1153: Sao Không Đau?
Chương 1154: Bí Thuật Thất Truyền Của Yếm Thắng Môn
Chương 1155: Nghiên Cứu Về Trận Pháp

Chương 1156: Ta Chỉ Quan Tâm Ngươi Thôi
Chương 1157: Bảo Vật Trong Tháp
Chương 1158: Khủng Bố
Chương 1159: Không Có Tuyệt Đối
Chương 1160: Cuộc Sống Bấp Bênh

Chương 1 - Bắc Đẩu

Chương 1: Bắc Đẩu

Ta tên Lý Bắc Đẩu, bởi vì ta ra đời ở thời điểm Bắc Đẩu tinh chói sáng trên bầu trời.

Có câu trên trời có dị tượng, quý tử ra đời, đáng tiếc lại không ứng nghiệm với ta , mụ ta là có bầu trước khi lập gia đình, tên cha khốn kiếp của ta làm nàng to bụng rồi chạy, mụ ta vì không trễ nải việc kiếm tiền nên đã ném ta cho ông cậu ba nuôi dưỡng.

Ông cậu ba là một thầy xem phong thủy, ta lớn lên cùng hắn, học được rất nhiều. Về sau khi hắn già, ta liền tiếp quản cửa hàng phong thủy. Bất quá khách lâu đời thấy ta mới chừng hai mươi, cảm thấy ta không có bản lĩnh thật sự, vì vậy không tới nữa, khiến ta mãi vẫn chưa có cơ hội trổ tài..

Người sống sao có thể để chuyện nhỏ làm cho ngột ngạt. Vì vậy ta quyết định chuẩn bị đi đăng ký làm shipper. Cơ mà bỗng dưng ngẩng đầu lên lại thấy trước cửa có con mèo đen đang ôm cột leo lên trên.

Trong phong thủy, đây là Hắc Hổ ôm trụ, người gặp tất phát tài!

Mèo mới vừa mới leo lên xong, một thiếu phụ hai mươi bảy hai mươi tám liền tiến vào, muốn ta đi xem phong thủy cho nhà nàng.

Ta vội để điện thoại di động xuống, giả dáng cao nhân, hỏi nhà ở đâu?

Thiếu phụ nói ở Dương Thủy Bình.

Ta vừa nghe liền héo queo, khó khăn lắm có kèo mua bán, sao lại ở nơi xui xẻo đó. Lúc ông cậu ta còn tỉnh táo đã định cho ta ba quy củ tới chết cũng không được làm trái. Đầu tiên là âm dương phân tách, thứ hai là không đạp lên ngạch cửa nhà, thứ ba chính là không đi Dương Thủy Bình.

Âm dương phân tách là không được động chạm tới việc làm ăn của người cùng nghề. Hai điều trên còn dễ hiểu nhưng ta thật sự không biết Dương Thủy Bình có gì đáng để kiêng kỵ. Khi ấy ta hỏi ông cậu, lão đầu liền bản, muốn sống lâu thì đừng hỏi nhiều, đồng ý thì làm, không làm được làm chó.

Ta lại chẳng muốn làm chó, cho nên dù thiếu phụ ra gấp đôi tiền ta cũng kiên quyết

từ chối.

Thiếu phụ không biết nội tình, thấy không làm gì được nữa thì mặt trầm xuống, bảo nếu ta không chịu, hôm nay nàng ở lì tại đây không đi.

Tiếp đó bắt đầu tháo nút áo, kéo vai áo xuống.

Là một người độc thân, máu mũi ta xém tí là phụt ra.

Trời ạ, nàng ta muốn làm gì? Xem phong thủy thôi mà, cần gì làm quá vậy chứ? Bất quá ta lập tức phát hiện trên trên da thịt nàng là dấu tay màu xanh, hơn nữa không phải bàn tay lành lặn mà có ngón bị cụt.

CMN, chồng nàng thật biết chơi.

Khoan đã, hình như trên ngực nàng có một nốt ruồi son, trong phong thủy đây được gọi là gai trạch sát, nói lên nhà nàng bị người âm quấy phá, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nàng ấy đã không còn nhiều thời gian nữa.

Không đợi ta kịp nhìn kỹ, thiếu phụ ho một cái rồi nghiêm nghị nói, ngươi nhìn nửa ngày rồi, đã ghiền chưa? Còn không theo ta đi xem phong thủy, ta sẽ hô to ngươi phi lễ ta đó.

Đúng là ở nhà cũng có họa từ trên trời rơi xuống.

Thật ra ta cũng không sợ, cơ mà nếu không đi có khác nào thấy chết không cứu. Nếu có bà lão bị ngã trước mặt ngươi, kêu ngươi đỡ ngươi có đỡ không?

Đã tới nước này nếu không nhận thì cắn rứt lương tâm quá, ta cắn răng quyết định làm người tốt. Đáng tiếc sau này ta mới biết, muốn làm người tốt phải trả cái giá rất đắt.

Thiếu phụ thấy ta đồng ý thì nghĩ chiêu này của nàng có hiệu quả rồi, thần thanh khí sảng, bắt đầu đề phòng con cóc ghẻ là ta sẽ thèm khát thiên nga là nàng. Cơ mà ta cũng lười giải thích.

Dương Thủy Bình ở phía tây huyện thành, hơi vắng vẻ nhưng khi tới nơi vẫn thấy phong thủy của nó vẫn rất tốt.

Năm dãy núi phía sau gộp thành ngũ phúc lâm môn, xem như thu bình an, chiều minh tài. Phía trước có ba dãy núi, ở giữa cao hai bên thấp, cũng chính là trong phong thủy Bút giá sơn.

Nơi đối diện phong thủy Bút giá sơn sẽ sinh ra người ta, con cháu phúc đức lớn, có thể có trạng nguyên hoặc nổi danh bảng vàng. Năm nào đó có một trường cấp ba đã tới nhờ ông cậu ba của ta hỗ trợ chọn nơi xây trường. Hắn đã chọn một nơi đối diện Bút giá sơn, hiện trường cấp ba đó đã nổi danh cả nước, thường xuyên xuất hiện trên Tencent, hàng năm có rất nhiều học sinh thi đậu Thanh Hoa hoặc Bắc Đại.

Còn lại không gì là không ổn.

Ban đầu ta có chút khẩn trương, nhưng khi nhận ra Dương Thủy Bình cũng chẳng phải sơn cùng thủy tận gì thì thầm an tâm.

Sau khi vào nhà, đi một vòng ta liền nhận ra vấn đề của nơi này là cách bố cục.

Dương trạch (nhà cho người dương) được bố trí trước hẹp sau rộng tạo thành hình chữ Giáp chặn tà ma ngoài cả, giúp tích trữ phúc đích, từ đó mới có thể chiêu tài nạp phúc.

Nhưng căn nhà này thì ngược lại, mà chỉ có âm trạch (nhà cho người âm) mới được bố trí như thế, khiến linh hồn dể vào khó ra, dùng để cố linh và an linh.

Chương 2 - Hung Trạch

Chương 2: Hung Trạch

Người sống trong âm trạch nhẹ thì phá của, nặng thì nộp mạng, vợ chồng không yên, thần quỷ trêu cợt, là hung trạch điển hình mà người đời thường nhắc tới. .

Thiếu phụ vừa nghe, ánh mắt nhất thời sáng ngời, lúc này mới nói ra nguyên nhân tìm ta xem trạch.

Ban đầu tòa nhà này của một đôi vợ chồng, người chồng cặn bã dẫn theo tiểu tam xuất ngoại, người vợ mất hết ý chí mới suy sụp bán nhà. Đây chính là vợ chồng không yên mà ta vừa nói.

Vì bán gấp nên giá rất thấp, thiếu phụ này thấy nhận được của hời nên vui mừng vô cùng. Không kiềm được mà lập tức dọn vào ở, nửa đêm đang ngủ nàng bỗng cảm thấy có người sờ tay nàng, bàn tay kia lạnh như băng khiến nàng giật mình tỉnh ngủ.

Ban đầu nàng nghĩ mình nằm mộng, nhưng vừa cúi đầu liền choáng váng… nàng phát hiện có một bàn tay thiếu ngón trỏ đặt trên tay mình, nhưng rất nhanh đã rúc vào chăn không thấy đâu nữa. Thiếu phụ bẩm sinh gan lớn, lập tức lật chăn lên nhưng chẳng thấy gì, nàng tìm quang đại trạch một vòng vẫn chẳng thấy có cọng lông nào chứ đừng nói chi một người.

Sau đó nàng lên giường ngủ, vừa nhắm mắt bàn tay kia lại tới, vẫn lạnh băng như cũ khiến nàng sợ muốn chết.

Thiếu phụ liền lập tượng thờ thần phật về phú hộ, cơ mà toàn toàn vô ích, vẫn chắc khác gì.

Nghe ta phân tích, nàng nói vốn tưởng ta chỉ là tên lừa bịp, ai ngờ cũng coi như có chút tài mọn.

Ta thầm nghĩ, đã thế còn mời ta tới làm gì, xạo sự vừa thôi.

Mà ngoài mặt ta vẫn im lặng, đi lại nửa ngày mới biết dấu tay trên người nàng từ đâu mà tới, đúng là có chút phiền toái a.

Hẳn trong nhà có thứ gì bám vào rồi.

Kêu ta bố trí phong thủy còn được nhưng 'trừ ma vệ đạo' ta thật sự không có kinh nghiệm. Mỗi linh hồn đều có nhân quả riêng, không tìm hiểu kỹ đã tùy tiện xuất thủ, rất dễ hẹo.

Cơ mà cũng không quá khó giải quyết. Bàn tay cụt ngón kia hẳn thấy nơi này không ai ở, lại là hung trạch nên bị hấp dẫn mà tiến vào, cứ xem như người vô gia cư mời ra khỏi nhà là được.

Chuyện gì cũng có lần đầu, muốn ăn chén cơm này không thể hoảng, hoảng loạn sẽ khiến bản thân bị đánh giá thấp.

Ta kêu thiếu phụ mang hai bao bột nếp tới. Thiếu phụ nghe vậy lấy làm khó hiểu, hỏi có phải ta muốn làm chè trôi nước cúng vật kia không? Chè trôi nước chóa má gì, ta là muốn dùng bột nếp để thanh trạch (thay tẩy trạch viện).

Lúc này trời đã sập tối, ta dựa theo dáng vẻ ông cậu cầm dây đỏ buộc một đầu vào chân tường, đầu còn lại buộc trên chốt cửa, phía cuối dây lại treo một cái chuông. Tiếp đó phủ đầy bột nếp dưới nền nhà, cuối cùng nốt một nén nhang thơm trong phòng ngủ.

Chuẩn bị xong, ta liền mời thiếu phụ theo ta cùng nhau lên giường. Thiếu phụ vừa nghe lập tức lấy ta che ngực cảnh cáo ta, đừng tưởng sẽ lừa gạt được thân thể nàng, nàng từng học võ phòng thân rồi, đá một phát là trúng chỗ hiểm.

Ta nói ngươi yên tâm, là lên giường nghĩa đen không phải nghĩa bóng, nhưng khi nằm xuống thì đắp tấm drag giường lên chứ không đắp chăn.

Đây là một cách che mắt, khi vật kia tới tìm người sẽ thấy giường chứ không thấy người. Cho nên dù xảy ra chuyện gì đi nữa cũng không được rời khỏi giường.

Nghe xong thiếu phụ đồng ý, nhưng vẫn phòng ta như phòng sói.

Ta không khỏi khó chịu, ta tạo phải cái nghiệt gì mới đụng phải nàng chứ hả. Trong lúc ta đang tức cành hông thì nàng cứ thế dính sát vào người ta, khiến ta có muốn tức cũng không tức nổi… cơ thể phụ nữ mềm mại thế này sao…

Cứ im lặng nằm thế này thì lúng túng quá, sau một lúc không có động tĩnh gì thì thiếu phụ không nhịn được mở miệng muốn tám chuyện, ta lập tức đưa tay lên che kín miệng nàng, vì chỉ cách một lớp vải mỏng nên ta mơ hồ thấy được đóm lửa trên nén hương sáng hơn.

Thứ đó tới rồi.

Thắp hương có ý nghĩa là đãi thứ kia một bữa cơm, làm một địa chủ tận tình. Rải bột nếp lên nền đất ý chỉ chiếm cứ chỗ này, biểu thị nơi này đã có chủ, thứ kia muốn để lại dấu ấn cũng khó.

Dây đỏ là cho đối phương một bậc thang, ăn cũng ăn rồi, nhắc cũng nhắc rồi, đã cho đối phương đủ mặt mũi, chỉ cần chuông vang lên chứng tỏ vật kia đã men theo dây đỏ rời khỏi đây, nhà này đã sạch sẽ.

Không biết có phải do tác dụng tâm lý không mà ta cảm thấy tiếng xào xạc nhỏ xíu đang từ xa tiến tới, cứ như có người đang đi trên bột nếp vậy.

Âm thanh kia từng bước ép sát rồi quanh quẩn quanh giường… nó đang tìm thiếu phụ.

Thiếu phụ nghe vậy thì bị hù, gắt gao nắm chặt cánh tay ta, móng tay bấu chặt vào thịt, khiến ta đau muốn chết cũng chẳng thể la lên, chỉ có thể nhịn xuống, phải nói là khổ vô cùng.

Dẫu sao cũng là lần đầu ‘tác nghiệp’, nói thật CMN ta sợ muốn chết, trong đầu toàn là hình ảnh một người đã mất đi tới đi lui bên cạnh, tim đập bành bạch, không ngừng mong cầu tiếng chuông mau vang lên, tiễn thứ kia đi sớm chút.

Chương 3 - Tà Vật

Chương 3: Tà Vật

Nhưng hơn nửa ngày vẫn chẳng có động tĩnh gì, tiếng bước chân ngày càng nhanh, cứ như vật kia đang gấp gáp vì không tìm được thiếu phụ vậy.

Quái, theo lý thì việc thanh trạch phải có tác dụng chứ, sao nó còn chưa đi?

Ta vẫn đang suy nghĩ thì nén hương bỗng tắt, cứ như bị ai đó thổi vào vậy.

Tim ta liền ngưng một nhịp, không nhận cống hương, đối phương lật bàn, muốn trở mặt a!

CMN rốt cục là sao, rõ ràng mọi thứ đều đúng quy trình, sao tự nhiên lại có chuyện.

Trừ phi… sau khi tìm ra nguyên nhân, ta không khỏi đổ mồ hôi hột, may là thứ kia dù nổi cáu vẫn chưa tìm ra chúng ta, cùng lắm ráng chịu một đêm, sáng hôm sau nghĩ cách.

Nhưng không như mong đợi, đúng lúc này ta bỗng thấy trên người lành lạnh, sờ sờ thì phát hiện thiếu phụ vì sợ bị lộ nên cuốn lấy hết drag giường từ lúc nào, khiến ta đã bị lộ ra ngoài!

Cùng lúc đó, ta liền cảm nhận được một luồng hơi lạnh thổi vào sau gáy… cứ như có người đang thở phía sau lưng ta!

…

Đúng là chó má mà!

Cùng lúc đó, thiếu phụ không nghe được tiếng bước chân thì tưởng vật kia đã đi rồi, cho nên mới duỗi đầu ra.

Cũng không biết nàng nhìn thấy gì mà hô lên một tiếng má ơi.

Đúng là phụ nữ hay làm hỏng việc, tà vật rất thích giao du với người có thể thấy nó, ngươi cho nó biết ngươi thấy được nó, nó sẽ dây dưa với ngươi mãi!

Tình thế càng xấu càng không thể hoảng, việc cũng đã xảy ra, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng, ta bèn kéo thiếu phụ lại, muốn dẫn nàng chạy ra ngoài.

Nhưng thiếu phụ đã bị dọa đến điên rồi, cảm thấy có người đụng vào nàng, nàng theo bản năng đấm một phát. Vì bất ngờ không kịp đề phòng nên ta đã trúng chiêu, đúng là phòng giặt không phòng được người nhà mà!

Tức chết ta mất thôi!

Thật muốn tát chết cô ả, từ xưa đã có câu làm người tốt không được báo đáp, đúng là không sai mà!

Thừa dịp này, thiếu phụ lảo đảo chạy đi, nhưng lại ngu ngốc chạy ngược hướng với cửa ra vào. Thấy thế ta lập tức hô lên, bảo nàng chạy theo hướng dây đỏ ra ngoài, nhưng vừa nói xong, thiếu phụ bỗng đứng sững, quay đầu nhìn ta cầu xin.

Ta lập tức phát hiện tay phải thiếu phụ có chút mất tự nhiên -- ngón trỏ hơi cong, cứ như mất khả năng tự chủ vậy. Đầu ta ong lên một tiếng, sực nhớ dấu tay in trên người thiếu phụ bị thiếu mất ngón trỏ!

Không chờ ta kịp phản ứng, thiếu phụ xông tới bóp cổ ta, hơn nữa còn lớn tiếng kêu:

"Dựa vào cái gì mà đuổi ta đi? Dựa vào cái gì mà đuổi ta đi?"

Âm thanh the thé lại thê lương, căn bản không phải tiếng của người sống, thiếu phụ tuyệt đối không có được lực mạnh thế này, ta chỉ cảm thấy cổ họng sắp bị nàng bóp nát, mắt đỏ như máu, không thở nổi nữa.

Chẳng lẽ hôm nay ta ứng nghiệm với câu chưa kịp vào nghề đã gặp tử thần.

Vậy không được, nếu ta chết, lão đầu kia sẽ ra sao đây?

Ta bất thình lình nhớ lại dấu tay đã thấy ban ngày, chỗ ngón trỏ bị gãy rất ngay ngắn, hiển nhiên là bị chém đứt. Lúc còn sống sợ cái gì thì sau khi chết sợ cái đó.

Người bị cắt ngón tay, nhất định sẽ sợ đao kiếm!

Đúng rồi, không phải vì trừ tà mà thiếu phụ có treo Long Tuyền kiếm trong nhà sao?

Là đang treo ở bức tường phía sau ta!

Ta vùng vẫy ráng bắt lấy thanh kiếm kia.. thanh kiếm nặng trĩu, vừa rút ra đã lộ hàn quang, thấy thế, vẻ sợ hãi hiện lên trên mặt thiếu phụ, ta nhân cơ hội tát một tát vào mặt nàng.

Đánh nàng là vì thiên linh cái chấn động có thể bắn thứ kia ra ngoài.

Thiếu phụ lập tức tỉnh lại, nhìn ta một cái rồi bụm mặt khóc, hiển nhiên sợ muốn chết, không dám động đậy gì nữa.

Ta sợ vã mồ hôi hột, lúc này vậy kia vừa bị chấn ra ngoài, dương hỏa thiếu phụ yếu ớt, rất dễ bị nhập tiếng.

Quả nhiên tiếng gió lạnh thổi sưu sưu vang lên, ta quyết định chắn trước mặt nàng ta, móc di động ra bật tiếng gà gáy đã được thu âm sẵn.

"Cục cục cục cục ặc!"

Tiếng gáy vang lên, trận gió kia chợt dừng lại, ta nhân cơ hội kéo thiếu phụ lại, cõng nàng trên lưng chạy ra ngoài.

Vừa chạy, ta còn cảm giác có thứ gì đè nặng như muốn kéo thiếu phụ lại, mà thiếu phụ la hét ngày càng điên cuồng. Ta cảm thấy vật kia đã sớm đuổi kịp, nhưng ta nhanh hơn một bước đã vọt ra khỏi nhà.

Sau lên vang lên tiếng thứ gì đó va đập, ta biết đã an toàn bèn ngồi xổm xuống hít hơi lên, may mà ông cậu ba đã ép ta gia nhập đội điền kinh, rốt cục bây giờ cũng có tác dụng.

Thiếu phụ từ trên người ta tuột xuống, run run. Ta lạnh lùng nhìn nàng, lòng nói nếu nàng không phải phụ nữ, ta chắc đã đạp nàng mấy phát.

Bị ta nhìn, thiếu phụ cúi đầu đỏ mặt, tựa như gặp phải đại anh hùng, mềm mại nói cảm ơn vì ân cứu mạng.

Thấy thế tim ta đập bành bạch, cũng ngại mắng nàng, đàn ông tốt không đấu với nữ nhân.

Thiếu phụ cũng biết việc lần này bị nàng làm hỏng rồi, độ khó đã tăng, vì vậy bèn hỏi ta nên làm sao.

Ta bảo mình đã biết lai lịch vật kia, cứ đợi trời sáng rồi tính.

Sáng hôm sau, thiếu phụ nơm nớp lo sợ theo ta vào lại nhà, vừa thấy dấu chân đầy trên lớp bột nếp thì sợ đổ mồ hôi hột.

Trừ dấu chân của ta và nàng còn rất nhiều dấu chân khác.

Ta đi theo dấu chân phát hiện nó biến mất ở một góc tường, bèn kêu thiếu phụ tìm công cụ chuẩn bị đào lên.

Sau một lúc ta phát hiện đã đụng phải một cái rương gỗ lớn.

Mở cái rương ra, thiếu phụ hét lên.

Bên trong là xương người cùng đầu lâu, mà vừa hay trên một bán tay thiếu ngón trỏ.

Biết mình ở chung với vật này lâu như vậy, thiếu phụ thiếu chút ngất xỉu, lẩm bẩm thầm hỏi rốt cục đây là ai?

Ta bảo là chủ nhà cũ.. chính là người đàn ông có tiền ra ngoài trăng hoa, cặn bã nay đúng là đã thành cặn bã.

Thiếu phụ nhất thời ngu người, nói sao có thể?

Ta cầm gậy gỗ, kéo kéo đẩy đẩy một hồi thì tìm được căn cước cùng các loại giấy tờ tùy thân, chủ nhân của nó tên Trường Thắng Tài.

Chương 4 - Cửu Long Áp Quan

Chương 4: Cửu Long Áp Quan

Thiếu phụ từng thấy tên chủ nhà, vừa nhìn liền biết ta nói không sai.

Phương pháp thanh trạch tuyệt đối không có vấn đề, cơ mà nó chỉ đuổi được khách từ ngoài vào thôi, không có tác dụng với loại tà vật… vốn thuộc về nơi đó.

Sau khi nhà xây xong, trừ thiếu phụ cùng người vợ vậy chỉ có thể là người chống.

Ngôi nhà này là hung trạch, hắn ta được chôn ở đây, ngôi nhà chẳng khác nào mộ của hắn. Đối với hắn mà nói, thiếu phụ mới là khác tới ở nhà, không sờ soạng tì thì uổng quá. Cũng là ta xui xẻo, lần đầu ra nghề đã gặp chuyện trớ trêu, bắt chủ nhân ngôi nhà cút đi, người ta không trở mặt mới là lạ.

Cường long không áp địa đầu xà, nếu không phải ta phản ứng nhanh, chắc ta và thiếu phụ chắc đã xuống dưới hầu hạ tên chồng cặn bã rồi.

Sau khi bán nhà, vợ Trương Thắng Tài cũng mất tích, bây giờ nghĩ lại cũng đúng, người vợ bị cắm sừng hẳn oán hận vô cùng, giết rồi chôn hắn ở đây, nói dối hắn ta đã xuất ngoại sau đó chạy trốn.

Khó trách ban tối hắn ta lại oán giận vì sao lại đuổi hắn đi.

Có điều lúc này, thiếu phụ như nhớ ra cái gì, lẩm bẩm nói:

"Quái..."

Ta hỏi nàng, lời có này ý gì?

Thiếu phụ lúc này mới nói cho ta biết, nàng từng gặp Trường Thắng Tài rồi, đây đúng là người đàn ông cặn bã nhưng khi ấy bàn tay hắn ta vẫn nguyên vẹn.

Cũng đúng, khi hạ thổ thân thể thế nào thì hồn phách thế ấy, cho nên Trung Quốc mới có truyền thống, vô luận thế nào thì người chết cũng nên toàn thây. Như thế nói rõ trước khi giết Trương Thắng Tài, vợ hắn cố ý chém ngón trỏ của hắn? Tại sao nàng ta phải làm như vậy?

Trong rương cũng không có tung tích ngón trỏ, không biết đang ở nơi nào rồi.

Thôi, trừ vợ của Trương Thắng Tài hẳn cũng không ai biết.

Thiếu phụ báo án xong, ta cũng đã sắp đặt lại phong thủy cho nàng thật tốt. Âm trạch không còn nữa, âm khí biến mất, thiếu phụ cũng cảm giác được nên càng thêm sùng bái ta, trả cho ta một khoản lớn rồi nói là tấm lòng của nàng, hy vọng ta nhận cho.

Ta vừa nhìn điện thoại di động liền sửng sốt, trời ạ, 88000!

Ông cậu ba nói không sai, Hắc Hổ ôm trụ, lệ vô hư phát.

Mặc dù trong lòng đã thầm ca hát nhưng ta vẫn phải bày ra bộ dáng cao nhân, chậm rãi nói tiền không quan trọng, quan trọng là kết được một mối thiện duyên. Vừa nói vừa nhìn ngực nàng, sát trạch đã giải, mạng nàng giữ được rồi.

Thiếu phụ thấy thế thì cúi đầu, bộ dáng thẹn thùng, hiển nhiên rất có hảo cảm với ta.

Ta không nhịn được bèn nghĩ, cô nàng này cũng không não tàn quá, ít nhất ánh mắt cũng tạm được.

Nhưng vào lúc này, ta bỗng cảm thấy ngón trỏ tay phải giống như bị kim đâm một tý, đau đến run lên, vừa cúi đầu liền thấy nơi đó chảy máu rồi, hẳn là bị thương trong lúc đào đất.

Ta không để tâm lắm, bèn cáo từ về nhà.

Rời khỏi hung trạch đã được hóa giải ta bèn vui vẻ hơn, cứ thế này thì thuốc hút, rượu mạnh muốn gì có đó, tiền đồ tươi sáng a.

Cơ mà đang vui vẻ ta bỗng tò mò, rốt cuộc vì sao ông cậu ba lại cấm không cho ta tới Dương Thủy Bình?

Tới cũng đã tới rồi, ta liền tìm một nơi có địa thế cao để quan sát, hôm qua đứng ở dưới không thấy rõ được phía sau, thì ra nơi đó còn có một ngọn núi trọc nhỏ.

Ta lập tức cảm thấy tim như đánh trống, trời ạ, phong thủy Dương Thủy Bình không đúng a!

Nếu không có ngọn núi nhỏ này, Dương Thủy Bình quả thật chính là ngũ phúc lâm môn, phía trước là Bút giá sơn, nhưng có ngọn núi trọc này thì hoàn toàn khác. Đây chẳng phải là "Cửu Long Áp Quan” sao!

…

Loại phong thủy như Cửu Long Áp Quan căn bản là chỉ có thể gặp mà không thể cầu, có khi mấy trăm năm cũng chưa chắc đã tìm được một cái. Nó có nghĩa là chín dãy núi tạo thành một vòng tròn bao bọc lấy Dương Thủy Bình, dùng rào chắn để đề phòng có cái gì đó ở trong Dương Thủy Bình chạy ra.

Loại phong thủy này chuyên dùng để dọa tà vật giống như tháp Lôi Phong, nhưng hiệu quả lại bá đạo hơn tháp Lôi Phong nhiều. Cho dù nó đang trấn áp cái gì thì chắc chắn thứ đó phải có đạo hạnh rất lớn.

Chẳng lẽ ông cậu ba không cho ta lên Dương Thủy Bình cũng vì những thứ không thể chọc được kia sao? Con người ai mà chẳng hiếu kỳ, ta cũng không thể nhịn được mà suy đoán, không biết cái gì đang bị trấn áp trong loại phong thủy đó nhỉ?

Đang muốn nhìn kỹ lại thì điện thoại đột nhiên vang lên, khiến ta sợ đến mức giật cả mình. Là Cao lão sư nhà bên gọi đến, vừa thở hổn hển vừa bảo ta nhanh chóng đến đó, ông cậu ba của ta vừa bị ngã cầu thang.

Tai ta như vang lên ù ù, vội vàng bắt xe đến bệnh viện huyện.

Vừa vào phòng bệnh liền thấy ông cụ đang nhắm mắt nằm trên giường truyền dịch, băng gạc trên đầu ướt đẫm máu. Y tá nói ông cụ vẫn đang hôn mê, đợi đến khi tỉnh lại mới coi như thoát khỏi nguy hiểm.

Nghe thấy mấy chữ nguy hiểm đến tính mạng, ta lập tức bật khóc.

Chương 5 - Tham Linh Ngọc

Chương 5: Tham Linh Ngọc

Lúc ra ngoài ông cụ còn gào lên bắt ta lúc về phải mua cho hắn hai cây kem, hắn muốn đi chơi trăng, sẽ mang cho Hằng Nga một cây. Bây giờ ta đã về rồi, nhưng ông lão lại không thể ăn được nữa.

Cao lão sư rất áy náy, nói lúc ấy hắn tới nhà chơi, vừa không để ý một cái thì ông cụ liền…

Cao lão sư mở tiệm thuốc ở nhà kế bên, nhưng lại không bán mấy loại bình thường như amoxycillin hay cam thảo, mà là mấy thứ được người trong nghề gọi là “thuốc rừng”, cũng chính là mấy thứ không hợp pháp. Nghe nói có rất nhiều loại, thậm chí còn có chân tiên nhân, râu kỳ lân gì đó, cũng không biết có phải thật hay không.

Nhưng Cao lão sư lại là người rất tốt bụng, từ trước đến nay vẫn có quan hệ không tệ với hai người chúng ta. Lúc ta không ở nhà, Cao lão sư toàn chủ động chăm sóc ông cậu ba giúp ta.

Ta lắc đầu nói sao có thể trách ngươi được, bình thường ngươi giúp chúng ta đủ nhiều rồi.

Cao lão sư thở dài, nói lúc ấy cũng không biết ông cụ bị làm sao mà vừa la hét tửu quỷ gì đó vừa chạy xuống, có thể là do xem quảng cáo lão Bạch đóng.

Tửu quỷ? Đậu má...Ta lập tức nhớ ra, chẳng lẽ lúc ấy ông lão đang nói về Cửu Quỷ Áp Quan?

Không phải hắn xảy ra chuyện là do ta đi lên Dương Thủy Bình đấy chứ? Nếu thế thật thì ta đã gây họa lớn rồi! Nhưng cho dù có báo ứng cũng phải là ta bị báo ứng chứ, ông lão đâu có trêu chọc ai!

Lúc này y tá gọi ta đi nộp tiền, hỏi ta muốn lấy loại thuốc nào. Ta nói muốn dùng hết, cho nên sau khi nộp tám vạn tám tiền thuốc cũng không còn lại bao nhiêu. Nhưng vẫn còn cần thêm tiền để chữa trị tiếp, chắc là phải đến ba mươi vạn.

Ta hoảng hốt nhớ khi còn bé từng bị sót một lần, ông cụ lại không có tiền nên bệnh viện không chịu chữa cho ta. Ông lão liền lấy cồn lau người cho ta, không chợp mắt mấy đêm liền. Đến khi ta tỉnh lại, ông lão liền bật òa lên khóc như một đứa trẻ. Bây giờ ông lão gặp nguy hiểm, ta không thể mặc kệ như thế được.

Nhưng ba mươi vạn cũng không phải con số nhỏ, ta lấy đâu ra bây giờ?

Còn đang buồn rầu, Cao lão sư bỗng nhiên túm lấy ta, nhíu mày nói tướng mạo tên nhóc này không đúng.

Ta sững sờ, hỏi hắn có ý gì?

Cao lão sư cẩn thận nhìn hồi lâu, hoang mang lắc đầu, nói tướng mạo của ngươi rất kỳ quái, mệnh cung đen đè đỏ giống như bị thứ gì đó quấn lên, khó mà nói cụ thể là cái gì. Ta đeo cái này lên cho ngươi là sẽ biết đạo hạnh của thứ đang bám lấy ngươi.

Hắn nói xong liền đeo một tấm thẻ trong suốt nhỏ bằng quân mạt chược lên cổ ta, nói đây là Tham Linh Ngọc mời từ núi Long Hổ xuống, bình thường chỉ bán một vạn rưỡi, bây giờ cho ta đeo thử miễn phí trước.

Trông cái này không giống ngọc mà giống nhựa hơn, sờ vào thô ráp y như hàng bán buôn ở Nghĩa Ô vậy. Chắc là một trong những mặt hàng mà Cao lão sư bán.

Ta nói cảm ơn Cao lão sư, nhưng cũng không để ý lắm, trong lòng tự nhủ ta có thể bị cái gì quấn lên được chứ? Có phải Cao lão sư nhìn nhầm rồi không?

Cao lão sư vỗ vai ta, cười tủm tỉm nói không cần khách khí, năm đó nếu không phải ông cậu ba của ngươi thì ta đã sớm...Mới nói một nửa, hình như Cao lão sư nhớ tới cái gì đó liền vội vàng sửa lại, nói là ông cậu ba ngươi nhờ ta chăm sóc ngươi, ta đã đồng ý thì nhất định phải làm.

Cao lão sư vẫn rất trượng nghĩa. Nhưng mà bây giờ ông cậu ba đang bị thế kia, ta còn mải nghĩ về những việc cần làm. Đến khi Cao lão sư trở về, ta lại mở điện thoại ra đăng rất nhiều quảng cáo xem phong thủy, đương nhiên đều như đá chìm đáy biển, còn chẳng có một tí hồi âm nào, khiến ta sốt ruột đến mức nhiệt cả lưỡi.

Giữa đêm, anh chàng hộ công giường bên gọi điện thoại, nói cái gì mà kiếm được tiền sẽ đi cùng ngươi, không vất vả đâu, vì tương lai của chúng ta vân vân, trông có vẻ rất hạnh phúc.

Con người vừa rơi vào khó khăn, kiểu gì cũng sẽ thấy rất cô đơn. Thật ra ta cũng rất muốn có một cô gái đến an ủi ta, bầu bạn với ta, nhưng một thanh niên ba không là không tiền không nhà không xe như ta thì ai mà thèm chứ. Chứ đừng nói đến người con gái duy nhất ta thích lúc trước còn để lại bóng ma quá lớn cho ta.

Nhưng trên đời này làm gì có ai mà không có một vài bóng ma chứ? Vừa nghĩ như thế, ta đã dựa vào đầu giường thiếp đi từ bao giờ.

Tục ngữ nói ngày nghĩ gì đêm mơ nấy, trong cơn mơ màng, ta mơ thấy một người phụ nữ không rõ mặt nhưng dáng người lại rất yểu điệu, cứ nắm lấy ngón trỏ tay phải của ta, ôm chặt lấy ta nói cảm ơn ngươi đã đưa ta ra ngoài.

Giọng nói đó rất dễ nghe, ta chưa bao giờ có loại cảm giác này, vì nó quá đẹp cho nên không muốn tỉnh.

Chương 6 - Không Thể Chọc Nổi

Chương 6: Không Thể Chọc Nổi

Kết quả đang đến đoạn quan trọng thì đột nhiên có người lay ta dậy. Vừa mở mắt ra liền thấy khuôn mặt xanh mét của Cao lão sư.

Ta giật nảy mình, còn chưa kịp phản ứng, Cao lão sư đã cầm lấy một thứ hỏi ta:

"Sao lại thế này?"

Ta nhìn kỹ lại, là tấm thẻ nhựa hôm qua Cao lão sư cho ta, nhưng không biết đã nát từ bao giờ. Kỳ lạ thật, ta cũng đâu có đè lên? Sao nó lại yếu như thế, có khi là đồ bán buôn ở Nghĩa Ô thật.

Nhưng nhớ tới Cao lão sư nói cái này có giá một vạn năm, ta liền tỉnh ngay lập tức. Không xong rồi, ta còn chưa kiếm được tiền thuốc men, mẹ nó giờ lại thêm một món nợ nữa.

Nhưng Cao lão sư cũng không có ý bắt ta bồi thường, chỉ đi đi lại lại như con chim cút, nói lần này hỏng rồi, lần này hỏng rồi...

Ta hỏi hắn có chuyện gì, Cao lão sư mới nói cho ta Thăm Linh Ngọc giống như giấy thử, nếu ngươi không có việc gì thì nó sẽ trong suốt. Nhưng nếu thứ mà ngươi chọc phải càng hung, màu sắc của nó sẽ càng đậm. Nhỏ thì là cô hồn dã quỷ, mà lớn thì là hung thần ác sát, tất cả đều được kiểm tra ra bằng màu sắc. Nhưng từ trước đến nay chưa nghe nói Thăm Linh Ngọc này có thể nát bao giờ.

Điều này chỉ có thể chứng minh ngay cả Thăm Linh Ngọc cũng không thể dò ra được độ hung của vật kia.

Cả đầu ta như muốn nổ tung, đó là thứ gì vậy?

Cao lão sư thở dài, nói ta còn muốn hỏi ngươi đây! Sau đó giống như nhớ tới cái gì, liền vỗ đùi đi ra ngoài, bảo ta chờ ở đây, hắn sẽ đi tìm đại lão đáng tin cậy đến xem cho ta.

Một loạt hành động này của Cao lão sư khiến ta cũng thấy hơi thấp thỏm, vừa nghĩ mình đã gây ra phiền toái gì vừa vào nhà vệ sinh. Bà lão đến thăm bệnh giường kế thấy ta liền xì xào bàn tán, nói trông hai mắt thằng bé này thâm quầng, xem ra là sống quá buông thả, nếu không bổ thận sau này sẽ không cứng được.

Biết rõ như vậy rồi còn gán ghép con gái nhà ngươi với ta? Nhưng ta cũng nhận ra thắt lưng mình hơi đau, bất chợt nghĩ đến giấc mơ kia, dường như cảm xúc trơn nhẵn của nàng vẫn còn đọng lại trên đầu ngón trỏ tay phải của ta. Kết quả lúc đưa tay cởi quần, ta liền ngây người ra.

Sợi tơ màu đỏ quấn quanh ngón trỏ tay phải ta hôm qua có vẻ đã to hơn chút, hơn nữa còn không giống như vết thương, mà giống một mạch máu hơn.

Mọe nó đây là gì vậy, ký sinh trùng?

Người xếp hàng đi tiểu đằng sau suốt ruột hỏi có phải ta không được không, ta vội vàng nhường chỗ, lại nhìn kỹ thứ đó, trong lòng tự nhủ tuyệt đối đừng là bệnh gì, mẹ nó bây giờ ta không gánh nổi nữa đâu!

Ta còn chưa nhìn kỹ thì đã có người gọi điện đến, nói thấy quảng cáo của ta trên mạng, bảo ta tới nhà máy điện xem phong thủy cho hắn.

Ta vô cùng vui vẻ, liền dùng số tiền còn lại thuê một hộ công rồi bắt xe đến nhà máy điện.

Lái xe rất hay nói, nghe thấy ta muốn đến nhà máy điện liền thần bí hỏi ta đã nghe về chuyện ma kia chưa.

Sau đó cũng mặc kệ ta có muốn nghe hay không mà kể cho ta sống động như thật. Nói rằng hắn có một người bạn, ngày đó làm ca tối về nhà thì gặp mưa to giữa đường, trông thấy một đứa bé đang ngồi xổm dưới nhà máy điện, cả người ướt sũng, không biết đang tìm cái gì trong bùn.

Hắn nghĩ đứa nhỏ này mải chơi quá, hơn nửa đêm vẫn còn ở đây nghịch bùn, liền quay cửa kính xe xuống hỏi sao hắn vẫn chưa về nhà, có thể cho hắn đi nhờ.

Đứa bé kia không ngẩng đầu mà cứ tiếp tục đào bới trong bùn, nói ta đang tìm chìa khoá, không có chìa khoá không về nhà được.

Hắn liền xuống xe giúp đứa bé kia tìm, kết quả vừa thấy mặt đứa bé kia liền ngồi phịch xuống đất.

Trên mặt đứa bé kia be bét máu thịt, không có mắt mà chỉ có hai cái hố sâu hoắm đen sì. Lúc cười với hắn, trong miệng còn thiếu mất hai cái răng cửa.

Đến bây giờ bạn hắn cũng không nhớ nổi rốt cuộc hôm đó về nhà kiểu gì, chỉ nhớ là đã lên cơn sốt ba ngày liền.

Từ đó về sau liên tục có người thấy cái bóng khả nghi kia ngồi xổm dưới nhà máy điện dưới trời mưa đêm, nhưng không còn ai dám dừng xe xuống hỏi nữa.

Tài xế kể xong liền nhìn ta, muốn thấy ta sợ đến mức tè ra quần, kết quả thấy ta vẫn thản nhiên như thường thì vô cùng thất vọng.

Lúc này cũng đã đến nơi, trùng hợp là chỗ mà khách hàng hẹn ta chính là đầu nhà máy điện, nơi mà đứa bé kia tìm chìa khóa...Ta thầm nghĩ liệu có liên quan đến vụ làm ăn hôm nay không?

Trong nghề chúng ta mà gặp phải tà ma, bình thường đều phải tránh người già và trẻ nhỏ, vì không thể chọc nổi.

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc:

ĐỐI TƯỢNG HẸN HÒ CỦA TA LÀ THẦN MINH CHI NỮ (BẢN DỊCH): Hài hước, dị năng, đô thị, trang bức…

ĐẠI THÁNH TRUYỆN (BẢN DỊCH): Hài hước, nhân sinh, tiên hiệp....

TIÊN ĐẠO QUỶ DỊ (BẢN DỊCH): Hài hước, xuyên giữa hiện đại và tiên hiệp, kinh dị....

Chương 7 - Biểu Diễn

Chương 7: Biểu Diễn

Nhưng với tình cảnh bây giờ của ta, dù chuyện này có nguy hiểm đến mức nào cũng phải chấp nhận.

Đây là một căn biệt thự lớn, một tên béo đi ra mở cửa cho ta. Tuy trong nhà nguy nga lộng lẫy, nhưng ngay cả một thằng không xu dính túi như ta còn thấy không có mắt thẩm mỹ, trang trí giống y như một phòng spa lớn vậy. Ta âm thầm vui vẻ, dù có phải người địa phương hay không, nhưng chắc chắn chủ nhà là một người phụ nữ, hơn nữa còn là người làm ăn lớn rất giàu.

Tên béo cố mở đôi mắt một mí ra nhìn ta, thấy bộ quần áo hàng nhái của ta thì lạnh lùng nói:

"Ngươi mà là đại sư á? Không nói ta còn tưởng là con khỉ trong sở thú chạy đến chứ, ngươi mà cũng biết xem phong thủy?"

Tên béo chết tiệt này không biết nói tiếng người sao? Ta rất muốn đáp trả, nhưng vẫn phải cố nhịn vì tiền thuốc men. Lỗ Tấn đã nói rồi, chỉ có thằng ngốc mới không thèm tiền thôi, nhịn một chút vì ông cụ cũng không đáng là bao.

Ta cố gắng khách khí hỏi:

"Xin hỏi ai là chủ nhà?"

Tên béo này nói giọng Bạc Châu đặc sệt, lời nói thì cay nghiệt như dao cắt đứt hết cả phúc lộc, đáng lẽ ra phải có số mệnh nghèo hèn mới đúng, chắc là người xa xứ làm ăn. Có câu Diêm Vương dễ thấy, tiểu quỷ khó gặp đúng là để chỉ loại người này.

Không ngờ tên béo lại bĩu môi nói:

"Ông đây không phải chủ nhà thế chẳng lẽ là ngươi hả? Tiểu một bãi rồi soi xem có xứng không."

Ta nghe vậy thì giật mình, đúng là lạ thật, đáng lẽ ra với khuôn mặt của hắn thì không thể có nổi đống tài sản này được chứ?

Tên béo này nói mình họ Hùng, là một chủ thầu, cũng chẳng thèm mời ta ngồi mà lạnh nhạt nói luôn:

"Ta sẽ cho ngươi một cơ hội, ngươi bắt đầu biểu diễn đi, để xem ngươi có thể nhìn ra cái gì thật không. Nếu mà lừa tiền ông đây, ông đây cũng có đủ cách để ngươi không sống nổi trong cái huyện này."

Biểu diễn cái đầu ngươi, lát nữa phải nói ra một loạt điểm yếu của hắn coi như tính luôn cả phí bồi thường tinh thần mới được. Nhưng mà tên béo chết bầm này có mắt tam bạch vô thần, miệng thì vẩu ra như đang thổi nến, đúng là cái tướng lòng tham không đáy thích chiếm lời, chưa chắc đã dễ lấy được tiền của hắn.

Ngẫm nghĩ xong ta mới nhìn quanh căn nhà này. Nhìn một cái đã phải tấm tắc, tên mập này trông y như cái cối giã - chỉ muốn giã cho một trận, nhưng lại vô cùng may mắn. Đây là một căn nhà long hổ dựa lưng hướng Bắc, ngoảnh nhìn hướng Nam, phía sau là núi Hổ Đầu, phía trước là dòng sông của nhà máy điện, xem như mặt hướng thanh long lưng tựa bạch hổ. Căn nhà long hổ kiểu này có thể nói là Dương Trạch Tam Yếu đều tốt cả, giúp chủ gia tiền vào như nước, gia đình bình an.

Chắc căn nhà này được thiết kế theo kiểu Trung Quốc mới, thông hai bức tường trước sau cửa để đón sáng, lại xây thêm một cái ban công lớn trông vô cùng thoáng đãng rộng rãi.

Ta đã hiểu được kha khá rồi, liền nói:

"Gần đây công việc của ngươi không được tốt lắm, tiền tài đều đổ ra ngoài, có rất nhiều vụ mua bán tưởng như sắp thành công nhưng cuối cùng lại thất bại, chỉ toàn có lời cho đối thủ cạnh tranh. Việc làm ăn cũng không khả quan lắm, đã sắp đến tình trạng miệng ăn núi lở rồi."

Hùng mập lập tức thay đổi sắc mặt. Đúng thế thật, từ lúc hắn sửa lại nhà, không một vụ làm ăn nào thành công được, cứ toàn bị hủy hợp đồng vào phút chót. Hắn thấy quá kỳ dị nên mới muốn tìm ngươi xem có phải phong thuỷ ra vấn đề gì hay không.

Vậy thì đúng rồi, cửa lớn hướng ra ban công thì tiền tài chỉ có ra chứ không có vào. Tương tự như việc thọc một cái lỗ thủng trong căn nhà long hổ vững như đồng này vậy, tài lộc theo cửa ra ngoài ban công hết rồi thì dù có đưa thìa vào cái lỗ đó cũng không vớt ra được cái gì nữa.

Hùng béo vội vàng hỏi ta có cách nào phá giải được không?

Ta nói:

“Chuyện này đơn giản thôi, ngươi chuyển bể cá ra chắn ban công lại. Tục ngữ nói “Núi quản người, nước quản lộc”, nước liên tục chảy thì tài lộc cũng sẽ dồi dào không ngừng. Ngươi lại trồng thêm ít trúc ở phía đông nam sau vườn, việc làm ăn sẽ càng ngày càng tốt giống như trúc mọc từng đốt lên cao vậy."

Hùng béo lập tức làm theo, quả nhiên không lâu sau đã nhận được một cuộc điện thoại nói mới có một vụ làm ăn rất hời, khiến hắn kích động đến mức liên tục xoa tay như con ruồi vậy.

Ta thấy mọi chuyện coi như thuận lời, liền định ám chỉ hắn trả tiền công. Nhưng Hùng béo nghe xong lập tức trở mặt nói:

"Cái loại vắt mũi chưa sạch như ngươi, ta cho ngươi vào nhà đã là nể mặt ngươi lắm rồi, ngươi cứ ra ngoài kia nói mình từng xem phong thủy cho lão Hùng ta cũng đủ để trở nên nổi tiếng. Ta còn chưa đòi ngươi tiền quảng cáo mà ngươi đã đòi tiền ta ư?"

Chương 8 - Trên Người Có Người

Chương 8: Trên Người Có Người

Nói xong hắn liền vứt mười đồng tiền xuống dưới chân, nói mình biết quy củ, tiền công đức thích cho bao nhiêu cũng được, bảo ta không cần thối lại nữa.

Mẹ ngươi, chút tiền ấy còn chẳng đủ để bắt xe về. Chắc chắn tên béo này thấy ta xem phong thủy xong rồi, định qua cầu rút ván đây mà.

Nhưng chơi trò này với ta ư, ngươi còn non lắm. Ta liền cười nói:

"Xem ra Hùng tổng không hài lòng về năng lực của ta, vậy ta sẽ thay đổi bố cục vừa rồi."

Hùng béo trợn mắt, khó tin hỏi:

"Thay đổi? Cái này mà cũng thay đổi được hả?"

Ta gật đầu nói:

"Bố cục phong thủy cũng giống như châm cứu vậy, không thể lệch một li nào được, cho nên chỉ cần hơi tác động vào là sẽ thay đổi được ngay. Nhưng ta còn trẻ chưa có kinh nghiệm, nhỡ may lát nữa không biết nặng nhẹ, làm lỗ thủng nhỏ biến thành lỗ thủng lớn, tiền tài chảy hết ra ngoài, đến lúc đó ngài chịu trách nhiệm nhé. Ai bảo ta chỉ là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch đâu."

Nói xong ta liền giả vờ muốn làm ngay.

Hùng béo đứng ngồi không yên, lúc này mới bất đắc dĩ trả hết tiền cho ta, còn mỉa mai nói:

"Đại sư thực thụ người ta đều coi tiền tài như rác, làm việc chỉ để tu hành chứ căn bản không cần tiền. Kẻ điên ham tiền lừa lọc người khác như ngươi có khi cả đời chưa chắc đã có tiền đồ đâu."

Đồ ngốc, ai mà chả biết ai mới là tên điên tham tiền. Nhưng ta thấy mình được chuyển khoản tận ba vạn tám, vô cùng hài lòng nên không so đo nhiều - bình thường một vụ làm ăn của ông cụ chỉ được nhiều nhất là một ngàn tám, lúc nào cũng dạy ta tham lam là tối kỵ, sẽ ít phải chịu xui xẻo từ trên trời rơi xuống. Ta tính cả tiền tổn thất tinh thần cũng chỉ tốn có một vạn, còn cảm thấy mình được hơi ít.

Về sau ta mới biết được Hùng béo tìm người khác đến xem phong thủy, người này ra giá mười sáu vạn sáu, người kia ra giá hai mươi vạn, hắn không muốn trả nên mới tìm một kẻ không hiểu giá thị trường để qua mặt.

Lúc ta rời đi, Hùng béo cũng không ra tiễn, còn khinh thường lườm ta một cái. Lần này ta phát hiện trong tròng trắng mắt của hắn có một vệt đen.

Cái này gọi vướng âm sát, nghĩa là có thứ nào đó xui xẻo đang bám lấy hắn.

Nhưng Hùng béo cũng không nhắc đến chuyện này, ta nhớ tới lời tài xế nói liền hỏi có phải gần đây xung quanh hắn có xảy ra chuyện gì kì lạ không?

Hùng béo sững sờ, sắc mặt khó coi nói:

"Ta thấy tên nhóc ngươi đúng là lắm trò, nhận được số tiền đó còn chưa thấy đủ, lại muốn hù dọa lừa tiền ông đây nữa hả? Ta khuyên ngươi nhanh chóng cút cho ta, lão Hùng ta nhiều tiền nhưng không có ngu đâu."

Nhìn hắn không giống đang nói dối, hay là do ta nghĩ nhiều? Thôi được rồi, ta cũng chẳng còn gì để nói với loại người coi lòng tốt của người ta thành lòng lang dạ sói nữa.

Lúc về ta đi xe bus để tiết kiệm tiền. Nửa đường có một người phụ nữ bế con đi lên, trên xe không còn chỗ nào, rất nhiều người nhìn thấy nàng liền vờ ngủ, ta đành đứng lên nhường chỗ.

Người phụ nữ kia rất cảm kích, vội bảo đứa con cảm ơn ta. Nhưng không ngờ đứa bé kia vừa nhìn ta đã gào lên cứ như bị ai đó véo một cái vậy, khiến ta giật cả mình.

Người trên xe thấy ồn ào đều thở dài tặc lưỡi, phụ nữ xấu hổ nói đứa trẻ còn nhỏ, bảo mọi người thông cảm cho. Có người còn châm chọc nói:

"Nhỏ như thế cho đi xe bus làm gì, sao không bảo cha nó mua Mercedes-Benz cho mà đi!"

Người phụ nữ không lên tiếng, ta thấy nàng mũi hếch xương gò má cao, mái tóc xám xịt, mắt tam bạch, có tướng quả phụ, chắc hẳn cha đứa bé đã mất sớm rồi.

Ta thuận miệng nói với người kia:

"Nếu ngươi đã thích yên tĩnh như thế thì sao không đi Mercedes-Benz mà cha ngươi mua cho đi?"

Người trên xe không lên tiếng, quả phụ càng biết ơn ta. Nhưng đứa bé kia lại khóc lóc chỉ vào người của ta nói:

"Mẹ, đừng nói chuyện với hắn...Hắn giống như cha ta, trên người có người, trên người có người!"

Ta sững sờ, đậu má, vậy là sao?

Quả phụ lúng túng bảo đứa bé đừng nói lung tung, có người xì xào bàn tán:

"Trẻ con có đôi mắt sạch sẽ, chắc chắn trên người hắn có gì đó không may, không sống lâu được."

Ta liền nhớ lại lời Cao lão sư nói. Chẳng lẽ ta thật sự bị cái gì đó quấn lên rồi?

Thế là ta lập tức hỏi đứa bé kia:

"Người trên người ta trông như thế nào?"

Nhưng đứa bé thấy ta nói chuyện với mình liền úp mặt vào ngực mẹ, càng khóc to hơn. Lúc nó sắp khóc đến ngất đi, quả phụ liền cầu xin ta đừng so đo với trẻ con. Ta sợ nó bị làm sao nên cũng không dám hỏi tiếp.

Lúc này xe đã đến trạm, ta liền đi xuống. Không biết là do tâm lý hay sao mà ta cứ cảm thấy có cái gì đó sau lưng đang nhìn chằm chằm mình, khiến ta dựng cả tóc gáy, nhưng quay lại thì không thấy có cái gì.

Chương 9 - Một Câu Miễn Phí

Chương 9: Một Câu Miễn Phí

Mẹ nó, hình như cái gì cũng trở nên tà tính từ lúc lên Dương Thủy Bình. Nếu có thể tìm người có mắt âm dương xem cho ta thì tốt rồi.

Ta vừa lẩm bẩm vừa trở lại phòng bệnh. Một mùi hành phả vào mặt ta, chỉ thấy một anh chàng xấp xỉ tuổi ta đang ngồi ở đầu giường ông cụ, một tay cầm bánh một tay cầm xiên cay, giữa kẽ tay còn kẹp hai que cay lớn, đang nhai nhồm nhoàm.

Ta ngẩn ra:

"Ngươi là ai?"

Tên cầm bánh ngẩng đầu nhìn thấy ta liền hút “sụt” cả miếng đậu hũ cá vào miệng, sau đó nhe hàm răng trắng ra cười với ta cứ như thân quen lắm:

"Gọi Trình tiên sinh là được."

Ai vậy? Không giống hộ công lúc trước? Chỉ thấy hắn cẩn thận nhìn ta một cái từ đầu xuống đít như đang giám định bảo vật, sau đó lắc đầu ra vẻ tiếc hận cứ như đang nhìn một người mắc bệnh nan y vậy.

Ta là ai ta đang ở đâu? Mẹ nó ta chẳng hiểu gì cả, đang định hỏi có phải hắn đi nhầm phòng rồi không, Cao lão sư lại bê một bát mì tôm tới đặt trước mặt tên cầm bánh, ân cần nói: "Vị bò tiêu xanh, ba phút!"

Sau đó Cao lão sư liền liếc mắt ra hiệu với ta:

"Cuối cùng Bắc Đẩu đã về rồi, Trình tiên sinh chờ ngươi đã lâu, còn không đến chào hỏi đi."

Đậu má, buổi sáng Cao lão sư nói muốn tìm đại lão đến xem cho ta, không phải là tên cầm bánh này đấy chứ?

Tên cầm bánh cũng không thèm nhìn ta, chỉ cầm dĩa lên ăn mì tôm, cay đến mức không ngừng xuýt xoa:

“Lão Cao à, ngươi cũng biết từ trước đến nay ta chỉ cần tiền không cần mạng, nhưng ta không thể làm hỏng danh tiếng của mình được. Chuẩn bị hậu sự cho đứa nhỏ này đi, ta đã từng gặp người như hắn rồi, không sống nổi bốn chín ngày đâu."

Cái quái gì vậy? Bình thường ai thấy mình bị nói như vậy chắc chắn đều sẽ lấy chổi ra đánh, nhưng dạo này ta toàn gặp mấy chuyện kỳ lạ. Ta đã gây ra tội lỗi gì mà ai gặp ta cũng nói xui xẻo vậy?

Cao lão sư nôn nóng:

"Không thể nào, nếu đứa bé này xảy ra chuyện gì không hay, ta biết ăn nói thế nào với ông cụ nhà hắn đây! Trình tiên sinh hãy nghĩ cách đi, ta sẽ trả thêm!"

Tên cầm bánh cũng không lên tiếng, chỉ ôm lấy đống đồ ăn muốn rời đi. Sắc mặt Cao lão sư càng ngày càng nghiêm trọng, thuận tay túm lấy ta, bảo ta cũng cầu xin hắn.

Ta cầu cái con khỉ ấy, từ đầu ta đã thấy cái tên kì lạ này ngứa mắt rồi, nhưng trong lòng ta lại hiểu rõ, có thể khiến Cao lão sư hạ thấp mình như vậy không thể là người bình thường được. Ta cũng muốn biết rốt cuộc cái miệng quạ đen của hắn muốn nói gì.

Hắn không nói, ta liền khích hắn:

"Có cái gì mà phải cầu xin chứ, thời buổi này nhiều lừa đảo lắm, có phải Cao lão sư bị người ta lừa rồi không? Vừa mở mồm ra đã nói điềm gở, lại còn úp úp mở mở, ai mà không biết chứ?"

Quả nhiên tên cầm bánh quay mặt lại, cười như không cười nói:

"Tiểu ca, nể mặt ngươi sắp chết đến nơi, ta sẽ tặng ngươi một câu miễn phí. Có phải gần đây ngươi đã đến chỗ trận phong thủy nào cực kỳ hung ác không?"

Hai tai ta như ù đi, ý hắn là Cửu Quỷ Áp Quan ở Dương Thủy Bình sao?

Không phải chứ, ta còn chưa nhắc đến chuyện này, sao hắn biết được?

Tên cầm bánh lại cắn một miếng que cay, ung dung nói:

“Thứ bị trấn ở chỗ đó đuổi theo ngươi rồi."

…

Ta thấy lạnh toát cả sống lưng, dù lúc trước đã cảm thấy không thoải mái nhưng chưa từng nghĩ theo chiều hướng này. Đúng là sợ cái gì thì cái đó đến mà. Ta cũng biết thứ kia vô cùng tà tính, nhưng nó là cái gì mới được chứ? Hơn nữa không phải nó đang bị trấn áp sao? Sao lại đuổi theo ta?

Tên cầm bánh khoát tay muốn rời đi, còn bảo ta nghĩa địa Tây Sơn đang giảm giá, mau chóng đặt chỗ trước đi.

Sao ta có thể để hắn đi như vậy được, liền vội cản hắn lại. Đột nhiên điện thoại reo lên, ta vừa cản hắn vừa nghe, lại là Hùng béo bảo ta lập tức đến đó một chuyến, lần này sẽ cho ta mười vạn.

Vốn dĩ ta còn đang lo lắng thấp thỏm, nhưng tin tức này đã khiến ta vui vẻ hẳn lên. Nếu thật sự có thể kiếm được mười vạn thì ta đã có thể trả được một nửa tiền thuốc men cho ông cụ rồi. Chẳng qua ta vẫn chưa hiểu lời tên cầm bánh nói lắm cho nên cũng không để ý tới.

Sau khi cúp điện thoại, tên cầm bánh đặt que cay xuống, nghiêm túc hỏi ta:

"Có phải nhà tên họ Hùng này ở chỗ nhà máy điện không?"

Trời ạ, sao cái gì hắn cũng biết thế?

Thấy ta gật đầu, có vẻ tên cầm bánh đã hạ quyết tâm nào đó, nói ngươi dẫn ta đến nhà họ Hùng đi, ta sẽ cố nghĩ cách giúp ngươi.

Cao lão sư vô cùng vui vẻ, nói nếu ta không muốn chết thì hãy nhanh chóng làm theo lời Trình tiên sinh.

Hắn đến nhà họ Hùng làm gì, chẳng lẽ muốn cướp việc làm ăn của ta? Nhưng trông hắn cũng không giống như đến để xem phong thủy thì cướp làm sao được. Có điều vì đang tò mò về hắn và về tình cảnh của mình, cho nên ta đã đồng ý.

Chương 10 - Trò Chuyện

Chương 10: Trò Chuyện

Tên cầm bánh lái một chiếc Buick GL8 hơi cũ, bề ngoài không có gì đặc biệt, nhưng ta vừa chui vào trong xe đã phải sửng sốt. Nội thất trong xe rách rưới cứ như bị ai đó xé tung ra vậy, đến khi liếc nhìn ghế ngồi, ta liền nổi hết cả da gà - có vô số dấu răng ở trên đó!

Đậu má, không phải là hắn không trả tiền xe được nên mới đi lừa đảo đấy chứ. Hắn thành thạo đánh tay lái:

"Tiểu ca, ngươi mới nhập môn đúng không? Ta chỉ thích mấy người chưa trải sự đời như ngươi thôi."

Lúc đó ta vẫn còn trẻ trâu, thầm nói nhập môn trước thì sao chứ? Kiểu gì cũng phải đánh tan khí thế của hắn, cho nên ta liền tập trung dẫn khí vào mắt để nhìn khí của hắn.

Ông cụ dạy ta hai phương pháp xem phong thủy, một là xem hình, hai là xem khí.

Xem hình thì giống như lúc xem sơn long hổ trạch vừa nãy, nhìn hình dáng để biết tốt hay xấu, rất phù hợp để xem đất xem nhà. Mà xem khí lại là nhìn hình thể, bởi vì vạn vật trên thế gian này đều có “khí tràng” của mình, màu khí sáng sủa thì hưng thịnh, màu khí tối tăm thì lụn bại. Trình độ tu hành càng cao sẽ càng thấy khí rõ hơn, đương nhiên cũng chính xác hơn.

Bình thường khí tràng được chia ra mấy loại là vàng, tím, đỏ, đen, trắng. Ta miễn cưỡng nhận ra trên trán hắn thâm đen, vị trí này đại diện cho cha mẹ, xem ra cha mẹ hắn đã mất. Mà trên mũi đại diện cho tiền tài của hắn là màu đỏ thẫm, chứng tỏ bây giờ đang thiếu tiền tiêu. Tên cầm bánh này giỏi giả vờ thật đấy, chứ thật ra hắn cũng đang nghèo rớt mùng tơi như ta thôi. Người nghèo không cần làm khó lẫn nhau, cho nên ta đã nguôi giận đi chút.

Nhưng ấn đường của hắn lại là màu vàng chói, chứng tỏ hắn rất giỏi, mà trong xe lại tràn ngập âm khí tím đen, có nghĩa là những dấu vết kia đều do người chết làm ra. Có thể kéo tà ma như hàng hóa thế này thì đúng là có bản lĩnh thật.

Lấy năng lực của ta bây giờ vẫn chưa thể thấy rõ mấy cái còn lại được, vì để tránh lộ ra cái dốt nên ta cũng không nói nhảm nhiều, mà hỏi thẳng hắn rốt cuộc thấy được chuyện đang xảy ra trên người ta kiểu gì? Thứ đang bám lấy ta là cái gì?

Tên cầm bánh đánh tay lái:

"Hỏi ý kiến năm vạn, lần đầu hợp tác bớt cho ngươi hai chục phần trăm, bốn vạn rưỡi là được."

Hỏi mỗi câu mà đòi nhiều tiền như thế, sao ngươi không đi ăn cướp đi? Còn nữa, thầy thể dục dạy ngươi môn toán hả?

Ta nói:

"Không phải ngươi nói đưa ngươi đến nhà họ Hùng thì sẽ nói cho ta sao?"

Tên cầm bánh chậc một tiếng:

"Ta nói là đưa ta đi, ta có thể từ bi nhận lời ủy thác này của ngươi, chứ chưa nói là sẽ không lấy tiền."

Nói xong liền ném cho ta một tấm danh thiếp, bên trên dính đầy dầu mỡ và muối tiêu. Ta cầm góc danh thiếp xem, nó được thiết kế y như quảng cáo lừa đảo, trên đó viết: Trình Tinh Hà, ngôi sao mới nổi trong làng linh dị thế kỷ 21, tư vấn lấy tiền, giá cả hợp lý, mục tiêu của chúng ta là không có tà ma, có đủ cả mã QR và Wechat.

Có “tư vấn” thôi mà cũng phải trả tiền, có điều đúng thật, nếu hắn đã làm cái nghề này thì không thể làm không công cho người ta được. Nhưng ta lại không có nhiều tiền như thế, đang định hỏi có thể lấy rẻ chút không thì lại thấy còn có một hàng chữ nhỏ trên danh thiếp: "Không trả giá, không cho nợ, đỡ phải mở miệng", khiến ta phải nghẹn lời.

Lúc này chiếc xe dừng lại chờ đèn xanh, Trình Tinh Hà nghiêng đầu nhìn ta một cái, bỗng nhiên nhe răng ra cứ như nhìn thấy cái gì đó buồn nôn lắm, sau đó vội đóng cửa kính xe lại.

Đầu óc ta rất linh hoạt, biết không phải hắn đang nhìn mình mà là thứ gì đó sau lưng ta, liền quay đầu sang xem. Nhưng ngoài cửa sổ rất sạch sẽ, ngay cả một cái lông gà cũng không có. Điều này khiến ta rất khó hiểu, tên nhóc này lại diễn gì trước mặt ta vậy? Ta liền hỏi hắn đã nhìn thấy gì?

Không biết hắn lôi được đống mực khô từ đâu ra nhai chóp chép, thờ ơ nói:

"Bên ngoài có một cô gái mặc áo sơ mi hoa đang đi qua đi lại, chắc là bị lạc đường, óc iếc văng từ đầu xuống vai làm ảnh hưởng đến khẩu vị của ta. Đã hỏi xong, ngươi nợ ta bốn vạn rưỡi."

Cái này mà cũng đòi tiền, ngươi là quỷ đòi nợ đầu thai hả? Còn nữa, óc iếc là cái gì? Ta không biết có phải tên này đang muốn dọa mình không, đang định tiếp tục nhìn thì lại bị hắn kéo một cái, kéo cần ga lái xe đi, thấp giọng nói:

"Ngươi đừng chạm mắt với nàng, nếu không nàng sẽ bám lấy ngươi giống thứ đang dây dưa với ngươi vậy đó."

Hắn còn chưa dứt lời đã quẹo đầu xe, ta liền nhìn thấy phía xa có tai nạn giao thông. Một chiếc xe con đi ngược chiều va phải xe hàng, tài xế xe con còn không thắt dây an toàn, nửa người lao ra khỏi kính chắn gió, cả đầu nát bét. Lúc đến gần ta liền sởn cả tóc gáy, đúng là một người phụ nữ mặc áo sơ mi hoa.

Chương 11 - Phong Thủy Âm Diện

Chương 11: Phong Thủy Âm Diện

Đậu má...Không ai có thể tiên tri biết trước, vậy mà Trình Tinh Hà này lại có thể nhìn thấy thứ mà người bình thường không thấy được!

Khó trách Cao lão sư lại coi hắn như Bồ Tát...

Nói như vậy, hắn thật sự nhìn thấy thứ ở Cửu Quỷ Áp Quan bám theo ta! Cảm giác rờn rợn sau lưng ta càng thêm rõ rệt, không thể không nghĩ có phải cái thứ kia đang ngồi ở hàng ghế sau không?

Đương nhiên không thấy cái gì ngồi phía sau rồi, ta cố kìm nén sự bất an trong lòng, nhìn kỹ ánh mắt của Trình Tinh Hà. Bây giờ để ý mới thấy ánh mắt của tên này trong trẻo y như mắt trẻ con vậy, cứ như chưa từng nhiễm một hạt bụi trần nào.

Lúc này Trình Tinh Hà mở miệng:

"Không xuống xe đi, còn chờ ca đưa ngươi đến Thổ Nhĩ Kỳ hẹn hò hả?"

Đậu má sao đến nhanh thế. Ta xuống xe, hắn lại nghiêng đầu nhìn đầu cầu nhà máy điện, nở một nụ cười không rõ ý giống như nhìn thấy thứ gì đó thú vị vậy.

Trên mặt sông trước nhà máy điện chỉ có đống túi bóng trôi lềnh bềnh chứ chẳng còn gì khác, hắn đừng có nói thêm mấy điều khiến người ta phải luống cuống nữa mà.

Hùng béo ra mở cửa, Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm hắn. Không biết là ta đa nghi hay thế nào mà cứ cảm thấy ánh mắt hắn nhìn Hùng béo không đúng lắm.

Hùng béo lại chẳng hay biết gì, chỉ hờ hững nói với ta:

“Coi như tên nhóc ngươi may mắn, ông đây cho ngươi thêm một cơ hội thiết kế giúp ông đây bố cục làm giàu, hiệu quả càng mạnh càng tốt. Ta biết bản lĩnh của ngươi có hạn, cho nên cũng không đòi hỏi gì nhiều, giống với Lý Gia Thành là được."

Trình Tinh Hà nghe vậy thì nhịn cười đến sưng phổi. Ta thầm nói mười vạn mà muốn giống như Lý Gia Thành, ngươi bị ngốc đúng không.

Vì vậy ta liền lắc đầu một cái, nói không phải ta không giúp ngươi, mà số phận giàu sang của con người đều có giới hạn, số mạng của ngươi chỉ đến thế thôi, một chén trà đâu thể chứa nổi một thùng nước.

Vốn dĩ số tài sản này cũng không thuộc về số mạng của Hùng béo, cưỡng cầu thêm những thứ khác nữa sẽ chỉ rước họa vào thân thôi.

Hùng béo sửng sốt nói:

"Ngươi đừng tưởng rằng ta không biết, không phải phong thủy có thể thay đổi số mạng con người sao? Một người anh em của ta năm ngoái nợ nần chồng chất, liền tìm người thay đổi số mệnh, bây giờ đã mua được máu bay tư nhân đến Dubai chơi gái rồi đó!"

Hắn nói với thái độ như đuổi ăn xin, kinh thường nói ta biết ngươi cần tiền, còn có thể thương lượng giá cả.

Cần cái đầu ngươi.

Trình Tinh Hà lại chen vào hỏi anh em ngươi tìm ai thay đổi số phận?

Hùng béo nghĩ một lát mới nói:

"Là một người què, hình như là họ Giang, đáng tiếc tên què đó đã rời đi rồi, nếu không nhất định phải tìm hắn ra tay, còn đến lượt mấy tên nghiệp dư như các ngươi sao."

Bởi vì quy củ “âm dương không hợp” nên ta không hay qua lại với người cùng nghề, dĩ nhiên không biết tên họ Giang này. Nhưng thật ra trên đời này cũng có một thuật phong thủy dựng sào thấy bóng này, được gọi là phong thủy âm diện.

Được mất trong cuộc đời con người đều đã được định trước, cái gọi là phong thủy âm diện thật ra là mượn sức mạnh của quỷ thần để phá hủy tường đông xây tường tây. Ngươi cầu giàu sang danh vọng thì phải hy sinh tuổi thọ sức khỏe, huống chi dù sao cũng là hợp tác với mấy thứ đó, lúc dẫn tài cũng có thể dẫn luôn cả mấy thứ không tốt theo.

Mà Hùng béo chỉ có mỗi yêu cầu muốn giàu ngay lập tức, nghe ta nói vậy thì tự nói có chơi có chịu, kiên quyết muốn ta làm, còn lấy ra một túi siêu thị bảo vệ môi trường ra đổ ào một cái xuống bàn trà, là mười xấp tiền được bó như cục gạch vậy.

Ai có thể chống lại được tiền tài chứ, huống chi là với tình cảnh bây giờ của ta.

Dựa theo quy củ, trước khi làm phong thủy âm diện phải ký giấy sinh tử giống như giấy tuyên bố từ chối trách nhiệm bây giờ. Hùng béo cũng không dài dòng mà lập tức ký tên. Ta thấy xung quanh đã hợp lí lắm rồi, liền bày cho hắn một bố cục dẫn tài vào nhà mạnh nhất.

Cách làm cũng không khó lắm, sau khi đo đạc vị trí tiền tài trong nhà thì chôn một miếng vàng lá xuống, lại mở vị trí cấn ra, xếp ba món đồ ở đường từ cửa quỷ vào nhà theo thứ tự là một sợi tóc của chủ nhà, mười miếng móng tay nhỏ, chìa khóa dự bị, cuối cùng thắp ba nén nhang ở cửa đón quỷ, để chủ nhà lạy một cái là được rồi.

Đây chính là ký kết hợp đồng với quỷ thần, ý là tự mình cầu tài. Mở cửa nhà là để mời "tiên" có bản lĩnh từ nam đến bắc, tóc móng tay chìa khóa là tế phẩm thành tâm, nguyện ý dâng toàn bộ những gì mình có ra để đổi vận làm giàu.

Ông cậu ba chỉ bày trận này đúng một lần, khách hàng đó là một lập trình viên, vợ ngoại tình với ông chủ, bị sự nghiệp và tình yêu đả kích nên đã thề sẽ thành công, cũng chỉ muốn cầu tài. Không lâu sau khi ông cụ bày trận xong, ta liền thấy hắn trên ti vi.

Chương 12 - Trong Mắt Chỉ Toàn Là Tiền

Chương 12: Trong Mắt Chỉ Toàn Là Tiền

Ứng dụng hắn tạo ra nổi tiếng toàn quốc, hầu như trong điện thoại của ai cũng có, đã trở thành ông chủ lớn. Ta còn gọi ông cụ đến xem, nhưng hắn chỉ lắc đầu một cái không nói gì.

Quả nhiên không lâu sau người đó đã biết mất khỏi tầm mắt công chúng, ta cũng không biết bây giờ hắn thế nào rồi.

Trình Tinh Hà nhìn cách ta bày trận với vẻ mặt như đang suy nghĩ gì đó, thấp giọng hỏi:

"Tiểu ca, ai dạy ngươi thuật phong thủy vậy?"

Nhìn vẻ mặt nhạc nhiên của hắn, chẳng lẽ bố cục dẫn tài vào nhà của ta rất điêu luyện sao? Trong lòng ta vô cùng đắc ý, nói còn có thể là ai nữa, ông già nhà ta chứ ai.

Trình Tinh Hà hít một hơi lạnh rồi mới nói tiếp, ta hỏi ngươi chuyện này, có phải ông cụ nhà ngươi có một cái tẩu thuốc ba lỗ không?

Lúc hắn nói câu này có vẻ rất khẩn trương.

Ta thì thấy vô cùng thoải mái, không phải vừa rồi ngươi còn ỷ vào việc mình nhập môn sớm là rất trâu bò sao, giờ lại sợ như vậy? Liền nói:

"Không biết, ta chưa thấy bao giờ."

Lúc này Trình Tinh Hà mới thở dài, không biết là thất vọng hay là vui mừng, ta thấy hắn ngơ ngẩn, đang muốn hỏi hắn hỏi vậy để làm gì thì chợt phát hiện nén hương không đúng lắm.

Ba nén hương kia đang nhanh chóng cháy hết với tốc độ nhìn rõ bằng mắt thường, ta chưa bao giờ thấy hương cháy nhanh như vậy! Cứ như… có người chết đã sốt ruột lắm rồi, đang ăn ngấu nghiến giống như hổ đói vậy!

Suy nghĩ này khiến ta sởn cả gai ốc.

Trình Tinh Hà cũng nhìn chằm chằm lư hương giống như là thấy cái gì.

Ta vội hỏi hắn nhìn thấy gì?

Hắn nhét một que cay vào miệng:

"Có cái gì đó đi vào."

…

Ta bỗng thấy sởn cả tóc gáy, sao nhanh vậy?

Lúc này đột nhiên vang lên một tiếng “rầm”, có thứ gì đó rơi từ trên trần nhà xuống ngay chỗ Hùng béo. Ta lại đang đứng bên cạnh Hùng béo, cơ thể phản ứng nhanh hơn đầu óc, lúc lấy lại tinh thần thì ta đã kéo Hùng béo đến chỗ an toàn. Mà chỗ Hùng béo đứng vừa nãy lại vang lên một tiếng rất lớn, những mảnh vụn thủy tinh bắn lên đầy mặt ta và Hùng béo.

Hùng béo giật nảy mình, hùng hùng hổ hổ nói móa nó đám lắp đặt thiết chán sống rồi, làm việc cho ông đây mà còn dám qua loa, ngày mai sẽ khiến họ còn chẳng có tiền mà mua quần lót.

"Hừ."

Ta nghe được loáng thoáng có tiếng gì đó lẫn trong tiếng mắng của Hùng béo, giống như là có người đang tức giận vì bị phá hỏng chuyện tốt vậy. Nhưng nếu nghe kỹ lại thì không còn nghe được gì nữa.

Điều này khiến ta nổi cả da gà, lúc nhìn xuống đất mới phát hiện đống mảnh vỡ kia đều có hình bầu dục.

Đèn vỡ như nước mắt, chủ nhà chết canh ba, đây là điềm dữ. Xem ra thứ vừa đi vào chẳng hề lương thiện, chỉ sợ Hùng béo gặp họa lớn rồi.

Ta vội vàng nói cho hắn biết chỉ sợ không thể bày bố cục phong thủy này nữa, nhưng còn chưa dứt lời thì Hùng béo đã nhận được một cuộc điện thoại, khiến hắn vui đến mức nhảy cẫng lên. Hóa ra là một cổ phiếu bị đóng băng từ lâu lại tăng lên, hắn lập tức nói lần này cho dù có chết cũng không rút về. Sau đó hắn lại quăng cái túi bảo vệ môi trường lên người ta, bảo ta đến đâu thì về đó đi, đừng ở đây chờ hắn nổi giận nữa.

Có khuyên thế nào cũng không được, ta đã hết cách với Hùng béo rồi. Đáng lẽ ra ta chỉ có thể rời đi để khỏi bị liên lụy, nhưng chợt nhớ ra Trình Tinh Hà cứ nhất quyết muốn đến đây, vậy mà nửa ngày rồi vẫn không thấy hắn có hành động gì, rốt cuộc hắn đến đây để làm gì?

Quả nhiên Trình Tinh Hà có vẻ không muốn đi, cứ nhìn chằm chằm cái túi bảo vệ môi trường của ta, nghiêm túc xòe tay ra đếm:

"Hôm nay ngươi hỏi ý kiến ta hai lần, hết chín vạn rưỡi, cứ đưa cả cái túi tiền này cho ta là được."

Đưa cái con khỉ, mở mồm ra là tiền, móa nó ngươi giống y như thằng bán nước nhìn thấy sông vậy - trong mắt chỉ toàn tiền.

Ta vội vàng nói hôm nay ngươi cũng đã hỏi ta hai vấn đề, ta còn chưa tính tiền với ngươi đâu, coi như hai chúng ta hòa nhau.

Ngoài trời đột nhiên đổ mưa lớn, bầu trời tối sầm lại, một tia chớp đánh xuống. Trong phòng mất điện tối om, không nhìn thấy một cái gì cả.

Hùng béo chửi một tiếng, bật đèn pin điện thoại đi kiểm tra cầu dao. Lúc này ta mới ngửi thấy một mùi - mùi cỏ chân vịt ẩm ướt.

Từ nhỏ ta thường đi câu cá với lão đầu, rất quen thuộc với mấy con sông ở gần đây. Trên sông Phúc Thọ có lục bình, chỉ có trong con sông trước nhà máy điện mới có cỏ chân vịt.

Ta càng nghĩ càng thấy rét run. Thứ đi vào trong nhà...là bò ra từ trong con sông trước nhà máy điện.

Tài xế nói đứa bé trai ở đầu cầu luôn đi ra tìm chìa khóa mỗi khi trời mưa!

"Loẹt...xoẹt...."

Lúc này trong phòng vang lên tiếng bước chân ướt nhẹp, giống như có người vừa tắm xong chưa lau khô đã đi ra ngoài vậy.

Chương 13 - Coi Như Ta Không May

Chương 13: Coi Như Ta Không May

Âm thanh kia không lớn, thế nhưng lại rất gần, cho nên vô cùng rõ ràng.

Hùng béo nghe thấy được, mắng:

"Chân thối của ai tha nước vào nhà ông đây vậy? Tấm thảm trên nền nhà của ông đây là thảm lông dê Kashmir đấy, các ngươi có đền được không?"

Trình Tinh Hà ở bên cạnh vừa nhai chóp chép cái gì đó như bò nhai cỏ, vừa nói không phải hắn, đương nhiên cũng không phải ta.

Hùng béo cũng nhận ra hai chúng ta đều đứng sau lưng hắn, nhưng tiếng bước chân kia lại ở gần cửa ra vào.

Ngay lúc này, tiếng bước chân “loẹt xoẹt” kia bỗng nhiên tới gần cứ như có phản ứng với giọng nói của Hùng béo, giống như là người ướt đẫm kia đang chạy về phía hắn vậy!

Cuối cùng Hùng béo đã nhận ra sự bất thường, không đi kiểm tra cầu dao nữa mà run rẩy ôm lấy ta. Hắn còn không đứng vững nổi, tí nữa thì kéo tụt cả thắt lưng ta xuống, nửa ngày sau mới run rẩy nhỏ giọng hỏi ta:

"Có phải có cái gì vào nhà rồi không?”

Bây giờ mới biết sợ hãi, ta còn tưởng ngươi chỉ cần tiền không cần mạng chứ.

Trái tim ta cũng sắp vọt lên tận cổ, nhưng không biết vì sao tiếng bước chân kia lại không làm gì Hùng béo, mà đi xuyên qua chỗ hắn vừa đứng giống như vồ hụt.

Tiếp theo là những tiếng đóng mở cửa liên tục vang lên, cứ như là thứ ướt đẫm kia đang đi từng phòng tìm cái gì đó, móa nó đúng là quá đáng sợ.

Hùng béo bị dọa vãi cả linh hồn, vừa coi ta như tấm chắn để trốn phía sau, vừa hung dữ mắng ta là tên vô dụng cầm tiền mà không làm được trò trống gì. Đây mà là dẫn tài vào nhà hả, là dẫn sói vào nhà mới đúng? Bây giờ mau giải quyết chuyện này đi, nếu không thì trả mười vạn lại cho hắn.

Móa nó là ngươi tự tìm đường chết còn đổ cho ta, mẹ ngươi không dạy ngươi làm người phải biết xấu hổ ư?

Ban đầu căn nhà này là Long Hổ trạch, không phải thứ liên quan đến người thì sẽ không vào được. Nhưng lúc bày bố cục gọi tiền tài, ngươi đã lấy chìa khóa ra cúng, có nghĩa là mời người ta đến. Giờ lấy được tiền rồi lại muốn đuổi người ta đi, không biết mời thần dễ tiễn thần khó sao?

Lúc này Hùng béo lúc mới không phản đối mà càng túm chặt lấy ta hơn, do dự nửa ngày mới đau lòng nói:

"Vậy ngươi còn ngây ra đó làm gì, mau đuổi thứ kia ra cho ta. Coi như ta không may, móa nó lại cho ngươi thêm mười vạn!"

Nói không động lòng là giả, nếu có thêm mười vạn nữa thì sắp trả xong tiền thuốc men của lão đầu nhi rồi. Nhưng đó là thứ do tóc và móng tay của ngươi mời đến. Các ngươi có hợp đồng mua bán sòng phẳng, một người ngoài như ta nhúng tay vào không phải tự rước lấy xui xẻo sao?

Hùng béo nghe thấy hình như tiếng bước chân quỷ dị kia đang đi lên tầng, liền tranh thủ thời gian hỏi ta rốt cuộc đó là cái gì. Kết quả vừa nghe thấy hai chữ “chìa khóa” thì hắn lập tức run bắn lên, bịt miệng lại giống như sợ mình sẽ kêu to ra vậy.

Ta cảm thấy là lạ, lập tức hỏi có phải Hùng béo biết cậu bé kia không?

Hùng béo run lẩy bẩy, hai hàm răng va vào nhau lập cập. Hắn không trả lời, hiển nhiên là đang sợ đến mức không nói ra được, sau đó đột nhiên chạy ra ngoài cửa.

Nhưng đã chậm, cửa không mở được. Hùng béo vừa kéo cửa vừa kêu gào, tuyệt vọng giống như một con thú dữ bị nhốt trong lồng vậy.

Đàn ông đàn ang gì mà như vậy, phụ nữ còn dũng cảm hơn hắn. Ta đang định lên tiếng, Trình Tinh Hà bỗng nhiên nói:

"Có gì phải sợ, đó không phải là con trai của ngươi sao?"

Ta sửng sốt, con trai?

Lúc này một tia chớp bổ xuống, ta liền nhìn thấy những dấu chân in trên mặt thảm đắt tiền kia.

Những dấu chân kia tiến vào từng gian phòng theo thứ tự, vô cùng ngay ngắn, hiển nhiên là cực kỳ quen thuộc với căn nhà này...kiểu gì cũng không giống mới đến lần đầu!

Lại nói, chỉ có người nào đã lâu không về nhà mới đi xem từng phòng một trước thôi!

Không ngờ Hùng béo nghe xong liền kêu lên theo phản xạ cứ như bị sét đánh:

"Luyên thuyên! Móa nó đó không phải con trai ta!"

Hắn vừa dứt lời, ta bỗng nhiên nhận ra được tiếng bước chân ướt nhẹp kia đã biến mất từ bao giờ.

Ngay lúc này, một tia chớp nữa lại bổ xuống. Ta vội nhìn xuống mặt thảm, lập tức sợ thót cả tim.

Hai dấu chân mới toanh xuất hiện ở sau lưng Hùng béo - chứng tỏ thứ tạo ra dấu chân kia đang ở sau lưng Hùng béo, hoặc...ở trên người Hùng béo!

Tia chớp biến mất, lúc nhìn lại Hùng béo trong bóng tối, suýt nữa thì ta phải ngồi bệt xuống đất.

Trên bả vai hắn có thêm một cái đầu, giống như hắn đang cõng một đứa bé vậy!

Hiển nhiên Hùng béo còn chưa biết có thứ gì đó trên người mình, lắp bắp nói: "Móa nó ngươi còn không mau nghĩ cách giải trừ cho ông đây. Nếu thật sự là thằng nhãi kia bám riết không buông, ngươi hãy đánh hắn xuống mười tám tầng Địa Ngục, không, đánh tới mức mãi mãi không siêu sinh, không, hồn phi phách tán mới tốt, ông đây cho ngươi hai mươi vạn!"

Chương 14 - Đúng Là Xui Xẻo

Chương 14: Đúng Là Xui Xẻo

Nói xong hắn liền túm lấy tay ta như bắt được cọng rơm cứu mạng, nói thầm:

"Lẽ ra hắn không thể tìm thấy...Lẽ ra hắn không thể tìm thấy..."

Đứa bé kia đang dán vào lưng Hùng béo, lúc hắn xích lại gần nói thầm ta cũng bị dọa chết khiếp. Nhưng ta nghe vậy thì thấy hơi lạ, ý của hắn là sao? Cái gì là “Lẽ ra hắn không thể tìm thấy”?

Không phải con hắn nhưng lại là người một nhà, trừ khi...Ta đoán ra rồi! Bây giờ mới hợp lí chứ, với cái tướng nghèo rớt mùng tơi của Hùng béo thì sao có đống tài sản này được!

"Cẩn thận!"

Là giọng nói của Trình Tinh Hà, nhưng ta còn chưa kịp phản ứng đã cảm nhận được một thứ gì đó lành lẽo ẩm ướt sền sệt bò từ vai Hùng béo qua tay hắn, trượt lên trên người ta rồi.

Vật kia tới quá nhanh, ta căn bản không kịp né tránh đã ngã xuống đất. Trước ngực như có một tảng đá nặng ngàn cân, không thể động đậy được - là bị quỷ đè!

Trước mắt ta lập tức trợn nhìn, hai tai ù cả đi, loáng thoáng nghe thấy Trình Tinh Hà đang kêu cái gì đấy, nhưng ta lại không thể nghe rõ được giống như không có tín hiệu, chỉ cảm thấy mùi cỏ chân vịt đã tới gần mũi mình. Dần dần ta lại có một loại cảm giác rất kỳ quái, giống như là cái gì đó trong người mình sắp bị túm ra ngoài vậy.

Ta liền hiểu ngay lập tức, móa nó, đứa bé kia vốn có khúc mắc với Hùng béo, nhưng lúc trước ta đã cứu Hùng béo, hắn mới coi ta thành đồng lõa, tiện thể muốn kéo ta làm kẻ chết thay!

Đúng là xui xẻo!

Ta vội vàng nghĩ cách trốn thoát, nhưng khổ nỗi là không thể động đậy được, căn bản không thể làm gì. Ta chỉ cảm thấy Trình Tinh Hà vươn tay về phía ta giống như muốn giúp đỡ, nhưng đúng lúc này, hai tai ta đột nhiên trở lại bình thường giống như vừa có tín hiệu lại vậy.

Tiếp theo ta nghe thấy một tiếng kêu thảm vừa non nớt vừa đáng sợ - là do thứ bám trên người ta phát ra! Gần như cùng lúc đó, thứ kia như bị ném mạnh ra ngoài, va mạnh vào bức tường đối diện.

Ta lập tức ngây người, có chuyện gì vậy?

Lúc này, một giọng nữ lạnh lẽo dễ nghe vang lên bên tai ta:

"Muốn chết."

Giọng nói này rất quen...giống người phụ nữ trong mơ!

…

Ngón trỏ tay phải chợt đau giống như bị lửa làm bỏng vậy, ta bỗng nhiên có một dự cảm không lành, giống như ngón trỏ này sẽ làm ra chuyện gì đáng sợ!

Cùng lúc đó, ta cảm thấy Trình Tinh Hà ấn chặt ta lại, lớn tiếng nói:

“Xin nhẹ tay!”

Không phải, vừa rồi không phải ta động tay, mẹ nó, làm sao ta có bản lĩnh đó chứ! Nhưng ai đã động tay đây? Chẳng lẽ....Ta không dám nghĩ tiếp.

Mà lần này, giọng nữ kia lập tức biến mất, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Hùng mập cũng nghe ra có gì đó không đúng, lập tức lớn tiếng hỏi thằng nhóc kia giải quyết sao?

Ta từ từ đứng dậy và nói:

“Chuyện này chính ngươi phải tự mình giải quyết, thiếu nợ phải trả tiền, giết người phải đền mạng.”

Bóng dáng to lớn của Hùng mập hiển nhiên khẽ run rẩy, nhưng vẫn gân cổ nói:

“Ngươi nói nhảm cái gì thế, ông đây tốn tiền mời ngươi đến, không phải để nghe ngươi nói bậy, ngươi...”

Ta ngắt lời hắn:

“Đứa trẻ là do ngươi giết phải không? Ngươi tốt xấu gì cũng từng làm ba hắn, làm sao có thể xuống tay như thế chứ?”

Hùng mập lập tức luống cuống:

“Ngươi....Làm sao ngươi biết?”

Trong nháy mắt trước đó, ta phát hiện sân nhà phía Tây Nam rộng lớn bất thường, lại đặt một tảng đá giả khiến căn nhà không được vuông vắn, đây gọi là bông tai sừng, đứa nhỏ trong nhà chủ này chết oan uổng.

Hơn nữa biểu hiện của đứa bé kia, chứng tỏ hắn chính là đứa nhỏ chết oan uổng trong căn nhà này.

Hắn và Hùng mập là người một nhà, Hùng mập lại nói hắn không phải con trai của mình, chỉ có một nguyên nhân, chính là Hùng mập là ba dượng của đứa trẻ.

Ta trả lời, ngươi không thích nói thì thôi, báo ứng của chuyện này có thể sẽ đến muộn, nhưng chắc chắn sẽ đến.

Hùng mập bỗng nhiên bắt ta lại và nói:

“Ta nói, ta nói, CMN, nhưng chuyện này cũng không phải hoàn toàn do đâu!”

Thì ra đứa nhỏ kia tên là Tiểu Nhạc, chết lúc sáu tuổi rưỡi, cái nhà này chính là sản nghiệp tổ tiên của nhà họ.

Ba Tiểu Nhạc chết sớm, cũng may để lại không ít tiền cho hai mẹ con họ, Hùng mập đến sửa sang lại nhà cho họ nên đã quen biết mẹ Tiểu Nhạc.

Hùng mập động lòng, muốn nhặt lấy món hời đã có sẵn này.

Đừng thấy Hùng mập dáng dấp xấu xí, nhưng lại khéo ăn khéo nói, còn đối xử rất tốt với Tiểu Nhạc, tự xưng là muốn nhận Tiểu Nhạc làm con ruột của mình, sau đó dỗ dành mẹ hắn, cuối cùng thật sự mẹ hắn lại tái hôn.

Hùng mập vốn chỉ đến vì tiền, nhân cơ hội bắt đầu tìm đủ loại lý do để vòi tiền mẹ Tiểu Nhạc....người đàn ông là trời trong nhà, theo lý nói gì phải nghe đấy.

Ban đầu, mẹ Tiểu Nhạc vẫn còn cho, nhưng sau đó cũng nảy sinh cảnh giác, nàng nói tài sản trong nhà này đều là để lại cho Tiểu Nhạc, nàng không thể có lỗi với ba ruột đã chết của Tiểu Nhạc.

Chương 15 - Liên Quan

Chương 15: Liên Quan

Hùng mập quá tức giận, mọi người đều nói vợ chồng sắt thép cũng phải tan chảy vì con cái, hai vợ chồng như thế mới đồng lòng, người phụ nữ ngu dốt làm sao lấy tay bắt cá được chứ? Người chết và con của chồng trước là Tiểu Nhạc mới là người ngoài, người mẹ này lại luôn đứng về phía họ, CMN, chỉ là người phụ nữ không chung thủy.

Tiểu Nhạc nào biết được nhiều chuyện bên trong như vậy, còn vô cùng thích Hùng mập, vì khó lắm mới có được một người ba nên không muốn mất đi nữa, Hùng mập bày ra vẻ mặt lạnh lùng nhìn hắn, hắn liền thay đổi cách dỗ Hùng mập vui vẻ, đây là do Tiểu Nhạc học được từ trên tivi, gọi là “Hiếu thảo”.

Hùng mập vừa thấy Tiểu Nhạc thích hắn như vậy, lập tức nghĩ ra chủ ý.

Có một ngày, thừa dịp mẹ Tiểu Nhạc đi ra ngoài làm đẹp, Hùng mập đã dùng vẻ mặt ôn hòa khiến Tiểu Nhạc đi theo hắn đến sông thủy điện để mò ba ba, còn bảo Tiểu Nhạc mang theo chìa khóa, nếu không thì không về nhà được.

Tiểu Nhạc vô cùng vui vẻ, lập tức đeo chìa khóa trên cổ, đến bờ sông, Hùng mập bỗng nhiên nói chìa khóa bị rơi, Tiểu Nhạc cúi đầu đi tìm chìa khóa, Hùng mập lập tức dùng túi vải đen trùm đầu hắn.

Tiếp theo Hùng mập giấu Tiểu Nhạc ở trong hầm cầu của nhà máy điện, cầm một máy đổi giọng và gọi điện thoại cho mẹ của Tiểu Nhạc để đòi mười triệu. Vốn rất thuận lợi, nhưng không chịu nổi thằng nhóc con Tiểu Nhạc kia muốn tự tìm cái chết....túi vải đen của Hùng mập được buộc kín, Tiểu Nhạc nhìn thấy mặt Hùng mập, gọi một tiếng “Ba”.

Lúc đó, Hùng mập đã quyết định, mặt đã bị nhìn thấy, chỉ có thể giết con tin. Nếu không, coi như dùng giỏ trúc múc nước một hồi cũng trống rỗng. Sau đó, Tiểu Nhạc sống không thấy người chết không thấy xác, mẹ hắn chịu không nổi đả kích, tinh thần suy sụp, Hùng mập nhân cơ hội đưa nàng đến bệnh viện tâm thần, rồi một mình độc chiếm toàn bộ gia sản.

Hùng mập nói tới đây còn uất ức, nói chuyện này sao có thể trách ta chứ? Muốn trách thì trách cái mụ già ngu ngốc kia sao lại hẹp hòi như vậy, còn cái thằng nhãi con kia mù quáng nhìn lung tung kia đã ép ta, đây là họ tự mình tìm đường chết! Tiền này sống không dùng được chết không mang theo, vì tiền mà liều mạng làm những chuyện ngu xuẩn.

Mẹ kiếp, không phải là ngươi hiểu rất rõ sao? Câu này sao lại không biết tự nói với mình?

Nói đến đây, Hùng mập vẫn có chút không cam lòng lẩm bẩm:

“Theo lý thì hắn không tìm được chứ...”

Ta biết câu này có ý gì, ta cũng từ chỗ này xác định là Hùng mập ra tay.

Hùng mập là người Bạc Châu, nơi đó là một Sơn Thành, từ xưa đến nay thổ phỉ cướp giật cũng nhiều, họ có truyền thống, sau khi giết người phải khoét ánh mắt của người đó ra ngoài, bởi vì sợ người chết nhìn thấy bộ dáng của mình, sau này sẽ tìm mình báo thù, cho nên thổ phỉ Bạc Châu có biệt danh là kẻ gian móc mắt.

Theo lời kể của tài xế, ánh mắt của đứa trẻ này đã bị khoét ra, không phải là truyền thuyết về quê hương của Hùng mập sao? Ta vừa nghe câu “Theo lý thì hắn không tìm được chứ...” thì đã hiểu ngay.

Mà diện mạo của Hùng mập lẽ ra chỉ có thể là một người có số nghèo hèn, lại ngồi ôm tất cả mọi thứ ở hiện tại, bây giờ xem ra hắn đã chiếm thứ vốn không thuộc về hắn....tài sản nơi này vốn nên là Tiểu Nhạc kế thừa.

Trình Tinh Hà chen vào một câu, Tiểu Nhạc đã từng nói, hắn là bị siết chết, trước khi chết cũng không hiểu tại sao “ba” hắn lại làm như vậy, càng không biết hiểu vì sao trước tiên “Ba” phải móc mắt hắn - lúc ấy hắn kêu to đến nỗi khàn cả cổ họng. Luôn luôn muốn hỏi “ba”.

Chẳng trách, Tiểu Nhạc bị chôn vùi dưới sông nhà máy điện rất lâu, muốn về nhà nhưng hắn vẫn không tìm được chìa khóa, chỉ có thể nhân lúc trời mưa âm khí nặng để đi ra tìm.

Cuối cùng, hôm nay có người lấy chìa khóa ra và mời hắn, hắn mới bước vào.

Nắm đấm của ta đều siết chặt, mẹ nó, tên Hùng mập này vẫn là con người ư? Ngàn đao lăng trì vẫn còn nhẹ! Đứa trẻ sáu tuổi rưỡi....Dù vì tiền, hắn làm sao nỡ xuống tay như thế? Hơn nữa, cho đến bây giờ vẫn không có chút ý nghĩ hối lỗi nào.

Hùng mập mất kiên nhẫn nói, hắn vẫn còn nói, có thể giúp hắn đuổi đồ chơi kia đi được chứ? Giá cả cũng có thể thương lượng.

Nói xong hắn lại oán giận, nói:

“Tại sao ta lại xui xẻo vậy chứ? Ván cờ đã được bày sẵn rồi, Trương Thắng Tài kia B lập tức phát tài, CMN, ta thì hay rồi, tìm phải mộ tên thầy bói chồn hoang như ngươi, vô tình dẫn sói vào nhà...”

Ta thoáng cái lập tức sửng sốt, Trương Thắng Tài? Đúng rồi....Lúc trước hắn nói, có một người bạn bày ra phong thủy tiêu cực, đi Dubai bao người mẫu trẻ, chắc là nói đến Trương Thắng Tài?

Nếu nói như vậy, e là cái chết của Trương Thắng Tài cũng không đơn giản như vậy! Ngón trỏ của hắn cũng xảy ra vấn đề, nói không chừng, cũng có liên quan với thứ bên trong Cửu Long Áp Đỉnh!

Chương 16 - Chết Đuối

Chương 16: Chết Đuối

Lúc trước, Hùng mập nói, người bày cục phong thủy cho Trương Thắng Tài là một người què họ Giang, vậy tìm được hắn, nói không chừng có thể làm rõ lai lịch của thứ quấn lấy ta rồi!

Ta vừa định hỏi hắn thêm vài câu, bỗng nhiên ở góc tường có một thứ nhào về phía Hùng mập, Hùng mập cảm giác được, "gào" một tiếng lập tức lui về phía sau, lần này, đang đụng vào cửa, cửa mở ra.

Chỉ nghe một hồi tiếng bước chân lảo đảo, Hùng mập vừa gào thét vừa chạy ra ngoài, hắn vừa đi, đèn trong phòng bất thình lình sáng lên, làm mắt người cũng đau.

Chờ thích ứng với ánh sáng, ta mới thấy cửa lớn mở ra, dấu chân ướt kia cũng đi ra ngoài cửa - hắn đuổi theo Hùng mập.

Lần này được rồi, Hùng mập xảy ra chuyện cũng là do hắn tự chuốc lấy.

Mà Trình Tinh Hà đang nhìn chằm chằm ta. Đôi mắt trong suốt của hắn lạnh lùng, ánh mắt nhìn ta cũng không giống như đang nhìn người, ngược lại giống như đang nhìn vật phẩm gì đó.

Ta để cho hắn nhìn đến sợ hãi, sau đó hỏi hắn nhìn gì chứ?

Khóe miệng hắn nhếch lên cười cười, dời ánh mắt đi, ung dung đi ra ngoài, quay đầu lại nhìn ta và nói:

"Ngươi muốn ở đây ăn tết sao?"

Ta tinh mắt và thấy hắn lặng lẽ cất một cái gì đó vào trong ngực.

Ta nhớ ra rồi, Trình Tinh Hà và Hùng gia rốt cuộc đến làm gì? Loại người như hắn nếu không có lợi lộc thì sẽ không dậy sớm, không thể nào đến để học hỏi Lôi Phong làm việc tốt, mẹ nó, rốt cuộc cầm cái gì chứ?

Bên ngoài trời mưa vẫn rất dày đặc, ta và Trình Tinh Hà đội mưa lên xe, hắn giống như vừa tắm rửa xong lắc lắc nước trên đầu và nói:

“Đứa nhỏ đã biết ta không phải đồng lõa, trước khi đi còn nói xin lỗi ta. Ta nói không sao, người không biết không có tội, đứa nhỏ kia đã đủ thảm rồi, ta cũng không phải là người máu lạnh.”

Trình Tinh Hà nói ngươi quả thật giúp đỡ rất nhiều, chuyện dẫn sói vào nhà kia không phải là do ngươi bày ra sao?

Là dẫn tiền vào nhà.

Hiện giờ chuyện của Hùng mập cũng chấm dứt, ta suy nghĩ không biết có nên thẳng thắn dẫn hắn tới một chuyến không, sau đó lại quyết định bất luận thế nào cũng phải hỏi ra một chút gì đó từ chỗ hắn.

Nhưng không đợi ta mở miệng, hắn liền nói, ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, nếu muốn biết rõ ràng đồ vật trên người ngươi là cái gì, trước tiên phải tìm được người què họ Giang kia.

Ta ngay lập tức hỏi:

“Ngươi biết người què họ Giang sao?”

Trình Tinh Hà nói, ngươi cũng đừng quan tâm, nhưng ta biết cái tên người què họ Giang kia, cứ cách một khoảng thời gian, sẽ tìm một người đi Dương Thủy Bình. Những người này đều có một đặc điểm chung chính là ngày sinh tháng đẻ giống nhau, tất cả đều sinh vào giờ Thìn, ngày Thìn, tháng Thìn, năm Thìn.

Hơn nữa, những người này không sống nổi qua bốn mươi chín ngày, lúc chết, cũng sẽ thiếu một ngón trỏ tay phải.

Sau lưng ta nổi hết da gà.

Ta cũng sinh vào giờ Thìn, ngày Thìn, tháng Thìn, năm Thìn.

…

Trình Tinh Hà nhìn ta, lại lộ ra loại ánh mắt kỳ quái như vậy, lúc ấy ta không nhìn ra, về sau mới biết được, khi đó người hắn nhìn không phải là ta, mà là một loại đồ vật khác.

Ta theo bản năng nhìn ngón trỏ tay phải, chỉ thấy mạch máu phía trên lại lớn hơn một chút, sưng ở trên đó giống như một vật sống càng ngày càng cường tráng.

Mẹ nó, cái này rốt cuộc là gì thế?

Trong lòng ta càng ngày càng nóng vội, bốn mươi chín ngày...Nếu như người què họ Giang kia thật sự đã rời khỏi địa phương, vậy hiện tại người duy nhất có thể hỏi chính là thiếu phụ và tay dê xòm Trương Thắng Tài.

Ta không có cách nào liên hệ được với Trương Thắng, nhưng Trình Tinh Hà có thể!

Lúc này Trình Tinh Hà khởi động xe, hướng này là theo sông nhà máy điện đi về phía nam, chính là phương hướng đến Dương Thủy Bình. Xem ra hắn đã nghĩ đến một nơi giống ta.

Ta không nhịn được hỏi tại sao hắn lại thay đổi ý định? Lúc đầu, không phải hắn đã nói không cần ta cứu mà bảo ta đi mua một phần mộ sao?

Trình Tinh Hà trầm mặc một lát mới nói:

“Ta cảm thấy, hình như ngươi không giống với những người khác Thần mệnh khác.”

Không giống ư? Khác nhau chỗ nào chứ?

Không đợi ta hỏi, hắn đã bổ sung một câu:

“Tất nhiên, cũng có thể do ta nhìn nhầm, nếu thật sự hiểu nhầm, ngươi cứ coi như ta chưa nói gì đi.”

Mẹ ngươi.

Ta đối với hắn càng ngày càng tò mò, hắn là ai, muốn làm chuyện gì, ta hoàn toàn không xác định được, điều duy nhất có thể chắc chắn chính là tên này biết rất nhiều chuyện mà ta không biết.

Xe chạy đi không bao lâu, Trình Tinh Hà liền ‘hét’ một tiếng:

“Báo ứng tới thật nhanh.”

Ta nhìn theo tầm mắt của hắn, vừa nhìn đã phát hiện dưới gầm cầu nhà máy điện có mấy chiếc xe cảnh sát đang đậu, xung quanh còn có không ít người dân nhiều chuyện đứng chỉ trỏ.

Thì ra có người đêm đi chích điện cá đã vô tình phát hiện một gã mập cúi đầu xuống sông, giống như đang gội đầu. Đến gần nhìn, sợ hãi ngã ngồi xuống sống - gã mập kia chỉ có đầu ngâm trong nước, đã chết đuối.

Chương 17 - Thiên Sư Phủ

Chương 17: Thiên Sư Phủ

Gã mập không có một chút dấu vết giãy dụa nào, không ai thấy qua kiểu chết kỳ quái này. Pháp y đến điều tra, phát hiện phía dưới còn có thi thể của một bé trai, không biết đã chết bao lâu, cỏ móng vịt mọc khắp cả người, giống như gã mập sau khi giết người sợ bị tội nên tự sát, cảnh sát đang điều tra.

Trình Tinh Hà lái xe qua sông nhà máy điện, cũng không nhìn ta mà nói:

“Tiểu Nhạc nói với ngươi một câu cảm ơn.”

Ta muốn nhìn ra bên ngoài nói một câu không cần khách sáo, lại cảm thấy hành vi này quá mức ngu ngốc nên đã bỏ qua. Ta lại nhịn không được nói với Trình Tinh Hà:

“Ánh mắt này của ngươi thật đúng là khiến người ta hâm mộ.”

Đây không phải là ông trời thưởng cơm ăn sao!

Khóe miệng Trình Tinh nhếch lên, cười có chút lạnh lùng:

“Loại người không biết ngày chết của mình như người cũng rất khiến người ta hâm mộ đấy.”

Ta sửng sốt, mẹ nó, hắn nói lung tung cái gì thế, trên Trái Đất năm tỷ người, có ai biết mình chết lúc nào chứ? Chẳng lẽ...Ta lập tức phản ứng lại, hắn biết bản thân khi nào chết ư?

Nhưng đây không phải là phạm vi của âm dương nhãn, đây là phạm vi của Diêm vương gia, hắn làm sao biết được?

Hắn chìa lòng bàn tay ra, có nghĩa là muốn hắn trả lời thì phải đưa tiền, ta suy nghĩ loại vấn đề này không đáng để lãng phí tiền bạc nên không hỏi tiếp.

Xe rất nhanh đã lái đến Dương Thủy Bình, mắt thấy qua một ngã rẽ là đến, ta vừa định chỉ đường đến biệt thự của thiếu phụ kia, sắc mặt Trình Tinh Hà đã rét lạnh, chợt xoay vô lăng rẽ sang bên phải, ta bất ngờ không kịp đề phòng, mặt lập tức đụng mạnh vào cửa kính bên trái, tiếp theo ta lại cảm giác được một bên xe bay lên giống như là muốn lật, gần như không dọa chết ta.

Lúc phản ứng lại, ta phát hiện chiếc xe đâm vào một con hẻm nhỏ, sau đó hắn phanh gấp, ta không thắt dây an toàn nên giống như phi hành gia bị mất trọng lượng đâm thẳng vào kính chắn gió.

Lúc đó trong đầu ta lóe lên, là người lái xe mặc áo sơ mi hoa trước đó.

May mà lương tâm của Trình Tinh Hà vẫn chưa hoàn toàn mất đi, đưa tay kéo ta trở lại, mông ta một lần nữa rơi vào chỗ ngồi, mới nhớ tới mắng đường, mẹ nó, ngươi mở QQ chạy như bay đấy à?

Nhưng không đợi ta nói chuyện, ta đã thấy một chiếc xe thương vụ sang trọng màu đen lặng lẽ băng qua con đường chúng ta vừa đi, ta tinh mắt phát hiện khí trên chiếc xe đó không ổn lắm.

Nói đến cũng kỳ lạ, ta phát giác vọng khí của mình hình như đã rõ ràng hơn trước kia...ta còn nhớ rõ, lão đầu nhi đã từng nói, vọng khí một mặt phải tự mình cố gắng tu hành, còn có một mặt là phải tích lũy công đức, chẳng lẽ vì chuyện của Tiểu Nhạc mà công đức của ta tăng lên?

Tổng thể của chiếc xe kia là một loại màu tím huyền thuần phát, màu tím đại biểu cho địa vị quyền lực, người cổ đại phát biểu chúc phúc thường nói “Tử khí đông lai”, chính là có ý chúc vận làm quan của người ta được suôn sẻ, trên xe không phải người bình thường mà là tầng lớp đặc quyền, mà phía dưới tử khí còn đè nén một cỗ hắc khí, cái hắc khí này rất đục, nồng đậm, chứng tỏ trên xe còn chứa một thứ cực kỳ hung ác.

Chiếc xe quay lại, ta nhìn thấy một cô gái trẻ ngồi trên ghế lái phụ cũng trạc tuổi ta.

Nàng có ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn, dường như có thể phát ra ánh sáng trong đêm tối, ta lập tức mở to mắt, trên tivi ta cũng chưa từng thấy qua người phụ nữ nào xinh đẹp như vậy!

Hơn nữa, kể ra cũng kỳ quái, nàng hơi liếc mắt, giống như là xuyên qua bóng đêm nhìn về phía bọn ta.

Ngón trỏ tay phải lại đau mạnh hơn một chút, hơn nữa còn vô cùng đau đớn, ta suýt nữa đã kêu lên, Trình Tinh Hà lập tức ấn đầu ta xuống giống như sợ ta bị người trên xe đó nhìn thấy.

Ta ngẩng đầu lên lần nữa thì chiếc xe kia đã mất dạng, ta hỏi hắn có phải nợ tiền người ta không?

Trình Tinh Hà giống như nhìn kẻ ngốc nhìn ta:

“Đó là Thiên Sư phủ.”

Thiên Sư phủ? Đó là đỉnh kim tự tháp của ngành công nghiệp, đúng là quan lớn, chuyện ăn cơm âm dương đều do bọn họ quản lý, nhưng đối với loại người chuyên ăn tạp như ta thì giống như người bán bày sạp hàng rong mà không biết cục trưởng thuế, cũng không có gì lạ, ta một là không vi phạm pháp luật, hai là không trốn thuế (chủ yếu kiếm không đủ nộp thuế) có tóc sao phải sợ?

Chẳng lẽ, Trình Tinh Hà có tiền án nên chột dạ?

Trình Tinh Hà ngả xe ra, nhưng đi theo hướng ngược lại.

Ta vội vàng hỏi hắn, không đi Dương Thủy Bình à?

Trình Tinh Hà nói không cần thiết...Chúng ta đến trễ, Trương Thắng Tài mới đã bị Thiên Sư phủ mang đi rồi.

Trái tim ta thoáng cái lập tức thắt lại, Thiên Sư phủ bắt hắn làm gì? Loại tà ma cấp thấp như hắn thì cũng giống như tay ném hạt dưa giấy vụn lung tung thôi, còn cần Thiên Sư phủ ra tay bắt giữ ư?

Chương 18 - Quỷ Đòi Nợ

Chương 18: Quỷ Đòi Nợ

Hay là nói...trái tim ta càng ngày càng trầm xuống, chuyện của Dương Thủy Bình cũng kinh động đến Thiên Sư phủ ư?

Trình Tinh Hà lái xe trở lại đường lớn và hỏi:

“Nhà ngươi ở đâu?”

Còn có thể đưa ta về nhà, xem ra hắn vẫn còn chút tình người, ta bảo hắn là tiện đường thì đưa ta đến bệnh viện huyện là được.

Không ngờ rằng hắn nhìn ta và nói:

“Ngươi nợ ta rất nhiều tiền, đưa ta đến chỗ ở của ngươi một thời gian, có thể khấu trừ một phần của nợ.”

Mẹ kiếp, ta biết hắn nghèo, nhưng thật sự không biết hắn nghèo đến mức ngay cả chỗ ở cũng không có. Ta hỏi hắn số tiền hắn kiếm được trong những năm qua đã được chi tiêu ở đâu? Hay là đã dính vào ăn uống cờ bạc mại dâm rồi?

Trình Tinh Hà cười nhạt và nói:

“Từ lúc ta vào nghề tới nay kiếm không được nhiều lắm, cũng chỉ có hai trăm triệu.”

Trâu bò vậy sao, ta lập tức nhìn hắn với cặp mắt khác xưa:

“Ở đâu rồi?”

“Một cái là hồi ức, một cái là mất trí nhớ.”

Móa nó, hắn đang nói cái quái gì vậy?

“Không chứa chấp ta thì đưa tiền đi.”

Ta cũng không còn cách nào, coi như mình tích đức làm việc thiện, thu nhận người lang thang cơ nhỡ, lập tức nói địa chỉ cho hắn biết.

Chờ đến nơi, ta xuống xe định mở cửa, Trình Tinh Hà lại nắm chặt tay ta.

“Buông tay, ta không thích nam.”

“Ta cũng không thích nam.”

Trình Tinh Hà nghiêng đầu bảo ta trông cửa:

“Ngươi có phải bị mù không?”

Lúc này ta mới nhìn thấy, cửa và chốt khóa bị người ta dùng giấy xám vụng về vẽ một con chim có ba chân.

Vẽ còn không đẹp bằng ta vẽ, thế nhưng cũng lấy ra bêu xấu lại không biết của đứa nhỏ nhà ai.

Ta vừa định lau sạch, Trình Tinh Hà nói:

“Đây là một ký hiệu, e là ngươi đã bị người ta theo dõi rồi.”

Trong lòng ta thầm nói:

“Ai có thể theo dõi ta chứ?”

Trình Tinh Hà đăm chiêu:

“Nuôi heo đi.”

Ta rất hối hận vì đã không học may vá, nếu không ta có thể khâu miệng hắn lại ngay bây giờ.

“Bắc Đẩu, ngươi về rồi à?”

Lúc này, ông chủ cửa hàng đồ cổ bên cạnh lén lút đi ra, nhìn trái nhìn phải mới thấp giọng nói:

“Có phải ngươi đang gặp phiền phức gì không?”

Ta sửng sốt, lập tức hỏi hắn tại sao lại hỏi như vậy?

Ông chủ cửa hàng đồ cổ lập tức nói cho ta biết, nói hai ngày nay có mấy nhóm người đến cửa hàng tìm ta, nhóm nào cũng không giống người hiền lành, còn nói với hàng xóm láng giềng, nếu thấy ta thì thông báo cho bọn họ một tiếng, sẽ có hậu tạ.

Sau đó hắn còn bổ sung một câu làm cho ta yên tâm, hắn sẽ không đi thông báo, còn nếu thật sự không được, hắn có thể để cho ta đến nhà cũ ở nông thôn của hắn để ẩn núp, sau này tuyệt đối đừng đụng vào cho vay nặng lãi.

Mọe kiếp, ta lập tức choáng váng, từ khi nào ta lại được săn đón như vậy? Ta vội vàng hỏi những người đó là ai, ông chủ cửa hàng đồ cổ lấy một tấm danh thiếp ra, danh thiếp kia vô cùng cao cấp, nền đen chữ viết màu vàng, cũng không có gì đặc biệt, chỉ có một dãy số điện thoại.

Không đợi ta nhìn ra cái gì, ông chủ cửa hàng đồ cổ lại kéo ta qua, thấp giọng nói:

“Hôm nay thầy Cao cũng ra ngoài, trước khi đi còn bảo ta nói lại với ngươi một câu, nói là bảo ngươi tuyệt đối đừng đi quá gần người họ Trình kia, danh tiếng của người này không tốt, nổi danh nhận tiền không nhận người, ngươi vừa mới vào nghề nên không hiểu bên trong nước sâu bao nhiêu, đừng để người ta gài bẫy.”

Trái tim ta bắt đầu nhảy lên.

Lúc này Trình Tinh Hà ho khan, làm ta sợ hãi giật mình, hắn bảo ta mở cửa, bằng không phải đưa tiền.

Mẹ nó, ta thấy hắn thực sự là một con quỷ đòi nợ.

Ta không còn cách nào đành phải mở cửa, Trình Tinh Hà vào phòng, bỗng nhiên hỏi:

“Ngươi và lão Cao quen biết nhau bao lâu rồi?”

Ta sửng sốt, nói là rất nhiều năm rồi, làm sao vậy?

Trình Tinh Hà ngồi xuống lấy một nắm quả ô mai ra, vừa ăn vừa nói:

“Tặng ngươi một lời khuyên chân thành, trong lòng phải cẩn thận, trong nghề này, lão Cao nổi tiếng là người không có lợi lộc sẽ không dậy sớm, đã làm rất nhiều chuyện lừa gạt, ngươi cũng đừng để cho người ta biến thành dê béo mà làm thịt.”

Mẹ kiếp, đang chơi Ma sói sao?

Mặc kệ ai nói có lý, trong lòng cẩn thận vẫn không sai. Nói tóm lại, từ khi ta theo hắn lên Dương Thủy Bình, thật giống như một chân rơi vào vũng bùn, càng lún càng sâu.

Nhưng mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta cũng phải gom đủ tiền thuốc men của lão đầu nhi rồi nói sau.

Lúc này điện thoại di động của ta vang lên, hóa ra là trong nhóm bạn học trung học, Hòa Thượng gửi một tin nhắn wechat, hỏi ai bây giờ có ai đang dư giả không, hắn muốn vay tiền.

Chuyện này có chút kỳ quái, Hòa Thượng là người giàu có, ba hắn là ông chủ công ty xây dựng, đi ăn uống với bạn bè cũng luôn là hắn trả tiền, sao lại đi vay tiền chứ?

Quả nhiên, một nữ sinh bình thường nói nhiều trả lời, nói là một người xuất thân như ngươi còn đi mượn tiền bọn ta ta, làm bọn ta giật mình đấy?

Chương 19 - Chuyện Đó

Chương 19: Chuyện Đó

Mấy bạn học khác cũng ồn ào theo, có mấy người thích chiếm tiện nghi còn hỏi gần đây hắn có sắp xếp gì không, các bạn học đã lâu không gặp mặt, có muốn cùng nhau uống vài ly không.

Hòa Thượng gửi một biểu cảm cười khổ, nói là đừng nói nữa, thật sự hắn rất cần tiền, hắn gặp phải chuyện không may.

…

Thì ra năm nay, ba Hòa Thượng vừa qua đời, hắn vừa tiếp quản công việc kinh doanh thì lại gặp nhiều chuyện không may, đầu tiên là đầu tư thất bại, đối tác lại phá sản bỏ trốn, toàn bộ công ty và gia đình đều để cho người của công ty đòi nợ đến ngủ đầy ra đấy. Hiện giờ hắn không còn một xu dính túi, trốn đông trốn tây hàng ngày đều phải ngủ trong xe, muốn mượn chút tiền đổ xăng và ăn uống.

Trong nhóm lại yên tĩnh như gà, mấy bạn học mỗi ngày đều khoe khoang bản thân hàng năm thu mua được mấy căn hộ cả trăm vạn cũng không hé răng nửa lời, đoán chừng chuẩn bị chờ tình thế qua đi, lại nói một câu người ở Mỹ vừa xuống máy bay. Mấy người thường xuyên cầm tiền của Hòa Thượng tiêu tiền như rác thì khỏi phải nói, họ có thể chiếm lợi từ ngươi, nhưng lúc ngươi gặp phải chuyện gì, họ chạy còn nhanh hơn cả Lưu Tường.

Bạn học nữ đặc biệt lắm mồm kia tên là Trương Mạn:

“Biết sớm bảo ngươi lấy tiền mua bảo hiểm, bây giờ có phải tốt hơn rồi không? Mọi người không muốn giống như Hòa Thượng thì phải chừa lại cho mình một con đường lui, công ty bọn ta mới đưa ra bảo hiểm tài chính gia đình, có một số bộ tỷ lệ bồi thường khá cao, cảm thấy hứng thú thì có thể nhắn tin riêng cho ta.”

Các bạn học khác vừa nhìn thấy đề tài vay tiền qua đi, lúc này mới liên tục hòa vào theo, Hòa Thượng không nói gì nữa.

Thật ra quan hệ giữa ta và Hòa Thượng cũng bình thường, còn từng đánh nhau, mà trình độ nghèo khó của ta ở trong nhóm cũng xưng vương xưng bá, nhưng ta cảm thấy, hiện giờ không ai hiểu rõ hơn ta, cái gì gọi là một xu lúc khó khăn mới là anh hùng.

Ta lập tức gửi cho Hòa Thượng 200 đồng và nói là người anh em, hiện tại ta cũng vừa mới qua thời kỳ khó khăn, trước tiên ngươi cứ gom góp một chút chịu khó ăn cơm nóng, không được thì ở lại chỗ ta hai ngày.

Đều dẫn dụ Trình Tinh Hà tiến vào, một con cừu cũng là đuổi, hai con cừu cũng là thả.

Hồi lâu sau, Hòa Thượng mới nhận được tiền, hắn gửi lại một biểu cảm khóc lớn, nói là Bắc Đẩu, ta coi như đã biết cái gì gọi giàu có thở ở trên núi cũng có họ hàng xa, nghèo ở chợ không ai hỏi, ân tình này Hòa Thượng ta sẽ nhớ kỹ.

Lúc này, Bạch Cương bán nước ấm lại gửi một câu vào trong nhóm:

“Đúng rồi, Hòa Thượng, ngươi nói vận may của ngươi có vẻ không tốt, có phải phong thủy xảy ra vấn đề gì không? Lý Bắc Đẩu không phải xem phong thủy sao? Bảo hắn xem thử cho ngươi xem thế nào!”

Trương Mạn lập tức tiếp lời:

“Đừng lừa bịp nữa, Lý Bắc Đẩu cũng chỉ là một thằng nghèo mạt rệp, bản thân cũng không được ăn cơm, hắn thật sự có bản lĩnh đó thì sao không hốt tài vận cho bản thân mình chứ.”

Nói xong nàng còn @ta và nói:

“Lý Bắc Đẩu, mấy ngày trước ta còn thấy ngươi giả danh lừa gạt trên phố cửa hàng, ngại mất mặt nên không gọi ngươi, ngươi còn không nói rõ nội tình đi.” Nàng còn gửi một biểu cảm gấu trúc ngốc nghếch chế giễu.

Trong lòng ta tự nhủ, ngươi thì biết cái quái gì chứ, quy tắc lớn nhất của bọn ta chính là không thể bày trận xem chuyện của bản thân mình, nếu không sẽ bị trời phạt.

Tất cả mọi người đều gửi biểu cảm cười ha ha, trong nhóm tràn ngập không khí vui vẻ, một tên giàu có An Gia Dũng khác trong lớp cũng nói:

“Lý Bắc Đẩu? Kể từ lúc hắn làm chuyện đó, cũng không thấy mặt mũi hắn đâu nữa.”

Vừa nhìn thấy An Gia Dũng nói “Chuyện đó”, trái tim ta chợt thắt lại.

Tiếp theo An Gia Dũng lại @Cao Á Thông:

“Bà xã, chuyện năm đó ngươi vẫn là nữ chính đấy, còn nhớ không?”

Cao Á Thông gửi một nụ cười mỉm đoan trang tao nhã, nói hai người không cần làm khó người khác.

Ảnh đại diện của Cao Á Thông đã để nhiều năm như vậy cũng không đổi, lòng ta hoảng hốt khó chịu, Hòa Thượng cũng nhịn không được đăng lên nhóm một câu:

“Bắc Đẩu, ngươi thật sự có thể xem chuyện này sao? Vậy ngươi phải cứu ta, nói không hề gạt ngươi, chuyện này của ta là tà!”

Bình thường ta vẫn rất bình tĩnh, nhưng ta không muốn mất mặt trước mặt Cao Á Thông, chờ ta phản ứng lại, ta đã trả lời trong nhóm một câu:

“Không thành vấn đề, ngày mai ngươi đến phố cửa hàng tìm ta.”

Trong nhóm lập tức nổ tung, hết tin này đến tin khác được gửi liên tục, đều đang chờ xem chuyện cười, Trương Mạn thì nói mọi người làm chứng, nếu lúc xem không tốt, ta lập tức phơi bày trong nhóm huyện lớn, xem sau này hắn còn hại người thế nào.

Cao Á Thông cũng gửi một biểu cảm an ủi, nói là ngươi đừng miễn cưỡng.

Ai miễn cưỡng chứ, ông đây không phải kẻ lừa đảo, các ngươi chứ chờ xem, ta nhất định có thể xem kỹ cho Hòa Thượng.

Chương 20 - Ác Mộng

Chương 20: Ác Mộng

Nhưng tỉnh táo lại nghĩ lại, ta cũng đang gắng gượng đây, mẹ nó, hiện tại mình lại bị một đồ vật quấn lấy, còn chưa gom đủ tiền thuốc men cho lão đầu nhi, vốn đã gặp đủ thứ chuyện, lúc này còn có tâm trạng đi quản những chuyện vớ vẩn khác ư.

Lúc này ta nghe thấy một hồi tiếng ngay ngủ, quay đầu lại nhìn thấy Trình Tinh Hà đã nghiêng người dựa vào ghế Xuân Thu ngủ thiếp đi. Lúc này ta mới nhìn ra, làn da của hắn rất trắng, ngũ quan rất cân đối, lông mi vừa dày vừa đen nhánh nặng nề rũ xuống, lúc câm miệng còn rất đẹp trai.

Nếu có thu hoạch vịt thì tốt rồi, hàng này nhất định có thể bán được giá tốt.

Ta đá một tấm chăn rách lên người hắn như miếng đệm chân, vừa nhìn thời gian cũng không còn sớm, suy nghĩ cũng may đã mời hộ công, trước tiên cứ ngủ một giấc, dưỡng đủ tinh thần, xử lý xong chuyện của Hòa Thượng rồi tiếp tục kiếm tiền thuốc men.

Mơ hồ, ta lại mơ thấy người phụ nữ kia, dung mạo của nàng vẫn là một mảnh mơ hồ, nhưng dường như đã rõ ràng hơn lần trước một chút, miễn cưỡng cũng có thể nhìn thấy đường nét rất đẹp.

Có điều, mặc dù nàng vẫn tựa vào lòng ta, nắm chặt ngón trỏ tay phải của ta, lại giống như đang giận dỗi.

Nếu tỉnh táo, ta thế nào cũng phải hỏi rõ thân phận lai lịch của nàng, còn có chuyện bốn mươi chín ngày và người què họ Giang, nhưng dù sao cũng là nằm mơ, không có được lý trí lúc tỉnh táo, đầu óc ta mê gái, thậm chí còn hỏi thăm nàng bị sao vậy giống như vợ chồng lâu năm?

Nàng không vui nói, có phải ngươi cảm thấy người phụ nữ trong xe kia rất xinh đẹp không?

Giọng nói này giống như tiếng trời, tuy rằng là cùng một giọng với người từ “muốn chết” kia, nhưng không có sự sắc bén lúc đó, ngược lại còn mang theo chút uất ức khiến người ta đau lòng.

Ta suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ ra xe nàng nói là xe thương vụ của Thiên Sư phủ, đúng rồi....Lúc ấy ta nhìn đến sửng sốt, nhưng sự đau đớn trên ngón trỏ khiến ta lập tức phân tâm.

Vừa nghĩ tới đây, ngón trỏ lại đau lên, nàng càng tức giận:

“Sau này, ngươi vẫn có thể gặp được nàng, nhưng ta không cho ngươi nhìn người phụ nữ nào khác, ngoại trừ ta!”

Ta vô cùng tự nhiên ôm chặt nàng, nói là sẽ không nhìn, sẽ không nhìn, không ai đẹp bằng ngươi hết.

Nàng mỉm cười và nói, không phải ngươi vẫn chưa từng thấy ta sao?

Giọng nói này dịu dàng xuống, dễ nghe hơn.

Ta rất kiên định nói là, tuy chưa thấy được, ta cũng biết. Mặc dù ta không hiểu tại sao ta có thể biết.

Lúc này, nàng với vui vẻ tựa vào lồng ngực ta, rồi lại giống như nhớ ra cái gì đó, rất nghiêm túc nói:

“Ngày mai ngươi sẽ thấy một cây liễu có ba tổ chim, trong tổ chim trên cùng có một thứ rất tốt.”

Ta hỏi nàng là có thứ gì tốt trong tổ chim? Nàng khẽ mỉm cười và nói là ngươi nhớ là được rồi.

Ta đồng ý, đang muốn vuốt ve an ủi nàng thì bất thình lình nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Ta lập tức mở mắt ra, mẹ kiếp, ai giết người đấy?

Ta lại chợt nghe thấy, là một giọng hát:

"Đêm đến lại có một cơn ác mộng đẹp! Muốn tỉnh táo nhưng ta lại không tránh khỏi động lòng! Trong giấc mơ, ngươi là một lỗ đen không đáy! Ta vô lực kháng cự không trọng lượng..."

Xuống lầu vừa nhìn, quả nhiên là Trình Tinh Hà vừa cạo râu vừa gào thét, ta lập tức bảo hắn câm miệng, nếu không sẽ đưa cảnh sát dân sự tới đấy.

Hắn rất bất mãn nói bài hát này nghe hay biết bao, thật sự là ở trong phúc lại không biết hưởng.

Phúc mẹ ngươi đấy, ngươi muốn hát cũng phải hát những câu tỏ lòng cảm ơn ông đây chứ, mấy cái này là cái gì?

Giấc mơ đẹp lại bị ngươi quấy rối, ta càng nghĩ càng tức giận, quyết định lát nữa chỉ nấu một bát hoành thánh, để cho tên này nhìn giương mắt nhìn ta ăn.

Lúc này, Trình Tinh Hà ở trong gương nhìn thấy ta:

"Tiểu ca, ta thấy ngươi càng ngày càng hư đấy, có phải thân thể bị chính mình móc rỗng rồi không? Ăn chút Lục Vị Địa Hoàng Hoàn đi, chỉ có hơn ba chục một hộp thôi."

Mẹ nó, ai hư chứ, biết rõ ràng vậy sao, ngươi hay ăn à? Có điều, ta cũng nhìn được từ trong gương, quầng thâm của ta quả thật rất lớn, mí mắt hai mí cũng biến thành ba mí, nhìn vô cùng tiều tụy.

Mấy ngày này có thể không được nghỉ ngơi tốt.

Ta trừng mắt nhìn hắn vài lần sau đó đi vào nấu hoàng thánh, phát hiện hoành thánh đã biến mất lúc nào không hay, bồn rửa chén ngược lại có rất nhiều nồi không bát không.

Cuối cùng, ta cũng nhận ra, có thể là mình đã gây ra một tai họa cho gia đình rồi.

Vừa muốn nổi giận, lại nghe thấy một giọng nói dè chừng:

“Bắc Đẩu có ở đây không?”

Hòa Thượng nói.

Ta đi ra ngoài nghênh đón, lại vô cùng sửng sốt, đây là Hòa Thượng ư?

Thời trung học phổ thông, vóc dáng của Hòa Thượng cao hơn 1m8, hơn 100kg, cả người đầy cơ bắp, quanh năm đều rèn luyện giữ thân hình cân đối, ta sửng sốt thấy hắn không khác gì Lỗ Trí Thâm, cho nên mới được mọi người đặt biệt danh là Hòa Thượng. Nhưng hiện tại, hắn cũng chỉ cỡ 60kg, hai gò má lõm xuống, cằm có lớp da nhăn nheo, râu ria xồm xoàm giống như già đi mười tuổi vậy. Vừa nhìn đã biết gầy đi trong thời gian ngắn, có thể tưởng tượng được những ngày gần đây hắn khó khăn cỡ nào.

---

50 chương mới nhất 50 TLT/ chương, còn lại chỉ 20 TLT/ chương

Chương 21 - Bố Cục Phi Xà

Chương 21: Bố Cục Phi Xà

Hòa Thượng có chút ngượng ngùng, hắn nói thời trung học đã gây cho ngươi không ít phiền phức, không ngờ hiện tại lại đến đây cầu xin ngươi.

Ngày hôm qua ta còn hối hận vì mình cố gắng làm ra vẻ, nhưng thấy hắn như vậy lại mềm lòng, bảo hắn đừng khách sáo này nọ.

Lúc này, ta lập tức nhìn ra, vẻ mặt Hòa Thượng u ám, Ấn Đường phạm hắc, rõ ràng đang phải gánh nặng rất nhiều chuyện, nhất là trên mũi có hắc khí dày đặc, chứng tỏ tài vận tiết ra ngoài, nợ nần chồng chất, hắc khí này thậm chí còn bị khuếch tán vào trong người, biểu thị có thể sẽ bị ép đến đường cùng.

Xem ra, ngày hôm qua thật sự không phải là do cảm giác của ta, năng lực vọng khí của ta quả thật tăng lên rồi. Nói như vậy, ta nên làm nhiều việc tốt tích góp công đức nhiều hơn, năng lực của ta càng lớn, kiếm càng nhiều tiền là có thể cứu được lão đầu nhi rồi, mài đao đốn củi không uổng công rồi.

Ta lập tức bảo Hòa Thượng nói lại chuyện tà pháp thế nào.

Hòa Thượng vuốt mặt mình một cái và nói, thật ra là ngay từ đầu hắn nằm mơ tà mộng.

Mơ thấy một ông cụ và một bà cụ mặc rất nhiều lớp quần áo màu đen, đi giày Liên Hoa đế dày đi vào phòng, sắc mặt hai người trắng bệch, vừa đẩy hắn vừa nói trong nhà có kẻ trộm, bảo hắn đi bắt trộm. Ban đầu hắn cũng không để ý, nhưng bây giờ ngày nào cũng mơ cùng một giấc mơ, cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Kể từ lúc bắt đầu nằm mơ, chuyện trong nhà hắn liên tiếp gặp xui xẻo, hiện tại ông cụ và bà cụ trong giấc mơ càng ngày càng sốt ruột, nói là không đi bắt trộm thì sẽ không kịp nữa, hỏi hắn sao cứ trì hoãn như thế, còn nổi giận đùng đùng cầm gậy đánh hắn.

Nói xong Hòa Thượng cởi áo thun bẩn thỉu ra, ta nhìn thấy trên lưng hắn thật sự có dấu vết giống như dây mây quất vào.

Trình Tinh Hà vừa đánh răng vừa xen vào: “Năm lãnh ba eo là thọ y, Liên Hoa đế trắng là thọ giày, đây không phải là song quỷ vào cửa sao?”

Ai không biết điều đó chứ? Ngươi nói nhiều làm gì.

Nhưng không đợi ta mắng hắn, Hòa Thượng bổ nhào một cái lập tức quỳ xuống đất, sợ hãi đến mức cả người run rẩy:

“Thật sự....Có ma sao?”

Trình Tinh Hà chỉ là xem náo nhiệt chứ không sợ chuyện lớn, chỉ ra cửa và nói vậy thì có hai người, một người đầu lưỡi dài, một người thiếu đầu.

Ta sợ hắn hù dọa Hòa Thượng sẽ gặp nguy hiểm nên cho hắn một cước. Vừa rồi ta đã nhìn ra, điền trạch cung của Hòa Thượng hơi lộ ra chút thanh quang, trong lòng sớm đã hiểu ngọn nguồn, chuyện mà Hòa Thượng gặp phải, vấn đề là ở âm trạch – cũng chính là trên mộ tổ tiên.

Người Trung Quốc đều chú ý đến việc chôn cất tổ tiên trên đất phong thủy, để phù hộ, tục ngữ có câu nếu muốn giàu có, kính thượng tổ, tương tự như vậy, nếu phần mộ xảy ra vấn đề, con cháu nhẹ thì gặp xui xẻo, nặng thì mất mạng.

Ta lập tức bảo hắn dẫn ta đến ngôi mộ tổ tiên của nhà họ để xem qua.

…

Mộ tổ tiên của Hòa Thượng nhà cách nơi này không xa, nằm dưới ngọn núi bên kia sông Cù Dương. Trình Tinh Hà rỗi rãnh tới khó chịu nên cũng đi theo.

*hà là sông nhỏ, giang là sông lớn

Hòa Thượng nhớ lại đám nhân viên chỉ biết đòi tăng lương thì không khỏi hâm mộ mà bảo, không ngờ người có sự nghiệp thành công cũng có bạn.

Trình Tinh Hà vừa ăn bánh gạo vừa đáp, ta không phải bạn hắn, là chủ nợ, đi theo chủ yếu là sợ hắn chạy.

Hòa Thượng nghe xong càng cảm khái, ôm bả vai ta liền nói hai anh em ta thật sự là đồng bệnh tương liên, sau này sẽ CMN là sinh tử chi giao! Không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ cầu chết cùng năm cùng tháng cùng ngày!

Ta thầm nghĩ, nếu đúng thế thì một tháng nữa hắn phải chôn cùng ta rồi.

Lúc trước ta còn nghĩ, nhà Hòa Thượng xảy ra chuyện lớn thế kia không chừng mộ phần ở sau núi cũng chẳng lành lặn, vì vậy đã chuẩn bị tinh thần để tu bổ mộ phần, cũng mang theo không ít công cụ.

Nhưng vừa tới nơi ta thầm giật mình, hoàn toàn ngược lại so với suy đoán của ta, huyệt mộ nhà hắn được bày trí rất cao minh.

Địa thế mộ phần tọa hướng bắc nam của núi, được một ngọn núi ôm vào lòng, gò núi kia chẳng khác nào một giai nhân phong hoa tuyệt đại đang hoài thai, chủ về đại phú, ngụ ý phong thủy luân chuyển không ngừng, được gọi là bố cục Đại Đỗ Mỹ Nhân.

Mộ phần tổ tiên được bố trị tại đây chỉ cần không bị phá cách, đời đời tiền xài không hết a.

Hòa Thượng vừa nghe vội hỏi, bố cục phong thủy cũng phá được hả.

Đương nhiên là được, kỳ thật phong thủy tốt là một loại bẫy, nó phải được giữ nguyên vẹn, chỉ thiếu một món cũng không được, giống như bố cục Phượng Hoàng thì không thể động tố nang, bố cục Phi Xà không được động vào thất thốn (bảy tấc).

*cả hai đều là điểm yếu trên cơ thể của phượng hoàng và rắn

Có một lần ông cậu ba xem bố cục Hổ Há Mồm cho việc xây mộ của một nhà, nếu có thể điều chỉnh lại cách cục, để ngôi mộ ở vị trí miệng hổ, như được nằm trong bụng bổ thì đời sau có thể sinh ra một võ quan xưng hùng.

Chương 22 - Ngôi Mộ Hợp Táng

Chương 22: Ngôi Mộ Hợp Táng

Kết quả trước hôm hạ táng có hai tiểu bối rảnh rỗi sinh nông nổi nói nếu mồm hổ là bảo địa tốt như vật thì chắc chắn bên dưới có bảo vật, chúng ta đào lên thử xem. Hai người đó vừa nói là làm, đúng là đào lên được mấy khối đá có hình dáng răng hổ.

Ông lão nhà ta vừa thất nhất thời lắc đầu một cái, nói phong thủy phá rồi, chỗ này xem như vô dụng.

Cụ già nhà kia không cam lòng, liền cầu ông lão nhà ta giải thích vì sao lại vậy. Ông cậu ba liền bảo, răng cọp các ngươi cũng nhổ rồi mà đòi võ quan ra đời à? Đều là mệnh, các ngươi không hưởng nổi phong thủy ở đó đâu.

Hòa Thượng vỗ đùi, nếu đúng là phong thủy đại đỗ mỹ nhân thì sao vận khí nhà họ tà như vậy?

Tuy phong thủy nơi đây không phải thượng thừa nhưng vẫn rất tốt, hiện tại vị trí huyện mộ được sắp xếp rất ổn thỏa, rõ ràng vẫn đang không ngừng phù hộ cho đời sau kia mà!

Có gì đó sai sai rồi!

Trình Tinh Hà cầm bánh gạo ăn xong lại ăn tiếp một cái bao bánh gạo phủ đường, hắn nhìn mộ phần một vòng vừa ăn vừa nói:

"Làm sao, không nhìn ra? Muốn ca giúp người hỏi ‘người bản xứ’ một chút không? Bên kia có một lão thái thái đang ngồi, trước người buộc một cái đai lưng màu xanh, mặt mũi hiền lành, hẳn có thể tìm hiểu từ lão thái thái.” "

Hòa Thượng vừa nghe lập tức sửng sốt:

"Đai lưng xanh... Chẳng lẽ là bà bác ba của ta? Bắc Đẩu, chủ nợ này của ngươi. ."

Ta gật đầu một cái:

"Mọi người thường nói chó có thể thấy thứ không nhìn được bằng mắt thường, quả thật không sai…"

Trình Tinh Hà giơ lòng bàn tay lên:

"Khách hàng mới bớt mười phần trăm, sáu mươi tám ngàn."

Người CMN có thể để người ta trả giá không? Mới qua hai ngày lại tăng tiền, Tôn Nhị Nương đều không đen như ngươi. Ta bèn kêu Hòa Thượng đừng để ý tới hắn, có ta ở đây rồi. Nói xong liền tiến vào sâu bên trong xem xét, vừa thấy bố cục Phượng Hoàng Giang Cánh nổi tiếng của nghĩa địa liền biết trình độ này tuyệt đối không dưới lão đầu nhà ta, lập tức hỏi Hòa Thượng không biết là vị tiên sinh nào sắp xếp bố cục này cho nhà hắn?

Hòa Thượng nói, năm đó ông nội hắn ra ngoài kiếm củi đã cứu một vị tiên sinh đang bị chó sói đuổi theo, để cám ơn nên tiên sinh đã giúp nhà họ bố trí mộ phần này. Lai lịch của vị tiên sinh là gì hắn không biết, chỉ biết là họ lý, cũng có chút danh tiếng.

Hừm, thì ra là người một nhà, đáng tiếc vì quy củ nên không tìm hiểu thêm được, nếu không thật muốn làm quen.

*là 3 quy củ đã được nhắc tới ở chương 1

Cùng lúc đó, ta chợt phát hiện có một mộ phần sai sai.

Đó là ngôi mộ hợp táng của ông bà Hòa Thượng, hai cụ già này đều là hỉ tang, qua đời chừng mười năm, khi ấy Hòa Thượng còn nhỏ nên không nhớ dáng dấp họ ra sau.

Ta xem kỹ khi đất chung quanh cũng tìm ra được vấn đề cần giải quyết.

Nhìn vùng đất xung quanh có thể nhận ra người được chôn phía dưới chết do trúng độc, tuyệt đối không phải chết thọ.

Hòa Thượng vỗ đầu một cái, bảo rằng mẹ hắn từng nói được hai ông bà báo mộng rằng hai ông bà bị giết, chẳng lẽ là thật? Móa nó, không ngờ bây giờ lại lòi ra vụ án mưu sát cơ! Nếu là thế thật, hai người họ đã chết 10 năm, vì sao gần đây mới báo mộng? Hơn nữa nội dung báo mộng là bắt kẻ gian chứ không phải hung thủ, còn bảo gì mà không kịp nữa rồi, không đơn giản thế đâu.

Ta nhìn về phía ngọn núi đang ở thế Đại Đỗ Mỹ Nhân, lại nhìn cỏ cây xung quanh, thầm hiểu, vì vậy bèn nói với Hòa Thượng có lẽ nhà họ đã đắc tội với ai đó rồi, trước cứ đào mộ phần lên rồi nói sau.

Hòa Thượng đồng ý, bắt đầu cầm công cụ cùng ta đào mộ phần.

Cơ mà mộ bia được thiết kế quá chắc chắn, hai người đào không nổi, ta cảm thấy Trình Tinh Hà cũng có thể giúp sức, vì vậy tính gọi hắn tới phụ, vừa liếc sang liền thấy hắn ta đứng trước một gò đất nhỏ, bánh gạo phủ đường còn dư được xếp ra trước mặt hắn, trong miệng thì thầm gì đó, thậm chí còn làm động tác sờ đầu với không khí, nụ cười ấm áp nở rộ.

Cứ như đang dỗ dành đứa nhỏ vậy.

Ta bỗng nhớ tới một câu mà Cao lão sư ở tiệm bán đồ cổ từng nói, thứ này chỉ nhận tiền không nhận người, phải nhớ rõ điểm này.

“Hey ya~”

Không chờ ta lấy lại tinh thần đã ngãi nhào xuống đất, quay đầu nhìn sang chỉ thấy Hòa Thượng một mình khui bia đá ra rồi.

Hòa Thượng lau mồ hôi trên ót, thật thà cười một tiếng với ta:

"Bắc Đẩu, đừng ngáng tay ngáng chân, ta sắp đào lên xong rồi.”

Trời ạ... Ta nhớ ra rồi, lúc còn học cấp 3, có một lần Hòa Thượng đã lỡ tay đánh ngã pho tượng cẩm thạch được đặt giữa sân trường. Lúc đó chuyện này nháo rất lớn, nếu không nhờ camera quay lại, lãnh đạo nhà trường cũng không tin là do Hòa Thượng lỡ tay làm.

Trên mạng có một câu thịnh hành có thể miêu tả tình huống này, ghê chưa ghê chưa ghê chưa…

Quả nhiên Hòa Thượng không cần ta làm gì đã thuần thục đào xong mộ phần, phía dưới huyệt dần bộ ra hai cái quan tài màu đỏ thẫm.

Chương 23 - Sai Người Đúng Thời Điểm

Chương 23: Sai Người Đúng Thời Điểm

Vừa thấy thế ta liền xác định đây chính là mấu chốt mọi việc.

Nhưng còn chưa kịp mở quan đã nghe tiếng ồn ào vang lên từ phía sau.

Một đại hán trông rất khỏe đi tới, táng Hòa Thượng một bạt tai, khiến Hoàn Thượng xoay tròn hai vòng rưỡi ngã nhào xuống đất.

Không chờ Hòa Thượng đứng vững, hắn ta đã níu lấy cổ áo Hòa Thượng , nghiêm nghị nói:

"Tên vương bát đản này, ngươi rảnh rỗi quá không có gì làm nên đi quật mộ tổ à? Không sợ sét đánh chết ngươi!"

Đây là người nhà Hòa Thượng, đại hán đánh người là chú hai của hắn, Hòa Thượng vội vàng giải thích, nghe xong chú hai hắn mới bán tín bán nghi nhìn chằm chằm ta.

Mà thím hai hắn thì không dễ nói chuyện, vừa chống nạnh vừa chỉ vào mũi ta, dùng tư thế bình trà mắng:

“Tiểu cẩu tiểu miêu ở đâu tới đây gạt người, khi dễ chỉ số thông minh của cháu ta thấp phải không? Ngươi nói một câu đã khiến tổ tông nhà ta phơi thây nơi hoang dã, ảnh hưởng tới vận mạng của chúng ta thì làm sao?"

Đám thân thích chung quanh cũng bắt đầu chất vấn, cảm thấy lý do ta nêu ra quá kỳ lạ, nếu sai thì sao, ta chịu trách nhiệm nổi không?

Trình Tinh Hà cũng không đứng ra giúp ta, chỉ đứng một bên vừa cắn hạt dưa vừa hóng chuyện.

Ảnh hưởng vận mạng?

Ta bèn giải thích, kêu họ nghĩ cho kỹ, việc này không chỉ ảnh hưởng tới nhà của Hòa Thượng mà còn là cả gia tộc, vận mạng đã xấu tới thế này còn xấu tới đâu được nữa, trong lòng họ cũng tự nhận ra rồi không phải sao? Nếu vấn đề này được giải quyết, cả gia tộc của họ sẽ dần tốt hơn, dù thế nào họ cũng không lỗ, đúng không?

Sắc mặt đám người này y chang Hòa Thượng, trong đen có xanh, tuyệt đối đang gặp vận hạn.

Quả nhiên vừa nghe xong, đám người kia bắt đầu xao động, chỉ mỗi thím hai Hòa Thượng là không tha, ngăn ở giữa bảo đây là bất hiếu, không thể bất kính người đã chết. Ta thừa dịp nàng ta đang khua tay múa chân bèn nháy mắt với Hòa Thượng, Hòa Thượng cũng không ngu, lúc mọi người lơ đễnh lập tức lật nắp quan tài. Mọi người quay đầu thấy thế thì trừng mắt nhìn.

Chú hai dẫn đầu quỳ xuống, hô to một tiếng:

"Không đúng... Không đúng nha! Hai người này là ai a?"

Lúc đầu khi ông nội bà nội Hòa Thượng được hạ táng, điều kiện trong nhà họ rất tốt, Quần áo đều được thêu ngân tuyến Tây Xuyên, theo lý thuyết trăm năm không mục.

Nhưng thứ mặc trên người thi thể không phải thọ y, hơn nữa hình dáng thi thể không đứng, ông nội Hòa Thượng cao đến gần 2 mét, nhưng người trong quan tài chỉ chừng trên dưới 1 mét 7, dù có thoái hóa do quá trình thối rữa cũng không thể tụt lùi tới vậy, còn bà nội Hòa Thượng không có, chỉ có 1 mét 5, nay lại thành 1 mét 6.

Hòa Thượng cả kinh, lúc này mới níu lấy ta hỏi chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ ông nội bà nội thi biến?

Thi biến kiểu gì mà thế này, theo ta đoán, thi thể ông bà Hòa Thượng đã bị tráo đổi, hai thi thể này là người khác.

Trên phương diện phong thủy, hành động này được gọi là 'trộm mộ'.

…

Đọc sao nghĩa vậy, nếu một gia đình có vận mệnh không tốt, thì hãy lén mai táng mộ phần của tổ tiên nhà mình ở gia đình có mồ mả đang vượng, có thể thuận thế đẩy mạnh, dần táng mão phát.

Trước đó, khi xem rễ cỏ và quan tài, ta cũng đã đưa ra được nhận định rồi. Phần cỏ trước ngôi mộ lén mai táng rõ ràng đã nhanh chóng héo hết, mà lớp sơn son trên phần đệm quan tài cũng không còn được nguyên trạng, hiển nhiên là đã bị ai đó mở ra, không phải là lén mai táng thì còn gì nữa.

Chỗ đất Đại Đỗ Mỹ Nhân này là nơi có phong thủy tốt hiếm có của huyện này, chắc chắn đã lọt vào tầm mắt của người ta, lén chôn người nhà mình ở đây, cũng đồng nghĩa với việc trộm được may mắn của khu đất Đại Đỗ Mỹ Nhân về cho nhà mình, cho nên đôi vợ chồng già mới có thể cùng nhau báo mộng cho Hòa Thượng, bảo rằng có trộm đến nhà, là tên trộm đến cướp phong thủy.

Chặn đường tiền tài của người khác như giết cha mẹ người ta vậy, chú hai nghe xong lập tức rống giận, hỏi ta ai to gan lớn mật như vậy, tìm được sẽ lột da hắn ra làm bao ghế sô pha.

Hòa Thượng thì gấp gáp hỏi rốt cuộc ông bà nội thật sự của hắn hiện giờ đã ở đâu mất rồi?

Những người họ hàng thân thích còn lại cũng mồm năm miệng mười xen vào, như đám thây ma được bỏ khống chế, vậy dày xung quanh ta.

Ta bảo họ bình tĩnh một chút. Thi thể bị mai táng trộm đã đào ra rồi, có nghĩa là phong thủy sẽ quay về, chuyện quan trọng nhất là phải tìm ra thủ phạm, tiện tìm ông bà nội về chôn lại.

Những người họ hàng nhao nhao gật đầu, cảm thấy để ông bà cụ bị vứt bỏ ở đâu đó, lẻ loi hiu quạnh, quá đáng thương.

Mà không chỉ đáng thương cho hai người, mà chuyện này đối với họ cũng nguy hiểm.

Động chôn cất của tổ tông tốt thì cả nhà sẽ gặp may mắn, mộ tổ tiên bốc khói xanh, yên ấm. Còn nếu tổ tông bị chôn ở nơi tối tăm mịt mù, ở những nơi địa thế hung hiểm, đời sau sẽ gặp xui xẻo theo.

Chương 24 - Tìm Cách

Chương 24: Tìm Cách

Xem vận thế của Hòa Thượng, không chỉ bị cướp mất tài vận, mà đến số mệnh cũng có thể gặp nguy hiểm theo. Người chôn trộm có thể đã ném hai ông bà cụ ở nơi nào đó rất hung hiểm, có khi bố của Hòa Thượng cũng vì thế mà chết sớm. Cho nên khi ông bà cụ báo mộng có vẻ rất sốt ruột, nói không còn nhiều thời gian nữa...hai ông bà cụ ở đất xấu càng lâu thì con cháu sẽ càng gặp nguy hiểm.

Hòa Thượng vội đến đỏ mắt:

"Mọe nó, ai lại có thù lớn với nhà ta như thế cơ chứ? Trộm phong thủy xong còn hại người, cũng quá mức ác độc rồi!"

Trước đó ta có bảo nhà Hòa Thượng có gây thù chuốc oán với ai, là có ý này: Đối phương rõ ràng đã dùng một mũi tên bắn trúng hai con chim. Ta cũng để bọn hắn ngẫm lại xem, rốt cuộc có thù sâu tận biển với nhà nào? Hoặc là xem lúc các người xui xẻo tận cùng, rốt cuộc có nhà nào cùng khu chợt phất lên hay không?

Người nhà Hòa Thượng đều nói không có kẻ thù lớn đến mức độ này, nên tra sang hướng phất lên nhanh. Nhưng trong khoảng thời gian này, địa phương có hộ bị nhà nước phá bỏ phải di dời, có hộ trúng số, có hộ lập nghiệp lên sàn, nhiều như cây rừng, không thể sàng lọc hết được.

Mọe nó, lại còn nhiều kẻ phất lên nhanh như thế, bao giờ mới đến lượt ta đây?

Chú hai là một người bạo dạn, thấy bây giờ lửa lên mà không có chỗ đốt, quay đầu lại nhìn hai chiếc quan tài, nói ngay:

"Hai lão tặc này trộm phong thủy nhà chúng ta, không thể cứ thế buông tha cho họ được."

Nói phải mang hai cái xác đó ra ngoài nghiền xương thành tro.

Thím hai chỉ chăm chăm làm sao để chú hai đừng kích động, không ngờ, chú hai vừa đến trước quan tài đã thét lên "Mẹ ơi", rồi ngã ngồi phịch xuống đất.

Hòa Thượng vội vàng hỏi họ có sao không. Chú hai chỉ vào quan tài, run lẩy bẩy, nói:

"Ta thấy lão già bên trong đó, vừa mới nhúc nhích một chút..."

Ta vội vàng chạy đến trước quan tài, nhìn vào thi thể bên trong, lập tức lớn tiếng nói:

"Hòa Thượng, mau đậy nắp quan tài lại!"

Hòa Thượng nghe lời ta, nhanh chóng đậy hai chiếc nắp quan tài lại. Nắp vừa đóng, chợt nghe bên trong có động tĩnh, như thứ gì đó còn sống đang cào vách quan tài đòi chui ra vậy!

Động tĩnh vừa xuất hiện đã lập tức khiến những người họ hàng kia sợ đến mức quỷ khóc sói tru, lùi ra xa mấy mét.

Lần này phiền phức rồi đây. Ta nhanh chóng bảo Hòa Thượng chôn hai chiếc quan tài này lại. Chú hai nhất quyết không chịu, nói khó khăn lắm mới đào được hai lão tặc này ra, sao còn chôn về làm gì, chẳng phải lại tiếp tục chắp tay nhường phong thủy cho họ hay sao?

Ta nói:

"Không còn cách nào khác nữa, người ta đã tính cả rồi. Đây là xác chết đột tử, trông thấy sẽ mọc lông dài. Ngươi không tự nhìn lại mình xem, móng tay đã dài cả hai tấc, không để lại thì xác chết sẽ vùng dậy đấy."

Hòa Thượng vội nói:

"Đốt đi không được sao?"

Ta lắc đầu:

"Đốt đi thì oán khí sẽ càng lớn hơn, quấn lên các ngươi, phiền phức hơn gấp bội."

Chú hai chịu uất ức lại không còn cách nào, thuật tay kéo một miếng vỏ cây du xuống. Ta thấy sức của cái tay kia thì thầm kinh sợ, trong lòng tự nhủ nhà Hòa Thượng chắc đến tám phần là có gen của Lỗ Trí Thâm. Thím hai ở cạnh hắn, vừa trấn an, vừa như thở phào ra một hơi.

Đối phương làm việc kín kẽ đến mức không lọt giọt nước nào, chẳng lẽ là người chuyên làm nghề bên cõi âm này?

Cái tướng kia của Hòa Thượng lúc nào cũng có thể gặp tai bay vạ gió, mạng lớn hơn trời. Không được rồi, vẫn nên hỏi thử Trình Tinh Hà, dù sao rận nhiều thì không ngứa, sổ nhiều thì không lo.

Ta lập tức nở nụ cười ấm nồng đặc biệt như Bao Tô Công với Trình Tinh Hà. Trình Tinh Hà tỏ vẻ "ta biết rồi", lại vươn tay ra với ta. Ta thầm nghĩ, con hàng này đúng là trong mắt toàn tiền là tiền, đành phải nói:

"Ngươi cũng biết điều kiện của ta hiện giờ..."

Trình Tinh Hà không hề rút tay về, lại còn ra hiệu ta xem thử tay của hắn xem sao. Lúc này ta mới phát hiện trong lòng bàn tay hắn có một hạt dưa.

Hạt dưa hương bơ, dù bị hắn siết lại nên hơi ấm, nhưng bất ngờ là vẫn rất ngon.

Lúc này Trình Tinh Hà mới cảm thán một câu:

"Ngươi xem thế giới này, sao người tốt thì sống không lâu, mà tại họa lại kéo dài nghìn năm chứ?"

Lời này không đầu không đuôi, rốt cuộc là có ý gì? Ta ngẩng đầu một cái, phát hiện đôi mắt trong suốt kia đang dõi theo thím hai của Hòa Thượng, như trông thấy gì đó đặc biệt lắm.

Trước đó khi hắn nhìn Gấu Mập cũng dùng ánh mặt này. Chẳng lẽ, thím hai đó lại có vấn đề gì rồi? Nhưng chính nàng ta cũng là người nhà này, chẳng thể tự đào hố rồi nhảy xuống mà?

Ta chợt nghĩ đến, trước đí khi chúng ta đào mộ lên, người nhà Hòa Thượng sao lại đến kịp lúc như vậy? Hỏi người nhà của Hòa Thượng ngay, thì ai nấy cũng đều bảo là do thím hai thông báo, nói Hòa Thượng đại nghịch bất đạo, thiếu nợ quá nhiều, muốn ra tay ở cả mộ tổ, nên đều phải đến ngăn cản.

Chương 25 - Ta Xem Ai Dám

Chương 25: Ta Xem Ai Dám

Thím hai lúc này nhìn chằm chằm vào quan tài, mặt cũng tỏ vẻ hốt hoảng, thừa dịp người khác không chú ý, lấy điện thoại ra đánh chữ liên tùng tục, tay không ngừng run rẩy, trông dáng vẻ tất có làm điều gì xấu.

Lại nhìn tướng mạo của thím hai, ta lại càng sững sờ hơn...Quái lạ, thím hai gả vào nhà hào môn, phụ nữ kiểu này theo lý thuyết phải có tướng vượng phu. Nhưng gò má nàng ta cao nhọn lên, lông mình sít tâm, là dáng vẻ của sự bần cùng nghèo khổ, nhưng cũng không phải do bị vận thế trước mắt ảnh hưởng, mà là sinh ra đã vậy, cái vận nghèo trời sinh không khác Gấu Mập là bao, nên cả đời đều chẳng có tiền tiêu.

Đầu năm nay ấy à, người nghèo mạt kiếp biến thành phú hào, phu nhân lại hóa bà cô thôn quê?

Ta liền nhìn về phía Hòa Thượng, hỏi người thím hai này của ngươi bình thường thế nào?

Hòa Thượng nghĩ ngợi, nói thím hai cũng không có vấn đề gì, chỉ là ham hư vinh, tầm mắt hạn hẹp, hám lợi, tham tiền, chua ngoa cay nghiệt, còn lại thì khá ổn.

Mọe nó, con hàng Hòa Thượng này trông thì hiền lành chân chất, mà mắng người lại điệu nghệ phết.

Hòa Thượng lại bổ sung thê một câu:

"Mấy năm nay không qua lại gì với bọn họ, cũng không nhớ rõ lắm. Hình như trước đó thím hai có quan hệ không tốt lắm với ông bà nội, vì thế nên chúng ta cũng cắt đứt liên lạc."

Quan hệ không tốt? Ta sinh lòng hứng thú, bảo Hòa Thượng nói tỉ mỉ hơn một chút.

Hòa Thượng cân nhắc, rồi nói hắn nghe: Có một năm ông nội mừng thọ, không biết sao lại cãi nhau với chú hai và thím hai, ầm ĩ cực kỳ, la hét đòi cắt đường (dân địa phương gọi là quan hệ), cụ thể lý do vì sao thì không biết. Ta bảo Hòa Thượng gọi ngay một họ hàng tương đối lắm mồm đến hỏi thăm thêm.

Thì ra thím hai còn có biệt danh khác, là Bàn Thương Thử (Bàn Hamster).

Nhà Hòa Thượng là gia tộc sở hữu xí nghiệp, thím hai làm tài vụ ở đó, cuối năm lúc đối chiếu sổ sách, bố của Hòa Thượng phát hiện ra có khoản sai, tra ngay ra thím hai làm giả sổ sách, chiếm đoạt tiền làm của riêng.

Số tiền đó không nhiều nhưng cũng không ít, hai vợ chồng thím hai lại không thiếu tiền, sao phải làm chuyện trộm gà trộm chó thế này? Bố của Hòa Thượng đích thân đến nói chuyện với thím hai, kết quả là lúc ấy thím hai khóc lóc om sòm, lăn qua lộn lại, nói bác cả muốn độc tài, một mình nắm quyền lớn nên tạo chứng cứ giả, đổ oan cho nàng ta trộm tiền, muốn đá vợ chồng nàng ta ra khỏi xí nghiệp.

Ai cũng cảm thấy thím hai không nhất thiết phải tham chút tiền cỏn con đó, bố Hòa Thượng lại nghĩ chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, không tính toán thêm nữa, nên điều thím hai đến vị trí không dính dáng đến tiền.

Nhưng tật xấu của thím hai lâu ngày khó sửa, ngày càng biển thủ trắng trợn, người trong công ty đều lén gọi nàng ta là Bàn Thương Thử.

Chuyện này cuối cùng cũng đến tai ông nội của Hòa Thượng. Ông cụ tính tình cũng rất bạo, bảo thím hai kiến thức nông cạn, không cho phép thím hai tham gia vào chuyện mua bán trong nhà nữa. Em trai ruột của thím hai cho rằng chị mình bị bắt nạt, còn làm ầm lên trong tiệc mừng thọ của ông nội, làm bà nội tức đến tăng xông, ông nội lập tức tuyên bố muốn từ cả nhà của chú hai.

Chuyện này quái lạ. Sao thím hai lại thiếu tiền đến mức này? Hòa Thượng nói thím hai cũng không có đam mê, sở thích đốt tiền gì đó, chi phí ăn mặc cũng rất keo kiệt, càng không có vui thú mua nhà, chơi bất động sản, không biết tiền dùng để làm gì.

Đương nhiên cũng có người trời sinh đã thích làm thần giữ của, nhưng tướng mạo của thím hai này không giống thế, nàng ta nghèo thật.

Ta suy nghĩ một lát, rồi lớn tiếng bảo rằng mình đã có biện pháp xử lý hai cái xác trộm phong thủy này rồi.

Đám chú hai lập tức tụ lại về phía này, hỏi ta phải xử lý thế nào. Còn thím hai thì sắc mặt thoắt đã đổi.

Ta nói đơn giản một lượt, lấy đạo người trả lại cho người, ở cách đây không xa cũng có đất địa thế xấu, nhưng vừa hay lại có thể khắc chế xác sống, cũng là một dạng tương đối nghiệp chướng...Nếu chôn xác ở đó, vậy thì đời sau của hai cái xác này coi như xui xẻo.

Ai cũng biết tuyệt hậu có nghĩa thế nào...không sinh được con, tương lai sợ là đến cái mộ còn không có. Nhưng ta cũng không thật sự muốn làm vậy, chủ yếu chỉ để ép thủ phạm bước ra thôi.

Quả nhiên, một đám người chợt xuất hiện từ phía sau rừng, chắn trước quan tai, kẻ dẫn đầu hung hăng quát:

"Ta xem ai dám!"

Hòa Thượng vừa nhìn sang, lập tức vỗ đùi đánh đét:

"Mọe nó, ta quên béng mất, lúc nhà chúng ta xui xẻo thì cái đám Vương Bát Đản này phất lên nhanh lắm!"

…

Người cầm đầu tầm hơn ba mươi tuổi, mặc cả cây hàng hiệu, cổ áo phanh ra, đi giày da, trông ra chẳng đứng đắn chút nào. Hắn trừng thím hai một cái, lẩm bẩm cái gì mà ngay cả cái nghĩa địa cũng mọe nó xem không xong thì còn làm ăn gì. Thím hai tỏ vẻ xấu hổ khôn cùng, không dám ngẩng đầu.

Chương 26 - Trương Bân

Chương 26: Trương Bân

Người này tên là Trương Văn Bân, là em trai của thím hai. Người nhà Hòa Thượng hoàn toàn sững sờ, không thể ngờ kẻ trộm táng lại chính là con sói mắt trắng này.

Thì ra trước đây khi thím hai bay lên cành cao, gả vào nhà hào môn là gia tộc của Hòa Thượng, cha mẹ của thím hai đã dặn kỹ là không được để mặc người em trai này của nàng ta, bảo thím hai của phòng cưới cho hắn, tích lễ vật đủ đầy, dư giả, tiết kiệm tiền để sắp xếp vị trí lãnh đạo cho hắn, vân vân. Trương Văn Bân cũng chỉ vừa ngồi đó ăn uống, bài bạc rồi chơi gái, vừa chờ được nhậm chức giám đốc. Nhưng nhà Hòa Thượng lại không ngốc, không thể để hắn nhậm chức gì cả. Dù có tiếp tế, nhưng không lấp đầy cái hố trống của hắn, thím hai phải vụng trộm kiếm tiền cho hắn.

Tiệc mừng thọ của ông nội hôm ấy, thím hai không đến được, Trương Văn Bân liền tới nhà đòi tiền. Hắn vốn đã bất mãn với nhà thông gia "keo kiệt", tay không đến thì không nói làm gì, còn bảo ông cụ và bà cụ CMN cũng bất tử quá, mừng cái gì mà thọ, hại chị gái hắn phải hầu hạ lão già này, mình còn phải đến một chuyến. Già mà không chết là thành quỷ rồi.

Ông bà cục tức giận quá độ. Thím hai bao che cho em trai, không để ai nói "không" với em trai mình. Chú hai là một người đã ông thê nô, không lên tiếng. Bố của Hòa Thượng lại tức không chịu được, tát cho Trương Văn Bân một phát, nói cả đời này đừng có qua lại với nhà chúng ta nữa.

Thím hai là người chị cuồng bảo vệ em trai, lúc ấy lập tức tức đến bùng nổ, nói nhà chồng bắt nạt em trai nàng ta, sau này đừng mong nàng ta chăm sóc ông bà cụ an hưởng dưỡng lão, nên lúc tang sự của ông bà cụ, nàng ta đều không đến.

Về sau khẩu vị của Trương Văn Bân càng ngày càng lớn, chỉ một mình thím hai là không thể chu cấp đủ cho hắn. Hắn ôm đống nợ to tướng rối tinh rối mù không có tiền để trả, bị bắt ngồi tù mấy năm nên ghi hận trong lòng, cho rằng nhà Hòa Thượng thấy chết không cứu, oán hận cứ thế mà thành.

Thím hai nhớ lại chuyện này còn tỏ vẻ cực kỳ tự trách, lẩm bẩm bảo do chị vô dụng, để em chịu oan ức rồi.

Đúng là mở mang tầm mắt, thật sự là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người muốn đánh, một người muốn bị đánh.

Trương Văn Bân dương dương đắc ý nhìn người nhà Hòa Thượng, nói:

"Đừng khinh thường người nghèo, hôm nay các ngươi không may cũng là báo ứng vì trước kia ức hiếp ta. Nhưng mạng nhà các ngươi vẫn cứng lắm, ta vứt hai lão tặc kia của nhà các ngươi đến cái đất xấu tích nghiệp này, sao chỉ chết có một người được?"

Hòa Thượng nghe vậy lại nhớ đến cha mình, mắt long sòng sọc lên, siết chặt nắm đấm, muốn đánh Trương Văn Bân. Nhưng Trương Văn Bân có không ít đàn em, còn có mấy thanh đao lóe lên. Người nhà Hòa Thượng thấy vậy thì lần nữa cách xa ra mấy mét. Chú hai lũi ra xa nhất, thím hai thì tỏ vẻ nở mày nở mặt.

Ta sợ Hòa Thượng chịu thiệt thòi nên kéo hắn về, chợt trông thấy mặt hắn, tim ta lại thảng thốt...Cung mệnh của Hòa Thượng mới nãy còn yên lành, sao bây giờ tự nhiên lại có khí đen bao trùm, phạm thượng tiền đình, sắp có họa lớn ập đến!

Tính thời gian thử xem sao, họa này tầm trước sau buổi trưa sẽ đến, bây giờ cách mười hai giờ còn mỗi bốn mươi lăm phút nữa thôi...bốn mươi lăm phút, trong bốn mươi lăm phút này nhất định phải tìm ra ông bà cụ, nếu không có khi Hòa Thượng sẽ phải mất mạng.

Ta lập tức nói với Trương Văn Bân:

"Ta khuyên ngươi làm người cũng đừng nên quá tuyệt tình, đây dù sao cũng là mộ tổ nhà người ta. Mau nói chỗ hạ mộ ông bà cụ ra, rồi dời quan tài nhà các ngươi trộm táng đi, bây giờ vẫn còn kịp."

Kịp ở đây không chỉ riêng gì với nhà Hòa Thượng, mà phía Trương Văn Bân cũng thế...dù trộm táng có tác dụng thật đấy, nhưng đây cũng là vấn đề tâm linh phong thủy cõi âm, tất sẽ tổn hại âm đức. Khi thời điểm hắn gặp báo ứng đến, thi thể trộm táng lại còn đột tử có mang oán khí, nếu không dời đi hôm nay thì cũng sẽ gặp chuyện không may.

Trương Văn Bân nghe lời ta nói xong thì cười:

"CMN, há mồm nói hươu nói vượn mà mơ lừa được ông nội ngươi à? Dời đi, ngươi không nói ta cũng quên, ta đến là vì chuyện này đấy."

Quái lạ, ta đã chuẩn bị tâm lý chiến một trận ra trò, sao hắn còn vui vẻ như thế chứ?

Mà Trương Văn Bân nói xong lập tức lấy ra một tran giấy. Ta rướn cổ lên nhìn, là hợp đồng nhượng bất động sản, nêu rõ nhà Hòa Thượng mắc nợ từng đồng từng đồng thế nào, không có khả năng trả lại. Trương Văn Bân dùng nó để làm thế chấp mua, ép bên phía gia đình Hòa Thượng nhanh chóng dời mộ phần.

Người nhà Hòa Thượng đều trợn tròn hết mắt lên. Trương Văn Bân cười ha hả, nói:

"Người nhà các ngươi hôm nay cũng đã đến đông đủ, còn thất thần làm gì, để mấy ông nội của các ngươi tự mình dọn nhà à?"

Chương 27 - Chuột Chọc Vuốt Mèo

Chương 27: Chuột Chọc Vuốt Mèo

Trán Hòa Thượng nổi gân xanh, nói:

"CMN, ngươi cũng bắt nạt người khác quá rồi đó..."

Trương Văn Bân nhàn nhã nói:

"Đúng, nhà các ngươi bây giờ không yên ổn gì cho cam, không có tiền chùi đít cho các ông đây. Ta nể mặt chị gái mình nên tiện tay làm hộ nhà các người. Lại đây, giúp nhà anh rể ta dời mộ phần."

Đám đàn em của Trương Văn Bân nhận lệnh, vén tay áo lên bắt đầu đào mộ!

Tượng đất cũng có ba phần thổ tính, nói gì là Hòa Thượng. Mắt hai người bọn họ đỏ lên, nắm chặt nắm đấm xông thẳng đến, phần phật quét ngã một đám, làm mấy tên tay to mặt ngựa kinh sợ. Nhưng ta còn chưa kịp cản hắn lại thì một tên đầu trâu mặt ngựa có sẹo mặt đã dùng dao đâm vào bụng Hòa Thượng.

Hòa Thượng có khỏe đến mức nào cũng không phải mình đồng da sắt, một nhác đã gục xuống đất.

Trông thấy cảnh này, người nhà Hòa Thượng lập tức tháo chạy, chú hai là người chạy nhanh nhất.

Ta ôm Hòa Thượng lên, tay chạm vào người hắn toàn là máu, lòng chợt trầm lại. Hung huyệt đã phát huy tác hại, quá ba mươi phút nữa mà chưa dời ông bà cụ về được, thì Hòa Thượng cũng sẽ không xong!

Thím hai rất lo lắng:

"Bân Tử, dính đến mạng người rồi, có liên lụy đến ngươi không?"

Trương Văn Bân trừng thím hai một phát:

"Ngươi thì biết cái gì, đây là đất của ông đây, ông đây đâm người cũng là vì phòng vệ chính đáng, đâm cũng đâm thế thôi."

Thím hai nghe xong thì yên tâm, dương dương đắc ý nói:

"Đã sớm ngứa mắt thằng lỏi con này, đâm chết cũng đáng đời nhà hắn. Dựa vào đâu mà hắn sinh ra đã được no ấm, chăm gấm nệm êm, ta thấy hắn cũng không có phúc lớn như vậy."

Noi rồi, thím hai như nhớ đến gì đó, chỉ vào người ta mà tố cáo oan khuất:

"Ây da, đúng rồi, chuyện này ngươi đừng trách chị, đều do thằng Vương Bát Đản này đầu têu gậy chuyện, nếu không thì cái nhà toàn người ngu này chẳng thể phát hiện nổi đâu!"

"À..."

Trương Văn Bân nghe vậy thì âm trầm nhìn về phía ta:

"Thì ra CMN là thằng nhóc nhà ngươi làm con sâu rầy đúng không? Chuyện của ông đây mà mày cũng dám xen vào. Ta thấy ngươi là con chuột chọc vuốt mèo, chỉ đơn giản là muốn tìm kích thích. Thế thì, các anh em, cho thằng lỏi con này một bài học thần côn nào."

Mấy người hắn dẫn đến đều xăm kín tay, đeo xích vàng, xem ra đều được thiết kế riêng cho việc trừ ác. Nghe vậy thì lập tức nhào về phía ta, kẻ xông lên trước nhất chính là gã mặt sẹo đâm Hòa Thượng kia.

Lòng ta trầm xuống. Đánh nhau thì ta lại không sợ, nhưng tốn thời gian nhiều mà không hỏi ra hung huyệt ở đâu thì sẽ không cứu kíp Hòa Thượng được mất!

Trước mặt vang lên âm thanh xé gió, ta biết những tên đầu trâu mặt ngựa kia chuẩn bị nêm đấm xuống, nhưng không ngờ, ngay khi nắm đấm của tên mặt sẹo rơi vào đầu ta, bỗng nhiên dừng lại.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, biểu cảm của hắn đã thay đổi xoành xoạch, ánh mắt mới rồi còn hung thần ác sát, thình lình trở nên cực kỳ đần độn.

Tiếp đó, hắn hé miệng nói một câu:

"Ta đói."

Cái gì? Không chỉ mỗi ta ngớ cả người ra, ngay cả Trương Văn Bân cũng sửng sốt, nói ngay:

"Tiểu Hổ, CMN, ngươi học cái kịch lừa gì thế? Đánh hắn cho ta!"

Tên đầu trâu mặt ngựa được gọi là Tiểu Hổ kia chậm rãi quay đầu, nở một nụ cười rất quái dị:

"Ta muốn ăn."

Mắt của ta rất tinh, trông thấy giữa người tên kia nhanh chóng có một sợi chỉ đen hiện lên, hiểu ra ngay tắp lự. Con hàng này trúng tà rồi...đối phương tám phần là ma chết đói!

Lòng ta thầm tính toán, quay đầu lại nhìn Trình Tinh Hà. Chỉ thấy hắn như cõng bia rùa, ngồi xổm không nhúc nhích ở vòng tròn bên ngoài mộ phần, trong đôi mắt híp ánh lên vẻ lấp lánh, nở nụ cười gian xảo với ta.

Ta chợt nhớ ra chuyện hắn vẽ mấy cái bánh tuyết trong không khí.

Không đợi ta kịp phản ứng, tên đầu trâu mặt ngựa kia chạy đến cạnh đồng đội của hắn, nhào tới, ngoạm một phát, cắn phập vào bắp tên kia.

"Mọe nó ơi, có ma..."

Những tên còn lại không thấy tình cảnh này thì ai nhát cáy ngã ngồi phịch xuống đất, ai to gan hơn chút thì co giò chạy, trông thấy Tiểu Hổ oái oăm nhìn quanh bốn phía, hưng phấn há rộm mồm về phía Trương Văn Bân...răng và đầu lưỡi hắn đều nhuốm màu đỏ.

Thím hai hét ầm lên, xông đến bảo vệ trước mặt Trương Văn Bân, nói ngươi muốn ăn thì cứ ăn ta đi, đừng đụng đến em trai ta!

Trương Văn Bân cũng đang có ý này. Một tay hắn chộp lấy thím hai đẩy về phía Tiểu Hổ, sau đó quay đầu muốn chạy.

Nhưng hắn chạy không đủ nhanh, ta vươn chân ra một cái, làm hắn vấp ngã. Lúc ấy hắn đang đứng trước huyệt chôn mộ, lộn một phát ngã thẳng vào.

"Ầm", nắp quan tài vừa hay chưa được đóng chặt, hắn lộn luôn vào quan tài.

Hai cái xác kia đương nhiên là tổ tiên của Trương Văn Bân và thím hai, mà hai người kia bị hạ độc chết sống nên oán khí mới lớn như vậy. Nghĩ ít thôi cũng biết, tên Trương Văn Bân này vì muốn thông qua trộm táng để phất lên nhanh mà làm gì với cha mẹ của hắn.

Chương 28 - Lời Người Trong Mộng

Chương 28: Lời Người Trong Mộng

"Óe", tiếng hét thảm thiết vọng từ quan tài ra, là tiếng của Trương Văn Bân:

"Chị ơi! Chị ơi! Mau cứu ta, bố còn sống!"

Thím hai nghe vậy cũng khó tin nhìn về phía quan tài, chỉ trông thấy một đôi tay dài mọc đầy lông trắng và vóng tay như bộ vuốt từ quan tài ra, ôm chặt lưng Trương Văn Bân.

Lúc ấy, thím hai hét lên một tiếng, nhưng nàng ta bị Tiểu Hổ quấn lấy, không thể thoát thân nổi. Nàng ta đánh mắt thấy ta, thì giữ chặt lấy ta như bắt được cọng rơm cứu mạng, lớn tiếng nói:

"Ngươi mau cứu em trai ta, ta chỉ có một người em trai là hắn thôi. Chỉ cần ngươi cứu hắn, ngươi bảo ta làm gì cũng được!"

Ta lập tức nói ngay:

"Thành giao, vậy ngươi nói cho ta biết, ông bà nội của Hòa Thượng rốt cuộc đang ở đâu?"

Thím hai lộ vẻ rất khó nói, nhưng trông thấy em trai bị tra tấn như vậy, lập tức lòng đau như cắt, lúc này mới nói:"

"Ở...ở mé rừng cây Cù Dương Hà Bắc, dưới một gốc cây liễu..."

Trình Tinh Hà khoát tay, bảo ngươi đi nhanh đi. Ta đã gọi xong cho cả 110 và 120 rồi. Ta nhìn đồng hồ, chỉ còn lại mười lăm phút cuối cùng.

May là mảnh rừng cây đó cách không xa, ta từng tập điền kinh, chạy năm phút đã đến. Chỉ thấy nơi này trên dưới đều có núi đôi kề sát, gọi là thế kẹp rồng hổ, chủ yếu làm đàn ông chết sớm, thật đúng là một nơi tuyệt hậu địa.

Ta tìm đúng chỗ, ban đầu thấy rất mừng, nhưng khi vào từng mảnh rừng thì phát hiện, đó là rừng cây liễu, trong đây đâu đâu cũng toàn cây liễu!

Lúc này, một giọng nói vang lên:

"Đại sư, ngươi đang tìm gì ở đây thế?"

Ta vừa quay đầu lại thì trông thấy chú hai mới vừa bị dọa chạy thẳng cẳng, đang núp ở đây.

Ngươi đúng là có lỗi với gen của Lỗ Trí Thâm. Ta nói sơ qua ý định của mình một lần, chú hai nghe thấy bảo mạng người quan trọng...chính hắn cũng là đàn ông trong nhà này, cũng khẩn trương lên, hỏi nhưng phải tìm thế nào.

Ta bảo không sao, ta biết là gốc cây liễu nào. Dù rừng lớn, nhưng chỉ có một gốc liễu non.

Đưa chú hai đến dưới gốc cây liễu đó, nơi này thổ nhưỡng xốp, rất dễ đào, chứ đừng nói chú hai có sức mạnh rất lớn. Đào mấy phát lên, quả nhiên, phía dưới có hai bộ áo liệm thêu chỉ tơ vàng bạc, cuốn thành hai cái bọc xác, bên trong chính là hai bộ hài cốt!

Chú hai thì trợn trừng mắt, hỏi sao ngươi lại biết là cái cây này?

Vì sau lừng Hòa Thượng bị ông cụ dùng gậy gỗ đánh. Cây liễu ở địa phương phần lớn đều là liễu rủ, cành cực kỳ mềm, chỉ có cây liễu thân lá ngắn là có cành cứng, có thể làm thành gậy.

Chú hai vừa cảm thán đúng là thần toán, vừa ôm hai bọc vải đen vào lòng, chạy như một cơn gió đến mộ cổ.

Thế mà chú hai lại còn chạy nhanh hơn ta. Lần này hẳn là có thể kịp rồi. Ta vừa thở dài một hơn, chợt phát hiện trên cây liễu này vừa hay có ba ổ chim non.

Giống hệt những gì người phụ nữ trong mộng nói.

…

Gan của ta luôn rất lớn, lại có lòng hiếu kỳ rất mạnh, thấy cơ hội như thế này đương nhiên là muốn tìm hiểu thực hư một phen. Nếu thật sự có vật gì đó, vậy thì sẽ là thứ gì?

Ngày còn bé ta thường hay leo cây chọc tổ chim, bây giờ leo thoăn thoắt hai cái đã lên được rồi.

Ba cái ổ chim non này có một cái là tổ yến lưng trắng, một cái cái là tổ chim yến Đại Tây Dương, trứng đều rất ngon. Nhưng cái tổ cao nhất thì ta lại không nhìn ra được gì, đen sì sì, mật độ rất dày, xung quanh cũng không có lông chim hay phân chim, sạch sẽ đến đáng ngờ.

Tổ chim này có một lỗ hổng to chừng quả đấm, rất sâu, ta lập tức vươn tay vào, mò đến một thứ đồ gì đó tròn trịa, móc ra xem thử, là một hạt châu to cỡ quả trứng lớn.

Hạt châu này óng ánh sáng long lanh, không giống như trân châu, cũng không nhận ra được là làm từ chất liệu gì, cầm trong tay rất nặng, khá đã tay, khiến cho người ta cảm thấy nó rất giá trị.

Ta thuận tay bỏ vào trong túi, trượt từ trên cây xuống, về đến nghĩa địa nhà Hòa Thượng.

Xe cứu thương và xe cảnh sát đã tới, náo nhiệt ầm ầm lôi cả người cả xe đi. Nghĩa địa cũng được xử lý đàng hoàng, chỉ còn lại mỗi Tiểu Hổ đang bị ma đói ám là còn ở đó ngấu nghiến mấy thứ đồ cúng đã ôi thiu đến biến chất, ai kéo hắn cũng không buồn quan tâm.

Trương Văn Bân được đặt lên xe cứu thương. Không biết sao, đánh mắt qua thấy cái tướng mạo kia của hắn, khí đen đã phủ đầy kín ấn đường, ta đánh giá là hắn không được mấy ngày sống dễ chịu nữa.

Thím hai nhìn Trương Văn Bân, đau lòng đến bật khóc, còn lẩm bà lẩm bẩm một mình:

"Đã bảo với ngươi là tên què kia giương oai tác quái, tà ma, trên đời này làm gì có bữa cơm nào miễn phí. Lần này ầm ĩ đến vậy, nếu ngươi xảy ra chuyện gì không may, ta phải giải thích thế nào với bố mẹ đây..."

Chương 29 - Không Cần Khách Sáo

Chương 29: Không Cần Khách Sáo

Người què? Ta lập tức nắm lấy tay thím hai, hỏi nàng ta xem cái người què kia có phải họ Giang hay không?

Thím hai giật nảy mình, hỏi sao ta lại biết?

Hỏi dò thêm một chút nữa thì biết thêm. Hóa ra Trương Văn Bân chẳng biết đã quen người què kia ở đâu, nói chỉ cần lén chôn bố mẹ ở nhà nào có phong thủy tài vận tốt là hắn có thể phất lên nhanh chóng. Còn mẹ của Trương Văn Bân vì con trai của mình mà mua thuốc trừ sâu, tự mình uống một phần, còn cho vào sữa đậu nành của cha hắn một phần. Sau đó hắn chôn ở đây theo hướng dẫn, quả nhiên là phất lên nhanh chóng.

Sau đó Trương Văn Bân lại nghe lời người què kia, mượn một món tiền khổng lồ để mua một bình địa Dương Thủy, còn phá miếu của nhà nọ để xây nhà cho người què đó.

Nói rồi, thím hai lại càng khóc to hơn, nói đã hại chết bố mẹ, đào mộ nhà người ta, lại còn đi phá miếu, toàn làm những chuyện thất đức. Bây giờ báo ứng ập đến rồi, người què kia lại chẳng thấy tăm hơi đâu, em trai mình thiện lương đơn thuần, chắc chắn là đã bị người què đó chơi cho một vố.

Ta thầm kinh hãi...Bình địa Dương Thủy trước kia còn có một tòa miếu nữa sao? Hiện nhiên là để trấn áp quỷ ép quan tài kia. Thứ kia rốt cuộc là có lai lịch gì, thậm chí ngay cả khói lửa nhân gian cũng ăn cả thế này?

Mà quỷ trấn quan tài là thế cục phong thủy, chẳng lẽ là tên Giang què quặt kia lợi dụng Trương Văn Bân để phá?

Ta hận không thể lập tức bắt tên họ Giang què quặt thần bí kia lại, hỏi hết một lượt cho ra nhẽ.

Nhưng lúc này, một bàn tay đập vào bả vai ta, làm ta giật nảy cả mình, quay đầu lại thì thấy là Trình Tinh Hà.

Hắn híp đôi mắt sáng long lanh lại, nhìn ta, nói:

"Anh trai nhỏ à, ngươi xem mấy giờ rồi?"

"Mười hai giờ rưỡi."

"Sai rồi, là giờ cơm đó."

Ta nhớ ra, mới nãy thật may là có con hàng này dẫn ma đói đến giúp ta. Ta cũng không phải hạng vong ân phụ nghĩa, lập tức dẫn hắn đi ăn cơm.

Trình Tinh Hà rất gầy, nhưng cơm nước lại ăn rất nhiều. Ta trông thấy hắn ăn hết một thau nước súp hầm thịt, hết phần sủi cảo tươi này đến phần sủi cảo tươi khác, hai bát mì trộn tương, một phần tiểu long bao, cảm giác vừa vừa đủ rồi mới gọi người phục bụ đến tính tiền.

Không ngờ hắn lại cản nhân viên phục vụ lại, bảo:

"Không cần."

Ta chợt cảm động một phen. Hắn hẳn là thấy ta gần đây thiếu tiền nên mới chủ động mời khách, là người tốt.

"Nếu ngươi đã mời khách thì ta gọi thêm mấy phần nữa."

Mọe nó, ngươi cũng không sợ ăn đến bể bụng sao? Có cái miệng như thế này còn trừ tà xem ma gì nữa, sao không lên kuaishou làm vloger ăn uống đi?

Nhưng ta lại nhớ đến chuyện ma đói, ta phải nói tiếng cảm ơn với hắn.

Hắn ăn hủ tiếu xào ngấu nghiến, đầu không ngẩng, mắt không trợn:

"Đừng khách sáo, chủ yếu là ta sợ ngươi chết rồi không ai trả nợ, mới đầu năm đã nợ đại gia ta, phải giữ gìn cho tốt đó."

Móa nhà ngươi.

Chính lúc này đây, bệnh viện gọi điện thoại tới bảo tiền thuốc men thanh toán trước dự chi không đủ, bảo ta qua đó đưa thêm. Còn hỏi ta chọn gói phẫu thuật thế nào, tình trạng của ông cụ này không thể kéo dài được nữa.

Ta vội nói góp khoảng một trăm nghìn tệ, chuyển ngay đi, còn hai trăm nghìn tệ còn lại ta đang nghĩ cách.

Đưa tiền xong, ta đến thăm lão già. Trông thấy mới qua mấy ngày mà đôi má hắn đã lõm xuống, lòng buốt đau một trận. Ta thầm thề nhất định phải cứu hắn về.

Hòa Thượng cũng vào bệnh viện huyện, hiện giờ đã qua cơn nguy kịch, nắm chặt tay ta luôn miệng nói cảm ơn. Ta thấy sắc mặt hắn đã dần hồng nhuận, ấn đường cũng khóa đạt sáng sủa hơn, biết vận thế nhà hắn trở về rồi nên cũng yên lòng. Quả nhiên, vừa ra đến cửa đã nghe vào đường hợp tác nhà hắn đã về rồi, có vẻ như có thể ngăn được cơn sóng dữ, mạnh mẽ chấn hưng lại được xí nghiệp.

Trong nhóm bạn học sau khi biết chuyện này lại bùng nổ thêm lần nữa. Có người nói ta gặp đúng thời, có người bảo ta thật giỏi giang. Trương Mạn là người nhiệt tình nhất, gửi riêng hai tin nhắn Wechat, bảo gần đây chồng nàng ta đi công tác hai ngày không ở nhà, bảo ta đêm sang nhà nàng ngồi một chút, xem phong thủy chiêu tài cho nhà nàng ta với. Nhưng nghe thấy ta đòi thu tiền thì lại chửi ầm lên, bảo ta nhận tiền chứ không nhận người, còn chụp màn hình cuộc nói chuyện đăng lên vòng thảo luận, bảo ta nghèo phát điên rồi, đến xem cho bạn học cũng đòi tiền, quá là xấu mặt đi.

Ta thuận tay đăng đơn báo giá trong nhóm bạn học, bọn hắn xem xong thì bảo sao ta không đi ăn cướp luôn đi. Vì theo bọn hắn nghĩ, cái nghề phong kiến mê tín như nghề ta đang làm thì chẳng có giá trị quá năm mươi đồng, đúng là ảo tưởng sức mạnh bản thân.

Chương 30 - Kỳ Quái

Chương 30: Kỳ Quái

Hiện giờ ta cần hai trăm nghìn tệ, năm đồng với chả mười đồng, các ngươi CMN muốn góp từng đồng lấp biển hay gì?

Về tới cửa, chuyện đầu tiên mà Trình Tinh Hà làm chính là đến cửa hiệu quảng cáo trên đường để đặt biển hiệu. Cũng chưa phải để ông chủ đưa cho hắn cái trứng luộc nước trà.

Cửa hàng của thầy Cao vẫn còn đang đóng, ta thấy chủ tiện bán đồ cổ đang nằm ghế bên cạnh cắn hạt dưa, phơi nắng thì giật mình, lập tức đi sang đưa viên châu móc được từ tổ chim cho hắn xem thử, hỏi hắn có kiến thức rộng rãi thì có biết đó là gì không?

Ông chủ tiệm bán đồ cổ nhìn một cái, quay lại lập tức lấy găng tay, kính mắt, kính lúp, ba thứ này ra, hướng nắng soi thật kỳ rồi nhíu mày. Hắn nói đúng là kỳ lạ thật, ta làm nghề này cả đời, trờ Hồi Hồn Châu là chưa thấy qua thì hạt châu nào cũng đã cầm trong tay cả rồi, thế mà không nhìn ra đây là thứ gì.

Hồi Hồn Châu là bảo vật trong truyền thuyết, tám phần là không có thực trong hiện tại.

Nhưng vật hiếm thấy là vật quý, ta lập tức hỏi ông chủ tiệm bán đồ cổ, vậy cái thứ chưa ai thấy này đáng tiền không?

Ông chủ tiệm bán đồ cổ nhìn ta, bảo khó nói lắm, phải xem người mua thế nào. Cái này không tốt sẽ là vật phẩm đơn, ngươi bỏ bán được không?

Ta nói bây giờ ông cụ đang trong tình cảnh này, bán thận ta còn chịu chứ hướng chi là ba cái thứ này.

Ông chủ tiệm bán đồ cổ xúc độc, lập tức gật đầu, nói ông cục nhà các người đúng là không phí công nuôi ngươi. Nếu ngươi tin ta, thì để thứ này ở lại đây, ta gọi bạn đến cùng nghiên cứu, ngươi hãy đợi ta.

Cái này dù sao cũng có một phần hy vọng, ta đồng ý. Cúi đầu nhìn ngón trỏ của mình, đường vân trên đó hình như ngày càng lớn, có khi nào qua thời gian, nó sẽ nuốt chửng ta hay không?

Trong lòng ta ngày càng sốt ruột. người què họ Giang kia rốt cuộc hiện giờ đang ở đâu? Rốt cuộc muốn bắt những thần sai như chúng ta làm gì? Cho dù phải chết, ta cũng không muốn làm một con quỷ ngu muội. Vì lão già, ta cũng không thể chế.

Lúc này ta còn nghĩ đến cái miếu ở bình địa Dương Thủy kia. Lấy điện thoại ra tra thử một chút, phát hiện có thông tin về cái miếu đó. Thì ra cái miếu có tên gọi là miếu Thủy Thần.

Chuyện này cũng kỳ quái. Từ xưa đến nay, miếu Thủy Thần đều nằm ven bờ nước, nhưng chỗ mà cửu quỷ trấn quan tài kia là ở trên núi, thế thì là quỷ thần gì?

Lại xem kỹ thêm lần nữa, thì ra cái miếu kia có lịch sử rất lâu đời. Từ lúc huyện thành nhỏ của chúng ta bắt đầu khởi công xây dựng, cái miếu kia đã tồn tại, mà đặc biệt nhất là trong cái miếu này không có Thần chủ.

Không có Thần chủ thì lập miếu làm gì? Thậm chí còn chẳng cúng bài gì cả.

Mà cái miếu này cứ thế lẳng lặng tồn tại, ở cạnh mọi người như một nếp sống gì đó. Bình thường cũng chẳng ai đến tế bái, nhưng cứ đến một khoảng thời gian nhất định đều sẽ dâng lên tế tự, cũng sửa chữa lại định kỳ, cho nên cái miếu Thủy Thần vô danh kia vẫn tồn tại đến tận năm ngoái, tận khi Trương Văn Bân khai quật phá hủy, người địa phương không cản được, đều bảo Trương Văn Bân chắc chắn sẽ gặp quả báo.

Mà hiện giờ xem ra quả báo của Trương Văn Bân cuối cùng cũng đã đến...người què họ Giang kia không dám tự mình phá đi phong thủy quỷ trấn quan tài, nên mới dùng cái tên Trương Văn Bân xui xẻo kia làm vũ khí để sử dụng.

Thủy Thần...chính là người phụ nữ trong mộng kia sao?

Vừa nghĩ đến đây, đầu đã bị vỗ một cái, có người hỏi ta có phải động lòng xuân của thanh niên rồi không?

Ngẩng đầu thì trông thấy là Trình Tinh Hà. Ta bảo ta nghĩ đến em gái nhà ngươi ấy, hắn chỉ về phía kính trong phản quang, bảo ta nhìn. Ta quay đầu, vừa nhìn đã giật nảy mình. CMN chứ, cái bóng của ta trên đó không biết đã chảy đầy máu mũi từ hồi nào. Nhanh chóng đi rửa, lúc soi gương ta phát hiện hốc mắt mình ngày càng trũng sâu, người cũng ngày càng gầy, như thể tinh khí bị cái gì đó hút khô vậy.

Sự biến hóa này ngay từ đầu không nhận ra ngay được vấn đề gì, nhưng nghĩ kỹ lại thấy cực kỳ đáng sợ...Chẳng lẽ ta đã bị một thứ gì đó từ từ quấn lấy rồi?

Dịch mắt đi một chút, ta trông thấy Trình Tinh Hà phía sau lưng tỏ vẻ đồng cảm với ta, khiến cho ta sợ đến phát hoảng. Nhưng ta lập tức nghiêm mặt, hắn lại giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, lại còn huýt sáo vui vẻ.

Trong lòng ta hiểu rất rõ, con hàng này đi theo ta, chưa chắc đã có mục đích đơn thuần.

Đêm hôm ấy, người phụ nữ trong mộng lại xuất hiện lần nữa.

Nàng ta vẫn có vóc dáng yểu điệu, đường nét khuôn mặt rõ ràng hơn so với lần trước một chút, nhưng vẫn không thể nào trông thấy tường tận rõ ràng được. Nhưng thế cũng khiến nàng trông càng thần bí hơn, cũng càng có sức hút hơn.

Chương 31 - Quỷ Quái

Chương 31: Quỷ Quái

Rốt cuộc ta cũng phải có lòng đề phòng, không dám đến ôm nàng ta. Nàng ta như thể rất thất vọng, nói:

"Bắc Đẩu, ngươi làm sao vậy?"

Ta nói, ta cảm thấy hơi sợ.

Nàng ta mỉm cười, nói:

"Ngươi kiên nhẫn thêm một chút nữa, ta sẽ nhanh chóng có thể đường hoàng đi bên ngươi."

Đường hoàng đi bên ta sao? Ta lập tức hỏi lời này của nàng ta có ý gì? Nàng ta lại cố ý thừa nước đục thả câu, nói đến lúc thì ngươi sẽ biết, sau đó chui thẳng vào lòng ta.

Không có gã đàn ông nào chịu nổi sự dụ hoặc này. Nói thật đấy. Thật sự muốn ôm lấy nàng cả đời. Lúc này, dường như nàng cũng nhớ ra gì đó, hỏi hạt châu ta đưa cho ngươi sao lại đưa cho người khác mất rồi?

Ta lập tức nói ta bây giờ cần dùng tiền gấp. Nàng bèn cúi đầu suy nghĩ, nói không phải không được, nhưng sẽ có người gặp xui xẻo.

Gặp xui xẻo? Ta vừa định bảo nàng ta nói kỹ hơn, bỗng nhiên đụng vào nơi nào đó trên người nàng, cảm giác không đúng. Sờ tỉ mỉ thêm một chút, thứ này cứng rắn, nhẵn bóng, như là vảy vậy!

Ta giật mình mở bừng đôi mắt ra, cảm giác như thể cả người đều túa mồ hôi lạnh.

Vảy...không có người nào lại mọc vảy trên người cả!

"Mọe nó! Mau lên, người đâu, ai đó mau tới đây đi!"

Ngay lúc này, ta chợt nghe thấy sát vách vang lên tiếng kêu thảm thiết, là tiếng của ông chủ tiệm bán đồ cổ!

Ta thình lình nhớ lại câu nói của người con gái trong mộng "có người sẽ gặp chuyện xui xẻo", xoay người xuống giường lập tức chạy sang tiệm đồ cổ.

Trình Tinh Hà đã đến sớm hơn ta một bước, ôm một bát óc mềm, đang đứng ở cổng tiệm bán đồ cổ. Ta đi qua Trình Tinh Hà, vào trong xem tình hình thế nào thì cả người nổi hết da gà da vịt lên.

Trong tiệm bán đồ cổ lít nha lít nhít một đống rắn đang bò!

…

Đám rắn kia gần như tạo thành một tấm thảm rắn bám đầy sàn nhà, đến mức không nhìn ra được màu sắc vốn có của nó nữa. Chỗ chúng ta đứng là phố xá sầm uất, thời tiết khô ráo, bình thường còn hiếm khi thấy được một con rắn hoa, chứ đừng nói là nhiều như vậy. Hơn nữa cái đầu của những con rắn này đều không nhỏ, màu sắc khác nhau, chủng loại khác nhau, sao lại tụ tập ở đây được?

Mà ông chủ tiệm bán đồ cổ bị nhốt trong tiệm, muốn đi ra nhưng lại không dám dẫm lên đám rắn, đành mếu méo đứng trên ghế.

Ai cũng không biết được đám rắn này có độc hay không, ta sợ ông chủ tiệm bán đồ cổ bị cắn, liền cầm chổi lên muốn đuổi rắn cứu hắn ra. Ai ngờ đám rắn kia vừa chạm vào ta đã lập tức tránh ra hết, vậy mà lại nhường đường cho ta. Kỳ quái, đám rắn này - có vẻ rất sợ ta?

Ta có cái gì đáng sợ chứ, chẳng lẽ đám rắn này rất nhát gan?

Đợi đến khi ta dẫn ông chủ tiệm bán đồ cổ ra, mấy ông chủ cửa hàng vàng bạc, tiệm cầm đồ, cửa hàng châu báu đều đã tới, người cầm chổi người cầm thau hót. Bình thường đám rắn sẽ phải sợ hãi, nhưng hôm nay vẫn không chịu rời đi, còn đang bám đầy bên trong tiệm bán đồ cổ. Kỳ quái hơn là đám rắn này đang bò ngang dọc khắp nơi giống như muốn tìm kiếm cái gì đói.

Sắc mặt ông chủ tiệm bán đồ cổ trắng như tờ giấy, nói thầm:

"Quỷ quái, đúng là quỷ quái..."

Ta cũng cảm thấy kỳ lạ, gần đây ta đã xem qua phong thủy cho tiệm bán đồ cổ rồi, chắc là không có vấn đề gì. Ta đành nhìn khí, kết quả vừa xem đã phải sửng sốt - trong phòng có một ít khí xanh.

Thế mà ta đã có thể nhìn thấy khí xanh rồi?

Theo lý thuyết mới nhập môn học xem khí chỉ có thể nhìn thấy năm loại là vàng, tím, đỏ, đen, trắng. Màu xanh nghiêng về tâm linh, chỉ có thứ không phải người cũng không phải quỷ mới có, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy.

Ta loáng thoáng cảm thấy có lẽ thầy phong thủy cũng có cấp bậc khác nhau, nhưng bởi vì "không hợp âm dương" nên ta cũng không biết bây giờ mình đang ở cấp bậc gì. Tóm lại là đã tiến bộ hơn trước nhiều, chắc hẳn sau lần tích lũy công đức này, về sau ta sẽ càng xem chính xác hơn, chẳng phải cũng kiếm được nhiều tiền hơn sao! Nhưng mà nghĩ đến việc ta chỉ còn sống được hơn một tháng nữa là y như bị dội một chậu nước lạnh. Ta cũng không thể lên được cấp bậc gì trong thời gian ngắn ngủi đó cả, vẫn nên nghĩ cách kiếm tiền và giữ mạng thôi.

Rất nhanh đội cứu hỏa đã tới dọn dẹp đám rắn đi, còn dạy dỗ ông chủ tiệm bán đồ cổ có thể nuôi thú cưng nhưng không được nuôi nhiều như thế, làm ảnh hưởng đến sự an toàn của mọi người xung quanh.

Ông chủ tiệm bán đồ cổ vô cùng oan uổng, nói hắn thật sự không biết, cả đời này hắn chưa bao giờ nhìn thấy nhiều rắn đến thế.

Nhân viên cứu hỏa không tin, nói trừ khi trại chăn nuôi đưa chúng đến chỗ ngươi thì mới có nhiều như vậy.

Ông chủ tiệm cầm đồ vội hỏi ông chủ tiệm bán đồ cổ có phải gần đây đã đắc tội với ai không?

Chương 32 - Tên Nghèo Nàn

Chương 32: Tên Nghèo Nàn

Ông chủ tiệm bán đồ cổ càng khóc không ra nước mắt, nói hắn làm nghề này nhiều năm qua chưa từng lừa gạt ai, sao có thể đắc tội với người nào chứ?

Ta cũng không hoàn toàn đồng ý với lời hắn, mấy năm trước ta đã tận mắt nhìn thấy hắn làm giả bình hút thuốc thủy tinh màu xanh phỉ thúy thành đồ của Ung Chính bán cho du khách nước ngoài. Nhưng nếu chỉ có tội đó thì sao phải dùng cách quỷ dị tốn sức này chứ?

Đội cứu hỏa mang đám rắn đi rồi mà ông chủ tiệm bán đồ cổ vẫn không dám trở về, chỉ thẫn thờ ngồi thở hổn hển cạnh chúng ta. Ta lấy một cốc nước mơ chua ướp lạnh mà Trình Tinh Hà mua để an ủi hắn, Trình Tinh Hà trông thấy vậy lập tức ra dấu “tính nợ” với ta.

Ta nhớ tới khí xanh trong tiệm bán đồ cổ, liền hỏi hắn gần đây có người kì lạ nào vào tiệm không?

Ông chủ tiệm bán đồ cổ nghiêng đầu suy nghĩ một lát, bỗng nhiên vỗ đùi:

"Đúng là có!”

Hóa ra đêm qua có một người phụ nữ mặt tam giác đến nhà hắn, bảo hắn giao đồ của nàng ra.

Người phụ nữ kia trông rất kì quái, sau khi vào nhà không nhúc nhích nhưng cơ thể cứ lắc lư giống như không có xương sống vậy, trên người còn có một mùi tanh rất lạ.

Ông chủ tiệm bán đồ cổ nghe vậy thì chẳng hiểu gì, vội vàng nói mình không cầm đồ của nàng. Người phụ nữ mặt tam giác kia liền híp đôi mắt nhỏ dài lại, hung dữ nói nếu ngươi không đưa thì đừng có mà hối hận.

Lúc người phụ nữ kia nói chuyện, ông chủ tiệm bán đồ cổ phát hiện ra lưỡi nàng phân nhánh.

Khi đó hắn cũng không để ý lắm, chỉ cảm thấy người phụ nữ này có vấn đề về thần kinh, nhưng không ngờ hôm nay vừa mở mắt đã thấy chuyện kia xảy ra trong tiệm, mẹ nó quá đáng sợ. Sau đó hắn túm lấy ta, hỏi ta có phải người phụ nữ kia thả rắn không? Nàng có đến nữa không?

Trình Tinh Hà vừa ăn tào phớ vừa nhìn ra bên ngoài, nói:

“Người ta không tìm thấy thứ mình muốn, đương nhiên sẽ còn trở lại.”

Ông chủ tiệm bán đồ cổ nghe vậy thì khóc không ra nước mắt, nói phải làm thế nào đây, ta đâu có biết nàng cần gì...

Ta nhanh chóng suy nghĩ, lập tức hỏi ông chủ tiệm bán đồ cổ:

"Hạt châu hôm qua ta cho ngươi đâu?”

Ông chủ tiệm bán đồ cổ nghe thế thì nháy mắt liên tục, nói:

"Không phải ta đã nói với ngươi là đưa cho một người bạn đáng tin của ta để giám định rồi sao. Lại nói, đêm qua sau khi bạn ta rời đi, người phụ nữ mặt tam giác liền đến.”

Có phải là hạt châu kia gây họa không? Rốt cuộc đó là cái quỷ gì? Ta sợ hạt châu có vấn đề sẽ liên lụy đến hắn, vội bảo ông chủ tiệm bán đồ cổ mau lấy lại hạt châu kia.

Ông chủ tiệm bán đồ cổ nghe thấy thế thì vội nói sẽ liên hệ với người bạn kia, nói liền chạy về tiệm.

Trong lòng ta càng ngày càng nặng, rốt cuộc người phụ nữ kia cho ta hạt châu để làm gì? Chẳng lẽ...là muốn hại ta?

Trình Tinh Hà nhìn ta, thản nhiên nói:

"Đồ được cho không không phải họa chính là nạn, ngươi cẩn thận đấy."

Chỗ nào cũng có ngươi, ngươi không nói có ai bảo bị câm sao? Nhưng mà...mắt của hắn là camera hay sao mà có vẻ biết tất cả mọi chuyện vậy?

"Lý Bắc Đẩu."

Đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên ngoài cửa:

"Đã lâu không gặp."

Giọng nói này rất quen, ta ngẩng đầu, lập tức sửng sốt.

Là Cao Á Thông.

Nhiều năm rồi không gặp Cao Á Thông, trước kia nàng là hoa khôi, bây giờ còn quý phái quyến rũ hơn thời đi học, càng ngày càng đẹp ra. Nhưng đột nhiên ta lại nhớ đến chuyện ngày xưa, trong lòng đau đớn như bị người ta cào cấu vậy.

Lúc này lại có người ho khan một tiếng, là An Gia Dũng, bụng hắn to phềnh, ánh mắt vẫn xấu xa như trước:

"Ồ, bạn học cũ, còn nhớ vợ chồng chúng ta không? Lúc đó cũng là ngươi đứng giữa bắc cầu cho chúng ta mà."

Ta rất muốn đè cái bản mặt hống hách đó của hắn xuống đất ma sát.

Cao Á Thông hờn dỗi đánh An Gia Dũng một cái, sau đó nhìn về phía ta, hỏi:

"Lý Bắc Đẩu, chúng ta nghe nói ngươi xem cho hòa thượng rất đúng, cho nên cũng muốn nhờ ngươi xem cho nhà chúng ta.”

Nhà chúng ta...Đúng là bây giờ bọn họ đã kết hôn.

An Gia Dũng thêm một câu:

"Thật ra tìm ai mà chẳng được, nhưng vợ ta tốt bụng, nghe nói ngươi đang nghèo rớt mùng tơi nên mới đến giúp đỡ ngươi.”

Ta chỉ muốn chửi mẹ ngươi, nhưng trong kinh doanh không có cửa hàng nào đuổi khách cả, huống chi ta lại đang cần tiền gấp. Nhà An Gia Dũng có tiền, nếu thật sự có thể làm được vụ này thì chắc chắn sẽ kiếm được rất nhiều.

Vừa nghĩ đến đây, Trình Tinh Hà liền nhiệt tình pha trà mời bọn họ ngồi:

"Mời hai vị khách quý đến đây nói chuyện kỹ càng với ông chủ chúng ta.”

Ông chủ?

Cao Á Thông giật mình nhìn về phía Trình Tinh Hà, An Gia Dũng cũng sửng sốt:

"Đậu má tên nghèo nàn này còn tuyển được nhân viên cơ?”

Chương 33 - Vô Liêm Sỉ

Chương 33: Vô Liêm Sỉ

Nói xong thì xấu xa mỉm cười với Trình Tinh Hà:

"Ông chủ Lý nợ ngươi mấy tháng lương rồi?”

Trình Tinh Hà giả bộ như rất kinh ngạc, nói ngài đúng là biết nói đùa, hôm qua ông chủ của chúng ta mới thưởng cho ta hai vạn đấy.

Ta âm thầm kinh hãi, ngươi cứ khoác lác tiếp đi.

Nhưng đôi mắt của Trình Tinh Hà rất trong trẻo, vẻ mặt cực kỳ thẳng thắn, ta nhìn còn tin.

An Gia Dũng cũng bị mắc lừa, nhìn ta chằm chằm giống như đang nghi ngờ ta gặp vận may gì đó.

Cao Á Thông mỉm cười, lúc này mới nói:

"Được rồi, đừng nói giỡn nữa, chúng ta nói chuyện chính đi.”

Hóa ra An Gia Dũng thừa kế đại lý ô tô của gia đình, làm ăn rất thuận lợi, nhưng không biết tại sao gần đây trong đại lý ô tô lại xảy ra vài chuyện kỳ quái.

Chính là vừa có người đến xem xe liền nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào của phụ nữ ở bãi đỗ xe, cực kỳ đáng sợ. Ngay từ đầu An Gia Dũng còn tưởng rằng là nữ nhân viên nào đó mắc lỗi khóc lóc, liền mắng to có giỏi thì làm, không làm được thì xéo đi, muốn khóc tang thì về nhà mà khóc.

Nhưng các nhân viên đang làm việc nghe thấy ông chủ chửi đổng liền đi ra xem náo nhiệt, hắn phát hiện ba nhân viên nữ đều có mặt, điều này khiến An Gia Dũng sợ đến mức sởn cả da gà, không phải là nhân viên nữ nhà mình, vậy là ai?

Bãi đỗ xe ở vùng ngoại ô, cũng không có ai ở gần đó cả.

Hắn liền tìm hết từ trong ra ngoài, nhưng chỉ có thể nghe thấy tiếng chứ căn bản không tìm thấy người, trong lòng hắn còn đang nghi ngờ thì một chuyện đáng sợ hơn đã xảy ra.

…

Ngày đó có một khách hàng đến thử xe, kết quả đang định lái xe ra ngoài thì gào lên một tiếng ngồi bệt xuống đất. An Gia Dũng hỏi hắn làm sao vậy, hắn nói thấy một người phụ nữ mặt đầy máu được phản chiếu trong cửa kính xe. Nhưng quay lại sau lưng nhìn thì không có ai cả, hắn sợ đến mức bỏ chạy mất dép.

Lại có thêm mấy khách hàng nữa đến thử xe nói nhìn thấy người phụ nữ kia, ai cũng biết có một số chiếc xe cũ không sạch sẽ, ví dụ như từng gây tai nạn chẳng hạn. Họ sợ ở đây có loại xe như thế, chẳng ai còn muốn mua nữa.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu truyện ngàn dặm, một vài sinh viên rảnh quá nghe thấy vậy còn tới đây livestream chụp ảnh, nói cái gì mà đại lý ô tô kinh dị, chiếc xe bị nguyền, máu me đáng sợ có thể dọa chết người vân vân. Sau đó được rất nhiều người chia sẻ, truyền ra khắp huyện, nào còn có ai dám mua xe của họ nữa. Một tuần nay không bán được gì, An Gia Dũng lo lắng đến mức sưng cả mặt, có nhân viên e dè hỏi không phải là có thứ gì dơ bẩn đi vào chứ?

Trước kia An Gia Dũng chính là đầu gấu trong trường, sao có thể tin chuyện này được, chỉ nói nhân viên không có bản lĩnh, còn không mau tìm thủy quân kéo lại hình tượng đi, mọe nó trên đời này làm gì có quỷ. Cho đến buổi tối hôm đó hắn đến đại lý ô tô lái xe, đột nhiên cảm giác được cửa sau mở ra, trên xe cũng nặng hơn chút, giống như là có người ngồi phía sau, sau đó trong xe liền vang lên tiếng khóc nghẹn ngào.

Tiếp theo, một hơi thở lạnh lẽo phả vào trong tai hắn, giọng nói phụ nữ vang lên bên tai:

"Ta muốn về nhà..."

An Gia Dũng nói thầm tên chết tiệt nào dám lên xe dọa mình? Nhưng quay đầu nhìn thì chẳng nhìn thấy ai cả, lúc hắn đang khó hiểu, bỗng nhiên liếc qua gương chiếu hậu, nhìn thấy một người phụ nữ mặt toàn máu ở sau lưng mình, khuôn mặt dán vào bên tai hắn, đôi mắt trắng dã nhìn hắn chằm chằm.

An Gia Dũng sợ đến mức ngã lăn ra ngoài, không dám đến đại lý ô tô nữa. Lúc hắn đang muốn tìm người đến xem thì nghe nói ta xem cho hòa thượng. Cao Á Thông muốn thử đi tìm ta, dù sao cũng quen biết nhiều năm như vậy, biết ta là người thế nào nên mới tới.

Ta là người thế nào? Ở trong mắt họ, ta chỉ là một tên ngốc thôi.

Ta liền giả vờ tính toán một lát mới nói:

"Ta có thể làm, hai mươi vạn."

An Gia Dũng kinh ngạc, nói sao không giống giá thị trường, mọe nó ngươi nghèo đến điên rồi sao?

Ta nói phải xem chuyện này đáng giá bao nhiêu tiền với ngươi. Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy rồi, ta không thu tiền đặt cọc, nếu làm xong thì trả hết là được, còn nếu không thành công ta sẽ không lấy một đồng.

Tiền vận hành một ngày của đại lý ô tô cũng không ít, càng sớm giải quyết chuyện này càng tốt với họ, đòi hai mươi vạn cũng không tính là nhiều.

Cao Á Thông có chút lo lắng nhìn An Gia Dũng, An Gia Dũng cười lạnh nói được thôi, nhưng ngươi cũng biết tính cách ta rồi đấy, chúng ta đã muốn chơi thì phải chơi lớn một chút. Nếu ngươi làm được chuyện này, ta sẽ lập tức chuyển hai mươi vạn, nhưng nếu ngươi không có bản lĩnh gì mà chỉ giả vờ, ngươi phải đưa cửa hàng này cho ta để bồi thường.

Hắn đúng là vô liêm sỉ, chưa bao giờ nghe không làm được là phải bồi thường cả.

Chương 34 - Người Quen

Chương 34: Người Quen

Ta nhớ ra rồi, trước kia ta từng nhìn thấy trong nhóm bạn cũ là An Gia Dũng muốn tìm một cửa hàng mặt tiền mới ở trên phố, nhưng mãi mà không tìm được, hóa ra là có ý đồ với ta.

Đúng là một hòn đá hạ hai con chim, nếu ta thành công thì có thể giải quyết chuyện nhà họ, nếu không làm được thì hắn vẫn lấy được cửa hàng, dù sao cũng không lỗ. Quả nhiên hắn vẫn nghĩ ta ngu ngốc như trước kia.

Nhưng chuyện này cũng không xấu với ta. Thứ nhất ta còn đang thiếu hai mươi vạn, nếu lấy được số tiền này, cho dù ta có xảy ra chuyện gì thì vẫn có thể yên tâm về ông lão, cũng không phải ngày nào cũng gặp được vụ làm ăn thế này. Thứ hai, chuyện này có vẻ cũng không khó, chắc là tà ma không biết đường về nhà thôi, đưa đi là được. Bây giờ ta còn nhìn thấy được cả khí xanh, sẽ không khó để hạ gục ta đâu.

Chỉ có một điều là tên khốn An Gia Dũng này vẫn xấu xa như hồi cấp ba vậy, chỉ chờ để hại ta thôi. Nhưng vì ông lão, ta còn dám lên cả núi đao biển lửa, hắn thì nhằm nhò gì.

Ta liền cười một tiếng, nói được thôi, chúng ta hãy thêm một cái nữa theo quy củ đi, ngươi không chỉ phải trả ta hai mươi vạn mà còn phải dập đầu ba cái cho ta, nói ba câu cảm ơn Lý đại sư, ta phải đăng lên mạng như phản hồi của khách hàng.

Vốn dĩ trong nghề chúng ta căn bản không có quy củ đó, nhưng ba điều đấy là hắn nợ ta.

An Gia Dũng cắn chặt răng, ánh mắt giống như muốn giết người. Cao Á Thông liền vội vàng nói:

"Chúng ta đều là bạn học, không cần đùa như vậy..."

Ta cười một tiếng:

"Đúng vậy, ta chỉ đùa thôi, chứ cũng không dám."

Nhưng An Gia Dũng đã bị ta khích, vỗ bàn một cái nói được, ký hợp đồng đi!

An Gia Dũng lái một chiếc Mercedes E tới, lúc đang định lên xe thì ta nhìn thấy một bóng lưng phụ nữ đi ngang qua phố.

Đó là một bóng lưng rất nhỏ, dáng đi uốn a uốn éo, đến khi nhìn kỹ lại thì mẹ ơi, trên người nàng có khí xanh nhàn nhạt!

Ta nhớ tới lời ông chủ tiệm đồ cổ, lập tức muốn đuổi theo, nhưng lúc này An Gia Dũng lại vỗ vai ta một cái, nói:

"Ngươi chưa bao giờ nhìn thấy Mercedes đúng không? Thích thì ngươi cứ nhìn đi, nể mặt đã từng là bạn học, ngươi chụp một bức với cái xe của ta cũng không sao."

Ta đẩy hắn ra nhìn, nhưng bóng người trên đường đã biến mất.

Ta không khỏi cảm thấy thất vọng, đành phải lên xe. An Gia Dũng cho rằng ta ghen tị với hắn, lúc đạp ga có kiêu ngạo nói:

"Không có chúng ta chắc cả đời ngươi cũng không được ngồi Mercedes đâu nhỉ? Đủ để ngươi khoe khoang tận hai năm đấy, còn không cảm ơn vợ ta đi."

Cao Á Thông mỉm cười, vẻ mặt rất ngây thơ - giống năm đó như đúc.

Trình Tinh Hà nhìn Cao Á Thông như đang nghĩ gì đó, hoặc như nhìn thấy cái gì đó.

Lúc đến nơi mới thấy đại lý ô tô chiếm diện tích không nhỏ, bên trong xếp rất nhiều xe, lần đầu tiên đi vào có thể sẽ bị lạc đường. Hơn nữa những chiếc xe kia đều không tệ, giá cả cũng rất hợp lí, nếu có tiền ta cũng muốn mua một chiếc.

Nhưng vừa vào cửa đã cảm thấy lạnh giống như đang bật điều hòa vậy, khiến người ta sởn cả da gà. Đến khi nhìn hình, ta liền biết tại sao lại có tà ma rồi - mình lớn miệng nhỏ sẽ tích âm khí, đây là âm địa, gọi là đất hồ lô.

Chỗ này rất thích hợp để nuôi quỷ luyện xác gì đó, âm khí vào dễ ra khó, hợp để làm mấy chuyện xấu xa. Loại đất này rất hiếm thấy, thường xuyên có người dùng rất nhiều tiền để mua. Ông cậu ba đã nói người dùng đất âm đều không phải loại người tử tế gì, có đến mời ngươi cũng đừng đồng ý. Nếu đạp phải âm huyệt nào cũng đừng để lộ ra ra ngoài, nếu không rất có thể sẽ ảnh hưởng đến công đức.

Vì vậy ta cũng không lên tiếng, xem hình xong thì xem khí, quả nhiên đã thấy được một khí đen.

Khí đen này vừa dày vừa nặng, còn trộn lẫn một chút màu đỏ, cái này gọi là hung ác đẫm máu. Xem ra người phụ nữ kia chết rất thê thảm, lại được nuôi trong âm địa này, oán khí càng ngày càng nặng, nếu không giải quyết sẽ xảy ra chuyện lớn.

Mà lúc này, Trình Tinh Hà lại kinh ngạc “ơ” một tiếng.

Ta hỏi hắn nhìn thấy gì? Hắn híp mắt cười một tiếng, nói chúng ta rất có duyên với nàng, lại gặp rồi.

Là sao, còn là người quen nữa hả? Nhưng ta mới quen hắn được bao lâu chứ, người quen chung từ đâu ra?

Hắn liền chìa tay về phía ta theo thói quen, ta lập tức đập mạnh lên đó, thầm nói mình vẫn nên tự làm thì hơn. Sau khi đi tìm theo khí đen kia, ta liền phát hiện ra vị trí có nhiều khí đen nhất - một chiếc xe thể thao Porsche màu đỏ tươi.

Lúc này An Gia Dũng đã không nhịn được, nói ngươi có làm được không? Vừa đến đã đi lại lung tung, không thấy có la bàn hay giấy vàng thắp hương gì cả, ngươi có mặc long bào cũng không giống thái tử.

Chương 35 - Đền Mạng

Chương 35: Đền Mạng

Huynh đệ xem nhiều phim quá rồi phải không? Cái chỗ rách nát to bằng mông gà của ngươi cũng không xứng đáng dùng la bàn.

Ta chỉ chiếc Porsche kia, hỏi có phải từ khi chiếc xe này đến đây mới bắt đầu có ma không?

An Gia Dũng sửng sốt, nửa ngày sau mới vỗ đùi:

"Mọe nó, đúng thế thật!"

Đây là một chiếc xe tai nạn, chủ xe là một cô gái trẻ tuổi, đã chết trong vụ tai nạn đó, cả đầu lao ra khỏi kính chắn gió, chết ngay tại chỗ. Nhưng không ngờ trừ kính chắn gió ra thì chiếc xe không bị sao cả, còn được đưa đến chỗ hắn.

Cao Á Thông thì than phiền, nói đã sớm bảo ngươi kiểm soát mấy loại xe dữ đó rồi mà ngươi cứ không nghe, sang tay đi là sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

An Gia Dũng nói nhiều xe dữ như thế sao ta biết được là chiếc này. Tiếp đó liền hỏi chúng ta có thể giải quyết hay không.

Người chết này đúng là rất dữ, nhưng có câu chó cắn người là chó không sủa, quỷ giết người không làm khó, kiểu người chết thế này là vì không có người thân đốt giấy nên không tìm được đường về nhà, phải lưu lạc bên ngoài, muốn thu hút sự chú ý của người ta để đưa nàng về đường âm dương.

Vì vậy ta liền ngồi xuống thắp hương - chắc chắn bình thường nàng không được hưởng hương khói, bây giờ thắp hương cho nàng chẳng khác nào mời kẻ lang thang ăn một bữa tiệc lớn, chắc chắn nàng sẽ tới, đến lúc đó hỏi rõ quê quán để đưa về là được. Chuyện của ông cụ cũng đã được giải quyết xong, ta chỉ cần chờ An Gia Dũng dập đầu với ta thôi.

Quả nhiên không lâu sau ta đã nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào khiến người ta tê cả da đầu.

Cao Á Thông lập tức ôm lấy hai cánh tay, An Gia Dũng nhớ lại chuyện lúc trước cũng xanh cả mặt, quăng ra một câu ngươi xem thật kỹ cho ta rồi dẫn Cao Á Thông đi ra ngoài.

Sau lưng truyền đến những tiếng loẹt xoẹt, ta còn tưởng là người chết đến, kết quả vừa quay đầu liền thấy Trình Tinh Hà đang bóc hạt thông, còn hỏi ta có ăn không.

Ta lười để ý đến hắn, hắn lại thêm một câu:

"Tiểu ca, có phải ngươi và bà chủ đại lý ô tô có chuyện gì không thể nói không?"

Ta giật mình, vậy mà hắn cũng nhận ra?

Hắn ném một hạt thông vào miệng:

"Hôm nay tâm trạng ta tốt, ưu đãi cho ngươi một lần. Mặc dù nàng trông cũng tạm được, nhưng tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì, cẩn thận nàng lừa ngươi đấy."

Ta cười khổ trong lòng, không cần phải cẩn thận, bởi vì nàng đã lừa ta rồi.

Nghĩ xong ta liền quay đầu lại, kết quả suýt nữa thì ngồi bệt xuống đất. Chỉ thấy kính xe đang phản chiếu một người đàn bà ngấu nghiến nhét đồ vào miệng, hiển nhiên là ăn rất ngon.

Nhưng đến khi nhìn kỹ lại ta bỗng sửng sốt - mọe nó, đúng là có duyên thật, đây không phải nữ tài xế mặc áo sơ mi hoa lúc trước sao!

Lúc ấy Trình Tinh Hà bảo ta đừng nhìn nàng, nàng không quen đường, sẽ đuổi theo người khiến nàng vừa lòng, quả nhiên là thật. Lâu như vậy rồi mà nàng vẫn chưa tìm được đường về nhà nữa.

Vì vậy ta liền hắng giọng một cái, đọc mấy câu hỏi quỷ học được từ ông cậu ba:

"Tam giới thị vệ, ngũ đế đồng nghênh, nhà ở nơi nào, người nhà tên gì?"

Hỏi vậy là được rồi, nếu nàng muốn về nhà thì sẽ đọc tên nàng, đốt giấy về hướng nhà nàng để chỉ đường về nhà cho nàng, như vậy sẽ có thể đưa nàng đi.

Nhưng mãi mà cô gái này vẫn không lên tiếng, chỉ mải ăn hương. Ta đọc ba lần nàng cũng không phản ứng, đầu đổ đầy mồ hôi, không đúng, không phải nàng muốn về nhà sao? Bây giờ nàng phải trả lời câu hỏi của ta thì ta mới đưa nàng về được chứ?

Ta mới nghĩ đến đây, ngọn lửa trên nén hương đột nhiên tắt ngóm.

Đậu má Ta sửng sốt, có chuyện gì vậy, lần trước là Trương Thắng làm hỏng chuyện, bây giờ lại là cô gái này. Chất lượng hương của ta không tốt khiến các ngươi không hài lòng hay sao?

Lúc này ta vừa liếc mắt liền thấy cô gái kia đang ngẩng đầu nhìn ta trong kính, cả đầu nàng đã nát bét, con ngươi lồi ra nhìn chằm chằm ta, sau đó vọt thẳng đến bám vào lưng ta, một luồng khí lạnh phả vào bên tai, giọng nói đằng đằng sát khí vang lên:

"Ngươi còn dám tới tìm ta...Chính là ngươi hại chết ta, hôm nay ta muốn ngươi đền mạng!"

Ta bị bóp cổ không thở nổi - không phải chứ, có chuyện gì vậy, đây là lần đầu tiên ta gặp ngươi, sao lại thành ta hại ngươi rồi?

…

Ta vốn đến để đuổi tà ma, nếu lại bị tà ma hại chết thì không phải ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo sao. Cho dù là vì nhân phẩm của vợ chồng An Gia Dũng, ta cũng không thể chết uất ức như thế được!

Vừa nghĩ như vậy, ta liền cắn chảy máu lưỡi, phun về phía trước mặt - ta thấy người phụ nữ kia đang bóp chặt cổ ta trong hình ảnh phản chiếu trên tấm kính. Quả nhiên sau khi tay nàng dính máu, khuôn mặt nàng lập tức vặn vẹo, hiển nhiên là cực kỳ đau đớn, sau đó buông tay ra tụt xuống khỏi người ta.

Chương 36 - Nhận Nhầm Người

Chương 36: Nhận Nhầm Người

Kính xe phản chiếu ra trên cổ ta có thêm mấy dấu vết màu đen, ta ho khan nửa ngày mới cảm thấy bớt đau, nhưng đồng thời vẫn đau đến mức xuýt xoa - có câu tay đứt ruột xót, thật ra vết thương ở lưỡi còn đau hơn ở ngón tay, hơn nữa cho dù máu của đồng tử thuần dương là một vũ khí trừ tà lợi hại, nhưng lại rất tốn tinh khí. Nếu không phải đang gặp nguy hiểm sắp chết đến nơi, ta cũng sẽ không dùng chiêu này đâu.

Lúc quay đầu lại vẫn không thấy người phụ nữ kia, ta liền quay sang nhìn tấm kính, đột nhiên giật thót mình. Người phụ nữ kia đã đứng ở bên trái ta từ bao giờ, đang há mồm xông về chỗ ta.

Ta chỉ biết trợn mắt nhìn, nàng cách ta quá gần động tác lại quá nhanh, ta căn bản không kịp thè lưỡi ra phun máu đã bị nàng đẩy ngã ra đất. Lúc nàng sắp bổ nhào vào người ta, một nắm tàn hương lớn không biết bị ném đến từ chỗ nào, bao bọc cả người phụ nữ kia lại, ta cũng bị dính chưởng hắt xì mấy cái liền.

Lúc ngẩng đầu liền thấy đống tàn hương kia tạo thành một hình người trước mặt ta. Đến khi nhìn kính xe mới thấy đó là người phụ nữ kia bị tàn hương bám đầy người. Mà lúc này nàng đang bị mấy sợi dây đỏ quấn chặt, không động đậy được nữa.

Trình Tinh Hà thò đầu ra từ phía sau tàn hương hình người:

"Ghi nợ."

Ta ôm cổ ho khan đứng lên:

"Người phụ nữ này cứ là lạ, hình như là nhận nhầm người."

Vì cắn đầu lưỡi chảy máu, bây giờ ta đang rất đau đớn.

Mà giọng nói âm trầm của người phụ nữ kia vang lên:

"Ta không nhận nhầm người...Ngươi hóa thành tro ta cũng nhận ra ngươi! An Gia Dũng, cái đồ khốn nạn nhà ngươi!"

Cái gì? Ta lập tức sửng sốt, đậu má, ta đẹp trai hơn tên An Gia Dũng kia nhiều mà? Ngươi chết rồi bị mù sao? Không đúng...Tim ta đột nhiên thót lại, nàng biết An Gia Dũng?

Trình Tinh Hà thản nhiên thò tay vào trong cổ áo ta, lấy ra một thứ gì đó ở sau lưng. Ta đưa mắt nhìn, là một hình người bằng giấy trắng, bên trên viết tên và ngày sinh tháng đẻ của An Gia Dũng bằng bút chu sa, còn dính một sợi lông dê và một sợi tóc - sợi tóc kia được nhuộm thành màu trà nhạt, chính là màu tóc của An Gia Dũng.

Mà khi người giấy này được lấy ra, người phụ nữ kia liền không vùng vẫy nữa, chỉ nhìn ta chằm chằm cứ như lần đầu tiên thấy ta vậy.

Ta biết phương thuật người giấy này, nó tên là Dê Thế Tội, là một loại phương thuật rất độc ác. Có thứ này, người chết sẽ coi ta thành An Gia Dũng. Ta còn nhớ ra lúc An Gia Dũng bảo ta chụp ảnh xe mercedes của hắn có vỗ vai ta một cái, chắc chắn lúc đó đã dính lên người ta!

Một ngọn lửa giận dâng lên trong lòng ta, ta biết ngay tên An Gia Dũng kia không tốt lành gì mà, nhưng lại không ngờ hắn lại có thể không biết xấu hổ như vậy. Hiển nhiên hắn và người phụ nữ này có ân oán gì đó, lần này lừa ta tới, tuy nói là trừ tà, nhưng thật ra là muốn ta làm kẻ chết thay hắn!

Khó trách lại đồng ý ký hợp đồng kia với ta, hắn đã hạ quyết tâm lần này sẽ hại chết ta, còn có thể thuận tiện lấy được cửa hàng của ta!

Còn chưa kịp hỏi người phụ nữ kia thì nàng đã mở miệng trước, hỏi chúng ta có quan hệ gì với An Gia Dũng?

Ta còn muốn hỏi ngươi đây!

Hóa ra người phụ nữ này tên là Uông Tình Tình, là gái mi dm, trước kia từng bám lấy An Gia Dũng với mơ ước được thay thế Cao Á Thông. Nhưng An Gia Dũng chỉ muốn chơi đùa với nàng chứ không thật sự muốn cưới nàng, nàng liền nói là đã có thai, la hét muốn đi nói sự thật cho Cao Á Thông.

An Gia Dũng thấy chuyện này không dễ giải quyết liền giả vờ dỗ nàng, còn tặng nàng một chiếc Porsche second-hand. Nàng rất vui vẻ, lại không biết chiếc xe này có vấn đề về phanh, cho nên lần đầu tiên lái ra ngoài đã đâm vào xe tải mất mạng.

Nàng không có người thân, cho nên sau khi chết cũng không ai gọi hồn hoá vàng mã cho nàng nên cứ mãi quanh quẩn ở bên ngoài không tìm thấy đường về nhà, chỉ có thể ở lại trong xe.

Tên An Gia Dũng kia rất keo kiệt, còn kéo Porsche về định bán đi một lần nữa. Nàng đi theo về đại lý ô tô mới biết được sự thật.

Nàng chết đột ngột nên vốn đã có rất nhiều oán khí, sau khi biết được sự thật đương nhiên đã làm loạn trong đại lý ô tô. Mặc dù An Gia Dũng cũng đã tìm người đối phó với nàng, nhưng vì nàng ăn rất nhiều âm khí ở trong mảnh đất hồ lô này, cho nên đã ngưng tụ được quỷ ảnh và quỷ thanh, ngay cả người bình thường cũng nghe được gặp được, càng ngày càng hung dữ, không dễ đuổi đi được.

Nhưng gần đây An Gia Dũng mới quen một chỗ dựa cực kỳ lợi hại, có thể bảo vệ được An Gia Dũng, cho nên trong khoảng thời gian này nàng đều không tìm được hắn. Hôm nay trông thấy ta thì tưởng là An Gia Dũng tới, suýt nữa đã tính sổ với ta.

Chương 37 - Trương Thắng Tài

Chương 37: Trương Thắng Tài

Ngay lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa của An Gia Dũng:

"Lý Bắc Đẩu? Lý Bắc Đẩu? Ngươi làm xong chưa?"

Giọng nói của Cao Á Thông cũng vang lên:

"Ngươi đừng có gấp, không phải mới đi vào hai mươi phút sao."

An Gia Dũng không nhịn được nói:

"Đại sư nói nhiều nhất là mười lăm phút sẽ bị nữ quỷ ăn. Ta thấy Lý Bắc Đẩu đi vào lâu lắm rồi, bây giờ chắc nữ quỷ cũng đã hoàn thành tâm nguyện. Chúng ta dọn xác xong, đại lý ô tô sẽ lại sạch sẽ. Ta còn hẹn khách chiều nay đến xem xe nữa."

Quả nhiên, Cao Á Thông cũng biết rõ chuyện hắn lừa ta.

Trình Tinh Hà cười mà không phải nhìn ta, nói bạn học của ngươi có thù oán gì với ngươi vậy? Ngươi giết cha hắn hay là ngủ với vợ hắn?

Không thể bỏ qua chuyện này được. Ta liền hỏi Uông Tình Tình có muốn báo thù hay không?

Đương nhiên Uông Tình Tình gật đầu, cắn răng nghiến lợi nói:

"Cho dù hồn phi phách tán, ta cũng không để hắn được yên ổn!"

Vậy là được rồi, ta liền bảo Uông Tình Tình đừng lên tiếng, ta cũng muốn xem hắn nhặt xác cho ta kiểu gì. Lúc này tiếng vặn cửa vang lên, hiển nhiên là An Gia Dũng muốn vào, nhưng điện thoại của hắn đột nhiên reo, sau đó liền nói với Cao Á Thông:

"Cứ khóa cửa lại đã, đại sư nói lát nữa sẽ tới."

Chỗ dựa của hắn còn muốn tự mình ra tay? Không biết là người nào, vậy thì chờ lát nữa mở mang kiến thức một chút vậy.

Lúc này, Uông Tình Tình nhìn về phía ngón trỏ tay phải của ta, bỗng nhiên nói:

"Trên tay một vị khách của ta cũng có vết này."

Ta lập tức sửng sốt, hỏi nàng vị khách đó là ai?

Nàng liền nói tên là Trương Thắng Tài.

Ta bỗng nhiên đứng lên, hỏi nàng có biết thứ trên tay hắn sao lại có không?

Uông Tình Tình bị ta làm cho giật nảy mình, bảo ta Trương Thắng Tài nói vật này có thể chiêu tài, là một đại sư tên là Giang Qua Tử làm cho. Nhưng về sau Trương Thắng Tài không đến nữa, nàng cũng không biết bây giờ hắn thế nào.

Ta liền bảo nàng nghĩ kỹ lại, Trương Thắng Tài còn nói chuyện gì về Giang Qua Tử kia không?

Uông Tình Tình nghĩ nửa ngày mới nói Trương Thắng Tài chỉ nhắc quan, thân phận của Giang Qua Tử rất cao, là người của Thiên Sư phủ, nhất định có thể giúp hắn phát tài, đến lúc đó sẽ đưa nàng đến Dubai chơi.

Thiên Sư phủ...Ta nhớ tới chiếc xe thương vụ kia, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ chuyện ở Dương Thủy Bình lại có liên quan với

Thiên Sư phủ? Khó trách bọn họ lại muốn đưa Trương Thắng Tài đi! Chắc chắn là muốn diệt khẩu!

Nhưng với thân phận địa vị của Thiên Sư phủ, tại sao lại muốn hại những người thần sai như chúng ta? Bọn họ có liên quan gì với thứ trong Cửu Quỷ Áp Quan?

Ta còn chưa nghĩ ra thì cánh cửa đã vang lên, sau đó là giọng nói ân cần nịnh nọt của An Gia Dũng:

"Đại sư, mời vào trong, lâu như vậy rồi mà bên trong vẫn không có động tĩnh gì, chắc chắn đã xong xuôi."

Ngược ánh sáng, ta thấy một lão già đang được vợ chồng An Gia Dũng dẫn đường. Lão già kia mặc bộ đồ màu xám, trên mặt có hai sợi râu chuột, còng lưng cúi mặt, cầm một cây dù màu đen, còn không ngừng ho khan rất giống một con chuột bự.

Kết quả chưa đi được mấy bước, hắn bất ngờ dừng bước, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía ta, lạnh lùng nói:

"Ồ, tên nhóc này sống dai thật đấy."

Giọng nói của hắn vừa sắc bén vừa nhỏ, nghe chẳng hề lọt tai. An Gia Dũng nghe thấy vậy thì chớp mắt, khó tin hỏi:

"Ngài nói vậy là sao? Chẳng lẽ tên ngu xuẩn kia vẫn..."

Ngay lúc này, ta bỗng nhiên cảm nhận được tiếng gió lao vút qua bên cạnh, đậu má, là Uông Tình Tình đã thoát khỏi tàn hương từ lúc nào, đang nhào về phía An Gia Dũng!

"Hôm nay ta muốn ngươi đền mạng..."

Giọng của nàng vừa bén nhọn vừa thê lương giống như một lưỡi dao cắt gió, khiến người ta sởn cả tóc gáy.

An Gia Dũng thay đổi sắc mặt, nhưng hắn còn chưa tránh đi thì lão già kia đã vươn tay mở cây dù đen ra, sau khi gập lại, Uông Tình Tình đã biến mất.

Chỉ có cây dù đen mở ra gập lại kia hơi động một cái như có vật sống nào đó ở bên trong, rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Trình Tinh Hà mím môi, thấp giọng nói:

"Lão già này là người nuôi quỷ...Lần này phiền toái rồi."

…

Lúc này, lão đầu nhi râu chuột lẩm bẩm nói:

“Đáng tiếc, thật đáng tiếc, vốn còn muốn nuôi ra bạch khí, lãng phí quá.”

Ta lập tức hiểu được, mặc dù hiện giờ Uông Tình Tình rất hung dữ, nhưng chỉ là hắc khí sơ cấp nhất, nếu như nàng làm tổn thương đến mạng người, vậy sẽ biến thành một lớp bạch khí. Râu chuột cũng là một mũi tên trúng hai đích, dùng phương pháp chịu tội thay này, một mặt có thể giải cứu An Gia Dũng ra, một mặt nuôi Uông Tình Tình nuốt mạng người càng lợi hại hơn, hắn có thể thu hoạch được một tiểu quỷ.

Lập tức làm cho hắn có thể dễ dàng giải quyết Uông Tình Tình như vậy, cũng biết hắn sẽ không ăn chay, bọn ta chắc chắn không phải là đối thủ.

Chương 38 - Vọng Khí

Chương 38: Vọng Khí

Vốn định chờ An Gia Dũng tới dạy dỗ hắn một chút, ai ngờ người ta có chỗ dựa vững chắc như vậy, thật là cuộc đời thăng trầm hai mươi năm, sáng nay một tích bị người ta nghiền nát, hai mươi vạn còn chưa tới tay ta, cũng không thể nói rõ ở đây, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, ta lập tức nháy mắt với Trình Tinh Hà, ra hiệu cho hắn tìm đường ra bọn ta nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng Trình Tinh Hà lắc đầu, ý nói là đụng phải tên râu chuột này thì chạy không thoát đâu.

Lúc này, An Gia Dũng vội vàng xúi giục râu chuột:

“Đại sư, chính là thằng ngốc bên trong kia đã làm hỏng chuyện lớn của ngài, hiện tại dạy dỗ hắn còn kịp!”

Râu chuột vừa nghe vậy, hắn nhìn ta và ho khan:

“Các ngươi là con nhà ai vậy?”

Suy cho cùng, ta cũng là truyền nhân của ông cậu ba, xương cốt có thể gãy nhưng mặt mũi không thể mất, nếu đã trốn không thoát thì dứt khoát ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra, nói:

“Tiền bối, ngài làm chuyện như vậy không hợp quy định lắm, không nên để đồng nghiệp chịu tội thay.”

Trình Tinh Hà vừa nhìn thái độ hợp tình hợp lý này của ta, nhìn ta giống như nhìn kẻ ngốc, nhưng hắn và ta là người cùng hội cùng thuyền, muốn chạy cũng chạy kông thoát nên đành phải cùng ta đi ra ngoài, còn lẩm bẩm nếu thật sự đắc tội phải nạp mạng nuôi quỷ, hắn sẽ khiến ta phải chuộc tối trước mộ phần của hắn.

An Gia Dũng lập tức nói:

“Ngươi đã soi gương chưa? Không có tiền mua gương thì soi mặt vào trong nước tiểu mà nhìn cũng được, ngươi là thá gì mà dám tự xưng là đồng nghiệp của đại sư?”

Râu chuột thấy lá gan của ta lớn như vậy cũng hơi bất ngờ, hắn híp mắt nhìn ta và nói:

“Ông bà trong nhà các ngươi chưa từng dạy cho các ngươi à, Hắc tiên sinh nhà bọn ta làm việc không nói quy củ?”

Hắc tiên sinh, có ý gì đây? Nhưng không nghĩ tới, sắc mặt Trình Tinh Hà thoáng cái liền thay đổi, giống như danh tiếng của người này có thể dọa người vậy. Ta chú ý tới tầm mắt Trình Tinh Hà dừng ở trên cán dù đen của râu chuột, cán dù kia nhìn vô cùng mộc mạc, mặt trên còn có ba mắt sẹo song song.

Không đợi ta nhìn rõ, bỗng nhiên lập tức cảm thấy một cỗ khí lạnh phun ra sau gáy ta, tiếp theo một bàn tay trắng không biết từ chỗ nào duỗi ra và ôm trước ngực ta, trên móng tay còn có sơn móng tay màu đỏ!

Đó là con quỷ mà hắn nuôi!

Bàn tay kia ép ta quỳ xuống, ta cảm giác được chuyện không ổn, giống như lúc trước Tiểu Nhạc đẩy ta, như thể muốn đẩy toàn bộ thân thể ta ra ngoài...Thứ này muốn hại ta!

Sắc mặt Trình Tinh Hà rét lạnh, lập tức muốn tới giúp ta, nhưng hắn dường như đụng phải một bức tường vô hình, thoáng cái bị ngã ra thật xa, đầu đập mạnh vào đầu một chiếc xe Land Cruiser Prado, “Phạch” một tiếng vang thật lớn, nghe rất đau, nhưng hắn lại không nói tiếng nào, cắn răng muốn đứng lên, ngược lại cũng coi như là một người chính nghĩa.

Trong lòng ta càng ngày càng trùng xuống, thật ra Trình Tinh Hà không phải là người tốt, nhưng ở trước mặt lão đầu nhi này lại giống như một đứa trẻ ba tuổi vậy, chẳng lẽ Hắc tiên sinh có thể mở ra loại tồn tại như vậy? Ta vừa mới vào nghề không lâu đã đụng đến loại gậy sắt này, thật là xui xẻo.

Giọng nói của râu chuột lúc xa lúc gần kèm theo tiếng ho khan vang lên:

“Nhóc con, tư chất của ngươi không tệ, nhưng ngươi vận khí không tốt, đụng phải ta, coi như mở một bữa cơm nhỏ cho nhà ta đi...”

Không đợi hắn nói xong, ta lớn tiếng nói:

“Người có vận khí không tốt là ngươi chứ? Dù sao ngươi cũng không sống được một trăm ngày, trên đường Suối Vàng ta đi trước, ai không đợi ngươi người đó là chó.”

Sức lực trên người lập tức biến mất, giọng nói của râu chuột thoáng thay đổi:

“Ngươi biết vọng khí?”

An Gia Dũng mắt thấy ta gặp xui xẻo, vốn đang cười trên nỗi đau của người khác, nhưng mắt thấy thái độ của lão đầu nhi thoáng cái thay đổi, lập tức cũng ngây ngẩn cả người:

“Vọng khí là cái gì?”

Râu chuột căn bản không để ý tới hắn, ta chỉ cảm thấy thân thể thoáng cái hồi phục cân bằng, thái độ của tay trắng nhuộm móng tay đỏ kia thây đổi, lại ân cần đỡ lấy ta.

Ta đứng dậy, lập tức thấy biểu cảm của râu chuột đã chuyển từ hung ác thành lo lắng, ta không nói gì, chỉ nhìn về phía Trình Tinh Hà ngã vào chiếc Prado bên cạnh.

Râu chuột nhìn ra ý của ta, chỉ thấy Trình Tinh Hà cũng giống như bị một người vô hình đỡ dậy, lấy tư thế con người không thể nào tự mình làm được mà từ từ đứng lên.

An Gia Dũng nhìn thấy cảnh tượng này, chân mềm nhũn, ngồi sụp xuống trên mặt đất:

“Quỷ...Mẹ nó, thật sự có quỷ ư...”

Ngược lại thì Cao Á Thông tương đối bình tĩnh, vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn ta.

Râu chuột cầm cây dù tiến gần về phía ta vài bước, giống như vội vàng nghe ta nói.

Chương 39 - Ngươi Là Gì Của Mã Liên Sinh

Chương 39: Ngươi Là Gì Của Mã Liên Sinh

Trên Bảo Thọ cung của râu chuột có hắc khí, hắc khí kia tuy rằng bị tử khí trên thiên đình đè ép, nhưng mắt thấy sắp phải xâm phạm ra, điều này chứng tỏ trong vòng trăm ngày, hắn sẽ gặp phải một đại kiếp nạn sống chết. Mà trên cung con của hắn cũng hiện lên hắc khí xám xịt, đây là lấy hạ khắc thượng, chứng tỏ kiếp nạn lần này là vì chí thân sẽ phản bội hắn.

Ta nói:

“Gia môn ngươi bất hạnh, hậu bối bất hiếu, ngươi sẽ phải rước lấy phiền phức lớn, giải quyết chí thân này thật tốt đi, giải quyết không được thì người gặp xui xẻo chính là ngươi.”

Lão đầu nhi lập tức thúc giục hỏi:

“Vậy ngươi giúp ta xem xem, đồ vật ta đang tìm kiếm, có thể tìm thấy không?”

Trên tài bạch cung của hắn hiện lên một đạo hồng khí, phát cháy, mà hắc khí xung quanh đều đang giằng co với hồng khí, chứng tỏ hắn và chí thân kia tranh đoạt một món đồ quan trọng. Nhưng kể ra cũng lạ, vật này sẽ không rơi vào trong tay hắn, cũng không rơi vào trong tay thân thích, ngược lại là tình thế đục nước béo cò, người ngoài sẽ được lợi.

Lão đầu nhi lại nhẹ nhàng thở ra:

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi...”

Nói như vậy, hắn tình nguyện đưa thứ kia cho người khác được lợi, cũng không muốn rơi vào trong tay chí thân?

Lúc này, ta phát hiện trước kia ta chưa từng thấy qua một thứ - trên ấn đường của râu chuột ngoại trừ những khí bình thường ta biết ra, còn có một đạo tử khí nhàn nhạt khác, ta không biết đạo tử khí này đại biểu cho cái gì, ông cậu ba chưa từng dạy qua.

Nghĩ như vậy ta thuận thế đi xem Trình Tinh Hà, phát hiện trên ấn đường của hắn cũng có loại khí này, nhưng là màu vàng nhạt.

Chờ ông cậu ba được chữa khỏi, phải tìm hắn nghiên cứu thử.

Sau đó, râu chuột nhìn chằm chằm vào ta, đột nhiên hỏi:

“Nhóc con, ngươi là gì của Mã Liên Sinh?”

Ta hơi sửng sốt:

“Ngươi biết ông cậu ba của ta sao?”

Trong trí nhớ của ta, ông cậu ba vẫn luôn ở trong trạng thái ẩn cư, dựa vào khách hàng quen kiếm miếng cơm ăn đã đủ thỏa mãn rồi, không phải vì buộc phải kiếm sống tuyệt đối sẽ không ra ngoài. Cho nên cho dù thuật phong thủy của hắn lợi hại, cũng không tích góp được bao nhiêu tiền cho ta, ta càng không thấy hắn kết giao qua lại với bất kỳ người nào trong giới, hắn còn không cho phép ta kết giao với đồng nghiệp, ta luôn cho rằng có thể do hắn nợ tiền đồng nghiệp nào đó mà không trả nên sợ người ta tìm được hắn.

Râu chuột vừa nghe vậy, giống như rất kích động, ho khan dữ dội, hồi lâu sau mới bình tĩnh lại, gật gật đầu:

“Ta đã lớn tuổi rồi...Nên nghĩ đến từ lâu...Lão già này khi còn trẻ đã mạnh hơn ta rất nhiều, đời sau cũng mạnh hơn so với ta nuôi...”

Xem ra râu chuột đã quen biết ông cậu ba rất lâu rồi, đừng là nước lớn xông vào miếu Long Vương, vậy thì thật xấu hổ, lão đầu nhi tỉnh lại chắc chắn sẽ lấy cây gậy gõ nát đầu ta. Ta lập tức hỏi hắn về mối quan hệ giữa hắn với ông ba của ta thế nào?

Râu chuột thở dài và nói:

“Đều là chuyện xưa xửa xừa xưa rồi, không nên nói nhiều, trở về truyền lời cho Mã hắc là, nói là khi nào ta giúp xong chuyện Tây Xuyên La Định Xuân sẽ đi qua thăm hắn.”

Ta đành phải gật đầu, suy nghĩ hay là không nên nói ra chuyện ông cậu ba đã mất trí, hắn rất sĩ diện, nếu để cho bạn cũ biết hắn mỗi ngày đều ngóng trông cầm rà rem tìm Hằng Nga, chẳng phải rất mất mặt sao.

Mà lúc này, giọng nói râu chuột lạnh xuống, nhưng là nhìn An Gia Dũng nói:

“Thằng nhóc này, ngươi lấy đứa nhỏ nhà bạn già của ta làm người chịu tội thay để ngăn cản tai họa cho mình, lá gan rất lớn đấy.”

Lời này nghe có vẻ giống như tán gẫu, nhưng trong nháy mắt ta liền nghe được sát khí từ bên trong!

An Gia Dũng vốn còn lấy râu chuột làm chỗ dựa vững chắc, thế nào cũng không ngờ tới râu chuột lại có quan hệ sâu xa với ta, thoáng cái lập tức trợn tròn mắt, lắp bắp nói:

“Không phải, ta cho rằng hắn không có người nhà thân thích, chết rồi cũng không có người hỏi thăm nên mới...Nếu ta biết hắn có quan hệ với ngài, cho ta mượn một trăm lá gan, ta cũng không dám ra tay trên đầu Thái Tuế đâu!”

Râu chuột không nói gì, che miệng ho khan hai tiếng, An Gia Dũng hiển nhiên cũng cảm giác được không ổn lắm, lại biết bản lĩnh của râu chuột, sợ hãi đến mức trên trán tuôn ra mồ hôi ướt đẫm, hai tròng mắt cũng liên tục xoay chuyển, bỗng nhiên bắt lấy ta, run rẩy nói:

“Bắc Đẩu, ta không cố ý, ngươi nể tình chúng ta là bạn học nhiều năm vậy rồi, giúp ta cầu xin đại sư, tha cho ta lần này...”

Vừa rồi còn muốn bức chết ta, bây giờ lại cầu xin ta?

Ngay sau đó, hắn dường như nhớ ra cái gì đó, lại kéo Cao Á Thông lại đây, lớn tiếng nói:

“Ta biết ngươi thích Cao Á Thông, ta để nàng bồi ngươi một đêm, không, để nàng ở bên ngươi một tháng, một năm cũng được, chỉ cần nói giúp ta một câu tình cảm, ngươi muốn làm nàng thế nào thì tùy ý ngươi!”

Chương 40 - Chí Hướng Khác Nhau

Chương 40: Chí Hướng Khác Nhau

Nói xong, hắn đẩy Cao Á Thông lên người ta.

Trình Tinh Hà nhìn đến sửng sốt:

“Mọe nó, bạn học này của ngươi thật sự là một nhân tài.”

Cao Á Thông nhìn về phía An Gia Dũng, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, giống như hoàn toàn không bất ngờ chuyện hắn sẽ làm như vậy, nhưng vẻ mặt lúc nhìn ta lại dường như có chút chờ mong.

Ta bắt được Cao Á Thông, khóe miệng Cao Á Thông nhếch lên, giống như sớm biết ta sẽ làm như vậy, An Gia Dũng thì xúc động đến mức chảy cả nước mắt:

“Bắc Đẩu, ngươi thật sự là anh bạn tốt, thật sự, đời này ta có thể quen biết ngươi là may mắn cả đời của ta...”

Tôi lại trực tiếp đẩy Cao Á Thông sang một bên, lạnh lùng nói:

“Ta đã có vợ rồi, không cần.”

Cao Á Thông ngẩng đầu, khó tin nhìn chằm chằm vào ta, ngược lại giống như bị sỉ nhục lớn, ánh mắt lạnh xuống.

Râu chuột cười ha ha, đầu ngón tay bấu chặt vào dù đen, giống như là muốn ra tay với An Gia Dũng, An Gia Dũng há to miệng, muốn nói chuyện lại sợ hãi đến nói không nên lời, đũng quần ướt một mảnh, làm cho bãi đỗ xe đầy mùi nước tiểu.

Nhưng lúc này, ta nhìn lướt qua An Gia Dũng, trong lòng lập tức căng thẳng - quái lạ, khí trên mặt hắn không đúng nha!

…

Hắn hiện tại đắc tội với nhiều người như vậy, lẽ ra đại họa sắp tới, nhưng kỳ quái là gương mặt của hắn lại hiện ra một loại màu đỏ rất cổ quái, loại màu đỏ này quả thực giống như trên PS, là cứng rắn dính ở trên mệnh cung, Bảo Thọ cung vốn bị hắc khí bao phủ, thoáng cái đã thay đổi màu sắc. Điều này chứng tỏ hắn gần đây chẳng những không xui xẻo, ngược lại là luôn gặp may mắn, hôm nay ta căn bản không thể làm gì hắn. Nếu như gượng ép đối phó với hắn, mình ngược lại sẽ bị đá trúng gậy sắt.

Tên này hẳn là đã tìm qua cao thủ khác sửa lại mệnh của mình!

Ta vừa suy nghĩ, lập tức gọi râu chuột:

“Tiền bối, đây là ân oán của ta và hắn, không cần ngài nhọc lòng quan tâm đến.”

An Gia Dũng vừa nghe vậy, thoáng cái nắm lấy tay ta, luôn miệng tung hô anh em tốt, bạn tâm giao gì đó, mùi nước tiểu tao nhã kia suýt chút nữa không kiềm được đã hun ta ngất mất.

Râu chuột hơi bất ngờ, nói Hắc tiên sinh chúng ta không nợ nhân quả, vừa rồi ngươi cho ta nhìn khí, ta không thể để cho ngươi nhìn vô ích được.

Ta sớm đã nghĩ kỹ rồi, biết thời biết thế nói nếu có quy củ này, vậy có thể giao Uông Tình Tình cho ta không?

An Gia Dũng không chết cũng tốt, ta còn muốn lấy hai trăm ngàn kia.

Râu chuột lập tức cười ha ha, cười đến mức ho khan sặc sụa, tiếp theo một tay vỗ lên vai ta và nói:

“Nhóc con, ngươi thật sự là một nhóc quỷ nhỏ thông minh, ta là chân tướng bên trong ngươi, ngươi có hứng thú học nuôi quỷ không?”

Ta lắc đầu, nói xin nhận tấm lòng của hắn, vọng khí của ta cũng là mới nhập môn, sợ tham nhiều nhai không nát.

Nuôi quỷ quả thật lợi hại, nhưng ông cậu ba nói đúng, đi đường ngang ngõ tắt cuối cùng cũng không thấy ánh sáng, có thể không đụng thì đừng đụng, có điều...Người nuôi quỷ này hắn quen biết đã lâu, chẳng lẽ trước kia hắn cũng làm nghề này? Ta không dám suy đoán tiếp nữa.

Râu chuột rất thất vọng, nhưng không miễn cưỡng nữa mà nói:

“Mọi người đều có chí hướng khác nhau, ta tôn trọng ý kiến của ngươi. Được rồi, ngươi đưa tay qua đây đi, gặp tiểu bối, không thể không tặng quà gặp mặt.”

Hắn đã cho ta một cái hộp nhỏ:

“Đây là năm đó thủ lĩnh đã đưa cho bọn ta, bây giờ ta không cần dùng đến nó, ta thấy ngươi mới nhập môn nên cho ngươi đấy.”

Thủ lĩnh là gì? Thủ lĩnh của họ sao? Mở ra xem, trong hộp nhỏ giống như Vaseline, chứa một hộp dầu trong suốt, chẳng lẽ là cho ta dưỡng da làm đẹp? Đàn ông cũng không dùng được nha.

Mà Trình Tinh Hà vừa nhìn, ánh mắt lập tức trợn trắng:

“Nhiên Tê Dầu? Tiểu ca, ngươi đưa dầu cho ta đi, khoản nợ ta không cần nữa.”

Mẹ ơi, có thể làm cho tên hàng chuyên để tiền trong mắt này nói ra câu đó, nghĩ cũng biết là thứ tốt, ta lập tức cất vào trong túi:

“Cút.”

Lúc này chiếc dù đen của râu chuột “phanh” mở ra.

“Ba tháng sau, nếu ta còn sống thì chúng ta gặp lại.”

Chiếc dù đen được khép lại, râu chuột cũng biến mất.

Mẹ kiếp, sao ngươi đi nhanh như vậy, ta còn không biết hộp Vaseline này làm cái gì đây.

Mà bây giờ, người đứng ở vị trí vừa rồi của râu chuột là Uông Tình Tình.

Uông Tình Tình gắt gao nhìn chằm chằm An Gia Dũng, An Gia Dũng sợ tới mức đặt mông đụng vào một chiếc Elantra, nước tiểu trên quần rất bắt mắt.

Ta nháy mắt với Uông Tình Tình, Uông Tình Tình rất biết ơn ta, cũng hiểu ý của ta, đứng tại chỗ không nhúc nhích, ta lập tức nói với An Gia Dũng:

“Hiện giờ ta đã xử lý xong Uông Tình Tình, ngươi cũng nên đưa tiền đi chứ?"

Chương 41 - Không Cam Lòng

Chương 41: Không Cam Lòng

Với bộ dáng như bây giờ, đừng nói là để An Gia Dũng đưa hai trăm ngàn, mà khiến hắn ta táng gia bại sản, hắn cũng vui rồi. Quả nhiên, hắn ta run rẩy lập tức chuyển tiền vào tài khoản của ta, ta vừa thấy hai trăm ngàn vào tài khoản, trong lòng lập tức kiên định.

Lúc này, có vài người ở cửa, nói là đã hẹn trước muốn đến xem xe, An Gia Dũng vừa lúc xuống dốc lừa, nói là bạn học cũ, hôm nay ngươi đã giúp ta rất nhiều, ta phải làm việc trước, quay về sẽ mời ngươi uống rượu.

Nói xong hắn ta định chạy, ta gọi hắn ta lại:

“Ngươi chờ đã.”

Bóng lưng An Gia Dũng cứng đờ, lúc này mới dè chừng quay đầu lại, nịnh nọt cười nói:

“Vẫn còn chuyện gì à?”

Ta nói trước kia chúng ta đã bàn bạc xong, ngươi còn nợ ta ba cái đầu đấy. Vừa nói ta vừa bật điện thoại di động lên:

“Bây giờ ta rảnh rỗi, ngươi bắt đầu đi.”

Hàm răng của An Gia Dũng thoáng cái lập tức cắn chặt, gắt gao nhìn chằm chằm ta như thể muốn ăn thịt của ta, ta mỉm cười quay lại nhìn Uông Tình Tình.

Uông Tình Tình lập tức bước về phía trước một bước, An Gia

Dũng không hề chần chờ thêm giây phút nào nữa, lập tức quỳ gối trước mặt ta, rầm rầm dập đầu ba cái, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Cám ơn Lý đại sư!”

Mấy người xem xe kia ngược lại đều hoảng sợ, xì xào bàn tán, cũng có người giống như đang xem kịch chụp lại cảnh này.

Ta cũng đã chụp lại, tiện tay gửi đến nhóm bạn cùng lớp, tin tức nhóm bạn học lập tức nổ tung, ta khóa màn hình không thèm nhìn mà nhét điện thoại vào trong túi, giấu sâu công lao và danh tiếng, lập tức dẫn theo Uông Tình Tình và Trình Tinh Hà rời khỏi nhà xe, lại nghe thấy An Gia Dũng nghiến răng nghiến lợi nhỏ giọng nói thầm:

“Lý Bắc Đẩu, chuyện này vẫn chưa xong với ngươi đâu!”

Ta vừa quay đầu lại, An Gia Dũng bị dọa lui vài bước, sắc mặt thay đổi thành khuôn mặt tươi cười giống như kịch hát Tứ Xuyên, lần này, ta lại nhìn thấy Cao Á Thông cũng gắt gao nhìn chằm chằm ta.

Ánh mắt kia u ám, nhưng phát hiện ta nhìn nàng, nàng lập tức đổi thành bộ dáng người súc vật hiền lành và mỉm cười với ta, vẫn là đôi mắt sáng liếc nhìn.

Ta thấy người chết còn không sợ, nhưng không biết vì sao lại cảm thấy Cao Á Thông làm cho người ta sợ hãi, phía sau lưng cũng nổi da gà.

Ra khỏi cửa, ta nhìn một sự phản chiếu trên một chiếc xe khác ở trên đường, nhìn thấy Uông Tình Tình vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nhà xe, ta thuận miệng hỏi nàng:

“Không cam lòng?”

Uông Tình Tình nặng nề gật đầu:

“Không cam lòng, nhưng mà...”

Nàng nhìn ta trong hình ảnh phản chiếu, rất thành khẩn nói:

“Ca, mặc dù nghề nghiệp của ta không vinh quang, nhưng ta biết tốt xấu, lần này nếu không có ngươi, từ lâu đã không có ta rồi, cho nên ngươi nói cái gì là cái đó, không muốn ta trở về, ta sẽ không bao giờ trở về nữa.”

Đừng nói, tính cách này của Uông Tình Tình còn rất thú vị, mối thù này cũng có thể buông xuống, ta lập tức nói cho nàng biết, ta không phải không cho ngươi báo thù, chỉ là hiện tại vận khí của An Gia Dũng đang thịnh, chúng ta tạm thời không thể nào làm gì hắn, nếu có thể, ngươi giúp ta một việc.

Uông Tình Tình lập tức kích động, ở sau lưng ta gật đầu lia lịa:

“Ca, chuyện gì ngươi chỉ cần nói một câu thôi, để có thể trả ơn cho ngươi, muốn ta làm gì ta cũng làm!”

Ta nói ta cũng không cần ngươi làm cái gì cho ta, chưa nói đến ơn nghĩa, ta chỉ muốn nhờ ngươi tạm thời ở bên cạnh An Gia Dũng, đừng để hắn phát hiện, xem hắn trong khoảng thời gian này có gặp mặt người nào đặc biệt không.

Cải mệnh cũng không khác gì phẫu thuật thẩm mỹ, cần phải thường xuyên duy trì, cho nên cách một khoảng thời gian, hắn chắc chắn phải gặp mặt người đã cải mệnh cho hắn, để cho Uông Tình Tình theo dõi hắn, ta có thể biết người phía sau hắn rốt cuộc là ai, còn tính toán xem vẫn may bị cưỡng ép thay đổi của hắn khi nào mới dừng lại.

Chuyện giữa ta và hắn không thể bỏ qua dễ dàng như thế được.

Nghe vậy, Uông Tình Tình đã hiểu lập tức liên tục gật đầu, sau khi đồng ý đã biến mất khỏi hình ảnh phản chiếu.

Trình Tinh Hà lắc đầu, nói là ta xem như đã phát hiện, người như ngươi thật sự đã dẫm phải mệnh cứt chó rồi.

Ta nói còn không phải vì thường xuyên có chó đi theo bên cạnh sao.

Trình Tinh Hà hiểu rõ, biết lời này của ta có ý gì, lập tức muốn đạp ta nhưng bị ta tránh thoát, hắn chặn xe muốn đến bệnh viện huyện - hai trăm ngàn này rốt cuộc cũng gom đủ, lão đầu nhi được cứu rồi.

Trình Tinh Hà mặt dày mày dạn theo ta lên xe, hỏi:

“Tiền ngươi nợ ta khi nào mới tính đây? Nếu không còn phải trả thêm lãi suất nữa.”

“Vậy ngươi cứ tính thêm thôi.”

Dù sao ta cũng không trả trước.

Giao tiền xong, ta lau mặt cho lão đầu nhi, cuối cùng trong lòng cũng buông xuống được một chuyện, kiếm ba trăm ngàn này không dễ dàng, nhưng ta lại thật sự gom đủ rồi.

Chương 42 - Tử Khí

Chương 42: Tử Khí

Ngồi bên cạnh lão đầu nhi, bỗng nhiên ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, vừa nhắm mắt lại đã nghĩ đến một giấc - đừng nói, vừa nghĩ đến sẽ mơ thấy người phụ nữ kia, trong lòng sẽ có chút chờ mong, nhưng lại nghĩ đến hạt châu kỳ quái, miếng vảy và những con rắn trong cửa hàng đồ cổ kia, ta ngay tức thì lại không dám ngủ nữa.

Tiền của lão đầu nhi là gom đủ rồi, nhưng chuyện trên người ta vẫn chưa thể biết rõ...thật sự có liên quan đến Thiên Sư phủ sao?

Trình Tinh Hà thì lại ở một bên ngủ ngáy khò khò, làm cho người ta vô cùng phiền não. Ta đang muốn đạp hắn hai cái, chủ tiệm đồ cổ bỗng nhiên tới tin nhắ, nói là chuyện hạt châu đã điều tra rõ ràng, bảo ta nhanh chóng qua đó một chuyến.

Ta còn nhớ tới, vốn muốn dùng hạt châu để xoay tiền cho lão đầu nhi khám bệnh, hiện giờ số tiền này đã gom đủ rồi, hạt châu cũng không quan trọng nữ - huống chi hạt châu kia tới không rõ ràng, khó tránh khỏi có lai lịch gì đó, ta lập tức qua đó.

Chủ cửa hàng đồ cổ không hẹn với ta ở phố cửa hàng, mà lại hẹn ở cửa hàng trang sức lớn nhất trong huyện. Đúng rồi, hắn nói là mang đi cho bạn hắn làm giám định, có lẽ chính là chỗ này.

Đây là lần đầu tiên ta đến đây, cửa hàng trang sức khá lớn, rất trống trải, ta theo địa chỉ vào một phòng VIP, kết quả cửa vừa mở ra nhưng không nhìn thấy ông chủ cửa hàng đồ cổ đâu, lại nhìn thấy một lão đầu nhi mặc đồ đường trang, có lẽ là bạn của ông chủ cửa hàng đồ cổ.

Bởi vì trong tay lão đầu nhi đó đang cầm hạt châu kia.

Lão đầu nhi nhìn ta, khẽ mỉm cười:

“Tiểu ca, hạt châu này ngươi lấy từ đâu ra thế?”

Ta rất biết nhìn người, biết ánh mắt kia của hắn nhìn mình tràn đầy sự nghi ngờ và dò xét, điều này khiến ta rất khó chịu. Ta nói là móc ra từ trong một tổ chim, hắn cũng chưa chắc tin, dứt khoát hỏi lại một câu, hạt châu này có vấn đề gì sao?

Lão đầu nhi tránh không trả lời, chỉ thúc giục ta mau nói ra lai lịch của hạt châu.

Tính cách của ta là, ngươi đối xửa với ta như thế nào ta sẽ đối xử với ngươi thế đó, lão đầu nhi này như thể đang thẩm vấn phạm nhân, ta dựa vào cái gì phải nói rõ ràng với ngươi? Thế nên ta nói, nếu ngươi không nói thì trả lại hạt châu cho ta, bây giờ ta không muốn bán nữa.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động có một tin nhắn đến, là một số lạ, mở ra để xem, ta lập tức sửng sốt, trên đó chỉ có bốn từ:

“Nguy hiểm, chạy nhanh!”

Ý gì đây, gửi nhầm sao?

Không đợi ta buông điện thoại xuống, bỗng nhiên trong phòng có rất nhiều người đồng loạt xông vào, mấy đôi tay đồng thời gắt gao đè ta xuống đất như thể bắt phạm nhân vậy, thậm chí ta còn nghe thấy tiếng bộ đàm nói là bắt được rồi.

Ta thoáng cái lập tức mơ màng, mẹ nó, tình huống gì thế này? Những người này là ai, ta đã làm gì sai chứ?

Lướt qua những người giữ cánh tay của ta, ta thấy người phụ nữ kia - người phụ nữ trên xe thương vụ của Thiên Sư phủ! Đôi mắt phượng đen nhánh của nàng đang lạnh lùng nhìn chằm chằm ta.

Ta lập tức phát hiện, trên ấn đường của nàng rất giống lão đầu nhi râu chuột, cũng có tử khí nhàn nhạt.

…

Cô gái cao quý này là người của Thiên Sư phủ, lại cùng một phe với râu chuột? Không, quan trọng hơn là họ muốn làm gì ta? Muốn tiền thì ta không có tiền, muốn thân phận cũng không có thân phận, chẳng lẽ muốn bán thận của ta? Mẹ kiếp, người nào cũng có vẻ đàng hoàng lịch sự, tại sao còn xấu xa hơn bang Lưỡi Rìu thế.

Còn có ông chủ cửa hàng đồ cổ, dù gì cũng nhìn ta lớn lên, thứ nhất ta không đào mộ nhà hắn, thứ hai cũng không đạp cửa nhà hắn, thế nhưng lại lừa gạt ta như thế.

Lúc này cô gái kia ngồi xổm xuống, mặt không chút cảm xúc nhìn ta, giống như không coi ta là người mà xem như một đồ vật gì đó để quan sát - hình như là đang cho ta xem tướng.

Lần này, CMN, nàng cách ta rất gần, ta ngửi thấy một mùi thơm của vật liệu gỗ, kèm theo một chút lạnh lẽo và một chút thần bí, rất cân xứng với nàng.

Không thể không thừa nhận, dù ta biết nàng không phải là người tốt, nhưng nhận xét chính xác về nhan sắc, nàng thật sự rất xinh đẹp.

Nhưng trong nháy mắt ý nghĩ này xuất hiện, ngón trỏ tay phải của ta giống như bị một vạn cây kim đâm vào cùng lúc, đau như muốn nổ tung, mấy lần trước cũng từng bị đau nhưng hoàn toàn không dữ dội như lần này, ta nhịn không được lập tức kêu thảm thiết.

Cô gái kia nhướng mày nhìn người của ta, mấy người kia lập tức hoảng hốt, vội vàng tự chứng minh trong sạch:

“Không phải ta làm, không phải ta làm.”

Ta vừa suy nghĩ, dứt khoát rơi xuống dốc lừa, một nam diễn viên bị ma nhập rên lên - ta đã được xem trọng, vị trí cửa ngay sau lưng người phụ nữ kia, chỉ cần những tên to khỏe này buông lỏng, ta có lòng tin có thể tìm cơ hội chạy ra ngoài.

Chương 43 - Hạt Châu

Chương 43: Hạt Châu

Khi còn bé lão đầu nhi đánh ta, ta đều có thể từ bàn tay sắt của hắn chuồn ra ngoài, đám người này ỷ vào nhiều người mà bắt nạt kẻ yếu thì nhằm nhò gì.

Quả nhiên, cô gái kia lên tiếng:

“Buông ra.”

Giọng nói này...Quả thực khiến tim người ta run rẩy, thật êm tai!

Cơn đau trên ngón trỏ vốn đã dịu xuống, nhưng theo ý nghĩ này của ta, mẹ nó, còn đau gấp đôi so với lúc nãy, cố gắng hình dung thì thật giống như đầu ngón tay bị cắm vào trong đồ gọt bút chì!

Ta đổ mồ hôi hột dữ dội, răng hàm sau sắp cắn nát, nhưng ta cảm giác được những bàn tay ấn ta xuống đã thu lại hết rồi.

Chính là chờ thời khắc này, ta dùng tốc độ nhanh nhất từ dưới đất lật lên, áp sát bên trái người cô gái kia, lập tức vọt thẳng hướng ra ngoài cửa – phản ứng của ta vẫn luôn nhanh hơn người bình thường, huống chi ta còn từng luyện điền kinh, người bình thường căn bản không thể nào ngăn cản được ta.

Nhưng ta tuyệt đối không ngờ người phụ nữ kia chỉ nhẹ nhàng xoay người, dùng tốc độ gần như nhanh ngang ta và bắt lấy cánh tay của ta, ngón tay mảnh khảnh mạnh mẽ kéo ta về phía sau, ta lập tức nhìn thấy trần nhà bay qua trước mắt, tiếp theo nghe thấy sau ót một tiếng giòn vang, cơn đau mới lan tràn ra, dường như có sự ẩm ướt lan tràn trên tóc ta, mẹ nó, chảy máu.

Xung quanh câm như hến, ta lấy tư thế hoàn toàn mới ngửa mặt, một lần nữa nằm trên mặt đất, nhìn đèn chùm xa hoa trên đỉnh đầu, cuối cùng cũng hiểu được vì sao những người đó lại sợ người cô gái này như vậy.

Cô gái kia giống như không có chuyện gì, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói:

“Sao không kêu?”

Mẹ Trương Vô Kỵ từng nói một câu, nguyên câu thì ta không nhớ rõ nhưng đại khái ý là chỉ người phụ nữ xinh đẹp cũng không phải là người tốt, quả nhiên không sai.

Cô gái ngồi xổm xuống, ta thấy khuôn mặt của mình phản chiếu trong đôi mắt phượng của nàng, nàng nói tiếp:

“Ta hỏi ngươi, hạt châu kia từ đâu ra?”

“Ta nói là móc ra từ trong tổ chim, ngươi tin không?”

Nàng còn chưa nói gì, lão đầu nhi vừa rồi thẩm vấn ta lạnh lùng nói:

“Nói bậy! Giao Châu sao có thể tự mình bay đến tổ chim?”

Giao Châu? Thật hay giả?

Ông cậu ba đã nói với ta, xà thành khí hậu vi giao, giao thành khí hậu vi long, động vật biết tu hành đều có nội đan, giao long chính là dựa vào tu giao châu hóa rồng, trong truyền thuyết, ăn thứ này vào phải thành tiên!

Chẳng lẽ, người phụ nữ trong mộng cho ta cái này, là đối tốt với ta?

Lúc này một người đàn ông trẻ tuổi vẻ mặt sắc bén lạnh lùng xen vào:

“Đỗ tiên sinh, ta thấy thằng nhóc này có rất nhiều điểm đáng nghi, chi bằng đưa hắn về từ từ tra khảo.”

Ta từ trong dư âm chấn động ở não dần dần tỉnh táo lại nói:

“Các ngươi điên rồi, các ngươi đang phạm pháp đấy biết không!”

Ánh mắt người đàn ông trẻ tuổi kia vẫn rất lạnh lùng:

“Loại pháp luật đó không quản được chuyện của bọn ta.”

Móa ơi! Lúc này, ta nhìn thấy khí trên mặt người đàn ông trẻ tuổi này, nhịn không được nói:

“Ngươi không có được cô gái ngươi thích nên tức giận, đang không có chỗ trút giận phải không? Ta nói cho ngươi biết, người ta chướng mắt ngươi chính là vì ngươi có lòng dạ hẹp hòi, luôn luôn nghi ngờ, không có việc gì sao không đi tìm nguyên nhân từ bản thân mình đi, bớt hãm hại người vô tội?”

Lời này vừa ra khỏi miệng, người xung quanh đều sửng sốt, không thể tưởng tượng nổi nhìn người đàn ông sắc bén kia.

Biểu cảm của người đàn ông cũng thay đổi:

“Ngươi vừa nói gì?”

Gian môn của người đàn ông này thất hỏa, một mảnh đại hồng, hiển nhiên là cầu mà không được, nóng lòng tức giận muốn trút giận, không làm sao lông mày biến đen, ta thấy chính vì cái này, người ta mới không thèm nhìn đến hắn.

Người đàn ông kia lập tức rất xấu hổ, người xung quanh hiển nhiên trong lòng cũng biết rõ, đều giống như đang nín cười.

Người phụ nữ được gọi là Đỗ tiên sinh đó nhìn ta, đột nhiên nói:

“Ngươi biết vọng khí?”

Lúc này, bên ngoài truyền đến những tiếng thét chói tai, còn có tiếng đồ vật bị lật đổ, ta nhớ ra bên ngoài là cửa hàng trang sức, trong lòng nghĩ chẳng lẽ có cướp của tới đây?

Không đúng...Ngoài ra còn có một âm thanh - sột soạt, tiếng đồ vật trượt xuống!

Ta híp mắt lại, từ khe cửa nhìn thấy trong cửa hàng đồ cổ xuất hiện màu xanh nhạt, lập tức nhịn đau đầu bò dậy:

“Có thứ gì đó vào được rồi!”

Lời còn chưa dứt, cánh cửa rầm một cái đã bị phá vỡ, ta vừa nhìn mà cả người đã nổi da gà hết cả lên.

Có vô số con rắn bên ngoài!

Những con rắn kia giống như trong mặt tiền của chủ cửa hàng đồ cổ, màu sắc khác nhau, số lượng kinh người, lần trước là thảm trải sàn rắn, đây là lũ lụt rắn!

Hơn nữa, một giọng nói âm trầm từ bên ngoài vang lên:

“Trong số các ngươi ai đã trộm đồ của ta, mau trả lại cho ta!”

Chương 44 - Sao Ngươi Lại Tới Đây?

Chương 44: Sao Ngươi Lại Tới Đây?

Bên ngoài hành lang có một bóng dáng người phụ nữ gầy gò, trên người mang theo thanh khí nhàn nhạt - mặt tam giác!

Tuy rằng tình huống đến rất gấp gáp, nhưng những người này đều đã được huấn luyện nghiêm chỉnh để đối phó những tình huống thế này, quả nhiên là tinh anh, ta phản ứng rất nhanh, phát hiện cửa sổ rất lớn nên quyết định nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, ta thông qua kính phản chiếu nhìn thấy người phụ nữ họ Đỗ kia có điểm không đúng lắm.

Những người khác đều đang đối phó với rắn, duy chỉ có sắc mặt nàng tái nhợt không nhúc nhích, tuy rằng dường như đang cố gắng kiềm chế, nhưng hai tay khẽ phát run.

Hình như nàng rất sợ rắn.

Trùng hợp đúng lúc này, trước mặt nàng có một người bị rắn quấn chân ngã xuống đất, con rắn còn lại theo người ngã xuống kia lập tức trượt đến dưới chân nàng.

Nàng cũng không còn năng lực như lúc đối phó ta vừa rồi, chỉ liều mạng lui về phía sau, nhưng phía sau chính là một cái bàn, hoàn toàn không thể lui được nữa. Ta còn nhìn ra, tai ách cung của nàng có một cỗ hắc khí, hiển nhiên gần đây sẽ gặp phải kiếp nạn, chẳng lẽ chính là tình huống hiện tại?

Ta cũng không biết bản thân nghĩ gì, lại nhảy qua hai bước và cõng nàng trên người.

Rất lâu sau đó, mỗi khi ta nhớ lại quyết định này, ta đều cảm thấy lúc đó có thể mình đã uống lộn thuốc rồi.

Mà những con rắn kia vẫn như lúc trước, vừa đụng phải ta lại giống như ta còn độc hơn cả chúng, chúng liều mạng lui về phía sau và một lần nữa nhường cho ta một con đường.

Người phụ nữ họ Đỗ khó tin nhìn ta, ta quay lại chạy về phía cửa sổ, nhưng người phụ nữ họ Đỗ lập tức dùng cánh tay siết chặt ta:

“Chờ đã!”

Ngọn lửa giận của ta lập tức nổi lên, cứu ngươi là tình cảm, không cứu ngươi là bổn phận, vậy mà ngươi thật sự coi ta là ngựa cưỡi thế ư?

Nhưng còn chưa kịp mắng, ta lập tức biết vì sao nàng lại làm như vậy - hạt châu kia không biết từ lúc nào đã rơi xuống đất, một con rắn đang muốn nuốt hạt châu vào.

Trong lòng ta tự nhủ làm người tốt phải làm đến cùng, coi như kiếp trước ta nợ ngươi đi, vì thế ta dùng một tay đè chân nàng lại, một tay cầm hạt châu lên - tư thế này vô cùng mập mờ, ta cảm giác được, lúc nàng dán vào da ta, phần da chỗ đó lập tức nóng lên.

Hạt châu đến tay, số người còn lại của Thiên Sư phủ vẫn bị nước lũ của rắn quấn lấy, ta chạy đến cửa sổ, nhưng vừa duỗi đầu suýt chút nữa mắng mẹ nó - ta quên mất, đây là lầu bảy, nhảy xuống thì chắc đổ máu tại chỗ mất.

Nhưng phía dưới cửa sổ có một cái máy điều hòa ở bên ngoài, cũng có thể chứa một chân, nếu ta đạp xuống, nói không chừng thật sự có thể chạy thoát.

Cho nên ta lại hỏi người họ Đỗ:

“Ngươi có sợ độ cao không?”

Nàng miễn cưỡng lắc đầu.

Vậy thì tốt rồi, nhưng lần này trong tay sẽ không nắm được hạt châu, dù sao bình thường cũng ăn uống không sạch sẽ mà vẫn không bị bệnh, ta lập tức nhét hạt châu vào trong miệng, một tay cõng nàng một tay trèo qua cửa sổ, dứt khoát nhảy xuống.

Kết quả vừa nắm lấy lan can, nó nóng đến mức khiến ta run rẩy, may mà không buông tay, đúng rồi, hôm nay ba mươi lăm độ, lan can sắt bị phơi nắng có thể nướng chín cả thịt. Nhưng ta vẫn cắn răng kiên trì…trên tay ta nắm giữ hai mạng người, chịu không nổi cũng phải cố gắng.

Người phụ nữ họ Đỗ nhìn chằm chằm tay tôi, mím môi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Nhưng đúng lúc này, một thứ vừa to vừa dài bất chợt từ trên cao thòng xuống, là một con rắn, nó lè lưỡi nhắm thẳng vào bọn ta - bốn cái răng nanh nhọn hoắt, là rắn độc.

Người phụ nữ họ Đỗ lập tức căng thẳng, cánh tay thoáng cái siết chặt ta, tuy là nàng cũng nhẹ, nhưng dầu gì cũng là trọng lượng mấy chục cân, dưới chân ta lại không chắc chắn, thoáng cái làm ta phải nghiêng xuống

Gió gào thét bên tai ta, ý nghĩ duy nhất trong lòng ta là rất may mắn - may mắn vì ta đã gom đủ tiền thuốc men.

Đúng lúc này, một bàn tay không biết từ đâu vươn ra, nắm chặt cổ tay ta.

Bàn tay này nhơm nhớp còn dính chút muối ớt.

Đầu Trình Tinh Hà từ một mặt cửa sổ thò ra, trong miệng còn nhai chút thịt khô.

Ta rất ngạc nhiên:

“Sao ngươi lại tới đây?”

Không phải là người này đang ngủ trong bệnh viện sao?

Trình Tinh Hà nhìn ta, đau lòng nhức óc nói:

“Ngươi nói chuyện đúng là không có lương tâm, ta không phải tới cứu ngươi thì chẳng lẽ tới trộm thịt khô à?”

Hình như vậy.

Chờ hạ cánh an toàn, trái tim ta lại nhấc lên, thân thủ của cô gái này rất tốt, sẽ không muốn công chính nghiêm minh bắt ta nữa chứ? Một mình ta không phải là đối thủ, không biết cộng thêm Trình Tinh Hà thì có đủ dùng hay không.

Cô gái dường như nhìn ra những gì ta nghĩ, nàng nói:

“Ngươi yên tâm, ta thấy ngươi không giống một tên trộm, ta tin ngươi.”

Phải, trên đời này làm sao có thể có một tên trộm đi cứu người chứ! Coi như nàng có chút tình người.

Chương 45 - Bình Tĩnh Phá Thế Cục

Chương 45: Bình Tĩnh Phá Thế Cục

Đúng rồi, hạt châu vẫn còn ở chỗ ta, cùng lắm là ta trả lại cho nàng thôi.

Nhưng nghĩ đến đây, ta mới trợn tròn mắt - mẹ nó, hạt châu vừa rồi còn ngậm trong miệng lại biến mất từ lúc nào rồi? Đồ vật kia cũng không nhỏ, ta thế nhưng nuốt thế nào cũng không biết là sao?

Ta chỉ có thể xấu hổ nói:

“Hay là chờ lúc nào ta đi vệ sinh rồi trả lại cho ngươi, yên tâm, sau đó ta sẽ làm sạch cho ngươi.”

Sắc mặt người họ Đỗ tối sầm lại, miễn cưỡng nói:

“Không cần, Giao Châu kia...Không ra được.”

Dạ dày của ta là axit dạ dày, cũng không phải là axit sulfuric, theo lý thuyết thì không thể hòa tan được chứ?

Nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là Giang què và ta chỉ còn sống chưa đến bốn mươi ngày, ta lập tức hỏi người họ Đỗ:

“Nếu các ngươi đã tới, vậy đúng lúc ta cũng có chuyện muốn hỏi, các ngươi và Cửu Long Áp Quan...”

Nhưng lời này còn chưa nói hết, ta lại cảm thấy Trình Tinh Hà len lén giẫm chân ta, hiển nhiên là không muốn để cho ta nói.

Sao vậy? Thật vất vả mới tìm được cơ hội này đấy?

Nhưng người họ Đỗ đã nghe ra:

“Ngươi cũng biết chuyện Cửu Long Áp Quan ư?”

Ta nảy ra một nghi vấn, lại mơ hồ nói:

“Cứ cho là thế đi, nghe nói đồ đạc dưới đáy của Cửu Long Áp Quan đã bị Thiên Sư phủ các ngươi thả ra...”

“Không phải.”

Người họ Đỗ nói chắc như đinh đóng cột:

“Thứ kia quả thật đã bị người ta mang đi, nhưng bọn ta cũng đang bắt người kia...không biết người đó có lai lịch thế nào, vì thứ đó mà ngay cả mạng cũng không cần.”

Trái tim ta lập tức lạnh đi - tôi, chính là người mang thứ đó đi. Cho nên ta mới hỏi nàng những thứ đó có ý nghĩa gì?

Nàng nói cho ta biết:

“Theo lý thuyết thì những thứ kia căn bản không ra được...trừ phi có một người có mệnh cách đặc biệt, lấy cơ thể của mình làm bình chứa và mang nó ra, thứ kia chỉ cần ở trên cơ thể người đó trú ngụ bốn mươi chín ngày, lập tức lấy mạng của người đó làm huyết tế, lấy lại tự do.”

Cái gọi là mệnh cách đặc biệt, chính là sinh vào giờ Thìn ngày Thìn tháng Thìn năm Thìn?

Ta khống chế nhịp tim ngày càng đập mạnh và hỏi, vậy nếu như tìm được người chứa đựng đó, các ngươi sẽ làm thế nào?

Nàng nhẹ nhàng trả lời:

“Chôn sống Cửu Long Áp Quan, sửa chữa cục phong thủy.”

…

Ta suýt nữa đứng không vững nổi...chôn sống á?

Trình Tinh Hà quay sang nhìn ta, trông điệu bộ có vẻ đắc ý, như kiểu:

"Ngươi coi đó".

Mọe nó, may mà không nói ra, nếu không chẳng phải ta sẽ phải tham gia vào đội hình ngựa gỗ vàng mã hay sao? Mà thêm nữa...những người đó trước kia chưa từng sống quá bốn mươi chín ngày. Chẳng lẽ là họ âm thầm ra tay?

Ta liền cẩn thận hỏi lại họ Đỗ:

"Vậy...các ngươi đã chôn sống bao nhiêu vật chứa rồi?"

Họ Đỗ nhướng mày:

"Cửu quỷ ép quan tài mới phá mấy ngày trước thôi, trước đó chúng ta chưa từng bắt được cái nào."

Vậy thì quái lạ, Trương Thắng Tài kia mang thần mệnh, sao lại chết được?

Ta đánh bạo hỏi thêm câu nữa:

"Bắt được vật chứa xong không chôn sống không được à? Có phải là có thể thoải mái đuổi vật kia ra ngoài không?"

Không thể có cách vẹn cả đôi đường được hay sao? Tốt xấu gì cũng là mạng người đó!

Họ Đỗ nói như chém đinh chặt sắt:

"Không còn cách nào khác. Một khi vật kia đã ở trên người sẽ hợp hai làm một cùng vật chứa, không thể đuổi ra được. Mà nữa, cửu quỷ ép quan tài ảnh hưởng rất đớn đến cục trận phong thủy, nếu vật kia bị ép ra ngoài cũng sẽ gây phiền phức rất lớn, chúng ta không thể nào mạo hiểm như vậy được."

Mà lý do họ giao châu vội như vậy cũng vì giao châu có thể coi là manh mối giúp họ bắt được vật chứa trong cửu quỷ ép quan tài.

Nói xong nàng nhìn về phía ta:

"Ngươi hỏi nhiều như vậy có phải là có manh mối gì rồi hay không?"

Ta bắt đầu rợn hết da gà sau lưng, lắc đầu liên tục:

"Không có không có."

Nàng nhìn ta cực kỳ nghiêm túc:

"Lý Bắc Đẩu."

"Hả?"

Ta bật thốt lên theo bản năng. Chẳng lẽ nàng phát hiện ra ta nói láo?

Đôi mắt phượng lạnh nhạt của nàng lại lần nữa hướng về phía ta:

"Ta nhìn trúng ngươi rồi."

Lòng ta lập tức nhảy dựng lên. Con mẹ nó, nàng ta đang tỏ tình với ta đấy à? Chẳng lẽ nàng mới gặp đã yêu ta rồi sao? Có phải hơi nhanh rồi không?

Không đợi ta trả lời, nàng đã đưa cho ta một chiếc danh thiếp:

"Gần đây chúng ta rất cần một người mới như ngươi. Ngươi mà đồng ý thì đến đây tìm ta."

Ta choáng váng. Bảo ta đến Thiên Sư phủ? Ta đến làm mẹ gì? Vừa ăn cướp vừa la làng hả?

Nhưng ta nhớ ngay đến tên què họ Giang, chiếu theo Uông Tình Tình nói, tên họ Giang què quặt đầu têu phá thế này, chẳng phải cũng là người của Thiên Sư phủ hay sao?

Ta liền hỏi:

"Thiên Sư phủ của các ngươi, có tên què nào họ Giang không?"

Hắn mới thật sự là người phá bĩnh thế cục đó!

Chương 46 - Mời Ăn

Chương 46: Mời Ăn

Nàng nghe xong, trong đôi mắt phượng lập tức ánh lên vẻ giảo hoạt:

"Người họ Giang ở Thiên Sư phủ rất nhiều, ta không thể biết hết được. Nếu ngươi muốn tìm người này thì tự đi mà đến Thiên Sư phủ tra xem."

Lúc này, đàn em của nàng tới. Nàng để lại một câu: "Chờ tin của ngươi". Dáng ngươi mảnh khảnh loáng cái đã đi ra ngoài, trong không khí chỉ con hương gỗ thơm.

Trình Tinh Hà huých vai ta mấy phát:

"Có phải hồn của ngươi cũng đi theo Đỗ Hành Chi rồi không?"

Đỗ Hành Chỉ? Ta lúc này mới lấy lại tinh thần, trông thấy ba chữ này trên tấm danh thiếp.

Trình Tinh Hà vừa nhâm nhi ít hạt khô chẳng biết móc đâu ra, vừa nói:

"Ta khuyên ngươi đừng mê nàng ta quá, dù nàng ta trẻ, nhưng lại là thủ lĩnh của Thiên Sư phủ trong lĩnh vực phong thủy, xuất thân từ Đỗ gia của Tây Xuyên nổi danh nhất giới phong thủy. Nàng ta giống như đỉnh Everest, khó mà trèo cao."

Ta quay sang nhìn hắn:

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

Trình Tinh Hà sững sờ, cái tay bóng mỡ thịt đặt lên trán ta:

"Ngươi sốt rồi đấy à? Ta là chủ nợ của ngươi đó!"

Ta hất tay hắn ra:

"Không phải ngươi cũng đang tìm tên què họ Giang sao? Ngươi còn biết nhiều chuyện về thần mệnh như vậy, ngươi rốt cuộc có quan hệ gì với tên què họ Giang kia?"

Ánh mắt trong suốt của Trình Tinh Hà lập tức tối sầm lại, vừa định lên tiếng thì một loạt tiếng rào sắt vang lên, sau đó là tiếng hét thảm thiết của một bà cụ:

"Ai đó mau đến đây! Có trộm!"

Lúc này ta mới kịp phản ứng. Gian phòng này là phòng ở, trên ban công toàn là thịt khô.

Vậy mà bảo không đến trộm thịt khô!

Trình Tinh Hà kịp thời trốn bay trốn biến, túm lấy ta ngay, chạy khỏi ban công. Nhưng đây là lầu ba lận, cũng có nguy hiểm nhất định...Nhưng mà, đối diện vừa hay có cái ban công nhô ra, nếu có thể nhảy qua thì ok.

Nhưng mà nếu té xuống thì...

Trình Tinh Hà mở mồm rất chính nghĩa:

"Ta là chủ nợ rất tình nghĩa với con nợ, muốn chết thì cùng chết."

Ta bỗng cảm thấy hơi cảm động, đúng là lần đầu tiên có người nói với ta mấy câu kiểu như" "muốn chết thì cùng chết".

Sau đó hắn lập tức thêm một câu:

"Ngươi đi trước đi."

CM nhà nó, ngươi muốn ta làm chuột bạch thì cứ nói thẳng.

Lúc này bà cụ đã bắt đầu báo cảnh sát. Ta còn phải điều tra vụ cửu quỷ ép quan tài, không thể bị bắt được. Ta nắm chặt lấy lan can, dùng toàn bộ cơ bắp ở chân để đu tới. Mấy món đồ đang phơi nắng xuyên qua mặt ta, ta nghe thấy một tiếng "phịch" vang lên mới chắc chắn mình đã tiếp đất an toàn.

Nhưng mà, ta loáng thoáng cảm thấy có gì đó hơi sai sai. Trước kia ta có thể nhẹ nhàng nhảy qua như thế này à? Ban nãy có cảm giác như cưỡi mây lướt qua. Dù ta đã từng luyện điền kinh, nhưng cũng không đến mức có tố chất cơ thể như thế được, như thể đã thông hai mạch Nhâm Đốc vậy.

Không để ta có nhiều thời gian suy nghĩ, Trình Tinh Hà cũng nhảy tới. Hai chúng ta như đôi chim én, vượt nóc băng tường xong thì chạy về cửa hàng đường phố.

Khi vào tiệm tạp hóa Tú Liên uống mấy chai coca, ta mới cảm thấy mình đã về lại nhân gian. Từ khi vào chỗ đất cửu quỷ ép quan, ngày nào mạng sống cũng lơ lửng như trên cáp treo, đù má quá là đáng sợ.

Chưa thở ra được tiếng nhẹ nhõm thì ta lại gấp ầm lên. Ta phải làm sao để sống sót đây? Trừ phi ta có thể đuổi vật kia khỏi tay ta.

Nhưng theo lời Đỗ Hành Chỉ nói. Vật kia bây giờ đã dung hòa làm một với ta, không thể đuổi ra được. Cách duy nhất chính là tìm ra được tên què họ Giang. Chắc chắn hắn biết sự thật đằng sau, nên ta vẫn còn chút hy vọng sống.

Không đợi ta nghĩ ra gì, Tú Liên đưa đầu sang nói với ta:

"Anh Bắc Đẩu, bà Ngô thu điện nước hôm nay đến tìm ngươi mấy lượt, có phải gần đây ngươi chưa đóng tiền hay không? Nhanh chóng đưa trước đi, trời nóng điên lên thế này, cắt điện sẽ ép chết ngươi đó."

Đúng, ta đã thiếu hơn ba tháng rồi. Bà Ngô kéo đến giờ chưa cắt đã là rất nhân từ rồi. Kể ra, bà cụ đưa tiền thuốc men cho, nhưng ngồi không thiền định an dưỡng, chờ chết cũng chẳng phải biện pháp. Phải tìm ra tên Giang què này, phải tìm ra cách, phải tiếp tục tìm kiếm...nếu thật sự không sống quá bốn chín ngày, thì ta cũng phải để bà cụ kiếm thêm mấy đồng chứ.

Nghĩ vậy, ta lại vác mặt sang.

Trình Tinh Hà gọi mấy cuộc, bất mãn hết sức:

"Anh trai nhỏ à, mấy nay ngươi kiếm được không ít tiền, nếu không trả nợ thì thôi, còn không mới chủ nợ ăn gì đó để giải tỏa nhờ."

"Ta mời ngươi ăn ít hải sản nhé."

Trình Tinh Hà sáng mắt lên:

"Thật à?"

Ta gọi Tú Liên:

"Cho hắn hai bịch rong biển, loại một đồng hai bịch ấy."

Trình Tinh Hà giơ chân lên:

"Lý Bắc Đẩu, ngươi còn không phải người hơn cái nhà máy da Hoàng Hạc ở Giang Nam!"

Ta tìm tờ hóa đơn điện nước, đến đóng tiền qua phiếu cư trú. Ta nhớ nó nằm trong hộp ở lầu hai, nhà bà cụ. Hộ khẩu các thứ giấy tờ của chúng ta đều nằm trong đó, mở lên quả nhiên thấy thật. Đến khi cầm tờ hóa đơn trên tay, ta phát hiện dưới đáy hộp còn để một quyển sách nữa.

Chương 47 - Thả Ta Ra

Chương 47: Thả Ta Ra

Cuốn sách kia đã ố vàng, có mùi ẩm móc, không biết đã qua bao nhiêu năm rồi. Ta bóp chặt mũi, giở nó lên, vừa nhìn đã thấy trên sách có hai chữ viết tay "Khí Giai".

Lòng ta chấn động. Đây là bí tịch liên quan đến vọng khí? Lật ra xem xét, quả nhiên là thế.

Phần trước toàn những nội dung ta đã học qua, nhưng từ giữa trở đi chính là cánh cửa thế giới mới...lão có vẻ cảm thấy đời ta không thấy nổi thanh khí nên không dạy nội dung sau khi thấy thanh khí.

Thì ra thầy phong thủy cũng chia Thiên Địa Huyền Hoàng, bốn giai. Thiên là cao nhất, Hoàng là thấp nhất, mỗi giai có bốn đẳng, nhập môn là Hoàng giai tứ đẳng, nhưng để trông thấy thanh khí thì phải bước vào được Hoàng giai tam đẳng!

Thăng một giai là có thể nhìn thấy thêm một loại khí, đương nhiên vọng khí sẽ càng chuẩn hơn! Nếu ta Nếu ta có thể tu thành cao giai, càng nhiều thấy nhiều thứ, có thể hy vọng tự cứu sẽ càng lớn hơn đúng không? Ta hưng phấn hơn. Vậy thì nhanh chóng mua bán cho nhiều, vừa tu công đức để thăng giai, vừa kiếm tiền.

Nhìn về sau, ta hiểu ra tia khí trong ấn đường kia có nghĩa gì. Hoàng giai là màu vàng, Huyền giai là màu lam, Địa giai là màu lục, Thiên giai là màu tím. Màu càng đậm thì đẳng cấp càng cao.

Nói như vậy, Thử Tu và Đỗ Hành Chỉ đều đã ở bậc Thiên giai tứ đẳng rồi sao? Thử Tu thì thôi, dầu gì hắn cũng đã tu hành cả đời, nhưng Đỗ Hành Chỉ mới bao nhiêu tuổi, làm kiểu gì được? Danh môn đúng là trâu bò mà.

Ta đang định xem tiếp, bỗng dưới lầu vang lên một tiếng nói:

"Bắc Đẩu, ngươi về rồi đấy à?"

Là tiếng của bà cụ Ngô. Mới đó đã đến thu tiền rồi!

Ta vội đi xuống lầu, cười đáp bà Ngô khoan hãy cúp điện nước nhà ta, ta đưa tiền ngay.

Nhưng bà cụ Ngô lập tức bắt lấy ta, hai mắt đẫm lệ:

"Ta không đến vì chuyện này đâu. Ngươi mau đi cứu em gái ngươi đi. Nàng trúng tà rồi!"

Ta sững sờ. Bà cụ Ngô có đứa cháu nội tên là Tuệ Tuệ, năm nay mới năm nhất đại học. Hồi còn bé chúng ta hay cùng chơi tập lái ô tô, thường ngày nói chuyện cùng khéo, ấm áp, hay gọi ta anh Bắc Đẩu, anh Bắc Đẩu. Biết nhà ta không có phụ nữ, trong nhà có món ngon gì cũng không quên bưng cho ta một bát.

Ta bảo bà cụ Ngô đừng vội, rốt cuộc Tuệ Tuệ bị làm sao.

Bà cụ Ngô lắc đầu, vừa lau nước mắt, vừa kéo ta vào nhà.

Nhà bà cụ Ngô cách đây không xa, qua mặt tiền ngõ nhỏ hai trăm mét đã đến nơi. Mặc dù Thương Điếm nhai có vẻ là một khu vực phồn hoa, nhưng trong ngõ như thôn làng, đủ thứ loại ô hợp chó má gì cũng có.

Chưa vào đến nhà bà cụ Ngô, ta đã ngửi thấy một mùi rất quái lạ...mùi tanh. Nhưng nơi này không ít rác, ta cũng không lấp làm lạ. Đến khi vào trong, ta thoắt ngây người. Tuệ Tuệ bị trói ở cây lựu trong vườn, không ngừng giãy dụa gào thét:

"Thả ta ra...Thả ta ra..."

Ta hỏi ngay bà cụ Ngô, sao đi nữa cũng đừng trói người ta như thế này chứ. Bà cụ Ngô quệt nước mắt, nói ta là nếu không trói lại, nàng sẽ chạy ra ngoài, chẳng biết chạy đi đâu nữa.

Quả nhiên, biểu cảm của Tuệ Tuệ không đúng thật. Biểu cảm ngây ngốc, nói chuyện cực kỳ hoang đường, không ngừng lặp đi lặp lại:

"Hắn đến đón ta rồi...Hắn đến đón ta...Ngươi thả ta đi...thả ta đi mà..."

Ai sắp đón nàng?

Bà cụ Ngô thở dài, xốc áo của Tuệ Tuệ lên. Ta vừa nhìn thấy đã giật nảy cả mình. Bụng của nàng lại đang phồng to lên như mang thai mười tháng vậy.

Nhưng không đúng. Tháng trước nàng còn đến cửa hàng tìm ta, vẫn rất bình thường. Không ai lại mang thai cái bầu to như thế trong vòng một tháng được.

Ta lập tức xem khí cho Tuệ Tuệ. Quả nhiên trên người nàng hầu như không hiện lên thanh khí.

…

Tuệ Tuệ bây giờ đang ở trạng thái mất tự chủ, không thể hỏi được gì. Ta liền hỏi bà cụ Ngô xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bà cụ Ngô vừa lau nước mắt vừa bảo ta, Tuệ Tuệ mới gần đây tự nhiên trở nên rất kỳ lạ.

Điều kiện nhà bà cụ Ngô không tốt, trừ thu phí điện nước thì phải bày hàng xiên nướng bán ngoài chợ. Mỗi lần Tuệ Tuệ về nhà, chuyện đầu tiên phải làm là giúp bà cụ Ngô xiên que. Nhưng thời gian đó Tuệ Tuệ cũng không phụ giúp, về nhà là ru rú trong phòng mình, cứ líu ríu không biết nói gì.

Bà cụ Ngô nghĩ có khi nào nàng yêu đương ai rồi không? Thế là hỏi nàng hằng ngày nói chuyện với ai đấy? Không ngờ Tuệ Tuệ lại ngơ ngác hỏi lại, đâu, nàng có nói chuyện với ai đâu? Gần đây không hiểu sao cứ mệt mỏi trong người, về nhà cái là đi ngủ ngay.

Bà cụ Ngô sợ là suy nhược cơ thể nên bảo Tuệ Tuệ đi bệnh viện xem sao. Nhưng Tuệ Tuệ chẳng những không đi, còn ngày càng mất kiên nhẫn với bà cụ Ngô.

Bà cụ Ngô buồn bực. Bé con luôn rất hiếu thảo, bây giờ lại bị làm sao thế này? Sau đó khi đi bán hàng, nàng thuận miệng kể với khách quen hay mua hàng.

Vị khách đó cũng rất nhiệt tình, nói mấy cô bé vốn thể âm, tính tình khác biệt như thế, hẳn là va phải thứ gì không sạch sẽ rồi? Nên bảo bà cụ Ngô đến miếu lớn xin tàn hương, khấn xong chuyện chắc sẽ ổn.

Chương 48 - Nghề Cũ

Chương 48: Nghề Cũ

Bà cụ Ngô thấy có lý, nên làm y theo vậy. Đưa tàn hương về, bỏ vào nước của Tuệ Tuệ. Chẳng ngờ, Tuệ Tuệ hôm ấy vừa uống nước xong đã ném thẳng cốc nước vào mặt bà cụ Ngô, chỉ thẳng mặt bà cụ mắng bà là lão bà chết tiệt, dám bỏ thứ để hại nàng vào, xem nàng có giết chết bà cụ không. Làm bà cụ Ngô sợ phát khóc.

Đêm hôm đó, bà cụ Ngô chỉ nghe thấy tiếng mở cửa phòng, như có người đi vào vậy. Muốn đi xem thử, nhưng lại bị bóng đè, không dậy nổi. Nàng chỉ nghe thấy Tuệ Tuệ trong phòng ban đầu còn líu lo nói chuyện khe khẽ, nhưng sau đó tiếng càng ngày càng to, toàn những lời ô uế, thậm chí còn cả những lời tư mật nam nữ, không giống như một cô gái nhỏ thường nói. Rõ ràng người đàn ông vừa vào đã hãm hiếp Tuệ Tuệ!

Mà đến hừng đông, cửa lại vang lên, như có người bước ra. Lúc bấy giờ bà cụ Ngô mới vùng dậy được, đến phòng Tuệ Tuệ xem thử. Tuệ Tuệ áo quần xộc xệch, hiển nhiên là đã làm chuyện đó với người ta.

Bà cụ Ngô khóc lóc hỏi tên súc sinh kia là ai? Nhưng Tuệ Tuệ cứ như mất hồn, ngớ cả người ra, chẳng thốt nên nổi chữ nào.

Từ đó về sau, tiếng ra vào vang lên hàng đêm, âm thanh từ phòng Tuệ Tuệ cũng không ngừng. Bà cụ Ngô vừa thẹn vại vừa sợ, nhưng không dám nói ra, sợ hỏng tiếng tăm của cháu gái nhà mình. Nhưng cứ tiếp tục thế này không phải cách. Đến tận hôm nay khi mang cơm cho Tuệ Tuệ, phát hiện Tuệ Tuệ mang thai rồi, bụng lại còn lộ to ra như thế.

Không ai lại to bụng như thế trong thời gian ngắn như vậy. Bà cụ Ngô sợ đến mức túm lấy Tuệ Tuệ, hỏi nàng ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tuệ Tuệ lại cười với nàng, nói bà già này, ngươi sắp có chắt trai rồi đó, hihihihi.

Tiếng cười kia cực kỳ quái dị, không như tiếng của chính Tuệ Tuệ. Nói rồi Tuệ Tuệ liền chạy ra ngoài, còn bảo hắn đến đón ta rồi, hắn đến đón ta rồi.

Bà cụ Ngô vội đến mức không biết phải làm sao, quyết định nhanh chóng trói Tuệ Tuệ lại. Nghĩ đi nghĩ lại, giấu cũng không giấu được mãi, hỏng thanh danh dẫu sao vẫn hơn cúng mạng, nên đến Thượng Môn tìm ta, nhưng ta cứ vắng nhà suốt. Bà cụ Ngô vội đến muốn nhảy giếng. May là ta đến rồi, nên cầu xin ta, kiểu gì cũng phải cứu lấy Tuệ Tuệ.

Ta vội đồng ý, bảo bà cụ Ngô hãy yên tâm, chuyện của Tuệ Tuệ cũng là chuyện của ta, ta chắc chắn sẽ cố hết sức.

Bà cụ Ngô cảm ơn một cách rất cảm kích, súy bái lạy ta:

"Khi còn sống, Mã Liên là một người tốt, ngươi cũng là đứa trẻ ngoan...Aiz, nếu bây giờ mẹ ngươi biết ngươi có tiền đồ như thế, không chừng sẽ vui lắm..."

Với mẹ ta mà nói, ném ta cho ông cụ ba lại là một quyết định rất sáng suốt. Sau khi nàng dùng thân phận hoàng hoa đại khuê nữ gả cho người có tiền, thời gian qua đừng nói chăm sóc, vì sợ chồng mới sinh lòng nghi ngờ nên chưa từng đến thăm ta, ta còn chẳng biết nàng trông như thế nào.

Không có mẹ thì con như rễ cây ngọn cỏ, nhưng với ta mà nói, còn chưa có được chứ đừng nói mất đi, ta có lão già là được rồi.

Nghĩ sao lại nghĩ đến mức này? Ta lấy lại tinh thần, nhìn kỹ khí của Tuệ Tuệ.

Ấn đường Tuệ Tuệ xuất hiện hoa đào đỏ, đây là số đào hoa, muốn cùng gắn bó với người mình thích. Xem ra Tuệ Tuệ khá vừa ý với "người" kia, đáng tiếc là đóa đào, xung quanh dù là mệnh cung hay thọ cung, đều là màu đen. Ý là với Tuệ Tuệ, đây là một kiếp nạn, có thể ảnh hưởng đến tính mạng.

Thêm màu xanh nhàn nhạt này nữa, thứ kia không phải người. Tình hình này của Tuệ Tuệ, trong mộng liêu trai bị hồ ly tinh để mắt đến, nguy cơ sớm tối.

Hồ ly tinh tìm thư sinh, chủ yếu là vì tinh khí của thư sinh, thứ hại Tuệ Tuệ này cũng vì mục đích ấy hay sao?

Ta thoáng suy nghĩ, rồi sờ lên bụng Tuệ Tuệ muốn tìm manh mối. Không ngờ, tay ta vừa để xuống, bụng nàng ta lại bắt đầu chuyển động, chen chen nhúc nhúc, như có rất nhiều vật nhỏ muốn chui ra từ trong!

Ta chưa từng thấy tình cảnh quái dị như vậy, lông tơ dựng đứng cả lên. Trong bụng của nàng rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ thật sự là yêu thai?

Khu trục tà ma của ta cũng mới nhập môn, chưa từng đối phó kiểu thanh khí thế này. Ta lấy quyển sách cũ vừa tìm được ra, nhìn nghiền ngẫm một hồi.

Lúc này, một bàn tay chợt đặt lên vai ta:

"Anh trai nhỏ, đối phó với thứ này là nghề cũ của ta. Ngươi không cầu xin ta, không sợ làm trễ nải cô gái nhỏ này à?"

Trình Tinh Hà lại tới. Sao chỗ méo nào cũng có ngươi vậy? Rong biển không ngon, củ sen không thích?

Nhưng bà cụ Ngô nghe xong lại rất kích động, ta thầm nhủ để hắn giúp không rẻ đâu. Vừa định ngăn nhưng Trình Tinh Hà đã khoát tay nói chuyện này hắn xử.

Nói là thêm một giấy nợ cho ta là được.

Chương 49 - Tiêu Tương

Chương 49: Tiêu Tương

Ta trông thấy bà cụ Ngô như thế, lòng tự nhủ thôi vậy, chuyện của Tuệ Tuệ quan trọng, ta mới học da lông nửa vời dẫu sao cũng không an toàn. Có Trình Tinh Hà chịu hỗ trợ, vậy thì thỏa đáng hơn, nhiều lắm thì sau này kiếm đủ tiền trả lại cho hắn.

Ta liền hỏi bà cụ Ngô, tiếng cửa vang lên lúc mấy giờ? Bà cụ Ngô bảo mười giờ rưỡi, cực kỳ chuẩn.

Hừm, lại còn đúng giờ cơ.

Cách mười giờ một chút, bà cụ Ngô nói phải làm ít đồ ăn khuya cho ta nên vào bếp bận rộn. Trình Tinh Hà nghe xong cũng vội đi theo. Ta ta dựa vào cây cột nhìn sao trời, vì mệt quá nên mơ màng ngủ đi.

Mông lung, như thể nữ nhân kia lại tựa vào cạnh ta.

Dưới ánh sao, bóng dáng của nàng ngày càng rõ ràng. Dù vẫn không thấy tường tận, nhưng vẫn miễn cưỡng nhận ra được, chí ít là không chênh lệch mấy so với Đỗ Hành Chỉ. Nàng giơ tay lên chạm vào mặt ta, mỉm cười:

"Ngươi có sức sống hơn rồi."

Sức sống? Nói vậy chứ từ khi nàng ẩn thân trên người ta, ta luôn rất tiều tụy, luôn cảm giác mình sắp bị quấn chết. Nhưng bây giờ, ta lại lần nữa có chút sức sống thật sự.

chuyện này là sao? Chẳng lẽ? Ta phản ứng kịp trong nháy mắt:

"Vì ta nuốt giao châu sao?"

Trong truyền thuyết, người ăn giao châu có thể cưỡi mây đạp gió, lập tức thành tiên, nói như vậy ta cũng có thể một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên.

Nàng nở nụ cười, tựa vào lòng ta:

"Ta cũng an tâm."

Có lẽ thật sự vì sức mạnh của giao châu, ta cũng đã tỉnh táo hơn nhiều trong mơ, lập tức nắm lấy tay này:

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

Mái tóc đen như thác của nàng đổ xuống, ta trông thấy một đôi mắt đào hoa tuyệt mỹ:

"Ta tên là Tiêu Tương."

Tiêu Tương...đúng là tên của Thủy Thần! Chẳng lẽ nàng thật sự là một vị thần? Không đúng...ta lập tức tự nhủ, sao thần tiên lại bị phong bế dưới cửu quỷ ép quan tài, sao lại hại người như thế được?

Ta lập tức tránh xa nàng ra một chút:

"Ngươi muốn làm gì ta?"

Mắt nàng tối sầm lại, rõ ràng là hơi tổn thương, giọng cũng trầm đi:

"Ta muốn ở cạnh ngươi."

Ta vội nói:

"Ta cảm ơn ngươi, nhưng ta còn phải giữ mạng để dưỡng lão cho lão già nhà ta. Thủy Thần nương nương xin ngài thương xót, muốn quấn thì ngươi đi mà quấn người khác...ta có một người bạn học tên An Gia Dũng, cơ thể hắn khỏa mạnh lắm."

Nàng cắn răng, trong ánh mắt đầy sự hung tợn. Sát khí ầm ầm rất lạnh, rất đáng sợ, làm ta sợ đến giật nảy mình. Nàng cũng ý thức được, vội điều hòa sắc mặt lại, nhưng vẫn không cam tâm:

"Ngươi muốn tặng ta cho người kháC?"

Ta gật đầu như gà mổ thóc:

"Ta còn muốn sống, xin ngươi tha mạng cho ta!"

Nhưng ta còn chưa nói dứt lời, đầu ngón tay đã đau nhức kịch liệt. Lần này còn đau hơn mấy lần trước cộng lại, gần như muốn khiến ta lăn lộn trên mặt đấtm chặt luôn ngón trỏ đi.

Bên tai vang lên giọng nói lạnh lùng của nàng:

"Ngươi còn dám bỏ ta đi sao?"

Không ai có thể chịu được cơn đau này, ta thầm nhủ kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, lập tức nói:

"Ta không dám...Không dám..."

Ta chợt nhớ ra, trước đó, mấy người thần mệnh kia đều mất ngón trỏ...chẳng lẽ...đều do bị nàng ta tra tấn nên tự mình chặt đi sao?"

Đau đớn trên tay rút xuống như thủy triều, sắc mặt nàng thay đổi, đôi tay lạnh bưng mặt ta. Ta miễn cưỡng nhìn thấy, trong mơ hồ, khuôn mặt nàng ta tà khí tuyệt mỹ:

"Ngươi không giống những kẻ kia, người ta muốn tìm chỉ có một mình ngươi mà thôi."

Nàng hôm lên, ta cảm nhận được một mùi hương ngọt ngào chưa từng có. Hiếm khi lòng ta lại không muốn vọt ra ngoài.

Đây là mùi vị của nữ nhân à?

"Anh trai nhỏ, anh trai nhỏ!"

Một tiếng gọi như từ bên cạnh truyền đến, ta mở bừng mắt, trông thấy trước mặt là khuôn mẫ rõ ràng của Trình Tinh Hà. Cái mũi cao thẳng của hắn đụng vào lỗ mùi ta, ta phản xạ có điều kiện nhảy dựng ngược về, suýt đập đầu vào cột, vang lên tiếng động cực lớn.

"Mọe nó!"

Mẹ nó, hôm nay mới bị Đỗ Hành Chỉ làm ngã một cú muốn chấn thương sọ não, giờ lại đụng vào vết thương cũ!

"Ngươi đùng kích động vậy."

Trình Tinh Hà lấy xâu nấm xiên đặt cạnh miệng ta:

"À, ngươi đói không? Ta xiên nướng cho ngươi ăn nha."

Ngươi mẹ nó có diễn TVB đâu, sao suốt ngày làm trò như thế?

Nhưng nấm nướng đúng là thơm thật, vỏ vàng giòn xốp, bên trên còn có tương ướp bí tuyền của bà cụ Ngô. Ta lâu lắm rồi chưa ăn cơm, bụng sôi lên, nên lao đến ăn.

"Ngươi xem cái đầu đẫm mồ hôi của ngươi kìa."

Trình Tinh Hà ngồi cạnh ta:

"Lục vị địa hoàng ngươi mua chưa?"

Ngươi cho ta tiền à? Có tiền thì chẳng bằng đi đóng điện nước cho rồi.

Lúc này ta chợt nghe tiếng hát, quay đầu nhìn lại, thì ra Tuệ Tuệ đang hát:

"Đấng lang quân thân mến của em, cùng ấp ôm trong tấm chăn gấn, thổi nến long phượng, chúng ta đoàn tụ hạnh phúc nào..."

Trình Tinh Hà bình luận, ca khúc này nghe đồi trụy thật sự. Ta thì lại nhíu mày, kể cũng quái lạ, sao ta lại cảm thấy khúc ca này ta đã từng nghe qua rồi, nhưng không nhớ nghe được ở đâu.

Chương 50 - Bách Hợp

Chương 50: Bách Hợp

Bà cụ Ngô đã mất tăm. Thì ra Trình Tinh Hà sợ nàng gặp nguy hiểm nên để nàng trốn sang Thượng Môn của chúng ta rồi.

Khỏi phải nói, hắn nói chuyện ngả ngớn thế thôi, chứ làm việc vẫn rất thỏa đáng. Ta cũng biết hắn có âm mưu nên mới đi theo ta, nhưng ân tình của hắn, ta cũng khắc ghi trong lòng.

Ta nghĩ nửa ngày, muốn cảm ơn hắn một chút nhưng sao cũng không nói ra được. Ngay lúc này, hắn bỗng liếc mắt với ta, ra hiệu ra xem cửa chính đi.

Ta quay đầu nhìn lại, thấy dưới khe cửa lộ ra một cái chân đi giày đen.

Ta lập tức hưng phấn lên, thứ kia cuối cùng cũng đến rồi.

…

Nhưng nhìn đồng hồ, bây giờ mới mười giờ hai mươi phút, sao hôm nay thứ này lại tới sớm vậy?

Một luồng thanh khí từ dưới cánh cửa tràn đến. Ta đang rất hồi hộp. Trình Tinh Hà bỗng làm một chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm" với ta. Ta suýt đấm hắn. Cúi đầu xuống, hắn lấy hộp dầu đánh lửa ra, sau đó bôi qua đầu và hai vai.

Đầu và hai vai là nơi mệnh đăng, chẳng lẽ cái này thật sự có tác dụng che lại mệnh đăng của con người?

Như thế, thứ không phải người sẽ không nhìn thấy chúng ta.

Nó tương đương với một tấm áo tàng hình.

Ta vội bôi theo.

Một cái bóng cong vẹo chui vào nhà. Ta nhìn thoáng qua, trong bóng ma là một người rất nhỏ gày, đi đường xiên phải vẹo trái.

Lại nhìn kỹ hơn một chút, CMN, mặt tam giác ư? Khó trách sao lại có thanh khí! Ta với nàng ta đúng là có duyên nợ đấy.

Nói ra, nàng có vẻ như đang cố gắng tìm giao châu, còn bảo giao châu là của mình. Nhưng Đỗ Hành Chỉ lại nói châu là từ cửu quỷ ép quan tài mà ra, không biết ai đang nói thật nữa.

Không tìm thấy giao châu nên đi hại người sao? Ta vừa định bụng đầy phẫn nộ thì lại cảm thấy có gì đó sai sai. Mặt tam giác chẳng phải nữ sao? Sao lại hãm hiếp Tuệ Tuệ được chứ?

Trình Tinh Hà mấp máy môi bảo ta:

"Bách hợp."

Dựng hết lông gà lông vịt lên.

Yêu thai...Đúng rồi, ông cụ ba từng nói với ta, có một loài rắn, trứng rắn ấp trong người. Rắn con sinh bằng cách chui từ máu thịt của con rắn lớn ra, nên sau khi sinh hết lứa rắn con, rắn mẹ sẽ mở ngực mổ bụng, tự chôn vùi tính mạng.

Chẳng lẽ nào, loài rắn này sau khi có linh tính đã muốn sinh rắn con, nhưng không muốn chịu nỗi khổ xác thịt nên lấy Tuệ Tuệ ra làm vật thế?

Nhớ lại dáng vẻ ngọt ngào trước khi của Tuệ Tuệ, xong lại thành như bây giờ, lòng ta bừng lên cơn lửa giận. Món nợ này không thanh toán đầy đủ với ả mặt tam giác này không được.

Lúc này, mặt tam giác xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến, trông thấy Tuệ

Tuệ bị trói ở cây, giọng nói cao lên mấy phần:

"Là...là ai tra tấn ngươi thế này?"

Nói rồi lại dùng tư thế quái đản kia đến gần Tuệ Tuệ.

Mọe nó, ngươi hại Tuệ Tuệ đến mức người không ra người, quỷ không ra quỷ, con không biết xấu hổ mà nói người khác. Ta nháy mắt với Trình Tinh Hà, ý bảo hắn mau chóng ra tay. Nhưng Trình Tinh Hà lại híp mắt cười với ta.

Cười như con hồ ly vậy.

Ta lập tức hoảng sợ...Hắn chắc chắn không có ý tốt!

Quả nhiên, mặt tam giác bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía chúng ta, chun mũi lại ngửi ngửi...Cái mũi chun lại, ta thấy cả khuôn mặt nàng ta đều nhăn hết cả lại, khỏi nói cũng biết đáng sợ cỡ nào.

"Không đúng..."

Con người nàng ta bỗng trợn lên:

"Có mùi...có mùi gì đó!"

CMN, chẳng phải đã bôi dầu rồi sao? Sao nàng ta còn phát hiện ra được."

Đảo mắt sang, dưới lòng bàn chân Trình Tinh Hà còn trải mấy tờ khăn giấy...tên khốn chết tiệt này lau dầu của ta ra, muốn dùng ta làm mồi nhử sao?

Ta còn chưa kịp mắng câu mả cha nhà ngươi, chỉ cảm nhận được một tiếng gió. Ả mặt tam giác kia xoay người nhào về phía ta.

Ta xoang người núp sau cột. Nhưng đáng sợ là, ả mặt tam giác kia dùng động tác mà không con người nào làm được, quấn cơ thể nhỏ dài trên cây cột, khuôn mặt tam giác ép đến gần ta...Chủ tiệm bán đồ cổ nói không sai, đầu lưỡi nàng ta đúng là có phân nhánh.

"Lại là ngươi..."

Vì cách gần, mùi tanh bốc lên khiến ta chẳng mở mắt ra nổi, chỉ nghe tiếng nói quỷ dị kia chui vào tai:

"Ta nhận ra ngươi, là ngươi trộm hạt châu của ta đi...trả lại cho ta...đó là của ta!"

Lòng ta thoáng lạnh. Giao châu đó ta đã ăn rồi...muốn ta làm gì...muốn ăn ta sao?

Ta vô thức tránh về sau, nhưng không ngờ cơ thể bỗng nhiên lại nhẹ bẫng đi, như không chịu lực hút của trái đất, lật mình ngã lên tấm che mưa trước hiên. Cạch một tiếng, đầu ta hôm nay bị đập lần thứ ba.

Không đúng...ta làm gì có khả năng lật lên cao như thế? Dưới cơn đau nhức kịch liệt trong mắt, ta chợt tỉnh lại. Chẳng lẽ là tác dụng của giao châu?

Không đợi ta kịp hiểu ra, ả mặt tam giác kia cũng quấn cột đi theo. Tốc độ nhanh miễn bàn, ta còn chưa kịp phản ứng, nàng đã muốn cắn lên mũi ta.

Trong nháy mắt, một luồng khói vàng bỗng xộc đến chỗ chúng ta, làm ta chảy cả nước mắt. Mùi này ta khá quen, lúc bắn pháo hay ngửi thấy...là mùi lưu huỳnh!

Chương 51 - Hôi Gia

Chương 51: Hôi Gia

Mặt tam giác cũng ngửi thấy mùi này, tỏ vẻ kinh hoàng, rụt cổ định lui về. Ban đầu ta còn tưởng nàng ta muốn chạy trốn, nhưng không ngờ, nàng ta lại chạy đến cạnh Tuệ Tuệ, che chở cẩn thận cho Tuệ Tuệ.

Không đúng, phải là che chở cho yêu thai trong bụng Tuệ Tuệ chứ nhỉ?

Trình Tinh Hà cực kỳ nhanh nhẹn, quơ qua. Ta gần như không thấy rõ động tác trên tay hắn, đã trông thấy một thức rất sắc bén từ tay áo hắn lộ ra, vạch một phát lên người ả mặt tam giác như nước chảy mây trôi. Vị trí cực kỳ chuẩn, chính là nơi có thanh khí nặng nhất trên thân rắn, là bảy tấc của nàng ta.

Thân thủ trầm tĩnh lưu loát như thế khiến ta sửng sốt...hắn buôn may bán đắt như thế, không phải là không có lý do.

Mặt tam giác lập tức ré lên một tiếng. Cơ thể vốn nhỏ dài kịch liệt lăn lộn trên mặt đất, cuốn đống bụi đất lại. Trình Tinh Hà rất hưng phấn xoay dao:

"Anh trai nhỏ, ngươi qua đây, ta ăn mật rắn, thưởng cho ngươi ít tiết."

Ta không đời nào uống máu đâu nhé!

Nhìn dáng vẻ đau đớn của mặt tam giác, ta đột nhiên cảm thấy rất đáng tiếc...Nghe nói rắn tu ba trăm năm được làm người, con rắn này tu hành lâu như vậy mới được làm người, nhưng vẫn bị con người tàn sát thế này. Nó tội gì phải khổ như thế chứ? Nhưng tưởng tượng lại, ai bảo nàng ta không đi con đường đàng hoàng. Kết cục của ngày hôm nay, cũng do nàng ta tự chuốc lấy.

Thế là ta liều đến gần hơn một chút để quan sát. Mặt tam giác đau đến hít khí lạnh, nhưng vẫn bảo vệ trước mặt Tuệ Tuệ, không buông, còn "xì xì" với chúng ta, phát ra tiếng đe dọa:

"Hai tên tiểu súc sinh các ngươi tạo nghiệt như thế này, thiên lý bất dung, sẽ phải chịu lấy thiên kiếp sớm thôi!"

Trình Tinh Hà tìm mãi không thấy mật rắn nên thò tay vào mò luôn:

"Nguoi không cần phải lo hộ chúng ta đâu, xem tình hình bây giờ, ngươi có lẽ còn sớm hơn chúng ta đó..."

"Đợi một chút."

Ta lập tức nắm lấy cái tay đầy máu của Trình Tinh Hà:

"Không đúng, hình như chúng ta tính sai rồi."

Trình Tinh Hà không hiểu ra sao, khó hiểu nhìn ta:

"Có ý gì?"

Ta nhìn về phía mặt tam giác:

"Ngươi nói thật xem, Tuệ Tuệ thành ra như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Mặt tam giác nghe ta nói xong thì khuôn mặt lại vặn vẹo, nổi giận đùng đùng phun đầu lưỡi phân nhánh ra "xì xì" với ta:

"Tên tiểu súc sinh Hôi Gia, ngươi...ngươi còn mặt mũi mà hỏi sao? Không phải ngươi hại nàng thành ra thế này sao?"

Hôi Gia? Vậy thì đúng rồi. Ả mặt tam giác này và chúng ta đều sai cả rồi!

Ta bảo Trình Tinh Hà mau dừng tay, đừng làm hại người vô tội. Trình Tinh Hà nhìn ta như nhìn kẻ đần:

"Cái gì mà vô tội?"

Kẻ hại Tuệ Tuệ không phải ả mặt tam giác này, hung thủ là Hôi Gia mà nàng ta nói.

Mặt tam giác sợ là cũng như chúng ta, đến bảo vệ Tuệ Tuệ.

Mặt tam giác kinh ngạc nhìn ta:

"Các ngươi không phải Hôi Gia?"

Như ta đoán, ả mặt tam giác này có giao tình với Tuệ Tuệ, biết chuyện của Tuệ Tuệ nên đến bảo vệ nàng. Nhưng đối phương lại quá mức ghê gớm, mặt tam giác lại sắp lột xác, năng lực giảm đi rất nhiều, không phải là đối thủ của họ.

Mặt tam giác không còn cách nào mới bí quá hóa liều, tìm được giao châu từ cửu quỷ ép quan tài, lúc đầu định dùng giao châu để đối phó với Hôi Gia, không ngờ lại ném giao châu lên cây.

Nàng đi tìm khắp xung quanh nhưng không tìm được, hoàn toàn bất đắc dĩ, hôm nay mới ôm tâm lý xác định phải chết để đến bảo vệ Tuệ Tuệ.

Ông cụ ba nói không sai, rắn là sinh vật có linh tính, cực kỳ nặng tình nghĩa, chỉ cần ngươi có ân với rắn, nó có thể báo đáp ngươi gấp đôi. Cho nên trong truyền thuyết mới có Bạch nương tử đợi Hứa Tiên tam sinh tam thế, chỉ vì để lấy thân báo đáp ân xưa.

Lúc này Trình Tinh Hà mới lau tay sạch sẽ, tiện phẩy cho mặt tam giác bạch dược Vân Nam:

"Vậy Hôi Gia mà các ngươi nói, chẳng lẽ là..."

Là chuột.

Trước đó ta cảm thấy bài hát mà Tuệ Tuệ hát rất quen. Bây giờ mới nhớ ra. Đó là khúc hát dân ca trong tục gả con gái cho chuột, lúc chuột đến nhà đón dâu sẽ hát, như nhạc đám cưới của con người vậy.

Trình Tinh Hà khó tin, nhìn ta chằm chằm:

"Rốt cuộc là sao ngươi nhận ra được?"

Đơn giả là vì ban nãy mặt tam giác có nói một câu: Đám súc sinh các ngươi gây nghiệt thế này sẽ sớm chịu thiên kiếp thôi.

Mắng người khác là súc sinh không có gì lạ, chỉ là con người chúng ta, cùng lắm chỉ bị trời phạt chứ không bị thiên kiếp. Kẻ có thể chịu thiên kiếp chỉ có đám yêu tinh tu thành người như chúng. Chuyện này chứng tỏ, chắc chắn mặt tam giác đã nhận lầm người.

Mà, ban nãy ta vẫn không thể quan sát kỹ. Bây giờ nhìn rõ rồi mới thấy, mặt của mặt tam giác có ấn đường khoáng đạt, có màu son mơ hồ, là biểu tượng mà chỉ có người lương thiện mới có. Thêm tai nàng ta mượt mà dày thịt, chỉ ra rằng tâm nàng ta tốt, có tướng mạo thế này, chắc chắn nàng ta là người trọng tình trọng nghĩa, tính hướng thiện, ắt hẳn là loại yêu quái tích công đức để tu hành trong truyền thuyết, đi con đường chính đạo, chắc chắn sẽ không hại người.

Chương 52 - Nhân Quả Tuần Hoàn

Chương 52: Nhân Quả Tuần Hoàn

Cho nên, dù mặt tam giác trông hơi đáng sợ, nhưng với chúng ta thì chắc chắn là đồng minh. Nghĩ đến đây ta lại hơi cảm thán, khỏi nói đến động vật, nàng ta còn có nhân tính hơn con người.

Trình Tinh Hà nghe đến đây, như nghĩ gì mà lầm bầm một câu:

"Không hổ là người mà ông trời lựa chọn..."

Cái gì? Ông trời chọn ta làm gì?

Mà mặt tam giác lại hết sức kích động:

"Ngươi nhìn khí được sao? Vậy ngươi có thể xem giúp ta được hay không..."

"Khì..khì..khì..khì..."

Đúng lúc này, Tuệ Tuệ bỗng nhiên cười, nở nụ cười cười nhìn về phía cổng, giọng nói kia khỏi nói cũng biết khiến người ta sợ đến mức nào:

"Lang quân đến, lang quân đến..."

Ta lập tức quay đầu nhìn về phía cổng, chỉ thấy chẳng biết từ bao giờ, nó đã lẳng lặng mở ra, không biết từ lúc nào đã có một người đen đen đứng đó.

Người kia cao to, dưới ánh trắng lộ ra một khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, ngũ quan cũng rất tinh xảo, như các idol Hàn Quốc kiểu mấu trên TV, chẳng trách sao lại khiến Tuệ Tuệ mê đảo. Nhưng có điều...cằm hắn rất nhọn, mũi rất dài, sau lưng còn có một thứ.

Cái đuôi...

"Hi..hi..hi..hi..hi..hi..hi..."

Hắn không nói không rằng, ta chỉ nghe được một loạt tiếng nói rất quỷ dị phát ra từ người hắn:

"Đúng là một lũ ngu xuẩn, ngu xuẩn."

Đồng hồ lúc này, điểm đúng mười giờ ba mươi phút.

Chính chủ cuối cùng cũng đến rồi. Ta nhìn về phía Trình Tinh Hà, ý bảo hắn mau chóng ra tay. Nhưng lúc này ta lại không động đậy nổi.

Như bị bóng đè vậy!

Lại nhìn kỹ hơn, trước mặt ta có một thứ gì đó đen đen, đặt trên cái bóng của ta, như đang ghim cái bóng của ta lại vậy!

CMN! Mặt tam giác nói thứ này bản lĩnh lắm, đúng là không khoác lác cho hắn tí nào.

Toàn bộ hy vọng đặt trên người trên người Trình Tinh Hà cả. Nhưng Trình Tinh Hà cũng chẳng nhúc nhích...CMN…có phải hắn cũng bị giữ yên rồi không!

Ta chỉ muốn chửi CMN...mặt tam giác thì càng khỏi phải nói, vừa mới bị Trình Tinh Hà rạch bảy tấc, không cần giữ bóng cũng không giãy dụa nổi!

"A..."

Lúc này, sau lưng ta truyền đến tiếng hét thảm thiết của Tuệ

Tuệ. Khóe mắt ta trông thấy, bụng này như nước sôi trào, lùng bà lùng bùng, như thể mấy thứ trong bụng không chờ nổi nữa, muốn chui ra ngoài!

"Hi..hi..hi..hi..hi..."

Tên áo đen kia nở nụ cười dâm:

"Các con, đến chỗ của bố nào!"

Những thứ kia thật sự chui ra ngoài theo lời hắn nói. Tuệ Tuệ...lập tức bị mở ngực mổ bụng!

…

Người đàn bà mặt tam giác thét chói tai:

"Hôi Gia, nếu ngươi dám động vào Tuệ Tuệ, Tiểu Kim Hoa ta chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta sẽ đi tìm Đông Nhạc Đại Đế tố cáo!"

Thanh niên áo đen nở nụ cười lạnh thấu xương:

"Tố cáo ông đây cũng không sợ, nhân quả tuần hoàn, đây đều là nàng tự chuốc lấy! Ta nói này Tiểu Kim Hoa, sao ngươi phải vì một con người mà đối đầu với ta? Ngươi chán tu tiên rồi nên muốn chết hả?"

Vừa nói, thanh niên áo đen kia vừa ngồi xuống bên cạnh mặt tam giác, đưa tay vào bên trong vết thương của mặt tam giác, đảo quanh như Trình Tinh Hà làm lúc nãy:

"Lại nói, vừa nãy ông đây mới điên loan đảo phượng với con nhỏ dâm đãng ăn không đủ no kia, giờ ăn mật rắn của ngươi để bồi bổ cũng rất tốt."

Ta nghe thấy vậy còn hận không thể nhảy lên đánh hắn!

Mặt tam giác đau đến mức khuôn mặt vặn vẹo, nhưng nàng đã quen làm người tốt, chỉ có thể mắng được mấy câu vô hại như "khốn kiếp", căn bản không có tính công kích chút nào.

Thanh niên áo đen vừa sờ mật rắn, vừa lẩm bẩm nói:

"Con người chẳng có gì thú vị, tham sân si vọng ái dục hận, đủ cả năm độc, còn không tình nghĩa bằng súc sinh chúng ta...Ngươi cũng quá hồ đồ, còn tự mình dâng tới cửa như một người phụ nữ đê tiện, ông đây cũng chẳng thèm."

Lúc này Tuệ Tuệ lại hét thảm một tiếng, thậm chí ta còn liếc thấy bụng nàng đang chảy máu...những yêu thai kia muốn chui ra!

Thanh niên áo đen lại cười “hì hì hì”:

"Mạnh lên, tự mình chui ra ngoài, ăn thịt mẹ ngươi, uống máu mẹ ngươi!"

Ta cũng không chịu đựng được nữa, nhớ lại buổi tối tết Nguyên Tiêu năm đó tuyết rơi rất lớn, Tuệ Tuệ khập khiễng bưng một cái bát đến nhà chúng ta, nói đã nấu bánh trôi nước đường đỏ, bảo chúng ta mau ăn lúc còn nóng, sau đó lại vội đi về.

Ta gọi nàng lại hỏi nàng bị làm sao vậy, hóa ra là bị ngã trong tuyết, vì để bảo vệ bánh trôi nước nên khiến chân tay sứt sát hết, trên tay đầy máu, quần bông cũng bị rách.

Ta nói sao ngươi lại ngốc như vậy, bánh trôi nước quan trọng hay là người quan trọng? Nàng trả lời một câu, đây là tự ta làm, đổ mất sẽ không còn nữa, ca nếm thử tay nghề của ta có được không?

Nói xong nàng khập khiễng rời đi, ta muốn tiễn nàng cũng không cho, cứ bắt ta ăn trước. Nhìn bóng lưng gầy gò của nàng biến mất trong tuyết, hốc mắt ta cay xè.

Chuyện này tuy không lớn, nhưng trừ ông cụ ra thì từ trước đến nay chưa bao giờ có ai đối xử tốt với ta như vậy. Trong lòng ta nàng chính là em gái ruột, dù như thế nào ta cũng không thể để nàng bị hành hạ chết như vậy được.

Ta phải cứu nàng, có phải trả giá gì cũng phải cứu nàng!

Lúc này, giọng nói của Tiêu Tương đột nhiên vang lên bên tai ta:

"Vì cứu nàng, ngươi thật sự có thể làm được tất cả mọi thứ chứ?"

Chương 53 - Chuột Trộm Đồ

Chương 53: Chuột Trộm Đồ

Ta lập tức đáp lại trong lòng, đúng, chỉ cần có thể để nàng sống sót, ta làm cái gì cũng được!

Giọng nói của nàng có vẻ rất vui:

"Ngươi đồng ý với ta một chuyện, ta sẽ giúp ngươi."

Lúc này đừng nói là một điều kiện, mười điều kiện cũng không có vấn đề gì!

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu ta, điểm đen trên cái bóng kia bỗng nhiên như bị một bàn tay không thấy bóp nát, nổ "bẹp" một cái, máu đen bắn đầy đất. Hóa ra đó là một con chuột nhỏ, mà con chuột nhỏ kia vừa chết, ta lập tức cử động được.

"Đậu mớ..."

Ta thấy Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm mình giống như không dám tin ta có bản lĩnh này.

Cũng không cần ngươi tin tưởng, đây không phải là bản lĩnh của ta!

Cùng lúc đó, bụng của Tuệ Tuệ đã bình tĩnh lại, yêu thai cũng không làm loạn nữa.

Mặt tam giác cũng khó tin nhìn ta, càng đừng nói đến thanh niên áo đen nhìn chằm chằm bụng Tuệ Tuệ rồi lại nhìn chằm chằm ta:

"Chẳng lẽ ngươi là..."

Còn chưa nói hết, cả người Hôi Bách Thương giống như bị một bàn tay không thấy nhấc lên giữa không trung, đột nhiên hét thảm một tiếng, chỉ nghe thấy tiếng “răng rắc”, tay chân của Hôi Bách Thương đã bị vặn ngược lại, khớp xương hoàn toàn vỡ nát!

Ta dựng hết cả tóc gáy - Tiêu Tương không cần ra tay đã có thể trừng trị Hôi Bách Thương mà ngay cả mặt tam giác cũng không đánh lại thành như vậy? Rốt cuộc nàng là cái gì?

"Tí tách tí tách..."

Theo tiếng thét chói tai của Hôi Bách Thương, lỗ tai, lỗ mũi, khóe miệng, đôi mắt của hắn đều bắt đầu chảy máu, rơi từng giọt xuống đất làm ướt cả một mảng!

Bên tai vang lên tiếng cười của Tiêu Tương, dường như nàng thấy máu thì vô cùng vui vẻ, tiếng cười đó thật rất đẹp, nhưng...cũng tà khí đến mức khiến người ta sợ hãi!

"Ta biết ngươi là ai..."

Hôi Bách Thương bị hành hạ giống như là bừng tỉnh hiểu ra, tiếp tức mắng to:

"Ngươi dựa vào cái gì mà xen vào chuyện của ông đây? Thật sự cho rằng thân phận của ngươi vẫn như trước? Ngươi đã trốn ra được, nhưng lúc nào cũng có thể bị bắt về, ta nói cho ngươi biết, chỗ ngươi ngồi bây giờ là..."

Thân phận gì? Ta vừa định hỏi, nhưng đột nhiên lại thấy lưỡi của Hôi Bách Thương bị kéo ra một đoạn, sau khi một vệt sáng lạnh lóe lên, cái lưỡi kia liền rơi xuống đất, máu đen bắt tung tóe khắp mặt ta!

Ta không nhịn được lùi lại một bước, cả người hoàn toàn lạnh lẽo.

Hôi Bách Thương lại kêu lên một tiếng giống như không kiên trì nổi, nói năng ú ớ vì mất lưỡi:

"Tha mạng...Hôi, Hôi Bách Thương cũng vì bất đắc dĩ..."

Đúng rồi, người và tinh quái có liên quan đến nhau, chắc chắn trong đó sẽ có nhân quả, nếu như thế thì tìm hiểu xem hắn và Tuệ Tuệ có thù oán gì cũng tốt, ta liền lấy can đảm bảo hắn nói.

Hóa ra một tháng trước, vợ của Hôi Bách Thương muốn sinh, nhưng chỗ ở cũ lại bị quy hoạch phá dỡ, vợ hắn xui xẻo không có chỗ trốn nên mới trốn trong thôn Thành Trung.

Mọi người đều biết chuột cũng thích ăn dầu, mà chỗ có nhiều dầu nhất ở đây chính là nhà Tuệ Tuệ bán xiên que. Vì vậy Hôi Bách Thương liền an cư ở chỗ này, ngày nào cũng ăn trộm dầu.

Cuối cùng vợ hắn đã sinh được một ổ nhỏ béo múp vô cùng đáng yêu, trong lòng Hôi Bách Thương rất vui, đã nhanh chóng đi tìm tổ mới, nhưng lúc tìm xong trở lại xem liền ngây người - vợ và đám chuột con hắn đều chết phơi bụng lên trời.

Mắt mũi trên thi thể toàn là máu, hiển nhiên là bị độc chết.

Sao Hôi Bách Thương có thể chịu đựng được điều này, sau khi điều tra mới biết - là Tuệ Tuệ phát hiện dầu nhà mình bị chuột trộm nên đã bỏ thuốc chuột vào trong một bát dầu. Nhà Hôi Bách Thương có thói quen ngày nào cũng ăn, chắc chắn sẽ phải chết.

Nói tới chỗ này, Hôi Bách Thương khóc khàn cả giọng:

"Nàng giết vợ ta, ta bắt nàng đền cho ta môt cái mạng và mấy đứa bé không được sao? Phật tổ nói chúng sinh ngang hàng, mạng của chuột thấp hơn mạng người sao?"

Mặt tam giác cắn răng:

"Đáng đời, ai bảo ngươi trộm?"

"Chuột trộm đồ đã là thói quen sống từ trước đến nay của loài chuột rồi!"

Hôi Bách Thương đau buồn phẫn nộ nói:

"Mèo có thể ăn cá, chó cũng có thể ăn, dựa vào cái gì mà chúng ta không thể trộm?"

Ta nhớ ra rồi, sở dĩ nhà Tuệ Tuệ bán đồ chiên nhiều năm như vậy vẫn không kiếm được nhiều tiền bằng nhà những người khác là vì Ngô nãi nãi luôn thay dầu mới mỗi ngày, giá vốn đã cao hơn mấy hàng rong dùng dầu cũ không biết cao bao nhiêu lần rồi. Đã từng có người khuyên nàng, dù sao bán cho người khác ăn thì lừa đảo cũng được. Nhưng Ngô nãi nãi lại không nghe, nói thứ này được ăn vào trong bụng người ta, làm người có thể không có tiền, nhưng không thể không có lương tâm.

Cũng vì tấm lòng đó của Ngô nãi nãi nên ủy ban cư dân mới mời nàng đi thu tiền điện nước.

Ngày nào Tuệ Tuệ cũng giúp đỡ bà nội, chắc chắn sẽ phát hiện dầu bị chuột trộm mất, cho nên mới tiếc đống dầu tốt đó - một khi phát hiện dầu bị bẩn thì sẽ không thể mang đi chiên đồ, chỉ có thể vứt đi.

Chương 54 - Người Nông Dân Và Con Rắn

Chương 54: Người Nông Dân Và Con Rắn

Thật ra trên đời có rất nhiều chuyện không có cách nào phân chia ra đúng sai đen trắng, cũng không ai có tư cách phân chia - Tuệ Tuệ không làm sai, Hôi Bách Thương cảm thấy mình cũng không làm sai.

Lúc này cái bụng của Tuệ Tuệ bỗng nhiên tiếp tục động đậy, giống như không đè ép được đám yêu thai kia!

Mặt tam giác lập tức nói:

"Bây giờ nếu muốn cứu Tuệ Tuệ, ta sẽ cắn vào người Tuệ Tuệ một cái, độc chết đám yêu thai kia!"

Hôi Bách Thương nghe thấy vậy thì oán độc nhìn chằm chằm mặt tam giác:

"Tiêu Kim Hoa, nếu ngươi dám, ta sẽ không đội trời chung với ngươi!"

Trình Tinh Hà cũng gật đầu:

"Muốn cứu người thì chỉ có thể làm như vậy, tiểu ca, ngươi cũng đừng làm phụ lòng người khác."

Ta phụ lòng người ta bao giờ? Trên mặt Tuệ Tuệ bám đầy điềm rủi, thanh khí cũng sắp lan tràn đến mệnh cung, sắp chết oan uổng - nàng phải sống, phải tích lũy một ít công đức cho mình, nếu như lần này giết chết thai nhi, vậy nàng chỉ trốn được một kiếp này chứ vẫn sẽ gặp những tai ương khác.

Vì vậy ta liền hỏi:

"Có biện pháp gì để Tuệ Tuệ sinh hạ yêu thai bình thường mà không phải mổ bụng không?"

Hôi Bách Thương nghe thấy vậy thì ngây ra giống như không tin vào tai mình. Ta liếc hắn:

"Ta hỏi ngươi đấy."

Lúc này Hôi Bách Thương mới lấy lại tinh thần:

"Dùng miệng đỡ...Tự ta..."

"Vậy ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì."

Ta nói:

"Đỡ đẻ cho con ngươi đi."

Hôi Bách Thương lập tức bò đến bên cạnh Tuệ Tuệ, không lâu sau, bên cạnh Tuệ Tuệ liền vang những tiếng khóc kỳ quái - giống chuột, cũng giống đứa trẻ.

Hôi Bách Thương ôm một đống thứ mềm mại kia, do dự nhìn ta. Mà mặc dù Tuệ Tuệ vẫn còn đang hôn mê, nhưng bụng đã khôi phục như cũ.

Ta nói:

"Ngươi đi đi."

Không chỉ Hôi Bách Thương, mặt tam giác cũng trợn to mắt:

"Ngươi...Ngươi cứ thả hắn đi như vậy? Vậy thì dễ dàng cho hắn quá!"

Lúc trước ta đã nhìn khí của Hôi Bách Thương - thanh khí trên ấn đường của Hôi Bách Thương đã đục ngầu, hiển nhiên vì làm bậy, tu vi bị ảnh hưởng nên mới chặn khí đen ở nhân trung, chứng tỏ hắn sắp gặp phải báo ứng vì chuyện này.

Nếu ông trời đã giáng tai họa, ta sẽ không thể nhúng tay nữa.

Thật ra thì chắc Hôi Bách Thương cũng biết rõ về kiếp nạn mình sắp gặp phải - một khi tinh quái hại người nhất định sẽ gặp phải thiên kiếp, giống như ong mật chích người cũng sẽ bị thiệt vậy, hắn trả thù Tuệ Tuệ với suy nghĩ cá chết lưới rách.

Tuy nói chúng sinh ngang hàng, nhưng dù sao con người cũng là linh hồn vạn vật, dù tinh quái tu thành hình người vẫn sẽ khác con người, vạt vận trên đời này không có công bằng tuyệt đối, ai cũng không có biện pháp.

Trả đám “trẻ con” kia lại cho hắn, để hắn có thể kéo dài đời sau, coi như làm công đức thay Tuệ Tuệ đi.

Hôi Bách Thương phải tốn rất lâu mới tin ta nói là thật, liền run rẩy ngồi dậy, ôm đống đồ mềm mại kia muốn rời đi, nhưng hắn còn chưa ra khỏi cửa đã đột nhiên ngã xuống đất.

Tiêu Tương không cho hắn đi!

Tiếp đó ta liền nghe thấy giọng của Tiêu Tương:

"Hắn có thể đi, nhưng phải để lại vài thứ - sau này ngươi sẽ cần dùng."

Ta rất khó hiểu, là thứ gì?

…

Lúc này dường như Hôi Bách Thương đã nhớ ra cái gì đó, quay lại dập đầu với ta:

"Ta sẽ ghi nhớ ơn tình này, sau này chỉ cần có lúc cần tới Hôi Bách Thương, cứ lấy cái này ra gọi, ta có chết cũng không chối từ."

Tiếp đó lại thêm một câu:

"Đám súc sinh chúng ta không giống con người, đã hứa là làm."

Ta nhìn qua, trong tay hắn đang cầm một thứ nho nhỏ đen sì, là cái đuôi sao?

Trình Tinh Hà chen miệng:

"Ký Thân Phù."

Cái gọi là Ký Thân Phù chính là tinh quái lấy một phần thân thể mình làm tín vật, đưa cho chủ nhân mà mình nhận. Nói cách khác có cái đuôi này, ta chính là chủ nhân của Hôi Bách Thương, chỉ cần ta gọi thì hắn sẽ phải đến!

Phương sĩ đều dùng Ký Thân Phù để thuần phục tinh quái, ta chưa bao giờ nghe đến việc tinh quái tự lấy nó xuống khỏi người mình, cam tâm tình nguyện đưa ra làm Ký Thân Phù cả.

Động vật luôn luôn biết cách báo đáp hơn con người, ngay cả Hôi Bách Thương cũng như vậy.

Lúc này ta nghe thấy một tiếng rên rỉ sau lưng, là Tuệ Tuệ tỉnh.

Nàng mơ mơ màng màng dụi mắt, nhìn ta nói:

"Bắc Đẩu ca, sao ngươi lại đến đây?"

Cuối cùng Tuệ Tuệ đã khôi phục lại như cũ.

Lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, lúc quay lại thì Hôi Bách Thương đã biến mất, mặt tam giác cũng không thấy - không, ta nhanh mắt thấy một con rắn vằn vàng to bằng thân cây, trên đầu có ba cái sừng đang cuộn tròn dưới mái hiên.

Ta liền hỏi Tuệ Tuệ có ấn tượng gì về một con rắn không?

Tuệ Tuệ nghe vậy thì không hiểu lắm, nhưng vẫn nói cho ta mùa đông năm nọ nàng lên Dương Thủy Bình chơi, gặp được một con rắn ngủ đông bị người ta lôi ra từ trong ruộng, trên người toàn vết thương do cuốc tạo ra. Nhưng con rắn kia còn sống, cho nên nàng liền bôi thuốc cho nó, còn bắt chuột cho nó ăn. Bạn nàng cười nói nàng không biết câu chuyện về nông dân và con rắn. Nàng lại nói rắn nước ngoài là rắn nước ngoài, rắn Trung Quốc là rắn Trung Quốc, không giống nhau.

Chương 55 - Thất Vọng

Chương 55: Thất Vọng

Đầu mùa xuân sau khi con rắn kia lành lặn đã rời đi, nàng cũng chưa từng gặp lại nó nữa, hỏi ta hỏi cái này để làm gì?

Lại là Dương Thủy Bình?

Ta liếc thấy con rắn lớn lắc mạnh đầu, liền biết mặt tam giác không muốn nói ra chuyện về nàng, vì vậy đành lấp liếm cho qua liễu. Lúc này Ngô nãi nãi cũng trở về, thấy Tuệ Tuệ đã khỏe thì lập tức ôm chầm lấy Tuệ Tuệ, mừng đến chảy nước mắt, còn nói Tuệ Tuệ quỳ xuống dập đầu cho ta.

Ta vội nói không cần, đột nhiên thấy Trình Tinh Hà đang nhìn chằm chằm hai bà cháu Tuệ Tuệ giống như rất hâm mộ.

Đúng rồi, hình như hắn cũng không có cha mẹ, là thiên sát cô tinh giống ta, thậm chí còn không bằng ta - có lẽ hắn còn chẳng có được một trưởng bối như ông cụ nhà ta.

Sau khi ra khỏi nhà Tuệ Tuệ, ta thấy mặt tam giác đang chờ ở đầu hẻm, nàng thấy ta cũng muốn dập đầu nói cảm ơn, ta khoát tay nói không cần - thật ra thì trong lòng ta cũng rất bội phục loại tinh quái có tình có nghĩa như mặt tam giác, dù ai nấy đều biết ơn cứu mạng lớn hơn trời, nhưng liệu có mấy ai sẽ liều mạng đi bảo vệ ân nhân giống mặt tam giác chứ?

Đúng lúc này, Trình Tinh Hà huých ta một cái:

"Tiểu ca, con rắn này bị thương rất nặng, hay là chúng ta..."

Đúng rồi, tấc bảy của nàng bị Trình Tinh Hà rạch ra, lại còn bị

Hôi Bách Thương dày vò, quả thật rất nguy hiểm. Mà có vẻ nàng cũng không đứng vững được nữa, trượt xuống đất.

Ta lập tức chạy đến đỡ nàng, bịt kín vết thương của nàng lại rồi bảo Trình Tinh Hà lấy thuốc bột Vân Nam ra. Nhưng Trình Tinh Hà lại lắc đầu nói không phải ta giấu, mà thuốc bột Vân Nam không có tác dụng với vết thương này của nàng.

Mặt tam giác thở hổn hển nói:

"Tiểu Kim Hoa ta hiểu ý tốt của các ngươi, nhưng mà không có giao châu, ta không sống được đến lúc mặt trời mọc..."

Bây giờ đã là rạng sáng, cuối chân trời bắt đầu tỏa sáng, những đám mây phía đông cũng đỏ rực lên. Giao châu đã bị ta ăn mất rồi, ta không phun ra được! Nhưng đúng lúc này, ta thấy vết thương của nàng có vẻ đã khép lại một chút.

Trình Tinh Hà cũng đã nhìn ra, lập tức hỏi:

"Tiểu ca, trên tay ngươi có gì thế?"

Trên tay ta có thể có cái gì...Nhưng lúc cúi đầu nhìn, đúng rồi, hôm nay ta bị đập đầu ba lần, chảy không ít máu, trên tay có dính máu của mình!

Ta nhanh chóng phản ứng lại, nếu giao châu đã bị ta nuốt, vậy có phải máu của ta cũng có tác dụng không? Dù sao thử một chút cũng không tốn sức, ta liền rạch tay ra nhỏ máu vào vết thương của mặt tam giác.

Quả nhiên, vết thương của mặt tam giác đang dần dần khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, đúng là có tác dụng!

Trình Tinh Hà giơ ngón cái với ta là vú em quốc dân, bị ta đá cho một cú.

Mặt tam giác thấy vế thương của mình đã lành liền phức tạp nhìn ta, lẩm bẩm nói:

"Quả nhiên là ngươi trộm giao châu..."

Ta bị bắt tại trận, cũng không thể không thừa nhận, liền cứng cổ nói đó là bất ngờ. Lúc này ta chợt nhớ ra, Tuệ Tuệ nói mình cứu được mặt tam giác ở Dương Thủy Bình, mà mặt tam giác lại trộm được giao châu ở Cửu Quỷ Áp Quan, có phải nàng cũng có liên quan gì đấy với Tiêu Tương hay không?

Ta liền hỏi nàng, ai ngờ nàng lại mờ mịt lắc đầu nói nàng không nhiều tuổi bằng Hôi Bách Thương, cũng không biết chuyện gì, chỉ vì âm khí trong đất ở Cửu Quỷ Áp Quan rất nồng nên mới đến đó tu hành, gần đây cũng mới nghe nói Cửu Quỷ Áp Quan bị phá, nhưng nàng nghe nói vì có giao châu nên không có ai dám đến gần xung quanh. Vì nàng là nghé con mới sinh không sợ cọp nên mới dám đến đó trộm giao châu.

Ta bỗng thấy rất thất vọng, Tiêu Tương lợi hại như vậy, rốt cuộc có thân phận gì? Chẳng lẽ thật sự là thủy thần? Nhưng phong cách của nàng - trông không giống thần!

Lúc này mặt tam giác đã khá hơn một chút, liền ngượng ngùng nói vốn nên báo ơn ta, nhưng mà nàng đã lén đưa Ký Thân Phù của mình cho Tuệ Tuệ rồi, không thể có hai chủ nhân, nhưng chỉ cần ta có yêu cầu thì chắc chắn nàng vẫn sẽ tới giúp ta.

Ta cứu nàng cũng không phải vì để nàng báo ân, liền bảo nàng đừng để ở trong lòng.

Lúc này tia nắng ban mai thứ nhất chiếu xuống, bầu trời hiện ra màu xám tro rất đẹp, ban ngày mặt tam giác phải đi ẩn nấp đến tối mới bò ra, liền rối rít cảm ơn rồi tạm biệt ta - lần này nàng cũng coi như bị tổn thương nguyên khí nặng nề, phải đi về nghỉ ngơi.

Ta cũng phải trở về cửa hàng ngủ một giấc, lúc quay đầu lại không thấy Trình Tinh Hà, một lát sau mới thấy hắn đang ở trước một quầy đồ ăn vặt ở đầu hẻm.

Chẳng lẽ lại thấy quỷ đói gì rồi? Ta liền đi tới chỗ hắn, hóa ra là đưa cơm cho một đứa bé ăn xin.

Đứa bé ăn xin kia nhìn chằm chằm đống quà vặt, bỗng nhiên ôm hết chạy đi, còn chưa nói được một tiếng cảm ơn nào, ngược lại vừa chạy vừa quay đầu mắng Trình Tinh Hà là tên ngốc.

Chương 56 - Chuông Phong Thủy

Chương 56: Chuông Phong Thủy

Đậu mớ đứa trẻ hư ân đền oán trả này, ta vô cùng khó chịu, muốn túm lại đánh một trận. Nhưng Trình Tinh Hà lại lắc đầu nói thôi bỏ đi, có thể đứa bé kia chưa bao giờ gặp được người tốt, đã quá đáng thương rồi.

Lúc nói lời này, ánh mắt hắn có chút bi thương khó hiểu, hiển nhiên không phải một chàng trai không có quá khứ nữa.

Chẳng lẽ hắn cũng từng gia nhập Cái Bang? Nếu thế thật thì ta còn rất muốn học Kháng Long Hữu Hối từ hắn.

Lúc này hắn đã xoay người rời đi, vừa đến cửa hàng ta bỗng sửng sốt - ông chủ tiệm bán đồ cổ đã chờ sẵn ở đó rồi.

Thấy hắn ta liền nhanh chóng bước lên, không phải lão già này lại muốn lừa ta cho Thiên Sử Phủ chứ, ta còn chưa đi tìm hắn tính sổ mà hắn đã tự đến trước rồi. Vì thế ta liền lạnh mặt hỏi hắn tới làm gì?

Ông chủ tiệm bán đồ cổ đuối lý, liền cười híp mắt nói chuyện lần trước là hiểu nhầm, không phải là vừa được nghe bạn hắn giải thích rõ cho nên mới đến xin lỗi ta sao.

Sau đó ta thấy hắn đặt một thùng bia và không ít đồ ăn trên cầu thang, Trình Tinh Hà vô cùng vui vẻ, huých vai ta nói người ta thú vị thật, còn biết dùng đồ ăn để chặn miệng. Hơn nữa cũng nhờ lão già ngốc này đi báo tin thì ta mới biết mà đi cứu ngươi đấy.

Ông chủ tiệm bán đồ cổ không thích nghe câu này, nghiêm túc nói:

"Ngươi có thể nói ta già, nhưng không thể nói ta ngốc!"

Cũng không phải ta mềm lòng, nhưng dù sao ông chủ tiệm bán đồ cổ cũng nhìn ta lớn lên, hơn nữa chuyện này cũng là tự ta chuốc lấy, hắn giúp ta là tình cảm không giúp ta là bổn phận, ta còn có thể yêu cầu người ta hy sinh vì ta hay sao? Vì vậy ta cũng chỉ gật đầu một cái, bày tỏ sẽ bỏ qua chuyện này.

Ông chủ tiệm bán đồ cổ rất vui vẻ, ta nhớ lại số lạ bảo ta mau chạy đi hôm đó, liền hỏi hắn có phải đã đổi số rồi không? Không ngờ ông chủ tiệm bán đồ cổ lại rất mờ mịt, nói số đó không phải của hắn.

Vậy thì kỳ lạ thật - còn có ai biết chuyện ngày đó nữa?

Trình Tinh Hà thấy đống đồ ăn thì đứng ngồi không yên, không cho ta suy nghĩ đã đẩy ta vào nhà muốn ta nấu cơm rồi.

Ta không còn cách nào, đành xuống phòng bếp nấu một bàn cơm. Ông cụ không thích ăn cơm bên ngoài, sau khi ngốc nghếch còn đi rêu rao đồ bên ngoài toàn dầu mỡ. Mà ta thì lại có tính đã làm chuyện gì thì nhất định phải làm cho tốt, cho nên tài nấu nướng cũng không tệ lắm.

Trình Tinh Hà ăn một miếng liền nhìn chằm chằm ta, nói ta thương lượng chuyện này với ngươi.

Ta bị hắn nhìn đến mức sởn cả da gà, bảo hắn muốn nói gì thì nói mau lên. Hắn liền há miệng nói ngươi có thể đến Thái Lan đổi giới tính không, ta muốn cưới ngươi.

Cưới cái đầu ngươi.

Ta vừa định mắng hắn, liền phát hiện hắn còn ngậm thịt trong miệng mà đã nằm gục xuống bàn ngủ.

Từ khi tên này đến bên ta, tuy chưa lấy được một đồng nào nhưng ngày nào cũng phải mệt mỏi. Trong lòng ta thấy hơi áy náy, nghĩ kiểu gì cũng phải kiếm tiền bồi thường cho hắn, sau đó liền đắp cái thảm lau chân lên người hắn.

Một khi con người rảnh rỗi sẽ hay suy nghĩ bậy bạ, ta đột nhiên nhớ Tiêu Tương đã nói với ta, muốn ta đồng ý với nàng một chuyện, nhưng là chuyện gì chứ?

Còn chưa suy nghĩ ra được đã thấy có mấy người bỗng nhiên đi đến trước cửa. Cầm đầu là một tên râu đen chừng bốn mươi tuổi, sau khi quan sát xung quanh một lát mới khinh thường nói:

"Ngươi chính là Lý Bắc Đẩu?"

Ta nhìn Trình Tinh Hà vừa ngủ, bảo hắn nhỏ giọng một chút, tìm ta có chuyện gì?

Kết quả sắc mặt hắn cứng đờ, gần như thẹn quá hóa giận:

"Ngươi ăn cơm âm dương, lại không biết ta?"

Ngươi cũng không phải là cha ta, tại sao ta phải biết ngươi? Không đúng, đúng là ta không biết ông cha khốn kiếp của mình thật.

Mà mấy người đi cùng hắn cho rằng ta cố ý giả ngu, cũng nóng nảy:

"Ngươi là cái thá gì mà dám nói chuyện với Hàn tiên sinh như vậy!"

Ta thấy ấn đường râu đen có ánh sáng, là màu xanh, cũng chính là cấp huyền.

Người trong nghề? Vì không hợp âm dương nên ta căn bản không vào nhóm đó, đương nhiên sẽ không biết hắn là ai.

Nhưng nhìn họ hống hách như vậy, hình như đến để phá quán. Điều này cũng kì lạ, ta không nhận ra họ thì sao lại đắc tội họ được?

Râu đen kia khoát tay một cái, rất có phong cách lãnh đạo bảo mấy tên tùy tùng im miệng, sau đó liền chìa cái tay to bằng thau hót rác về phía ta:

"Lấy chuông phong thủy của ngươi ra, ta muốn kiểm tra."

Ta càng trợn tròn mắt, chuông phong thủy là cái gì?

A... Ta nhớ ra rồi!

Cái nghề này của chúng ta cực kỳ chú trọng sư thừa và đảng phái.

Mỗi khi đệ tử của đảng phái ra ngoài hành nghề sẽ được sư môn phát cho một cái chuông phong thủy, bên trên có ghi tên và cấp bậc sư môn của mình, coi như là giấy phép làm ăn của thầy phong thủy đó. Ta chỉ là một đứa cháu ngoại học từ ông cậu ba, đương nhiên sẽ không thể có thứ đó rồi.

Chương 57 - Đúng Là Một Cao Nhân

Chương 57: Đúng Là Một Cao Nhân

Loại thầy phong thủy "hoang dại" này sẽ bị đám danh môn chính phái bọn họ kỳ thị, còn kém hơn người ta một bậc, được gọi là dã hồ thiền.

Đen râu đã nhận ra, liền kiêu căng cười lạnh một tiếng, tùy tùng của hắn ở phía sau cũng cáo mượn oai hùm:

"Bảo sao ngay cả Hàn tiên sinh còn không biết, không ngờ là một dã hồ thiền? Khó trách lại làm ra mấy chuyện lừa gạt đó, làm mất mặt người cùng nghề."

Tên này nói bậy gì vậy? Cho dù ta là dã hồ thiền thì cũng không tới lượt các ngươi đến hắt nước bẩn.

Nhưng ta còn chưa kịp nói gì, một tên tùy tùng đã đưa cho ta một tờ giấy chứng nhận, hóa ra bọn họ đúng là nhân vật tai to mặt lớn, chuyên môn quản lý tranh chấp trong nghề, mà ta lại bị người ta tố cáo là không có giấy phép kinh doanh, lừa người khác hai mươi vạn.

Tố cáo? Ta đưa mắt nhìn ra bên ngoài, trong lòng đã hiểu - bên ngoài có một chiếc Mercedes E, chính là cái của An Gia Dũng.

Tên khốn kiếp này muốn chơi đến cùng với ta sao? Còn chơi trò đâm sau lưng nữa!

Mấy người kia vừa nói xong liền muốn dẫn ta đi - bảo ta phối hợp điều tra. Đám tùy tùng kia còn châm chọc, nói ta cần tiền đến điên rồi, lại tham lam như vậy. Bây giờ chúng ta toàn bị gọi là kẻ lừa đảo cũng vì con sâu làm rầu nồi canh như ta đấy.

Ta muốn phản bác, nhưng vì không hợp âm dương nên ta thật sự không hiểu nhiều về quy tắc trong nghề lắm, nói phải trái kiểu gì bây giờ?

Đúng lúc này, một chiếc Lincoln Limousine dừng lại ở cửa, cửa xe mở ra, một người đi xuống:

"Để ta xem ai muốn điều tra ca ta?"

Ta vừa nhìn đã sửng sốt - đây không phải là Hòa Thượng sao?

Bây giờ Hòa Thượng đang mặc một bộ âu phục sang trọng, cũng không còn gầy gò hốc hác như trước, trông vô cùng hùng dũng oai vệ bừng bừng khí thế, giống y như một tổng tài bá đạo!

Râu đen kia nhìn thấy Hòa Thượng liền vội vàng nói:

"Đây không phải là Hòa tổng sao? Sao ngươi lại đến đây?"

Hòa Thượng đi đến khoác vai ta:

"Đây là huynh đệ của ta, hắn gặp phải phiền toái, cho dù phải xông qua núi đao biển lửa ta cũng đến. Hàn tiên sinh, ngươi nói xem ca ta đã lừa ai hai mươi vạn vậy?"

Có một tên tùy tùng không biết điều, lập tức nói:

"Người hắn lừa là..."

"Bốp."

Râu đen đánh một cái lên đầu tên tùy tùng:

"Đã nói bao nhiêu lần với các ngươi rồi, chuyện gì cũng phải điều tra rõ ràng, không thể qua loa như vậy được, nếu không phải

Hòa tổng đích thân tới thì lại có người nữa bị các ngươi hãm hại rồi đấy!"

Hiển nhiên tên tùy tùng đó đã quen việc bị đổ thừa, gật đầu lia lịa nói là mình không cẩn thận, tin vào người tố cáo vu oan, sau này sẽ tính sổ với người tố cáo đó.

Ta nhìn thấy An Gia Dũng đi xuống khỏi xe ở xa xa, hiển nhiên là không tin vào mắt mình, nhưng rất nhanh hắn đã vội vã quay lại xe, chạy đi như một làn khói.

Râu đen cũng như mất trí nhớ vậy, hoàn toàn quên mất dáng vẻ hống hách lúc nói chuyện với ta vừa rồi, còn rất nhiệt tình nói:

"Tiểu ca Lý gia, thật sự không ngờ ngươi lại là bạn với Hòa tổng của chúng ta. Ta và Hòa tổng có quan hệ rất tốt, đây không phải là người nhà mình đánh người nhà mình sao!"

Còn nói nếu ta mới vào nghề, có chuyện gì không hiểu có thể đến phố Tử Kim tìm hắn, chứ đừng làm mấy chuyện hiểu nhầm này ảnh hưởng đến tình cảm. Nói xong còn bảo Hòa Thượng chuyện này là hắn không đúng, hy vọng đừng xảy ra xích mích với hắn, chuyện ở chung cư vẫn cần hắn giải quyết.

Hòa Thượng không quan tâm ừ một tiếng, râu đen giả vờ nửa ngày mới bỏ đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng râu đen, Hòa Thượng xì một tiếng, lúc này mới vỗ bả vai ta một cái:

"Bắc Đẩu, không phải ta đã nói rồi sao, ngươi là ta huynh đệ cả đời của Hòa Thượng ta, gặp phiền toái sao ngươi không tìm ta chứ?"

Hóa ra sau khi bên hợp tác của nhà Hòa Thượng hủy kèo, đột nhiên lại có một số tiền đầu tư lớn xuất hiện vực cả nhà Hòa Thượng dậy. Đám người đòi nợ lúc trước cũng hoàn toàn thay đổi, tuyên bố không cần tiền, coi như nhập cổ phần vào nhà Hòa Thượng, không trả cũng được, tạm thời coi như một ân tình.

Có một câu Hòa Thượng không nói sai, nghèo ở chợ không người hỏi, giàu ở thâm sơn có bà con xa. Trước kia lúc Hòa Thượng đang suy sụp, ai nấy đều hùng hùng hổ hổ với Hòa Thượng, bây giờ lại chuyển sang nhiệt tình với hắn. Hòa Thượng cũng phải cảm thán, nói phải cảm ơn chuyện lúc trước đã giúp hắn biết được cái gì gọi là tình người.

Vừa nói vừa vỗ vai ta, nói hoạn nạn mới thấy chân tình, cả đời ta chỉ có một người huynh đệ như ngươi.

Ta nghe Hòa Thượng nói mà cực kỳ xấu hổ, khoát tay lia lịa nói đó là vì ngươi có mạng giàu sang, ta chỉ biết thời biết thế, chứ người vùng lên là chính ngươi.

Hòa Thượng huých vai ta nói ta không màng công danh, đúng là một cao nhân.

Chương 58 - Tòa Nhà Thủy Loan

Chương 58: Tòa Nhà Thủy Loan

Ta nói ta cũng chỉ có qua có lại thôi, sau đó mới hỏi chuyện vừa rồi là sao?

Sắc mặt Hòa Thượng lập tức nghiêm trọng hẳn đi, nói có phải ngươi đắc tội An Gia Dũng hay không?

Không biết An Gia Dũng được ai chỉ bảo mà đã dùng rất nhiều tài nguyên đến chỗ quản lý nghề chúng ta tố cáo, tài nguyên đó đã khiến hắn có lý có cớ, còn quen biết được đại lão trong nghề. Nếu ta bị bắt, đừng nói đến việc mở cửa hàng, không giải quyết tốt còn bị phán xử nữa.

Vì Hòa Thượng đang xây nhà mới cần có người tới xem phong thủy, cho nên có không ít thầy phong thủy tự đề cử mình, muốn đến làm việc cho hắn. Mà hắn cũng quen biết không ít người trong nghề, cho nên đã vô tình nghe được chuyện này.

Họ Hàn cũng đang tranh giành công việc này, cho nên mới cực kỳ ân cần với Hòa Thượng, đương nhiên là phải nể mặt Hòa Thượng rồi.

Đúng là chỗ nào có người thì sẽ có giang hồ, An Gia Dũng biết rõ về thủ tục như vậy, chắc chắn sau lưng có người trong nghề làm chỗ dựa.

Hòa Thượng vung tay lên nói:

"Chuyện về tên ngu ngốc kia cứ giao cho ta, dám ném đá giấu tay với huynh đệ của Hòa Thượng ta, ta thấy hắn không muốn sống nữa."

Ta bảo Hòa Thượng cũng đừng làm lố qua, không ai biết người sau lưng An Gia Dũng là ai, nếu gây ra phiền toái thì nguy rồi - có người làm thuật âm diện sẽ liều mạng như không cần công đức, thật sự là không dễ chọc.

Hòa Thượng bảo ta cứ yên tâm, sau đó còn nháy mắt với ta, nói lần này tới cũng là một mũi tên bắn hai con chim, trừ việc giải vây cho ngươi thì còn một chuyện tốt nữa.

Hóa ra những thầy phong thủy kia tranh nhau muốn xem phong thủy cho chung cư của hắn không chỉ vì đây là một vụ lớn có thể kiếm được rất nhiều tiền, mà còn vì phong thủy ở đó cực kì nổi tiếng. Nếu ai có thể quy hoạch phong thủy chỗ đó, một khi thành công sẽ lập tức trở nên vô cùng nổi tiếng trong nghề.

Tiếp đó hắn hỏi ta có biết tòa nhà Thủy Loan ở gần đây không?

Đương nhiên ta có biết, đó là tòa nhà mới được xây dựng vài năm trước, ở giữa sông Phúc Thọ, tàng phong dẫn nước, tay vung một cái núi sông động, vãi đất một cái thành hình trứng, cái này gọi là linh quy ôm trứng, là phong thủy chiêu tài mạnh nhất! Chỉ cần có thể làm ăn ở chỗ này thì tiền vào như nước, rất thích hợp để thành lầm khu buôn bán.

Chỉ là nếu ta không nhớ nhầm thì mặc dù ban đầu tòa nhà Thủy Loan làm ăn rất phát đạt, nhưng sau đó lại có người chết, không kinh doanh được nữa.

Những vụ án mạng đó cũng rất ly kỳ - năm nào cũng sẽ chết một người. Năm đầu tiên là một lao công, nghe nói chết trong nhà vệ sinh, hình như là bị bệnh tim. Năm thứ hai là một người sống trong đó lúc dỡ hàng xe đè chết. Hai chuyện này chỉ coi như bất ngờ chứ không ảnh hưởng gì lớn, nhưng năm thứ ba là nổi tiếng nhất, người chết là hai đứa bé trai gái sinh đôi nô đùa chạy nhanh ngã từ trên tầng xuống chết hết.

Lần này người địa phương đã cảm thấy nghi ngờ, nếu có chết cũng không thể chết trùng hợp như vậy chứ? Sau đó có người đồn chỗ này tà ma, lúc xây dựng đã đào được rất nhiều xương người, chỉ là bên thầu dùng tiền muôn bạc biển đè xuống. Lời đồn càng ngày càng nhiều, người địa phương cũng dần gọi tòa nhà Thủy Loan thành tòa nhà Thi Loan.

Đến năm thứ tư, mặc dù vẫn còn kinh doanh, nhưng đã không còn mấy ai sống trong đó nữa. Có rất nhiều người nghe thấy tiếng than thở trong nhà vệ sinh, đến khi mở cửa ra thì không thấy ai cả. Có người quen lao công kia mới nói giống như giọng của lao công. Còn có người lúc vận chuyển hàng nghe thấy dưới có người kêu dưới hầm xe: "Đau quá..." Còn có người buổi tối nghe thấy tiếng trẻ con chạy nhảy trên cầu thang, vô cùng đáng sợ.

Cho nên năm thứ tư, tòa nhà Thủy Loan đã tuyên bố phá sản, chỗ đó trở thành một tòa nhà ma.

Lần này Hòa Thượng đã lấy được quyền quy hoạch lại chỗ đó, định tân trạng lại toàn bộ, xây dựng tòa nhà mới. Có rất nhiều thầy phong thủy muốn mượn cơ hội này để nổi tiếng, nhưng hắn biết ta cũng làm nghề này, không muốn để phù sa chảy ruộng ngoài, có chuyện tốt thể nổi tiếng đương nhiên phải dành cho huynh đệ của mình rồi.

Ta thì đang suy nghĩ nếu có nhiều thầy phong thủy đang dòm ngó chỗ này, liệu có thể hỏi thăm được tung tích của Giang Qua Tử không?

Người tài nhận cả hai việc, kẻ ngốc mới từ chối, ta liền nói ngươi cứ yên tâm đi, chuyện này giao cho ta, ta sẽ làm tốt cho ngươi.

Từ khi làm nghề này đến nay ta vẫn chưa có một vụ làm ăn lớn nào, đây có thể coi như vụ đầu tiên của ta, nhất định phải làm thật tốt, nói không chừng ta có thể trở nên nổi tiếng thì sao, ai mà không muốn đi đến đỉnh cao cuộc đời, cưới một cô vợ xinh đẹp giàu có chứ?

Quan trọng hơn là phải tìm được tên khốn Giang Qua Tử kia trong vòng hơn một tháng này.

Chương 59 - Giở Trò Quỷ

Chương 59: Giở Trò Quỷ

Sau khi Hòa Thượng đi, ta nghiên cứu bản phác thảo một lát rồi thiếp đi từ lúc nào.

Ở trong mơ, ta lại thấy Tiêu Tương lần nữa. Nàng vẫn tựa vào ngực ta như trước, càng ngày càng rõ hơn trong mắt ta, thậm chí ta có thể thấy loáng thoáng đường nét khuôn mặt của nàng.

Dù mông lung như thế nhưng vẫn đẹp đến mức rung động lòng người, nếu có thể thấy rõ ràng thì còn đẹp đến nhường nào nữa?

Đúng là có đôi khi nàng khiến người ta phải sợ, nhưng có đôi khi nàng lại khiến người ta phải mê mệt.

Ta không nhịn được hỏi:

"Tại sao ta không thấy rõ ngươi?"

Nàng khẽ mỉm cười:

"Ta vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, một thời gian nữa thôi là ngươi sẽ có thể thấy rõ ta."

Vừa nói nàng vừa rướn lên, ta lại ngửi được mùi của nàng.

Cái mùi này khiến người ta phải say mê…

Hồi lâu sau, nàng mới tiếp tục tựa vào bả vai ta:

"Ngày mai ngươi đến vùng đất linh quy ôm trứng, nhất định phải cẩn thận một chút."

Chuyện này mà nàng cũng biết? Ta nhớ lại lúc nàng bảo ta lấy hạt châu, cũng không nghi ngờ gì mà đồng ý:

"Ý ngươi là mấy thầy phong thủy cạnh tranh với ta?"

Tiêu Tương cười:

"Không phải, ta để cho ngươi cẩn thận."

Nàng còn có người quen cũ ư?

"Ngươi nhớ phải bắt lấy cái đuôi đấy."

Cái đuôi? Là sao? Ta bỗng nhớ lại hôm đó Hôi Bách Thương đã nói có người muốn bắt Tiêu Tương, chẳng lẽ chính là thứ đó?

Nhưng nàng không chịu nói tiếp nữa, chỉ nói không thể tiết lộ thiên cơ, ta biết quá nhiều sẽ không tốt.

Ta chỉ đành gật đầu, chợt nhớ tới chuyện hôm qua, nói:

"Cảm ơn ngươi về chuyện của Tuệ Tuệ."

Nếu không có nàng, bây giờ nhất định Tuệ Tuệ đã...

"Em gái của ngươi đương nhiên cũng là em gái của ta.”

Tiêu Tương nhẹ nhàng cười một tiếng:

"Hơn nữa ta cũng không làm không công chuyện này."

Đúng rồi, nàng đã bắt ta phải đồng ý với nàng một chuyện, ta liền hỏi nàng rốt cuộc là chuyện gì? Nàng lại tinh nghịch cười một tiếng:

"Đến lúc đó ngươi sẽ biết - bây giờ có người tới tìm ngươi. Đi đi."

Ta đột nhiên tỉnh lại như bị bàn tay nhỏ nhắn của nàng đẩy, vừa mở mắt thì điện thoại đã vang lên.

Ta cầm lên nghe, là bệnh viện gọi để thông báo đã sắp xếp xong lịch phẫu thuật cho ông cậu ba, ta vô cùng mừng rỡ, lập tức mượn xe điện của ông chủ tiệm đồ cổ đi đến bệnh viện huyện.

Cuộc giải phẫu vô cùng thuận lợi, cuối cùng cũng coi như cứu được ông lão, trong lòng ta cũng có thể thả lỏng, ở bệnh viện với ông cụ nửa ngày. Dù hắn vẫn chưa tỉnh lại nhưng chắc cũng chỉ là vấn đề thời gian. Ta nhìn đồng hồ thấy không còn sớm, liền đi xe điện đến chung cư của Hòa Thượng.

Ta rất quen thuộc chung cư ở bên sông Phúc Thọ, khi còn bé nước sông rất trong, cứ đến mùa hè là ông cụ lại dẫn ta đến đây chơi cả chiều. Ông lão câu tôm, ta mò ốc, nước trong thì mấy loại này cũng sẽ rất ngon, chỉ cần nấu cùng hoa tiêu và ớt đã trở thành một món ăn mặn hiếm có rồi, một bữa cơm nhà ngon lành là ký ức đẹp nhất tuổi thơ.

Đáng tiếc bây giờ sông Phúc Thọ lại ô nhiễm vô cùng nghiêm trọng, có thể thấy hộp đồ ăn và túi bóng trôi khắp nơi, nước sông bẩn thỉu nổi đầy dầu nhớt, cái mùi của nó cũng khiến người ta muốn nôn, càng đừng nói đám ốc tôm lươn đều chết hết.

Loại phong thủy này không giống âm trạch và nhà ở, nó có nhiều hướng quan sát hơn, được chia ra thành xem trời, biện chất, xét hình, thừa khí. Nhưng với mức độ ô nhiễm này, phong thủy linh quy ôm trứng cũng phải hạ giá đi khá nhiều.

Nhưng mà...Ta đột nhiên cảm giác được phong thủy ở đây có vẻ không đúng, không, không riêng gì nơi này mà cả huyện thành dường như đều có khí bẩn.

Dù có ô nhiễm thì cùng lắm chỉ là ô nhiễm không khí, chứ không ô nhiễm được khí tràng. Hình như phong thủy trong huyện đã xuất hiện thay đổi gì đó rồi!

Từ xưa tới nay lúc chọn địa điểm xây thành đều phải chọn những nơi có phong thủy tốt để được bình yên. Ví dụ như Côn Minh được ba con sông bao bọc xung quanh, bốn bề là núi non chặn ráng chiều. Hay như Ôn Châu, núi như bắc đẩu, thành như khóa. Cho nên những tòa thành cổ đó căn bản không hề có thiên tai gì, mà mấy năm trước Bạc Châu có động đất, lũ lụt ở Vĩnh Hà làm vô số người thương vong, ông cụ nói đó là bởi vì lúc mở rộng phạm vi đã động vào trận phong thủy xây thành.

Chẳng lẽ trận phong thủy ở đây cũng xảy ra vấn đề? Ta thấy rất chột dạ, không phải là ta phá Cửu Quỷ Áp Quan nên mới thế đấy chứ? Nếu vậy thì đúng là họa lớn rồi!

Mọe nó cũng tại Giang Qua Tử giở trò quỷ, ta càng nghĩ càng thấy tức, liền nhanh chóng đi đến chung cư của Hòa Thượng, định sớm bày trận, tìm được Giang Qua Tử.

Lúc đến nơi lại thấy có rất nhiều thầy phong thủy - không phải là ta biết họ, chẳng qua là thấy trên người họ cũng có chuông phong thủy, hiển nhiên đều là "danh môn chính phái".

Chương 60 - Quyết Định

Chương 60: Quyết Định

Họ toàn đi xe sang, không phải Mercedes thì chính là BMW, cái xe Mercedes E của tên nhãi An Gia Dũng kia chẳng thấm vào đâu.

Hóa ra xem phong thủy kiếm được nhiều tiền thế ư?

Ta hy vọng một ngày nào đó ta cũng sẽ trở nên nổi tiếng.

Lúc ta đi ngang qua họ, họ còn không thèm nhìn ta - bên hông ta không có chuông phong thủy, lại còn đi xe điện, có thể họ cho rằng ta là một thằng đi ship hàng.

Lúc này họ đang lẩm bẩm:

"Ngươi nói xem rốt cuộc Tiểu Hòa tổng quyết định như thế nào? Nghe nói Hàn tiên sinh của Chính Nhất Đạo cũng tới tự đề cử mình, nhưng lại không được Tiểu Hòa tổng đồng ý."

"Đúng vậy, Hàn tiên sinh chính là cấp huyền chính thống, cả huyện này có được mấy ai. Hàn tiên sinh còn không lọt vào mắt Tiểu Hòa tổng được thì không phải đám cấp hoàng bình thường như chúng ta càng không có hy vọng sao?"

"Có lẽ thế, không chừng Tiểu Hòa tổng còn trẻ, muốn tìm một người bằng tuổi hợp tính thì sao."

"Tiểu Hòa tổng là người ngoài nghề, việc chờ đợi của chúng ta cũng như rượu Mao Đài vậy, càng lâu càng thơm."

Lúc này một người vô tình va vào xe điện của ta, liền tức giận nói sao bây giờ đám shipper cứ phải vội vã như vậy, đi đường không biết quan sát, cứ như vội đi đầu thai vậy. Nói xong còn lấy khăn lau người.

Haha, sao các ngươi có thể ngờ được vụ làm ăn lớn mà các ngươi đang chờ đợi đã rơi vào trong tay tiểu gia ta chứ.

Ta đang định lái xe điện vào, chợt nghe một thầy phong thủy nói:

"A, đúng rồi. Các ngươi đã nghe nói về chuyện gần đây Thiên Sư Phủ đang tìm người chưa?"

Chuyện về ta? Ta lập tức vểnh tai lên nghe.

"Đương nhiên rồi."

Mấy thầy phong thủy còn lại cũng hưng phấn:

"Hình như còn làm ầm lên, các ngươi nói xem là ai phá Cửu Hương Sáp Đỉnh?"

Cửu Hương Sáp Đỉnh? Đó không phải là Cửu Quỷ Áp Quan sao? Chẳng lẽ thầy phong thủy không cùng hệ phái lại có những cách gọi khác nhau?

"Ai mà ngờ không làm được thì quay sang chơi xấu. Nhưng thứ dưới đáy Cửu Hương Sáp Đỉnh dữ như vậy, trên đời này có mấy ai trấn được? Cũng phải đến cấp thiên chứ nhỉ?"

"Tổng cộng chỉ có mười hai thầy phong thủy cấp thiên, ta thấy chẳng ai giống cả."

Đậu má, ta cũng biết cấp thiên khó sửa, nhưng không ngờ chỉ có vài thầy phong thủy cấp thiên như thế. Không phải Giang Qua Tử cũng là một người cấp thiên đấy chứ?

Ta lập tức hỏi những người đó trong mười hai người cấp thiên có phải có một người tên là Giang Qua Tử không?

Dù không phải cấp thiên thì Giang Qua Tử cũng có bản lĩnh không nhỏ, chắc chắn sẽ rất nổi tiếng trong nghề.

Không ngờ mấy thầy phong thủy kia lại cau mày nhìn ta, nói:

"Ai là Giang Qua Tử?"

"Chưa nghe thấy bao giờ!"

"Mà ngươi hỏi Giang Qua Tử làm gì? Ngươi đi ship đồ cho Giang Qua Tử hả?"

"Hahahaha..."

Lại không có ai biết Giang Qua Tử? Có tin được không?

Những thầy phong thủy kia liền đuổi ta đi, nói ở đây không có ai gọi đồ ăn ngoài cả, bảo ta vào bên trong mà tìm.

Ta vừa đi vừa suy nghĩ, vậy không phải ta đến đây mất công rồi sao? Còn nữa...mấy thầy phong thủy này đều không biết gì về Giang Qua Tử, ta đi đâu mà tìm hắn đâyy?

"Nhưng mà có tin tức tốt muốn nói cho các ngươi, ta nghe một người bạn ở Thiên Sư Phủ nói, Cửu Hương Sáp Đỉnh vừa vỡ, Thiên Sư Phủ phát hiện ra phong thủy biến đổi, bây giờ đang mời gọi thầy phong thủy, nếu mọi người có hứng thú thì có thể đến đăng ký."

"Không thể nào? Không phải Thiên Sư Phủ chỉ lấy người của mấy gia tộc cổ sao? Có thể nhận chúng ta ư?"

"Theo lý thuyết thì sẽ không nhận chúng ta, nhưng không phải ai cũng đến hết sao? Thử vận may cũng không thiểu miếng thịt nào."

"Nói cũng phải."

Chẳng lẽ nếu muốn tìm hắn thì chỉ có cách vào Thiên Sư Phủ thôi ư?

"Bắc Đẩu!"

Hòa Thượng đã hẹn sẽ chờ ta ở đây, thấy mãi mà ta chưa đến liền ra đón:

"Làm ta đợi lâu, cuộc giải phẫu của ông cậu ba ta vẫn thuận lợi chứ?"

Ta gật đầu một cái:

"Rất tốt, cảm ơn ngươi đã giúp."

Ta ở bệnh viện huyện nghe nói Hòa Thượng đã giấu ta đút lót cho bệnh viện, cũng tốn không ít tiền.

"Khách khí như vậy làm gì, chuyện của ngươi chính là chuyện của ta, ông cậu ba của ngươi chính là ông cậu ba của ta!"

Hòa Thượng vừa nói vừa vỗ vai ta, dẫn ta đi vào trong:

"Chúng ta đi vào nói chuyện!"

Những người đang xếp hàng kia thấy Hòa Thượng liền sôi trào:

"Tiểu Hòa tổng!"

"Chúng ta đã gọi đến trước rồi, ta là đại đồ đệ Trương Tiểu Phàm của Thanh tiên sinh Ngũ Môn, chúng ta am hiểu về hung trạch nhất!"

"Tiểu Hòa tổng ngươi hãy cân nhắc đến Giang Bắc Môn chúng ta đi, sở trường của chúng ta là khống chế sát khí!"

Hay thật, fan girl đi xem thần tượng biểu diễn cũng giống y như này, họ chỉ còn thiếu mỗi việc cầm gậy phát sáng cổ vũ thôi.

Nhưng Hòa Thượng lại không thèm để ý, ôm bả vai ta nói:

"Các ngươi coi chừng đấy! Chung cư của chúng ta đã quyết định chỉ để ca ta là Lý Bắc Đầu xem phong thủy. Các ngươi đừng xếp hàng nữa, về tắm rồi đi ngủ đi!"

"Cái gì?"

Chương 61 - Chuyện Của Công Nhân

Chương 61: Chuyện Của Công Nhân

Đúng là một hòn đá là dậy sóng cả mặt hồ:

"Tên shipper kia sao?"

"Hắn còn chẳng có chuông phong thủy, Tiểu Hòa tổng, chắc chắn ngươi đã bị hắn lừa rồi!"

Hòa Thượng cũng không quay đầu lại, chỉ kéo ta tiến vào công trường. Hắn có thể tin tưởng ta như thế, đúng là khiến người ta phải thấy ấm áp trong lòng.

Hòa Thượng dẫn ta đi thẳng tới tầng có tầm nhìn tốt nhất. Ta nhìn từ trên xuống, không khỏi hít một hơi lạnh.

Bên trái tòa nhà này là ngân hàng Bát Hỉ, đỉnh mái của ngân hàng Bát Hỉ được xây thành hình tam xoa kích, gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây chĩa thẳng vào tòa nhà Thủy Loan. Cái này gọi là ngân kích dẫn tài, dẫn phong thủy tốt tới nhà mình, sát khí thì đưa cho Hòa Thượng.

Bên phải là tòa nhà Kỳ Phong, mái nhà được làm thành hình mã tấu, một mặt dẫn tài, một mặt phòng ngự, bốn bên còn có thần tiên bắc cầu và kính thông linh. Mỗi bên đều có cách chiêu tài cho mình, đưa cái xấu cho đối phương, đơn giản là một trận đấu pháp của các thầy phong thủy thôi, đúng là náo nhiệt.

Nói cũng lạ, họ toàn chĩa mũi nhọn về hướng Hòa Thượng giống như căm thù lắm vậy. Cướp phong thủy thì cứ cướp, không đến mức phải hại người ta chứ?

Gần đây Hòa Thượng đã được tiếp xúc với phương diện này, kể cho ta thầy phong thủy mới của mấy chung cư đó là ai cứ như thuộc nằm lòng. Ta thì chẳng quen ai cả, đúng là nghé mới sinh không sợ cọp.

Có thể nhìn ra được tòa nhà Thủy Loan đã dùng hết cách để đề phòng kẻ địch xung quanh. Bên trái trồng cây liễu làm tấm thuẫn, ngăn cản sát khí của ngân kiếm dẫn tài. Mặt tường bên trái thì treo đầy kính màu xanh lá như để trang trí, chính là muốn bắn ngược lại kính thông linh. Đáng tiếc ba đánh một không chột cũng què, vẫn không thể nào thắng được tấn công về nhiều mặt như vậy.

Hòa Thượng cau mày nói là nghe nói phong thủy có thể giết người, không ngờ lại là thật. Tiếp đó liền hỏi ta có thể làm được không, nếu không được cũng không sao, đừng để mình bị liên lụy.

Ta lắc đầu nói không sao, nếu ta sợ thì cũng sẽ không dám đến đây.

Lúc này một công nhân nói lần này xem phong thủy có thể giải quyết luôn cả chuyện ma quỷ lộng hành hay không, để các anh em được nhẹ nhõm.

Hóa ra từ khi Hòa Thượng xây dựng ở chỗ này, các công nhân làm gấp rút ngày đêm, buổi tối đều ngủ lại đây. Nhưng đến nửa đêm lại cảm thấy có người đang đẩy mình, nói đây là nhà hắn, người khác không có tư cách ngủ. Ban đầu các công nhân đều không quan tâm, nhưng khi tỉnh lại đều thấy trên vai có dấu tay đen. Sau đó mới có lời đồn ở đây có ma quỷ lộng hành, tất cả đều rất sợ hãi, phải chạy ra bên ngoài dựng lều vải ngủ.

Có một công nhân trẻ tuổi to gan không tin, cứ nói trong tòa nhà mát mẻ, muốn ngủ trong đó. Nhưng đêm hôm ấy liền mơ thấy người đẩy hắn, có vẻ như rất tức giận, nói muốn thành toàn cho hắn, nhưng hắn vẫn không quan tâm, kết quả ngày hôm sau liền ngã từ trên tầng xuống chết.

…

Cũng không ai biết hắn ngã xuống kiểu gì, chỉ biết là hắn chết rất thảm, đầu óc nát bét.

Hòa Thượng sửng sốt, hỏi còn có chuyện này?

Công nhân vội nói chủ thầu sợ chuyện này ảnh hưởng đến công trình nên không cho bọn họ nói, nhưng người làm việc ở đây đều phải nuôi già trẻ trong nhà, ai cũng không muốn chết.

Hòa Thượng liền nhìn ta một cái, hiển nhiên có chút lo lắng. Ta bảo Hòa Thượng yên tâm, hôm nay ta sẽ nhìn xem rốt cuộc đây là nhà của ai…

Tất cả công nhân ở đây đều là thanh niên trai tráng, cơ thể khỏe mạnh, đáng lý ra phải có rất nhiều dương khí. Có thể ra tay với bọn họ chắc hẳn không phải loại hiền lành gì.

Nhưng đúng lúc này có mấy người vội vã đến công trường, dẫn đầu chính là tên râu đen họ Hàn kia. Hắn thấy ta cũng ở đây liền thở hổn hển nhìn về phía Hòa Thượng:

"Hòa tổng, ta nghe nói ngươi muốn để tên nhóc vắt mũi chưa sạch này để xem phong thủy, có phải là thật không?"

Tên râu đen này nhận được tin nhanh vậy? Hiển nhiên là có mật thám trong công ty của Hòa Thượng.

Hòa Thượng liền nói:

"Là ta bảo ca ta tới đấy, làm sao, còn phải được ngươi cho phép à?"

Râu đen dậm chân một cái:

"Hòa tổng, ngươi còn trẻ, không biết phong thủy quan trọng thế nào với một căn chung cư đâu. Sao có thể giao dự án quan trọng như vậy cho một tay mơ mới nhập môn? Hắn còn chẳng có cả chuông phong thủy!"

Trước đây hắn căn bản không coi ta thành đối thủ cạnh tranh, không ngờ một người tầm thường như ta lại có thể cướp tiền thưởng của hắn, đột nhiên có cảm giác bị lừa.

Hòa Thượng cũng nổi giận:

"Lão Hàn, ta khuyên ngươi nói chuyện khách khí một chút, đây là dự án của ta, ta muốn tìm ai thì tìm. Ngươi đầu tư hay ngươi ra sức, dựa vào cái gì mà ông đây phải nghe ngươi? Còn dám nói ca ta một câu không tốt, mẹ nó ta sẽ khiến ngươi không sống nổi trong nghề này nữa đâu!"

Chương 62 - Vì Ta Tin Ngươi

Chương 62: Vì Ta Tin Ngươi

Râu đen nghe vậy thì á khẩu không trả lời được, sau đó nhìn về phía một người sau lưng như tìm cứu tinh.

Người này có tướng mạo rất nho nhã, đại khái ngoài bốn mươi, đeo kính gọng vàng, mặc âu phục xa hoa, hiển nhiên là một doanh nhân thành đạt.

Mà Hòa Thượng vừa thấy người này thì hơi dịu đi chút:

"Mã thúc thúc cũng tới sao?"

Hóa ra người họ Mã này tên là Mã Nguyên Thu, lúc bên hợp tác trước đó hủy kèo, nhờ người này đầu tư nên Hòa Thượng mới có thể trở lại vị trí này lần nữa.

Mã Nguyên Thu mỉm cười nhìn Hòa Thượng:

"Đúng là dự án này do ngươi phụ trách, nhưng là một người đầu tư, ta cũng cảm thấy ngươi cần phải suy nghĩ thật kỹ trong chuyện phong thủy. Hàn tiên sinh nổi tiếng nhiều năm trong nghề, vẫn luôn có danh tiếng rất tốt, lại là truyền nhân của Hàn lão tiên sinh Chính Nhất Đạo. Để hắn xem cho sẽ yên tâm hơn."

Râu đen vô cùng đắc ý:

"Chỉ cần giao chuyện này cho ta, toàn bộ Chính Nhất Đạo chúng ta đều sẽ giúp đỡ hết mình, khiến tất cả những trận phong thủy kia đều thất bại."

Bảo sao ta thấy râu đen lại không biết sợ hãi là gì, hóa ra còn có chỗ dựa.

Nhưng Chính Nhất Đạo là gì? Nghe có vẻ rất trâu bò, nhưng ta chưa nghe đến bao giờ.

Ta nhìn Hòa Thượng một cái, muốn khuyên hắn không cần phải kiên quyết như thế, nhỡ may đắc tội người đầu tư thì sẽ thiệt thòi lớn.

Nhưng Hòa Thượng vẫn kiên trì nói với người họ Mã kia:

"Mã thúc thúc, nếu chuyện này là do Hòa Thượng ta phụ trách thì phải làm theo lời ta nói. Phong thủy ở đây phải để ca ta xem, nếu hắn không làm được, ta sẽ phụ trách hết hậu quả."

Đậu má, ngươi kiên quyết như vậy có được không? Dẫu sao người ta là kim chủ!

Nhưng không ngờ Mã Nguyên Thu lại cười gật đầu, còn nhìn ta một cái, sau đó nói với Hòa Thượng:

"Ngươi cũng không phải là trẻ con nữa rồi, luôn có lý do của mình, nhưng chuyện này quan trọng, ta phải có cái ăn nói với bên đầu tư - Hay là thế này đi, nếu ngươi thành công, sau này ta sẽ tăng thêm tiền đầu như như ngươi muốn. Nếu không thành công, ta chỉ đành đổi người phụ trách thôi."

Đậu má, đây là muốn đoạt quyền của Hòa Thượng, không phải đặt cược như thế quá lớn rồi sao?

Nhưng Hòa Thượng lại không do dự một giây nào:

"Được."

Ta nhỏ giọng hỏi Hòa Thượng đánh cuộc lớn như vậy, sao ngươi không suy nghĩ lại đi?

Hòa Thượng gãi đầu, rất thật thà nói:

"Vì ta tin ngươi."

Trong lòng ta vô cùng ấm áp, liền hạ quyết tâm không thể làm hỏng chuyện này của Hòa Thượng được.

Râu đen trợn mắt nhìn ta, cứ như ta cướp vợ hắn vậy, lúc đi còn lẩm bẩm:

"Đúng là phá của, nếu lão Hòa tổng vẫn còn, tuyệt đối sẽ không thể để ngươi làm xằng làm bậy như thế…"

Hòa Thượng trừng hắn một cái, hắn lại nhìn ta:

"Nhóc con, ngươi đừng tưởng rằng có đầu óc là có thể làm được vụ này, đến lúc đó ngươi sẽ biết chỗ này không phải là nơi ngươi có thể chịu nổi đâu."

Mã Nguyên Thu lại cười như không cười nhìn ta, cứ như rất có hứng thú với ta vậy.

Nhắc tới cũng kỳ quái, ta thấy Mã Nguyên Thu rất quen, nhưng ta lại không nhớ đã từng gặp ở đâu, chẳng lẽ là trên tivi?

Hòa Thượng đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, sau đó hỏi ta định làm gì bây giờ?

Ta nói còn phải hỏi nữa sao, ngươi đã nói như thế rồi, ta cũng không thể sợ hãi được.

Hòa Thượng nghe vậy lập tức quyết định giúp ta một tay, còn vỗ ngực nói mặc kệ là yêu ma quỷ quái gì, nếu ai dám động vào ta thì sẽ cho hắn biết tay.

Mà đúng thật, ấn đường của Hòa Thượng đang đỏ đậm, nghĩa là cực kỳ may mắn, có lẽ trước đây do phần mộ tổ tiên xảy ra chuyện, sau khi vận khí ứ tắc được khơi thông đã trở lại hết, còn có thể cho ta hưởng ké, vì thế ta liền đồng ý.

Sắc trời tối xuống, ta nhân cơ hội này để xem khí ở bên ngoài.

Trong quyển “Khí Giai” của ông cậu ba có nói, ban ngày xem khí là mượn ánh nắng, thích hợp nhất để xem người, mà ban đêm mượn ánh sao là chính xác nhất.

Cho nên người cổ đại mới có câu đêm xem tinh tượng, nhưng thật ra là mượn ánh sao để xem khí.

Ta chọn một chỗ rộng rãi để xem khí.

Trước kia ta toàn xem khí bừa bãi, cũng chỉ nhìn được những thứ rất đơn giản. Nhưng sau đó ta dần dần phát hiện một ngày chỉ có ba lần là xem khí chính xác nhất, càng xem nhiều càng không đúng, cho nên trong “Khí Giai” mới nói một ngày không xem quá ba lần.

Hôm nay ta mới chỉ dùng hai lần, còn một lần nữa.

Mà vừa nhìn một cái, ta liền sửng sốt. Chỉ thấy một sát khí đen nhánh bắn ra từ trong tòa nhà kia, đang chiếu thẳng đến chòm sao Lục Sát và chòm sao Bạch Hổ.

Ta chưa bao giờ thấy sát khí dày như thế, quả nhiên dưới tầng có cái gì đó, hơn nữa còn cực kỳ hung ác!

Khó trách tên râu đen lại không lo ngại gì, chắc là cũng đã sớm nhìn ra. Mà ở xung quanh lại có mấy trận phong thủy như kính thông linh - chẳng lẽ không chỉ vì muốn tranh đoạt tài khí linh quy ôm trứng mà còn để ngăn cản sát khí ở đây?

Chương 63 - Phía Dưới Tầng Hầm

Chương 63: Phía Dưới Tầng Hầm

Ta nhớ lại lời của Tiêu Tương, thầm nói chẳng lẽ ở đây có "người quen cũ" gì thật sao?

Nếu thật sự có thể tìm được người quen này, nói không chừng ta có thể biết rõ lai lịch của Tiêu Tương.

Nghĩ như vậy, ta liền quan sát tướng đất ở đây.

Mảnh đất này quay mặt về hướng sông Phúc Thọ, dựa lưng vào núi Lão Long, toàn thân giống như một cái đảo nhỏ, theo lý thuyết thì tài khí xung quanh phải hội tụ vào trứng linh quy - cũng chính là nơi xây dựng của Hòa Thượng mới đúng. Nhưng cố tình trong trứng lại ẩn giấu một vật hung ác giống như lưỡi dao sắc bén xuyên qua vậy, vì thế mới khiến tòa nhà tràn ngập sát khí, nếu muốn giải quyết phong thủy của nơi này thì phải tìm được vật kia.

Ta và Hòa Thượng đi vào tòa nhà đó.

Lúc trước mảnh đất này là của tòa nhà Thủy Loan, khi đó tòa nhà Thủy Loan là tòa nhà tiêu chí của địa phương chúng ta, có hình cánh hoa sen. Hoa sen là tín vật của Phật Tổ, có ý nghĩa rất tốt. Đáng tiếc bốn phía đều bị bao bọc, không đè ép được sát khí. Công trình của Hòa Thượng bây giờ chính là sửa lại toàn bộ tòa nhà đó để biến thành một căn chung cư mới.

Trong tòa nhà có không ít công nhân đang tăng ca, Hòa Thượng hỏi tình hình hôm nay. Đang nói chuyện thì có một công nhân đi ra khỏi thang máy, hỏi quản đốc sao vẫn phải làm việc dưới hầm? Hôm nay không nghe thấy thông báo mà?

Quản đốc rất phiền não, nói chúng ta còn chưa làm đến tầng hầm đâu, căn bản không hề phái ai xuống đó cả, ngươi nghe ai nói vậy?

Công nhân kia buồn bực nói hắn xuống hầm lấy công cụ, nghe thấy có tiếng gõ tường từng cái một, nếu không phải người của chúng ta thì…

Ta nghe thấy vậy lập tức dẫn Hòa Thượng đi thang máy xuống tầng hầm.

Quả nhiên vừa ra khỏi thang máy ta đã nghe được tiếng va chạm, liền chạy đến đó xem. Lúc qua khúc quanh liền thấy một công nhân đi ra, ta liền hỏi hắn tiếng động kia phát ra từ đâu?

Công nhân kia vội nói:

"Ta dẫn các ngươi đi!"

Ta gật đầu nói làm phiền ngươi, sau đó đi vào trong cùng hắn.

Càng đi vào trong tiếng động càng lớn, dưới chân còn hơi rung, cứ như là sàn nhà có thể bị lật lên bất cứ lúc nào vậy. Cảm giác này vô cùng quỷ dị, giống như đang đập vào lòng người từng cái một. Ta vừa đi vừa để ý, tầng hầm của tòa nhà này là hình bát giác, rất giống một cái bát quái.

Mà tiếng động kia có vẻ được phát ra từ tâm bát quái!

Bát quái, hoa sen, rất giống như đang trấn giữ cái gì đó!

Ta nhìn bốn phía, túm lấy Hòa Thượng:

"Nơi này không đúng, ngươi đừng đi theo."

Hòa Thượng sửng sốt:

"Sao thế?"

Ta chỉ xuống đất:

"Ngươi nhìn mặt đất đi."

Chỗ này đã lâu không có ai vào, bên trong toàn là bụi đất. Ban đầu Hòa Thượng không kịp phản ứng, ta liền nói cho hắn:

"Trên mặt đất không có một dấu chân nào cả, là thứ gì đang gây ra tiếng động?"

Hòa Thượng nghe vậy cũng bị dọa giật mình một cái, nhưng hắn lập tức ưỡn ngực:

"Chẳng sao cả, có ngươi ở đây, ta sẽ không sợ."

Ta liền chỉ công nhân kia, thấp giọng nói:

"Vậy ngươi nhìn xuống dưới chân hắn đi."

Công nhân kia đang cầm đèn pin đi phía trước chúng ta, nhưng những nơi hắn đi qua đều không có dấu chân.

Hai chân Hòa Thượng mềm nhũn, may mà không ngồi bệt xuống đất. Ta gắng sức đỡ hắn, nhưng cho dù Hòa Thượng đổ đầy mồ hôi vẫn kiên trì đi theo ta đến tâm bát quái:

"Hắn...Hắn là..."

Trên mũ bảo hiểm của công nhân này có vết đỏ nhàn nhạt - không phải công nhân ngã chết kia không bị thương gì mà chỉ vỡ đầu thôi sao?

Âm thanh đó truyền đến từ tâm bát quái, không phải có người đang gõ tường - mà nó phát ra từ dưới mặt đất!

Đây đã là tầng hầm rồi, dưới mặt đất tầng hầm sẽ là cái gì?

Ngay lúc này, ta thấy ở trung tâm bát quái có thứ gì đó sặc sỡ, nhưng bám đầy bụi nên không thấy rõ, liền ngồi xổm xuống nhìn kỹ. Đến khi thấy rõ, ta lập tức hét lên bảo Hòa Thượng chạy. Nhưng lúc này mặt đất dưới chân lại nứt ra “răng rắc”, ta rơi xuống trước, còn thấy công nhân kia cười với mình.

…

Cú ngã này không hề nhẹ, ta chỉ cảm thấy có rất nhiều gạch đất rơi lên người mình, hai tai vang lên ù ù. Đến khi lấy lại tinh thần mới nghe thấy tiếng mắng của Hòa Thượng:

"Đậu má mọe nó chứ, tên công nhân khốn kiếp kia lừa chúng ta hả? Mẹ nó cái công trình gì mà mềm như đậu hũ vậy..."

Ta lôi đen pin trong ngực áo ra đi tìm Hòa Thượng, ánh sáng mạnh đảo qua, ta nhìn thấy Hòa Thượng nằm trên một đống gạch, đang che mắt chắn ánh sáng. Ta kéo hắn lên rồi chiếu khắp xung quanh.

Hòa Thượng ôm mông đứng lên, hùng hùng hổ hổ nói phải bắt lấy công nhân kia để tính sổ.

Ta nói ngươi đừng tìm, thứ đỏ xuất hiện là để dẫn chúng ta xuống đây - nếu ta đoán không sai thì bây giờ công nhân kia đã thành ma cọp vồ rồi.

Mọi người đều biết bốn chữ tiếp tay cho giặc, người bị cọp cắn chết, sau khi chết sẽ còn tiếp tục bị con cọp khống chế đi dụ dỗ những người khác táng thân trong miệng cọp, chỉ khi có người thay thế mình làm đồng lõa cho con cọp, mình mới có thể vào luân hồi, nói một cách đơn giản là tìm thế thân.

Chương 64 - Tế Phẩm

Chương 64: Tế Phẩm

Hiển nhiên công nhân kia chính là ma cọp vồ ở chỗ này, muốn kéo chúng ta xuống thay hắn.

Hòa Thượng chấn động, nói vậy liệu có phải hắn cũng bị người khác kéo xuống để thay thế nên mới chết hay không?

Ta nói chắc chắn rồi - trước kia có không ít người chết ở tòa nhà này, bây giờ ngẫm lại mới thấy những cái chết đó đều không hề đơn giản.

Hòa Thượng cái hiểu cái không gật đầu:

"Chỗ này đúng là đáng sợ, quanh đi quẩn lại không ít chuyện...."

Ta liền hỏi Hòa Thượng:

"Đúng rồi, tại sao ngươi lại chọn chỗ này để xây dựng?"

Hòa Thượng nói:

"Cũng không phải là ta nhìn trúng, là Mã thúc thúc nhìn trúng. Ngươi biết đấy, lúc trước Mã thúc thúc hủy kèo, nhà chúng ta đều gặp xui xẻo. Mã thúc thúc trở lại, nhà chúng ta mới như được sống lại. Hắn đến tìm ta, nói muốn phát triển nơi này, hỏi ta có muốn làm không, đương nhiên là ta đồng ý rồi."

Giống như ta đoán, Mã Nguyên Thu kia không đơn giản - cách mượn dao giết người này giống y như lúc Giang Qua Tử lừa ta đi phá Cửu Quỷ Áp Quan.

Chắc chắn dưới tòa nhà này cũng có thứ gì đó.

Hòa Thượng cầm đèn pin soi, chặc một tiếng:

"Không ngờ chỗ này lại sâu đến thế, chỉ có thể chờ đám công nhân kia tới cứu chúng ta thôi."

Ta thì ngồi xổm xuống nghiên cứu những viên gạch vỡ kia.

Hòa Thượng có chút khó hiểu:

"Ngươi xem cái này làm gì?"

Ta nói ngươi cũng nhìn kỹ mà coi, đây không phải là gạch thông thường.

Hòa Thượng là thiếu gia của công ty xây dựng, biết rất rõ về vật liệu xây dựng. Quả nhiên sau khi nhìn kỹ, hắn bỗng “ơ” một tiếng:

"Đây là gạch cổ đại!"

Loại gạch này là đất cát trộn lại rồi nung lên, bây giờ đã không còn làm như thế nữa rồi.

Hơn nữa, bởi vì hạn chế về kỹ thuật nên trên những viên gạch đó có rất nhiều bọt khí nhỏ, bây giờ những bọt khí kia đều bị lấp đầy - bằng hồ gạo nếp.

Hồ gạo nếp ở cổ đại dùng để trừ tà, dùng hồ gạo nếp để tạo gạch thì chỉ có gạch ở nghĩa địa thôi.

Hòa Thượng sởn cả tóc gáy:

"Nếu nói như vậy thì ở bên dưới tòa nhà này là cổ mộ?"

Không sai... Có thể được chôn cất trong mảnh đất linh quy ôm trứng này, chắc chắn cũng không phải người bình thường gì.

Hòa Thượng là một tên ngốc to gan, đã hoàn toàn quên mất chuyện ma cọp vồ vừa nãy, vô cùng kích động nói từ nhỏ hắn đã thích xem Ma Thổi Đèn và Đạo Mộ Bút Ký, nếu lấy được báu vật gì đó thì chẳng phải sẽ giàu to rồi sao?

Cũng chưa chắc, xây dương trạch ở gần mảnh đất linh quy ôm trứng mới là tiền vào như nước, còn xây âm trạch lại là kéo dài vạn năm.

Hơn nữa sát khí kia vô cùng dày đặc, chứng tỏ thứ đó rất hung, chôn nó ở đây là muốn dùng phong thủy trấn áp nó!

Hòa Thượng trừng mắt nhìn:

"Không đúng, nếu thật sự như vậy chẳng lẽ chủ thầu trước kia lại không biết sao?"

Sợ rằng chủ thầu trước kia biết nơi này có thứ như vậy mới cố ý xây nhà ở đây - đây là phong thủy âm diện, càng đè lên sát thì tài mới càng tới nhiều, đó là một bố cục phong thủy bí quá hóa liều.

Chỗ này vừa có linh quy ôm trứng, vừa có bố cục áp sát, sẽ có thể đột nhiên giàu có. Nhưng chắc chắn trong quá trình đó đã xảy ra vấn đề gì, không ngăn chặn được sát, để sát khí phóng ra ngoài khiến người chết, tòa nhà Thủy Loan cũng phá sản.

Chẳng lẽ... nhiều thầy phong thủy tranh nhau chuyện ở đây cũng bởi vì vật này?

"Bắc Đẩu, ngươi nhìn kìa!"

Lúc này Hòa Thượng chỉ về phía đông:

"Đó là gì?"

Ta chiếu đèn pin theo hướng Hòa Thượng chỉ, phát hiện đó là một bức tranh vẽ trên tường.

Bức tranh kia vô cùng sặc sỡ, nhìn kỹ lại sẽ thấy nó giống cảnh cúng tế.

Một nhóm người mặc đồ cổ trang kéo xe liễn dê bò đang quỳ lạy, một người tiên phong đạo cốt đứng ở trước bàn dài, trong tay cầm phất trần hoa sen đang dâng hương về phía tế phẩm.

Phất trần kia có ba mắt.

Mà tế phẩm phía sau... tim ta đột nhiên nhói lại.

Vô số người bị lột trần nằm trên tế đài trắng xóa như gia súc, đây là tế người sống!

Đúng là ta chưa bao giờ nghe nói về vụ tế người sống có quy mô lớn thế này, bọn họ đang hiến tế cho ai? Đang định nhìn tiếp, không ngờ nội dung phía sau đã bị tháo ra, không biết người nào thiếu đòn như thế.

Lúc này ta cảm giác Hòa Thượng đang đẩy ta, ta nói ngươi gấp gì, để ta nhìn thêm chút nữa. Nhưng Hòa Thượng vẫn không nghe lời mà cứ đẩy mạnh ta, ta bực mình hất hắn ra nói ngươi đẩy làm cái quái gì?

Cùng lúc đó, xa xa vang lên tiếng của Hòa Thượng:

"Bắc Đẩu, ngươi nói gì? Ta đi tiểu xong sẽ qua đó!"

Ta bỗng nổi hết cả da gà - người đẩy ta không phải Hòa Thượng, vậy là ai?

Đúng lúc này ta cảm thấy một cơn gió lạnh đang thổi vào vai ta từ phía sau lưng.

Mệnh đăng của người ở hai vai và đỉnh đầu, thứ kia đang thổi mệnh đăng của ta!

Chương 65 - Hôi Bách Thương

Chương 65: Hôi Bách Thương

Lúc này tuyệt đối không thể quay đầu, chỉ cần quay đầu lại, chắc chắn ta sẽ trúng tà. Hòa Thượng trừ khỏe ra thì chẳng được tích sự gì, không ai có thể cứu được ta.

Đúng rồi, ông cậu ba từng nói chỉ cần dồn khí cả người đẩy lực ra là có thể phóng khí đạo trên người ra ngoài, loại khí này là khí thuần dương, mà người chết lại ngưng tụ ra âm khí, có thể đánh tan được người chết!

Trước kia ta chưa bao giờ gặp tà vật, đương nhiên cũng không có cơ hội dùng chiêu này, bây giờ nhớ ra lập tức đè lên pháp môn mà ông cụ dạy, liều mạng muốn dồn khí lên đầu ngón tay.

Quả nhiên trong đan điền như có một ngọn lửa đang cháy, từ từ bốc hơi lên. Nhưng đây là lần đầu tiên ta làm, cho dù có làm kiểu gì cũng không thể chuyển khí đó lên trên đầu ngón tay được.

Mà lúc này, thứ đứng sau lưng ta đang thổi lên đỉnh đầu ta!

Cả người ta lạnh căm, điều này nói rõ hai mệnh đăng trên vai đã bị nó thổi tắt, lát nữa mà nó thổi tắt luôn cả cái trên đầu thì mẹ nó ta sẽ xong đời!

Không được, ta phải cố gắng dồn lực... Vì vậy ta tiếp tục gồng mình lên muốn đưa khí đi như đang thông ống nước vậy. Cuối cùng khí kia đã từ từ bơi lên đầu nguồn giống như con cá nhỏ!

Nhưng trước mắt ta cũng bắt đầu choáng váng, có loại cảm giác đứng không vững - mệnh đăng trên đầu ta cũng không kiên trì nổi bao lâu.

Lần này chết chắc rồi... Nhưng đúng lúc này, “con cá nhỏ” kia đột nhiên phóng to lên, bơi từ cánh tay lên đầu ngón tay ta. Ta không hề chần chừ một giây nào, lập tức quay đầu vận khí đánh về phía thứ kia.

"Rầm!"

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang, giống như là một đống xếp gỗ bị ta đánh tan. Lúc này Hòa Thượng cũng vừa kéo khóa quần vừa chạy tới:

"Bắc Đẩu, ngươi làm hỏng cái gì thế?"

Ta cầm đèn pin đảo qua, đột nhiên hít một hơi lạnh, không ngờ lại là một đống đầu lâu.

Hòa Thượng cũng sợ hết hồn:

"Mẹ nó, cái quỷ gì đây?"

Ta ngồi xuống nhìn một chút, nói cho Hòa Thượng cái này gọi là cốt bất hóa.

Cái gọi là cốt bất hóa chính là người chết được nuôi trong một nơi vừa có âm khí vừa có sát khí, lâu rồi xương trắng cũng sẽ có linh, trở thành một loại tinh quái, Bạch Cốt Tinh trong Tây Du Ký chính là loại vật này, nhưng đống cốt bất hóa trước mắt vẫn còn là cấp thấp, cùng lắm chỉ có thể ăn dương khí của con người. Nhưng ăn được dương khí cũng đã đáng gờm lắm rồi, may mà ta phản ứng kịp thời.

Ta thấy thi thể này mặc một bộ trường bào cổ trang, trên cổ có vết chém, hiển nhiên là chết oan uổng, không chừng cũng là một vật hy sinh.

Đúng lúc này, ta chợt nghe thấy những tiếng “rầm rầm” truyền đến từ sau lưng, giống như là có rất nhiều người võ trang đầy đủ đang chạy, liền cầm đèn pin lên soi. Kết quả khiến ta sợ đến mức tí thì hồn phi phách tán - vô số người đang vọt về phía ta và Hòa Thượng!

Những người đó... đều là cốt bất hóa!

Trong tay ta chỉ có một “con cá nhỏ”, làm sao có thể đối phó với nhiều cốt bất hóa như vậy, lập tức thấy vô cùng luống cuống. Hòa Thượng thì cận 200 độ, còn không đeo kính, vẻ mặt ngơ ngác căn bản không biết cái gì đang chạy đến.

Không, cho dù hắn phản ứng được thì cũng không chạy được!

Đúng lúc này, ta đột nhiên nhớ ra không phải gần đây ta mới nhận một tên tiểu đệ Hôi Bách Thương sao? Không phải tên đó rất có bản lĩnh sao?

Việc này không nên chậm trễ, ta lập tức đi tìm Ký Thân Phù, nhưng tìm tới tìm lui vẫn không thấy, ta nhớ mình để trong túi quần jean mà...

Mà những thứ đó càng ngày càng đến gần, lúc này Hòa Thượng mới thấy rõ, vừa kêu "mẹ nó" vừa cầm cục gạch vỡ dưới đất lên đập về phía chúng theo phản xạ.

Không ngờ cú đập này lại có tác dụng, mấy cốt bất hóa ở phía trước đột nhiên hét lên rồi ngã gục, đúng rồi, trên đống gạch này có nếp, nếp trừ tà mà!

Nhưng số lượng đám cốt bất hóa kia thật sự quá nhiều, chỉ bằng sức của mình Hòa Thượng thì căn bản không thể đánh lui được chúng!

Ta gấp đến mức đổ đầy mồ hôi tay. Ông trời có mắt, cuối cùng ta đã nắm được mép vật kia trong túi quần sau mông, ta vội vàng hét lên:

"Hôi Bách Thương, đi ra cho ta!"

"Rào rào rào..."

Ta vừa dứt lời liền nghe được tiếng bào đất truyền đến từ sau lưng, đến khi quay đầu lại thì bóng người cao gầy kia đã xuất hiện.

Ta vội vàng hỏi hắn có thể giúp chúng ta không?

Hôi Bách Thương lớn tiếng nói:

"Dù sao Hôi Bách Thương ta cũng là Hôi Tiên số một số hai ở đây, giải quyết mấy thứ này vẫn dễ như trở bàn tay."

Nói xong Hôi Bách Thương liền ngồi xổm xuống, ta thấy vô số thứ màu đen như cái bóng lan ra từ tay hắn, chạy về phía đám cốt bất hóa kia.

Nói cũng lạ, những thứ màu đen kia cứ như nhựa cao su vậy, chẳng mấy chốc đã cố định hết đám cốt bất hóa - giống như lúc trước làm với chúng ta ở nhà Tuệ Tuệ vậy!

Chương 66 - Bát Phương Áp Tài

Chương 66: Bát Phương Áp Tài

Ta đang định thở phào một cái, Hôi Bách Thương lại quay đầu nhìn chúng ta:

"Chạy mau, vật này rất quái dị, ta không chống đỡ được lâu đâu..."

Cả đầu hắn đầm đìa mồ hôi!

Ta vội vàng lôi Hòa Thượng chạy ra bên ngoài, nhưng miệng hố kia thật sự quá cao, chúng ta dùng hết sức bình sinh cũng không leo lên nổi!

Đúng lúc này một sợi dây thòng từ trên xuống, giọng nói của Trình Tinh Hà vang lên:

"Tiểu ca, ngươi ở phía dưới đúng không? Ta tới cứu ngươi!"

Nhưng mà miệng hố quá cao, sợi dây căn bản không với tới, Hòa Thượng muốn ta dẫm lên vai hắn nhảy lên, sau đó sẽ ném dây xuống kéo hắn. Nhưng nhìn tình hình của Hôi Bách Thương, ta đoán Hòa Thượng căn bản không thể chịu được đến lúc ta ném dây xuống.

Ta đi lên chẳng khác nào bỏ mặc hắn chờ chết ở đây cả.

Đang nóng lòng, ta bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người xuất hiện phía sau cốt bất hóa, sau khi thấy rõ ta lập tức bảo Hòa Thượng dẫm lên vai ta đi lên trước, ta còn có chuyện ở chỗ này.

Hòa Thượng nóng nảy hỏi ta có chuyện gì quan trọng hơn cả mạng sống?

Chuyện này quan trọng như mạng sống vậy - bóng người phía sau cốt bất hóa đi khập khiễng, nhất định là Giang Qua Tử.

…

Thế mà hắn ta cũng đến đây, không uổng công ta làm vụ này.

Có câu kẻ thù gặp nhau đỏ cả mắt, mọe nó ta không thể không cá chết lưới rách với hắn được.

Nghĩ như vậy ta liền trợn mắt nhìn Hòa Thượng một cái, Hòa Thượng biết tính cách của ta nên cũng không dám từ chối nữa, lập tức dẫm lên vai ta leo lên dây. Giọng nói của Trình Tinh Hà vang lên bên ngoài miệng hố:

"Tiểu ca có phải dạo này ngươi béo lên không, sao lại nặng như vậy?"

Ta làm gì còn tâm trí để đáp lời, đang định cầm đèn pin chạy tới chỗ Giang Qua Tử.

Tên khốn kia, ngươi hại ông đây thật thê thảm!

Bỗng nhiên một đôi tay vòng qua người ta:

"Không muốn sống nữa?"

"Buông ra ta!"

Nhưng Hôi Bách Thương lại sử dụng tuyệt kỹ khống chế ta, sau đó kéo ta quay về.

Ta trơ mắt nhìn bóng người khập khiễng kia biến mất phía sau đống cốt bất hóa, cực kỳ tức giận, nhưng đến khi động đậy được thì đã bị kéo ra bên ngoài rồi.

Trình Tinh Hà đang ở một bên cắn hạt dưa, còn nhàm chán xếp vỏ hạt dưa thành hình trái tim. Thấy ta tỉnh liền cười như không cười nói:

"Cảm giác tự tìm đường chết có thoải mái không?"

Thoải mái cái đầu ngươi.

Suýt nữa là tìm được Giang Qua Tử rồi!

Ta liền hỏi Hôi Bách Thương đâu? Trình Tinh Hà khoát tay nói vừa rồi Hôi Bách Thương vì cứu ngươi mà suýt nữa mất mạng, đã trở về nghỉ ngơi, ngươi cũng có chút nhân tính, không sai sử tiểu đệ mới vào chỗ chết.

Ta nói muốn tìm Giang Qua Tử, Trình Tinh Hà thở dài:

"Tiểu ca, ngươi không biết rồi, ngươi mới nhập môn, đã bao giờ nghe nói về yêu quái quan tài chưa?"

Trong truyền thuyết yêu quái đều là những thứ có thể hớp hồn người ta, nhưng yêu quái quan tài thì ta chưa nghe nói bao giờ, liền hỏi hắn nghĩa là gì?

Hắn liền nói cho ta đây là một loại tinh quái sống nhờ ở trên quan tài, có thể biến ảo thành thứ mà con người muốn thấy giống như ảo ảnh vậy, sau đó thu hút người đến, thường xuyên dùng để làm thú trấn mộ - người cổ đại hận nhất là kẻ trộm mộ, yêu quái quan tài có thể để người trộm mộ thấy vàng bạc tài bảo mình muốn thấy nhất, sau khi dẫn kẻ trộm mộ tới, hắn sẽ không thể còn sống để ra ngoài được.

Vừa nói vừa kiêu căng đòi phí hỏi ý kiến, còn nói thân xác phàm trần của các ngươi đúng là quá bất lợi, cái gì cũng không thấy được.

Nói như vậy là vì ta muốn tìm Giang Qua Tử quá nên mới nhìn thấy ảo ảnh của Giang Qua Tử?

Hòa Thượng nghe vậy thì sửng sốt, liền hỏi ta rốt cuộc bên dưới có chuyện gì?

Ta nói với Hòa Thượng trận phong thủy ở đây đúng là phong thủy âm diện, tên là Bát Phương Áp Tài.

Cách này vô cùng độc ác, nhưng cũng cực kỳ có tác dụng.

Cái gọi là Bát Phương Áp Tài chính là lợi dụng oán khí cổ mộ để chiêu tài, nhưng chắc chắn ngươi không thể chiếm hời không được, mà phải lập ra một hiệp nghị với chủ nhân ngôi mộ bị đè - bây giờ nhìn lại, cứ cách một khoảng thời gian sẽ chết một người, hiệp nghị này chắc là tế người sống.

Mà bức tranh trên tường vừa rồi chứng tỏ chủ nhân ngôi mộ này lúc an táng đã được hưởng tế người sống, đám cốt bất hóa kia đều là tế phẩm của chủ nhân ngôi mộ.

Có tư cách hưởng thụ tế người sống, nhất định phải là một hung hồn, khi còn sống đã từng giết vô số người.

Chỉ có một loại người mới có quyền giết nhiều người như thế.

Ta lấy điện thoại ra tra, đúng là đã tìm ra được - thời cổ đại chỗ chúng ta là một chiến trường, trong cuộc chiến đó có một tướng quân tên là Ngụy Phượng Minh. Tướng quân này có vẻ rất sùng bái Bạch Khởi, sau khi thắng trận đã đào hố giết vô số tù binh.

Chương 67 - Bắc Đẩu, Đừng Lo

Chương 67: Bắc Đẩu, Đừng Lo

Khi đó hắn có nhiều công lao, lại vì vô cùng tàn nhẫn, bị hoàng đế kiêng kỵ nên mới bị sát hại, nhưng sau khi chết oán khí không tiêu tan, thường xuyên làm loạn. Lúc ấy quan viên quản lý âm dương đã nghĩ ra cách dùng người sống cúng tế hắn, làm lắng sát khí của hắn xuống, đây chính là nội dung của bức tranh vừa rồi.

Nhưng không thể chỉ tế người sống một lần, mà cứ cách một khoảng thời gian lại phải dùng người sống cúng tế, nó mới không đi gây chuyện. Nhưng về lâu dài cũng không phải cách hay, sau đó có cao nhân lập ra một trận phong thủy rất lợi hại ở chỗ đó mới giải quyết được.

Trận phong thủy rất lợi hại - ta lập tức nhớ đến Tiêu Tương. Người của Thiên Sư Phủ từng nói Tiêu Tương có liên quan đến một trận phong thủy rất lợi hại! Mà Tiêu Tương bị ta thả ra, có phải trận phong thủy kia đã không còn nhạy rồi không?

Hòa Thượng nghe mà nổi da gà, vội vàng hỏi ta theo ngươi tại sao chỗ này đang yên đang lành lại có chuyện?

Ta liền hỏi Hòa Thượng, nếu ngươi là người trong nghề thì có hiểu rõ về lời đồn đại của tòa nhà này trước kia không?

Hòa Thượng suy nghĩ một chút, nói là nghe đồn lúc trước đào được một bia đá lớn, bên trên có xiềng xích rất to, còn có không ít chữ cổ rậm rạp chằng chịt, nhưng không ai biết nghĩa là gì. Kì quái hơn là lúc đào được bia đá kia, phần dưới đã bị vỡ mất, nhưng lại không phát hiện ra phần còn lại ở chỗ nào.

Vậy thì đúng rồi, chắc là có thầy phong thủy biết chuyện này nên đã giao hẹn với chủ nhân ngôi mộ. Ta đánh thức ngươi, ngươi tiếp tục tế người sống, ngươi bị ta đè ở phía dưới, chiêu tài cho ta. Xem ra chủ nhân ngôi mộ đã đồng ý.

Nhưng sau đó chắc là đã xảy ra chuyện không may nào đó, chủ nhân ngôi mộ mất hứng nên mới tiếp tục gây chuyện. Nếu không đem giải quyết được chủ nhân ngôi mộ, vậy Hòa Thượng xây dựng ở đây sẽ vô cùng xui xẻo.

Chẳng lẽ đúng như lời râu đen nói, đây không phải chỗ ta có thể giải quyết được.

Hòa Thượng nghe vậy thì ôm lấy hai cánh tay:

"Nếu như thế, chẳng lẽ chúng ta còn phải kiếm người sống đưa cho hắn? Không được đâu, phạm pháp đấy."

Đúng thế, ta đã nhìn thấy sát khí vừa rồi, hắn bị đè ở đây lâu như vậy, sao có thể giải quyết dễ dàng được?

Đúng lúc này, ta bỗng nhớ ra - Tiêu Tương đã nói với ta nhớ túm cái đuôi.

Đây là nơi chôn người, cũng không phải là yêu quái gì, đuôi ở đâu ra mà túm?

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng kêu thảm thiết, chúng ta nghe thấy liền vội vàng đi thang máy lên, ra ngoài xem có chuyện gì. Là một công nhân trượt chân ngã chết lúc đang đổ bê tông.

Trong lòng ta trầm xuống - vốn dĩ công nhân bị ngã chết kia muốn kéo ta và Hòa Thượng làm thế thân, nhưng chúng ta không chết, cho nên hắn đã tìm một người khác!

Dựa theo tần số cái, khẩu vị của người tướng quân kia càng ngày càng lớn, bây giờ định một ngày phải ăn một người sống sao?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sát khí của hắn càng ngày càng lớn, càng ngày càng khó đối phó.

Trình Tinh Hà nhìn ta:

"Ngươi được lắm, dám xen vào chuyện ở đây, bây giờ xui xẻo chưa?"

Hòa Thượng lập tức nói:

"Bắc Đẩu, ngươi đừng lo lắng, cùng lắm thì ta bảo người của Chính Nhất Đạo tới, ngươi đừng nhúng tay vào chuyện này nữa - cũng do ta, nếu biết khó như vậy thì chắc chắn sẽ không kéo ngươi vào."

Sao ta không biết Hòa Thượng cũng chỉ muốn ta trở nên nổi tiếng chứ, hơn nữa Hòa Thượng đã nói với người ta rồi, nếu ta không làm được, hắn sẽ phải giao quyền phụ trách ra. Nếu thật sự như vậy, danh tiếng của Hòa Thượng sẽ không tốt, làm sao kinh doanh được nữa?

Ta bảo Hòa Thượng đừng lo lắng, chắc chắn ta sẽ nghĩ ra cách.

Đúng lúc này, một tiếng cười nhạt vang lên phía đối diện. Hóa ra là mấy người râu đen đang cười trên sự đau khổ của người khác. Một tên tùy tùng vui vẻ nói:

"Mộ tướng quân cũng dám động vào, bây giờ đã biết sợ chưa?"

Râu đen cũng trầm giọng nói:

"Bây giờ chuyện này đã rất loạn, ngươi càng lãng phí thời gian sẽ làm càng hại nhiều người hơn., cũng vì ngươi không chịu để chúng ta xử lý chuyện này. Công nhân kia mới rơi vào xi măng, ngươi là người trong nghề, có biết chuyện này sẽ ảnh hưởng đến công đức không?"

"Ta thấy hắn đâu có sợ tổn hại công đức."

Lại một tên tùy tùng nói:

"Dù sao cả đời hắn cũng chỉ là tay mơ mới nhập môn, mãi mãi sẽ không bao giờ tăng cấp được."

"Đúng vậy, trừ Chính Nhất Đạo chúng ta ra thì ai cũng không làm được chuyện này."

Nghe được động tĩnh bên này, lại có không ít người tụ tập xem náo nhiệt, hiển nhiên cũng là người trong nghề đến xem trò cười, châu đầu ghé tai xì xào bàn tán:

"Nhìn qua cũng chỉ là một tên cấp hoàng, lại dám tới mộ tướng quân tìm chỗ chết, đúng là con nghé mới sinh không sợ cọp."

Chương 68 - Mạng Sống Đáng Giá Nhưng…

Chương 68: Mạng Sống Đáng Giá Nhưng…

"Ngươi nói dễ nghe quá rồi, ta thấy là Trư Bát Giới chụp ảnh, tự khiến mình mất mặt đây mà."

"Hòa tổng cũng bị làm sao ấy, lại đi tìm một tên lừa đảo như vậy. Nói hắn là tên phá của cũng không sai, chẳng có tí nhận thức nào, gia sản có lớn cỡ nào thì sớm muộn gì cũng bị hắn phá sạch thôi."

Hòa Thượng không cãi lại họ như lúc trước nữa, vì Hòa Thượng biết mặt mũi căn bản không quan trọng bằng mạng sống.

Trình Tinh Hà lo lắng nhìn ta, cứ như sợ ta làm ra chuyện ngu xuẩn nào đó. Nhưng những lời này không những không khiến ta sa sút, mà còn khiến ta sục sôi ý chí chiến đấu. Ta cũng không tin các ngươi có thể làm được mà Lý Bắc Đẩu ta lại không làm được.

Nhưng đúng là mộ tướng quân này rất khó giải quyết, ta phải làm như thế nào đây?

Kiến thức mà ông lão dạy ta chạy qua đầu thật nhanh, ta bỗng nhiên kịp phản ứng cái đuôi mà Tiêu Tương nói là gì!

Vì vậy ta lập tức leo lên một cái cây khá cao, nhìn ngó khắp xung quanh.

…

Những thầy phong thủy kia thấy ta làm như vậy thì cười ầm lên:

"Không phải là muốn tìm một cái cây để treo cổ chứ?"

Ta đã thấy được thứ muốn thấy ở trên cây, lập tức bò xuống, chạy về phía một mảnh đất trống phía sau tòa nhà.

Hòa Thượng và Trình Tinh Hà thấy vậy cũng đuổi theo, hỏi ta muốn làm gì. Mấy thầy phong thủy khác thì không ngừng cười nhạo, cho rằng ta ngại mất mặt muốn chạy trốn, chỉ có tên râu đen kia hơi nghi ngờ nhìn hướng ta chạy đi.

Đúng là ở đây không có động vật gì có đuôi để ta túm được cả, nhưng phong thủy linh quy ôm trứng này có một chỗ chính là cái đuôi!

Chỗ đó có một đầm nước rất sâu, chắc là nối liền với sông Phúc Thọ.

Vốn dĩ ta đã dùng hết cơ hội ba lần xem khí, nhưng bây giờ đã qua mười hai giờ đêm, lại là một ngày mới, ta lại có thể bắt đầu xem khí rồi.

Quả nhiên, mặc dù chỗ này không có sát khí nặng như trong tòa nhà, nhưng khí đen cũng ngập trời, nhất định là cửa sau của ngôi mộ kia.

Nếu có thể đi vào từ chỗ này, vượt qua đám cốt bất hóa và yêu quái quan tài kia thì dễ làm rồi.

Nhưng cũng kỳ lạ thật, màu sắc của khí này có vẻ không đúng! Chẳng lẽ khí ở đây quá hung, lấy tu vi của ta còn nhìn sai?

Hòa Thượng hỏi ta nhìn ra được gì chưa? Ta lắc đầu nói bây giờ không dám xác định, ta phải đi xuống xem trước đã.

Hòa Thượng nghe thấy vậy lập tức ôm lấy ta, nói vừa rồi đã rất nguy hiểm rồi, ngươi đừng đi tìm chỗ chết nữa!

Ta nói không có chuyện gì, hôm nay Lý Bắc Đẩu ta không thể không giải quyết chuyện này.

Ta vừa suy nghĩ vừa nhìn chằm chằm khí kia, lại ra công trường vác một bao vôi lên vai, hỏi công nhân có dây pháo hay không.

Bây giờ huyện chúng ta nghiêm cấm dùng pháo bông pháo tre, nhưng lúc bắt đầu làm việc, các công nhân vì muốn được bình an nên thường âm thầm cất dây pháo trừ tà. May mắn là vẫn còn dư lại mấy dây pháo mai đỏ.

Loại pháo mai đỏ này có uy lực lớn nhất trong số các loại pháo đất, có thể nổ tung các loại hộp giấy, không thể để cho trẻ con chơi.

Ta liền nhét pháo mai đỏ vào trong túi vôi.

Trình Tinh Hà nhìn ta, hỏi có phải ta muốn đi xuống làm nghi thức chào đón cho đại tướng quân không? Ta không để ý tới hắn mà đi thẳng xuống.

Ai ngờ Hòa Thượng thấy ta xuống cũng bắt chước vác một bao vôi và pháo mai đỏ xuống. Ta kinh ngạc, hỏi ngươi đi theo làm gì?

Hòa Thượng vỗ ngực một cái:

"Ta sợ không đủ vôi, mẹ ta nói cái gì cũng phải chuẩn bị đầy đủ, nhiều người luôn tốt hơn mà?"

Thấy Hòa Thượng không có ý định quay lại, ta cũng không còn cách nào, đành phải nói cho Hòa Thượng nếu có nguy hiểm thì phải nhanh chóng quay về.

Lần này ta cũng cẩn thận hơn, còn quấn một sợi dây quanh hông.

Mà sau khi Hòa Thượng đi xuống, Trình Tinh Hà cũng xuống, ta không thể tưởng tượng nổi nói sao ngươi cũng đi theo vậy?

Không phải tên này rất sợ chết sao?

Trình Tinh Hà bĩu môi:

"Nếu ngươi chết thì ai trả nợ cho ta? Tuy mạng sống đáng giá, nhưng giá vàng cao hơn."

Hắn nói quá có lý, ta không thể cãi được.

Bên trong cái giếng này vô cùng ẩm ướt, còn có mùi rất khó ngửi. Hòa Thượng cố chịu, vừa đi xuống vừa nói:

"Bắc Đẩu, ngươi chắc chắn đây là cửa sau của ngôi mộ? Không phải hố phân chứ?"

Ta nói thời đại gì rồi, bây giờ toàn là bồn cầu bơm nước, làm gì còn hố phân. Hơn nữa ngươi nhìn bức tường đá xanh của cái giếng này xem đã được bao nhiêu năm rồi.

Hòa Thượng vừa trèo vừa tấm tắc, nói sao hắn lại không biết ở đây có một chỗ như vậy nhỉ.

Thật ra chỗ này rất kín đáo, nếu không phải có thể xem hình, ta cũng không nhìn ra được chỗ này.

Bởi vì không khí nơi này đục ngầu ẩm ướt, hai tay cầm dây của chúng ta đều hơi trơn, ta vừa bảo hai người bọn họ cẩn thận thì đã trượt tay trước, rơi vèo xuống.

Chương 69 - Bên Trong Quan Tài

Chương 69: Bên Trong Quan Tài

Lúc ấy ta sợ hết hồn, thầm nói lần này không giữ được xương chậu và xương cụt rồi, may sao chỗ ta rơi xuống cách mặt đất không xa, chỉ dập mông một cái rõ mạnh, ngoài đau ra thì không làm sao cả.

Chỉ là ở đây vẫn còn đọng ít nước bẩn cao bằng mắt cá chân, khiến quần áo ta ướt sũng, còn rất buồn nôn.

Hòa Thượng cũng rơi dập mông xuống, kêu lên oai oái, cả người bị bắn đầy nước bẩn. Trình Tinh Hà thì trượt lên vai Hòa Thượng, nhìn giống y như trong truyện tranh “Cha và con” vậy.

Đây là một đường vào mộ rất dài, kích thước cũng không nhỏ.

Ta đi đầu, bảo hai người bọn họ cẩn thận một chút, nhưng Trình Tinh Hà đã quen với chuyện này rồi, căn bản không thèm để ý, còn khuyên ta để ý cho kỹ. Hòa Thượng thì cực kỳ hưng phấn, nói cảm thấy mình dũng cảm y như Hồ Bát Nhất vậy.

Qua lối vào mộ này, trước mắt lập tức sáng tỏ thông suốt, có một ngôi mộ lớn.

Bên trong ngôi mộ lớn là một nơi rất lớn. Hòa Thượng không thấy rõ, hỏi ta cái này có phải là phòng thép không?

Ta nói nhà ngươi xây phòng thép ở chỗ này hả? Đây là một loại quan tài.

Ở thời cổ đại, người nghèo chỉ được an táng trong quan tài mỏng, thậm chí là quấn bằng chiếu rơm. Chỉ có quan lại quý nhân có thân phận cao quý mới có tư cách dùng quan tài sang trọng thế này, đúng là phù hợp với thân phận đại tướng quân kia.

"Tí tách...Tí tách..."

Quả nhiên đống nước bẩn thấm vào từ chỗ này.

Hòa Thượng khẩn trương hỏi ta bây giờ phải làm gì?

Ta đang định nói, chợt nghe thấy một tiếng động - giống như là có thứ gì đó đang gõ quan tài.

Hòa Thượng quay đầu mắng Trình Tinh Hà, bảo hắn đừng thừa hơi động chạm lung tung, tránh kinh động đến tướng quân.

Trình Tinh Hà rất vô tội nói hắn ngại bẩn, sao có thể sờ vào thứ đó được.

Mà lúc này lại có thêm một tiếng gõ quan tài gỗ, ta mới nhận ra âm thanh này không phải vang lên từ bên ngoài - mà là ở bên trong quan tài!

"Đậu má…"

Hòa Thượng lập tức lui về sau một bước:

"Chẳng lẽ trong quan tài này còn có vật sống gì?"

Có là đúng, nhưng ta còn chưa lên tiếng, cái bảng gỗ đó bỗng nhiên "lạch cạch" một tiếng rồi nổ tung, một thứ hôi thối bên trong lao về phía chúng ta.

Ta phản ứng nhanh, lùi về sau một bước. Trình Tinh Hà lại như biết trước tương lai vậy, đã sớm lui về sau. Vết thương của Hòa Thượng còn chưa lành hẳn, bản thân hắn lại không nhạy bén lắm, thứ kia liền nhào về phía hắn.

Tim ta thót lại, đang định đi cứu Hòa Thượng, liền nghe hắn hét lớn:

"Mọe nó, cái thứ gì vậy, muốn ta bị ngộp chết à!"

Lúc này Trình Tinh Hà cũng bật điện thoại lên soi, Hòa Thượng vừa thấy rõ có cái gì trên tay mình thì lập tức hét lên:

"Đậu má, mãng xà!"

Đó là một cái đầu to lớn đang há to miệng ra với Hòa Thượng, vừa rồi Hòa Thượng lại không nhìn thấy rõ đã đưa hai tay ra đỡ lấy miệng thứ kia.

Bây giờ chỉ cần hắn buông lỏng tay một cái, thứ đó sẽ cắn ngay vào đầu hắn.

Trình Tinh Hà lẩm bẩm nói:

"Đây không phải là mãng xà...mà là một con rùa lớn!"

Không sai, sau lưng nó có cái mai rất to!

Hòa Thượng ngây ra:

"Không phải là tướng quân sao? Sao lại thành rùa rồi?"

Con rùa này rất hung dữ, cắn cái gì cũng không chịu nhả ra. Cũng may mà Hòa Thượng đầu óc ngu si tứ chi phát triển, chứ nếu là người khác thì đã sớm bị cắn nát đầu rồi!

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, ta lập tức lôi bao vôi trên người xuống, nhét vào miệng thứ kia cùng với vôi của Hòa Thượng, sau đó nhét cả pháp vào luôn. Trong miệng con rùa lớn lập nức nổ đùng đoàng.

Ta lập tức kéo Hòa Thượng lại - con rùa lớn kia ăn một đống vôi và pháo, đang khó chịu lắc đầu, làm gì còn để ý đến Hòa

Thượng được.

Trình Tinh Hà gật đầu liên tục:

"Hóa ra ngươi muốn mời nó ăn kẹo nổ."

Lúc này toàn bộ quan tài đều bị bật ra, con rùa đen kia lao về phía chúng ta như một cái xe tăng. Hòa Thượng sợ hãi lôi ta chạy, ta nói ngươi đừng gấp, nó không đuổi kịp đâu.

Hòa Thượng sửng sốt, nói tên nhóc ngươi biết chơi trò rùa thỏ thi chạy từ bao giờ thế?

Ta lắc đầu nói không tin ngươi cứ nhìn đi.

Quả nhiên, ban đầu con rùa kia muốn đuổi theo chúng ta, nhưng trong bụng lại bị vôi và pháo nổ tung.

Thứ như vôi gặp nước sẽ sinh ra nhiệt độ cao, khiến cả bụng con rùa lớn đều bị bỏng.

Con rùa lớn sao có thể chịu nổi loại hành hạ này, lập tức uống nước bẩn dưới đất.

Nhưng uống cái này còn tệ hơn - vôi gặp nước lạnh sẽ trực tiếp nổ.

Quả nhiên sau khi con rùa lớn kia uống nước bẩn xong liền đau đớn đi loạng choạng, đập đầu vào ngôi mộ khiến rất nhiều gạch ngói rơi xuống ầm ầm. Nó vùng vẫy một lát rồi phun ra rất nhiều thứ, chết thẳng cẳng trong vũng nước bẩn. Chắc hẳn trong bụng đã bị nấu chín, một mùi hôi thối nồng nặc tỏa ra.

Chương 70 - Nghĩ Cách Đối Phó

Chương 70: Nghĩ Cách Đối Phó

Hòa Thượng đưa tay ra chọc, chắc chắn nó không động đậy được nữa mới vui vẻ nói:

"Đúng là chết rồi!"

Sau đó hắn liền hỏi ta:

"Nhưng không phải chỗ này là mộ tướng quân mộ sao? Con rùa này từ đâu ra vậy? Nó chiếm mộ tướng quân, vậy tướng quân đi đâu rồi?"

Ta chỉ thứ mà con rùa lớn nhả ra:

"Ngươi nhìn cái này liền hiểu."

…

Đó là một bộ áo giáp, không biết làm bằng vật liệu gì mà ở trong bụng con rùa lớn lâu như thế vẫn còn sáng bóng như mới. Bên cạnh áo giáp còn có mấy binh khí, giống như đồ chôn cùng.

Hòa Thượng trợn mắt:

"Nói như vậy, thi thể tướng quân đã bị con rùa này ăn rồi?"

Ta gật đầu một cái:

"Không sai."

Hòa Thượng sờ đầu, nhớ lại đống vôi mình mang theo, lập tức hỏi:

"Nhưng mà...làm sao ngươi biết? Ngươi còn có thể tiên tri biết trước sao?"

Đương nhiên ban đầu ta cũng không biết, nhưng ta đã nhìn thấy khí xanh ở miệng giếng.

Nếu có khí xanh thì chắc chắn sẽ có linh vật tác quái, nhưng chỗ này có thể có linh vật gì chứ? Lúc đầu ta nghi ngờ năng lực của mình không đủ nên mới nhìn sai, nhưng ngay sau đó lại nhớ đến Hòa Thượng nói từng đào được bia đá gãy một nửa ở chỗ này.

Không ai có thể làm vỡ bia đá trong mộ được, chắc chắn nó vỡ vì lí do nào đó. Hơn nữa trên tấm bia đá có xích sắt, điều này cũng rất kỳ quái, bia đá không thể động, khóa nó làm gì?

Thời cổ đại có một phong tục là dùng rùa lớn để trấn mộ - để con rùa vác bia đá, cầu cho ngôi mộ vững chắc. Bình thường đều là tượng rùa đá cõng bia, nhưng cũng có lúc lại dùng rùa thật.

Nếu ở đây có một con rùa lớn thì sẽ có thể giải thích được khí xanh và xích sắt kia.

Con rùa lớn như thế vốn có linh tính, huống chi lại ở mảnh đất linh quy ôm trứng có thuộc tính tương hòa, lâu dài sẽ bị nhuốm sát khí trở thành tinh quái. Nếu nó có thể ăn thi thể khí ngất trời của tướng quân sát thì sức mạnh sẽ tăng gấp đôi, đương nhiên có thể thoát ra khỏi xiềng xích và bia đá trấn áp mình.

Mà chỗ này bị trận phong thủy trấn áp, nó có lợi hại hơn nữa cũng không ra được. Nhưng vài năm trước nó bị chủ thầu tòa nhà Thủy Loan nhìn trúng, tạo ra trận Bát Phương Áp Tài ở trên người nó.

Giống rùa vốn giỏi mang vác vật nặng, lại còn ăn được người sống cúng tế. Nhưng không biết tại sao hiệp nghị lại tan vỡ giữa chừng, nó bắt đầu để quỷ cọp vồ ăn người sống, khiến nơi này biến thành quỷ lầu.

Hòa Thượng càng nghe càng hứng thú:

"Vậy sao ngươi lại nghĩ ra cách dùng vôi đối phó với nó?"

Ta nói còn phải hỏi sao, con rùa kia ăn sát khí lâu rồi, trên người lại có cái mai cứng rắn, chắc chắn sẽ không dùng đao thương được. Ta dùng tay không làm sao đối phó được với nó? Đương nhiên chỉ có thể nghĩ cách khác - nếu không ra tay được ở bên ngoài thì hãy ra tay từ bên trong, tìm điểm yếu của nó.

Hòa Thượng nghe vậy thì rất vui vẻ, luôn miệng nói không ngờ ta lại thông minh như thế. Trình Tinh Hà cũng có chút bội phục nhìn ta, hắn đang ngồi bên cạnh con rùa, cắt cổ rùa ra lấy vài thứ.

Hòa Thượng nhìn thấy lập tức hỏi hắn đang làm gì, không ngại thối nữa sao?

Ta liền nói cho Hòa Thượng hắn gian xảo lắm, máu của con rùa sống lâu như vậy là đồ cực bổ, hơn nữa trên người nó còn có nhiều sát khí, ngươi có tiền cũng không mua được. Có câu ăn gì bổ đấy, máu trên đầu rùa có tác dụng gì không cần nói cũng biết.

Hòa Thượng nghe vậy thì vô cùng kích động, cũng muốn làm theo, kết quả vì mùi quá nặng nên mới phải lùi bước.

Cùng lúc đó, ta thấy hình như trong bóng tối có bóng người.

Điều này khiến ta sợ hết hồn, đậu má đáng lẽ ra ở đây không thể có cốt bất hóa chứ?

Nhưng ta chưa kịp nhìn rõ, chỉ cảm thấy bóng người kia vái ta một cái, sau đó nắm chặt bàn tay rồi lại nhả ra như để ra hiệu, cuối cùng biến mất.

Chẳng lẽ...là tướng quân kia?

Thi thể tướng quân kia bị ăn mất, sẽ không bao giờ được siêu sinh. Xem ra ta giết con rùa này đã giúp hắn thoát khỏi số phận đó, hắn đang cảm ơn ta.

Nhưng động tác tay đó là sao?

Lúc chiếu đèn pin qua, sát khí ở đây đã tan hết, không còn thấy gì nữa.

Đến khi mang con rùa kia lên, ta thấy quả nhiên sát khí trong tòa nhà này đã giảm xuống. Bây giờ chỉ còn lại phong thủy tốt linh quy ôm trứng, có thể giúp tiền vào như nước. Mà mấy thầy phong thủy đến xem náo nhiệt kia thấy con rùa này thì đều ngẩn ra:

"Không ngờ tên nhóc này lại có bản lĩnh như thế!"

"Có biết hắn là người nhà nào không?"

"Nghe nói là Dã Hồ Thiện!"

"Không thể nào, Dã Hồ Thiện không có bản lĩnh này!"

Hòa Thượng vô cùng hãnh diện:

"Các ngươi còn dám xem thường ca ta nữa không, các ngươi thử hỏi chính mình xem ai có bản lĩnh này!"

Những thầy phong thủy cười nhạo ta đều không lên tiếng, chỉ có râu đen cắn răng nhìn chằm chằm con rùa lớn, đau lòng ôm đầu nói ta đúng là một tên thổ phỉ, giết hại sinh linh, phí của trời.

Chương 71 - Âm Mưu

Chương 71: Âm Mưu

Ta nhìn râu đen:

"Lúc trước người lập Bát Phương Áp Tài cho tòa nhà Thủy Loan là các ngươi đúng không?"

Râu đen sửng sốt, lạnh lùng nhìn ta coi như là thừa nhận.

Ta đã nhìn ra hắn cũng biết về con rùa lớn này.

Nếu con rùa này có thể còn sống ra ngoài, tùy tiện đặt dưới nhà nào thì chắc chắn chủ nhân căn nhà đó sẽ thành tỷ phú, chỉ cần tế người sống đúng lúc. Dù thầy phong thủy không thể mang về cho nhà mình, nhưng tiện tay làm một vụ giao dịch vẫn có thể kiếm được đầy túi - có một số người vì tiền còn không thèm quan tâm đến mấy mạng người.

Bảo sao hắn lại muốn làm vụ này đến thế, hóa ra là một mũi tên trúng hai con chim. Một mặt có thể trở nên nổi tiếng, mặt khác là vì con rùa lớn này.

Mà mấy tên tùy tùng của hắn cũng hùa theo:

"Loại linh quy này sống nhiều năm như vậy lại bị ngươi giết chết, ngươi sẽ gặp báo ứng!"

Hòa Thượng nghe vậy thì rất lo lắng, hỏi ta có phải là thật hay không?

Ta cười lạnh một tiếng:

"Đương nhiên không thể giết được linh vật sống lâu năm, nhưng mà con rùa này đã ăn nhiều người như vậy, khí số đã hết, vốn đã phải chết, ta giết nó cũng có nghĩa là cứu rất nhiều người, coi như là thay trời hành đạo, không chỉ không gặp báo ứng mà còn có công đức nữa. Các ngươi ăn không được thì đạp đổ đúng không."

Đám người râu đen nghe vậy thì cắn răng nghiến lợi, hận không thể lột da ta. Lúc này một tiếng vỗ tay vang lên, hóa ra là Mã thúc thúc của Hòa Thượng đi ra từ phía sau đám người.

Hắn nhìn ta, gật đầu liên tục:

"Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, Tiểu Hòa tổng của chúng ta đúng là không nhìn nhầm người."

Hòa Thượng vô cùng đắc ý:

"Mã thúc thúc, ta đã sớm nói với ngươi rồi, Hòa Thượng ta có thể không có bản lĩnh khác, nhưng lại rất biết nhìn người."

Làm lãnh đạo, biết nhìn người mới là quan trọng nhất.

Nhưng ta càng nhìn càng cảm thấy Mã Nguyên Thu đó rất quen, loại cảm giác này vô cùng quỷ dị.

Ta không nhịn được liền len lén nhìn khí của Mã Nguyên Thu, nhưng vừa nhìn ta đã lập tức ngây ngẩn.

Ta lại không nhìn ra một tí khí nào trên người Mã Nguyên Thu!

Điều này chứng tỏ chỉ sợ Mã Nguyên Thu cũng là cao thủ - có thể che giấu khí của mình chặt chữ như vậy, hắn phải là cấp bậc nào chứ?

Mã Nguyên Thu gật đầu cảm ơn ta, nói nhờ có ta giải quyết chuyện này, còn hỏi ta có hứng thú làm thầy phong thủy riêng cho hắn không?

Nghe thấy vậy, những thầy phong thủy khác đều ồn ào:

"Ta không nghe nhầm chứ? Người có thân phận như Mã tiên sinh lại có thể cho một tên nhóc vắt mũi chưa sạch làm thầy phong thủy riêng cho mình?"

"Nhưng trước kia Mã tiên sinh đã có thầy phong thủy riêng rồi mà, là Hàn lão tiên sinh của nhà họ Hàn. Chẳng lẽ tên nhóc này còn lợi hại hơn Hàn lão tiên sinh?"

Người được gọi là Hàn lão tiên sinh có vẻ là trưởng bối của râu đen. Râu đen nghe vậy thì cảm thấy như bị sỉ nhục, liền phất tay rời đi. Trước khi đi còn hung dữ trợn mắt nhìn ta một cái, nói non xanh còn đó nước biếc còn dài, sau này còn có cơ hội gặp mặt.

Đây là muốn khiêu chiến ta?

Hòa Thượng cũng không thèm nhìn râu đen, chỉ hưng phấn bảo ta đồng ý - Mã thúc thúc này tiền muôn bạc biển, có thể làm thầy phong thủy riêng của hắn thì sẽ được ăn sung mặc sướng cả đời, không hề thua kém xã hội thượng lưu.

Nhưng rõ ràng Mã Nguyên Thu chính là một người rất lợi hại rồi, sao phải mời ta làm thầy phong thủy riêng của hắn?

Chuyện khác thường chắc chắn có âm mưu.

Ta suy nghĩ một lát rồi khách khí nói ta muốn cân nhắc kỹ hơn. Mấy thầy phong thủy vốn đang rất hâm mộ xung quanh nghe vậy thì lập tức nói:

"Đúng là được đằng chân lân đằng đầu, cho ngươi mặt mũi, ngươi lại làm bộ làm tịch."

"Đúng vậy, vừa thắng một vụ lớn đã ra vẻ ta đây rồi."

"Ta thấy hắn cũng chỉ may mắn thôi, nghĩ mình giỏi thật chắc."

Ta không thèm để ý đến mấy lời này, ông cụ đã nói rồi, hổ không nghe chó sủa.

Mã Nguyên Thu cũng không tức giận, còn lịch sự gật đầu với ta một cái, nói sẽ chờ tin tức của ta.

Đến khi xử lý xong chuyện con rùa này, Hòa Thượng liền thanh toán tiền cho ta. Ta nhìn một cái, lập tức cảm thấy tê cả người - tám mươi vạn!

Dù chỗ chúng ta chỉ là một huyện nhỏ, nhưng lại rất gần đế đô. Thành do đế đô mà bại cũng do đế đô, dù có thể hưởng ké lợi ích của đế đô, nhưng giá phòng cũng nước dâng thuyền cao theo đế đô luôn. Cả đời này ta cũng không nghĩ mình có thể mua được nhà, mà tám mươi vạn đã đủ để đặt cọc cho một căn nhà cũ rồi!

Trình Tinh Hà vừa thấy thế liền bắt ta trả nợ. Bây giờ ta đang đầy tiền, cũng không hề do dự hỏi hắn số tài khoản. Nhưng hắn thấy ta đồng ý nhanh như thế thỉ đảo mắt một cái, nói thật ra cũng không cần gấp, nói cứ để ở chỗ ta tính lãi đi.

Chương 72 - Cứu Tinh

Chương 72: Cứu Tinh

Đi đâu mà tìm được một tên gian xảo như ngươi chứ.

Cũng coi như đã giải quyết được cuộc sống tuổi già của ông cụ, trong lòng ta vô cùng vui vẻ. Trong nháy mắt đã quên mất chuyện mình chỉ còn lại mấy chục ngày để sống.

Ta muốn dẫn Hòa Thượng và Trình Tinh Hà đi uống rượu, nhưng Hòa Thượng còn phải xử lý chuyện tòa nhà cho nên có mỗi ta và Trình Tinh Hà đi. Nhớ tới lần trước hắn nói muốn ăn hải sản, ta liền hỏi hắn muốn ăn ở đâu?

Trình Tinh Hà nghe vậy liền giơ ngón cái lên, nói có tiền có khác, ăn ở đâu cũng được, miễn không phải rong biển là được.

Đương nhiên rồi, bình thường trong túi ta có một trăm đã là nhiều rồi, chứ đừng nói bây giờ giá trị con người đã lên tới sáu chữ số, chắc chắn có thể thoải mái tiêu pha.

Nhưng vừa mới rời khỏi, Trình Tinh Hà bỗng nhiên ngây người nhìn chằm chằm phía tây.

Ta hỏi hắn nhìn cái gì? Hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

"Có chút kỳ quái, cô hồn dã quỷ quanh đây đột nhiên nhiều lên, trước kia không kết bè kết phái như vậy."

Dùng cả câu "kết bè kết phái"?

Đúng là không nhìn thấy mới yên bình, nhưng ta chợt nhớ ra ta cũng đã từng nhìn thấy khí bẩn - chẳng lẽ cũng bởi vì Tiêu

Tương được thả ra sao?

Lúc này một người bỗng nhiên chạy tới, thận trọng hỏi:

"Tiểu ca...Không, đại sư, ngươi biết xem phong thủy, vậy ngươi có biết xem hung trạch không?"

Ta nhìn một cái, người này là chủ thầu công trường của Hòa Thượng, vừa rồi là hắn cho ta mượn dây pháo, ta liền gật đầu một cái.

Chủ thầu kia vỗ đùi, nói cuối cùng cũng tìm được cứu tinh rồi. Sau đó cầu xin ta đến xem cho nhà họ - nhà họ chính là một hung trạch, mạng người quan trọng, xin ta mau cứu vợ hắn.

…

Tiếp theo hắn giơ thẻ ngân hàng lên, nói là dù hắn không có tiền như Hòa tổng, nhưng chỉ cần ta có thể cứu được vợ hắn, hắn bằng lòng táng gia bại sản, hoặc là kỳ giấy thiếu nợ ta rồi cả đời trả từ từ.

Đôi môi của người đàn ông này trước khi thút thít, xung quanh miệng đầy nếp nhăn, cái này gọi là thổi sáp miệng, rất giống với Hùng mập, theo lý thuyết hẳn là con buôn vô cùng keo kiệt, rất coi trọng tiền bạc, hiện giờ lại vì vợ mình mà có thể lấy toàn bộ tài sản ra, thật sự là tình yêu thay đổi con người.

Ta thấy bộ dáng hắn đỏ mắt cũng động lòng trắc ẩn, hơn nữa chuyến đi này của bọn ta là phải hành công đức tế muôn dân, không thể tùy tiện từ chối thỉnh cầu của người khác. Ta lập tức hỏi hắn có thể chờ một chút không, cả đêm bọn ta không nghỉ ngơi nên muốn ăn cơm trước. Hơn nữa bọn ta thu phí cũng là xem tình huống mới quyết định, cũng không phải Hoàng Thế Nhân, không thể chèn ép người khác đến mất hết tài sản.

Vừa nghe vậy, chủ thầy vô cùng vui mừng, vội nói là hắn biết có một cửa hàng bánh bao với súp ăn rất ngon, cách nhà họ cũng không xa, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Nói xong, hắn lập tức đưa bọn ta đến một cửa hàng nhỏ.

Cửa hàng nhỏ này nhìn rất lụp xụp, hương vị thật đúng là không tệ, Trình Tinh Hà gọi vài cái bánh bao, ăn ngay lập tức, ngay cả công sức nói chuyện cũng không có.

Bọn ta ăn xong, chủ thầu lập tức nói về chuyện của hắn, vừa nói vừa lau nước mắt, nhà của chủ thầu ở phía sau cửa hàng bánh bao Cẩm Tú gia viên, đây xem như là một tiểu khu tương đối tốt ở huyện của bọn ta, chính là vì em gái nhỏ của vợ hắn đều muốn mua nhà ở đây, nên hắn mới cắn răng cầm tiền lúc đầu dự định mua một căn nhà cũ để mua nhà ở chỗ này.

Mà nhà vốn là nhà tốt, vì sao lại biến thành hung trạch được? Là vì một lúc trước vợ hắn đi làm về thì phát hiện cửa không khóa, vừa đi vào thì nhìn thấy một tên trộm đang lục lọi đồ đạc nhà mình.

Vợ hắn bình thường có lá gan rất lớn, lập tức cầm chổi muốn đánh tên trộm kia, tên trộm kia có thể là mới vào nghề không có kinh nghiệm gì, quay đầu lại lập tức chạy ra ban công chạy trốn - phía dưới ban công có đường ống.

Lúc này, đúng lúc chủ thầu cũng về đến nhà, vừa nhìn thấy một đống hỗn độn cũng rất sợ hãi, vừa kiểm tra thì thấy bị mất một sợi dây chuyền vàng, còn lại cũng không mất gì, hắn lập tức an ủi vợ không có việc gì là được.

Kết quả là vào ban đêm, họ nghe thấy một người nào đó la hét, nói rằng có một người chết trong bụi cây.

Trên người của người chết có một sợi dây chuyền vàng, chính là của vợ chủ thầu.

Tên trộm kia hiển nhiên là từ nhà chủ thầu chạy trốn ra ngoài không may trượt chân ngã xuống, điều này có thể làm cho vợ chủ thầu bị dọa quá mức, cứ luôn miệng hỏi chủ thầu, tên trộm kia có phải do mình hại chết không?

Chủ thầu lại an ủi nàng nói không có việc gì, tên trộm kia tự làm tự chịu.

Đợi đến khi cảnh sát tới cửa điều tra vụ án, vợ của chủ thầu lập tức nói lại toàn bộ sự việc, cuối cùng kết án là hắn vì trộm cắp nên xảy ra chuyện không may, vốn là không có chuyện gì, nhưng từ sau khi tên trộm kia chết, vợ hắn lại bị kinh sợ quá mức, cả ngày đều nói lẩm bẩm, là ta hại chết, là ta hại chết.

Chương 73 - Đây Là Vợ Tôi

Chương 73: Đây Là Vợ Tôi

Ban đầu chủ thầu cũng không để ý lắm, nghĩ là để qua vài ngày là tốt rồi, nhưng không ngờ thời gian càng dài, vợ hắn lại càng lẩm bẩm nhiều hơn, không ăn không uống, chỉ lẩm bẩm một câu "Là ta hại chết..."

Chẳng bao lâu, nàng đã tiều tụy đến mức không còn dạng người.

Chủ thầu không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể ở nhà chăm sóc vợ, nhưng có một buổi tối, vợ hắn bỗng nhiên cười hì hì bên tai hắn, nói ta đến tìm vợ ngươi đòi nợ, ta đến tìm vợ ngươi đòi nợ, nàng không trả ta sẽ không đi.

Điều này khiến chủ thầu bị dọa giật mình một cái, vợ hắn hoàn toàn không còn bộ dáng bình thường, giọng nói kia cũng hoàn toàn là giọng nói của đàn ông, chứ đừng nói là vẻ mặt, mẹ nó, hắn sợ đến hoảng hốt.

Lúc này hắn mới ý thức được chuyện có gì không đúng lắm, lập tức vội tìm bác sĩ tâm lý, nhưng bác sĩ tâm lý xem xong cũng bó tay, lại có người nói vợ hắn có thể là trúng tà, kiến nghị hắn thu hồn cho vợ. Hắn vội tìm nhảy đại thần thu hồn cho vợ mình, ai ngờ nhảy đại thần vừa đến, vừa vào cửa đã té lộn nhào, lại cẩn thận nhìn vợ hắn, vợ hắn đang cười, vừa cười vừa nói, ngươi đừng tốn nhiều công sức, ta không đi.

Giọng nói đó chính là giọng nói của một người đàn ông.

Người nọ sợ hãi lảo đảo đi ra ngoài, nói là chuyện của vợ ngươi ta không quản được.

Hắn lập tức nghĩ trong đầu, thật sự không được thì đành bán căn nhà này đi rồi dọn ra ngoài ở, nhưng chuyện cái nhà này của hắn đã từng có người chết và chuyện vợ hắn bị trúng tà đã sớm truyền ra, không ai dám mua nhà của hắn, tiên vay để mua căn nhà này vẫn chưa trả xong, hắn lại đem tài sản của mình ra để chữa bệnh cho vợ, cũng không còn bao nhiêu tiền để thuê phòng, chỉ có thể như vậy trước.

Cứ như vậy, vợ hắn càng ngày càng tiều tụy, mắt thấy sống không được bao lâu nữa, lòng hắn nóng như lửa đốt, đi làm cũng không chuyên tâm được, có một lần còn suýt chút nữa khuấy tay vào xi măng.

Nói đến đây, chủ thầu lại khóc, nói là nếu vợ ta xảy ra chuyện gì, vậy ta cũng không muốn sống nữa, ngươi nói xem tên trộm kia, rõ ràng là tự bản thân hắn không làm chuyện tốt, dựa vào cái gì tới tìm vợ ta đòi nợ?

Nếu là như vậy, đó thật đúng là hung quỷ, thu phục có thể tăng công đức, ta lại vừa mới thay trời hành đạo giết con rùa kia, có lẽ có thể lên tới Hoàng giai tam phẩm cũng nói không chừng.

Vì vậy, ta lập tức gật đầu đồng ý.

Trình Tinh Hà ăn bốn cái bánh bao, luôn miệng khen ngon, còn bảo ông chủ tiệm bánh bao đóng gói cho hắn vái cái bánh mang về.

Ông chủ tiệm bánh bao nhìn bon ta, bộ dạng muốn nói lại thôi, ta hỏi hắn có phải có chuyện gì không? Hắn hoảng hốt lắc đầu, nói không có gì không có gì, tiếp theo lại lên phòng bếp làm bánh bao cho Trình Tinh Hà.

Ăn uống no nê, bọn ta lập tức đi vào tiểu khu kia, quả nhiên, nhìn thấy chủ thầu dẫn bọn ta vào, các bác trai bác gái sống ở tiểu khu đều chỉ trỏ về phía bọn ta, xì xào bàn tán, nhưng vừa thấy ta nhìn họ, lại vội xoay mặt đi.

Ta từ bên ngoài vừa nhìn thấy tòa nhà này đã nhìn ra, góc tây nam của tòa nhà này còn có một tòa nhà cao hơn nó, góc tây nam của tòa nhà không thể có nhà cao tầng, cái này gọi là Bạch Hổ Hàm Tiếu Sát, Bạch Hổ Hàm Tiếu Sát, quan tài không rời nhà, hỏi một chút, quả nhiên mấy người của tòa nhà này đã xảy ra chuyện, có người bị xe đụng, có người xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chủ thầu vừa nghe càng sợ hãi, hỏi ta có phải không thể không chuyển đi không?

Ta nói cũng không đến mức đó, hôm sau ngươi thông báo với hàng xóm là treo vật gì đó màu đỏ chắn sát ở góc tây nam là được rồi, tốt nhất là gương màu đỏ.

Chủ thầu vội đồng ý.

Nhà họ ở tầng bảy, vừa mở cửa, ta lập tức cảm thấy đập vào mặt cảm giác vô cùng áp lực, vừa nhìn cách bài trí nhà họ đúng như dự đoán, nhà họ có thể đã thay đổi cục diện ban đầu, phòng ngủ dựa vào cửa sổ sát đất, ban công ở giữa, mà trong phòng ngủ còn kéo rèm cửa, ban ngày đi vào đây cũng thấy tối tăm, không bật đèn không được. Hơn nữa thông gió không thông, mùi hương cũng rất khó ngửi.

Phòng khách không thấy ánh sáng, người ở sẽ hoảng hốt, nhẹ thì vợ chồng cãi nhau, nặng thì tổn thương đến mạng người. Nói chung, trong hoàn cảnh áp lực, trên thực tế tâm trạng của con người đều sẽ không quá tốt, thời gian dài tất nhiên sẽ khó chịu, vợ chồng cãi nhau cũng rất bình thường.

Lúc này, ta nghe thấy một giọng nói nho nhỏ từ trong phòng ngủ truyền tới:

“Lại có người đến...Hì..hì...”

Đó hiển nhiên là giọng nói của một người đàn ông, hơn nữa nghe rất giống biến thái trong TV, đừng nói là luống cuống, trên cánh tay của ta cũng nổi hết cả da gà rồi.

Trình Tinh Hà duỗi cổ bắt đầu nhìn đông nhìn tây, chủ thầu có chút khẩn trương dẫn bọn ta vào phòng ngủ và nói:

“Đây là vợ tôi...”

Chương 74 - Đồng Lõa

Chương 74: Đồng Lõa

Ta vừa nhìn, trên giường có một người đang ngồi, cả người dùng chăn bao bọc, một người đầu tóc rối bù mặt mày đờ đẫn quay sang nhìn bọn ta, bộ dáng kia làm cho người ta hít một hơi khí lạnh, toàn bộ khuôn mặt gầy giống như bộ xương, ánh mắt vừa to vừa trống rỗng, giống như một tấm da căng lên xương cốt, một chút nhân khí cũng không có.

Ban đầu, nàng còn híp mắt mỉm cười, ta đang định cho nàng vọng khí, một giây sau, nàng lập tức lộ ra bộ dáng hung dữ, nhào về phía ta:

“Ngươi là đồng lõa! Ngươi là đồng lõa!”

Điều này làm ta sợ hãi, chợt lách người tránh thoát, chủ thầu vội kéo vợ hắn:

“Vợ, hai tiên sinh này rất lợi hại, là đặc biệt tới cứu ngươi...”

Lão bà hắn mặc không nhiều lắm, giãy dụa một hồi, nách lộ ra - bên trong có hai vết sưng nhỏ.

Chỉ có trên người người chết trên mới có thể có thứ này nhô ra!

Quả nhiên, mệnh cung của người phụ nữ này tràn ngập hắc khí, mắt thấy sống không được bao lâu, nhân trung cũng hiện lên hắc tuyến, chứng tỏ thứ kia đang quấn lấy nàng, chuyện này cũng có thể tưởng tượng được, mà kỳ quái chính là tài cung của nàng lại phát sáng, hiển nhiên là một khoản tiền lớn.

Chẳng qua, ánh sáng đó cũng là tử khí nặng nề, mang theo một loại tiêu hồng, điều này chứng tỏ đó là một khoản bất chính.

Thật kỳ lạ, không phải gia đình họ đã chi tiêu hết toàn bộ tiền của rồi sao? Nàng lấy tiền ở đâu ra?

…

Vì vậy, ta lập tức hỏi chủ thầu, vợ ngươi đã bao giờ nói với ngươi về việc nàng đi kiếm tiền không?

Chủ thầu nói một câu khiến ta sửng sốt:

“Đại sư, ngài đùa thôi nhỉ? Với dáng vẻ của vợ ta thì đi đâu kiếm tiền?”

Nhưng nếu tài bạch cung đã sáng, vậy theo lý thuyết tiền vẫn còn trong tay nàng.

Trong này không chừng có gì đó mờ ám, ta lại không nhìn thấy người đàn ông nhập vào người kia, liền hỏi Trình Tinh Hà có ý kiến gì không?

Trình Tinh Hà theo thói quen đưa tay ra:

“Đưa tiền rồi nói.”

Mọe, hắn cũng biết chủ thầu không có tiền, lần này ta cũng không có ý định thu bao nhiêu tiền, hắn cũng tốt nhưng đầu óc vẫn mê tiền tài như vậy, một con ngựa thì một con ngựa. Mặc dù ta mới được tám trăm ngàn, nhưng nếu như ta tự mình bỏ tiền ra, sẽ làm cho cả nhà chủ thầu nợ ta nhân quả, ta cũng không muốn gây phiền phức như vậy.

Vì vậy, ta đập tay hắn xuống:

“Ngươi là một Hoàng giai, không nghĩ nên làm thế nào để tăng công đức, suốt ngày nghĩ đến tiền bạc, đây không phải là mất dưa hấu nhặt hạt mè sao?”

Trình Tinh Hà sửng sốt, lập tức nói:

“Ngươi xem thường ai đấy? Ai là Hoàng giai? Ta đã lên Địa giai từ lâu rồi!”

Ta cũng không vạch trần hắn, hắn khoe khoang hơi quá mức, bản thân mình cũng chột dạ:

“Quên đi, coi như hôm nay ưu đãi hạ giá đi!”

Sau đó, hắn thì thầm với ta:

“Tên trộm này cũng rất giàu có.”

Cái gì? Cái này ta nghe không hiểu lắm, kẻ trộm chính là vì nghèo mới suốt ngày trộm gà trộm chó bị người ta đuổi bắt, lấy đâu ra tiền chứ? Nếu có tiền thì ai đi làm kẻ trộm chứ?

Ta lập tức hỏi Trình Tinh Hà lời này là có ý gì.

Trình Tinh Hà nói cho ta biết, lúc người chết mặc quần áo gì, trên thân quỷ cũng hiện ra quần áo đó, người chết bám vào người vợ của chủ thầu, trên người mặc áo sơ mi cổ kỳ, phía dưới mặc quần Versace, thắt lưng là Hermes, cả người đều là hàng hiệu, chính xác là một người giàu có, ai biết tại sao lại vào nhà trộm cắp.

Ta nghĩ mấy thứ này cũng không phải món đồ gì xa xỉ lắm, ngộ nhỡ tên trộm này mua quần áo bán lề đường hay là những quần áo này cũng do hắn trộm cắp từ nhà người khác thì sao?

Lúc này chủ thầu nhìn bên miệng vợ khô đến nứt toác ra, vội rót nước cho vợ, nhưng vợ hắn bỗng nhiên đứng lên làm ly nước bị hất xuống đất, ly nước bằng thủy tinh, rơi xuống đất kèm theo tiếng vỡ vụn, người vợ kia nằm trên mặt đất, lăn qua lộn lại trên đống thủy tinh vỡ. Lúc này, vụn thủy tinh từng chút từng chút đâm vào làn da tái nhợt của nàng, máu tươi đầm đìa.

Miệng nàng còn la hét:

“Trả nợ! Trả nợ đi! Giết người đền mạng, nợ nần thì trả tiền! Hì hì...”

Ta nhìn đến lông tơ đều dựng thẳng lên...mọe nó, mười đại cực hình thời Mãn Thanh chắc cũng như vậy nhỉ? Tên trộm này thật sự muốn tra tấn chết cô gái này!

Chủ thầu nhìn cảnh này đến đau lòng, nhưng hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên vợ hắn tự làm tổn thương mình, hắn thuần thục đỡ vợ mình dậy, dùng nhíp từng chút từng chút gắp mảnh thủy tinh ra, ta nhìn thấy cũng nổi da gà khắp người, vừa gắp hắn vừa khóc, nói ngày thường vợ hắn hiền lành như vậy, một con kiến cũng không nỡ giẫm chết, tại sao hết lần này tới lần khác lại gặp loại báo ứng này, thật là ông trời không có mắt.

Lúc gắp thủy tinh ra, người vợ kia không hề có một chút biểu cảm đau đớn nào, chỉ trợn mắt nhìn bọn ta, mắng:

“Đồng lõa! Đồng lõa!”

Chương 75 - Báo Ứng

Chương 75: Báo Ứng

Thật ra cách đối phó với hung quỷ thì rất nhiều, ta có thể dùng đế giày đánh vào miệng nàng, cũng có thể dùng nhánh cây chấm muối đánh vào lưng nàng, nhưng người phụ nữ này quả thật đã nợ mạng của kẻ trộm, bây giờ ta phải nên làm rõ nhân quả từ trong đó rồi hòa giải, nếu tùy tiện ra tay, rất dễ khiến mọi chuyện càng ngày càng loạn hơn.

Ta trực tiếp nói chuyện với vợ hắn:

“Ngươi nói xem, món nợ này ngươi muốn trả như thế nào?”

Vợ hắn mỉm cười với ta:

“Ta không cần tiền, chỉ cần được sống.”

Mẹ nó, vậy làm sao thương lượng được nữa đây?

Ta hỏi chủ thầu, có ảnh của tên trộm không?

Chủ thầu lắc đầu, nói tên trộm kia hắn chưa từng gặp qua.

Nếu như có thể nhìn thấy diện mạo của tên trộm, nói không chừng còn có thể nhìn ra chút gì đó.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người tới gõ cửa:

“Lão Tứ à, ngươi có ở nhà không?”

Chủ thầu vừa nghe giọng nói này, vội lau nước mắt, giả bộ không thèm để ý ra mở cửa:

“Trương Mạn à, có chuyện gì không?”

Mẹ kiếp, Trương Mạn? Chẳng lẽ là cái bạn học nữ lắm mồm kia của ta sao?

Nhưng cái tên Trương Mạn này cũng rất phổ biến, ta đành ôm tâm lý may mắn mà suy nghĩ, không chừng đây chỉ là trùng tên.

Kết quả sợ cái gì thì cái đó tới, mặc dù lâu lắm rồi không gặp, nhưng ngoài cửa thật sự là Trương Mạn.

Tuy là nàng mập hơn thời cấp 3 rất nhiều, nhưng khuôn mặt vẫn không thay đổi, nhưng cái miệng nhỏ vẫn mấp máy liên hồi nói năng chua ngoa, hiện giờ tóc trên đầu cũng xoăn tít, ăn mặc giống như bà chủ trọ. Lúc này, một tay nàng vịn khung cửa, đôi mắt giáo dác nhìn vào trong, ánh mắt tràn đầy dò xét:

“Vừa rồi ta nghe người trong tiểu khu nói là ngươi lại tìm tiên sinh mới rồi sao? Không phải ta cũng quan tâm đến chị nhà sao? Ngươi thấy thế nào rồi?”

Kết quả nàng vừa nhìn thấy ta, sắc mặt lập tức thay đổi:

“Mẹ kiếp, Lý Bắc Đẩu, là thần côn nhà ngươi à? Ôi, ngươi lừa gạt đến tiểu khu của bọn ta rồi đấy à, rất có bản lĩnh nha!”

Thì ra Trương Mạn là hàng xóm nhà họ, ở ngay bên cạnh, bình thường cũng thường xuyên đến nhà họ chơi, ta biết nàng, bình thường thích chiếm tiện nghi nhất, thấy cái gì cũng muốn mượn, hiện tại cũng nhìn ra, mặt ngoài nhà chủ thầu rất hài hòa, thật ra thì chủ thầu thấy nàng rất phiền.

Chủ thầu sửng sốt, lập tức khó tin nhìn ta, nhưng hắn lại nghĩ lại, bản lĩnh của ta ở chỗ Hòa Thượng là hắn tận mắt nhìn thấy, vội nói:

“Các ngươi rất quen phải không?”

Trương Mạn uốn éo vòng eo mập đi tới, nói:

“Đây là bạn học cũ của ta, ai mà không biết hắn chứ, ta còn không biết sao? Hôm nay may mà ta đến đấy, nếu không ngươi đã bị hắn lừa gạt rồi?”

Trong lúc nói chuyện nàng nhìn thấy Trình Tinh Hà, trong ánh mắt có vài phần ngỡ ngàng, vội vuốt mái tóc xoăn của mình, liếc mắt với ta và hỏi anh đẹp trai này là ai thế?

Ta lười để ý tới nàng, Trình Tinh Hà chỉ liếc nàng một cái mà không phản ứng lại, nàng uốn éo cơ thể như rắn nước đi đến khoác cánh tay Trình Tinh Hà:

“Tiểu ca, ta thấy ngươi rất đẹp trai lịch sự, không ngờ bản lĩnh lớn như vậy, ôi, đúng rồi, ngươi đã xem xong rồi chứ? Đúng lúc nhà ta cũng có vẻ không tốt, ngươi tiện thể qua nhà ta xem thử một chút được không?”

Biểu cảm của chủ thầu lập tức khó coi:

“Trương Mạn, bình thường ngươi muốn mượn đồ của bọn ta, ta cũng không tính toán với ngươi, chuyện của vợ ta, ngươi cũng nhìn thấy rồi, hai tiên sinh này là đến cứu mạng người đất, sao ngươi lại...”

“Ôi, sao ngươi lại hẹp hòi thế?”

Trương Mạn bất mãn bĩu môi:

“Nói nhiều thế, chẳng có chút khí phách nào của đàn ông cả.”

Hừm, ngươi tới cướp người thì có lý hơn. Câu này khiến chủ thầu tức giận trừng mắt.

Nhưng người ăn nói chua nhoa thích nhất là nhiều chuyện, bên ngoài mang theo nàng có sừng dài tai nhọn hút gió, lại thích thăm dò chuyện riêng tư của người ta, không chừng có thể biết cái gì đó.

Ta nói không sao, vậy bọn ta sẽ đi xem cho ngươi trước.

Trương Mạn vừa nghe ta cũng đi nên rất mất hứng, nhưng ta cũng không phải mẹ nàng, quản nàng có vui hay không làm gì.

Trình Tinh Hà bị Trương Mạn túm lấy hiển nhiên vô cùng khổ sở, nhưng vì điều tra chuyện này chỉ có thể để cho hắn hy sinh một tí nhan mặt.

Lúc trước, Trương Mạn đã muốn gọi ta đến nhà họ xem phong thủy, nghe ta nói là thu phí nàng còn chửi ầm lên. Hôm nay ta lại đây xem, phong thủy nhà họ thật đúng là không được tốt lắm, phòng khách dương trạch treo đầy tranh lộn xộn, vị trí này là đào hoa vị, chướng khí mù mịt, ta đoán là chồng nàng đang ngoại tình bên ngoài.

Mà nàng gọi bọn ta đến cũng không phải thật sự vì xem phong thủy, mà vì thăm dò chuyện của chủ thầu:

“Tiểu ca, ngươi nhìn ra được gì từ nhà họ rồi? Cô gái kia bình thường cũng không phải thứ tốt gì, các ngươi tuyệt đối đừng cứu nàng, ta là vì tốt cho các ngươi, giúp kẻ ac sẽ phải chịu báo ứng.”

Chương 76 - Chính Là Người Này

Chương 76: Chính Là Người Này

Ta vừa nghe vậy, thấy đúng là có manh mối, lập tức bảo Trương Mạn nói chi tiết.

Thì ra vợ của chủ thầu vô cùng ham hư vinh, hơn nữa rất khinh thường người khác, thấy ai cũng ngửa lỗ mũi lên nói chuyện. Lần trước Trương Mạn khen túi xách của nàng đẹp, nàng lập tức nói lại một câu, đẹp thì ngươi cứ nhìn nhiều một chút, dù sao cả đời ngươi cũng không mua nổi, điều này làm chọc tức Trương Mạn.

Hơn nữa, quan hệ giữa nàng và hàng xóm cũng không tốt lắm, lần trước nàng dừng xe vốn là đang chiếm đường, lúc ấy một ông già lái xe điện chạy qua bên cạnh xe, không may quẹt nhẹ vào xe của nàng, vốn không phải chuyện gì to tát, ông cụ cũng xin lỗi nói là để bảo con cái bồi thường tiền, nhưng vợ hắn vừa nhìn đã lập tức gọi một đám người tới đánh ông già kia một trận, đúng là làm việc không có tình người mà.

Nhưng người phụ nữ kia hình như có bối cảnh không tầm thường, cụ già nhà kia cũng chỉ tức giận mà không dám nói gì, người trong tiểu khu cũng không dám đắc tội nàng, vừa nghe nói nàng gặp chuyện xui xẻo, mọi người đều nói đó là báo ứng đấy.

Tiếp theo, Trương Mạn lại hạ thấp giọng:

“Còn nữa, ta bí mật nói cho các ngươi biết, cũng đừng nói là ta nói ra, thật ra ta biết tên trộm bị ngã chết kia.”

…

Thật sự không ngờ Trương Mạn này lại giao tiếp rộng đến mức này, ta vội vàng hỏi hắn là ai, nàng nói cho ta biết, đó là ông chủ thủy sản Hâm Lợi, nàng hay mua cá chim trắng ở nhà họ với giá đặc biệt, hắn có đốt thành tro nàng cũng nhận ra.

Cái gì? Rất giống những gì Trình Tinh Hà nói, tên trộm kia không ngờ thật sự là người giàu có? Nhưng người giàu thì đến nhà người ta trộm cắp làm gì chứ? Chẳng lẽ trong chuyện này vẫn còn uẩn khúc gì đó?

Nhưng trên thi thể của hắn quả thật có sợi dây chuyền vàng của vợ chủ thầu, xem như đó là vật ăn cắp đi, chẳng lẽ cũng giống như trên tin tức nói, có người mắc bệnh tâm lý gì đó, không phải vì tiền mà chỉ đơn thuần là thích trộm đồ tìm kích thích?

Nói thế nào đi nữa, mặc dù tên trộm kia vào nhà trộm cắp, nhưng tội không đáng chết, vì chuyện này mà mất mạng thì trong lòng có sự thù hận cũng rất bình thường. Nhưng dù sao chuyện này cũng là ngoài ý muốn, cho nên vợ của chủ thầu cũng không đáng tội chết, dựa theo trình tự bình thường mà nói, trước tiên phải hòa giải thật tốt, nếu như hắn vẫn cố chấp thì chỉ có thể ra tay đuổi đi...chờ hai người họ chết hết rồi tìm Thành Hoàng gia nói phải trái đi.

Lúc này Trương Mạn nói tiếp:

“Còn nữa, ta luôn cảm thấy tiền của cô gái kia có được cũng rất bất thường, ta đã sớm đi hỏi thăm lão Tứ, hắn làm chủ thầu một năm cũng chỉ có khoảng mười vạn đồng thôi, còn không bằng tiền ta kiếm được nhờ quản lý tài chính, nhưng vợ hắn chỉ là một tổng đài viên, lấy đâu ra tiền mua túi xách đắt như vậy, hơn nữa còn mua rất nhiều nữa chứ?”

Đúng rồi, trên mặt của vợ chủ thầu đúng là có dấu vết của đồng tiền bất chính.

Ta đột nhiên có ý tưởng, hỏi Trương Mạn có ảnh của ông chủ thủy sản đó không?

Trương Mạn còn rất thần thông quảng đại, nàng mở điện thoại di động đi, vào trang wechat của tên trộm kia:

"Hắn nói làm hoạt động sẽ thông báo trong vòng bạn bè, ta đã thêm vào, ngươi xem đi."

Trình Tinh Hà cũng duỗi đầu tới nhìn, liên tục gật đầu:

"Không sai, người ở trên người cô gái kia chính là người này."

Người trong ảnh nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, bụng to lùn tè, rất giống với hình dung của Trình Tinh Hà, đúng là lối ăn mặc của một người giàu có, cả người đều là quần áo lòe loẹt, trên cổ còn có một sợi dây chuyền vàng rất to.

Lại nhìn kỹ gương mặt, người giàu mới nổi như hắn thật đúng là không phải giả vờ, vầng trán cao ráo, chứng tỏ được cha mẹ che chở, bản thân trong nhà cũng có tiền, mà cằm cũng vô cùng đầy đặn, không chỉ như thế, còn là cằm dôi ra – kiểu cằm này chắc chắn có không ít bất động sản.

Mà cung con gái của hắn cũng mượt mà sáng sủa, chứng tỏ con cái rất tài giỏi, gian môn đều viên mãn, vợ cũng rất xinh đẹp, theo lý thuyết, đây hẳn là tướng mạo của người luôn gặp may mắn trong cuộc sống.

Nhưng chỗ xấu là xấu trên lông mày của hắn.

Lông mày của hắn được gọi là lông mày chổi gãy.

Lông mày chổi rất phổ biến, chân mày rậm rạp, mà đuôi lông mày tản ra giống như một cây chổi, loại người này rất dễ gặp tai ương lao ngục, mà chổi gãy, lại là lông mày và đuôi lông mày đứt một đoạn, giống như cán chổi bị gãy và đầu chổi, kiểu lông mày này tuyệt đối sống không quá bốn mươi tuổi, hơn nữa sẽ là chết bất chợt - bị người ta hại chết!

Hơn nữa ánh mắt hắn là một chiếc chuông treo lơ lửng – đúng như ta đoán, ta đã biết tại sao hắn dây dưa với vợ của chủ thầu không buông rồi!

Vì thế ta xoay người trở lại nhà chủ thầu, Trương Mạn vừa thấy tôi ta nói đi liền đi, còn liên tục gọi ta, bảo ta đừng nói là nàng nói.

Chương 77 - Cơm Âm Dương

Chương 77: Cơm Âm Dương

Vừa vào cửa, trong phòng lập tức truyền đến tiếng kêu thảm thiết của chủ thầu, ta chạy tới nhìn, mức độ vợ chủ thầu muốn tự hại mình đã tăng lên - nàng thế nhưng lại muốn cắn đầu lưỡi của mình, chủ thầu sốt ruột vì vợ yêu nên đưa tay mình nhét vào cho nàng cắn!

Ta bảo Trình Tinh Hà đi qua hỗ trợ, còn mình thì quan sát khí bên trong phòng này.

Căn nhà này quả nhiên hiện lên một tầng sát khí đen kịt, mà trên góc Tây Bắc, loáng thoáng có một chút màu vàng.

Màu vàng là chủ tiền tài, đang phối hợp chặt chẽ với tiền tài bất chính của cô gái kia! Dưới sát khí, che dấu đào hoa đỏ.

Trước đó ta không nhìn thấy đào hoa đỏ rõ ràng như vậy, quả nhiên, vọng khí của ta so với trước kia lại có tiến bộ!

Đi xung quanh tìm lại thấy, đó là một cái tủ quần áo nhỏ kiểu châu Âu, trên đó treo khóa mật mã.

Ta hỏi chủ thầy chỗ này dùng để làm gì?

Chủ thầu nhìn lại, nói đó là tủ trang điểm của vợ ta, bên trong tất cả đều là bảo bối của vợ ta, nàng nói những đồ vật bên trong đều rất yếu ớt, bảo ta không bao giờ được di chuyển nên ta cũng chưa từng mở ra xem.

Chắc là nơi này, ta lại kêu Trình Tinh Hà qua hỗ trợ, mở cửa tủ này ra, chủ thầu chấn động, liên tục hỏi bọn ta muốn làm gì, nếu làm hỏng, vợ hắn tỉnh lại sẽ đánh hắn!

Ta nói nếu muốn cứu vợ ngươi thì phải đập vỡ thứ này.

Chủ thầu vừa nghe vậy cũng không ngăn cản nữa, vội vàng tìm cho bọn ta một cái búa nhỏ.

Đập ra xem thử, bên trong ngoại trừ mỹ phẩm còn có một túi hành lý rất lớn.

Ta mở túi hành lý ra, bên trong quả nhiên tất cả đều là tiền.

Trình Tinh Hà trợn mắt:

“Tiểu ca, bản lĩnh của ngươi lớn thật, còn biết tìm cả bảo vật! Lần sau chúng ta trực tiếp đào mộ trộm được rồi, ta thấy kiếm tiền bằng cách này nhanh hơn đấy.”

Ngươi bảo một người xem phong thủy như ta đi đào mộ trôm ư, ngươi bị điên à?

Mà chủ thầu thoáng cái trợn tròn mắt:

“Nhà chúng ta làm sao có thể có nhiều tiền như vậy?”

Số tiền đó rất lớn, ta chưa từng thấy nhiều tiền mặt như vậy bao giờ, thế nào cũng phải lớn hơn mấy chục vạn.

Mà chủ thầu lại khóc với vợ hắn:

“Đại sư, ngài xem vợ ta hiền lành bao nhiêu, bình thường nhịn ăn nhịn uống thì ra là tiết kiệm cho ta nhiều tiền như vậy, ta thật sự cưới được một người vợ tốt...”

Ta thấy chủ thầu này có chút ngốc - không đúng, con buôn như hắn khẳng định là cũng rất mê tiền.

Vì vậy, ta hỏi hắn:

“Một năm ngươi đưa cho vợ ngươi bao nhiêu tiền?”

Chủ thầu do dự một lát và nói:

“Nhiều nhất là mười vạn đi, ngươi cũng biết, làm đàn ông dù sao cũng phải có chút tiền tiêu xài, ta cũng phải chừa lại chút tiền ăn sáng và tiền thuốc lá, còn sẵn lòng ăn bánh rán kẹp xúc xích thôi.”

Ai quan tâm đến tiền ăn sáng và thuốc lá của ngươi chứ, ta lại hỏi hắn, vợ của hắn kiếm được bao nhiêu tiền một tháng?

“Ba vạn năm.”

Ta hỏi hắn một lần nữa, ngươi với vợ ngươi kết hôn bao lâu rồi?

Chủ thầu trợn mắt nói:

“Hai năm rưỡi.”

Vậy không phải đã đủ kết luận - dù hai vợ chồng các ngươi không ăn không uống, không cần điện nước không đóng lãi suất vay nợ gì đó, vậy cũng chỉ có hai mươi vạn chứ? Mấy chục vạn này là tự mọc ra từ trong túi hành lý à?

Lúc này chủ thầu mới phản ứng lại, hắn ngây ngốc nhìn ta, vỗ đùi nói:

“Đúng vậy, chẳng lẽ vợ ta trúng xổ số? Ta biết, vợ tôi đã kết hôn! Đàn ông là một cái máy gieo hạt tiền, phụ nữ là hộp gửi tiền...”

Mọe nó, vành tai vợ ngươi mỏng như tờ giấy, lỗ mũi cong như trăng khuyết, phúc khí bạc, không biết tự dựa vào gương mặt của chính mình mà phát tài.

Nhưng ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mọi chuyện giống như ta suy đoán, hoàn toàn đối mặt.

Lúc này, vợ của chủ thầu cũng không náo loạn nữa, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào số tiền đó.

Ta nhìn hắn và nói:

“Số tiền này, chắc là của ngươi phải không?”

Vợ của chủ thầu nhìn ta, đột nhiên mở miệng khóc:

“Ta chết oan! Ta chết thật oan uổng mà! Đều do bà nương này hại chết ta đó!”

Nói xong, hắn từng cái từng cái tự đánh vào mặt mình, đánh vào mũi mãi đến khi chảy máu.

Chủ thầu vừa nghe vậy, lập tức nói:

“Đại sư, ngài nhầm lẫn đúng không? Không thể nào! Vậy...Tên trộm đó đã đến nhà chúng ta để ăn cắp mà còn để lại tiền ư? Hơn nữa, hắn là một tên trộm, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Vợ ngươi cũng có, hắn làm ông chủ thì dựa vào cái gì không có?

Vì vậy, ta lập tức nói với vợ hắn:

“Bây giờ ta nói với ngươi, bọn ta không phải đồng lõa với người phụ nữ này, mà là đến để giải oan cho ngươi, ngươi có tin không?”

Vợ hắn nhìn chằm chằm vào ta, vẫn phát ra giọng nói của người đàn ông:

“Thật...Thật sao?”

Ta gật đầu:

“Chúng ta ăn cơm âm dương không gạt người, nếu không sẽ có ngày bị sét đánh chết.”

Chương 78 - Nhanh Chóng Quyết Định

Chương 78: Nhanh Chóng Quyết Định

Vừa nghe vậy, Trình Tinh Hà lập tức duy trì khoảng cách với ta:

“Ngươi nói là việc của ngươi, đừng kéo theo ta.”

Vợ hắn vẫn còn hơi nghi ngờ, ta lại từng bước dụ dỗ:

“Ngươi suy nghĩ thật kỹ, ngươi vốn đang yên đang lành là một ông chủ lớn, nếu ngươi không nói ra sự thật, ngươi chỉ có thể mang danh tiếng là một tên trộm, chết như thế vinh quang lắm sao?”

“Danh tiếng này, trên thì thật sự có lỗi với cha mẹ, dưới thì có lỗi với con cái, con nhà các ngươi sau này phải ngẩng đầu làm người thế nào đây, đi học sẽ bị người ta coi thường đúng không? Cha mẹ ngươi không phải sẽ bị người ta đâm chọt sau lưng sao, vợ ngươi phải đối mặt với người nhà mẹ đẻ thế nào đây?”

“Đừng nói nữa!”

Những lời này hiển nhiên nói đến điểm yếu của tên trộm kia, hắn túm tóc mình gào khóc lên.

Chủ thầu hoàn toàn không rõ bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì:

“Đại sư, ngài nói là tên trộm này bị chết oan sao?”

Hắn đương nhiên không phải kẻ trộm, từ ánh mắt của hắn cũng nhìn ra, mắt rũ xuống, chắc chắn là ngoại tình bên ngoài, mà lông mày của vợ ngươi như trăng non mắt câu, cũng là tướng dâm phụ, hai người này hợp lại ở nhà các ngươi thì có thể có chuyện gì tốt chứ, hắn tất nhiên là gian phu của vợ ngươi.

"Ta nói!"

Vợ hắn cuối cùng cũng ngước mặt lên, nước mắt rơi lã chã, nói:

"Ta sẽ nói tất cả mọi chuyện cho các ngươi biết, chỉ cầu xin các người chuyển lời cho già trẻ trong nhà ta là ta không phải là kẻ trộm!"

…

Ta lập tức nhìn về phía vợ hắn:

"Ngươi níu kéo bám dai như đỉa là do oan uổng vì bị trở thành kẻ trộm nên không cam lòng đúng không? Bây giờ mọi thứ đã nói trắng ra rồi, bọn ta chắc chắn sẽ trả lại công đạo cho ngươi."

"Không, cái chết của ta không phải ngoài ý muốn!"

Vợ hắn khàn giọng hét lên:

"Là người phụ nữ này hại chết ta! Dù thế nào, ta đều phải khiến nàng đền mạng!"

"Ôi chao."

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Hay là người phụ nữ này ham của giết người? Nhìn giống như Phan Kim Liên, không nghĩ tới là Tôn Nhị nương à!"

"Mẹ nhà ngươi!"

Chủ thầu lập tức nổi gân xanh, còn muốn nói gì đó, xem ý là thề chết bảo vệ tôn nghiêm của vợ hắn nhưng đã bị ta kéo về phía sau.

Thì ra ông chủ của thủy sản Hâm Lợi kia tên là Triệu Hâm Lợi, bình thường không có sở thích gì khác, chỉ thích chơi đùa với phụ nữ, nhưng trong nhà quản lý chặt chẽ, hắn lại lấy cớ lén lún ra ngoài, luôn lái BMW X5 ra ngoài nhận đơn chỉ vì thêm wechat của khách nữ để hẹn gặp mặt.

Mà bà xã của chủ thầu này vô cùng ham hư vinh, trong đơn vị những người khác có túi xách, có mỹ phẩm, nàng cũng nhất định phải có được. Lúc trước nàng cho rằng chủ thầu có rất nhiều tiền nên mới gả cho hắn, không nghĩ tới tiền chủ thầu cầm về còn không đủ để nàng mua túi xách, về chuyện này nàng rất oán hận, mỗi ngày nhìn túi xách của người ta khó chịu đến mức nào.

Một ngày nọ, Triệu Hâm Lợi tiếp vợ của chủ thầu, hôm đó trời mưa to, vợ chủ thầu giương mắt thấy người khác đều có xe sang đưa đón, còn mình thì phải tự đi, trong lòng mất cân bằng, Triệu Hâm Lợi đã sớm nhìn ra, một người có tài một người có sắc, hai người rất thuận lợi cám dỗ nhau.

Sau này, bà xã của chủ thầu thực hiện được tự do mua túi xách, mỗi ngày đều trải qua vô cùng thoải mái, gần như muốn đi ngang đường, đối với loại người như Trương Mạn cũng không thèm nhìn. Hơn nữa, Triệu Hâm Lợi cũng quen biết không ít người ở trong giới xã hội đen, càng là giúp nàng kiêu ngạo hơn, xem như là tiểu nhân đắc chí, thấy ai không vừa mắt là chỉ cần một cú điện thoại bảo Triệu Hâm Lợi gọi đàn em tới, lão già dưới lầu kia cũng bị đánh như vậy.

Hai người này ở bên cạnh nhau như keo như sơn, cho đến ngày đó, chủ thầu nói muốn ra ngoài mua vật liệu xây dựng, vợ hắn vô cùng vui vẻ gọi Triệu Hâm Lợi qua đây, nàng lại vừa ý kiểu túi xách mới.

Lúc ấy Triệu Hâm Lợi đang quản lý hàng hóa, nói không có thời gian qua đó, vợ hắn thoáng cái đã mất hứng, nói túi xách là phiên bản giới hạn, chần chờ sẽ không còn nữa nên đã liên tục gọi mười cuộc điện thoại.

Triệu Hâm Lợi không còn cách nào khác, vì đang quản lý hàng hóa nên đành mang theo tiền mặt ra ngoài, tiền mặt không ít nên để trên xe không yên tâm, đương nhiên là mang vào nhà chủ thầu.

Hai người đang muốn làm chuyện kia, không ngờ hôm đó chủ thầu không mua được vật liệu xây dựng nên về sớm.

Vợ chủ thầu lại không sợ - ở nhà nàng nói một thì không có hai, cho hắn đội mũ xanh, hắn cũng không làm gì được?

Nhưng Triệu Hâm Lợi sợ hãi, tại sao hắn lại quen biết xã hội đen, vì cha vợ hắn là xã hội đen, nếu như chủ thầu nhân nói ra ngoài, cha vợ hắn biết được sẽ dìm hắn xuống sông Phúc Thọ mất, vì thế Triệu Hâm Lợi quyết định nhanh chóng - ta phải đi.

Chương 79 - Oán Khí

Chương 79: Oán Khí

Theo lý thuyết người bình thường sẽ không nhảy xuống từ tầng bảy, nhưng cha vợ của Triệu Hâm Lợi còn đáng sợ hơn tầng bảy, hắn lập tức giẫm lên ống thoát nước rồi nhảy xuống, vợ của chủ thầu vẫn còn lá gan rất lớn, nói lần trước hắn tặng dây chuyền vàng muốn thay đổi kiểu dáng một chút, vội nhét cho hắn, bảo hắn mang đến trung tâm thương mại đổi xong rồi đưa về.

Không nghĩ tới vừa xuống tầng dưới, đúng lúc trong một căn nhà có người mở cửa sổ ra, trực tiếp đẩy hắn xuống.

Lúc ấy trời còn rất lạnh, hắn vốn ăn mặc mỏng manh, lần này ngã vào bụi rậm cả người là không thể động đậy, nhưng vẫn còn một chút hơi thở, lúc này hắn lại thấy vợ của chủ thầu ở tầng bảy đang nhìn chằm chằm hắn, hắn lập tức mong đợi nàng có thể gọi 120 để cứu hắn.

Nhưng vợ của chủ thầu giả vờ không thấy gì, quay lại phòng.

Triệu Hâm Lợi giương mắt nhìn, ngay từ đầu mình còn có thể phun ra chút bạch khí, nhưng lúc sau bạch khí càng ngày càng ít, trước mắt cũng càng ngày càng mơ hồ, cơ thể bắt đầu lạnh dần, sau đó càng ngày càng chết lặng, hắn cứ như vậy kiên trì suốt ba tiếng đồng hồ, liên tục bị đông lạnh, kèm theo mất máu, còn té bị thương, ngay trong lúc tuyệt vọng nhất hắn đã trợn mắt mà chết.

Trước khi chết, hắn còn gắt gao nhìn chằm chằm cửa sổ nhà chủ thầu, thề tuyệt đối sẽ không bỏ qua vợ chủ thầu - mình rõ ràng là do nàng hại chết!

Ta nghe đến đây, quả thực nghe đến cả người nổi da gà, Triệu Hâm Lợi này chết cũng quá thảm rồi?

Mà càng làm cho hắn không nghĩ tới chính là, vợ của chủ thầu vì xóa sạch quan hệ với hắn mà lại nói với cảnh sát hắn là một tên trộm - trên người hắn đúng lúc có sợi dây chuyền vàng của vợ chủ thầu, có thể nói bắt được cả tang chứng lẫn vật chứng, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được!

Lý do vợ của chủ thầu làm như vậy rất đơn giản, thứ nhất, chuyện nàng ngoại tình với đàn ông bị bại lộ làm sao còn làm người được nữa, thứ hai, trong nhà còn có mấy chục vạn tiền mặt của Triệu Hâm Lợi để lại!

Triệu Hâm Lợi cứ như vậy biến thành một tên trộm mà không giải thích được, người nhà hắn đến nhận thi thể, biết hắn chết như vậy, cha hắn tức giận làm ảnh hưởng đến não gây tắc động mạch, trở thành người thực vật, còn mẹ hắn thì cả ngày khóc sướt mướt, rửa mặt bằng nước mắt, hoàn toàn không dám nhìn mặt người khác, vợ hắn thì càng khỏi nói, hai ngày trước còn đang kể về cuộc sống hạnh phúc với bạn bè, nói chồng mình đối xử với mình rất tốt, hôm nay chồng lại trở thành tên tâm lý biến thái đi trộm đồ, thoáng cái lại uất ức.

Hai đứa nhỏ nhà họ thì càng không cần nói đến, một cặp gái trai sinh đôi rất đáng yêu, kết quả lại không có cha mẹ, đứa nhỏ không có cha chỉ giống như một cọng cỏ mà thôi!

Một người đàn ông là trụ cột trong nhà, hắn chết thì gia đình cũng tan rã.

Hơn nữa hắn làm chuyện mất mặt như vậy, người trong nhà không ai tình nguyện đốt giấy cho hắn - một khi không có ai đốt giấy cho hắn, vậy hắn cũng không tìm được đường về nhà, hoàn toàn không lên được Luân Hồi.

Nhưng hắn cũng không muốn lên Luân Hồi, hắn không cam lòng để mình mang theo cái danh tiếng này nhập đất, vậy thì để cho con mụ kia chiếm lợi quá rồi!

Nói đến đây, vợ của chủ thầu nhịn không được liền gào khóc, nói:

“Ta cũng biết, chơi đùa vợ người khác là không đúng, nhưng ta đối xử rất tốt với họ. Hơn nữa, sau khi chơi nàng xong thức dậy, còn cho nàng ăn ngon, không hề bạc đãi nàng chút nào, vậy mà nàng lại trơ mắt nhìn ta chết ở dưới tầng, độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà mà! Chỉ cần điểm này, dù ta có tan thành mây khói hay là hồn phi phách tán cũng phải bắt nàng đền mạng!”

Mà nghe vậy, một tay chủ thầu ôm trái tim, ngồi sụp xuống mặt đất, thở dốc từng đợt từng đợt, còn sờ loạn lên người, ta biết hắn bị bệnh tim, mà người mắc bệnh tim đều mang theo thuốc, lập tức giúp hắn móc ra đút vào miệng.

Hắn hít hồi lâu mới bình tĩnh lại, tiếp theo lại đấm vào ngực khóc lớn:

“Vợ, ta có lỗi với ngươi rồi...”

Trình Tinh Hà xem như đã mở mắt:

“Trên đầu này đội mũ xanh đến như thảo nguyên xanh rồi, làm sao còn nói có lỗi với vợ chứ? Võ Đại Lang cũng không rộng lượng như hắn.”

“Hắn không nói về người vợ này! Mà là vợ cả!”

Trương Mạn không biết đã tới từ lúc nào, hiển nhiên đã chống lỗ tai nghe cả buổi, vội đi lên nói:

“Các ngươi không biết đấy, vợ này lúc trước là tiểu tam của hắn, vì người vợ này, hắn mới ly hôn với vợ cả ở nông thôn, rồi đuổi vợ cả về quê, còn để vợ cả phải tay trắng ra đi, hắn lập tức lấy tài sản mua căn nhà này đó.”

Ta nói, người xanh luôn luôn xanh, đây đều là báo ứng.

Mà vợ chủ thầu thì sao, lời cũng đã nói xong, vẻ mặt bỗng nhiên mệt mỏi, nằm trên giường mà không lên tiếng nữa.

Trương Mạn thấy vậy, vội hỏi đang xảy ra chuyện gì thế?

Vì oán khí của Triệu Hâm Lợi đã tan đi.

Chương 80 - Ghi Âm

Chương 80: Ghi Âm

Triệu Hâm Lợi là một quỷ mới chết, tuy là bị chết đột ngột, nhưng thật ra cũng là vì bản thân gây ra lỗi nên tự mình gánh, oán khí so ra vẫn kém hơn quỷ chết oan, hắn có thể bám vào cơ thể người sống lâu như vậy, chịu đủ dương khí của người sống thiêu đốt thật ra cũng không dễ dàng gì, đều là vì lòng căm gận khi mình bị oan uổng mang tiếng là kẻ trộm.

Nhưng bây giờ hắn đã nói ra hết oan tình, oán khí tự nhiên cũng tan biến, oán khí vừa tan, hắn không thể nào bám vào người của vợ chủ thầu nữa.

Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm góc tường, thấp giọng nói:

"Vẫn khóc không dứt, nhìn lại cũng thật đáng thương."

Người đáng thương tất có chỗ đáng hận, ai cũng không có cách.

Ta lập tức bảo Trình Tinh Hà hỏi thử, bây giờ cũng giải trừ được oan ức rồi, hắn có dự định gì không?

Nhìn sức lực của hắn đã suy yếu đến mức này, hắn không đi cũng không ở lại được, nhưng hắn thật sự chết rất thảm, chúng ta đã làm người tốt phải làm đến cùng, tiễn Phật phải tiễn đến Tây Phương.

Trình Tinh Hà ngồi xổm ở góc tường, lập tức ríu ríu nói chuyện.

Kể cũng lạ, lời hắn nói, mặc dù ta có thể nghe thấy âm thanh nhưng lại nghe không hiểu, giống như một ngoại ngữ, chẳng lẽ đó chính là thứ gọi là “lời quỷ”?

Trương Mạn nhìn Trình Tinh Hà như vậy, thận trọng hỏi:

“Lý Bắc Đẩu, tiểu ca này thật sự có thể nói chuyện với quỷ sao? Có phải là người nào đó nói khoác không? Tại sao ta lại hoảng sợ thế này!”

Ngươi cũng thấy còn hỏi.

Lúc này Trương Mạn mới nhìn ta với cặp mắt khác xưa, vội nói:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi thật sự có chút năng lực sao? Ôi, lần trước đã từng nói với ngươi, ta cũng có việc cần tìm ngươi giúp đỡ...”

Giúp cho ngươi ư? Một là không phải bạn tốt, hai là không cho tiền, ta bị ngu à? Nhưng Trương Mạn vừa nói như vậy, ta thật đúng là không tự chủ được từ trên mặt nàng nhìn ra, trên ấn đường của nàng có một đạo hắc khí, xuyên qua mi tâm và chóp mũi, giống như là sắp có tai họa bất ngờ ập tới, muốn đổ máu vậy.

Hắc khí này bắt đầu từ tài bạch cung, chứng tỏ cũng là một chuyện người chết vì tiền, chim chết vì ăn.

Ta nói nếu ngươi muốn giải quyết, tốt nhất là làm việc thiện tích đức, đừng quá coi trọng tiền bạc, ta chỉ có thể giúp ngươi vậy thôi

Nghe xong, Trương Mạn rất tức giận, lại chửi ầm lên với ta, nói ta có chút năng lực đã trở mặt không nhận người, vô tình vô nghĩa, sớm muộn gì cũng gặp xui xẻo.

Lời này vẫn nên để lại cho chính ngươi đi. Ta cũng thật là quá để ý tới nàng, khẩu đức cũng không tích, ngươi còn có thể tích lũy cái gì chứ?

Đương nhiên, sau này ta mới biết được, Trương Mạn vì tiền mà lá gan lại lớn như vậy.

Lúc này Trình Tinh Hà cũng nói chuyện xong, hắn nói Triệu Hâm Lợi này nói, muốn để người phụ này đến tận nhà hắn và xin lỗi người nhà của hắn. Hơn nữa còn phải mở một buổi họp báo và nói rõ ràng hắn không phải là kẻ trộm, rửa sạch danh dự cho hắn, với lại phải đem mấy chục vạn kia trả lại cho nhà họ - hắn đã không còn, làm sao cũng phải để lại chút tiền, nếu không thì thật có lỗi với cô nhi quả mẫu trong nhà. Nếu thực hiện xong tất cả những việc này, hắn mới có thể tha cho nàng một con đường sống.

So với việc muốn nàng đền mạng, điều kiện này có thể nói là rất nương tay rồi - hắn cũng biết rõ, nếu danh dự không được thanh minh, dù hắn lấy được mạng của nàng thì sao đây? Chẳng lẽ kiếp này mãi mãi đều phải mang theo thanh danh là kẻ trộm làm cho người nhà xấu hổ?

Theo quan điểm của hắn, danh tiếng làm Tây Môn Khánh còn tốt hơn nhiều so với làm một tên trộm.

Lúc này, vợ của chủ thầu cũng tỉnh lại, sau khi biết được những chuyện này, tròng mắt đảo không ngừng, lập tức hỏi bọn ta nếu nàng không đồng ý thì thế nào? Hắn hiện giờ không phải đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề sao? Còn có thể quấn lấy nàng như vậy không? Nếu như hắn không thể bám lấy nữa, vậy nàng dựa vào cái gì mà phải làm hỏng thanh danh của mình, cần gì phải trả lại tiền?

Chẳng lẽ nàng phải chịu tội không công một trận? Không có tiền bồi thường ư?

Ta cũng mở to mắt, chưa từng thấy một người phụ nữ nào tàn nhẫn như vậy! Nàng đối với bản thân cũng tàn ác như vậy sao, sức mạnh này đặt ở thời chính đạo, không chừng đã sớm là nữ cường nhân rồi chứ?

Trong nháy mắt này, ta bất chợt cảm giác được, trong phòng có một cỗ khí lạnh nhào tới - nhưng trong phòng không mở cửa sổ cũng không mở cửa chính – khí lạnh đó lại tấn công về phía người phụ nữ kia.

Cô gái kia bị dọa thét chói tai, Trình Tinh Hà lập tức cười với nàng, giơ điện thoại di động trong tay mình lên và nói:

“Ngươi không thừa nhận cũng không được, những lời nói vừa rồi ta đã ghi âm lại.”

Người phụ nữ kia vừa nhìn, lại là lúc Triệu Hâm Lợi nhập vào người nàng đã nói ra hết sự thật, mặt không khỏi tái mét – nếu Trình Tinh Hà thật sự phát ra, nàng cũng muốn bị điều tra. Dù sao cũng là thấy chết không cứu khiến người ta mất mạng.

Chương 81 - Cái Hộp

Chương 81: Cái Hộp

Lúc này, nàng mới miễn cưỡng đồng ý, Trình Tinh Hà cũng gật đầu với ta, ý là Triệu Hâm Lợi đã đồng ý đi, ta lập tức dùng thanh trạch pháp lần nữa, rải gạo nếp đầy đất, đưa hắn ra khỏi ranh giới đỏ.

Chuông buộc vào chốt cửa vang lên một tiếng giòn tan, chuyện này coi như đã chấm dứt.

Nhưng...Hắc khí trên mặt người phụ nữ kia vẫn chưa biến mất, ngược lại càng ngày càng nồng đậm, xem ra báo ứng cho chuyện không phải không đến mà là chưa đến thời điểm tới, ông trời đương nhiên sẽ trừng phạt nàng.

Chủ thầy nhìn ta cảm ơn rất nhiều, ta nhìn gương mặt của hắn, gian môn đứt gãy, phỏng chừng cuộc sống vợ chồng của hai người họ cũng sắp kết thúc rồi, không nói nhiều nữa, để hắn tự thu xếp ổn thỏa vậy.

Chủ thầu vô cùng cảm kích ta, bỗng nhiên dường như nhớ tới cái gì đó, nói:

“Đúng rồi, hôm qua có người đến công trường tìm ngươi, ngươi có gặp người đó chưa?”

Tìm ta à? Ta lại hỏi là ai vậy?

Chủ thầu nói:

“Đó là một người què, rất kỳ lạ.”

Ta cùng Trình Tinh Hà thoáng cái liền kích động, đồng thanh hỏi:

“Khi nào?

Chủ thầu làm cho bọn ta giật mình, vội nói:

“Lúc ấy hắn đã đi theo Tiểu Hòa xuống giếng, bọn ta đều không có cách nào gọi hắb, hắn lẩm bẩm vài câu rồi đi, nhìn có chút luống cuống.”

Ta thử dò hỏi hắn, vậy người què đó nói gì?

Chủ thầu nói với ta:

“Hắn nghe nói ngươi xuống giếng, vốn còn rất lo lắng, muốn kéo ngươi lên, nhưng hắn nhìn miệng giếng bỗng nhiên nở nụ cười, nói lần này hắn rốt cục không tìm nhầm, chính là người này.”

Chính là người này...Là nói ta sao?

Cả người ta lập tức nổi da gà - chẳng lẽ, lúc trước hắn tìm nhiều Thần Mệnh Nhân như vậy mà hoàn toàn sai hết ư, cho nên mới chết, mà Thần Mệnh Nhân hắn trăm ngàn cực khổ tìm kiếm kia thật ra là ta?

Đúng rồi, Tiêu Tương cũng từng nói qua, người nàng muốn tìm chỉ có ta, rốt cuộc ta không giống người khác ở chỗ nào chứ?

Đúng lúc này, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, vừa nhìn là chủ tiệm đồ cổ.

Ta lập tức nghe máy và hỏi hắn tìm ta có chuyện gì?

Chủ cửa hàng đồ cổ rất kích động lớn tiếng nói:

“Ngươi mau chóng trở về đi! Có chuyện lớn rồi!”

Cái gì? Trái tim ta lập tức bị treo lên, cửa tiệm có thể xảy ra chuyện lớn gì cơ?

…

"Không phải lần trước ngươi bảo đang nợ người ta lãi cao sao? Bây giờ người ta lại tới rồi."

Ông chủ tiệm bán đồ cổ lớn tiếng nói:

"Lần này có rất nhiều người, chặn kín hết con đường buôn bán của chúng ta, mọe nó quá đáng sợ, nói không đợi được ngươi ra sẽ không đi."

"Tiệm cầm đồ và tiệm vàng nhát gan, sợ bị liên lụy nên đã mang hết tiền và tài sản có giá trị chạy mất rồi, chỉ còn ta ở lại đây chờ ngươi. Vì những người hàng xóm tối lửa tắt đèn có nhau như chúng ta, ngươi hãy nhanh chóng trở về giải quyết đi Bắc Đẩu!"

Tiệm cầm đồ và tiệm vàng chỉ có hàng nhỏ, dễ mang đi. Tiệm bán đồ cổ đồ lại có quá nhiều đồ, chủ yếu là ngươi không đi được, nếu không còn chạy nhanh hơn cả bọn họ đấy chứ, cái gì tối lửa tắt đèn có nhau.

Nhưng rốt cuộc là ai? Lại là Thiên Sư Phủ? Nhưng không phải Thiên Sư Phủ chỉ có tinh anh sao? Sao lại phái được nhiều người như vậy!

Dù là ai đến thì ta cũng phải nhanh chóng trở về, nếu thật sự để liên lụy đến hàng xóm, ta cũng không gánh vác nổi nhân quả đó đâu.

Vì vậy ta liền tạm biệt chủ thầu, chủ thầu lại ngăn cản ta:

"Đại sư, ta còn chưa trả tiền công cho ngươi mà!"

Ngươi làm gì có tiền mà trả, chẳng lẽ ta còn phải ép ngươi đi vay nặng lãi sao? Ta liền khoát tay nói ta đã nghĩ rồi, tạm thời không cần, khi nào ta mua nhà ngươi dẫn người đến làm việc trả nợ cho ta là được.

Trương Mạn nghe vậy thì sáng mắt lên:

"Lý Bắc Đẩu, ngươi thật sự có tiền mua nhà?"

Nói nhảm, xem phong thủy kiếm được nhiều tiền như vậy, chỉ cần ta có thể chịu đựng được kiếp nạn sắp đến, sớm muộn gì cũng sẽ mua được nhà. Nhưng...tại sao ông cậu ba lại không nhận nhiều vụ hơn nhỉ? Còn không cho ta tiến vào vòng quan hệ của giới phong thủy, ta đã loáng thoáng cảm giác được dường như ông cụ vẫn luôn giấu ta bí mật nào đó rồi.

"Đại sư quá tốt với ta, nếu cần, ta sẽ dốc hết bản lĩnh để làm cho ngươi!"

Chủ thầu vô cùng cảm động, sau đó hình như hắn chợt nhớ ra cái gì đó, vỗ đùi:

"Đúng rồi, ta không có cái gì khác, chỉ có một món đồ muốn đưa cho đại sư!"

Nói xong hắn liền chạy vào trong kho lục lọi, tìm được một cái hộp gỗ dài gần bằng hai cánh tay, vô cùng vuông vắn.

Trương Mạn cũng đi theo:

"Cái gì vậy?"

Trình Tinh Hà nhìn một cái liền ngây ngẩn:

"Đậu móa, gỗ mẫu đơn âm trầm!"

Chất gỗ kia tỏa ra ánh sáng màu đen bóng mượt, hoa văn trên thân gỗ giống như từng đám mây hoặc mẫu đơn, gõ một cái sẽ thấy vang lên lách cách giống như vàng ngọc.

Trình Tinh Hà nhào qua sờ soạng:

"Tiểu ca, đưa cái hộp này cho ta trả nợ đi!"

Chương 82 - Tên Trên Cái Hộp

Chương 82: Tên Trên Cái Hộp

Ngươi nhìn thấy cái gì muốn cũng cướp, nhưng tên này là một cái máy giám bảo hình người, thứ mà hắn nhìn trúng chắc chắn là tốt. Ta liền đẩy hắn ra, nghĩ cái hộp này rất đẹp, trăm năm sau có thể dùng để đựng tro cốt ông cậu ba của ta.

Ta liền hỏi chủ thầu lấy thứ này ở đâu?

Chủ thầu có chút ngượng ngùng sờ đầu, nhỏ giọng nói:

"Không dối gạt đại sư, nó được đào ra từ bên dưới tòa nhà Thủy Loan."

Hóa ra người cho thi công tòa nhà Thủy Loan lúc trước cũng là chủ thầu, có một lần gia cố lại thì cái hộp này đột nhiên nhảy ra khỏi mặt đất. Hắn biết trước kia chỗ này là cổ mộ, nghĩ chắc hẳn đây là đồ cổ nên mới trộm đi.

Dù cái hộp này còn rất tốt, nhưng lại không thể mở ra được, hắn sợ đập vỡ không đáng giá nên không dám làm gì. Vốn dĩ lúc vợ hắn xảy ra chuyện đã muốn bán đi, nhưng không biết tại sao tiệm cầm đồ hay tiệm đồ cổ đều không dám mua, cho nên vẫn không bán đi được. Vừa vặn bây giờ có thể đưa cho ta tỏ tấm lòng.

Trình Tinh Hà lẩm bẩm một câu, cũng không phải là ai cũng dám lấy vật này đâu.

Ta đã đoán ra được, liền hỏi chủ thầu đào được vào mấy giờ?

Chủ thầu nói thời gian - bảo sao trận Bát Phương Áp Tài vững như đá lại xảy ra chuyện không may, khiến con rùa lớn kia lật lọng ra ngoài làm loạn, hóa ra là chủ thầu đã lấy mất thứ này!

Đây là "vật trấn".

Mộ tướng quân không giống những ngôi mộ bình thường, đó là trận phong thủy, tướng quân ác đến mức cần cúng tế người sống, đương nhiên phải có thứ gì đó rất lợi hại trấn áp tướng quân, thứ có tác dụng đó được gọi là “vật trấn”, nói trắng ra là giống như neo thuyền vậy, có thể cố định được trận phong thủy.

Ví dụ như thời cổ đại thi thể quý tộc được mặc gấm vóc lụa là, trên thi thể dân nghèo thì chỉ có quả cân, đây đều là "vật trấn", bởi vì sợ những người chết kia gây chuyện.

Có thể làm vật trấn cho tướng quân đã giết mấy chục ngàn người thì phải có sát khí lớn thế nào chứ?

Ta vừa nhìn khí, suýt nữa thì ngã nhào - vừa rồi ta còn khó hiểu tại sao trong nhà này lại có sát khí lớn như vậy, chỉ có mỗi tên Tây Môn Khánh Triệu Hâm Lợi kia cũng không đến mức đó, hóa ra đều do vật này tỏa ra!

Chắc chắn đây không phải là hộp rỗng, bên trong phải có gì đó.

Trên mặt cái hộp có một ổ khóa màu vàng, đã qua nhiều năm như vậy rồi mà vẫn trong suốt như nước, kỹ thuật luyện kim thời cổ đại đúng là đáng kiêu ngạo. Đến khi nhìn kỹ chữ khắc trên đó, ta bỗng ngây ngẩn.

Phía trên lại khắc hai chữ triện “Bắc Đẩu”!

Chẳng lẽ thứ này là dành riêng cho ta từ tận thời xa xưa?

Ta liền sờ lên ổ khóa, chủ thầu nói:

"Không ai mở được cái này cả..."

Đúng thế thật, ta thường xuyên đến tiệm bán đồ cổ chơi, có một lần ông chủ tiệm bán đồ cổ lấy được một cái khóa cổ, còn giới thiệu với ta cái này tên là "Cửu Tinh Thập Nhị Bàn", cách mở ra giống khóa mật mã bây giờ, ai cũng không phá được. Nhưng có một truyền thuyết nói loại khóa này nhận chủ, chủ nhân sờ một cái liền mở.

Lúc ấy ta rất coi thường - công nghệ đen gì đây, ổ khóa cũng không phải là chó, làm sao có thể nhận chủ được?

Nhưng hắn vừa dứt lời, một tiếng “cạch” đột nhiên vang lên, ổ khóa tự mở!

Ta bỗng nổi hết cả da gà.

Cảnh tượng chỉ có thể nhìn thấy trong phim này xảy ra ở hiện thực khiến người ta không dám tin!

Trong phòng đột nhiên yên lặng như tờ, Trình Tinh Hà, chủ thầu và Trương Mạn trợn tròn mắt:

"Thật hay giả vậy..."

Mở nắp, bên trong là một thanh kiếm.

Vỏ kiếm hình như làm bằng da, sáng bóng lộng lẫy, tràn đầy hoa văn phức tạp - là hoa văn thất tinh bắc đẩu, còn được khảm bảy viên đá quý, ta cũng không biết là đá quý gì, nhưng nhìn độ sáng của nó thì có vẻ là vật vô giá!

Khó trách trên cái hộp viết "Bắc Đẩu"!

Lúc rút ra xem, chỉ nghe thấy một tiếng “keng” xa xăm vô cùng dễ nghe, bây giờ ta đã hiểu được tiếng “rồng gầm” hay được nhắc đến trong sách cổ như thế nào rồi.

Thanh kiếm này bị chôn nhiều năm như vậy mà vẫn sáng bóng như nước, còn vô cùng sắc bén.

Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm:

"Lần này giàu rồi - Thất Tinh Long Tuyền!"

Thất Tinh Long Tuyền? Đây không phải là thứ mà thầy phong thủy cổ đại hay dùng sao? Bởi vì chúng ta xem phong thủy, vừa xem hình vừa xem khí, đôi khi cũng sẽ tìm long mạch, có lúc phải mô phỏng lại vị trí tinh đấu, cho nên mới phải khắc tinh đấu lên pháp khí. Thất Tinh Long Tuyền đã thất truyền mấy trăm năm, không ngờ ta lại gặp được!

Chủ thầu nhìn thấy vậy thì vô cùng hối hận - bởi vì hắn cảm thấy cái hộp đáng tiền nên không dám động, bây giờ nghĩ lại, nếu mở cái hộp này ra, thanh kiếm này sẽ đáng giá thế nào chứ?

Trình Tinh Hà vừa dứt lời liền muốn cướp của ta xem cho kỹ, nhưng không biết tại sao lại bị cứa đứt tay chảy máu!

Chương 83 - Chuyện Nhỏ

Chương 83: Chuyện Nhỏ

Hắn lập tức nhe răng lùi lại mấy bước:

"Thứ này rất hung!"

Chủ thầu cũng sợ hết hồn, vội vàng lùi lại.

Ta cứ nhìn chủ thầu, hỏi hắn thật sự cho ta?

Chủ thầu có vẻ do dự, Trình Tinh Hà lại chen miệng:

"Hắn không nỡ cũng vô ích, hắn chỉ là người bình thường, để một vật trấn trong nhà là tự tìm đường chết hả? Ta thấy không chừng nhà bọn họ gặp tai họa là vì không ép được vật trấn. Đây mới chỉ là thời gian ngắn, nếu để lâu dài..."

Chủ thầu nghe vậy thì vội vàng nói:

"Ta thật lòng muốn đưa cho đại sư, đại sư không cần khách khí với ta!"

Ta cảm ơn, hắn mới âm thầm thở phào, hiển nhiên đã biết tại sao những cửa hàng kia không dám nhận rồi, bây giờ hắn cũng không dám.

Trương Mạn cực kỳ hâm mộ, lẩm bẩm nói đúng là may mắn.

Sau khi rời khỏi nhà chủ thầu, tuy Trình Tinh Hà rất hâm mộ nhưng lại không dám sờ, suy nghĩ hồi lâu mới bắt ta mời hắn đi ăn, nếu không trong lòng sẽ cảm thấy không công bằng - vì sao cái gì tốt cũng đều là của ta, hết thứ kia giờ lại đến Thất Tinh Long

Tuyền.

Ta thấy một cửa hàng bánh bao, liền mua một ít để hắn ăn tạm, ta còn vội về cửa hàng xem ai đang gây chuyện.

Trình Tinh Hà nhai bánh bao nhồm nhoàm, lúc trước ông chủ cửa hàng bánh bao đã thấy có gì đó không đúng, lúc này thấy chủ thầu không đi cùng liền thận trọng hỏi chúng ta đã giải quyết được chưa?

Chuyện xấu nhà chủ thầu đã được truyền đi khắp nơi, ngay cả cửa hàng bánh bao này cũng biết, ta gật đầu một đã không sao rồi.

Lúc này ông chủ cửa hàng bánh bao mới thở phào nhẹ nhõm, nói câu a di đà Phật.

Nếu không có liên quan đến chuyện này thì sẽ không thể để ý như vậy được, ta liếc thấy trong bếp có một ông lão chống gậy, chân bó bột cũng đang khẩn trương nghe ngóng.

Ta lại thấy trước cửa có cái xe điện, liền đoán được:

"Chẳng lẽ...Cha ngươi chính là ông lão bị vợ chủ thầu đánh?"

Sắc mặt ông chủ cửa hàng bánh bao trắng bệch, ông lão đang nghe lén cũng suýt ngã, ta phản ứng nhanh, lập tức đỡ lấy ông lão.

Trình Tinh Hà cũng đã hiểu, lập tức hỏi:

"Đúng là lạ, nếu thế thì vợ chủ thầu phải là kẻ thù của nhà các ngươi chứ, các ngươi yên tâm như vậy làm gì?"

Ông lão sợ không dám lên tiếng, ông chủ cửa hàng bánh bao nơm nớp lo sợ nói:

"Đại sư thần cơ diệu toán, ta không dám gạt - thật ra thì...thật ra thì hôm đó lúc kẻ gian trèo xuống, cha ta lại vô tình mở cửa sổ ra nên hắn mới ngã...thật sự chỉ là vô tình!"

Hóa ra còn có chuyện như vậy, khó trách!

Ông chủ cửa hàng bánh bao nói cha hắn vì chuyện này mà rất sợ hãi, im lặng rất lâu mới dám nói cho hắn - nếu người ta mà biết, không phải sẽ nói cha hắn là kẻ giết người sao? Sau đó chủ thầu vợ bị quấn lấy, cha hắn biết điều, lại sợ người kế tiếp là mình, hắn muốn biết chuyện này ra sao rồi nên mới hay mời chủ thầu ăn bánh bao miễn phí để hỏi thăm, cuối cùng cũng đã giải quyết xong.

Nói rồi còn cảm ơn chúng ta nửa ngày, luôn miệng khen chúng ta pháp lực vô biên.

Ta cũng không phải là tinh túc lão tiên, vội vàng khoát tay nói không dám nhận.

Muốn cảm ơn thì cảm ơn ông trời đi, thiên lý tuần hoàn, nhân quả báo ứng, đúng là không sai tí nào.

Trên đường trở về, Trình Tinh Hà vừa ăn bánh bao vừa hỏi ta có phải vay nặng lãi thật không?

Ta còn đang muốn biết đây! Đồng thời cũng có chút chột dạ, có phải là ta phá Cửu Quỷ Áp Quan, người ta biết nên đến tính sổ với ta không?

Quả nhiên lúc về đến nơi liền thấy một đống người đông nghìn nghịt đang xếp hàng trước cửa hàng của chúng ta, ánh mắt sáng rực giống như môi giới ngồi chờ người mua nhà vậy.

Bên ngoài toàn là siêu xe chen chúc chật kín, bị dán đầy giấy phạt cũng không có ai lái đi.

Người cùng nghề?

Ta cẩn thận nhìn kỹ lại, không đúng, ấn đường những người này cũng không thể hiện cấp khí, nhưng cung tài bạch lại sáng rực, hình như đều là người có tiền.

Ta còn chưa nhìn kỹ, đột nhiên có người trông thấy ta, lập tức kêu to:

"Đại sư về rồi!"

Những người đó nghe thấy thế liền vọt đến như nước sông Tiền Đường, vây xung quanh ta:

"Lý đại sư, cầu xin ngươi hãy xem phong thủy cho ngân hàng Bát Hỉ chúng ta đi, năm nay ngân hàng chúng ta vô cùng vắng vẻ, ngài xem có phải phong thủy xảy ra vấn đề gì không?"

"Không, hãy xem cho siêu thị Hỉ Dương Dương chúng ta trước, năm nay giá hoa quả lên cao, chúng ta sắp lỗ hết rồi! Nhất định là bố cục có vấn đề!"

"Toàn là mấy chuyện nhỏ, đại sư, Cẩm Tú Gia Viên chúng ta mới xây chung cư, ngài hãy đến xem cho chúng ta, bây giờ thị trường bất động sản đang giảm sút, có danh tiếng của đại sư thì mới bán được nhà!"

Mấy ngày trước ta còn bị nhận nhầm là shipper, sao bây giờ lại thành đại sư rồi, còn được những người này đến van nài nữa?

Chương 84 - La Giáo Sư

Chương 84: La Giáo Sư

À, đúng rồi...Ta xem mảnh đất linh quy ôm trứng của Hòa Thượng, danh tiếng đang lan xa, đám thương gia quanh đó biết được nên mới đến tìm ta!

Hòa Thượng nói việc này có thể để ta nổi tiếng, đúng là không hề khoác lác!

Đây là lần đầu ta được mọi người vây quanh, không khỏi có chút luống cuống, mà những người đó vì muốn mời ta nên cạnh tranh rất kịch liệt, bắt đầu cãi nhau om tỏi:

"Ngân hàng Bát Hỉ, ngươi có biết cái gì gọi là có trước có sau không, siêu thị Hỉ Dương Dương chúng ta tới trước!"

"Đại sư xem phong thủy đều chú trọng duyên phận, ai thèm quan tâm ngươi đến trước hay sau chứ? Đúng không đại sư!"

"Cẩm Tú Gia Viên cũng vậy, ra phía sau xếp hàng đi, không biết điều tí gì!"

Nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ đánh nhau, Trình Tinh Hà cũng được mở mang tầm mắt:

"Yo, tiểu ca, ngươi đúng là gà bay lên đầu cành thành phượng hoàng rồi đấy, nhớ chia cho ta nhiều lợi tức nhé!"

Có người thấy Trình Tinh Hà đi theo ta liền vội vàng chạy đến kéo Trình Tinh Hà:

"Làm phiền khen chúng ta vài câu với sư phụ ngài, chắc chắn sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngài!"

Trình Tinh Hà sa sầm mặt:

"Ai là học trò của hắn, các ngươi mù sao!"

Ta liền khuyên bọn họ đừng ồn ào, cái gì cũng phải từ từ, nếu đã đến nhờ ta thì phải xem nặng nhẹ - tình hình nhà ai nghiêm trọng nhất, ta sẽ xem cho người đó trước.

Những người đó lập tức thi nhau kể khổ cứ như tham gia chương trình tuyển chọn vậy, ta cũng không thèm nghe mà tự xem khí của bọn họ, đúng là đã nhìn ra có một người có nhiều khí đen nhất.

Sát khí của hắn kéo dài từ nhân trung đến ấn đường, có vẻ không còn sống được lâu.

Nhưng khuôn mặt hắn lại có tướng sống lâu, vậy sát khí này đúng là kì lạ - không phải do số mạng hắn đã đến, mà là bị thứ gì đó bám lấy.

Trên tai người này có “cọc buộc ngựa”, vành tai dày dặn, chứng tỏ là một người lương thiện, đương nhiên phải giúp người này trước rồi.

Vì vậy ta liền vẫy tay với người kia:

"Tiên sinh này tên là gì? Muốn xem chuyện gì?"

Người nọ hơn sáu mươi tuổi, trông rất nho nhã, cũng không thi nhau chen chúc giống đám người ngân hàng Bát Hỉ mà chỉ luống cuống đứng phía sau. Ban đầu nghe ta gọi còn không tin vào tai mình, đến khi xác định đúng là mình thì cảm động đến mức suýt khóc, lập tức tới:

"Lý đại sư, ta tên là La Hằng, là một bác sĩ. Tìm ngài là vì trong nhà ta có ma quỷ lộng hành!"

"La giáo sư?"

Xem ra La Hằng là một người nổi tiếng, có rất nhiều người bắt đầu xì xào bàn tán:

"Sao hắn cũng tới đây?"

"Tai tiếng của hắn đã được đưa lên báo hết rồi. Nếu ta là hắn sẽ không dám đi ra ngoài, vậy mà lại không biết xấu hổ tới cướp Lý đại sư."

"Yên tâm, nếu Lý đại sư biết chuyện súc sinh hắn làm, chắc chắn sẽ không xem trước cho hắn đâu!"

Chuyện súc sinh? Rốt cuộc La giáo sư đã làm gì?

…

Ta liền bảo những người kia tránh đường rồi dẫn La giáo sư vào cửa hàng.

Hành động này đã tạo ra sóng to gió lớn, mọi người nhao nhao nghị luận:

"Có chuyện gì vậy? Tại sao Lý đại sư lại xem cho tên khốn kia?"

"Chẳng lẽ Lý đại sư không thần kỳ như lời đồn?"

"Nhưng có rất nhiều người tận mắt nhìn thấy chuyện của Tiểu Hòa tổng, không thể sai được."

Ngân hàng Bát Hỉ kích động nhất, lớn tiếng nói:

"Đại sư, ngươi đừng nhìn La Hằng này hào hoa phong nhã, thật ra là một tên mặt người dạ thú đấy!"

"Đúng vậy, dù trong nhà hắn có quỷ thì cũng là oan hồn nữ sinh viên hắn hại chết đến lấy mạng!"

Nghe thấy mấy chữ "nữ sinh viên", La giáo sư lập tức run lên giống như bị người ta vạch trần vết sẹo cũ vậy.

Trình Tinh Hà huých vai ta, đưa điện thoại cho ta xem:

"Tiểu ca, ngươi là người tiền sử hả? Tin tức lớn như thế cũng không biết? Đang có vô số dân mạng cầu xin điều tra một lần nữa, muốn đưa La giáo sư ra công lý kia!"

Ta liếc qua tiêu đề giật gân kia:

"Chấn động! La Hằng - người giành giải Grammy Thành tựu trọn đời của trường y cưỡng bức nữ sinh viên đến chết! Ngươi là thiên sứ áo trắng hay là ác ma áo trắng?"

Trên báo nói hôm đó trường y tổ chức lễ tốt nghiệp, một nữ sinh viên quần áo xộc xệch bỗng nhiên rơi từ trên tầng xuống, hiển nhiên đã từng bị xâm hại. Cô gái này chết ngay tại chỗ, cảnh sát điều tra phát hiện nàng nhảy từ văn phòng của La Hằng trên tầng mười hai, mà trong văn phòng chỉ có một mình La Hằng. Có rất nhiều người trông thấy lúc ấy La Hằng thò người ra ngoài cửa sổ muốn túm lấy nữ sinh viên, kết quả thất bại.

Bạn cùng phòng của nữ sinh viên làm chứng, nói hôm đó nàng kia đi tìm La Hằng để bàn về chuyện đăng ký nghiên cứu sinh.

Lúc thẩm vấn La Hằng, La Hằng chỉ nói một câu:

"Ta có lỗi với đứa bé kia…"

Từ đó La Hằng bị bắt vì là kẻ tình nghi số một, nhưng về sau vì không đủ chứng cứ nên lại được thả ra. Bây giờ mọi chuyện vỡ lở, đã bị trường y đuổi việc.

Chương 85 - Nguyện Ý Dâng Tặng Toàn Bộ Của Cải

Chương 85: Nguyện Ý Dâng Tặng Toàn Bộ Của Cải

Trên báo còn đăng kèm ảnh thẻ được làm mờ của nữ sinh kia, nhưng nhìn qua vẫn có thể nhận ra đó là một cô gái rất xinh đẹp. Còn có ảnh một đôi vợ chồng nông dân trung niên đang ôm nhau khóc, là cha mẹ của người chết, từ nông thôn ra thành phố học đại học không dễ dàng, đứa bé kia vốn là hy vọng của cả nhà.

Tin tức này khiến người ta phải buồn bã rơi lệ.

Bình luận bên dưới cũng vô cùng tàn ác, có người nói già nhưng tâm không già, trâu già gặm cỏ non, sao thiên lôi không đánh chết lão súc sinh này đi. Có người nói đúng là có tiền mua tiên cũng được, làm chuyện này mà vẫn không bị bắt. Thậm chí còn có người nói một cây làm chẳng nên non, nữ sinh viên này xinh đẹp như thế, chắc chắn cũng không phải kẻ tốt lành gì, nói không chừng còn bán sắc vì việc nghiên cứu thì sao?

Lời nói có thể giết người, người làm thầy có bê bối này đúng là trí mạng.

Vào trong phòng, thấy La giáo sư ngồi co ro, ta liền đặt cốc nước mơ chua của Trình Tinh Hà trước mặt hắn, bảo hắn buông lỏng một chút.

Hiển nhiên đã lâu rồi La giáo sư không được đối xử như vậy, trong mắt tràn đầy vẻ biết ơn. Hóa ra là do tin tức này mà lúc hắn đi mua sữa đậu nành đã bị bà chủ hắt bã đậu, nói cặn bã chỉ xứng với bã đậu. Lúc ra công viên đánh Thái Cực Quyền, những người già khác vừa thấy hắn đều tản ra, nói không chịu nổi loại người này. Lúc ra đường còn bị người lạ đè xuống đánh, nói mẹ nó gặp lão già háo sắc này lần nào sẽ đánh lần đó.

Nói đến đây, hắn không cầm được rơi nước mắt như mưa, sau đó lau mặt nói ngại quá, ban đầu đến đây cũng chỉ muốn thử một chút, không ngờ ta lại có thể giúp hắn. Nhưng sau đó lại khó hiểu:

"Lý đại sư, có nhiều người đến cầu xin ngươi như vậy, vì sao ngươi lại chọn trúng ta?"

Thật ra rất đơn giản, giữa trán La giáo sư có vầng sáng màu vàng.

Màu vàng này không giống với loại khí cấp hoàng của chúng ta, đây là ánh sáng công đức, chứng tỏ cả đời La giáo sư đều làm chuyện tốt. Mà ánh sáng công đức không dễ kiếm, nếu thật sự từng làm chuyện súc sinh kia, ánh sáng công đức sẽ tắt ngóm, tuyệt đối không thể sáng như vậy được.

Chứ đừng nói đến mệnh cung của hắn rất rộng, dưới cằm đầy đặn, chứng tỏ hắn là người lương thiện, không phải loại người như vậy.

La giáo sư nghe thế thì run rẩy nói:

"Cả đời ta đã chăm sóc vô số người bệnh, chưa bao giờ làm chuyện trái với lương tâm, chỉ có đại sư ngươi là nhận ra được! Nếu đại sư có thể giúp ta lần này, ta nguyện ý dâng tặng toàn bộ của cải!"

Ta bảo hắn đừng kích động, có chuyện gì cứ nói từ từ, ta sẽ không đòi hỏi nhiều.

Chúng ta nhất định phải giúp người có ánh sáng công đức, dù là không lấy tiền, vì giúp loại người này sẽ được tích lũy rất nhiều công đức.

Lúc này La giáo sư mới kể lại, chuyện kỳ lạ kia bắt đầu xuất hiện vào một đêm nọ.

Con cái của La giáo sư đều ở nước ngoài, vợ hắn cũng ra nước ngoài trông cháu. Bình thường hắn chỉ sống một mình, nhưng rạng sáng ngày đó, hắn bỗng nhiên tỉnh lại, tiếp đó nghe được có tiếng nói ngoài cửa:

"Đóng cửa sổ, kéo rèm cửa."

Điều này khiến La giáo sư bị dọa giật mình, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ có trộm?

Nhưng La giáo sư mở cửa lại thấy không có ai bên ngoài cả.

La giáo sư cảm thấy có thể là mình nghe nhầm, liền quay về giường, thế nhưng giọng nói kia vẫn vang lên ngoài cửa:

"Đóng cửa sổ, kéo rèm cửa."

Giọng nói kia bén nhọn không giống tiếng người, khiến người ta phải rùng mình.

Người đã chứng kiến vô số chuyện sinh lão bệnh tử như La giáo sư cũng phải sợ, không tự chủ được đóng cửa sổ lại.

Quả nhiên vừa đóng cửa xong, giọng nói kia đã biến mất.

La giáo sư đang định đi ngủ, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng vang lớn hơn - như có thứ gì đó đang huých vào cửa sổ muốn vào bên trong!

La giáo sư vô cùng sợ hãi, muốn kéo rèm cửa sổ ra xem, nhưng lại không dám. Âm thanh kia càng ngày càng mạnh, không biết qua bao lâu mới biến mất. Đến buổi sáng hôm sau La giáo sư mới dám nhìn, không ngờ bên ngoài cửa kính lại có dấu vết thật - có rất nhiều dấu dầu trơn hình bầu dục.

La giáo sư nghĩ nửa ngày cũng không biết đây là cái gì, đến khi nghĩ ra được thì dựng hết cả tóc gáy - nếu tì trán vào kính hoặc gương sẽ có dấu vết như thế này!

Chẳng lẽ...có người húc đầu vào cửa sổ của hắn? Nhưng hắn đang ở trên tầng ba!

La giáo sư vẫn không thể giải thích được chuyện này, lại nghĩ tiếng động đó lớn như thế, liệu hàng xóm có biết không? Nhưng hỏi hàng xóm đều nói là không nghe thấy tiếng gì - còn có một người hàng xóm trước kia bị bệnh thần kinh suy yếu, tằng hắng một cái cũng có thể đánh thức hắn, hắn cũng nói có lẽ là La giáo sư gặp ác mộng.

Chương 86 - Đa Nhân Cách

Chương 86: Đa Nhân Cách

Nếu ai gặp phải chuyện không thể tưởng tượng nổi như thế sẽ đều thấy không thoải mái, La giáo sư khuyên mình đừng suy nghĩ nhiều. Kết quả đến ngày hôm sau, nửa đêm hắn lại tỉnh, nghe thấy giọng nói hôm qua vang lên, nhưng đã suy yếu hơn hôm trước rất nhiều:

"Trùm kín đầu, đừng thò đầu ra…"

La giáo sư có kinh nghiệm hôm qua, lập tức đắp chăn lên đầu.

Kết quả vừa trùm lên không lâu đã nghe thấy hình như có người đi vào trong phòng - là tiếng chân trần!

La giáo sư nào dám thò mặt ra, còn không dám thở!

Hắn nghe thấy tiếng bước chân kia quanh quẩn bên giường hắn giống như đang muốn tìm hắn, nhưng lại không tìm được. Tiếng bước chân kia cũng kéo dài gần một đêm, còn kèm theo tiếng lục lọi, khiến La giáo sư sợ đến mức đổ mồ hôi ướt đẫm ga giường.

Ngày hôm sau hắn thấy trên sàn nhà có vô số dấu chân dầu mỡ, mà tất cả cửa tủ đều b mở!

Hắn kiểm tra qua, không thấy mất thứ gì cả.

Nếu là trộm thì sao phải làm như vậy?

La giáo sư nhịn không được, đã lắp một cái camera trong phòng khách.

Đêm hôm đó, quả nhiên giọng nói kia lại xuất hiện:

"Ngày mai đừng đến trường, ngày mai đừng đến trường."

Mà giọng nói kia càng ngày càng tệ, có vẻ càng ngày càng suy yếu.

La giáo sư lập tức đi xem camera, nhưng xem xong hắn lại càng sợ hơn - ngoài cửa căn bản không có bất kỳ cái gì, vậy giọng nói kia từ đâu ra?

Ngày mai là buổi lễ tốt nghiệp, còn có sinh viên muốn hỏi việc nghiên cứu, dù trong lòng La giáo sư rất bất an, nhưng nhất định phải đến trường.

Kết quả đến trưa, nữ sinh viên kia vừa vào phòng, bỗng nhiên cười với La giáo sư.

Nụ cười kia vô cùng quỷ dị, cả khuôn mặt đều vặn vẹo, ánh mắt lại lạnh như băng.

Bình thường sinh viên này rất hướng nội, La giáo sư còn tưởng rằng nàng đang khẩn trương, liền bảo nàng thả lỏng một chút, chắc chắn sẽ cố hết sức giúp đỡ. Mà nữ sinh viên kia lại nói một câu không đầu không đuôi:

"Cuối cùng cũng tìm được ngươi."

La giáo sư nghe không hiểu, ngày nào mình cũng đi làm, rất khó tìm sao?

Còn chưa hiểu ra thì nữ sinh viên kia đã túm lấy hắn, muốn đẩy hắn ra khỏi cửa sổ.

La giáo sư giật nảy mình, đương nhiên sẽ chống cự - mặc dù La giáo sư đã hơn sáu mươi, nhưng rất hay rèn luyện thân thể, đáng lẽ ra phải khỏe hơn nữ sinh viên kia. Nhưng không ngờ nữ sinh viên kia lại rất mạnh, La giáo sư giãy gụa kiểu gì cũng không được!

Đến khi La giáo sư sắp bị đẩy xuống, giọng nói lanh lảng kia bỗng nhiên vang lên:

"Đã bảo ngươi đừng đến, ngươi lại không nghe."

Tiếp theo nữ sinh viên kia bỗng nhiên bước hụt, rơi từ trên tầng xuống!

La giáo sư vươn tay ra muốn kéo nàng về, nhưng căn bản không kịp - đồng thời La giáo sư có một loại cảm giác, nữ sinh viên kia không phải người bình thường, mà giống như bị cái gì đó bám vào.

Vì vừa rồi giằng co, đương nhiên quần áo nàng sẽ không chỉnh tề, cộng thêm lúc ấy là buổi lễ tốt nghiệp, vô số con mắt thấy được chuyện này, “tội lỗi” của La giáo sư đã được chứng thực.

Chuyện này vốn có đủ nhân chứng vật chứng, La giáo sư chắc chắn sẽ bị bắt. Nhưng nói đến cũng khéo, chỗ đó vừa vặn có camera, về sau cảnh sát tra án phát hiện mới giải trừ hiềm nghi cho La giáo sư.

Đáng tiếc chuyện này đã sớm bị truyền ra, phụ huynh sinh viên đều đến kháng nghị, nói tuyệt đối không cho phép loại người bại hoại này tiếp tục giảng dạy cho con mình, nhất định phải đuổi ra khỏi hàng ngũ giáo viên.

Lãnh đạo trường học rất khó xử, La giáo sư quen biết họ nhiều năm, đành bảo các ngươi không phải bối rối, ta sẽ từ chức.

Nhưng chuyện này lại bị đồn thành hắn bị đuổi việc, nếu không có tội thì sao phải làm vậy, hắn chính là hung thủ.

Có thể nói La giáo sư đã gặp phải tai họa bất ngờ, con cái bạn già ở nước ngoài cũng không tin hắn, thậm chí bạn già còn tức đến mức cao huyết áp, tuyên bố muốn về nước ly hôn, không chịu nổi người này.

La giáo sư không còn cách nào nữa, mấy ngày nay hắn không hề nghe thấy giọng nói kia, nhưng đêm qua giọng nói kia lại yếu ớt vang lên.

"Đi tìm Lý Bắc Đẩu, nếu không ngươi không sống được qua ngày mai."

…

Ta sửng sốt, rốt cuộc đó là thứ gì, sao lại biết ta? Chuyện linh quy ôm trứng cũng không thể để ta nổi tiếng như vậy chứ? Hơn nữa tối hôm qua, ta còn chưa nổi tiếng mà!

La giáo sư lau nước mắt, nói tiếp:

"Vốn dĩ ta cảm thấy với tai tiếng này của mình, có tới ngươi cũng sẽ không giúp ta, cho nên chỉ đến để thử vận may. Hơn nữa vừa đến đây thấy có nhiều người tới tìm Lý đại sư, lại càng cảm thấy không có hy vọng. Nhưng không ngờ rằng ngươi lại muốn giúp ta, ta thực sự là..."

Nói đến chỗ này, La giáo sư đột nhiên nhớ ra:

"Đúng rồi, Lý đại sư, rốt cuộc giọng nói kia từ đâu đến? Nó vừa báo trước, vừa hại người, rốt cuộc là đang giúp ta, hay là..."

Trình Tinh Hà ở bên cạnh gật đầu:

"Ta cảm thấy có lẽ thứ đó bị tinh thần phân liệt."

La giáo sư liền uốn nắn hắn, nói cái đó gọi là đa nhân cách.

Chương 87 - Ông Cụ

Chương 87: Ông Cụ

La giáo sư đã làm vô số việc tốt tích đức, nhưng sát khí kia lại quấn lên theo ánh sáng công đức, giống như hắn làm việc tốt nào đó nhưng lại không được báo đáp, ngược lại còn bị cái không tốt bám theo. Ta nói nếu muốn biết chính xác thì ta phải đến nhà ngươi xem trước đã.

La giáo sư vô cùng kích động, vội vàng đứng lên dẫn đường.

Ta khoát tay nói chắc chắn sẽ đến trong ngày hôm nay, nhưng mà ta phải đến thăm ông cậu ba trước đã - hắn mới phẫu thuật xong, ta cảm thấy không yên tâm lắm.

La giáo sư nghe vậy thì rất ân cần hỏi thăm triệu chứng, lại xem qua mấy báo cáo giải phẫu, nói chắc hẳn ông lão không có vấn đề gì. Ta liền thuận tiện hỏi hắn có cách gì tốt để giải quyết bệnh đãng trí tuổi già không?

La giáo sư nghe ta nói vậy thì sững sờ, sau đó xem CT chụp vết thương lúc ngã của ông cụ, lẩm bẩm nói:

"Không giống bệnh đãng trí tuổi già lắm..."

Cái gì? Ông cụ không bị đãng trí, chẳng lẽ là đang giả ngốc sao?

Nhưng thái độ của La giáo sư rất cẩn thận, nói vì chưa được gặp bệnh nhân nên không nói chính xác được, có lẽ là mình nhìn nhầm. Ta nghe vậy liền yên tâm, cũng không nghĩ nhiều - đang yên đang lành ông cụ giả ngốc làm gì.

La giáo sư đến bệnh viện huyện với chúng ta - có rất nhiều bác sĩ ở đây là học sinh của hắn, trước kia hắn đến bệnh viện huyện được vô số người chào hỏi, nhưng bây giờ thì hay rồi, những người này vừa thấy hắn đều giả vờ như không thấy, có người còn tỏ ra chính nghĩa xì vài tiếng.

Tuy La giáo sư tỏ ra đã quen rồi, nhưng thật ra vẫn luôn nở nụ cười khổ.

Đến phòng bệnh, hộ công thấy ta tới thì rất vui:

"Ca, ông cụ tỉnh rồi!"

Cái gì, ta lập tức vui vẻ, đồng thời lại có chút tiếc nuối. Tiếc rằng hôm qua ta không có ở đây, nếu người đầu tiên ông cụ thấy sau khi tỉnh lại là ta thì tốt biết bao nhiêu.

Quả nhiên ông cụ đang tựa vào giường bệnh ăn tào phớ, thấy ta tới thì vội giấu đi giống như sợ ta cướp của mình vậy.

Ta vui vẻ nói bây giờ ta có tiền rồi, ngươi muốn ăn bao nhiêu cũng được.

Ông lão nghe vậy thì nghiêm túc nói:

"Vậy ngươi cũng mua một phần cho Hằng Nga, không phải ta còn phải lên cung trăng chơi sao! Nàng bảo ta mang cho nàng - đúng là không cãi được phụ nữ mà!"

Ta gật đầu:

"Không thành vấn đề, cũng mang cho thỏ ngọc và Ngô Cương luôn!"

"Không cho Ngô Cương."

Ông cụ sa sầm mặt lại:

"Tên nhóc kia muốn cướp Hằng Nga với ta! A, đúng rồi, ngươi gọi Cân Đẩu Vân đến cho ta, ta ngồi trên đó, đứng bay đau lưng lắm."

Ta thầm nói đây không phải bệnh đãng trí tuổi gì thì là gì, liền nhìn La giáo sư một cái, nhưng La giáo sư lại trầm tư không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chơi với ông cụ một lát, ta vui vẻ đi theo La giáo sư đến nhà hắn. Vừa xuống tầng một bệnh viện, ta đã cảm thấy chỗ này có rất nhiều âm khí, ngay cả ta cũng phải sợ run người.

Ta nhìn quanh tầng một, thấy một chiếc xe van đang chất đồ, hình như là xe tang, nhưng người chết bình thường sẽ có âm khí mạnh như vậy sao? Chẳng lẽ gần đây có rất nhiều người chết? Nhưng mà ta còn vội đến nhà La giáo sư, cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Căn hộ của hắn không gần bệnh viện huyện lắm, chúng ta phải đi xe bus.

Dạo gần đây ta không được nghỉ ngơi nhiều, vừa lên xe không bao lâu đã thiếp đi trong cơn gió mát mùa hè thổi vào cửa sổ.

Trong mơ, Tiêu Tương lại xuất hiện, quả nhiên khuôn mặt càng ngày càng rõ ràng, xinh đẹp đến mê người!

Ta không nhịn được sờ lên mặt nàng, nàng mỉm cười nói với ta:

"Bắc Đẩu, dạo này ngươi làm chuyện gì cũng rất giỏi."

Ta nói, còn không phải bởi vì ngươi giúp ta ư.

Nếu không phải nàng bảo ta phải túm lấy cái đuôi thì sao ta có thể nghĩ ra được.

Tiêu Tương lắc đầu, rất nghiêm túc nói:

"Không, bởi vì ngươi là người được tuyển chọn."

Ta sững sờ, Giang Qua Tử cũng nói y như vậy! Ta vội hỏi nàng vì sao lại chọn trúng ta?

Tiêu Tương mỉm cười, nói về sau ngươi sẽ biết - bây giờ nói cho ngươi, ngươi sẽ sợ.

Ta còn có thể sợ chính ta chắc?

Tiêu Tương lại chuyển đề tài, nhìn ra sau lưng ta, có chút hoài niệm nói:

"Thất Tinh Long Tuyền, đã lâu không gặp."

Ta liền hỏi nàng cũng biết thanh kiếm này ư?

Vẻ mặt Tiêu Tương lạnh lẽo:

"Ta đã từng phải chịu khổ vì nó, không ngờ đời này nó lại rơi vào trong tay ngươi."

Chịu khổ?

Ta chợt nhớ ra - sau khi ta giết con rùa, tướng quân kia đã làm một động tác kì quái. Lúc ấy ta không hiểu được, nhưng bây giờ nghĩ lại, hình như là động tác rút kiếm ra!

Có phải ý hắn là muốn đưa thứ này cho ta để cảm ơn ta đã giết rùa không?

Ta liền hỏi Tiêu Tương, có phải người quen cũ của ngươi là tướng quân kia không?

Tiêu Tương nghe xong thì cười lạnh một tiếng:

"Hắn còn chưa xứng, người quen cũ của ta là lão già kia..."

Nói tới đây, Tiêu Tương lại chuyển đề tài:

"Biết quá nhiều sẽ khiến ngươi gặp nguy hiểm, ngươi yên tâm, ta sẽ không để hắn động vào ngươi đâu."

Ta càng nghe càng khó hiểu, lão già? Giang Qua Tử?

Chương 88 - Món Ngon

Chương 88: Món Ngon

Tiêu Tương lạnh nhạt nói:

"Ta sẽ để ý đến ngươi, nếu ai dám động vào ngươi, ta sẽ giết hắn."

Lời này đúng là vô cùng bá đạo, thế nhưng...lại khiến người ta rùng mình.

"Đúng rồi."

Tiêu Tương nói tiếp:

"Nếu hôm nay có người hỏi ngươi ngươi muốn thù lao gì, ngươi đừng từ chối, cứ nói ta muốn ngươi nợ ta một cái mạng."

Nàng đang nói đến La giáo sư? Nợ mạng là sao? Chẳng lẽ ta sẽ bị thương nặng, cần La giáo sư cứu ta?

Thấy ta đồng ý, hiển nhiên Tiêu Tương rất vui vẻ, nói:

"Bắc Đẩu, rất nhanh chúng ta sẽ có thể gặp mặt."

Ta nhìn dáng vẻ mông lung xinh đẹp của nàng, bỗng nhiên rất muốn hôn nàng, nhưng đúng lúc này hình như có người đẩy ta một cái, mở mắt ra thấy là Trình Tinh Hà, xe bus đã đến trạm.

Tên này chỉ biết phá hỏng chuyện tốt của ta thôi.

Hắn híp đôi mắt trong veo lại:

"Tiểu ca, ngươi mơ thấy món ngon gì vậy? Là chân giò hay là xiên nướng?"

"Là sao?"

"Ngươi chảy nước miếng dài ba mét."

La giáo sư cũng cười, ta vội vàng lau miệng, mặt đỏ tới mang tai xuống xe.

Chỗ này rất xa huyện, ngày nào cũng phải đi làm xa chắc chắn là vô cùng vất vả.

Căn chung cư kia cũ kỹ gần bằng nhà ông cậu ba ta, nhưng khung cảnh rất yên tĩnh, xung quanh trồng toàn ngô đồng che khuất bầu trời, mùa hè đi dưới tán cây vô cùng thoải mái.

Hôm nay ta chỉ còn lại một cơ hội xem khí, quyết định sẽ dùng tiết kiệm chút, vào nhà rồi tính sau, cho nên cũng không xem khí cho nơi này.

Nhưng chỉ cần xem hình cũng đã nhìn ra, ở đây có một cây cầu như cầu vồng vắt ngang qua. Nơi này còn có linh khí, rất thích hợp để nghiên cứu, bác sĩ ở là hợp lí nhất. Chỉ có một vấn đề - hoa vượng người không vượng, hoa cỏ cây cối trong khu nhà này rất tươi tốt, người ở đây chắc hẳn cũng không giàu có gì.

Đến nhà La giáo sư, ta sững sờ - dù sao La giáo sư cũng là người giành giải Grammy thành tựu trọn đời, sao lại ở nơi ọp ẹp như vậy? Gần như không trang trí gì cả, ngoại trừ một giá sách lớn thì còn chẳng có mấy đồ dùng cơ bản, cả căn phòng gần như trống rỗng.

La giáo sư cười với ta:

"Trong nhà mộc mạc, ngại quá, trước kia ta có nhà nhưng lại hay ăn cơm ở chỗ làm, con cái lại không cần ta chăm nom, giữ nhiều tiền cũng chẳng có tác dụng gì, cho nên toàn dùng để mua sách, quyên góp cho trẻ em nông thôn, còn đâu không để ý đến mấy cái khác lắm."

Hóa ra hắn cũng tới từ nông thôn, trước kia có người từng tốt bụng quyên góp cho hắn, hắn mới có thể lên đại học, ở lại thành phố. Chọn nghề y cũng là muốn dựa vào năng lực của mình để đền đáp lại xã hội, đây đều là điều hắn nên làm.

Khó trách hắn lại có nhiều công đức như vậy, kiểu gì ta cũng phải giúp hắn chuyện này - nói không chừng có thể tăng cấp, một ngày nhìn khí mấy lần thì sao. Hơn nữa nếu hắn là người tốt, cho dù không nhận được bất cứ đền đáp nào, ta cũng đồng ý giúp hắn.

Trong lúc nói chuyện ta đã quan sát qua bố cục nhà hắn.

Căn phòng này rất rộng rãi thoáng đãng, rộng rãi bằng phẳng như tấm lòng La giáo sư vậy, đúng là không có vấn đề gì.

Đến khi dùng cơ hội quan sát khí cuối cùng, ta lập tức sững sờ.

Trên tường, trên sàn nhà toàn là sát khí đen sì, tất cả đều có hình dấu chân và dấu tay - trong mắt ta, cứ như có một người dính đầy tro than lăn lộn khắp nơi vậy.

Mà sát khí này vừa đen vừa đậm, oán khí đáng sợ, hơn nữa ta chưa bao giờ thấy màu đen nào lại bóng nhẫy như vậy cả.

Tà vật gì bóng nhẫy?

Ta liền bảo Trình Tinh Hà kiểm tra, tên này lại đưa tay đòi tiền theo bản năng, kết quả còn chưa mở miệng đã bị ta đập cho một cái.

Hắn lau miệng, oan ức nhìn xung quanh một lần, kết quả liền nhíu mày:

"Đúng là không phải đa nhân cách - trong phòng có hai thứ."

Hai thứ?

"Một đứa bé bẩn thỉu, còn một thứ gì đó có đuôi rất dài, ta không biết."

Ngay lúc này, ta thấy được một luồng khí xanh cực kỳ yếu ớt từ trong khe cửa.

Cái gì có đuôi dài? Đứa bé bẩn thỉu là ai?

Ta liền hỏi La giáo sư có manh mối gì không? La giáo sư khó hiểu lắc đầu, nói hắn không biết gì về hai thứ này cả!

Mà lúc này, ta bỗng cảm giác Thất Tinh Long Tuyền trên lưng đột nhiên kêu lên “vù vù” như tiếng ong mật vỗ cánh - ở phía bắc ta, cũng chính là vị trí của La giáo sư!

Cùng lúc đó, Trình Tinh Hà bỗng nhiên lớn tiếng nói:

"Tiểu ca, đứa trẻ bẩn thỉu kia đang ở phía bắc ngươi, sắp bò lên vai ngươi rồi!"

…

Đây chính là thứ hại người.

Ta cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra chém về phía vị trí kia - lại nói cũng kỳ lạ, đây là lần đầu tiên ta sử dụng Thất Tinh Long Tuyền, nhưng lại có một cảm giác quen thuộc rất khó hiểu, cứ như đã làm như thế vô số lần vậy.

Đây chính là mới gặp mà như đã quen từ lâu?

Chương 89 - Chỉ Là Lời Nói Đùa

Chương 89: Chỉ Là Lời Nói Đùa

Một tiếng xé gió "xoẹt" sắc bén lướt qua, ta ngửi thấy một mùi chết chóc vô cùng dầu mỡ - hơn nữa, ta còn có cảm giác giống như đã chém trúng cái gì đó.

Trình Tinh Hà lập tức nói:

"Nó chạy rồi! Cửa sổ!"

Bây giờ là mùa hè, nhà ai cũng mở cửa sổ. Ta đi tới đó xem khí, màu sắc trước mắt bắt đầu không chính xác nữa, chỉ có thể nhìn bằng mắt thường, trên cửa sổ có dấu chân mới mẻ bẩn thỉu, giống như nhảy từ trên cửa sổ xuống vậy.

Lúc này một tiếng “rắc” vang lên, cái ghế trúc đốm bên cửa sổ bị chẻ thành hai nửa, giống như một quả dưa hấu bị bổ đôi vậy.

Ta sửng sốt, có chuyện gì vậy, đâu có ai động vào cái ghế này, chẳng lẽ…

Quả nhiên, Trình Tinh Hà chạy tới nhìn kỹ nhìn, sau đó xấu xa cười:

"Tiểu ca, đền tiền đi."

Mặc dù ta chém về hướng này, nhưng rõ ràng còn cách rất xa - lại nói trúc đốm vô cùng cứng rắn, lấy sức lực của ta cho dù có chém vào thật thì cũng không thể cắt đôi ra dễ dàng thế được!

Ta cũng nhìn vết nứt trên cái ghế trúc, lập tức dựng cả tóc gáy - vết cắt rất mượt, không có một chút gai góc nào!

Là kiếm khí của Thất Tinh Long Tuyền?

Đúng thật, có thể trấn mộ tướng quân lâu như vậy, nghĩ cũng biết không phải thứ hiền lành gì, nhưng mức độ sắc bén của nó đã vượt qua sức tưởng tượng của người ta rồi!

Trình Tinh Hà liên tục chép miệng:

"Đáng tiếc, đáng tiếc, bản lĩnh của ngươi không đến nơi đến chốn, vừa rồi mới chỉ làm chân đứa trẻ kia bị thương, nếu ngươi có thể hoàn toàn thể hiện được hết năng lực của Thất Tinh Long Tuyền, chắc mấy loại cô hồn dã quỷ đó đụng phải sẽ hồn phi phách tán ngay."

Vừa nói vừa cười đểu với ta:

"Ta thấy một tên cấp hoàng như ngươi dùng đồ tốt như vậy cũng là phí của trời, không bằng đưa cho ta đi."

Ta nói có phải lần trước ngươi bị đứt tay vẫn chưa đau đúng không?

Trình Tinh Hà nhớ tới vết thương kia của mình còn chưa lành lặn, vội vàng sợ hãi né về phía sau mấy bước:

"Đừng để nó nổi điên lên, ta chỉ nói đùa thôi."

Nhưng Trình Tinh Hà nói cũng có lý, một tên cấp hoàng như ta còn có thể dùng Thất Tinh Long Tuyền chém ra được như thế, vậy nếu tăng cấp thì chẳng phải thứ này còn lợi hại hơn sao?

La giáo sư làm khoa học cả đời, đây là lần đầu tiên nhìn thấy chiêu "cách không đả ngưu” này, cho nên phải trợn mắt nhìn nửa ngày. Nhưng hắn còn chẳng thấy quỷ đâu thì điều này cũng không lạ lắm, bây giờ mới kịp phản ứng, vội vàng nói:

"Đại sư, ngươi đừng nên để trong lòng, ta cũng biết tốt xấu, ngươi đang giúp ta, sao ta có thể đòi ngươi bồi thường được - đúng rồi, đó là thứ gì vậy?"

Thất Tinh Long Tuyền đã hết rung động, chắc hẳn thứ kia đã trốn xa.

La giáo sư vô cùng vui vẻ:

"Vậy...có phải ta sẽ không còn gặp nguy hiểm nữa không?"

Ta lắc đầu một cái:

"Vật kia rất tà, nếu đã để mắt tới ngươi thì chắc chắn phải lấy được mạng ngươi mới thôi. Lại nói lần này bị ta chém, nhất định sẽ ghi hận trong lòng, sẽ còn trở lại."

Sắc mặt La giáo sư tái mét.

Trên mệnh cung của hắn có một nếp nhăn ở vị trí chính giữa, được gọi là "đoạn mệnh văn", có nghĩa là hắn có thể chịu đựng được kiếp nạn này qua hôm nay, hoặc là qua hôm nay sẽ phải chết, lời "dự đoán" đó không sai chút nào.

Cho nên hôm nay chắc chắn đứa bé dầu mỡ kia sẽ còn quay lại, huống chi nó phải báo thù, chúng ta chỉ có thể ở đây ôm cây đợi thỏ.

Trình Tinh Hà lập tức chen miệng:

"Ngươi đã biết đó là cái gì rồi sao?"

Ta nhìn chằm chằm vết dầu mỡ kia:

"Tám chín phần mười, La giáo sư, nhà ngươi có dấm gạo không?"

La giáo sư vội vàng gật đầu, cầm một chai tới cho ta:

"Hóa ra đại sư là người Sơn Tây?"

Hả? Không phải tự dưng ta muốn uống dấm, mà muốn dùng dấm để kiểm tra xem suy đoán của ta có phải là thật hay không.

Ta mở nắp chai dấm ra, nhỏ lên trên dấu chân kia. Quả nhiên dấu chân dầu mỡ đó đang từ bẩn thỉu nửa trong suốt, đột nhiên biến thành màu đỏ thẫm!

La giáo sư làm y học cả đời, nhìn một cái liền nhận ra:

"Đây là...máu?"

Xem ra ta không đoán sai, đứa trẻ kia là tiểu quỷ, được nuôi bằng phương thuật âm diện.

La giáo sư nghe không hiểu, hỏi ta cái gì là phương thuật âm diện?

Ta liền nói cho hắn nó gần giống với ăn cơm âm dương, cũng được chia ra thành dương diện và âm diện. Cái gọi là dương diện chính là góp nhặt công đức tăng thực lực lên, thay trời hành đạo giống chúng ta, mà âm diện lại là lợi dụng phương thuật xấu xa, thương thiên hại lý để đạt được mục đích riêng. Nói một cách đơn giản thì tiên sinh dương diện là người tốt, tiên sinh âm diện là người xấu.

La giáo sư cái hiểu cái không gật đầu, hỏi ta:

"Đại sư, còn có thể nuôi được thứ đó sao?"

Đúng là có thể nuôi, nhưng phương pháp vô cùng tàn nhẫn.

Phải dùng một thai nhi khỏe mạnh, để ở trong bụng mẹ được bảy tháng lẻ bảy ngày rồi mổ bụng lấy ra - lúc này nhất định phải đảm bảo đứa bé vẫn còn sống, sau đó cắm chín cây châm lên chín huyệt trên đầu thai nhi, treo ngược lên để nó chết từ từ. Sau đó chọn một hung thi chết yểu, mổ xẻ bụng rót đầu thi vào, ngâm thai nhi ở trong đó đủ bốn mươi chín ngày sẽ tạo ra được loại tiểu quỷ này.

Chương 90 - Mèo Thần

Chương 90: Mèo Thần

Sở dĩ trong nghề chúng ta có câu một không chọc nhỏ, hai không chọc già là bởi vì trẻ con người già có oán khí lớn nhất - đứa trẻ còn chưa được hưởng thụ thú vui nhân gian đã chết, đương nhiên sẽ có rất nhiều oán khí, nhất là đứa bé có cơ thể khỏe mạnh, rõ ràng có thể có cơ hội đi tới thế gian nhưng lại bị chết yểu thì sẽ còn lợi hại hơn.

Nhưng mà nó không có cách trả thù người nuôi nó, ngược lại còn phải làm việc cho người đó - ba hồn bảy phách của nó đều bị mấy cây châm khóa ở trong thi thể, mặc dù có thể tự do hoạt động, nhưng thi thể lại ở trong tay chủ nhân. Cho dù nó có thành tiểu quỷ thì cũng sẽ bị người ta khống chế như một con rối, chủ nhân bảo nó làm gì thì chắc chắn nó phải làm cái đó.

Dù sao đứa trẻ còn chưa ra đời, căn bản không biết cái gì là thiện ác thị phi, rất dễ khống chế, hơn nữa lòng trả thù cũng rất mạnh.

Mà thi dầu trên người tiểu quỷ là của những người khác nhau, cho nên loại tiểu quỷ này được gọi là tiểu quỷ thi dầu, chia làm dầu bảy người, dầu mười bốn người vân vân. Lợi hại nhất là dầu bốn mươi chín người, được luyện ra từ dầu của bốn mươi chín hung thi.

Cho nên tiểu quỷ kia mới dầu mỡ như vậy, mà dấm được làm ra từ gạo, từ xưa đến nay ngũ cốc luôn được dùng để tế trời, có thể trừ tà, vừa gặp thi dầu sẽ hóa máu, luôn được dùng để kiểm tra thi dầu.

Càng có nhiều dầu người thì tiểu quỷ được nuôi ra sẽ càng hung, nhưng cách luyện chế cũng càng khó, dầu bốn mươi chín người cực kỳ hiếm thấy, chỉ có cấp thiên mới có thể đối phó được.

Chỉ dựa vào đống thi dầu và sát khí vừa rồi, ta đánh giá tiểu quỷ kia hẳn ở mức dầu mười bốn người, cái này đã hiếm thấy lắm rồi. Loại tiểu quỷ này có năng lực rất mạnh, thậm chí có thể bám vào người, chắc là nó hại chết nữ sinh viên nhảy lầu kia.

Cho nên lấy năng lực bây giờ của ta, Thất Tinh Long Tuyền chỉ có thể chém nó bị thương mà thôi, bởi vì thứ này không dễ đối phó lắm.

La giáo sư nghe thấy phương pháp luyện chế này thì run rẩy:

"Còn có chuyện tàn nhẫn như vậy ư, sao họ có thể xuống tay với một đứa bé còn chưa biết nói chuyện chứ?"

Trên thế giới này có quá nhiều người bí quá hóa liều, cũng chẳng có gì là lạ, ông cậu ba của ta còn từng kể cho ta nhiều chuyện tàn nhẫn hơn cơ.

Sau đó La giáo sư hỏi ta:

"Nhưng tại sao nó phải hại ta?"

Còn phải hỏi sao, hiển nhiên La giáo sư đã đắc tội với ai đó. Ta bảo hắn nghĩ thật kỹ, nhưng hắn nghĩ mãi vẫn không thể nhớ ra được.

Không còn cách nào cả, chỉ có thể chờ thôi. Mà lúc này ta chợt nhớ ra - không phải ở đây còn có một cái đuôi dài sao? Ta bảo Trình Tinh Hà nhìn xem thứ đó ở đâu? Nếu có thể tìm được nó thì chắc chắn có thể hỏi được manh mối.

Huống chi vật này lại biết ta, ta vẫn luôn tò mò rốt cuộc nó là cái gì.

Trên đời không có tự nhiên mà hận, cũng không có tự nhiên mà yêu, thứ có cái đuôi dài đó nhiều lần nhắc nhở La giáo sư tránh khỏi tai họa, hiển nhiên là muốn trợ giúp La giáo sư.

Nếu ta đoán không sai, âm thanh kia càng ngày càng yếu ớt là bởi vì lúc nó giúp La giáo sư chống lại tiểu quỷ đã bị thương nặng.

Đuôi dài, lại có linh khí màu xanh, ta nghi ngờ vật kia cũng là loại tinh quái nào đó giống Hôi Bách Thương và Tiểu Kim Hoa.

Trình Tinh Hà nhìn xung quanh, sau đó lại nhìn chằm chằm góc tường giống như là tìm được:

"Ở chỗ này! Nhưng mà...hình như nó sắp chết!"

…

Ta vội để Trình Tinh Hà nói thử, thứ này rốt cuộc có hình dáng thế nào?

Trình Tinh Hà tinh thần tỉnh táo nói:

“Đã đến lúc thể hiện kỹ thuật thật sự rồi!”

Sau đó liền mở phần mềm vẽ trên điện thoại di động ra, thao tác mãnh liệt như hổ một hồi, ta vươn đầu nhìn thấy vậy, quả thật có kỹ thuật, so với vẽ Picasso còn trừu tượng hơn, thật sự là một họa sĩ có linh hồn.

Nhìn kỹ vật này, nó lại có thêm mấy cái đuôi, nếu hắn không vẽ sai, hẳn là tám cái!

Ta lập tức bảo Trình Tinh Hà cẩn thận xem lại thử, lỗ tai của vật này ngắn hay dài?

Trình Tinh Hà trừng mắt, bảo ta cẩn thận nhìn xem, hắn vẽ sinh động vậy mà, là ngắn.

Đó là...Mẹ kiếp, ta không ngờ ta có thể đụng phải loại vật này!

Đây hẳn là miêu linh tám đuôi trong truyền thuyết!

Chẳng trách không giống như Tiểu Kim Hoa và Hôi Bách Thương có thể bị người ta nhìn thấy bản thể, đây là một loại linh miêu!

Trình Tinh Hà vừa nghe vậy, vỗ đầu nói:

“Ta đang bảo, sao lại quen mắt như vậy, thì ra là mèo thần Korin à!”

Mèo tám đuôi quả thật cũng có biệt danh gọi là mèo thần Korin, vì nó không phải tinh quái bình thường, nó tu tiên.

Có thể có người cảm thấy người tu tiên còn có thể tưởng tượng, động vật tu tiên quả thực có chút giật mình, thật ra trong truyền thuyết Phật Tổ đã từng nói, có thất khiếu như người đều có thể tu tiên, đương nhiên mèo cũng không ngoại lệ.

Mà cách một trăm năm, loại mèo này sẽ phải chịu mười một kiếp nạn, độ kiếp thành công sẽ mọc thêm một cái đuôi, cứ như vậy, đợi đến khi tu đủ chín mươi chín kiếp nạn, nó sẽ có chín cái đuôi, vậy là có thể thành tiên.

Chương 91 - Đều Là Thiên Mệnh

Chương 91: Đều Là Thiên Mệnh

Mèo tám đuôi chính là linh miêu đã tu luyện tám trăm năm.

Loại tu luyện này vô cùng khó khăn, cho nên mèo tám đuôi gần như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa từng có ai thấy qua.

Nếu lúc này mèo tám đuôi chết, tu vi tám trăm năm kia sẽ thất bại trong gang tấc, toàn bộ xong rồi!

Nó và giáo sư La xưa nay không quen biết, tại sao vào lúc này lại muốn liều mạng để bảo vệ giáo sư La chứ?

Giáo sư La nghe xong, lại giống như nhớ tới cái gì đó, bỗng nhiên vỗ đùi:

“Đại sư, hình như ta đã biết vì sao nó bảo vệ cho ta rồi!”

Thì ra ông nội giáo sư La đã từng nói với hắn, có một hôm ông cố lên núi đốn củi thì gặp nạn lũ quét bất ngờ, vội vội vàng chạy xuống, trên đường xuống núi thì nhìn thấy chân sau của một con vật bị bẫy của thợ săn thú kẹp lại, đang giãy dụa tại chỗ, không thể động đậy, nhìn thấy đám người này, nó lập tức giãy dụa đứng lên, chắp hai tay lại giống như cầu cứu họ cứu mình.

Những người bạn đốn củi khác tự lo cho thân mình còn không xong, không ai chịu liếc mắt nhìn đến con vật kia, ông cố mắt thấy con vật kia liều mạng cầu cứu, trong mắt nó còn ngậm nước mắt, ông ấy không khỏi động lòng trắc ẩn, lũ quét lập tức tràn xuống, con vật này giãy dụa mãi cũng không ra được cũng sẽ bị dìm chết, vì thế ông ấy lập tức ngồi xổm xuống cởi bẩy cho nó.

Nhưng lũ quát bất ngờ tới rất gấp, tháo bẫy chẳng khác nào từ bỏ mạng sống của mình, những người bạn đốn củi cùng đều mắng hắn ngốc, cũng không ai giúp hắn mà chạy đi tất, hắn liền tự mình từ từ gỡ bẫy thú ra, ôm con vật kia vào trong ngực.

Vừa mới tháo xong, lũ quét kia lập tức vọt xuống, ông cố vốn định ôm con vật kia chờ chết, nhưng mơ màng lại cảm giác ra mình giống như bị người khác kéo đi, lơ lửng bay lên, rơi vào một cái cây to mà lũ quét không ngập nổi.

Sau đó, hắn nghe thấy một giọng nói hỏi hắn:

“Ngươi đã cứu mạng bổn tiên, ngươi muốn thù lao thế nào?”

Hắn cảm thấy mình giống như đang ở trong giấc mơ, vô thức trả lời:

“Ta không có mong đợi gì khác, chỉ hy vọng thế hệ con cháu sau này sẽ được bình an.”

Chờ tỉnh táo lại, lũ quét đã lui, hắn từ trên cây trèo xuống về nhà, thấy người nhà các đồng bạn đều đang khóc – tất cả những người đốn củi bỏ chạy kia đều bị lũ quét nhấn chìm.

Lúc này, hắn mới nhớ tới con vật kia không biết đã biến mất từ lúc nào, hắn nói với người trong nhà, e là gặp phải thần tiên trên núi, nhưng người trong nhà đều không tin, còn lấy chuyện này làm trò cười, cười trừng trăm năm.

Nói xong, giáo sư La lập tức nhìn ta:

“Khỏi phải nói, mặc dù tổ tiên nhà chúng ta đều nghèo, nhưng tất cả đều là chết thọ, nhà cửa bình an, chẳng lẽ...Chính là vì một câu nói, nó thật sự bảo vệ nhà chúng ta nhiều năm vậy sao?”

Đó là tất nhiên, mèo tám đuôi nổi tiếng nhất là giữ lời hứa.

Đồng thời đây cũng là vì người nhà họ La tự mình tích đức làm việc thiện, ví dụ như Giáo sư La có công đức sáng ngời, nếu không, mèo tám đuôi cũng không thể nào bảo vệ hắn thời gian dài như vậy.

Ta thoáng cái nhớ tới nhà Hòa Thượng, cũng là tổ tiên đi đốn củi gặp phải Khuy Thiên Thần Trắc Lý tiên sinh, mới lấy được mỹ nhân bụng lớn, xem ra nghề đốn củi này thật không tệ, xác suất đạt được kỳ ngộ còn lớn hơn việc ngồi trong văn phòng rất nhiều.

Giáo sư La vừa nghe vậy, hốc mắt đỏ lên, lập tức cúi đầu về phía Trình Tinh Hà và nói:

“Cảm ơn vị mèo đại tiên này đã liều mạng cứu ta, ngươi liều mạng từ bỏ tu vi lâu như vậy chỉ vì lời hứa này, ta thật sự là không đành lòng, rất áy náy!”

“Không cần đau lòng.”

Bỗng nhiên, trong căn phòng trống rỗng truyền đến một giọng nói sắc bén:

“Đây là kiếp cuối cùng của bản tiên, thành hay không, đều là Thiên Mệnh.”

Giọng nói đó quả thật rất...Đặc biệt, thực sự giống như giọng nói của một con mèo nói tiếng người!

Chỉ là giọng nói kia thật sự kèm theo hơi thở mỏng manh, giống như lời trăn trối trước khi chết vậy.

Ta thoáng cái lại nảy lên sự đồng cảm, ngay cả con người cũng rất khó dùng tính mạng đi giữ lời hứa, huống chi là mèo! Khó trách Hôi Bách Thương nói, động vật bọn chúng còn biết giữ lời hứa hơn con người.

Hôi Bách Thương...Tiểu Kim Hoa...Ta thoáng nảy ra một ý nghĩ, vội bảo Trình Tinh Hà nắm tay ta, ta muốn sờ sờ con vật kia.

Trình Tinh Hà bĩu môi, nói sao ngươi như thế mà vẫn chưa từng va chạm xã hội à, người ta cũng sắp chết rồi, ngươi còn có tâm trạng này, giống như bác gái đi đến đâu cũng muốn chụp ảnh lưu niệm vậy.

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng hắn vẫn nắm tay ta đặt trên một vật.

Nói cũng kỳ quái, ta rõ ràng không thấy gì cả, nhưng thật sự có thể chạm tới một thứ, thứ kia lông xù, lông tuyến mềm mại, sờ lên rất thoải mái.

Chương 92 - Nguy Hiểm

Chương 92: Nguy Hiểm

Ban đầu, vật kia rất không ưa ra, nhưng vì quá suy yếu nên không thể nào tránh thoát, chỉ đành mặc cho số phận.

Ta theo da lông sờ đến miệng, quyết định nhanh chóng, lập tức rạch tay ra và nhỏ máu vào.

Cảnh tượng kia vô cùng kỳ dị - giọt máu nhỏ xuống, lại không rơi xuống đất mà là biến mất trong khoảng không.

Lúc này Trình Tinh Hà mới nhớ tới:

“Đúng rồi...Giao châu có thể kéo dài mạng sống cho linh vật!”

Lần trước, ta cứ như vậy cứu Tiểu Kim Hoa, lần này, cũng làm mèo sắp chết sống lại y vậy!

Giáo sư La thoáng căng thẳng, hỏi ta thật sự có cách cứu nó sao?

Ta cũng không dám đảm bảo, nhưng Trình Tinh Hà cướp lời nói:

“Vú nuôi đầu tiên mặc quốc phục thật sự là có tác dụng, vật kia có tinh thần!”

Lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, nâng tay lên – bàn tay đau thấu xương, thật đúng là rất đau, nhưng vừa nhìn vết thương, ngay cả một sợi tơ máu cũng không có – đã bị mèo tám đuôi ăn sạch sẽ.

Mặc dù giáo sư La không nhìn thấy, nhưng cũng vui mừng theo, luống cuống tay chân giống như một đứa trẻ:

“Tốt quá...tốt quá rồi...Để người ta dùng mạng đổi lấy mạng của ta, ta thật sự rất áy náy!”

Dù sao mèo tám đuôi cũng có tu vi nhiều năm như vậy, chỉ cần tiếp tục duy trì sự sống, đương nhiên nó sẽ tự mình nghĩ cách khôi phục tốt, ta cũng có thể yên tâm.

Ta lập tức hỏi mèo tám đôi có manh mối của tiểu quỷ thi dầu kia không, thời gian sắp không còn kịp nữa, ta muốn thay nó cứu mạng giáo sư La.

“Ta không biết, thủ đoạn của đối phương rất cao minh, căn bản không thấy rõ lai lịch của hắn.”

Giọng nói nó sắc sảo nói:

“Nếu ngươi muốn cứu người, hãy cẩn thận – ta cũng bị thương bởi chủ nhân của vật đó.”

Ta nói, mặc dù tiểu quỷ mười bốn người dầu lợi hại, nhưng mèo tám đuôi cũng tuyệt đối không sợ hãi, làm sao có thể để một tiểu quỷ hại thành như vậy, thì ra chủ nhân phía sau tiểu quỷ kia trâu bò như vậy.

Dùng thủ đoạn độc ác này hại người, đương nhiên không phải là thứ tốt gì, ta sẽ tới gặp hắn, thay trời hành đạo - nói không chừng, công đức sẽ nhanh chóng tăng lên.

Đúng lúc này, Thất Tinh Long Tuyền bất chợt chấn động – sau lưng ta có thứ gì đó!

Cùng lúc đó, Trình Tinh Hà bỗng nhiên kéo ta lại, thấp giọng nói:

“Đứa nhỏ kia lại tới...đang ở phía bên phải sau lưng ngươi, như thể muốn leo lên vai của ngươi đấy.”

Cuối cùng cũng tới, ta giả vờ tỉnh bơ, lại âm thầm cầm Thất Tinh Long Tuyền - lần nữa đưa tới cửa, không thể bỏ qua cho nó dễ dàng như vậy được.

“Nói cũng kỳ quái,”

Trình Tinh Hà nhíu mày, nói:

“Ta luôn cảm thấy, không biết chỗ nào mà vật này có chút khác với lúc đi.”

Ý ngươi là sao? Nó đã trở về thăng cấp sao?

Không đợi ta nghĩ rõ ràng, Trình Tinh Hà lớn tiếng nói:

“Không đúng...đứa nhỏ này không thích hợp, là đã đổi một tiểu quỷ mới, so với con trước đó còn lợi hại hơn nhiều!”

…

Trình Tinh Hà còn chưa dứt lời, Thất Tinh Long Tuyền chấn động càng lợi hại, ta xác định được vị trí, lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra quét ngang qua, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, một chậu hoa lớn cũng bị kiếm khí cắt thành hai nửa, trên mặt đất lục đục hỗn loạn.

Loại sát khí này, ta không cần vọng khí cũng cảm giác được – nó còn mạnh hơn so với mười bốn người dầu trước đó, dù không nhìn thấy cũng có một loại cảm giác áp lực rất kỳ quái, làm cho trong lòng người ta căng thẳng!

Hai mươi mốt người dầu? Chủ nhân này đủ hạ vốn nhỉ.

Ta lập tức nói với Trình Tinh Hà:

“Ngươi lấy giấm gạo đổ lên đầu và cổ tay, chân giáo sư La đi!”

Trên đầu có thất khiếu, cổ tay và cổ chân có mạch máu, bình thường tiểu quỷ kéo hồn hại người đều sẽ ra tay với mấy bộ phận này, mà giấm gạo có thể hòa tan thi dầu, tiểu quỷ chắc chắn không dám sờ, tạm thời có thể bảo vệ an toàn cho giáo sư La.

Tay chân Trình Tinh Hà rất lưu loát, vừa làm theo vừa nói:

“Sát khí của vật này rất lợi hại, ngươi cũng đừng chống cự! Thật sự không được đâu, chúng ta đi tìm Vũ tiên sinh!”

Cái gọi là Vũ tiên sinh, chính là chuyên môn quản lý thi thể tà ma, về phương diện này chắc chắn chuyên nghiệp hơn ta.

Nhưng tình thế nguy cấp như vậy, bây giờ đi đâu tìm đây!

Một luồng sát khí lướt qua trước mặt ta, ta cảm giác được hình như là nhào về phía giáo sư La, ta quyết định thật nhanh bổ tới trước mà không hề suy nghĩ, nhưng hai mươi mốt người dầu này còn nhanh nhạy hơn trước rất nhiều, tựa như chơi đùa thoắt cái đã tránh thoát, ngược lại, một loạt sách trong tủ đối diện bị chém ngang cắt đứt, giấy vụn rải rác khắp đất.

Tốc độ và sức lực này, ta nhìn thấy cũng chém quá chính xác, chứ đừng nói là không nhìn thấy, dù Thất Tinh Long Tuyền có chỉ thị, cũng chỉ có thể giống như người mù đánh ruồi vậy.

Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, một khi giấm gạo trên người giáo sư La bay hơi hết, hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Chương 93 - Vật Kia Tức Giận

Chương 93: Vật Kia Tức Giận

“Nó cười đấy...”

Trình Tinh Hà lớn tiếng nói:

“Đứa nhỏ kia đang cười ngươi!”

Ta không trả lời, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, bỗng nhiên hỏi:

“Trình Tinh Hà, ngươi mang theo đồ ăn vặt chứa sữa chưa?”

Trình Tinh Hà đang bảo vệ cho giáo sư La, vừa nghe ta nói vậy, không thể tưởng tượng nổi nói:

“Tiểu ca, không phải ta trách người, mà đã là lúc nào rồi ngươi còn có tâm tư...”

“Đừng nói nhảm nữa, ngươi có mang theo không?”

Trình Tinh Hà rất ấm ức mò mẫm trong ngực, móc ra một dây bánh bò dài, quả sung, que cay...bên trong thật đúng là có một túi kẹp sữa bò Vượng Tử, hắn lập tức ném tới cho ta.

Ta vững vàng tiếp được, gọn gàng lột giấy gói kẹp ra, soàn soạt rải kẹo sữa bò trắng như tuyết trên mặt đất.

Lúc này, Trình Tinh Hà lmới nhìn ra ta có ý gì, nhịn không được giơ ngón tay cái lên với ta:

“CMN ngươi thật đúng là nhân tài!”

Quả nhiên, luồng sát khí kia thoáng cái đã dừng lại, gần như đứng yên ở một chỗ nào đó.

Sau đó, ta thấy một viên kẹo sữa biến mất với tốc độ nhanh chóng!

Ta cũng biết! Tiểu quỷ này vẫn chỉ là tiểu quỷ, mang thai mấy tháng, nhưng lại chưa từng được bú một giọt sữa mẹ nào, cho nên sữa có sức hấp dẫn rất lớn đối với bọn nó.

Đứa trẻ dù sao cũng chỉ là đứa trẻ thôi...

Ta chạy về hướng kia, lập tức dùng Thất Tinh Long Tuyền chém ngang qua.

“Keng.”

Chém trúng rồi!

Nhưng trong không khí vang lên tiếng động sắc bén, trái tim ta lập tức trầm xuống, cảm giác này giống như chém vào cái gì đó rất cứng rắn trên da, đại khái chỉ chém ra một vết trầy xước, so ra vẫn kém xa cái cảm giác lúc trước chém bị thương mười bốn người dầu!

Sát khí của Thất Tinh Long Tuyền cũng chém không chết, hai mươi mốt người dầu lại khó đối phó vậy sao...

“Tiểu ca, cẩn thận, nó tức giận!”

Vừa dứt lời, ta bỗng nhiên cảm thấy trước mặt có một thứ gì đó, giống như là một trận gió mạnh vọt về phía ta!

Ta theo bản năng ngồi xổm xuống, miễn cưỡng tránh thoát, không khỏi mất mát một trận, trong lòng tự nhủ Thất Tinh Long Tuyền cũng chém không qua, mẹ nó, ta còn sức lực đâu mà đánh với nó đây?

Nhưng...Tiểu quỷ thuộc âm, dương có thể khắc âm, ta thoáng cái đã có ý nghĩ, lập rức đá những viên kẹo sữa kia qua.

Quả nhiên, giống như sợ kẹo sữa bị đá bay mất, một viên kẹo sữa lặng lẽ biến mất, ta nhìn chuẩn chỗ kia, dẫn hành khí ít ỏi dưới đan điền, rót vào Thất Tinh Long Tuyền, lại một lần nữa bổ tới!

“A!”

Cảm giác này đúng rồi!

Hoành Hành Vô Kỵ, sắc bén vô cùng, ta mang theo tinh thần thoải mái sức lực tràn trề, vật kia chắc chắn đã bị ta chém thành hai nửa!

Trong không khí bất chợt tràn ngập một cỗ mùi máu tươi, còn trộn lẫn hơi thở thối rữa khiến người ta buồn nôn, Trình Tinh Hà bất ngờ không kịp đề phòng, nghiêng đầu nôn hết số bánh bao đã ăn buổi sáng ra ngoài, giáo sư La thường xuyên khám bệnh cho người ta, có lẽ cũng không xa lạ với mùi hương này, ngược lại vẫn khá tốt.

“Khụ…khụ...”

Trình Tinh Hà vừa lau miệng, vừa nhìn ra cửa sổ, nói:

“Vật kia đã bị ngươi chém đứt hai chân rồi, chạy...Chạy đi!’

Vật kia lại chạy về lấy bốn mươi chín người đầu thật sự, chúng ta tê dại cả tay chân, ta lập tức nói:

“Ngươi dẫn đường, chúng ta đuổi theo!”

“Vật kia chạy rất nhanh...”

Giáo sư La vội nói:

“Ta lái xe đưa các ngươi đuổi theo!”

Thì ra giáo sư La có một chiếc xe đạp cũ, chạy bằng điện.

“Ngươi muốn thù lao thế nào?”

Ngay khi một chân ta bước ra khỏi cánh cửa, bỗng nhiên chợt nghe thấy âm thanh chói tai dần dần vang lên.

Ta nhớ tới, đây không phải là chuyện Tiêu Tương từng nói với ta sao?

Vốn tưởng rằng lời này là giáo sư La nói với ta, không nghĩ tới lại là mèo tám đuôi.

Ta lập tức đen Tiêu Tương nói, trả lời:

“Ta muốn ngươi nợ ta một cái mạng.”

Đi vội, ta cũng không nghe rõ nó trả lời cái gì.

Lúc này sắc trời cũng đã muộn, giáo sư La lập tức đi theo Trình Tinh Hà hì hục hì hục chạy về phía trước, Trình Tinh Hà vừa chỉ đường vừa nói, đồ chơi kia đã bị chém đứt chân còn chạy nhanh như vậy, may mà ta chém chân, nếu chém tay, vậy chúng ta dùng hết sức cũng chưa chắc đã đuổi kịp.

Tốc độ của xe điện cũ cũng chỉ có hạn, chúng ta đuổi hồi lâu mà vẫn duy trì một khoảng cách nhất định, đuổi theo đuổi theo, Trình Tinh Hà lớn tiếng nói:

“Vật kia đi vào rồi!”

Ta vừa nhìn vào chỗ đó, lập tức sửng sốt - bệnh viện huyện?

Giáo sư La cũng choáng váng:

“Đại sư, không nhầm chứ? Làm thế nào bệnh viện huyện của bọn ta sao có thể có một thứ như vậy?”

Mặc dù Trình Tinh Hà thiếu tay thiếu miệng, nhưng quả thật không thiếu năng lực, ta lập tức xuống xe đạp điện cũ, bảo hắn nhanh chóng dẫn đường.

Trình Tinh Hà lập tức nhảy khỏi xe chạy vào trong:

“Vật kia xuống cầu thang.”

Bởi vì lão đầu nhi nằm viện, nên khoảng thời gian này ra thường xuyên chạy tới đây, nhưng lúc tới đều là đi thẳng lên thang máy, thật sự chưa từng xuống tầng phụ.

Chương 94 - Thứ Không Sạch Sẽ

Chương 94: Thứ Không Sạch Sẽ

Nhưng vừa đến cửa thang máy tầng hầm, ta lập tức cảm giác được một trận sát khí thật lớn, nồng đậm giống như có thể xông vào đầu người đến choáng váng.

Ta quay đầu lại hỏi giáo sư La, tầng hầm bình thường là dùng để làm gì?

Sắc mặt giáo sư La trở nên khó coi:

“Cất giữ dụng cụ và nhà chứa xác.”

Đúng rồi, bệnh viện nào mà chả có nhà xác!

Nhưng...Âm khí của nhà xác này cũng quá nặng thì phải? Huyện của chúng ta nhỏ thế này thì có thể có bao nhiêu thi thể chứ?

Giáo sư La liền giải thích với ta, thật ra là bởi vì có một số thi thể không có người nhận nên bị ở lại chỗ này, còn có một số là do tai nạn mà chết, trách nhiệm còn chưa phán rõ ràng, cũng không có cách nào xử lý, tích lũy từng ngày thì càng ngày càng nhiều.

Trình Tinh Hà bỗng nhiên lẩm bẩm nói:

“Quái...”

Ta vội hỏi hắn làm sao vậy, có phải là đuổi theo bị mất dấu rồi không?

Hắn xua tay:

“Không, nó ở ngay phía trước, ta tận mắt nhìn thấy nó bước vào cửa đó, chỉ là nơi này hơi kỳ lạ - tại sao lại yên tĩnh như vậy?”

Giáo sư La không nghe rõ:

“Nếu nhà xác này náo nhiệt, vậy không phải sẽ hỏng sao?”

Đối với chúng ta thì là nên yên tĩnh, nhưng đối với Trình Tinh Hà thì theo lý hắn nên nhìn thấy rất nhiều cô hồn dã quỷ lưu luyến mới đúng, chẳng lẽ nơi này không có một con quỷ nào sao?

Còn những con quỷ đáng lẽ nên ở đây đâu rồi?

“Các ngươi là ai thế!”

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn từ trên trời giáng xuống, làm ta giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn, là một bác gái mặc áo blouse dài trắng.

Bác gái kia một tay chống eo chỉ vào mũi chúng ta, mặt mày lạnh lùng nhìn chúng ta, giống như nhìn kẻ gian:

“Các ngươi làm gì vậy?”

Bác gái này mũi sư tử, vẻ mặt hung dữ, cả người đằng đằng hung khí, mẹ nó, khó trách làm việc trong nhà xác, khuôn mặt đến quỷ còn phải sợ nàng.

Giáo sư La vội nói:

“Liên Hoa, là ta...”

“Ta khinh!”

Bác gái được xưng là Liên Hoa giống như pháo phòng không vừa lên tiếng đã phỉ nhổ:

“Ngươi là ông già lưu manh, còn không biết xấu hổ gọi tên bà đây, ngươi xứng sao? Nếu để cho người ta nghe thấy, còn tưởng là bà đây bị ngươi ngầm dẫn dụ tới đây đấy!”

Bác gái, đây thực sự là do bà nghĩ nhiều quá rồi.

Giáo sư La cũng mặt đỏ tai hồng, vội nói:

“Trong bệnh viện chúng ta có một thứ không sạch sẽ, ta là...”

“Thứ gì không sạch sẽ?”

Bác gái kia nhặt tấm vải bên cạnh lên, muốn chọc vào mặt giáo sư La:

“Ta thấy toàn bộ bệnh viện chúng ta không sạch sẽ nhất chính là lão già như ngươi! Có muốn bà đây giúp ngươi tắm rửa một chút không?”

“Nhanh lên...”

Trình Tinh Hà nháy mắt với ta:

“Vật kia đã vào cửa số hai, nếu không qua đó, chúng ta sẽ đuổi không kịp.”

Ta nhìn kỹ chữ cửa số hai, hơi sửng sốt.

…

Cửa số 2 được dán một tờ giấy in, viết là rác thải bệnh viện.

Tiểu quỷ kia vào nhà xác ra còn hiểu, chứ vào phòng rác làm gì? Chẳng lẽ...

Ta giật mình, giống như chơi bóng rổ, ở trước mặt bác gái làm một hành động giả là muốn đi vào, nhưng vừa bước một bước, ta lập tức cảm thấy hoảng hốt - bác gái kia nâng cổ áo sau của ta lên giống như xách cún con, chân ta cũng lơ lửng trên không!

Nói thật, ta nghi ngờ bác gái này có quan hệ họ hàng với nhà Hòa Thượng, đây là võ lực gì thế?

“Nhóc con, nói ngươi mập thì ngươi tức giận đúng không?”

Bác gái lạnh lùng nói:

“Ta nói cho ngươi biết, có bà đây ở đây, ngươi đừng hòng đi vào một bước...”

Nhưng bác gái còn chưa nói hết những lời này, ta lại cảm thấy sức lực kia biến mất, người ta rơi xuống mặt đất, còn chưa kịp phản ứng tại sao bác gái thả ta xuống thì nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng một người kêu thảm thiết.

Ta quay đầu nhìn lại, bác gái kia liên tục lui về phía sau vài bước, giống như bị một bàn tay vô hình túm lấy tóc, tiếp theo “bụp” một tiếng, cái đầu lớn bị đập liên tục vào tường, người cũng theo tường trượt xuống, giống như cá chết trợn trắng mắt, bất động.

Trình Tinh Hà rất khẩn trương giữ chặt ta:

“Tiểu ca, sao ngươi lại xúc động như vậy? Gây ra án mạng là vi phạm pháp luật đấy!”

Trời đất chứng giám, ta ngoại trừ bị nàng siết thì chưa hề làm gì cả, chẳng lẽ là...

Quả nhiên, đầu ngón tay thoáng cái đau nhức, Tiêu Tương?

Đúng rồi, nàng đã từng nói, không cho phép ta bị bất kỳ một người phụ nữ nào chạm vào.

Trong lòng ta lập tức run rẩy, ngay cả giấm của một bác gái như vậy mà nàng cũng ăn, có phải sau này ngay cả canh gà mái cũng không được uống không?

Giáo sư La nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt này, bị dọa đến mức tay lập tức ôm ngực, lẩm bẩm không thể tưởng tượng được trên thế giới thật đúng là có khí công.

Đây không phải là khí công!

Giáo sư La tỉnh lại, vội chạy đến bên cạnh bác gái kia, hình như là kiểm tra bác gái kia có chuyện gì hay không, thật sự là tấm lòng của người thầy thuốc, bị đồng nghiệp nhổ nước bọt khinh bỉ mà hắn vẫn không bỏ mặc nàng.

Chương 95 - Đắc Tội Với Người

Chương 95: Đắc Tội Với Người

Trình Tinh Hà vội kéo giáo sư La lên:

“Chúng ta không thể chậm trễ, mau đi bắt tiểu quỷ kia!”

Giáo sư La lảo đảo chạy theo Trình Tinh Hà, nói cũng may nàng không chuyện gì lớn.

Vào phòng số 2 kia, ta lập tức ngửi thấy một mùi hôi thối.

Trình Tinh Hà bịt mũi lại, thấy rõ đồ đạc trong phòng số hai, nóng nảy hỏi:

“Những thứ này là gì thế?”

Phòng số 2 này rất lớn, bên trong là những chiếc túi nilon màu đen ngay ngắn, đoán chừng có khoảng hơn một trăm ngàn cái, miệng túi được buộc thật chặt.

Giáo sư La lập tức nói với Trình Tinh Hà, nói những thứ này là ống kim và băng gạc bình thường, ngày hường đều là mụ Liên Hoa kia phụ trách, không ngờ bây giờ đã tích góp được nhiều như vậy vẫn chưa vận chuyển đi.

Không đúng, sát khí nơi này nặng như vậy, không thể nào chỉ chưa rác thải bệnh viện bình thường.

Ta ngồi xổm xuống mở một túi nilon ra, đúng như dự đoán.

Trình Tinh Hà duỗi đầu ra, không khỏi ngây ngẩn cả người:

“Trời ạ...”

Bên trong là xác thai nhi thối rữa - thai nhi thành dòng!

Nếu như không đoán sai, bên trong những túi khác cũng đều là xác thai nhi, đây là mấy trăm cái xác thai nhi.

Giáo sư La run rẩy:

“Sao lại nhiều vậy...Ta phải đi hỏi Liên Hoa!”

Không cần hỏi, gom góp nhiều thi thể thai nhi như vậy đương nhiên không phải vì mở phòng triển lãm - là dùng để nuôi tiểu quỷ!

Bác Liên Hoa kia kiên quyết ngăn cản chúng ta, bây giờ xem ra đã có đáp án. Nàng thu gom thi thể thai thi của con người, căn bản là cùng một phe.

Giáo sư La vội hỏi ta:

“Không phải ngươi nói, chỉ có một đứa nhỏ bảy tháng lẻ bảy ngày mới có thể nuôi tiểu quỷ sao? Nhưng những thứ này...”

Ta lập tức nói cho giáo sư La biết, thật ra tiểu quỷ có rất nhiều loại, bảy tháng lẻ bảy ngày chỉ dùng để luyện chế thi dầu tiểu quỷ có độ khó cao nhất, uy lực lớn nhất, chúng nó giống như chó săn, là chuyên môn làm đồng lõa cho Âm Diện tiên sinh.

Mà chúng sinh bình đẳng, chỉ cần sinh ra thai nhi thất khiếu thì đều có anh linh, có thể căn cứ vào thời gian tháng và thủ pháp luyện chế khác nhau, làm thành tiểu quỷ bình thường, có người có thể chiêu tài, có vượng đào hoa, có người tăng địa vị quyền thế...

Lòng tham của con người có bao nhiêu thì loại tiểu quỷ có bấy nhiêu, người muốn thông qua nuôi tiểu quỷ đạt được mục đích quá nhiều, ai mà chả muốn không lao động vẫn đạt được thành quả chứ?

Có nhu cầu thì có thị trường, mà muốn nuôi tiểu quỷ thì cần phải có thai nhi, có thể tìm được nhiều thai nhi như vậy cũng chỉ có chỗ này.

Hơn nữa luyện chế tiểu quỷ cần thi dầu - giáo sư La vừa rồi cũng nói, trong nhà xác của bệnh viện huyện có rất nhiều thi thể vô danh, lấy thi dầu quá dễ dàng.

Nơi này sát khí rất nặng, nhưng không có cô hồn dã quỷ, e là nhưng cô hồn dã quỷ kia cũng bị Âm Diện tiên sinh lấy ra chú linh cho tiểu quỷ dùng - những thứ kia, đều là vật liệu tốt của Âm Diện tiên sinh.

Giáo sư La bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại nói:

“Đại sư...Không phải lúc trước ngươi hỏi ta có đắc tội với người khác không? Ta nhớ rồi.”

Thì ra, lúc giáo sư La đang quản lý tài liệu thì phát hiện tỷ lệ phá thai ở bệnh viện huyện tăng lên rất nhiều, hắn vốn tưởng rằng là do người trẻ tuổi không chú trọng biện pháp tránh thai, điều tra lại mới phát hiện là thai nhi bệnh và tỷ lệ dị tật cao.

Điều này khiến giáo sư La chú ý, tỷ lệ thai chết lưu quy mô lớn như vậy hắn chưa từng thấy qua, nghi là do nguồn nước địa phương hoặc thức ăn xuất hiện ô nhiễm, hắn liền lấy một tờ hồ sơ bệnh án kiểm tra hồ sơ, lúc này mới phát hiện bên trong lại có không ít danh sách là chẩn đoán sai!

Nói cách khác, kiểm tra xong, sẽ nói cho phụ nữ mang thai biết là đứa bé có một loại bệnh không thích hợp được sinh ra, vẫn nên nhân lúc còn sớm thì phá đi rồi đợi mang thai lại, phụ nữ mang thai cũng chỉ có thể lựa chọn phá thai, nhưng thật ra đứa nhỏ rất khỏe mạnh, cứ như vậy vô tội mất mạng!

Những đứa trẻ này đều là máu thịt trong lòng cha mẹ, thậm chí có một vài phụ nữ không dễ thụ thai, phải cố gắng rất nhiều mới mang thai đứa nhỏ, nhưng những hy vọng kia cứ như vậy bị xóa đi!

Lúc ấy giáo sư La rất tức giận, lập tức báo cáo lên, nói có người không làm tròn trách nhiệm, cấp trên đang điều tra kỹ lưỡng, kết quả vẫn chưa được đưa xuống!

Chuyện này cũng khó trách – cắt đường của cải cũng giống như giết cha mẹ, người ta đương nhiên muốn diệt trừ ngươi! Nếu không phải bởi vì giáo sư La có mèo tám đuôi hộ thể kia, bây giờ đã bị hại từ lâu rồi, những đứa trẻ sơ sinh bị chết thảm này mãi mãi cũng sẽ không có người biết.

Ta bỗng nhiên nhớ tới chiếc xe nhỏ ban ngày nhìn thấy...chẳng lẽ, cái xe kia chính là vận chuyển thi thể trẻ sơ sinh? Xem ra, bọn họ đã cảm giác được nơi này không còn an toàn nữa nên muốn dời trận địa.

Chương 96 - Cái Hộp

Chương 96: Cái Hộp

Lúc này, một giọng nói Tây Xuyên bỗng nhiên vang lên:

“Đến cũng tốt, nhưng bây giờ mới nhớ tới thì e là muộn rồi.”

Ta quay đầu lại thì nhìn thấy cửa phòng rác “Bộp” một tiếng, đột nhiên bị đóng lại, tiếp theo là âm thanh khóa cửa, đèn trên đỉnh đầu cũng bị tắt, trước mắt lập tức một mảnh đen kịt, ngay cả cửa lớn ở nơi nào cũng tìm không thấy!

“Đám nhỏ có đồ ăn rồi!”

Giọng nói kia vô cùng sung sướng nói:

“Thằng nhóc, ngươi làm tổn thương hai đứa nhỏ của ta, ta chỉ có thể lấy mạng của ngươi, quá lợi cho ngươi rồi. Ngươi yên tâm, vận mệnh của ngươi hình như khác với những người khác, ta sẽ dùng nó luyện chế ra một hành thi tốt!”

Cùng lúc đó, một loạt âm thanh “rắc rắc” vang lên, cả người ta đều nổi da gà, ngay lập tức cảm giác được - là đồ vật trong túi nilon muốn bò ra!

Đây là muốn...Giết người diệt khẩu?

Anh linh nơi này thật ra không khó đối phó, nhưng sau khi bị tiêu diệt sẽ không bao giờ được siêu sinh nữa.

Giáo sư La nghe xong tiếng động này, sắc mặt trắng bệch, túm chặt lấy cánh tay Trình Tinh Hà, sắc mặt Trình Tinh Hà vốn đã không tốt, lập tức nói:

“Tiểu ca, ngươi nghĩ cách đi, chúng ta không thể chết ở chỗ này đâu!”

Ta đương nhiên cũng không muốn chết, trí nhớ của ta rất tốt, cũng nhớ rõ vị trí cửa chính, theo lý thuyết có thể đập vỡ cửa lớn để đi ra ngoài, nhưng trên cửa chính có thể đã bị thi triển thuật pháp âm diện gì đó, ta hiện tại tìm không thấy cửa chính đâu nữa!

Ta suy nghĩ một lát rồi hỏi Trình Tinh Hà:

“Mấy giờ rồi?”

Trình Tinh Hà không nghĩ tới ta lại hỏi như vậy, nhìn đồng hồ dạ quang:

“Thiếu mười phút nữa là 12 giờ sáng.”

“Vậy kiên trì mười phút đừng chết.”

Ta nói:

“Kiên trì qua đi thì chúng ta sẽ không sao.”

“Cái gì?”

Trình Tinh Hà dứt lời, “Rầm” một tiếng, giống như là vô số đồ đạc nhào về phía bọn ta!

Ta lập tức vung Thất Tinh Long Tuyền lên, chắn ở trước mặt hai người bọn họ, giáo sư La rốt cục chịu không nổi kinh sợ đã hôn mê bất tỉnh, Trình Tinh Hà đành phải cõng giáo sư La trên người, luôn miệng kêu khổ:

“Mười phút, tiểu ca, mười giây ta cũng không thể kiên trì!

Nhưng không có sự lựa chọn!

Bên tai ào ào giống như tiếng mưa rơi, sát khí nhanh chóng xuyên qua, Trình Tinh Hà né tránh, kêu khổ không ngừng, chẳng mấy chốc ta đã ngửi thấy mùi mồ hôi ở trong mùi hôi thối của xác chết.

“À...”

Khỏi phải nói, mười phút này còn khó chịu hơn mười tiếng ở bên ngoài.

Tay ta cuối cùng cũng đau xót - sắp không chịu nổi nữa, mười phút chỏ ghẻ này sao lại chậm như vậy chứ!

Không thể...Ta thở hồng hộc nghĩ, mọe nó, ta chịu không nổi nữa!

Đúng lúc này, lại một đợt sát khí dâng lên, ta vừa muốn nghênh đón thì phát hiện tay đã không còn sức lực!

Mọe kiếp...Chẳng lẽ lần này thật sự...

“Tiểu ca!”

Đúng lúc này, Trình Tinh Hà khàn giọng hô:

“Đã đến mười hai giờ!”

Nhìn thấy - ta rốt cuộc có thể dùng vọng khí chính xác, nhìn thấy nhìn thấy có một phương hướng hiện lên nồng nặc dầu đen!

Không phải Âm Diệu tiên sinh kia đang đứng ở ngoài cửa sao? Nơi đó là hướng của cửa.

Ta nhảy dựng lên, đổ sức lực toàn thân, dứt khoát cầm Thất Tinh Long Tuyền bổ về phía bên kia.

“Ầm!”

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, cánh cửa chặn ngang kia bị cắt ngang, ầm ầm ngã xuống đất, ánh sáng hành lang chiếu vào, ta híp mắt dùng tốc độ nhanh nhất thích ứng với ánh sáng, nhìn thấy bên ngoài có một người gầy đen đang đứng đó.

Hắn mặc áo blouse trắng, kéo ống quần, trên thắt lưng treo một chuỗi hộp tròn nhỏ, giống như thắt lưng châu Phi.

Người kia không nghĩ tới ta có thể có năng lực này, vô thức giật mình lui về phía sau một bước, ta căn bản không cho hắn cơ hội lui về phía sau, lập tức nhắm chính xác vào những chiếc hộp nhỏ kia bổ tới.

“A!”

Những cái hộp kia lên tiếng mà vỡ vụn, toàn bộ rơi xuống đất, bên trong lăn ra rất nhiều hài cốt vụn, còn chảy ra nước đen dày đặc - thi dầu.

Ta đã từng nghe nói, nuôi thi dầu tiểu quỷ, nguyên thân của chúng tuyệt đối không thể rời khỏi người.

Bởi vì nếu nguyên thân của tiểu quỷ thi dầu xảy ra vấn đề, tiểu quỷ có thể lấy lại tự do, vậy chuyện đầu tiên mà nó làm không phải cái gì khác là cắn trả.

Nơi nào có áp bức, nơi đó có phản kháng mà.

Quả nhiên, người gầy đen kia nhìn thấy những chiếc hộp vỡ vụn, lúc ấy chỉ kịp hét một tiếng kêu thảm thiết, lăn lộn một vòng muốn chạy trốn, nhưng đã không kịp.

Để cho ngươi nếm thử, cái gì gọi là lấy đạo của người trả lại cho người.

…

Ta thấy rất nhiều dấu tay, dấu chân bẩn thỉu nhanh chóng in lên áo choàng vải trắng của hắn.

Lão đầu nhi đã từng nói, lúc thi dầu tiểu quỷ này cắn trả, sẽ trả lại toàn bộ tội mà mình chịu đựng cho chủ tử.

Quả nhiên, có dòng máu chảy ra từ mái tóc bẩn thỉu của người kia, một, hai, ba...chín dòng, đây là chín đại huyệt hắn từng đâm qua đầu thai nhi.

Chương 97 - Ta Không Biết Gì Cả

Chương 97: Ta Không Biết Gì Cả

Tiếp theo, thân thể vốn đã ngăm đen của hắn dần khô đét nhăn nhúm, giống như dầu mỡ trong da bị rút sạch, xuất hiện rất nhiều nếp nhăn, thật giống như nho mất đi độ ẩm biến thành nho khô.

Hình ảnh này đã đủ đáng sợ, nhưng tiếng kêu thảm thiết của hắn càng khủng khiếp hơn.

Ta đã từng thấy giết heo, heo vì muốn sống mới phát ra tiếng kêu thảm thiết trông vô cùng tuyệt vọng, tiếng kêu thảm thiết của người này còn thê thảm hơn giết heo, đời này ta chưa từng nghe qua âm thanh nào khiếp người như vậy, có thể tưởng tượng rõ sự đau đớn của hắn.

Trình Tinh Hà nhìn làn da người đó:

“Giống như thịt bò khô thế!”

Nói xong, hắn lấy bò khô từ trong ngực ra, nhai nhai để đè nén sợ hãi trong lòng.

Tiếng kêu này rốt cuộc đã đánh thức giáo sư La, hắn híp mắt nhìn rõ ràng, phản xạ có điều kiện lập tức trượt xuống từ trên lưng Trình Tinh Hà:

“Người này làm sao vậy? Ta phải đi xem một thử...”

Ta kéo hắn lại:

“Đừng, hắn không thể cứu sống nữa.”

Giáo sư La bình thường là người nho nhã, nhưng dưới tình huống mạng người quan trọng, hắn cũng nóng mắt:

“Không cứu thử làm sao biết?”

Ta biết - những đứa nhỏ kia là vì hắn mà chết, hắn làm sao có thể sống sót.

Đã làm Âm Diện tiên sinh, phải có chuẩn bị này.

Lão đầu nhi nói với ta, thật ra có thể làm Âm Diện tiên sinh thì thiên tư tất nhiên tốt hơn tiên sinh bình thường, vì âm diện khó học hơn dương diện rất nhiều, phần lớn tiến vào âm diện, chính là vì tự cao kiêu ngạo - họ cảm thấy thiên tư của mình hơn người, cho nên theo lý sẽ cao hơn người một bậc, lập tức muốn nghiên cứu một con đường tắt. Có lẽ ngay từ đầu họ cảm thấy cùng lắm thì quay đầu lại là bờ, đáng tiếc là đã bước vào âm diện thì người muốn rút lui rất khó.

Lẽ trời luôn có tuần hoàn, gian lận cũng được, trốn chạy cũng được, nhưng sớm muộn gì cũng trốn không thoát.

Lúc này, giáo sư La mới biết đây chính là thủ phạm hại hắn, giống như hạ quyết tâm, mới dậm chân:

“Chính là hắn hại mèo tám đuôi như vậy? Nên...Nên thế!”

Tiếng kêu thảm thiết của người kia đã càng ngày càng nhỏ, hắn làm ra những đau khổ trên người những thai nhi kia thì bị trả lại mật độ cao gấp đôi, không ai có thể tưởng tượng được cảm giác đó như thế nào.

Cuối cùng, toàn thân hắn cuộn mình lại một chỗ, giống như hài cốt rơi ra khỏi hộp, đen kịt khô quặt lại vụn vặt.

Âm thanh quái dị này cuối cùng cũng gọi những người khác trong bệnh viện tới, bác gái Liên Hoa cũng ở trong đó, vừa thấy tình cảnh này, dưới chân mềm nhũn lập tức quỳ trên mặt đất.

Các bác sĩ khác đồng loạt xông lên, liên tục hỏi đây là chuyện gì xảy ra, có bác sĩ hiểu pháp y, vừa nhìn qua đã nói thi thể khô này đã chết hơn một năm rồi, các ngươi dựa vào cái gì ở chỗ này làm nhục thi thể? Còn có bác sĩ thấy giáo sư La, lập tức chất vấn có phải giáo sư La bị bệnh viện sa thải nên đến đây giở trò trả thù không?

Giáo sư La muốn mở miệng giải thích, nhưng ta lại kéo giáo sư La lại, nghiêng đầu về phía bác gái Liên Hoa:

“Nàng biết.”

Bác gái Liên Hoa vừa nghe ta nói vậy, lập tức giật mình, sau đó lắc đầu như trống lắc:

“Ta không biết, ta không biết, ta không biết gì cả!”

Trình Tinh Hà vừa nhai thịt bò khô vừa nói:

“Ngươi xem ngươi như vậy là giấu đầu lòi đuôi đấy!”

Sau đó, một bác sĩ để râu quai hàm xông đến, chỉ vào ta và nói:

“Ta biết ngươi, ngươi là cháu trai của ông già ngoại khoa Mã Liên Sinh phải không? Mặc dù giáo sư La – ông già khốn khiếp họ La này cho các ngươi lợi ích gì, nhưng ta thấy ngươi chính là tới quấy rối, các ngươi mau cút đi cho ta, nếu không ta sẽ đuổi lão già nhà các ngươi ra đấy…”

Ta nhướng mày và nhìn hắn nói:

“Ngươi dám!”

Đây chỉ là hai chữ nhưng lúc nói ra rất có khí phách, thoáng cái đã chèn ép toàn bộ người ở đây. Mặc dù vẻ mặt tên râu quai hàm kia rất hung tợn, nhưng cũng một tiếng này của ta dọa sợ lui về phía sau hai bước, nhưng hắn tự giác mất mặt, lập tức nói:

“Ngươi xem ta có dám hay không...”

“Ngươi ngậm miệng lại.”

Ta nhìn về phía bác gái Liên Hoa:

“Ngươi nói đi.”

Bác gái Liên Hoa lại bị ta dọa đến giật mình, vẫn đứng đó do dự, ta lại chỉ vào thi thể kia:

“Hắn bị trả thù rồi, mấy thứ ngươi bán đi đều ở xung quanh, nếu ngươi nói dối một câu, họ đều biết phải làm như thế nào.”

Cả người bác gái Liên Hoa run lên, lập tức nhìn xung quanh, cả người đổ mồ hôi, mở miệng, dập đầu ba cái, hồi lâu mới nói:

“Ta...Ta nói...”

Thì ra có một hôm nàng đến chỗ này thu thi thể thì gặp phải tiên sinh mặc áo choàng trắng kia, lúc ấy nàng muốn đuổi tiên sinh kia đi, nhưng tiên sinh kia hỏi nàng, có phải thiếu tiền tiêu đúng không?

Lời này thật sự hỏi - con gái bác Liên Hoa chưa lập gia đình lại mang thai trước, muốn kết hôn nhưng nhà chồng đòi mười vạn của hồi môn mới cho cưới, nếu không sẽ không cưới.

Chương 98 - Rác Rưỡi Bệnh Viện

Chương 98: Rác Rưỡi Bệnh Viện

Lúc ấy con gái của bác Liên Hoa đã mang thai bảy tháng, lại là đứa con đầu lòng, nếu phá bỏ thì đời này có lẽ cũng không thể nào có đứa thứ hai. Nhà mẹ chồng chính là nhìn trúng điểm này.

Mười vạn đồng, đập nồi bán sắt có thể gom góp được, nhưng với cái tính xấu xa của nhà chồng, nếu con gái nàng gả qua đó thì có thể đòi được không? Cha mẹ nào mà không lo cho con cái chứ? Bác gái Liên Hoa đang vì chuyện này mà khó chịu - nàng cũng ly hôn lúc tuổi trẻ, cả đời làm mẹ đơn thân, ngậm cay nuốt đắng nuôi con gái lớn lên, chẳng lẽ lại để con gái đi theo con đường cũ của mình?

Nàng lập tức hỏi tiên sinh đó, ý ngươi là sao?

Tiên sinh kia nói cho nàng biết, biết nàng thiếu tiền, cũng biết chuyện con gái của nàng, hắn bằng lòng muốn thai nhi kia và đưa cho bác gái Liên Hoa hai mươi vạn.

Bác gái Liên Hoa thoáng sửng sốt - một thai nhi có thể kiếm được hai mươi vạn?

Nhưng chuyện này là thật, tiên sinh kia nói hắn là người thu gom rác - chuyên môn thu gom rác thải trong phòng khám sản phụ khoa, thu gom với giá cao, nếu ngươi muốn thì hợp tác lâu dài.

Điều này có sức hấp dẫn rất lớn đối với bác gái Liên Hoa, nàng rất quen thuộc với tất cả mọi người trong bệnh viện, lén lút làm theo yêu cầu của tiên sinh kia - đứa nhỏ được mổ ra là một thằng nhóc mập mạp, nàng không dám nhìn mà lập tức đưa qua.

“Rác rưởi bệnh viện” đối với tiên sinh đó là cung không đủ cầu, tiên sinh lập tức hỏi, có thể nhiều hơn một chút được không?

Thêm một người thì nhiều tiền hơn, bác gái Liên Hoa nói hơi khó, tiên sinh nói không cần gấp, hắn đi tìm bác sĩ.

Lúc đầu bác sĩ không thể đồng ý yêu cầu này, nhưng không biết tại sao sau đó vẫn đồng ý.

Còn về nữ sinh viên đại học rơi lầu kia đúng lúc đến bệnh viện thực tập, là trợ lý của bác sĩ kia, trong lúc vô tình phát hiện chuyện này, dự định nói cho giáo sư La luôn đứng về lẽ lẽ phải, cũng không biết vì sao lại rơi lầu chết.

Bác gái Liên Hoa bị dọa không nhẹ, vẫn rất sợ đến phiên mình lại không dám nói ra, dù sao chuyện này của mình cũng phạm pháp.

Nói đến đây, bác gái Liên Hoa bật khóc:

“Ta cũng không biết chuyện này sẽ biến thành như bây giờ! Đây là một bước đi rất sai lầm, nói không gạt các ngươi, những đồng tiền bất chính này ta không dám tiêu, ngày nào cũng ngủ không yên...”

Xem ra, một trong những tiểu quỷ thi dầu chính là cháu ngoại của bác gái Liên Hoa.

Những bác sĩ kia đều không lên tiếng, họ quan sát camera, nhìn tiên sinh kia tiến vào, cũng nhìn tiên sinh kia từ người sống biến thành xác chết hơn một năm như thế nào.

Họ làm khoa học, nhưng không ai có thể đưa ra lời giải thích khoa học về vấn đề này.

Cuối cùng, lãnh đạo bệnh viện đã đi ra và hỏi ta phải làm gì bây giờ? Những người đó...Những anh linh kia, chẳng lẽ đang ở trong bệnh viện? Điều này không tốt lắm.

Ta đương nhiên cũng biết không tốt lắm, lại hỏi lãnh đạo bệnh viện, ngươi nên cố gắng lên miếu lớn mời một thật nhiều sư thầy đến siêu độ cho những đứa nhỏ này?

Bọn nhỏ rất vô tội.

Bệnh viện làm lễ cúng, truyền ra ngoài không phải là để cho người ta cười rụng răng sao, lãnh đạo bệnh viện kia cắn răng, hỏi ta, có thể cho ta thêm tiền và bảo ta trực tiếp đi làm được không? Thần không biết quỷ không hay, cũng đừng tiết lộ ra ngoài, nếu không sẽ phiền phức lớn.

Ta suy nghĩ, cũng không phải không được:

“Vậy thì, các ngươi giúp ta lấy 10 lon sắt và một chai sữa lớn để làm sản phụ mới sinh.”

Yêu cầu này đối với họ thật không thể tưởng tượng nổi, nhưng họ vẫn đồng ý, dù sao đây cũng là bệnh viện, không tính là quá khó.

Cái này gọi là lon sắt thi thực, là một loại nghi thức vãng sinh rất hữu dụng.

Chờ chuẩn bị đầy đủ mọi thứ ta lập tức làm theo những gì lão đầu nhi đã dạy, đốt hương vẩy quét, đổ đầy mười lon sữa sắt, bày ở mười phương, treo dây chuông đỏ ở xuyên trạch tuyến Quỷ môn xong, đọc “Thái Thượng động huyền linh bảo vãng sinh cứu khổ diệu kinh”.

“Trước kia, Thiên Tôn du ngoạn Hương Lâm Viên, giảng giải diệu pháp cho tất cả chúng sinh, lúc đó đã mở ra một cánh cửa diệu kỳ, tức là có năm màu Quang Minh vi diệu từ trong miệng ra, ánh sáng chiếu khắp mười phương vô cực thế giới, đạt tới Vô Cực Cửu U bên trong địa ngục…”

Trong mười cái lon sắt vang lên tiếng nhâm nhi, tiếng chuông vang lên từng tiếng từng tiếng, ban đầu thì dồn dập liên tiếp, sau đó lại thưa dần, cuối cùng lẻ tẻ…Chờ tiếng chuông cuối cùng vang lên xong, trước mắt ta trắng bệch, nguy hiểm không còn nữa.

Một Hoàng giai đưa nhiều trẻ sơ sinh như vậy đi đầu thai thật ra cũng tiêu hao tinh khí giống như một người xáh mấy trăm thùng nước lên núi vậy.

Tuy nhiên, cảm giác này rất thoải mái - ta đã gửi những đứa trẻ chết thảm đến đoạn đường cuối cùng, đồng ý mong muốn nhỏ nhoi của bọn trẻ, rất có cảm giác thành tựu.

Chương 99 - Nó Muốn Làm Gì?

Chương 99: Nó Muốn Làm Gì?

Người ở đây trơ mắt nhìn sữa trong chén biến mất, im lặng như hến, không một ai dám lên tiếng.

Lãnh đạo bệnh viện vội vàng nói lời cảm ơn với ta, tỏ ý muốn giảm bớt tiền viện phí cho ông cậu ba của ta, ta xua tay và nói việc nào ra việc nấy, đừng trộn lẫn với nhau, chỉ cần là liên quan đến nhân quả thì không thể nghĩ đến, ta là người ngại phiền phức.

Chờ tinh thần khôi phục lại, ta lại phát hiện hô hấp thoải mái hơn rất nhiều, vội vàng thổi khí lên, quả nhiên, ngọn lửa nhỏ kia trở nên lớn hơn một nửa!

Tính toán một chút, hình như ta đã từ hoàng giai tứ phẩm thăng lên hoàng giai tam phẩm.

Cũng nhờ những anh linh này - họ nhân số đông, oán khí lớn, nhưng mang đến công đức cũng vô cùng khả quan.

Vọng khí cũng từ một ngày ba cơ hội, tăng lên một ngày năm cơ hội! Chỉ cần thăng lên Huyền giai, ta hẳn là có thể sử dụng vọng khí bất cứ lúc nào ta muốn!

Một khi con người tiến bộ, trong lòng sẽ vô cùng kiên định.

Lúc ấy ta cảm giác sự việc đã giải quyết xong – người ác đền mạng, anh linh tự do, đều là niềm vui lớn.

Đáng tiếc về sau ta mới biết được, chuyện này cũng không phải làm cho duyên phận giữa ta và Âm Diện tiên sinh kết thúc, mà là bắt đầu.

Làm xong chuyện, danh dự của giáo sư La rốt cục đã được rửa sạch, trên mạng cũng đăng video camera để bác bỏ tin đồn, hung tướng trên mặt giáo sư La cũng đi xuống, còn rối rít cảm ơn ta đến mức muốn cho ta tiền, nhưng ta xua tay và nói đã nhận được quà cảm ơn rồi - thăng cấp quan trọng hơn tiền, huống chi hắn là người tốt.

Giáo sư La có chút ngượng ngùng, nhưng giống như nhớ tới cái gì, lại hỏi ta, nghe nói ta vẫn chưa có đối tượng?

Ta sửng sốt, chuyện này, sao có thể trả lời đây?

Giáo sư La vô cùng vui mừng, lập tức vỗ vỗ tay ta, nói hắn muốn giới thiệu cho ta một người, một người bạn của hắn có con gái, khỏi phải nói là rất xứng đôi với ta, bảo ta bất luận thế nào cũng phải đi gặp mặt một lần, nếu thật sự thích hợp thì hắn chính là chú của ta.

Chuyện này ta cũng không dám đồng ý, vội vàng từ chối trước khi ngón trỏ đau nhức, giáo sư La vô cùng thất vọng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, nói cháu gái của hắn qua sắp tới đúng lúc muốn lên huyện thành, đến lúc đó hắn dẫn theo cháu gái đến cửa nhà ta thăm hỏi, kết giao bạn bè cũng tốt.

Ta đang muốn tiếp tục từ chối, bỗng nhiên Trình Tinh Hà chạm vào ta, thấp giọng nói:

“Bên trong hành lang có một thứ.”

Trái tim ta lập tức nhói lên, lại hỏi hắn đó là gì?

Trình Tinh Hà nuốt nước miếng:

“Phiền phức thật, hình như cấp bậc của thứ này rất cao, ngay cả ta cũng chỉ có thể nhìn lướt qua, căn bản nhìn không rõ.”

Có thể ẩn nấp qua ánh mắt của hắn, đương nhiên không thể nào là thứ tốt gì.

Ta giật mình, nghe nói bốn mươi chín người dầu tiểu quỷ có thể đi tới đi lui, Địa giai cũng không phát hiện được, đừng nói là bốn mươi chín người dầu tiểu quỷ tới chứ?

Nhưng Âm Diện tiên sinh kia đã chết, tiểu quỷ cắn trả hắn, đại thù được báo, lẽ ra tâm nguyện đã xong, sẽ không lưu luyến nhân gian nữa?

Hay là nói...Trái tim ta lạnh đi, Âm Diện tiên sinh có đồng bọn không?

Đồng bọn này có thể thao túng bốn mươi chín người dầu, vậy lợi hại cỡ nào chứ?

Ta lập tức nhìn vào trong, trong lòng càng căng thẳng - ta cũng chỉ có thể thấy một tia sát khí như có như không, nhưng sát khí giống như sương sớm, rất nhanh đã biến mất, căn bản nhìn không rõ.

Thứ này hình như không phải Hoàng giai như hai chúng ta có thể đối phó!

Nó muốn làm gì?

Đúng lúc này, điện thoại di động của ta vang lên, làm ta giật nảy mình, thì ra là Hòa Thượng gọi tới:

“Anh bạn, ta nghe nói ngày mai ông cậu ba của chúng ta xuất viện? Ta sẽ lái xe đến đón!”

Ta nói không cần phiền phức như vậy, ngươi ngày lo ngàn việc, Trình Tinh Hà có xe rồi.

Trình Tinh Hà bĩu môi, Hòa Thượng vui vẻ:

“Chủ nợ của ngươi thật thú vị, còn kiêm luôn chức tài xế, nhưng ta cũng có việc phải lên Tam Bảo Điện, ngày mai đón xong ông cậu ba của ta, ta có chút việc muốn bàn bạc với ngươi.”

Ta hỏi thẳng Hòa Thượng có chuyện gì.

Hòa Thượng có chút ngượng ngùng:

“Có một trưởng bối chơi rất thân từ lâu, lúc cha ta còn sống họ có tình bạn rất tốt, ngày mai là mừng thọ hắn? Những người nổi tiếng ở địa phương đều sẽ đến đó, hắn đã gửi cho ta thiệp mời nên ta cũng phải đi, nhưng ta đang nghĩ không biết nên mang quà tặng gì đây? Người ta không thiếu cái gì cả, lúc này mới nghe nói nhà hắn gần đây bị ma ám, nháo vô cùng lợi hại, cũng phái người lên chỗ ngươi cầu xin ngươi nhưng không thành, ngươi nói ta xem, ta muốn trực tiếp mang người đến đó, vậy không phải ta có vẻ rất có mặt mũi sao!”

Chương 100 - Mèo

Chương 100: Mèo

Thanh danh này vẫn là Hòa Thượng giúp ta giành được, chút chuyện nhỏ này không tính là gì, hơn nữa, nếu nhân vật nổi tiếng bản xứ đi nhiều lắm, quan hệ của người đó chắc chắn rất rộng, có hy vọng mượn lực lượng của họ tìm được Giang què không?

Ta đồng ý.

Hòa Thượng rất vui mừng, nói tiếp một câu:

“Nhưng đến lúc đó ngươi phải cẩn thận người phụ nữ nhà hắn, mặc dù người phụ nữ kia rất xinh đẹp, nhưng nổi tiếng độc ác, rất nhiều người gọi nàng là Đắc Kỷ - quên đi, gặp mặt rồi nói sau.”

Nói xong, ta cúp điện thoại.

Đắc Kỷ? Người phụ nữ thế nào mà nguy hiểm vậy chứ?

…

Ở đây hơi ồn ào, điện thoại của ta phải bật loa ngoài, cho nên giáo sư La cũng nghe thấy, lại hỏi ta ngày mai ông cậu ba phải xuất viện à?

Ta gật đầu, nói đã kiểm tra xong, chắc là không có vấn đề gì nữa.

Giáo sư La do dự một chút, lúc này mới nói:

“Có một câu không biết có nên nói hay không, nhưng ta vẫn nói vậy, ta kiểm tra hồ sơ bệnh án của ông cậu ba ngươi, dựa theo kinh nghiệm của ta, ta luôn cảm thấy bệnh của hắn không giống bệnh Alzheimer."

Cái gì? Ta sửng sốt:

"Vậy tại sao hắn lại quên hết thế chứ?"

Giáo sư La cân nhắc một chút, nghiêm túc nói:

"Hay là ngươi đưa hắn đi gặp bác sĩ tâm lý đi?"

Ý của lời này ta hiểu, giáo sư La cho rằng lão đầu nhi đang giả ngu!

Nhưng lão đầu nhi vô duyên vô cớ giả ngu làm gì? Mà hắn coi như là nhàn rỗi không có chuyện gì làm lại đi giả ngu, làm sao có thể đập đầu thành như thế?

Chuyện này khiến ta có chút vướng mắc trong lòng, trở lại phòng bệnh của lão đầu nhi mới phát hiện ông già đang chơi khăn gối, thấy ta tiến vào, mặt hung dữ hỏi ta tại sao vẫn không mang gân đẩu vân đến?

Tròng mắt ta vừa đảo một vòng, nói ngươi đừng giả ngu nữa, ta đã nhìn ra ngươi không bị mất trí từ lâu rồi.

Lão đầu nhi sửng sốt:

"Ngây ngốc là gì? Tại sao lại cho ta ăn ngây ngốc? Ăn ngon không? Ta muốn nếm thử được không?"

Ta bị tâm hồn tra hỏi của lão đầu nhi ép đến bại trận.

Lúc xuất viện, Hòa Thượng quả nhiên tới, lần đầu tiên lão đầu nhi được ngồi xe cao cấp như vậy, sờ đông sờ tây, hỏi gân đẩu vân này sao giống như da thế?

Hòa Thượng vui vẻ và nói cái này gọi là Da Đấu Vân.

Lão đầu nhi rất khen ngợi, nói Tôn hầu tử thấy chắc chắn rất hâm mộ.

Ta ngồi bên cạnh thờ ơ, trong lòng tự nhủ nếu như lão đầu nhi giả ngu, vậy kỹ năng diễn xuất này của hắn còn không giành được giải thưởng Bách Hoa hay giải Grand Slam gì đó thì hơi uổng?

Vì chuyện sát khí ngày hôm qua, ta cũng đặc biệt lưu ý, nhưng cũng không phát hiện tung tích sát khí kia.

Ta xem như đã hiểu, người này giỏi sẽ có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên, mặc dù ta đã thăng cấp, nhưng có thể vẫn còn rất nhiều người lợi hại hơn ta.

Đến phố cửa hàng vẫn rất nhộn nhịp, rất nhiều người có tiền mời ta xem chuyện này, xe cũng không lái vào được, Hòa Thượng rất tức giận, giống như cắt lúa mì, đi ra ngoài lật tung mấy cái chắn đường.

Người có tiền đều tiếc mạng, vừa nhìn đã bị dọa toàn bộ chạy xa, nhưng trong miệng vẫn giống như sói xám lẩm bẩm nhất định sẽ còn quay lại.

Ta tinh mắt thấy ở góc phố có mấy cái trán có khí giai, xem ra là đồng nghiệp, đang nhìn chằm chằm ta như hổ rình mồi, vẻ mặt đầy sát khí.

Nghĩ cũng biết, ta đã trở nên nổi tiếng trong trận chiến linh quy ôm trứng, đơn đặt hàng lớn đều bị nhân tài mới nổi như ta cướp lấy toàn bộ, bọn họ đương nhiên không cam lòng.

Ta loáng thoáng cảm giác được, hình như ta đã đắc tội với người khác rồi.

Sắp xếp xong lão đầu nhi, ta phát hiện giáo viên Cao không biết đã trở về từ lúc nào, cười hì hì đứng ở cửa vẫy tay với ta, còn giúp ta khuân đồ sắp xếp cho lão đầu nhi, ta cũng vui vẻ hỏi, trong khoảng thời gian vừa rồi giáo viên Cao đang bận gì thế?

Thầy Cao nói cũng không có gì, bận rộn vớ vẩn thôi!

Lão đầu nhi vừa trở về, hàng xóm phố cửa hàng đều tới hỏi thăm sức khỏe của lão đầu nhi, còn khen đầu của lão đầu nhi cứng thế, lão đầu lập tức cười ha ha, lúc này Tú Liên ở cửa hàng tạp hóa bỗng nhiên gọi:

“Bắc Đẩu ca, ngươi nuôi mèo từ lúc nào vậy? Nó đáng yêu quá!”

Một con mèo? Ta liền xuống lầu nhìn thử, thật đúng là thấy một con mèo mình đen trắng, móng vuốt trắng đang ngồi trên ghế mà ngày thường ta hay ngồi, đang chợp mắt, bộ dáng khỏi phải nói thoải mái cỡ nào, giống như ở nhà mình vậy.

Hòa Thượng cũng tới xem thử, hỏi đây là giống mèo gì vậy?

Đây có thể là giống mèo gì chứ, không phải chỉ là mèo hoang bình thường sao? Con đường nhà Tuệ Tuệ rất nhiều mèo, ta còn nhớ rõ khi còn bé lên nhà Tuệ Tuệ ăn cơm, bà nội Ngô đã bảo ta mang một chén mang cá cho lão đầu nhi, kết quả vừa ra khỏi ngõ đã có mấy con mèo đồng loạt xông lên, cưới lấy chén mang cá ăn hết, còn cào ta vài cái, trên cổ tay ta đến giờ vẫn còn vết sẹo!

Chương 101 - Mèo Thành Tinh

Chương 101: Mèo Thành Tinh

Sau đó, ta thấy con mèo đi vòng quanh mấy vòng, chủ cửa hàng đồ cổ mới nghiêng đầu lại gần nhìn thử, hoảng hốt nói:

"Ôi chao, không tốt, Bắc Đẩu, đây là một con mèo hiếu hài!"

Hắn lại phổ cập khoa học cho ta, nói loại mèo này không may mắn, vào cửa sẽ biểu thị trong nhà có người sắp chết, là đến câu hồn!

Trong nhà có người già nên kiêng kị nhất cái này, ta vốn không muốn gặp mèo, loại mèo này lại còn tiến vào nhà hát tang ca, làm cho ta thật sự tức giận không có chỗ trứt giận, lập tức đuổi nó ra ngoài.

Nhưng ai ngờ con mèo này trở mình, lộ bụng ra, thì ra gót chân nó đều là màu trắng, chỉ có lưng và chân là màu đen.

Ông chủ cửa hàng đồ cổ không lên tiếng, Trình Tinh Hà lại xen vào:

"Mèo hiếu hài cả người đen kịt, chân trần trắng, ngươi xem cái bụng này, đây không gọi là mèo hiếu hài mà gọi là mây đen đắp tuyết - ngươi nói xem mèo này có phải nghe hiểu tiếng người hay không, đây là tự chứng minh thân phận sao?"

Con mèo có thể nghe hiểu tiếng người, ta lập tức bảo con mèo kia ra ngoài:

"Ngươi đi đi, nhà ta không có chuột, nếu ngươi thực sự hiểu, xin làm ơn tìm đến nhà khác."

Vì bóng tối thời thơ ấu, ta vẫn không sẵn sàng dùng tay cầm nó ném ra ngoài.

Không ngờ con mèo kia thật đúng là giống như nghe hiểu tiếng người, lại ưu nhã duỗi móng vuốt ra, lập tức cất bước chân mèo đi ra ngoài.

Ta lập tức thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tự nhủ con mèo cũng coi như là rất hiểu chuyện.

Không nghĩ tới ta còn chưa thả lỏng xong, con mèo kia lại quay lại, hơn nữa trong miệng giống như ngậm cái gì đó, ta cẩn thận nhìn thử, cả người lạnh đi - nó ngậm mấy con chuột!

Con chuột kia còn sống, vẫn giãy dụa bên miệng nó, nó tao nhã vung cổ, mấy con chuột kia được tự do, nhanh chóng chui vào góc cửa.

Mặt ta lập tức xanh biếc, Trình Tinh Hà thì vỗ tay cười:

“Ngươi vừa mới nói trong nhà không có chuột, không cần, bây giờ đã có rồi!”

Mà chủ tiệm đồ cổ nhìn con chuột kia, lập tức chạy về phía sau cửa, bọn ta nhanh chóng nghe được tiếng kêu rên của hắn:

“Ta vừa mua con chuột hamter này cho cháu gái ta mà...”

Con mèo nhanh nhẹn đạp lên bàn, một lần nữa xoay trở lại tư thế ban đầu - giống như nó mới là chủ nhân của nơi này.

Con mèo này...Thành tinh?

Hòa Thượng cũng trợn mắt:

“Ta thấy ngươi vẫn nên nuôi đi, con mèo này không đơn giản! Ngươi nói có phải nó thành tiên rồi không?”

Thành Tiên, tôi nhớ ngay tớ mèo tám đuôi?

Ta đã từng nói với nó là nó sẽ nợ ta một cái mạng, nó sẽ không lên chỗ ta chờ trả mạng chứ?

Trước mặt mọi người, ta cũng không có cách nào thăm dò, Hòa Thượng vội dẫn ta đi vào tiệc mừng thọ, ta chỉ đành đi trước theo hắn - Trình Tinh Hà nghe nói tiệc mừng thọ có bào ngư, kiên trì đi theo cho bằng được, còn thay quần áo mới chứng tỏ ra quyết tâm.

Đến nơi vừa nhìn, thật đúng là một biệt thự, vườn hoa được thiết lập theo kiểu Trung Hoa, bên trong đều là cây cối tươi tốt um tùm, Hòa Thượng phổ cập khoa học cho ta, nói hôm nay là tiệc mừng thọ của ông cụ Triệu, mà chủ nhân lại đặc biệt chú trọng phong thủy, bên trong đều là cây phong thủy, nhìn cách bài trí xung quanh không biết tốn bao nhiêu tiền.

Trình Tinh Hà lại xen miệng vào:

“Quan hệ nhiều đời nhà các ngươi trâu bò thế, vậy thời điểm ngươi gặp xui xẻo mà không ai tới giúp ngươi?”

Hòa Thượng xua tay:

“Quan hệ là quan hệ, lần này ta tới cũng chính là hy vọng đàm phán thành công chuyện mua bán vật liệu xây dựng với hắn, ta chỉ nghĩ đến việc đấy thôi.”

Khỏi phải nói, tên Hòa Thượng này rất rõ ràng, quả thực bên ngoài thô ráp nhưng bên trong rất tốt đẹp, không hổ là phú nhị đại đã gặp qua đời này.

Lúc này, xe dừng lại bên ngoài biệt thự nhà họ Triệu, ta thấy phía Đông Bắc nhà bọn họ có một cái hố, trong lòng tự nhủ ông cụ Triệu này xem ra cũng chỉ là yêu thích vẻ bên ngoài, mình sợ là không tính là quá hiểu về phong thủy, mời thầy phong thủy có lẽ cũng không chuyên nghiệp lắm.

Vào cửa, chỉ thấy khách mời bên trong đều ăn mặc chỉnh tề, nhìn tướng mạo không phải có quyền thì là có thế, Hòa Thượng hiển nhiên ở cái vòng tròn này như cá gặp nước, vừa vào cửa hắn đã giới thiệu giống như nắm trong lòng bàn tay, đây là Tổng giám đốc gì đó, kia là Quản lý gì đó.

Những người đó vừa nghe danh hiệu của ta, đều bày ra biểu cảm vui mừng, nói là nghe nói ta ở rất có thành tựu trong việc chiêu tài, không biết có vinh hạnh mời ta hôm khác trò chuyện mấy câu không?

Hòa Thượng giống như một người đại diện giúp ta thuần thục nói qua loa vài câu lấy lệ, mọi người lại tỏ vẻ bội phục Hòa Thượng, khen Hòa Thượng có vận khí tốt mới có thể có một người anh em như ta, phong thủy cả đời cũng không có vấn đề gì.

Hòa Thượng vừa nghe bọn họ khen ta, vui vẻ gật gù đắc ý, giúp ta thổi phồng lên chín tầng mây.

Chương 102 - Ông Bà Triệu

Chương 102: Ông Bà Triệu

Trong phòng tiệc, ta nghe thấy những người khác đều mang quà tặng tới, cái gì mà nhân sâm núi Trường Bạch Sơn, Trà Phổ Nhĩ lâu năm, ta âm thầm kinh hãi, trong lòng tự nhủ người ta tặng quà mừng thọ hào phóng như vậy, Hòa Thượng chỉ mang theo một ta, chẳng lẽ ta còn đáng giá hơn nhân sâm núi Trường Bạch Sơn ư?

Trình Tinh Hà hoàn toàn không có hứng thú với những thứ quà tặng khách sáo này, thấy trong bữa tiệc có cá có thịt, hắn chỉ do dự xem ăn cái gì đầu tiên.

Lúc này có người lại nói một câu:

“Thọ Tinh Công tới rồi!”

Ta quay đầu lại nhìn, là một ông già chừng bảy mươi tuổi, hói đầu, sắc mặt rất hồng hào, một bộ râu trắng như tuyết, tóc bạc mặt hồng hào, thần thái sáng láng.

Hắn vừa thấy Hòa Thượng thì gật đầu một cái, lập tức đi tới trò chuyện, Hòa Thượng tiếp theo cũng rất khách sáo nói, biết ngài không thiếu cái gì, chỉ mang Lý Bắc Đẩu Lý đại sư đến.

Ông cụ Triệu vừa nghe vậy, vô cùng vui mừng, vội nói:

“Ngưỡng mộ đã lâu rồi, không ngờ đại sư lại còn trẻ như vậy, ta nghe nói Lý đại sư dùng nghìn vàng cũng khó cầu được, Tiểu Hòa tổng lại có bản lĩnh mang ngươi đến, thật là hao tổn tâm trí!”

Mà người đi theo bên cạnh ông cụ Triệu chính là một mỹ nữ gợi cảm chắc cũng trạc tuổi ta, mái tóc xoăn dài sóng biển, váy dài cúp ngực, vai thon chân dài nhìn không sót một chút nào, giơ tay nhấc chân cũng thật phong tình quyến rũ.

Vừa nghĩ tới đây, ngón trỏ của ta lập tức đau lên, ta không nhịn được rên lên một tiếng.

Lần này làm cho mọi người ở đây giật mình, nhao nhao hỏi ta làm sao vậy, ta đành phải tự nói là bị chuột rút, mỹ nữ kia nhìn ta, đảo mắt mỉm cười, quyến rũ khỏi phải nói.

Ta nhịn không được nghĩ thầm, người phụ nữ này có quan hệ thế nào với ông cụ Triệu? Cháu gái?

Mà Hòa thượng thấp giọng giới thiệu:

“Đây chính là vợ của ông cụ Triệu.”

Khó trách...Thì ra phong thủy hiện ra trên cái hố kia là chỉ vợ của ông cụ.

Đôi môi bà Triệu khẽ mở ra, dịu dàng nói:

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Khỏi phải nói, cái đảo mắt kia rất hấp dẫn lòng người, khiến ai cũng đỏ mặt tim đập, làm cho ta “hụt khí” mấy lần.

Lúc này, ông cụ Triệu mới nói:

“Ta đã sớm có việc muốn xin Lý đại sư giúp đỡ, may mà lần này có Tiểu Hòa tổng dẫn đến đây, ta muốn mượn cơ hội này xin ngươi xem nhà giúp ta, được không?”

Ta gật đầu bảo ông cụ Triệu đừng khách sáo, lại hỏi ông cụ Triệu muốn xem phương diện nào?

Ông cụ Triệu hạ thấp giọng, chỉ vào người vợ như cháu gái hắn nói:

“Không dối gạt ngươi, vợ ta bảo có mấy thứ không sạch sẽ quấn lấy.”

Ta vừa nghe, lập tức nhìn vào mặt bà Triệu.

Khỏi phải nói, hắc khí trên ấn đường bà Triệu hiện lên, nửa đoạn trên trong người có dấu hiệu chết bất đắc kỳ tử!

…

Ta không khỏi lấy làm kinh hãi, tình huống này của nàng cũng không tốt hơn giáo sư La bao nhiêu.

Nhưng nàng có một đôi lông mày xuân yến bay nghiêng, mắt thiên tim gợn sóng, cũng không giống như người tốt lành gì, loại người này vì hưởng thụ của mình mà không từ thủ đoạn, ngoài ra gian môn của nàng cũng vô cùng nổi bật, chỉ sợ là thường xuyên dùng sự xinh đẹp của mình làm lợi thế và thực hiện mục đích của mình.

Càng khỏi nói đến tay nàng tuy là thon dài mảnh khảnh rất đẹp, nhưng khớp xương lại lật ra ngoài, cái này gọi là tay nhỏ kinh điều, loại người này thủ đoạn độc ác, không có tình người, trở mặt không nhận người.

Hơn nữa huyệt thái dương của nàng lõm xuống - huyệt thái dương lõm, giết chồng không cần dao, khắc mệnh chồng.

Loại người này đặt vào thời cổ đại, đó là một yêu phi gây họa quốc hại dân!

Ta đúng là chưa từng thấy qua kiểu diện mạo này, cũng coi như mở mang tầm mắt.

Hòa Thượng ho khan, dùng bả vai đụng ta một cái, thấp giọng nói:

“Anh bạn, ngươi xem xong hết rồi chứ?”

Lúc này ta mới ý thức được mình nhìn chằm chằm nàng quá lâu, vội thu hồi ánh mắt, bà vợ thấy vậy nhưng không trách, còn giải vây cho ta:

“Đại sư không cần gấp, muốn xem bao lâu, ta bằng lòng chờ.”

Ta vội nói xem xong rồi, tiếp tục hỏi:

“Thời gian gần đầy, bên cạnh phu nhân có phải đã xảy ra án mạng chết người không?”

Trên cung nô bộc của bà Triệu bị cắt ngang, phía trên nổi lên một điểm chu sa, bên cạnh chủ đã phát sinh tai họa sát thân, một tia sát khí chính là từ nơi này quấn vào nhân trung, cho nên chuyện bị ma ám chính là phát sinh từ nơi này.

Nếu không nhìn lầm, người chết hẳn là nhân viên làm việc bên cạnh nàng.

Ánh mắt ông cụ Triệu và phu nhân sáng lên, ông cụ Triệu vội nói:

“Không sai...Đại sư quả nhiên danh bất hư truyền! Không gạt ngươi, một thời gian trước, đúng là nàng bị kinh sợ! Cũng bắt đầu từ lúc đó mới bị mấy thứ không sạch sẽ quấn lấy.”

Ta lại bảo ông cụ Triệu nói kỹ hơn.

Thì ra nhà ông cụ Triệu có mấy vệ sĩ, trong đó có một vệ sĩ tên là Trương Lượng, tố chất chuyên môn thì không nói đến, nhưng người có chút tâm thuật bất chính, tính cách cũng nhẹ nhàng phóng đãng, ở bên cạnh vợ chồng ông cụ Triệu thời gian dài nên có ý nghĩ không an phận với bà Triệu xinh đẹp, thường xuyên thừa dịp ông cụ Triệu không có ở đây lại nói những lời trêu chọc bà Triệu.

Chương 103 - Khôn Sống Mống Chết

Chương 103: Khôn Sống Mống Chết

Bà Triệu làm sao có thể để ý đến hắn, lập tức nói với ông cụ Triệu và bảo ông cụ Triệu sa thải hắn, không nên giữ lại nữa.

Ông cụ Triệu vừa nghe Trương Lượng lại có mưu đồ cướp người phụ nữ của mình nên rất tức giận, lúc ấy muốn cho Trương Lượng thu dọn hành lý về nhà, mà Trương Lượng này là một kẻ liều mạng, nghe nói mình sắp bị sa thải nên ôm suy nghĩ thà mất cả chì lẫn chài, thế nhưng mưu tính xâm phạm bà Triệu, kết quả lại bị hai tên vệ sĩ khác bắt tại chỗ.

Nhân phẩm Trương Lượng không được, nhưng tố chất chuyên môn quá mạnh, các vệ sĩ khác vì bị ép phải tự vệ nên đánh chết hắn.

Chuyện này đã trải qua điều tra của bộ phận liên quan, xác nhận không sai, vốn là chuyện coi như đã qua, nhưng không ngờ từ đó về sau, bà Triệu lại gặp phải nhiều chuyện đáng sợ.

Ban đầu, là một đứa trẻ nhà họ hàng đến đây chơi, nhìn bà Triệu liền cười, những người khác lại chọc cười đứa nhỏ kia, nói đứa nhỏ này cũng là tiểu nhân tinh, nhỏ như vậy đã nhìn ra được ai xinh đẹp.

Bà Triệu cũng cười theo, nhưng đứa nhỏ kia nói tiếp:

“Đầu! Đầu!”

Người lớn hỏi hắn có ý gì? Đứa nhỏ kia cười ngây thơ, chỉ vào đỉnh đầu bà Triệu và trả lời:

“Trên đầu dì, nổi lên một cái đầu lớn, đỏ! Đỏ!”

Lúc này, làm cho mọi người có mặt ở đây đều sợ hãi, người họ hàng vội đưa đứa bé đi.

Sau đó, lại có một người giúp việc nữ trong nhà nửa đêm trực ban, đột nhiên bà dì tới nên đi WC thì thấy trong sân có một thứ tròn trịa đang bay, còn tưởng là một quả bóng bay, tới gần nhìn thì bị dạo đền ngã ngồi trên mặt đất - dĩ nhiên là đầu người, máu tươi đầm đìa bay lơ lửng ở ngoài cửa sổ phòng ngủ của bà Triệu.

Đứa trẻ chưa tới năm tuổi, thiên nhãn chưa đóng, người phụ nữ thuộc âm, lúc có kinh nguyệt cũng dễ dàng gặp quỷ, hai chuyện này làm cho người nhà họ Triệu hoang mang.

Rốt cục có một ngày, lúc bà Triệu đang soi gương, cũng bỗng nhiên thấy phía sau có khuôn mặt máu chảy trong vắt, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm nàng, dọa nàng hét lên, những người khác chạy tới thì khuôn mặt kia lại biến mất.

Sau đó, chỉ cần bên cạnh không có ai, bà Triệu sẽ thấy bóng ma kia xuất hiện, gắt gao trừng mắt nhìn nàng, mà bây giờ nàng thậm chí có thể nghe thấy đầu người kia bắt đầu biết nói:

“Tiện nhân! Là ngươi hại chết ta, ta muốn ngươi đền mạng!”

Không cần phải nói, đầu người kia chính là Trương Lượng.

Nói đến đây, bà Triệu lại rơi nước mắt như mưa, sau đó lau nước mắt và nói, cho dù hắn đã chết vẫn muốn quấn lấy ta, rốt cuộc ta đã làm sai chuyện gì? Chỉ vì vẻ đẹp của ta ư? Vậy thì ta thà không muốn vẻ đẹp này!

Lời này một vạn phần trăm là trái lương tâm. Đối với loại phụ nữ này, vẻ đẹp quan trọng hơn mạng sống.

Mà ông cụ Triệu đau lòng, còn ôm bà Triệu vào trong ngực để an ủi.

Chuyện này không đơn giản, có thể ở trước mặt người bình thường lộ ra bóng ma và tiếng quỷ, đã là hắc ác quỷ rồi, giống như ở bãi đỗ xe của Uông Tình Tình.

Nhưng người Uông Tình Tình ở âm địa mới có thể dưỡng ra sát khí nhanh như vậy, mà phong thủy nơi này tuy là không dám nói tốt đến cực phẩm, cũng không có âm khí gì, nếu Trương Lượng kia là vì nhiều việc bất nghĩa mà chết, làm sao có thể có sát khí lớn đến mức thành hắc lệ quỷ được?

Ta âm thầm có chút nghi ngờ, len lén nhìn bà Triệu một cái, nghĩ thầm chẳng lẽ bà Triệu còn có chuyện gì giấu diếm sao?

Mà bà Triệu nhận ra ta nhìn nàng, thản nhiên cười với ta, cười đến tai ta nóng lên, lần nữa “hụt khí”.

Nghe xong, Hòa Thượng vô cùng, nói tên này không phải là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga sao? Đã chết còn mơ tưởng hão huyền, người anh em, chuyện này ngươi không thể mặc kệ, nhất định phải thay trời hành đạo!

Ông cụ Triệu cũng tràn đầy hy vọng nói:

“Chuyện của vợ ta phải nhờ đại sư cả rồi!”

Ta vừa định nói khách sáo mấy câu, bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Đại sư sao? Ta thấy hắn là một thằng hề thì đúng hơn.”

Thật là oan gia đường hẹp, cái tên râu đen họ Hàn kia cũng tới.

Những khách mời khác thì bàn luận sôi nổi:

“Ôi chao, không hổ là ông cụ Triệu, thật có mặt mũi, ngay cả Hàn tiên sinh cũng đến mừng thọ hắn.”

“Đúng vậy, nghe nói vị Hàn Đống Lương tiên sinh này là chưởng môn tương lai của Chính Nhất Đạo, hay là hội trưởng hội liên đoàn phong thủy, trước kia cũng được người ta gọi là nghìn vàng khó cầu, bao nhiêu người lập đội chờ một tháng cũng chưa chắc có thể gặp mặt.”

“Đáng tiếc sóng sau sông Trường Giang đẩy sóng trước, hiện tại danh tiếng của đại sư Lý Bắc Đẩu giống như mặt trời ban trưa, tất cả mọi người đi cầu Lý đại sư, bây giờ trước cửa Chính Nhất Đạo chỉ đìu hiu thưa thớt.”

“Khôn sống mống chết, quy luật tự nhiên, có cái gì ngạc nhiên chứ.”

Nói xong họ nhìn nhau cười - trong giới này e là chỉ có loại thói đời này, làm sao còn tình người nữa.

Chương 104 - Âm Diện

Chương 104: Âm Diện

Lỗ tai Hàn Đống Lương rất thính, hiển nhiên đều nghe thấy, ánh mắt nhìn ta càng ngày càng lạnh.

Ông cụ Triệu lại vô cùng vui mừng:

“Thì ra Hàn tiên sinh cũng tới sao! Ôi chao, là lão Triệu ta vinh hạnh, nhưng ý của câu này là…”

Hàn Đống Lương lạnh lùng nói:

“Ông cụ Triệu, giao tình của chúng ta vẫn không cạn, ta chỉ sợ ngươi để cho thằng nhóc chưa dứt sữa này lừa gạt, mới đặc biệt tới đây.”

Hòa Thượng lập tức nói:

“Họ Hàn, anh em ta đã thay đổi tình thế ở trong linh quy ôm trứng ngươi cũng thấy, dựa vào cái gì mà hắt nước bẩn như vậy?”

Những người khác cũng bán tán sôi nổi, nói là tác phong của Hàn tiên sinh không ổn, danh tiếng bị đoạt mất lại muốn nói bậy như vậy.

“Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề trông cửa, phung phí của trời cũng gọi là thay đổi tình thê sư?”

Hàn Đống Lương lớn tiếng nói:

“Vậy hôm nay ta mời mọi người làm chứng, ta sẽ so tài với Lý Bắc Đẩu này, để các ngươi thấy thế nào mới là thầy phong thủy thật sự.”

Nói xong, hắn nhìn về phía ta, mang vẻ khiêu khích nói:

“Ngươi dám không?”

Ôi, hắn vội muốn đánh bại ta, cứu vãn địa vị của mình sao.

Xem náo nhiệt quá nhiều rồi, nếu lúc này nhận thua vậy ta cũng đừng mong nghĩ đến việc tiếp tục kiếm cơm trong giới này nữa, vì vậy ta nói:

“Có thể, ngươi nói đi, so tài thế nào?”

Khóe miệng Hàn Đống Lương cười nham hiểm:

“Vậy chúng ta so tài xem ai giải quyết được ác quỷ quấn lấy bà Triệu trước.”

Ta gật đầu:

“Được rồi.”

Vừa nghe vậy, bà Triệu vô cùng hứng thú, lập tức nói với ông cụ Triệu:

“Thật là quá may mắn, hai đại sư cùng nhau ra tay, chắc chắn có thể bắt được Trương Lượng!”

Ông cụ Triệu nhìn bà Triệu với vẻ mặt cưng chiều:

“Bảo bối ngoan ngoãn của ta phúc lớn mệnh lớn, làm sao có thể xảy ra chuyện được, ngươi yên tâm đi, có ta ở đây, không ai dám làm tổn thương ngươi đâu.”

Ta thấy cảnh này, cả người cũng nổi da gà, lúc này Hàn Đống Lương đã chạy vào bên trong xem phong thủy, ta cũng đi vào bên trong, lúc này, đang thấy hai người giúp việc ở phía sau buổi tiếc thì thầm:

“Ngươi xem hai người lại thể hiện ân ái rồi, rất nhiều người ngưỡng mộ bà chủ của chúng ta đấy!”

“Quên đi.”

Một người giúp việc khác bĩu môi:

“Cho dù bảo ta gả cho hắn, ta cũng chịu không nổi - ngươi đã quên chuyện táo thịt rồi sao? Ông già biến thái như vậy, ghê tởm chết đi được!”

Biến thái? Ta lập tức đến gần, hỏi các nàng vừa nói chuyện gì vậy?

…

Hai người giúp việc kia không ngờ ta ở phía sau sẽ nghe thấy lời này, lập tức mặt bị dọa đến trắng bệch, vội xua tay nói không có gì, mang theo bát đĩa không cần thiết muốn đi.

Ta ho khan một tiếng, thản nhiên nói:

“Nếu các ngươi thành thật nói ra thì không có việc gì, nếu không nói thì ta sẽ đi hỏi ông cụ Triệu và bà Triệu, hai người các ngươi nói thịt táo là có ý gì.”

Bóng lưng của hai nữ giúp việc kia thoáng cái cứng đờ, hiển nhiên rất sợ vợ chồng ông cụ Triệu, lúc này mới thấp giọng nói hết mọi chuyện cho ta biết.

Thì ra mặc dù ông cụ Triệu này tuổi đã hơn bảy mươi, nhưng lại đặc biệt sợ chết, mỗi ngày đều giống như Tần Thủy Hoàng tìm kiếm con đường trường sinh, không biết đã quen biết với một pháp sư ở đâu ra và lấy được một phương thuốc đan dược.

Vật liệu luyện đan là cái gì thì không ai biết, chỉ biết cái đồ vật làm ra kia tròn vo rất giống táo, mà chế tạo vật kia cần phu nhân hỗ trợ.

Ồ? Không ngờ bà Triệu nhìn họa quốc hại dân mà còn có bản lĩnh này?

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến chuyện ghê tởm vừa rồi?

Hai người họ lập tức đỏ mặt, nói, bởi vì đan dược kia sau khi xoa nắn xong, phải dùng khí của người phụ nữ trên người phu nhân đến bồi bổ.

Khí người phụ nữ...Ta hiểu rất rõ, tai thoáng cái lập tức đỏ lên, mẹ nó, chẳng trách lúc các nàng nói chuyện này lại vòng vo quanh co như thế.

Hơn nữa, ông cụ Triệu cũng mặc kệ cái kia gọi là thuốc, mà gọi là thịt táo – người phụ nữ dùng táo của chính mình để bồi bổ.

Hai người họ nói xong thì cầu xin ta tuyệt đối đừng tiết lộ là do các nàng nói, chuyện này là bí mật lớn nhất của nhà họ Triệu, nếu để cho ông cụ Triệu biết, vậy các nàng chỉ sợ không thể nào còn sống đi ra khỏi nhà họ Triệu.

Hai người này đều là những người lao động, tướng mạo bình thường, xương gò má cao, cằm vuông vắn, không biết nói dối.

Ta vội ổn định lại tâm trạng và hỏi các nàng, ông cụ Triệu kia phí rất nhiều công sức làm cái này vậy có tác dụng không?

Hai người giúp việc liếc nhau, gật đầu lia lịa:

"Có tác dụng!"

Lúc trước ông cụ Triệu bệnh thoi thóp, thân thể cũng gầy gò, nhưng từ sau khi bắt đầu dùng thịt táo thì tinh thần càng ngày càng hưng phấn, ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng ít đi giống như được xây dựng lại từ bên trong vậy.

Ta vừa suy nghĩ, loại phương thuật này tà như vậy, chẳng lẽ lại là phương thuật âm diện?

Chương 105 - Hà Kỳ Chính

Chương 105: Hà Kỳ Chính

Nhưng thoạt nghe, biến thái thế nào đi nữa cũng là chuyện của hai vợ chồng, hình như không có liên quan gì đến Trương Lượng, ta lại tiếp tục hỏi, Trương Lượng là người như thế nào?

Hai nữ giúp việc nói người này rất phong lưu, bình thường quả thật rất thích trêu chọc con gái.

Thật đúng là một kẻ lãng tử phong lưu? Vậy nói thế thì đúng là một tên "Chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu"? Vậy theo lý là chết bất khuất, còn trở về làm loạn gì chứ?

Lúc này Trình Tinh Hà cũng tiến lại gần, gắp một miếng miến trong khay thức ăn, ăn rất ngon miệng:

"Trong nhà này phụ nữ rất nhiều, còn rất xinh đẹp."

Phụ nữ? Phụ nữ thì liên quan gì đến ngươi chứ? Ngươi còn muốn ra tay trên đầu thái tuế à

Mà hai nữ giúp việc kia cho rằng Trình Tinh Hà khen mình, nhìn Trình Tinh Hà bộ dạng đẹp trai, ánh mắt cũng phát sáng.

Nhưng...Ta lấy lại tinh thần, cái tên tham ăn này bình thường đối với phụ nữ toàn tránh xa chứ không có hứng thú như với thức ăn vậy, ý của hắn là - nơi này có rất nhiều quỷ nữ?

Nữ giúp việc trẻ tuổi vừa định to gan muốn xin wechat của Trình Tinh Hà, bỗng nhiên người giúp việc lớn tuổi kia đụng vào người nàng còn nháy mắt với nàng, nàng nhìn về phía sau ta, lập tức cúi đầu, giống như là nhìn thấy người đáng sợ nào đó vậy.

Quả nhiên, phía sau ta truyền đến một giọng nói rất từ tính:

“Đại sư, ngài không vào bên trong xem phong thủy sao?”

Ta quay đầu nhìn lại, là một người đàn ông cơ bắp cuồn cuộn, đầu cạo trọc nhìn rất thanh thoát thoải mái, ngũ quan tiêu chuẩn, có chút phong cách Âu Mỹ, rất đẹp trai.

Ta nhớ tới, vừa rồi lúc ông cụ Triệu và bà Triệu đi ra, người đàn ông này đi theo phía sau họ, người này có lông mày rồng có sừng, thiên đình cao vút, sống mũi nhô ra, xem ra là dựa vào thân thể kiếm cơm, rất giỏi dùng võ lực, hẳn là giống như Trương Lượng là một vệ sĩ nhà họ.

Ta vội nói, cũng không có gì, có món ăn ta rất thích ăn nên hỏi các nàng làm như thế nào, nói xong lại gật đầu cảm ơn hai nữ giúp việc kia, nói vất vả cho các nàng rồi, hai người các nàng như được đại xá, nhanh chóng rời đi.

Vệ sĩ này tên là Hà Kỳ Chính, cùng tên với trà thảo dược, là theo ý ông cụ Triệu đến tiếp đãi ta, rất nhiệt tình hỏi ta:

“Không biết đại sư thích món gì? Ta sai người chuẩn bị cho đại sư một ít, ông chủ của chúng ta nói, ngài đến nhà chúng ta giúp đỡ nhiều như vậy, tuyệt đối phải tiếp đãi ngài thật tốt.”

Ta gọi tới, còn chưa ăn gì, nhìn Trình Tinh Hà thích ăn miến nên món đó rất ngon, nhưng không cần phiền phức thế, cửa hàng tạp hóa đã có bán loại miến long khẩu này.

Trình Tinh Hà giống như bị miến làm sặc, ho khan sặc sụa.

Sắc mặt Hà Kỳ Chính cũng cứng đờ, mỉm cười, nói là chất lượng ở cửa hàng tạp hóa không tốt bằng của nhà họ Triệu chúng ta, vẫn nên để chúng ta giúp ngài làm đi.

Sao vậy, sắc mặt hai người này là sao đây, ta nói sai rồi à?

Trình Tinh Hà ho khan xong, lúc này mới nói cho ta biết:

“Ngươi mới từ dưới đất chui lên à, đây không phải là miến long khẩu, là vi cá.”

Trời ạ, lần này thật mất mặt, nhưng tên vệ sĩ kia nhìn qua tố chất rất tốt, không nói nhiều mà chỉ tiếp tục dẫn đường cho ta, hỏi ta có muốn xem toàn bộ tòa nhà không?

Ta nhìn vào trong, Hàn Đống Lương đã chạy đến sau hoa viên rồi. Cũng gật đầu, quay đầu lại nhìn, Hòa Thượng chắc là vẫn đang bàn chuyện buôn bán vật liệu xây dựng với ông cụ Triệu, quay đầu lại còn làm một hành động cổ vũ ta cố lên.

Đi theo vệ sĩ kia đi vào trong, nhìn thấy góc Tây Nam của căn nhà có một cái cây vừa cao vừa thẳng - nếu không nhìn lầm, đây thật giống như hoa hồ điệp.

Loại cây này xem như là giống quý hiếm, hai năm nay trở thành loài cây được bảo vệ vì có nguy cơ tuyệt chủng, gốc cây lớn như vậy nhìn qua cũng mấy trăm năm rồi, ta lập tức hỏi Hà Kỳ Chính, cây này trồng ở đây bao lâu rồi?

Hà Kỳ Chính nói, ngài thật là tinh mắt, cây này có thể nói là đến không dễ dàng, là từ mấy năm trước được đặc biệt vận chuyển từ Tây Xuyên đến, lúc trước tốn không ít tiền.

Cây này là cây tốt, nhưng cây này trồng ở đây thật sự có chút không tốt – ta lại hỏi Hà Kỳ Chính:

“Bà Triệu chắc là không phải vợ cả chứ? Xin hỏi chủ mẫu trước kia chết như thế nào?”

Vừa nghe ta hỏi vậy, sắc mặt Hà Kỳ Chính biến đổi, trong ánh mắt lộ ra sự xấu xa, nhưng hắn hẳn là đã trải qua sự huấn luyện không bày tỏ vui mừng hay tức giận, lập tức đè nén ánh mắt kia xuống, như không có việc gì xảy ra hỏi:

“Tại sao ngài lại hỏi vậy?”

Trên góc Tây Nam có cây, về mặt phong thủy sẽ gọi là trụ giết mẹ, đặc biệt khắc bà chủ, người mạnh cây yếu, cây mạnh người yếu, cây này nếu đã tươi tốt như vậy, xem quy mô chắc chắn là khắc chết bà chủ.

Chương 106 - Chương 106: Khắc Vợ

Chương 106: Khắc Vợ

Lúc này, Hà Kỳ Chính mới thả lỏng nắm đấm đang vô thức siết chặt, dùng thanh điệu nhẹ nhàng nói:

“Thì ra là vậy, thuật phong thủy này thật đúng là bác đại tinh thâm, khiến người ta bội phục, chuyện gì cũng không thể qua được ánh mắt của đại sư, thật không giấu diếm, bà chủ đầu là do bệnh mà chết. Lúc ấy, tình cảm vợ chồng của nàng và ông chủ chúng ta rất thắm thiết, gần như lúc đó ông chủ muốn đi theo bà chủ cả, may mà bà chủ hiện tại của chúng ta mới cứu được ông chủ của chúng ta.”

Nếu không phải nghe hai nữ giúp việc vừa rồi nói, ta gần như đã tin, ông cụ Triệu kia hận không thể thọ ngang với trời đất, sao có thể liều mạng vì tình mà tình nguyện chết theo phụ nữ chứ?

Nhìn thấu nhưng không không nói ra, bạn bè có thể làm, ta cũng không rõ ràng, cứ tiếp tục đi vào trong.

Càng đi lại càng cảm thấy nhà hắn không đơn giản - có mấy chỗ phong thủy giống như đã từng bị người ta động tới, có gì đó không ổn lắm.

Thật sự là miếu nhỏ chứa yêu ma lớn, Trì Thiển vương bát đa, không nghĩ tới trong nhà ông cụ Triệu, thật đúng là có điểm mờ ám, chỉ sợ nguyên nhân lần này bị ma ám thật đúng là có chút phức tạp.

Lúc này Hòa Thượng lại đây, thấp giọng hỏi ta:

“Anh bạn, ta thấy họ Hàn hùng hổ khí thế, lần này chắc chắn phải cho ngươi biết tay, cầm một cái la bàn, ngươi có đấu thắng được hắn không?”

Ta nói để cho hắn yên tâm, tiếp theo ta còn nhớ tới, lập tức dùng chuyện mà Hà Kỳ Chính mới nói để hỏi lại Hòa Thượng:

“Ngươi không phải có quan hệ rất tốt với ông cụ Triệu sao? Có biết chuyện của bà vợ trước không?”

Hòa Thượng hỏi ta:

“Ngươi nói bà vợ trước nào?”

Ta lập tức hơi bất ngờ:

“Lời này của ngươi có ý gì, chẳng lẽ còn có đến mấy người vợ trước ư?”

“Đương nhiên rồi.”

Hòa Thượng trả lời:

“Từ sau khi vợ cả qua đợi, bẩy tám năm sau ông cụ Triệu cũng cưới đến bảy tám người vợ mới, mỗi năm một người, người nào cũng là cô gái xinh đẹp hơn hai mươi tuổi, nhưng...nói cũng kỳ quái, những người vợ mới của ông cụ Triệu đều không có ai qua cửa hơn một năm.”

Trình Tinh Hà vừa ăn vi cá vừa hỏi:

“Ý gì đây, các nàng đều chịu không nổi việc hầu hạ một ông già nên ly hôn à?”

Hòa Thượng lắc đầu, khoa tay múa chân một hồi:

“Tất cả đều chết rồi.”

Ta lập tức sửng sốt, một năm chết một người vợ ư?

Nói như vậy, những quỷ nữ mà Trình Tinh Hà nhìn thấy kia đều là những người vợ trước của ông cụ Triệu sao?

…

Lão già này bản lĩnh gì mà khắc chết nhiều người vợ vậy chứ?

Vừa rồi ta nhìn bộ dáng của ông cụ Triệu cũng không giống tướng khắc vợ mà? Bên trong quả nhiên còn có chuyện mờ ám khác.

Ta tiếp tục hỏi, những người vợ đó là ai, chết như thế nào?

Hòa Thượng thuộc như lòng bàn tay, giới thiệu cho ta, nói có y tá, có nữ sinh viên, còn có người mẫu trẻ, diễn viên trẻ, vũ công, tóm lại đều rất xinh đẹp, đáng tiếc đều mệnh ngắn, kiểu chết cũng gần như giống nhau, đều là bệnh chết.

Trình Tinh Hà mở rộng tầm mắt, vội hỏi:

“Đều là bệnh chết sao? Chuyện này thật hiếm lạ, vậy người nhà của những người vợ này nhìn thấy con gái chết mà không cần lời giải thích gì sao?”

Hòa Thượng bĩu môi:

“Muốn giải thích gì chứ, đều là xuất thân nghèo khó, chỉ cần cho tiền thì có thể nói gì nữa? Hơn nữa, kết quả khám nghiệm tử thi đều bình thường, đúng là vì bệnh mà chết, chỉ có thể tự trách con mình phúc bạc.”

Trình Tinh Hà chép miệng:

“Vậy cứ thế mà vẫn còn có người liên tục sẵn lòng gả con gái của mình cho ông già này ư? Đây không phải là biết rõ núi có hổ mà vẫn xông vào núi hổ sao?”

Hòa Thượng thở dài:

“Khỏi phải nói, trước kia ta cũng không hiểu, nhưng bây giờ ta đã hiểu - nghèo còn đáng sợ hơn cái chết. Đúng không anh bạn?”

Ta không nghe rõ lời nói của Hòa Thượng, chỉ đang suy nghĩ những người vợ kia không thể nào đều là vì bệnh mà chết.

Vì bệnh đến chết có thể xem như là chết thọ, các nàng lại có người nhà đốt giấy cho, hẳn là chiếu theo quy định của âm ty thì đã vui vẻ đầu thai từ lâu rồi, tại sao còn lưu luyến ở nơi này không đi?

Dù sao bây giờ vọng khí của ta cũng có thể nhiều hơn mấy lần cơ hội, ta nhìn kỹ, quả nhiên thấy nơi này hiện lên một ít hắc khí nhàn nhạt như có như không.

Người không oán sẽ không sinh ra sát khí, các nàng chết cũng không cam lòng.

Nhưng các nàng lại không có làm loạn giống như Trương Lượng, có phải chứng tỏ oán khí của Trương Lượng sâu nặng là vì chết còn thảm hơn các nàng?

Ta lập tức hỏi Hòa Thượng:

“Vậy bà Triệu hiện giờ cưới từ lúc nào vậy?”

Hòa Thượng trả lời, nói là năm ngoái bày rượu mừng, hình như cũng gần một năm rồi. Nhưng bà Triệu này cũng không phải người hiền lành gì, chưa chắc sẽ chết.

Trước đó Hòa Thượng đã từng nói với, người phụ nữ này rất nổi tiếng, ta lại hỏi hắn có ý gì?

Chương 107 - Đau Đầu

Chương 107: Đau Đầu

Hòa Thượng lại nói cho ta biết, nói là bà Triệu này vốn cũng là một thiên kim nhà giàu, nhưng gia cảnh sa sút, tình cảnh cũng gần như giống hắn khoảng thời gian trước, nhưng nàng là mỹ nữ, đương nhiên sẽ không giống như Hòa Thượng đến tiền tiêu vặt cũng phải đi vay mượn, mà là xông vào xã hội thượng lưu, bày ra bộ dáng lẳng lơ lượn qua lượn lại trước mặt những người đàn ông có tiền.

Nàng vừa xinh đẹp lại có sức hấp dẫn, càng vì xuất thân tốt và có thủ đoạn mà phụ nữ bình thường không có, làm những người có tiền mê mẩn đến không buông được, bao nhiêu người vì tranh giành tình cảm của nàng mà thậm chí còn tranh đấu trên thương trường, chỉ vì một cô gái xinh đẹp.

Chỉ đáng tiếc, họ tốn không ít tiền nhưng không có một ai có thể thật sự chiếm được lợi, đàn ông mà, càng không chiếm được lại càng muốn có được, càng chết mê chết mệt nàng hơn, thậm chí còn có người tự sát vì nàng.

Vợ của những người đàn ông kia tức nghiến răng nghiến lợi, nhưng nữ thần người ta lại không dây dưa gì với người đàn ông của mình, nên chỉ gọi nàng là Đắc Kỷ - hồ ly tinh bên trong vương giả.

Những người đàn ông vừa nghe đến danh hiệu này, Đát Kỷ lập tức trở thành biệt danh của nàng.

Cuối cùng, trận đấu này vẫn là ông già hói đầu ông cụ Triệu giành được thắng lợi, ôm được người đẹp về - tất cả mọi người đều không nghĩ hiểu, tại sao nàng lại muốn gả cho một kẻ hủy diệt vợ như vậy, không phải là đâm vào chỗ chết sao?

Nhưng tình cảm của hai vợ chồng người ta đặc biệt tốt, quả thực làm người ngoài ngưỡng mộ chết.

Hòa Thượng lập tức tổng kết lại, nói một vạn năm khắc vợ ma, một Đắc Kỷ xinh đẹp độc ác, hai người này tụ tập cùng một chỗ, mặc dù ngoài dự liệu của mọi người nhưng cũng có thể đúng lúc trời đất tạo nên – cái nồi xứng với cái nắp, vừa lúc đỡ đi gây họa cho người khác.

Nói đến đây, hắn lại hỏi:

“Anh bạn. Không phải ngươi tới điều tra chuyện của Trương Lượng sao? Hỏi những chuyện này làm gì? Cũng không hề liên quan. Ta khuyên ngươi nên nhanh chóng làm chuyện chính đi, để cho tên họ Hàn kia cướp tiên cơ, chẳng phải rất mất mặt sao.”

Cái kia Hà Kỳ Chính nghe vậy, cũng ho khan một tiếng rồi hỏi bọn ta có muốn đi vào bên trong không?

Lúc này, một giọng nói nũng nịu vang lên phía sau bọn ta:

“Đại sư, ngài nhìn ra được gì chưa?”

Là bà Triệu phong thái như cây dương liễu đi tới.

Ta nói qua loa vài câu lấy lệ:

“Vẫn phải cẩn thận xem thử, nhưng ta có một thỉnh cầu hơi to gan, không biết có tiện để cho ta vào phòng ngủ của ngươi và ông cụ Triệu xem thử không?”

Nếu nhớ không lầm, Trương Lượng đã bị bắn chết trong phòng ngủ của nàng, mà oan hồn cũng xuất hiện trong phòng ngủ.

Nói xong lời này, dư quang khóe mắt ta lại nhìn ra Hà Kỳ

Chính hơi căng thẳng, đúng rồi, Trương Lượng chắc là hắn và đồng nghiệp cùng nhau đánh chết.

Bà Triệu hết sức rộng rãi:

“Đương nhiên có thể, vất vả cho đại sư rồi - đúng lúc ta không thoải mái, muốn trở về nghỉ ngơi.”

Ta gật đầu, thuận miệng nói:

“Phu nhân đau đầu sao? Bạc hà và hoa cúc trắng chắc sẽ có tác dụng đấy.”

Phu nhân không khỏi sửng sốt:

“Làm sao ngươi biết ta bị đau đầu?”

Trụ giết mẹ gây hại cho bà chủ, chắc chắn sẽ hại bà chủ đau đầu.

Bà Triệu rất ngạc nhiên mừng rỡ, một tay như dây leo quấn lấy cánh tay ta:

“Chỉ biết đại sư nổi tiếng về mặt phong thủy, không ngờ trong y học cũng có trình độ cao như vậy, nếu thuận tiện thì có thể xem một chút cho ta không? Người ta đã bị bệnh đau đầu quấy nhiễu trong một thời gian dài rồi!”

Góc độ của nàng chọn rất tốt, người ngoài chỉ nhìn thấy nàng kích động xin ta xem bệnh giúp, ta lại cảm thấy móng tay của nàng lén lút, nhẹ nhàng cà vào bên trong cánh tay ta.

Sức lực kia giống như móng vuốt mèo làm nũng, cạ người ta đến ngứa ngáy.

Danh hiệu Đắc Kỷ, quả thực là danh bất hư truyền.

Ta bình tĩnh rút cánh tay ra, nói ra khiến ngươi chê người rồi, ta chẳng qua cũng chỉ biết một chút về phương diện y học thôi, chuyên nghiệp còn phải tìm bác sĩ, ta biết một giáo sư y thuật rất cao, hôm nào sẽ giới thiệu cho ngươi.

Tay bà Triệu rơi xuống khoảng trống, cặp mắt đào hoa tuyệt đẹp thoáng qua vẻ giật mình - giống như đang ám chỉ đây là lần đầu tiên nàng bị thất bại. Nhưng hình như cũng chính vì lần đầu tiên thất bại, mặt mày nàng khẽ thay đổi, hiển nhiên đã nảy sinh hứng thú với ta.

Phụ nữ cũng giống như đàn ông, càng không chiếm được thứ gì đó thì càng muốn có. Đối với nàng, ta giống như một thách thức vậy.

Nàng thật sự quá để mắt đến ta.

Đây không phải là ta có ý chí kiên định, ngồi mà trong lòng không loạn, nếu không ngón trỏ phải của ta sẽ đau nhức dữ dội, bắt đầu "hụt khí", khiến cho ta căn bản không dám tới gần nàng, ta cũng phải đối phó với thái độ sáng nắng chiều mưa của nàng!

Chương 108 - Tiện Nhân

Chương 108: Tiện Nhân

Tiếp theo, bà Triệu lại nhìn về phía Hòa Thượng, hé miệng cười:

“Tiểu Hòa tổng, vừa rồi mọi người tìm ngươi nhưng không thấy đâu, không ngờ ngươi ở đây trốn rượu, họ đang bàn bạc xem đợi ngươi trở về sẽ phạt ba ly rượu đấy! Ta đặc biệt đến để thông báo cho ngươi, ngươi cảm ơn ta thế nào đây?”

Lời này nghe không có gì, nhưng từ trong miệng bà Triệu nói ra lại giống như đang quyến rũ người khác, nếu là người đàn ông khác chỉ e cũng là tim đập chân run.

Nhưng Hòa Thượng không có tâm tư ở phương diện này, chỉ nhớ tới việc mua bán vật liệu xây dựng của mình, vội nói lời cảm ơn với bà Triệu và chạy về.

Bà Triệu đến gần ta, nói như thổi khí vào tai ta:

“Thật ra thì ta chỉ sợ nhiều người sẽ ảnh hưởng đến việc xem phong thủy của đại sư.”

Lời này có ý khiêu khích, chỉ kẻ ngốc mới nghe không ra.

Ta liếc mắt, thoáng nhìn thấy Hà Kỳ Chính đang đứng phía sau cắn chặt răng, ánh mắt lạnh xuống, giống như vừa hâm mộ vừa ghen tỵ với ta, nhưng lại không dám nói gì.

Đến phòng ngủ của phu nhân, Trình Tinh Hà thấy trên bàn bày một hộp sôcôla Thụy Sĩ, hắn sốt ruột đi vào còn hơn ta, mà bà Triệu ho khan, nhìn ta và nói:

“Đại sư, dù sao cũng là phòng ngủ của ta, những người không liên quan kia có phải nên...”

Trình Tinh Hà làm cũng không nghĩ tới mình thành “người không liên quan”, tức giận đến giậm chân, ta vừa nghĩ, lập tức nháy mắt với Trình Tinh Hà, ra hiệu cho hắn ở bên ngoài thăm dò, nhìn xem có phát hiện gì không.

Mặc dù trong lòng Trình Tinh Hà rất không phục, nhưng cũng đành phải ngồi xổm ở bên ngoài chờ, tức giận nhét một miếng nho khô lấy trong bữa tiệc vào miệng, giống như chuột đồng.

Ở đằng sau, Hà Kỳ Chính càng cắn chặt răng, nhưng với thân phận ở đây hắn lại không dám hé răng, giống như Trình Tinh Hà canh giữ ở ngoài cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm ta càng ngày càng âm trầm.

Vừa vào cửa, còn chưa đợi ta nhìn kỹ, bà Triệu đã “Ôi chao” một tiếng, lập tức tựa vào trong ngực ta:

“Thật khó chịu...Ta đứng không vững, trời đất quay cuồng, có phải con quỷ kia lại đi ra không, ta rất sợ...”

Trong lòng ta lúc ấy hơi hồi hộp, trời ạ, nếu Tiêu Tương biết có nổi điên không đây?

Đánh người bị hại đến chết thì làm sao ta có thể đứng vững trong ngành nữa?

Nhưng ta đợi nửa phút, cũng không thấy Tiêu Tương ra tay.

Nói cũng kỳ quái, lúc trước bác gái Liên Hoa mới xách cổ áo ta mà bác gái ấy đã bị Tiêu Tương ném ra ngoài, nhưng bà Triệu ngã vào lòng ta thì Tiêu Tương cũng không có phản ứng gì, chẳng lẽ nàng cũng xem người ta xuống đĩa?

Mà hương thơm trên người bà Triệu đánh úp lại, thật sự là hương thơm nồng nàn ngập tràn cõi lòng.

Ngón trỏ lại đau nhức, đau đến nỗi ta lập tức tỉnh táo lại, vội tránh người đi:

“Bà Triệu lá gan thật lớn, bình thường căn phòng có người chết sẽ không ai dám ở cả.”

Bà Triệu không ngờ ta có thể khống chế được, may mà không ngã xuống đất, miễn cưỡng đứng ngay ngắn, ánh mắt nhìn chằm chằm ta vô cùng phức tạp, lúc này mới nói:

“Không làm chuyện trái lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa, chuyện này ta không thẹn với lòng mình, vì sao phải sợ.”

Lời nói rất thẳng thắn.

Ta vừa muốn xem phong thủy trong phòng, bà Triệu bỗng nhiên bắt lấy ta, nói:

“Đại sư, ta thấy ngài là người tốt, ta mới muốn cầu xin ngươi giúp đỡ...Thật ra, có người muốn hại ta!”

“Ta biết.”

Ta vội nói:

“Ta đang tìm Trương Lượng kia...”

“Không phải Trương Lượng!”

Bà Triệu cắn răng:

“Người muốn hại ta là...”

Đúng lúc này, Thất Tinh Long Tuyền bỗng nhiên rung động, cùng lúc đó, bên ngoài vang lên âm thanh đập vỡ thủy tinh, là Trình Tinh Hà gọi:

"Trương Lượng đi ra rồi!"

Bà Triệu vừa nghe vậy, lại giở giọng hờn dỗi ngã vào trong ngực ta, ta cũng không muốn để ngón trỏ của Tiêu Tương chịu tội vô ích, chuyển tay lập tức đẩy cơ thể giống như sợi mì của bà Triệu lên giường, chạy ra ngoài:

"Ở đâu vậy?"

Trình Tinh Hà chỉ vào cửa sổ, bình thản nói:

"Vẫn luôn ở phía sau cánh cửa thủy tinh nhìn hai người các ngươi đấy, tròng mắt sắp trừng ra ngoài rồi, còn liên tục mắng chửi."

"Nói cái gì?"

"Trương Lượng nói, tiện nhân này quá ác độc, hắn bị nàng hãm hại, nuốt không trôi món nợ này, cho dù tan thành mây khói cũng phải giải oan cho mình."

Trình Tinh Hà nói:

"Hắn còn nói, ai dám giúp con tiện nhân kia đều phải chết."

Cái chết của Trương Lượng này quả nhiên rất kỳ lạ - bị người ta hại chết, hoặc là có thù, hoặc là diệt khẩu.

Trong lòng ta lập tức hiểu rõ, chẳng lẽ, Trương Lượng này đã phát hiện bí mật gì đó đủ để hắn bị diệt khẩu?

Ta lập tức bảo Trình Tinh Hà hỏi thử, rốt cuộc là oan tình gì?

Trình Tinh Hà lẩm bẩm vài câu quỷ, nhưng còn chưa nói xong, ta bỗng nhiên cảm giác được một luồng nhuệ khí nhào tới, ta lập tức ôm lấy Trình Tinh Hà nhào sang một bên, luồng nhuệ khí lạnh lẽo kia lướt qua sau lưng ta, trực tiếp bổ tới vị trí Trình Tinh Hà đang nói chuyện với Trương Lượng, "Choang" một tiếng, kính cửa sổ khắc hoa Tô Châu toàn bộ vỡ vụn!

Chương 109 - Thất Tinh Long Tuyền

Chương 109: Thất Tinh Long Tuyền

Trình Tinh Hà chưa hoàn hồn, luôn miệng hỏi tình huống gì thế, ta quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Hàn Đống Lương, trong tay cầm một cái roi rất to, một roi vừa rồi chính là do hắn quất ra.

Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm cái roi kia, ánh mắt thoáng cái sáng lên:

“Không hổ là Huyền giai - tiểu ca, đó là cản sơn tiên!”

Trời ạ, thật hay giả?

Trong truyền thuyết, cản sơn tiên là bảo vật gia truyền của Lão Quân, có thể cầm đại sơn chạy tới bên kia, trừ tà đuổi ác, đương nhiên càng không cần phải nói.

Hắn là không thể nào lấy được đồ vật từ trong tay của Lão Quân gia, nhưng đủ tư cách gọi cái này là pháp khí, cũng không thể nào là người hiện lành gì.

Hàn Đống Lương lạnh lùng cười:

“Chỉ bằng các ngươi, còn biết cản sơn tiên? Xem ra ta thực sự đánh giá thấp các ngươi rồi.”

Ngươi không phải là đánh giá thấp, mà là mắt chó của ngươi coi thường người khác.

Trên cản sơn tiên đó quấn sát khí nồng đậm - ta lấy làm kinh hãi, là hồng sát khí!

Loại hồng sát khí này là pháp khí tru diệt chín trăm chín mươi chín cái tà ma mới có thể tích góp được, đánh vào tà vật một cái thì tà vật lập tức tan thành mây khói!

Hắn là muốn trực tiếp đánh Trương Lượng hồn phi phách tán!

Ta lập tức hỏi Trình Tinh Hà:

“Trương Lượng đâu!”

Trình Tinh Hà nhìn trái phải, lập tức nói:

“Trên nóc nhà đấy!”

Hàn Đống Lương hiển nhiên cũng phát hiện tung tích của Trương Lượng, vội dùng cản sơn tiên quất lên nóc nhà:

“Nhóc con, diệt được tà vật kia, trận tỷ thí này, coi như ta thắng rồi.”

…

Đòn đánh lén sau lưng vừa rồi suýt khiến Trình Tinh Hà gặp chuyện, xuống tay tàn nhẫn như vậy còn để cho ngươi thắng thì ta ăn cơm phí lương thực rồi?

Một tay ta chống trên mặt đất đứng lên, “Sặc” một tiếng, Thất Tinh Long Tuyền rra khỏi vỏ, lập tức chắn cản sơn tiên trước mặt.

Thật ra Hàn Đống Lương nhìn ra được ta cũng mang theo pháp khí, nhưng không thèm quan tâm, mãi đến khi thấy lưỡi dao sắc bén như Thất Tinh Long Tuyền thu thủy, hắn mới mở to hai mắt:

“Thất Tinh Long Tuyền…”

Ngươi thật đúng là biết hàng.

Hàn Đống Lương phản ứng lại, lập tức muốn quất cản sơn tiên lên nóc nóc nhà trước một bước, ta lại dùng vọng khí nhìn ra được sát khí của Trương Lượng chợt lóe lên trên nóc nhà, lần nữa chắn cản sơn tiên trước mặt.

"Ầm" một tiếng, cản sơn tiên và Thất Tinh Long Tuyền đụng vào nhau, Hàn Đống Lương kinh sợ, lúc này mới muốn thu hồi cản sơn tiên.

Nhưng đã quá muộn, cản sơn tiên giữa không trung giống như cái đuôi chuột đã dứt khoát đứt thành hai đoạn.

Hàn Đống Lương vừa nhìn, tay cũng run lên, lúc ấy rống giận:

"Đây chính là vật sư phụ ta truyền cho ta..."

"Mẹ kiếp..."

Trình Tinh Hà cũng từ trên mặt đất bò dậy, vừa phủi đất trên người mình vừa nói:

"Tiểu ca, ngươi xuống tay tàn nhẫn thế, hồng sát khí quấn trên cản sơn tiên, trên đời này không quá mười cái! Có lẽ chính là bảo vật trấn sơn của Chính Nhất Đạo họ đấy."

Mặc dù mặt ngoài ta rất bình tĩnh, nhưng ta có thể làm gì đây, ta cũng rất tuyệt vọng nha!

Sát khí của Thất Tinh Long Tuyền cũng không phải một Hoàng giai tam phẩm như ta có thể thu phóng tự nhiên.

Hàn Đống Lương nhìn ta giống như kẻ thù giết cha:

"Lý Bắc Đẩu, ngươi và Chính Nhất Đạo bọn ta không đội trời chung!"

Ngươi vung roi đánh chết người khác, là ngươi tự làm tự chịu.

“Bốp…bốp...”

Lúc này, xung quanh lại vang lên một trận vỗ tay.

“Thật không hổ là Lý đại sư nha, thân thủ rất dứt khoát lưu loát, có thể nói là giết người không còn chút sức tránh trả nào!”

“Đúng vậy, Hàn tiên sinh đã già rồi, nhưng vẫn không chịu nhận mình già.”

“Lần này cũng biết trọng lượng của mình rồi thì nên nhường thế giới cho người trẻ tuổi đi.”

Hòa Thượng đắc ý nhất:

“Đương nhiên rồi, đây chính là người anh em của ta, các ngươi mở mắt đi! Chuyên trị tất cả các loại không phục!”

Hàn Đống Lương vốn định so tài một trận để lấy lại vị thế của mình, ngược lại bị người ta chê cười, hơn nữa còn tiền mất tật mang, cản sơn tiên còn bị ta làm đứt, hắn gắt gao nhìn chằm chằm ta, ánh mắt đầy thù hận giống như là có thể chọc thành mấy lỗ thủng trên người ta.

Ông cụ Triệu cũng vô cùng tán thưởng:

“Trận đấu này rất đặc sắc! Lý đại sư, thứ quấn lấy vợ ta đã bị tiêu diệt rồi chứ?”

Ta còn chưa kịp mở miệng, Hàn Đống Lương đã lớn tiếng nói:

“Ông cụ Triệu, ta đã nói cho ngươi biết trước rồi, Lý Bắc Đẩu này là một kẻ lừa đảo, vừa rồi nếu không phải hắn cản trở ta, ta đã giải quyết xong tên tà ma kia rồi, ta khuyên ngươi nên điều tra thật kỹ, có phải kẻ thù của ngươi mời hắn tới hại ngươi hay không?”

“Ta khuyên ngươi đừng như chó đến đường cùng lại quay ra cắn người, nói chuyện phải nói chứng cớ!”

Ta ngay lập tức nói:

“Ai thấy?”

Ngoại trừ Trình Tinh Hà, đương nhiên không ai thấy.

“Ngươi...”

Hàn Đống Lương từ khi xuất đạo tới nay có thể nói là luôn thuận buồm xuôi gió, được người khác tôn trọng, chưa từng gặp phải một kẻ tài giỏi như ta, môi tức giận đến run rẩy, cũng không nói được gì, giậm chân một cái:

“Vậy ta sẽ gọi tà ma kia tới cho các ngươi xem!”

Chương 110 - Ăn Nói Bừa Bãi

Chương 110: Ăn Nói Bừa Bãi

Nói xong, hắn quay đầu lại nhìn về phía bà Triệu:

“Mời bà Triệu cho ta mượn vài sợi tóc, vài giọt máu, rồi nói ngày sinh thần bát tự cho ta biết!”

Trình Tinh Hà lập tức nói:

“Hắn là muốn dùng thế thân pháp.”

Cái gọi là thế thân pháp, chính là người bị hại giao ra mấy thứ này, rồi đem những thứ này đặt ở trên tiểu nhân gỗ đào, vậy thì tà ma sẽ nhìn ra người mình muốn tìm chính là tiểu nhân gỗ đào, Trương Lượng muốn quấn lấy bà Triệu nên hắn dùng cái này để dẫn dụ Trương Lượng.

Bà Triệu vẫn chưa bình tĩnh lại, vừa muốn đồng ý, ta lại ho khan một tiếng:

“Tóc, máu, còn có sinh nhật bát tự cũng không phải thứ có thể tùy tiện giao ra, châm tiểu nhân không phải cũng cần mấy thứ này sao? Một khi giao ra mấy thứ này, chẳng khác nào giao mạng mình vào tay người khác, dù sao, những tiên sinh đàng hoàng như bọn ta sẽ không tùy tiện đòi người bị hại những thứ này.”

Bà Triệu vừa nghe vậy, lập tức sợ hãi, làm sao còn dám giao nữa.

Hàn Đống Lương tức giận đến gân xanh nổi lên:

“Ngươi...ngươi ăn nói bừa bãi!”

“Ta ăn nói bừa bãi lúc nào chứ?”

Ta xua tay và nói:

“Dù sao ta cũng không cần ám chiêu, quang minh lỗi lạc, dựa vào bản lĩnh để kiếm cơm.”

Nói xong, ta lại nháy mắt với Trình Tinh Hà, để cho Trình Tinh Hà dẫn ta đi tìm Trương Lượng.

Hàn Đống Lương đoán chừng có một vạn câu muốn mắng ta, nhưng thật sự không biết câu nào là hả giận nhất, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi trừng mắt, ta không đợi hắn mắng đã đi ngay lập tức.

Trình Tinh Hà coi như đáng tin, vừa rồi đã nhớ kỹ đường chạy trốn của Trương Lượng, dẫn ta đến sau hoa viên:

“Chắc là ở gần đây thôi, nhưngg hắn bị ảnh hưởng bởi sát khí hồng của cản sơn tiên, mặc dù không bị tan thành mây khói, nhưng chắc chắn nguyên khí cũng bị tổn thương rất nặng.”

Ta lại đứng ở vùng lân cận, tìm tung tích sát khí, lại thấy một chùm chuối tố nữ.

Chuối tố nữ thuộc âm, ở nông thôn vẫn có truyền thuyết kể là chuối tỗ nữ sẽ biến thành người đẹp và xuất hiện để dụ người ta hấp thụ dương khí, nhưng thật ra là vì chuối tố nữ có thể nuôi dưỡng âm khí, cô hồn dã quỷ rất thích trốn ở bên trong mà thôi.

Gần đây không có chỗ nào ẩn núp tốt hơn, ta lập tức ngồi xổm trước mặt chùm chuối tố nữ và nói:

“Trương Lượng, ta là tới giúp ngươi, ngươi cũng không ngốc, có thể nhìn ra đúng không?”

Vừa rồi nếu không nhờ có ta thì hắn đã bị cản sơn tiên đánh tan thành tro bụi từ lâu rồi.

Trình Tinh Hà lắc đầu, ý là không có ai lên tiếng.

Ta lại bảo Trình Tinh Hà truyền đạt giúp ta:

“Ta cũng biết ngươi chết oan...Ngươi vì thấy bà Triệu và Hà Kỳ Chính gian díu với nhau nên mới bị giết người diệt khẩu đúng không?”

Chùm chuối tố nữ ngay tức thì khẽ run rẩy.

Trình Tinh Hà vội nói:

“Hắn hỏi làm sao ngươi biết?”

Đơn giản, ta chưa vào cửa đã nhìn ra manh mối, một cái hố ngoài cửa lớn chứng tỏ gia môn bất chính, bà chủ ngoại tình.

Càng đừng nói đến tướng mạo của bà Triệu – lông mày yến xuân nghiêng, thân hình mềm mại, mắt thiên tâm gợn sóng, phòng ngủ cũng thật là lớn, chứng tỏ có một nhu cầu nào đó rất dồi dào, có thể nói một ngày rời khỏi đàn ông thì không sống nổi, bà Triệu có điều dưỡng tốt đến đâu, cũng không thể nào thỏa mãn nàng.

Theo lời người giúp việc nói, Trương Lượng là một chàng trai khỏe mạnh, nếu thật sự có lòng với nàng, cô sẽ từ chối sao?

Hơn nữa từ phong thủy của căn phòng ngủ này càng xác định, khôn phương bắn cung, phụ nữ không đứng đắn, sớm muộn gì cũng bại gia phong, nếu là gia phong, chứng tỏ Tây Môn Khánh vẫn là cỏ gần hang.

Còn Hà Kỳ Chính thì sao? Gian môn tăng tà đỏ, quan hệ nam nữ không đứng đắn, là có quan hệ với phụ nữ có chồng, lông mày gãy và có một vết lõm, là làm chuyện có lỗi với chủ nhân.

Chẳng trách lại ra tay độc ác với Trương Lượng kia, thật đúng là bảo vệ chủ đến nóng ruột.

Vừa dứt lời, trong chuỗi tố nữ lại truyền đến âm thanh xào xạc, gió thảm mưa sầu, giống như có người đang khóc.

Trình Tinh Hà nghiêng tai lắng nghe, nghe xong vỗ đùi:

“Ta coi như đã biết hắn vì sao có thể hóa thành hắc ác quỷ, hắn đúng là quá oan uổng!”

Thì ra, Trương Lượng đúng là một chàng trai đẹp trai, vốn đã từng làm lính đánh thuê cùng với Hà Kỳ Chính, sau đó lại cùng nhau đến đây làm vệ sĩ, là một đôi bạn thân sống chết có nhau.

Kết quả sau khi tới nơi này, bà Triệu lại nhìn trúng Trương Lượng, hơn nữa Trương Lượng bình thường thích trêu hoa ghẹo nguyệt, bà Triệu lại muốn cùng Trương Lượng làm chuyện đó, nhưng mặc dù bình thường Trương Lượng phóng đãng, nhưng lại rất chính trực, kiên quyết không qua lại bất chính với phụ nữ đã có gia đình, còn duy trì khoảng cách với bà Triệu.

Bà Triệu rất tức giận nhưng cũng không có cách nào có được hắn, suy nghĩ lại chuyển qua người khác, không có cá thì tôm cũng được, lại đi dụ dỗ Hà Kỳ Chính.

Chương 111 - Không Phải Ngoại Tình

Chương 111: Không Phải Ngoại Tình

Nếu không tại sao Trương Lượng lại xui xẻo thế, có một hôm Trương Lượng trở về sớm thì chứng kiến bà Triệu và Hà Kỳ Chính đang lăn lộn cùng một chỗ.

Trương Lượng làm bộ không phát hiện, xoay người rời đi, trở về khuyên Hà Kỳ Chính, nói loại phụ nữ này không phải người chúng ta có thể chọc vào.

Nhưng Hà Kỳ Chính không nghe lọt tai những gì hắn nói, công việc này lại thoải mái, lại có thể ngủ với một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, làm hoàng đế cũng không được như thế, làm sao có thể buông tay, còn cho rằng Trương Lượng ghen tị với mình.

Vì thế Hà Kỳ Chính xoay mặt lại nói những lời này cho bà Triệu biết.

Bà Triệu quyết định nhanh chóng, nói người này không thể giữ lại được nữa, bất luận thế nào cũng phải nghĩ cách giải quyết hắn, hắn có thể nói cho ông cụ Triệu biết bất cứ lúc nào, với tính tình của ông cụ Triệu, hai người họ cũng đừng hòng sống yên ổn.

Bà Triệu còn nói cho Hà Kỳ Chính biết, nói những phu nhân lúc trước chết kia đều là bởi vì không chịu được sự cô đơn nên mới bị ông già đó phát hiện, mộ phần bây giờ cũng để cỏ mọc cao mấy thước.

Điều này làm cho Hà Kỳ Chính bị dọa quá mức, quên hết tình nghĩa anh em gì đó, lập tức hỏi bà Triệu giải quyết như thế nào?

Bà Triệu cười, nói ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Những chuyện còn lại chỉ có chúng ta biết.

Trương Lượng cứ như vậy vô tội chết thảm, còn mang trên lưng tiếng xấu, bị người trong nhà phỉ nhổ, thật sự rất giống Triệu Hâm Lợi, nhưng bản thân Triệu Hâm Lợi cũng làm chuyện trái lương tâm, nhưng Trương Lượng thì sao?

Cho nên, oán khí của Trương Lượng căn bản không đè nén được, muốn trả thù bà Triệu cho bằng được.

Hơn nữa, khi còn sống, Trương Lượng cũng làm công việc giết người như ngóe, sát khí đương nhiên rất lớn, rất nhanh đã dưỡng thành hắc ác quỷ.

Nghe xong, trong lòng Trình Tinh Hà cũng tràn đầy căm phẫn, lại hỏi Trương Lượng, tại sao không nhập vào người bà Triệu để nói ra hết nỗi oan ức của mình?

Lúc ấy, Triệu Hâm Lợi đã muốn làm như vậy, nhưng oán khí của hắn không đủ, chịu không nổi dương khí, chỉ có thể đợi đến khi sắp hồn phi phách tán mới nói ra được chút oan uổng của mình.

Nhưng Trương Lượng thì khác, đẳng cấp của hắc ác quỷ cũng đủ để cho hắn cướp lấy thân thể của bà Triệu, làm cho bà Triệu trúng tà.

Trương Lượng nói cho bọn ta biết, ngay từ đầu hắn đã muốn làm vậy để bà Triệu nói ra sự thật, nhưng trên người bà Triệu có thứ gì đó, hắn căn bản không thể nào tới gần, chỉ có thể xuất hiện ở sau lưng bà Triệu, dần dần phá hủy nàng.

Đây cũng không phải kết cục mà Trương Lượng mong muốn, hắn cũng giống như Triệu Hâm Lợi, càng hy vọng oan ức của mình được Chiêu Tuyết.

Ta nghe mà buồn bực, đồ vật trên người bà Triệu? Cái gì vậy? Ta và Trình Tinh Hà đều không nhìn ra!

Lúc này ta bỗng nhiên nhớ tới, bà Triệu đã từng nói, nói có người muốn hại nàng, nhưng người kia không phải Trương Lượng.

Vậy người nàng nói có thể nói ai?

"Tiểu ca."

Lúc này, Trình Tinh Hà bỗng nhiên kéo ta:

"Mấy mỹ nữ kia nói có oan uổng."

"Hả? Oan uổng như thế nào?"

Dựa theo lời kể lại của Trương lượng, những người vợ cũ này đều là bởi vì ngoại tình mà bị ông cụ Triệu giải quyết sao?

Trước cửa nhà có cái loại hố này, lại có trụ giết mẹ, cũng chỉ có thể trách những người vợ này xui xẻo.

"Các nàng nói, Trương Lượng nói không đúng."

Trình Tinh Hà nói cho ta biết:

"Các nàng không có ngoại tình, mà là bị ông cụ Triệu hại chết, xuất phát từ nguyên nhân khác."

Vì một lý do khác? Một ông già bỏ ra một số tiền lớn cưới được một cô gái xinh đẹp, vì sao lại muốn hại chết các nàng?

"A..."

Đúng lúc đó, phía sau hoa viên bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, lỗ tai ta rất linh hoạt, nghe được là giọng của bà Triệu.

Mẹ kiếp, có chuyện gì vậy?

…

Sau đó, ta nghe thấy Hòa Thượng hét lên:

“Người anh em, ngươi mau đến đây, có chuyện lớn rồi!”

Ta đành phải chạy tới, trong lòng tự nhủ bà Triệu lại làm trò gì đây? Kết quả vừa nhìn, lại hít một hơi khí lạnh, người xảy ra chuyện vậy mà không phải bà Triệu mà là ông cụ Triệu.

Chỉ thấy ông cụ Triệu nằm trên mặt đất, cả người co giật, còn xùi bọt bép, mặt tím tái, bác sĩ gia đình đang hoảng hốt điều trị cho hắn nhưng vô dụng.

Khách mời xung quanh vội vàng hỏi bác sĩ đã xảy ra chuyện gì vậy? Bác sĩ kia đổ mồ hôi, nói đây là bệnh kinh niên của ông cụ Triệu, đã lâu rồi không tái phát nhưng không biết hôm nay làm sao lại vậy.

Ta tinh mắt đã nhìn thấy bảo thọ cung của ông cụ Triệu quấn đầy hắc tuyến, ta suy nghĩ rồi lập tức đẩy bác sĩ ra, tự mình vận hành khí, đánh vào đốt sống của hắn. Dương khí của ông cụ Triệu không đủ, lần này có thể xua đuổi sát khí bảo thọ cung, miễn cưỡng có thể kéo dài mạng sống.

Chương 112 - Thọ Hạn Đã Đến

Chương 112: Thọ Hạn Đã Đến

Bác sĩ kia bị ta đẩy ra, thấy ta đánh bừa vào ông cụ Triệu, sốt ruột mắng ta là thần côn lừa gạt phương diện phong thủy cũng thôi đi, tại sao ngay cả mạng người cũng dám đùa giỡn chứ, nhưng lời còn chưa dứt, ông cụ Triệu nghiêng đầu, phun ra không ít nước bọt, ho khan một tiếng rồi tỉnh lại.

Bác sĩ kia trừng to mắt, giống như là không tin sự thật trước mắt, khách mời xung quanh đều sửng sốt, Hòa Thượng là người đầu tiên vỗ tay, những khách mời còn lại như vừa mới tỉnh mộng, cũng đều vỗ tay theo:

“Lý đại sư này thật sự là nhân tài xuất chúng, không chỉ là một đại sư mà còn là một thần y!”

“Đúng vậy, tinh thông âm dương, thật sự là nhân tài hiếm có!”

Ông cụ Triệu mới tỉnh nên ánh mắt mê mang, nghe được lời của các khách mời nói, mới thoáng mở to hai mắt:

“Ta...Ta bị bệnh à?”

Hòa Thượng lập tức nói lại chuyện vừa rồi một lượt, còn dương dương đắc ý trừng mắt bảo ông cụ Triệu cảm ơn ta, không nghĩ tới, lúc ấy ông cụ Triệu lại bày ra vẻ mặt sợ hãi, hét lớn:

“Không thể nào! Ta không thể nào mắc bệnh!”

Lần này lại làm cho khách mời ở đây không rõ tình huống, con người ăn đủ loại ngũ cốc hoa màu, tạu sao có người không sinh bệnh được, cần gì phải bất ngờ như thế?

Mà ông cụ Triệu sờ lên nước bọt của mình, cả người run rẩy, lẩm bẩm:

“Không đúng...Không đúng...”

Mọi người đều ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, xì xào bán tán nói ông cụ Triệu cho dù không chịu nhận mình già, nhưng biểu hiện này cũng có chút quỷ dị.

Mà ta không nhìn ông cụ Triệu lại nhìn về phía bà Triệu.

Bà Triệu ngoài mặt thì đang chăm sóc ông cụ Triệu, đôi môi đỏ mọng lại nở nụ cười gian xảo không để người khác phát hiện.

Lúc này Hàn Đống Lương cũng tới, vừa thấy ta chiếm lấy tiên cơ lần nữa nên ló mặt ra, không cam lòng yếu thế chen tới, muốn xem tướng cho ông cụ Triệu, kết quả hắn tập trung nhìn, lập tức trợn to hai mắt, khó có thể tin nói:

“Không thể nào...”

Ông cụ Triệu lăn lộn nhiều năm trên thương trường như vậy, cũng là người rất tinh ranh, đương nhiên cũng nhìn ra biểu hiện khác thường của Hàn Đống Lương, lập tức bắt lấy Hàn Đống Lương, hỏi thọ tướng của mình có phải xảy ra vấn đề hay không?

Hàn Đống Lương tốt xấu gì cũng là một Huyền giai, làm sao có thể nhìn không ra chuyện đơn giản như vậy, nhưng lời này liên quan đến sống chết, khó mà nói ra miệng, không phải là nói tiệc mừng thọ của người ta xui xẻo sao?

Ta không để ý nhiều như vậy, trực tiếp nói cho ông cụ Triệu:

“Thọ hạn của ngươi đã đến.”

Lời này vừa ra khỏi miệng, mọi người ồ lên.

Ông cụ Triệu hiển nhiên là sợ cái gì thì cái đó tới, túm lấy ta gào thét lên:

“Không thể nào...Không đời nào! Ít nhất ta còn một năm tuổi thọ nữa mà!”

Không ai có thể đoán trước tuổi thọ của mình, bộ dáng chắc chắn của ông cụ Triệu khiến mọi người ở đây càng thêm bất ngờ, thậm chí còn có người nghi ngờ ông cụ Triệu có phải vì bệnh mà đầu óc mơ hồ rồi không

Ta trả lời:

“Giới hạn tuổi thọ của ngươi không phải là ngày hôm nay - nếu không nhầm, là bảy năm trước đây, đáng lẽ ra ngươi phải chết rồi.”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Hòa Thượng nghe không nổi nữa, lập tức thấp giọng nói:

“Người anh em, ngươi đừng nói lung tung, trường hợp này...”

Ta nhìn ông cụ Triệu và nói:

“Ta có nói lung tung hay không, trong lòng ông cụ Triệu hiểu rõ nhất.”

Ban đầu, cung bảo thọ của ông cụ Triệu rất dài, nhưng ta không phải vì xem thọ tướng cho hắn nên cũng không lưu ý.

Bây giờ, trên cung bảo thọ xuất hiện một đoạn cắt ngắn, thật giống như thọ văn của hắn bị keo dính mạnh một đoạn, có thể kéo dài, nhưng hiện tại, cái kia “keo” kia bị đứt đoạn, lộ ra nguyên trạng, thể hiện chiều dài ban đầu là sáu mươi ba năm, nhưng hôm nay đã là đại thọ bảy mươi, không phải đã thể hiện bảy năm trước hắn nên chết rồi sao?

Cái này được gọi là ăn cắp thọ.

Sắc mặt ông cụ Triệu nhanh chóng biến thành màu xám trắng:

"Ngươi...Làm sao ngươi biết?"

Ta trả lời:

"Nếu muốn người không biết trừ phi mình không làm, đây là phương thuật âm diện, làm sẽ gặp báo ứng, ngay từ đầu ngươi đã biết, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này."

Trình Tinh Hà chợt hiểu ra:

"Ta đang bảo sao! Thì ra là trộm thọ!"

Hòa Thượng vội vàng hỏi:

"Cái gì gọi là trộm thọ? Làm sao tuổi thọ có thể trộm được chứ?"

Tuổi thọ thì không thể nào giả mạo được, người muốn trường sinh cũng có một ngày sẽ chết.

Chỉ có một phương pháp có thể làm cho tuổi thọ kéo dài, chính là lấy tuổi thọ của người khác áp lên người mình, nhưng hao tổn rất lớn - lấy của người khác sáu mươi năm tuổi thọ cũng chỉ có thể đổi lấy một năm tuổi thọ cho hắn.

Lúc đầu, Hòa Thượng có chút buồn bực:

"Vậy hắn ăn cắp từ đâu..."

Hắn còn không tính là quá ngốc, vỗ đầu một cái:

"Mọe kiếp! Trong bảy hoặc tám năm qua, mỗi năm đều có một người vợ của hắn chết đi! Chẳng lẽ..."

Đúng vậy, hắn đã dùng cả đời của những người vợ đó để đổi lấy một năm thọ cho mình.

Bà Triệu hiện tại là người vợ thứ tám của hắn, cho nên, hắn nói rất chắc chắn là vẫn còn một năm tuổi thọ.

Chương 113 - Gây Gổ

Chương 113: Gây Gổ

Lần này, những người có mặt hoàn toàn choáng váng:

“Thật sự có chuyện như vậy sao? Quá huyền ảo rồi thì phải?”

“Chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao những người vợ kia đều là quỷ chết sớm!”

“Cho dù muốn trường thọ, nhưng phương pháp kiểu này quá độc ác rồi? Những người vợ kia cũng quá đáng thương...”

“Mẹ nó!”

Ông cụ Triệu giống như nhịn không được, lớn tiếng nói:

“Các nàng có cái gì đáng thương chứ? Cuộc đời của họ là do ta đã dùng số tiền rất lớn mới mua được! Là mua đấy!”

Ai cũng biết, trên đời này không có bữa ăn chùa nào cả, đây mãi mãi là một chân lý.

Ta lại hỏi ông cụ Triệu:

“Nhưng những cô gái kia, biết mình đã lấy tiền là phải đổi mạng sao?”

Ông cụ Triệu không nói gì, nhưng hình như hắn nhớ tới cái gì đó, bỗng nhiên xoay người bắt lấy bà Triệu, giơ tay lên đánh nàng một cái:

“Tiện nhân...Có phải là ngươi không, có phải là ngươi không...”

Nhan sắc tuyệt thế của bà Triệu lập tức hằn lên một dấu tay đỏ, khóc như mưa:

“Ta...Ta đã làm gì sai?”

Hà Kỳ Chính ở một bên, ánh mắt lập tức đỏ lên, giống như là hận không thể xé nát ông cụ Triệu, nhưng hắn nhận tiền lương của người ta, lại ở trước mắt bao người nên không dám làm gì.

Mà lần này, bà Triệu đã khơi dậy lòng bảo vệ của mọi người, không ít khách mời nam trẻ tuổi đi lên kéo nàng lại, bảo vệ trước mặt bà Triệu:

“Ngươi lại dám ra tay độc ác với nhiều người phụ nữ vô tội như thế, ngươi còn là người sao?”

“Già không chết là đạo tặc, thật không sai!”

Ông cụ Triệu còn muốn đánh người, nhưng phản ứng lại, so với đánh người, quan trọng hơn là đem thọ tuyến dính trở về. Hắn lập tức bắt lấy ta, giống như nhìn thấy hy vọng sống:

“Đại sư, ngươi nếu có thể nhìn ra phương thuật này, có phải ngươi cũng biết phương thuật này không? Bây giờ phương thuật này bị tiện nhân kia phá, ta, ta phải làm sao mới có thể sống sót?”

Ta nói:

“Vậy ngươi hãy nói cho ta biết trước, những cái được gọi là thịt táo kia là gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Ông cụ Triệu lo sợ mình một giây sau sẽ chết, không đoái hoài tới chuyện gì khác, chỉ nói ra tất cả mọi chuyện.

Thì ra bảy năm trước, ông cụ Triệu cảm giác thân thể càng ngày càng kém, biết đại hạn của mình sắp tới, trước kia đã có danh tướng sư tính toán cho hắn, nói hắn sống không quá bảy mươi tuổi, vì thế hắn dự định thừa dịp thời gian cuối cùng, đi dạo quanh ở danh sơn đại xuyên một lượt, vượt qua những ngày tháng cuối cùng.

Ông cụ Triệu cả đời tích đức làm việc thiện, quyên góp rất nhiều công trình hy vọng, cũng coi như là một người lương thiện, điều tiếc nuối duy nhất chính là tuổi thọ của mình quá ngắn.

Mà lúc hắn đi dạo đến Tây Xuyên, đúng lúc vách núi bị sạt lở, nhìn thấy một người giống như Tôn Ngộ Không bị đè dưới một đống núi đá, người nọ thấy hắn, ánh mắt sáng ngời, lập tức cầu xin hắn cứu mình ra.

Nhưng tình huống lúc đó rất nguy hiểm, nếu như cứu hắn, có khả năng bản thân mình cũng gặp phải nguy hiểm, người đi theo ông cụ Triệu khuyên ông cụ Triệu nên quan tâm đến mạng của mình trước.

Mà người kia lớn tiếng nói:

“Nếu ngươi không cứu ta, năm nay cũng phải chết, nhưng nếu ngươi cứu ta, ta có thể cho ngươi đồng thọ như Bành Tổ!”

Bành Tổ sống tám trăm tuổi, ông cụ Triệu vốn là si mê trường sinh, vừa nghĩ cũng đúng, dù sao đã gần đất xa trời, mạo hiểm cũng không sao, liền ra sức dẹp bỏ sự can ngăn của mọi người và cứu người kia ra.

Người kia lập tức cầm phương thuốc dạy cho hắn, bảo hắn tìm mấy cô gái trẻ tuổi có tướng mạo trường thọ, lấy máu của người phụ nữ đó, lại dùng vài loại dược liệu vo thành viên, tồn tại bên trong người phụ nữ, thường xuyên uống, trước khi uống phải thiêu đốt giấy vàng viết bát tự của người phụ nữ đó, vật là có thể đổi mạng của người phụ nữ đó lên người mình.

Một người phụ nữ có thể đổi lấy một năm tuổi thọ.

Ông cụ Triệu vừa nghe vậy, lúc này lập tức đồng ý đáp, đối với hắn mà nói, không có gì quan trọng hơn mạng sống. Cho dù dùng mạng người khá để đổi cũng không sao cả.

Người kia nói cho hắn biết, duy chỉ có một điểm phải nhớ kỹ, người phụ nữ kia phải thuần khiết, tuyệt đối không thể đụng vào đàn ông, một lần cũng không được, nếu không phương thuốc sẽ không linh nghiệm, còn có thể cắn trả.

Ông cụ Triệu vẫn luôn nhớ kỹ trong lòng, trước khi cưới vợ nhất định sẽ kiểm tra trinh tiết, hơn nữa còn bị nhốt ở trong nhà, được vệ sĩ trông coi, một chút gió thổi cỏ lay cũng không được xuất hiện.

Cứ như vậy, sau khi bảy người vợ chết, hắn chiếm được bảy năm tuổi thọ, hiện tại Bà Triệu cũng thông qua kiểm tra và được gả vào, cho nên hắn nghe nói Trương Lượng có ý đồ bất chính với bà Triệu đã giận tím mặt, cũng không phải vì sợ đội mũ xanh mà là sợ ảnh hưởng đến tuổi thọ của mình.

Hiện giờ toa thuốc đã không còn nhạy nữa, chỉ có thể nói rõ mình giữ kín hàng trăm bí mật nhưng vẫn sơ suất, quá tin tưởng bà Triệu miệng lưỡi khéo léo này, mới dẫn đến kết quả như bây giờ.

Nói đến đây, ông cụ Triệu gắt gao nắm chặt ta:

“Ngươi hãy để ta sống thêm vài năm nữa, cho dù chỉ có một năm, ngươi muốn bao nhiêu tiền ta cũng cho được!”

Lúc này Trình Tinh Hà ghé đầu qua, nói thầm vào tai ta:

“Ta khuyên ngươi suy nghĩ kỹ đi, hiện giờ bảy mỹ nữ kia đều đã tới đây, giống như bảy tiên nữ đang bay lơ lửng ở bên cạnh ông già đó.”

Chương 114 - Tuyệt Vọng

Chương 114: Tuyệt Vọng

Điều này đã đủ để chứng tỏ sợ là ông cụ Triệu không vượt qua được ải này...Lúc trước bảy người vợ kia vì vận thế của hắn dồi dào, nên không dám tới gần, bây giờ cuối cùng cũng đợi được tới lúc vận thế của hắn mù mờ, tất nhiên là muốn tìm hắn để trả thù.

Người bị đè dưới chân núi...Âm Diện tiên sinh? Ta hỏi ông cụ Triệu có biết lai lịch của người kia không?

Ông cụ Triệu nghĩ rồi nói:

“Ta chỉ biết hắn họ Giang, lúc ra khỏi chân núi, thì đã gãy một chân, què rồi.”

Lông tơ cả người ta đều dựng cả lên, Giang què!

Trình Tinh Hà còn kích động hơn ta:

“Bây giờ người què kia đang ở đâu?”

Ông cụ Triệu bị Trình Tinh Hà làm cho giật mình:

“Từ đó về sau, ta không còn gặp lại hắn!”

Sao tên Giang què này ở đâu cũng cũng có hắn!

Ông cụ Triệu nói tiếp:

“Nhưng mà lúc đó hắn què chân, lại muốn đi, nên ta hỏi tại sao hắn không dưỡng khỏi vết thương? Hắn nói hắn phải nhớ thật kỹ cái chân này là làm sao bị thương, nhất định phải tìm cho được tứ tướng cục.”

Quýt tứ hương? Đây mẹ nó là quýt gì? Lẽ nào có thể chữa què sao?

Nghe vậy, Trình Tinh Hà lập tức siết chặt nắm tay, lẩm bẩm tự nói:

“Vậy thì không sai rồi…”

Sao vậy, Trình Tinh Hà tìm Giang què cũng là vì loại quýt này ư? Không hổ là tên tham ăn.

Ta nhỏ giọng hỏi Trình Tinh Hà:

“Ngươi biết Giang què tìm quýt này làm gì sao?”

Trình Tinh Hà nhìn ta như nhìn đứa ngốc.

“Là tứ tướng cục, một cục diện phong thủy hủy diệt trời đất.”

Tứ tướng? Trong lòng ta chợt lo, phong thủy cục gì dám đặt loại tên này?

Kinh Dịch - Hệ Từ Thượng truyện có nói:

“Dịch có thái cực, sinh ra lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái.”

Tứ tướng còn gọi là tứ tượng, chỉ Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, đại diện cho bốn phương hướng trái phải trên dưới hoặc Đông Tây Nam Bắc. Trong hai mươi tám tinh túc, tứ tượng dùng để phân chia ngôi sao trên trời, cũng gọi là tứ thần, tứ linh.

Cái này nói về mặt phong thủy đúng là quá lớn, nếu thật sự muốn xứng với cái tên này, thì bố cục này phải trâu bò tới mức nào?

Trình Tinh Hà còn chưa nói tiếp, ông cụ Triệu đã không chống đỡ được nữa, hỏi ta rốt cuộc có cách gì giải quyết không?

Thực ra cung phúc đức của ông cụ Triệu quả thật rất tốt, đáng tiếc bây giờ đều đã bị cạn kiệt do trộm thọ rồi.

Ta lắc đầu.

“Phương thuật âm diện, lực bất tòng tâm.”

Ông cụ Triệu lùi về phía sau, suýt nữa ngồi xuống đất. Ngay sau đó, hắn lại không nản lòng nhìn về phía Hàn Đống Lương, hỏi Hàn Đống Lương có thể nghĩ ra cách gì không?

Đương nhiên Hàn Đống Lương cũng bế tắc, nên đã tránh tầm mắt.

Vẻ mặt ông cụ Triệu lập tức tuyệt vọng, há miệng phun ra máu.

Hà Kỳ Chính nhanh chóng đỡ lấy ông cụ Triệu, cẩn thận...mang theo chút chột dạ, để ông cụ Triệu nghỉ ngơi trước.

Ông cụ Triệu đâu còn có tâm trạng này, hắn như nhớ ra điều gì đó, chợt bắt lấy bà Triệu, gào lên:

“Con tiện nhân này, đều là tại con tiện nhân mày, ta làm ma cũng sẽ không tha cho ngươi!”

Còn người khác nghe được, sắc mặt cũng rất khó coi. Chuyện này không dễ khuyên, ông cụ Triệu bỏ tiền mua mạng của người phụ nữ quả thật là tội ác tày trời, nhưng bà Triệu có quan hệ với người khác, danh tiếng cũng không dễ nghe.

Loại người diễn sâu như bà Triệu lập tức khóc như hoa lê dính hạt mưa.

“Ta thật sự không biết, chuyện này sẽ biến thành như vậy.

Nếu ta biết, thì dù phải liều cái mạng này của ta, ta cũng sẽ cứu ngươi trước...Người chồng là trời của phụ nữ, không có ngươi, ta sống cũng có ý nghĩa gì...Chỉ đáng tiếc...ta hận bản thân ta, sao lại bị người đàn ông kia…”

Lời này tình sâu nghĩa nặng, ai nghe cũng phải cảm động, sau đó lại kéo “người đàn ông” ra để chuyển lửa đạn, thật không hổ là Đắc Kỷ.

Quả nhiên, ông cụ Triệu cũng đã tỉnh ngộ, lập tức gào thét:

“Rốt cuộc người đàn ông kia là ai? Tao giữa lại một hơi thở cuối cùng, cũng phải rút gân lột da hắn, chặt thành tám khúc!”

Bà Triệu giấu đi vẻ hiểm độc trong mắt, nhìn về phía Hà Kỳ Chính.

Lúc đó Hà Kỳ Chính đã run rẩy.

Bà Triệu khóc sướt mướt nói:

“Là ta bị hắn xâm phạm! Nhưng ta không dám nói, vì hắn uy hiếp ta, bảo nếu ta nói, hắn sẽ giết chồng ta. Ta không còn trong trắng, thà chết đi cho rồi, nhưng ta lại sợ ta chết rồi, chồng không có ai chăm sóc. Số ta...số ta sao lại khổ như vậy!”

Được rồi, nồi này quăng đúng là lưu loát thật.

Hà Kỳ Chính bị dọa tới mức lập tức quỳ xuống đất, thất thanh nói:

“Ta không phải...Ta không có…”

Bà Triệu cuốn áo lên.

“Các ngươi không tin, nhìn xem…”

Trên làn da trắng như tuyết kia hiện rõ vết bầm đếm không xuể!

“Phòng ngày phòng đêm, khó phòng trộm trong nhà.”

“Loại người này, ngay cả người phụ nữ của ông chủ cũng dám động vào, cho vào chảo dầu cũng không hả giận!”

Lúc này Hà Kỳ Chính có trăm cái miệng cũng khó chối cãi, đã có vệ sĩ khác lòng đầy căm phẫn, khống chế hắn từ lâu rồi.

Hắn tuyệt vọng nhìn chằm chằm bà Triệu.

Chương 115 - Ngươi Không Có Tư Cách

Chương 115: Ngươi Không Có Tư Cách

“Trương Lượng nói không sai, lòng dạ phụ nữ là độc nhất, ta không nên trêu chọc vào ngươi…”

Ông cụ Triệu nhận định kẻ đầu sỏ khiến hắn mất tuổi thọ chính là Hà Kỳ Chính, run lẩy bẩy cầm một cái thắt lưng da, muốn dùng lỗ khuy để quất Hà Kỳ Chính.

Bà Triệu lau nước mắt, khóe miệng đã hiện ra ý cười.

Hòa Thượng là một trong số ít người có thể đề kháng bà Triệu mê hoặc, nhỏ giọng nói:

“Triệu gia không có người thừa kế, nếu đại hạn của ông cụ Triệu sắp đến, vậy thì toàn bộ những gia sản này của Triệu gia đều tiện nghi cho Đắc Kỷ rồi. Người anh em, ngươi nói xem tất cả những điều này, có phải Đắc Kỷ đã sớm biết không?”

Đó là tất nhiên, nàng gả vào, mục đích không phải ở kế thừa gia tài người thất tuần à? Như vậy thực tế hơn lấy phú hào khác rồi.

Nhưng ai biết ông cụ Triệu cũng không phải ăn chay. Những lời lúc trước của Hòa Thượng rất đúng, cặp chồng già vợ trẻ này đúng là trời đất tạo nên.

Nhưng đúng lúc này, ông cụ Triệu bỗng nhiên đứng không vững, ngã nhào xuống đất.

Trình Tinh Hà nhỏ giọng nói:

“Bảy người phụ nữ kia đưa hắn đi rồi...Hình như muốn kéo ra ngoài, chặt thành tám khúc.”

Con người đều có lòng tham, cho nên Tiểu Kim Hoa nói, người đủ năm loại độc, còn đáng sợ hơn rắn.

Là nợ thì đều phải trả, ai cũng giống nhau.

Nhưng đúng lúc này, ông cụ Triệu đột nhiên lại đứng dậy.

Ta sửng sốt. Tình huống gì vậy?

Mắt và giọng nói của ông cụ Triệu đều có thay đổi, giống như người trẻ tuổi tràn đầy sức sống.

Thấy vậy, khách mời khác đều thì thầm nói nhỏ:

“Không ổn, trông giống như hồi quang phản chiếu…”

Hồi quang phản chiếu vừa kết thúc, thì người toi rồi.

Bà Triệu nhìn chằm chằm ông cụ Triệu, ánh mắt có hơi ngạc nhiên, nghi ngờ.

‘Ông cụ Triệu’ thở ra một hơi, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm bà Triệu:

“Chuyện tốt ngươi làm, ta đều biết rõ. Người đâu, ghi lại cho ta, toàn bộ tài sản của Triệu gia bọn ta, đều quyên góp làm từ thiện!”

Vì là tiệc mừng thọ, cho nên luật sư, quản gia của ông cụ Triệu đều có mặt, dù kinh ngạc, nhưng cũng đều đồng ý.

Bà Triệu đứng bật dậy.

“Ngươi...ngươi dựa vào cái gì...ngươi không có tư cách!”

“Ta còn chưa chết, sao lại không có tư cách?”

Ông cụ Triệu bày ra dáng vẻ phong lưu không gò bó mà hắn không có, liếc mắt, cà lơ phất phơ nói:

“Ta mới là chủ nhân của cái nhà này.”

Trương Lượng!

Dáng vẻ này giống y như lời miêu tả của các người hầu nữ! Cho dù là trên cơ thể già nua như vậy, nhưng vẫn mang theo một loại khí chất rất thu hút phụ nữ!

Bà Triệu cắn răng, đột nhiên nhìn về phía ta, lớn tiếng nói:

“Đại sư làm chứng, ông cụ trúng tà rồi, những lời này đều là mê sảng, đúng không?”

Ta nghiêng đầu, nhìn về phía Hàn Đống Lương.

“Ta không nhìn ra, còn đại sư Hàn thì sao?”

Hàn Đống Lương nhìn ông cụ Triệu đã chết, đấu pháp với ta cũng đã thua, còn bị hỏng cản sơn tiên, tâm trạng rất tệ, không có hứng thú với những chuyện này, lại không muốn dính vào nhân quả, nên cũng không ho he.

Nghe vậy, người khác đã khuyên bà Triệu đừng kích động.

‘Ông cụ Triệu’ nháy mắt với ta, rồi lại nói tiếp:

“Còn nữa, ta muốn nói cho các người biết, con tiện nhân này đã làm những chuyện tốt gì!”

Nói rồi đã kể lại sự việc một lượt.

Lúc này mọi người mới biết bà Triệu vậy mà cố tình để cho người ta quan hệ, chính là hy vọng ông cụ Triệu chết sớm, bản thân tiện có được gia sản, vu oan cho Trương Lượng và Hà Kỳ Chính.

Điều này đồng nghĩa với việt chặt đứt đường lui của bà Triệu. Tài sản của Triệu gia coi như không còn phần của nàng nữa, muốn trở lại giới thượng lưu cũng khó. Người có tiền đều tiếc mạng, cho dù nàng xinh đẹp, nhưng dám mưu sát chồng, thì ai còn dám dính vào?

Bà Triệu cắn chặt răng, nhìn chằm chằm vào ta. Trong lòng nàng biết rõ, ta thêm dầu vào lửa đối với chuyện này.

Nợ bản thân ngươi thiếu, đương nhiên phải tự mình trả rồi.

Hà Kỳ Chính đâu biết thực ra người ở trên người ông cụ triệu thực ra là Trương Lượng. Hắn quỳ xuống dập đầu với ông cụ Triệu, luôn miệng nói ông cụ Triệu phân biệt đúng sai, là hắn nhất thời không chống đỡ được cám dỗ, bị bà Triệu lợi dụng, nói đời này làm trâu làm ngựa cũng không báo đáp được ơn tình của ông cụ Triệu.

‘Ông cụ Triệu’ ngồi xổm xuống, nói bằng giọng mà người khác không nghe thấy: “Chuyện Alxa League kia, cái ta nợ ngươi, đã trả xong. Sau này, ngươi không còn có người anh em như ta nữa.”

Nghe thấy lời này, cơ thể Hà Kỳ Chính lập tức run lên, khó tin nhìn ‘ông cụ Triệu’. “A Lượng…”

‘Ông cụ Triệu’ quay người, dập mạnh đầu mấy cái với ta, rồi không còn đứng dậy.

Trình Tinh Hà khoanh tay. “Đạt được tâm nguyện, đi rất tiêu sái.”

Lúc này Hà Kỳ Chính mới phản ứng lại, ôm lấy xác của ông cụ

Triệu, bắt đầu gào khóc.

Hòa Thượng thở dài.

“Bây giờ bày tỏ lòng trung thành có tác dụng khỉ gì. Vệ sĩ này dính phụ nữ của chủ thuê, đây là đại kỵ ngành nghề, chắc sau này cũng không thể có chỗ đứng trong ngành nữa rồi. Hơn nữa, công ty môi giới của hắn đã bị hắn làm xấu mặt, cũng có thể đuổi giết thẳng cửa.”

Điều này cũng hết cách, tự làm tự chịu.

Chương 116 - Tứ Đại Gia Tộc

Chương 116: Tứ Đại Gia Tộc

Lúc này, bỗng nhiên có người nói:

"Ế, bà Triệu đâu?"

Ta ngẩng đầu lên, cũng phát hiện bà Triệu không biết đã biến mất từ khi nào rồi.

Ta còn nhớ ra, lúc trước Trương Lượng từng nói, hắn muốn nhập lên người bà Triệu, nhưng trên người bà Triệu có thứ đáng sợ, hắn không nhập được, đó sẽ là cái gì?

Còn chưa kịp đợi ta nghĩ ra, đã nghe thấy một âm thanh mềm mại nhưng hiểm độc, hơi thở như hoa lan ở sau lưng.

"Lý Bắc Đẩu, chuyện hôm nay ta ghi nhớ rồi, chúng ta sau này còn gặp lại."

Ta quay phắt đầu lại, nhưng phát hiện sau lưng trống không, không có gì cả.

Da gà khắp người lập tức nổi lên. Người nào có tốc độ nhanh như vậy?

Bà Triệu xinh đẹp này...có phải có lai lịch gì không?

Ta hỏi Trình Tinh Hà, có nhìn ra cái gì ở trên người bà Triệu kia không?

Trình Tinh Hà vừa ăn nho xanh, vừa nói:

“Nàng ngoài túi da tốt ra, thì không nhìn ra được gì khác, có điều…”

“Có điều cái gì?”

“Ta cứ cảm thấy, hình như tuổi tác của nàng không chỉ khoảng hai mươi, mà giống như đã sống mấy trăm năm rồi.”

Túi da...Ta lập tức nghĩ đến họa da quỷ.

…

"Sao thế?"

Trình Tinh Hà nhìn ta một cái:

"Ngươi thích nàng ta à?"

Ngón tay lại lập tức đau đớn lên, Tiêu Tương hiển nhiên cũng nghe thấy câu nói này. Ta vội nói đừng nói linh tinh nữa, ta là người thiển cận như thế sao?

Ta có cảm giác, sau này ta sẽ còn gặp loại yêu phi họa quốc kia nữa.

Bây giờ, thọ yến biến thành tang sự. Đám người cảm thán xong lại càng bội phục ta hơn, nhưng lời nịnh hót vang bên tai liền không dứt, đều muốn mời ta xem thử cho mình. Hòa Thượng nghiễm nhiên trở thành người đại diện, còn mờ mịt sắp xếp như đúng rồi. Hàn Đống Lương như tức không chịu nổi, quay đầu đi, còn bị người ta giễu cợt vài câu, nói hắn thua mà không chịu nhận.

Lúc này ta chợt nghe một tiếng vỗ tay.

Nhìn lại, là Mã Nguyên Thu.

Hòa Thượng vội chào hỏi:

"Chú Mã cũng tới rồi!"

Mã Nguyên Thu gật nhẹ đầu, nhìn ta rồi nói:

"Bản lĩnh của Lý đại sư đúng là ngày càng ghê gớm."

Người khác nghe xong còn tưởng rằng đang nói chuyện khách sáo với ta, nhưng ta lại nghe ra...hắn nhận ra gần đây ta đã thăng một giai rồi!

Rốt cuộc hắn đang ở cấp bậc nào? Nghe nói thầy phong thủy Thiên giai, cả thiên hạ chỉ có mười hai người, chẳng lẽ hắn chính là một trong số đó?

Nhưng sao hắn lại không làm đại lão trong ngành mà đi kinh doanh nhỏ ở quận huyện?

Đúng là càng nghĩ càng thấy thần bí.

Ta thật sự muốn nhìn ra hắn là ai qua vọng khí, nhưng dù ta có thăng thêm một giai nữa cũng chỉ là một hạt cát trong sa mạc, ở trước mặt hắn hoàn toàn vô dụng.

Mã Nguyên Thu thấp giọng:

"Đùng nhìn nữa...Muốn xem chuyện của ta, sợ là ngươi còn phải cố thêm một thời gian nữa."

Lòng ta căng thẳng, hắn nhìn ra cả cái này nữa sao?

Mà lại còn nói lời này với ta, xem như đã biểu đạt thân phận rồi có phải không?

"Còn nữa..."

Hắn ung dung nói:

"May mắn của ngươi gần đây đã dùng gần hết rồi, có vẻ sắp có họa trong nhà, phải tự biết mà cẩn thận hơn...cũng phải nhắc cái thứ trên người ngươi cẩn thận một chút. Nàng ta xuất hiện một cái, tứ Tướng cục đều có điềm xấu."

Ta sửng sốt:

"Sao ngươi biết được?"

Quả nhiên...Người của Thiên Sư phủ đã từng nói, Tiêu Tương có liên quan rất mật thiết đến một phong thủy quan trọng, chẳng lẽ phong thủy đó là Tứ Tướng cục?

Thứ này rốt cuộc là dùng để làm gì?

Mã Nguyên Thu thấy phản ứng của ta, hài lòng cười:

"Nếu ngươi đi theo ta, ta có thể nói cho ngươi biết."

Nếu thật sự có thể hiểu được những thứ xảy ra với ta, với ta mà nói, đây là sức hút cực lớn!

Nhưng ngay lúc này, đầu ngón tay ta lại đau nhức kịch liệt, gần như khiến ta co rút cả người.

Ta hiểu ý của Tiêu Tương, cắn răng lắc đầu...Thêm vào đó, chẳng hiểu sao ta lại có một linh cảm rằng Mã Nguyên Thu này rất nguy hiểm.

Mã Nguyên Thu nhướn mày, hiển nhiên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, nói tiếp:

"Ta không vội, tự ngươi chọn đi...về nhà nhớ chào Mã Liên Sinh giúp ta. Bàn về phong thủy, năm đó hắn là người giỏi nhất, hẳn là hắn cũng biết, có một số việc không thể tránh khỏi."

Sau lưng ta buốt lạnh kinh khủng. Hắn thậm chí còn biết cả ông cụ ba nhà ta?

Lúc này, Trình Tinh Hà đến đây, hỏi ta chốc nữa có mua ít thịt thà tôm cua gì cho hắn ăn không. Ta vừa định gật đầu thì Mã Nguyên Thu mỉm cười:

"Đây chẳng phải là người thừa kế của nhà họ Trình ở Liễu Kiều, một trong tứ đại gia tộc đó sao?"

Tứ đại gia tộc?

Trình Tinh Hà nghe xong mấy chữ này, bọc xách trên tay rơi phịch xuống, lăn lông lốc khắp sàn.

Đôi con mắt trong suốt nhìn chằm chằm Mã Nguyên Thu:

"Sao ngươi lại biết ta?"

Mã Nguyên Thu cười một tiếng, phong đạm vân khinh nói:

"Ta không biết ngươi, nhưng ta biết Nhị Lang Nhãn."

Đôi mắt kia của Trình Tinh Hà là Nhị Lang Nhãn?

Trình Tinh Hà nghe ba chữ này xong, ánh mắt tay đổi, lại đầy sự sợ hãi...Nói thật, đây là lần đầu tiên ta thấy hắn sợ hãi như thế.

Mã Nguyên Thu nhìn về phía ta:

"Hai người các ngươi cứ suy nghĩ cho kỹ, lúc nào nghĩ thông suốt rồi thì đến Tần gia lâu tìm ta."

Nói rồi đưa cho ta một cái thẻ.

Chương 117 - Đúng Là Tri Kỷ

Chương 117: Đúng Là Tri Kỷ

Ta nhìn tấm thẻ kia, lập tức ngẩn cả người ra...Lần trước khi ta phá quỷ áp quan tài, ông chủ tiệm bán đồ cổ có nói có người đến tìm ta, để lại một tấm thể chỉ có những con số này!

Hắn đã đi tìm ta...

Trước khi đi, Mã Nguyên Thu vỗ bả vai Trình Tinh Hà:

"Chúc ngươi trường thọ."

Nói rồi, dáng người cao lớn kia liền xuyên qua đám người, đi ra ngoài."

Ta nhớ câu nói "tự biết tuổi thọ bản thân" kia của Trình Tinh Hà, lập tức nắm lấy vai hắn:

"Tứ đại gia tộc là cái gì? Nhà họ Trình ở Liễu Kiều là sao? Nhà ngươi không phải chỉ có mỗi mình ngươi thôi sao?"

Ta vốn biết Trình Tinh Hà không phải người bình thường gì cho cam, nhưng không ngờ tên quỷ nghèo như hắn lại còn ở trong tứ đại gia tộc gì đó?

Tứ Tướng cục gì gì đó, hôm nay ta mới nghe nói lần đầu!

Trình Tinh Hà cứ như thất thần:

"Không tìm được Tứ Tướng cục, chẳng mấy nữa thì ta sẽ mất..."

Ta còn muốn hỏi nhưng điện thoại đột nhiên vang lên, thầy Cao gọi đến:

"Bắc Đẩu, chuyện phía bên đó ngươi đã giúp xong chưa?"

Ta nhận ra giọng điệu thầy Cao có gì đó quái lạ, hỏi ngay hắn có chuyện gì vậy?

Thầy Cao lúc này mới nói:

"Cửa hàng Thương Điếm Nhai của chúng ta...như có quỷ vậy."

Cái gì? Ta lập tức sững ra. Thương Điếm Nhai có quỷ?

"Thật đấy, mọi người đều đang đợi ngươi về xem thử xem thế nào."

Thầy Cao gặng dò hỏi:

"Bắc Đẩu à, ngươi đừng nhạy cảm quá, ta chỉ hỏi thử một câu thôi. Gần đây ngươi có phải đã đắc tội với người nào đó rồi không?"

Lời vừa dứt, lòng ta lập tức lạnh...Đừng nói thêm gì, gần đây đúng là ta đã đắc tội với không ít người.

Mà vừa rồi Mã Nguyên Thu kia cũng đã nói...ta sắp gặp phải tai họa!

Thế là ta nói một tiếng với nói với Hòa Thượng, bảo chúng ta phải về gấp.

Hòa Thượng đồng ý, mở cửa xe.

Trên xe, biểu cảm của Trình Tinh Hà cứ không đúng, ta hỏi ngay, hắn rốt cuộc còn đang giấu ta chuyện gì?

Trình Tinh Hà ngẫm nghĩ một lúc, lần đầu không giơ tay đòi tiền, mà nghiêm túc nói với ta:

"Lý Bắc Đẩu, chuyện của Tứ Tướng cục, không phải ta cố tình giấu ngươi, mà tổ tông ta có quy củ này. Tứ đại gia tộc của chúng ta phải bảo vệ bí mật của Tứ Tướng cục. Thêm nữa, chuyện này ngươi biết quá nhiều sẽ gặp địa họa, ta không muốn liên lụy đến ngươi.”

Trong đôi mắt trong suốt kia đầy sự thẳng thắn.

Đã đi đến nước này rồi còn nói liên lụy hay không gì nữa?

Nhưng mà, nếu là quy củ của tổ tông người ta thì ta cũng không tiện ép buộc, chỉ đành hỏi:

"Vậy tên què họ Giang kia thì sao? Tên què đó cũng là người của tứ đại gia tộc gì đó của các ngươi à?"

Trình Tinh Hà lắc đầu:

"Thật ra ta cũng không hiểu rõ người này, ta chỉ biết là, hắn tìm la bàn Tứ Tướng cục."

Mọe nó, xem ra nếu muốn biết sự thật thì vẫn phải trông cậy vào tên què đó...Tên què đó cũng quá ác, để nhớ tổn thương phải chịu mà cứ thế để bản thân chịu què.

Làm được những thứ người bình thường không làm được, trừ biến thái ra, chỉ có kẻ thắng.

Ta lại nhớ đến Mã Nguyên Thu kia. Xem ra hắn cũng có liên quan đến Tứ Tướng cục này. Ta liền hỏi Hòa Thượng có biết chuyện gì liên quan đến Mã Nguyên Thu hay không?

Hòa Thượng lắc đầu, nói Mã Nguyên Thu rất thân với cha hắn, nhưng thường không hay ra mặt, rất thần bí, nếu ta muốn biết thì hắn có thể giúp ta điều tra thêm.

Hòa Thượng đúng là tri kỷ.

Lúc này đã đến Thương Điếm Nhai, chỉ thấy trước cửa Thương Điếm Nhai giăng thành thế lưới bắt chim...những người trước kia xếp hàng dài tìm ta xem quẻ cũng chẳng thấy đâu, thậm chí lượng khách thưa thớt của bình thường cũng chẳng còn, thanh tịnh như một con đường quỷ vậy.

Ông chủ tiệm bán đồ cổ là người đầu tiên trong thấy ta, lập tức nhảy từ cửa hàng ra, nức nở nói với ta:

"Bắc Đẩu à, ngươi về rồi, ta sợ phát khiếp..."

Chỉ thấy trên cổ ông chủ tiệm bán đồ cổ có một xâu tỏi, hay treo cầm hai xâu tiền Ngũ đế, trên người còn choàng một tấm da hổ, kỳ quái khác hẳn ngày thường.

Trình Tinh Hà mới nãy còn thất thần, giờ cũng to gan, vừa trông thấy cách ăn mặc của ông chủ tiệm bán đồ cổ đã ôm bụng người, hỏi hắn có phải muốn lên diễn tiết mục năm con hổ trong đêm gala cuối năm hay không.

Mà các chủ tiệm khác cũng đi ra, tất cả đều ăn mặc như thế...đều giống ông chủ tiệm bán đồ cổ, khóc lóc kể lể với ta, bảo sợ quá, không thể làm ăn buôn bán gì được. Những vị khách cũng bị dọa sợ mà chạy cả rồi.

Hòa Thượng thở dài liên hồi:

"Các anh, lần nầy các ngươi xong rồi...ngươi xem, một thầy phong thủy như ngươi, một mình ở đây câu quỷ, ảnh hưởng cũng quá tệ, ai mà tin ngươi nổi nữa."

Giữa ban ngày ban mặt dám lên phố xá sầm uất để gây sự, rốt cuộc là ai to gan như thế?

Ta cũng muốn xem xem, ai dám ra tay trên đầu Thái Tuế.

Lúc này, mây đen che tuyết miêu kia vạch ra, ta ngẩng đầu nhìn mái hiên.

Thuận theo ánh mắt của mèo, ta trông thấy dưới mái hiên, có một thứ gì đó đo đỏ...như là một dấu chân trần dính máu!

Phía trên còn có...không phải là hắc khí thông thường, mà là một loại tà khí thuần đỏ.

Một dự cảm không lành xộc lên, chẳng lẽ là...

Ta liền hỏi họ một cách tỉ mỉ, con quỷ này rốt cuộc náo thế nào.

Chương 118 - Bé Gái Mặc Áo Bông Đỏ

Chương 118: Bé Gái Mặc Áo Bông Đỏ

Thì ra ngày từ đầu, chuyện quái quỷ xảy ra từ tiệm bán đồ cổ.

Hôm nay cũng như bao ngày, người tìm ta để xem quẻ cũng chật ních Thương Điếm Nhai, khách hàng thường đều không thể chen vào được. Ông chủ tiệm bán đồ cổ cảm thấy rất thiệt thòi, nên gào to nói các người có thể xếp hàng được không, đừng chiếm lối đi nhỏ của ta, nếu không phải mua đồ bên tiệm ta.

Những người kia không ở ngân hàng Bát Hỉ cũng ở gia viên Cẩm Tú, toàn là những người có cung tiền tài sáng, bình thường thấy đủ thứ đồ tốt, mà vừa nhìn đã biết hàng trong tiệm kia cũng chẳng khá hơn ba thứ đồ chùa lề đường vỉa hè là bao, cũng không ai buồn nhìn hắn, làm ông chủ tiệm bán đồ cổ tức điên.

Ngay lúc này, hắn chỉ nghe thấy một tiếng nói vang lên sau lưng:

"Mấy kẻ này không nghe lời."

Tiếng nói kia cực kỳ non nớt, như là một cô bé rất nhỏ. Trong lòng ông chủ tiệm bán đồ cổ thầm nghĩ đứa bé này lại hiểu chuyện quá, nên quay đầu lại, thì trông thây một chiếc bình sứ Thanh Hoa trong nhà mình bay ra, nện vào người đứng ở cổng.

Ông chủ tiệm bán đồ cổ giật nảy mình. Bình sứ kia xông vào đám người, cứ thế và đập, làm dòng người xếp hàng sợ hãi.

Những người kia bình thường đều quen thói vênh mặt hất hàm sai khiến người khác, lập tức chửi mắng ông chủ tiệm bán đồ cổ.

Ông chủ tiệm bán đồ cổ đau lòng vì cái bình sứ to kia quá trời...mới tuần trước trộm được từ Tác phường, ban đầu dự định bán lấy món Thanh Hoa đầu tiên...quay đều xem thử xem đứa trẻ nhà nào dám quăng đồ của mình như vậy.

Còn chưa kịp lấy lại tinh thần, hắn đã bị người khách vừa bị bình đập kéo ra ngoài. Ngay lúc này, trong tiệm đồ cổ lại bay một cái bình Mỹ Nhân Kiên ra, lần này mọi người đều cảm thấy rất lạ...Tiệm bán đồ cổ chỉ có một mình ông chủ tiệm bán đồ cổ thôi, hắn ở bên ngoài rồi, thì ai ném ra?

Những người này rướn cổ muốn nhìn xem thế nào, kết quả là đồ vật trong tiệm bay ra hàng loạt, nện ra đường như mưa, nhưng chẳng thấy ai ra tay cả...chỉ thấy những thứ đồ kia biết bay!

Người đến xem quả vốn toàn người mê tín, chẳng biết ai đã cao giọng hét lên:

"Có quỷ đó!"

Một tiếng này như sấm rền trước mưa, trong nháy mắt đã dọa hết đám khách dồn sang một bên. Ông chủ tiệm bán đồ cổ chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, chỉ biết xót đồ của mình, nên quay lại kiểm tra xem có ai đang nghịch ác hay không.

Kết quả là vừa đảo mắt đã trông thấy trên kính chiêu tài, phản chiếu sau lưng bản thân có một cô bé đang mặc áo bông đỏ, miệng cười gian ác.

Dưới cái trời đại hạ nóng như cái lò này, làm gì có ai mặc áo bông?

Hắn nhanh chóng quay đầu lại, thế mà sau lưng lại không có hai, như thể con bé mặc áo bông đỏ đó chỉ tồn tại trong gương vậy.

Lần này ông chủ tiệm bán đồ cổ suýt tè ra quần, gào ầm lên một tiếng rồi tháo chạy đi. Bấy giờ, ông chủ tiệm kim hoàn đang nghểnh đầu hóng hớt bỗng nghe sau lưng vang lên một tiếng nổ thật lớn, quay đầu lại nhìn, quầy thủy tinh nổ ầm ầm, dây chuyền vàng, vòng tay bạc bay tứ tung, vung khắp nơi nơi, treo cả trên nhánh cây, trên xà nhà.

Ông chủ tiệm kim hoàn lập tức sợ hãi...đồng thời hắn cũng nghe thấy trong nhà có tiếng nói:

"Trong nhà này chán điên lên được, đồ gì toàn sáng lóa mắt."

Cũng qua một dư ảnh, hắn trông thấy một bóng người mặc đồ đỏ chạy thật nhanh ra ngoài.

Những cửa hàng khác cũng không kém là bao, hàng hóa trong nhà đều bay hết ra ngoài, khiến cho những chủ cửa hàn khóc lóc lầm than, những người khách thì chưa từng gặp chuyện quỷ quái thế này, chỉ mấy phút đã mất tăm chẳng còn một ai.

Những ông chủ bị dọa không hề nhẹ, cũng muốn chạy, nhưng chạy được hòa thượng không chạy được miếu...trong cửa hàng toàn là tính mạng của người thân. Tất cả họp lại một chỗ thương lượng, thấy mặt tiền chỗ ta không ai động đến. Ông chủ tiệm bán đồ cổ nhanh chóng quyết định, bảo đợi Bắc Đẩu trở về, để hắn diệt gọn.

Lúc này thầy Cao cũng tới, khẽ giọng nói:

"Vừa rồi ta dùng Thông Linh Kính xem thử...trông thấy một cô bé mặc áo bông đỏ, cứ ngồi xổm trước cổng nhà ngươi, như đang đợi ngươi nhưng ngươi lại không đến. Cô bé kia chán nên mới qua chỗ khác phá, lúc này mới vừa yên tĩnh lại."

Trách sao thầy Cao hỏi có phải ta đắc tội với người khác không.

Cũng vất vả cho hắn rồi, Thông Linh Kính kia là một món đồ kinh doanh của thầy Cao, đúng là khiến cho người ta thấy quỷ, nhưng phải cực kỳ tốn tinh khí, một tháng cùng lắm chỉ được dùng một lần thôi, lại còn phải nhanh mắt nhìn, nếu không quá bất đắc dĩ thì chúng ta sẽ không dùng.

Ta ngẫm nghĩ...cô bé mặc áo bông hồng?

Thế cái này có lẽ là quỷ con phá nhà.

Cái gọi là quỷ con phá nhà, cũng là một loại mánh khóe mà âm diện tiên sinh thường dùng.

Lão đầu nhi từng nói, trước kia, âm diện tiên sinh muốn kiếm tiền không tìm việc như những tiên sinh khác, mà xem xem nhà ai có khí phái, đi đến nói nhà ngươi có tai, cho ta một số tiền lớn để ta bình tai cho.

Chương 119 - Tới Rồi Thì Đừng Hòng Đi

Chương 119: Tới Rồi Thì Đừng Hòng Đi

Người nhà giàu chỉ biết tiêu tiền diệt tai, cứ đưa tiền trước, âm diện tiên sinh kia lại trực tiếp đi.

Nhưng có người không biết, nói nhà ta làm gì có vấn đề gì, đuổi âm diện tiên sinh đi. Âm diện tiên sinh đó sẽ để lại phương thức liên lạc, nói không sao, có chuyện gì thì ngươi cứ đến tìm ta, sau đó lại dùng quỷ con phá nhà...dùng tiểu quỷ mà mình nuôi để thả vào nhà người ta gây họa, ném đồ, hù dọa người. Người chưa trải đời thấy cảnh này thì bị dọa sợ đái ra quần, sau đó nhớ lại vị tiên sinh từng đoán nọ, mau chóng mời về cung phụng như thần tiên, cho ăn ngon, uống ngon, mặc đẹp, rồi thêm tiền.

Loại hành vi này trong giới gọi là "ác hóa", chính là ác ý hóa duyên, như thể vừa ăn cướp vừa la làng, xuất hiện ở đây là muốn thị uy với ta.

Trong nháy mắt, ta nhớ đến sự kiện anh thi, nhớ đến âm diện tiên sinh bị tiểu quỷ phản phệ nọ.

Sau đó ta và Trình Tinh Hà đều cảm nhận trong bệnh viện có một tia sát ý, nên đã cảm thấy không đúng rồi. Bây giờ có thể thật sự đến trả thù.

Ta bảo Trình Tinh Hà nhìn xem đứa bé kia đang ở đâu.

"Đưa tiền."

"Được được được, ghi sổ."

Ngày nào cũng đòi tiền, cũng không thấy hắn tiêu xài tiền gì, chẳng biết đòi lắm thế để làm chi.

Trình Tinh Hà nhìn chung quanh một lần, liền nhìn chằm chằm về phía mặt tiền thoát nước:

"Ta bảo sao lại yên tĩnh thế...đang ăn gì đây này! Có một đứa bé cỡ bảy tám tuổi, thắt hai bím tíc đuôi ngựa."

Ta nhìn theo mắt của Trình Tinh Hà, mới phát hiện rìa đường thoát nước đang bày một chiếc chén sứ lớn...đấy chẳng phải là chén cơm của ta sao?

Trong chén là canh thịt băm nấm hương mà ta làm cho lão già buổi sáng.

Không thể tùy tiện ăn trước đường ống thoát nước...trên chén cơm này còn cắm cơm, chỉ có cúng bái gì đó, không để cho người ăn thì mới bày ở đây.

Ông chủ tiệm bán đồ cổ kia thấy ta nhìn cái chén chằm chằm nên vội nói:

"Ông cụ ba nhà ngươi thả...nói là hắn trông thấy có một đứa bé đói đáng thương, hắn không nỡ."

Không nỡ mà bỏ luôn cà chén của mình? Tên ngốc cũng biết không được đưa chén của mình cho kẻ âm dùng, sẽ gặp vận xấu.

Ông cụ đang nằm trên ghế híp mắt, làm như chẳng biết gì cả, nhưng tai lại vểnh lên nhúc nhích...hắn đang nghe!

Lúc này, ông chủ tiệm bán đồ cổ huých ta:

"Bắc Đẩu à, ngươi mau nghĩ cách, phải làm sao để vật kia đừng quậy nữa?"

Thứ này nếu đến tìm ta thì ta không thể làm liên lụy đến hàng xóm. Thế là ta bảo với bọn họ, nói bọn họ tìm ít giấy hoa hướng dương đã dùng qua đến đây.

Họ nghe xong thì cùng cau mày, hoa hướng dương thì họ biết, còn giấy hoa hướng dương là cái quái gì?

Ta bảo họ tra baidu đi, họ tra một phát thì tái mặt, hỏi cần đồ đó làm gì?

Uế vật trừ tà, không chỉ có người không thích, mà không phải người cũng không thích. Thứ này có năng lực trừ tà mạnh nhất, chỉ cần dán nó ở cánh cửa, thứ không phải người chắc chắn không vào được.

Thật ra lấy mấy thứ chất thải trong nhà vệ sinh công cộng của người lạ cũng được, nhưng hiệu quả không tốt như cái này.

Ông chủ tiệm bán đồ cổ nghe thế, thì dùng ánh mắt mong ngóng nhìn sang Tú Liên của tiệm tạp hóa.

Tú Liên đỏ cả mặt, liên tục khoát tay:

"Đùng nhìn ta, ta không có!"

Ông chủ tiệm bán đồ cổ ừ hử một tiếng, à, thật ra đâu phải ngày này cũng có dì cả được đâu.

Lúc này trong đám người truyền ra một trận ho khan, thì ra là chị Mật của tiệm châu báu.

Chị mật là một nữ cường nhân tự lập, làm người rất phóng khoáng:

"Ta có thể giúp chuyện này."

Người xung quanh reo hò ầm lên, ông chủ tiệm bán đồ cổ cũng vội nói:

"Ai đa, còn tưởng ngươi từng này tuổi là hết rồi! Đúng là không thể nhìn bề ngoài."

Chị Mật nghe xong thì trở mặt:

"Đi theo ta, trừ ông chủ tiệm bán đồ cổ, ai cũng có phần."

Ông chủ tiệm bán đồ cổ nghe xong thì suýt khóc, hấp tấp đi theo đám người xin tha.

Lúc này ta phát hiện Trình Tinh Hà còn đang nhìn chằm chằm cái chén lớn đó, nên hỏi hắn nhìn cái gì?

Trình Tinh Hà lắc đầu:

"Ta cảm thấy đứa bé kia hình như hơi đáng thương."

Ta hỏi hắn lời này có ý gì? Hắn bảo ta, đứa bé này xanh xao vàng vọt, trên người còn mặc áo bông, chân lại không đi giày, người chảy nước ròng ròng, sợ là từ khi còn sống đến lúc chết đều chịu khổ.

Không có oán khí thì không thành tiểu quỷ được.

Cô bé này chắc tầm tuổi tiểu quỷ ám dầu, mà tiểu quỷ ám dầu...lại có thể ban ngày làm loạn, lộ ảnh quỷ, thật ra không phải thứ dễ đối phó...tiểu quỷ này còn có sát khí đỏ, thậm chí còn hơn mười hai người ám dầu đợt đó.

Phương thuật âm diện để nuôi tiểu quỷ có nhiều mặt, có lẽ đây là sản phẩm mới.

Tới rồi thì đừng hòng đi.

Ta lấy vôi từ mặt tiền ra, rải một vòng quanh ống thoát nước.

Nếu là tà vật bình thường thì thả bột gão nếp là được rồi, nhưng con bé tiểu quỷ này là do phương diện âm thuật làm ra, ta cũng chịu khổ rồi, không thể phớt lờ.

Còn đang nghĩ, Trình Tinh Hà bỗng nói:

"Nó ăn no rồi, đang nhìn ngươi cười đó!"

Chương 120 - Đợi Ngươi Đến Cầu Xin Ta

Chương 120: Đợi Ngươi Đến Cầu Xin Ta

Trình Tinh Hà còn chưa dứt lời, ta đã thấy trên vôi nổi lên dấu chân...trần trụi, kích thước giống như đúc thứ dính trên mái hiên.

Mà không đi thẳng, đi xiêu vẹo.

Vì phương diện âm thuật, không đi đường thẳng.

Thất Tinh Long Tuyền đột nhiên chấn động...ngay trước ta!

Ta quyết định thật nhanh rằng phải rút Thất Tinh Long Tuyền ra. Cùng lúc đó, ta bỗng cảm giác được một thứ gì đó lạnh buốt đặt trên bả vai ta.

Như một bàn tay vậy.

Lông gáy ta lập tức dựng hết lên...ta chưa từng thấy tà vật nào nhanh như thế!

Thế là ta lật cổ tay, nhất định phải rút Thất Tinh Long Tuyền ra, nhưng lại không ngờ, không rút Thất Tinh Long Tuyền ra được!

Ta vươn tay lần mò, mò ra rất nhiều thứ mịn mịn lạnh lạnh, tóc!

Nó cuốn lấy Thất Tinh Long Tuyền!

Ta hình như còn quá chủ quan rồi...con tiểu quỷ này, còn ghê gớm hơn hai mươi mốt tiểu quỷ ám dầu!

Ngay lúc này, ta thấy sắc mặt Trình Tinh Hà thay đổi, nghiêm túc nói:

"Cẩn thận, nàng ta đang há mồm với ngươi! Một ngụm răng đó..."

…

Cùng lúc đó, ta ngửi thấy một thứ mùi...như kiểu mùi thối vì ngâm mình trong nước rất lâu nên nó âm ẩm, mông mốc, thôi thối.

Đầu ta lập tức phát lạnh, như có gì giáng vào đầu ta vậy...Nàng ta muốn cắn đứt đầu ta hay sao?

Nhưng Thất Tinh Long Tuyền vẫn bị quấn chặt, không thể nhổ ra nổi!

Ngay lúc này, Trình Tinh Hà bỗng nhiên đánh tới, vốc một nắm gì đó đỏ rực nhét sau gáy ta.

Ta ngửi thấy một mùi hăng hăng ngai ngái, là ớt!

Đúng rồi...ớt có cực nhiều dương khí, cũng có thể trừ tà! Truyền thống khi trước, người ta thường bày ớt đỏ trước cổng, không chỉ tiện để dùng mà còn trấn trạch, tránh để mấy thứ bẩn thíu tiến đến.

"Ngao..."

Sau lưng ta lập tức vang lên tiếng hét thảm, cái tay lạnh buốt kia rời khỏi bả vai ta ngay tắp lự, mà Trình Tinh Hà trước mặt ta lại ngã ngửa luôn trước mặt ta, trên cái trán trơn bóng vã mồ hôi, như đang chịu đau đớn kinh khủng.

Ta liếc mắt liền thấy trên khớp xương tay của hắn bỗng nhiên hiện lên mấy xâu máu dạng hạt châu, như bị một thứ gì đó vô hình cắn. Đến khi ta thấy rõ ràng rồi, tim mới nhảy vọt lên...tay hắn có sáu dấu răng...

Thứ kia chỉ có ba chiếc răng mỗi hàm?

Thứ này tới cửa gây chuyện, còn dám cắn người, tám phần là chán sống rồi.

Một cỗ lệ khí bốc lên, ta phải rút Thất Tinh Long Tuyền ra, nhưng mấy sợi tóc kia còn bền hơn dây thép, ta làm sao cũng không rút ra nổi, mà cái mùi bị ngâm đến thối trong nước đột nhiên áp sát, ta biết thứ kia đang nhào về phía ta!

Ta đột nhiên nhớ đến lời Mã Nguyên Thu nói, chẳng lẽ đây là tai ương mà ta phải gặp đợt này?

Không ngờ, ngay khi lui không thể lúi, chợt nghe sau lưng "bục" một tiếng, vỏ kiếm Thất Tinh Long Tuyền lập tức lỏng ra, sợi tóc kia như bị vật gì cực kỳ sắc bén cắt đứt!

Thất Tinh Long Tuyền xoạt một tiếng rời khỏi vỏ, ta nhận ra sát khí đỏ tím kia, trực tiếp bổ xuống.

Ầm một tiếng, Thất Tinh Long Tuyền như đụng phải vật gì rất cứng, vật kia như bị kinh sợ, nhanh chóng né.

"Anh trai nhỏ, ngươi chém trúng cánh tay của nàng!"

Trình Tinh Hà lớn tiếng nói:

"Cẩn thận trên đầu!"

Một mùi hư thối từ đỉnh đầu ập xuống ta, ta nhanh chóng quyết định, nhảy vọt ra còn nhanh hơn cá trích, rót lên hổ khẩu, rồi vung qua đỉnh đầu.

Cảm giác trơn tru này, thêm mùi thối lại bỗng khuếch đại, kinh nghiệm trước đó nữa, ta cảm giác mình đã chém trúng!

"Anh trai nhỏ, cẩn thận!"

Trình Tinh Hà lại hét to một tiếng, nhìn đến chân của ta.

Ta bật thốt lên "ừm?", cúi đầu xuống, trông thấy cổ chân ta dính một lớp dầu.

Như một bàn tay bóng mỡ đang nắm lấy chân ta vậy!

Cô bé áo đỏ kia còn dẫn theo đồng bọn!

Ta cúi đầu, rụt chân, chặt xuống phía đó, Thất Tinh Long Tuyền vừa chém xuống, mùi hôi thối tanh tưởi mốc nước này cũng biến mất.

Ta nén cơn giận trong bụng, nâng kiếm, chém những tiểu quỷ thi dầu kia, giải quyết sạch, mà cô bé áo đỏ kia cũng chạy xa.

Nhưng ngay lúc này, ta lại nghe được một giọng nữ cực ác độc:

"Ta đợi ngươi đến cầu xin ta."

Xin ngươi? CMN, dựa vào đâu?

Lúc này, khí tức ở Thương Điếm Nhai chợt trở nên khác lạ...uế khí mới nãy còn nặng nề, cực kỳ đè nén, giờ lại sáng trong trong nháy mắt, như mặt trời mọc sau mưa vậy.

Dù người thường không nhận ra, nhưng ai cũng có giác quan thứ sáu, ít nhiều gì cũng có thể cảm nhận được. Ông chủ tiệm đồ cổ lập tức rời nhà, thận trọng hỏi ta chuyện đã được giải quyết chưa?

Mấy con quỷ nhỏ đều thù rất dai, ta đương nhiên cũng không chắc chúng có còn đến hay không, nhưng tạm thời bây giờ có thể xem là đã đi rồi.

Ta đỡ Trình Tinh Hà dậy, Tú Liên thấy vết thương trên tay Trình Tinh Hà, cực kỳ đau lòng, quay về tiệm tạp hóa lấy thuốc băng bó cho Trình Tinh Hà, còn chất vấn ta sao lại để hắn bị thương đến mức này.

Ta bị Tú Liên hỏi đến chột dạ, Trình Tinh Hà thì cười xấu xa, bắt đầu giả đau, bảo ta phải bồi thường tiền thuốc chữa và tổn thất tinh thần cho hắn.

Chương 121 - Quỷ Con Bóp Cổ

Chương 121: Quỷ Con Bóp Cổ

Thấy Tú Liên đang băng bó cho Trình Tinh Hà, ta chợt nghĩ, ban nãy khi ta không rút ra được Thất Tinh Long Tuyền, ai đã giúp ta chặt đứt những sợi tóc kia?

Chắc chắn không phải là Trình Tinh Hà...hắn còn đnag ở trước ta.

Kết quả cúi đầu xuống, thì trông thấy con tuyết miêu đang ghé trên bậc thang, liếm vuốt, mà trong kẽ móng của nó có mấy cọng tóc nát.

Mọe nó, là do con mèo này làm à?

Ta vội đi đến vuốt lông nó, nó thoải mái meo meo mấy tiếng.

Ông cụ ba của ta nằm trên ghế, nói một câu:

"Mèo chó gì cũng cùng loại, ta thấy con chó này được, trông nhà được đấy."

Đây là con mèo, trông nhà cái gì mà trông.

Mà con mèo gật đầu liên tục, như cực kỳ đồng ý.

Khỏi nói, con mèo này thành tinh thật rồi.

Ta nghĩ cũng phải, mới nãy còn nhờ con mèo này...Nuôi thì nuôi thôi, xem như thêm một đầu người trong nhà, thế thì cần đặt tên. Trình Tinh Hà vừa để Tú Liên băng bó cho, vừa xen vào:

"Ta thấy tên Chiêu Tài không tệ."

Con mèo kia dựng lông cổ, meo meo mấy tiếng, như có chỗ bất mãn.

Mèo còn chê phèn.

Ta suy nghĩ:

"Con mèo này có bốn cái vuốt trắng, gọi Tiểu Bạch Cước là được rồi."

Lần này nó không kêu to, chỉ cao quý lãnh diễm duỗi ra bốn cái móng vuốt, ý như đang nói cũng được, thế thì nó tạm chấp nhận vậy.

Thật biết thưởng thức.

Thầy Cao thấy vết thương của Trình Tinh Hà, bỗng "a" một tiếng:

"Không đúng."

Ta liền quay đầu hỏi sao thế?

Thầy Cao chỉ vào vết thương của Trình Tinh Hà:

"Ngươi nhìn màu máu thử xem."

Ta vừa quay lại nhìn thì lập tức sững sờ. CMN...ban nãy máu của hắn còn đỏ rực, mà giờ lại chảy ra màu đen!

Hôm nay ta vẫn còn một cơ hội vọng khí nữa. Ban đầu sợ thứ kia đến vào đêm nên cứ giữ lại không nỡ dùng, nhưng trông thấy Trình Tinh Hà thế này thì dùng ngay. Vừa xem xong, tim ta đã vọt lên.

Đường màu vàng thể hiện công đức trên trán Trình Tinh Hà đã biến mất tăm, thay vào đó là một màu đen nhánh.

Tướng này chỉ ra người chủ đã bị khí đen áp đỉnh, sắp chết bất đắc kỳ tử.

Trình Tinh Hà lúc đầu không xem vết thương kia ra gì, nhưng mắt hắn rất tinh, thoáng cái đã nhận ra nét mặt ta không đúng nên cũng căng thẳng theo:

"Sao rồi?"

Ngay lúc này, ta phát hiện trên cổ hắn cũng có một luồng sát khí màu đỏ tà tính...giống như dấu chân trên mái hiên, là của cô bé có ba chiếc răng một hàm để lại.

Ta lập tức cởi áo sơ mi của hắn ra, xem cổ của hắn, lòng lạnh đi ngay tắp lự.

Chỉ thấy một chấm đỏ sau cổ có dạng ngón tay, dần kéo dài đến họng, như đeo nửa cái vòng cổ vậy.

Quỷ con bóp cổ!

Thứ này, chứng tỏ quỷ con đã đặt oán khí lên người Trình Tinh Hà. Bình thường, trong vòng mười hai canh giờ, cái "vòng cổ" này sẽ từ từ thít vào họng đối phương. Nếu thật sự thít lại hoàn toàn thì mạng của hắn sẽ bị tiểu quỷ ban nãy mang đi, có là thần tiên cỡ nào cũng không cứu lại được.

Thầy Cao cũng nhìn ra rồi, ngã ngồi xuống, hít một ngụm khí lạnh.

Trình Tinh Hà có ngu hơn cũng biết lớn chuyện rồi, nhảy dựng lên đi soi gương.

Vừa soi một cái, hắn cũng ngồi phệt xuống ghế, không lên tiếng.

Khó trách thứ kia lại bảo đợi ta đến cầu xin nàng ta. Thì ra là chờ ta ở đây!

Mà vết thương trên tay Trình Tinh Hà rữa theo tốc độ mắt thường cũng thấy rõ. Hiển nhiên, hiện giờ hắn đang chịu đau đớn cực mạnh, răng hàm cắn chặt...Cùng lúc đó, nửa cái vòng trên cổ hắn, cũng ngày càng "thít" lại, kéo dài về hai đầu.

Ta lập tức đi lấy giấy vàng...ta phải dùng sát khi của con quỷ con bóp cổ này để tìm cô bé áo đỏ đó đến.

Muốn trừ cái vết bóp cổ của tiểu quỷ này, cách duy nhất là khiến cho con quỷ gây ra dấu vết đó hồn phi phách tán.

Thầy Cao vừa nhìn đã biết ta muốn làm gì, lập tức kéo tay ta lại, khẽ giọng nói:

"Bắc Đẩu, ngươi muốn làm gì?"

Mọe nó ơi, cái này còn phải hỏi nữa sao? Ta không thể không tìm ra con quỷ đó trong vòng mười hai canh giờ được.

Thầy Cao lôi ta ra cổng, khẽ giọng nói:

"Âm diện tiên sinh điều khiển được loại tiểu quỷ này là kẻ ngươi không thể dây vào. Ngươi không nghĩ là vật kia muốn dẫn ngươi đi nên mới làm thế sao? Chắc chắn vẫn còn bẫy dựng sẵn để đợi ngươi. Nếu ngươi muốn gán mạng vào, thì ông cụ ba nhà ngươi phải làm sao?"

Thầy Cao có ý tốt, âm diện tiên sinh có thể dùng tiểu quỷ để làm như thế, chưa chắc đã là kẻ mà một thầy phong thủy Hoàng giai như ta có thể đối phó được. Nhưng Trình Tinh Hà là vì cứu ta nên mới bị vật kia ám oán khí lên người. Hắn của bình thường sợ chết hơn bất cứ ai, ngồi xe cũng phải mở hé cửa sổ, sợ bị ngạt chết. Nhưng người sợ chết như thế lại dùng ta cản răng tiểu quỷ cho ta, nếu ta không quan tâm hắn thì ta có còn là con người không?

Chương 122 - Bạn Tâm Giao

Chương 122: Bạn Tâm Giao

Thầy Cao thấy quyết tâm của ta thì buông tay ra, thở dài:

"Ta biết thanh niên như ngươi từ bé đã lương thiện, nhưng giờ tiếc là không tìm được quỷ y..."

"Quỷ y?"

Thầy Cao gật đầu nhẹ, hoài niệm nói:

"Đó là một bác sĩ vân du tứ phương, chuyên trị bệnh âm dương như thế này. Hành tung hắn bấp bênh vô định, còn có ba quy tắc không xem bệnh...Được rồi, nói nhiều cũng vô dụng, ngươi đi thì cứ đi đi, nhớ kỹ là phải thật cẩn thận...Cái này cho ngươi, chuẩn bị để làm con át chủ bài."

Nói rồi móc từ trong lòng ra một chiếc hồ lô nho nhỏ, đưa cho ta.

Cái hồ lô đó dài cỡ ngón tay, không khác gì lọ thuốc giải trên TV. Ta hỏi thầy Cao đây là cái gì thế? Đại lực hoàn à?

Thầy Cao cười thần bí:

"Nếu ngươi gặp phải phiền phức, cứ ném mạnh xuống đất là đucợ rồi. Giá thường là mười tám nghìn."

"Mọe nó, đắt quá rồi..."

"Ài, cho ngươi luôn, không lấy tiền."

Thầy Cao híp mắt cười một tiếng, nhìn về phía ông cụ đã nằm phơi mình:

"Ngươi phải sống sót bình an trở về, ông cụ còn đợi ngươi đấy!"

Ta cảm động, nói cảm ơn thầy Cao.

Lúc này trời đã tối, ta về Thượng Điếm Nhai. Trình Tinh Hà bây giờ đã đau đến mức không ngồi nổi, nhưng vẫn cắn răng không rên lấy một tiếng, mặc cho mồ hôi toát ra như tắm.

Tú Liên bên cạnh đau lòng đến khóc nức, cứ liên tục bảo ta nghĩ cách đi.

Ta cầm giấy vàng, chà lấy ít máu từ vết thương của Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà vừa thấy đã biết ta đang làm gì, vội lên, thở hồng hộc nói:

"Ngươi thật sự muốn đi tìm con bé đó sao? Xem chuyện ngày hôm nay có vẻ như còn ghê gớm hơn chuyện ở bệnh viện. Với cái đạo hạnh mèo quào của ngươi, đi không phải để chịu chết sao?"

"Nói nhảm."

Ta vừa dùng giấy vàng kia để hỏi truy tung phù, vừa đáp:

"Ta không đi thì ngươi cứ ở đó chờ chết đi. Nếu ngươi chết rồi thì ai giúp ta tìm tên què họ Giang?"

"Đối phương nói rõ là muốn ép ngươi đến."

Đôi con mắt trong veo của Trình Tinh Hà nhìn ta chằm chằm:

"Anh trai nhỏ, hứa với ta, nhất định không được chết."

Ta cảm động. Dù lời này buồn nôn, nhưng xem như hắn vẫn quan tâm ta ít nhiều.

Vừa định gật đầu, hắn lại nói thêm:

"Nếu không thì ta tìm ai đòi số tiền ngươi thiếu ta?"

Ta trả cho ngươi được chưa đại gia, đau đến thế cũng chẳng chặn nổi miệng ngươi.

Trình Tinh Hà bỗng cười tươi, đôi mắt trong veo hơi híp, vươn ra quả đấm yếu ớt, đụng nắm đấu của ta:

"Ta đợi ngươi."

Ừ. Ta thầm nói. Trước khi ta về, ngươi đùng chết.

Xếp xong truy tung phù...ra một con hạc giấy, ta rót hành khí vào, nó chậm rãi bay lên, ta liền theo nó ra ngoài.

Dù ban ngày rất nóng, nhưng bây giờ là ban đêm, lại rất lạnh. Ta đi theo hạc giấy chẳng biết bao lâu, hạc giấy đưa ta đến một nơi, dừng lại, đáp đất.

Đây chẳng phải là bãi đậu xe của An Gia Dũng kia à?

Chẳng qua có lẽ bây giờ đang giờ bãi đậu xe tan tầm, đèn đuốc tối om như mực, trời lại xế chiều, bây giờ yên tĩnh tới hơi thở cũng nghe rõ nổi.

Chẳng lẽ cô nhóc này là do An Gia Dũng mời tới thu dọn ta à?

Ta hẳn nên nghĩ ra từ lâu - rõ ràng tướng của An Gia Dũng bị người ta sửa đổi số phận. Hắn cũng biết thầy sau lưng.

Còn Uông Tình Tình ta sắp xếp canh gác ở đây, sao nàng ta động vào người ta mà vẫn không báo tin với ta?

Vừa nghĩ tới đây, ta bỗng ngửi thấy một mùi hương gay mũi.

Xoạt một tiếng, bùa truy tung hỏi đường của ta lập tức xuất hiện...lửa xanh biếc!

Trái tim ta bỗng thắt lại, người chết châm lửa thì mới là ngọn lửa xanh biếc!

Đây vốn là huyệt âm, bây giờ sát khí lại càng nặng nề đè người, nghĩ cũng biết chờ đợi ta không phải thứ hiền lành.

Tiếc là đã dùng hết năm lần vọng khí. Giờ ta không có gì để dùng. Trình Tinh Hà lại không ở bên cạnh, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình.

Ta lấy dầu đốt ra, đặt đèn sinh mệnh của mình lên một cách cẩn thận, vừa định rút Thất Tinh Long Tuyền ra thì nghe "meo" một tiếng, không biết vì sao Tiểu Bạch Cước xuất hiện trước mặt ta, đang thong dong liếm móng vuốt.

Mọi người nói chó là trung thần, mèo là gian thần nhưng rõ ràng con mèo này là bạn tâm giao.

Đúng rồi, ta còn nghĩ tới, ta còn một cái bùa ký thân trên em trai nhỏ Hôi Bách Thương nữa, cùng kêu ra giúp một tay.

Thật không ngờ, ta kêu cái đuôi nhọn đó hồi lâu, Hôi Bách Nhi không xuất hiện, Tiểu Bạch Cước lườm ta đầy khinh bỉ một cái khiến ta vô cùng khó xử.

Hôi Bách Thương không thể không tới, chẳng lẽ...Ta nhìn về phía Tiểu Bạch Cước. Vì con mèo nhỏ này nên nó không tới được?

CHẳng phải Hôi Bách Thương tự xưng là chúa thể Hôi Tiên bản địa đời này à? Sao sợ Tiểu Bạch Cước chứ? Chẳng lẽ lai lịch của Tiểu Bạch Cước lớn hơn?

Tiểu Bạch Cước rũ lông trên người, mở bước chân mèo bước về phía trước vô cùng phóng khoáng.

Chương 123 - Thật Sự Không Tệ

Chương 123: Thật Sự Không Tệ

Ta ôm Tiểu Bạch Cước leo tường...Tên khốn kiếp An Gia Dũng này thực sự là kẻ trộm gà, sợ có người leo tường vào nên khảm rất nhiều mảnh thủy tinh và dây kẽm có gai trên đó. Ta hao phí mất một lúc lâu mới lật người vào trong. Vừa nhảy xuống, ta bỗng cảm thấy không đúng...cảm thấy khác với lần ta tới trước đây.

Trong khoảng trời tối tăm, cố gắng lắm mới có thể thấy được rất nhiều xe. Ta bật đèn pin chiếu lại lắp bắp kinh hãi!

Mấy bóng dáng đen thui đang lay động này vậy mà lại không phải là xe mà là quan tài!

Soi xung quanh là quan tài không đếm xuể!

An Gia Dũng biến bãi đậu xe này thành nhà xác rồi à?

Đúng rồi...Lúc trước có mấy chiếc xe tới bệnh viện huyện chở vài thi thể trẻ con đi rồi. Chẳng lẽ là chở tới đây? An Gia Dũng tên khốn kiếp kia, để cấu kết với thầy sau lưng mà ngay cả buôn bán cũng không làm nữa.

Ta đi tới quan tài một cách cẩn thận, suy nghĩ xoay vòng. Đây là một âm huyệt, chủ nhân là cô bé mặc đồ đỏ sẽ trấn giữ ở chỗ âm khí nặng nhất, Quỷ Môn xuyên ngang qua con đường của ngôi nhà này à?

Ta đi theo vị trí này vào trong, cố hết sức đè tiếng bước chân xuống nhỏ nhất...ai biết trong quan tài này đựng cái gì, có thể không quấy rầy thì không quấy rầy.

Bây giờ mắt đã quen với ánh sáng ở đây. Ta cố gắng nhìn thì thấy một bóng dáng nho nhỏ đang ngồi ở Quỷ Môn xuyên ngang qua con đường của ngôi nhà này, trong lòng hưng phấn nhưng đúng lúc đó, Tiểu Bạch Cước bỗng dựng lông lên, kêu to với ta.

Điều này làm ta giật nảy mình, định ngồi xổm xuống che miệng nó lại, đồng thời rất hối hận...dù sao mèo cũng là động vật, bắt nó theo chẳng phải là tự khiến mình lộ ra à?

Nhưng vừa ngồi xổm xuống ta đã kịp phản ứng dường như có thứ gì đó đang lau trên đầu ta.

Ở đây treo cái gì à?

Ta ngẩng đầu lên nhìn một cái thì sững sờ...tóc?

Mọe kiếp, là một người phụ nữ bị buộc dây thừng ở cổ chân, treo ngược trên xà nhà, tóc rũ xuống như bút lông!

Biết nuôi quỷ làm chơi thi cũng không phải là người bình thường gì nhưng treo một thi thể ở trong này là định làm gì? Nếu không phải vừa nãy Tiểu Bạch Cước nhắc nhở ta, có khi ta đã hôn phải người phụ nữ này.

Nghĩ ta đây, ta liếc nhìn Tiểu Bạch Cước đầy cảm kích. Tiểu Bạch Cước phóng khoáng giơ móng vuốt lên, dáng vẻ đại ân không lời nào cảm tạ hết được.

Nhìn kỹ lại, vậy mà ở đây lại có rất nhiều thi thể treo ngược, thực sự y như thịt khô, còn mang theo mùi dầu mỡ ngấy người, không khác với mùi dầu mỡ xác chết trên người quỷ sai nhỏ chút nào...ta lập tức phản ứng kịp. Những thi thể treo ngược này là đâm ở chỗ huyệt lớn số chín trên đầu, che hồn phách, dùng để làm dầu tích oán thi!

Ai cũng có cha sinh mẹ dưỡng, thi thể bị treo để tích dầu trong này, nếu người trong nhà biết thì khó chịu biết bao? Nếu có thể thu phục cô bé mặc đồ đỏ chủ nhân kia thì ta sẽ phải gỡ những người này xuống để siêu độ.

ta khom người, cố hết sức tránh khỏi tóc những thi thể này, kết quả bước lên không chú ý dưới chân..."xoảng" một tiếng, trong bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh, dường như ta đá vỡ một cái chén rồi!

Khỏi phải nói tiếng động này giòn giã thế nào! Thậm chí chiếc chén kia còn lăn trên đất hồi lâu!

Tiểu Bạch Cước ngoảnh lại, đôi mắt mèo sáng quắc nhìn chòng chọc ta như khiển trách.

Trái tim ta thót lại...sao ta lại quên mất nếu những thi thể này dùng để tích dầu thì chắc chắn bên dưới có dụng cụ để đựng dầu!

Ta không dám di chuyển, nhìn chằm chằm vào bóng dáng trên con đường Quỷ Môn đi ngang qua.

Có điều bóng dáng đó vẫn lù lù không động, vẫn ngồi yên tại chỗ, dường như vốn không nghe thấy.

Ta mới thở phào một hơi, đang định đi ngang qua đám "thịt khô" tiếp thì bỗng nghe thấy một tiếng "kẹt".

Lần này dường như không phải tiếng động từ chỗ ta mà là...dây thừng treo thi thể phát ra tiếng.

Ta lập tức toát mồ hôi lạnh ròng ròng. Ở đây không có gió, lẽ ra thi thể không nhúc nhích được mới đúng...Đúng lúc đó, ta thấy thi thể mái tóc dài quay lưng lại phía ta từ từ ngoảnh lại, quay mặt về phía ta.

Đây là một cô gái trẻ tuổi, ngũ quan xinh đẹp nhưng sắc mặt tái nhợt, không biết chết như thế nào, tướng chết rất bình thản...ta vừa nghĩ tới đây, nàng ta bỗng mở mắt ra.

Trong đầu ta lập tức trắng không còn chút máu.

Thi thể trá hình?

Đôi mắt nàng ta đã tan rã từ lâu, hiển nhiên đã chết hồi lâu nhưng dáng vẻ vẫn trợn trừng như khi chết, khỏi phải nói dọa người bao nhiêu.

Ta cảm thấy mình không tè ra quần đã là tốt lắm rồi.

Có điều dù cô gái kia mở mắt ra cũng không làm gì ta mà từ từ quay lại.

Ta lập tức hiểu ra...vì trên người ta có dầu Nhiên Tê!

Ta đoán có khi nào dầu Nhiên Tê không chỉ có thể che đi đèn sinh mệnh của con người mà còn có thể khiến mình tản ra mùi của tà vật, khiến tà vật tưởng mình là người một nhà với nó không?

Thứ đồ chơi này còn cao cấp hơn đồ ẩn thân, thực sự không tệ!

Chương 124 - Quả Thật Có Đầu Óc

Chương 124: Quả Thật Có Đầu Óc

Điều này khiến lòng ta yên tâm hơn rất nhiều. Nhìn lại lần nữa, con mèo Tiểu Bạch Cước lo lắng hơn ta nhiều, bốn cái chân trắng đã bước đi một khoảng xa. Ta vừa tránh né chén dầu thi thể trên đất vừa đuổi theo Tiểu Bạch Cước.

Cuối cùng, chúng ta đi tới trước mặt bóng dáng kia. Ta siết chặt Thất Tinh Long Tuyền, dùng tốc độ nhanh nhất của mình đặt trên cổ bóng dáng kia, trầm giọng nói:

"Nếu muốn mạng sống thì giao tiểu quỷ đồ đỏ ra đây."

Tiểu Bạch Cước cũng nhìn bóng dáng đó đầy cảnh giác.

Bóng dáng đó vô cùng mảnh khảnh, chắc là một người lùn...trẻ con không có bản lĩnh lớn mà động vào đám tiểu quỷ ba răng như thế.

Nhưng người lùn kia vẫn không nhúc nhích cũng không trả lời mà như đang nở nụ cười.

Mọe nó, có phải coi thường ta không?

Ta nhớ tới Trình Tinh Hà bây giờ đang chịu đau đớn, nghĩ một giây cũng không thể chờ lâu, tay dùng sức hơn:

"Không khiến ngươi nếm chút đau khổ, ngươi không cam lòng à?"

Nhưng ta còn chưa dứt lời, đầu người lùn kia bỗng rơi xuống đất.

Lông tơ toàn thân ta dựng đứng hết lên. Mẹ kiếp, chuyện này là sao chứ?

Cái đầu lăn lông lốc ra rất xa nhưng tiếng cười kia vẫn không dứt, vang lên nghe sởn tóc gáy trong bầu không khí yên tĩnh của bãi đỗ xe:

"Hahahahaha..."

Sau đó, cái đầu kia bỗng dừng lại, tiếp theo lại như bị người ta không thấy gì mà đá một cái, lăn về phía ta!

Khỏi nói tiếng "hahaha" dọa người thế nào!

Tiểu Bạch Cước che trước mặt ta, dùng chân chặn cái đầu lại như chơi bóng, sau đó ngoảnh lại, điên cuồng kêu về phía ta.

Sau lưng ta...Cùng lúc đó, Thất Tinh Long Tuyền sau lưng ta cũng rung lên!

Một giọng nói với khẩu âm Tây Xuyên từ từ vang lên sau lưng ta:

"Rốt cuộc ngươi đã tới. Ta chờ ngươi lâu lắm rồi."

Chưa dứt lời ta đã nghe thấy tiếng động vang loạn từ bốn phương tám hướng.

Là rất nhiều tiếng quan tài mở, rất nhiều tiếng dây thừng đứt, trong bóng tối, rất nhiều bóng dáng từ từ đứng lên, di chuyển về phía ta.

Những...Thi thể kia.

…

Ta cắn răng, ngoảnh lại nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia, tự nhủ có nhiều thi thể mấy cũng đừng căng thẳng, lát nữa tỉnh táo chút, dù sao trên người ta cũng có dầu Nhiên Tê, trốn ở đâu cũng dễ.

Nghĩ thế, ta muốn xem thử tiếng nói này phát ra từ đâu.

Nhưng những thi thể kia đã lấy ta làm trung tâm, gào lên rồi nhào qua như thể ta là một cái nam châm, họ là sắt vụn vậy.

Giữa lưng ta lập tức lạnh ngắt, thấy phía đông có một cái cột thì trốn sau đó nhưng rõ ràng những thi thể kia thấy được ta. Ta chạy sẽ đuổi theo!

Dầu Nhiên Tê mất tác dụng rồi à?

Lúc này, tiếng mèo kêu truyền tới từ trên đầu, ta nhìn đôi mắt sáng rực của Tiểu Bạch Cước, nhìn về phía mình, lúc này mới mắng một câu mẹ nó...vừa rồi lúc ta tiếp xúc với người lùn đó thì chẳng phải chém rơi đầu nó à?

Thì ra trong cái đầu này chứa ít chất lỏng, lúc rơi xuống đã bắn hết lên người ta.

Ngửi thử thì mùi dầu mỡ ngấn người cũng không phải mùi thơm ngon gì nhưng cái mùi này lấn mùi dầu thi thể...cao Xương trắng?

Vậy là được rồi, cao Xương trắng là luyện ra từ trong dầu thi thể. Nếu dầu thi thể là sữa tươi thì cao xương trắng là bơ, là tinh hoa của dầu, thường xuyên dùng để làm chất dinh dưỡng trên tiểu quỷ hành thi, chỉ cần là tiểu quỷ hành thi, vừa ngửi thấy mùi cao xương trắng thì còn không phải là chạy theo như vịt à!

Thầy sau lưng này quả thật có đầu óc!

Có lẽ từ lúc ta vào ông ta đã phát hiện ra trên người ta có mùi dầu Nhiên Tê và mặc thứ như đồ ẩn thân cho nên mới làm một người lùn trên đường xuyên qua Quỷ Môn để dẫn ta qua. Đầu người lùn rơi xuống, cao Xương trắng bắn lên người ta, ta chẳng phải như thức ăn gia súc, bại lộ ngay à?

Đúng là cạm bẫy khó đối phó hơn lúc ở bệnh viện.

Thấy vô số bóng đen bao quanh ta, sắp xé nát ta thành mảnh nhỏ, ta vừa dùng Thất Tinh Long Tuyền cản lại, vừa tìm chỗ đặt chân. Nhưng lúc này, Một thứ gì đó quấn vào cổ ta, lập tức siết chặt khiến ta không thở nổi. Thứ kia vừa mỏng manh vừa lạnh như băng - tóc!

Thì ra là một miếng "thịt khô" treo trên đầu ta cũng muốn ăn miếng cao xương trắng trên người ta!

Mắt ta đỏ bừng, không thấy gì, mái tóc đó càng siết chặt hơn, ngay cả ho khan ta cũng không ho nổi, đầu óc trắng xóa, gần như ngạt thở.

Cùng lúc đó, vô số bóng đen kéo tới đây. Những móng tay cứng ngắc lạnh như băng kia bóp vào người ta!

Chết...Đây là chết...

Nhưng trong khoảnh khắc này, ta đạp một cái xuống đất, cuộn người lại, ôm trên "thịt khô" đang dùng tóc quấn ta và đảo ngược người trên dây một cái. Mấy bóng đen kia chụp hụt, người cùng phe va vào nhau khiến dưới chân bị lấp đầy chật như nêm cối.

Ta giơ tay lên, dùng Thất Tinh Long Tuyền xoẹt ngang cổ mình, tóc đứt rời. Cổ ta được nới lỏng, thở hổn hển từng hơi...bầu không khí lạnh như băng lại tanh nồng lấp đầy phổi khiến ta muốn ói...

Chương 125 - Tám Cái Đuôi

Chương 125: Tám Cái Đuôi

Không chờ ta thở ra một hơi đã cảm thấy eo bị thắt chặt...là thịt khô kia!

Một luồng hơi lạnh thổi qua tai ta khiến ta nổi da gà toàn thân, sau đó ta cũng cảm thấy có rất nhiều thứ như mũi nhọn muốn cắn lên cổ ta...cảm giác không khác tiểu quỷ đồ đỏ sau lưng ta mấy!

Ta quyết định thật nhanh, mở rộng tay bóp lấy cổ nàng ta. Cổ nàng ta bị ta đẩy ra, như thể bị chọc tức, còn định kề lại cắn ta, ta bỗng nghe thấy dây thừng trên đỉnh đầu truyền ta tiếng đứt do không chịu nổi sức nặng.

Đúng rồi, dây thừng này chỉ có thể treo một người nhưng chưa chắc chắc chắn! nàng ta giãy giụa tiếp, đứt thì sẽ té xuống cùng nhau.

Ta huých cùi chỏ đẩy nàng ta từ phía sau ra, nhân cơ hội bò lên trên một đoạn. nàng ta xoay lại định đuổi theo. Tiếc là hành thi không thể xoay người, chỉ có thể lắc lư như đồng hồ quả lắc. Tay ta bắt được đầu sợi dây thừng, vung Thất Tinh Long Tuyền lên, chỗ quấn lấy chân nàng ta vang lên tiếng gãy. nàng ta rơi xuống bầy thịt đầy đất như cái bánh chẻo.

Hành thi trên đất đồng loạt xông lên. Ta nghe thấy tiếng máu thịt văng tung tóe, xương cốt gãy rời..."thịt khô" đó đã bị xé thành mảnh nhỏ.

Người cùng nhà đánh người cùng nhà? À, đúng rồi, vì "thịt khô" kia từng ôm ta, cũng từ va vào cao xương trắng nên bị bầy thi tưởng nhầm thành đồ ăn!

Cảnh tượng này khiến ta thấy mà da tốc tê dại...nếu người té xuống là ta thì bây giờ đã bị xé thành mảnh nhỏ rồi à?

Tiểu Bạch Cước như thở phào nhẹ nhõm vì ta, ngồi xổm trên xà nhà liếm móng vuốt. Vừa nãy nó còn nhàn nhã nhìn ngó xung quanh, ngay sau đó như phát hiện ra gì đó nên nhìn về một phía.

Phía đó bị bóng đen bao phủ hoàn toàn nhưng có thể nghe thấy tiếng gõ đồ loáng thoáng.

Ta chợt nhớ ra lúc đi theo ông gia ra ngoài thành câu cá từng gặp một người chăn dê. Người chăn dê này sẽ gõ tẩu hút thuốc của ông ta như thế để kêu bầu dê về.

Chủ nhân này cũng đang ra lệnh cho hành thi như người chăn dê.

Quả nhiên những hành thi kia không tranh cướp nữa, ngẩng đầu nhìn trên đỉnh đầu ta.

Ta nhìn về phía kia, muốn xem thử rốt cuộc chủ nhân là ai. Tiếc là ta không quen nhìn ban đêm, cũng mất đi máy Vọng Khí nên không thấy gì được.

Bắt giặc phải bắt vua trước. Ta không có thời gian dây dưa với đám hành thi kia. Chỉ cần bắt lấy người chủ nhân này là xong việc.

Nghĩ thế, ta hơi dùng sức nhướng người lên, xoay mình lên xà nhà...trần bãi đậu xe này có kết caais bằng thép, rất nhiều xà nhà, đủ để giẫm lên đi về phía kia.

Sức nặng cơ thể ta khiến xà nhà vang lên tiếng kẽo kẹt. Ban đầu ta không coi là quan trọng nhưng chân đạp trên thép xà nhà, bỗng hơi lắc lư...như ngoài ta ra còn có thứ khác cũng bước lên.

Một mùi dầu thi thể sền sệt ùa tới...tiểu quỷ dầu thi thể!

Nhưng mùi này không gay mũi như mùi ngửi thấy ở nhà giáo sư La mà vô cùng nhạt.

Trái tim ta lập tức thắt lại...mùi dầu thi thể càng mờ thì tiểu quỷ dầu thi thể càng có đẳng cấp cao. Mùi này chẳng lẽ là người cấp ba mươi hai?

"Anh trai nhỏ, không ngờ anh còn có bản lĩnh này."

Khẩu âm Tây Xuyên đó hờ hững vang lên từ trong bóng tối:

"Tiểu quỷ ba răng không ăn được anh. Anh là người đầu tiên khiến ta dùng hai mươi tám tích dầu ở chỗ chim không thèm ẻ này."

Tiếng nói nhỏ dần, ta chỉ cảm thấy một dòng sát khí ập vào mặt ta, nhanh chóng bổ về phía ta. Một dòng nhuệ khí chạy dọc yết hầu ta. Phản ứng của ta chỉ đủ để giúp ta nghiêng sang trái tránh đi chỗ quan trọng.

Sau đó ta nghe thấy một mùi máu tươi tràn ngập trên người nhưng gáy bên trái bỗng mát lạnh, bắt đầu đau rát.

Lần này có lẽ là may mắn tránh được. Ta dùng Thất Tinh Long Tuyền ngăn lại nhưng dù sao cũng là dầu hai mươi tám người, có thế nào ta cũng không phải là đối thủ. Năng lực của Thất Tinh Long Tuyền cũng chưa được ta điều động hết. Dầu hai mươi tám người như đạn lên nòng, vừa nhanh vừa sắc bén, vốn ta không chống đỡ được bao lâu.

Khẩu âm Tây Xuyên mang theo sự đắc ý lại vang lên lần nữa:

"Anh trai nhỏ, sau này anh chính là nô bộc của ta, ta là chủ của anh. Anh yên tâm, không khiến anh chết vô ích đâu. Cơ thể anh đẹp đẽ như thế, ta luyện một cái..."

Còn chưa nói hết với ta, chỉ nghe "ngao" một tiếng, Tiểu Bạch Cước không biết giết từ đâu ra. Sau đó một bóng dáng khổng lồ rầm rầm xuất hiện, ngắn ngang phía trước dầu hai mươi tám người.

Tám cái đuôi...

Lúc này đây, người nói tưởng đã nắm chắc phần thắng, đã từ từ đi ra từ trong bóng tối, ngẩng đầu lên muốn xem ta chết như thế nào trong vài phần đắc ý. Ta nhân cơ hội này, dùng mười phần sức lực ở lòng bàn chân nhảy từ trên xà nhà xuống, nhào về phía hắn.

hắn chẳng thể ngờ ta có thể nhảy xuống, cơ thể lập tức rui lên, không kiềm được mà lùi lại một bước. Giọng thuộc hạ của hắn vang lên ngay lúc đó. Toàn bộ hành thi bất động yên lặng như tường thành chắn ngang trước mặt hắn.

Chương 126 - Kẻ Cứng Đầu

Chương 126: Kẻ Cứng Đầu

Ta đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu, rót hành khí vào Thất Tinh Long Tuyền, từ trên không trung bổ xuống đám hành thi đang đỡ cho chủ.

Những hành thi chắn ngang như tường thành kia bị cắt ngang, người không thể lùi được nữa. Ta bỗng đè mạnh lên người hắn, một tay bóp chặt cổ hắn:

"Luyện rồi lại luyện nữa đi, ngươi luyện đi! Ông đây muốn xem thử ngươi luyện ta thành cái dạng gì nào?"

Nhưng tay vừa đụng vào da người này, ta bỗng cảm thấy không đúng. Sao da người này lại vô cùng trắng trẻo như thế.

Hơn nữa, trên người người này...thật thơm.

Nữ...Nữ?

Có thế nào ta cũng không ngờ nàng ta lại là nữ!

Nhưng vừa phân tâm, ta đã cảm nhận được một dòng chất lỏng lăn từ trên mặt nàng ta xuống cổ:

“Ngươi giết chết A Cha của ta, cũng giết chết ta!"

A Cha...Chẳng lẽ nàng ta là con gái của thầy đằng sau ở bệnh viện?

…

Đúng là tiên sinh âm diện ở Tây Xuyên đó chết vì ta, nhưng cũng không thể trách ta được, khi đó không phải ta chết thì là hắn chết, ta cũng không phải là Phật Tổ, chẳng lẽ còn phải xả thân cho ưng ăn sao?

Nhưng trong lòng ta cũng biết thù giết cha không đội trời chung.

Vì vậy ta liền nói:

"Tiểu cô nương, ta biết ngươi muốn trả thù ta, nhưng đây là chuyện giữa ngươi và ta, làm liên lụy đến bạn ta sẽ không hợp quy củ ở đây. Ngươi giao tiểu quỷ đồ đỏ kia ra rồi chúng ta từ từ nói chuyện."

Bây giờ mắt ta đã thích ứng với ánh sáng, có thể thấy rõ tiểu cô nương này rất xinh đẹp, mũi cao mắt sâu, đôi mắt giống như sao trời vậy, mới mười bảy mười tám tuổi thôi.

Nàng đảo đôi mắt đẹp, đôi mắt to trong suốt chiếu ra bóng người ta:

"A ca, người bạn kia quan trọng với ngươi như thế sao?"

Thiếu nữ nói khẩu âm Tây Xuyên lại ngọt ngào khiến lòng người run rẩy, nhưng ta còn chưa đến mức bị mê hoặc, vì thế liền gật đầu một cái:

"Họa không liên quan đến người bên cạnh, ngươi cứ trả thù ta là được rồi."

Nàng nhìn chằm chằm ta, trong đôi mắt to thoáng hiện ra vẻ độc ác không hợp tuổi:

"Nếu vậy thì một mạng đổi một mạng, mạng ngươi để cúng tế cho cha ta, ta sẽ cứu bạn ngươi."

Ta nhíu mày:

"Ngươi như vậy rồi mà còn muốn nói điều kiện với ta?"

Nhưng tiểu cô nương lại hơi mỉm cười, dáng vẻ như đã nắm chắc phần thắng.

Lúc này điện thoại bỗng nhiên vang lên làm ta giật cả mình, ta nghe máy, là Cao lão sư gấp gáp nói:

"Bắc Đẩu, tốc độ bóp cổ của tên tiểu quỷ này không đúng! Nhanh hơn lúc trước một nửa! Bây giờ chỉ còn một chút nữa thôi là sẽ siết sát lại cổ Trình Tinh Hà!"

Ta sửng sốt nhìn về phía cô gái kia, phát hiện trong tay nàng có cái gì đó.

Ta đẩy đầu ngón tay nàng ra xem, bên trong là một cái tượng đất bằng bùn, trên cổ có một sợi tơ hồng giống cái trên cổ Trình Tinh Hà như đúc, hơn nữa còn sắp siết lại!

Ta lập tức trầm giọng nói:

"Tiểu quỷ mặc đồ đỏ kia đâu?"

Cô gái kia vô cùng đắc ý cười:

"A ca, thuật này chỉ ta có thể sử dụng, ngươi không cứu được hắn đâu."

Ta mím môi nhấc tay thiếu nữ lên.

Tay nàng rất nhỏ, trắng nõn đến mức thậm chí có thể thấy rõ mạch máu. Thiếu nữ có chút bất ngờ, sau đó hiểu nhầm ta có ý kiến gì với nàng, trong đôi mắt to không che giấu được vẻ khinh bỉ.

Nhưng ta lại bẻ cổ tay nàng ra sau.

"A!"

Thiếu nữ bỗng nhiên hét thảm một tiếng, trên cái gáy trắng nõn lấm tấm mồ hôi, sau đó nhìn ta chằm chằm, cắn chặt răng nói:

"Tây Xuyên không có a ca nào lại bắt nạt a muội cả, ngươi không biết xấu hổ."

"Vậy sao?"

Ta nhìn chằm chằm bàn tay đẹp như tác phẩm nghệ thuật của nàng, kéo mạnh xuống:

"Nhưng chỗ chúng ta lại không có quy củ đó."

Có vẻ thiếu nữ không nhịn được đau đớn, giận dữ há miệng mắng ta, nhưng nàng toàn mắng bằng giọng Tây Xuyên, ta nghe không hiểu nên chỉ cẩn thận lắng nghe âm thanh xung quanh.

Quả nhiên không lâu sau, một tiếng ồn ào vang lên, bổ nhào về phía ta.

Ta nghiêng người né tránh, nâng Thất Tinh Long Tuyền chém ra.

Đúng là tiểu quỷ của tiên sinh âm diện sẽ cắn trả, nhưng lúc nó chưa cắn trả thì vẫn cực kỳ trung thành với chủ - vốn dĩ ta cũng không muốn ra tay mạnh với thiếu nữ, mà là muốn để nàng ép tiểu quỷ ra.

Giết chết tiểu quỷ kia thì mới cứu được Trình Tinh Hà.

Mà nó đã đi ra thật!

Thiếu nữ cũng nhận ra, liền mắng to để nó tránh đi, không dám ra ngoài nữa. Sau đó nàng liền ngước mắt khiêu khích nhìn chằm chằm ta.

Đúng là một kẻ cứng đầu!

Ta nhìn cái cổ của tượng đất kia, nó càng ngày càng ngắn lại như bom đếm giờ, trong lòng ta cũng càng ngày càng gấp gáp, nói:

"Lần này xin lỗi, bạn ta không thể chết được."

Thiếu nữ nhướng mày lên giống như không biết ta sẽ làm gì, ta thì trực tiếp thò ra tay tìm trên người nàng - nàng không để trống cơm châu Phi trên người, nhưng chắc chắn thi thể của đám tiểu quỷ kia đang ở trên người nàng, kiểu gì ta cũng phải tìm được.

Chương 127 - Ông Cụ

Chương 127: Ông Cụ

Cô gái kia vô cùng khó tin, sau đó lập tức đỏ mắt, làn da cũng nóng bừng bỏng tay. Nàng quay đầu đi mắng mỏ, ta miễn cưỡng nghe hiểu được, đại khái là nói ta không biết xấu hổ gì đó.

Thể diện có quan trọng bằng mạng sống không?

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên ta tiếp xúc với một cô gái, trái tim cũng đang đập thình thịch. Có điều hơi lạ, hình như Tiêu Tương biết ta muốn làm gì, cho nên không khiến đầu ngón tay ta đau nhức.

Cuối cùng ta đã tìm được một chuỗi hồ lô nhỏ, nhưng lại gặp khó khăn tiếp - có nhiều hồ lô nhỏ như vậy, cái nào mới là của tiểu quỷ áo đỏ kia?

Nếu tính sai, thiếu nữ kia sẽ gặp xui xẻo.

Ta bắt nàng nói, đương nhiên là nàng không chịu, còn bảo có chết cũng không để ta được như ý.

Ta nhìn đồng hồ, còn nửa giờ nữa mới có thể xem khí - nhưng ta không đợi được nửa tiếng nữa, dây đỏ trên cổ tượng đất đã sắp siết lại rồi.

Mà lúc này cô gái kia lại nhìn chằm chằm một cái trong chuỗi hồ lô, hiển nhiên đang cực kỳ khẩn trương.

Ta giật mình, chẳng lẽ nàng đang sợ ta phát hiện ra cái hồ lô kia?

Ta lần theo tầm mắt của nàng, tháo cái hồ lô màu vàng đó ra.

Quả nhiên hô hấp của nàng bắt đầu dồn dập, cắn răng nghiến lợi nhìn chằm chằm ta:

"Ngươi dám..."

Theo lý thuyết thì chắc hẳn phải là cái này, nhưng ta lại đảo tay chọn một cái hồ lô nhỏ khác.

Thiếu nữ sửng sốt giống như hoàn toàn không nghĩ tới ta sẽ làm như vậy, khó tin nhìn chằm chằm ta:

"Ngươi..."

Đúng vậy, kỹ thuật diễn của nàng rất cao siêu, cũng rất lắm mưu mô, tí nữa thì ta đã bị nàng lừa. Đáng tiếc ma cao một thước đạo cao một trượng, vừa rồi ta đã phát hiện bên trong đống hồ lô này chỉ có một cái dính chút thủy ngân đã khô.

Trình Tinh Hà từng nói với ta trên người tiểu cô nương mặc áo bông đỏ kia có nước nhỏ xuống, rất có thể là chết chìm.

Thấy sợi dây trên cổ tượng đất sắp siết chặt lại, ta thầm nói đánh cuộc thì đánh cuộc rồi đập vỡ cái hồ lô kia.

Thiếu nữ lập tức thét chói tai, một sát khí mang theo tinh khí nước bổ nhào về phía nàng. Ta thấy đúng rồi liền dùng hết sức lực chém về phía sát khí đó.

Sát khí của Thất Tinh Long Tuyền nhiều chưa từng có, lập tức chém đứt sát khí kia, tinh khí nước cũng tăng lên đến mức nhiều nhất, bắt đầu nhạt dần đi.

Hiển nhiên thiếu nữ biết đã xảy ra chuyện gì, liền kêu to lên một tiếng "A Châu".

Đây là tên của đứa trẻ mặc đồ đỏ kia?

Ta thấy sợi dây đỏ trên cổ tượng đất kia từ từ tuột xuống, sau đó biến mất.

Ta lập tức thở phào nhẹ nhõm - giống như đã dùng hết sức lực vậy.

Mẹ nó, cuối cùng cũng kịp.

Thiếu nữ oán độc nhìn chằm chằm ta, lớn tiếng nói:

"Vì sao ngươi lại hiểu phương thuật âm diện, ngươi cũng là tiên sinh âm diện?"

Ta lắc đầu nói ta đâu có hiểu.

Thiếu nữ nghiêm nghị nói:

"Mọe nó, nếu ngươi không hiểu thì sao lại biết được nhiều như thế?"

Ta lập tức sững sốt - đó là ông cụ dạy cho ta, không phải đều là những việc rất bình thường sao?

Hay là ông cụ...

Cô gái kia bỗng nhiên khóc:

"Cha ta nói sẽ mang bánh mật ong về cho ta, nhưng hắn đi lại không về được nữa."

Tiếng khóc này làm người ta phải thương xót, ta bỗng nhiên nghĩ nàng còn có một người cha để khóc, còn ta thì chẳng biết được mặt mũi cha mình thế nào.

Nàng khóc xong rồi mới cắn răng nói:

"Hôm nay xui xẻo rơi vào trong tay ngươi, ngươi muốn giết cứ giết, ta đi đoàn tụ với cha cũng tốt."

Ta lại khoát tay một cái:

"Ngươi đi đi."

Dường như thiếu nữ không hiểu lời này của ta, đột nhiên sửng sốt:

"Ý ngươi là gì? Đùa bỡn ta?"

Ta nói ta đùa bỡn ngươi làm gì.

Không biết Tiểu Bạch Cước chạy đến từ chỗ nào, kêu meo meo với ta giống như muốn khuyên ta tha cho cô gái này sẽ có hậu hoạn.

Thiếu nữ cũng nhíu mày:

"Ngươi không sợ ta trở lại giết ngươi?"

Ta nói cha ngươi chết vì ta, ta cũng không thể diệt cả nhà các ngươi chứ? Lần này thả ngươi coi như đền cho ngươi một mạng, nếu ngươi muốn có thể đi tìm ta bất cứ lúc nào. Ta đã trả một mạng rồi, đến lần sau ta sẽ không nương tay đâu.

Vẫn phải phân biệt rõ nhân quả mới tốt.

Có vẻ thiếu nữ không hiểu nổi, lẩm bẩm nói:

"Tây Xuyên chúng ta không có loại người kì quái như ngươi."

Vậy thì đúng rồi, ta đâu phải là người Tây Xuyên.

Thiếu nữ đứng dậy, bỗng nhiên cười với ta:

"Vậy thì tốt..."

Nụ cười kia không có ý tốt!

Quả nhiên tiểu cô nương kia giơ tay lên một cái, đám hành thi vừa ngã xuống đất đột nhiên đứng bật dậy.

"Vậy hôm nay ta cũng không để ngươi đi ra khỏi nơi này."

Tiểu Bạch Cước kêu to, ta thì ôm lấy Tiểu Bạch Cước, đập cái hồ lô nhỏ mà Cao lão sư cho ta xuống đất.

"Uỳnh!"

Một đống khói vàng bay lên giống như đạn khói vậy, rất nhanh đã bao phủ khắp xung quanh.

Chương 128 - Đào Mật

Chương 128: Đào Mật

Ta vừa ngửi thấy mùi này liền âm thầm khen ngợi - mấy năm nay Cao lão sư bán thuốc rừng đúng là không vô ích, cái này được làm từ hương tro trộn với mực đỏ, sợ rằng là hương tro của hương khói trong miếu lớn, chuyên để khắc hành thi!

Tiểu cô nương bị sặc không nói nên lời, ta nhớ vị trí chính xác, liền ôm Tiểu Bạch Cước chạy. Lúc sắp đi còn thả một cây đuốc lên trên quan tài.

Khắp nơi đều là thi dầu, gặp lửa sẽ cháy.

Ta còn chưa ngốc đến mức để tiểu cô nương đến cửa hàng tính sổ với ta, cứ khiến nàng tổn thương nguyên khí nặng nề trước đã.

Chờ ta ôm Tiểu Bạch Cước đi xa, bãi đậu xe đã bắt đầu bùng lửa lớn.

Mũi của tiểu cô nương kia hơi gồ ra, đó là tướng sống lâu, chắc chắn lần này sẽ không chết được.

Còn nữa...Hiển nhiên An Gia Dũng có cấu kết với cô gái kia, nếu tiếp tục như vậy thì sẽ chẳng bao giờ kết thúc, kiểu gì cũng phải tìm cơ hội đối phó với An Gia Dũng mới được.

Có câu đắc tội quân tử chứ không đắc tội tiểu nhân, ta đã hiểu được rồi.

Bây giờ phải cố gắng thăng cấp, nếu không ta chưa chịu nổi một tháng đã phải đi gặp diêm vương rồi.

Lúc trở lại cửa hàng, Trình Tinh Hà đang ăn thanh cua - Tú Liên bóc xong đút cho hắn ăn từng thanh một. Trình Tinh Hà ung dung ăn ngon lành, thấy ta trở lại liền oán trách sao ta lại chậm như vậy, suýt nữa thì hắn chết toi rồi.

Móa nó ta có thể thành công đã là giỏi lắm rồi đấy biết không? Không dập đầu cảm ơn ông đây còn nói bậy nhiều như vậy.

Nhưng thấy ánh mắt căm phẫn của Tú Liên, ta lập tức sợ hãi đi tắm rửa thay quần áo.

Ta vừa đi liền nghe thấy Tú Liên nói:

"Tinh Hà ca, làm sao ngươi biết Bắc Đẩu ca sẽ thành công? Vừa rồi dây đỏ sắp siết chặt vào cổ ngươi, ngươi còn không sợ."

Trình Tinh Hà vừa ăn thanh cua vừa tùy tiện nói:

"Có gì phải sợ, ta tin hắn - đừng nhìn dáng vẻ như gián đất của hắn, hắn có thể làm được việc lớn đấy."

Đậu má ngươi nói ai là gián đất cơ!

Ta đang muốn quay lại mắng hắn, liền nghe thấy có người xông đến trước cửa, nghênh ngang nói:

"Lý Bắc Đẩu có ở đó hay không?"

Nghe cái giọng này liền biết không phải người tốt lành gì, haiz, ta cảm thấy rất nhức đầu, để ta lấy hơi cái đã được không? Lại là ai tới tìm ta tính sổ nữa?

Nhưng nghe kỹ lại thì giọng nói này hơi quen.

…

Ta đi ra ngoài nhìn, quả nhiên là Trương Mạn.

Hơn nửa đêm nàng đến đây làm gì?

Trương Mạn thấy Trình Tinh Hà đang nằm trên ghế thì lập tức hưng phấn nói:

“Oa, đây không phải tiểu ca đẹp trai lần trước sao? Ông chủ của các ngươi đâu? Nói cho hắn có khách quý tới."

Ta cũng lười để ý đến nàng, nhưng có vẻ nếu ta không đi ra nàng cũng sẽ không đi, ta không thể làm gì khác hơn là đối mặt:

"Đã trễ thế này còn có chuyện gì?"

Trương Mạn vừa thấy ta liền sáng mắt lên:

"Ôi chao, bạn học cũ, mấy ngày không gặp ngươi đã đẹp trai hơn nhiều rồi đấy. Gần đây ngươi rất nổi tiếng trong huyện, không phải ta thấy mừng thay ngươi nên mới đến thăm ngươi sao."

Vừa nói nàng vừa đặt một cái hộp giấy lên trên bàn, kiêu ngạo nói:

"Các ngươi chưa bao giờ được ăn đồ tốt thế này đúng không? Coi như các ngươi may mắn, nhưng mà phải tiết kiệm chút, sau này chưa chắc đã được ăn lại đâu."

Ta thấy là một hộp đào chín nẫu, có mấy quả còn mọc lông dài ngoẳng, Trương Mạn vẫn đang không ngừng lải nhải giới thiệu:

"Đây chính là đào mật núi Dương Minh, được bán trong cửa hàng cao cấp, ăn đi ăn đi."

Trình Tinh Hà cũng phải mở miệng nói giá trị của quà tặng chứng tỏ tầm quan trọng của ngươi ở trong lòng người ta, chắc ở trong lòng Trương Mạn ta chính là một cái thùng rác.

Ta liền tức giận bảo nàng có gì thì nói thẳng đi, ta còn phải đóng cửa.

Vừa nói vừa đi kéo cửa, nghiêng đầu tỏ ý nàng đi nhanh lên, tốt nhất là mang cả đống đào thối này đi.

Trương Mạn không ngờ ta lại có thái độ này, vô cùng tức giận:

"Được lắm, móa nó ngươi nổi tiếng rồi khinh thường bạn học cũ đúng không? Ngươi có khác gì Trần Thế Mỹ không?"

Ta nói ngươi cũng đâu phải Tần Hương Liên, rốt cuộc ngươi có đi hay không, không đi ta sẽ báo cảnh sát ngươi xông vào nhà người ta.

Trương Mạn không đi, hơn nữa còn bất an liếc ra ngoài đường.

Ta nhìn theo tầm mắt nàng, thấy một chiếc MPV đang đỗ bên ngoài, có mấy người đang rướn cổ nhìn về đấy, dáng vẻ chờ mong như chim non chờ chim mẹ bay về tổ vậy.

Ta lập tức hiểu ra - chắc chắc Trương Mạn đã đi ăn một bữa tiệc nào đó, mà gần đây ta mới nổi tiếng, với tính cách tiểu nhân của nàng, chắc chắn sẽ đi rêu rao khoe khang, nói không chừng trong bữa cơm có người không thể từ chối được gặp phải chuyện gì đó, biết ta bây giờ bận đến mức "có tiền cũng khó mời được", cho nên mới bảo Trương Mạn nghĩ cách.

Trương Mạn cảm thấy mình là bạn học cũ với ta, nàng mở miệng là ta sẽ phải vẫy đuôi ngay, cho nên mới ngẩng đầu ưỡn ngực đồng ý, ai ngờ ta lại có thái độ này với nàng, nếu bị ta đuổi ra ngoài thì nàng sẽ mất hết mặt mũi.

Chương 129 - Không Có Hứng Thú Với Phụ Nữ

Chương 129: Không Có Hứng Thú Với Phụ Nữ

Ta bỗng thấy rất vui, kẻ này không giả vờ thì sẽ chết chắc?

Trong lòng Trương Mạn cũng nghĩ như vậy, sắc mặt hết xanh lại đỏ, quả nhiên sau đó liền nói:

"Nhà họ hàng ta xảy ra chuyện, không phải ta thấy ngươi còn có chút bản lĩnh sao? Ta nghĩ nước phù sao không chảy ruộng ngoài, cho nên mới đến tìm ngươi, ngươi..."

Nói đến chỗ này, Trương Mạn chợt nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên vỗ tay một cái nói:

"Ta biết ngươi và An soái vẫn luôn không hợp nhau, ta đang có một tin tức động trời về An soái, ngươi nể mặt ta lần này, ta sẽ nói cho ngươi! Tin tức này chắc chắn rất giật gân!"

CMN còn An soái, cái bụng bự của hắn đẹp trai hai là quả đầu hói của hắn đẹp trai?

Nhưng mà ta cũng đang muốn tìm cách trị An Gia Dũng, để hắn bớt hôm nay tố cáo ngày mai lại tìm người quen đến gây phiền toái cho ta. Ngày nào cũng có con cóc ghẻ bò lên chân, tuy không cắn người nhưng cũng rất ghê tởm.

Vì vậy ta liền hỏi nàng là tin tức gì?

Trương Mạn vừa thấy ta hứng thú thì làm bộ làm tịch nói:

"Ngươi làm xong ta sẽ nói cho ngươi, không phải người xuất gia các ngươi có câu cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp sao? Cũng coi như tích chút công đức."

Ai người xuất gia chứ, đây chính là nhà ta. Nhưng mà nửa câu sau của nàng cũng đúng, bây giờ ta đang cần tích công đức, người đã đến cũng là một loại duyên phận, nếu là chuyện một mũi tên trúng hai con chim thì ta đồng ý.

Điều này khiến Trương Mạn rất vui vẻ, nói muốn ta đi ngay bây giờ. Ta nói ngươi đúng là giỏi sai sử người khác, đã mấy ngày rồi ta không được ngủ ngon, để chiều mai đi, nếu không ta sẽ không đi.

Trương Mạn thấy thái độ ta kiên quyết như vậy, sợ đắc tội ta thật nên đành đồng ý, nói hai giờ chiều sẽ tới đón ta.

Tú Liên thấy cũng đã muộn rồi nên tạm biệt ra về, lúc đi còn lưu luyến nhìn Trình Tinh Hà.

Ta đóng cửa, nói ta thấy hình như Tú Liên thích ngươi.

Trình Tinh Hà lại mải rướn cổ nhìn ra ngoài:

"Bây ta không có hứng thú với phụ nữ."

"Vậy ngươi có hứng thú với đàn ông?"

"Cút."

Ta chú ý tới Trình Tinh Hà đang nhìn chiếc MPV kia, liền hỏi hắn thấy cái gì?

Trình Tinh Hà khoanh tay nói:

"Chuyện này không dễ đâu - ngươi cẩn thận một chút, đừng để người ta lợi dụng."

Ta nghe vậy liền hỏi hắn đối phương là người nào, hắn lại lắc đầu nói dù sao cũng là người mà ngươi không chọc nổi, nói xong liền nghiêng đầu ngủ.

Vết thương lành cũng không biết cảm ơn ta một câu, đúng là ăn cháo đá bát mà.

Nhưng mà ta cũng không còn sức đạp hắn nữa, vừa về phòng đã lăn ra ngủ - mấy ngày qua đúng là ta mệt muốn chết, Tiêu Tương cũng đau lòng, muốn ta nghỉ ngơi cho khỏe, cho nên hiếm thấy không xuất hiện trong giấc mơ của ta.

Ngày hôm sau ta bị tiếng còi đánh thức, híp mắt đi ra cửa sổ nhìn mới thấy là chiếc MPV ngày hôm qua.

Chậc, nhìn đồng hồ đã là hơn một rưỡi, giấc ngủ này đúng là lâu - dù sao ta còn trẻ, lại từng nuốt giao châu nên cảm thấy thể lực đã trở lại lần nữa, tinh thần rất tốt.

Vì vậy ta đi xuống tầng, thấy một đôi vợ chồng trung niên đang đứng trước cửa ngó nghiêng xung quanh. Trương Mạn tùy tiện ngồi ở một bên, đang trêu đùa Tiểu Bạch Cước, Tiểu Bạch Cước không thích nàng, rất kiêu ngạo xoay người đi làm Trương Mạn rất lúng túng, ngượng ngùng nói chủ nào mèo nấy, cho thể diện mà không biết xấu hổ.

Ta ho khan một tiếng, hỏi họ có chuyện gì?

Người vợ kia nghe vậy thì đỏ cả mắt, luôn miệng muốn ta mau cứu con trai nàng.

Hóa ra con trai nàng năm nay mười hai tuổi, bình thường hoạt bát hiếu động, nhưng không biết tại sao đầu tháng này sau khi ra ngoài chơi trở về lại có vẻ sa sút, rất hay buồn ngủ, kết quả vừa ngủ đã không dậy nổi, gọi thế nào cũng không tỉnh.

Vợ chồng họ gấp gáp đi khám bệnh khắp nơi, nhưng bệnh viện lại không kiểm tra được gì, chỉ nói giống như ngủ bình thường, không còn gì khác lạ nữa.

Có tiêm hay làm thế nào thì đứa bé vẫn không tỉnh, giống y như người đẹp ngủ trong rừng như truyện cổ tích vậy. Có vài người thân lớn tuổi nói đứa bé còn nhỏ, hay là gặp phải thứ gì không sạch sẽ nên bị mất hồn? Bảo họ đi tìm người trong nghề xem một chút.

Kết quả hai người này đã tìm biết bao tiên sinh nhưng vẫn không phát hiện ra nguy hiểm gì, còn đứa bé cứ bất tỉnh mãi giống như người thực vật, khiến ai người lo lắng đến mức ôm đầu khóc lóc.

Sau đó không phải nghe thấy tiếng tăm của ta ở trong huyện sao? Đáng tiếc có tới tìm cũng không tranh giành nổi, may mắn gặp được Trương Mạn nghĩ cách giúp, nếu không thật sự không biết đi đâu mà khóc.

Vừa nói vừa cầu xin ta nể mặt Trương Mạn mau cứu con trai mình, muốn bao nhiêu tiền họ cũng trả.

Nhưng người chồng kia lại ho khan một tiếng, giống như bảo người vợ ăn nói hẳn hoi.

Chương 130 - Tham Lam

Chương 130: Tham Lam

Trương Mạn nghe thấy có vẻ không đúng, giống như là sợ đôi vợ chồng này nói ra cái gì đó vậy, vội vàng cướp lời nói bạn học ta rất nhân nghĩa, đã đồng ý giúp đỡ thì nhất định sẽ làm được, các ngươi cứ yên tâm đi.

Ta liền nhìn khí cho hai người này, xem ra điều kiện gia đình của họ cực tốt, cung tài bạch của hai người rất lớn - người đàn ông này làm công chức, cung thiên di rất lớn, có vẻ như sắp được thăng quan tiến chức.

Chỉ là trên cung thiên di của hắn lại có một nốt ruồi đen, nốt ruồi này giống như một vết bẩn, có nghĩa là hắn đã từng làm chuyện xấu xa gì đó, có thể sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp.

Ta suy nghĩ, người làm công chức có chính khí trong người, tà vật không dám đến gần, nhưng kì quái là ta thấy được một loại khí xám như có như không trên người họ.

Nói là sát khí cũng không giống, ta chưa bao giờ thấy cả, chẳng lẽ ta vừa thấy màu khí mới?

Xem ra chuyện nhà họ không hề đơn giản, ta đồng ý sẽ đến nhà họ xem một chút.

Người vợ vô cùng vui vẻ, người chồng lại có vẻ không vui, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Sau khi lên xe, ta liền hỏi họ trừ việc đứa trẻ bất tỉnh ra, trong nhà còn có chuyện gì lạ nữa không?

Người vợ kia suy nghĩ một lát rồi nói:

"Đúng rồi, từ khi đứa trẻ xảy ra chuyện, ta hay nằm mơ thấy một giấc mơ kỳ quái, có một bà lão..."

"Đừng nói nữa!"

Người chồng đang lái xe bỗng nhiên lớn tiếng nói:

"Còn nói cái giấc mơ vớ vẩn đó của ngươi ra ngoài làm gì, căn bản không liên quan gì đến việc đứa bé ngủ mãi không tỉnh!"

Tiếng quát này khiến Trương Mạn sợ run lên, mà người vợ chỉ đành không lên tiếng, ái ngại nhìn ta một cái.

Biểu hiện của người chồng này quá khác thường, không giống như đang gấp gáp muốn cứu con mình, quả nhiên là có điều gì đó mờ ám.

…

Đôi vợ chồng trung niên này cũng ở Cẩm Tú Gia Viên, cách nhà Trương Mạn một tòa nhà, nhà của họ rất lớn, nếu ở trong thành phố thì chắc phải có giá mấy trăm triệu, còn được trang trí rất sang trọng.

Nhưng sau khi vào nhà, ta liền cảm thấy trong phòng rất lạnh lẽo - bây giờ đã vào hè, để trần cánh tay còn thấy nóng, vậy mà trong căn nhà này lại lạnh thấu xương, còn không phải kiểu lạnh của điều hòa, mà lạnh kiểu khiến người ta sởn hết da gà.

Trương Mạn vào nhà rồi vẫn còn nịnh hót:

"Lưu tỷ, nhà của các ngươi đúng là tốt, đông ấm hạ mát vô cùng thoải mái, trời nóng như vậy mà còn không cần bật điều hòa."

Người vợ tên là Lưu tỷ đắc ý đáp một tiếng, người đàn ông trung niên kia thì có chút mất tự nhiên, vẫn luôn nhìn ta chằm chằm.

Không đúng, trong căn nhà này có âm khí, nhất định là có thứ gì đó không tốt.

Trình Tinh Hà vào nhà cũng giật mình một cái, không ngừng đảo tròn đôi mắt trong suốt, ta hỏi hắn nhìn ra được gì?

Hắn thấp giọng nói:

"Gia đình này không nghèo, mà, chuyện cũng không đơn giản, ngươi hỏi trước xem bao nhiêu tiền đi?"

"Ý ngươi là gì?"

"Vợ hắn nói có táng gia bại sản cũng được, đòi cái nhà này luôn nè."

Ngươi là thao thiết đầu thai hay sao mà tham lam vậy.

Nếu nhà họ vì trả tiền thù lao mà không còn chỗ ở, vậy chúng ta cũng sẽ bị trừ mất công đức, không phải được cái này mất cái kia sao? Ta bảo hắn đừng vội, xem tình hình đứa bé trước rồi nói sau.

Lúc này ta đưa mắt thấy ở vị trí cấn trong nhà họ có một cái cửa sổ chiếu thẳng vào vùng đất trũng trồng toàn lau sậy.

Vì vậy ta liền hỏi đôi vợ chồng trung niên này:

"Có phải bình thường con các ngươi rất nghịch ngợm, hay thích bày bừa đồ đạc không?"

Lưu tỷ vội nói:

"Đúng thế, đứa bé này không có lúc nào là ngơi tay, cứ như bị bệnh tăng động vậy. Nhưng dù sao cũng là bé trai, hoạt bát hiếu động mới khiến người ta thích, bình thường hắn cũng có nhiều bạn bè, vừa nghe nói hắn bị bệnh, có rất nhiều bạn nhỏ đến thăm."

Trương Mạn cũng gật đầu phụ họa:

"Đứa trẻ quả thật rất thông minh!"

Lưu tỷ ưỡn ngực, mà cha đứa bé Lưu ca lại có chút nôn nóng, rất không khách khí nói:

"Chúng ta mời ngươi tới không phải để hỏi tính cách đứa trẻ, ngươi đừng thể hiện nữa, đi xem đứa bé trước đi."

Thể hiện cái đầu ngươi, lại nói một thầy phong thủy như ta còn không được xem xét căn nhà trước sao?

Lưu tỷ kia sợ ta giận, liền vội nói chồng nàng đã quen dạy dỗ cấp dưới ở đơn vị rồi, tuy hơi nóng tính nhưng không xấu, cầu xin ta nể mặt Trương Mạn đừng so đo.

Trương Mạn Trương Mạn, rốt cuộc nàng có gì mà ta phải nể mặt? Ta bắt đầu nghi ngờ Trương Mạn đã bốc phét khoe khoang chuyện gì đó rồi.

Trương Mạn liền vội nói:

"Lưu tỷ, đừng nói mấy chuyện lông gà vỏ tỏi này nữa."

Sắc mặt cha đứa trẻ càng ngày càng nặng nề, ta thầm nói Trình Tinh Hà nói cũng có lý, người như vậy không có nhà để ở cũng là quả báo, nếu không phải vì tin tức về An Gia Dũng và mạng sống của đứa trẻ, ai rảnh đến xem cho nhà ngươi. Cho dù không cần căn nhà này thì ta cũng phải đòi nhiều tiền hơn mới được.

Chương 131 - Về Nhà Ăn Cơm

Chương 131: Về Nhà Ăn Cơm

Phòng của đứa bé ở trên tầng, vừa mở cửa vào ta đã cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi tới - âm khí từ nơi này đi ra ngoài?

Trên giường có một đứa bé khoẻ mạnh kháu khỉnh.

Đứa bé này có lông mày lông mi rất dài, cung bảo thọ cũng rất đầy đặn, nhưng nhìn kỹ lại sẽ thấy có một sát khí đang quấn quanh cổ, cứ như vết siết trên cổ người treo cổ vậy.

Cái này gọi là rắn đen kéo hồn, quả thật đứa bé đã mất hồn rồi, sát khí cũng là màu xám tro, giống trên người cha mẹ hắn như đúc.

Trẻ con còn nhỏ tuổi, rất hay bị mất hồn, nhưng nếu để mất lâu quá sẽ không tốt - hồn phách không có rễ, càng ở bên ngoài lâu sẽ càng tản đi nhanh, cho dù có lấy lại được thì đứa bé cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Trong hẻm Dương Liễu phía sau cửa hàng của ta có một đứa trẻ, một lần bị sốt quá lâu, người nhà đưa đi mấy bệnh viện mà vẫn không hết sốt, cuối cùng thử cách chưa ngựa chết thành ngựa sống đưa tới chỗ ông cậu ba ta.

Ông cậu ba ta giúp gọi hồn, đáng tiếc là không kịp, vẫn còn một hồn nữa không thể về. Sau đó đứa bé kia đã tỉnh, nhưng từ đó về sau đã biến thành kẻ ngốc - dân gian đồn rằng sốt lâu sẽ ngốc thật ra cũng là bởi vì chuyện này.

Ta bảo Lưu tỷ cầm một bộ quần áo bình thường đứa trẻ hay mặc, lại thắp hương ở ngưỡng cửa, ta thì cầm quần áo, bảo Lưu tỷ đứng ở cửa gọi tên đứa bé.

Lưu tỷ vội kêu lên:

"Tiểu Thụy, về nhà ăn cơm! Tiểu Thụy, về nhà ăn cơm!"

Cùng lúc đó, nén hương kia chợt lóe lên một cái. Ta lập tức tỉnh táo, đứa bé kia về rồi?

Nhưng nén hương chỉ sáng lên một cái, làn khói đã nhanh chóng tản hết ra.

Không gọi được hồn đứa bé!

Ta liền bảo Lưu tỷ đừng gọi nữa, vô dụng, sau đó liền hỏi Trình Tinh Hà có thấy gì không?

Trình Tinh Hà lại gần, thấp giọng nói:

"Ta thấy sinh hồn của đứa bé kia muốn vào, nhưng lại cứ đứng ở cửa mãi."

Ta cẩn thận xem xét ngưỡng cửa kia, phát hiện dưới đáy ngưỡng cửa cũng không có gì khác thường, sau đó lại nhấc chăn lên xem cổ chân đứa bé.

Nhìn một cái ta liền hiểu rõ - sinh hồn của đứa bé bị người ta kéo đi.

Hồn phách gặp cái gì thì thân xác cũng sẽ gặp cái đó, trên cổ chân đứa bé này có một vết lõm nhỏ, giống như đang bị trói chân vậy.

Vì vậy ta liền hỏi Lưu tỷ:

"Nhà các ngươi gần đây có đắc tội với người nào không?"

Lưu tỷ nghe vậy thì sửng sốt, vội nói:

"Hai người chúng ta cũng coi như biết cách đối nhân xử thế, chưa từng đắc tội ai cả!"

Không thể nào, nếu không tại sao hồn của đứa bé lại tự dưng bị người ta kéo đi?

Mà ta chú ý tới ánh mắt cha đứa trẻ lóe lên một cái, ngay lập tức nhìn sang chỗ khác - hiển nhiên là đang chột dạ.

Ta tiếp tục nói:

"Nếu không các ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ, manh mối gì cũng được, nếu không để lâu rồi sẽ không tốt cho đứa trẻ."

Cha đứa trẻ nghe vậy liền nhìn sang, lập tức túm lấy ta:

"Không phải ngươi là người có tiền cũng không mời được sao? Vậy mà lại không có chút bản lĩnh nào? Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi không làm được, ta sẽ dùng hết quan hệ để phong sát ngươi trong cả huyện này!"

Trình Tinh Hà đứng bên cạnh ta, cười híp mắt đặt tay lên cổ tay cha đứa bé:

"Có gì từ từ nói, kích động cũng không giải quyết được vấn đề."

Cũng không biết hắn đặt tay vào chỗ nào mà cha đứa bé như bị điện giật, không tự chủ được buông tay ra, còn lùi lại mấy bước, vừa giận vừa sợ nhìn chằm chằm Trình Tinh Hà. Nhưng vì không biết được bản lĩnh của Trình Tinh Hà nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ nhìn sang chỗ khác, không cam lòng nói:

"Đại sư cái gì chứ, ta thấy giống lừa đảo hơn."

Đứa bé nhà các ngươi có chết cũng là tại cái mồm ngươi, nếu không phải thấy chết mà không cứu có tội giống như hại người thì ta cũng chẳng thèm quan tâm đến mấy chuyện này nhà ngươi đâu - đúng thật, có quen biết với Trương Mạn thì cũng chẳng phải người tốt lành gì, ta sẽ nhớ điều này.

Mà biểu hiện của người này cũng rất mâu thuẫn, nói là quan tâm đến đứa trẻ, đúng là cũng quan tâm, nhưng lại cứ giấu giấu giếm giếm như có chuyện gì khó nói. Nhưng có khó nói thế nào chẳng lẽ còn quan trọng hơn mạng con mình sao?

Mẹ đứa bé thì òa khóc:

"Con ta, ngươi thật đáng thương, ông trời, ngươi hãy kéo hồn ta đi đi, đổi hồn con ta về đây...."

Lúc này Trương Mạn liền kéo ta sang một bên, thấp giọng nói:

"Ta biết đứa bé nhà họ đã đắc tội người nào."

Hóa ra đứa bé này là đại ca trong khu, chuyên môn phá làng phá xóm - hắn thường xuyên bắt nạt những đứa bé nhỏ yếu hơn mình trong sân chơi của khu nhà, lúc người ta chơi cầu trượt lại bị hắn đạp, khiến đứa bé kia ngã từ trên cầu trượt xuống gào khóc, hắn liền vỗ tay cười nói đồ ngu ngốc.

Chương 132 - Sợi Dây Đen

Chương 132: Sợi Dây Đen

Con cái nhà ai mà chẳng là bảo bối, phụ huynh nhà người ta muốn nói đạo lý, nhưng Lưu tỷ này thì hay rồi, cứ nói không có lửa thì làm sao có khói, con chúng ta bình thường vừa thông minh vừa ngoan ngoãn, tại sao không đẩy người khác mà chỉ đẩy con các ngươi? Chắc chắc là con các ngươi ra tay trước.

Điều này khiến phụ huynh kia vô cùng tức giận, Lưu tỷ còn lớn tiếng nói với con Tiểu Thụy ngươi đừng sợ, có cha làm chỗ dựa cho ngươi.

Sau đó phụ huynh người ta nghe ngóng được cha đứa bé này là ai, người nhát gan thì không dám chọc nữa, người to gan vẫn muốn nói lý, Lưu tỷ liền gọi cấp dưới của chồng đến bịt miệng được hết.

Đứa bé nhà họ thấy vậy, không phải sẽ nghĩ muốn làm gì thì làm sao? Vì thế nên càng nghịch ngợm hơn, lúc ở trường cũng thường xuyên quậy phá, thấy đứa trẻ khác chơi xà đơn, hắn liền ngồi trên xà đơn dùng compa đâm vào tay người ta. Thầy giáo đến nhà, Lưu tỷ liền nói đâm người khác chứ có phải đâm ngươi đâu, cứ phải lo chuyện bao đồng làm gì?

Nếu đứa trẻ kia lợi hại hơn Tiểu Thụy mà đánh hắn, Lưu tỷ cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, một cú điện thoại đã gọi không ít thuộc hạ của chồng đến, đánh đứa trẻ kia xong liền đánh phụ huynh.

Cứ như vậy trẻ con nhà ai thấy Tiểu Thụy nhà họ cũng phải trốn đi, không muốn chơi với hắn, Lưu tỷ còn ưỡn ngực nói là con trai phải khiến người ta sợ mình giống như cha ngươi vậy, oai phong biết bao.

Đứa trẻ nhà họ đã đắc tội hết trẻ con trong khu và trong trường học. Bình thường Lưu tỷ và chồng nàng ra ngoài, không có một hàng xóm nào xung quanh để ý đến họ. Nói xong Trương Mạn còn thêm một câu:

"Dĩ nhiên ta cũng là người tử tế, nếu không phải Lưu tỷ nói giới thiệu được nàng với ngươi thì sẽ mua bảo hiểm cho ta, ta cũng không giúp nhà họ đâu."

Bảo sao, người này không được ích lợi thì sẽ không làm mà.

Không phải loại người như vậy hay gặp chuyện xui xẻo là điều bình thường sao? Chỉ biết bắt nạt nhỏ yếu, nhưng nhỡ may trong những người ngươi cho rằng nhỏ yếu đó có đại lão thì sao?

Lúc này Lưu tỷ cũng tới, thấp giọng nói:

"Haiz, ngươi nghĩ được cách gì chưa? Ngươi nhanh lên một chút, tính tình chồng ta nóng nảy, thấy ngươi không có bản lĩnh, lát nữa sẽ đuổi ngươi đi đấy."

Lưu tỷ này đúng là không phải người hiền huệ gì, lông mày nhọn hoắt xếch lên, gò má cao môi mỏng, đúng là cái tướng khắc chồng, ai cưới nàng người đó sẽ gặp xui xẻo, khó trách đường công danh lại chông gai như vậy. Có câu vợ hiền đức thì chồng ít họa, cưới một người vợ thế này mà còn có thể thăng quan tiến chức nhanh chóng, cha Tiểu Thụy đúng là biết cố gắng.

Ta chợt nhớ ra chuyện nàng nói trên xe, liền hỏi nàng mơ thấy bà lão là sao?

Lưu tỷ nghe vậy thì có chút do dự, nhìn lén chồng một cái giống như là sợ hãi, nhưng không ngăn được ta lấy đứa bé ra dọa nàng, lúc này mới nhỏ giọng nói cho ta:

"Thật ra thì từ khi đứa trẻ xảy ra chuyện, ta rất hay mơ thấy một bà lão tóc bạc trắng nửa đêm lặng lẽ quỳ trước giường ta, còn vươn tay về phía chúng ta - vô cùng đáng sợ."

Đưa tay? Ta liền hỏi nàng:

"Bà lão có nói gì không?"

Lưu tỷ lắc đầu, hoảng hốt nói:

"Hình như nàng không nói được, chỉ vươn tay về phía chúng ta. Đúng rồi, nàng vươn tay trái, còn tay phải hình như đang nắm cái gì đó."

…

Cái gì đó? Ta bảo nàng suy nghĩ kỹ một chút, nàng nghĩ nửa ngày mới nói:

"Hình như là một sợi dây đen."

Vậy thì đúng rồi, trong truyền thuyết nói rằng hồn người vừa nhỏ vừa bay được như con ruồi, có thể dùng dây đen để bắt đi.

Nói như vậy vấn đề là bà lão kia, không phải là lại có bà lão nào bị người nhà này đắc tội đấy chứ?

Chắc chắn Lưu tỷ không biết, Lưu ca lại không nói, mẹ nó còn tìm manh mối kiểu gì nữa?

Đúng lúc này, ta bỗng nhiên trông thấy trên cổ chân của Lưu tỷ cũng loáng thoáng xuất hiện một sợi dây đen.

Sợi dây kia kéo dài đến phòng khách.

Ta lập tức đi theo sợi dây kia ra phòng khách, thấy nó nối vào trong ngăn tủ gỗ đàn, đang định bảo họ mở ra thì Lưu ca kia lại đứng chắn phía trước, nổi giận nói:

"Ai bảo ngươi lục lọi ở đây?"

Ta đã cố gắng nhẫn nhịn mà hết lòng quan tâm giúp đỡ chỉ vì mạng người quan trọng, nhưng lúc này đã không nhịn được mà nổi giận:

"Con mắt nào của ngươi trông thấy ta lục lọi? Ta nói cho ngươi biết, trong ngăn tủ này có cái gì đó, mọi chuyện đều bắt nguồn từ cái này."

"Đánh rắm!"

Lưu ca biến sắc, đưa tay muốn kéo ta ra:

"Ta thấy ngươi đang nói hươu nói vượn, muốn trộm đồ nhà chúng ta!"

Ta đã nhìn ra được Lưu ca này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, liền giật tay ra khỏi tay hắn:

"Nếu đã vậy, chuyện đứa trẻ nhà ngươi ta cũng cố hết sức rồi, hôm nay ta nói cho các ngươi một câu, nhà các ngươi có cửa nát nhà tan cũng đều do ngươi hại."

Chương 133 - Có Mắt Không Biết Thái Sơn

Chương 133: Có Mắt Không Biết Thái Sơn

Lưu ca nhìn có vẻ rất dữ, nhưng cơ thể lại rất yếu ớt, bị ta đẩy thì ngã lăn ra xa. Lưu tỷ vội vàng chạy đến đỡ chồng mình, sau đó quay đầu hét lên với Trương Mạn:

"Ngươi tìm đại sư hay là lưu manh? Biết chồng ta là ai không? Ở trong huyện này, chỉ cần vài phút là có thể nghiền chết hắn!"

Bây giờ thì không, nhưng ta biết có khi sau này sẽ là một người chết.

Đối với loại người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ này, đương nhiên ta sẽ quay người về nhà. Trương Mạn xin lỗi xong liền đuổi theo, vừa ra ngoài đã túm lấy ta:

"Lý Bắc Đẩu, cái đồ gián đất này, ngươi có biết người ta là ai không? Có bao nhiêu người muốn nhờ cậy quan hệ còn không leo lên nổi, vậy mà ngươi lại bỏ đi, vụ làm ăn lớn của ta đã bị ngươi phá hỏng hết rồi!"

Việc làm ăn lớn của ngươi thì liên quan gì đến ta. Hơn nữa làm ăn cái gì chứ, chỉ sợ mạng người nhà này đều đã bị Lưu ca quấy nhiễu hết rồi.

Trương Mạn vô cùng giận dữ, thẳng vào mũi hắn mắng:

"Ngươi cứ làm vậy đi, ta sẽ không nói cho ngươi một chữ."

Ồ? Ta cười một tiếng:

"Ta khuyên ngươi vẫn nên để ý đến mình đi - đừng vì tiền mà mất mạng."

Vừa nãy ta đã nhìn ra khí đen trên cung tiền tài của Trương Mạn còn nồng hơn lần trước, mà trong sinh hoạt cũng đã có điềm báo trước, nhưng nàng lại tham tài, còn làm mấy vụ làm ăn không nên làm, giống như đang thắp đèn lồng trong nhà vệ sinh*, tìm chết vậy.

*dạng như một trò chơi gọi hồn

Trương Mạn nghe vậy thì đột nhiên sợ hãi như nhớ đến cái gì đó, nhưng nàng vẫn lên dây cót tinh thần, xì ta một cái rồi quay người trở về căn nhà bên cạnh.

Trên đường trở về Trình Tinh Hà đau lòng tặc lưỡi, hỏi sao ta không thể nhịn thêm, nếu nhịn được có khi còn đòi được giá cao hơn.

Ta nói ngươi yên tâm đi, trước trưa mai chắc chắn hắn sẽ đến cầu xin ta.

Trình Tinh Hà trừng mắt:

"Thật hay giả?"

Đương nhiên rồi, nhà họ chắc chắn sẽ phải trải qua kiếp này, ai cũng không ngăn được.

Ta về nhà lại đi hỏi thăm tung tích của Giang Qua Tử ở khắp nơi, nhưng vẫn luôn không hỏi ra được. Tâm trạng ta càng ngày càng kém, bây giờ đã sắp đến kỳ hạn, ngồi đợi như thế cũng không phải cách hay.

Nếu chỉ dựa vào mình mà không tìm được, chẳng lẽ ta phải đi tìm Mã Nguyên Thu thật? Hay là...Ta lấy danh thiếp Đỗ Hành Chỉ cho mình ra, hay là đến Thiên Sư Phủ thử vận may?

Đến trưa ngày hôm sau, Trình Tinh Hà đang ngủ khò khè, ông cậu ba thì ôm Tiểu Bạch Chân xem TV - hắn rất thích xem quảng cáo, bây giờ trên TV đang chiếu quảng cáo điện thoại, một nam minh tinh tô son điểm phấn vừa hát vừa nhảy, sau đó lại phát một tin tức nói thời tiết quanh đây bắt đầu khô hạn, rất nhiều cây nông nghiệp còn chưa thu hoạch đã chết hết, người nông dân tổn thất nghiêm trọng, rau củ giảm sản lượng.

Khô hạn...đây là một trong bốn loại thiên tai lớn, đã lâu rồi chưa từng xuất hiện.

Ông cụ thở dài, nói thầm:

"Nhanh đi tìm Hậu Nghệ bắn mặt trời xuống, đây là thiên tai, thiên tai."

Đúng rồi, nếu trận phong thủy ở địa phương xuất hiện vấn đề, vậy phong thuỷ sẽ mất cân bằng, dẫn tới thiên tai. Như vậy ta phá Cửu Quỷ Áp Quan đã khiến địa phương bắt đầu gặp hoạ rồi?

Cả đầu ta như muốn nổ tung - khó trách Thiên Sư phủ muốn bắt ta chôn sống!

Nghĩ như vậy ta liền cúi đầu nhìn ngón trỏ tay phải, chỉ thấy vết màu đỏ trên đó đã biến thành màu đen từ lúc nào!

Kỳ quái, đây là chuyện gì vậy? Hơn nữa...ta nghĩ lại thật kĩ, hình như dạo này Tiêu Tương cũng không xuất hiện trong mơ nữa.

Chẳng lẽ là điềm gì không tốt?

Nó bắt đầu từ khi nào? Đúng rồi...hình như bắt đầu sau khi tiêu diệt tiểu quỷ áo đỏ lần trước - chắc là thiếu nữ kia đã làm gì với ta rồi?

Ta đang muốn nhìn kỹ lại, đúng lúc này một người đột nhiên xông vào dập đầu mấy cái liền với ta. Ta quay đầu nhìn, quả nhiên là Lưu ca hôm qua.

Mấy cái đập đầu này rất mạnh, trên đầu Lưu ca đã tím tái.

Trình Tinh Hà bị mấy cái này dập đầu này đánh thức, còn tưởng rằng có động đất, nhưng vừa nhìn thấy là Lưu ca liền hớn hở gật đầu với ta, ý là tiền đến rồi, đòi nhiều một chút x.

Lưu ca ngẩng đầu, khàn giọng nói:

"Hôm qua là ta không đúng, đại sư, ta có mắt không biết Thái Sơn, cầu xin ngươi hãy cứu ta đi!"

Hắn vừa ngẩng đầu, ta liền nhìn thấy cung vợ chồng của hắn u ám đỏ rực, liền nói:

"Vợ ngươi cũng không đứng dậy nổi rồi đúng không?"

Lưu ca lập tức giật mình, vội vàng nói:

"Đúng đúng đúng, bán bảo hiểm kia đúng là không tìm nhầm người, hôm qua là ta mắt chó coi thường người khác, đắc tội đại sư, đại sư, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, ngươi hãy giúp ta đi!"

Ta nói ta hiểu, nhưng bây giờ chỉ sợ đã không kịp, là tại ngươi chậm trễ, không trách ta được.

Chương 134 - Nuôi Dưỡng Bà Bà Thần

Chương 134: Nuôi Dưỡng Bà Bà Thần

Lưu ca nghe vậy thì vô cùng hối hận, bỗng nhiên giơ tay lên tát bôm bốp vào mặt mình, vừa tát vừa nói:

"Là ta không đúng...Là ta không đúng, đại sư ngươi giúp ta một chút đi, chỉ cần ngươi giúp ta lần này, gia sản cả đời của ta đều thuộc về ngươi!"

Mặc dù cơ thể hắn yếu ớt nhưng vẫn còn khá nhiều sức, tát mình đến mức khóe miệng bật máu, không lâu sau còn phun ra một cái răng, khiến nhiều người nhìn vào trong cửa hàng còn tưởng ta đang ức hiếp hắn.

Ông cậu ba cũng trừng to mắt, ta sợ hắn bị dọa sợ, liền kéo Lưu ca ra ngoài. Đồng thời ta cũng có chút hiếu kì với thứ ở nhà hắn - ta chưa bao giờ nhìn thấy loại khí xám đó, rất muốn biết đó là cái gì, liền nói vậy được, ta sẽ giúp ngươi một chút, nhưng mà ngươi không được giấu giếm điều gì cả, nếu không là tự ngươi muốn chết, ai cũng không giúp được ngươi.

Lưu ca gật đầu như giã tỏi, vội vàng nói chắc chắn rồi, chỉ cần ngươi có thể cứu người nhà ta về, cái gì ta cũng sẽ nói.

Trên đường Lưu ca nói cho ta biết nửa đêm hôm qua bà lão kia lại xuất hiện, vẫn chìa tay ra như đòi hắn cái gì đó, hắn không cho, kết quả bà lão liền buộc một thứ vào chăn vợ hắn, kéo nàng đi như kéo gia súc.

Lưu ca bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, vừa quay mặt sang xem liền phát hiện vợ hắn cũng đã thành người thực vật, lúc này mới thật sự sợ hãi, sợ người tiếp theo sẽ là mình, liền vội vàng đến cầu xin ta.

Quả nhiên bà lão kia không phải bà lão bình thường, mà là tà vật.

Nhưng cho dù là tà vật, bà lão kia cũng không thể vô duyên vô cớ đòi ngươi cái gì đó được. Ta liền hỏi hắn, xem ra bà lão kia là do ngươi tự chuốc lấy, rốt cuộc nàng là ai?

Lưu ca thở dài, khóc nức nở nói:

"Ta cũng không biết, nếu ta biết sớm thì cho dù líc trước có mất việc cũng không dám dẫn nàng vào trong nhà! Ai mà ngờ được lại dẫn sói vào nhà, gây ra hậu quả hôm nay..."

Cho nên người ta mới nói ngàn vàng cũng khó mua được cái biết trước đó.

Hóa ra năm nọ công việc của Lưu ca xảy ra chuyện - chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của hắn, hắn bị dọa đến mức hồn phi phách tán, sợ mất đi địa vị này. Lưu ca là con cháu nhà nông, cả nhà đều dựa vào hắn mới được đổi đời! Cộng thêm còn mấy món nợ chưa trả, nếu bị phát hiện hắn sẽ không có đường lui, chỉ có thể tự sát.

Cho nên hắn mới đi cầu xin khắp nơi, muốn tìm cách giải quyết khó khăn này, nhưng mãi mà không có cách nào. Đúng lúc này có người liền nói cho hắn biết có một biện pháp có thể để hắn đổi đời như diều gặp gió.

…

Đó chính là cung cấp nuôi dưỡng bà bà thần.

Người kia là một đồng nghiệp cùng quê Tây Xuyên với hắn, nói cho hắn biết bà bà thần là một loại thần linh ở Tây Xuyên, chỉ cần mời một tượng bà bà thần, chấm máu ngươi ở dưới chân bà bà thần rồi mang về nhà, cung cấp nuôi dưỡng thật tốt là có thể mang vận may đến cho ngươi.

Cầu gì được đó, trăm phát trăm trúng.

Chỉ là bà bà thần vào nhà, có ba điều phải kiêng kị.

Thứ nhất là không được gặp ánh sáng, nhất định phải bọc một miếng vải đen lên trên tượng bà bà thần, lúc cất trong nhà cũng phải để trong một không gian bịt kín.

Thứ hai là không được nhìn, tuyệt đối không được vén tấm vải đen lên xem tượng thần, càng không thể để người ngoài nhìn thấy bà bà thần.

Thứ ba, không ngừng cung cấp đồ cúng, bà bà thần không cần hương hỏa giống những thần linh khác, mỗi tháng ngươi cúng một lần là được rồi, nhưng tuyệt đối không đường gián đoạn.

Mấy chuyện này đều không khó làm, Lưu ca liền hỏi đồng nghiệp kia cần cung phụng cống phẩm gì? Hương nến bánh trái hay là đầu heo gì đó?

Đồng nghiệp kia nói với hắn mỗi bà bà thần sẽ mang đến cho ngươi những thứ khác nhau, vậy tín đồ cũng phải cung phụng cho bà bà thần không giống nhau. Về phần cụ thể phải cung phụng cái gì thì đến lúc đó bà bà thần sẽ tự nói cho ngươi.

Lúc ấy Lưu ca cũng đã đến bước đường cùng rồi, cho nên lập tức gật đầu nói đồng ý thử một chút, sau đó mời bà bà thần vào nhà.

Tượng bà bà thần cao hơn một mét, được bọc bằng một lớp vải đen, ngay cả hắn cũng không dám xốc lên, nghe nói một khi bị nhìn thấy thì chính ngươi sẽ gặp xui xẻo - chẳng những bà bà thần sẽ lấy lại thứ đã cho ngươi mà còn muốn lấy mạng của ngươi làm lợi tức.

Lưu ca ghi nhớ mỗi một điều kiêng kị, sau đó để bà bà thần trong tủ bếp nhà mình, bình thường cũng rất nghiêm khắc căn dặn vợ con không được sờ vào chỗ đó.

Lúc ấy Lưu ca còn rất khó hiểu, bà bà thần là một bức tượng thần, không thể mở miệng nói chuyện thì thông báo đồ cung phụng cho hắn kiểu gì?

Kết quả đến đêm, hắn liền nằm mơ thấy bà bà thần xuất hiện ở đầu giường.

Bà bà thần trông vô cùng hiền lành, nói hài tử, ta đã biết tâm nguyện của ngươi rồi, ngươi đưa cho ta một con chuột nhỏ đi! Vừa sinh ra chưa mở mắt.

Sau khi Lưu ca tỉnh lại, trong lòng rất nghi ngờ - chỉ cung phụng đơn giản như vậy mà đã có thể đổi lấy vận may lên như diều gặp gió?

Chương 135 - Khủng Khiếp

Chương 135: Khủng Khiếp

Nhưng dù sao cũng đã mời bà bà thần về nhà rồi, tạm thời lấy ngựa chết làm ngựa sống đi! Thế là hắn đi moi móc hang chuột, tìm được một con chuột nhỏ còn chưa mở mắt, đợi đến nửa đêm không có ánh sáng mới nhét vào trong tủ âm tường của bà bà thần.

Kết quả đến ngày hôm sau, có người gọi cho hắn nói đơn vị đổi lãnh đạo, đúng là sư huynh hồi đi học của hắn, đã đề cử tăng chức cho hắn.

Con người thường leo lên cao, người trong đơn vị thấy hắn được tăng chức, biết tiền đồ của hắn xem như đã ổn định, còn ai dám nhắc đến mấy chuyện xấu xa kia của hắn nữa? Nịnh nọt còn không kịp kia!

Lưu ca vô cùng nở mày nở mặt, từ một chức vụ nhỏ ban đầu không ai coi trọng đã nhảy lên chức vụ có quyền lực hơn, trong thời gian rất ngắn đã có địa vị vô cùng quan trọng trong huyện.

Mà tháng nào bà bà thần cũng báo mộng một lần, đồ cung phụng cũng càng ngày càng lớn: Không phải ban đầu chỉ là một con chuột nhỏ thôi sao? Kế tiếp là mèo con, heo con, nghé con...Đều là vừa sinh ra, còn chưa mở mắt.

Mỗi lần bà bà thần ăn xong đồ cung phụng, Lưu ca lại có công việc tốt, lúc ấy Lưu ca đã nghĩ cho dù phải cung phụng cá voi cho bà bà thần, hắn cũng đồng ý.

Hơn nữa nói cũng kỳ quái, sau khi hắn nhét những thứ kia vào trong tủ bếp, chúng đều biến mất giống như bị ăn thật vậy - mà trong phòng lại không hề có tí mùi khác thường nào, đến lần tiếp theo dâng đồ cúng cũng không thấy có cái gì trong tủ bếp.

Điều này khiến Lưu ca càng ngày càng kính sợ bà bà thần.

Nhưng không ngờ đến tháng đó, bà bà thần lại cười tủm tỉm mở miệng, nói ngươi cho ta một đứa bé vừa sinh ra, chưa mở mắt đi.

Lưu ca vô cùng sợ hãi, động vật thì còn được, nhưng người thì sao được?

Sau khi tỉnh lại, Lưu ca rất đắn đo - nếu cho, mình lại không biết tìm ở đâu, mà nếu không cho, bà bà thần thức giận thì mình sẽ toi đời.

Lưu ca cắn răng một cái, tiền đồ quan trọng, thế là hắn nghĩ trăm phương ngàn kế lấy được một đứa bé còn chưa mở mắt.

Ngày đó lúc bỏ đứa bé vào tủ bếp, hai tay Lưu ca run bần bật.

Mặc dù đứa bé kia còn chưa mở mắt, nhưng vẫn biết khóc. Hắn còn đang nơm nớp lo sợ, nhưng đứa bé kia vừa vào trong tủ bếp đã không còn âm thanh gì nữa.

Sau đó, bên trong liền vang lên tiếng nhai nuốt.

Lưu ca bị dọa đổ mồ hôi đầm đìa, lảo đảo lùi về sau, đồng thời thầm nghĩ cứ như vậy thì không được, hôm nay ăn trẻ con, ngày mai ăn người lớn thì sao?

Sợ rằng bà bà thần là một thứ rất khủng khiếp.

Thế là hắn liền đi tìm đồng nghiệp Tây Xuyên kia, muốn hỏi có thể tiễn bà bà thần đi được không?

Nhưng sau khi nghe ngóng mới biết được, sau khi đồng nghiệp kia giới thiệu bà bà thần cho hắn đã từ chức về quê, đã rất lâu rồi không có tin tức gì.

Lưu ca bỗng nhiên có một dự cảm không tốt, liền đi hỏi thăm về đồng nghiệp kia khắp nơi. Tuy không tìm được cách liên lạc, nhưng lại phát hiện không biết trong nhà đồng nghiệp này xảy ra chuyện gì mà người nhà lần lượt chết hết, chỉ còn lại mỗi một mình hắn.

Lưu ca vô cùng sợ hãi - nhưng hắn lại không dám làm gì bà bà thần, cứ sống nơm nớp lo sợ như vậy qua một tháng, bà bà thần lại xuất hiện, nhưng lần này bà bà thần không mở miệng, chỉ chỉ về phía ảnh chụp con hắn.

Lưu ca lập tức tỉnh lại, mấy đời nhà bọn họ chỉ toàn con độc đinh, hắn vất vả làm việc là vì cái gì, không phải là vì con trai sao?

Con trai là mạng sống của hắn, sao có thể giao con trai cho bà bà thần được?

Lúc này hắn mới nhận ra, chỉ sợ bà bà thần là một chiếc thuyền hải tặc, đi lên sẽ không xuống được nữa!

Hắn lại không dám ném bà bà thần đi - hắn nhớ tới tiếng nhai nuốt kia, cũng không dám thò tay vào ngăn tủ đó nữa!

Thế là cả tháng này hắn đều ôm con trai, không chịu nhét con trai vào trong tủ âm tường.

Đêm đó hắn không ngủ, cứ nhìn chằm chằm con trai trong lòng, đến lúc trời sắp sáng mới ngủ gật.

Sau khi tỉnh lại, thấy con trai vẫn còn yên bình ngủ trong lòng, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời nghĩ thầm bà bà thần này cũng không có bản lĩnh gì lớn, về sau không cung cấp nữa là được!

Nghĩ như vậy hắn liền gọi con trai dậy.

Nhưng điều khiến người ta sợ hãi lại xảy ra - đứa bé không tỉnh lại nữa!

Hắn sợ đến mức hồn phi phách tán, sau khi vợ biết chuyện cũng lấy nước mắt rửa mặt.

Bây giờ Lưu ca mới biết bản lĩnh của bà bà thần, nhưng hắn lại không dám nói ra chuyện của bà bà thần - nhỡ may nói ra, bà bà thần tức giận, không trả lại con trai hắn thì sao?

Cứ tiếp tục như thế cũng không phải cách hay, ngày nào vợ hắn cũng đi tìm đại sư, bị lừa không ít tiền, nhưng con trai vẫn không hề tỉnh lại.

Chương 136 - Tà Thần Sống Lại

Chương 136: Tà Thần Sống Lại

Mãi sau đó mới tìm được ta, thật ra Lưu ca cũng biết người như ta có bản lĩnh thật sự - nhưng càng như vậy, hắn càng sợ hãi.

Sợ ta phát hiện ra tượng bà bà thần, chọc giận bà bà thần, không chỉ đứa trẻ không may mà hắn cũng phải mất mạng - hắn càng sợ tiền đồ cuộc đời của mình cũng sẽ bị bà bà thần lấy lại.

Nhưng đến đêm, vợ hắn cũng ngủ li bì, hắn mới nhận ra được không thể tiếp tục để như thế nữa, bây giờ hắn giống như con rùa trên thớt, đưa đầu ra hay rụt đầu vào đều bị chém một dao, nếu chắc chắn đã phải tan cửa nát nhà, không bằng làm một lần cho xong!

Thế là hắn hạ quyết tâm đến tìm ta.

Coi như chút sức phán đoán lúc sắp chết của hắn.

Nói như vậy, bà bà thần kia là một tà thần - nói tà thần đã là dễ nghe lắm rồi, chứ thật ra không phải thần thật sự, mà là ác linh bám vào tượng thần.

Bái tà thần cũng là một loại phương thuật âm diện - rót ác linh vào bên trong tượng thần, lấy máu của tín đồ làm chất dẫn để cả hai làm giao dịch, ngươi cầu nguyện ta thực hiện, ta sẽ lấy tín ngưỡng và cống phẩm của ngươi.

Ban đầu vì để người ta cắn câu nên cống phẩm rất bình thường, chỉ cần ngươi bắt đầu bày đồ cúng thì đồng nghĩa với giao dịch sẽ bắt đầu, nếu sau này mà gián đoạn chắc chắn sẽ bị phản phệ.

Trong truyền thuyết dân gian có rất nhiều loại tà thần này, ví dụ như sơn nương nương, thần độc cước, đều là loại ban đầu cúng bái dễ dàng, về sau bắt đầu yêu cầu đồ cung phụng khó hơn, cuối cùng sẽ làm tan cửa nát nhà. Xem ra bà bà thần này cũng là một trong số đó.

Ta đã hiểu ra, hóa ra khí xám kia là của tà thần?

Mặc dù bà bà thần đáng hận, nhưng ở phương diện tích góp công đức thì đây lại là một vụ làm ăn báu bở - một bà bà thần đã hại không biết bao nhiêu người, nếu có thể giải quyết được, chẳng phải sẽ có thể siêu độ những người đã bị ăn kia sao?

Đến lúc đó, không chừng có thể lên tới cấp hoàng nhị phẩm!

Điều kì lạ duy nhất là vì sao gần đây bà bà thần lại không mở miệng nói chuyện nữa?

Lúc này đã đến cổng nhà Lưu ca, Lưu ca liền thận trọng hỏi ta:

"Đại sư, ta đã nói toàn bộ cho ngươi biết rồi, ngay cả chuyện về con trai ta cũng không giấu giếm - ngươi có biện pháp giải quyết không?"

Ta ngẫm nghĩ, thẳng thắn nói:

"Ta đã nghĩ ra được một biện pháp, chỉ là đây cũng là lần đầu tiên ta tiếp xúc với thứ như vậy, không dám cam đoan một trăm phần trăm, nhưng chắc chắn ta sẽ cố hết sức."

Lưu ca nghe vậy thì cảm động đến mức rơi nước mắt, quỳ xuống dập đầu mấy cái cho ta.

Trình Tinh Hà thấy hứng thú, thấp giọng hỏi ta:

"Nghe nói tà thần nếm hương hỏa sẽ lợi hại hơn tà ma bình thường nhiều, thậm chí có loại hưởng hương khói lâu rồi sẽ lấy được thần lực từ tín ngưỡng của người ta, ngươi có làm được không, rốt cuộc đã nghĩ ra cách gì rồi?"

Ta liền nói cho hắn biết:

"Không chừng chuyện này còn phải dựa vào đứa bé hư kia nữa."

"Đứa bé hư?"

Trình Tinh Hà trừng mắt:

"Vì sao?"

"Nói nhảm nhiều vậy, lát nữa ngươi sẽ biết."

Đến khi vào nhà, Lưu ca liền dẫn chúng ta đến bên tủ bếp, muốn giơ tay lên mở cửa tủ ra, nhưng rung lắc nửa ngày mới mở được.

Cái tủ bếp kia được chế tạo từ gỗ liễu thượng hạng, mặc dù còn kém xa gỗ trầm mẫu đơn, nhưng chất gỗ mịn màng rất tốt, vừa mở ra đã ngửi được một mùi từ trong cái ngăn kia.

Là một mùi tanh.

Tiếp theo, Lưu ca run rẩy lấy một thứ trong đó ra - thứ đó dài hơn một mét, được bọc kín bằng vải nhung đen.

Dưới lớp vải nhung là một cái tượng gỗ.

Đương nhiên đây là tượng một bà lão, tư thế ngồi quỳ, một tay nâng lên che khuất nửa gương mặt, một tay nhét đồ ăn vào miệng, nhìn qua có vẻ rất hiền lành.

Đúng lúc này, Trình Tinh Hà bỗng nhiên huých vào cánh tay ta, giọng nói có chút khẩn trương:

"Ngươi nhìn đầu nó kìa! Ta biết ngay mà, đây không phải là thứ chúng ta có thể đối phó, mau chóng rời đi thôi!"

Ta vừa nhìn đầu tượng thần, cũng lập tức ngây ra.

Trên đầu tượng thần đã mọc ra mấy sợi tóc màu đen!

Đây là...tà thần sống lại trong truyền thuyết!

…

Tượng tà thần vốn là một vật chết được điêu khắc ra, nhưng nếu ăn nhiều cống phẩm và tín ngưỡng thì sẽ sinh ra linh lực, cũng giống như tu tiên vậy, góp nhặt đủ linh lực thậm chí có thể hóa hình thành người.

Một khi trên người tượng thần sinh ra thứ mà con người mới có - ví dụ như thịt, tóc, móng tay thì chứng tỏ nàng đã sắp bắt đầu hóa hình rồi.

Nếu thật sự hóa hình thành công sẽ có năng lực của thần, sợ rằng cấp thiên cũng không đối phó được.

Xem ra bà bà thần này đã ăn cống phẩm không biết bao nhiêu đời, đã đến ngưỡng cửa hóa hình rồi - khó trách Mã Nguyên Thu nói gần đây ta sẽ gặp xui xẻo, đúng là việc khó giải quyết mà.

Chương 137 - Cái Hộp Nhỏ

Chương 137: Cái Hộp Nhỏ

Lưu ca có thể ở đơn vị lâu như vậy, đương nhiên cũng rất già đời, hắn đã nhìn ra sự khác thường của ta và Trình Tinh Hà, lập tức quỳ xuống với ta:

"Đại sư, ta đã mời bà bà thần, cũng đã phạm phải điều kiêng kị luôn rồi, nếu ngươi còn không giúp ta nữa, một nhà ba người chúng ta sẽ thật sự xong rồi!"

Mặc dù Trình Tinh Hà ở cùng ta không lâu, nhưng cũng biết ta là người mềm lòng, liền đứng bên cạnh ta ho khan thật mạnh.

Ta vừa ngẫm nghĩ vừa nhìn hắn:

"Ngươi uống 84 à?"

"Ta chỉ muốn nói với ngươi, nếu việc này liên quan đến ma quỷ, chúng ta hoàn toàn có thể tìm một phương pháp an toàn."

Trình Tinh Hà nói:

"Ví dụ như chuyển cung."

Cái gọi là chuyển cung chính là sang tay bà bà thần, chuyển cho những tín đồ khác một lòng cầu bà bà thần cho vận may - giống như đồng nghiệp Tây Xuyên kia của Lưu ca vậy.

Đối với người bình thường thì phải mời tà thần ra khỏi nhà, phương pháp duy nhất là tìm được một nhà dưới, để tín đồ đó thay thế mình cung phụng bà bà thần, bà bà thần ăn đồ của nhà dưới thì sẽ quên nhà trên.

Nhưng biện pháp này sẽ khiến bà bà thần ăn nhiều người hơn, chẳng khác gì trợ Trụ vi ngược, huống chi bà bà thần đã đến mức này rồi, nếu ăn được một người nữa thì sẽ hóa hình thành công, sau này không biết sẽ có bao nhiêu người gặp xui xẻo.

Ông cụ đã từng kể cho ta chuyện một trăm năm trước ở Hoàng Hà Khẩu từng có tà thần hóa hình, dân cư cả một trấn đều chết, cũng có sư huynh huyền môn đi trấn áp, nhưng lại có thêm cả một đạo quan nữa chết. Cuối cùng vẫn là thiên sư nhà họ Trương ở núi Long Hổ đích thân ra tay mới giải quyết được, về sau chỗ đó được gọi là Tử Nhân Loan, đến bây giờ vẫn không có ai dám ở.

Lưu ca liền vội hỏi:

"Ta thấy...hình như tượng thần này làm bằng gỗ, nếu không đốt nàng?"

Ta nói ngươi có thể thử một chút, vật này đã ăn tín ngưỡng, có linh quang hộ thể, đừng nói đốt, cho dù có lựu đạn cũng không nổ được, hơn nữa - linh hồn vợ con ngươi vẫn còn ở trong tay nàng, nếu thật sự làm như vậy, các nàng sẽ không về được nữa.

Lưu ca nghe vậy thì nôn nóng đến mức đi đi lại lại.

Trình Tinh Hà luôn luôn sợ chết, lúc này đã lui ra ngoài ba bước:

"Ngươi cứ nhất định phải nhúng tay vào chuyện này? Ta nói trước, nếu ngươi chết rồi, ta sẽ lấy món nợ tám mươi vạn kia đi, ông cụ nhà ngươi sẽ thành người già neo đơn, ngươi cũng đừng hòng tìm Giang Qua Tử báo thù nữa."

Ta cũng biết tên này miệng dao găm nhưng tâm đậu hũ, thật ra là sợ ta sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng từ trước đến nay ta luôn to gan, cũng rất hiểu đạo lý cầu giàu sang trong nguy hiểm - nếu giải quyết được tà thần này, chắc chắn công đức sẽ là con số trên trời.

Chỉ có thăng cấp, mới có thể làm cho ta có vốn liếng biết càng nhiều chuyện hơn.

Nghĩ như vậy ta liền bảo hắn nếu sợ có thể đi trước, còn mình thì bắt đầu xem khí cho bà bà thần. Trình Tinh Hà đã nhận ra, chặc một tiếng rồi quay đầu đi ra cửa.

Lưu ca cho rằng hắn thật sự muốn bỏ ta lại, kết quả vừa quay đầu nhìn đã thấy Trình Tinh Hà đang nhét một chai nước vào khe cửa.

Mũi ta rất thính, đã ngửi ra được mùi nhựa đào - hắn biết ta đã quyết tâm, cho nên chặn cửa giúp ta.

Hắn vừa làm vừa trách móc, gặp được bên B như ta đúng là xui tám đời, vừa nợ tiền công, thái độ tồi tệ, lại còn không cho ăn no...vô số tội lỗi được kể ra khiến Lưu ca còn thấy đồng tình.

Ta cũng không để ý đến hắn, chỉ quan tâm đến việc xem khí.

Ta cẩn thận nhìn tượng bà bà thần, chợt phát hiện diện mạo của nàng hơi thay đổi - lúc trước còn vô cùng hiền lành, không khác bất kì một bà lão ham ăn nào, nhưng bây giờ ánh mắt sau tay áo bỗng nhiên nghiêng hẳn đi giống như đang lườm ta, ánh mắt rất lạnh lẽo.

Khiến người ta phải sợ hãi.

Ta muốn đi xem đứa trẻ nhà họ.

Bây giờ đứa bé đang ngủ rất say sưa, ta tìm khắp người hắn một lần, Lưu ca thận trọng hỏi ta đang tìm cái gì?

Ta liền hỏi hắn dạo này có nhìn thấy đứa bé chơi cái gì khác thường không?

Lưu ca nghe ta hỏi thì ngây người, lắc đầu nói mình bận rộn công việc, bình thường đề là vợ chăm con, cũng không để ý nhiều, nhưng mà…hình như Lưu ca đã nhớ ra cái gì đó, liền vội nói:

"Lúc Tiểu Thụy sắp xảy ra chuyện, ta có nhìn thấy hắn đang chơi một vật nhỏ, bóp đi bóp lại trong tay, ta cũng không biết đó là cái gì."

Vậy thì đúng rồi, ta liền hỏi hắn bây giờ cái đó đang ở đâu?

Lưu ca đắn đo, nói không biết nữa.

Ta liền nhìn khí cho gian phòng này - lần này đã nhìn ra trên giá sách có một vệt sáng màu vàng.

Bây giờ toàn bộ căn nhà này đều là khí bẩn màu xám tro, ánh sáng vàng kia vô cùng chói mắt, ta nhảy lên với lấy vật kia, thầm nói khó trách.

Đó là một cái hộp nhỏ, phía trên có chữ vạn mạ vàng.

Chương 138 - Cánh Tay

Chương 138: Cánh Tay

Lưu ca nhìn một cái, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra lúc trước lên núi du lịch có từng mời Quan Âm về, nhưng sau khi bà bà thần vào cửa, không cho phép trong nhà cung phụng bất kì thần linh nào, thế là hắn lại mời Quan Âm đi, đây là cái hộp lúc trước để Quan Âm, ban đầu còn không tìm được, hóa ra là bị Tiểu Thụy cầm mất.

Vậy thì đúng rồi.

Ta mở hộp ra, bên trong có rất nhiều đồ chơi bừa bộn, tìm mãi mới thấy một quả cầu nhỏ tròn vo bên trong.

Tìm được rồi.

Ta vừa cất quả cầu nhỏ đi liền nghe thấy Trình Tinh Hà ở bên ngoài hô lên:

"Tức giận rồi!"

Lúc ấy không phải hắn tức giận, mà là bà bà thần tức giận - khí xám càng ngày càng đục ngầu, chứng tỏ bà bà thần sắp không chịu được.

Bây giờ nàng muốn ăn thịt người.

Hồn phách của vợ con Lưu ca đều ở trong tay nàng, giờ sẽ đến lượt Lưu ca - dù sao cũng là Lưu ca làm trái giao ước trước, ăn hắn cũng hợp quy củ.

Cả người Lưu ca run lên - vợ con đang ở trong tay người ta, hòa thượng chạy được miếu không chạy được.

Ta bịt kín bà bà thần bằng tấm vải đen kia, để vào trong ngăn tủ rồi nói với Lưu ca:

"Ngươi đừng gấp, đến nhà nông dân mua mấy con gà trống về, sau đó lấy máu mào gà ra rót vào một cái chai nhỏ, lại đi mua thêm bóng đái lợn về."

Lưu ca không biết ta muốn làm gì, nhưng cái chết sắp ập lên đầu, hắn cũng không dám hỏi nhiều, liền gọi điện bảo thuộc hạ đi làm.

Có cấp dưới làm việc cho đúng là thuận lợi, không lâu sau đã có người đưa mấy thứ này tới, vẫn còn nóng hôi hổi.

Lưu ca vội đưa cho ta, ta rửa sạch bóng đái heo, sau đó rót máu gà vào, lại dùng máu của Lưu ca viết bát tự ngày sinh của hắn lên bên ngoài bóng đái heo.

Cuối cùng còn dặn dò Lưu ca, cho dù lát nữa nhìn thấy cái gì cũng không thể nói chuyện, như vậy ta mới có thể giúp ngươi cứu vợ con, nhưng nếu ngươi lỡ phát ra âm thanh, vậy chúng ta đều phải xui xẻo.

Lưu ca nghe vậy lập tức điên cuồng gật đầu:

"Đại sư nói cái gì ta sẽ làm cái đó!"

Trình Tinh Hà đã nhìn ra:

"Pháp thế thân?"

Không sai, cách tà vật nhìn người không giống con người, nàng sẽ nhìn “khí”, ta dùng máu của Lưu ca viết bát tự ngày sinh của hắn lên bên ngoài bóng đái heo, bà bà thần sẽ nhìn bóng đái heo thành Lưu ca.

Dù sao bóng đái heo cũng là thứ để đựng đồ ô uế, mặc dù bên ngoài đã rửa sạch không còn mùi gì, nhưng bên trong vẫn còn khí bẩn, khí bẩn cộng thêm máu gà trống sẽ có thể phá linh khí của tà thần.

Nhưng bản lĩnh của ta vẫn chưa ra gì, nếu ta làm pháp thế thân thì người thật phải ở cách đó hai mét đối phương mới không nhìn ra, mà một khi người thật mở miệng, pháp thế thân sẽ bị phá.

Lưu ca hiểu rõ, giơ tay thề sẽ tuyệt đối không mở miệng.

Rất nhanh màn đêm đã buông xuống, ta và Trình Tinh Hà dùng Nhiên Tê Du lau mệnh đăng, núp ở sau ghế sa lon, Trình Tinh Hà còn rút rất nhiều khăn giấy trong hộp ra để che, ta nói chỉ có một hộp mà ngươi lấy nhiều vậy!

Trình Tinh Hà bĩu môi:

"Thứ này đắt hơn tình cảm của chúng ta sao? Nếu không bằng thì ngươi đừng nói nữa."

Ta có tình cảm gì với ngươi à.

Đúng lúc này, cửa tủ bỗng nhiên phát ra một tiếng vang, sau đó một cái tay thò ra.

Cái tay kia gầy trơ cả xương, móng tay dài vàng ố.

Lưu ca nhìn một cái, cả người run lên, liền quay đầu nhìn ta.

Ta không nhìn hắn, chỉ nhìn cái tay kia.

Sau đó cái tay kia chậm rãi thò ra bên ngoài, một bóng người đen sì đi ra khỏi ngăn tủ.

Bóng đen lập tức bao phủ khắp phòng, ta ngẩng đầu lên nhìn, lập tức lén nuốt nước miếng - bà bà thần này có khi phải cao hai mét!

Bóng người kia còng lưng đi về phía bóng đái heo, có vẻ như rất mừng rỡ muốn há miệng cắn.

Nhưng đúng lúc này, những tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Tiếp đó là giọng nói của Trương Mạn:

"Lưu ca, Lưu tỷ, các ngươi có ở nhà không?"

Ta vô cùng tức giận, sao người đàn bà xui xẻo này lại đến đúng lúc này?

Trình Tinh Hà cũng phát cáu, đưa mắt nhìn Lưu ca.

Đương nhiên Lưu ca không dám lên tiếng, ánh mắt giống như đang hỏi chúng ta nên làm thế nào?

Còn có thể làm gì nữa, cứ để nàng gõ cửa, không có ai thì phải đi thôi?

Ai ngờ một tiếng “két” vang lên, cánh cửa bị vặn ra, giọng nói của Trương Mạn cũng to hơn, hiển nhiên đã tiến vào:

"Ôi chao, Lưu ca Lưu tỷ có ở nhà không? Làm sao không bật đèn?"

Đậu má, chẳng lẽ cấp dưới đến đưa bóng đái heo xong không khóa cửa? Lúc Trình Tinh Hà dán nhựa đào cũng không kiểm tra!

Hơn nữa Trương Mạn bị làm sao vậy, mẹ nó lại tự mở cửa đi vào? Ngươi đúng là không coi mình là người ngoài!

Lưu ca nhìn chằm chằm ta, lồng ngực phập phồng kịch liệt giống như sắp khóc vì sợ.

Chương 139 - Bà Lão Nhà Ai

Chương 139: Bà Lão Nhà Ai

Trình Tinh Hà cũng bám lấy ta, điên cuồng ra hiệu về phía cửa, ý là chúng ta đi nhanh lên!

Không được, bà bà thần ăn một người nữa sẽ hóa hình, đến lúc đó sẽ lớn chuyện.

Mà lúc này Trương Mạn đã tiến vào, nhìn thấy Lưu ca đầu tiên:

"Haiz, Lưu ca, ta đến nói xin lỗi với các ngươi vì chuyện hôm qua, bạn học kia của ta chính là một tên ngốc…Ơ, Lưu ca, sao ngươi lại ngồi dưới cửa sổ vậy?"

Mọe nó, ngươi đang sợ bà bà thần không biết đây là pháp thế thân đúng không!

…

Bà bà thần nghe vậy liền bật người dậy, nhìn bóng đái heo trong tay, lại nhìn ra phía cửa sổ, khuôn mặt dưới bóng tối nở một nụ cười gằn.

Lưu ca không làm gì được, đành đặt ngón tay lên miệng ra hiệu Trương Mạn đừng lên tiếng, lại ra dấu hiệu bảo nàng đi nhanh lên.

Lưu ca này cũng coi như có chút năng lực ứng biến, người bình thường đã sớm sợ đái ra quần rồi.

Trương Mạn giống y như con lừa, dắt không đi đánh không lùi, chỉ biết đi lên nói:

"Lưu ca, ngươi đừng nóng giận, các ngươi không biết lúc đi học hắn đã thầm mến ta, vẫn luôn cầu mà không được, đang muốn trả thù ta đấy, vì hắn mà làm hỏng quan hệ của chúng ta thì không đáng."

Trình Tinh Hà quay sang nhìn ta, giống như muốn nói khẩu vị của ta thật nặng.

Ta chỉ biết chửi móa nó! Bảo sao Lưu tỷ có thể nhìn trúng Trương Mạn, hóa ra người phụ nữ này cái gì cũng nói khoác được!

Bây giờ bà bà thần đã từ từ đi về phía Trương Mạn, khom người há miệng to ra với nàng. Lưu ca thì sợ đến mức không thở nổi, mà Trương Mạn vẫn còn không ngừng lải nhải:

"Ta mang phiếu bảo hành mới tới cho các ngươi, chưa nói đến việc có nhiều ưu đãi, các ngươi cứ suy nghĩ thật kỹ đi, chúng ta không bán tài sản, mà là sự yên tâm..."

Không thể chờ đợi thêm nữa, ta xông ra từ sau ghế sô pha, đá cho Trương Mạn một cú. Trương Mạn vốn đã mập, bị ta đá ra lăn ngoài thật xa như quả cầu, đập đầu vào tường.

Bên tai ta vang lên một tiếng “rắc” - bà bà thần cắn hụt!

Mà một cú đá kia của ta cũng thất bại, không thể khiến Trương Mạn ngất đi, người phụ nữ xúi quẩy này bỏ dậy, thấy rõ là ta nhảy từ chỗ tối ra bay đạp nàng thì lập tức giận dữ:

"Ngươi được đấy Lý Bắc Đẩu? Tên khốn kiếp này, ngươi dám đạp ta! Chồng ta còn không dám động vào ta một cái nào! Ta...Ta...hôm nay ta sẽ liều mạng với ngươi!"

Vừa nói vừa giương nanh múa vuốt nhào về phía ta.

Nhưng vừa bước ra hai bước, nàng liền rụt cái chân mập mạp về, nơm nớp lo sợ hỏi:

"Sau ngươi là bà lão nhà ai mà cao như vậ?"

Phía sau...ta?

"Cẩn thận!"

Trình Tinh Hà cũng xông ra ôm lấy ta ngã về phía ngăn tủ, cái bóng khổng lồ của bà bà thần vồ hụt, ném bóng đái heo đi rồi điên cuồng tìm kiếm ở phía cửa sổ.

Lưu ca vẫn tuân thủ lời hứa, thấy cái tay lớn như thau hót của bà bà thần vươn về phía mình cũng cắn chặt răng bất động. Trương Mạn liền vội vàng nói:

"Lưu ca, sao ngươi vẫn không nói gì? Sao bà lão này lại trông đáng sợ như thế?"

Nếu không phải ta bị cụng đầu hoa mắt chóng mặt, chưa thể phân biệt đông tây nam bắc ngay được, mẹ nó ta rất muốn cắt lưỡi của Trương Mạn đi!

Nàng nói như vậy chẳng khác gì chỉ đường cho bà bà thần, bà bà thần quay đầu nhìn về phía Trương Mạn, từ tầm mắt của Trương Mạn phán đoán ra vị trí chính xác của Lưu ca, sau đó chộp về phía Lưu ca.

Ta hít một hơi, xoay người bò lên, vào giây phút cuối cùng đã đá văng Lưu ca ra.

Lưu ca lăn một vòng, cách xa bóng đái heo hai mét. Ánh mắt âm u của bà bà thần lập tức trở nên mừng như điên, pháp thế thân mất hiệu lực - nàng đã thấy Lưu ca!

Lưu ca không khống chế được, bàn chân như nhũn ra không đứng lên nổi, Trình Tinh Hà loạng choạng hùng hổ xông tới - vừa rồi hắn cũng bị đụng đầu, không nhẹ hơn ta mấy - hắn túm lấy Lưu ca nấp ở sau ghế sô pha.

Ta lập tức hô to:

"Trình Tinh Hà chạy mau!"

Giọng nói không cam lòng yếu thế của Trình Tinh Hà vang lên:

"Ngươi đừng xem thường ta, có chuyện gì mà ta chưa từng - đậu má, ta chưa từng thấy trường hợp này bao giờ!"

Bà bà thần vươn móng vuốt về phía ghế sô pha, cái ghế bị đập nổ “ầm” một tiếng, bông bên trong bay đầy trời.

Trái tim ta như sắp nhảy lên tận cổ họng, đây chính là...tà thần sắp hóa hình...

Sau đó cái ghế sô pha bị nàng lật lại, nhưng sau ghế đã không có bóng người - Trình Tinh Hà phản ứng rất nhanh, đã đưa Lưu ca trốn đi.

Ta lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng bà bà thần bỗng nhiên xoay người, thấy Trương Mạn đứng ngẩn ngơ tại chỗ, lập tức nhếch miệng lên - cái miệng kia há to đến tận mang tai, bên trong đầy răng nhọn sáng quắc!

Trương Mạn đã bao giờ thấy cảnh này, hoàn toàn ngây người ra. Bà bà thần bắt được Trương Mạn, muốn cắn xuống đầu nàng!

Chương 140 - Hóa Hình

Chương 140: Hóa Hình

Lúc này Trương Mạn mới phản ứng được, liền kêu to lên với ta:

"Lý Bắc Đẩu, cái đồ không có lương tâm, mau cứu ta!"

Ta rất muốn để bà bà thần ăn người phụ nữ này, nhưng lại không được - nếu ăn Trương Mạn, nàng có thể lập tức hóa hình!

Vì vậy ta liền hét to:

"Trước khi ngươi ăn nàng, ta có một thứ muốn tặng cho ngươi!"

Cái miệng của bà bà thần đã bao phủ ở trên đầu Trương Mạn, nhưng nghe ta nói vậy thì chậm rãi nhìn về phía ta.

Ta lập tức giơ tay lên:

"Cái này!"

Giọng nói của Trình Tinh Hà truyền từ cầu thang tới:

"Đó là cái gì?"

Lưu ca thấp giọng nói:

"Hình như...Là quả cầu nhỏ con trai ta chơi!"

"Quả cầu nhỏ?"

Đây không phải là quả cầu nhỏ thông thường - đây là lưỡi của bà bà thần.

Tà thần và tượng thần là một thể, nếu như tượng thần có tổn thương gì, cho dù tà thần có hóa hình thì cũng không được trọn vẹn.

Vất vả lắm mới được hóa hình, bà bà thần tuyệt đối không muốn làm một kẻ tàn tật!

Lúc trước ta đã cảm thấy khó hiểu, tại sao lúc bà bà thần muốn ăn con trai Lưu ca lại đột nhiên không chịu mở miệng nói chuyện. Đây không phải cửa ải thông thường của nàng, mà là hóa hình, dựa theo bản lĩnh của nàng, khéo léo khuyên Lưu ca không phải sẽ có hy vọng hơn sao?

Hơn nữa chỉ còn thiếu một người, bảo Lưu ca tìm người khác không phải sẽ dễ hơn bảo hắn giao con trai ra ư, tội gì phải ép Lưu ca vào đường cùng chứ?

Con của Lưu ca lại hư như vậy, ta liền đoán có lẽ tiểu bá vương này đã đắc tội bà bà thần, hoặc là, là trên người hắn có thứ gì đó mà bà bà thần muốn.

Hôm nay thấy tượng thần, đã chứng minh được ta không đoán sai - trong cái miệng bị che bởi tay áo của bà bà thần đen ngòm trống rỗng, mà bên mép lại có dấu vết như bị rạch, giống như đã bị người ta lấy mất cái gì.

Điều này càng dễ thấy hơn - đối với những đứa trẻ hư, ngươi càng không cho hắn làm gì, hắn lại càng muốn làm cái đó. Chắc chắn đứa trẻ hư đó đã nhân lúc người lớn không chú ý mà mở tủ ra, thấy tượng bà bà thần.

Dựa theo sự nghịch ngợm đó của hắn, không làm gì mới là lạ, mà tượng bà bà thần rất chặt, chắc cái lưỡi đó là một hạt châu có thể chuyển động được trong miệng, cho nên mới bị đứa trẻ hư lấy ra.

Không có lưỡi, dĩ nhiên bà bà thần sẽ không thể nói được, bởi vì tức giận nên chắc chắn sẽ muốn ăn đứa bé kia.

Dĩ nhiên Lưu ca không đành lòng giao đứa trẻ ra, bà bà thần liền câu hồn hắn đi, muốn hỏi ra tung tích của cái lưỡi.

Nhưng bây giờ nàng không thể nói được thì hỏi đứa bé kiểu gì? Hơn nữa có khi đứa bé đó đã quên mình để vật đó ở đâu rồi, khiến bà bà thần mãi mà không tìm được lưỡi.

Quả nhiên, bà bà thần ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm ta, sau đó vươn móng vuốt về phía ta.

Ta nắm chặt quả cầu nhỏ:

"Bà bà thần, không phải ngươi thích trao đổi với người khác lắm sao? Nếu như vậy, ta không thể cho không ngươi quả cầu nhỏ này được."

Bà bà thần hất tay ném Trương Mạn đi.

Bên hông Trương Mạn va vào tủ ti vi, kêu thảm thiết không bò dậy nổi, bà bà thần lại chìa móng vuốt ra với ta.

Ta lắc đầu một cái:

"Không phải muốn đổi người đàn bà kia, ta muốn đổi người phụ nữ và đứa bé nhà họ Lưu."

Móng vuốt của bà bà thần lập tức siết chặt lại, hiển nhiên có chút không vui.

Ta hướng dẫn từng bước:

"Điều ngươi muốn bây giờ là cửa ải cuối cùng để hóa hình, bao giờ ngươi ăn chẳng được, nhưng lưỡi thì chỉ có một, chẳng lẽ ngươi nhịn nhiều năm như vậy lại muốn làm người câm?"

Bà bà thần khựng lại, suy nghĩ hồi lâu mới đưa một cái tay ra.

Ta cũng thấy cái tay đó siết chặt hai sợi dây đen.

Sau đó dây đen kia đứt ra, trong phòng vang lên động tĩnh, đầu tiên là giọng của trẻ con:

"Mẹ..."

Tiếp theo là giọng của Lưu tỷ:

"Ơi!"

Lưu ca vô cùng kích động:

"Tiểu Thụy, bà xã!"

Mà ngay lúc này, một cái bóng đen lao về phía ta, há to miệng muốn cắn xuống tay ta.

Ta đã sớm chuẩn bị, cổ tay chuyển một cái ném hạt châu kia đi:

"Trình Tinh Hà nhận lấy!"

"Đã nhận được!"

Bà bà thần lập tức rống to, ném ta ra rồi nhào về phía Trình Tinh Hà, ta lớn tiếng nói:

"Ném lại đây!"

Hạt châu kia lại rơi vào trong tay ta, bà bà thần bắt hụt, có vẻ đã rất tức giận, liền há to miệng ra muốn nuốt cả ta lẫn hạt châu.

Mà điều ta muốn chính là nàng nóng lòng.

Trong chớp nhoáng lúc nàng há miệng, ta liền nhét bóng đái heo vào trong.

…

Bà bà thần không kịp phản ứng, bọng dái heo đi vào bụng nàng.

Nhưng lần này là toàn bộ, cần phải đợi bọng dái heo vỡ ra mới có thể phát huy tác dụng.

Ta quay đầu lại để Trương Mạn và Lưu ca chạy mau.

Lúc này, Trương Mạn mới phản ứng lại, tông cửa xông ra, giống như sợ bà bà thần đuổi theo, còn cài cửa lại, Lưu ca cũng muốn chạy, nhưng đồng thời, lúc này con cái và vợ của Lưu ca cũng đi ra khỏi phòng:

“Ba...”

Bà bà thần thấy hai người kia, giống như gặp được kẻ thù, hô lên một tiếng rồi đẩy ta ra, ta vội vàng rút Thất Tinh Long Tuyền ra để ngăn cản, nhưng giây phút đó lại giống như chém vào vật cứng gì đó, ngược lại làm Thất Tinh Long Tuyền bắn trở về, còn khiến ta loạng choạng một hồi.

Chương 141 - Các Ngươi Thật Xấu

Chương 141: Các Ngươi Thật Xấu

Lúc này, bà bà thần túm lấy đứa nhỏ kia muốn cho vào miệng mình.

Trong lòng ta nhảy dựng lên, lần này hỏng rồi…

Nhưng trong nháy mắt này, Lưu ca nghe tiếng thét chói tai của chị Lưu nên nhảy ra giằng co, kéo đứa nhỏ qua, bà bà thần há to miệng nuốt Lưu ca xuống, ta thấy Lưu ca dùng cơ hội cuối cùng kéo đứa nhỏ ra khỏi miệng bà bà thần và ném ra.

Bàn tay của hắn thì lại biến mất ở trong miệng bà bà thần.

Trình Tinh Hà lảo đảo chạy ra:

“Xong rồi, hóa hình…”

Ta nhìn thấy pho tượng của bà bà thần không biết đã rơi ra khỏi tủ từ lúc nào, trên gỗ kia nhanh chóng mọc ra tóc, da, móng tay, càng lúc càng lớn…

Không đợi ta kịp phản ứng, bà bà thần bỗng nhiên nhớ tới ta, há to miệng định cắn ta, ta lui về phía sau tránh thoát, bà bà thần giận dữ, vươn bàn tay nắm chặt lấy ta.

Quá nhanh…Căn bản không tránh được!

Mẹ nó, bàn tay nàng siết thật chặt, ta lập tức cảm thấy xương sườn cắm vào trong phổi, cổ họng có vị tanh của thịt sống, khóe miệng cũng chảy máu, mắt ta thấy bà bà thần muốn cắn xuống, bỗng nhiên một sợi dây đỏ không biết từ đâu vươn ra, siết chặt trên cổ bà bà thần.

Bà bà thần không khống chế được ngã ngửa, ta nhìn thấy Trình Tinh Hà đang đứng ở phía sau bà bà thần, liều mạng giật dây thừng về phía sau.

Bà bà thần đành phải bỏ qua, lập tức há miệng về phía Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà nghiêm nghị nhìn chằm chằm bà bà thần, trong tay không buông lỏng cũng không có ý muốn lui, trái tim ta thoáng nhảy dựng lên, cái tên ngu đần như ngươi không phải chạy rất nhanh à? Chạy đi!

Sợi dây đỏ “phựt” một tiếng bị cắt đứt, một tay bà bà thần nắm chặt Trình Tinh Hà.

Ánh mắt hắn sáng lên, có sự bình tĩnh, có sự ngông cuồng, thậm chí có chút tà mị, điều này làm cho cả người hắn giống như mang theo yêu khí, trong đôi mắt kia duy chỉ có không sợ hãi.

Ta lập tức hơi sửng sốt, điều này không hề giống hắn ngày thường chút nào.

Trong nháy mắt này, bà bà thần bỗng nhiên buông lỏng tay, Trình Tinh Hà ngã xuống đất, mắt thấy bà bà thần bóp cổ mình lại để lộ thần thái vô cùng thống khổ.

Mẹ nhà ngươi, bọng dái heo rốt cục cũng vỡ rồi!

Tiếp theo, thân thể khổng lồ của bà bà thần càng ngày càng nhỏ, màu sắc cũng càng ngày càng nhạt, chỉ nghe “Leng keng” một tiếng, tượng thần kia ngã xuống, tóc, da, toàn bộ hóa thành máu, chảy xuống toàn thân tượng thần, mà khóe miệng tượng thần còn đang chảy máu ra ngoài.

Ta ho khan, đứng dậy từ mặt đất:

“Bật lửa ...”

Trình Tinh Hà ném tới một cái, ta lập tức bật lửa lên tượng thần kia.

Tượng thần nhanh chóng bị ngọn lửa bao trùm, vật liệu gỗ cháy trong lửa vang lên âm thanh tách tách, giống như phát ra từng tiếng gào thét.

Lúc này chị Lưu mới phản ứng lại, nhào tới bắt lấy ta:

“Chồng ta đâu? Chồng ta đâu?”

“Ở cửa sổ!”

Trình Tinh Hà chỉ vào cửa sổ, nhàn nhạt nói:

“Hắn nói, đây là báo ứng của hắn, chỉ hy vọng sau này ngươi hãy chăm sóc đứa nhỏ thật tốt, đừng để cho hắn giống như cha hắn.”

“Không thể nào như vậy được!”

Chị Lưu nhào tới bắt lấy Trình Tinh Hà:

“Hắn ở đâu, tại sao ta không thấy!”

Nếu ngươi có thể nhìn thấy được thì thật lợi hại nha.

Cả người ta đau đớn như nứt ra, nằm trên mặt đất cũng nhìn cửa sổ.

Ta thấy rất nhiều ánh sáng trắng ngưng tụ lại với nhau, từ bên ngoài cửa sổ chiếu nhẹ nhàng ra bốn phía.

Bóng đêm mờ ảo, giống như ngoài cửa sổ đang có một trận mưa sao băng, nếu không biết nguyên nhân hậu quả thì chắc chắn cảm thấy rất đẹp.

“Các ngươi thật xấu xa! Các ngươi thật xấu!”

Bỗng nhiên có một đứa nhỏ nhào tới đánh Trình Tinh Hà, khóc khàn cả giọng:

“Là các ngươi hại ba ta!”

Trình Tinh Hà bị bà bà thần siết cổ nên vẫn còn thở dốc, bị đánh trúng vài cái:

“Ngươi đánh đi, đây là lần cuối cùng ngươi đánh người, sau này, cũng không có ba ngươi che chở cho ngươi nữa.”

Đứa trẻ dừng tay lại, đột nhiên khóc lớn:

“Ta muốn ba ta...”

Thật ra, nếu lần này Lưu ca không chết cũng không sống được bao lâu nữa, giống như chính hắn nói - hắn đã phạm đến những điều kiêng kỵ của bà bà thần, là nợ nần cũng phải trả.

Tượng thần của bà bà thần bị thiêu rụi xong, trên mặt đất chỉ còn lại một đống tro tàn, gió đêm cuốn vào, cuốn toàn bộ tro tàn rải ra ngoài cửa sổ, ngay cả một sợi lông cũng không còn, việc chấn động lòng người vừa rồi giống như là một cơn ác mộng, làm xong thì không còn.

Ta hơi lấy lại bình tĩnh, liền nhìn về phía chị Lưu và nói, hôm nay ta không thúc giục ngươi, ngày mai ngươi ra phố cửa hàng kết tiền công cho bọn ta đi.

Chị Lưu nghe xong, gào thét nhào về phía ta:

“Chồng ta bị ngươi hại sống không thấy người chết không thấy xác, ngươi còn mặt mũi đòi tiền công?”

Đây là nhân quả, ngươi xin ta cứu con trai ngươi, ta đã hoàn thành, đương nhiên phải trả tiền công cho ta rồi, còn chuyện của ba hắn cũng không liên quan đến ta - đây là số phận của hắn.

Chương 142 - Không Phải Người Tốt

Chương 142: Không Phải Người Tốt

Ta đã nói với ngươi rồi, không trả tiền thì thôi, đến lúc hối hận cũng không kịp nữa. Còn nữa, ta tặng ngươi một câu hay, tiền tài là thứ sống không mang theo thì chết cũng không mang theo được, nhân lúc còn sớm thì quyên góp một ít tích góp công đức cho mình đi.

Chị Lưu vừa nghe ta nói, vẫn còn máu lạnh như vậy, tiến tới định cắn ta, Trình Tinh Hà tỉnh lại, kéo ta ra ngoài, chị Lưu còn kêu gào ngày mai chắc chắn sẽ tìm người đến cửa hàng đường phố tìm ta, chạy cũng vô dụng!

Ra khỏi cửa đơn vị, Trình Tinh Hà cũng không còn sức lực, hai bọn ta ngửa mặt nằm trên bãi cỏ, nhìn thấy sao đầy trời.

Bên trái của bầu trời là dải Ngân Hà, bên phải là Sao Bắc Đẩu, giống như một chữ trong tên của cả hai bọn ta.

Trình Tinh Hà bắt đầu oán giận:

“Ta chỉ biết, khổ sở làm gà bay chó chạy cả nửa ngày, phí sức còn không được cảm ơn, suýt chút nữa còn mất luôn cả mạng, vậy mà tiền còn không được trả...”

“Nghề này vốn là phí sức mà không nhận được gì, hôm nay ngươi mới biết à?”

Trình Tinh Hà không nói gì.

Dù có phí sức mà không nhận được gì, cũng phải có người làm, tình cờ bọn ta chính là những người đó.

“Nhưng chúng ta hợp lực cũng khống chế Tà thần hóa hình, thổi bay một tên trâu bò như thế.”

Trình Tinh Hà tự hào, trong chốc lát lại nhớ tới một câu nói rất hay:

“Công lao vĩ đại, lưu danh muôn đời.”

Nhưng không ai nhìn thấy, ai sẽ lưu danh cho ngươi đây?

Ta thở hổn hển:

“Tương lai có thể nói cho các thế hệ con cháu đời sau nghe.”

Trình Tinh Hà ngẩn người:

“Ta không biết, ta còn có thể sinh con hay không.”

“Ngươi gặp khó khăn về phương diện kia à?”

“Cút.”

Ta muốn cười, nhưng cơn đau ở phần xương sườn làm cho ta cuộn tròn như tôm, không thể cười nổi.

Trình Tinh Hà nghỉ ngơi đủ rồi, tập tễnh đứng dậy, lôi kéo một chân ta đi ra ngoài giống như kéo chó chết.

Lá cỏ quét qua mặt ta, khuôn mặt bị cắt đến đau đớn.

“Đi đâu vậy?”

“Đi ăn thịt xiên nướng để giảm đau.”

“Hình như ta bị gãy xương, hay là đến bệnh viện huyện đi?”

"Bia giảm đau."

Cái đầu ngươi đấy.

Lại nói tiếp, thật đúng là lần đầu tiên ta cùng hắn uống rượu.

Tửu lượng như phẩm chất con ngươi, tửu lượng của hắn cũng không tốt lắm, rất nhanh đã uống đến nói năng lung tung, lúc đi về còn đổi thành ta kéo hắn.

Hắn đột nhiên nói:

"Có một người ba thật tốt."

Ý hắn là nói Lưu ca liều mạng cứu Tiểu Thụy?

Đây là bản năng của người ba.

Đúng rồi, hắn cũng giống như ta, từ nhỏ đã không có ba, vì thế ta liền rất nghĩa khí nói cho hắn biết, ta có thể làm ba hắn.

Hắn nghiêng đầu phun ra một ngụm canh vàng mà không trả lời ta, ta lại coi như hắn đã chấp nhận.

Ba...Lại nói tiếp, ta là ba của tên khốn khiếp kia thì lại là loại người gì đây?

Bỏ rơi vợ, tóm lại sẽ không phải là người tốt.

Tối hôm đó, ta vẫn không mơ thấy Tiêu Tương - thật giống như, một liên lạc nào đó với Tiêu Tương bị ngắt kết nối.

Đây là một linh cảm rất xấu, có phải trên người ta xảy ra vấn đề gì rồi không?

Ngày hôm sau lúc ta xuống lầu ăn cơm, thấy Trình Tinh Hà đang hết sức chăm chú xem tin tức.

Ta nhìn theo tầm mắt của hắn, bất ngờ nhìn thấy Lưu ca.

Nội dung tin tức là hắn không để ý thân phận của mình, làm chuyện không vinh quang, nguồn vốn kếch xù không rõ nguồn gốc, đang được điều tra, người đã biến mất không rõ tung tích ngay đêm trước khi có lệnh bắt giữ, đã tịch thu gia sản.

Hừm, bà bà thần không còn, những thứ kia vốn không thuộc về Lưu ca, cũng nên bị thu hồi.

Ống kính vừa chuyển, là chị Lưu và đứa nhỏ khóc sướt mướt, nghe nói chị Lưu cũng tham gia vào vụ án quan trọng này, phải bị tạm giam để điều tra, đứa nhỏ thì bị cơ quan chức năng tiếp nhận.

Trình Tinh Hà lắc đầu:

“Một gia đình đang rất tốt, vợ con lại ly tán, nhà tan cửa nát.”

Có một số thứ trong số phận không có thig thật sự không thể cưỡng cầu, nếu không sớm muộn gì cũng bị thu hồi, còn phải thêm bù thêm lãi.

Nghĩ như vậy, ta lại nhớ tới chuyện của mình - ngày hôm qua diệt Tà thần, có phải công đức có tăng lên không?

Quả nhiên, ta cảm thấy vận khí dư thừa không ít, hẳn là cách Hoàng giai nhị phẩm càng ngày càng gần, ngẫm lại sau khi thăng cấp lại có thể nhìn thấy vật mới chưa biết, trong lòng lại tràn ngập vui mừng.

Ta ngồi xuống tràn đầy phấn khởi ăn hai cái bánh tiêu, đang định đánh một bữa no làm tinh thần hăng hái để tiếp tục đi tích góp chút công đức, bỗng nhiên phản ứng lại, hôm nay có chút không đúng – sao phố cửa hàng lại yên tĩnh như vậy, bình thường những người có tiền tìm ta xem chuyện mà?

Trình Tinh Hà cũng nhìn ra, nói:

“Ngươi còn tìm những fan não tàn kia làm gì? Nghỉ ngơi một lát đi, bây giờ huyện thành các ngươi đổi mới rất nhanh, có thần tượng mới rồi, ngươi đã sóng biển vỗ vào bờ cát rồi.”

Ta sửng sốt:

“Ý ngươi là sao?”

Chương 143 - Hạn Bạt

Chương 143: Hạn Bạt

Trình Tinh Hà thần bí hề hề nói:

“Hiện tại, Chính Nhất Đạo cũng có một thầy phong thủy sư mới tới, nghe nói cũng trạc tuổi chúng ta, nhưng người ta là Địa giai, mấy ngày trước, hắn nhìn xem đất làm ăn cho Ngân hàng Bát Hỉ, đánh một trận đã nổi tiếng, cho nên những người địa phương đều đi xin hắn, ngươi hết thời rồi.”

Mẹ kiếp, thế giới này cũng quá tàn khốc phải không?

Khỏi phải nói, khẳng định là cứu binh của họ Hàn từ nơi khác chuyển tới, chính là tới chèn ép ta.

Địa giai...Địa giai hình như cũng không nhiều, một tỉnh cũng chưa chắc có được chục người, có thể giúp đỡ họ Hàn kia, họ Hàn thật có máu mặt.

Nhưng lần này không có ai tìm ta xem chuyện, ta làm sao có thể thăng cấp Hoàng giai nhị phẩm đây? Chỉ thiếu một bậc cuối cùng này thôi.

“Keng keng keng.”

Đúng lúc này, có người gõ cửa, ta quay đầu lại nhìn, lập tức sửng sốt, người tới thướt tha, xinh đẹp động lòng người, thế mà lại là Đỗ Hành Chỉ.

Ta vội vàng đứng lên, đồng thời chuẩn bị tâm lý để ngón trỏ đau nhức, nhưng không ngờ ngón trỏ không có một chút cảm giác nào - Tiêu Tương rốt cuộc làm sao vậy?

Đỗ Hành Chỉ đã tiến vào, mỉm cười với ta.

Ta nhìn nàng cười mà lòng lo lắng, đành hỏi nàng:

“Tại sao ngươi đến đây?”

Đỗ Hành Chỉ nghiêm túc nói:

“Ngươi vẫn không đi tìm ta, ta đành phải đến tìm ngươi.”

Tục ngữ nói không có chuyện gì sẽ không lên điện Tam Bảo, nàng tìm ta chắc chắn có việc, xem ra cũng không giống là bởi vì chuyện Cửu Long Áp Đỉnh, ngược lại giống như là có chuyện muốn cầu xin ta.

Vì thế ta lại hỏi nàng:

“Thiên Sư phủ các ngươi có rất nhiều nhân tài, tại sao lại tới tìm ta?”

Sóng mắt Đỗ Hành Chỉ lưu chuyển:

“Nhưng Thiên Sư phủ bọn ta không có mấy người biết vọng khí, chuyện này chắc chắn phải cần người biết làm vọng khí, thời gian này ta đang điều tra một chuyện quan trọng nên không đi được, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có ngươi có bản lĩnh này.”

Người đội mũ cao này trong lòng rất thoải mái, ta vừa muốn nói chuyện, Trình Tinh Hà lại xen vào:

“Đỗ tiên sinh, nếu ông chủ của bọn ta bằng lòng đi, ngươi cho bọn ta lợi ích gì?”

Đỗ Hành Chỉ nhìn chằm chằm ta, nghiêm túc nói:

“Không phải ngươi muốn lên Thiên Sư phủ tìm Giang què gì đó sao? Giúp ta làm chuyện này, ta có thể cho ngươi treo một cái tên ở Thiên Sư phủ, sau này có thể tự do ra vào Thiên Sư phủ, có thể đi tìm người kia bất cứ lúc nào.”

Ta lấy lại tinh thần, còn có loại chuyện tốt này ư?

Trình Tinh Hà nhanh miệng, lại một lần nữa cướp lời hỏi:

“Điều kiện ưu đãi như vậy, việc cần Đỗ tiên sinh tự mình ra tay tìm người là chuyện gì quan trọng à?”

Đúng vậy, trên đời này không có bữa ăn nào không công, chứ đừng nói đến người của Thiên Sư phủ.

Đỗ Hành Chỉ trầm ngâm một chút, ánh mắt trong suốt phản chiếu bộ dáng của ta:

“Ta muốn ngươi giúp ta đi xem địa tướng một chỗ, tìm ra một cái Hạn Bạt.”

…

Cái gọi là Bạt, là một thứ lợi hại nhất trong hành thi, có thể đi tớ đi lui mà không để lại dấu vết, giết người vô hình.

Một khi Bạt thành hình sẽ thu thập tài nguyên xung quanh làm của riêng mình, đặc biệt là sẽ hút nước ở nơi đó để nuôi dưỡng âm khí của mình.

Chỉ cần một nơi có Bạt, nhất định sẽ hạn hán, cho nên bị người ta gọi là Hạn Bạt, ở xã hội cũ, ba tháng không có mưa, một là cầu mua với Long Vương, hai là sẽ đóng cọc Hạn Cốt - tìm ra Hạn Bạt, tách xương, nước mới có thể trở về.

Ta nhớ ra rồi – mấy ngày trước xem tin tức, có thấy một nơi bị hạn hán, nói như vậy, là do Hạn Bạt gây ra ư?

Đỗ Hành Chỉ lại nói cho ta biết, Thiên Sư phủ cũng phái đi một vài thầy phong thủy nhưng đều tìm không được hang ổ của Hạn Bạt, tình huống càng ngày càng tệ, xem ra cũng chỉ có thể thông qua phương pháp vọng khí tìm đến, chuyện này rất nghiêm trọng, cho nên có thể nghĩ đến người tốt nhất cũng chính là ta.

Trình Tinh Hà nghe xong thì cười lạnh:

“Bạt, khó trách Đỗ tiên sinh chịu đưa ra điều kiện tốt như vậy, thật sự là một công việc khó giải quyết, không khác gì đi tháo bom cả.”

Đỗ Hành Chỉ có một loại trình độ cao cấp của nhân sĩ thượng tầng, cũng không so đo nhiều, đôi mắt to chỉ bình tĩnh nhìn ta, ánh mắt hào quang lưu chuyển, đặc biệt làm cho người ta động lòng:

“Đó là đương nhiên, chuyện không dễ làm, đương nhiên phải để cho người có bản lĩnh làm.”

Hạn Bạt là đồ vật mãnh liệt như vậy, sát khí chắc chắn rất lớn, với năng lực vọng khí hiện tại của ta, tìm ra Hạn Bạt hẳn là không khó lắm, tìm ra Hạn Bạt chính là cứu thiên tai, muốn thăng cấp Hoàng giai nhị phẩm nhất định không thành vấn đề.

Quan trọng hơn là, thời gian của ta càng ngày càng ít, nhất định phải tìm được Giang què, hiện tại chỉ có Thiên Sư phủ là chưa tím tới, đó là tìm manh mối duy nhất có thể tìm thấy Giang què.

Chương 144 - Hối Hận Không Kịp

Chương 144: Hối Hận Không Kịp

Dù chuyện này rất khó giải quyết, nhưng lợi ích cũng không nhỏ, chung quy cũng coi như đáng giá, vì thế ta lập tức gật đầu đồng ý.

Đỗ Hành Chỉ không hề bất ngờ chút nào, giống như đã biết trước là ta sẽ đồng ý, cho ta một địa chỉ đã chuẩn bị sẵn:

“Ta đã hỏi thăm cư dân địa phương rồi, sau khi các người đi, họ sẽ giúp các ngươi.”

Trình Tinh Hà vừa thấy ta đồng ý thì nhíu mày, nhưng hắn cũng rất muốn tìm Giang què, cho nên cũng không ngăn cản, mà bay ra bộ dáng quân tử liều mình nói:

“Ta vẫn còn một chuyện quan trọng nhất muốn hỏi.”

Đỗ Hành Chỉ gật đầu:

“Ngươi nói xem.”

“Phí đi lại và ăn ở, các ngươi chi trả sao?”

Đỗ Hành Chỉ mỉm cười:

“Đương nhiên, ngoài ra, còn có quà cảm ơn.”

Lúc này, sắc mặt Trình Tinh Hà mới tốt hơn, nói là các ngươi có thành ý. Tiếp theo, hắn huých huých bả vai vào người ta, nhỏ giọng nói, với danh tiếng của Thiên Sư phủ ở đây, không sợ họ quỵt nợ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên trong cửa vang lên một trận tiếng ho khan.

Giọng nói của lão đầu nhi vang lên.

Lần này ta mới nhớ ra - lão đầu nhi nhắc lại cho ta quy tắc đầu tiên, chính là không giao tiếp với đoàn âm dương.

Mà Thiên Sư phủ, chính là đoàn âm dương cao cấp nhất.

Đỗ Hành Chỉ nghe thấy tiếng ho khan, cũng hơi tò mò nhìn thoáng qua trong phòng:

“Nhà các ngươi còn có người khác à?”

“Ông cậu ba của ta đấy, có chút đần độn.”

Ta hơi chột dạ - trước đó đã phạm vào quy tắc thứ ba, lại phạm vào quy tắc thứ nhất, nếu còn cưới một người gia cảnh tốt lại nổi tiếng như Đỗ Hành Chỉ, ta đã phạm vào tất cả quy tắc rồi.

Nhưng đây hoàn toàn là suy nghĩ lung tung, Đỗ Hành Chỉ làm sao có thể để ý tới ta.

Lúc đó ta còn không biết, đây lại là một quyết định khiến người ta hối hận không kịp.

Chờ Đỗ Hành Chỉ đi rồi, ta lập tức xem địa chỉ kia, thật ra chỗ đó cách chỗ bọn ta cũng không xa lắm, ta lập tức nói với lão đầu nhi:

“Ông cậu ba, mấy ngày tới ta phải ra ngoài một chuyến, lát nữa ta nhờ thầy Cao đến chăm sóc ngươi, ngươi cũng đừng chạy lung tung nha, đừng quên là vết thương còn đau đấy.”

Một tay lão đầu nhi khoác lên lưng Tiểu Bạch Cước, còn híp mắt hát:

“Đi thôi, đi thôi, con người dù sao cũng phải học cách tự mình lớn lên, đi thôi, đi thôi, đời người khó tránh khỏi trải qua đau khổ giãy dụa...”

Ngươi mà cũng biết hát lưu hành ca à? Còn nữa, sao ngươi biết ta phải đau khổ giãy dụa?

Trình Tinh Hà há miệng chưa bao giờ biết rảnh rỗi, còn nhìn ta hát:

“Đi thôi, đi thôi, vì trái tim mình tìm một nhà...”

Hai người hợp lại ra mắt tác phẩm được rồi đấy.

Ta lại dặn dò Tiểu Bạch Cước, bảo nó chăm sóc tốt cho lão đầu nhi, Tiểu Bạch Cước kiêu ngạo kêu meo meo, giương móng vuốt giống như là bảo ta yên tâm.

Trình Tinh Hà nói là hình như đầu óc ta có vấn đề rồi, còn có thể giao phó người cho mèo.

Ngươi mới là người đầu óc có vấn đề đấy, ngươi làm sao biết được bản lĩnh của Tiểu Bạch Cước?

Ta lại bảo Trình Tinh Hà lái xe tang chở ta đi, tiền xăng thì cứ tìm Thiên Sư phủ thanh toán.

Trình Tinh Hà vô cùng vui vẻ, còn đặc biệt đổ đầy bình xăng.

Nơi đó gọi là thị trấn Sa Bình, từ chỗ bọn ta đi chỉ cần lên xa lộ đi hai ba tiếng là tới.

Thị trấn Sa Bình sản xuất dưa hấu, vừa vào mùa hè, phố lớn hẻm nhỏ bán dưa hấu là một khẩu hiệu:

“Thị trấn Sa Bình, bao ngon bao ngọt, dưa hấu ruột đặc đây!”

Người bản địa cũng đều làm nghề trồng dưa, cho nên vừa sinh ra hạn hán, nơi này có thể nói dân chúng lầm than, tổn thất trầm trọng.

Quả nhiên, từ trên cao tốc có thể nhìn ra, nơi này liên miên đều là ruộng dưa, nhưng đều là dây dưa khô héo, đất cũng đều nứt thành hình mai rùa, những quả dưa kia cũng đều méo mó, bên bờ ruộng, tốp năm tốp ba đều là những nông dân mặt mày ủ rũ.

Trình Tinh Hà vừa nhìn vừa nói, chẳng trách năm nay dưa hấu đắt thế.

Đến nơi, chỉ cảm thấy từng đợt từng đợt sóng nhiệt, tầm mắt phía trước đều có điểm cong, người bị nướng đến cả người khó chịu, giống như đến sa mạc vậy.

Xuống xe nhìn, địa chỉ Đỗ Hành Chỉ đưa là một khu vực có nhiều hộ gia đình, mấy nông dân đang cởi trần ngồi cầm quạt lá phe phẩy với vẻ mặt đau khổ, vừa ngẩng đầu nhìn thấy bọn ta, họ lại bày ra vẻ mặt nghi ngờ, hiển nhiên nơi này rất ít người ngoài.

Ta nói lại ý định, những người đó lập tức kích động, bắt đầu chạy đi báo cáo:

“Lại có thầy đến xem chuyện này!”

Một tiếng hô hào này khiến không ít người xông ra, người người bao vây bọn ta, một ông già với bộ dáng chủ sự đi ra, tự xưng là trưởng thôn ở đây, vội vàng nói:

“Khách quý, xin mời vào bên trong, chúng ta coi như đã ngóng trông các ngươi tới lâu lắm rồi!”

Nói xong, hắn pha cho bọn ta một ấm trà nóng.

Chương 145 - Bạt Làm Loạn

Chương 145: Bạt Làm Loạn

Hôm nay uống trà nóng quả thực giống như bị tra tấn vậy, không biết làm sao nhưng thật sự rất khát, ta miễn cưỡng uống một ngụm, kiềm chế lắm mới không phun ra - vừa mặn vừa đắng vừa chát, cái này gọi là trà gì thế?

Trưởng thôn tỏ vẻ xin lỗi, nói hiện tại giếng và đập chứa nước đều đã khô cạn, chỉ còn nước tồn kho, chỉ có thể uống cái này, mong bọn ta đừng chê bai, hơn nữa trong này ngâm rễ cỏ đặc biệt của địa phương, giúp giải nhiệt.

Dù là cái này cũng làm cho những người bên ngoài nhìn đến nuốt nước miếng – thứ này chỉ để lấy ra tiếp khách, xem ra bình thường ngay cả cái này họ cũng không nỡ uống nhiều.

Bên trong không có điều hòa, quạt điện thổi cũng ra gió nóng, không khác gì xông hơi, Trình Tinh Hà vừa nhìn, đầu lưỡi cũng vươn ra, nói là sớm biết thế này hắn đã không tới - mùa này, muốn sống phải có không khí của máy điều hòa.

Trưởng thôn kia rất ngượng ngùng nói, chắc chắn sẽ sắp xếp phòng có điều hòa, cầu xin bọn ta đừng chê bai, ngàn vạn lần giúp đỡ, vốn nhân khẩu đã ít rồi, không thể để có thêm người chết nữa.

Vừa nghe vậy, ta và Trình Tinh Hà lập tức sửng sốt, cùng đồng thanh:

“Nơi này còn chết người ư?”

Trưởng thôn kia liên tục gật đầu, ngược lại có chút khó hiểu:

“Hai thầy không biết ư?”

Đỗ Hành Chỉ cũng không nói!

Ta bỗng nhiên có một dự cảm không lành, bảo trưởng thôn kể lại chuyện này:

Lúc này trưởng thôn mới nói cho bọn ta biết, từ khi bị hạn hán đến nay, địa phương đã có hơn mười người chết.

Ban đầu là một ông già họ Lưu chết, cũng là một nông dân trồng dưa, trong ruộng dưa đều có lều dưa, là vì đề phòng mùa thu có người đi trộm dưa, tuy là năm nay không cần phải xem dưa, nhưng ông già kia ngại nóng, đi ngủ trong lều dưa.

Ngày hôm sau con dâu hắn lên ruộng đưa cơm cho hắn thì thấy ông già nằm bất động, vừa nhìn thấy người đã chết - thi thể cũng khô queo giống như thi thể khô phơi nắng trong sa mạc mấy ngày vậy.

Mới một đêm, người chết cũng không thể có bộ dáng này!

Điều này làm con dâu hắn bị dọa, gần như là bò về nhà, người trong nhà đương nhiên nhận định ông già là bị người ta hại, nhưng kiểm tra thì phát hiện trên người ông già lại không hề có một vết thương nào, cũng không ai biết cụ thể ông già này chết như thế nào.

Lúc mọi người đang trố mắt nhìn nhau, lại có một quả phụ chết, bộ dáng giống như ông già kia - khô khốc, cũng không có vết thương bên ngoài.

Người lớn tuổi thì không nói, đừng là Bạt làm loạn nha?

Chỉ có Bạt mới có thể hút hết tinh khí của con người và không để lại vết thương bên ngoài.

Lần này dẫn đến khủng hoảng rất lớn, không có người nào dám ra ngoài, họ cũng đã mời người đến xem, xem có phải phong thủy xảy ra vấn đề gì không, nhưng các thầy tới tìm hiểu, sắc mặt đều khó xử, nói chỉ e không phải họ có thể đối phó.

Cứ kéo dài như vậy, địa phương cứ liên tục chết không ít người, lúc đầu một tuần một người, sau đó ba ngày một người, hiện giờ, gần như là một ngày một người chết.

Cứ tiếp tục như vậy, người trong thôn không phải đều sẽ chết hết sao?

Đã có không ít người nhát gan chuyển đi, nhưng vẫn còn một phần không nỡ rời khỏi nhà, cũng không có chỗ nào khác để đi, chỉ giương mắt chờ người đến cứu.

Ta còn bảo tại sao Đỗ Hành Chỉ không tới, cũng biết hạn hán ở nơi này là do Hạn Bạt gây ra, ta còn tưởng nàng đã biết rõ những điều này, còn cảm nhận được nơi này có người chết.

Bạt vốn lợi hại – Bạt có thể trong thời gian ngắn ăn nhiều người như vậy, đương nhiên càng khó đối phó.

Đỗ Hành Chỉ ngoài miệng thì nói là thấy ta có bản lĩnh, mẹ nó, là đẩy ta vào trong hố lửa thì đúng hơn?

Trình Tinh Hà nghe xong, giống như lò xo bật từ trên ghế đứng lên, kéo ta đi ra ngoài:

“Chỉ biết Đỗ Hành Chỉ là một con tiểu hồ ly, ta thấy nàng chịu đưa ra điều kiện tốt như vậy, còn tưởng là coi trọng ngươi, thì ra là để cho ngươi tới ngọn sét, chúng ta đi thôi, dù mạng sống không quan trọng, coi như phải chết cũng nên ăn cái gì đó chống chết, để Hạn Bạt hút chết thì coi thế nào được?”

Trưởng thôn vừa nhìn, tay lập tức run rẩy:

“Này, các ngươi, các ngươi sao phải đi à?”

Trình Tinh Hà xua tay:

“Bọn ta cũng giống như các thầy kia, không có bản lĩnh này.”

Những thôn dân vây xem kia vốn còn rất vui mừng, vừa nghe vậy, mọi người lập tức bày ra biểu cảm thất vọng.

Và lúc này, chỉ nghe “bộp” một tiếng, một bà già đột nhiên quỳ gối trước mặt bọn ta:

“Thưa hai thầy, ta cầu xin các người, các người hãy cứu người dân trong thôn của chúng ta đi! Đã có rất nhiều người đi rồi, các ngươi lại đi nữa, e là thật sự không có thầy nào dám quản chuyện của thôn chúng ta!”

Bà già kia tuổi tác chắc cũng ngang với ông cậu ba của ta, loại người tuổi cao này quỳ lạy bọn ta cũng không chịu nổi, muốn tổn thọ mất.

Hơn nữa, trên mặt đất rất nóng bỏng!

Chương 146 - Đồ Cưới

Chương 146: Đồ Cưới

Vì thế ta vội vàng đỡ bà già kia đứng lên, bà già này nhìn gầy, nhưng bởi vì quanh năm làm nông nghiệp nên vẫn còn rất khỏe mạnh, nhưng không chịu đứng dậy, khóc lóc nói:

“Ta cũng đã già cả rồi nên không sợ chết, nhưng trong thôn...vẫn còn rất nhiều đứa bé! Bọn ta không có tiền để di cư ra ngoài!”

Thì ra trong thôn này có không ít trẻ em ở lại, một đám ăn mặc rách rưới, phơi nắng nhiều nên nhìn đen thui, bọn nhỏ đều trừng to hai mắt nhìn chằm chằm bọn ta, hiển nhiên vẫn không biết địa phương đã xảy ra chuyện đáng sợ gì, chỉ nhìn mọi thứ với ánh mắt vô cùng hiếu kỳ.

Trong lòng ta đột nhiên đồng cảm - đúng vậy, chuyện này nếu không nhanh chóng giải quyết, những đứa nhỏ này đều gặp nguy hiểm.

Trình Tinh Hà không để cho mình nhìn sang đó, chỉ lo kéo ta, ta trở tay túm lấy hắn:

“Ngươi không muốn tìm Giang què sao?”

Trình Tinh Hà bĩu môi:

“Nếu ngươi quan tâm đến chuyện này, có thể trở về rồi nói tiếp được không, còn Giang què.”

Nói thì nói như vậy, nhưng hắn ngồi ở ngưỡng cửa thở dài, lẩm bẩm nói:

“Ta đã tạo nghiệt gì thế này, đi cùng phe với với ngươi, làm sao chỗ nào cũng có giông bão thế...”

Kết quả cánh cửa nóng đến mông, lại làm hắn bỏng mông đến bật dậy.

Ta hơi vui vẻ, hứa trở về sẽ mời hắn ăn kem.

Hắn trừng mắt nhìn ta một cái, mò mẫm trong túi cả ngồi lâu mới lấy ra một nắm đồ ăn vặt chia cho những đứa nhỏ kia.

Những đứa nhỏ kia chưa từng thấy qua loại đồ ăn vặt lòe loẹt này, đều phấn khích bắt đầu tranh nhau, Trình Tinh Hà bày ra vẻ mặt hung ác làm cho bọn chúng đàng hoàng lại, ánh mắt lại rất dịu dàng.

Ta lại dự định lên chỗ cao hơn ở địa phương để nhìn xem tướng phong thủy nơi này, nhưng lúc này, lại có một người lạnh lùng nói:

“Bây giờ mới biết đi cầu xin thầy, trước đây lúc các ngươi hại người, sao không nghĩ tới sẽ có báo ứng như ngày hôm nay?”

…

Hại người?

Ta nhìn về phương hướng người nói chuyện kia, thấy một thanh niên chừng hai mươi tuổi, cũng để mình trần, làn da bị phơi nắng thành màu đồng, gầy đến trơ xương, đếm ra được có bao nhiêu xương sườn, tóc khô nhuộm nửa đen nửa vàng, ở bên trong một đám nông dân trồng dưa bụi văng đầy người lại có vẻ hết sức thời thượng.

Bây giờ hắn đang bĩu môi, rất khinh thường nhìn bọn ta.

Vừa nghe hắn nói vậy, sắc mặt người trong thôn đều thay đổi, đồng loạt nhìn trưởng thôn.

Trưởng thôn tức giận cả người run rẩy, mắng:

“Nhị Trụ Tử, sao ngươi lại nói bậy như thế? Ngươi không sợ người tiếp theo bị Hạn Sĩ hút chính là ngươi à.”

Người thanh niên tên là Nhị Trụ Tử vẫn đứng cà lơ phất phơ:

“Ta? Ta không giống các ngươi, không làm chuyện trái lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa!”

Ta hứng thú, bảo hắn nói kỹ một chút, lời này có ý gì?

Nhưng Nhị Trụ Tử liếc ta với vẻ khinh thường:

“Ông đây cũng không có gì để nói với thần côn, nhất là các thần côn tóc chưa mọc đủ mà đi lừa gạt.”

Nói xong, hắn dửng dưng rời đi.

Trình Tinh Hà bất ngờ đứng lên:

“Hai người này có bị bệnh không đấy?”

Trưởng thôn vội vàng nói:

“Đại sư, ngài đừng chấp nhặt với hắn, hắn chính là một tên đầu đường xó chợ, trước đây hành nghề cắt tóc cho người ta, sau đó yêu đương lại bị mấy cô gái trong thành phố đá nên đầu óc bị kích thích, suốt ngày đi theo người ta gây tranh cãi, trong thôn không một ai muốn hắn ở lại cả.”

Trình Tinh Hà gật đầu:

“À, náo loạn hồi lâu lại là một người ngu dốt.”

Ta suy nghĩ một lát và hỏi trưởng thôn:

“Khoảng thời gian trước khi xảy ra hạn hán, trong thôn có người chết không? Tất cả được chôn ở đâu?”

Hạn Bạt này là do thi thể biến thành, đương nhiên phải xem thử gần đây là ai chết.

Trưởng thôn suy nghĩ một lát, nói bà lão Mã ở đầu đông của thôn đã mất, ba của Lưu Tam ở đầu tây cũng đã mất, đều là hỉ tang, trong thôn không lớn, tóm lại đều là họ hàng với nhau, mồ mả đều ở đầu bắc.

Ta thấy có một cái cây cao trong ủy ban làng, ta lập tức trèo lên.

Lá cây này đều bị phơi nắng đến uốn cong, cây mốc meo xám trắng, trèo lên xào xạc rung động, nhìn xuống - cây này cũng giống như chết khô.

Vừa trèo lên nhìn, ta thấy nghĩa địa kia cũng không phải là vùng đất nuôi thi.

Nói như vậy, Bạt không phải do hai cụ già kia biến thành.

Nơi có thể sinh ra Bạt, đương nhiên phải có vùng đất nuôi thi, chỉ cần tìm được nơi nuôi thi là có thể tìm được Hạn Bạt.

Xem núi nghĩa địa coi như là một sở trường của ta, lão đầu nhi đã dạy ta không ít kiến thức về vùng đất nuôi thi – vùng đất nuôi thi tương đối nổi tiếng với văn khúc phá mặt, bóng râm hoa hướng dương, thiết trảo kim câu...bảo người ta đi ra ngoài xem mộ phần núi, những chỗ này dù sao cũng đều phải đi một vòng.

Ta liếc mắt nhìn thì thấy, phong thủy ở địa phương này bên trái thì cao, bên phải thì thấp, ở giữa có một ngọn đồi nhỏ, toàn bộ cục diện giống như là một cô gái đang thêu quần áo, cái này gọi là đồ cưới.

Sửng sốt nghe cái tên này không khó nghe, nhưng chỗ đất này không được tốt lắm.

Trong bài thơ cổ có nói: Khổ hận hàng năm áp kim tuyến, luôn may áo cưới vì người khác.

Chương 147 - Thêm Người Thêm Sức

Chương 147: Thêm Người Thêm Sức

“Ý là nói người phụ nữ vất vả làm việc thêu thùa, thành quả lao động lại luôn không thuộc về mình, nơi này cũng giống như vậy, người sinh sống ở chỗ này có thể an cư lạc nghiệp, chẳng qua dù có cố gắng thế nào cũng chỉ có thể để người khác hưởng thành quả, cuối cùng cũng không thuộc về mình.”

Nói cách khác, vô cùng mệt mỏi nhưng tiền không kiếm được.

Vì vậy, dưa hấu ở đây ‘cháy hàng’, nông dân trồng dưa ở địa phương không có tiền, tất cả đều để cho các trung gian hưởng lợi.

Mà vùng núi nhỏ như đồ cưới này cũng chính là trên mặt người phụ nữ thêu thùa, địa hình lõm xuống, giống như lộ ra giọt nước, chủ tang, nếu nói là vùng đất nuôi thi cũng đúng.

Hơn nữa, cỏ trong giọt nước rất xanh tươi, ở giữa nơi khô héo hết sức gai mắt.

Hang ổ của Hạn Bạt có một đặc điểm - đó là ẩm ướt.

Ngươi nghĩ xem, hắn lấy tất cả nước trong phạm vi đến chỗ mình, cỏ trước cửa nhà mình có thể không xanh tốt sao?

Lúc ta còn nhỏ, lão đầu nhi cũng từng xem Hạn Bạt cho một thôn - nơi đó vốn là trồng lúa nước, nhưng không biết tại sao giếng khô cạn lại không có mưa, đất nứt như mai rùa, người dân địa phương nói với lão đầu nhi, nói ban đêm thấy một người đàn ông gánh thùng nước chạy, có người đuổi theo sau để xem hắn lấy nước đi đâu, nhưng đi đến mộ phần vòng đã không thấy tăm hơi.

Lão đầu nhi đến mộ phần vòng, thấy cỏ xung quanh tất cả đều khô héo, chỉ có một chỗ là màu xanh biếc, lập tức bảo người ta đào mộ phần.

Vừa đào ra, diện mạo của người trong quan tài quả nhiên giống như người sống, mượt mà khỏi phải nói, là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, nghe nói là bị người trong nhà ép cưới nên tự sát mà chết.

Mà bên trong quan tài một nửa là ngâm trong nước.

Lão đầu nhi nói là vẫn còn may, thứ này vẫn chưa thành hồn, đã bảo người ta tìm một cái xẻng, một xẻng cắm xuống, thi thể bạo nứt, nước trong văng khắp nơi, thiêu xong thi thể kia, ăn xong một bữa cơm thì trời cũng đổ mở, dưới sông trong giếng cũng đầy nước.

Ta thoáng cái vui mừng hẳn lên, cái này giống như ông cậu ba nhìn, chắc chắn là hang ổ của Hạn Bạt, không phải rất dễ tìm sao? Những thầy trước đây sao lại không nhìn ra?

Lúc này Trình Tinh Hà lập tức thúc giục ta, nhìn ra chưa? Giải quyết sớm sớm một chút để còn trở về hưởng không khí của điều hòa.

Ta đồng ý rồi lập tức trèo xuống cây, bảo trưởng thôn dẫn theo mấy chàng trai tuổi Rồng tuổi Hổ cùng ta lên núi một chuyến.

Nơi khởi mộ là một chuyện âm, nếu những năm sinh thuộc mấy tuổi yếu sẽ trấn áp không được, ngược lại sẽ bị dính những thứ dơ bẩn, xui xẻo. Những người có tuổi thuộc Rồng hay Hổ thì khác, đây đều là những tướng lớn thuộc mười phần dương khí, những thanh niên đêm đi đường, quỷ gặp cũng phải trốn.

Trưởng thôn vừa nghe vậy thì rất vui mừng, nói thanh niên thuộc Long thuộc Hổ không nhiều lắm, gọi hết đến đây, không lâu sau đã huy động tới bảy tám người.

Những thanh niên này đã quen với công việc đồng áng, thân thể cũng cường tráng, duy chỉ có điều làm ta bất ngờ chính là tên Nhị Trụ Tử gầy gò vừa rồi cũng tới.

Trưởng thôn vội vàng nói:

“Người thuộc Rồng thuộc Hổ không nhiều lắm, thêm một người thì thêm một phần sức mà, hắn rảnh rỗi không có gì làm.”

Nhị Trụ Tử bĩu môi:

“Dù sao ta cũng không có việc gì, đi xem thử ngươi có trò chơi gì mới mẻ.”

Ta cũng không so đo, lập tức dẫn những người này lần lượt đi lên núi, trên đường đi ta lại hỏi bọn họ, có ai chôn ở trên núi kia à?

Trưởng thôn lắc đầu, nói trên đồi kia không có gì cả, đồi trọc cũng chưa từng có ai đi lên, ai lại chôn ở trên đó chứ!

Không có người chôn ở đó? Vậy thi thể kia là của ai?

Chẳng mấy chốc, bọn ta đã trèo lên ngọn núi nhỏ kia, nhưng vừa đi lên, mắt ta lập tức trợn tròn, giọt nước kia lại là một cái hang!

Nói cách khác, không khác gì một cái giếng, miệng không lớn, nhưng đây là trên núi, ngươi không thể biết cái hang này sâu bao nhiêu.

Trưởng thôn vừa thấy ta đưa bọn họ đến nơi này, lập tức sửng sốt nói:

“Đại sư, nơi này là một cái hang không đáy, không ai đi xuống được, ngươi tính làm gì thế?”

Thì ra nơi này đã tồn tại rất lâu, có người ném đá vào trong, nhưng chờ hồi lâu cũng không nghe được hồi âm, cho nên người địa phương đặt tên là động không đáy.

Trưởng thôn nói cho ta biết, khi hắn còn bé, có một anh trai chăn bò cho nhà địa chủ có đi ngang qua nơi này, không cẩn thận làm một con bê rơi xuống, anh trai đó sợ hãi nên muốn leo xuống tìm bê thì không còn tung tích nữa, một người trong thôn đều thả dây thừng xuống, dây thừng cũng không biết kết dài bao nhiêu nhưng hoàn toàn không chạm tới điểm cuối cùng, trâu bò và người cũng không xuất hiện nữa.

Mọe nó, chẳng lẽ tên Hạn Bạt kia ở dưới cái động không đáy này à? Vậy làm sao moi ra được chứ?

Xem ra không phải những thầy trước đó nhìn không ra, là tay ôm con nhím không nói nên lời.

Chương 148 - Hoàng Đại Tiên

Chương 148: Hoàng Đại Tiên

Nhị Trụ Tử cười lạnh:

“Thật biết chọn chỗ, nguyên thôn của bọn ta chỉ có nơi này là không xuống được, ngươi lại nói là nơi này có Hạn Bạt làm loạn, không ai có thể chứng minh ngươi nói có đúng hay không, ngươi đủ thông minh đấy.”

“Ta không có thông minh như ngươi.”

Ta lạnh lùng nói:

“Lần đầu tiên ta đến thôn của các ngươi, làm sao ta biết ở đây có một cái động?”

Nhị Trụ Tử bĩu môi:

“Ai có thể chứng minh đây là lần đầu tiên ngươi đến, nói không chừng là mấy lão già lừa bịp lần trước đã quay về nói cho ngươi biết.”

Tên này thật đúng là ETC thành tinh rồi, biết cãi lại thế nào đây?

Trình Tinh Hà muốn mắng hắn, trưởng thôn đã tiến lên trước vả vào miệng Nhị Trụ Tử một cái, khàn giọng nói:

“Ngươi muốn tới giúp đỡ thì giúp đỡ, không muốn giúp đỡ thì nhanh chóng cút về đi, chẳng trách các cô gái đều chán ghét ngươi, mẹ nó, ta cũng rất chướng mắt ngươi!”

Nhị Trụ Tử vừa nghe "bị cô gái chán ghét", hình như bị xúc động muốn phản nghịch, ném công xụ vừa cầm và xoay người rời đi.

Những người khác còn khuyên trưởng thôn đừng tức giận, lúc này ta mới biết thì ra Nhị Trụ Tử là cháu ruột của trưởng thôn - con trai trưởng thôn chết sớm, con dâu cũng tái giá, là một mình trưởng thôn nuôi dưỡng hắn lớn lên, ai ngờ lớn lên không thành tài mà dưỡng thành như vậy, giống như cả đời trưởng thôn quang minh lỗi lạc nhưng chỉ có một vết nhơ duy nhất.

Ta cũng khuyên trưởng thôn đừng tức giận, không có cách nào đào từ vùng đất nuôi thi, vậy vẫn còn cách khác.

Lúc này trưởng thôn mới hy vọng, hỏi ta làm thế nào?

Ta nói đơn giản, không phải Hạn Bạn kia sẽ thường xuyên ra ngoài ăn thịt người sao? Vậy thì chúng ta sẽ đợi hắn trong thôn là được rồi.

Không có cách nào chủ động ra tay thì chỉ có thể giống như há miệng chờ sung rụng vậy.

Trưởng thôn liên tục khen ta có bản lĩnh, đoàn người lại lần lượt xuống núi.

Trời đã tối, ta và Trình Tinh Hà lại canh giữ ở trong một cái lều dưa – muốn đi từ hang ổ kia tới thôn tất phải đi ngang qua con đường này.

Sau đó, ta yêu cầu trưởng làng lấy cho ta một xô nước – Hạn Bạt không phải là thích nước sao? Lấy nước dẫn dụ hắn tới. Trưởng thôn xách cái thùng này đi đông tìm tây, mất rất nhiều thời gian mới gom góp được một thùng nước cho ta.

Nước kia cũng trộn lẫn màu xám ngắt, ta vừa thấy người dân địa phương đều uống loại nước này, cũng hạ quyết tâm, cái Hạn

Bạt này không thể không trừ.

Trời tối nhưng vẫn oi bức nóng nực, trong lều dưa trải rơm rạ, bên trong còn có không ít rệp, cắn Trình Tinh Hà quá mức đến nỗi hắn liên tục than thở, nói đi theo ta chính là ở trên thuyền của kẻ cướp.

Ta cũng mặc kệ hắn, vẫn chờ Hạn Bạt, nhưng đợi đến hơn nửa đêm cũng không thấy có động tĩnh gì - không có chuyện gì làm thì rất khó tập trung tinh thần, ban ngày ta lại leo lên núi cả buổi, lúc này mí mắt cũng sắp dính chặt vào nhau rồi.

Trình Tinh Hà thì khỏi phải nói, mắng ta đến nỗi mệt mỏi, đã ngáy khò khò từ lâu rồi.

Ngay lúc ta cũng muốn tiến vào mộng đẹp thì chợt nghe thấy một âm thanh rất kỳ lạ.

“Ừng ực..Ừng ực...”

Âm thanh giống như ai đó đang uống nước.

Ta lập tức mở mắt ra, lờ mờ thấy trong bóng đêm có một thứ đang nằm sấp ở mép thùng nước.

Nó đến rồi!

Ta lập tức đạp cho Trình Tinh Hà tỉnh dậy, Trình Tinh Hà chợt mở mắt ra, cũng nhìn vật kia, nhưng vừa nhìn, hắn lập tức bắt lấy cánh tay ta, thấp giọng nói:

“Đồ chơi này có chút không đúng!”

Hắn nói nhảm cái gì thế, Hạn Bạt vốn không phải thứ tốt gì, có thể đúng sao?

Lúc này, thứ kia từ từ ngẩng đầu lên, ta vừa nhìn bộ dáng kia, hô hấp lập tức ngưng trệ.

…

“Lý Bắc Đẩu.”

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

“Đừng nhìn mắt hắn!”

Nhưng nói trễ rồi, ta đã đối diện với ánh mắt của vật kia.

Thứ kia có một đôi mắt tròn trong suốt, một khuôn mặt dài, cả người bóng sáng, nghiễm nhiên là một tên hói đầu.

Trong truyền thuyết, phần lớn Bạt đều là trai xinh gái đẹp, thật không ngờ cái bọn ta gặp lại có hình tượng như vậy.

Cái hình dạng yêu quái gì thế này, ta rút Thất Tinh Long Tuyền ra, lập tức muốn quất tới, thứ này không có tính người nên phải diệt.

Nhưng không như mong muốn, ta vừa giơ tay lên lại dừng giữa không trung, hoàn toàn không thể nào di chuyển Thất Tinh Long Tuyền, giống như là thân thể bỗng nhiên không thuộc về mình!

Ngay sau đó, ta lại phát hiện tên hói đầu cũng giơ tay lên, trông giống như duy trì cùng một động tác với ta!

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Nếu không phải diện mạo của ta không giống tên hói đầu kia thì tư thế này giống như soi gương vậy, Hạn Bạt còn thích làm chương trình bắt chước à?

Sau đó, tên hói đầu lại giơ hai tay lên, là tư thế chúc tết, mà ta cũng vô thức làm theo động tác của hắn, giống như một con rối bị điều khiển vậy, cũng bắt đầu “Chúc tết”!

Mọe kiếp, lúc này ta mới hiểu được - thứ này không phải là Hạn Bạt, sợ là Hoàng Đại Tiên!

Chương 149 - Hút Nhân Khí

Chương 149: Hút Nhân Khí

Trong truyền thuyết, ánh mắt Hoàng Đại Tiên có thể mê hồn, chỉ cần ngươi nhìn thẳng vào mắt hắn, hắn có thể khiến ngươi thành con rối mà đùa giỡn, hắn làm động tác gì, ngươi phải giống như hắn mà làm động tác đó.

Trong đầu ta lập tức mờ mịt, không phải tới tìm Hạn Bạt sao? Sao lại gặp được Hoàng Đại Tiên?

Hay là nói, ngay từ đầu bọn ta đã nghĩ sai rồi, ở đây không phải là Hạn Bạt gây chuyện mà là Hoàng Đại Tiên?

Nhưng đúng lúc này, ta bỗng nhiên cảm thấy dưới nách đau nhức, giống như là có người từ sau lưng ta vươn tay bóp ta, phản xạ có điều kiện của ta muốn đánh bay người này, lúc này mới phản ứng lại, ta lại có thể cử động.

Quay đầu lại nhìn, phía sau là Trình Tinh Hà đầu đầy mồ hôi.

Đúng rồi, trúng tà của Hoàng Đại Tiên cũng giống như trúng tà, dưới nhéo sẽ nhô lên, bóp một cái sẽ giải trừ được chuyện này.

Lại quay mặt qua, cái tên hói đầu vừa rồi đã không thấy đâu.

Trình Tinh Hà bắt đầu lải nhải trách móc ta, nói ta không chịu để ý mà cứ nhìn lung tung, ta mới tỉnh dậy đã thấy, nếu không phải hắn, chết cũng không biết chết như thế nào đâu, còn nói lần này cứu ta sẽ ghi nợ, véo ta hai cái đáng giá mười vạn tám đồng.

Lúc này ta mới phản ứng được dưới nách đau dữ dội, hít hai hơi khí lạnh, ta bỗng nhiên nhớ tới nước kia, chạy ra ngoài nhìn, không khỏi lạnh lòng - cả thùng nước kia hoàn toàn không còn!

Xem ra là dưới sự quấy phá của Hạn Bạt, Hoàng Đại Tiên cũng khát không chịu nổi, thấy nơi này có nước mới chạy tới uống.

Trình Tinh Hà cũng nhìn thấy, hai tay khoanh lại:

“Lần này thì hay rồi, còn dẫn dụ Hạn Bạt cơ, nước cũng bị mất, hay là ngươi phun một chút nước miếng xem có thể dụ nó hay không đi.”

Phun cái đầu ngươi, rút máu cả người ta ra cũng không đầy một thùng này.

Xô nước này là thùng nước cuối cùng trong thôn, không có thì thật sự không còn.

Nhưng chuyện không thể cứ bỏ qua như thế, phải nghĩ cách thôi, ta đè nén cảm giác thất bại xuống, chỉnh đốn lại tinh thần chuẩn bị tiếp tục tìm Hạn Bạt.

Đúng lúc này, ta nhìn thấy bên cạnh một cái lều dưa có chút động tĩnh, giống như là có người.

Bây giờ ở trong thôn người người đều lo lắng, còn ai dám ra đồng ngủ sao? Cũng tốt, đi qua hỏi thử xem hắn có nước không.

Kết quả duỗi đầu ra, lều dưa kia không treo rèm, ta nhìn thấy hai người lăn lộn cùng một chỗ, làm cho lều dưa nghiêng ngả.

Trình Tinh Hà cũng nhìn thấy, còn kéo ta lại:

“Mọe kiếp, nhìn mấy thứ kia sẽ đau mắt hột đấy, mấy ngày tới ngươi còn muốn làm không?”

Ta trả lời, bảo Trình Tinh Hà lui về phía sau.

Trình Tinh Hà sửng sốt, hỏi ta muốn làm gì?

Ta đẩy hắn ra, rút Thất Tinh Long Tuyền ra, lập tức quất tới.

“Xoạt” một tiếng, lều dưa trong nháy mắt bị ta cắt nát, bốp một cái, Thất Tinh Long Tuyền quét qua những tạp vật kia, chém vào một thứ.

Thứ này xúc cảm rất mềm mại, nhưng thật sự chém không đứt!

Tiếp theo, thứ kia giống như bị ta chọc giận, nhào về phía ta.

Bạt từ trước đến nay nổi tiếng là tốc độ nhanh, lần này ta hoàn toàn không thể nào tránh kịp, lập tức chuyển Thất Tinh Long Tuyền ngăn cản, nhưng thứ kia căn bản không để ta kịp phản ứng, lập tức đè ta xuống.

Muốn hút nhân khí ư?

Ta bị hắn đè ép như vậy, cả người đều không nhúc nhích được, dưới tình thế cấp bách, cơ thể phản ứng nhanh hơn đầu óc, ta lập tức cắn đầu lưỡi đến chảy máu rồi phun về phía nàng.

Nàng không ngờ ta lại phản ứng nhanh như vậy, nghiêng đầu tuy rằng tránh thoát, nhưng vẫn bị một phần bọt máu văng lên, hiển nhiên bị nóng đến run rẩy.

Ta cảm giác được một luồng sát khí rất mạnh - nàng bị ta chọc giận, nổi lên sát tâm.

Ta nhân cơ hội này, lại phun máu lên Thất Tinh Long Tuyền, chém xuống nàng, lần này vận lên hành khí nên vô cùng ác liệt.

Nàng giống như đã nhìn ra, nhanh nhẹn né tránh, giống như hoàn toàn không bị trọng lực khống chế, lần này kiếm khí rơi vào trên lều dưa, rơm rạ trong lều dưa bay khắp nơi, ta nhìn thấy một thân thể vô cùng trắng nõn xinh đẹp xuyên qua gạch rồi biến mất.

Vừa rồi căn bản nhìn không rõ, hiện tại đã xác định, quả nhiên là nữ.

Cả người ta đổ mồ hôi, thứ này...Khó đối phó vậy ư? Nguy hiểm thật, vừa rồi xém nữa đi tong cái mạng nhỏ này rồi.

Lúc này Trình Tinh Hà mới phản ứng kịp, chớp chớp mắt hồi lâu mới đi qua nhìn người đàn ông trong lều dưa kia.

Người đàn ông kia hiện tại cũng không mặc gì, làn da lại rất trắng, Trình Tinh Hà đấm véo người bên trong, hắn hồi lâu mới tỉnh lại, vừa mở mắt nhìn thấy bọn ta, lại nhìn mình một chút, sau đó lập tức kêu lên, nơm nớp lo sợ đi che hông:

“Hai người các ngươi, hai người các ngươi muốn làm gì ta đấy?”

Trình Tinh Hà đẩy đầu hắn một cái:

“Ngươi muốn cái gì đây? Nếu không nhờ có bọn ta, người đã bị Hạn Bát hút chết từ lâu rồi.”

Chương 150 - Nhị Trụ Tử

Chương 150: Nhị Trụ Tử

Người đàn ông suy nghĩ hồi lâu, vỗ đùi, lúc này mới chợt hiểu ra:

“Vậy…người phụ nữ đó là Hạn Bạt? Sao nàng lại đẹp như thế?”

Trình Tinh Hà lại đẩy đầu hắn:

“Hạn Bạt đương nhiên là đẹp rồi, ăn tinh khí của người nếu bộ dạng xấu xí thì ai để nàng đến gần chứ!”

Tiếp theo, hắn dường như nhớ tới cái gì đó, lại nhìn ta:

“Không đúng, vừa rồi ngay cả ta cũng không nhìn ra, làm sao ngươi biết đó chính là Hạn Bạt?”

Ta nói với hắn:

“Đơn giản, nếu hai người thật sự làm chuyện đó, bên trong không thể không có tiếng hít thở.”

Trình Tinh Hà trợn trừng mắt:

“Ôi chao, tiểu ca ca, nhìn bộ dáng ngươi thuần khiết, thế mà hiểu được không ít.”

“Cút.”

Ta nhìn chàng trai trẻ kia và nói:

“Ngươi nói cho ta biết đi, người phụ nữ kia trông như thế nào, hai người đã xảy ra chuyện gì?”

Chàng trai trẻ kia chớp chớp mắt, vội nói:

“Ta là, ta là, trong nhà ta không có nước – trưởng thôn nói là các ngươi cần dùng, mẹ ta đã đưa hết nước tích góp để uống thuốc cho trưởng thôn, nửa đêm lại cần uống thuốc nên khát không chịu được, ta lập tức lên ruộng tìm có dưa hay không, thì nhìn thấy...cô gái xinh đẹp kia.”

Trình Tinh Hà đẩy đầu hắn lần thứ ba:

“Nói chuyện chính đi.”

Chàng trai vội nói:

“À…à…ta hỏi nàng, hơn nửa đêm còn ra ngoài làm gì? Không sợ Hạn Bạt gây chuyện à? Ta nhìn thử, thấy da thịt mềm mại của cô gái kia cũng không giống người trong thôn chúng ta, nàng nói nàng bị lạc đường, muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, ta nhìn thấy lều dưa ở chỗ này nên dẫn nàng qua, ai ngờ…ai ngờ, nàng thoáng cái lại ấn ta vào trong lều...”

Chàng trai càng nói càng đỏ mặt, dường như tràn ngập dư vị hạnh phúc, Trình Tinh Hà nói được rồi, phần còn lại bọn ta cũng không muốn biết.

Không giống như người trong thôn? Ta ngày càng buồn bực, vậy cô gái kia rốt cuộc là ai? Sao lại chết ở đây?

Người chết thành Bạt, chắc chắn phải có oán khí, không có khả năng một người lạc đường mà bất ngờ chết ở chỗ này là có thể thành Bạt.

Vì vậy, ta hỏi chàng trai trẻ:

“Trước khi có Hạn Bạt làm loạn, thôn của các ngươi có người phụ nữ vùng khác tới chưa?”

Chàng trai suy nghĩ một lát:

“Không có, trừ phi là...”

Nhưng lời này còn chưa dứt, chàng trai dường như sợ nói ra khỏi miệng, vội cúi đầu:

“Ta không biết.”

“Không biết cái đầu ngươi!”

Trình Tinh Hà lại tát cho hắn một cái, ta giữ chặt Trình Tinh Hà rồi nhìn chàng trai kia:

“Nếu ngươi không nói, không sợ chậm trễ chuyện của bọn ta, mà mẹ ngươi cũng sẽ bị hại?”

Chàng trai vừa rồi còn mặt đỏ tai hồng, vừa nghe vậy, trong nháy mắt sắc mặt liền trắng bệch - có thể hơn nửa đêm mạo hiểm đi tìm dưa cho mẹ hắn, đương nhiên là đứa con hiếu thảo.

Quả nhiên, lúc này chàng trai mới lắp bắp nói:

“Ta nói, ngươi cũng đừng nói là ta nói ra. Trước khi có Hạn Bạt làm loạn, trong thôn đã từng có một người phụ nữ vùng khác tới, chính là vợ của Nhị Trụ Tử.”

“Nhị Trụ Tử?”

Ta vội hỏi:

“Không phải là hắn bị bạn gái trong thành phố bỏ rơi nên tinh thần bị đả kích ư? Sao còn có vợ nữa?”

…

Chàng trai vội gật đầu:

“Là thật…ta thấy hắn tới Kim Bôi, bộ dáng còn rất điển trai, ta còn muốn đi uống rượu mừng đấy, đáng tiếc vợ hắn không cho náo loạn động phòng, chuyện mà ngươi nói thì trong thành phố này có rất nhiều người, bọn ta đến nơi khác uống rượu mừng, còn có thể sờ sờ da phù dâu của cô dâu mà.”

Trình Tinh Hà theo thói quen lại cho hắn một cái tát:

“Thằng nhóc như ngươi sao lại thô tục vậy chứ? Vậy bây giờ vợ hắn thế nào rồi?”

Chàng trai trả lời:

“Đừng nói nữa, người ta là người trong thành phố, vùng đất cằn cỗi như thôn của bọn ta sao có thể lọt nổi vào mắt nàng được chứ? Không bao lâu thì bỏ đi rồi, bọn ta hỏi Nhị Trụ Tử không giữ lại được à? Nhị Trụ Tử lại phát điên, trưởng thôn nói sau này không ai được nhắc đến chuyện này nữa, nếu không kích thích Nhị Trụ Tử phát bệnh thì nhà người đó nuôi hắn.”

Trình Tinh Hà chợt hiểu ra, nói thì ra câu chuyện kia còn có mặt này.

Ta suy tính, chẳng lẽ Hạn Bạt kia là người vợ trong thành phố của Nhị Trụ Tử biến thành sao? Nhưng vợ hắn trong thành phố thì sao có thể chết ở động không đáy, nàng lại có oán khí gì mà khiến mình thành Hạn Bạt?

Trình Tinh Hà kéo ta lại:

“Anh trai nhỏ, ngươi đừng suy tính nữa, ta đã nhìn ra, năng lực của Hạn Bạt kia rất ghê gớm, lại bắt đầu ăn người trẻ tuổi, đoán chừng đã thành tinh rồi, bảo Đỗ Hành Chỉ đi tìm người cao tay hơn đi, chúng ta còn phải giữ lại mạng để tìm Giang què.”

Vậy đi đâu được, Thiên Sư phủ là tia hy vọng cuối cùng, lỡ như Giang què thật sự ở Thiên Sư phủ thì sao?

Hơn nữa, bây giờ Hạn Bạt mỗi ngày đều muốn ăn một người, chuyện của nàng và chàng trai hôm nay bị chúng ta quấy rầy, nàng chắc chắn sẽ còn đi ăn người khác, chúng ta phải tìm ra nàng trước khi nàng ăn thịt người.

Từ khi nhìn thấy Hạn Bạt ăn thịt người, có thể nhìn ra đẳng cấp của Hạn Bạt – ban đầu, một tháng nàng ăn một người già, sau đó biến thành một tuần ăn một người trung niên, bây giờ lại thành một ngày ăn một người trẻ tuổi, có thể thấy được sức mạnh càng lúc càng lớn, ngay cả dương khí cũng không sợ.

Chương 151 - Đối Đầu Với Bạt

Chương 151: Đối Đầu Với Bạt

Năm đó, ông cậu ba có nhắc tới lúc đánh tan Hạn Bạt, may mà Hạn Bạt kia vẫn chưa bắt đầu ăn thịt người, còn tên Hạn Bạt này ăn thịt người già, còn ăn thịt người trung niên đến nỗi còn da bọc xương, đao thương bất nhập, rồi lại ăn đến thiếu niên, sức mạnh vô địch, quả thật càng ngày càng khó giải quyết, rồi lại đến ăn trẻ con, vậy không phải là vô địch không sợ ai sao, khó tránh khỏi ngay cả máu ở đầu lưỡi cũng không sợ nữa.

Ta hỏi chàng trai trẻ:

“Trong thôn của ngươi có bao nhiêu thanh niên bị hút rồi?”

Chàng trai trả lời:

“Sáu bảy người gì đó.”

Tà vật hành thi, bảy là một đoạn đường, nếu ăn sáu người, vậy nàng còn thiếu một thanh niên trẻ tuổi nữa là sẽ bắt đầu ăn trẻ con.

Ta lập tức nhìn qua Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà thấy ta nhìn đến nỗi cả người sợ hãi, nổi lên cảnh giác:

“Ngươi nhìn ta làm gì?”

Ta nói:

“Bây giờ Hạn Bạt muốn ăn thịt người, ngươi giúp đỡ chút đi, đi bộ xung quanh ở đây để dẫn dụ nàng ra, ta sẽ giải quyết nàng.”

Trình Tinh Hà không chịu làm:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi thật sự không coi ta là người sao! Vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy năng lực của Hạn Bạt kia mà, bảo ta làm mồi nhử, sao không bảo ta trực tiếp chịu chết luôn đi?”

Ta nói ngươi yên tâm, vừa rồi đúng lúc ta đã thăm dò thực hư, lần này chúng ta chuẩn bị chu toàn rồi.

Nói xong, ta quay đầu lại hỏi chàng trai kia, trong thôn có chó mực không? Tốt nhất là biết cắn người.

Chàng trai gật đầu, nói là chó như vậy thôn nào cũng có.

Ta lại bảo hắn giúp đỡ, chuẩn bị ba thứ, một thứ là máu chó mực, một thứ là lưới đánh cá, còn cái còn lại là gỗ đào mấy chục năm tuổi. Ngoài ra, phải tụ tập tất cả chàng trai của toàn thôn lại, không được để ai lạc một mình.

Cuối cùng ta lại dặn dò bên tai hắn mấy câu, chàng trai vỗ đùi nói dễ làm, còn rất nhanh nhẹn, vội giúp ta làm.

Trình Tinh Hà hoàn toàn không muốn làm, nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn khoanh tay, kiên trì đi bên cạnh ruộng dưa, ta thì bôi dầu tê giác, xa xa ở dưới bờ ruộng khom lưng đi theo hắn.

Khom lưng mà đi rất khó chịu, không lâu sau cả người cũng nhức mỏi, kiên trì thêm nữa chắc ta thành người gù mất, nhưng một chút bóng dáng của Hạn Bạt cũng không thấy, ta tự nhủ, chẳng lẽ Hạn Bạt đã đủ tinh khí rồi nên không ra ngoài nữa?

Trong lòng ta không khỏi có chút sốt ruột, cũng không thể nào, nàng còn thiếu một người trẻ tuổi chưa ăn, chẳng lẽ phải bỏ dở nửa chừng?

Trình Tinh Hà cũng đi bộ đến mệt mỏi, một hồi lại nhìn ta một lần, trong ánh mắt đều là oán giận, ta suy nghĩ, chẳng lẽ là Trình Tinh Hà ăn mặc quá kín nên dương khí trên người không đủ hấp dẫn người khác?

Ta lại ra hiệu cho hắn, cũng cởi trần giống như những nông dân trồng dưa, thể hiện chút sự quyến rũ nam tính.

Trình Tinh Hà bày ra một khẩu hình “thêm tiền”, sau đó hắn cởi áo thin ra, còn bày ra vài tư thế kiểu chàng trai to khỏe, trông men lỳ khỏi phải nói.

Đúng lúc này, ta bỗng nhiên nghe được một tiếng “xoạt” vang lên, lập tức nhìn qua phía bên kia, đang thấy một cái bóng từ trên cây nhẹ nhàng xoay người, xuất hiện ở trước mặt Trình Tinh Hà.

Mặt nàng bị bóng râm của cây che khuất, nhìn không rõ, nhưng dáng người kia cũng đủ khiến bất kỳ một chàng trai nào có đầy đủ tinh lực mê mẩn.

Trình Tinh Hà nhìn thấy, hắn đưa tay ra sau lưng rồi ngoắc ngoắc về phía ta, ý là chính chủ tới, còn không mau bắt?

Ta lại đè người lại, trong lòng tự nhủ ngươi phải diễn thêm một lát nữa.

Bạt này phản ứng này rất nhanh, bây giờ ta đi qua, không phải là bứt giây động rừng sao?

Trình Tinh Hà không ngờ tính tình của ta có thể nhẫn nại được như thế, đầu ngón tay bắt đầu có chút run rẩy, tên Bạt kia bắt đầu càng ngày càng gần hắn, Trình Tinh Hà cũng không dám lui về phía sau, chỉ có thể sững sờ đối diện với cô gái kia.

Cô gái kia để lộ khuôn mặt, quả thật rất xinh đẹp, nhưng vẫn kém xa Đỗ Hành Chỉ chứ đừng nói là so với Tiêu Tương, nàng khẽ mỉm cười với Trình Tinh Hà, ta thừa dịp này, lấy điện thoại di động ra và mở âm thanh gà gáy lên.

“Ò..ó..o..o..o!”

Hành thi kết quả không thành, sợ nhất chính là tiếng gà gáy - vì họ không nhìn thấy ánh sáng, vừa nghe thấy nhất định phải trở về hang ổ.

Quả nhiên, cô gái kia hoảng hốt, cũng không thèm ấp ủ với Trình Tinh Hà mà lập tức nhào về phía hắn, Trình Tinh Hà lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi thật sự muốn ta chết sao!”

Mắt thấy Trình Tinh Hà bị đè lại, miệng cô gái kia liền kề sát vào bên miệng Trình Tinh Hà, hắn giống như nữ chính trong phim ngôn tình lắc trái lắc phải muốn kháng cự cái miệng kia, cô gái kia có chút chán ghét, vừa muốn tập trung toàn bộ tinh thần đè xuống, một tay ta chống lên trên bờ ruộng, xoay người đứng lên, lập tức vọt tới chỗ bóng dáng kia.

Chương 152 - Không Cần Khách Sáo

Chương 152: Không Cần Khách Sáo

Bóng dáng kia phản ứng cũng rất nhanh, muốn quay về, nhưng ta lập tức lấy một cái cọc gỗ đào đã gọt nhọn đóng vào tay phải của nàng.

Thứ kia lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, Trình Tinh Hà nhân cơ hội giãy dụa tránh khỏi từ dưới thân nàng để chạy trốn, nàng cũng không để ý Trình Tinh Hà, một tay chụp tới phía ta.

Ta là muốn tránh, nhưng một tên Hoàng giai tam phẩm như ta sao có thể nhanh bằng nàng, ngay tức thì bị nàng đánh bay, đụng vào một thân cây, trong lỗ tai lập tức ong ong rung động, mũi miệng đều là mùi vị tanh của thịt sống, trước mắt cũng mơ hồ.

Tên Bạt lộ ra vẻ mặt dữ tợn, đứng dậy muốn đuổi theo ta, nhưng tay đã bị cọc gỗ đào đóng chặt ở đó, làm sao nhúc nhích được, ta nhân cơ hội này một lập tức rưới máu chó mực lên tấm lưới đánh cá và trùm lên người nàng.

Máu của chó mực cắn người mang tính ác, trừ tà, cô gái kia lập tức giật mình, chỉ thấy máu chó mực nóng lên phồng ra thành những bong bóng lớn đan xen ngang dọc trên người nàng.

Ta lau máu trên miệng và mũi đi, trong lòng tự nhủ may mắn là kịp ngăn cản, nếu không đợi đến lúc nàng ăn trẻ con, sẽ không còn sợ máu chó mực nữa.

Nhưng trái tim ta còn chưa được thả lỏng, cô gái kia cũng không biết lấy sức lực từ đâu ra, lật tung lưới dính máu chó ra, tiếp theo, “rắc” một tiếng, không ngờ nàng lại chặt đứt cổ tay phải của mình, xoay người nhào tới chỗ ta.

Cả người ta thoáng nhảy dựng lên – cô gái này hiển nhiên là người có trí khôn!

Trình Tinh Hà như thể đã gọi ta một tiếng, nhưng ta căn bản không nghe rõ hắn kêu cái gì, chỉ cảm thấy có một bàn tay chộp lấy bả vai ta, ta liền bay lên.

Gió lướt qua rì rào bên tai ta, ta mới hiểu được, Bạt sợ trời sáng nên vội vã trở về, muốn đưa ta vào hang ổ để ăn.

Mẹ kiếp...Thật sự bị bắt vào cái động không đáy kia, mẹ nó, cả đời ta cũng không chắc có thể leo lên được!

Ta lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra, nhưng vị trí bắt ta của cô gái này rất khéo léo, nàng bóp chặt ở xương quai xanh, tay ta hoàn toàn không nhấc lên được chứ đừng nói là dùng sức, lúc này, ta ngửi được mùi vị của hơi nước.

Nơi này khô hạn đến nỗi đất cũng nứt hết, nơi có mùi hơi nước chỉ có chỗ giọt nước kia, động không đáy!

Trái tim ta lập tức lạnh đi, chẳng lẽ...mọe nó, ta thật sự sẽ bị chôn cùng Bạt kia sao?

Nhưng đúng lúc này, ta bỗng nhiên cảm thấy tay mình vô thức nâng lên, lưu loát bắt được Thất Tinh Long Tuyền trong tay, tiếp theo, ngay lúc thân thể sắp xuống động cùng Nữ Bạt kia, tay giơ kiếm rơi xuống, giống như đũa cắm đậu hũ, Thất Tinh Long Tuyền gắt gao cắm vào tảng đá lớn ở cửa động không đáy.

Ta lập tức thấy buồn bực...làm sao ta sử dụng được nó vậy? Những hành động vừa rồi, hoàn toàn giống như ta bị người khác khống chế, chẳng lẽ...

Ngẩng đầu nhìn, ta chỉ thấy một gã hói đầu đang nghiêng đầu từ cửa động nhìn xuống, hắn từ trên cao nhìn xuống ta, bày ra tư thế giống ta, nắm chặt chuôi kiếm.

Hoàng Đại Tiên?

Đúng rồi...Ta nhớ tới, Hoàng Đại Tiên uống một thùng nước của ta, là đến báo ân!

Cô gái kia treo cùng một chỗ với ta, quay đầu lại nhìn, sắc mặt càng ngày càng dữ tợn, muốn đưa tay túm lấy tay đang nắm chặt chuôi kiếm của ta.

Nhưng tay trái nàng nắm lấy ta, tay phải vươn ra chỉ có một cánh tay cụt, khoa tay múa chân hồi lâu cũng không túm được ta, bóng dáng hói đầu kia nghiêng đầu, ta nhìn thấy mép của gã hói đầu lấp lánh ánh vàng tựa như có tia sáng.

Ngây thơ sắp sáng!

Ta không khỏi vui mừng, cương thi không thể nhìn thấy ánh sáng, người gặp tất cương!

Cô gái kia hiển nhiên cũng cảm giác được, một luồng khí lạnh thổi vào tai ta - trong lòng ta lại căng thẳng, hỏng rồi, nàng nóng nảy, bây giờ muốn hít dương khí của ta!

Mà Hoàng Đại Tiên từ từ đứng lên, duỗi chân ra thật mạnh.

Ta lại cảm giác được, chân mình giơ lên và đạp thật mạnh vào bụng cô gái kia.

Cô gái kia rơi xuống, hồi lâu cũng không có tiếng đáp lại.

Ta không khỏi bị dọa đến cả người đổ đầy mồ hôi, nếu ta ngã xuống chắc chắn sẽ xong đời rồi.

Vì vậy, tôi đã đi gặp Hoàng Đại Tiên và muốn cảm ơn hắn.

Hoàng Đại Tiên xua tay, bộ dáng:

“Không cần khách sáo.”

Ta thoáng muốn cười, kết quả còn không đợi ta cười ra, ta cũng làm hành động giống Hoàng Đại Tiên, ra hiệu “Không cần khách sáo”, tay thoáng cái lại buông khỏi chuôi kiếm, theo đó rơi vào cái động không đáy kia.

…

Trong nháy mắt ngã xuống ta còn đang suy nghĩ, vận may của ta xem ra là thật sự kết thúc rồi...

Nhưng trong nháy mắt này, có một bàn tay gắt gao nắm lấy tay ta.

Ngẩng đầu nhìn, là Trình Tinh Hà.

Vì đưa nửa người xuống cứu ta, chân hắn chỉ câu ở trên tảng đá nên khuôn mặt trắng nõn của hắn nghẹn đỏ bừng, gân xanh trên cánh tay nổi lên.

Tuy nhiên, ta trơ mắt nhìn đôi chân của hắn từng chút một trượt xuống từ tảng đá, giống như không câu chặt được vậy!

Chương 153 - Hai Mươi Vạn

Chương 153: Hai Mươi Vạn

Ta lập tức nói:

“Chân chân chân! Móa nó, ngươi chú ý cái chân đi!”

Trình Tinh Hà cắn chặt răng, nặn ra lời từ kẽ răng:

“Ông đây muốn nhắc nhở ngươi? Ông đây...Không còn sức nữa...”

“Xoạt!”

Chân hắn vẫn trượt xuống!

Nhưng có một thứ lông xù quấn tới, là cái đuôi của Hoàng Đại tiên.

Nó cũng giống như câu cá, kéo hai chúng ta có sức nặng hơn cả 100kg lên.

Ta và Trình Tinh Hà nằm ở bên cạnh động không đáy, thở hổn hển giống như là cá bị xông lên bờ.

Hoàng Đại Tiên đứng khoanh tay, dùng tư thế trưởng bối nhìn chúng ta.

Trình Tinh Hà vẫn ngồi thở hổn hển:

“Đừng nói là, thùng nước kia thật sự đáng giá vậy sao!”

Ta cũng nghĩ vậy!

Lúc này ta mới thấy, Trình Tinh Hà vẫn để mình trần, trên người có rất nhiều vết xước đến chảy máu - đúng rồi, vừa rồi lúc kéo ta, người hắn đã cọ vào tảng đá, trong lòng ta chợt cảm động.

Trình Tinh Hà chú ý tới, lập tức nói:

“Ta có thể cứu ngươi nhiều lần, đáng giá hai mươi vạn đi?”

Ta nhớ tới chuyện hắn đào dầu tê giác:

“Ngươi nói lời này cũng quá khách sáo rồi, tình cảm của hai chúng ta làm sao có thể dùng tiền tài để đo lường chứ?”

Trình Tinh Hà bị ta nói đến nghẹn không thốt nên lời.

Vừa rồi cũng may là có Hoàng Đại Tiên, vì thế ta vội vàng quay đầu lại nói lời cảm ơn với Hoàng Đại Tiên – chắp tay cúi đầu.

Hoàng Đại Tiên vừa thấy ta kính trohng như vậy, hắn cũng giống như người khác, đứng dậy, hai tay đan vào nhau, xúc động tỏ vẻ chỉ là chuyện nhỏ.

Ta tiếp tục nghiêng đầu nhìn cái động không đáy kia, trong lòng tự nhủ lần này xem như hỏng món ăn rồi – buổi tối làm không tốt còn phải làm lại một lần nữa.

Không thể không nói, Bạt này thật đúng là thứ khó bắt nhất mà ta gặp phải từ khi vào nghề tới nay, ta quả thật không phải đối thủ, trừ phi có thể thừa dịp ban ngày thi thể nàng cứng đờ, lấy được thi thể của nàng.

Nhưng nếu muốn xuống cái động này, trừ phi biến thành thằn lằn.

Trình Tinh Hà cũng thò đầu thăm dò như ta, còn ném một tảng đá xuống phía dưới, quả nhiên, hồi lâu sau cũng không có tiếng động hồi âm, giống như cửa động này chính là một cái miệng to, ngay cả âm thanh cũng có thể nuốt vào.

Đang lúc hết đường xoay xở, Hoàng Đại Tiên bỗng nhiên nghiêng đầu với bọn ta - giống như là nói, đi theo ta.

Ta lấy lại tinh thần:

“Sao thế, Đại Tiên, ngươi có cách à?”

Hoàng Đại Tiên ngạo nghễ gật đầu.

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, sau đó đi theo.

Hoàng Đại Tiên xuyên qua cỏ khô đầy núi, dẫn bọn ta quẹo trải lượn phải, vòng qua trước một lỗ thủng nhỏ dưới chân núi, tự mình chui vào.

Mẹ kiếp, ta phấn khích, cái động không đáy này có cửa sau!

Quả nhiên, ngồi xổm xuống nhìn kỹ, có không ít thạch sùng nằm ở cửa động - những thạch sùng đó vui âm, âm khí càng thịnh càng nhiều.

Chỉ là những thạch sùng này đều rất mập - nơi này hạn hán, côn trùng cũng ít, chúng nó dựa vào cái gì mập như vậy?

Cái động kia cũng không lớn, là một cái động đất, ta mơ hồ nghi ngờ là Hoàng Đại Tiên tự mình đánh ra, cũng may ta và Trình Tinh Hà đều gầy, mặc dù tốn sức, miễn cưỡng cũng có thể chui vào.

Bên trong có một luồng khí ẩm ướt, xông vào người vô cùng khó chịu, tinh khí của đất xông vào mũi, nhưng điều này càng xác định – bây giờ nơi này khắp nơi đều không có nước, chỗ này chắc chắn là nơi Hạn Bạt ẩn náu.

Cũng không biết bò bao lâu, Hoàng Đại Tiên lại ra hiệu bảo, ở ngay phía trước, nhưng nó không dám tới gần, chắp tay tỏ vẻ nơi này giao cho các ngươi, sau đó xoay người chạy đi.

Quay về nhất định phải cảm ơn nó.

Trình Tinh Hà sắp hít thở không thông, hỏi ta đây là tình huống gì, đánh trận chiến trong đường hầm à? Ta bảo hắn đừng ồn ào, thò đầu lại đi vào trong, đẩy một lớp vách đất mỏng manh ra, trước mắt lập tức sáng sủa.

Đó là một không gian dưới đất rất lớn, có thể nói là lớn ngang sân vận động vậy!

Và vị trí của bọn ta giống như ở một rìa khán đài cao.

Nhìn vào trung tâm của “sân vận động”, ta gần như muốn hoan hô lên - phía dưới là một đầm nước rất sâu, trên đầu là một cái lỗ lớn bằng hạt vừng, chỉ có một chút ánh sáng lọt vào.

Trình Tinh Hà vỗ đùi và nói:

“Đây là đáy của động không đáy à? Ta phải xuống tắm thôi, ta sắp bốc mùi rồi.”

Ta ngăn hắn lại:

“Không được.”

Trình Tinh Hà không phục:

“Tại sao chứ?”

Ta lại bảo hắn nhìn nước kia, Trình Tinh Hà cẩn thận nhìn kỹ, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Hắn cũng thấy, trong vùng nước sâu mơ hồ có rất nhiều hình dạng trôi nổi không rõ ràng.

Một số giống như vali, một số giống như TV và còn có - giống như có người.

Hạn Bạt ở phía dưới, cả người Trình Tinh Hà xung huyết, xuống dưới sợ sẽ kinh động đến thi thể - chứ đừng nói, còn không biết ngoài Hạn Bạt ra, trong nước còn có cái gì khác không.

Ta cởi quần áo ra, ném sang một bên, hít một hơi thật sâu và đi xuống.

Chương 154 - Ngoài Ý Muốn

Chương 154: Ngoài Ý Muốn

Khỏi phải nói, ở đây nướng thời gian dài như vậy, cũng chưa từng được uống ngụm nước đàng hoàng nào, ta hơi sửng sốt, quả thật rất thoải mái, nhưng qua một lúc sau, toàn bộ tay chân đều vô cùng khó chịu – âm khí trong nước ở đây rất nặng, lạnh thấu xương! Nếu ngâm mình lâu ở chỗ này chắc chắn sẽ bị thoái hóa khớp kinh niên mất.

Nghĩ như vậy, ta liền lặn nhanh hơn, tốc chiến tốc thắng đi, huống chi ta cũng không phải thợ lặn chuyên nghiệp, một hơi nhịn không được bao lâu.

Ánh mắt thích ứng với ánh sáng nơi này, ta thấy rõ bóng tối kia, cả người lập tức nổi hết da gà - những thứ kia, không phải gì khác mà là khung xương!

Có xương của trâu bò, có xương của chim chết, đủ loại, thậm chí còn có mấy cái khung xương của người chết - có lớn có nhỏ, một trong số đó còn là khung xương của trẻ con, trong ngực còn ôm một thứ - bộ xương của con bê.

Ta nhớ lại chuyện trưởng thôn từng nói, trong lòng bất giác thấy thê lương, đây hẳn là đứa bé chăn bò mà trưởng thôn đã từng nói.

Trưởng thôn đã hơn bảy mươi tuổi rồi, nhưng tiểu ca ca này vẫn chưa trưởng thành.

Lúc này, ta thấy một bóng dáng trắng như tuyết đang đứng ở dưới nước - cổ tay bị cụt, đúng vậy, chính là Hạn Bạt!

Tốt quá.

Ta cởi thắt lưng quần ra, quấn vào tay nàng, chỉ muốn đưa nàng ra ngoài.

Nhưng quan trọng là, nàng lại không thể nhúc nhích.

Lúc ấy, trái tim ta trầm xuống, không thể nào chứ, bây giờ là ban ngày, nàng hẳn là đã cứng giống như thi thể bình thường mới đúng!

Ta cúi đầu nhìn, lúc này mới nhìn ra, chân nàng bị kẹt trên một vật đen như mực - quan tài?

Hình thức của quan tài kia không giống như đồ vật hiện đại, chẳng lẽ nơi này còn có một ngôi mộ cổ?

Đúng vậy...Trên quan tài gỗ có dấu vết của Thất Tinh Bắc Đẩu - bên trong còn là một người xuất gia!

Nắp quan tài bị vỡ, cho nên chân thi thể nữ mới bị kẹt lại, ta lại lặn xuống tới trước quan tài kia, muốn xem bên trong có cái gì.

Kết quả vừa nhìn ra - bên trong thật đúng là một người ăn mặc như người xuất gia! Hơn nữa, hắn không giống những bộ xương kia, thi thể hoàn toàn không thối rữa, nghiễm nhiên giống như người sống.

Mẹ kiếp, còn có phát hiện ngoài ý muốn à! Chẳng lẽ nơi này trùng hợp là nơi chôn cất của Huyền Môn sư huynh này?

Nhưng lúc này, hơi của ta đã không đủ dùng, trước mắt bắt đầu hơi choáng váng, đã không còn hơi sức tò mò gì nữa, phải nhanh chóng đi lên thôi.

Vì thế ta bái bái Huyền Môn sư huynh này, sau đó đưa tay vào quan tài, muốn gỡ chân nữ thi ra để dẫn nàng đi.

Chân nữ thi mềm mại, lấy ra hẳn là không khó, nhưng không ngờ, ta vừa nắm chặt cổ chân nữ thi, bỗng nhiên có một vật từ trong quan tài bắt lấy ta.

Năm ngón tay rõ ràng...Rõ ràng là một bàn tay!

Lần này cả người ta đều muốn nổ tung, hơi thở của ta gần như không thể thoát ra khỏi miệng - không thể nào chứ, Huyền Môn sư huynh kia vẫn còn sống ư?

Không thể nào! Nhìn cách ăn mặc của hắn, thế nào cũng phải chết mấy trăm năm rồi!

Ta chỉ muốn kéo tay ra, nhưng tay trong quan tài gắt gao nắm chặt tay ta, giống như bị đóng đinh rồi vậy, một chút cũng không buông lỏng!

Trong lòng ta lập tức kêu khổ thấu trời, lần này lặn xuống, ai có thể ngờ tới phía dưới còn có một cương thi chứ?

Lúc này, khí của ta đã hoàn toàn không đủ dùng, nếu không đi lên ta cũng sẽ làm bạn với bọn họ mất - chẳng lẽ, ta phải giống như tên Hạn Bạt kia, làm một tráng sĩ chặt đứt cổ tay ư?

Vậy đi đâu được, ta cũng không có cô cô, cũng không muốn làm Dương Quá!

Tục ngữ nói phúc không tới hai lần, họa tới không chỉ một lần, lúc này ta bỗng nhiên cảm thấy dưới chân có dòng nước ngầm bị khuấy động, giống như là có cái gì đó đang bơi tới, nhìn xuống, ta lập tức hoảng hốt - ta thấy một đôi mắt xanh biếc và một cái đầu dẹt.

Giống như là cá sấu!

Không đúng, đây không phải là cá sấu, đây là một con thạch sùng khổng lồ!

Đúng rồi, cái chỗ này âm khí rất nặng, linh khí cũng rất nặng, chẳng lẽ...không sai, vừa nhìn khí, thứ kia mang theo thanh khí, tám phần là ẩn núp ở đây rất lâu rồi, đã thành thạch sùng tinh.

Con thạch sùng khổng lồ kia nhìn chằm chằm ta, giống như rất hứng thú, nhe ra hai hàm răng nhọn hoắt như dao và cắn về phía ta!

Lúc ấy, ta không thèm để ý gì nữa, kéo quan tài kia, xoay người lập tức bơi lên trên - thật là liều mạng dùng toàn bộ sức lực yếu ớt còn lại!

Mà con thạch sùng khổng lồ kia vỗ nước, cũng theo sát phía sau, giống như một con cá sấu thời tiền sử vậy!

Mắt thấy mặt nước cách ta càng ngày càng gần, khí của ta lại không đủ dùng - thể lực bị tiêu hao quá mức, đến người cá chắc cũng chịu không nổi!

Lại cố gắng thêm nữa, mặt nước ở ngay trên đó - không được, chân ta không còn chút sức lực nào nữa...

Chương 155 - Đồ Cưới

Chương 155: Đồ Cưới

Lúc này, chân ta truyền đến cơn đau nhức, giống như bị thứ kia cắn, nhưng cùng lúc đó, thứ kia lại giống như bị chân ta làm nóng miệng, buông miệng vẫy đuôi chạy thục mạng trở về, sức mạnh này đang đẩy ta lên mặt nước.

Không khí lạnh lẽo theo nước rót vào khoang mũi, ta ho khan sặc sụa, một trận đau đầu, mẹ nó, có lẽ chết cũng có cảm giác này – sau này nếu ta lựa chọn tự tử, tuyệt đối không thể chọn nhảy sông.

“Ôi chao, tiểu ca ca, ngươi có thể đi lên rồi à!”

Trình Tinh Hà kéo ta lên, thấy ta không chỉ tìm được Bạt, còn mang theo một cái quan tài, hắn lập tức sửng sốt:

“Tiểu ca ca, sao ngươi lại mang thêm một thứ nữa vậy, hành thi cũng mua một tặng một à!”

Ta ho khan dữ dội, trước mắt một mảnh trắng bệch, Trình Tinh Hà vội vàng kéo quan tài lên xong lại túm lấy ta, vỗ vỗ đầu ta giống như vỗ chó:

“Vẫy đuôi đi, đừng dọa...”

“Cút.”

Sau khi thở hổn hển một hồi, ta phát hiện ra bàn tay mình vẫn còn trong quan tài.

Trình Tinh Hà giúp ta mở nắp quan tài ra, cũng hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy Huyền Môn sư huynh nằm bên trong, một tay nắm chặt phất trần, một tay nắm chặt cổ tay phải của ta.

“Cái này...”

Ta cuối cùng cũng hơi hiểu ra:

“Chẳng lẽ là thi giải tiên?”

Trình Tinh Hà gật đầu:

“Đúng vậy.”

Ta vẫn luôn khó hiểu, tại sao cô gái này lại thành Hạn Bạt mạnh như vậy, thì ra là bởi vì thi giải tiên này!

…

Cái gọi là thi giải tiên, là một loại phương thuật tu tiên của người xuất gia, trong truyền thuyết, thi thể được chôn cất ở một nơi có âm khí linh khí thịnh vượng, mặc dù người đã chết, nhưng thi thể vẫn không ngừng tu hành, đầu tiên là thịt thối rữa thành xương trắng, tiếp theo xương trắng sẽ mọc lại thịt lần nữa, mãi đến khi biến thành một người sống mới.

Ý của thi giải, chính là thi thể cũ tiêu mất, sinh mạng mới sống lại.

Ta nhớ trước kia ông cậu ba đã kể cho ta một câu chuyện, nói là có một gia đình tu sửa vườn hoa, buổi tối nằm mơ, mơ thấy một đạo sĩ nói với hắn, ta chỉ cần thời gian ba tháng, ngày mai ngươi đừng động đến ta, để báo đáp lại, chờ ta tu thành xong, tất sẽ gieo phúc cho nhà ngươi.

Người kia tỉnh lại hoàn toàn không biết giấc mơ này là có ý gì, kết quả ngày hôm sau lúc đào ao thì đào ra được một cái lu lớn từ bên trong, mở nắp lu ra, phát hiện bên trong có một đạo sĩ ngồi xếp bằng.

Đạo sĩ kia rất kỳ quái, trên xương trắng mọc thịt non, nhưng không có da, nhìn kinh người không thôi.

Người kia hiểu được là có ý gì, hắn bảo người nhà phải canh giữ cho kỹ, tuyệt đối không được di chuyển.

Kết quả có một đứa cháu trai nói chuyện này cho những người bạn nhỏ của mình nghe, nhóm bạn nhỏ đến xem, có một người tương đối gan dạ, sợ chuyện sau này nói ra không ai tin, muốn cắt một miếng thịt làm chứng cớ.

Kết quả vừa chạm vào đạo sĩ, trong mắt đạo sĩ có hai hàng nước mắt chảy xuống, lập tức hóa thành một vũng máu, không còn lại gì cả, ba tháng sau, cả gia đình này cũng tan cửa nát nhà.

Lão đầu nhi nói cho ta biết, loại phương thuật này, thành phần vận khí quá lớn - ông trời muốn ngươi tu không được, đừng nói ba tháng, một ngày cũng không được.

Mà thi thể trước mắt này hoàn chỉnh hơn đạo sĩ trong câu chuyện nhiều - thậm chí làn da của hắn cũng có độ đàn hồi, chỉ có móng tay, lông không dài, có lẽ sắp thi giải thành công.

Đáng tiếc - ngực hắn có một cái lỗ lớn, giống như là bị cái gì đó đập vỡ, trong lồng ngực nát bét.

Thi Giải Tiên cũng giống như động vật tu hành, cũng phải có nội đan, bidnh thường nội đan sẽ ở trong ngực, ta ngẩng đầu nhìn cái lỗ hổng không đáy kia, lại nhìn cô gái này, mọi chuyện gần như đã được vạch trần rõ ràng.

Là thi thể cô gái này ngã xuống động không đáy, chính xác đập vào quan tài của Huyền Môn sư huynh này, trực tiếp đập xuyên nội đan trong thi thể, làm cho vị sư huynh này thất bại trong gang tấc, mà nội đan thi thể đã được tu hành mấy trăm năm lại để cho nữ thi này được lợi, khiến cho nàng tự dưng trở thành bá chủ trong hành thi - Hạn Bạt.

Khả năng này, nghĩ thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi. Trước đó cũng có rất nhiều người rơi xuống cái động không đáy này, hết lần này tới lần khác thì không sao, nhưng ngay trước đêm thành công thì lại bị nữ thi này ngã trúng.

Đúng vậy, đồ cưới âm khí thịnh, linh khí thịnh, lại bí ẩn như vậy, còn có một tia sắc trời, quả thực hoàn mỹ, có thể thấy thạch sùng và Hoàng Đại Tiên đều tu hành thành công, đáng tiếc kết cục này, thật sự là quá phù hợp với quy luật đồ cưới của nơi này - mấy năm nay vất vả, toàn bộ lại để người ta được lợi.

Trong lòng sư huynh này sẽ tuyệt vọng cỡ nào đây?

Vừa rồi hắn đưa tay nắm lấy tay ta, có lẽ cũng hy vọng có thể tìm một chỗ chôn cất để yên nghỉ, không chịu loại tai họa vô ích này.

Chương 156 - Chỉ Còn Hơn Ba Trăm Ngày

Chương 156: Chỉ Còn Hơn Ba Trăm Ngày

Trình Tinh Hà liên tục lắc đầu:

“Mọe nó, người này có phải quá xui xẻo rồi - một trăm cách chết trên tivi cũng không ai xui xẻo như hắn chứ?”

Đây đều là số phận, không nhận không được.

Dựa theo quy định của Huyền Môn, quan tài của môn hộ nào đều phải được hạ táng dựa theo quy định của môn hộ đó, ta lập tức đi tìm manh mối, muốn tìm xem sư huynh này nhà ai, nhưng dù sao ta cũng chưa từng lăn lộn ở Huyền Môn, cũng nhìn không ra.

Huống chi, tiện thể xem tướng mạo, xương cốt phần lông mi của vị sư huynh này lồi lên, đáng tiếc ấn đường bị tổn hại, làm cung thiên di chia làm hai, vậy chứng tỏ hắn cũng có tham vọng, nhưng tham vọng của hắn không được đền đáp, quả thật là một nhân vật bất hạnh.

Lúc này, ta bỗng nhiên phát hiện trong ngực hắn giống như có thứ gì đó, lập tức lấy ra - là một sách giản, mở ra xem, chữ viết là dùng kỹ thuật đặc biệt thêu lên, thế nhưng vẫn có thể miễn cưỡng phân biệt được.

Khỏi phải nói, chẳng lẽ hắn đã đoán trước mình sẽ bị ngập nước, mới dùng loại cách này để không bị ngâm nước đến hư cách đã ghi chép lại?

Ta vừa nhìn kỹ thì sửng sốt, trái tim ta thoáng nhảy dựng lên - “Suốt phần đời còn lại, phải tìm tứ tướng cục.”

Khát vọng của hắn lại là muốn tìm được tứ tướng cục?

Ta lập tức nhìn về phía Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà cũng trợn mắt, thốt ra:

“Người của Ngụy gia ở Kinh Nam?”

Đúng rồi, dựa theo ý của Mã Nguyên Thu, tứ tướng cục có liên quan đến bốn gia tộc, trong đó một người là Liễu Kiều Trình gia của Trình Tinh Hà, xem ra Ngụy gia ở Kinh Nam này cũng vậy.

Nội dung kế tiếp, chính là sư huynh này vì tìm được tứ tướng cục đã phải bỏ ra rất nhiều công sức, nhưng liều mạng cả đời cũng không có được kết quả mong muốn, cho nên hắn bí quá hóa liều, muốn dùng cách thi giải tiên, một lần nữa tu hành thành người, trăm năm sau, tiếp tục tìm tứ tướng cục.

Ta còn tưởng rằng “tham vọng” của hắn là thi giải thành tiên, thế nào cũng không nghĩ tới lại có liên quan đến tứ tướng cục.

Thứ này rốt cuộc là cái gì, vì sao lại quan trọng như vậy? Hơn nữa...Hắn tìm cả đời cũng tìm không thấy, có phải mấy gia tộc còn lại cũng vì tìm tứ tướng cục gì đó, cũng mất hết kiếp này đến kiếp khác, cuối cùng trọn đời đúng không?

Mà lời cuối cùng, lại càng không thể tưởng tượng nổi, hắn nói nếu tính toán không sai, Chân Long sẽ xuất hiện ở chỗ này, cho nên hắn lựa chọn ở cái chỗ này để thi giải, nếu như thi giải thành công, mở mắt là có thể tìm được Chân Long.

Chân Long? Đó là cái quái gì vậy?

Câu cuối cùng của sách giản là “Chân Long chuyển thế, lúc đó có thể phá tứ tướng.”

Trên thế giới này có Rồng xuất hiện ư?

Trình Tinh Hà hiển nhiên cũng đang suy tư vấn đề này, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Mấy đời người cũng không thể tìm thấy một thứ, bảo hắn đến tìm, chuyện này quá làm khó con cháu rồi.

Ta vỗ vỗ bả vai hắn:

“Ngươi cũng không cần gấp gáp, ngươi xem, nhiều người như vậy cả đời cũng không tìm được, ngươi cũng không thể nào chỉ nói tìm được liền tìm được, dù sao mọi chuyện đều phải từ từ...”

Trình Tinh Hà lại hất tay ta ra, cao giọng:

“Ta không có thời gian từ từ nữa, ta chỉ còn hơn ba trăm ngày.”

“Hả?”

Ta sửng sốt:

“Ý ngươi là sao?”

“Ý ta là...”

Trình Tinh Hà mấp máy khóe miệng:

“Trong vòng ba trăm ngày, nếu không tìm thấy tứ tướng cục, ta sẽ chết, mà ta là người cuối cùng của Trình gia Liễu Kiều.”

Chính là nói, hắn chết thì Liễu Kiều Trình gia sẽ không còn?

Ta chợt nhớ tới hắn đã từng nói, hắn biết thời gian chết của mình, còn nói qua, không biết mình có thể có con cháu đời sau không.

Hắn lấy sách giản từ trong tay ta và đi ra ngoài mà không nói một lời.

Ta nhận ra bầu không khí không đúng lắm, hắn chắc chắn không giống như đang nói đùa.

Đến bên ngoài, thần thái của Trình Tinh Hà vẫn rất lạ - có một cảm giác vô cùng đau thương.

Thay vì làm phiền hắn, ta đã kéo Hạn Bạt đến ủy ban thôn.

Một đám người trong thôn chạy tới, nhìn chằm chằm cái thi thể kia đến sững sờ:

“Đây chính là Hạn Bạt sao?”

“Đẹp quá!”

“Đẹp như vậy sao có thể là tai họa được? Nếu con trai hiếu thảo nhà ta có thể cưới được cô gái xinh đẹp như vậy thì tốt biết mấy!”

“Đẹp cái quái gì, người đẹp sẽ hút con trai hiếu thảo nhà ngươi thành một quả óc chó đấy?”

Duy chỉ có sắc mặt của trưởng thôn và Nhị Trụ Tử thay đổi, Nhị Trụ Tử nhìn chằm chằm thi thể kia, thậm chí trưởng thôn còn đặt mông ngồi ở cánh cửa.

Ta đã nhìn ra nhưng không nói gì, chỉ nói:

“Bây giờ là xế trưa, mọi người đừng ngẩn ra đó nữa, cùng nhau đến giúp đỡ đóng cọc xương cốt của Hạn Bạt này vào là mưa sẽ xuống ngay.”

Cái gọi là đóng cọc xương cốt, cũng chính là thiêu hủy thi thể của Hạn Bạt, sau đó lấy tro cốt còn sót lại, dùng gỗ đào đóng đinh lại và chôn ở trong đất.

Chương 157 - Là Ta Giết

Chương 157: Là Ta Giết

Đương nhiên, thi thể Hạn Bạt không phải là hiền lành, ăn nhiều người như vậy cũng sẽ có linh khí, đao thương bất nhập giống như tà thần, cần phải rắc tam bảo thủy (hỗn hợp chu sa, máu chó mực, nước tiểu của trẻ con) rồi phơi nắng, mới có thể thiêu hủy được.

Mọi người vừa nghe đều hoan hô, rất nhanh đã gom góp đủ đồ đạc.

Nhưng chuyện bất ngờ đã xảy ra - rắc tam bảo thủy lên nhưng vẫn không đốt nổi Hạn Bạt này.

Mọi người trố mắt nhìn nhau:

“Đốt không được thì phải làm sao bây giờ, không cháy nổi, tìm được cũng vô dụng, trời vẫn không mưa.”

“Đúng vậy, không chỉ không có mưa, trời tối thi thể của nàng còn vùng dậy thì làm sao bây giờ?”

“Thầy à, làm người tốt thì làm đến cùng, ngài nghĩ cách đi!”

Ta trả lời:

“Hạn Bạt này không thể đốt được là vì oán khí của nàng vẫn chưa tan hết, nếu oán khí của nàng được giải trừ, mới có thể đốt cháy.”

Người trong thôn nghe không hiểu, đành hỏi ta có ý gì, ta lại nhìn trưởng thôn và Nhị Trụ Tử:

“Hay là các ngươi đi hỏi hai ông cháu kia xem sao?”

Nhị Trụ Tử đứng dậy và nhìn chằm chằm vào ta:

“Ngươi, ngươi có ý gì?”

Ta chỉ lên trời:

“Không đến bốn mươi phút nữa là trời tối, các ngươi còn mè nheo cái gì, đến lúc mặt trời lặn, cô gái này có thể đứng lên ăn thịt người, đến lúc đó sẽ không ai ngăn cản được đâu.”

Những thôn dân khác vừa nghe vậy, lập tức nhìn về phía trưởng thôn và Nhị Trụ Tử, vẻ mặt khó có thể tin được:

“Trưởng thôn, lời của thầy có ý gì vậy, các ngươi có liên quan gì đến Hạn Bạt này?”

“Đúng vậy, chuyện gì xảy ra thế?”

“Mau nói đi, nếu không nói, mặt trời sẽ lặn xuống mất!”

Trưởng thôn đứng lên và giơ ngón tay cái về phía ta, lẩm bẩm nói:

“Tiên sinh, ngài thật lợi hại, ngài đã xử lý xong chuyện này rồi, ta cũng yên tâm buông tay cái thôn này rồi.”

Nhị Trụ Tử vừa thấy vậy, lẩm bẩm nói:

“Ông nội, ngươi...”

Trưởng thôn hắng giọng rồi mới lên tiếng:

“Không dối gạt các ngươi nữa, cô gái này là do ta giết chết.”

Thôn dân ở đây thoáng ngây ngẩn cả người, đầu tiên là yên lặng như tờ, tiếp theo lại có người lớn tiếng nói:

“Sao có thể làm vậy được, trưởng thôn, ngươi già đến hồ đồ rồi à!”

“Đúng vậy, chuyện như vậy sao có thể nói lung tung được!”

Hiển nhiên, trưởng thôn này rất có uy tín ở trong thôn, nói ra hắn đã làm loại chuyện này chắc sẽ không ai tin.

Trưởng thôn mỉm cười, nhìn chằm chằm thi thể kia:

“Ai nợ thì người đó tự mình trả, đây là ý trời.”

“Ta vẫn không tin,”

Một thôn dân lớn tiếng nói:

“Ngươi có oán hận gì với cô gái vùng khác này mà lại muốn hại chết nàng chứ?”

Trưởng thôn nhìn chằm chằm Nhị Trụ Tử:

“Đây chính là vợ của Nhị Trụ Tử - người vợ không để cho các ngươi nháo động phòng kia.”

Nắm đấm của Nhị Trụ Tử thoáng siết chặt, sững sờ nhìn gương mặt giống như người sống kia:

“Vợ...”

Mọi người thoáng cái đều sửng sốt.

Trưởng thôn rất bình tĩnh nói:

“Các ngươi cũng đều biết, Nhị Trụ Tử có say mê một cô gái ở trong thành phố, sau khi về nhà, hắn luôn muốn cưới cô gái trong thành phố đó, ta tìm cho hắn bao nhiêu cô gái nhưng hắn đều chướng mắt, nói người ta quê, hắn muốn phải là một người có phong cách tây. Nhưng cô gái trong thành phố muốn nhà muốn xe để làm lễ vật đám hỏi, ta đi đâu tìm chứ?”

Nói xong, hắn nhìn về phía nữ thi kia:

“Cô gái trong thành phố này là do ta mua được.”

…

Thì ra trưởng thôn thấy tình hình của Nhị Trụ Tử, sợ trong nhà tuyệt hậu, nên âm thầm hạ quyết tâm tìm một người môi giới, bảo người môi giới mua một người phụ nữ từ trong thành phố tới.

Thôn này nghèo nàn, quanh năm suốt tháng chỉ có mồ hôi rơi trên hoa màu, kiếm đâu ra tiền mua nhà mua xe, muốn cưới một cô gái trong thành phố gần như là chuyện viển vông. Nếu muốn cưới cô gái trong thành phố, cũng chỉ có thể dùng cách không thể nhìn thấy ánh sáng này.

Trưởng thôn đương nhiên biết đây là phạm luật, nhưng hắn không còn cách nào khác, lấy tiền tiết kiệm cả đời của mình ra để đổi lấy cô gái này.

Cô gái này là một nữ sinh viên đại học, mới ra đời không lâu, là ra ngoài làm việc mùa hè. Một cái miệng của người môi giới còn lợi hại hơn bà mai mối, có thể nói chết thành sống, nói có một công việc rất tốt, một tháng có thể kiếm được sáu ngàn, đến khai giảng có thể lấy được một vạn hai.

Nữ sinh viên đại học vừa nghe có chuyện tốt như vậy, đương nhiên lên xe, tiếp theo lại bị kéo đến nơi này.

Trưởng thôn tại sao không cho người trong thôn đến uống rượu mừng - còn không phải vì không thể đưa cô gái này ra ánh sáng sao.

Trưởng thôn nghĩ như vậy, cũng biết cô gái này chưa chắc bằng lòng, nhưng gạo nấu cơm, mang thai đứa nhỏ thì sẽ không trốn thoát, có phụ nữ nào bỏ được con cái của mình chứ?

Nhị Trụ Tử thấy cô gái này, đương nhiên rất vui vẻ, hắn thích loại người thế này, có thể nói tiếng phổ thông chuẩn, làn da trắng nõn, nói năng đúng mực. Trước đó, hắn đi xem mắt Nhị Nha ở thôn lân cận, dẫn nàng vào thành phố, ngay cả phòng chờ xe Nhị Nha cũng không biết nói sao, nói đó là “Phòng lớn nhiều người”, làm cho Nhị Trụ Tử không có chút hứng thú nào.

Chương 158 - Nữ Sinh Xui Xẻo

Chương 158: Nữ Sinh Xui Xẻo

Nữ sinh viên đại học kia lại cầu xin hắn, nói mình ra ngoài làm thuê là vì kiếm tiền khám bệnh cho mẹ già ở nông thôn, nếu không ra khỏi đó, mẹ già của nàng sẽ ngã xuống mất, ở nông thôn có sống được hay không cũng khó nói.

Thì ra sinh viên đại học cũng là người đáng thương, lúc trước ba nàng bởi vì nàng là con gái, trong cơn tức giận đã ly hôn với mẹ nàng rồi tái hôn, mẹ nàng sợ nàng chịu khổ nên không tái giá. Vì để nuôi dưỡng nàng vào đại học, mẹ nàng đã liều mạng làm việc, nàng thật vất vả mới lên được đại học, mẹ lại lao lực quá sức thành bệnh rồi ngã xuống, nếu nàng bị nhốt ở này, không ai quan tâm đến mẹ nàng, vậy mẹ nàng nhất định sẽ không sống nổi.

Nữ sinh viên đại học lại quỳ xuống cầu xin hắn, nói chỉ cần có thể để cho nàng trở về, sau này chắc chắn sẽ lấy ơn báo đáp.

Nhị Trụ Tử nhìn nàng, nũng nịu đáng thương, nhìn thế nào cũng thấy thích, cũng động lòng với nàng, lại thật sự thả nàng ra.

Sau khi trưởng thôn biết được, tức giận giậm chân - đó là người hắn dùng tiền tiết kiệm cả đời để đổi lấy, sờ cũng không thèm sờ chút nào mà cứ như vậy thả đi? Vợ đã biến mất, ngươi đi đâu cưới được người thứ hai đây, chờ gia đình này tuyệt hậu sao?

Trưởng thôn liền ép buộc Nhị Trụ Tử, bắt hắn đuổi theo nữ sinh viên kia.

Cũng là nữ sinh viên kia xui xẻo, đường rời núi không biết đi như thế nào, lại bị bắt được, trưởng thôn kéo nàng trở về, nói chúng ta cũng không phải không có tình người, ngươi sinh được một nam một nữ, muốn đi đâu tùy ngươi, chúng ta không thể tiêu tiền vô ích.

Nhưng nữ sinh viên đại học có thể đồng ý không? Mẹ nàng không có ai chăm sóc sẽ chết mất, không quay về trường học cũng sẽ bị đuổi học, cả đời sẽ kết thúc.

Nữ sinh viên đại học cũng ngây thơ, lúc ấy lập tức mắng to, nói các ngươi làm như vậy là phạm pháp, chỉ cần ta còn sống một ngày, sớm muộn gì cũng kêu người bắt các ngươi, để cho các ngươi phải ngồi tù, cả đời cũng đừng mong sống tốt!

Lần này, nàng đã chạm đến điểm giới hạn của trưởng thôn – cả đời trưởng thôn vì cái thôn này mà cúi đầu tận tụy, không ai không phục, già rồi lại rơi vào kết quả như vậy, hắn không cam lòng!

Hơn nữa, nếu hắn thật sự xảy ra chuyện, đầu óc Nhị Trụ Tử bị kích thích thì làm sao bây giờ, thật sự phải để gia đình này tuyệt hậu sao?

Vì vậy, trái tim của trưởng thôn lạnh đi, nói là ngươi nói đúng, là ta già đến hồ đồ rồi, ta sẽ tiễn ngươi đi

Nữ sinh viên kia cho là lời uy hiếp của mình có tác dụng, nói coi như các ngươi còn chút lương tâm.

Trưởng thôn biết ở đây có một nơi, ai rơi vào đó đều không ra được.

Hắn dẫn theo nữ sinh viên kia đến động không đáy, trực tiếp đẩy nàng xuống, lại nói với người ngoài là vợ bỏ lại Nhị Trụ Tử trở về thành phố rồi.

Sau khi Nhị Trụ Tử biết sự thật đã khóc làm loạn mấy ngày, trưởng thôn đang phiền lòng, chuyện mới lại đến - trong thôn có

Hạn Bạt làm loạn, lại có người chết.

Trưởng thôn cũng nghe nói qua truyền thuyết Hạn Bạt này, biết là nữ sinh viên kia đến báo thù, nhưng hắn không dám nói ra sự thật - nếu người trong thôn biết, trưởng thôn mà người người kính trọng mới là thủ phạm của những chuyện ác độc này, ở trong thôn này sao hắn còn ngẩng đầu lên được nữa, Nhị Trụ Tử làm sao kiếm ăn ở trong thôn được nữa?

Hắn cũng sốt ruột, hết lần này tới lần khác đều có từng đợt thầy tới rồi lại lần lượt bỏ đi hết, chính là bắt không được thứ kia.

Nói đến đây, trưởng thôn thở ra một hơi, cũng nở nụ cười:

“Các ngươi gọi người đến bắt ta đi, ta chấp nhận ngồi tù, nói ra mọi chuyện rồi, trong lòng ta cũng thoải mái hơn nhiều.”

Nói xong, hắn dập đầu với các bà con thôn dân:

“Là trưởng thôn như ta vô dụng, không xứng đáng, xin lỗi các ngươi.”

Nhị Trụ Tử oa oa một tiếng khóc lên.

Người dân trong làng đều ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, bầu không khí im lặng đến đáng sợ.

Ngay sau đó, ta thấy dưới đôi mắt của thi thể nữ kia có hai dòng nước mắt chảy ra.

Vì thế ta lại nói:

“Oan uổng của người bọn ta đều đã nghe thấy rồi, chúng ta nghĩ cách chăm sóc cho mẹ già của ngươi, ngươi cũng nên đi đi – thù coi như báo xong rồi.”

Hiện giờ, mặt trời đã sắp lặn hẳn, chỉ còn lại một chút tia sáng cuối cùng, nước mắt của thi thể nữ đã khô, ta kêu người châm lửa lần nữa, cuối cùng ngọn lửa cũng bốc cháy.

Một làn khói đen nhẹ nhàng bay về hướng bắc, tiếng khóc của Nhị Trụ Tử rung trời, mà hòa lẫn với tiếng khóc của Nhị Trụ Tử là là tiếng sấm mơ hồ.

Ánh chiều tà le lói, những đám mây đen lớn ùn ùn kéo đến, gió trước cơn mưa nổi lên quét sạch cái khô nóng của nơi này.

Chờ sau khi đem tàn cốt còn lại dùng cọc gỗ đào đóng đinh xuống thì mưa cũng rơi xuống, tiếp theo những hạt mưa lất phất biến thành mưa lớn, ào ào trút xuống, cá trắng sáng nối liền trời và đất, nơi này giống như được sống lại lần nữa.

Chương 159 - Hoàng Đại Tiên

Chương 159: Hoàng Đại Tiên

Cũng giống như ông cậu ba năm đó, nước dưới sông trong giếng lại lần nữa tràn ngập, ta nói với người dân địa phương, các ngươi gom góp tiền mua một ít thuốc nổ và cho nổ cái hang động không đáy đó đi.

Người dân trong thôn trố mắt nhìn nhau:

“Tại sao?”

Lúc ta xuống núi, đã gặp qua chỗ sườn núi có bóng râm, dưới đó có một mầm cây màu vàng tía, thạch sùng chính là ăn cái đó mới dài mập - chỉ cần có thứ này mọc, dưới chân núi kia tất nhiên có tài nguyên khoáng sản và kim loại quý hiếm.

Chờ cô gái thêu dệt và vùng đất thêu biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại gấm vóc, vận may bị tắc nghẽn mấy năm nay sẽ trở về một lần nữa, tiền tài vào cửa.

Thôn dân vội đến bái ta, ta vội nói ta tuổi còn nhỏ nên không thể nhận, nếu các ngươi thật sự muốn cảm ơn ta, sau khi đào được tài nguyên khoáng sản, tiền kiếm được phải đưa đến nhà nữ sinh viên kia một ít, còn nữa, nhất định phải nhớ kỹ không được quá tham lam, tốt nhất là lấy ra một phần để phân chia và quyên góp ra ngoài, giúp đỡ những người còn túng thiếu, như vậy tài phú mới có thể duy trì, cuồn cuộn không dứt.

Mọi người đều biết, có nhiều người giàu có càng thích làm từ thiện, sự giàu có càng vững chắc.

Thôn dân vội nói đã nhớ kỹ, chắc chắn sẽ làm theo.

Lúc ta dẫn theo Trình Tinh Hà rời khỏi thôn, liếc mắt thì nhìn thấy Hoàng Đại Tiên kia đang ở trên một cái cây, xa xa đứng chắp tay về phía ta.

Ta bỗng nhiên hiểu được - Hoàng Đại Tiên dẫn ta đến lối vào động không đáy, có lẽ cũng là hy vọng ta có thể cứu thôn này, nó thích những nông dân trồng dưa này, thích mảnh đất này, cho nên mới có khát vọng như vậy, cũng kiên trì canh giữ ở chỗ này.

Lúc này có người nhìn thấy:

“Kia không phải là Hoàng Đại Tiên của vùng đất dưa sao?”

“Chúng ta cũng không có dưa nữa, sao nó còn chưa đi chứ?”

Thì ra, nông dân trồng dưa ở địa phương đều biết Hoàng Đại Tiên này - nó luôn thừa dịp mặt trăng tròn sẽ lên đất ăn dưa, hơn nữa tư thế còn rất kỳ lạ - giống như một con người, đứng thẳng đi lại, nghênh ngang, trước khi ăn dưa nhất định sẽ chắp tay cảm ơn người ta.

Người dân địa phương cảm thấy nó rất linh, chưa từng đánh nó, thậm chí còn cắt mấy lát dưa đặt ở phía trước lều dưa, dưa hấu nhà nào ngọt thì miếng dưa nhà đó không còn, còn dưa hấu nhà nào không ngon thì nó sẽ không động đến, điều này gần như trở thành cái để kiểm tra chất lượng sản phẩm dưa của địa phương:

“Hoàng Đại Tiên sẽ không ăn dưa nhà các ngươi đâu.”

Chẳng trách có câu, động vật biết ơn còn hơn con ngươi, đúng là không sai.

Ta cũng giơ tay đáp lễ cho Hoàng Đại Tiên.

Trên đường trở về, Trình Tinh Hà gần như cũng nghĩ thông suốt, không còn ủ rũ nữa - hắn là trời sinh mạnh mẽ, tự mình có thể dỗ dành mình, lẩm bẩm nói:

“Chân Long...Lý Bắc Đẩu, ngươi nói xem, Chân Long là gì?”

Làm sao ta biết chứ, ta chỉ biết khủng long thôi.

Ta suy nghĩ một lát lại hỏi:

“Không phải ngươi nói, Giang què là la bàn tìm kiếm tứ tướng cục sao? Có phải Giang què chính là Chân Long chuyển thế không?”

Trình Tinh Hà trợn mắt nhìn ta:

“Đó cùng lắm chỉ là lão già khốn khiếp chuyển thế, làm sao có thể là Chân Long chuyển thế?”

Ta hứng thú hỏi:

“Đúng rồi, làm sao ngươi biết Giang què là la bàn?”

Trình Tinh Hà nhướng mày:

“Là một người đáng tin nói cho ta biết, chuyện này không sai được, tại vì hắn cũng đang tìm tứ tướng cục, đi theo hắn, chẳng khác nào bọ ngựa bắt ve mà chim sẻ rình phía sau, nhất định có hy vọng.”

Lúc này trong xe phát thanh bắt đầu phát tin tức, nói khu vực gần đây thường xuyên có tai họa xảy ra, nơi đó lại có thêm người chết.

Trình Tinh xoay vô lăng và nói:

“Nghe chưa? Từ khi Dương Thủy Bình có biến động, gần đây cũng không trấn áp được nữa, tai họa trong phong thủy sẽ càng ngày càng nhiều, chuyến đi này của các ngươi là mùa xuân tới rồi.”

Cho nên, Thiên Sư phủ đang vội truy tìm ai phá chuyện của Dương Thủy Bình, muốn dẫn ta trở về, chôn sống với Tiêu Tương - nếu thật sự chỉ có một mình ta bị ảnh hưởng, vậy ta cũng không cam tâm, cho nên càng phải tìm được Giang què, để cho thủ phạm đầu sỏ kia mau chóng bịt lỗ thủng này, đừng liên lụy đến ta.

Sau đó, tin tức lại nói về những nơi khác cũng có một số tai họa bất thường - rõ ràng là phong thủy ở nhiều nơi đều đã bị ảnh hưởng.

Trình Tinh Hà lại lẩm bẩm:

“Khai thác quá mức, coi thường tổ huấn, bây giờ kết cục thảm hại bắt đầu ập tới rồi.”

Đúng vậy, phong thủy thay đổi là thiên tai, còn dục vọng tham lam không kiềm chế được là họa do con người tạo ra.

Trở lại phố cửa hàng, phát hiện lại náo nhiệt trở lại, ta thoáng vui vẻ, chẳng lẽ những “fan não tàn” của ta lại quay lại tìm tôi xem chuyện?

Chương 160 - Vật Sống

Chương 160: Vật Sống

Nhưng nhìn kỹ, đều là đồng nghiệp mang ánh sáng của Ấn Đường, hơn nữa còn là một đám vui sướng khi thấy người khác gặp họa, càng giống như đến xem náo nhiệt hơn.

Những người này đều vây quanh ở cửa tiệm vùng lân cận, hiển nhiên là tới vì ta.

Kỳ quái, mấy ngày nay ta không có ở nhà, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Ta xuống xe, có người tinh mắt nhìn thấy ta lại xì xào bàn tán:

“Lý Bắc Đẩu kia tới rồi.”

“Hahaha, thật tốt quá, náo nhiệt cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi, không uổng công chờ lâu như vậy.”

Ta càng ngày càng tò mò, liếc mắt nhìn cửa tiệm, lập tức ngây ngẩn cả người.

Trên cửa tiệm, không biết bị ai treo một cái chuông.

Ta đi qua nhấc chuông lên nhìn, trong lòng trầm xuống, mẹ nó, quả nhiên là chuông không có quả lắc, là trống rỗng.

Trình Tinh Hà cũng nhìn thấy, cũng lắp bắp kinh hãi:

“Mẹ kiếp, có người treo chuông câm cho ngươi ư?”

Ta quay đầu lại lạnh lùng nhìn những người đồng nghiệp:

“Ai treo nó? Đứng ra đây.”

Trong nghề nghiệp của bọn ta, chuông câm có ý nghĩa rất đặc biệt.

…

Tiên sinh phong thủy có ba bảo vật là chuông, la bàn và thước tầm long. La bàn và thước tầm long là để xác định phương hướng, chuông để nhìn hướng gió, treo một cái chuông câm không có “lưỡi” ở trước mặt các ngươi nghĩa là người trong nghề đang cười nhạo ngươi nói khoác.

Nói một cách đơn giản là đến phá quán, là điều vô cùng nhục nhã với người làm nghề này.

Đám đồng nghiệp đang cười trên sự đau khổ của người khác đều nhìn về một phương hướng, ta nhìn theo tầm mắt của họ, thấy được một chiếc xe thể thao.

Cái xe thể thao đó có màu rất lạ, trong màu xanh có lẫn màu cầu vồng, nhìn chẳng khác gì cứt bọ hung.

Cửa xe cứt bọ hung mở ra như cái cánh, một người trẻ tuổi đi xuống.

Người trẻ tuổi kia có mái tóc ngắn kiểu Hàn, đeo một cặp kính râm có màu xanh như con nhặng, rất kiêu kì tháo kính râm xuống nhìn cách ăn mặc của ta, khẽ mỉm cười:

"Ngươi chính là Lý Bắc Đẩu? Còn tưởng rằng là người như thế nào, hóa ra là một con gián đất."

Người đàn ông này môi đỏ răng trắng trông rất đẹp trai, bên mép có một nốt ruồi son gai mắt, trông dáng dấp không khác gì nhóm nhạc nam ta thấy trên quảng cáo mấy ngày trước. Mà bên cạnh hắn cũng có một đám con gái vây quanh, vừa dùng điện thoại chụp tanh tách, vừa hét chói tai như sóc đất:

"Hà thiếu thật đẹp trai!"

"A ta chết đây!"

"Vừa đẹp trai vừa biết xem phong thủy, ôm Hà thiếu đi!"

Một đống lời nịnh hót khiến ta không nghe nổi nữa, lạnh lùng nhìn hắn:

"Ẻo lả, là ngươi treo chuông câm hả?"

Ta vừa dứt lời, xung quanh lập tức im phăng phắc. Đám phụ nữ kia lập tức mắng ta, mà khuôn mặt Hà thiếu cứng đờ, híp đôi mắt đeo lens lại:

"Ngươi nói ai ẻo lả?"

"Ai ẻo lả tự biết rõ."

Ta tiến một bước đến gần hắn:

"Ta hỏi ngươi một lần nữa, có phải là ngươi treo đúng không?"

"Đúng thì sao?"

Hắn nhếch khóe miệng:

"Ngươi có dám tháo không?"

Trong nghề này có một quy củ, ai treo chuông câm cho ngươi nghĩa là không phục ngươi, nếu ngươi dám tháo xuống thì phải đấu pháp với hắn. Thắng thì ngươi có thể treo chuông câm trước cửa nhà họ, hắn không được tháo xuống. Còn thua thì chuông câm này sẽ treo trước cửa nhà các ngươi cả đời, người cùng nghề kia đi ngang qua có thể cười nhạo ngươi không có bản lĩnh.

Ta xoay người lại muốn tháo chuông câm xuống đập vào mặt hắn, Trình Tinh Hà bỗng nhiên túm lấy ta:

"Khoan đã, hình như hắn là người nhà họ Hà."

Ngươi đang nói nhảm đó hả? Vừa rồi đám fan cuồng não tàn kia mới gọi hắn là Hà thiếu gì đó, không họ Hà thì họ gì?

Trình Tinh Hà nói:

"Đừng gấp, ngươi có biết mười hai cấp thiên không?"

Ta đã từng nghe nói qua, trong nghề phong thủy này của chúng ta có mười hai thầy phong thủy cấp thiên - đỉnh của kim tự tháp.

Trình Tinh Hà nói với ta mười hai đại lão đó là người có uy tín cao nhất đại diện cho toàn bộ người làm nghề này. Họ được chia ra thành Đông Tây Nam Bắc, Giang Hà Hồ Hải, Thiên Địa Huyền Hoàng.

Tên ẻo lả họ hà này hình như là cấp thiên đại diện cho “Giang” trong đó, người nhà của Hà Hữu Thâm.

Hà Hữu Thâm kia là nhân vật truyền kỳ trong nghề, am hiểu xem mộ trên núi nhất, khách hàng toàn người làm quan - nghe nói hắn từng xem mộ tổ tiên cho mấy võ tướng nổi tiếng, gia đình những võ tướng kia sinh ra nhân tài thì rất biết ơn hắn, cho nên nhà hắn gần như có thể nghênh ngang đi khắp đất Hoa Hạ này.

Hà Hữu Thâm từng có một chuyện vô cùng nổi tiếng - tên là đất đoạn phượng.

Nghe nói nhà họ Hà từ đời này sang đời khác đều làm phong thủy, khó tránh khỏi tiết lộ thiên cơ, cho nên con cháu ít ỏi, tốn rất nhiều công sức mới sinh được con độc đinh, hương khói có thể tắt bất cứ lúc nào. Hai mươi năm trước, lúc cháu trai hắn sắp ra đời, hắn đã tính ra được chỉ sợ không giữ được đứa cháu này.

Vì vậy hắn đã bảo con trai chờ trước phần mộ tổ tiên nhà mình, lúc nào nhìn thấy ngựa cưỡi người thì đặt tay lên mộ, bắt lấy một vật còn sống.

Chương 161 - Tên Ẻo Lả

Chương 161: Tên Ẻo Lả

Con trai hắn không có thiên phú lắm, không biết cái gì gọi là ngựa cưỡi người, không thể làm gì khác hơn là đến chờ trước mộ tổ tiên. Kết quả đợi một ngày cũng không thấy cái gì, vừa đứng lên thả lỏng vừa nói chẳng lẽ cha mình hồ đồ, từ trước đến nay chỉ nghe thấy người cưỡi ngựa, đi đâu mà tìm ngựa cưỡi người đây?

Đúng lúc này, bỗng nhiên có mấy người đưa ma đi ngang qua trước mặt hắn. Hắn nhìn thấy một người đang vác ngựa giấy trên vai, giống như con ngựa kia đang cưỡi người vậy!

Lúc này hắn mới phản ứng được, lập tức vào trong mộ bắt một vật còn sống, nhưng lần này lại tốn rất nhiều thời gian, trong đó có một con chim trắng, hắn tốn rất nhiều công sức mới bắt được, nhưng lại làm mỏ con chim bị thương.

Đến nhà Hà Hữu Thâm nhìn thấy vậy thì tức giận tát cho con hắn hai cái:

"Suýt nữa thì hủy dung cháu ta rồi!"

Sau đó liền mang chim trắng đi.

Buổi tối hôm đó, ban đầu cháu trai của Hà Hữu Thâm khó sinh, suýt nữa một xác hai mạng, nhưng sau đó lại thuận lợi ra đời như kỳ tích. Bên mép đứa trẻ có một nốt ruồi son màu đỏ - giống vị trí bị thương trên mỏ chim trắng như đúc.

Chuyện này đã nổi tiếng khắp thiên hạ, ai cũng nói Hà Hữu Thâm kia biết được chuyện một trăm năm trước một trăm năm sau, tất cả người trong nghề đều không thể không phục.

Nói xong Trình Tinh Hà liền chỉ tên ẻo lả kia:

"Ngươi nhìn thấy nốt ruồi son bên mép hắn cha? Hắn chính là con chim trắng đó, cho nên được đặt tên Hà Bạch Phượng."

Sao không gọi là Gà Ác Bạch Phượng đi?

Nhưng Hà Hữu Thâm lại có thể xem chuyện cho nhà mình, bản lĩnh này quả thật quá lợi hại - cấp thiên đúng là kinh khủng.

Lúc này Cao lão sư cũng tới, túm lấy ta:

"Bắc Đẩu, hắn nói gì kệ hắn, ngươi đừng kích động, hắn là người nhà của mười hai cấp thiên, chúng ta không đắc tội nổi - không ai dám động vào chuông câm mà họ treo!"

Sau đó Cao lão sư liền nói cho ta có nhà nào đó bị người nhà của mười hai cấp thiên treo chuông câm, nếu không dám tháo thì sẽ thân bại danh liệt, nếu dám tháo cũng sẽ mất mạng trong quá trình đấu pháp.

Trình Tinh Hà cũng gật đầu liên tục:

"Nhịn một lúc gió êm sóng lặng, giữ lại cái mạng nhỏ bốn mươi ngày của ngươi mà tìm Giang Qua Tử đi."

"Nói ngươi là gián đất đúng là không oan uổng ngươi."

Không biết Hàn Đống Lương cũng tới từ lúc nào, dương dương đắc ý nói:

"Một người xem phong thủy mà còn không biết cả mười hai cấp thiên trong nghề, vậy mà còn dám mở cửa hàng, lão già nhà các ngươi là một tên gáo học mới dạy ra một tên Dã Hồ Thiện không tên không họ như ngươi đúng không?"

Một ngọn lửa giận xông thẳng lên đầu ta:

"Mẹ nó ngươi nói ai là gáo học?"

"Gáo học" là lời chửi người ta trong nghề này, ý là giả danh lừa bịp, người không có bản lãnh giả mạo thành tiên sinh phong thủy sẽ bị người ta gọi là "gáo học", không khác mấy so với câu chửi con hoang bình thường.

Ta âm thầm siết chặt nắm đấm, ngươi mắng ta, ta có thể mắng lại, nhưng ngươi mắng ông cụ thì không được, ta phải đánh ngươi.

Xung quanh cười ầm lên:

"Ngay cả chuông phong thủy còn không có mà lại dám nổi giận."

"Người trong nghề chúng ta bị nói là lừa đảo cũng vì loại hàng rởm này. Hà thiếu treo chuông câm đúng lắm, treo tên cứt chuột này lên để người ta đỡ bị lừa gạt, làm liên lụy đến danh tiếng của tất cả chúng ta!"

"Chưa có ai dám tháo chuông câm mà nhà họ Hà treo đâu, để xem hắn còn dám nói có vàng cũng không mời được, cướp việc làm ăn của chúng ta nữa không."

Lúc này ta nhìn khí mới thấy sau gáy tên ẻo lả đó có ánh sáng màu xanh, là cấp địa.

Đúng rồi...Trước khi đến đất tú nữ, Trình Tinh Hà đã nói với ta trong huyện có một thầy phong thủy xem đất trâu ngủ cho ngân hàng Bát Hỉ, đã cướp toàn bộ danh tiếng của ta đi, hóa ra chính là tên này.

Lúc này tên ẻo lả kia ngậm một cái kẹo mút trong miệng, nói với Hàn Đống Lương:

"Cậu, nghe ngươi nói ta còn tưởng rằng là ai ghê gớm lắm chứ, trông như thế này mà còn làm gãy được Cản Sơn Tiên của ngươi, ngươi phải để ý một chút vào, cả đời ông ngoại ta mới dành dụm được chút uy vọng đó, đừng để thua hết sạch."

Lời này không có chút khách khí nào, mặc dù Hàn Đống Lương đang cắn chặt răng, nhưng vẫn mỉm cười với tên ẻo lả này:

"Đúng vậy, cậu không có bản lĩnh, không phải còn có cháu ngoại có tiền đồ sao?"

"Được rồi."

Tên ẻo lả kia lại mất hứng thú khoát tay một cái:

"Ta đã treo chuông câm cho hắn giúp ngươi rồi, còn mấy người nổi tiếng đang đợi ăn cơm với chúng ta."

Vừa nói vừa leo lên cái xe cứt bọ hung kia muốn rời đi.

Đám thầy phong thủy xung quanh đã sớm chướng mắt ta, bây giờ thấy tên ẻo lả chết tiệt kia xả giận hộ thì ai nấy đều tự đắc thỏa mãn, vừa cười nhạo ta vừa rời đi, còn lẩm bẩm nói có chuông câm này rồi, xem ai còn dám đến nhờ hắn.

Chương 162 - Thú Vị

Chương 162: Thú Vị

Mà Trình Tinh Hà và Cao lão sư lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm, giống như rất vui vì tên ẻo lả kia đã đi.

Nhưng ta lại quay đầu giật cái chuông câm đó xuống, ném thẳng vào cửa sổ xe cứt bọ hung.

Mọi người hoàn toàn yên tĩnh, tên ẻo lả chết tiệt kia nhìn chằm chằm chuông câm giống như không dám tin vào mắt mình:

"Ngươi...Ngươi dám..."

"Mọe nó sao ta không dám tháo."

Ta nhìn chằm chằm tên ẻo lả chết tiệt kia, lạnh lùng nói:

"Ngươi xuống xe cho ông đây, chúng ta nói chuyện, ngươi muốn đấu pháp kiểu gì."

Bây giờ Trình Tinh Hà và Cao lão sư mới kịp phản ứng, túm lấy ta:

"Ngươi không muốn sống nữa hả!"

…

Thời gian tên ẻo lả kia trợn mắt quá dài, đến khi kính áp tròng khô khốc mới phản ứng được, nháy mấy cái mắt rồi đột nhiên cười to ha ha:

"Thú vị! Cậu, cậu có nghe thấy tên Dã Hồ Thiện này nói gì không? Thú vị thật!"

Ban đầu Hàn Đống Lương cũng sửng sốt, nhưng thấy cháu ngoại cười, hắn cũng cười theo:

"Ta mới chỉ nghe nói qua con nghé mới sinh không sợ cọp, lần này mới thật sự được nhìn thấy người tự tìm đường chết!"

Những thầy phong thủy khác cũng cười theo:

"Dã Hồ Thiện chính là Dã Hồ Thiện, ngay cả chuông mà người nhà họ Hà treo cũng dám tháo xuống."

"Có chết cũng không biết chết thế nào."

"Chết cũng tốt, vừa vặn để Hà thiếu trừ hại vì dân!"

Cao lão sư sợ đến mức thở hổn hển, lục lọi trong ngực nửa ngày mới tìm được một viêm Cứu Tâm Hoàn vội vàng nuốt xuống, Trình Tinh Hà thì ở một bên véo ta:

"Ngươi điếc hả? Nóng lòng muốn chết như vậy? Ngươi cứ đi đi, ngươi đi rồi ta sẽ báo tang cho ông cụ nhà ngươi."

Ta hất ra Trình Tinh Hà thì nhìn cái đó ẻo lả:

"Có dám thì đáp một tiếng. Không dám thì mang cái chuông câm này về treo trước cửa nhà các ngươi đi."

Tên ẻo lả kia híp mắt lại, chậm rãi đi xuống khỏi cứt bọ hung, mỉm cười với ta:

"Vui thật, ngươi dữ dằn hơn ta nghĩ đấy, được, nếu ngươi nóng lòng như vậy, ta sẽ chơi đùa một chút với ngươi, ngươi giỏi ở phương diện nào? Ngươi chọn đi."

Để ta chọn giống như lúc chơi cờ cho ta đi bước đầu tiên vậy, ý là không coi ta ra gì.

Trình Tinh Hà lập tức huých ta:

"Không phải ngươi giỏi xem khí sao? Tìm long mạch đi!"

"Ta không chọn."

Ta nói với tên ẻo lả:

"Cứ làm theo quy củ đi."

Điều này khiến Trình Tinh Hà vô cùng tức giận, đứng phía sau đá ta.

Có thể chiếm tiện nghi cái gì cũng, chứ ta không thèm chiếm tiện nghi trong chuyện này đâu, ngươi phỉ báng ông cụ nhà ta, kiểu gì ta cũng phải cho ngươi biết thế nào là bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn.

"Được."

Ẻo lả bật cười như đang xem xiếc khỉ, khoanh tay:

"Vậy chúng ta bốc thăm."

Vì để đảm bảo công bằng, khi treo chuông câm có một quy định là nội dung đấu pháp cần do thầy phong thủy có danh tiếng ở địa phương viết ra chín cái, hai người lần lượt bốc thăm, ai rút được chuyện đã chuẩn bị sẵn thì người đó sẽ thắng.

Dĩ nhiên những chuyện đấu pháp này cũng không đơn giản, cho nên mới có việc mất mạng.

Nếu nói đến thầy phong thủy uy tín nhất địa phương - không ai ngoài Hàn Đống Lương của Chính Nhất Đạo.

Trình Tinh Hà nhìn Hàn Đống Lương viết chín bì thư, nhỏ giọng mắng ta:

"Ngươi cứ chờ xem, tên khốn kiếp này không phải loại tốt lành gì, chắc chắn bên trong toàn là màu đen, ngươi cứ thích tìm chỗ chết đi, ngày nào mà không tìm chết thì ngươi ngứa cổ chắc."

Ta cười một tiếng:

"Màn đen cũng thú vị mà."

Lúc này Hàn Đống Lương lấy một cái hộp ra, bỏ hết bì thư vào bên trong như hộp sổ xố, sau đó mới đưa tới:

"Ai trước?"

Ta đáp:

"Ta trước."

Ta đưa tay lấy một cái.

Hàn Đống Lương nhếch khóe miệng cười gằn, lại đưa cái hộp đến trước mặt ẻo lả, ẻo lả tiện tay rút một cái.

Ta xé bì thư ra, đám người cùng nghề ở đây đều làm chứng, ta liền đưa cho bọn họ xem, ta rút được tìm thất bảo long mạch.

Đám người nhìn qua liền chép miệng:

"Tên nhóc này đúng là tay thối."

"Thua rồi thua rồi."

Thất bảo long mạch là mộ đế vương, mấy trăm năm không thể tìm được một cái, bảo ta tìm thất bảo long mạch chẳng khác gì bảo ta tìm tứ tướng cục. Hơn nữa thầy phong thủy tìm được thất bảo long mạch sẽ coi như tiết lộ thiên cơ, nhẹ thì mắt mù (cũng chính là bị ông trời thu chén cơm), nặng thì nộp mạng.

Đây là muốn dồn ta vào chỗ chết.

Trình Tinh Hà chép miệng:

"Ngươi nhìn đi kìa! Ngươi nhìn đi kìa!"

Mà của ẻo lả thì viết "tìm bảo địa chiêu tài."

Bảo địa chiêu tài dễ tìm biết bao - giống như mỹ nhân bụng bự nhà Hòa Thượng hay linh quy ôm trứng của tòa nhà Thủy Loan, một ngày tìm ba cái cũng không có vấn đề gì.

"Các ngươi nhìn xem, ông trời cũng giúp nhà họ Hạ!"

"Đúng vậy, nhà họ Hà người ta làm nghề này đúng là phong thủy thịnh vượng, cái gì cũng thuận lợi."

Ẻo lả nhìn bì thư kia, khoát tay một cái giống như còn cảm thấy nhàm chán:

"Rút rồi thì phải chịu thôi, bắt đầu đi."

Chương 163 - Âm Binh Mượn Đường

Chương 163: Âm Binh Mượn Đường

"Chờ một chút!"

Cao lão sư vọt tới, run lẩy bẩy nói:

"Chuyện này không công bằng! Ngươi là cấp địa, Bắc Đẩu là cấp hoàng, ngươi đang ỷ lớn hiếp nhỏ, không sợ người ta cười nhạo ư?"

Đám tiên sinh xung quanh cũng bàn luận sôi nổi:

"Điều này cũng đúng..."

"Thực lực khác nhau quá khác xa, đều không huyền niệm."

Cao lão sư nhận được những tiếng ủng hộ này thì yên tâm hơn, vô cùng hy vọng nhìn ẻo lả, giống như muốn xin ẻo lả nương tay cho.

Ẻo lả thích thể diện, vừa nghe vậy cũng có chút do dự.

Nhưng Hàn Đống Lương lại cướp lời:

"Hình như là ngươi nghĩ sai rồi, cháu ngoại ta treo chuông phong thủy cho ông cụ trong kia, số tuổi của ông cụ lớn hơn cháu ngoại ta, làm sao có thể coi là xúc phạm tới người bề trên chứ? Ngươi cũng quá xem thường ông cụ kia rồi?"

Lúc này ông cụ vẫn còn ngồi trên ghế lẩm bẩm:

"Một ngày một quả trứng, bệnh gì cũng khỏi hẳn."

Mọi người cười rộ lên.

Hàn Đống Lương tiếp tục dương dương đắc ý nói:

"Là Lý Bắc Đẩu này tự mình muốn ra mặt thay ông lão, sao chúng ta có thể ngăn cản lòng hiếu thảo của hắn chứ! Mọi người đều làm chứng..."

Ta âm thầm cười nhạt, nếu ngươi thật sự cho rằng làm như vậy có thể hại chết ta, vậy thì ngươi đã sai rồi.

Ta cướp lấy cái “hộp sổ xố” kia:

"Khoan đã, lời này nên để ta nói mới đúng. Chúng ta hãy nhìn xem trừ hai bì thư này, mấy cái còn lại chưa bị rút có nội dung gì."

Hàn Đống Lương thấy vậy thì thay đổi sắc mặt, đưa tay muốn cướp, nhưng hắn không nhanh nhẹn bằng ta, ta nhảy sang bên trái, ngáng chân hắn ngã sấp xuống đất. Đến khi ẻo lả tới đỡ hắn, ta đã sớm xé hết bì thư ra rồi.

Mọi người nhìn nội dung trong bì thư, tất cả đều trợn to mắt, bảy bì thư còn lại đều là "bảo địa chiêu tài."

"Cái này..."

Sắc mặt Hàn Đống Lương lúc xanh lúc trắng.

"Chỉ có một cái khó khăn mà ngươi lại rút trúng, ngươi còn trách ai?"

Có người nói:

"Có bản lĩnh thì vừa nãy ngươi cũng rút được bảo địa chiêu tài đi!"

"Đúng vậy, là do tay mình thối, táo bón còn đổ cho trái đất không có lực hút."

"Đừng gấp."

Ta mở cái “hộp sổ xố” kia ra để mọi người nhìn, đám người lập tức ngây ngẩn - cái hộp bốc thăm này giống như ống nhòm, thật ra là có hai ngăn, nhưng đều bị che kín lại.

Tất cả bì thư trong một ngăn đều là thất bảo long mạch.

Có nghĩa là lúc Hàn Đống Lương cho ta rút đã mở ngăn chứa toàn thất bảo long mạch ra, cho dù ta bốc phải cái nào cũng đều là thất bảo long mạch. Mà lúc đưa cho ẻo lả lại mở ngăn khác ra, cho dù tên ẻo lả bốc kiểu gì cũng chỉ có thể là bảo địa chiêu tài.

Đạo lý này rất đơn giản, bình cửu chuyển long phượng của người cổ đại cũng giống vậy - rượu rót cho mình là một ngăn, rượu rót cho người ta là ngăn khác. Nhìn qua thì cùng là một bình rượu, nhưng thật ra có hạ độc cho ngươi ngươi cũng không biết.

"Đây không phải là ăn gian sao?"

"Đậu má, không ngờ đường đường là Hàn tiên sinh của Chính Nhất Đạo lại làm ra chuyện như vậy."

"Vậy thì mất mặt quá."

"Chẳng lẽ...Hắn thật sự sợ Lý Bắc Đẩu này có thể thắng được Hà thiếu?"

Ẻo lả cũng nhìn ra, hắn không nhịn được kéo Hàn Đống Lương lại mắng:

"Chính Nhất Đạo bị ngươi làm mất hết mặt mũi, giờ ngươi còn khiến ta mất mặt nữa? Chẳng lẽ ta muốn thắng tên gián đất này còn phải dựa vào ăn gian? Cậu, ngươi cũng bốn mươi năm mươi tuổi rồi, sao toàn làm chuyện gì không đâu vậy!"

Ta khẽ mỉm cười:

"Sợ thì cứ việc nói thẳng, sao phải quanh co lòng vòng làm mất thời gian của mọi người chứ?"

Ẻo lả cắn răng, bỗng nhiên kéo một fan não tàn từ trong đám người ra:

"Ngươi viết."

Fan não tàn kia vẫn luôn chìm đắm trong sắc đẹp của tên ẻo lả, đột nhiên bị kéo ra ngoài thì ngây người:

"Hả? Ta viết cái gì?"

"Bảo ngươi viết cái gì thì ngươi cứ viết!"

Sau đó tên ẻo lả nhìn về phía đám tiên sinh địa phương đang hóng hớt:

"Quanh đây có chuyện gì cần giải quyết, các ngươi nói đi!"

Người viết và người nói hoàn toàn là ngẫu nhiên, lúc này mới đúng là công bằng. Đám tiên sinh kia lập tức kích động - mình lại có thể tham dự vào trận đấu pháp!

"Vạn Quỷ Quật ở Hắc Thủy Loan vẫn chưa có người xử lý!"

"Chuyện ma quỷ lộng hành ở đập nước Cửu Khúc cũng chưa có ai giải quyết!"

Hàn Đống Lương không dám lên tiếng nữa, lần này hoàn toàn mất hết thể diện.

Lúc rút lần nữa, ẻo lả rút được chuyện ma quỷ lộng hành ở đập nước Cửu Khúc, ta rút được là lúc xây dựng ở kênh đào Lâm

Gia đã đào được một thứ không tưởng tượng nổi trong rãnh, bắt buộc phải đình công.

Trình Tinh Hà nhíu mày:

"Chuyện kênh đào Lâm Gia kia...Ta cũng từng nghe nói, chuyện này quả thật không dễ làm!"

Thật ra chuyện này rất nổi tiếng, người địa phương đều biết kênh đào Lâm Gia rất quỷ quái, ma quỷ lộng hành - nghe nói có âm binh mượn đường.

Chương 164 - Lãng Tai

Chương 164: Lãng Tai

Chuyện này cũng từng xuất hiện trên báo, nói rằng có một tuyến tàu điện ngầm lúc xây đến kênh đào Lâm Gia thì bất ngờ sụp đổ, chết mấy người, công nhân còn sống còn nói nhìn thấy rất nhiều người mặc đồ cổ trang tự dưng đi từ trong đất ra ngăn cản, giống như là âm binh mượn đường có mũi có mắt trong truyền thuyết vậy.

Các nhà khoa học bình luận dưới đó có khí đầm lầy, khiến người ta sinh ra ảo giác, phía nhà nước thì nói chuyện này đang được xử lý thích đáng, mong mọi người đừng tin vào lời đồn.

Nhưng chuyện này cũng đã xảy ra lâu rồi, dự án đó vẫn bị hoãn không có tiến triển gì, tin tức thì bị phong tỏa toàn diện, không ai biết cụ thể vì sao lại hoãn.

Thật ra lúc nhà nước nói như vậy cũng đã tìm người trong nghề xem, đáng tiếc người giỏi nhất trong cái huyện nho nhỏ này của chúng ta cũng chỉ có Hàn Đống Lương cấp huyền, trước kia đã xem qua nhưng không có biện pháp gì, cho nên mới kéo dài đến bây giờ.

Hàn Đống Lương vừa nghe thấy ta rút trúng cái này thì vô cùng vui vẻ, đã quên hết sạch chuyện mình vừa ăn gian, còn muốn cười trên sự đau khổ của người khác với tên ẻo lả, bị ẻo lả lườm cho một cái.

Sau đó ẻo lả lại nhìn ta:

"Vậy chúng ta giao hẹn, đến lúc đó mong mọi người làm chứng."

Đám người cùng nghề kia đang xem náo nhiệt, đương nhiên là gật đầu như mổ thóc.

Ta cũng gật đầu một cái:

"Vậy thì chờ đi, Gà Ác Bạch Phượng."

Ẻo lả nóng nảy:

"Là Hà Bạch Phượng!"

Ta không để ý tới hắn, lại thầm nghĩ kênh đào Lâm Gia kia đúng là quỷ quái thật - mấy năm trước ông cụ từng được người ta mời đến xem tướng đất, lúc về có nói người sống không thể ở chỗ đó được, đáng tiếc người địa phương không tin.

Âm binh mượn đường - oán khí ở đó sẽ lớn như thế nào?

Ẻo lả thấy ta không để ý liền leo lên xe lái đến đập nước Cửu Khúc, động cơ nổ ầm ầm phả hết cả bụi đất vào đám fan não tàn của hắn, mà đám fan kia còn rất hạnh phúc chụp ảnh lia lịa.

Lúc này Hàn Đống Lương mới nhớ tới mình cũng phải đi theo hỗ trợ, liền leo lên xe đuổi theo. Hai người Gà Ác Bạch Phượng vừa đi, đám người xem náo nhiệt cũng từ từ tan hết, chỉ còn Cao lão sư đứng tại chỗ đấm ngực dậm chân:

"Bắc Đẩu à, bình thường ngươi là một đứa bé rất tỉnh táo, sao hôm nay lại kích động như vậy. Cấp thiên vốn đã không thể chọc được, giờ lại có thêm âm binh mượn đường, ngươi chán sống thật rồi!"

Ta đáp:

"Con người sống không thể không có thể diện, giống như cây cối không thể không có lớp vỏ, người ta đến tận nơi sỉ nhục, sao ta có thể làm một kẻ nhu nhược chứ? Nếu Diêm Vương thật sự gọi tên, ta sẽ nhận."

Cao lão sư vô cùng tức giận, liền đẩy ta:

"Ngươi mà nhận thì ông cụ nhà ngươi phải làm sao?"

Ông lão vẫn còn ở kia lẩm bẩm:

"Lông tai mọc dài không nghe rõ, ngươi lớn tiếng một chút!"

Ta nhìn ông cụ:

"Ta đã chuẩn bị xong tiền dưỡng lão rồi, ta nói mật khẩu thẻ cho ngươi, đến lúc đó liền nhờ ngươi."

Cao lão sư tức giận dậm chân, mắng ta nửa ngày.

Ta cũng không nghe vào, chỉ sờ lên ngón trỏ tay phải, ý thức được đã rất lâu rồi không gặp Tiêu Tương...Ta lại có chút nhớ nàng.

Lúc này ta lại thấy Trình Tinh Hà mua rất nhiều chân gà cổ vịt tới nhét vào xe ta, ta hỏi hắn làm gì, hắn nói kênh đào Lâm Gia heo hút như vậy, chắc chắn sẽ không có gì để ăn, cứ chuẩn bị trước đã. Nếu ta sống thì coi như có đồ ăn vặt, nếu ta chết ở đó thì cũng có cái cúng cho ta.

Cao lão sư nghe vậy thì vô cùng tức giận, quở trách ta toàn bạn bè chẳng ra gì.

Có vẻ hắn đã quên Trình Tinh Hà là người mà hắn giới thiệu cho ta.

Hơn nữa...Biết rõ chỗ đó nguy hiểm mà còn chịu cùng đi với ta, đó mà là bạn đểu sao?

Đó là huynh đệ sinh tử.

Lúc này Trình Tinh Hà thúc giục ta:

"Xe của Gà Ác Bạch Phượng người ta xịn, nói không chừng đã đến đập nước Cửu Khúc rồi, ngươi còn không nhanh lên, nếu chậm chân sẽ không kiếm được cái gì đâu."

Ta tạm biệt Cao lão sư rồi lên xe.

Trình Tinh Hà lái xe như chơi QQ Speed vậy, ta bảo hắn đi chậm một chút, không chừng còn chưa đến nơi ta đã thành âm binh trước rồi.

Hắn rất tức giận:

"Lý Bắc Đẩu, không phải vừa rồi lúc ngươi giật chuông rất ngang ngược sao? Bây giờ lại thành con rùa rồi? Ca chỉ muốn tốt cho ngươi thôi, đúng là hoàng đế không vội thái giám vội mà."

Ta nói:

"Cho dù ngươi là thái giám cũng không cần phải vội, chắc chắn hôm nay Gà Ác Bạch Phượng sẽ không tới được đập nước Cửu Khúc."

Vừa rồi ta đã xem tướng cho Gà Ác Bạch Phượng, mặc dù cung thiên di của hắn rất cao, đáng tiếc lại có một cái mụn trên đó, chặn lại cung thiên di, có nghĩa là hôm nay hắn xuất hành bất lợi, trên đường đi chắc chắn sẽ gặp phải chướng ngại.

Nói cách khác, nếu như hôm nay chúng ta có thể giải quyết được chuyện ở kênh đào Lâm Gia thì sẽ thắng chắc, bởi vì chắn chắn hôm nay Gà Ác Bạch Phượng sẽ không tới được đập nước Cửu Khúc.

Chương 165 - Sởn Da Gà

Chương 165: Sởn Da Gà

Quả nhiên radio trong xe vang lên, nói cầu Huệ Tân trên đường quốc lộ 838 xảy ra tai nạn tắc đường, cảnh sát đang xử lý, bảo mọi người đi vòng.

Cầu Huệ Tân là lối đi đến đập nước Cửu Khúc, nếu ta không đoán sai thì bây giờ Gà Ác Bạch Phượng đang bị chặn ở đó.

Trình Tinh Hà nghe vậy thì rất vui vẻ:

"Ngươi đúng là gặp may mắn rồi!"

Ta thì nghĩ trong đầu, có câu là họa là chỗ dựa của phúc, phúc là nơi ẩn náu của mối họa, đúng là không thể xem thường.

Rất nhanh chúng ta đã tới kênh đào Lâm Gia, vị trí của kênh đào Lâm Gia rất heo hút, xung quanh toàn là rừng cây. Lúc mặt trời lặn về hướng tây, bóng cây bị kéo ra rất dài, nhìn qua giống như một đội quân hùng hậu vậy.

Hơn nữa không khí ở đây cũng là lạ - vô cùng ngột ngạt.

Nhìn kĩ lại sẽ thấy sát khí ở đây cao ngất trời, khắp nơi đều có màu đen quanh quẩn.

Nếu chỉ có một người chết thì sẽ không tạo ra được nhiều sát khí như vậy, hơn nữa nhìn quy mô này cũng phải đến cấp bậc hắc lệ quỷ và hồng sát quỷ. Trong lòng ta trầm xuống, sát khí ở đây còn nhiều hơn cả chỗ linh quy ôm trứng của Hòa Thượng, chẳng lẽ thật sự có một đội quân người chết trú đóng ở đây?

Trình Tinh Hà rướn cổ ra ngoài như con chim đợi bắt sâu, ta liền hỏi hắn:

"Có phải ở đây có rất nhiều người chết không?"

Trình Tinh Hà lắc đầu:

"Rất lạ, chắc hẳn nơi này có người chết, nhưng ta lại không nhìn thấy gì cả."

Ngay cả Trình Tinh Hà còn không nhìn thấy - chẳng lẽ có thể tu thành sát?

Sát là ác quỷ trong ác quỷ, có thể ăn những người chết khác để làm mình lớn mạnh. Hạn Bạt là bá chủ của hành thi, mà sát chính là bá chủ của người chết, nếu lần này đụng phải sát thì toi rồi.

Nghĩ như vậy ta liền cảnh giác, nhân lúc bây giờ còn sáng mà leo lên cây cao nhìn xuống.

Vừa nhìn một cái, ta liền nói thầm đúng là xấu thật - chỗ này là môt âm địa, nhìn toàn bộ trông giống một cái miệng to há ra như muốn cắn nuốt mọi thứ xung quanh. Ông cụ nói không sai chút nào, con người sao có thể ở đây được chứ?

Chỗ này gọi là đất "thôn thiên".

Có nghĩa là tất cả vật sống ở đây đều sẽ thành đồ ăn của lòng đất, quả nhiên lúc ta vểnh tai lên nghe, rõ ràng bây giờ là giữa hè vạn vật tươi tốt, nhưng đừng nói đến tiếng chuột, xung quanh chẳng có một âm thanh gì.

Ta nhớ lúc ông cụ đến xem chỗ này có nói tuyệt đối không được an táng người chết ở đây, nhưng người nhà kia lại không nghe, nói chôn xa không tiện thăm viếng.

Ông cụ không chịu làm nữa, cũng không cần tiền đã bỏ về, sau đó có một tên nghiệp dư khác nhận lấy công việc này. Sau khi gia đình kia chôn cất cụ ông trong nhà, đầu tiên là con gái gặp tai nạn, tiếp theo là con bất ngờ rơi xuống nước, cuối cùng đứa cháu cũng bị bắt cóc, không rõ sống chết.

Có người nhớ tới lời ông cậu ba ta nói, liền lén lút đào mộ nhà bọn họ ra, vừa nhìn thấy thứ bên dưới người nọ liền sợ đến mức ngã bệt xuống đất - ông cụ kia đã được chôn mấy tháng rồi mà vẫn còn y nguyên, hơn nữa còn ngậm ba miếng thịt trong miệng.

Nhưng lúc hạ táng, trong miệng ông lão đó làm gì có cái gì!

Sau khi ông cậu ba ta biết thì nói còn không dễ hiểu sao? Đó là đất thôn thiên, có cái gì ăn cái đấy - ba miếng thịt kia chính là con trai, con gái, cháu trai.

Đương nhiên cũng không có ai đi tìm tên nghiệp dư kia nói phải trái - chết hết rồi còn ai nữa?

Ta sởn hết cả da gà - giải quyết chuyện xảy ra ở đây có khi sẽ mất mạng thật.

Đúng lúc này, một giọng nói cảnh giác bỗng nhiên vang lên:

"Các ngươi tới đây làm gì?"

Đó là một người mặc đồ công nhân cảnh giác nhìn chúng ta:

"Ta nói cho các ngươi biết chỗ này thật sự có ma quỷ lộng hành, nếu các ngươi tới để quay video kiếm fame thì ta khuyên các ngươi hãy bỏ suy nghĩ đó đi, đừng để ảnh hưởng đến cả tính mạng - tuần trước có ba người cầm điện thoại đi vào, bây giờ còn chưa ra đâu!"

Ta nói mục đích cho công nhân kia, hắn nghe vậy thì vô cùng kích động:

"Các ngươi thật sự dám đến xử lý chuyện này?"

Nhưng sau khi hắn quan sát chúng ta, lại tỏ ra nghi ngờ:

"Nhưng trước kia có rất nhiều tiên sinh lớn tuổi đến còn không giải quyết được, hai đứa nhóc các ngươi có làm được không?"

Trình Tinh Hà cướp lời:

"Là lừa hay là ngựa thì phải kéo ra xem mới biết, đại thúc, rốt cuộc chuyện ma quỷ lộng hành ở đây là sao?"

Công nhân kia suy nghĩ một chút, quyết định được đến đâu hay đến đấy, liền nói cho chúng ta chỗ này thật sự có âm binh, chính mắt hắn đã nhìn thấy.

…

Hôm đó mọi người đào hầm cả một ngày, làm việc vất vả đến khi trời tối mới bắt đầu ăn cơm, lúc nhìn nồi cơm lớn còn rất ngạc nhiên mừng rỡ, vì có thịt dê và đầu heo hầm, người lao động tay chân đều thích loại thức ăn năng lượng cao này.

Chương 166 - Lên Trời Hay Xuống Đất

Chương 166: Lên Trời Hay Xuống Đất

Kết quả vừa ngồi xuống, không biết có một bầy chó đột nhiên xông ra từ chỗ nào, gầm gừ với đám người đang ăn kia. Đám công nhân bị chọc tức, nói người địa phương không biết trông chó của mình, nếu đã thế họ sẽ có thêm thịt chó để ăn.

Trong đội xây dựng có một phụ bếp là người địa phương, phụ bếp kia vừa nhìn thấy đám chó này lập tức thay đổi sắc mặt, kéo đám công nhân lại nói không thể đắc tội đám chó này được, sau đó còn quỳ xuống dập đầu với đám chó, trong miệng lẩm bẩm cái gì đấy.

Các công nhân kia đều bị phụ bếp chọc cười, nói không học thức thật đáng sợ, chưa từng thấy người lạy chó bao giờ.

Thấy đám chó kia dữ dằn quá, có mấy người trẻ tuổi cầm dụng cụ lên định đánh, phụ bếp kia vội vàng can ngăn, nói đây là chó thành hoàng, nếu đắc tội sẽ mất mạng.

Công nhân cũng không để ý, đám chó chạy vào trong đường hầm, họ liền đuổi theo, còn nói sẽ ăn thịt chó hầm rất bổ.

Kết quả đám công nhân kia vừa đi vào, đường hầm đã sụp đổ ầm ầm, mười ba người kia đều bị chôn vùi trong đó.

Đám công nhân còn lại nào còn tâm trạng ăn cơm nữa, vội vàng đi cứu họ.

Đến khi dọn dẹp xong, đương nhiên đám công nhân bị đè bên trong đã chết hết, người may mắn thì được toàn thây, người xui xẻo còn không gom đủ được thi thể.

Cùng lúc đó, họ lại phát hiện một chuyện rất lạ.

Tìm được thi thể người, nhưng lại không thấy xác của một con chó nào cả.

Đám chó kia đâu?

Họ rợn cả tóc gáy.

Mà người phụ bếp kia lại nói đã nhắc các ngươi đừng đắc tội chó thành hoàng rồi, các ngươi lại không nghe.

Lúc này có người hỏi phụ bếp chó thành hoàng là gì?

Phụ bếp kia nói bản xứ vẫn luôn có loại chó này, thỉnh thoảng sẽ đột nhiên xuất hiện theo nhóm, đi ăn đồ ăn của người dân, người địa phương cũng không chịu nổi.

Có một người độc thân tên là Ngô lão tứ, vất vả lắm mới mua được chút thịt ăn tết, vừa mới mở vung nồi, đám chó kia đã từ trên trời hạ xuống cướp thịt của hắn, Ngô lão tứ giận dữ, nhặt xẻng lên đuổi theo, kết quả vẫn chưa trở lại.

Vì hắn sống một mình cho nên lúc mất tích không có ai biết cả, ngày hôm sau có người đào đường (lúc đó vẫn còn là đường đất) nhìn thấy một đôi giày, nhận ra là của Ngô lão tứ - xung quanh chỉ có mỗi Ngô lão tứ có loại giày chằng chịt mụn vá này, mà hắn cũng chỉ có một đôi giày như vậy.

Người nọ rất khó hiểu, Ngô lão tứ đã tuyên bố có vào trong quan tài cũng sẽ đi đôi giày này, sao lại ném ra ngoài đường?

Càng kỳ quái hơn, đây là đường đất, dấu giày dấu chân sẽ in lên trên đó rất rõ, nhưng trong phạm vi trăm mét xung quanh chỉ có dấu chân chiều đi chứ không có chiều về, nhưng lại có vài dấu vết giãy giụa và vết móng vuốt chó.

Cứ như Ngô lão tứ vừa đến đây đã bị đám chó kéo đi đâu đó, chỉ còn lại mỗi đôi giày rơi lại đây.

Nhưng hắn bị kéo đi đâu chứ? Lên trời, hay là...xuống đất?

Từ đó về sau, Ngô lão tứ không còn xuất hiện nữa.

Người địa phương cũng không dám bất kính với những con chó không rõ lai lịch kia - có người nói đó là chó thành hoàng gia, bình thường đều ở dưới đất.

Đám công nhân nhớ lại hình dáng mấy con chó kia, có một công nhân hiểu biết về loài chó lẩm bẩm nói đúng vậy, đó không phải là chó hoang, cũng không giống như chó dân bản xứ nuôi, mà giống như chó ta.

Chó ta là một loại chó săn eo nhỏ chân dài, người cổ đại nuôi để săn thú, bây giờ không thường gặp mấy.

Nhưng dù sao bây giờ cũng là thời đại mới rồi, mấy chuyện dân gian này hù dọa trẻ con thì được, tuy trong lòng đám công nhân rất nghi ngờ, nhưng cũng không để ảnh hưởng đến tiến trình.

Kết quả vừa làm xong định trở về báo cáo, đám công nhân lại gặp những con chó kia - chúng chạy rất nhanh, không biết là muốn đi đâu.

Lần này các công nhân đã cẩn thận hơn, không lên tiếng mà lặng lẽ đi theo sau đám chó.

Đám chó kia vừa vào đường hầm, họ liền nghe thấy trong đường hầm truyền đến âm thanh kỳ quái - giống như là tiếng bước chân, tiếng bước chân của rất nhiều người.

Nhìn kĩ lại mới thấy một đám người xuất hiện phía cuối đường hầm, giống như chủ nhân của đám chó - có người tinh mắt nhìn thấy những người đó mặc áo giáp, một người trong đó chìa tay ra vuốt ve đám chó, cánh tay kia chỉ có mỗi xương trắng.

Rất nhiều công nhân sợ đến mức không động đậy được.

Lúc này những người đó cũng nhìn thấy đám công nhân, đột nhiên vô cùng tức giận chạy tới chỗ đám công nhân.

Những tiếng bước chân kia vô cùng chỉnh tề, giống như quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Lúc này có một công nhân phản ứng nhanh, lập tức chạy ra ngoài, nhưng hắn vừa chạy một bước thì cửa hang lại sụp, tất cả những công nhân trong hang đều không ra được nữa.

Chương 167 - Treo Chuông

Chương 167: Treo Chuông

Công nhân vừa chạy khỏi cái chết sợ đến vỡ mật, kiên quyết không muốn làm tiếp nữa, những công nhân khác nhìn thấy nhiều người chết như vậy có thể không sợ sao? Mặc dù đội trưởng đội xây dựng nhấn mạnh tất cả những chuyện này chỉ là sự cố và ảo giác, nhưng đám công nhân cũng không ngu - kiếm tiền là tốt, nhưng cũng phải còn mạng để tiêu chứ!

Người địa phương thi nhau đồn đại chỗ này là địa phận của thành hoàng gia, dám động vào những thứ kia chẳng khác gì chọc giận thành hoàng gia, chắc chắn sẽ phái âm binh tới trừng trị đám công nhân này rồi.

Chuyện này vô cùng nổi tiếng trong giới xây dựng, không còn chủ thầu nào dám nhận việc này nữa.

Bây giờ chỉ còn mấy người to gan ở lại đây trông chừng thiết bị, còn công trình coi như đã hoãn lại rồi.

Ta sờ soạng mặt đất, hỏi công nhân kia:

"Có phải màu đất đào trong đường hầm không bình thường không?"

Công nhân kia sửng sốt một lát rồi vội vàng nói:

"Tiểu tiên sinh, ngươi đúng là thần - đất đào lên đỏ như máu tươi, chẳng khác gì đào được máu cả!"

Trình Tinh Hà nghe vậy cũng thay đổi sắc mặt:

"Đất chu sa dương huyết?"

Đất chu sa dương huyết chứng tỏ đồ đại hung bên dưới đã rất mạnh rồi.

Xem ra dưới đất đúng là có gì đó thật - đám người Hàn Đống Lương lại bỏ qua một cục thịt béo thế này, xem ra là vì không dám quản.

Trình Tinh Hà quay lại muốn trở về xe:

"Tiểu ca, chúng ta về thôi, treo chuông câm cũng không chết được."

Ngươi đúng là nhà nghệ thuật đánh trống lùi số một quốc gia.

Ta nói không được, để người ta dẫm lên mặt mũi như vậy còn khó chịu hơn là chết.

Ta cầm nắm đất suy nghĩ, hành lang âm binh...Chẳng lẽ chỗ này thật sự có thành hoàng gia gì đó sao?

Lúc này sắc trời đã tối đen, chắc hẳn ngày mai cung thiên di của Gà Ác Bạch Phượng sẽ hết trở ngại, nếu hắn giải quyết được chuyện ở đập nước Cửu Khúc trước, có lẽ ta sẽ phải treo chuông câm cả đời.

Lúc này trời đã tối, ta bôi dầu nhiên tê lên mệnh đăng, sau đó đi vào đường hầm kia.

Sau lưng truyền đến những tiếng bước chân vội vã và tiếng mắng cắn răng nghiến lợi:

"Tổ tông nhà chúng ta đã tạo nghiệt gì mà lại khiến ta gặp được bên B như ngươi chứ!"

Ta quay đầu ngoắc tay với Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà oai phong lẫm liệt đặt tay hắn lên tay ta:

"Con trai ngoan, còn biết cầm tay ba thì sẽ không sợ."

"Cút, ta bảo ngươi lấy đống móng gà cổ vịt kia ra đây."

"Cũng đúng, có thể làm quỷ no trên đường hoàng tuyền."

Bây giờ ngươi không chỉ có mắt âm dương mà còn có miệng quạ đen nữa rồi?

Ta mở đống túi đựng ra, mùi thịt và gia vị lập tức tràn ngập - túi nào mà đựng sản phẩm ba không thì thứ mùi đó càng nặng hơn.

Ta giơ đống thịt kia lên qua quơ.

Trình Tinh Hà ở bên cạnh vừa nhả xương cổ vịt vừa tỏ vẻ không thể tưởng tượng được:

"Tiểu ca, quê quán của ngươi là núi Trường Bạch sao? Còn biết nhảy đại thần?"

"Ngươi thì biết cái gì. Ta muốn dụ đám chó thành hoàng kia ra - ta cũng muốn nhìn xem thành hoàng gia của nơi này trông như thế nào."

Từ câu chuyện của công nhân kia, ta đã hiểu được ban đầu đám chó bị đầu heo dẫn tới, sau đó Ngô lão tứ nấu thịt cũng thu hút đám chó, chúng ta mang theo đống đồ ăn nặng mùi này, chắc chắn đám chó thành hoàng kia cũng sẽ đi ra.

Kết quả ta quơ quơ nửa ngày, một cái lông chó cũng không thấy chứ đừng nói là chó, khiến ta vô cùng khó xử.

Trình Tinh Hà vừa ăn vừa lướt điện thoại, lại có vẻ rất vui:

"Ngươi nhìn này ngươi nhìn này."

Ta quay sang nhìn, hắn đang xem một video livestream, nhân vật chính trong đó - lại là Gà Ác Bạch Phượng.

Hóa ra Gà Ác Bạch Phượng bị chặn ở trên cầu Huệ Tân, vì đám fans não tàn kia thuê xe bám theo lại gặp sự cố, cộng thêm chất lượng cầu Huệ Tân cũng chẳng ra đâu, cho nên hắn đang bị kẹt ở bên trong.

Bây giờ đám fans não tàn vẫn còn livestream và hò hét, nói Gà Ác Bạch Phượng bị thương cũng rất đẹp trai, muốn rụng trứng vì hắn bla bla.

Ta thấy trên đầu Gà Ác Bạch Phượng quấn một lớp băng vải trông y như cái bình màu trắng. Hắn đang mắng đám fans não tàn, bình luận bên dưới chia thành hai phe, có người nói nhân vật công chúng lại mắng người hâm mộ, đúng là quá kiêu ngạo, còn có người nói dáng vẻ ngang ngược của hắn cực kỳ giống tình yêu, đúng là hạnh phúc.

Như vậy cũng tốt, đám fans não tàn cứ quay chụp toàn bộ thế này, ta sẽ có thể nhìn thấy hết tình hình bên hắn, cũng không sợ hắn ăn gian.

Đúng lúc này, ta phát hiện Trình Tinh Hà đã không còn cười nữa mà cứ nhìn ta chằm chằm, còn chớp mắt thật mạnh với ta.

Ta nghĩ mắt hắn dính cát, đang muốn hỏi có cần ta thổi giúp không, lại đột nhiên cảm thấy không đúng - giống như có một luồng khí lạnh đang thổi vào sau gáy ta.

Trong lòng ta lập tức trầm xuống, đậu má, sau lưng ta...hình như có cái gì đó.

Chương 168 - Đám Chó Hung Ác

Chương 168: Đám Chó Hung Ác

Lần này cả người ta đều nổi da gà, không dám động đậy, chỉ thấy một thứ màu đen nho nhỏ đang đặt lên vai ta.

Trình Tinh Hà tỏ ý ta chớ động đậy, đưa tay ném một miếng thịt bò khô sang bên trái ta.

Quả nhiên, bả vai ta thượng cái vật kia lập tức liền xuống, nhưng không riêng gì ta bên người cái vật kia, không biết từ nơi nào, vọt tới rất nhiều chó mực, hướng về phía cái đó thịt bò khô liền xé cắn.

Không sai...Ta nhìn chằm chằm đám chó kia, đã nhận ra - đây là loại chó Tesem*.

*là tên Ai Cập cổ đại cho "chó săn". Trong các tài liệu phổ biến, nó biểu thị con chó có đôi tai nhọn, chân dài với một cái đuôi cong từ thời Tiền Ai Cập, nhưng nó cũng được sử dụng với tham chiếu đến loại chó tai rủ, nó là một trong nhiều loại chó ở Ai Cập cổ đại, đặc biệt là loại thứ hai có vẻ ngoài giống với loài chó săn nhất.

Lúc ta đến tiệm bán đồ cổ chơi đã thấy loại chó này được vẽ trên một vài chai lọ, eo nhỏ chân dài mõm nhọn, hay đi săn theo quân đội, cũng thường xuyên được dùng để xử lý tù binh - sau khi đánh thắng trận sẽ để loại chó này cắn chết tù binh.

Nếu loài vật này được huấn luyện nghiêm chỉnh thì có thể cắn chết người - thân nó dài, lúc đứng lên có thể cao đến cổ họng con

người.

Nhưng loại chó này vô cùng khó nuôi, cho nên trăm năm trước đã tuyệt chủng.

Ta nháy mắt với Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà gật đầu một cái - đám chó này không phải vật sống.

Từ trước đến nay ta mới chỉ nhìn thấy người chết, đây là lần đầu tiên nhìn thấy chó chết.

Lúc này ta cũng thấy rõ thật ra đám chó này không có màu đen, mà trên người chúng được bọc một lớp gì đó - tương tự như áo giáp.

Đi săn theo quân - nếu ở thời đại nay sẽ được gọi là quân khuyển, chỗ nào có bọn chúng thì sẽ có quân đội.

Quả nhiên lúc ta lấy điện thoại ra soi liền thấy dưới người đám chó này không có bóng, móng vuốt toàn là xương giống cổ vịt bị gặm sạch vậy.

Càng ngày càng nhiều chó đến đây, đông nghịt chiếm hết cả một đường hầm - nhiều chó như thế thì chẳng phải âm binh sẽ còn nhiều hơn sao?

Ta âm thầm nuốt nước miếng, lúc này chó nhiều thịt ít, chỉ có một miếng như thế không đủ nhét kẽ răng, đám chó kia liền ngẩng đầu lên gầm gừ uy hiếp chúng ta, ý là bảo chúng ta giao số thịt còn lại ra.

Thậm chí còn có con chó ngửi thấy trên người Trình Tinh Hà có mùi vị, lập tức rướn lên đặt hai chân lên vai hắn giống như muốn nhảy waltz cùng hắn vậy.

Trình Tinh Hà bế tắc, vẻ mặt đưa đám vứt thịt ra cho đám chó, những con chó kia chen nhau ăn. Trình Tinh Hà xích lại gần, dùng ánh mắt hỏi ta làm sao bây giờ?

Còn có thể làm sao nữa, nếu chó đã ra thì sẽ phải có lúc về tổ, đến lúc đó đi theo bọn chúng để xem rốt cuộc âm binh hạ trại ở nơi nào.

Trình Tinh Hà giơ ngón cái đồng ý, nhưng ai ngờ đám chó kia ăn xong vẫn không đi, còn rướn cổ ra với chúng ta ý là muốn nữa.

Ta dựng hết cả tóc gáy - chuyện này không giống công nhân kia nói!

Còn đòi thịt...Vậy chỉ còn lại hơn hai trăm cân thịt là ta và Trình Tinh Hà thôi.

Đám chó kia hung ác cúi đầu xuống ngửi, nhe hàm răng sáng chói.

Sau đó có một con bổ nhào về phía ta trước tiên.

Đậu má...Ta lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra chém về phía bọn chúng, trong nháy mắt đã hất được một hàng chó trước mặt ra.

Nhưng bởi vì thứ đồ màu đen trên người nên đám chó vẫn bình yên vô sự, không bị chém đứt, chúng tiếp tục đứng lên, liều mạng sủa với chúng ta.

Dù sao cũng là loài chó Tesem nổi tiếng, không biết khi còn sống đã ăn bao nhiêu người, sát khí không yếu hơn hắc lệ quỷ là bao. Chúng bị chúng ta chọc giận, thi nhau bổ nhào về phía chúng ta!

Lần này thì toi rồi...Nếu chết thì cũng phải chết đẹp mắt một chút, nếu bị chó cắn chết, truyền đi không phải quá mất mặt sao!

Trình Tinh Hà biến sắc, cũng nhấc chân đạp mấy cái, lại vẩy không ít hương tro mực đỏ vào đám chó, kết quả cũng giống ta, mặc dù có thể khống chế được hàng chó trước mặt, nhưng phía sau vẫn còn một đống cuồn cuộn không ngừng như thủy triều dâng, chỉ bằng năng lực của hai người, có đánh đến lúc mệt chết cũng không xong.

Trình Tinh Hà không nhịn được lớn tiếng nói:

"Tiểu ca, mọe nó có phải gần đây ngươi mắc phải tội sát sinh không, sao đi đến đâu cũng đều gặp xui xẻo vậy?"

Ta không để ý tới hắn, suy nghĩ thật nhanh - nếu đã đi theo bầy, vậy thì phải có một con cầm đầu.

Bắt giặc phải bắt vua trước, bắt con đầu đàn là được.

Nhưng đám chó này trông giống nhau như copy paste vậy, ai biết được con nào mới là đầu đàn?

Ta lập tức xem khí, không ngờ đã nhìn ra - trước mặt đám chó đang nhào lên trước này đều là sát khí thông thường, chỉ có một con chó thản nhiên đứng phía sau là có chút khí xanh.

Không sai, xông về phía trước chỉ là lính quèn, đương nhiên thủ lĩnh phải ở hậu phương thản yên hưởng thụ thành quả thắng lợi rồi.

Ta vung kiếm đẩy lùi mấy con chó, xông tới chém đầu con chó kia. Con chó đầu đàn nhìn như đang đứng yên bất động, nhưng phản ứng lại rất nhanh, nhìn thấy ta xông lên thì đột nhiên đứng dậy, lấy công làm thủ, lao đến muốn cắn cổ ta!

Chương 169 - Mất Tích

Chương 169: Mất Tích

Ta nhanh chóng lui về phía sau, cả người đầm đìa mồ hôi - con chó này không hổ là đầu đàn, động tác nhuần nhuyễn như vậy hiển nhiên đã làm không biết bao nhiêu lần, chỉ cần ta chậm hơn chút thôi là đã bị cắn thủng cổ họng rồi.

Vương giả chính là vương giả.

Đúng lúc này, ta chợt nghe thấy một tiếng huýt gió.

Âm thanh vô cùng thê lương, ta vừa nghĩ vậy, lập tức thầm nói hỏng rồi.

Dựa theo lời của ông chủ tiệm bán đồ cổ, đây là còi chó - chủ nhân của đám chó này đang ra lệnh cho chúng!

Xem ra không chỉ có chó, đám âm binh cũng đã bị chúng ta dụ tới rồi!

Trình Tinh Hà cũng nghe thấy, liền quay sang ta kêu thảm thiết:

"Tiểu ca, hộ giá, ta không trụ nổi nữa!"

Cùng lúc đó, con chó đầu đàn kia nghe thấy tiếng còi thì lập tức vô cùng sung sức, hiển nhiên là nghe được chỉ thị, đột nhiên lao về phía ta!

Ta gập eo ra phía sau để né tránh, con chó kia vồ hụt, lướt qua trên người ta. Ta bỗng để ý thấy trên bụng nó không có thứ đồ màu đen kia bảo vệ.

Điểm yếu.

Sao ta có thể bỏ qua cơ hội này, lập tức vung kiếm lên, con chó kia bị chém đứt đôi bụng, biến thành hai nửa rơi xuống đất.

Sát khí của Thất Tinh Long Tuyền không nhỏ, chỗ vết chém của con chó kia còn đang kêu xèo xèo.

Những con chó khác thấy vậy, không đoái hoài tới việc đuổi theo Trình Tinh Hà nữa, mà đều quay lại xem con đầu đàn.

Trình Tinh Hà nhân cơ hội này nhảy tới túm lấy ta:

"Đi mau đi mau!"

Ta thì nhìn về phía tiếng huýt sáo.

Trong bóng tối có một người chậm rãi đi ra, người kia cũng mặc áo giáp, sắc mặt lạnh lẽo, trong tay cầm một bộ cung tên, giương cung nhắm về phía chúng ta.

Ta thấy rõ bàn tay đang kéo dây cung là xương trắng.

Nếu bị bắn trúng chắc chắn sẽ be bét máu me. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, ta nhặt một hòn đá dưới đất, quẹt chu sa lên rồi ném về phía cái tay giương cung của người kia.

Tay xương của người kia gãy rắc một cái, rơi xuống đất. Hắn bị chúng ta chọc giận, nâng cánh tay cụt lên chỉ về phía chúng ta.

Đám chó còn lại lập tức quay sang nhìn chúng ta, sau đó bổ nhào đến.

Ông nội ngươi.

Lần này thật sự không thể gắng gượng nữa, ta lôi Trình Tinh Hà chạy, vừa chạy vừa liều mạng bôi nhiên tê du lên mệnh đăng.

Âm thanh ồn ào sau lưng như có thiên quân vạn mã, ta và Trình Tinh Hà đều không dám quay đầu nhìn, rất sợ vừa quay đầu lại sẽ bị cắn ngay lập tức.

Cũng không biết chạy được bao lâu, rốt cuộc sau lưng đã yên tĩnh lại, nhưng mà chỗ này có chút kỳ quái, chúng ta chạy lâu như vậy rồi, đáng lẽ ra đã sớm ra khỏi đường hầm mới đúng, nhưng trước mặt vẫn còn đen thui.

Trình Tinh Hà cũng cảm nhận được, vừa ôm ngực thở hổn hển vừa nói:

"Tiểu ca, có phải chúng ta chạy nhầm đường rồi không?"

Không thể nào, cái đường hầm này thẳng tắp, đi kiểu gì cũng ra bên ngoài, muốn chạy sai cũng khó.

Chẳng lẽ...đụng phải quỷ đập tường, nhốt chúng ta ở bên trong?

Ta nháy mắt với Trình Tinh Hà:

"Tiểu đi."

Nếu gặp phải quỷ đập tường, hoặc là chửi đổng hoặc là tiểu tiện, nước tiểu của đồng nam sẽ có hiệu quả cao nhất.

Trình Tinh Hà bĩu môi:

"Ngươi là đồng nam, ngươi tới trước."

"Ta đâu phải, ta thấy ngươi mới giống."

Trình Tinh Hà không thừa nhận, muốn kéo khóa quần ta, lại bị ta đá văng ra. Đúng lúc này một tiếng ho khan bỗng vang lên sau lưng chúng ta.

Ta và Trình Tinh Hà sợ đến mức suýt nữa tiểu ra quần, quay đầu nhìn lại là một ông lão.

Ông lão này ăn mặc theo kiểu địa phương, trong tay cầm một cái đèn bão, một tay để trước miệng hổn hển nói:

"Hai ngươi từ đâu tới, tới nơi này làm gì?"

Hình như giọng của ông lão này có vấn đề, nghe như bị lọt gió vậy.

Trình Tinh Hà như nhìn thấy cứu tinh, liền vội vàng nói:

"Ông à, chúng ta bị lạc đường, làm ơn cho hỏi đây là đâu?"

Ông lão kia chốc chốc lại ho khan:

"Kênh đào Lâm Gia."

Đúng là người địa phương rồi, ta cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó hỏi đường ông lão.

Ông lão quay lại dẫn đường cho chúng ta, vừa đi vừa nói:

"Gần đây có chuyện gì mà mấy người vùng khác như các ngươi còn đến đây nhiều hơn cả chúng ta, lần trước cũng có ba thanh niên bị lạc đường, may mà có ta dẫn đường cho, haiz, cũng không biết muốn làm gì."

Hắn đang nói đến mấy bloger đến đây quay video?

Còn nói họ mất tích, xem ra là được ông lão này dẫn ra ngoài.

Ông lão nói tiếp:

"Đã trễ thế này rồi, ta dẫn các ngươi đi nghỉ chân một chút, trời sáng rồi đi tiếp, nếu không sợ là sẽ gặp phải thứ không tốt."

Ông lão có ý tốt, nhưng chúng ta lại tới vì mấy thứ không tốt đó, ta đang định từ chối, đột nhiên thấy trước mắt sáng tỏ thông suốt, đúng là đã đi ra ngoài. Bên ngoài có một căn nhà rất lớn, ông lão dẫn chúng ta đi vào trong.

Chương 170 - Quỷ Đập Tường

Chương 170: Quỷ Đập Tường

Trình Tinh Hà còn rất vui vẻ, bảo ta đừng quan tâm đến cái chuông câm kia nữa, ngủ một giấc rồi ngày mai trở về, đám chó kia nhiều quá không đối phó được.

Ta lại có chút khó hiểu, nhìn qua chỗ này giống cửa vào đường hầm như đúc, nhưng ta nhớ rất rõ ràng, gần miệng đường hầm căn bản không có căn nhà nào cả.

Chẳng lẽ đây là một cái cửa ra khác?

Ông lão dẫn chúng ta vào trong, ta để ý dưới chân, trong lòng càng nghi ngờ - cái nhà này lại không có ngưỡng cửa.

Không thích hợp!

Lúc này Trình Tinh Hà bỗng nhiên túm lấy ta, nháy mắt với ta tỏ ý ông lão này không đúng.

Ta sửng sốt, còn chưa kịp hỏi, Trình Tinh Hà đã mở miệng:

"Ông à, không biết ông tên là gì?"

Ông lão đáp:

"Hỏi cái này làm gì, ngươi định đưa cờ trao thưởng cho ta hả?"

Trình Tinh Hà cười một tiếng:

"Ngài làm chuyện tốt, dù sao cũng phải để lại tên chứ, chúng ta cũng không phải người vong ân phụ nghĩa, sau khi đi ra ngoài chắc chắn sẽ báo đáp."

Ông lão kia lại ho khan, sau đó mới chậm rãi nói:

"Báo đáp cái gì, ta tên là Ngô lão tứ."

Ngô lão tứ...Sao cái tên này lại quen vậy?

Sau khi ta nhớ ra, bỗng nhiên sởn hết cả gai ốc.

Ông lão độc thân đuổi theo đám chó rồi mất tích, chỉ để lại một đôi giày cũng tên là Ngô lão tứ.

…

Ta cúi đầu nhìn, dưới ánh đèn u ám, hắn thật sự đi chân trần.

Khó trách căn nhà này không có ngưỡng cửa - nhà vàng mã cho người chết ở cũng đâu có dán ngưỡng cửa!

Nhìn qua căn nhà này vô cùng rộng lớn, đồng thời cũng cực kì yên tĩnh - dù Ngô lão tứ đang đi đường, nhưng căn bản không phát ra tiếng bước chân.

Trình Tinh Hà cũng cảm nhận được, liền kéo ta ra ngoài, dùng khẩu hình nói:

"Quỷ đập tường."

Cái gọi là quỷ đập tường chính là đi nhầm đường âm dương, đến thế giới của người chết.

Ông chủ cửa hàng vàng bạc bên cạnh đã từng gặp quỷ đập tường.

Tiết thanh minh lần đó hắn đi viếng mộ tổ tiên, nhưng ba ngày rồi vẫn chưa về, vợ hắn liền khóc sướt mướt nhờ ông cụ đi tìm hắn, nói tìm ở đâu cũng không thấy, chỉ mơ thấy hắn đang quanh quẩn bên một gốc cây đại thụ, sợ rằng bị thứ gì đó không sạch sẽ quấn lấy, cầu xinh ông cậu ba mau cứu hắn.

Ông cụ xem hình của bà chủ tiệm vàng, trong lòng đã nghĩ ra gì đó, liền dẫn râu quai nón bán malatang và Tiểu Vượng bán đầu heo (hai người này một người tuổi rồng một người tuổi hổ, được gọi là Trương Long Triệu Hổ trong khu bán hàng) đến nghĩ trang nhà họ.

Ta cũng đi theo, gia đình ông chủ tiệm vàng không đông người lắm, nghĩa địa không lớn, nhìn qua không thấy một bóng người. Chỉ có một cây đại thụ, nhưng dưới gốc cây lại không có gì.

Ông cụ bảo râu quai nón và Tiểu Vượng lần lượt đứng hai bên cây đại thụ, cùng nhau hô to:

"Ngô Hữu Tài! Về nhà ăn cơm! Ngô Hữu Tài, về nhà ăn cơm!"

Sau đó cứ như có ảo thuật vậy, ông chủ tiệm vàng bỗng nhiên đi ra từ sau cái cây, bà chủ tiệm vàng ôm chầm lấy hắn khóc lóc nói bị ngươi dọa sợ chết.

Hóa ra lúc ông chủ tiệm vàng ra thăm mộ có nhìn thấy một sợi dây chuyền vàng treo trên cây, hắn vô cùng vui vẻ, liền muốn lấy xuống, nhưng làm kiểu gì cũng không với không tới, nôn nóng đến mức dậm chân, sau đó không còn cách nào khác đành phải quay về, nhưng hắn làm thế nào cũng không đi vượt qua cái cây được, lúc đang gấp gáp thì nghe thấy có người gọi hắn, hắn vừa quay đầu lại đã nhìn thấy râu quai nón và Tiểu Vượng.

Ông cụ bảo người ta đào gốc cây kia lên, thấy bên dưới chôn một người phụ nữ đã thành xương trắng, rễ cây xuyên qua thi thể quấn rất chặt, nhưng dây chuyền vàng trên cổ còn đang sáng lấp lánh.

Ông cụ nói đây là quỷ chết yểu muốn tìm thế thân! Nếu tới muộn có khi người bị chôn dưới gốc cây sẽ là hắn.

Bây giờ chúng ta cũng đang ở trong tình huống giống như ông chủ tiệm vàng, gặp phải quỷ đập tường, cho dù người ngoài có đi lướt qua vai chúng ta cũng không tìm được.

Ngô lão tứ và mấy blogger kia cũng biến mất như vậy - hắn tới kéo hai chúng ta làm thế thân.

Dù Trình Tinh Hà đã quen nhìn người chết, nhưng đây là lần đầu vào hang ổ của người chết, hắn khẩn trương muốn lấy cổ vịt ra ăn để an ủi mình, nhưng lại nghĩ cổ vịt có thể thu hút đám chó kia tới, hắn lại yên lặng cất đi.

Lúc này, ta lại phát hiện Ngô lão tứ nhếch khóe miệng một cái giống như đang cười gian.

Mà ta cũng đã hiểu được lí do tại sao hắn lại phải quấn khăn quanh cổ rồi - chắc là muốn che lỗ thủng to trên cổ họng.

Ta cảnh giác hỏi:

"Ông à, xin hỏi đây là nhà ai? Nhà của ngài?"

"Nói đùa."

Ngô lão tứ nói:

"Ta làm gì có bản lĩnh lớn như vậy? Đây là nhà của thành hoàng gia, thành hoàng phủ."

Đậu má, thật sự là phủ đệ của thành hoàng gia?

Nhưng dù sao thành hoàng gia cũng là thần linh, sao có thể hại chết nhiều người như vậy chứ?

Nhưng mà... Cũng chỉ có thành hoàng gia mới có thể điều động được nhiều âm binh như vậy.

Ta lại hỏi tiếp:

"Vậy bây giờ chúng ta đang..."

Ngô lão tứ kia càng cười vui vẻ hơn:

"Ta dẫn các ngươi..."

Nhưng vừa nói đến đây, chúng ta bỗng nghe được những tiếng nhạc cổ xưa. Hắn lập tức biến sắc, không đoái hoài đến việc che cổ họng nữa mà ấn ta và Trình Tinh Hà quỳ xuống với hắn.

Chương 171 - Hồng Phấn Khô Lâu

Chương 171: Hồng Phấn Khô Lâu

Dường như có rất nhiều người đi qua trước mặt, ta nhìn thấy vô số cái chân - nhưng đều không có bóng.

Đúng lúc này, một giọng nữ cao quý bỗng nhiên vang lên ở đỉnh đầu:

"Người mới tới là ai?"

Ta ngẩng đầu lên nhìn, là một người phụ nữ trông rất quý phái đang ngồi trên một chiếc xe kéo, mặc lăng la tơ lụa vô cùng chói mắt.

Người phụ nữ kia trông chưa tới bốn mươi, trên đầu đeo đầy châu báu, khí chất cao quý, bên cạnh còn có rất nhiều cô nương khác vây quanh, khiến ta cảm giác mình vừa chuyển kiếp vào Truyền kỳ Võ đầu to trong ti vi.

Những cô nương kia đều chỉ mặc đồ lụa mỏng, làm nổi bật lên vóc người lồi lõm đẹp đẽ, đúng là giống như một bức tranh vậy.

Ta còn chưa xem đủ, Trình Tinh Hà ở bên cạnh đã huých ta:

"Hồng phấn khô lâu, hồng phấn khô lâu."

Ta vội lấy lại tinh thần, đồng thời yên lặng sờ ngón trỏ phải của mình - Tiêu Tương không trị ta, ta cảm thấy không quen lắm.

Mà Ngô lão tứ vội hành lễ với người phụ nữ kia, nói họ từ phía trên xông vào, đang muốn dẫn ra phía sau.

Người đàn bà kia híp đôi mắt phượng nhìn chằm chằm ta và Trình Tinh Hà, nhất là sau khi nhìn chằm chằm ta, nàng bỗng nhíu mày lại, vẻ mặt không tưởng tượng nổi:

"Tiểu ca này trông rất quen, chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa?"

Sao ta có thể từng gặp ngươi được?

Nhưng có vẻ người phụ nữ này là thủ lĩnh ở đây, biết rõ lai lịch của nàng không phải sẽ giải quyết được chuyện này sao?

Ta phải giải quyết xong chuyện ở đây trước khi Gà Ác Bạch Phượng đến đập nước Cửu Khúc.

Vì vậy ta liền qua loa lấy lệ nói ta có khuôn mặt quần chúng, thường xuyên có người nói nhìn ta rất quen.

Sự cảnh giác trong mắt người phụ nữ kia mới giảm xuống, lẩm bẩm nói:

"Rất giống..."

Gì, chẳng lẽ nàng thật sự từng nhìn thấy người trông giống ta?

Ta còn chưa kịp phản ứng, người phụ nữ kia đã chuyển ánh mắt đi, nói:

"Mời khách quý lên chỗ ta ngồi."

Ngô lão tứ không ngờ được:

"Thành hoàng nương nương, chuyện này... sợ rằng không hợp quy củ..."

Thành hoàng nương nương? Đậu má, thật hay giả?

Mà người đàn bà kia lại híp đôi mắt phượng, ánh mắt lạnh lẽo:

"Ta cần ngươi dạy sao?"

Khí thế đó, không giận tự uy!

Ngô lão tứ nghe vậy thì sợ đến mức nằm rạp ra đất cầu xin tha thứ, người phụ nữ kia phất phất tay, một đôi tay không biết chui ra từ đâu kéo Ngô lão tứ đi, ta cũng không thấy rõ hắn bị kéo đến chỗ nào.

Một đôi tay trắng như ngó sen, treo vòng vàng đỡ ta lên:

"Dậy đi, ta đưa khách quý đi gặp một người."

Gì?

Ta không thể ngờ được mình đến đây lại thành khách quý?

Trình Tinh Hà cũng không thể tưởng tượng nổi nhìn ta, tuy vô cùng khó hiểu nhưng vẫn vội theo sau.

Người phụ nữ kia dẫn ta vào một đại điện rất lớn, bày một bàn sơn hào hải vị ra trước mặt ta.

Mặt ngoài thì ta cầm lên ăn, nhưng thật ra lại đang âm thầm nhìn đống đồ sứ kia - tất cả đều là Ta ngoài mặt cầm tới ăn uống, nhưng thật ra là nhìn một chút kia đồ sứ, nhìn một cái không sao - tất cả đều là quan sứ.

Có vẻ người phụ nữ này thật sự có địa vị.

Trình Tinh Hà rất muốn ăn, đáng tiếc hắn không dám - ai biết đồ ở chỗ này là cái gì biến thành.

Vì vậy ta liền nói xa nói gần, hỏi thăm xem nàng là người nào?

Nàng khẽ mỉm cười, nói ngươi cũng nghe thấy rồi, người ta gọi ta là thành hoàng nương nương.

Không muốn nói?

Ta liền nhìn khí cho nàng - ta từ chưa thấy loại người chết này bao giờ!

Người chết bình thường có mạnh hơn nữa cũng chỉ là hắc lệ quỷ, lợi hại hơn chút là hồng sát quỷ, nhưng cả người "thành hoàng nương nương" này lại có khí màu tím nhàn nhạt.

Khí màu tím tượng trưng cho sự tôn quý, xem ra khi còn sống nàng được sắc phong, có khi là thành hoàng nương nương thật!

Loại người này sau khi chết cũng được hưởng đãi ngộ đặc biệt của người chết, khó trách có thể chỉ huy nhiều âm binh như vậy!

Trong lòng ta đã hiểu ra - dưới đất thôn thiên là mộ lớn của một quý nhân, sợ rằng còn là một cụm lăng mộ, đám chó và âm binh kia đều được chôn theo "thành hoàng nương nương" này.

Nhưng đất thôn thiên dữ như vậy, sát khí của những người chết này lại nặng, cũng được coi như chiếm núi làm vua, khó trách lại không cho công trình đường hầm tiếp tục!

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Có biết Hải Hôn Hầu thời xưa, còn cả Mã Vương Đôi lâu đời hơn nữa không? Nếu chúng ta nếu có thể còn sống đi ra ngoài, sợ rằng sẽ giàu to!"

Đúng lúc này, một người đi từ ngoài vào.

Thành hoàng nương nương thấy vậy thì lập tức gọi:

"Ngươi đã trở lại, mau tới gặp khách quý..."

Nhưng ngay sau đó, giọng nói của thành hoàng nương nương lại biến đổi thành vô cùng giận dữ:

"Con ta, ai làm tay ngươi bị thương vậy!"

Ta quay đầu nhìn lại, người đi vào là một công tử trẻ tuổi trông rất tuấn tú, nhưng trên bàn tay khớp xương rõ ràng của hắn lại đầm đìa máu tươi, gãy mất hai ngón tay.

Chương 172 - Hiểu Lầm

Chương 172: Hiểu Lầm

Công tử đó vô cùng căm hận nói:

"Hôm nay ta đi săn, thấy hai người sống vốn định mang về, không biết sao người sống kia lại rất hung dữ, đập gãy tay con trai - sau này con trai khó giương cung lắp tên rồi! Xin mẹ làm chủ!"

Thành hoàng nương nương tức giận đến mức cả người run rẩy:

"Tìm hai người sống kia, rút gân lột da để xả giận cho con trai ta!"

Nhưng lúc này ta chợt nhận ra trên tay công tử kia có vết chu sa nhàn nhạt - mẹ nó, đây là người đứng sau đám chó thành hoàng mà ta cầm đá đập sao?

Sao lại oan gia ngõ hẹp như vậy!

Mà lúc này, công tử đó cũng nhìn sang phía chúng ta:

"Họ là..."

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi:

"Chính là hai người sống này!"

…

Trình Tinh Hà kéo tay ta lại:

"Anh hai, chẳng phải ngươi rất giỏi ghi nhớ phương hướng à?

Chạy thôi!"

Ngươi nói nghe thật dễ dàng. Đúng là ta rất giỏi ghi nhớ phương hướng nhưng đây là thế giới của người chết, vốn phương hướng không giống như dương gian, vào trong là mê cung, hoàn toàn không biết lối ra ở đâu. Nếu có bản lĩnh kia, ta còn bị quỷ đả tường của Ngô lão tứ vây khốn à?

Hơn nữa, dù ta nhớ được đường ra...Bây giờ, không biết vô số người xuất hiện từ đâu đã lắc lư vây chặt quanh chúng ta, chúng ta không xông ra được.

Quy mô này không ít hơn tượng binh mã!

Một hàng mồ hôi lạnh chảy theo xương sống ta.

Còn Thành Hoàng Nương Nương nghe thấy thế thì bỗng đứng dậy, nhìn chúng ta chầm chầm:

"Khách quý, lời này của con ta là thật à?"

Ta nhận ra ánh mắt của Thành Hoàng Nương Nương này rất u ám.

Hiển nhiên vị công tử ca này sống an nhàn sung sướng đã quen, một tay đánh nát mũi tên bắn tới trước mặt ta, nổi giận đùng đùng nói:

"Đừng hỏi nữa, chẳng lẽ ta nói xấu cho hắn à? Ngươi phá hỏng hai ngón tay của ta, ta muốn hai cái mạng của ngươi! Người đâu, phanh thây hai người này cho ta!"

Ta cảm nhận được lời này vừa dứt thì bàn tay đang siết chặt tay tay của Trình Tinh Hà lập tức toát mồ hôi lạnh:

"Tiểu ca ca, hắn ta nói là phanh thây hả?"

Vậy chắc chắn là như thế.

Cái gọi là phanh thây là một loại cực hình thời cổ đại, nghĩa là xé nát tứ chi.

Phanh thây nhẹ nhàng là ngũ mã phanh thây, phanh thây nặng là lăng trì xử tử...Cắt nát máu thịt của người ta, bắt đầu từ đầu ngón chân, cắt từng miếng da thịt, chém nát tứ chi. Nghe nói cao thủ hành hình mãi tới khi cắt tới trái tim thì người ta vẫn còn sống. Mãi cho tới khi cắt tới trái tim, cuối cùng người ta nhận hết tra tấn xong, một đao xuyên qua cổ họng.

Mấy năm trước xem thời sự thấy có khai quật được một mộ cổ có xương người nát vụn, Lão Đầu Nhi vừa nhìn đã nói đây là phạm nhân tử hình bằng phanh thây.

Lúc đó ta còn thầm nhủ sao băm người ta như nhân sủi cảo thế. Nào ngờ bây giờ người ta muốn lấy ta làm nhân bánh sủi cảo rồi!

Ta lập tức nói:

"Thành Hoàng Nương Nương, ở đây có sự hiểu lầm..."

"Hiểu lầm cái gì mà khiến ngươi làm tàn tứ chi của ta?"

Công tử ca kia quát to một tiếng. Ta chỉ nghe thấy một tiếng chó sủa trầm thấp, dưới một ánh ma trơi màu xanh, hằng hà hàm răng chó mảnh nhỏ xuất hiện như nước thủy triều, tru lên cắn xe về phía ta và Trình Tinh Hà.

Đàn chó này không khác gì một cơn mưa rơi xuống. Ta dùng một tay kéo Trình Tinh Hà ra sau người, tay còn lại rút Thất Tinh Long Tuyền ra, đồng thời vận hết toàn bộ hành khí...khí tức như cá...chảy vào Thất Tinh Long Tuyền.

Đúng lúc đó ta bỗng phát hiện đá khảm trên Thất Tinh Long Tuyền bỗng sáng lên trong phút chốc.

Chỉ trong khoảnh khắc như thế, ta cũng tưởng là mình nhìn lầm rồi nhưng dường như Thất Tinh Long Tuyền cảm nhận được chủ nhân gặp nạn, một dòng sát khí mạnh mẽ cao vút tầng mây bổ về phía những hàm răng chó mảnh nhỏ kia.

Chỉ nghe "cạch" một tiếng, ta cảm nhận được kiếm khí vô cùng trơn trượt bổ tới, ta nghe thấy tiếng vật cứng vỡ vụn tập thể.

Ngẩng đầu nhìn lên, chính ta cũng lấy làm kinh hãi, vậy mà mấy con chó mặc áo giáp đầy năng nanh kia lại bị ta chém thẳng thành hai nửa, rơi lả tả xuống đất.

Nói cũng lạ, lúc trước ta từng dùng Thất Tinh Long Tuyền chém chúng nhưng ngay cả áo giáp trên người chúng cũng không chém vỡ được. Bây giờ là tình huống gì? Chẳng lẽ đã kích phát được tiềm năng của ta?

Trình Tinh Hà vừa thấy thế thì bỗng hưng phấn nhấc cái đầu ra khỏi vai ta:

"Tiểu ca ca, thật không ngờ ngươi còn giấu chiêu lớn! Nhanh, chém thêm mấy cái nữa, có bản lĩnh này thì tiêu diệt hết bầy chó trong mộ này cũng không phải là việc khó!"

Ta lập tức nhận được sự ủng hộ, còn công tử ca vừa thấy chó yêu của mình bị ngũ mã phanh thây, giận tới khuôn mặt tuấn tú vặn vẹo như tranh sơn dầu của Picasso vậy, nắm chặt tay la lớn:

"Ngự vệ đâu!"

"Có!"

Một làn tiếng nói đinh tai nhức óc như tiếng thủy triều, đạt tới cảnh giới khí thế trước khi đại quân đến, sau những tiếng nói này là một tràng tiếng bước chân chỉnh tề, tất cả "tượng binh mã" đi ra hết.

Chương 173 - Tiễn Người Một Đoạn

Chương 173: Tiễn Người Một Đoạn

Da đầu ta gần như nổ tung, số lượng âm binh trên hành lang này...Quả thực là hoành tráng.

Bọn chúng chỉnh tề nhào về phía ta không chút chần chừ.

Ta vội giơ Thất Tinh Long Tuyền, định dùng hết sức lực như vừa nãy nhưng nói cũng kỳ lạ, đá quý trên Thất Tinh Long Tuyền không tỏa sáng lần nữa. Tuy lần này có thêm hành khí nhưng vốn không có uy lực như trước chứ đừng nói vừa nãy ta còn bị sát khí của họ bắn cho lảo đảo một cái.

Trình Tinh Hà cuống cuồng:

"Ngươi khách sáo cái gì? Chiêu lớn đâu?"

Ngươi hỏi ta ta biết hỏi ai? Bây giờ ta mới là Hoàng giai tam phẩm, hành khí không ổn định, nhát bổ xuống với đám chó hàm răng mảnh nhỏ kia là gặp may!

Trong khoảnh khắc chần chừ đó, đám âm binh đổ sập xuống như tường thành vây quanh chúng ta, mấy sợi dây thừng vung ra từ chỗ nào đó, trói Trình Tinh Hà và ta thành hai chữ "Đại".

"Xong rồi..."

Giọng Trình Tinh Hà run rẩy:

"Trói thành tư thế làm thịt heo này, lát nữa sẽ động dao..."

Còn Thành Hoàng Nương Nương đã đi tới đối diện, gằn giọng hỏi:

"Ta hỏi ngươi lần nữa, vì cớ gì chặt đứt hai ngón tay của con ta? Con ta võ có thể giương cung, văn có thể bút pháp thần kỳ đan thanh nhưng vì ngươi..."

Thành Hoàng Nương Nương nhìn ngón tay con trai nàng ta, hận tới ngứa răng:

"Ngươi nên cho ta một câu trả lời hợp lý, ta sẽ giữ ngươi toàn thây."

Ý ngươi là thế nào cũng sẽ hại chết ta?

Trình Tinh Hà dốc sức nháy mắt ra hiệu cho ta để ta nói dễ nghe chút, cầu xin được tha thứ.

Nhưng trong lòng ta hiểu rõ, sống mũi vị công tử ca kia cao ngất, mắt giấu ánh sáng hung ác, rất rõ ràng là người tàn nhẫn độc ác, thứ đồ không hề nhân từ. Dù nịnh hót lấy lòng với họ, ngoài cho họ thêm cảm giác ưu việt của kẻ chinh phục và xem thường chúng ta thì hoàn toàn không có bất cứ sự giúp đỡ nào với chúng ta.

Thay vì trước khi chết còn để người ta trêu đùa như thằng hề thì thà coi là đại trượng phu còn hơn.

Vậy nên ta lớn tiếng nói:

"Các ngươi mang theo tước phong, không biết tạo phúc cho dân chúng còn tác oai tác quái, chiếm đất giết người, ta làm ngươi bị thương thì làm sao? Đó là ngươi đáng đời, có bản lĩnh thì ngươi thả ta ra, ta còn có thể đánh ngươi bị thương lần nữa!"

"Ngươi..."

Có lẽ vị công tử ca kia từ sinh ra đến chết đều là địa vị tôn quý, nào từng nghe những lời như thế, ánh sáng lạnh lóe lên trong tay, không biết một thanh đao nhỏ lộ ra từ lúc nào.

Khóe miệng hắn nhếch lên, nở nụ cười tà nghiêm nghị:

"Nếu đã như thế, bổn công tử tự mình tiễn ngươi một đoạn đường."

Dứt lời, con dao găm kia đè về phía tay phải của ta.

Ta cắn chặt răng, lòng thầm nhủ chết thì chết...Nhưng có lỗi với Trình Tinh Hà, làm hại hắn cũng phải tuẫn táng theo ta.

Nhưng không ngờ, đúng lúc ánh sáng lạnh dồn đến cổ tay ta, chỉ nghe "keng" một tiếng, thanh đao nhỏ kia vậy mà lại bị chặt đứt.

Là bị một thứ gì đó chặt đứt!

Ta mở choàng mắt ra thì thấy thanh đao gãy kề vào trên cổ tay ta, chỉ thiếu một ly nữa là đâm xuống rồi.

Cùng lúc đó, ta cảm thấy bầu không khí không bình thường...mẹ kiếp, những người xung quanh sao giữ im lặng quỳ xuống hết thế? Kể cả Thành Hoàng Nương Nương kia và công tử ca với vẻ mặt không cam lòng!

Ta ngoảnh lại nhìn lên trên, thấy một nam nhân trung niên mặc gấm góc toàn thân xuất hiện trước mặt ta, đôi mắt phượng không giận tự uy quét về phía Thành Hoàng Nương Nương và vị công tử ca.

Nam nhân này mặt mũi vuông vức, râu rậm mặt tím, toàn thân rản ra uy vũ trang nghiêm, cung tiền tài, cung phúc đức, cung thiên di toàn là cao ngất trước nay chưa từng có. Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy khuôn mặt và tướng mạo quý như vậy!

Hơn nữa, quanh thân tràn đầy tử khí...da gà toàn thân ta dựng đứng. Đây là một vị phong hầu bái tướng, cực nhân thần chết đi!! Nếu chuyển đổi vị trí của hắn thành người hiện đại vậy gần như ngày này cũng có thể nhìn thấy trên sóng truyền hình!

Thì ra những âm binh này, người tuẫn táng và người nhà đều thuộc về hắn. Hắn mới là chủ nhân chân chính của ngôi mộ quý nhân này, "gia Thành Hoàng" trong lời Ngô lão tứ!

Có điều có một chuyện, tuy hắn quý không thể nói, chỉ có cung bảo thọ là lõm xuống, điều này chứng tỏ lúc còn sống hắn là chết oan chết uổng.

Không riêng gì ta, Trình Tinh Hà cũng nhìn tới ngẩn ra...Dù không phải người xem tướng, gặp được sự tồn tại khí độ như thế này cũng không thể không bị khuất phục.

Đầu ta nhanh chóng xoay vòng, quý nhân chân chính cản trở vị công tử ca kia lấy mạng ta chẳng lẽ là một người tốt phân biệt được đúng sai?

Vậy thì tốt quá, dựa vào Văn tiên sinh đặc biệt nói khéo như rót như ta đây, lấy tình để cảm động, lấy lỹ lẽ nói rõ với hắn có lẽ ta và Trình Tinh Hà có thể còn sống ra ngoài thật.

Chương 174 - Trẻ Con Ngu Ngốc

Chương 174: Trẻ Con Ngu Ngốc

Cho nên ta điên cuồng tìm tòi từ ngữ liên quan tới thâm minh đại nghĩa trong đầu nhưng không chờ ta thiệt trán liên hoa (uốn ba tấc lưỡi) quý nhân kia bỗng quỳ trước mặt ta.

Ta choáng váng một lúc, đây là tình huống gi?

Càng khiến ta không ngờ chính là quý nhân kia chẳng những quỳ xuống với ta mà còn giơ tay hành lễ...Một tay phải nắm lấy ngón tay trái, giơ cao quá đỉnh đầu, dập đầu với ta, trang nghiêm hô:

"Chủ của ta vạn tuế vạn vạn tuế!"

Lưỡi ta xoắn lại, mắt Trình Tinh Hà gần như trợn lòi ra ngoài.

…

Ta lập tức phản ứng lại...kết hợp với những gì Thành Hoàng Nương Nương thể hiện lúc trước, dường như ta rất giống với người nào đó. Chín mươi chín phần trăm là "gia Thành Hoàng" này nhận nhầm người.

Vị công tử ca kia vừa nghe thấy thế như không kiềm được, lớn tiếng nói:

"Phụ thân, sao việc này người có thể..."

Thành Hoàng Nương Nương vừa nhìn thấy biểu hiện của con trai mặt thay đổi, vừa định bảo vệ con trai nhưng nàng ta không nhanh như "gia Thành Hoàng" kia. Ta chỉ thấy gia Thành Hoàng giơ một tay áo lên chứ không thấy hắn giơ tay, khuôn mặt vị công tử ca kia lập tức đầm đìa máu tươi, cơ thể cũng nghiêng qua nằm bất động một bên như gặp phải đòn nghiêm trọng.

Mắt Thành Hoàng Nương Nương quýnh lên, khỏi phải nói đau lòng biết bao nhưng vốn nàng ta không dám ngẩng đầu, cũng không dám có chút đối đầu nào với "gia Thành Hoàng" kia.

Trái tim ta lập tức thắt lại. Sát khí của "gia Thành hoàng" kia...Hiển nhiên khi còn sống trên tay dính không biết bao nhiêu mạng người, lại thêm thân phận tôn quý được phong cáo, quả thực là vua giữa ma quỷ!

Ta hoàn toàn không đánh lại!

Trình Tinh Hà dốc sức nháy mắt ra hiệu với ta, khẽ hỏi:

"Tiểu ca ca, ngươi cũng thật đủ khiêm tốn. Ngươi thành chúa ở đây khi nào thế?"

Ngươi hỏi ta ta biết hỏi ai! Không biết là khuôn mặt giống ta, rốt cuộc là nhân vật như thế nào...Nhìn vào quy cách này, ta bỗng có một suy nghĩ to gan. Có lẽ dáng dấp ta rất giống một quốc vương đương nhiệm, chủ tử của "gia Thành Hoàng" này.

Thực ra ta vẫn rất hận người cha khốn nạn kia của ta vì nghe nói khuôn mặt ta rất giống hắn cho nên mẹ ta chưa bao giờ chịu tới thăm ta. Bây giờ nghĩ lại, vậy mà dáng dấp người cha khốn kiếp đó của ta lại có thể không khác với quốc vương lắm, thực sự là cứt chó cũng có thể tỏa sáng.

Còn "gia Thành Hoàng" kia thì rất sợ ta, xin lỗi ta:

"Ấu tử của thần được nuông chiều từ bé nên mới làm tổn hại nhân luân, dĩ hạ phạm thượng, xin chúa của ta giáng tội!"

Lúc này, ta bỗng phát hiện mình có thể động đậy, cúi đầu nhìn thì thấy những sợi dây thừng trên người biến mất từ lúc nào. Trình Tinh Hà cũng vội đứng sau lưng ta, tuy suýt nữa bị dọa tè ra nhưng giả vờ cáo mượn oai hùm rất nhanh.

Bị một người quý không thể nói coi là chủ, ngay cả nằm mơ đời này ta cũng chưa từng mơ thấy. Muốn miêu tả cảm giác là thế nào cũng thật phức tạp, hơi sợ hãi, hơi bất an, thậm chí còn hơi sướng...Y như Monteki trong phim truyền hình vậy.

Đương nhiên, theo như tình tiết trong phim, bây giờ hẳn ta nên thẳng thắn thành khẩn đối đãi, lấy lý lẽ nói rõ, làm sáng tỏ hiểu lầm của hắn.

Nhưng xảy ra trên người mình ngươi mới có thể biết được, nếu ta làm sáng tỏ thì là gãy từng khúc xương mà chết, còn sẽ dính dáng tới Trình Tinh Hà. Ta có ngu hay là điên rồi mới làm sáng tỏ.

Chuyện như vậy là do chính bản thân hắn nhận lầm chứ không phải ta lừa gạt hắn.

Vậy nên ta hạ quyết tâm, dứt khoát bày ra vẻ hờ hững:

"Không sao, trẻ con ngu ngốc, không tính toán làm gì."

Trình Tinh Hà nhéo tay ta một cái, gật đầu, ý nói phải giấu chân tướng.

"Gia Thành Hoàng" lập tức dập đầu một cái:

"Đa tạ chủ của ta khoan dung!"

Lúc này Thành Hoàng Nương Nương như không nhịn được, kéo gia Thành Hoàng một cái:

"Nhưng vừa rồi thần thiếp tận mắt nhìn thấy tuy mặt mũi hắn giống với chủ của chúng ta nhưng cử chỉ thần vận rõ ràng là..."

Gia Thành Hoàng gạt tay Thành Hoàng Nương Nương ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta:

"Ý kiến đàn bà cũng dám xuất khẩu cuồng ngôn với chủ thượng của ta, vả miệng!"

Tuy đang ở xã hội cũ, phu cương vì phụ, nam nhân nói cái gì thì nữ nhân nhất định phải nghe như thế nhưng dù gì Thành Hoàng Nương Nương cũng là nữ chủ nhân ở đây, vả miệng trước nhiều thuộc hạ của mình như thế, cái vả miệng này không tính là gì, chủ bị làm nhục vì cái này là muốn cái mạng già của người ta...Sau này sao nàng ta có thể khí phách ra lệnh cho thuộc hạ?

Sắc mặt Thành Hoàng Nương Nương lập tức thay đổi, cắn chặt răng, lúc này mới giơ tay đeo vòng vàng lên.

Lúc này công tử ca giãy giụa bò qua, khàn giọng nói:

“Mẫu thân!"

Nhưng hắn có kiêu căng mấy đi nữa, rất rõ ràng cũng không dám có nửa phần mạo phạm với "gia Thành Hoàng".

Ta suy nghĩ, làm quốc quân này chẳng phải đều đề xướng lấy đức thu phục người à? Vì một câu nói mà khiến gia đình thuộc hạ bất ổn có vẻ không hay.

Chương 175 - Làm Càn

Chương 175: Làm Càn

Vậy nên ta mở tôn khẩu:

"Ngươi cũng biết là ý kiến đàn bà thì cần gì phải nổi giận như thế? Thôi đi."

Ta thầm cho diễn xuất tinh xảo này của mình 10.086 lời khen.

Thành Hoàng Nương Nương kia sững sờ như không thể tin được, sau đó trong đôi mắt phượng tràn đầy cảm kích, quỳ luôn xuống đất trước mặt ta:

"Vừa rồi vì khuyển tử của thần thiếp bị thương, miệng không chừng mực. Bây giờ mới biết thực sự là chủ của ta đích thân tới, thần thiếp xin lỗi!"

Vốn công tử ca kia không tin ta là chủ gì, vừa thấy ngay cả mẫu thân cũng quỳ xuống thì cũng hoảng hồn, vội xoay người quỳ xuống, không hống hách như trước kia mà hết sức hối hận.

Giả vờ cũng đã gần xong, ta bắt đầu nói bóng nói gió, đánh tiếng xem rốt cuộc họ là ai.

Vừa hỏi ra mới biết triều đại của họ tên là Cảnh Triêu.

Vậy cũng kỳ lạ, ta biết rõ Đường Tống Nguyên Minh Thanh, có Cảnh Triêu lúc nào?

Có thể thấy gia Thành Hoàng cho mình một vinh quang lớn như thế, ta cũng không định hỏi kỹ...Hỏi kỹ sẽ lòi đuôi, phải dâng mạng.

Mà một gia Thành Hoàng chính là trọng thần của triều Cảnh Triêu, tay nắm binh quyền, địa vị vô cùng cao. Sau này thiên hạ đại loạn, quần hùng tranh giành, gia Thành Hoàng này xuất chinh vì lãnh thổ, giết vô số quân địch, quân công không kém Bạch Khởi, lập được công lao hiển hách, khoảnh đất này cũng là do gia Thành Hoàng tranh giành được.

Nhưng tiếc là trận chiến lớn kia khiến hắn thân bị thương nặng, thắng được miếng đất này không lâu thì bị thương dẫn tới tử vong.

Ngay lúc đó, quốc vương truy phong cho hắn làm Định Quốc Công, sắp xếp cho hắn thừa kế miếng ruộng đất này, xây dựng cho hắn một ngôi mộ lớn mênh mông để khen ngợi công trận của hắn. Lúc đó xe ngựa chôn theo nhiều vô số kể...Khi còn sống, gia Thành Hoàng này giết không ít quân địch, thi thể quân địch cũng tuẫn táng theo, chính là những âm binh không đếm xuể được kia.

Vợ chồng gia Thành Hoàng tình thâm, hắn vừa chết, phu nhân của hắn cũng bùi ngùi tuẫn táng, mang theo hàng hà vàng bạc châu báu chôn cùng.

Tuy mảnh đất này chứa máu tươi của gia Thành Hoàng nhưng chôn ở đây nhìn có vẻ rất có ý nghĩa nhưng lại là một nơi nuốt người. Chôn ở đây sẽ phải đoạn tử tuyệt tôn...Ông cụ miệng ngậm ba miếng thịt lúc trước chính là bằng chứng.

Cho nên mấy năm gần đây, thường xuyên có người tận mắt nhìn thấy chó và âm binh của Thành Hoàng ở kênh Lâm gia, tưởng lafnowi này có gia Thành Hoàng, thường xuyên hóa vàng cúng tế, cầu xin "gia Thành Hoàng" phù hộ.

Những người chết như họ vốn vừa quý vừa hung ác, lại thêm được dân bản xứ hương khói nên càng lớn mạnh, coi dân bản xứ như con dân trên đất phong của mình nên cũng tự xưng là Thành Hoàng luôn.

Ta nói sao họ lại đả thương người...Thành Hoàng chính thống là thần phụ mẫu của bổn địa, trông coi sinh tử âm dương, chỉ tính toán công đức, quyết định phúc họa, hoàn toàn không thể tùy tiện giết người, luật pháp vô cùng nghiêm khắc.

Những người như họ tuy được phong tước cao quý nhưng không thể quản lý sinh tử của người dân trong vùng, cùng lắm chỉ coi như một "Thành Hoàng hoang".

Mà bây giờ người sống trên mặt đất muốn xây đường hầm. Đường hầm lại đúng lúc xuyên qua ngôi mộ lớn này, sao người một nhà có thể cam tâm, đương nhiên là phải nhắc nhở người sống một chút nên mới có chuyện đường hầm sụp xuống đè chết người.

Tiếc là họ không biết không thể lưỡng toàn, bây giờ đã là xã hội gì rồi, chỗ này thay đổi tên bao nhiêu lần đã không có mấy người nhớ, sao có thể vĩnh viễn thuộc về họ.

Thấy dáng dấp trung thành và tận tâm của Thành Hoàng kia, ta không kiềm được mà đau lòng thay người khác. Ta phải chỉnh sửa chuyện này như thế nào đây? Cổ vũ di dời à?

Cũng mệt cho họ nhận lầm, nếu không chỉ bằng năng lực của họ thì ta có là con hồ ly chín đuôi cũng phải để hết mạng lại ở đây.

Dường như gia Thành Hoàng kia cũng nhận ra ý đồ tới của ta, lại làm một đại lễ:

"Nơi đây là chỗ chủ phong cho ta, nếu chủ của ta muốn lấy chỗ này lại, thần chắc chắc không dám có dị nghị!"

Ta lập tức sợ hãi, lòng dạ này sắt son cỡ nào!

Còn Thành Hoàng Nương Nương kia cũng cúi đầu, dáng điệu tùy ta xử lý.

Những âm binh chôn theo kia thiwf càng không đáng nhắc tới, dường như cũng trung thành và tận tâm, có thể bán mạng cho ta bất cứ lúc nào.

Như vậy...Khiến ta cũng ngại đuổi họ.

Nhưng lúc này, vị công tử bỗng đi tới trước một bước, nói với chút không cam lòng:

"Chủ thượng minh giám, phụ thân của thần vô tội, sao phải giao tước phong ra? Năm đó phụ thân lập nhiều công lao hiển hách, chủ thượng đừng để lòng thần tử rét lạnh!"

“Làm càn!"

Khuôn mặt gia Thành Hoàng kia lạnh đi:

"Khắp nơi trong thiên hạ này là vương thổ của hắn, còn có phần cho trẻ con như ngươi nói chuyện à? Đừng thấy chủ thượng từ bi mà cả gan làm loạn!"

Phá cái này đi xây ở chỗ khác là chuyện không dễ dàng!

Chương 176 - Khí Vương Giả

Chương 176: Khí Vương Giả

Ta suy nghĩ một chút, đành kiên trì nói:

"Nhưng chỗ này bây giờ có tác dụng khác..."

Dù sao muốn phá bỏ và dời đi nơi khác cũng phải nói chuyện đền bù tổn thất một chút nhưng ta không có tới hai thỏi bạc, lấy cái gì ra mà đền?

"Nếu thật là như thế, xin chủ thượng nghe thần một lời!"

Công tử kia lập tức nói:

"Phụ thân ta có một chuyện vẫn hối hận cả đời. Nếu chủ thượng có thể bồi thường thì hoàn thành ước nguyện của phụ thân ta. Phủ Định Quốc Công chúng ta bằng lòng nghe chủ thượng sai khiến bất cứ lúc nào!"

Thực sự phải bồi thường chuyện phá bỏ và dời đi nơi khác rồi!

Đại Thành Hoàng kia giơ tay định đánh người, thấy ta lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ta đã nhận ra đường như đúng là đại Thành Hoàng rất có chấp niệm với chuyện này, lại lờ mờ mang theo chút chờ mong với chân tướng/

Tuy ta tâm thầm kinh ngạc nhưng vẫn gắng gượng nói:

"Nói ra nghe một chút."

Vị công tử kia dập đầu, sau đó nói:

"Cả đời phụ thân tan kính trọng nhất là Phần Dương Vương, cách đối nhân xử thế cũng sẽ lấy Phần Dương Vương làm mục tiêu. Tiếc là tuy chiến tích của phụ thân ta huy hoàng, cuối cùng lại chỉ được phong là Định Quốc Công, hấp hối khóc ra máu, nghĩ đây là chuyện đáng tiếc..."

Phần Dương Vương, Quách Tử Nghi? Quách Tử Nghi kia là cực nhân thần, mình được phong vương, con trai cưới công chúa, kết thân với Hoàng đế, có thể nói là vinh hạnh đặc biệt không gì sánh được.

Hắn muốn để công tử gãy tay này lấy con gái ta là chuyện không thể, xem ý thì hẳn là muốn lấy một tước Vương làm đồ thế chấp.

Đúng rồi, người cổ đại coi trọng nhất là "vinh dự". Ta phong hắn là Vương là hắn có thể yên tâm di dời, nghe cũng không khó lắm...Đây chẳng phải là chuyện một câu nói thôi à?

Trình Tinh Hà lại hơi lo lắng, dùng vai huých ta, khẽ nói:

"Coi chừng bị sét đánh."

Ngươi biết cũng vô nghĩa, bây giờ có hai con đường, hoặc là còn sống hoàn thành chuyện này, ném chuông câm điếc vào ổ gà đen phượng trắng họ hoặc là bị chặt chết. Đương nhiên ta sẽ chọn vế trước rồi!

Dù phải chết, bị sét đánh chết cũng tốt hơn bị phanh thây chém chết nhiều.

Vậy nên ta ho khan một tiếng, hạ "khẩu dụ":

"Công lao ái khanh hiển hách, sao ta có thể quên. Người đâu, sắc phong Định Quốc Công làm..."

Ban đầu ta định nói Định Quốc Vương nhưng nghĩ lại chỗ này có thể được họ gọi là "Định Quốc" vậy chẳng phải không có cách nào để họ chuyển đi chỗ khác à? Nhớ tới viện bảo tàng ở thành Bắc, ta dứt khoát nói:

"Thành Bắc Vương!"

Trình Tinh Hà khẽ châm chọc:

"Cái tên này có phải đặt quá tùy ý không?"

Ngươi nói nhảm nhiều nữa thì tự ngươi đi mà làm.

Dù sao đã cố chấp tới mức này rồi, dứt khoát mỗi người một phần để mọi người cùng vui vẻ. Ta nói tiếp:

"Để ăn mừng Thành Bắc Vương được sắc phong, hễ là người ở đây đều thăng ba cấp!"

Ta vừa thốt ra lời kia, xung quanh vốn im lặng sau đó tiếng nói vang động như sấm:

"Đa ta chủ thượng!"

Âm binh reo hò, công tử ca ngạc nhiên mừng rỡ, Thành Hoàng Nương Nương vui mừng mà khóc, đại Thành Hoàng kia thì ngây ra như phỗng, hồi lâu mới dập đầu, kích động nói:

"Đa tạ chủ thượng long ân, thành toàn tâm nguyện của hạ thần!"

Chờ hắn ngẩng đầu lên, ta sửng sốt một chút...Vừa rồi toàn thân hắn còn dày đặc tử khí nhưng bây giờ lại biến thành kim quang vàng nhạt!

Đây là...khí vương giả?

Ngay cả tử khí trên người phu nhân Thành Hoàng cũng đẩm hơn vừa nãy nhiều.

Ta không kiềm được mà choáng váng mắt, không đúng, vì sao ta chỉ thuận miệng nói một câu mà đã có thể để Định Quốc Công này thành Thành Bắc Vương rồi?

…

Lúc này, Trình Tinh Hà vội dùng vai huých ta:

"Ngươi giả vờ cũng giống quá thì phải...Ngươi chưa quên chuyện Ô Kê Bạch Phượng này à?"

Sao có thể quên chứ...Đúng rồi, ta quên thật, trong thế giới người chết này, thời gian khác với người sống. Lúc tìm được hắn, hắn nói hắn chỉ cảm thấy mình quanh quẩn ở gốc cây khoảng ba tiếng.

Chúng ta cũng đã làm trễ nải không ít thời gian ở đây rồi, nhỡ may khi ra ngoài đã qua đi nửa tháng, dù giải quyết chuyện Thành Bắc Vương này nhưng ta chỉ có thể treo chuông câm điếc cả đời thôi!

Vậy nên ta vội nói:

"Ái khanh bình thân, ta..."

Thực ra nói "ta" có vẻ cũng không ổn lắm, có phải nên nói "quả nhân", "trẫm", "cô"...?

Lựa chọn quá nhiều, cũng không biết quốc vương rất giống người cha khốn kiếp kia tự xưng là gì.

Đang đau đầu, không ngờ Thành Hoàng Nương Nương kia lại rất khéo hiểu lòng người, lập tức nói:

"Là thần thiếp có tội, dây dưa lâu như vậy. Bây giờ thấy bệ hạ vẫn là người sống, có kẽ thuật Trường Sinh của bệ hạ đã thành, đừng để lây dính uế khí ở chỗ này của thần thiếp, khổ cho long thể. Thần thiếp đưa bệ hạ về dương gian!"

Thuật Trường Sinh...Nói vậy quốc vương kia cũng như ông cụ Triệu, cũng theo đuổi thứ hư vô mờ mịt này, không biết cuối cùng ra sao...Có điều có lẽ kết cục của triều Cảnh Triêu ta chưa từng nghe nói kia không được khá lắm.

Chương 177 - Yêu Đạo

Chương 177: Yêu Đạo

Đây cũng chính là cơ hội tốt để xuống khỏi con lừa. Ta vội đồng ý:

"Làm phiền ái khanh rồi."

Thành Hoàng Nương Nương vô cùng kích động, vội kêu người nâng một cái xa liễn màu vàng tới...Xa liễn này cũng vẫn là kiểu cấp bậc cao nhất như chiếc nàng ta dùng, tứ trụ là hình đầu chim công tinh xảo nhưng chiếc xa liễn này lớn hơn chiếc của nàng ta, tứ trụ là hình đầu rồng sống động như thật.

Ta không kiềm được mà chột dạ...Ngồi thứ này có giảm thọ không?

Trình Tinh Hà nhìn trái nhìn phải, hai mắt tỏa sáng:

"Thứ này trị giá bao nhiêu tiền nhỉ?"

Lúc này công tử ca cũng chạy tới xum xoe nói với Trình Tinh Hà:

"Làm phiền công công hầu hạ."

Mặt Trình Tinh Hà lập tức đen lại:

"Không phải, ngươi nói ai là công công?"

Ta lập tức nín cười đau bụng, khoát tay để Trình Tinh Hà đỡ ta. Trình Tinh Hà định chửi đổng nhưng nghĩ tới phanh thây, rốt cuộc vẫn không dám trách mắng, ra vẻ đỡ ta nhưng có lẽ trong bụng không biết mắng ta như thế nào

Sau xa liễn, "Thành Bắc Vương" kia lại đi tới, quỳ xuống với ta:

"Chủ thượng, ăn lộc của vua là phải trung quân. Bây giờ được ân điển như thế của chủ thượng, hạ thần liều chết, còn có một chuyện muốn can gián!"

Đừng liều chết nữa, ngươi đã chết rồi.

Dường như Thành Hoàng Nương Nương biết hắn định nói gì, không kiềm được mà bày ra vẻ rất lo lắng.

Này thật giống như góp ý kiến cho Trụ Vương vậy, chắc là "lời thật mất lòng".

Ta muốn về cho nhanh, mặc kệ chuyện gì nói nhanh cho xong đã, vậy nên ta nói:

"Ái khanh nói thẳng."

"Thành Bắc Vương" kia lập tức nói:

"Hạ thần biết chủ thượng vì thiên thu muôn đời mới muốn cầu trường sinh nhưng Giang Trọng Ly kia là yêu đạo, thế cục tứ tướng không thể tưởng tượng nổi, hạ thần hy vọng chủ thượng ngàn vạn lần đừng cả tin!"

Ta và Trình Tinh Hà ngẩn ra...Thế cục tứ tướng?

Sao...Ngay cả Thành Bắc Vương này cũng biết thế cục tứ tướng?

Ta chỉ biết thế cục tứ tướng gắn bó chặt chẽ với ta và Trình Tinh Hà nhưng không ngờ nó đã xuất hiện từ mấy trăm năm trước ở chỗ này.

Ta há miệng định hỏi Giang Trọng Ly là ai? Hắn họ Giang...Da gà toàn thân ta lập tức nổi lên. Chẳng lẽ là tổ tiên của người què Giang đó à?

Nói thế, thế cục tứ tướng chính là nhà người què Giang, ở Cảnh Triêu Tu gì đó?

Rốt cuộc thế cục tứ tướng này là sao?

Trình Tinh Hà cũng ngẩn ra, bàn tay đỡ ta siết lại véo vào cánh tay ta nhưng lại véo ta tỉnh táo...Ta hỏi ra lời kia khó tránh khỏi sẽ lộ tẩy, vậy nên hỏi dò:

"Sao ái khanh lại gọi Giang Trọng Ly kia là yêu đạo?"

Đúng là Thành Bắc Vương kia lấy cái chết can gián, đau xót nói:

"Hạ thần cũng biết bệ hạ thấy tà đạo kia không mất một binh một tốt đã quét sạch Dương Minh quan, lại thấy yêu đạo phán đoán đúng đắn sinh tử của mấy người, tin tưởng yêu đạo nhưng thần cho rằng ký thức sinh tử quốc vận vào lý thuyết phong thủy hư vô mờ mịt, khó tránh khỏi như trò đùa trẻ con!"

Sinh tử quốc vận...Thế cục tứ tướng có thể có tác dụng lớn như thế?

Rất rõ ràng rằng Giang Trọng Ly đó cũng là thầy phong thủy...Chẳng lẽ là một thầy phong thủy sau lưng vô cùng lợi hại?

Ta lập tức định hỏi rốt cuộc thế cục tứ tướng được bố trí ở đâu, dùng để làm gì nhưng Thành Bắc Vương nói tiếp:

"Thần nghe nói chuyện này ở sa trường, vốn định chờ khải hoàn hồi triều sẽ chết cũng can gián chủ thượng vạn lần đừng dễ tin vào thế cục này. Đáng tiếc là thời gian không chờ đợi ta, đi sớm hơn một bước, không biết yêu đạo này có làm gì. Thần uổng làm thần của người nên vẫn ở đâu, muốn can gián chủ thượng, chờ một lần đã rất nhiều năm."

Ta không kiềm được mà thất vọng. Thì ra Thành Bắc Vương này đã chết trước khi Giang Trọng Ly kia làm ra thế cục tứ tượng, cũng chỉ nghe thấy chút tin đồn, không biết nhiều về nội tình.

Hắn chỉ cảm thấy hẳn quốc vương nên coi trọng văn trị võ công, bá tánh nông tang. Còn tin tưởng phong thủy quả thực là mê tín.

Vào thời đại đó, có thể nói là rất tân tiến.

Ta chỉ gật đầu:

"Ta ghi nhớ rồi..."

Ngoảnh sang nhìn Trình Tinh Hà, ánh mắt Trình Tinh Hà lấp lánh, không biết đang nghĩ gì.

Mọi người quỳ xuống đồng thanh hô vạn tuế với xa liễn. Ta đứng phía trước chiếc xa liễn...Ta nhớ quỷ đả tường kiêng dè gì, hoàn toàn không thể ngoảnh lại.

Nhưng nói cũng kỳ lạ, vậy mà ta lại cảm thấy xa liễn chuyên dụng cho đế vương này lại vô cùng quen thuộc...Như thể trước kia ta cũng từng đi rất nhiều lần.

Không thể...Chẳng lẽ ta bị họ thôi miên?

Lúc này ta bỗng để ý thấy Trình Tinh Hà cứ nhìn ta. Ta bị hắn nhìn mà sợ hãi, hỏi xem hắn nhìn cái gì?

Hắn gắng gượng cười rồi mới lên tiếng:

"Ta suy nghĩ lung tung thôi...Không thể nào đâu."

Ta biết hắn nghĩ cái gì...Ta cũng thấy không thể.

Chân long chuyển thế...

Hình như trước mắt có một làn sương mù, xuyên qua làn sương bỗng thấy được ánh sáng chói chang.

Bình tĩnh lại, ta và Trình Tinh Hà đang một trước một sau ngồi trên đống đất vàng trước cửa đường hầm, mặt trời treo cao, hơi nóng bốc lên, bầu trời xanh ngắt trong suốt.

Chương 178 - Cáo Hoang

Chương 178: Cáo Hoang

Một công nhân hôm qua đang mặt ủ mày chau nấu nước, vừa nấu nước vừa gọi điện thoại:

"Đúng thế, hai tiểu ca ca đó đi vào đã ba ngày ba đêm chưa ra. Ta thấy cũng là lành ít dữ nhiều, nếu không thì ngươi quay lại đi. Xe điện ngầm vẫn không qua được đoạn đường này đâu...Ai cũng có nhà có con, ai cũng không nên chết..."

Ba ngày ba đêm? Ta bỗng nhảy dựng lên kéo hắn:

"Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?"

Vừa ngoảnh lại thấy hai chúng ta bỗng nhiên xuất hiện, may mà không đặt mông ngồi trên bếp than, sau đó hắn kêu lớn lên:

"Các ngươi...Các ngươi đã quay lại thật à?"

Ta lập tức nhìn điện thoại, vừa thấy màn hình, không kiềm được mà cảm thấy trời đất quay cuồng...Con bà nó, chúng ta thực sự đi vào trong đã ba ngày ba đêm!

Vậy nên ta ngoảnh sang kéo lấy Trình Tinh Hà đang suy nghĩ miên man:

"Ngươi mau coi thử phát sóng trực tiếp Ô Kê Bạch Phượng xem chuyện của đập nước kia đã xong chưa?"

Trình Tinh Hà còn đang suy nghĩ chuyện thế cục tứ tướng, lúc này mới tỉnh táo lại, luống cuống chuyển điện thoại sang một kênh não tàn mà mỗi lần xem là chúng ta đều vỗ đùi....Chỉ thấy Ô Kê

Bạch Phượng đang ở cạnh đập nước chín khúc, bày ra thế tay chữ V với đám fan thiếu não, rất rõ ràng là đã giải quyết chuyện đập nước chín khúc!

Một fan thiếu não còn đang hỏi:

"Hà ca, ngươi thắng đấu pháp, bây giờ tâm trạng như thế nào?"

Ô Kê Bạch Phượng híp đôi mắt xinh đẹp lại, hăng hái đáp:

"Vốn ta cũng không coi chuyện này là đấu pháp...Chẳng qua rảnh rỗi nhàm chán nên chơi đùa với con cáo hoang kia thôi."

Tiếng vỗ tay xung quanh vang lên như sấm, Hàn Đống Lương càng kích động đứng ngồi không yên:

"Đúng thế, mọi người phải ghi nhớ con cáo hoang này, Lý, Bắc, Đấu, gặp chuyện nhất định phải tới tìm những thầy phong thủy chuyên nghiệp như chúng ta, ngàn vạn lần đừng để bị lừa, chịu tổn thất không cần thiết."

Xung quanh đập nước chín khúc là thầy phong thủy đông nghịt...Đúng rồi, nếu đã là đấu pháp thì hẳn bên cạnh chắc chắn phải có nhân chứng, tất cả họ đi làm nhân chứng cho Ô Kê Bạch Phượng.

Có người đang hỏi:

"Đúng rồi, Lý Bắc Đấu kia sao rồi?"

"Không ai biết...Hắn tới nơi thì mất tích, đến bây giờ còn chưa đi ra, có lẽ nhận ra mình không giải quyết được chuyện đập nước của nhà họ Lâm, cúp đuôi chạy rồi. Ngươi nói xem một con cáo hoa thì đầu trọc đâu sợ nắm tóc, chuyện gì chả làm được!"

"Đúng rồi, nghe nói ông ngoại Tam cữu kia cũng là một người học kiểu bắt chước, còn ưỡn mặt lấy chuông câm điếc của Hà ca, thực sự là không biết trời cao đất dày..."

"Ngươi nói còn nho nhã chán, ta thấy chính là không biết xấu hổ!"

"Háháháhá..."

Ô Kê Bạch Phượng cũng nghe thấy những lời này, dương dương đắc ý giơ tay lắc lư chuông câm điếc:

"Bây giờ ta sẽ tới phố buôn bán, treo thứ này ở..."

Ta không dám xem tiếp, tên tuổi cả đời của Lão Đầu nhi cứ bị ta làm hỏng như vậy, gần như ta muốn đánh mình hai cái tát.

Nhưng ngay vào lúc này, bỗng có một Đạn Mạc nói:

"Mẹ kiếp, là cái gì xanh xanh ôm eo của Hà ca thế? Ta muốn xé xác nàng ta!"

"Đúng thế, ta cũng nhìn thấy, nhất định là cơm tư sinh! Những thứ cơm tư sinh này hẳn nên dìm lồng heo!"

Ta nhìn kỹ, đúng là nhìn thấy...Tuy bên cạnh Ô Kê Bạch Phượng không có ai nhưng lưng tựa đập nước, lẽ ra không có ai có thể ôm hắn nhưng trên eo hắn thực sự có một cánh tay.

Nhưng cánh tay kia lại là màu xanh.

Vậy chắc chắn không phải là tay của người sống!

Nói tiếp:

"Lạ quá, sao màu sắc bàn tay kia là lạ? Nhuộm à?"

"Hơn nữa các ngươi có để ý thấy không? Sao không thấy cánh tay nhỉ? Y như PS ấy!"

"Tư thế cũng không đúng, như thể ôm kéo lại!"

Đúng là ôm kéo lại, có thể làm ra tư thế này, ngoài có người đầu hướng xuống, chân đặt lên lưng hắn!

Đúng lúc này, cánh tay kia bỗng kéo Ô Kê Bạch Phượng một cái. Ô Kê Bạch Phượng hoàn toàn không đề phòng đã bị kéo thẳng xuống!

Hắn rơi xuống hồ chứa nước chín khúc này trước mắt bao người.

…

Sóng trực tiếp lập tức rối loạn, trên màn hình toàn là bóng người lắc lư, còn kèm theo tiếng thét chói tai:

"Hà ca!"

Đạn Mạc cũng điên rồi:

"Không thể!"

"Rốt cuộc vừa rồi xảy ra chuyện gì?"

"Chẳng lẽ...Hà ca là gặp phải thứ không sạch sẽ rồi à? Cái tay kia..."

"Nhưng Hà ca là thầy phong thủy, sao có thể..."

Còn có thể nghe thấy tiếng người ồn ào bên trong:

"Là bị người ta kéo xuống rồi, mau tìm người cứu!"

"Nhưng đây là đập lớn chín khúc, nào có ai dám leo xuống chứ!"

"Hà ca là địa giai cao nhất trong số chúng ta rồi, nếu thật là bị ma hung bắt lại rồi, vậy chẳng phải chúng ta đi xuống cứu là chịu chết à?"

"Thứ trong hồ chứa nước thực sự là ngay cả địa giai cũng không làm gì được, chẳng lẽ chỉ có thể mời thiên giai ra tay?"

Ta nghe lờ mờ dường như là giọng Hàn Đống Lương:

"Đúng đúng đúng, Bạch Phượng xảy ra chuyện rồi! Bác Hà không ở đây à? Bác Hà đi đâu thế? Ta không quan tâm các ngươi đi tìm mười hai thiên cấp gì khác, hay là đi tìm phủ Thiên Sư. Nhanh tìm người, ta phải cứu cháu ngoại ta!"

Chương 179 - Tiền Bối

Chương 179: Tiền Bối

Lúc này tín hiệu gián đoạn, không còn live nữa.

Trình Tinh Hà ngẩng lên nhìn ta:

"Móa ơi, Ô Kê Bạch Phượng này...gặp xui rồi!"

Xem ra mấy món rút thăm đấu pháp rất công bằng, Ô Kê Bạch Phượng cũng đá phải tấm sắt.

Trình Tinh Hà lập tức định kéo ta tới đập nước chín khúc xem thử:

"Nếu hắn rơi xuống rồi, ngươi không sao vậy hiển nhiên trận đấu pháp này ngươi thắng!"

Ta khoát tay:

"Đừng vội, làm việc phải tới nơi tới chốn. Ta còn chưa giải quyết chuyện đất đai trong thôn đâu!"

Trình Tinh Hà nhìn ta khó hiểu:

"Chẳng phải ngươi nói với quý nhân kia hay lắm à? Trả lại đất phong cho hắn..."

Ta để ý thấy công nhân kia đang nhìn chúng ta chằm chằm nên đẩy mặt Trình Tinh Hà ra. Công nhân kia nhanh chóng thò đầu ra hỏi:

"Tiểu ca ca, ngươi giải quyết thật à? Không phải, ngươi giải quyết sao rồi?"

Ta đáp:

"Ta đã làm xong việc nên làm rồi nhưng còn có vài chuyện các ngươi phải làm."

Dứt lời, ta cầm một cành cây, vẽ một bản đồ trên mặt đất...Bản vẽ phác thảo phương vị đất đai thôn này:

"Ngươi tìm máy móc đào chỗ ta đánh dấu, lúc nào đào được tảng đá hình tam giác thì chở nó đi là được...Tốt nhất là chở tới bờ biển, sau đó ngày nào các ngươi cũng đào ít đất xem màu đất, lúc nào đào thấy màu đất không còn là màu đỏ thẫm nữa là có thể động thổ rồi."

Công nhân thò đầu nhìn:

"Hừm, là một vòng lớn xung quanh mảnh đất này? Không nhỏ nha!"

Đúng thế...Thực ra những tảng đá hình tam giác này chính là răng của Thôn Thiên Địa.

Chỉ cần nhổ hết răng đi, đất đai thôn này cũng rách.

Nói thế, máu dê chu sa cũng sẽ từ từ hết khí thế hung ác, chờ màu đất trở lại bình thường, các công nhân làm việc sẽ an toàn.

Công nhân kia nghe xong hơi nửa tin nửa ngờ:

"Tiểu ca ca, đất đỏ này có thể thay đổi màu thật à? Ta nghe thấy mơ hồ sao ấy?"

Cái gì mà đổi màu? Đó là ta dùng mạng trong nguy hiểm mới đổi được đấy được không?

Ta không tranh luận với hắn:

"Ngươi nhìn xem, hai chúng ta là người duy nhất đi từ trong đất ra. Ngươi không tin chúng ta thì tin ai? Còn một việc ngươi phải ghi nhớ, đất đổi màu xong các ngươi đừng tự mình khởi công...Mà là gọi cho viện di sản văn hóa để họ tới. Ở đây có một quần thể mộ rất lớn. Họ dọn dẹp ở đây xong, các ngươi mới có thể bắt đầu đào đường hầm."

Nhân viên khảo cổ là người chuyên nghiệp, có thể chở Thành Bắc Vương đi một cách an toàn, nhỡ may để đội xây cất làm luôn khiến quan tài bị tổn thương, chắc chắn Thành Bắc Vương sẽ mặc kệ, có khi còn dẫn tới rắc rối lớn.

Mắt công nhân sáng lên:

"Tiểu ca ca, ngươi nói thật đi, chỗ này có di sản văn hóa giống như Hải Hôn Hầu hả?"

Ta thấy diễn xuất này có lẽ không kém Hải Hôn Hầu là mấy, chẳng qua ta cũng thấy công nhân chợt lóe lên tham niệm rồi, nghiêm mặt nói:

"Đúng thế, nếu không người ta dùng âm binh làm một hành lang làm gì?"

Quả nhiên, vừa nghe thấy hành lang âm binh, sự tham lam trong mắt công nhân lập tức biến mất hẳn...Vừa rồi hắn cũng nói ai cũng không nên chết.

Ta thầm thở phào nhẹ nhõm. Xem như là giải quyết xong chuyện này rồi.

Nhưng đúng lúc này, tiếng vỗ tay không biết từ đâu truyền tới:

"Suy nghĩ chu đáo từ đầu tới cuối. Tiểu ca ca, ngươi là nhân tài!"

Ta ngoảnh lại nhìn xem, thấy một ông cụ đứng trên một tảng đá lớn, híp mắt lại cười với ta.

Ông cụ này mặc bụi bặm, vừa nhìn y như màu tảng đá y như dùng màu sắc để tự vệ, vừa rồi ta không phát hiện hắn.

Hơn nữa ông cụ này lại là người gù.

Trình Tinh Hà thấy hắn, hiển nhiên hơi cảnh giác, hỏi:

"Ngươi là?"

Ông cụ kia cười một tiếng:

"Ông cụ ta ấy à, là nhân chứng của đấu pháp Lý Bắc Đẩu kia!"

Ta sững sờ, nhân chứng của ta?

Quả thực, người hai bên đấu pháp hẳn đều nên có một thầy phong thủy thân phận quyền uy. Nhìn từ đầu tới cuối, tới làm nhân chứng...Dùng danh dự của mình đả bảm đảm, chứng minh độ hoàn thành công việc và thời gian là tiêu chuẩn quan trọng nhất trong thắng thua.

Chuyện đấu pháp giữa ta và Ô Kê Bạch Phượng, không có thầy phong thủy nào đứng ra làm nhân chứng cho ta, ai cũng đi theo Ô Kê Bạch Phượng, đi nhanh như nước thủy triều. Ta không ngờ có người tới làm nhân chứng cho ta!

Nghĩ thế, ta hơi biết ơn...Chuyện phí sức như làm nhân chứng này, nếu hắn thực sự tới làm nhân chứng cho ta vậy hắn lặng lẽ theo ta từ ban đầu, đã ngồi đây ba ngày ba đêm.

Ta đã coi hắn như trưởng bối thầy phong thủy:

"Cảm ơn tiền bối! Đúng rồi, không biết tên tiền bối là gì?"

Người gù kia cười hì hì:

"Gì mà tiền bối hay không tiền bối, đừng khách sáo, ta không thích nhìn tên khốn kiếp nhỏ kia diễn xuất. Con bà nó, ỷ vào ông nội hắn cái con chim gì, thực sự coi mình là phượng hoàng à. Ta lại thích ngươi, có gan có trách nhiệm, là tài nguyên tốt."

Người dù nói rất thoải mái, khiến ta rất có cảm tình...Đây là người duy nhất ta gặp mà thấy người mười hai thiên giai lại không nịnh nọt đồng hành.

Chương 180 - Quý Nhân

Chương 180: Quý Nhân

Ta không kiềm được nhìn khí của người gù. Vừa nhìn khí, ta không kiềm được mà hít vào một hơi khí lạnh...Thảo nào hắn không nịnh nọt mười hai thiên giai. Bản thân hắn chính là một trong mười hai thiên giai!

Tử khí trên ấn đường hắn nồng đậm hơn Lão Đầu Nhi râu chuột và Đồ Hành Chỉ ta gặp trước kia không biết bao nhiêu lần, kiểu gì cũng phải là thiên giai tam phẩm hoặc hơn!

Ta vội thi lễ:

"Tiền bối là vị Đông Tây Nam Bắc, Giang Hà Hồ Hải, Thiên Địa Huyền Hoàng nào ạ?"

Người gù lại lấy làm kinh hãi, sờ vào thắt lưng, phản ứng kịp, vỗ đầu một cái:

"Con bà nói, ta nói sao không mang theo chuông phong thủy mà ngươi đã biết ta, thì ra thằng bé nhà ngươi có vọng khí!"

"Ta không thích xưng tên, cũng không phải người giấu giếm, là tên không dễ nghe nhưng dễ nhớ. Tên ta là Hoàng Chúc Lang...Không sợ các ngươi chê cười, trong mười hai thiên giai, vị thứ nhất đếm ngược dưới lên.

Hoàng Thử Lang?

Khóe miệng Trình Tinh Hà mím chặt định cười nhưng nghĩ lại người ta là thiên giai, không dám cười ra.

Hoàng Thử Lang cũng nhận ra, không mấy vui vẻ nói:

"Mọe kiếp, tên này là cha ta đặt cho. Cho tới bây giờ lão khốn kiếp kia chưa làm được chuyện gì tốt!"

Đây chẳng phải là không khác người cha khốn kiếp kia của ta à?

Chẳng qua dù gì cha hắn cũng để lại cho hắn một cái tên. Cha ta thì để lại một con tinh trùng.

Trình Tinh Hà lập tức vui vẻ, huých vào vai ta:

"Ta nói ngươi vận cứt chó gì vậy, cứ giẫm từng bãi một! Chẳng phải Mã Nguyên Thu nói ngươi gặp xui xẻo à? Xem ra hắn mới là con cáo hoang, toàn thả rắm chó."

Đúng thế, một thiên giai làm nhân chứng cho mình là có thể diện lớn.

Còn Hoàng Thử Lang thì sốt ruột hơn chúng ta, vẫy tay như muốn dẫn chúng ta tới đập lớn chín khúc tìm Ô Kê Bạch Phượng treo chuông câm điếc:

"Vừa nghĩ treo chuông câm điếc trên người nhà họ Hà đã ngứa tay, ha ha, còn không chọc mặt lão khốn kiếp đó tức thành dưa muối xanh biếc!"

Xem ra Hoàng Thử Lang này có mối dây liên hệ không nhỏ với nhà họ Hà này.

Lúc này, ta nghĩ tới chuyện Ô Kê Bạch Phượng kia rơi xuống nước, hỏi Trình Tinh Hà:

"Ngươi có biết đập lớn chín khúc là cái gì không? Sao tà tính thế?"

Dù gì cũng là địa giai, bị thứ tà ma kéo xuống trước mặt bao nhiêu người, quả thực không có chỗ để mặt mũi nữa.

Trình Tinh Hà đang định nói, Hoàng Thử Lang đã nói trước:

"Thứ dưới đập lớn chín khúc đúng là không dễ động, gần đây đã có không ít người chết rồi. Người trong thôn gần đây không dám tới câu cá."

Ta vội hỏi:

"Rốt cuộc là thứ gì?"

Hoàng Thử Lang móc lỗ tai:

"Dân bản xứ nói là quỷ dọa xoa gây nên."

Thảo nào cái bàn tay Ô Kê Bạch Phượng kia, quả thực nhìn hơi sưng vù như thể ngâm nước mục ra thành như vậy.

…

Hóa ra lúc trước đập nước Cửu Khúc vẫn còn yên bình, người địa phương mùa hè đi tắm, mùa đông đi câu cá, không cần phải lo lắng điều gì, nhưng những năm gần đây lại thường xuyên có người mất tích ở đập nước.

Thật ra thì có người chết ở đập nước cũng là điều không thể tránh được, có con sông nào mà không có người chết đuối không?

Chỉ có một điều kì lạ là người mất tích lúc được tìm thấy ở dưới hạ du đều có chung một đặc điểm - trong bụng trống rỗng giống như con cá mới lọc sạch ruột vậy, toàn bộ nội tạng không cánh mà bay.

Vì vậy mọi người liền đồn rằng trong đập nước có thủy quỷ ăn thịt người đang tu luyện!

Những người quản lý nói lời đồn này đều là bậy bạ, những người kia trôi từ thượng du xuống, cả người mềm đi rồi mới bị cá ăn thôi.

Nhưng lời này vẫn không thể chặn được miệng dân bản xứ, lời đồn càng ngày càng nghiêm trọng, người địa phương không dám đến đó nữa, nhưng nơi đó lại trở thành một điểm du lịch kinh dị bản xứ, không ít người từ bên ngoài nghe tiếng đến đây thám hiểm, kết quả không lâu sau, hạ lưu lại xuất hiện một vài thi thể vô danh mất nội tạng.

Mà chuyện nổi tiếng trong nghề phong thủy của chúng ta là gần đây có con trai của một nhân vật lớn cũng thích thám hiểm, chạy tới nơi này tìm chết, đã được thỏa mãn tâm nguyện là cũng bị mất tích.

Nhân vật lớn kia vô cùng tức giận, lập tức dùng mọi quan hệ để tìm con, còn tìm không ít thầy phong thủy trong tỉnh đến xem địa thế của đập nước Cửu Khúc, nhưng ai nấy cũng đều sợ hãi cũng khoát tay lia lịa, nói không phải là cấp thiên sợ rằng sẽ không giải quyết được, bảo nhân vật lớn đó trực tiếp đi tìm mười hai cấp thiên.

Dù nhân vật lớn đó lợi hại, đáng tiếc mười hai cấp thiên cũng không phải loại người hiền lành, ai cũng không thể sai khiến được, con trai của nhân vật lớn cũng quá xui xẻo, đến bây giờ còn chưa tìm thấy, chắc là đã không còn hài cốt rồi.

Ta nói thầm nếu chỗ này hung như vậy, người nói ra chuyện này lúc đấu pháp cũng quá độc địa - vốn cho rằng ta vào mộ quý nhân kia sẽ gặp xui xẻo, không ngờ Gà Ác Bạch Phượng còn xui xẻo hơn ta.

Chương 181 - Đấu Pháp

Chương 181: Đấu Pháp

Xe lái đến đập nước Cửu Khúc, quả nhiên xung quanh có rất nhiều người, vừa có thầy phong thủy vừa có fans não tàn, xe cứu hỏa cũng tới, khung cảnh vô cùng huyên náo. Ta vừa nhìn đã thấy được Hàn Đống Lương trong đám người hỗn loạn kia.

Chỉ thấy hắn chỉ chỉ chỏ chỏ, lúc thì sai đám tiên sinh Chính Nhất Đạo cấp dưới của mình lên thượng du xem hình, lát lại bảo cảnh sát cứu hỏa xuống hạ du nhìn một chút, lại xua đuổi fans não tàn, đúng là vô cùng bận rộn.

Trình Tinh Hà vô cùng kích động, vọt lên cướp loa của một fan não tàn:

"Chúng ta đã thắng đấu pháp, các ngươi phải treo chuông người rồi!"

Mọi người đều bị tiếng loa lớn thu hút, quay đầu lại thấy ta vẫn bình yên xuất hiện thì không khỏi xì xào bàn tán:

"Thật hay giả vậy, tên Dã Hồ Thiện đó lại thắng?"

"Nếu thật sự như vậy thì Chính Nhất Đạo và nhà họ Hà cấp thiên đúng là mất hết mặt mũi!"

Hàn Đống Lương vốn đang rất sốt ruột vì cháu ngoại mất tích, nhìn thấy chúng ta lại chạy thoát được, còn nói là thắng đấu pháp thì tức giận đến mức cả người run lên bần bật như mắc bệnh Parkinson, chỉ thẳng vào mặt ta mà mắng:

"Lý Bắc Đẩu, ta thấy ngươi biết Bạch Phượng xảy ra chuyện nên mới chạy đến cướp công! Người như ngươi mà cũng có thể giải quyết được hành lang âm binh á?"

Ta đáp:

"Hàn tiên sinh, ngươi cũng đã vào nghề lâu rồi, còn là người dẫn đầu hiệp hội hành nghề ở huyện chúng ta, không thể giống phòng kế toán tham ô - nói không tính là không tính thật chứ?"

Hàn Đống Lương cắn răng một cái, cười nhạt:

"Được thôi, ngươi nói ngươi thắng đấu pháp, vậy có ai chứng kiến không?"

Xem ra lúc đi hắn đã tính được trước sẽ không có ai làm chứng được cho ta rồi.

Người gù kia đi ra, ho khan một tiếng:

"Lão già bất tài này nguyện ý làm nhân chứng cho hắn."

Đám thầy phong thủy ở đây thấy người gù này xấu xí thì cười ầm lên:

"Lão già này là ai, nhìn dáng vẻ thế kia, còn không có chuông phong thủy, chẳng lẽ cũng là một Dã Hồ Thiện?"

"Đương nhiên Dã Hồ Thiện phải qua lại với Dã Hồ Thiện rồi, không phải người một nhà không vào cùng một cửa mà."

Hàn Đống Lương cười nhạt:

"Dã Hồ Thiện chính là Dã Hồ Thiện, sở dĩ nhân chứng có tác dụng là bởi vì người làm chứng đó sẽ lấy danh tiếng của mình ra để đảm bảo, ngươi lôi từ đâu ra được một tên ất ơ đến đây để giả vờ giả vịt vậy!"

Đám thầy phong thủy khác đều là người trong huyện nhỏ, chỉ biết được người cấp địa chứ không biết đến Hoàng lưng gù cũng dễ hiểu, nhưng Hàn Đống Lương này suốt ngày to mồm khoác lác mà cũng không nhận ra mười hai cấp thiên sao?

Hoàng lưng gù không hề tức giận, chỉ khoát tay một cái:

"Haiz, mấy năm nay lão già này ít ra ngoài, nhưng thấy đứa bé này có duyên nên mới ra mặt làm chứng, các ngươi muốn bằng chứng, cái này có tính không?"

Nói xong liền thò tay ra sau lưng lục lọi nửa ngày như Tế Công xoa bùn, cuối cùng mới lôi ra được một cái chuông.

Đây chính là giấy phép hành nghề của thầy phong thủy - chuông phong thủy.

Cái chuông này rất cũ, chất lượng cũng không tốt lắm, trong gỉ sét loang lổ miễn cưỡng thấy được hai con cá tạo thành một hình thái cực.

Mọi người thấy cảnh này cũng vô cùng hứng thú, muốn xem là người nào dám xen vào chuyện này, kết quả vừa nhìn thấy cái chuông phong thủy đó thì hoàn toàn choáng váng:

"Đây là...Thái Cực Ngư Đồ, nhà họ Hoàng ở Dĩnh Xuyên!"

"Chẳng lẽ...Là Hoàng lưng gù trong thiên địa huyền hoàng?"

"Đúng...Nghe đồn rằng trên người mười hai cấp thiên đều có chỗ dị thường, người này đúng là bị gù!"

Ta biết bởi vì nghề của chúng ta hay phải tiết lộ thiên cơ cho nên sẽ bị ngũ tệ tam khuyết, nhưng không ngờ mười hai cấp thiên cũng dính chưởng. Nhưng hình như trên người Đỗ Hành Chỉ không có gì khác thường mà? Chẳng lẽ đẹp khác thường cũng được tính?

"Rốt cuộc Lý Bắc Đẩu kia có lai lịch gì, dựa vào cái gì mà Dã

Hồ Thiện có thể mời được cấp thiên?"

Ánh mắt họ nhìn ta lập tức thay đổi - có hâm mộ ghen tị, nhưng đa số là sợ hãi kiêng kỵ với thân phận bí ẩn của ta.

Đa số thầy phong thủy cả đời cũng chưa bao giờ được thấy cấp thiên thực thụ, liền xông lên hành lễ với Hoàng lưng gù, nhưng Hoàng lưng gù lại có vẻ rất chính trực, ai không hợp mắt thì sẽ không thèm nhìn, mà chỉ nghiêng đầu nhìn Hàn Đống Lương:

"Ngươi nói xem tên ất ơ như ta có đủ tư cách làm nhân chứng không?"

Hàn Đống Lương đã sớm choáng váng, hắn nào ngờ được sẽ gặp được mười hai cấp thiên, mấp máy môi nửa ngày cũng không nói nên lời, khó khăn lắm mới hành lễ với Hoàng lưng gù:

"Tiền bối, vãn bối thật sự là..."

"Đừng đánh trống lảng."

Dù Hoàng lưng gù vẫn cười, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác rất áp lực:

"Ngươi chỉ cần nói các ngươi có treo chuông không thôi."

Hàn Đống Lương cắn chặt răng, muốn không nhận cũng không dám, đành phải rặn ra một câu:

"Chúng ta...Chúng ta thua."

Mà Hoàng lưng gù lại xoay người:

"Các ngươi còn trẻ, chắc hẳn không điếc, ai có thể làm chứng đích được thì đứng ra."

Chương 182 - Hắc Lão Gia Tử

Chương 182: Hắc Lão Gia Tử

Một trong mười hai cấp thiên đã lên tiếng, dĩ nhiên họ cũng phải đáp lại:

"Chúng ta đều có thể làm chứng, là Lý Bắc Đẩu thắng, chuông câm...nên để nhà họ Hà treo!"

Nghe thấy thế, ta lập tức hưng phấn hẳn lên, cuối cùng cũng đã phân được thắng bại, có thể coi là xả giận được rồi!

Lúc này không biết ai lẩm bẩm một câu:

"Lần đầu tiên nhà họ Hà phải treo chuông câm..."

"Nếu để Hà lão gia tử biết..."

"Các ngươi còn có tâm trạng nghĩ những chuyện này sao!"

Bỗng nhiên có một fan não tàn của Gà Ác Bạch Phượng xông từ đâu ra, khóc lóc hô:

"Bây giờ Hà thiếu đã ngã xuống không biết sống chết, các ngươi không nghĩ cách cứu hắn mà còn quan tâm đến chuông gì, đầu óc các ngươi có vấn đề hả?"

Có phải Hàn Đống Lương không muốn như vậy đâu - danh tiếng quan trọng, nhưng có quan trọng bằng mạng sống không, Gà Ác Bạch Phượng là cháu độc đinh của nhà họ Hà, lần này bị hắn gọi đi xả giận cho mình, nếu thật sự xảy ra chuyện gì đó, hắn có tám cái đầu cũng không đủ để chém!

Lúc này Hoàng lưng gù có vẻ đã mãn nguyện, đang muốn dẫn ta đi về, nhưng chợt nghe thấy một tiếng bịch sau lưng, Hàn Đống Lương quỳ xuống đất ôm chặt lấy chân Hoàng lưng gù:

"Tiền bối họ Hoàng, vừa rồi là ta có mắt không biết thái sơn, ngươi và Hà bá bá nhà ta đều là mười hai cấp thiên, đều là người mình, bây giờ Bạch Phương đang gặp nguy hiểm, chỉ có cấp thiên mới có thể cứu, cầu xin ngươi hãy giúp một tay, mau cứu đứa trẻ, Chính Nhất Đạo, nhà họ Hàn và nhà họ Hà chúng ta vô cùng cảm kích!"

Hoàng lưng gù nhíu mày:

"Ngươi đừng có hiểu nhầm, lão già Hà kia có quan hệ không tốt lắm với lão già này, mắc gì ta phải cứu cháu hắn, mặt nóng dán mông lạnh? Không làm không làm."

Bây giờ Hàn Đống Lương chỉ mong có một cấp thiên xuất hiện, thấy Hoàng lưng gì từ trên trời rơi xuống, làm sao có thể tùy tiện bỏ qua chứ, lập tức ôm Hoàng lưng gù không buông tay, không ngừng cầu xin, luôn miệng nói chỉ cần giúp chuyện này, muốn họ làm cái gì cũng được.

Hắn cũng không ngu, nếu thứ ở dưới kia dữ như vậy, chỉ sợ Hoàng lưng gù là hy vọng duy nhất.

Hoàng lưng gù giả bộ khó xử nói:

"Đây đúng là phong thủy luân lưu chuyển, đáng tiếc ta đã thề, cho dù người nhà họ Hà có chết ở trước mặt ta, ta cũng sẽ không nhúng tay..."

Nói rồi còn rất gian xảo nhìn ta một cái.

Ta lập tức nhận ra - ánh mắt của Hoàng lưng gù có chút không đúng!

Hàn Đống Lương nghe vậy thì càng tuyệt vọng, quả nhiên Hoàng lưng gù đã chuyển đề tài:

"Nhưng mà ta có ý này."

Hàn Đống Lương lập tức có hy vọng, luôn miệng hỏi ý gì?

Hoàng lưng gù chỉ ta:

"Người bạn nhỏ này của ta lại có bản lĩnh đó."

Cả đầu ta như nổ tung, ta ư?

Hàn Đống Lương cũng ngây người, luôn miệng nói Hoàng lưng gù không nên đùa.

Hoàng lưng gù tiếp tục chớp mắt với ta, quay sang nói với Hàn Đống Lương:

"Ta cũng không đùa với ngươi, nhưng mà có một điều kiện, không phải các ngươi rất xem thường người bạn nhỏ này của ta sao? Vậy chúng ta sẽ đánh cuộc, nếu người bạn nhỏ này có thể giải quyết được chuyện ở đập nước Cửu Khúc, cứu con chim trắng kia của các ngươi ra, vậy thì phải để con chim trắng đó nhận người bạn nhỏ này của ta làm sư phụ."

Ta cũng ngây ngẩn - ta đã nhìn ra được Hoàng lưng gù muốn xả giận cho ta, nhưng ngươi cũng quá đề cao ta rồi. Chuyện ở mộ Thành Bắc Vương là do ta may mắn, chứ một tên cấp hoàng tam phẩm như ta làm gì có bản lĩnh đối phó với thứ mà cấp địa cũng không đối phó nổi?

Hoàng lưng gù vừa dứt lời, xung quanh lập tức xôn xao, sắc mặt Hàn Đống Lương lúc xanh lúc đỏ như màn hình LED.

Trình Tinh Hà cũng sửng sốt, nhìn chằm chằm ta nói:

"Lý Bắc Đẩu, vết thương kia của ngươi còn chưa lành, vậy mà lại có vết thương mới đang chờ ngươi!"

Những thầy phong thủy khác cũng xì xào bàn tán:

"Nghe nói tính tình Hoàng lưng gù rất quái đản, nhưng không ngờ lại quái đản như thế - vừa mới nói Lý Bắc Đẩu là người bạn nhỏ của mình, sao đã muốn để hắn đi chịu chết rồi?"

Đúng thế!

Ta vừa mới thoát khỏi nguy hiểm chết người, còn muốn giữ mạng đi tìm Giang què nữa, đang định từ chối thì lại nghe thấy Hoàng lưng gù thấp giọng nói không để người khác nghe thấy được:

"Ngươi không cần lo lắng, chỉ cần ngươi ra tay vào lúc cá chép leo cây, chắc chắn sẽ bắt được thứ ở trong đập nước."

Cá chép leo cây? Ta sống bao nhiêu năm nay chưa bao giờ nghe nói cá chép có thể leo cây đâu!

Mà Hàn Lương Đống lại vô cùng nôn nóng:

"Hoàng lão tiền bối, ngươi đừng nói đùa, Lý Bắc Đẩu kia là do một tên chết tiệt dạy dỗ, thật sự không hề có bản lĩnh, để hắn đi cứu Bạch Phượng không phải hại Bạch Phượng sao?"

Mọe nó lại mắng ông cụ!

Ngươi dám mắng bản lĩnh của ông cụ, đã thế ta cứ phải bắt ngươi khâm phục ông cụ, vì thế ta liền nói:

"Được thôi, ta sẽ vớt tên đồ đệ kia của ta lên, để hắn dập đầu mấy cái với sư tổ."

Chương 183 - Thăm Dò

Chương 183: Thăm Dò

Hoàng lưng gù lập tức hưng phấn:

"Dũng cảm lắm! Đúng là ta không nhìn nhầm người, đến lúc đó lão già này sẽ chủ trì nghi thức bái sư cho các ngươi! Mọi người ở đây đều là nhân chứng!"

Có người xem náo nhiệt cũng hưng phấn theo:

"Đúng là ngày nào cũng có náo nhiệt, hôm nay đặc biệt nhiều!"

Hàn Lương Đống đã sắp cắn nát răng - lúc đầu mời Hà Bạch Phượng đến trị ta, không ngờ Hà Bạch Phượng lại mắc kẹt ở đây, còn phải nhờ ta đi vớt!

Nhưng bây giờ hy vọng duy nhất chính là Hoàng lưng gù, nếu hắn muốn cứu Hà Bạch Phượng thì cho dù không muốn cũng phải đồng ý.

Thế là hắn vỗ tay xuống đất, đứng lên lớn tiếng nói:

"Chính Nhất Đạo chúng ta đã nói thì sẽ giữ lời, nếu thật sự có thể cứu được Bạch Phượng, bái sư thì bái sư!"

Trình Tinh Hà lại túm lấy ta:

"Ngươi thật sự muốn đi chịu chết? Ngươi sống đủ rồi hả? Đừng ỷ vào mấy lần trước may mắn mà nghĩ rằng mình có bản lĩnh, ngươi cũng đã tận mắt nhìn thấy Gà Ác Bạch Phượng xui xẻo thế nào rồi đấy!"

Ta đáp:

"Gà Ác là Gà Ác, ta là ta."

"Vậy cũng không được."

Trình Tinh Hà kéo ta lại:

"Gà Ác đã rơi xuống đập nước, cho dù ngươi có mò lên được cũng chỉ còn lại thi thể, với nhân phẩm của đám Chính Nhất Đạo kia, nếu không làm tốt bọn họ sẽ còn đổ cái chết của Gà Ác cho ngươi, đến lúc đó cho dù ngươi thật sự nhảy vào Hoàng Hà cũng không giải thích được!"

"Không có việc gì."

Ta nói:

"Hôm nay ta đã thấy hắn trong livestream - ấn đường của hắn đỏ rực, mệnh cung rất sung mãn, chắc chắn ông nội hắn đã tác động lên người hắn rồi, trong thời gian ngắn tuyệt đối không chết được, chắc chắn bây giờ vẫn còn sống."

Trình Tinh Hà không phản đối, chỉ thở dài tặc lưỡi, ta nói nếu không ngươi ở đây chờ ta? Ta giải quyết xong sẽ lên.

Lúc trước ở mộ quý nhân suýt nữa đã làm liên lụy đến Trình Tinh Hà, trong lòng ta vẫn luôn thấy áy náy.

Không ngờ Trình Tinh Hà cũng theo ta xuống dưới đập nước:

"Có xúi quẩy thế nào cũng không bằng ngươi được - với lại cũng do ta mù, lại chọn một bên A hợp tác như ngươi. Đúng rồi, cộng cả hai chuyện này lại đều phải thêm tiền! Không thêm tiền thì cũng phải thêm đồ ăn..."

Dưới sự tiễn đưa vui vẻ của mọi người, chúng ta đi xuống dưới đập nước, Trình Tinh Hà thở dài:

"Gió thổi vi vu sông Dịch lạnh, tráng sĩ một đi không trở về..."

Ta thì nhớ tới Hoàng lưng gù.

Trong nghề phong thủy của chúng ta có một quy củ, đó là không thể tính hết quẻ, nếu không sẽ tiết lộ thiên cơ, bị ông trời thu bát cơm, biến thành mù lòa.

Cũng vì quy củ này mà lúc Hà Hữu Thâm canh giờ bắt chim chỉ có thể nói về ngựa cưỡi người, mà Hoàng lưng gù nói với ta về cá chép leo cây cũng như thế.

Ta bắt đầu suy nghĩ - lúc nào cá chép có thể leo cây?

Lúc này chúng ta đã đến một chỗ rất cao, ta nhìn xuống mới thấy quả nhiên địa thế của đập nước lớn rất giống bọ cạp hai đuôi, vì có hai dãy núi vây quanh.

Tục ngữ nói đuôi bò cạp - độc một phần, bọ cạp hai đuôi càng không cần phải nói. Đúng là chỗ này rất thích hợp với những thứ không tốt, chỉ cần ở lại chóp đuôi của bọ cạp hai đuôi, người chết có thể vùng dậy, yêu tinh có thể biến thành người.

Đến khi nhìn khí xung quanh, ta liền nhíu mày, có màu xanh xen lẫn trong màu đen!

Điều này cũng rất mới mẻ, bình thường người chết và tinh quái sẽ không cùng tồn tại vì đạo lý một núi không thể có hai hổ, nhưng lại có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Ta liền hỏi Trình Tinh Hà có thấy cái gì không?

Trình Tinh Hà cau mày:

"Thứ đó ở trong nước, ta chỉ có thể trông thấy mấy cái bóng, lát nữa ngươi phải cẩn thận một chút, không có chuyện gì thì tuyệt đối đừng xuống nước."

Ta đồng ý, sau đó đi xuống đập nước dọc theo con đường nhỏ.

Kết quả chưa đi được mấy bước, Trình Tinh Hà đã kéo ta lại, còn nháy mắt với ta.

Ta cũng nghe thấy động tĩnh, vừa quay liền thấy một bụi cây đang không ngừng rung lên, hình như bên trong có cái gì đó, hơn nữa còn loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc.

Ta lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra, đi đến thăm dò, không ngờ bên trong lại phát ra một tiếng như heo bị chọc tiết:

"Móa ơi!"

Ta cũng bị dọa giật mình:

"Ai?"

Bụi cây đứng thẳng lên, một cái mông lớn rất tròn thỏ ra trong đám dây leo:

"Có người thật ư? Cứu mạng cứu mạng, ta không ra được!"

Cái mông này đang mặc quần jean, hiển nhiên là người bình thường.

Ta nhanh chóng chém hết đám cành lá vướng víu đi, tốn rất nhiều công sức mới kéo được một người từ bên trong ra.

Vóc dáng người này cũng không nhỏ, cả người toàn thịt mỡ, nhìn qua tròn vo giống Miêu mập trong phim Hongkong cũ.

Cả người Miêu mập dính đầy quả dại, nhìn thấy chúng ta thì vui đến phát khóc:

"Mẹ ơi, cuối cùng cũng có người đến, ta còn tưởng rằng mình sẽ phải chết đói ở đây chứ!"

Chương 184 - Ý Trời

Chương 184: Ý Trời

Nói xong liền bứt đống quả dại trên người xuống đưa cho chúng ta:

"Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, chỉ có một món quà nhỏ bày tỏ lòng kính trọng!"

Trình Tinh Hà đưa hai tay ra nhận, vui vẻ nói:

"Đây không phải quả hắc xà sao? Đồ tốt!"

Hóa ra Miêu mập này là người địa phương, hôm qua lên núi hái quả hắc xà bị trượt chân lăn xuống dưới, bị dây leo quấn chặt, hắn cũng biết vì chỗ này có quỷ nên không ai dám đến, lúc đầu đã nghĩ mình chắc chắn sẽ phải chết cho nên mới khóc thét lên, không ngờ lại thu hút chúng ta tới.

Miêu mập thấy chúng ta tò mò liền hỏi có phải chúng ta cũng đến thám hiểm đập nước không? Còn khuyên chúng ta tốt nhất là đi nhanh lên, chỗ này có quỷ rất đáng sợ, ai đến cũng chết hết.

Nói xong còn lắc đầu:

"Đây là yêu đạo nguyền rủa!"

Yêu đạo? Ta chưa được nghe nói nơi này còn có liên quan đến yêu đạo, liền hỏi hắn lời này có ý gì?

Miêu mập vội nói:

"Hừm, khó trách các ngươi không biết, chỉ có người địa phương chúng ta là được nghe chuyện đó từ bé thôi."

Hóa ra năm đó có một người trẻ tuổi đi câu trong đêm mưa, bỗng nhiên nghe thấy ở mép nước có tiếng động giống như có người đánh nhau, liền chạy đến xem náo nhiệt, không ngờ lại thấy một đạo sĩ đè một cô gái lên trên tảng đá, còn kéo cổ áo cô gái đó ra.

Đêm hôm đó đúng lúc có trăng tròn, ánh trăng sáng chói chiếu vào người cô gái kia, chỉ thấy khuôn mặt nàng tươi đẹp như rừng đào, da trắng nõn nà, xinh đẹp không sao tả nổi. Cô gái kia còn đang đau đớn cầu xin đạo sĩ tha cho mình.

Tên nhóc kia nhìn thấy thế thì vô cùng sốt ruột, nói mẹ nó giữa ban ngày ban mặt mà tên yêu đạo này lại đi hãm hại phụ nữ, đã đến lúc thay trời hành đạo rồi!

Thế là hắn muốn xông ra ngoài làm anh hùng cứu mỹ nhân - theo kịch trên sân khấu thì nói không chừng cô gái này sẽ gả cho hắn để báo đáp thì sao.

Nhưng không ngờ yêu đạo kia lại lấy ra một thanh đao nhọn đâm xuống tim cô gái kia, tên nhóc này nhìn thấy thì sửng sốt, không kịp suy nghĩ nhiều mà cầm lấy một tảng đá đập vào đầu đạo sĩ kia.

Đạo sĩ kia đang tập trung đối phó với cô gái, nào biết sau lưng sẽ có người khác? Hắn hét lên một tiếng rồi ngã gục, tên nhóc vô cùng vui vẻ quay sang nhìn cô gái kia, nhưng có lẽ cô gái đó bị dọa sợ, vội vội vàng bỏ chạy, còn chẳng cảm ơn được một câu chứ đừng nói đến việc lấy thân báo đáp.

Tên nhóc không khỏi có chút mất mát, nhưng nhìn yêu đạo bị đánh kia thì lại hưng phấn như được làm anh hùng, đúng lúc này, yêu đạo kia chậm rãi tỉnh lại, lẩm bẩm nói nói:

"Ý trời...ý trời..."

Tên nhóc kia mắng:

"Tên yêu đạo khốn kiếp nhà ngươi, lại làm loại chuyện không biết xấu hổ này, sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng, đương nhiên là ý trời rồi."

Nhưng đạo sĩ kia lại nhìn chằm chằm tên nhóc, nói một câu:

"Nói cho người bản địa các ngươi biết, tuyệt đối không được xuống nước ở chỗ này."

Nói xong, đạo sĩ kia liền về Tây Thiên.

Trong lòng tên nhóc tự nhủ đạo sĩ kia trước khi chết còn nói cái gì không thể hiểu nổi, người ở đây sống với sông nước, sao có thể không xuống sông xuống nước được? Không xuống nước thì ăn cái gì?

Hắn cũng không thèm bận tâm, còn nhổ một ngụm nước bọt lên thi thể kia.

Lúc về còn khoe khoang chuyện mình làm việc nghĩa, người địa phương thấy đúng là có đạo sĩ bị đánh chết, nhưng lúc hỏi hàng xóm xung quanh thì không thấy có cô gái này nhắc đến chuyện này.

Điều này cũng không kỳ quái, thời đại đó trinh tiết là thứ quan trọng nhất, không có cô gái nào muốn bị mất mặt cả.

Đạo sĩ kia không rõ lai lịch, cũng không có ai đến nhận thi, thời đại đó lại hỗn loạn, chết một người cũng không đáng kể, cho nên không có ai coi ra gì, chỉ chôn cất qua loa.

Mà câu "đừng xuống nước" trước khi chết của đạo sĩ cũng đã bị lãng quên.

Tên nhóc kia càng không để trong lòng, hắn vẫn ra bờ sông hàng đêm - hắn rất muốn gặp lại cô gái kia lần nữa.

Nhưng sau khi tên nhóc đó xuống nước thì không bao giờ xuất hiện lại nữa.

Rất lâu sau đó mới có người tìm thấy tên nhóc đó ở hạ du - hắn đã hoàn toàn thay đổi, nội tạng biến mất hết, nếu không phải sau gáy hắn có ba nốt ruồi, không ai biết thi thể đó là hắn.

Chuyện này cũng không khiến người ta chú ý, có người chết đuối không phải là chuyện quá bình thường sao?

Nhưng không ngờ từ đó về sau, có không ít người xuống sông đều bị mất hết nội tạng giống tên nhóc kia.

Lúc này mới có người nghi ngờ, câu nói trước khi chết của đạo sĩ kia hẳn là một câu nguyền rủa?

Người dân ở đây làm hỏng chuyện tốt của hắn, còn giết hắn, cho nên hắn mới nguyền rủa người địa phương!

Từ đó về sau, người địa phương không còn dám xuống nước nữa, rất sợ bị tên yêu đạo ma quỷ kia đào hết nội tạng.

Chương 185 - Phía Sau

Chương 185: Phía Sau

Nhưng thấy trong đập nước có nhiều cá như vậy mà không được bắt không được ăn, ai cũng không cam tâm, có người muốn đào mộ yêu đạo ra để nghiền xương hắn thành tro, có lẽ làm như thế hắn sẽ không có cách nào ngấm ngầm làm loạn nữa, nhưng đúng là kì lạ, lúc ấy yêu đạo kia được chôn cất qua loa, bây giờ không có ai tìm được mộ hắn ở chỗ nào.

Nói đến đây, Miêu mập lắc đầu:

"Nếu có thể giải quyết được chuyện này thì đã giải quyết được từ lâu rồi? Hai người các ngươi phong nhã hào hoa, đừng đi tìm chết làm gì."

Yêu đạo...Thật sự không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn này.

Trình Tinh Hà cũng sửng sốt, vội túm lấy ta:

"Nghe có vẻ thứ này rất mạnh, ngươi có nhìn ra được cái gì không?"

Ta cũng đã hiểu được một ít, nhưng thứ mà ta đoán quá hiếm thấy, ta cũng không chắc mình có đoán đúng hay không.

…

Thế là ta liền nhấn mạnh trăm nghe không bằng một thấy, thực tiễn mới là tiêu chuẩn kiểm nghiệm chân lý duy nhất.

Trình Tinh Hà mắng ta ra vẻ ta đây, ta thì nói cảm ơn với Miêu mập rồi tiếp tục đi dọc theo mép nước.

Miêu mập ở phía sau dậm chân nửa ngày, sau đó liên tục thở dài nói đáng tiếc, sống sót tốt biết bao nhiêu.

Người như chúng ta sống chính là để giải quyết mấy chuyện này.

Ta đi phía trước, chỉ nghe thấy sau lưng có những tiếng ào ào, quay đầu nhìn thì thấy trong lúc ta đi, Trình Tinh Hà đã bẻ không ít cành cây quấn quanh ngực mình, cứ như mặc một cái áo ba lỗ bằng cành cây vậy.

Sợ chết như thế, sao ngươi không đi thuê một cái áo chống đạn đi.

Vật kia khiến Trình Tinh Hà hoạt động rất khó khăn, hắn thở hồng hộc đuổi theo ta:

"Tiểu ca, ngươi không mặc cái gì à? Có hàng vạn con đường, an toàn là số một!"

Ta nói:

"Nếu thật sự gặp phải thứ kia, ngươi cho rằng thứ đó sẽ có tác dụng ư?"

Ông cậu ba của ta đã từng nói nếu gặp gỡ tà ma, tiểu hung không cần chạy, đại hung thì không chạy được.

Lúc này chúng ta đã đến mép nước - khí hậu ở đây vô cùng thoải mái, gió núi thổi đến, dòng nước trong veo nhẹ nhàng gợn sóng, có thể quét sạch hết mọi nóng bức, khiến người ta vô cùng sảng khoái. Nếu ta là người địa phương, ngày nào ta cũng sẽ ra đây tắm.

Dưới mặt nước cũng có loáng thoáng vài vệt màu bạc trôi qua

- là cá lớn.

Không ai dám đến dòng sông này, đương nhiên cá ở đây sẽ rất lớn.

Ta tập trung nhìn phương hướng, muốn tìm được manh mối về Gà Ác, mà Trình Tinh Hà lại nhìn chằm chằm đám cá kia, quay đầu lại hỏi ta:

"Tiểu ca, ngươi có đói không?"

Hắn không nói thì thôi, vừa nói liền khiến ta nhớ ra ngoại trừ đống thực phẩm rác ăn trong mộ quý nhân thì suốt khoảng thời gian này ta vẫn chưa được ăn cái gì, bụng ta cũng bắt đầu sôi sùng sục, dường như đang thay ta trả lời Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà cười haha, nhìn xuống đàn cá trong sông:

"Cá mùa này không chỉ có nhiều trứng mà còn rất thơm, bắt vài con lên nướng ăn đi."

Nói rồi hắn lấy một cái bình nhỏ ở trong ngực ra:

"Ta có mang gia vị đây."

Khoan đã, có người nào bình thường lại mang theo gia vị không, ngươi đúng là thiên tài sinh tồn mà.

Ta nghĩ lại cũng thấy đúng, Gà Ác tạm thời không chết được, không bằng ăn no trước đã, nếu không lấy đâu ra sức lực mà làm việc?

Trình Tinh Hà thấy ta đồng ý, lập tức đi thu gom cành cây, nghĩa là hắn sợ chết, muốn bắt ta xuống nước.

Vừa rồi còn nói dưới nước có cái gì, bảo ta đừng hành động thiếu suy nghĩ, giờ thì tình nghĩa huynh đệ còn không bằng con cá.

Nhưng vốn dĩ ta cũng muốn xem xét tình hình, cho nên liền cởi quần áo ra nhảy xuống nước.

Nước sông mát lành, ngâm mình trong đó cực kỳ sảng khoái, tầm nhìn cũng rất cao, vô số con cá bơi lướt qua da mình vô cùng thú vị.

Khoảng thời gian qua ta vô cùng mệt mỏi, ngoại trừ chịu chết thì chính là chịu chết, lúc này mới có được cảm giác hạnh phúc nhàn hạ nửa ngày ở cõi phù sinh.

Bỗng nhiên ta liếc thấy có một con cá chép bơi qua sau lưng ta, lập tức hưng phấn hẳn lên. Con cá kia dài bằng nửa cánh tay, vừa mập vừa lớn, nhìn qua đã thấy ăn ngon.

Thế là ta vội vàng lặn xuống bắt lấy con cá lớn kia. Con cá chép vùng vẫy rất mạnh, cái đuôi đập vào mặt ta như bạt tai, mà vảy cá lại rất trơn, khó giữ chặt được. May mà ta còn có kinh nghiệm, lập tức lấy một tảng đá đập vào đầu con cá kia.

Con cá bị ta đập không thể giãy giụa được nữa, ta liền ôm cá bơi lên bờ như thằng nhóc béo trong tranh tết.

Nhưng ta đột nhiên cảm giác chân mình như bị kẹt vào cái gì đó, không thể động đậy được!

Kỳ quái, mọe nó có chuyện gì vậy. Ta quay đầu nhìn ra sau lưng, vừa nhìn một cái suýt nữa đã ngất đi, chỉ thấy một bàn tay sưng phù xanh lét đang nắm chặt lấy cổ chân ta, móng tay dài tận ba tấc!

Chương 186 - Khỉ Nước

Chương 186: Khỉ Nước

Cái tay kia vươn ra từ trong một bụi cây, ta cũng không biết chân thân của nó là cái gì, chỉ biết quay lại kéo cái tay kia ra ngoài.

Nhưng cái tay kia cứ như bị đóng đinh vậy, cho dù kéo mạnh như thế nào thì ta cũng không thể tránh thoát được!

Lúc này trước mặt ta đã xuất hiện không ít bọt khí, ta đã xuống nước khá lâu rồi, không còn đủ oxi để dùng nữa. Cho dù đây là cái gì, nếu ta không thoát ra được thì chỉ có nước chết ở đây thôi.

Thế là ta liền vận đủ hành khí, đạp mạnh xuống một cái, nhưng cái tay kia vẫn lù lù bất động.

Trước mắt ta đã bắt đầu mơ hồ, không khỏi cảm thấy hối hận - bởi vì yêu quý Thất Tinh Long Tuyền cho nên ta không nỡ mang nó xuống dưới nước, giờ thì lại hại mình luôn rồi!

Cứ giãy giụa như vậy rất tốn sức, hai tai ta cũng bắt đầu ù đi, thật sự không thể kiên trì được nữa. Nhưng đúng lúc này, ta bỗng nhớ tới con thạch sùng khổng lồ nhìn thấy ở chỗ tú nữ.

Con thạch sùng khổng lồ kia đụng phải máu của ta lập tức bỏ chạy.

Ta không biết nguyên nhân là vì ta ăn giao châu, hay là bởi vì Tiêu Tương ở trên người ta, nhưng mà đây là hy vọng cuối cùng, thế là ta liền dùng móng tay cào rách lòng bàn tay, trực tiếp vỗ cả cái tay be bét máu lên trên bàn tay kia.

Lần này quả nhiên cái tay kì quái đó đã lập tức buông lỏng - không chỉ như thế, nó còn không ngừng run rẩy, giống như đang vô cùng đau đớn vậy!

Trong lòng ta rất vui mừng, chuyển thủ thành công, lập tức bắt lấy cổ tay vật kia, đạp chân xuống đáy sông một cái rồi ngoi lên.

Thứ kia cũng bị ta kéo ra khỏi đám rong, một cái đầu mọc đầy tóc đen dài xuất hiện ở trước mắt ta.

Phụ nữ?

Đến khi mái tóc tản ra để lộ khuôn mặt, ta vừa nhìn một cái, suýt nữa đã phọt ra hết số oxi còn lại - mẹ nó đây là cái quái gì?

Khuôn mặt kia có cái trán rất lớn, cái cằm nhọn hoắt, hai con mắt đen sì to như chén trà đang nhìn chằm chằm vào ta - dường như thứ này có cảm xúc của con người, ánh mắt kia vô cùng oán độc!

Nếu nhìn kĩ thêm sẽ thấy tay chân thứ này nhỏ gầy, nhưng bụng lại rất lớn, cả người toàn màu nâu xanh, đây là lần đầu tiên ta thấy một thứ như vậy.

Mà vật kia cũng phản ứng rất nhanh, một cái tay đang bị ta túm chặt, nó liền nhanh chóng vươn một cái tay khác ra cào ta.

Ta đột nhiên thấy sởn cả gai ốc - thứ này có móng tay dài như vậy, nếu cào trúng không phải sẽ khiến mặt ta mọc đầy hoa sao?

Ta rất muốn tránh, nhưng bây giờ đã thiếu oxi đến cực hạn, căn bản không có sức lực. Nhưng ta chỉ còn cách mặt nước một tí nữa thôi... Ta quyết định thật nhanh, dùng hết tất cả sức lực để quăng thứ kia ra khỏi mặt nước.

Đến khi ta leo lên bờ thì đã gần như ngạt thở, nước mắt chảy ròng ròng, ho rũ rượi ra cả mặt.

Chờ ta tỉnh táo lại, mới nghe thấy một giọng nói ai oán truyền đến từ đằng sau:

"Ngươi làm cái gì vậy, không phải bảo sẽ bắt cá cho ta sao? Bắt một con khỉ nước thì ăn kiểu gì!"

Ta quay đầu nhìn, chỉ thấy thứ màu xanh vừa rồi đã bị Trình Tinh Hà dùng dây leo trói chặt - dây leo ở nơi này được gọi là dây leo tơ thép, nghe nói là đặc sản, vô cùng mềm dẻo, người địa phương chuyên môn dùng để bện rổ.

Công nhận Trình Tinh Hà lại phản ứng nhanh như thế, vậy mà đã bắt được thứ này.

Đây là...Khỉ nước?

Đúng rồi, trong truyền thuyết, khỉ nước là một quái vật loại chuyên môn ở dưới nước, có tay chân y như con người.

Thường xuyên có người lúc bơi lội trong sông sẽ cảm thấy có người kéo cổ chân mình, người nào xui xẻo sẽ bị kéo xuống không ngoi lên được, trên thi thể sẽ xuất hiện mấy dấu tay, mọi người đều cho rằng là quỷ nước kéo thế thân.

Thật ra cũng có một phần là do loại khỉ nước này làm.

Không riêng Trung Quốc, Nhật Bản cũng có con này, nhưng người Nhật Bản lại gọi nó là kappa.

Mà bình thường loại vật này chỉ sống ởở dưới nước, thỉnh thoảng cũng sẽ lên bờ, nhưng không thể ở trên bờ quá lâu, bởi vì trên đầu nó có một vết lõm nhỏ, trong vết lõm này có thể chứa nước, nếu trong đó còn nước thì đỡ, nhưng một khi nước bốc hơi hết thì nó sẽ mất mạng.

Ta không phải người vùng sông nước, đây là lần đầu tiên trông thấy loại vật này, cảm thấy rất mới mẻ.

Trình Tinh Hà nhìn thấy móng của nó cũng kịp phản ứng:

"Chẳng lẽ thứ moi tim trong đập nước chính là nó? Vậy cũng quá xui xẻo đi? Cái thứ vớ vẩn này một mình ta còn đánh được mười con, Gà Ác đúng là yếu đuối, lại bị thứ này quấn lấy, quả thật nên ăn vài con Gà Ác Bạch Phượng để bồi bổ."

Không đúng, ta nhìn chằm chằm tay con khỉ nước kia, nhớ tới bàn tay tóm lấy Gà Ác trong livestream.

Cái tay kia không giống cái tay này.

Trình Tinh Hà xem thường:

"Có lẽ thứ bắt Gà Ác chính là một con khỉ nước khác."

Nói xong hắn còn có phát hiện mới, túm lấy tóc khỉ nước nói:

"Tóc dài như vậy, ngươi nói xem nó có phải con cái không?"

Chương 187 - Đàn Khỉ

Chương 187: Đàn Khỉ

Lúc này con khỉ nước kia bỗng nhiên phát ra những âm thành rất kỳ quái cực kỳ khó nghe, khiến người ta có cảm giác ê răng giống như dùng cưa cắt kính vậy.

Trình Tinh Hà đưa tay cho con khỉ nước kia một cái bạt tai, nói:

"Thứ này đang hát đó sao? Quá khó nghe, haiz, có biết hát Thập Bát Mao không? Hát cho gia nghe xem."

Ta thầm nói tên này đúng là điên rồ, còn trêu chọc cả khỉ nước cái.

Nhưng tần suất lan truyền của âm thanh này không giống lúc ở dưới nước, có lẽ ở trong nước lại hay hơn thì sao.

Con khỉ nước kia nhìn chằm chằm Trình Tinh Hà, vừa tiếp tục phát ra loại âm thanh kỳ quái kia, vừa há miệng để lộ đầy răng nanh, trong kẽ răng còn dính ít tóc, khiến người ta nhìn mà rùng mình - có phải thứ này đã từng ăn thịt người không?

Hơn nữa dáng vẻ của nó rất lạ, trông giống như...đang cười.

Trình Tinh Hà còn ở bên cạnh cầm cành cây đánh khỉ nước, vừa đánh vừa nói:

"La hét cái quái gì? Nói đi, có phải ngươi bắt Gà Ác hay không? Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị trừng trị."

Con khỉ nước kia nào biết nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm

chằm Trình Tinh Hà càng thêm oán độc.

Ta lại cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản, liền quay đầu nhìn xuống dưới sông, vừa nhìn một cái đã dựng hết cả tóc gáy, lập tức quay lại hét lớn với Trình Tinh Hà:

"Chạy!"

Trình Tinh Hà không hiểu rõ, còn muốn quay lại để xem ta thấy cái gì, chỉ thấy một đống bóng đen đang tụ tập trên mặt nước, tạo ra không ít bọt khí giống như nước sôi.

Cứ như bên trong có thứ gì đó rất lớn đang muốn trồi lên.

Trình Tinh Hà sững sờ nhìn ta, ta lập tức đẩy hắn ra xa. Cùng lúc đó, một mảng bóng đen lớn mang theo mùi tanh ngoi lên từ trong nước, nhào về phía ta.

Ta nổi hết cả da gà - đó là vô số con khỉ nước.

…

Ta lập tức cầm lấy Thất Tinh Long Tuyền chém về phía chúng, mấy con khỉ nước trúng chiêu kêu thảm, ngã ầm ầm xuống đập nước, nhưng số lượng của chúng quá nhiều, ta không thể xử lý hết ngay được. Đột nhiên thấy gặp sau lưng có đống lửa mà Trình Tinh Hà nhóm, ta lập tức đạp tung đống củi lửa đó đi.

Tia lửa văng ra khắp nơi, không ít khỉ nước tới gần đống lửa bị nóng đến mức lăn lộn đầy đất, ta thấy quả nhiên chúng sợ lửa, lập tức đâm Thất Tinh Long Tuyền vào đống lửa, vận ngược khí chém về phía chúng.

Sau một cơn mưa lửa, chỉ nghe thấy những tiếng kêu thảm vang lên, rất nhiều khỉ nước ngã xuống sông, số còn lại chỉ dám bám ở mép sông nhìn ta chằm chằm. Ta nhân cơ hội này quét ngang Thất Tinh Long Tuyền qua, phá tan đống bùn đất mà chúng đang bám vào.

Đám khỉ nước rơi hết xuống sông, mặc dù không cam lòng nhưng cuối cùng vẫn phải chìm xuống.

Nhưng chúng nó vẫn đang mai phục dưới mặt nước, hiển nhiên có thể phản công bất cứ lúc nào.

Giống như con người không thể ở trong nước quá lâu, đám khỉ nước cũng không thể ở ngoài không khí quá lâu bởi cái lỗ trên đầu

Lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng kéo Trình Tinh Hà tránh xa đập nước, vừa rồi Trình Tinh Hà vẫn luôn nấp trong bụi cây, bây giờ mới đi ra. Con khỉ nước tóc dài kia bị hắn túm lấy, miệng bị bịt kín, vẫn còn đang liều mạng giãy dụa.

Ta bỗng nhớ ra - đám khỉ nước vừa rồi đều trụi lủi, chỉ có mỗi con này mọc lông trên đầu, chẳng lẽ là con cái thậ.

Trình Tinh Hà cho con khỉ nước cái kia tới một quyền, cả giận nói:

"Hóa ra vừa nãy nó không phải đang lẩm nhẩm hát, mà là gọi đồng bọn tới! Mọe nó, suýt nữa hại chết ông đây."

Ban đầu con khỉ nước kia còn rất căm hận, vẫn nhìn chằm chằm chúng ta, nhưng rất nhanh đã trở nên yếu ớt, ủu xìu gục đầu xuống.

Trình Tinh Hà nghĩ nó giả chết, lại cho thêm một quyền nữa, con khỉ nước kia thoi thóp lệch đầu đi.

Ta thấy trên đầu con khỉ nước này cũng có cái lỗ trên đầu, bên trong đã không còn nước, liền kéo Trình Tinh Hà lại, sau đó đi ra bờ sông xua đuổi mấy con khỉ nước khác ra để múc nước đổ vào cái lỗ kia.

Hiệu quả rất nhanh, khỉ nước cái lập tức ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn ta.

Trình Tinh Hà càng không hiểu:

"Không phải chứ, ngươi không giết chết nó mà còn định mang nó về nhà hả? Ngươi đã quên vừa rồi..."

Ta đáp:

"Vừa rồi ngươi không thấy sao, đây là một con khỉ nước rất hiếm thấy, chỉ sợ đám khỉ nước đầu trọc kia đều là lang quân si tình với nó, giữ lại mạng sống cho nó coi như làm con tin."

Đừng thấy con khỉ nước này xấu xí, có lẽ còn được coi là Tây Thi trong tộc. Ở đây có nhiều khỉ nước như vậy, bắt nó làm con tin chắc chắn sẽ được bình an.

Trình Tinh Hà ngẫm nghĩ, lại hỏi:

"Vậy ngươi nói xem rốt cuộc có phải là đám khỉ nước này bắt Gà Ác không? Nếu không ngươi xuống nước, lấy Tây Thi ra trao đổi với chúng, một tay giao người một tay giao khỉ."

Chương 188 - Bị Thương

Chương 188: Bị Thương

Ta lắc đầu:

"Ta cảm thấy không giống."

Có lẽ lúc ấy Gà Ác cũng tưởng rằng là khỉ nước làm loạn, cho nên mới bắt được một con đã cảm thấy mình thắng đấu pháp, ai ngờ vẫn bị thứ kia kéo xuống.

Hơn nữa ta cũng đã nhìn khí trên người khỉ nước rồi, đó là khí xanh rất ô uế, hoàn toàn không giống khí xanh trong suốt ta thấy ở phía trên.

Quả nhiên cấp càng thấp thì khí xanh càng ô nhiễm, chỉ sợ hung thủ kia là một kẻ khó chơi.

Trình Tinh Hà nghe vậy thì vô cùng ủ rũ, vừa không được ăn cá còn không tìm được manh mối về Gà Ác, ta thì đi xung quanh xem xét từng cái cây một - đương nhiên không con cá chép nào trên cây cả.

Lúc này Trình Tinh Hà bỗng nhiên túm lấy ta:

"Bả vai ngươi làm sao vậy?"

Ta cúi đầu xem mới phát hiện áo trên vai đã ướt đẫm máu - vừa rồi đánh khỉ nước không biết đã bị con khỉ si tình nào cào.

Lúc cởi áo sơ mi ra, ta lập tức hít một hơi, đậu má, da tróc thịt bong lộ hết cả xương quai xanh trắng hếu.

Sắc mặt Trình Tinh Hà lập tức âm trầm hẳn xuống, cả người đằm đằm sát khí, quay đầu muốn đi về phía đập nước.

Ta giữ chặt hắn hỏi hắn định làm gì?

Hắn hất ta ra:

"Móa nó, đám khỉ kia đúng là chán sống rồi, ta đi mua một ít thuốc diệt chuột hạ độc chết đám khốn đó."

Ta túm lấy hắn:

"Thôi được rồi, đập nước như thế lớn, ngươi phải mua bao nhiêu tiền thuốc diệt chuột chứ?"

Hơn nữa đầu độc đập nước là phạm pháp.

Trình Tinh Hà nghiến răng nghiến lợi, đạp con khỉ nước cái kia một cái như để trút giận:

"Mé nó đúng là xui xẻo."

Nhưng hắn vừa dứt lời, một tiếng sấm vang lên cứ như ông trời cũng muốn phụ họa, sau đó vô số hạt mưa to như hạt đậu trút xuống, đập vào đầu đau điếng.

Ta và Trình Tinh Hà đành phải chạy trối chết, Trình Tinh Hà nói:

"Tìm chỗ nào trú đã - vết thương trên vai ngươi mà dính mưa, không chữa được sẽ chết người đấy."

Trời đã tối, ta chợt thấy có một nơi có ánh sáng.

Trình Tinh Hà cũng thấy, lập tức hưng phấn hẳn lên:

"Hình như là có nhà dân!"

Đúng là có một căn nhà gỗ, ánh đèn điện đang lóe ra từ cửa sổ.

Không phải không có ai dám đến đây sao? Còn có nhà dân nữa hả?

Nhưng vừa đi về hướng kia được hai bước, khỉ nước cái bỗng nhiên liều mạng giãy dụa như bị điên, hiển nhiên là rất sợ chỗ kia.

Trình Tinh Hà ngại phiền, lại cho con khỉ cái kia hai đạp:

"Đúng là con nhà lính tính nhà quan, sao ngươi lại lắm chuyện như thế?"

Ta liền cầm lấy dây thừng trói khỉ nước cái, kéo nó vào bên trong.

Khỉ nước cái kia cũng không vùng vẫy nữa, chỉ nằm trên đất như chó chết, cả người dính đầy bùn, để mặc ta kéo lê đi.

Xung quanh căn nhà kia có lưới đánh cá, giống như một gia đình ngư dân bình thường.

Trình Tinh Hà đi qua gõ cửa:

"Có ai không? Chúng ta tới trú mưa nhờ!"

Rất nhanh đã có người mở cửa, ta và Trình Tinh Hà vừa nhìn đã sững sờ - lại là một cô gái trẻ tuổi.

Mặc dù nàng mặc một bộ đồ vải thô, nhưng khuôn mặt lại cực kỳ xinh đẹp, nếu đi đóng phim có khi còn được làm nữ chính.

Cô gái kia thấy chúng ta cũng rất bất ngờ:

"Các ngươi là..."

Trong phòng bay ra mùi thức ăn thơm phức, vừa rồi ta và Trình Tinh Hà không được ăn cá, vừa ngửi thấy mùi này đã chảy cả nước miếng.

Trình Tinh Hà liền tự giới thiệu mình, nàng kia rất hào phóng mời chúng ta vào trong, còn bảo chúng ta chịu đựng một chút, ngày mai có thể trở về - vừa vặn mới nấu cơm xong, ngồi xuống ăn cơm cùng.

Trình Tinh Hà nói quấy rầy:

"Không cần ăn cơm ngay cũng được, bạn thân của ta bị thương, ngươi có thuốc không?"

Lúc này cô gái kia mới phát hiện vai ta bị thương, vội vàng nói:

"Có có, đại ca chờ một chút."

Nói xong thì lấy ra chút cỏ khô, Trình Tinh Hà sáng mắt lên:

"Hừm…xích mao kê huyết đằng, đồ tốt a!"

Hắn đang muốn nói tiếp, nhưng cô nương kia lại lắc đầu, cho vào miệng nhai nát, hai tay đặt lên trên vai ta, từ từ nhả ra bôi lên cho ta.

Hai tai ta nóng rực, nàng cũng quá nhiệt tình đi?

Một mùi thơm đặc biệt của phụ nữ truyền đến khiến bả vai ta tê ngứa, đáng lẽ ra đây sẽ là giây phút viên mãn của một người đàn ông, nhưng ta lại vội vàng ổn định lại suy nghĩ, tránh ra phía sau:

"Ta tự làm là được..."

Khuôn mặt cô gái kia cũng hồng hồng, nhỏ giọng nói:

"Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, muốn chữa vết thương do khỉ nước cào thì phải nhai kê huyết đằng trong miệng có tác dụng, nếu không ta cũng sẽ không..."

Nếu còn từ chối nữa thì quá kênh kiệu rồi, ta đành phải nói cảm ơn, để nàng cúi đầu bôi khắp vết thương cho ta từng chút một.

Mà thứ này đúng là rất có tác dụng, sau khi bôi thảo dược hơi lạnh lên, cơn đau rát lập tức biến mất, còn có tác dụng hơn Vân Nam Bạch Dược.

Trình Tinh Hà ngẩn người, âm thầm véo ta một cái:

"Không ngờ ngươi rất được phụ nữ để mắt tới nha, ta vừa ngửi được mùi chua nhất kiến chung tình đấy."

Chương 189 - Cái Miệng Lớn

Chương 189: Cái Miệng Lớn

Sau đó hắn liền hỏi cô gái kia:

"Ơ, không phải chỗ này có quỷ sao, sao ngươi vẫn còn ở chỗ này?"

Hóa ra nhà nàng ở đây để trông đập nước - nơi này rất nguy hiểm, từ lúc xảy ra chuyện đáng sợ đã có người thuê nhà nàng ở lại đây trông coi, nhưng nghe nói gần đây trong thành có người đến trị quỷ nước, người nhà nàng mới trở về thu hoạch dưa hấu, chỉ để lại mỗi nàng trông nhà.

Nói rồi cô gái kia bê đồ ăn lên cho chúng ta, đều là những món ăn nhà đẹp mắt. Ta nói cảm ơn cô gái kia, nàng xấu hổ cười:

"Bình thường ít khi được gặp người khác, cũng cô đơn rất, có người đến trong lòng cũng vui vẻ."

Nụ cười của nàng vừa dịu dàng vừa cô đơn, khiến người ta vừa nhìn đã đau lòng.

Trình Tinh Hà cũng rất đồng tình với nàng, sau đó chợt nhớ tới Gà Ác, liền hỏi nàng có gặp một người đeo kính sát tròng không?

Cô gái kia khó hiểu lắc đầu:

"Chưa gặp đại ca đó bao giờ, hay là đã xảy ra chuyện gì rồi? Ta thấy các ngươi đừng tìm nữa, bây giờ đang là mùa nước lên, không tìm được đâu, không bằng đợi hơn nửa tháng sau hẵng xuống hạ du tìm."

Ý nàng là bảo chúng ta đợi nhặt xác rỗng ruột về.

Trình Tinh Hà thở dài, mà cô gái kia lại nói bóng nói gió, hỏi ta đã có người yêu chưa?

Ánh mắt kia tràn đầy vẻ chờ mong.

Trình Tinh Hà nghe thế thì liên tục ho khan như vừa uống 84 vậy.

Ta vội vàng nói có đã thích một người rồi, cảm ơn đã quan tâm.

Hiển nhiên nàng có hơi thất vọng, sau đó đưa mấy cái chén nhỏ đến:

"Nếu hai ca ca không chê thì đây là rượu hạt thông mà ông nội ta chưng, các ngươi nếm thử đi."

Rượu hạt thông này rất thơm, Trình Tinh Hà đang định đưa tay ra cầm một chén, ta đột nhiên nhìn cửa sổ nói:

"Ơ, cửa sổ nhà ngươi bị dột rồi!"

Cô gái kia nhìn ra phía sau theo phản xạ, ta thì nhân cơ hội này đổi chén của ta với chén của nàng.

Ta làm rất nhanh, Trình Tinh Hà thấy động tác như ảo thuật gia của ta thì sửng sốt, thấp giọng hỏi ta:

"Sao vậy, người ta ân cần trị thương cho ngươi như vậy, ngươi còn nghi ngờ người ta là Tôn nhị nương?"

Nói nhảm - vừa rồi Trình Tinh Hà hỏi nàng về Gà Ác, chỉ hỏi một câu "người đeo kính sát tròng" chứ không nói nam hay nữ, làm sao nàng lại biết là "đại ca"?

Lúc này nàng cũng quay đầu lại, rất ân cần cầm chén lên bảo chúng ta nếm thử.

Nói xong thì cầm chén của mình lên uống trước.

…

Ta liếc mắt ra hiệu với Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà hiểu ý, cầm chén lên "uống một hơi cạn sạch". Ta cũng bắt chước làm theo, hiển nhiên cô gái kia rất vui vẻ, hỏi chúng ta hương vị thế nào? Đương nhiên chúng ta sẽ gật đầu nói ngon lắm rồi.

Một lát sau, ta cảm thấy ánh mắt của cô gái kia có vẻ thăm dò, chắc là đã đến lúc rượu kia có tác dụng, liền đá vào chân Trình Tinh Hà dưới gầm bàn một cái.

Trình Tinh Hà hiểu được, lập tức "ực" một tiếng nằm dài ra đất, không động đậy được nữa.

Cô gái kia khẽ nhếch khóe miệng, hiển nhiên là rất vui vẻ, nhưng trông thấy ta còn chưa ngất đi thì lại tỏ ra hoảng sợ:

"Ôi chao, đại ca này làm sao vậy..."

Ta đáp:

"Tửu lượng kém, không cần phải để ý đến hắn."

Nói xong ta cũng gục xuống.

Cô gái kia vui vẻ tới gần ta, sờ lên mặt ta:

"Đại ca đúng là đẹp trai..."

Nói rồi lại sờ lên tay ta:

Bị sờ soạng khiến ta vô cùng khó chịu, cứ như có kiến đang bò khắp ngươi vậy. Nhưng không ngờ lúc nàng sờ vào tay ta thì đột nhiên như bị bỏng, sửng sốt nói:

"Tiềm long chỉ..."

Tiềm long chỉ?

Ta lập tức thót cả tim, sao rồi, nàng biết chuyện về ngón trỏ tay phải ta rồi sao?

Ta nheo mắt lại, lại thấy cô gái kia kia nhếch môi cười, nụ cười kia vô cùng đáng sợ, cứ như là nhìn thấy thức ăn ngon vậy. Mà vừa rồi nụ cười của nàng chỉ nhỏ như anh đào, bây giờ lại ngoác miệng đến tận mang tai.

Đậu má, cái miệng thật lớn!

Mà bên trong cái miệng kia mọc đầy răng nanh nhọn như lưỡi cưa, muốn , tràn đầy răng cưa đồng dạng răng nanh, sau đó muốn cắn mạnh vào tay ta!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ta lập tức rút tay về, nàng kia cắn hụt, hai hàng răng va vào nhau két một tiếng.

Mà nàng cũng đưa mắt lên nhìn ta chằm chằm, giống như không tin ta có thể tỉnh lại.

Sau đó nàng lập tức đổi vẻ độc ác, nhào về phía ta.

Ta lăn đi thật nhanh, đang định rút Thất Tinh Long Tuyền ra thì bỗng thấy ánh mắt nàng mờ mịt, lúc này mới như kịp phản ứng, nằm rạp xuống đất bất động.

Ta mới thở phào một hơi, xem ra rượu hạt thông kia đã có hiệu quả.

Điều này khiến ta cảm thấy hoảng sợ, nếu nàng không nói lỡ lời thì có lẽ bây giờ ta đã thành cái xác rỗng ruột trôi trong nước rồi.

Một cái tay khoác lên bả vai ta, dọa ta giật mình một cái. Quay đầu thấy Trình Tinh Hà cũng đi tới, một tay sờ cái gáy vừa đập xuống đất của mình, vừa nhìn chằm chằm cô gái kia:

"Cái quái gì đây?"

Chương 190 - Nhân Tài Giao Tiếp

Chương 190: Nhân Tài Giao Tiếp

Ta tìm ít dây leo tơ thép trói chặt tay chân nàng lại:

"Ngươi đã từng nghe nói đến thủy dạ xoa chưa?"

Thủy dạ xoa cũng giống như khỉ nước, là một loại quái vật sống dưới nước.

Nhưng thủy dạ xoa cao cấp hơn khỉ nước rất nhiều - thủy dạ xoa có thể hóa thành mỹ nhân để ăn người, cho nên thủy dạ xoa còn có một cái tên khác, gọi mỹ nhân nước.

Mà thủy dạ xoa ăn người không ăn cái gì khác mà chỉ ăn tim - trái tim của đàn ông trẻ tuổi.

Càng ăn nhiều nội tạng, năng lực của nàng sẽ càng lớn, đợi đến khi tu hành đến trình độ nhất định sẽ có thể biến thành dạ xoa chân chính, rời khỏi mặt nước, hoạt động tự do.

Nhìn năng lực của thủy dạ xoa này, có vẻ cách ngày biến thành dạ xoa không còn xa.

Trình Tinh Hà cũng hiểu rất nhanh:

"Đậu má, chẳng lẽ nàng chính là người phụ nữ bị đạo sĩ kia bắt?"

Không sai...chắc hẳn đạo sĩ đã phát hiện ra chân thân của nàng, muốn giải quyết nàng - muốn giết thủy dạ xoa chỉ có thể moi tim.

Đáng tiếc lại bị tên nhóc kia đánh lén từ phía sau, thất bại trong gang tấc, lại còn mất mạng. Cho nên cô gái kia đã chạy, mà đạo sĩ chỉ để lại một câu di ngôn, nói là ý trời, bảo người địa phương tuyệt đối đừng xuống nước.

Trình Tinh Hà vỗ đùi:

"Đúng là một đạo sĩ xui xẻo."

Ai nói không phải đâu.

Trình Tinh Hà lấy lại can đảm, lập tức nói:

"Ta nghe nói tim của thủy dạ xoa rất đáng giá, chúng ta gặp may rồi, móc ra mang đi chợ quỷ có thể bán được không ít tiền!"

Nói rồi liền muốn túm lấy cổ áo thủy dạ xoa.

Ta lập tức ngăn hắn lại:

"Ngươi quên rồi sao, Gà Ác còn đang ở trên tay nàng!"

Lúc này Trình Tinh Hà mới kịp phản ứng, vội vàng bảo ta thẩm vấn nhanh lên, thẩm vấn xong rồi moi tim.

Ta nghĩ thủy dạ xoa thích nước, liền múc nước lên dội vào mặt nàng.

Quả nhiên, thủy dạ xoa lập tức tỉnh lại, quẫn quại dãy dụa, sau khi phát hiện ra tình cảnh bây giờ của mình, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ hoảng sợ, tiếp theo ngẩng đầu điềm đạm đáng yêu nhìn ta:

"Đại ca, ngươi làm gì vậy?"

"Ca mọe nhà ngươi."

Trình Tinh Hà không hề thương hương tiếc ngọc chút nào, đối xử với người đẹp này y như với khỉ nước cái, đi lên đập mạnh vào trán nàng:

"Ngươi đưa Gà Ác đi đâu rồi?"

Cái trán trơn bóng của thủy dạ xoa lập tức bị Trình Tinh Hà đánh sưng lên, nhưng nàng đã quen với việc dùng sắc đẹp quyến rũ người ta, đàn ông trông thấy nàng đều mê mệt đến mức phải quỳ xuống, đã bao giờ bị đối xử như vậy. Nàng cắn chặt hàm răng, đôi mắt đẹp cũng nhìn chằm chằm Trình Tinh Hà giống như là hận không thể chém Trình Tinh Hà thành muôn mảnh.

Trình Tinh Hà làm bộ muốn đào mắt nàng ra, ta kéo Trình Tinh Hà lại, nói:

"Tính tình bạn thân ta không tốt, bây giờ ta nói cho ngươi biết, tên ẻo lả mà ngươi bắt là một người rất quan trọng, ta khuyên ngươi hãy giao tên ẻo lả đó ra, hai chúng ta khá dễ nói chuyện, nếu không người nhà tên ẻo lả kia tới sẽ róc xương lóc thịt ngươi."

Thủy dạ xoa nhìn ta chằm chằm, lúc này mới nói:

"Đại ca, ngươi là người tốt, như vậy đi, ngươi đồng ý với ta một điều kiện, ta sẽ dẫn ngươi đi tìm hắn."

Trình Tinh Hà nghe vậy thì xù lông lên:

"Ngươi đã như thế này rồi mà còn muốn nói điều kiện, đừng cản ta, để ta đạp nàng hai cái trước đã..."

Ta nhớ tới câu "tiềm long chỉ" kia của nàng, giật mình nói tiếp:

"Ngươi nói đi."

Thủy dạ xoa trừng Trình Tinh Hà một cái, lúc này mới nói:

"Ta chỉ cần ngươi đi với ta, đừng để tên lôi công này đi theo -

nếu dẫn hắn theo, ngươi có róc xương lóc thịt ta, ta cũng sẽ không nói câu nào."

"Cái gì, ngươi nói ai là Lôi Công?"

Ta suy nghĩ một lát, Gà Ác bị kéo xuống cũng khá lâu rồi, ban đầu chắc chắn là không có chuyện gì, nhưng nếu để lâu có khi sẽ bị tàn tật gì đó thì cũng không hay lắm, chuyện này vẫn nên tốc chiến tốc thắng, hơn nữa ta còn phải hỏi nàng chuyện về ngón trỏ tay phải của ta.

Tuy dạ xoa nước này lắm mưu nhiều kế, nhưng bây giờ đã bị trói như cái bánh chưng, chắc cũng sẽ không gây ra được chuyện gì, thế là ta liền đồng ý.

Trình Tinh Hà mắng nhiếc nửa ngày, sau đó mới thấp giọng bảo ta cẩn thận một chút, thứ này sống lâu như vậy rồi, chắc chắn là có chuyện bí ẩn gì đó.

Ta gật đầu, bảo thủy dạ xoa dẫn đường.

Thủy dạ xoa nghiêng đầu ra hiệu ta nhìn chân nàng - nàng bị trói chặt như vậy, không đi được.

Ta cũng không muốn mạo hiểm cởi trói cho nàng, thế là quyết định vác nàng lên vai.

Đúng là thủy dạ xoa này có dáng người rất tốt, có lồi có lõm, còn có một mùi hương kì lạ, khiến người nào cũng phải cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng mà ta vội ổn định lại tinh thần, đi theo đường nàng chỉ.

Lúc này cơn mưa to đã ngừng, trên đường đều là đất đá ướt sũng rất trơn trượt, giọng nói như hoa lan của thủy dạ xoa vang lên bên tai ta:

"Đại ca, ngươi cẩn thận một chút, đừng để ngã."

"Ngươi yên tâm, không để ngươi ngã được đâu."

"Ta không sao, đại ca đừng ngã là được."

Nàng đúng là một nhân tài giao tiếp.

Chương 191 - Miệng Phun Đầy Phân

Chương 191: Miệng Phun Đầy Phân

Ta căn dặn mình không được để mê hoặc, liền hỏi nàng:

"Ngươi vừa nói tiềm long chỉ là có ý gì?"

Thủy dạ xoa sửng sốt:

"Chính ngươi...không biết sao?"

Sau đó giọng nói mềm mại kia tiếp tục vang lên:

"Ngươi sinh năm Thìn tháng Thìn ngày Thìn giờ Thìn đúng không?"

Sao nàng lại biết rõ như vậy?

"Truyền thuyết có nói chân long chuyển thế là người có mệnh tứ Thìn, ngón trỏ tay phải của chân long chính là tiềm long chỉ, nếu chúng ta ăn được thì..."

Nàng nuốt nước bọt:

"Nó rất có ích cho việc tu hành, nghe nói muốn phi thăng cũng không thành vấn đề."

Không phải rất giống thịt Đường Tăng sao?

Ta suy nghĩ thật nhanh, nếu như vậy thì người mệnh Thìn mà Giang què tìm nhiều năm qua chính là “mệnh chân long” này? Hơn nữa những người kia đều không phải là chân long, cho nên mới chết oan chết uổng, về sau hắn tìm được ta, cho nên mới lợi dụng ta để dụ Tiêu Tương ra!

Trong nháy mắt này ta đột nhiên nghĩ đến câu “chân long chuyển thế, tứ tướng phá thời" của thi giải tiên, chẳng lẽ ta chính là...

"Đến rồi."

Lúc này, thủy dạ xoa bỗng nhiên nhẹ nhàng liếm tai ta:

"Ở phía trước."

Ta ngẩng đầu lên nhưng không thấy được cái gì, đang muốn hỏi nàng ở đâu thì chợt nghe thấy xung quanh truyền đến những tiếng ào ào.

Giống như có rất nhiều thứ đang vây quanh ta từ bốn phương tám hướng.

Mùi tanh này...

"Vèo..."

Vô số bóng đen từ bốn phương tám hướng lao về phía ta, là khỉ nước!

Đậu má, hóa ra đống khỉ nước ở đây đều là thủy dạ xoa nuôi!

Ta muốn ném thủy dạ xoa trên lưng xuống để rút Thất Tinh Long Tuyền, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy trên lưng trống không từ bao giờ - thủy dạ xoa đã được khỉ nước cứu đi.

Mà khỉ nước đã thấy được uy lực của Thất Tinh Long Tuyền, sao có thể cho ta cơ hội rút kiếm, chúng không sợ chết bám lên lưng ta chặt như keo.

Sau đó ta bị đám khỉ nước bao vây thật chặt, cả người bị ném ra ngoài giống như rơi vào trong một cái giếng, đỉnh đầu truyền đến tiếng cười của thủy dạ xoa:

"Tiểu ca, sợ rằng ngươi chuyển thế đến là để cho ta ăn. Đây là thiên mệnh."

…

Ta còn chưa kịp mắng mọe nhà ngươi thì đã cảm giác mình bị bóng tối chìm ngập, gió vút qua bên tai, cũng không biết qua bao lâu ta mới cảm thấy mình rơi vào một cái gì đó mềm nhũn.

Thủy dạ xoa này lại có nhân tính như vậy, còn để giường đệm ở bên dưới.

Nhưng ta vừa nghĩ như vậy thì lập tức nghe thấy dưới người truyền đến tiếng kêu thảm thiết, lúc này ta mới phản ứng được ta đang đè trên người nào đó.

Ta vội đứng lên, kết quả lại sờ thấy một cái gì đó tròn tròn - hình như là cánh tay người!

Nơi này có người...Còn không chỉ có một người!

Quả nhiên, một giọng nói đau đớn rất quen tai vang lên:

"Cái thứ gì vậy, đè chết ta..."

Ta lập tức chấn động, túm lấy hắn:

"Gà Ác Bạch Phượng?"

Giọng nói kia giận dữ:

"Là Hà Bạch Phượng..."

Nhưng ngay sau đó, hắn cũng kịp phản ứng, trở tay khoác lên bả vai ta:

"Ngươi là Lý Bắc Đẩu?"

Hắn còn nhớ ta.

Cuối cùng cũng tìm được tên này!

Tầm lòng thánh mẫu của ta dâng lên, đang định an ủi hắn mấy câu, không ngờ hắn lại cười lạnh một tiếng:

"Ngươi cũng bị bắt vào đây sao? Đúng là đáng đời. Không có tài năng bằng người ta thì chỉ nên ở lại cái cửa hàng cũ nát đó của ngươi ăn rồi chờ chết thôi, còn dám tới đây tự tìm cái chết nữa."

Sao tên này lại không biết điều như vậy chứ, nếu không phải do ngươi không có bản lĩnh, Mọe nó, ta có thể bị ngươi hại đến đây sao?

Ta cũng cười lạnh một tiếng:

"Đúng vậy, dù sao ta chỉ là một tên cấp hoàng, dám đến đây là do ta dũng cảm, nhưng có một số người cấp địa lúc nào cũng khoác lác, để rồi cũng có kết cục như ta, đây mới thật sự là mất mặt."

"Ngươi..."

Gà Ác gần như bùng nổ:

"Ta chỉ là nhất thời sơ suất! Ngươi chờ đấy cho ta, chờ ông nội ta tới..."

"Ngươi vừa mọc răng hả, còn đòi gọi người lớn trong nhà đến nữa?"

Ta đáp:

"Nếu ông nội ngươi thật sự muốn cứu ngươi, liệu có thể để ngươi chờ lâu như vậy sao?"

Ta cũng biết Gà Ác là tiểu tổ tông trong nhà, cho nên lúc nào cũng làm mình làm mẩy, ta nghe ý của Hàn Đống Lương thì hình như là không liên lạc được với Hà Hữu Thâm.

Gà Ác nghe thấy vậy lập tức túm chặt lấy ta, giọng nói tràn đầy tuyệt vọng:

"Ngươi nói vậy là có ý gì, ông nội ta..."

Suýt nữa ta đã bị hắn bóp chết, lập tức vận hành khí đánh vào cánh tay hắn, Mọe nó, ta đã sớm muốn đánh hắn từ lâu rồi, cuối cùng ông trời cũng cho ta một một cơ hội.

Nhưng ta đột nhiên sửng sốt - hành khí không ra được!

Lúc này có một cánh tay thò tới kéo ta và Gà Ác ra:

"Đến lúc nào rồi mà còn chó cắn chó!"

Gà Ác vừa nghe thấy giọng nói này thì vô cùng sợ hãi, lập tức rút tay về, ngượng ngùng nói:

"Là do tên Lý Bắc Đẩu này, nếu không phải tại hắn, sao ta lại vướng phải chuyện này chứ. Hắn đúng là bọ hung lăn cứt mà - thối không chịu được!"

Ta nói:

"Ta thấy ngươi giống bọ hung ăn cứt hơn - miệng phun đầy phân."

Chương 192 - Địa Cấp

Chương 192: Địa Cấp

Gà Ác tức giận đến mức đỉnh đầu bốc khói, còn muốn mắng ta, nhưng có vẻ không dám vì một câu nói của người kia.

Ta nhớ ra rồi - trước đó nghe nói có con trai của nhân vật lớn cũng bị rơi xuống đây, nghe nói là không còn hài cốt, chẳng lẽ chính là hắn?

Bây giờ ta không thấy cái gì cả, nhưng vẫn có thể thấy hành khí - thiên di cung của người này có khí tím, không sai.

Mà người kia có vẻ có mặt mũi thật, giọng nói rất bình tĩnh, hỏi ta vào đây bằng cách nào.

Người trong cùng một chiến hào đều là chiến hữu, ta cũng không giấu giếm, liền kể lại mọi chuyện một lần.

Gà Ác vừa nghe là Hàn Đống Lương mời ta tới cứu hắn thì tức giận vỗ đùi, đến khi nghe nếu ta có thể cứu được hắn thì phải bái ta làm thầy, lập tức đứng phắt dậy:

"Ông cậu này lớn tuổi như vậy rồi mà sao vẫn chẳng hiểu chuyện vậy? Nếu phải bái ngươi làm thầy, ta tình nguyện không đi ra ngoài!"

Ngươi cứ thoải mái, bây giờ đều là Bồ Tát bùn qua sông, nếu có thể ra ngoài được thì ta cũng không đưa ngươi theo đâu.

Lúc này ta chợt nhớ tới chuyện không dùng hành khí được, liền hỏi họ xuống đây kiểu gì?

Hóa ra họ cũng khá giống ta, đều đến bên đập nước rồi bị đám khỉ nước đánh lén, sau đó gặp được nhà kia, đều bị thủy dạ xoa nhai nát xích mao kê huyết đằng bôi lên người.

Gà Ác buồn bực nói:

"Ban đầu không biết nàng là thủy dạ xoa - nước miếng của thủy dạ xoa là vật ô uế, có thể phong tỏa dương khí, đương nhiên là không có cách nào hành khí rồi."

Ta liền hỏi:

"Vậy tại sao nàng chưa ăn các ngươi, mà lại để các ngươi ở đây?"

Công tử của nhân vật lớn kia đáp:

"Không phải là nàng không ăn, mà hình như gần đây sẽ xảy ra chuyện gì đó, nàng định để đến ngày đó mới ăn một thể."

Ngày đó...Ta nghĩ một lát, bỗng nhiên sởn cả da gà:

"Gần đây...Có nhật thực không?"

Trong truyền thuyết, thủy dạ xoa không thể rời khỏi nước trừ phi hóa thành dạ xoa, mà lúc nàng hóa dạ xoa cần trải qua thiên kiếp.

Thiên kiếp vô cùng nguy hiểm, có thể chết bất cứ lúc nào, nhưng có một phương pháp có thể miễn trừ thiên kiếp - chính là vào ngày không trăng.

Mọi người đều biết chỉ có một ngày không trăng duy nhất, đó chính là ngày nhật thực hoặc là thiên cẩu thực nhật!

Chắc hẳn nàng chỉ cần thêm mấy bộ lòng người nữa, cho nên mới định để đến ngày nhật thực trực tiếp ăn hóa dạ xoa, tránh kiếp!

Gà Ác đứng bật dậy, gấp gáp nói:

"Không thể nào...Vậy, chính là chín giờ tối hôm nay..."

Ta nhìn đồng hồ đeo tay dạ quang của Gà Ác, trong lòng cũng trầm xuống - bây giờ đã là tám rưỡi rồi!

Phải nhanh chóng đi ra ngoài...Nhưng bây giờ mọi người đều không thể hành khí, ta sờ một cái, tường đất ở đây vô cùng bóng loáng, chỉ có thằn lằn mới có thể leo lên.

Mà trên đỉnh đầu cũng chỉ có một màu đen sì, đây hẳn là một nơi như cống thoát nước, có một thứ như nắp giếng bên trên.

Gà Ác run lên:

"Không...Ta không muốn chết...Ta không muốn chết..."

Mọe nó, nói ngươi ẻo lả ngươi còn không nhận, mèo nhà ta còn dũng cảm hơn ngươi.

Mà công tử nhà nhân vật lớn kia lại khá tỉnh táo, hiển nhiên cũng biết bây giờ không phải là lúc hoảng loạn, liền khách khí nói nhìn ta giống như người có bản lĩnh, hỏi ta có ý tưởng gì không?

Ta nghĩ một lát:

"Bây giờ chúng ta có ba người, không bằng thử trồng tháp người xem sao."

Nếu như đủ độ cao rồi sẽ có thể sờ được lên đỉnh - người đầu tiên ra ngoài nắp giếng tìm một cái dây thép cứu người bên dưới ra.

Công tử nhà nhân vật lớn kia lập tức hưng phấn:

"Cũng hay đấy."

Gà Ác nghe vậy cũng vội bu lại, ba người chúng ta báo cân nặng, ta nhẹ nhất, đáng lẽ ra phải ở trên cùng, nhưng Gà Ác không chịu, cứ kiên quyết nói hắn nhớ nhầm, hơn nữa sức khỏe của hắn không tốt, căn bản không khiêng được ai cả.

Ta không có ý kiến gì - hơn nữa ta cũng rất lo lắng cho Trình Tinh Hà, vừa rồi hắn đã đắc tội quá nhiều với thủy dạ xoa kia, thủy dạ xoa trở về, thể nào cũng sẽ tính sổ với hắn, ta phải nhanh chóng đi lên.

Ta nói vậy được, ngươi ở phía trên cùng, nhưng chúng ta đã nói trước rồi, ngươi ra được thì nhất định phải trở lại kéo chúng ta.

Gà Ác gật đầu liên tục, nói còn phải nói nữa sao?

Ba người nói làm liền làm, công tử nhà nhân vật lớn có vóc dáng rất cao, chắc cũng phải gần bằng Hòa Thượng, có lẽ bình thường cũng hay rèn luyện, khiêng ta lên rất ổn định.

Gà Ác leo lên vai ta, run lẩy bẩy:

"Lý Bắc Đẩu, ngươi đừng có dùng việc công để báo thù riêng đấy, nhỡ may làm ta ngã xuống, ngươi sẽ không gánh nổi trách nhiệm đó đâu."

Ta nói sao ngươi lại lắm mồm như vậy? Nếu ta để ngươi ngã, không phải ta cũng cũng không ra được sao?

Địa cấp gì mà lại nhát gan như vậy, không chừng là ông nội hắn đi cửa sau cho hắn rồi.

Chương 193 - Còn Không Mau Chạy

Chương 193: Còn Không Mau Chạy

Ta cũng nghi ngờ năm đó cha hắn bắt chim ở nghĩa địa, không chỉ làm bị thương mỏ chim, còn làm thương cả đầu óc.

Rất nhanh, chúng ta đã xếp chồng lên nhau. Gà Ác đưa tay lên sờ, bỗng nhiên kích động nói:

"Ta sờ được cửa ra rồi!"

Ta chấn động, xem ra cũng khá may mắn!

Sau đó Gà Ác nhón chân lên liều mạng đẩy nắp giếng ra - bả vai ta vốn đã bị thương, hắn làm vậy khiến cả người ta đổ mồ hôi lạnh, không khỏi cắn răng hỏi:

"Được chưa?"

"Ngươi gấp cái gì..."

Gà Ác càng dùng sức đạp ta:

"Còn một chút nữa."

Cơn đau nhức này khiến trước mặt ta trắng xóa, đã sắp không kiên trì nổi nữa. Nhưng mà ta cũng không thể không biết xấu hổ mà lên tiếng được - công tử nhà nhân vật lớn kia một mình phải gánh hai người còn không nói gì, hơn nữa mọi người đều bị khỉ nước làm bị thương, sao ta có thể sợ hãi được.

Ông trời có mắt, đúng lúc này bả vai ta đã nhẹ hơn hẳn, ánh sao cũng chiếu từ phía trên xuống. Gà Ác đã đẩy được nắp giếng, đi lên rồi!

Ta lập tức hưng phấn hẳn lên, chỉ chờ Gà Ác thòng dây xuống.

Nhưng không ngờ Gà Ác vừa leo lên đã hét thảm một tiếng, giống như là...thấy được cái gì đó đáng sợ vậy.

Ta bỗng nhiên sửng sốt, ngẩng đầu hỏi hắn làm sao thế, nhưng phía trên lại không có chút động tĩnh nào cứ như chết vậy, chỉ có một cơn gió đêm phả xuống - mùi máu tanh.

Mọe nó, chắc chắn Gà Ác đã xảy ra chuyện!

Công tử nhà nhân vật lớn cũng nghe thấy, có chút cuống cuồng:

"Bên trên xảy ra chuyện gì rồi?"

Ta cũng muốn biết, nhưng miệng giếng cách ta tận một người, ta căn bản không với tới!

Mùi máu tanh càng ngày càng đậm!

Lúc này ta cũng cảm thấy hình như công tử nhà nhân vật lớn không đứng vững được nữa, lập tức thấp thỏm nói cố chờ chút nữa đi, nhưng đúng lúc này trên miệng giếng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói yếu ớt:

"Lý Bắc Đẩu, đừng đi ra ngoài..."

Tim ta như thắt lại - đó là giọng của Trình Tinh Hà!

Rốt cuộc bên ngoài làm sao vậy?

Ta siết tay chặt đến mức suýt nữa bật máu, hận không thể mọc cánh bay ra ngoài, nhưng đúng lúc này một cái dây thép lại thòng xuống.

Ta sửng sốt, lập tức túm lấy cái dây, mà công tử nhà nhân vật lớn kia cũng khẩn trương hẳn lên:

"Có phải...có bẫy hay không?"

Có bẫy ta cũng không sợ, kiểu gì ta cũng phải nhìn xem rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Vì vậy ta liền bám lấy sợi dây leo lên.

Leo đến miệng giếng, ta chống tay nhổm người lên, lúc này bầu trời trên đỉnh đầu bỗng chốc tối sầm xuống, nhật thực đã bắt đầu.

Lúc quay mặt sang, ta thấy thủy dạ xoa kia đang quỳ gối trên người Trình Tinh Hà, một tay nâng lên, mười ngón tay lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, đang muốn moi tim của Trình Tinh Hà ra.

Mà Gà Ác nằm ở một bên, cả người toàn là máu, không nhúc nhích.

Trình Tinh Hà dùng một tay chống lại tay của thủy dạ xoa, vừa nghiêng đầu nhìn ta:

"Ngươi ngu sao, không phải đã bảo ngươi đừng ra sao?"

Ta không để ý tới, chỉ biết rút Thất Tinh Long Tuyền ra, đạp mạnh chân xuống đất, dùng hết sức lực vung về phía thủy dạ xoa.

…

Cái va chạm này trực tiếp khiến thủy dạ xoa ngã xuống đất, lộn nhào mấy cái liền. Dưới đòn nghiêm trọng này, vết thương trên vai ta đau đến mức như muốn nổ tung, nhưng thủy dạ xoa cũng phản ứng rất nhanh, thấy ta làm hỏng chuyện tốt thì cắn chặt răng, nâng tay lên muốn cào ta.

Ta thấy tay nàng lấp lóe ánh sáng lạnh, không ngờ là mười cái móng tay cực dài, hơn nữa còn có màu xanh, hiển nhiên là cái tay ôm eo Gà Ác trong livestream.

Vì nhật thực đã bắt đầu, chỗ này vô cùng mờ tối, ta không thấy rõ nàng, nhưng miễn cưỡng có thể phân biệt ra được, nàng đã không còn giống lúc ở trong nhà gỗ nhỏ nữa - cả người xanh lét, cái miệng há ra to đùng, bên trong toàn là răng nanh sắc nhọn, nào còn có dáng vẻ của mỹ nữ nữa, quả thật rất giống dạ xoa trong bích họa Đôn Hoàng.

Ta muốn giãy giụa, nhưng nàng lại rất khỏe, đôi tay giống như móng cọp vậy, ta căn bản không thể động đậy được. Một mùi tanh nồng từ trong miệng nàng phả vào mặt ta:

"Vốn muốn để thứ tốt nhất đến cuối cùng mới ăn, không ngờ ngươi lại không muốn sống nữa."

Nó xong liền cắn mạnh vào vai ta.

Răng nàng giống như có móc câu vậy, cắn một cái mà xé ra hẳn một miếng thịt, mùi máu tươi xông vào mũi, đau đến mức hai tai ta ù cả đi.

Mẹ, lần này chết chắc rồi.

Nhưng ngay sau đó, ta nghe được một tiếng “rắc”.

Ta nói thầm chẳng lẽ thứ này ăn nghẹn rồi, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã sửng sốt. Không biết Trình Tinh Hà bò dậy từ lúc nào, túm được một đoạn dây thép siết chặt vào cổ thủy dạ xoa.

Thủy dạ xoa bị hắn siết ngã ngửa ra sau, mười ngón tay cứng như sắt chộp vào dây thép.

Cả đầu Trình Tinh Hà toàn là máu, chảy xuống cả mắt hắn. Hắn híp mắt để máu không chảy vào trong, rống to lên với ta:

"Mọe nó, còn không chạy!"

Chương 194 - Cầm Chân

Chương 194: Cầm Chân

Ta kịp phản ứng, lập tức trượt ra khỏi người thủy dạ xoa, đưa tay rút Thất Tinh Long Tuyền:

"Ngươi mau tránh ra!"

Thủy dạ xoa đã biết được sự lợi hại của Thất Tinh Long Tuyền từ chỗ đám khỉ nước, trong đôi mắt to tròn tràn đầy vẻ kiêng kị. Nàng nâng móng tay lên cắt đứt dây thép rồi nhào về phía ta. Trình Tinh Hà thấy vậy cũng liều mạng nhanh chóng ôm lấy nàng, luồn chân qua cổ chân của thủy dạ xoa, mượn lực móc một cái khiến thủy dạ xoa ngã nhào ra đất.

Động tác kia lưu loát như nước chảy mây trôi, đúng là khá đẹp.

Ta lập tức sững sờ - Mọe nó, hóa ra bình thường tên này sợ chết, hay nấp sau lưng ta, nhưng một khi dùng hết sức thì khỏe đến mức ta không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này trăng sáng đã hoàn toàn bị thiên cẩu ăn mất, thủy dạ xoa kia ngẩng đầu nhìn lên, lập tức nóng nảy. Trình Tinh Hà phát hiện ra, xoay người sang bên cạnh:

"Đại chiêu đại chiêu!"

Ta lấy lại tinh thần, nắm chặt Thất Tinh Long Tuyền chém về phía nàng.

Kiếm khí ác liệt lao đến chỗ nàng, nhưng kiếm khí vừa đụng phải lại không thể xuyên qua, chỉ phát ra một tiếng “keng” cứng rắn.

"Móa."

Trình Tinh Hà không nhịn được chửi đổng:

"Rốt cuộc nàng làm sao vậy, mặc áo giáp sao?"

Nàng ăn nhiều tim như vậy rồi, năng lực đã đạt tới mức cao nhất, mà nhật thực lại là cơ hội tốt nhất của nàng, cho dù có phải liều mạng thì nàng cũng muốn thành công hóa thành dạ xoa chân chính, đương nhiên có chiêu nào sẽ xài hết chiêu đó giống như vùng vẫy lúc hấp hối rồi.

Ta lập tức nhìn khí, chỉ thấy cả người thủy dạ xoa đều là khí xanh, khiến ta bỗng thấy nổi cả da gà.

Ta chưa bao giờ thấy khí xanh nào trong suốt như vậy, có thể nói năng lực bây giờ của thứ này đã đạt tới đỉnh cao, như kim cương hộ thể, ta lại bị nước miếng của nàng phong ấn không có cách nào hành khí, căn bản không thể dùng Thất Tinh Long Tuyền làm nàng bị thương được!

Nhưng lúc này ta phát hiện trên người nàng có một chỗ ít khí xanh nhất - ngực!

Ta lập tức nhớ ra, lúc trước đạo sĩ kia suýt nữa mổ được tim nàng, chắc chắn chỗ này sẽ có vết thương cũ do đạo sĩ tạo ra, đây chính là điểm yếu của nàng.

Trình Tinh Hà lớn tiếng hỏi:

"Làm sao bây giờ?"

Ta nhịn đau, thở hổn hển nói:

"Ngươi cầm chân trước...Trước khi thiên cẩu nhả mặt trăng ra, đừng để nàng ăn là được!"

Ta phải tìm cơ hội cắm Thất Tinh Long Tuyền vào ngực nàng.

Trình Tinh Hà lên tiếng đáp lại, nhưng lúc này ta bỗng nghe thấy một tiếng rên rỉ, lập tức thót cả tim - ta đã quên Gà Ác còn đang nằm ngoài kia!

Nếu nàng ăn được tim Gà Ác, sẽ có thể hóa hình ngay lập tức!

Thủy dạ xoa cũng nghe thấy, nhếch khóe miệng lên lao về phía Gà Ác.

Gà Ác vừa mới mở mắt ra đã thấy một khuôn mặt to xanh lè nhào đến, lập tức hét thảm. Ta chịu đựng đau nhức nhào qua, đưa tay khép miệng thủy dạ xoa lại.

Gà Ác trừng mắt nhìn, hiển nhiên không ngờ ta sẽ tới cứu hắn, ta cũng không đợi hắn phản ứng đã đá hắn ra thật xa. Thủy dạ xoa không thành công, ngẩng đầu nhìn mặt trăng bị nuốt, hiển nhiên càng ngày càng gấp gáp, bây giờ đã hoàn toàn bị ta chọc giận, lạp tức túm lấy cánh tay phải của ta.

Năm cái móng tay đâm sâu vào trong da thịt, khiến ta đau đến mức khàn cả giọng, không thể kêu lên được. Mà mùi tanh nồng cũng ập đến, thủy dạ xoa đã kề răng vào sát tay ta - nàng muốn ăn tay phải của ta!

Nhưng đúng lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng “bốp”, có thứ gì đó đập vào mặt thủy dạ xoa, đánh nàng lệch cả mặt - là Trình Tinh Hà lấy được một tảng đá từ chỗ nào đấy, đang đập vào mặt thủy dạ xoa.

Một đống mảnh nhỏ cong nhọn rơi lên người ta, là răng của thủy dạ xoa!

Ta lập tức hưng phấn hẳn lên, không còn răng ngươi ăn bằng niềm tin. Nhưng thủy dạ xoa cũng bị chọc giận, hét lớn một tiếng, đưa tay ra xung quanh vẫy vẫy.

Ta liền biết không ổn, lập tức bảo Trình Tinh Hà chạy mau.

Giống y như ta nghĩ, vô số khỉ nước đếm không xuể nhảy từ trong sông ra ngoài như trời mưa, rơi ào ào vào bên cạnh chúng ta.

Ta thấy rất rõ ràng, Trình Tinh Hà bị khoảng mười con khỉ nước áp đảo trong nháy mắt, không đứng lên nổi. Mà thủy dạ xoa ấn một tay lên vai ta, một tay cong lại, cắn răng nghiến lợi muốn moi tim ta.

Ta căn bản không thể giãy giụa được, cả mặt trắng bệch. Nhưng đúng lúc này, một cái tay thò ra từ sau lưng thủy dạ xoa, cắm vào đôi mắt tròn của nàng.

Thủy dạ xoa không ngờ được sau lưng còn có người khác, cái móng tay kia lại rất dài, mắt trái của nàng lập tức bị móc ra ngoài, cả con ngươi nổ tung, máu phun ra đầy mặt ta. Nàng quay lại muốn bắt lấy thứ phía sau, nhưng sao ta có thể bỏ qua cơ hội này được, lập tức cắm Thất Tinh Long Tuyền vào ngực thủy dạ xoa đến lút cán.

Chương 195 - Bớt Nói Bậy

Chương 195: Bớt Nói Bậy

Thủy dạ xoa có vẻ không ngờ tới, sững sờ nghiêng đầu, ta không buông lỏng, siết chặt Thất Tinh Long Tuyền xoay một vòng.

Bên mép nàng chảy ra một dòng nước màu xanh, chắc là máu. Nàng há miệng muốn nói điều gì đó, đáng tiếc đã không thể nói ra được nữa.

Mà lúc này, ta thấy quanh người nàng lóe lên một luồng sáng bạc.

Thiên cẩu bắt đầu nhả mặt trăng ra rồi!

Mà khí xanh trên người thủy dạ xoa cũng biến mất theo ánh trăng, làn da cũng chợt co rút lại giống như phơi khô, một con mắt còn lại của nàng nhìn chằm chằm ta, lại có vẻ bi ai không diễn tả được.

Thật ra thì ta có thể hiểu loại cảm giác sắp thành lại hỏng này, sau đó ta lại nhớ đến đạo sĩ muốn giết nàng - cũng bị đánh lén sau lưng lúc sắp thành công.

Thiên đạo luân hồi, ông trời đâu bỏ qua cho ai.

Nghĩ như vậy ta cũng muốn xem là ai giúp ta móc mắt nàng, kết quả lại thấy một cái đầu đầy tóc dài thò ra qua vai thủy dạ xoa. Ta mượn ánh trăng để thấy rõ, không khỏi sửng sốt.

Móa ơi, lại là con khỉ nước cái kia.

Ta lập tức ngây người - chuyện gì đang xảy ra vậy?

Mà lúc này bên cạnh cũng vang lên những tiếng ầm ầm, là đám khỉ nước nhảy xuống đập nước như ném sủi cảo.

Trình Tinh Hà nghiêng ngả đứng lên, cả người rách tướp như bàn cờ bị xáo trộn, hắn lau khô máu quanh mắt, nhìn chằm chằm ta:

"Đậu má, tiểu ca ngươi đúng là con ông trời...ngươi làm được kiểu gì vậy?"

Ta quay đầu nhìn con khỉ nước cái kia.

Con khỉ nước cái vén tóc lên như một người phụ nữ, há to miệng ra với ta, nhưng là không giống như muốn ăn thịt người, mà giống như đang cười hơn.

Mặc dù đôi mắt to như chén trà kia vẫn nhìn chằm chằm ta, nhưng đã không còn oán độc như lần đầu gặp, mà giống như đang thẹn thùng.

Nhưng...ánh mắt này còn khiến người ta nổi da gà hơn ánh mắt oán độc.

Lúc này ta chợt nhớ ra, vừa nãy Trình Tinh Hà không cho ta đi lên, nhưng lại có một cái dây thép thòng xuống, ta vốn cho rằng là Gà Ác làm, nhưng khi đó Gà Ác đã ngất xỉu, chẳng lẽ cũng là con khỉ nước này giúp một tay?

Không phải chứ, nàng có âm mưu gì? Trước kia có Hoàng đại tiên giúp đỡ vì đã từng uống nước của chúng ta, nợ ân tình của ta, nhưng nàng thì tại sao chứ?

Trình Tinh Hà ngồi xuống:

"Ngươi nói xem có phải con khỉ này bị Stockholm không?"

Giọng nói của Gà Ác truyền tới từ trên một cái cây:

"Lý Bắc Đẩu, có phải ngươi đã rót nước vào đầu con khỉ nước này không?"

Đúng...quả thật ta đã làm thế!

Gà Ác nín cười:

"Hóa ra ngươi không biết phong tục của đám khỉ nước."

Hóa ra nghi thức kén vợ kén chồng cưới gả của đám khỉ nước này chính là khỉ nước đực rót nước vào chỗ lõm trên đầu khỉ nước cái - cũng giống như lúc con người kết hôn vén khăn đội đầu cho cô dâu vậy, ngươi rót nước vào thành công thì nó sẽ thành người của ngươi.

Hơn nữa đám khỉ nước cũng có chế độ một chồng một vợ giống như thiên nga vậy, cả đời thề không thay đổi. Một khi khỉ nước cái đã nhận định bạn đời thì sẽ nghe lời chồng răm rắp giống như phụ nữ trong xã hội cũ.

Ta lập tức nhớ lại lúc trước Trình Tinh Hà muốn kéo nó vào nhà gỗ của thủy dạ xoa, nó không chịu, nhưng ta kéo thì nó lại không giãy giụa mà ngoan ngoãn nghe theo.

Cho nên...Ta đổ nước cứu nó, nó đã coi ta thành chồng mình rồi?

Trình Tinh Hà lập tức ôm bụng cười to ha ha, nhưng cơn đau nhức lại khiến hắn cong người như tôm:

"Cười chết ta, hóa ra tiểu ca cũng đã thành người có gia đình rồi, mẹ ơi, chào chị dâu, chào chị dâu."

Ta không khỏi đen mặt, mà con khỉ nước cái kia vẫn còn trìu mến nhìn ta.

Ta nhìn chỗ lõm trên đầu nó, lập tức nói:

"Ngươi nhìn kìa, chỗ lõm kia sắp hết nước rồi, mau đổ nước vào..."

Con khỉ nước kia cứ như nghe hiểu lời ta nói, bình tĩnh lấy ra một cái vỏ dừa khô, đổ nước lên đầu mình.

Trình Tinh Hà vừa cười to vừa kêu thảm thiết, mở miệng nói liếng thoắng:

"Người ta đã cho thấy tâm ý, tình yêu không phân biệt chủng tộc, chỉ cần có thể đi theo ngươi, nước ở đâu mà chẳng có."

Mọe nó, ngươi bớt nói bậy đi.

Ta vô cùng nhức đầu, lúc này một giọng nói trầm ổn vang lên:

"Lý tiên sinh, thủy dạ xoa kia còn chưa chết."

Là giọng nói của công tử nhà nhân vật lớn kia.

Hóa ra hắn cũng đã leo lên theo sợi dây thép mà con khỉ nước cái quẳng xuống từ bao giờ, nghe giọng nói thì có vẻ cũng đang ở trên cây. Nhưng mà hắn có tính cẩn thận bẩm sinh, vẫn luôn không lên tiếng mà chỉ yên lặng đứng xem - có lẽ là hắn kéo Gà Ác lên.

Dường như hắn rất biết cái gì là "đại cuộc", quả nhiên không phải cùng một loại người với chúng ta.

Lúc này ta mới lấy lại tinh thần, liếc thấy thủy dạ xoa giống như muốn giãy giụa ngồi dậy, lập tức nghĩ tới - phải moi tim thủy dạ xoa ra mới có thể chết hẳn, vì vậy ta lập tức cầm Thất Tinh Long Tuyền rạch một cái, lồng ngực của nàng bị rạch ra để lộ một trái tim màu xanh nóng hổi vẫn còn đang đập.

Chương 196 - Hết Tình Hết Nghĩa

Chương 196: Hết Tình Hết Nghĩa

Đây là lần đầu ta làm công việc tàn sát này, mặc dù cả người nổi da gà nhưng vẫn lấy trái tim kia ra.

Thủy dạ xoa lập tức bất động giống như điện thoại không có pin.

Con mắt còn lại của nàng vẫn còn đang nhìn chằm chằm trăng sáng, mang theo vẻ không cam lòng và khát vọng.

Trình Tinh Hà ở bên cạnh nói:

"Người ta cũng là một con thủy dạ xoa có hoài bão - thế giới lớn như vậy, nàng muốn đi xem."

Dạ xoa ăn thịt người là bản năng, có lẽ là đạo lý hiển nhiên đối với nàng, đáng tiếc không muốn bị ăn cũng là bản năng của con người, đó cũng là lẽ bất di bất dịch.

Thế giới vốn tràn đầy cạnh tranh, ai mạnh người đó mới có thể sống.

Lúc này ta liền phát hiện trái tim vừa lấy ra vẫn không ngừng đập giống như có sinh mệnh, đây là nguyên lý gì?

Không biết Trình Tinh Hà lấy đâu ra một cái túi bóng bỏ quả tim đó vào trong, vui vẻ vuốt ve, đúng rồi, hắn từng nói thứ đó rất đáng giá.

Lúc này trên cây mới vang lên những tiếng sột soạt, công tử nhà nhân vật lớn kia lưu loát trèo xuống. Gà Ác thò một chân ra cũng muốn xuống nhưng lại sợ ngã.

Bây giờ ta mới được thấy khuôn mặt của công tử nhà nhân vật lớn kia, khí chất của hắn và Gà Ác hoàn toàn khác nhau. Gà Ác môi đỏ răng trắng giống như minh tinh Hàn Quốc, mà công tử nhà nhân vật lớn này lại đẹp theo một kiểu khác, lông mày rậm đen, mắt phượng xếch, có một khí chất cực kỳ cao quý.

Nhìn cả mặt thì người này có vẻ quả quyết sát phạt, tâm tư kín đáo, dã tâm bừng bừng, hơn nữa còn khéo dùng người, tiền đồ xán lạn.

Ta thầm kinh hãi, không hổ là công tử nhà nhân vật lớn, có tất cả đặc điểm của một người lãnh đạo, hắn giống như là...dòng dõi quý tộc thiên hoàng chân chính.

Hắn chìa tay ra với ta:

"Ta tên là Giang Thần, rất vui được làm quen."

Họ Giang...

Ta lập tức kích động:

"Ngươi cũng họ Giang, vậy ngươi có biết Giang què không?"

…

Giang Thần sửng sốt, lắc đầu:

"Có rất nhiều người họ Giang, nhà chúng ta không có người đó."

Ta không khỏi thất vọng - đúng thật, có nhiều người họ Giang như thế, nếu gặp ai họ Giang cũng hỏi thì không phải cách hay.

"Nhưng mà..."

Giang Thần nói tiếp:

"Nhà chúng ta có một ít quan hệ, không biết Giang què mà ngươi tìm tên là gì, ta có thể giúp ngươi điều tra."

Giờ có hỏi ta ta cũng không biết Giang què tên gì, ta liền quay đầu nhìn Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà cũng lắc đầu.

Nhưng Giang Thần vẫn rất có khí phách nói:

"Không sao, ta sẽ cố hết sức, nếu có tin tức gì nhất định sẽ sớm thông báo cho ngươi."

Nếu là nhân vật lớn nhiều thủ đoạn thì chắc chắn sẽ có biện pháp, ta vô cùng vui vẻ nói cảm ơn hắn.

Hắn khoát tay một cái:

"Ơn cứu mạng, chút chuyện nhỏ này thì tính là gì, ta còn chưa kịp nói cảm ơn ngươi đâu - ta sẽ nhớ ơn tình này, nhà họ Giang chúng ta chắc chắn sẽ báo đáp."

Lúc này Gà Ác cũng xuống, hừ một tiếng:

"Ta thấy chỉ là do hắn may mắn thôi."

Ta cười nhạt:

"Đồ đệ ngoan, ngươi có bản lĩnh thì cũng may mắn cho vi sư xem nào."

Gà Ác siết chặt nắm đấm:

"Ngươi nói ai là..."

Ta đáp:

"Đúng thật, còn chưa nhận lễ bái sư, ngươi đừng có gấp, tương lai của chúng ta còn dài."

Lúc này ta mới nhớ ra lúc trước Hoàng lưng gù nói với ta đợi cá chép leo cây thì sẽ ra tay được. Nhưng ta nhìn xung quanh còn chẳng thấy một cái vảy cá nào, thầm nói Hoàng lưng gù kia là cấp thiên mà toàn nói bậy bạ không đâu, suýt nữa hại ta mất mạng. Không được, lát nữa ta phải đòi hắn giải thích cho ra lẽ mới được.

Lúc men theo đường núi trở về, ta phát hiện con khỉ nước cái kia vẫn đi sau lưng ta như rập khuôn. Thấy ta đau đầu, Trình Tinh Hà và Gà Ác liền cười trộm, chỉ có Giang Thần rất tử tế, giả vờ như không thấy gì.

Ta suy nghĩ một lát, đưa tay kéo con khỉ nước cái kia qua. Ban đầu nó còn rất vui vẻ, kết quả ta lại dốc ngược nó lên, khiến nước trong chỗ lõm trên đầu nó bị đổ hết.

Con khỉ nước cái hết nước sẽ mất mạng, nó lập tức hoảng sợ kêu to. Không ít khỉ nước nổi lên mặt nước hâm mộ ghen tị nhìn ta, còn gào to kêu loạn cứ như coi ta thành tình địch.

Rót nước là kết hôn, đổ nước đi có thể tính là li dị không? Ta ném nó xuống, chỉ tay xuống đập nước:

"Đi xuống!"

Con khỉ nước cái kia hoảng sợ nhìn ta giống như muốn khóc, sau đó mới chậm rãi chìm vào trong nước, còn quay đầu bi ai nhìn ta một cái giống như thất tình vậy.

Trình Tinh Hà còn huých vai ta, nói ta đúng là Trần Thế Mỹ, độc ác vô tình.

Mỹ cái đầu ngươi.

Dù sao cũng “ly hôn” rồi, ta đã làm hết tình hết nghĩa.

Rất nhanh chúng ta đã leo lên, đám thầy phong thủy kia đều đang rướn cổ trông chờ, người này còn khẩn trương hơn người kia, nhất là Hàn Đống Lương, đeo cho hắn cái dây cương là hắn có thể kéo xe ngay tại chỗ luôn. Cũng chỉ có Hoàng lưng gù là bình thản ngồi một bên, giống như đang ngủ gà ngủ gật.

Chương 197 - Trái Tim Của Thủy Dạ Xoa

Chương 197: Trái Tim Của Thủy Dạ Xoa

Những người đó vừa thấy chúng ta lập tức hoan hô:

"Đi ra thật rồi!"

Hàn Đống Lương sửng sốt, gạt đám người ra xông lên trước, lại kéo ta và Trình Tinh Hà ra ôm chầm lấy Gà Ác, nức nở nói:

"Bạch Phượng, cuối cùng ngươi cũng ra rồi, cậu lo lắng gần chết!"

Gà Ác bị hắn ôm thì không chịu được, đẩy hắn ra hung dữ nói:

"Cậu, ngươi có thể đừng làm mấy trò buồn nôn này được không, ta lại có thể chết ở dưới đó được sao?"

Xin lỗi, nếu không có ta thì ngươi sẽ chết dưới đó thật đấy.

Ta đang muốn đi tìm Hoàng lưng gù, nhưng đúng lúc này mọi người đột nhiên rối rít tránh đường giống như thấy nhân vật lớn nào đó. Một bà lão quý phái sang trọng được rất nhiều người vây quanh xuất hiện.

Ta thấy được mấy tên tùy tùng vây quanh nàng trước, ai nấy đều có thiên di cung cao vút, không giàu thì sang, nhưng lại cẩn thận đi quanh bà lão đó.

Có thể có được tùy tùng như vậy, cộng thêm phong thái của nàng chẳng khác gì thành hoàng nương nương trong mộ quý nhân

- quả nhiên thiên di cung của nàng cũng có khí tím, là đại quý.

Sau đó có người thấp giọng nói:

"Lão thái thái nhà họ Giang đích thân đến."

Bà lão kia ôm chầm lấy Giang Thần:

"Tiểu Lý Ngư của ta, bà nội suýt bị ngươi dọa chết, may mà ngươi phúc lớn mạng lớn, nếu ngươi thật sự xảy ra chuyện gì, ngươi bảo bà nội sống thế nào đây!"

Giang Thần không phản nghịch như Gà Ác, mà vỗ về bà lão:

"Ngài xem không phải ta vẫn còn rất tốt sao? Cũng đều nhờ phúc của bà nội cả. Để bà nội phải lo lắng rồi, là cháu trai lỗ mãng."

Ta đột nhiên sởn cả da gà - Giang Thần này có nhũ danh là Lý Ngư?

Đúng rồi...Sau khi hắn ra khỏi giếng, quả thật đã leo lên cây!

Ta không thể thốt ra được câu nào, chỉ cảm thấy cả người sợ hãi nhìn Hoàng lưng gù một cái, Hoàng lưng gù cũng gian xảo trừng mắt nhìn ta giống như đang nói ngươi thấy chưa!

Ta bỗng nhiên có một loại cảm giác - chẳng lẽ đám cấp thiên này thật sự có thể nhìn trước được chuyện tương lai sao, cho nên hắn mới kiên quyết để ta đi xuống?

Ta còn chưa lấy lại tinh thần, Hoàng lưng gù đã lớn tiếng ho khan:

"Ê, các ngươi từ từ hẵng đi, có hai chuyện chưa làm xong mà."

Ta quay đầu lại liền thấy Hàn Đống Lương đang đứng cùng Gà Ác, hiển nhiên là định nhanh chóng chuồn về.

Họ nghe thấy vậy thì run lên.

Trình Tinh Hà mắng thầm:

"Con Mọe nó, hai người này định chạy đấy hả? Có biết xấu hổ không?"

Mấy thầy phong thủy khác cũng nhớ ra chuyện này, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều nở nụ cười trên sự đau khổ của người khác.

Dù sao Hoàng lưng gù cũng là cấp thiên, cho dù là ai cũng phải nể mặt hắn. Hàn Đống Lương miễn cưỡng quay đầu lại, cười xòa với Hoàng lưng gù:

"Hoàng tiền bối, ngươi xem, cháu ngoại ta bị thương nặng như vậy, bây giờ đâu phải lúc làm mấy chuyện khác, ta đưa hắn về nghỉ ngơi trước, tương lai còn dài, có chuyện gì chúng ta để sau này rồi bàn bạc lại."

Trình Tinh Hà lập tức nói:

"Bị thương? Ngươi không cần lo lắng, lúc ta chạy tới, hắn đã bị thủy dạ xoa cào cho hai phát, nhìn thì ghê đấy nhưng không bị thương đến điểm yếu. Nếu nói đến bị thương, ta và ca ta mới thật sự là xui xẻo, chúng ta còn chưa nói gì, các ngươi đã không biết xấu hổ làm bộ làm tịch? Cấp địa đúng là cấp địa, cao quý thật chứ."

Ta cũng biết Gà Ác đi lên đã được Trình Tinh Hà cứu - vậy mà tên này chẳng có chút lương tâm nào, từ lúc đó đến giờ vẫn chưa hề cảm ơn một câu.

"Thật hay giả vậy, cấp hoàng cứu được cấp địa?"

"Ta thấy giống lắm, ngươi xem mấy người Lý Bắc Đẩu bị thương nghiêm trọng hơn hắn."

Gà Ác tức giận nghiến răng ken két:

"Các ngươi đâu có tận mắt chứng kiến chuyện này, nói bậy cái gì..."

Nhưng hắn còn chưa nói hết, Giang Thần đã trực tiếp ngắt lời:

"Đúng vậy, chính mắt ta thấy, nếu không có Lý Bắc Đẩu, bốn người chúng ta đã phải chết hết ở phía dưới rồi, tim của thủy dạ xoa cũng là Lý Bắc Đẩu tự tay đào lên, Lý Bắc Đẩu, Giang Thần ta cảm ơn ân cứu mạng của ngươi."

Gia thế của Giang Thần vô cùng hiển hách, chắc hẳn bình thường hắn cũng rất có uy tín, nghe hắn nói vậy, không một ai cảm thấy nghi ngờ:

"Thật sự là Lý Bắc Đẩu cứu!"

"Hắn chỉ là một tên cấp hoàng, dựa vào cái gì chứ?"

"Nhưng Giang công tử cũng đã mở miệng, ai có thể không tin?"

Trình Tinh Hà nghe vậy lập tức lấy quả tim màu xanh kia ra.

Quả tim màu xanh nằm trên tay hắn, vẫn còn đang đập!

Lần này mọi người toàn ngây ngẩn:

"Thật...Thật sự là tim của thủy dạ xoa!"

Gà Ác thấy thế thì như biến thành người câm - không nói ra được câu nào. Hàn Đống Lương lại lúng túng, luôn miệng nói:

"Không phải, Hoàng tiền bối, dù sao đây cũng là chuyện lớn, chúng ta phải trở về thương lượng với Hà bá bá đã..."

"Đừng nói đến hà bá, cho dù ngươi có tìm thủy thần cũng không thương lượng được."

Hoàng lưng gù ngáp một cái:

"Đã tự mình nói ra thì không thể nuốt lời được, có phải mọi người ở đây đều có thể làm chứng không?"

"Đúng!"

Không ít người lớn tiếng đáp lại:

"Chúng ta đều nghe thấy!"

Chương 198 - Lai Lịch

Chương 198: Lai Lịch

Hàn Đống Lương trợn mắt nhìn những người đó, khóe miệng như muốn rút gân. Ta thì vô cùng cảm động, đúng là nhân gian có chân tình, nhân gian có chân ái. Cuối cùng cũng có thể lấy lại công bằng cho ta rồi.

Hoàng lưng gù chậm rãi đứng lên, ấn ta xuống chỗ hắn vừa ngồi, lại lấy ra mấy nén nhang, một chén trà, nghiêng đầu về phía Gà Ác:

"Tới đi."

Gà Ác túm lấy Hàn Đống Lương, nhưng Hàn Đống Lương có thể có biện pháp gì chứ, người nhà họ Giang ở nơi này, Hoàng lưng gù ở nơi này, tim dạ xoa cũng ở đây luôn, nhân chứng vật chứng đủ cả, cho dù có cãi chày cãi cối cũng không được. Vẻ mặt hắn vô cùng khó chịu, cứ như bị người ta bứt lông vậy.

Trong lòng ta rất thoải mái - không phải ngươi nói ta là Dã Hồ Thiện, lão đầu nhi là gáo học* sao?

*giả danh lừa bịp

Nhưng danh môn thế gia các ngươi lại chẳng bằng một tên gáo học.

Ta ho khan một tiếng, cười như không cười nhìn chằm chằm Gà Ác:

"Đồ đệ tới đây, chuyện đầu tiên vi sư dạy ngươi chính là nam tử hán đại trượng phu, làm người quan trọng nhất là chữ tín, đương nhiên...cũng có thể không giữ lời."

Ánh mắt Gà Ác sáng lên, giống như muốn không giữ lời. Ta lại nói tiếp:

"Nói lời không giữ lời đó là người âm dương."

Mọi người cười rộ, Hoàng lưng gù cười vui vẻ nhất. Trình Tinh Hà ở bên cạnh thì vừa cười vừa ôm lấy vết thương, nói phò mã của khỉ nước đúng là có tài năng.

Gà Ác cắn răng mạnh đến mức như muốn vỡ, nhưng tình hình cấp bách, hắn lại không muốn làm người âm dương, cho nên chỉ có thể đi từng bước một đến trước mặt ta, quỳ xuống. Trình Tinh Hà vội đưa chén trà cho hắn, trên trán hắn hằn đầy gân xanh, dập đầu ba cái, giơ chén trà qua đỉnh đầu.

Ta bưng lên, uống một hớp:

"Đứa bé ngoan, ngươi bái sư học nghệ, dù sao cũng phải cho ngươi quà ra mắt - ngươi cũng không cần tháo cái chuông câm kia nữa, dù sao đều là người một nhà, không cần diệt oai phong của nhau."

Làm việc gì cũng phải để lại đường lui, sau này còn gặp lại nhau, làm hắn mất mặt thế này là đủ rồi. Ông cụ đã nói, nếu làm quá trớn sẽ gặp tai họa.

Gà Ác nghe vậy thì thở phào một cái rất rõ - treo chuông câm mới thật sự là vô cùng nhục nhã, cả nhà họ Hà họ cũng sẽ bị liên lụy không còn mặt mũi nào để gặp người khác.

Hoàng lưng gù nhìn ta, lẩm bẩm nói:

"Quả nhiên ta không nhìn nhầm người."

Ta vội cảm ơn Hoàng lưng gù:

"Hôm nay đều nhờ có tiền bối."

Nhìn dáng vẻ của Gà Ác và Hàn Đống Lương, nếu không phải Hoàng lưng gù có thể diện lớn thì không biết hôm nay họ còn định đổi trắng thay đen thế nào đâu.

Hoàng lưng gù khoát tay:

"Có cái gì mà cảm ơn với không cảm ơn, ta đã nói rồi, ta nhìn ngươi thuận mắt, nhìn con chim trắng đó không vừa mắt thôi - nếu ngươi không chê, chúng ta có thể trở thành bạn bè. Ta là lão ca ca, ngươi là tiểu huynh đệ."

Ta sửng sốt, bạn bè? Dù sao hắn cũng là mười hai cấp thiên, nể mặt ta như vậy là quá lớn rồi!

Nhưng ta còn chưa kịp mở miệng, những người khác đã nổ tung:

"Một tên cấp hoàng như hắn có tài đức gì mà lại khiến một trong mười hai cấp thiên kết bạn với hắn!"

"Các ngươi có ai biết lai lịch thật sự của hắn là gì không? Hắn không thể nào là Dã Hồ Thiện được!"

Gà Ác và Hàn Đống Lương thì càng khỏi phải nói, đôi mắt nhìn chằm chằm ta đỏ rực, giống như không nghĩ tới tại sao chuyện gì tốt cũng đều là của ta vậy.

Trình Tinh Hà liều mạng huých vai ta:

"Ngươi còn không đồng ý?"

Hoàng lưng gù cười ha ha:

"Đương nhiên thanh danh của ta không được tốt, lại là hạng chót trong mười hai cấp thiên, nếu ngươi chê, ta cũng không có gì để nói..."

Danh tiếng là cái gì chứ, cho dù cả thế giới đều nói hắn không tốt, nhưng người ta đối xử tốt với ngươi, ngươi cũng phải đối xử tốt với người ta.

Đương nhiên là ta đồng ý, Hoàng lưng gù càng vui hơn, vỗ bả vai ta một cái:

"Được!"

Nói xong, hắn duỗi người:

"Vì trận đấu pháp này của ngươi mà lão ca ca không được nghỉ ngơi ba bốn ngày rồi, cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm, phải tìm một chỗ ngủ đã, sau này chúng ta gặp lại sau!"

Nói xong thì vỗ bả vai ta, xoay người muốn đi, nhưng trước khi đi, hắn lại quay về, thấp giọng nói với ta không để ai nghe được:

"Gặp chuyện gì cũng phải chú ý một chút, ở đây có người muốn hại ngươi."

…

Ta lập tức sửng sốt, ai muốn hại ta?

Nhưng đến khi lấy lại tinh thần, Hoàng lưng gù đã đi mất.

Trình Tinh Hà lại gần:

"Lão đại kia ca đã nói gì với ngươi? Có phải là âm thầm cho ngươi quà ra mắt gì không? Đáng tiền không?"

Không thể coi là không đáng tiền - có vàng cũng không mua được một câu nói của mười hai cấp thiên.

Ta không nhịn được quay đầu nhìn những người này, chẳng lẽ là mấy người Gà Ác không cam lòng, muốn gây phiền toái cho ta?

Chương 199 - Bà Lão Tinh Ranh

Chương 199: Bà Lão Tinh Ranh

Nhưng dù sao hắn cũng bái ta làm thầy rồi, có nhiều người làm chứng như vậy, nếu hắn thật sự làm gì ta, đó sẽ là tội khi sư diệt tổ. Trong huyền môn có những điều không thể phạm nhất, một là tính hết quẻ, hai là khi sư diệt tổ, đều có thể bị ông trời thu bát cơm. Cho dù hắn không hiểu thì ông nội hắn cũng sẽ không để hắn phạm sai lầm.

Mấy người còn lại thì ta đều không quen, không có lý do hãm hại ta.

Ta quyết định sẽ chú ý hơn, nếu chuyện ở đây đã được giải quyết, ta phải nhanh chóng trở về nghỉ ngơi, còn phải đến Thiên Sư Phủ thăm dò tung tích của Giang què. Vì thế ta liền dẫn Trình Tinh Hà trở về, nhưng vừa đi được một bước đã bị người ta kéo lại.

Ta quay đầu nhìn, là Giang Thần.

Giang Thần nở nụ cười xin lỗi:

"Lý tiên sinh, có thể xin một chút thời gian của ngươi không? Bà nội ta muốn nói chuyện với ngươi."

Trình Tinh Hà kích động, dùng chân đạp ta, thấp giọng nói:

"Nhà họ không phải là danh môn quý tộc sao? Không chừng sẽ cho chúng ta ít tiền cảm ơn."

Ta suy nghĩ một lát, đưa tay không đánh người mặt cười, liền đi theo hắn.

Bà nội hắn có khí thế vô cùng uy nghiêm, sau khi cảm ơn ta liền hỏi:

"Ngươi đang tìm một người què họ Giang?"

Ta chấn động:

"Ngài biết?"

Bà nội hắn khẽ mỉm cười:

"Trên đời này không có chuyện gì mà nhà họ Giang chúng ta không tra được, cho dù người què đó là thần tiên ở đâu, ta đều có thể giúp tiên sinh tìm được manh mối về hắn."

Ta lập tức hưng phấn hẳn lên:

"Vậy thì cảm ơn ngài!"

Bà nội hắn chuyển đề tài:

"Đúng rồi, bây giờ lão bà ta cũng có chuyện, không biết có thể mời nổi Lý tiên sinh giúp đỡ không?"

Vầng trái bà lão này rộng lớn, cặp mắt nhỏ dài, kết hợp với cái mũi ưng, chắc chắn là một khuôn mặt vô cùng mưu trí, khó trách có thể trở thành chính thất nhà giàu có, người như vậy tinh thông tính toán, tuyệt đối sẽ không để mình bị thua thiệt, quả nhiên không chỉ muốn cảm ơn ta mà còn có mục đích khác.

Trình Tinh Hà cũng đã hiểu, thấp giọng nói:

"Vừa rồi còn nói là cảm ơn ân cứu mạng giúp chúng ta tìm người, mới vậy mà đã có điều kiện rồi."

Nhưng lời này vô cùng khéo léo, cũng không phải là cưỡng ép, mà giống như treo một củ cà rốt trước mặt con lừa, để nó cam tâm tình nguyện làm việc.

Đúng là một bà lão tinh ranh.

Chẳng lẽ người vừa rồi Hoàng lưng gù nói chính là nàng?

Chuyện này có liên quan đến Giang què, cho dù ta có nhìn thấu thì cũng không thể không mạo hiểm một lần - dù sao đây cũng không phải đầu tiên nhất mạo hiểm.

Ta liền gật đầu một cái, lá mặt lá trái nói:

"Ngài quá khách khí rồi, ngài có thể giúp ta chuyện lớn như vậy, ta cũng nên làm điều gì đó cho ngài."

Bà lão vô cùng vui vẻ gật đầu:

"Được! Đúng là một hậu sinh tốt, vậy thì mời lên xe, chúng ta từ từ nói."

Nói xong thì quay sang dặn dò, ý là bảo họ gọi cả bác sĩ đến kiểm tra cho chúng ta trên đường đi.

Lúc rời đi, những người đó vẫn còn đứng tại chỗ bàn luận sôi nổi, nói một tên Dã Hồ Thiện không có danh tiếng gì như ta lại có thể bám vào Hoàng lưng gù và Giang công tử, còn nhận Hà Bạch Phượng làm đồ đệ, không biết lấy may mắn từ đâu ra.

Cũng có người cho rằng chưa chắc ta đã là Dã Hồ Thiện, nói không chừng là con cháu của nhân vật lớn kín tiếng nào đó.

Nhân vật lớn kín tiếng? Ông cha khốn kiếp kia? Thôi đi.

Mà Gà Ác và Hàn Đống Lương thấy cuối cùng ta còn bám vào được nhà họ Giang thì lại tức giận đến mức trên trán nổi đầy gân xanh, thì thầm với nhau cái gì đó, nghĩ cũng biết là đang nói xấu ta.

Vừa leo lên xe, ta lập tức sững sờ, một tên nhà quê như ta lần đầu tiên biết - ngươi không tưởng tượng nổi sở thích của người có tiền đâu.

Chiếc xe này hình như là kiểu độc nhất, chưa từng thấy có cái nào như vậy chạy trên đường. Buồng xe vô cùng sang trọng rộng rãi, cung cấp đầy đủ mọi thứ. So sánh với chiếc xe này, chiếc Lincoln của Hòa Thượng đúng là như phiên bản ăn mày vậy.

Sau đó có bác sĩ chạy tới kiểm tra, bôi thuốc từ trên xuống dưới cho chúng ta, đãi ngộ cực kỳ tốt.

Sau đó bà lão ung dung nói:

"Ta cho ngươi xem cánh tay của ta trước."

Nói rồi bà lão kéo ống tay áo của mình lên.

Ban đầu ta vẫn không hiểu, xem cánh tay?

Nhưng khi thấy làn da của bà lão, ta đột nhiên ngây ngẩn.

Đậu má...Cái kia là gì?

Chỉ thấy từ cổ tay trở lên của bà lão chằng chịt vết thương, cái nào cũng to bằng quả trứng cút, giống như bị người ta dùng dao lóc từng miếng thịt vậy.

Các vết thương kia mới chồng lên cũ, những chấm đồi mồi màu xám tro tương phản với thịt non màu hồng, rậm rạp chằng chịt khiến người ta thấy mà giật mình, cả người ta lập tức sởn cả da gà.

Trình Tinh Hà cũng ngây ngẩn, thấp giọng nói:

"Sao thế, bà lão này thích tự mình hại mình à?"

Chương 200 - Cháu Trai Vô Dụng

Chương 200: Cháu Trai Vô Dụng

Bà lão làm như không thấy phản ứng của chúng ta, tiếp tục kéo ống tay áo còn lại lên, trên cánh tay đó cũng toàn là dấu vết này.

Với thân phận của bà lão, chắc chắn sẽ không thể bị người ta ngược đãi, chẳng lẽ thật sự là tự mình hại mình?

Không đúng...Ta đã nhìn ra, những dấu vết này không giống như bị dao xẻo, bên mép chúng có vài vết cong, đây không phải là dấu răng sao?

Bị người ta...cắn?

Bà lão cười một tiếng:

"Đại sư đã nhìn ra?"

Hóa ra trong khoảng thời gian này, bà lão trúng tà.

Tối hôm nào bà lão cũng sẽ mơ thấy một người phụ nữ bẩn thỉu đầu bù tóc rối mặc quần áo màu đỏ chậm rãi leo lên trên giường mình, há to miệng ra cắn bà lão.

Loại đau đớn này có thể gọi là đau thấu tim, nhưng lần nào bà lão cũng không thể động đậy không giãy giụa nổi cứ như bị bóng đè vậy, chỉ có thể mặc cho người đàn bà kia cắn mình.

Ban đầu bà lão cho rằng mình nằm mơ, nhưng sau khi tỉnh lại, những vị trí bị cắn trong mơ bắt đầu từ từ thối rữa, tạo thành một cái vết cắn, đi bệnh viện khám, bệnh viện cũng vô cùng sợ hãi, cho rằng bà lão có bệnh tâm lý tự hại mình gì đó - loại vết thương này không giống như bị bệnh thông thường.

Mà thân phận của bà lão có thể hô mưa gọi gió, đã tìm không ít người lợi hại xem cho mình, nhưng những người đó làm đi làm lại rất nhiều lần đều không cho ra kết quả gì, tối nào bà lão cũng phải chịu đủ hành hạ, cuộc sống khổ không thể tả, gần như sống không bằng chết.

Giang Thần thở dài:

"Bà nội ta đã trúng tà được một khoảng thời gian, gần đây ta nghe nói có một phương thuốc cổ truyền dùng da đầu của thủy quỷ sẽ có thể trừ tà, cho mới đặc biệt chạy tới đập nước Cửu Khúc muốn lấy ít tóc của thủy quỷ. Ai ngờ ở đây không có thủy quỷ, chỉ có khỉ nước và thủy dạ xoa, mình cũng suýt nữa bị..."

Vừa nói vừa nhìn về phía bà lão:

"Là cháu trai vô dụng."

Bà lão yêu thương sờ đầu Giang Thần:

"Nói bậy, là cháu hiếu thuận, may mà cháu phúc lớn mạng lớn, nếu cháu mà bị làm sao bởi cái mạng già của bà nội, bà nội sống còn có ý nghĩa gì nữa!"

Ta thì không quan tâm đến hai bà cháu đang yêu thương nhau này, mà chỉ âm thầm suy đoán, nghe có vẻ rất giống trêu chọc cái gì đó không sạch sẽ.

Ta nhìn kỹ gương mặt bà lão - quả nhiên trên cung bảo thọ của bà lão này xuất hiện một nốt ruồi son đỏ như máu, nốt ruồi này mọc ở đâu cũng rất tốt, có thể đại diện cho nhân duyên, hoặc là vận làm giàu, nhưng cố tình lại mọc trên cung bảo thọ - mọc ở chỗ này có nghĩa là sẽ gặp họa đổ máu.

Ta liền hỏi bà lão có biết người phụ nữ áo đỏ đó không?

Ánh mắt bà lão chợt lóe lên vẻ căm ghét, nhưng nàng vẫn thản nhiên nói:

"Không, sao ta lại biết loại phụ nữ đó được."

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau một cái , Trình Tinh Hà âm thầm lắc đầu, bày tỏ bây giờ người phụ nữ đó vẫn chưa tới.

Ta nói với bà lão cứ để chúng ta về nhà họ xem trước, ta vẫn am hiểu phong thủy nhiều hơn.

Bà lão gật đầu liên tục:

"Bà lão ta cũng đang có ý đó, vậy làm phiền tiên sinh, ta đã cho người đi điều tra Giang què kia, sau khi làm xong chuyện này, nhất định sẽ có thể cho ngươi một câu trả lời."

Ý của lời này là nếu không làm tốt thì ngươi sẽ không nói cho ta?

Nhưng ta ta làm như không nghe được ý này, rất thật thà gật đầu:

"Ngài yên tâm, chắc chắn ta sẽ cố hết sức."

Lúc đến nơi nhìn một cái, quả nhiên là nhà cao cửa lớn, kiến trúc nguy nga cao vút đến tận mây, cành lá tươi tốt và ngói lưu ly vàng tôn nhau lên rất đẹp, giống như vương phủ thời cổ đại vậy.

Có thể nhìn ra được căn nhà này không còn mới, là nhà từ thời đại cũ.

Người ở trong loại nhà này không chỉ phải có tiền, nhất định còn phải có thân phận.

Nhưng khi nhìn kĩ lại bố cục căn nhà này, ta âm thầm giật mình - hiển nhiên bố cục căn nhà đã bị sửa đổi, hơn nữa còn là người thạo nghề sửa đổi.

…

Căn nhà này vốn được xây dựa núi gần sông, ngồi bắc hướng nam, vị trí cũng rất vuông vắn, được gọi là "giang sơn thùng sắt", người ở chỗ này sẽ giàu có vĩnh viễn, là bố cục mà quan lại thời xưa thích nhất, có vàng cũng không mua được.

Nhưng bây giờ bức tường quanh căn nhà này lại bị khoét ra chín lỗ thoát nước, chọc giang sơn thùng sắt ra chín cái lỗ hổng, vậy còn gọi là giang sơn thùng sắt nữa sao? Cái gì tốt cũng chảy hết ra ngoài, mà cái không tốt lại ùa vào.

Ta không nhịn được hỏi:

"Mấy cái cống thoát nước này đào từ khi nào vậy?"

Bà lão kia đáp:

"Không nhớ rõ."

Ta thầm nói chẳng lẽ nhà họ đã đắc tội thầy phong thủy nào đó, cho nên người ta mới cố ý làm như vậy?

Trong nghề chúng ta chú trọng việc nhìn thấu nhưng không nói, cho dù có nhìn ra chuyện xấu mà đồng nghiệp làm thì tốt nhất cũng đừng vạch trần người ta, vì vậy ta liền uyển chuyển nói:

"Địa thế căn nhà rất cao, thật ra thì không dễ bị đọng nước, ta thấy đục nhiều lỗ thoát nước như vậy là không cần thiết."

Chương 201 - Không Đánh Được Đâu

Chương 201: Không Đánh Được Đâu

Ánh mắt bà lão hơi động, nhưng chỉ gật đầu một cái cứ như không có hứng thú với lời ta nói, mà chỉ thúc giục ta vào trong nhìn xem, giải quyết tà ma kia mới là việc chính.

Bà lão này có hình mẫu của Từ Hi thái hậu, một khi đã quyết định cái gì, người khác sẽ không thể khuyên nàng được, ta đã nhìn ra được điều này, cho nên đành tiếp tục đi vào trong.

Những thứ còn lại thì không có vấn đề gì, toàn bộ căn nhà đều tràn ngập tử khí, đúng là vô cùng cao quý, nói rõ người nhà này đang rất may mắn, đáng lẽ ra không nên xuất hiện tà ma gì mới đúng.

Nhưng vừa vào bên trong, ta liền thấy vị trí khôn trong nhà có màu đỏ chu sa.

Ta vô cùng hưng phấn, đây là lần đầu tiên ta thấy màu đỏ chu sa này, chẳng lẽ ta đã tăng cấp?

Nhớ lại nội dung trong cấp khí, vị trí khôn là vị trí của bà chủ một nhà, mà màu đỏ chu sa là một loại huyết sát, ý là chủ nhà đã kết thù với ai đó.

Ta cũng biết trên đời này không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận, chắc chắn bà lão có thù oán với người phụ nữ áo đỏ kia.

Hỏi lại bà lão, bà lão nói ngồi ở vị trí này lâu như vậy rồi, kiểu gì cũng sẽ đắc tội người ta, nhưng đúng là không nghĩ ra là ai.

Ta đã nhìn ra được, hiển nhiên bà lão này đang giấu giếm cái gì đó - nhờ người ta giúp mà còn không nói thật, vậy làm cái gì nữa?

Loại khách hàng này là khó giải quyết nhất. Nếu không phải vì muốn hỏi thăm về Giang què, đúng là ta không muốn quan tâm lắm.

Suy nghĩ thêm một chút, chẳng lẽ cũng giống như chuyện bà bà thần kia, trong lòng có quỷ?

Mà Trình Tinh Hà cũng không nhìn ra người chết, chúng ta bàn bạc với bà lão, chờ nàng ngủ chúng ta sẽ đến xem tà ma cắn người là thần thánh phương nào.

Bà lão đồng ý, bảo Giang Thần tìm cho chúng ta một phòng, để chúng ta nghỉ ngơi cho khỏe.

Ta chỉ cảm thấy xương cốt cả người như muốn giã rời - đợt này phải làm việc liên tục, cho dù ta có trẻ trung trai tráng thì cũng không chịu nổi.

Sau đó ta đi tắm, vì trên người có nước miếng của thủy dạ xoa, hành khí vẫn luôn bị đóng chặt trứ, ta liền hái trộm chút ngải diệp trong vườn nhà họ, kì cọ rất nhiều lần mới hết.

Lúc ta trở về điều tức mới có chút ngạc nhiên mừng rỡ - ta đã thật sự từ cấp hoàng tam phẩm lên tới cấp hoàng nhị phẩm rồi!

Dựa theo "cấp khí", người bình thường muốn tăng cấp hoàng, sớm thì có thể lên một phẩm trong vòng ba đến năm năm, muộn thì tám đến mười năm. Ta mới chính thức vào không đến một tháng mà đã tăng hai phẩm, có thể nói là cực kỳ may mắn.

Nhưng mà có nhiều hồi báo cũng có nghĩa là có nhiều nguy hiểm - đã rất nhiều lần suýt nữa thì ta mất cả mạng rồi.

Hơn nữa bây giờ cách bốn mươi chín ngày kia càng lúc càng gần, ta lại lo lắng, phải nhanh chóng giải quyết chuyện này rồi tìm được Giang què.

Ta nằm ở trên giường, đầu óc ổn định lại, chuyện mấy ngày này lướt qua đầu ta như ngựa phi, lời của thủy dạ xoa kia cũng hiện ra, ta sờ ngón trỏ theo bản năng, Tiềm Long chỉ?

Chẳng lẽ cũng vì ta có ngón tay này nên mới có thể đưa Tiêu Tương ra ngoài?

Thủy dạ xoa kia không phải là người, nói ngón trỏ của ta có lợi cho tu hành phi thăng, rốt cuộc Tiêu Tương là thần thánh phương nào? Nàng chọn ta, chẳng lẽ cũng là vì số mạng gì đó của ta sao?

Điều này khiến ta có một cảm giác như bị lợi dụng, cực kỳ không thoải mái, nhưng ta vẫn không nhịn được nghĩ không biết bây giờ Tiêu Tương thế nào rồi, tại sao nàng không xuất hiện nữa?

Ta càng ngày càng nhớ nàng.

Hơn nữa dấu vết trên Tiềm Long chỉ đã biến thành màu đen, trong lòng ta trầm xuống, không thể là nàng đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Hay là thật ra ta không phải Tiềm Long gì đó, nàng nhận nhầm nên mới xảy ra biến cố?

Còn có tứ tướng cục liên quan đến Tiêu Tương...Những chuyện này chất đống ở trong đầu càng ngày càng loạn, ta hận không thể bắt được Giang què ngay bây giờ để hỏi hết những chuyện muốn biết.

Ngay lúc này, ta liếc thấy Trình Tinh Hà có vẻ không thoải mái, hóa ra hắn đang uống rượu hoa quả Tây Dương mà người ta cho.

Rượu trái cây có sắc không tệ, mùi vị cũng rất dễ ngửi, nhưng rõ ràng là có mùi rượu mạnh, nhưng tên này lại không suy nghĩ nhiều như vậy, nhân lúc ta tắm đã uống trộm một chai, đang không ngừng nấc cụt, mặt đỏ như đít khỉ.

Ta cướp chai rượu bảo hắn đừng uống nữa, uống nhiều như vậy còn làm việc kiểu gì?

Nhưng hắn lại không chịu cho như chó bảo vệ thức ăn, còn huých vào xương sườn ta:

"Sao ngươi lại tham ăn như vậy, có một con rận cũng phải cướp cái chân."

Mẹ ngươi, lời này để hình dung ngươi mới là thích hợp nhất.

Ta bị hắn huých đau liền đuổi theo đánh hắn, hắn liều mạng rụt về sau, không ngừng cười ha ha:

"Không đánh được đâu!"

Chương 202 - Hai Mươi Lăm

Chương 202: Hai Mươi Lăm

Ta không đánh được hắn, cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng chợt nhớ ra tên này uống rượu xong say như vậy, nói không chừng có thể hỏi được điều gì đó. Ta liền nói xa nói gần hỏi hắn rốt cuộc tứ tướng cục có liên quan gì đến bốn gia tộc lớn họ?

Trình Tinh Hà vừa nấc vừa đáp:

"Tứ tướng cục, cũng vì tứ tướng cục đó mà người nhà chúng ta, không chỉ ta mà cha ta, ông nội ta, ông cố ta, tất cả họ đều không có cha."

Ta sửng sốt:

"Vậy tại sao nhà các ngươi lại họ Trình, không nên là họ Tôn sao?"

Trình Tinh Hà trợn mắt nhìn ta:

"Đậu má, nhà chúng ta không nứt ra từ trong đá, chỉ là..."

Hắn lại nấc một cái:

"Nói cho ngươi cũng không sao, đàn ông nhà chúng ta đều có mắt Nhị Lang."

Mắt Nhị Lang, lần trước ta đã từng nghe Mã Nguyên Thu nói qua. Nhưng ta thật sự không biết mắt Nhị Lang là cái gì, vẫn cho rằng nó là tên khác của mắt âm dương.

Nói thật ta vẫn có chút ghen tị, Trình Tinh Hà có thiên phú dị bẩm, tùy tiện nhìn một cái là có thể thấy tà ma, sinh ra để làm nghề này, mà những tiên sinh bình thường như chúng ta nếu muốn thấy tà ma thì phải cố gắng rất nhiều.

Trình Tinh Hà nói tiếp:

"Nhưng ngươi đừng nói cho người khác biết, mắt âm dương có hai loại, một loại xuất hiện sau, ví dụ như mắt trâu, mắt lệ đồ, có thể để người ta tạm thời thấy được mấy thứ đó, nhưng lại rất tốn nguyên khí, nếu không bất đắc dĩ thì sẽ không có ai dùng. Còn có một loại là trời sinh, người bình thường đến năm tuổi thóp đầu sẽ đóng, thiên nhãn cũng khép lại, nhưng thiên nhãn của một số người lại không đóng, giống như Nhị Lang Thần vậy, cái đó được gọi là mắt Nhị Lang, trong mười ngàn người cũng không tìm được một."

Cho nên ngươi đang định khoe khoang di truyền này của gia tộc sao? Ta đang muốn chuyển đề tài, nhưng câu nói tiếp theo của hắn lại khiến ta sửng sốt.

"Nghe thì không tệ, nhưng người có mắt Nhị Lang không có một ai có thể sống qua hai mươi lăm."

Hai mươi lăm?

Ta chợt nhớ ra - Trình Tinh Hà đã từng nói hắn sẽ trả trong vòng ba trăm ngày, hơn nữa hắn không quan tâm đến việc mình có đời sau hay không.

Ta lập tức hỏi:

"Năm nay ngươi hai mươi bốn?"

Trình Tinh Hà gật đầu một cái, cười ngây ngô với ta.

Cho nên mắt Nhị Lang chẳng khác gì đoản mệnh, người ta có nối dõi mấy đời, nhà họ lại là đoản mệnh mấy đời?

Ta vội nói:

"Vậy ngươi còn không mau sinh con để cái đi?"

Đôi mắt trong trẻo của Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm ta, vẫy tay với ta, ngả đầu vào vai ta, mùi rượu thơm ngọt ngào phả vào trong tai ta:

"Từ nhỏ ta đã không có cha, biết được những điều khó khăn khi không có cha - nếu ta cũng không thể sống qua hai mươi lăm, vậy ta tình nguyện không có đời sau để lại phải chịu khổ như vậy."

Điều này khiến trong lòng ta vô cùng khó chịu - ở cùng nhau lâu như vậy rồi, nói không có tình cảm là không thể, biết người mình quen phải chết, ai cũng sẽ không vui vẻ.

Nhưng rất nhanh ta đã kịp phản ứng:

"Tại sao mắt Nhị Lang của nhà họ Trình các ngươi lại có liên quan đến tứ tướng cục?"

Trình Tinh Hà cười một tiếng, thấp giọng nói:

"Suỵt, ngươi cũng đừng nói với người khác - không sai, nhà họ Trình chúng ta từ khi trông coi tứ tướng cục mới bắt đầu có mắt Nhị Lang."

Tứ tướng cục là thanh long bạch hổ chu tước huyền vũ, bốn gia tộc mà Mã Nguyên Thu nói chính là bốn gia tộc trông coi bốn cục này?

Ta vội hỏi hắn rốt cuộc tứ tướng cục là để làm gì?

Trình Tinh Hà lắc đầu:

"Chúng ta vẫn luôn không biết tứ tướng cục này để làm gì, chỉ biết đây là tổ tiên để lại sứ mạng, nó giống như một sự nguyền rủa vậy, lúc nào tứ tướng cục bị phá thì người của bốn gia tộc chúng ta mới có thể thoát khỏi nguyền rủa."

Ta lập tức nhớ lại thi giải tiên kia, Trình Tinh Hà nói đó là người nhà họ Ngụy ở Kinh Nam, cũng là một trong bốn gia tộc này. Ta liền hỏi hắn người nhà họ Ngụy ở Kinh Nam cũng có mắt Nhị Lang?

Trình Tinh Hà lắc đầu:

"Những gia tộc khác có giống nhà họ Trình chúng ta hay không thì ta không rõ lắm, nhưng nếu là người trông cục thì chắc chắn cũng sẽ phải gánh chịu cái gì đó, đều không phải là chuyện tốt gì."

Khó trách thi giải tiên đó muốn sống lại tiếp tục tìm tứ tướng cục, đây là muốn phá vỡ tứ tướng cục, giải trừ nguyền rủa đời đời trong nhà?

Từ Cảnh triều gì đó đến bây giờ cũng phải mấy trăm năm rồi, sao bốn gia tộc này vẫn xui xẻo như vậy?

Ta đang định nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy cánh cửa vang lên kịch liệt giống như có người muốn phá cửa xông vào, không khỏi sợ hết hồn:

"Ai vậy?"

Phản ứng đầu tiên của ta là cháy rồi, nhưng bên ngoài lại truyền đến một tràng cười.

Tiếng cười kia thì khỏi phải nói, doạ cho người ta sợ đến luống cuống, là một loại cảm giác đặc biệt không bình thường, phản xạ có điều kiện của ta là nắm chặt tay vào chuôi Thất Tinh Long Tuyền, nhưng lúc này ta cảm giác được bên ngoài không giống như người chết.

Chương 203 - Cắn Chết Ngươi

Chương 203: Cắn Chết Ngươi

Cùng lúc đó trong hành lang truyền đến một trận âm thanh ồn ào, giống như bảo vệ trong toà nhà chạy tới, chấn áp người đang bật cười kia lại.

Ta mở cửa ra nhìn, một người phụ nữ tóc rối bị mấy nhân viên bảo vệ gắt gao giữ chặt, đội trưởng bảo vệ còn xin lỗi ta:

“Thật xin lỗi, để cho quý khách sợ hãi rồi.”

Ta vội vàng xua tay nói không quan trọng, lúc này người phụ nữ kia liều mạng giãy dụa, nàng còn nhìn ta cười:

“Tiểu ca ca đẹp trai, ta muốn ngủ với ngươi, tiểu ca ca đẹp trai, ta muốn ngủ cùng ngươi.”

Hóa ra người phụ nữ này đầu óc có vấn đề.

Nhìn kỹ tuổi tác của nàng cũng không lớn lắm, hẳn là cũng trạc tuổi bọn ta, hơn nữa bộ dạng cũng rất xinh đẹp, nếu không nói gì căn bản nhìn không ra là một người điên.

Nhìn kỹ lại, ta bất ngờ phát hiện cung thiên di của nàng có chút vấn đề, vốn cung thiên di cung của nàng rất cao, nhưng phía trên xuất hiện một đường cắt ngang, đây là ý đột nhiên trong nhà xuất hiện biến cố rất lớn.

Chẳng lẽ là tiểu thư nhà giàu nhưng tán gia bại sản, bị kích thích mới biến thành như vậy?

Vừa định hỏi đây là ai, nhưng bọn họ đã kéo người phụ nữ điên kia đi, người phụ nữ điên kia bị kéo ra ngoài rất xa, nhưng vẫn liên tục cười:

“Hahaha, tiểu ca ca đẹp trai, ta muốn ngủ với ngươi, tiểu ca ca đẹp trai, ta muốn ngủ với ngươi...”

Lúc này, tầm mắt của ta vô tình thấy cổ chân nàng, không khỏi giật nảy mình - trên cổ chân nàng có vết bầm hình tròn sưng đỏ, giống như đã từng đeo qua xiềng chân vậy.

Ta bỗng nhiên nhớ tới, về mặt phong thủy, thật sự có một truyền thuyết liên quan đến người điên...

Lúc này, một bàn tay đặt lên vai ta, trong nháy mắt làm rối loạn suy nghĩ của ta, quay đầu lại nhìn thì thấy Trình Tinh Hà đi ra, một tay cầm chai rượu trái cây phương Tây, một tay vỗ mông ta:

“Ngươi…ngươi thật có số đào hoa, bất kể là thuỷ dạ xoa hay là phụ nữ điên, đều, ợ, muốn ngủ với ngươi.”

Cái đầu nhà ngươi đấy, tửu lượng kém thì đừng uống rượu lung tung.

Ta cướp chai rượu của hắn đi, chỉ muốn mắng hắn vài câu, lúc này có một người giúp việc rất lễ phép mời bọn ta qua, nói rằng bà già đã chuẩn bị nghỉ ngơi xong rồi, bảo bọn ta đi qua xem thử.

Ta lập tức dẫn theo Trình Tinh Hà đi qua, còn nhéo hắn hai cái để hắn giữ tỉnh táo, lát nữa còn phải dùng mắt của hắn đấy.

Nói đến đây, ta lại lấy dầu tê giác ra, mỗi người bọn ta đều bôi xong, càng phối hợp chặt chẽ hắn càng cảm thấy ta giống như cha hắn, làm hắn gọi ta là cha, hắn đưa tay ra:

“Cho tiền tiêu vặt đi?”

Ta đánh rơi tay hắn.

Cô bé giúp việc kia không nhịn được phụt một cái lập tức bật cười, ta thấy nàng cười mới xấu hổ, lúc này lại nhớ tới, liền hỏi nàng người điên vừa rồi là ai?

Cô bé giúp việc vừa nghe đến, sắc mặt lập tức cứng đờ, lập tức lắc đầu nói nàng là người mới tới nên không biết.

Nói xong bước chân đi nhanh hơn, giống như đang sợ hãi.

Ta càng ngày càng tò mò, lúc này Giang Thần tới nghênh đón, lập tức dẫn bọn ta đến một căn phòng rất sang trọng.

Trong phòng kia có một mùi đàn hương rất dễ ngửi, vô cùng thuần khiết, cống hương bình thường bọn ta dùng cũng tốt - ba mươi đồng tiền một cây, nhưng so với mùi thơm này quả thực là bã mía.

Trong phòng có một chiếc giường long phượng rất lớn, bà cụ đang ngủ trong màn che, hiện tại nhìn qua tất cả đều bình thường, ta và Trình Tinh Hà thì canh giữ ở bên giường quý phi.

Vừa rồi Trình Tinh Hà có uống chút rượu vang, cho nên hơi buồn ngủ, không lâu sau đã tựa đầu vào vai ta ngáy khò khò.

Để ngươi đến xem chuyện, ngươi còn ngủ hơn hơn cả người bị hại, mẹ nó, ngươi còn muốn tìm Giang què không?

Ta rất tức giận véo mũi hắn, nhưng vừa mới ra tay, chợt nghe thấy bà cụ "Ừ" một tiếng.

Âm thanh này...giống như rất đau đớn!

Ta cũng không thèm để ý đến hắn, một tay đẩy hắn ra, lập tức bắt đầu vọng khí – bây giờ ta đã thăng cấp, số lần vọng khí cũng tăng lên, một ngày có thể xem chín lần, không cần phải tính toán chi li như trước nữa.

Vừa nhìn, một luồng sát khí màu đỏ xuất hiện bên trong trướng lớn.

Ta lập tức lấy lại tinh thần, yo, còn là một hồng lệ quỷ?

Theo sát khí kia xuất hiện, trên cánh tay bà cụ lập tức xuất hiện một dấu răng.

Điều này làm ta nóng lòng, ta lập tức muốn Trình Tinh Hà giúp ta nhìn thử, nhưng tên khốn kiếp kia ngáy như chết, nói cái gì cũng không tỉnh.

Ta suy nghĩ một lát, nếu hiện giờ ta đã thăng cấp, có thể tự mình nghĩ biện pháp hay không?

Vì vậy, ta bình tĩnh tập trung tinh thần, từ từ ngưng tụ hành khí lên trên - đôi mắt thì hơi quá sức, nhưng có thể thử từ lỗ tai.

Quả nhiên, sau khi thăng cấp, hành khí cũng càng ngày càng dồi dào, lúc trước chỉ là cá chép nhỏ, hiện tại đã lớn như cá chép, ta cố gắng nhấc hành khí lên trên, khi nhấc lên tới lỗ tai, khỏi phải nói, thật sự nghe được một giọng nói rất quỷ dị!

“Cắn chết ngươi...Cắn chết ngươi...Ta chịu tội gì, sẽ trả lại cho ngươi gấp mười lần...”

Chương 204 - Đàn Bà Đê Tiện

Chương 204: Đàn Bà Đê Tiện

Giọng nói kia chứa đầy thù hận, quả thực làm cho người ta sởn tóc gáy!

Ý ngươi là, nàng đã từng bị cắn à?

“Ngày mai sẽ đến ngày.”

Giọng nói kia bỗng nhiên nở nụ cười:

“Hì hì hì hì, cuộc sống tốt đẹp của ngươi cũng phải kết thúc...”

Lúc này, bà cụ chợt ngồi dậy, đổ mồ hôi lạnh.

Cái thứ đó đã biến mất.

Bà cụ cau mày, nhìn chằm chằm vết thương trên tay mình, quay đầu nhìn ta:

“Tiên sinh, ngài nhìn ra cái gì rồi?”

Ta đứng lên:

“Chuyện này e là có liên quan đến âm trạch nhà ngài.”

Ánh mắt bà cụ lập tức trợn to:

“Âm trạch?”

Lúc tà ma kia đến, thiên thương và phúc đường của bà cụ rõ ràng bại trận, điều này thể hiện chuyện này là từ phong thuỷ của âm trạch mà ra.

Ta gật đầu:

“Nếu thuận tiện, có thể dẫn ta lên âm trạch nhà ngài xem không?”

Bà cụ lộ ra sự không đồng ý rõ ràng: “Không cần thiết chứ? Quy định của nhà chúng ta là không cho người ngoài vào mộ tổ tiên.”

Ta gật đầu:

“Nếu đã vậy, vậy bọn ta thật sự không còn cách nào khác, vừa rồi nghe thấy ý của tà mà kia là nàng từng bị cắn cho nên mới tìm ngươi trả thù, nàng chịu một cái, sẽ trả ngài mười cái, nghe ý của nàng, ngày mai số lượng cắn ngài sẽ đủ rồi.”

Bà cụ lập tức căng thẳng:

“Gấp mười lần thì thế nào?”

Ta trả lời:

“Trong lòng ngài hiểu rõ mà.”

Ý của nàng là để cho bà cụ nếm thử sự đau khổ mà nàng phải chịu, gấp mười lần, sau khi nàng tra tấn xong, bước tiếp theo sẽ kéo bà cụ xuống.

Răng hàm sau của bà cụ lập tức cắn chặt:

“Đồ đàn bà đê tiện kia...”

Ta biết, bà cụ này chắc chắn biết người phụ nữ đó.

Nhưng bà cụ xoay mặt liền nói:

“Ngươi không có cách nào trực tiếp giải quyết đồ đàn bà đê tiện kia sao?”

Ta trả lời:

“Ta phải biết nhân quả của chuyện này, nếu không thì không có cách nào tòng mệnh.”

Có thể cắn trả từng cái cái một, đó phải là huyết hải thâm cừu, ta không rõ mà đã tuỳ tiện xen vào, không phải là tự mình tìm xui xẻo sao?

Mà bà cụ nhướng mày:

“À? Vậy tin tức của Giang què kia, ngươi không muốn biết sao?”

Nói xong, nàng vỗ vỗ điện thoại di động bên gối mình, nở nụ cười chiến thắng:

“Ngươi muốn, ta đã tra được rồi.”

Mẹ kiếp, thật sự là một bà cụ thâm độc!

Ta suy nghĩ và nói:

“Vậy ngài chờ ta cân nhắc một chút.”

Lúc này Trình Tinh Hà cũng tỉnh, mê muội trừng mắt đứng lên, chạm vào ta:

“Sao bà cụ còn chưa ngủ vậy? Thức ăn của chúng ta cũng nguội rồi.”

Ta trừng mắt nhìn hắn một cái, kéo hắn ra ngoài, hắn vừa nghe những chuyện vừa rồi, vội vàng giậm chân:

“Không thể có chuyện như vậy, cái gì cũng không muốn nói mà định xong việc à? Những thiếu đang trong thời kỳ trưởng thành cũng không tuỳ hứng như vậy.”

Có tiền, chính là có thể tùy hứng.

Lúc này Giang Thần vừa thấy bọn ta đi ra, cũng vội vội vàng vàng chạy tới, hỏi thăm chuyện của bà nội giải quyết thế nào rồi, ta vừa đưa ra chủ ý, tai Giang Thần này tròn trịa, vành tai to, trọng tình nghĩa, có lòng hiếu thảo - không sai, hắn chịu vì bà nội mà xuống nước vớt thủy dạ xoa, có lòng hiếu thảo rất lớn.

Vì thế ta lập tức lấy tình để lay động lý trí của hắn, để Giang Thần dẫn bọn ta đến mộ tổ tiên xem thử.

Giang Thần nhíu mày, hiển nhiên không quyết định được:

“Lúc trước tầy xem núi mộ phần của nhà chúng ta đã từng nói, phần mộ tổ tiên là tối kỵ, nếu người ngoài bước vào, chuyện này...”

Ta nói:

“Điều cấm kỵ đó quan trọng hay là mạng sống của bà nội ngươi quan trọng?”

Giang Thần do dự một hồi, nhưng dù sao cũng là tính cách sát phạt quyết đoán, hắn gật đầu:

“Ta dẫn các ngươi đi.”

Ta lập tức gật đầu:

“Nhưng bọn ta phải nói trước, chuyện này không thể để bà nội ngươi biết.”

Giang Thần đồng ý.

Vì thế thừa dịp bà nội hắn ngủ, bọn ta lén lút từ cửa sau đi ra ngoài, đi thẳng đến mộ tổ tiên của nhà họ Giang.

Phần mộ tổ tiên có địa thế rất cao, ta đi đường núi bị say xe, còn Trình Tinh Hà càng khỏi phải nói, cả người đều nôn, thật vất vả mới tới, ta vừa ngẩng đầu, địa thế này thế mà lại cao đến gần nơi có mây.

Lại nhìn thoáng khí, nơi này lại thật sự là một mảnh vân khí bốc lên, nhìn lên có kèm theo ánh sáng vàng nhàn nhạt!

Thế núi dốc thẳng xuống dòng nước chảy xiết, tất cả mạch của những đám mây đều cuồn cuộn, cả người ta đều nổi hết da gà lên rồi.

Chẳng trách không cho người ngoài đến đây!

Cái này là cái quái gì vậy...vậy mà lại là một chân long mạch!

Vì sao lại gọi là chân long mạch? Thật ra long mạch phân ra thành từng mảnh nhỏ, hễ là một nửa móng vuốt dính vào toàn bộ long thế, đó cũng có thể được xưng là long mạch, để chôn cất người thì làm giàu không thành vấn đề, mà chân long mạch thì khác, nó ở vị trí tinh hoa nhất của toàn bộ long mạch, không phải nói ngươi vất vả tìm kiếm là có thể tìm được, muốn gặp cái này thì phải xem mệnh.

Chương 205 - Làm Ăn Có Tiếng

Chương 205: Làm Ăn Có Tiếng

Vì thứ này quá hiếm thấy, ta vì hành động cẩn thận, trèo lên một cái cây nhìn qua một lần nữa, không sai, ngàn dặm lai long, đoạn cuối kết huyệt, vốn là chân long mạch khó có được một lần, đáng quý hơn chính là, đây còn là một thủy long mạch hiếm lạ.

Được nước là ưu tiên hàng đầu, tránh gió là ưu tiên thứ hai, đốt đèn lồng cầu cũng không tìm được huyệt tốt như vậy!

Hơn nữa mây trôi, ánh sáng vàng, đi cát, qua hẹp, xuyên trướng, uông dương, ngưng khí, xem như là có đầy đủ thất bảo, ta bắt lấy cành cây cũng có chút run rẩy, nói trắng ra đây chính là lần trước Hàn Đống Lương gian lận, để cho ta rút trúng thất bảo long mạch, xuất đế vương!

Sở dĩ không cho người ngoài đến là sợ người ngoài ngấp nghé cái long mạch này, động tay động chân với nhà họ.

Ta lập tức cảm thấy kính nể đối với Giang Thần về việc này, chẳng trách nhìn dáng vẻ như thiên hoàng cao sang quý tộc, lập mộ tổ tiên ở chỗ này, con cháu không giàu mới lạ, càng quý càng đi vào sách thư lịch sử.

Lúc này, Trình Tinh Hà ở phía dưới gọi ta:

“Nhìn ra chưa?”

Ta trèo xuống cây, lại chạy vào nghĩa trang, nhưng vừa chạy chưa được mấy bước, “Ô” một tiếng, rất nhiều bóng đen từ trong bụi rậm nhào về phía ta.

Cảm giác này hết sức quen thuộc, giống như ở mộ của người giàu - mẹ nó, nhiều chó vậy ư!

Mặt Trình Tinh Hà biến sắc, lập tức chạy tới, nhưng Giang Thần huýt sáo một tiếng, những con chó kia đều dừng lại, hiển nhiên được huấn luyện kỹ càng, mấy nhân viên bảo vệ cũng chạy tới, kính chào Giang Thần.

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

“Mẹ kiếp, có tiền thật tốt, những con này đều là chó nổi tiếng của Đức, huyết thống rất thuần khiết, một con là có thể mua được một chiếc xe đấy, vậy mà lại mua nhiều con như thế chỉ để dùng trong mộ phần!”

Thì ra khu vực gần nghĩa trang cũng có người trông coi, hơn nữa bên ngoài rất vừa khéo có núi non trùng điệp, chính là đề phòng có người đánh bậy đánh bạ đụng vào.

Giang Thần nói lời xin lỗi với ta, ta cũng nói không sao, ta đi vào vừa nhìn phần đất thì nhíu mày – ta đã nhìn ra vấn đề rồi.

Giang Thần rất biết nhìn người, lập tức hỏi ta có nghi vấn gì không?

Ta hỏi hắn:

“Tổ tiên của ngươi, có bao nhiêu đời phát đạt rồi?”

Giang Thần suy nghĩ một lát, nói:

“Ta cũng không nhớ rõ, nhưng nói một câu không khiêm tốn thì có thể là mười mấy đời tổ tiên rồi, tất cả đều làm ăn có tiếng.”

Danh môn vọng tộc...

Trình Tinh Hà thấp giọng xen vào:

“Ôi, không phải nói nghèo không quá ba đời, giàu không quá ba đời sao? Sao nhà họ lại trâu bò lâu như vậy?”

Lời này thật ra rất dễ giải thích, nghèo không quá ba đời là vì đời sau không có tiền góp lễ vật đám hỏi nên không cưới được vợ, còn muốn có mấy đời ư?

Giàu không quá ba đời lại là một ý khác - có đôi khi, người làm giàu là dựa vào phong thủy, mà chính hắn không biết, chờ sau khi phát đạt sẽ tu sửa ngôi nhà cũ của tổ tiên, dẫn đến tài khí tan hết, trở về cảnh nghèo khốn.

Cái này về mặt phong thủy, gọi là đắc chí không sửa mộ phần, mười sửa thì chín hại người.

Lão đầu nhi cũng từng nói qua chuyện tương tự, nói là một thợ mộc ăn ngon lười làm, sau khi cha chết thì lấy chiếu cuốn lại rồi ném ở trong một cái thung lũng, có thể nói cũng lạ, sau này thợ mộc có cơ duyên nên bị bắt đi làm tráng đinh, nhiều lần lập công lớn trong mưa bom bão đạn, cũng trở thành nhân vật nổi tiếng một phương.

Thợ mộc đắc chí, mặc áo gấm về nhà, vô cùng nở mày nở mặt, nhớ tới cha mình còn đang nằm ở trong thung lũng, lập tức sai người tìm hài cốt của cha mình về, làm một lễ an táng rất long trọng.

Có một phụ tá đã khuyên hắn, nói là không chừng nơi chôn cất ông cụ nhà ngài là một vùng đất phong thủy trù phú, đang yên đang lành thì tội gì phải kinh động, thợ mộc không nghe, tìm người lên núi nhìn, nói trong khe núi kia không thấy người, ngược lại có một cái kén màu trắng rất lớn, đại soái thợ mộc bảo người ta lột ra, kết quả bên trong lập tức tản ra một luồng khí trắng, bên trong là một bộ hài cốt vô cùng sạch sẽ, tỏa ánh sáng bạc trắng.

Phụ tá lắc đầu, suốt đêm đi nương nhờ các đại soái khác, quả nhiên, không đến ba tháng, thợ mộc bại trận như núi đổ, chết trên chiến trường, thi thể cũng không tìm được, gia sản to lớn như vậy cũng bị người ta chiếm hết, con cháu muốn làm ăn mày cũng không có chỗ xin cơm.

Nhưng ta còn nhìn ra, mộ phần nhà họ Giang này vừa vặn ngược lại, từ bia mộ và hình dáng gò đất đều là phong cách hiện nay, ta lại hỏi hắn:

“Có phải mộ phần này mới dời không?”

Giang Thần gật đầu, nói:

“Đúng vậy, là khi ta còn bé đã chuyển tới.”

Trình Tinh Hà uống rượu vang đã nôn ra sạch sẽ lúc say xe, gió đêm thổi qua, lúc này người cũng lấy lại tinh thần, không nhìn trong nghĩa trang mà trừng mắt nhìn bên ngoài nghĩa trang đến say sưa.

Ta hỏi hắn:

“Có phải thấy một thân thể không lành lặn, quần áo không đủ để che thân ở bên ngoài nghĩa địa đúng không?”

Chương 206 - Phượng Hoàng Ấp Trứng

Chương 206: Phượng Hoàng Ấp Trứng

Trình Tinh Hà lắp bắp kinh hãi, liên tục gật đầu:

“Anh trai nhỏ, ngươi là thần à, làm sao ngươi nhìn ra được người bên ngoài là ăn mày?”

“Vậy ngươi lại nhìn kỹ lại xem, những người này có sáu ngón tay hay không?”

Trình Tinh Hà duỗi cổ nhìn hồi lâu, quay đầu lại gật đầu với ta:

“Có mấy người mọc sáu ngón tay! Không đúng, có phải ngươi lén lút thăng cấp đúng không, làm sao cái gì ngươi cũng nhìn ra được?”

Vậy đúng như những gì ta suy đoán.

Mà vừa nghe được mấy chữ “Sáu ngón”, Giang Thần thoáng nhíu mày, có chút khó tin nhìn ta.

Ta nhìn Giang Thần:

“Ngươi có biết lai lịch của cô gái điên nhà ngươi không?”

Lúc nàng bị kéo đi, ta đã thấy rất rõ ràng, trên một bàn chân của nàng có sáu ngón. Mà kiểu sáu ngón này rất dễ di truyền, hiển nhiên nàng chính là đời sau của người quần áo rách rưới kia.

Giang Thần nhíu mày:

“Ta chỉ biết là nàng có một họ hàng xa trong nhà, nhưng cụ thể là thân phận gì thì bà nội chưa từng nhắc tới.”

Vậy thì đúng rồi, ta vừa định nói chuyện, phía sau có tiếng xe vang lên, là bà cụ kia đến.

Ánh mắt bà cụ lạnh lùng:

“Lý Ngư, ngươi không nghe lời.”

Giang Thần vội vàng nói:

“Bà nội, ta là vì...”

Bà cụ quay đầu nhìn ta:

“Ta biết cả rồi, là do thằng nhóc này dùng miệng lưỡi ngon ngọt dụ dỗ ngươi đưa hắn tới chứ gì? Ta cũng biết, xem phong thủy thì không thể tránh khỏi việc này.”

Trình Tinh Hà không vui:

“Chúng ta đều biết kính già yêu trẻ, nhưng ngươi làm cái gì dùng một gậy tre lập úp cả thuyền người, bọn ta làm sao giấu để giải quyết riêng được?”

Đúng vậy, vừa muốn ngựa chạy lại muốn ngựa không ăn cỏ, chuyện này không nói rõ ràng, còn không để cho ta giải quyết. Nếu không phải vì muốn biết tin tức của Giang què, ta mới không phục vụ ngươi.

Bà cụ cười như không cười, nói:

“Ngươi nhìn ra cái gì rồi?”

Ta trả lời:

“Ta nhìn ra, người bên ngoài không phải ăn mày, mà là bị chiếm mộ.”

Mặc dù bà cụ vẫn duy trì mỉm cười, nhưng những nếp nhăn trên mặt đã không nhịn được mà lay động.

Ta tiếp tục nói:

“Ta đoán người phụ nữ cắn ngươi chính là chủ nhân ban đầu của ngôi mộ này đúng không? Nếu ta đoán không sai, nàng cũng là người thân của cô gái điên nhà các ngươi.”

Giang Thần cũng nhìn ra, hắn nhìn bà cụ và nói:

“Bà nội, ngài thật sự quen biết tà mà cắn ngài kia sao?”

Bà cụ thở ra một hơi và nói:

“Được rồi, Lý Ngư, hôm nay ta sẽ nói hết chuyện kia cho ngươi biết.”

Thì ra, mặc dù nhà họ Giang này làm việc trong nhà nước, nhưng thật ra lại là một phần của một thế gia phong thủy, cho nên vẫn rất coi trọng phong thủy, sở dĩ nhiều năm như vậy đều có thể đứng ở thế bất bại cũng là vì có phong thủy duy trì.

Mãi cho đến bốn mươi năm trước, gia đình họ đang gặp phải một cuộc khủng hoảng, cũng trùng hợp đồng thời tìm thấy một ngôi mộ rất tốt.

Tên của vùng mộ đó được gọi là Phượng Hoàng ấp trứng.

Chỉ cần có thể chôn cất ở trong Phượng Hoàng ấp trứng, có thể hưởng giàu sang, có thể vượt qua tai hoạ, đáng tiếc là nội khí không liên tục, bên ngoài có giết sa, như có vết sóng xông phá, thuận lợi chỉ được hai mươi năm mà thôi, hai mươi năm sau nhất định phải dời mộ, nếu không con cháu đời sau sẽ có thọ ngắn, không quá bốn mươi tuổi sẽ chết trẻ.

Cho nên hai mươi năm trước, sau khi họ hưởng thụ phong thủy Phượng Hoàng ấp trứng hai mươi năm thì nhất định phải dời mộ, bằng không sẽ tuyệt hậu.

Nhưng lúc này, họ tìm mãi cũng không tìm được huyệt mới thích hợp, mắt thấy sắp bị Phượng Hoàng ấp trứng cắn trả. Đang lúc cả gia đình đều sốt ruột, một người bạn thân tri kỷ của bà cụ tới tìm nàng nói chuyện phiếm, trong lúc vô tình nói đến nhà mình tìm được một ngôi mộ mới, nói mộ mới còn rất kỳ quái, có một tiên sinh xem tướng đất nói mộ này rất tốt, mà phúc trạch của người nhà họ cũng trấn được, chỉ có một điều kiêng kị là tuyệt đối không cho phép người ngoài vào mộ, nếu không nhất định sẽ nhà tan cửa nát.

Có thể kết giao bạn bè với bà cụ đương nhiên cũng là một gia tộc rất hiển hách. Bà cụ nghe xong liền có dã tâm, năn nỉ bạn thân dẫn mình đi xem để mở mang tầm mắt.

Bản thân người bạn thân không tin chuyện này, cũng không đề phòng nàng, dẫn nàng đi xem, bà cụ lập tức sợ hãi - nàng cũng nhận ra đây là thất bảo long mạch ngàn năm có một!

Lúc ấy bà cụ cũng không nói gì, nhưng lại lén lút đi nói với người nhà – cái chỗ này không thể không cướp được.

Dù sao phúc trạch của nhà họ Giang cũng được phong thuỷ Phượng Hoàng ấp trứng thời gian dài như vậy, năng lực rất lớn, rất nhanh đã phá huỷ được gia tộc của bạn thân.

Phần mộ của gia tộc nhà bạn thân cũng bị họ chiếm, vô số xương cốt bị đào ra trực tiếp chôn ở bên ngoài nghĩa trang sang trọng.

Tục ngữ nói rắn độc năm bước tất có thuốc hoá giải, ngược lại cũng giống như vậy, chiếm hết phong thuỷ chân long mạch, vị trí miệng rồng gọi là vùng long tiên, chôn cất ở vị trí này sẽ bị chân long cắn chặt, mãi mãi không có ngày trở mình. Nếu con cháu còn sống nhất định sẽ bị điên.

Chương 207 - Thất Vọng

Chương 207: Thất Vọng

Trình Tinh Hà lập tức nhìn về phía ta:

“Ngươi nói là cô gái điên đòi ngủ với ngươi kia ư?”

Không phải nàng thì là ai.

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

“Vậy bà cụ này tại sao còn muốn để cô gái điên kia ở nhà? Chẳng lẽ nàng vẫn cảm thấy cắn rứt lương tâm ư?”

Vậy làm sao có thể, ta nói cho Trình Tinh Hà biết, chỉ cần nuôi kẻ điên của nhà được chôn ở đất long tiên ở trong nhà, nhất định sẽ mang đến rất nhiều tiền tài, bà cụ nuôi nàng đơn thuần chỉ là làm mèo cầu tài.

Sắc mặt Giang Thần đã thay đổi, khó tin nhìn bà cụ.

Bà cụ nhìn về phía ta:

“Trái lại ngươi nói cho ta biết đi, tại sao con đàn bà đê tiện kia có thể ra khỏi từ đất long tiên, tìm ta gây phiền phức?”

Ta chỉ về phía cổng nghĩa trang:

“Vì chó, những con chó kia mới được nuôi gần đây đúng không? Các ngươi nghĩ lại xem, có phải nuôi chó không bao lâu thì người phụ nữ kia liền đến cắn ngươi không?”

Sắc mặt bà cụ thay đổi, xem ra quả nhiên ta nói không sai.

Giang Thần vội hỏi:

“Chuyện này có liên quan gì đến những con chó kia?”

…

Ta nhìn một vòng, thấy được trong nghĩa trang một mảnh màu tím xen lẫn một luồng sát khí đỏ chu sa, lập tức bảo người lấy công cụ đào lên.

Không bao lâu, lập tức đào ra một đống xương cốt vụn, phía trên tất cả đều là dấu răng, mà trên xương cốt còn quấn một ít vải màu đỏ.

Đây là hài cốt của người bạn thân đó.

Những người đào đất vừa nhìn, liền lẩm bẩm:

“Đây là dấu răng của chó...”

Những con chó kia đều là chó nổi tiếng, tính tình đều rất hung dữ, bình thường muốn tuần tra cũng phả thả rông, chó lại thích ăn xương nhất, chắc chắn là những con chó kia đã đào xương cốt trong đất long tiên ra để gặm, cắn từng ngụm từng ngụm một.

Mà chó còn có thói quen, tìm được xương cốt thì sẽ giấu đi - cho nên, thi thể của người bạn thân kia bị đào ra, bị ngàn cắn vạn gặm, đau khổ không thể tả.

Nghĩ cũng biết, gia tộc các nàng bị diệt, nàng cũng chết oan uổng.

Nàng bị bà cụ phản bội, trong lòng vốn có oán khí, lại hại người trong nhà mình chết không có chỗ chôn, có thể nói là nhà tan cửa nát nhà, hơn nữa lại phơi thây ở nơi hoang dã, oán khí càng sâu hơn, chứ đừng nói là bị chó chôn vùi vào trong chân long mạch, được linh khí nuôi dưỡng tự nhiên hóa thành sát quỷ đỏ, đi tìm bà cụ tính sổ.

Kiêng kỵ đưa người ngoài vào nghĩa địa quả thật không thể phạm.

Người xưa từng nói, phòng cháy chống trộm, phòng cả bạn thân, thật sự không sai chút nào.

Bà cụ nhìn những bộ xương kia, thở ra một hơi và nói:

“Thì ra là chuyện như vậy, cũng coi như giải quyết xong một tâm sự của ta.”

Trình Tinh Hà thì thấp giọng nói:

“Quỷ thần mãi mãi cũng không đáng sợ bằng lòng người.”

Mặc dù Giang Thần hơi giật mình, nhưng cũng không giật mình quá mức, ngược lại nhìn thấy quần áo đỏ trên thi thể nử quỷ vừa tìm được, còn âm thầm nhẹ nhàng thở ra - hắn cảm thấy, chuyện của bà cụ xem như đã giải quyết.

Thật ra ở xã hội thượng lưu, chuyện bàn tay nhuốm máu tanh, có lẽ đối với Giang Thần cũng không tính là gì nên không trách móc gì.

Bà cụ nhìn Giang Thần, thở dài:

“Lý Ngư, có phải ngươi rất thất vọng về bà nội đúng không?”

Giang Thần vội vàng lắc đầu:

“Bà nội nói cái gì vậy, bà nội chỉ vì đại nghiệp của gia tộc. Ta cũng hiểu chuyện này.”

Hay cho câu vì đại nghiệp của gia tộc - vì gia tộc của mình mà có thể đi hy sinh gia tộc của người khác ư? Không ai trời sinh ra đã đáng chết.

Mà bà cụ lại cười, nhìn thẳng vào Giang Thần:

“Bà nội chỉ vì ngươi.”

Giang Thần nhíu mày:

“Ta?”

Bà cụ không nói tiếp mà chỉ xua tay, kêu bảo về cầm những bộ xương này ra ngoài, phóng hoả đốt sạch.

Xương cốt bị đốt trong đống lửa, nhưng xương không cháy, ngược lại còn chảy ra rất nhiều giọt nước.

Nhân viên làm việc cho tới bây giờ chưa từng thấy qua cảnh tượng này, ai nấy đều trố mắt nhìn nhau.

Trình Tinh Hà thấy thế, thấp giọng nói:

“Là nước mắt của người chết!”

Cái gọi là nước mắt chết người, là do oán khí của di cốt biến thành, điều này biểu thị người chết rất oan ức, kỹ thuật khám nghiệm tử thi thời cổ đại xa xưa không phát triển như bây giờ, khi xử lý thi thể kinh niên, thường thường cũng sẽ lấy ra đốt, kiểm tra xem thi thể này là chết tự nhiên hay là chết oan – nếu sinh ra nước mắt người chết thì chính là bị giết chết, đốt không cháy.

Bà cụ nhíu mày, thấp giọng mắng:

“Con đàn bà đê tiện này, đến tình cảnh này mà còn dám đối nghịch với ta...”

Chương 208 - Không Còn Kịp Nữa Rồi

Chương 208: Không Còn Kịp Nữa Rồi

Nói xong, bà cụ đi về phía trước một bước, muốn tự mình xử lý những xương cốt này.

Ta thấy trong tay nàng nắm lấy một ít chu sa và rắc nó lên xương.

Chu sa gặp lửa, phụt một phát liền bốc cháy, ánh lửa chiếu rọi trên gương mặt vô cảm của bà cụ, lại là sự kỳ lạ bất ngờ.

Tiếp theo, bà cụ nhìn về phía Giang Thần:

“Lý Ngư, bà nội mệt rồi, chúng ta trở về đi.”

Giang Thần vội vàng gật đầu, đưa tay muốn đỡ bà cụ đi, Trình Tinh Hà lập tức nói:

“Bà cụ, mọi chuyện bọn đã làm xong cho ngươi rồi, chuyện Giang què, có phải ngươi cũng nên nói cho bọn ta biết không?”

Khuôn mặt bà cụ ngược ánh sáng khẽ mỉm cười, lại dữ tợn nói ra một câu đầy ẩn ý:

“Ta thấy cho dù các ngươi có biết chuyện của Giang què kia cũng không còn ý nghĩa nữa.”

Trình Tinh Hà nhíu mày nhìn ta một lát, hỏi:

“Là sao, ngươi không tra ra? Không phải ngươi nói...”

Ta giữ chặt Trình Tinh Hà:

“Ngươi không nghe ra ý của nàng à?”

Lúc đầu, Trình Tinh Hà có chút mờ mịt, nhưng lập tức bày ra vẻ mặt khó tin:

“Không thể nào...”

Quả nhiên, bà cụ kia lạnh lùng nhìn ta:

“Đúng vậy, ngươi quả nhiên thông minh, nếu ngươi đã biết nhà chúng ta là cái gì, vậy không thể để cho ngươi sống sót đi ra ngoài.”

Nàng muốn qua cầu rút ván.

Lúc này mới đúng với bản chất con người của nàng.

Trình Tinh Hà mắng một câu chưa từng làm loại trộm gà không thành lại mất luôn nắm thóc kiếm sống như này, hắn túm lấy ta định chạy, nhưng hiện giờ xung quanh bọn ta có rất nhiều nhân viên bảo vệ bao vây.

Ngoài ra còn có vô số chó nổi tiếng của Đức - khả năng cắn không thua gì chó nhỏ.

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

“Bây giờ đã đến lúc biểu diễn kỹ thuật thật sự rồi!”

Biểu diễn cái rắm ấy, sát khí của Thất Tinh Long Tuyền chỉ có tác dụng với người chết chứ không có tác dụng với người sống đâu.

“Người ngoài vào mộ tổ tiên nhà bọn ta là điều kiêng kị lớn nhất, phương pháp phá giải duy nhất chính là chôn cất người ngoài đó ở trong vùng đất long tiên.”

Bà cụ phất tay nói với các nhân viên bảo vệ:

“Nhớ kỹ, sau này không được nuôi chó ở đây nữa.”

Giang Thần nhìn bọn ta, muốn nói lại thôi, không tiếp tục nói nữa.

Trong lòng ta sáng như gương, Giang Thần này chưa chắc là người ăn cháo đá bát, nhưng hắn là một người thông minh.

Nhìn cách làm của bà cụ, nàng hiển nhiên là thái hậu Từ Hi của nơi này, Quang Tự đế cũng không dám cãi lời “cha ruột” kia, chứ đừng nói là hắn.

Cho dù hắn nói giúp cho bọn ta, cũng sẽ không có kết quả tốt gì, chuyện không có kết quả thì không cần phải làm.

Trình Tinh Hà nắm lấy áo sơ mi của ta liên tục kêu khổ:

“Nên làm gì bây giờ?”

Ta trả lời:

“Chúng ta không cần hành động, chỉ cần chờ đợi.”

Trình Tinh Hà sửng sốt:

“Ý gì đây, chờ sét đánh à?”

Nhưng lời này còn chưa nói hết, một đống lửa đột nhiên bành trướng, một hình người từ bên trong ầm ầm đứng lên.

Nhìn hình dáng đó giống như một người phụ nữ đầu bù tóc rối.

Cả người người phụ nữ kia xanh lét, bắt lấy bà cụ lại, gắt gao siết cổ bà cụ, liều mạng kéo nàng vào trong lửa.

Biểu cảm của bà cụ nhanh chóng nhăn nhó, mái tóc xoăn nhuộm rất tinh xảo bị thiêu đốt, lần đầu tiên nàng để lộ đủ loại biểu cảm hoảng sợ ở trước mặt bọn ta.

Giang Thần hiển nhiên cũng bị dọa sợ, vừa mới kịp phản ứng muốn đi kéo bà cụ lại, nhưng bà cụ đã bị kéo vào trong lửa.

Hiển nhiên, bà cụ gả vào nhà họ Giang, mưa dầm thấm đất, cũng biết rất nhiều kiến thức về phong thủy, cho nên cũng từng nghe nói chu sa trừ tà, rải lên oán cốt có thể đốt cháy oán cốt một lần nữa.

Đáng tiếc là bà cụ không quá nắm rõ về hành động của tà mà như vậy.

Chu sa quả thật có tác dụng, nhưng đó là đối với hắc lệ quỷ, nhưng nữ quỷ áo đỏ cắn người kia đã là sát quỷ đỏ rồi.

Nàng căn bản không sợ chu sa - mà bà cụ lại là kẻ thù của nàng, rải chu sa ngược lại có thể thêm củi thêm lửa, kích thích oán khí của nàng, trợ giúp nàng hóa thành hình quỷ xanh – hắc lệ quỷ có thể có tiếng quỷ và hình dạng quỷ, bị người bình thường nhìn thấy, sát quỷ đỏ mới có thể có thực thể làm bị thương người sống, mà hình quỷ xanh lại cao hơn một tầng, có thể hoàn toàn không sợ dương khí, giết chết người sống.

Bà cụ phát ra một tiếng kêu rên cuối cùng và biến mất trong lửa, chờ mọi người ở đây phản ứng kịp, liều mạng đi dập lửa, phía dưới lửa đã không còn gì nữa.

Giang Thần không quan tâm cái gì nữa, lớn tiếng nói:

“Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, đào nơi này lên cho ta!”

Vừa nghe vậy, ta định ngăn cản nhưng lại bị những nhân viên bảo vệ muốn lập công kia thoáng cái đẩy ra, chen chúc tới phía trước, lập tức cảm giác mặt chợt rung động giống như động đất nhẹ vậy, tiếp theo, nghe thấy có người hô lên một tiếng:

“Nơi này thế mà lại có nước...”

Không còn kịp nữa rồi.

Chương 209 - Điểm Đáng Nghi

Chưng 209: Điểm Đáng Nghi

Trình Tinh Hà nhìn ta, thấp giọng nói:

“Làm sao vậy?”

Ta nói cho hắn biết:

“Nơi này là phong thuỷ nhãn huyệt chân long, cũng chính là tròng mắt của rồng, bọn họ đào phá nơi này, chân long này có thể sẽ biến thành rồng mù.”

Cũng giống như nuốt chửng trời đất đào tảng đá tam giác vậy, thất bảo long mạch hiếm thấy này đã bị phá - ngươi nói xem, rồng mù còn kế thừa đế vị được không?

Trận động đất vừa rồi chính là tiếng rồng kêu cuối cùng.

Người phụ nữ kia kéo bà cụ xuống nơi này, nghĩ cũng biết không phải là trùng hợp.

Thiên lý tuần hoàn nhân quả báo ứng, thiếu nợ sớm muộn gì cũng phải trả.

Ta lại hỏi Trình Tinh Hà có mang theo chai nước giải khát không, Trình Tinh Hà sờ hồi lâu mới lấy từ trong ngực ra một chai rượu trái cây Tây Dương không nỡ uống:

“Sao thế, ngươi còn muốn mượn rượu giải sầu một chút à?”

Ta trực tiếp đổ rượu trái cây ra.

Trình Tinh Hà nhìn mà đau lòng, muốn túm lấy ta:

“Ngươi có biết cái này bao nhiêu tiền một chai không? Chà đạp đồ vật sẽ bị thiên lôi đánh chết đấy!”

Ta không biết bao nhiêu tiền, ta chỉ biết, nước đào ra là nước mắt chân long thực sự, có thể làm cho người mù hồi phục thị lực.

Nước mắt chân long cũng không nhiều, chỉ là một cái vũng nước nhỏ, ta lấy lên đầy một chai và cẩn thận giấu ở trong ngực, trong lòng tự nhủ gặp nước mắt rồng mà không lấy mới thật sự bị sét đánh.

Nước mắt rồng chảy hết, bọn họ thật sự tìm được hai bộ hài cốt đang quấn lấy nhau, đã không phân biệt được là cái nào bà cụ, cái nào nữ mặc đồ đỏ kia.

Giang Thần quỳ trên mặt đất, tay siết chặt thành nắm đấm.

Trình Tinh Hà lập tức kéo ta:

“Bà nội hắn cũng tìm thấy rồi, hắn hiếu thuận như vậy, lần này càng khiến chúng ta xong đời, chúng ta thừa dịp loạn chạy mau đi!”

Chạy cái rắm á, chỉ riêng phạm vi thế lực của nhà họ Giang này, không nói rõ ràng, chạy cũng sẽ bị tìm được, vì thế ta dứt khoát ho khan một tiếng:

“Giang Thần, bà nội ngươi muốn hại bọn ta nên đã bị trời phạt, trong lòng ngươi cũng đã có suy tính rồi chứ?”

Giang Thần quay đầu lại nhìn ta, hẳn là đã bị ta tác động – hắn không biết sự thật bên trong, thật sự cho là ta không nhúc nhích một ngón tay đã biến bà nội hắn thành như vậy.

Người giàu tất tiếc mạng, hắn không muốn mạo hiểm như vậy, hơn nữa, bà nội độc đoán chuyên quyền kia đã chết, quyền hành thật sự sẽ rơi vào trong tay hắn, hắn chưa chắc sẽ không vui.

Quả nhiên, Giang Thần đứng lên, xua tay bảo những nhân viên bảo vệ kia lui xuống hết, nhìn ta nói:

“Lý tiên sinh, ta không nhìn lầm người.”

Lần này, ta bỗng nhiên còn phát hiện, khóe miệng Giang Thần nhếch lên, lại giống như rất hài lòng với kết quả này!

Chẳng lẽ...Trái tim ta thoáng lạnh đi, hắn đã trước chuyện sẽ biến thành như vậy, tất cả đều đã được tính toán trước rồi ư?

Giang Thần này quả nhiên không đơn giản!

Hắn đi về phía trước một bước, sau đó nói:

“Chuyện này cũng cảm ơn ngươi rất nhiều.”

Không sai...cung thiên di âm vụ của hắn đã biến mất, ấn đường sáng lên, bà nội này vừa chết, cuối cùng cũng không ai có thể ngồi lên đầu hắn.

Cả người ta nổi hết da gà, hắn quả thật rất hiếu thảo, nhưng dã tâm của hắn vẫn lớn hơn sự hiếu thảo kia.

“Hiện giờ cũng là lúc ta dùng người, có thể nói là đang khát nhân tài.”

Bàn tay thon dài của Giang Thần nắm lấy tay ta, đôi mắt phượng quý phái hơi nhướng lên:

“Lý tiên sinh, có hứng thú làm việc cho ta không? Ta đảm bảo sẽ cho ngươi một tương lai rộng mở.”

Tham vọng của người này dường như vượt ngoài sức tưởng tượng của ta.

Trình Tinh Hà hơi căng thẳng, lén lút kéo ta, hắn nhìn thấy hành động của Giang Thần, sợ ta không đồng ý, vậy Giang Thần sẽ hại ta.

Ta đã thu tay lại và mỉm cười với hắn:

“Ngươi cho ta thời gian cân nhắc lại nhé.”

Mặc dù Giang Thần hơi thất vọng, nhưng cũng không nói nhiều:

“Ta chỉ cảm thấy, với năng lực của Lý tiên sinh, đi theo ta có thể phát huy đến cực hạn.”

Ta hiểu ý nghĩa cực đoan này.

Nhưng ta vẫn xua tay:

“Ta hiểu, vậy chúng ta hẹn sau này gặp lại đi.”

Lần này bọn ta đi, Giang Thần không ngăn cản bọn ta.

Xuống núi, gió lạnh dội lên đầu, vào rạng sáng của mùa hè thậm chí còn có chút lạnh, Trình Tinh Hà vẫn không ngừng lau mồ hôi trên đầu:

“Mẹ nó, dọa chết ta rồi, ngươi nói xem, những nhân vật lớn đều có lòng dạ độc ác như thế ư? Ta tưởng hắn sẽ giệt khẩu hai chúng ta rồi đấy chứ!”

Hắn không nỡ, bởi vì năng lực của ta vẫn còn có ít cho Giang Thần.

Trình Tinh Hà nói tiếp:

“Nhưng nếu cái long mạch kia đã phá...”

Ta lắc đầu:

“Tính cách Giang Thần đa nghi, thất bảo long mạch này bị chúng ta phát hiện, hắn chắc chắn sẽ không tiếp tục lấy phần đất này làm mộ tổ tiên, nhất định là đã tìm được một vùng phong thuỷ trù phù khác, không lâu sau sẽ dời mộ phần thôi.”

Đằng sau hắn chắc chắn có một thầy phong thủy rất giỏi.

Có thể tính toán thận trọng như vậy, sẽ là ai đây?

Trình Tinh Hà trầm ngâm một lát, nói:

“Đúng rồi, ta cũng phát hiện ra một chuyện, có một điểm rất đáng nghi.”

Chương 210 - Phản Đồ

Chương 210: Phản Đồ

Ta nhìn hắn:

“Cái gì?”

Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm ta:

“Ta cảm thấy Giang Thần kia, dáng vẻ có chút giống ngươi.”

Cái gì? Ta quả thực rất muốn cười:

“Ngươi đề cao ta quá rồi đấy, tướng mạo của người ta thế nào chứ, gần giống như Bắc vương cao quý, ta chỉ là một thầy phong thủy hèn mọn, làm sao có bộ dáng giống người ta được chứ?”

Trình Tinh Hà vội nói:

“Là thật, ngay từ đầu ta cũng không cảm thấy, thế nhưng nhìn nhiều hơn vài lần lại cảm thấy tuy là người ta cao hơn ngươi, còn đẹp trai hơn ngươi, nhưng không biết lại tương tự ở điểm nào. Ôi, ngươi có phải là anh em thất lạc nhiều năm của hắn không?”

Đừng trèo cao nữa, nhà người ta là danh gia vọng tộc, còn ta chỉ là cô nhi không cha không mẹ không ai thương, ta và người ta...

Vừa nghĩ đến đây, cổ họng ta nghẹn lại, đúng rồi, cho đến bây giờ ta cũng không biết người cha khốn khiếp kia là ai, chẳng lẽ, thật sự có có liên quan đến nhà họ Giang ư?

“Hơn nữa nha.”

Trình Tinh Hà nói tiếp:

“Ngươi xem, cái tên Giang Thần này, chữ Thần đó không phải là đại biểu cho rồng sao? Mà tên ở nhà của hắn là Lý Ngư, tục ngữ nói có nói cá chép nhảy Long môn, chính là ý hóa rồng, ôi, ngươi nói xem, Giang Thần kia có phải cũng giống như ngươi không, cũng là tứ thần chi mệnh?”

Lời này của hắn vừa ra khỏi miệng, ta lập tức nghĩ ra một chuyện.

Tứ Thần Long Mệnh...

Ta biết tại sao gia đình họ mở chín lỗ thoát nước rồi!

Cái này gọi là Cửu Khúc Dẫn Thủy, là chuyên môn dùng để dưỡng long khí!

Nhà bọn họ nuôi dạy Giang Thần như rồng, trông cậy vào hắn sau này...

Trình Tinh Hà nuốt nước miếng rồi nói tiếp:

“Ngươi nói thế nào là chân long chuyển thế - có thể có hai người, một là ngươi, một là Giang Thần kia không?”

Hay là nói, ta căn bản không phải chân long chuyển thế, Giang Thần mới đúng?

Ta chợt quay đầu lại, nhìn thất bảo long mạch kia.

Lúc trước là vân khí sôi trào, nhìn lên còn kèm theo ánh sáng vàng nhàn nhạt, thế núi dốc thẳng xuống dòng nước chảy xiết, tất cả mạch của những đám mây đều cuồn cuộn, nhưng hiện tại, những vân khí các loại thất bảo kia, tất cả đều đột nhiên tan hết, nhìn qua chỉ là một cái long mạch bình thường, không còn linh khí kia nữa.

Có thể huỷ diệt thất bảo long mạch này, chẳng lẽ, hắn có thể tìm được mộ phần chôn chất tổ tiên tốt hơn nơi này ư?

Người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên, vậy thì thật sự không nằm trong phạm vi kiến thức của ta.

Quên đi, nghĩ đến sợi len khô này làm gì, nhiệm vụ của ta là tìm Giang què...Lần này ta vỗ đầu mình một cái, vừa rồi chỉ lo chạy thoát thân, sao lại quên mục tiêu lớn nhất chứ? Mọe nó, ta vốn vì muốn biết tung tích của Giang què mới tới đây mà!

Nghĩ như vậy, ta quay lại tìm Giang Thần, nhưng Trình Tinh Hà giữ chặt ta:

“Sao thế, ngươi đổi ý à, muốn nương tựa người ta ư? Nhưng ngươi không sợ người ta cũng đổi ý sao, không chiếm được ngươi thì giết chết ngươi?”

Ta xua tay:

“Không phải, nếu không tìm thấy Giang què, ta còn không phải là muốn chờ chết...”

Nhưng Trình Tinh Hà nhìn ta, nở một nụ cười rất gian xảo.

Ta lập tức phản ứng lại:

“Chẳng lẽ...”

Trình Tinh Hà móc từ trong túi một cái điện thoại di động ra, trí nhớ của ta rất tốt, đây rõ ràng chính là cái điện thoại mà bà cụ đặt ở bên cạnh gối đầu, cái điện thoại mà bà cụ lấy ra để dẫn dụ bọn ta!

Ta lập tức kích động, nắm chặt hắn:

“Ngươi cũng có năng lực này ư?”

Thì ra nhân lúc bà cụ không để ý, Trình Tinh Hà đã dùng thủ đoạn rất nhanh nhẹn trộm lấy điện thoại di động đi.

Hắn còn bao nhiêu bản lĩnh mà ta không biết đây?

Trình Tinh Hà đắc ý xua tay:

“Cũng không nên quá sùng bái ta, lúc ta ở chợ ăn trộm bánh, ngươi còn mặc tã đấy.”

Lúc ta còn bé ta còn không có tã mà mặc đấy, tốt nhất là tã làm bằng quần áo cũ.

Ta vội lấy điện thoại di động tới, đáng tiếc là điện thoại di động của bà cụ có cài mặt khẩu, Trình Tinh Hà mân mê hồi lâu, cả đầu đổ mồ hôi ướt đẫm vẫn không mở được, ta vừa suy nghĩ, lập tức ấn ngày tháng năm sinh ra của mình lên - mở được rồi!

Quả nhiên...Giang Thần kia cũng giống như ta, cũng là tứ thần chi mệnh.

Mà bản ghi nhớ của điện thoại di động thật đúng là có một tin tức.

Giang Tàng Thủy, đệ tử Thiên giai thứ mười hai của nhà họ Giang, vốn là đệ tử nổi tiếng nhất nhà họ Giang, nhưng hơn hai mươi năm trước đã phạm phải sai lầm lớn không rõ nguyên nhân, bị sư môn giam cầm, bảy năm trước đã chạy trốn khỏi sư môn, trong lúc đó đã chặt đứt một chân và tự xưng là Giang què, mấy năm gần đây hoạt động xung quanh Đế Đô, đặc biệt là thường xuyên ra vào huyện thành bên cạnh Đế Đô.

Hiện nay đang trốn ở văn phòng Bát Trượng Kiều của Thiên Sư phủ, mai danh ẩn tích, lãnh địa chính là chuông phong thủy bằng đồng xanh cấp thấp nhất, làm một vài việc vặt hậu cần, gần như không ai biết hắn là phản đồ nhà họ Giang.

Chương 211 - Chương 211: Bí Thuật

Chương 211: Bí Thuật

Tổng kết lại - ông cụ Triệu ăn táo thịt không phải là người cứu hắn bảy năm trước sao?

Bà cụ Giang này thật không hổ là người phụ nữ của một gia tộc lớn, mạng lưới quan hệ tai mắt thông thiên, lại có thể điều tra rõ ràng như thế.

Tinh thần ta thoáng phấn chấn lên, thật sự ở Thiên Sư phủ là tốt rồi, vậy bọn ta có thể đến Thiên Sư phủ tìm hắn! Vốn chỉ nghe Uông Tình Tình nói là hắn ở Thiên Sư phủ, nhưng Đỗ Hành Chỉ cũng từng nói, Phủ Thiên Sư lớn như vậy, người họ Giang cũng không ít, rất khó tìm, nhưng hiện tại đã tập trung ở văn phòng Bát Trượng Kiều, vậy thì quá rõ ràng, tiết kiệm không ít thời gian.

Chuyện lần này thật đúng là không uổng công!

Trình Tinh Hà cũng vui mừng theo:

“CMN, cuối cùng có thể tìm được tên què chết tiệt kia rồi!”

Ra ngoài nhiều ngày vậy rồi, trước tiên phải về phố cửa hàng thăm ông cậu ba rồi mới có thể đến Bát Trượng Kiều.

Đến phố cửa hàng, Trình Tinh Hà và ta vẫn tiếp tục tranh cãi vì ăn mì ăn thêm trứng muối hay là vỏ đậu, nhưng lúc này, một bóng người gầy gò bỗng nhiên từ trong một con hẻm vọt ra, luông miệng nói:

“Thủy Thần gia gia, ngài không có việc gì là tốt rồi!”

Thủy Thần gia gia, lại là ai nhận nhầm người à?

Nhưng ta vừa cúi xuống nhìn đã nhận ra, đây không phải là Hôi Bách Thương sao?

Nhưng Hôi Bách Xương bây giờ mãi mãi đã không có phong quang như lúc dụ dỗ Tuệ Tuệ, tuy rằng khuôn mặt không có thay đổi nhiều, nhưng đầu tóc biến thành màu xám xen lẫn màu trắng, càng có vẻ mộc mạc.

Ta vội bảo hắn đứng lên, mấy ngày nay chạy ngược chạy xuôi, gặp nhiều nguy hiểm cũng đã quên còn có một em trai nhỏ này, từ khi mèo tám đuôi đến tới cửa, hắn liền kêu không được, ta còn tưởng rằng hắn không dám tới nữa.

Hôi Bách Thương nước mắt nước mũi thi nhau chảy:

“Có thể đợi được đến khi ngài về rồi, con mèo nhà ngài thật đúng là quá dọa người - nói ta tới gần mười dặm nó sẽ ăn ta mất! Ngươi nói mấy đứa con của ta vẫn còn gào khóc, ta không thể chết...”

Ta nhớ ra rồi, sau khi chuyện cùng Tuệ Tuệ làm loạn kia, ta thấy Hôi Bách Thương giống như là sắp bị trời phạt, cho nên cũng không làm quá tuyệt tình với hắn, mắt thấy bộ dáng hiện tại của hắn, quả nhiên là đã gặp xui xẻo.

Ta hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì?

Hôi Bách Thương nghe ta hỏi vậy, bản thân lại lắp bắp kinh hãi:

“Nói như vậy, Thủy Thần gia gia còn chưa gặp được tên kia?”

Lúc này, ta mới nghe ra:

“Ngươi vẫn gọi ta là Thủy Thần gia gia...”

“Đúng vậy!”

Hôi Bách Thương rất cung kính dập đầu với ta:

“Ngài là người của Thủy Thần nương nương, vậy chắc chắn là Thủy Thần gia gia!”

Tiêu Tương...Thật sự là Thủy Thần?

Ta lập tức bảo hắn nói cho ta biết lai lịch thật sự của Tiêu Tương.

Nhưng vừa nghe ta hỏi vậy, khuôn mặt xám xịt của Hôi Bách Thương lập tức bị dọa đến trắng bệch:

“Thủy Thần gia gia, ngài tha cho ta đi, lần trước Thủy Thần nương nương xuất hiện, suýt chút nữa đã giết chết ta, ta nào dám nói thêm một chữ?”

Đúng rồi, lần trước hắn nói ra những lời ngông cuồng với Tiêu Tương, nói cái gì vị trí của nàng đã đổi người ngồi, kết quả suýt nữa bị Tiêu Tương trực tiếp giết chết.

Ta không khỏi rất thất vọng, nhưng không thể làm gì khác đành tiếp tục hỏi:

“Vậy ngươi vừa nói đến tên kia, đó là ai?”

Vừa nghe ta hỏi vậy, Hôi Bách Thương lập tức cảnh giác nhìn xung quanh, thấp giọng nói:

“Là mới...Không, là kẻ thù của Thủy Thần nương nương, biết Thủy Thần nương nương đi ra nên tìm tới để trả thù!”

Ta thoáng sửng sốt:

"Kẻ thù ư?"

Chẳng lẽ chính là người mà Hôi Bách Thương nhắc tới?

Hôi Bách Thương tiếp tục ríu rít nói:

"Hắn biết chuyện này, đang tìm Thủy Thần nương nương khắp nơi nhưng vẫn không tìm được, còn gọi toàn bộ tiểu tạp mao bọn ta đi qua thẩm vấn, đúng rồi, Tiểu Kim Hoa cũng đi! Đương nhiên, chúng ta đều được Thủy Thần gia gia và Thủy Thần nương nương ban ơn, đều giữ mồm giữ miệng, nửa chữ cũng không dám lộ ra, trong lòng ta rất lo lắng! Cho nên vẫn luôn tới đây xem thử, Thủy Thần gia gia và Thủy Thần nương nương có bình an không, nhưng con mèo nhà các ngươi..."

"Không nhắc tới nữa, nếu ngài vẫn chưa gặp được thì tuyệt đối phải cẩn thận, năng lực của hắn cũng không kém Thủy Thần nương nương, mà trước mắt hình như Thủy Thần nương nương vẫn chưa xuất quan, ngài chắc chắn không phải là đối thủ của hắn, ngài có thể..."

Nói đến đây, Hôi Bách Thương bỗng nhiên rất nghi ngờ nhìn ta:

"Đúng rồi, Thủy Thần nương nương đâu? Hai người không ở chung một chỗ à?"

Ta cũng luôn tự hỏi tại sao nàng không xuất hiện đây!

Hôi Bách Thương cẩn thận nhìn ngón tay ta một chút, lúc này mới vỗ đùi:

"Chẳng trách, chắc chắn là nàng đã dùng bí thuật nào đó để phong ấn toàn bộ khí tức của mình, chỉ sợ lộ ra một chút dấu vết thì kẻ thù kia sẽ tìm được Thủy Thần gia gia ngài ở nơi này!"

Chương 212 - Cầu Ô Thước

Chương 212: Cầu Ô Thước

Vậy sao, trái tim ta lập tức ngọt ngào, nàng vì bảo vệ ta sao?

Khó trách...khoảng thời gian này Tiêu Tương đột nhiên không xuất hiện, là đang trốn “kẻ thù” kia.

Nhưng kẻ thù kia là nhân vật thế nào mà có thể thay thế vị trí của Tiêu Tương, chẳng lẽ...Là “Thuỷ Thần” mới?

Nếu có thể thấy “kẻ thù” kia, nhất định có thể biết quá khứ của Tiêu Tương!

Nhưng gặp được hắn thì Tiêu Tương lại gặp nguy hiểm... Quên đi, ta ngay cả kẻ thù kia là ai cũng không biết, cũng không thể suy nghĩ lung tung, nhưng trong lòng ta cũng được an ủi phần nào, Tiêu Tương không có việc gì là tốt rồi.

Ta âm thầm sờ sờ ngón trỏ tay phải, xem ra là nàng đang ở trong “Tiềm Long Chỉ” kia yên lặng nghỉ ngơi lấy lại sức, chờ nàng xuất hiện lần nữa, có thể đã tĩnh dưỡng xong rồi phải không, có lẽ ta có thể thấy nàng thật sự!

Chỉ là sự ngọt ngào trong lòng ta phút chốc lại biến thành đau khổ, nếu nàng có thể thật sự xuất hiện, có phải cũng chính là thời gian chết của ta đúng không?

“Ôi chao mẹ ta!”

Lúc này Hôi Bách Thương bất thình lình kêu thảm thiết giống như gặp quỷ, lập tức chạy về, vừa chạy vừa lớn tiếng nói:

“Thủy Thần gia gia, ta không thể nào ở bên cạnh hầu hạ ngài, thời gian này nếu có nhu cầu thì ngươi gọi là Tiểu Kim Hoa đi!”

“Meo...”

Hôi Bách Thương vừa chạy xa, ta lại nghe được một tiếng mèo kêu, thì ra là ông cậu ba ôm Tiểu Bạch Cước đến, đang đi dạo dọc theo vỉa hè phố cửa hàng, liếc mắt một cái thấy ta, vội vàng nói:

“Thất Tinh, ngươi trở về rồi sao?”

Lần này ngược lại chọc cười Trình Tinh Hà:

“Thất Tinh, sao không gọi là bọ rùa luôn ta?”

Lão đầu nhi rốt cuộc ngay cả gọi ta thế nào cũng quên rồi, ta lập tức chạy tới chỗ lão đầu nhi:

“Ông cậu ba, ta không ở nhà mấy ngày nay, ngài có nghe thầy Cao nói gì không?”

Lão đầu nhi xua tay:

“Ta vâng lời, ta tất nhiên là vâng lời, là kem không vâng lời, hắn không cho ta ăn mà chỉ ăn một mình!”

Thầy Cao thành kem.

Lão đầu nhi tiếp tục nói:

“Đúng rồi, Thất Tinh à, thằng nhóc nhà ngươi có phải thành Tiết Bình Quý không?”

Tiết Bình Quý, đây là cái gì?

Lão đầu nhi chỉ vào cửa tiệm, tiếp theo lại nói:

“Ngươi không ở nhà mấy ngày nay, ngày nào vợ của ngươi cũng đến tìm ngươi, ôi, ta thấy cũng đáng thương, ngươi cưới người mới mà quên người cũ...”

Không phải chứ, ta đã cưới ai đâu?

Nhưng lần này, ta lập tức nhớ tới, chẳng lẽ là Đỗ Hành Chỉ tới?

Lần trước đã nói, giải quyết xong chuyện Hạn Bạt, nàng sẽ cho ta một cái danh ở Thiên Sư phủ để ta đi tìm Giang què, nhưng ta khoảng thời gian này ta chạy ngược chạy xuôi luôn không có ở nhà, nàng tới tìm ta cũng không tìm được.

Ta vội vàng hỏi ông cậu ba:

“Nàng có nói gì không?”

Ông cậu ba lắc đầu:

“Trước khi ta đi ăn kem, nàng mới vừa đi, người ta đau lòng rồi! Nói là vào đêm thất tịch sẽ gặp mặt ngươi ở cầu ô thước...”

Chỗ đó là chỗ nào chứ, làm sao để đến cầu ô thước đây.

Ta lại đưa ông cậu ba qua, phó thác hắn cho thầy Cao, nói ta phải đi tìm một người, sau khi tìm được người này, ta sẽ không ra ngoài nữa, mỗi ngày đều ở nhà trông nom lão đầu nhi.

Thầy Cao rất đồng ý, nhưng vừa quay đầu lại, hắn lại nắm lấy tay ta:

“Nhóc con, gần đây sắc mặt của ngươi cũng không tốt lắm, ấn đường phát xám, thời gian này phải đề phòng kẻ xấu, e là có người muốn hại ngươi đấy.”

Lời này nói, rất giống với những gì Hoàng La Oa nói.

Ta vội vàng đồng ý, thầy Cao dặn dò vài câu bảo ta cẩn thận, lại lấy một chút thuốc dân dã từ trong cửa hàng của hắn để cho ta phòng thân, cái gì mà mao Phượng Hoàng, móng Kỳ Lân gì đó.

Từ trước đến giờ, thầy Cao chưa từng đối xử tệ với ta, ta làm sao còn không biết xấu hổ lấy đồ của hắn, ta luôn miệng nói đồ cũng không thiếu, lúc này hắn mới để ta đi, đưa mắt nhìn ta ra khỏi phố cửa hàng.

Ta quay đầu lại, hắn vẫn dựa vào cửa hàng nhìn ta, ta lại xua tay với thầy Cao bảo hắn mau vào đi, bên ngoài nóng lắm.

Trình Tinh Hà mua hai cây kem, cũng quay đầu lại nhìn thầy Cao, ánh mắt vô cùng hâm mộ:

“Nếu có một người cha chắc cũng như vậy nhỉ?”

Khỏi phải nói, thật đúng vậy.

Ta tiện tay cướp một cây kem trong tay hắn:

“Ta đã nói rồi, ngươi có thể coi ta là cha.”

“Cút.”

Trình Tinh Hà trừng mắt nhìn ta một cái, bỗng nhiên hô to một tiếng:

“Phía sau ngươi!”

Ta đột nhiên quay đầu lại nhưng không thấy gì cả, lại quay lại thì phát hiện kem trong tay chỉ còn lại trứng cuộn, Trình Tinh Hà phồng má lên, cổ họng cuồn cuộn, còn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, liều mạng nuốt xuống.

Ở trước mặt hắn, ta thường cảm thấy tự ti vì mình không đủ ngốc.

Hai bọn ta đi phương tiện công cộng là tàu điện ngầm, lại hỏi thăm nửa ngày, thật vất vả mới tìm được văn phòng Bát Trượng Kiều của Thiên Sư phủ kia.

Khí thế của nơi đó thì nhiều khỏi phải nói, bắt chước kiến trúc cổ, khí thế hào hùng, cửa lớn sơn đỏ phối với ngói lưu ly vàng ónh áng, vươn ra bức tường là những nhánh tùng bách trăm năm.

Chương 213 - Đừng Coi Thường Người Khác

Chương 213: Đừng Coi Thường Người Khác

Chỉ là một phòng làm việc mà lại xa xỉ như vậy, trụ sở chính sẽ trang hoàng cỡ nào chứ?

Ta vẫn là lần đầu tiên đến chỗ thế này, nhịn không được nhìn trái nhìn phải, phát hiện người lui tới nơi này đa số đều là lam sắc Huyền giai.

Cũng không phải loại tứ phẩm như Hàn Đống Lương, đa số là nhất phẩm nhị phẩm, ta cảm thấy kính nể - thật không hổ là Thiên Sư phủ nổi tiếng tinh anh, tùy tiện gặp người qua đường cũng có thể xưng vương xưng bá ở huyện thành chúng ta.

Nhưng họ nhìn bọn ta lại vô cùng khinh bỉ - nơi này ngoại trừ ta và Trình Tinh Hà thì không có Hoàng giai khác.

Đến cửa lớn, ta lập tức lấy thẻ mà Đỗ Hành Chỉ đưa ra, giữ cửa vừa thấy thẻ kia thì nhíu mày:

“Thật ngại quá, Đỗ tiên sinh vì một cục phong thủy rất quan trọng nên vừa mới rời khỏi địa phương, ngươi chờ Đỗ tiên sinh trở về rồi đến.”

Ta thoáng sửng sốt, vội vàng hỏi nàng đi đâu, khi nào trở về?

Người kia rất kiên nhẫn nhìn ta:

“Đây là cơ mật của Thiên Sư phủ, không thể nói với người ngoài, thời gian mà lâu thì nửa năm, ngắn thì một tháng.”

“Cái gì?”

Trình Tinh Hà lập tức sốt ruột:

“Tại sao nàng lại đi ra ngoài vào lúc này chứ, anh em ta chỉ còn lại hai mươi ngày!”

Người kia nhìn ra bọn ta là hai Hoàng giai, cũng không phát hiện bọn ta có bất kỳ chứng minh thân phận nào có thể ra tay, chỉ nợ một nụ cười nhạt để giải quyết công việc:

“Mặc kệ bao nhiêu ngày, đó cũng là chuyện của các ngươi, không liên quan đến ta, mời đi.”

Chẳng lẽ, Đỗ Hành Chỉ chính là bởi vì sắp phải ra ngoài nên mới mỗi ngày đi tìm ta, đáng tiếc cuối cùng vẫn không gặp được ta?

Lúc này mấy Thiên Sư đi ngang qua nghe thấy, lạnh lùng nói:

“Thời gian này là nghe nói bộ phận phong thủy muốn mở rộng chiêu thức, cũng không nghe nói ngay cả loại con chó con mèo này cũng có thể đi vào phối hợp đấy.”

“Khỏi phải nói đến gia tộc, ngay cả chuông phong thủy cũng không có, không phải là nghe nói gần đây Đỗ tiên sinh không có ở đây nên mới đặc biệt chạy tới lừa gạt chứ?”

“Lừa gạt bây giờ cũng không có gì mới, chỉ có thế này thôi à, ôi, ta thấy ngay cả hiệp hội nghiên cứu dân gian cũng không vào được.”

Ta cũng từng nghe nói, quan niệm môn đệ của Thiên Sư phủ này vô cùng nặng nề, nếu không phải bây giờ gặp phải chuyện lớn về mặt phong thủy nên phải nới lỏng điều kiện vào cửa, e là chỉ có mấy con cháu vọng tộc lâu đời mới có tư cách tiến vào. Cho nên họ vẫn luôn tự cho mình là con cháu thế gia, luôn khinh thường thầy phong thủy bình thường giống như là Dã Hồ Thiền, họ thống nhất xem thường thầy phong thủy không thế tộc.

Trình Tinh Hà muốn nói lý lẽ với họ, sắc mặt người giữ cửa lạnh xuống, giơ tay lên, gọi mấy tên Vũ tiên sinh ra:

“Hai người này lai lịch không rõ, cũng không có năng lực gì, đuổi ra ngoài đi.”

Trình Tinh Hà thoáng tức giận:

“Ngươi nói ai lai lịch không rõ đấy? Ngươi đừng dùng mắt chó mà coi thường người khác!”

Người canh cửa lại nở nụ cười:

“Được thôi, dù ngươi biết Thiên Sư khác, có thể làm thẻ căn cước chứng minh thân phận cho ngươi, ta đều có thể phá lệ cho các ngươi đi vào, nhưng ngươi có không?”

Trình Tinh Hà lập tức nhụt chí.

Mấy tên Vũ tiên sinh kia cũng cười, nói là loại cặn bã lợi dụng sơ hở như bọn ta đã thấy nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy qua loại nào quấy rối như vậy, vừa nhìn đã biết là dế nhũi của địa phương nhỏ, còn dám đến nơi này bêu xấu.

Những người gọi là Vũ tiên sinh là những người chuyên môn xem dã quỷ hành thi, các loại tà ma, không giống với Văn tiên sinh dựa vào miệng lưỡi kiếm cơm như bọn ta, ai nấy đều có sức lực rất khoẻ, tiếp theo sẽ ném hai bọn ta ra ngoài.

Họ là con người, lại không thể coi họ như tà ma mà chém, đơn phương độc mã đương nhiên đánh không lại, nhưng đúng lúc này, ta thấy một bóng dáng chúng tinh phủng nguyệt rất quen thuộc đi tới.

Người kia là Địa giai màu xanh - ta lập tức hưng phấn hẳn lên, là Ô Kê!

Sớm nên nghĩ đến chứ, hiện giờ Thiên Sư cầu tài như khát, đương nhiên sẽ không bỏ qua đời sau của mười hai Thiên giai.

Vì vậy, ta giơ tay lên và chào hỏi:

“Ô Kê!”

Ô Kê lập tức giật mình, ngẩng đầu thấy ta ở chỗ này, không khỏi giống như gặp quỷ vậy.

Mấy Thiên Sư và Ô Kê ở cùng một chỗ hình như là đệ tử thế gia có quan hệ rất tốt với hắn, cũng đều tò mò nhìn về phía Ô Kê:

“Bạch Phượng, ngươi biết dã hồ thiền Hoàng giai kia à? Hắn gọi ngươi...”

Ánh mắt Ô Kê kia giống như là hận không thể chôn ta lại.

Ta vội vàng nói:

“Đồ đệ tốt, họ nói, muốn vào Thiên Sư phủ thì cần Thiên Sư khác làm thẻ căn cước cho, ngươi còn không mau qua đây chứng minh cho sư phụ đi.”

Lần này, mấy người bên cạnh Ô Kê đều ngây ngẩn cả người, ngay cả hai Vũ tiên sinh lôi kéo ta cũng sửng sốt, canh cửa bất ngờ đứng lên:

“Nói bậy cái gì thế, người ta là cháu trai của Hà tiên sinh mười hai Thiên giai, làm sao có thể nhận người như ngươi...”

Chương 214 - Mỹ Nữ

Chương 214: Mỹ Nữ

Trình Tinh Hà vội vàng cười hì hì nói:

“Nếu ngươi không nhận, vậy ngươi chính là...”

Ô Kê nhớ tới ba chữ người âm dương, tuy rằng răng sắp cắn nát, nhưng vẫn cố nén khom lưng xuống, hành lễ với ta như thể gặp sư phụ:

“Chào sư phụ, ngài khoẻ không.”

Không riêng gì mấy người bạn của Ô Kê giật mình, cằm của người canh cửa cũng suýt nữa trật khớp:

“Địa giai... Nhận Hoàng giai làm sư phụ?”

Ta xua tay:

“Đứa trẻ ngoan, đứng dậy đi.”

Sau đó, ta nhìn lại người gác cửa:

“Bằng chứng này đã đủ chưa?”

Lúc này người canh cửa mới lấy lại tinh thần, chớp chớp mắt vài cái, lúc này mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói:

“Đúng vậy, là mắt ta vụng về, ta còn bảo, Đỗ tiên sinh chọn người đương nhiên có mắt nhìn của Đỗ tiên sinh, Lý tiên sinh, ngươi đừng chấp nhặt với ta làm gì, mau mời đi vào đi.”

Nói xong hắn còn liên tục lau mồ hôi, giống như là nghĩ không ra thời đại này làm sao vậy - tôn ti già trẻ, sao lại mất trật tự như thế?

May mà gặp được Ô Kê, ta vừa mới có chút vui mừng lại nghe thấy người canh cửa kia nói một câu:

“Nơi đăng ký thi nhập môn là nằm sau bức tường chiếu bóng sau đó rẽ trái.”

Ta lập tức sửng sốt, vào cửa còn phải thi?

Ô Kê thì nở một nụ cười gian, hả hê khi người khác gặp họa, thấp giọng ở bên tai ta nói:

“Nội dung thi nhập môn còn thú vị hơn so với đấu pháp nhiều, sư phụ, ngài cứ hưởng thụ cho tốt đi.”

Vừa nhìn đã không thấy chuyện gì tốt!

Nhưng đến cũng đã đến rồi, người ở dưới mái hiên, chỉ có thể nhập gia tùy tục, ta lập tức cùng Trình Tinh Hà tiến vào bức tường chiếu bóng, nhưng vừa nhìn chỗ báo danh thì lập tức toát mồ hôi.

…

Nhiều người thế à? Còn nhiều người hơn lúc phố thương mại có khuyến mãi!

Trình Tinh Hà thấy đám người nhốn nhốn nháo nháo cũng mở lớn mắt:

"Mẹ ơi, chỉ nhìn thôi ta cũng cảm thấy bị cảm nắng!"

Cũng đúng, phủ Thiên Sư chiêu khuếch trương như thế này là nghìn năm khó gặp, bay lên đầu cành thành phượng hoàng...Ai chẳng muốn thử chuyện tốt này chút? Nếu thành công thật, tên tuổi mình nổi tiếng trên vạn người, trong nhà cũng thơm lây.

Cho nên liếc mắt một cái, từ tám mươi tới mười tám, nam nữ già trẻ đủ cả, khẩu âm chỗ nào cũng có.

Ta không còn cách nào, đành phải xếp hàng sau Trình Tinh Hà.

Thời tiết này, mỡ người cũng phơi chảy cả ra, ta thầm nói chờ đợi nên lặng lẽ ở bên cạnh hành khí. Lúc này Trình Tinh Hà lại huých cùi chỏ vào ta, khẽ nói:

"Ngươi nhìn mỹ nữ đằng trước đi."

Ta ngẩng đầu lên nhìn, quả thật đằng trước có một nữ nhân mỹ lệ, da trắng cổ đẹp, tóc dài như suối, mặc váy liền lụa trắng, hiển nhiên là một bóng lưng sát thủ.

"Chuyến này chúng ta đi còn có cả mỹ nữ cơ à?"

Trình Tinh Hà thầm thì:

"Leo núi giẫm mồ, thỉnh thoảng còn gặp phải dã quỷ mặt xanh, ngươi nói có phải dáng dấp như cản thi, không còn cách nào nên mới làm cái này không?"

Điều kiện cứng của cản thi là dáng dấp xấu xí, nếu không không trấn được hành thi, nào có ai nói như ngươi chứ.

Ta bảo hắn đừng nói bậy, đẹp xấu mắc mớ gì tới ngươi, không phải bắt ngươi đi xem mắt.

Dù sao với ta mà nói sau khi có Tiêu Tương, dù những nữ nhân khác có đẹp mấy cũng không liên quan gì tới ta.

Trình Tinh Hà bĩu môi nói ngây ngô thì ngây ngô chứ không thể nói chuyện à? Dứt lời lấy một túi đậu Nhật Bản ra nhai răng rắc.

Lúc này, một thiên sư giám thị đi tới.

Thiên sư kia rất trẻ, dáng dấp không có gì đặc biệt, có điều âm ảnh tràn đầy, gian môn bất chính, đôi mắt bọ ngựa hình tam giác dài.

Loại người này tràn đầy ngân niệm, có lẽ rất thích làm loạn mối quan hệ công mẫu. Phủ Thiên Sư có loại người như thế à?

Quả nhiên hắn ta đi lướt qua, thấy cô nương kia, đôi mắt tam giác thẳng thành một đường, kề sát lại làm quen:

"Chao ôi, hiếm có người dự thi là mỹ nữ. Trời nóng như thế, đen da thì tiếc lắm. Không thì ta dẫn ngươi chen lên hàng trước."

Trình Tinh Hà bỗng rất không vui, nói thầm còn có cả đặc quyền động tới phụ nữ, sau đó nhìn ta, bảo ngươi tới Thái Lan đổi giới tính lâu rồi, lúc này có phải dễ không.

Thay cái đầu ngươi.

Nhưng vốn cô gái kia không hề cử động, không hề nói tiếng nào như thể không nghe thấy.

Bàn tay khô cằn của đôi mắt tam giác kia lén sờ lên eo nhỏ nàng ta:

"Vận may của ngươi rất tốt, ta cho ngươi đi cửa sau cũng được, tới phòng Thiên Tự ở hậu xá tìm ta, ngươi vào là ta bao đậu..."

Mỹ nữ kia nghiêng người tránh đi, mắt tam giác chụp hụt, không kiềm được mà liếm môi, một tay nắm chặt cổ tay mỹ nữ kia, tà niệm trong mắt càng tăng lên:

"Xấu hổ thế làm gì, đi, chúng ta tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện..."

Đây chẳng phải là muốn dùng quy tắc ngầm à?

Là đàn ông thì không thể thấy chết mà không cứu. Ta nắm lấy cổ tay mắt tam giác.

Mắt tam giác bị đau, lập tức kêu thảm một tiếng, ngoảnh lại thấy ta, tức khắc trợn tròn mắt:

"Con chồn hoang ngươi từ đâu tới? Ngươi động vào ta làm gì? Có phải muốn bị rút tư cách không?"

Chương 215 - Chưa Từng Thấy

Chương 215: Chưa Từng Thấy

Ta lớn tiếng đáp:

"Không phải, ta không muốn nghe tiếp nữa. Phòng Thiên Tự ở đâu, nếu có thể vào là bao đậu, ta cũng muốn đi."

Giọng ta lớn như thế, người xếp hàng đằng trước đằng sau đều nhìn lên:

"Cái gì? Bao đậu?"

"Ôi trời, vị Thiên Sư này, cụ thể là bao đậu như thế nào? Có thể nói kỹ cho chúng ta không? Ngươi nhìn đi, ta cũng đã hơn bảy mươi ruồi, không chịu nổi phơi nắng, có thể giúp đỡ không? Điều kiện dễ bàn!"

Lần này, tính chất vấn đề thay đổi...Mọi người tưởng đó là một đường dây đút lót.

Náo loạn như thế đã kinh động cả Thiên Sư đằng trước, có mấy người là thượng cấp của mắt tam giác, hỏi ở đây xảy ra chuyện gì.

Mắt tam giác đâu dám làm lớn chuyện này, hất tay ta ra, giả vờ nói phủ Thiên Sư công chính nghiêm minh, các ngươi đừng mong luồn cúi, dứt lời vội hoảng hốt rời đi.

Trình Tinh Hà huých vai ta:

"May mà ngươi thông minh, thắng dễ như trở bàn tay."

Cô nương kia ngoảnh lại lạnh lùng nhìn ta.

Nàng ta đúng là mỹ nhân băng sơn, mắt hạnh nhân, hàng mày như liễu, ngoài dung mạo đẹp còn mang theo chút anh khí, cổ đeo vòng cổ trân châu và khăn tơ lụa thời thượng.

Nhưng nàng ta vẫn không lên tiếng, xoay lại không nhìn ta nữa.

Trình Tinh Hà vô cùng bất mãn:

"Con sói mắt trắng à? Không biết nói một tiếng cảm ơn."

Ta lại vô cùng cởi mở, cảm ơn hay không không quan trọng, nghe thấy cũng không thêm một năm tuổi thọ.

Thật lâu sau rốt cuộc tới lượt chúng ta, lúc này mới nhìn rõ cuộc thi cho bốn tấm hình người bảo chúng ta nhìn cho rõ ràng xem bốn tấm hình này là gì rồi tự viết bài nộp.

Giám thị chính là bốn địa giai nhất phẩm...Xem ra đúng là phủ Thiên Sư rất coi trọng cuộc thi lần này. Sắc xanh của họ mạnh hơn Ô Kê nhiều, vừa nhìn đã biết là tư cách khiến người ta cảm thấy rất kính nể.

Bốn tấm hình kia vẽ rất đơn giản, thực ra rất xảo trá...Ví dụ như có một tấm vẽ rất giống tiên nữ tặng đào...Thì ra là chôn ở đó, sau này đều là khuôn mặt dễ coi, vườn lê của gia tộc bình thường đều thích làm như thế.

Nhưng nhìn kỹ "đào" kia cũng không có chỗ nhọn đặc trưng của quả đào, vậy nên tính chất đã thay đổi, thành dạ xoa tặng châu...Chôn ở đây, sau đó cơ thể người sẽ rất khỏe mạnh nhưng dáng dấp chắc chắn rất dữ tợn, hiệu quả hoàn toàn ngược lại.

Quả nhiên, một vị thủ lĩnh già không thấy rõ phần nhọn kia, báo tiên nữ tặng đào thật đẹp, bị mời thẳng ra khỏi trường thi.

lão đầu nhi thấy rõ ràng xong thì đau khổ cầu xin mình tuổi lớn mắt không tốt, xin cho mình một cơ hội nữa nhưng giám thị râu đen lạnh lùng nói:

"Liên quan trăm năm âm huyệt, không phải trò đùa, nhìn lầm thì là sai rồi, ngươi không cho người ta cơ hội, sao người ta phải cho ngươi cơ hội?"

Đúng thế, tuy nói con người không phải thánh hiền nhưng chúng ta thực sự không có tư cách phạm sai phầm trong chuyến đi này...Nhà người ta giao tính mạng cho ngươi, sao ngươi không chặt chẽ cẩn thận?

Sắc mặt Trình Tinh Hà hơi trắng bệch...Đôi mắt Nhị Lang của hắn rất lợi hại, có lẽ thuở nhỏ không được ai dạy, xem ra chuyện này đều là tự học thành tài, phong thủy đều có hệ thống tên gọi, hắn cũng sợ nói sai.

Lúc này tới phiên mỹ nữ kia, bốn bức tranh của nàng ta theo thứ tự là Bạch Hạc Lượng Sí, du diên xuất thủy, Tử Kim Hồ Lô, Bách Điểu Triều Phượng, không, là hơ nở vạn năm...Hoa nở vạn năm là một loại tri thức, loại phong thủy này là có hàng hà núi nhỏ bao quanh một ngọn núi lớn, vừa nhìn thì thấy rất giống Bách Điểu Triều Phượng...Đó là một quý địa, sẽ có một nương nương xuất hiện.

Nhưng những tảng đá này không có cánh, chỉ có thể là hoa nở vạn năm cấp thấp nhất, có thể tạm xuất hiện minh tinh.

Sai lầm này rất dễ phạm phải, Trình Tinh Hà đang chờ chế giễu thì mỹ nữ kia móc ra một quyển vở, đoan đoan chính chính viết chính xác đáp án.

Mấy địa giai giám thị vô cùng hài lòng, bảo mỹ nhân băng sơn này đi vào.

Trình Tinh Hà khẽ nói:

"Chuyến này chúng ta đi có thêm năm lừa đảo thiếu ba, ồn ào hồi lâu hóa ra nàng ta là kẻ câm."

Ta khuyên hắn vẫn nên lo cho mình thì hơn.

Bốn tấm tranh của Trình Tinh Hà cũng không dễ gì nhưng hắn có mắt Nhị Lang, có thể nhìn ra chút người chết từ trong tấm tranh. Từ cách ăn mặc của người chết, đoán được chút phong thủy, cũng thuận lợi qua cửa ải, tỏ vẻ người qua cửa này chờ ta là kẻ dùng kéo để vượt qua.

Ta khẽ gật đầu. ĐÚng lúc này, thiên sư cầm hình ảnh giao ca, thay đổi thành người mới cầm tranh. Ta vừa nhìn đã sững sờ...Vậy mà lại là mắt tam giác.

Ấn đường mắt tam giác hẹp, đương nhiên bụng dạ hẹp hòi không thể bao dung người khác, vô cùng ghi thù, vừa rồi ta phá hỏng chuyện tốt của hắn, hắn có thù tất báo sẽ tìm ta trả thù.

Quả nhiên, bốn tấm tranh xếp thành một hàng, đều là địa tương vô cùng hiếm thấy.

Cái thứ nhất là một vòng núi non trùng điệp bao lấy một ngọn núi, đây nhìn qua có vẻ là cá chép nuôi trong chậu vàng làm giàu phát tài nhưng thật ra trong đó nuôi hai giữ tiền, thứ tư...Ta cau mày, thứ tư, phong thủy ta chưa từng thấy.

Chương 216 - Lần Sau Không Dám

Chương 216: Lần Sau Không Dám

Sau có núi đứng thẳng, trước có vòng tròn, chẳng lẽ là kim tỳ hoa cái, tướng xuất tướng.

Không đúng...Ta suy nghĩ, báo đáp án lên, đó là xuất ra thầy phong thủy.

Kết quả vừa nói ra khỏi miệng, mắt tam giác lập tức vui vẻ, dáng vẻ thù lớn đã được báo, nhìn về phía bốn giám thị.

Bốn địa giai giám thị vừa nhìn, lướt nhanh qua ta:

"Nói sai rồi. Đó là kim tỳ hoa cái, xin lỗi, ngươi không được chọn, không có tư cách vào phủ Thiên Sư."

Dứt lời ra hiệu cho ta đi nhanh ra ngoài, đừng làm các thí sinh phía sau chậm trễ.

Trình Tinh Hà đứng trong hàng ngũ trúng tuyển nghe thấy thế, lập tức lo lắng:

"Lý Bắc Đẩu, sao vào lúc quan trọng ngươi lại tuột xích?"

Ta cũng nguội lạnh trong lòng, không được tuyển chọn?"

…

Lúc này, mắt tam giác mở lớn mắt nói:

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau đi đi!"

Người phía sau cũng nghi ngờ nói:

"Con chồn hoang còn muốn thi phủ Thiên Sư, đậu mới là có quỷ."

Người phía sau cũng nóng nảy, bảo ta mau nhường đường, có người tính lớn, định kéo thẳng ta ra sau.

Ta bỏ qua những người này, nói lớn:

"Ta không nhìn lầm, đây là ra thầy phong thủy."

Lần này, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, không chỉ những người tham gia thi mà ngay cả bốn địa giai giám thị cũng nhìn về phía ta.

Mặt tam giác vừa nghe lập tức nói:

"Ngươi là cái thá gì mà dám nói tiên sinh địa giai nhìn sai rồi? Thực sự là cóc ngáp...Miệng thật lớn! Có Võ tiên sinh có trách nhiệm không? Xiên thứ này ra ngoài!"

"Đúng đó, ngươi tưởng ngươi là cái rễ hành gì, địa giai còn không nhìn đúng bằng ngươi à?"

Hiển nhiên mấy địa giai giám thị không kiềm được, đường như ta đây không phục cũng không ít, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng lười cho ta, mấy Võ tiên sinh được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức xuất hiện, kéo thẳng ta ra ngoài.

Ta vừa định phản kháng thì mỹ nữ băng sơn vừa nãy xuất hiện, không biết nàng ta ra tay như thế nào, mấy Võ tiên sinh kia lập tức thả lỏng ta ra.

Nàng ta làm một thủ thế mau nói với ta, ta không kịp nói cảm ơn mà nói lớn luôn:

"Thứ như phong thủy sai một ly đi một dặm. Các ngươi nhìn kỹ chút xem, đằng sau núi có một cây tùng đứng thẳng, rõ ràng là ô che chuôi, quả thật vòng tròn có thể kim tỳ nhưng trên vòng tròn có một tảng đá dài và hẹp, đây là thầy phong thủy đi trên nũi giẫm lên huyệt dùng tùng là dù và núi làm la bàn, không ra thầy phong thủy thì ra cái gì?"

"Cây tùng và tảng đá dài và hẹp?"

"Ở đâu? Sao chúng ta không thấy?"

Nhưng mắt kính gọng vàng đẩy gọng kính một cái, nhìn kỹ, bỗng cau mày:

"Không đúng, quả thật tấm hình này có vấn đề!"

Thì ra góc độ chụp tấm hình này rất xảo trá, không chụp được cây tùng và tảng đá dài và hẹp như kim đồng hồ cho nên địa giai giám khảo không nhìn ra.

Nhưng ta nhìn ra, cây cỏ bị bóng cây che đi sẽ thưa thớt, còn tảng đá tròn lại càng không phải nói, đá dài và hẹp như kim đồng hồ không nhìn được nhưng trên tảng đá có một khoảng rêu xanh dài mảnh chhwnsg tỏ chỗ này khuất sáng, chắc chắn có một tảng đá hình dải và hẹp.

Mắt tam giác và mắt kính gọng vàng nhìn hết về phía giám thị râu đen.

Rất rõ ràng, mắt tam giác là đệ tử của râu đen, còn tính tính râu đen kia lại rất nóng nảy, lúc đó vỗ thẳng một cái lên cái bàn gỗ tùng, tức giận nói:

"Thằng nhóc ngươi ăn gan hùm mật gấu, dám giở trò trên một tấm hình!"

Đúng vậy, chuyện này mà truyền ra, đường đường địa giai còn không nhìn chính xác bằng hoàng giai thì mặt mũi họ đặt ở đâu.

Dứt lời khoát tay với bên ngoài:

"Xóa tên thằng nhóc này khỏi ngành phong thủy, dưới tay ta không thể có súc sinh hại người gian dối được!"

Mắt tam giác kia bị dọa sợ run cầm cập, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ:

"Sư phụ ta sai rồi, sư phụ lần sau ta không dám..."

Phải biết rằng bị xóa tên khỏi phủ Thiên Sư thì tiếp theo ngươi không thể lăn lộn nữa...tiền đồ cả đời bị phá hủy hết.

Tục ngữ có câu ác giả ác báo, thấy tướng mạo kia là biết băng dày ba thước không thể do cái lạnh của một ngày, sớm muộn gì cũng bị đuổi ra ngoài.

Người còn lại của cuộc thi cũng choáng váng mặt mày hết, lau mắt mà nhìn với ta:

"Mắt còn độc hơn địa giai thật à?"

"Chỉ một hoàng giai, sao luyện ra được?"

Còn mắt kính gọng vàng thì nói với ta:

"Chuyện này là ngoài ý muốn, ngươi có thể vào phủ Thiên Sư rồi."

Dứt lời, hắn nhìn tài liệu đăng ký tham gia của ta, bỗng khẽ hỏi:

"Tên ngươi là Lý Bắc Đẩu?"

Ta khẽ gật đầu.

Vẻ mặt hắn hơi thay đổi nhưng lập tức đè xuống.

Kỳ lạ, hắn biết ta?

Nhưng ta cũng không kịp nghĩ nhiều đã phải đi tìm Trình Tinh Hà rồi.

Trình Tinh Hà vô cùng hưng phấn:

"Ta biết ngươi làm được mà. Chỉ một câu nói đã tới tuyệt sát. Ngươi có thấy mặt mấy địa giai kia xanh mét không!"

Ta lại nhìn về phía mỹ nữ băng sơn kia, cảm ơn nàng ta...Vừa rồi nhờ có nàng ta tranh thủ cơ hội nói chuyện giúp ta.

Chương 217 - Tìm Mã Đông Mai

Chương 217: Tìm Mã Đông Mai

Đồng thời ta cũng hơi tò mò...Bản lĩnh nàng ta vô cùng giỏi, nhanh tới mức ta cũng không thấy rõ nàng ta ra tay thế nào, ta là một người đàn ông còn không thể chống đối lại nhiều Võ tiên sinh, sao nàng ta lại lợi hại như thế?

Mỹ nữ băng sơn vẫn không để ý tới ta.

Chẳng qua ta nhận ra mỹ nữ băng sơn này xem ra cũng không phải người không có lương tâm.

Chính thức bước vào phủ Thiên Sư, ta và Trình Tinh Hà cũng nhận được chuông phong thủy theo thành tích cuộc thi, Hai chúng ta đều là chuông đồng rách rưới đại diện cho thân phận hoàng giai của chúng ta. Còn mỹ nữ băng sơn kia thì lại là chuông bạc.

Vậy mà lại cao hơn chúng ta một khoảng.

Có điều chuông phong thủy này cũng không quan trọng, quan trọng là tìm được người què Giang ở phủ Thiên Sư.

Ta cũng không quen thuộc nơi này, tìm Ô Kê tới.

Vốn Ô Kê thấy vậy mà ta cũng có thể được tuyển chọn, mắt dại ra, lẩm bẩm:

"Sao ngươi có thể vào..."

Hắn biết rất rõ bản lĩnh của ta, không hẳn bất ngờ như thế chứ?

Hay là nên nói...Ta lập tức hiểu ra, thứ khi sư diệt tổ này, có thể là hắn đưa tấm hình kia cho mắt tam giác, không mong ta có thể vào phủ Thiên Sư để tránh chuyện mình nhận hoàng giai làm thầy truyền ra làm mất mặt.

Chuyện này chọc tức ta, ta bảo hắn dẫn ta đi làm quen với hoàn cảnh ở phủ Thiên Sư, còn chuyên chọn chỗ nhiều người để đi, vừa thấy có người chào hỏi hắn là lớn tiếng hỏi:

"Đồ đệ ngoan, giới thiệu cho vi sư chút xem đây là ai?"

Khiến Ô Kê tức tới ngứa răng. Người của phủ Thiên Sư mà biết chuyện địa giai bái hoàng giai làm thầy lại thêm chuyện ta so sánh với địa giai thì ta cũng chỉ tính là hơi có tên tuổi.

Nơi làm việc cầu tám trượng này rất lớn, bố cục thiết kế thành cửu cung phi tinh, người vừa bước vào vốn không phân rõ đông tây nam bắc. Chỗ ở của người què Giang ở vào cực bắc, chỗ rất nhỏ, ta thầm ghi nhớ.

Còn quy củ của phủ Thiên Sư rất nghiêm khắc, người mới nhập môn như chúng ta bảy giờ tối đã không được đi loạn bên ngoài, chỉ có thể ở hậu xá...bị phát hiện thì lập tức đuổi ra khỏi phủ Thiên Sư.

Hậu xá cũng chia làm ba cấp, theo thứ tự là Thiên Địa Nhân. Phòng chữ Thiên là tốt nhất, phòng chữ Địa là thứ hai, phòng chữ Nhân là thấp nhất. Chúng ta bị phân tới phòng Bính phòng chữ Nhân...chỗ kém nhất toàn bộ phủ Thiên Sư.

Chẳng qua ta và Trình Tinh Hà cũng đã quen cuộc sống nghèo nàn, cũng không có gì không quen với những việc này.

Chờ tới khi đêm khuya yên tĩnh, ta dẫn Trình Tinh Hà leo tường vào phòng kho.

Không ngờ phòng kho trống rỗng, vốn không có ai, tìm một vòng lớn chỉ có ông cụ đang trông giữ nhà kho. ÔNg cụ kia râu tóc bạc phơ, nhìn rất giống ông nội trong Hồ Lô Oa. Ta đi qua hỏi thăm hắn ta:

"Người què Giang có ở đây không?"

Ông cụ kia nghiêng đầu nhìn ta, chỉ tai mình, ý là không nghe rõ.

Trình Tinh Hà cũng kề lại, hỏi:

"Mã Đông Mai đâu? Mã cái gì đó Mai Mã Đông Mai, cái gì mà Đông Mai Mã Đông Mai..."

Bị ta đá một cái văng ra.

Ông cụ nhìn chúng ta cười ngốc nghếch, nụ cười này lập tức khiến ta nhớ tới ông ngoại cậu Ba.

Không biết ta không ở nhà, lão đầu nhi có ồn ào không. Ta phải nhanh chóng giải quyết xong để trở về chăm sóc hắn.

Vậy nên ta đưa chuông phong thủy của ta và Trình Tinh Hà cho ông cụ xem, ý là chúng ta cũng là người mình, muốn vào xem một chút.

Ông cụ biết, vội khẽ gật đầu, chỉ vào trong.

Vào trong xem thì mùi mốc xông vào mũi hun tới não người nhũn ra đau đớn, không có thứ khác mà chỉ có vài đồ dùng bảo hộ lao động, giẻ lau nhà, găng tay gì đó...Phủ Thiên Sư nhìn có vẻ không nhiễm khói lửa nhân gian, có chỗ này mới có vẻ tiếp xúc với trái đất.

Có thể tìm một lần đều tìm cả nhưng không thấy dấu vết người què Giang, ta thầm nói chẳng lẽ người què Giang nghe phong phanh gì nên chạy mất rồi?

Trình Tinh Hà cũng thấp thỏm nóng nảy, đạp một cái vào cái ghế rách trong phòng:

"Mất thời gian nhiều như thế lại vồ hụt."

Sau đó hỏi ta phải làm sao bây giờ?

Ta nhìn kỹ, phát hiện dưới một cái giường có đặt một cái giày rách, một cái đế giày bình thường, một cái khác bị mài lệch, hiển nhiên là người què đeo, trong lòng nhất thời cao hứng, xem ra đây chính là chỗ người què Giang ngủ rồi.

Còn những thứ kia của hắn cũng còn ở đây chứ không giống như chạy trốn, ta ra thủ ngữ với ông cụ râu bạc kia, không ngờ đúng là hắn nhìn hiểu, hoa chân múa tay với ta, nói Tiểu Giang như nhận ra chuyện gì đó, sẽ quay lại nhanh thôi.

Ta lập tức vui vẻ, hỏi hắn "Tiểu Giang" đi đâu? Cụ thể khi nào có thể về?

…

Lão đầu nhi khoa tay nói hình như là Tây Xuyên, bảo hay là chúng ta đến Tây Xuyên tìm xem.

Ta lập tức bật cười. Tây Xuyên lớn như vậy, chúng ta có tìm cả năm cũng chẳng thấy, đúng là chẳng bằng ở yên đây ôm cây đợi thỏ cho rồi.

Chương 218 - Xông Vào Thực Đường

Chương 218: Xông Vào Thực Đường

Thế là ta lại khoa tay múa chân với lão đầu nhi, bảo hắn tuyệt đối không được nói cho Tiểu Giang là chúng ta qua, nói rồi ta còn lấy ít thuốc mà thầy Cao đưa cho ta trước đó tặng hắn làm phí bịt miệng.

lão đầu nhi trông thấy đủ thứ đồ linh ta linh tinh kia thế mà lại thích lắm, mân mê cả nửa ngày không buông tay, còn hỏi ta có còn hay không.

Ta bày tỏ, nếu sau khi Giang què về, hắn chịu mật báo cho chúng ta thì chắc chắn sẽ có hậu tạ lớn hơn. lão đầu nhi rất vui vẻ đồng ý.

Sau khi bỏ về cùng Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà liền lén nói thầm với ta:

"Ngươi nói chúng ta có thể tìm thấy tên Giang què đó không?"

Có thể tìm thấy hay không cũng không còn cách nào khác.

Nhưng ngay vào lúc này, ta chợt nghe một loạt động tĩnh, giống như là có người từ phía sau chúng ta đi đến...nếu như bị ai đó phát hiện chúng ta phá cấm mà đi đêm, chắc chắn là sẽ bị khai trừ. Ta lập tức kéo Trình Tinh Hà lại, núp đằng sau một cái cây.

Một bóng người lặng lẽ xuất hiện từ phía sau, cũng chạy từ phía sau đến, chính là Địa Tư Phòng.

Ta vọng khí thử...ặc, hình như là băng sơn mỹ nữ hồi sáng nay thì phải.

Kỳ quái, mặc dù nàng ta cao hơn chúng ta một cấp, nhưng cũng phải tuân thủ luật cấm đi lại ban đêm. Giờ đã hơn nửa đêm rồi, nàng ta còn ra ngoài làm gì?

Chẳng lẽ lại...là nàng cũng giống như chúng ta, đến Thiên Sư phủ cũng có mục đích khác?

Trình Tinh Hà cũng nhíu mày:

"Cô gái đó có ý đồ không đơn giản đâu!"

Ta vừa định gật đầu liền nghe phía sau người người huyên náo một trận:

"Có người xông vào Thái Cực đường!"

Ta lập tức sững sờ...Thái Cực đường là cơ quan trung tâm Bát Trượng Kiều, những tư liệu trân quý và pháp khí xịn nhất đều tụ ở đó. CMN, băng sơn mỹ nữ kia thì ra là trộm à?"

Cùng lúc đó, rất nhiều người đều lùng sục đến bên này. Trông từ xa thì đều là Huyền giai cùng Địa giai lam sắc, xem ra là tinh anh xuất động. Trình Tinh Hà còn muốn xem náo nhiệt, ta kéo hắn lại:

"Ngươi đần à? Còn không mau đi?"

Nếu bị bắt đi lại vào ban đêm sẽ rất xui xẻo, lại còn bị gán cái danh ăn trộm lên đầu thì không thể nào ở lại Thiên Sư phủ thêm được nữa, đến lúc đó biết đi đâu tìm tên què họ Giang đây?

Trình Tinh Hà vỗ đầu một cái, lúc này mới kịp phản ứng, nói ta chưa làm qua việc trái với lương tâm, thật đúng là không có cái ý thức đề phòng này.

Thế là ta liền kéo lấy Trình Tinh Hà, chạy thẳng một đường đến phòng chữ Nhân, cũng không ngờ, sau lưng lại truyền đến mấy tiếng chó sủa.

Tim ta vọt đến cổ...trốn ở đây, người không tìm thấy nhưng chó ngửi ra được...Cái này, mẹ nó là ép người ta vào đường chết đấy à!

Con rùa trên cái thớt, đưa đầu lố ra, một dao đến thì thụt về. Thay vì ngồi chờ chết vì chó cắn, chẳng bằng chạy thử một chuyến xem sao.

Thế là ta nắm chặt tay Trình Tinh Hà, chạy thẳng đến phòng chữ Nhân.

Chúng ta chạy như thế, quả nhiên bị người bên cạnh con chó phát hiện. Hắn la to:

"Đứng lại!"

Chó còn chạy nhanh hơn người, ta chạy toát hết mồ hôi đầu...Khi còn bé ta đã từng bị chó dại đuổi, mấy hôm trước còn bị mảnh răng chó sượt qua, đều là CMN ký ức kinh hoàng.

Không được, cách phòng chữ nhân còn một đoạn nữa, cứ thế cắm đầu chạy không phải là cách, kiểu gì cũng bị đuổi kịp cho xem. Thế là ta đưa tay lần vào ngực Trình Tinh Hà...Không ngoài sở liệu, móc ra một nắm lớn gân trâu.

Trình Tinh Hà nhìn sang, còn chưa kịp giành lại, ta đã nhanh chóng mở túi hàng ra, vung gân trâu khắp nơi. Những con chó kia lập tức bị gân trâu hấp dẫn lực chú ý. Ta nhân dịp này kéo Trình Tinh Hà vọt lên cây, sau đó lại từ trên cây nhảy xuống, lộn một vòng vào phòng chữ Nhân.

Lần này ngã một cái váng cả đầu, thất tha thất thiểu mới bước được vào phòng, sau lưng liền vang lên tiếng gõ cửa:

"Ban nãy ai vừa đi ra?"

Các thầy phong thủy ở những gian phòng gần đó đều tỉnh cả ngủ, bước ra, nghe phải kiểm tra từng người, phàn nàn liên hồi.

Ta và Trình Tinh Hà nhanh chóng thay áo ngủ, cũng vờ làm dáng vẻ buồn ngủ, bắt đầu nhận kiểm tra.

Khi những người kia vào nhà, mấy con chó cũng vào the.

Tim ta lại vọt lên...Mẹ nó, mấy con chó này có thể ngửi thấy mùi trên người chúng ta không?

Quả nhiên, có con chó chun mũi lại, gầm nhẹ với ta...Chẳng lẽ là ngửi thấy mùi của gân trâu?

Xong, kiếp này coi như bỏ rồi...Nhưng ngay vào lúc này, ta ngửi thấy một mùi thối xộc vào mũi, suýt nôn luôn tại chỗ. Chó cũng giống vậy, nó tỏ vẻ cực kỳ nôn nóng. Quay đầu lại nhìn, là băng sơn mỹ nữ tới.

Nàng cầm một cái lọ thủy tinh nhỏ, bên trong là một thứ đục ngầu nổi bật...chao?

Khiến nhân viên điều tra cũng bị thối đến váng cả đầu, một nhân viên điều tra hỏi nàng ta cầm gì đó.

Chương 219 - Lợi Người Lợi Mình

Chương 219: Lợi Người Lợi Mình

Nàng ta viết lên cuốn vở:

"Hai người họ mua chao giúp ta."

Cái mùi này làm cho người ta buồn nôn, chó cũng chịu không nổi. Nhân viên điều tra mắng chúng ta vài câu nói nơi âm dương thanh tịnh không được ăn thứ thối như thế, tịch thu lọ chao đi luôn.

Lúc này ta mới thở phào một hơi...CMN, nguy hiểm thật, sơ hở là thành kẻ cõng nồi.

Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm mỹ nữ kia:

"Vì sao ngươi lại giúp chúng ta?"

Mỹ nữ kia viết mấy chữ:

"Lợi người lợi mình."

Nói ngắn gọn, nàng bảo vệ cho chúng ta, chúng ta cũng không nên nói chuyện trông thấy nàng ra. Mọi người đến Thiên Sư phủ đều có lòng riêng, đừng can thiệp lẫn nhau.

Cô gái này đúng là rất sáng suốt...ta càng ngày càng tò mò về nàng ta.

Sau khi nàng ta đi rồi, bên ngoài vẫn huyên náo một trận, cái gì mà...đại khái là có người xông vào Thái Cực đường giữa đêm, muốn trộm bảo vật trấn núi của Bát Trượng Kiều, nhưng thất bại trong gang tấc. Thiên Sư phủ trước nay chưa từng gặp trường hợp này, thẹn quá hoá giận muốn nghiêm tra, tất cả mọi người không được yên đâu.

Còn có người nói Thái Cực đường là nơi rất tà, nghe nói phòng nghiêm tử thủ, không muốn để người khác biết thứ canh cổng. Ai có bản lĩnh lớn mà xông vào như thế? Nếu người này bị bắt được, chắc chắn sẽ bị ném thẳng đến Thái Cực đường, cho ăn thứ không ra hồn người.

Trình Tinh Hà hóng hớt về, nhe răng nhếch miệng, vỗ về lấy trái tim, thở phào:

"CMN, tạo nghiệt gì đây. Mới ngày đầu tiên, ngày đầu tiên đã xui xẻo thế này rồi! Còn cô gái kia nữa, lai lịch của nàng ta là gì? Đêm dám xông vào Thái Cực đường, sợ là chán sống rồi?"

Ta bảo ngươi vẫn nên chuẩn bị tâm lý cho tốt đi, Thiên Sư phủ vốn chính là nơi đầm rồng hang hổ, chỗ này không có chuyện qua dễ dàng đâu.

Ngày đầu tiên trôi qua trong kích thích như thế, chắc chắn sau này cũng sẽ không quá dễ chịu.

Hôm nay chúng ta không thể nào ngủ yên giấc đước, rốt cuộc, sáng sớm hôm sau đã bị gọi dựng dậy.

Trình Tinh Hà dụi đôi mắt nhập nhèm muốn chửi thề. Đây là cái thời gian làm việc ngủ nghỉ quái quỷ gì vậy? Công nhân thủy thủ trên thuyền làm lao động còn không khổ như thế.

Đến lúc đến nơi, ra là chúng ta được tập hợp để bắt đầu xử lý chuyện phong thủy.

Trình Tinh Hà sững sờ, không nén nổi nói:

"Nhanh thế à?"

Huyền giai sư huynh nọ trừng trắng mắt với Trình Tinh Hà:

"Các ngươi đến Thiên Sư phủ chẳng phải để thăng giai, trở nên nổi bật sao? Không làm đúng chính sự, chẳng lẽ lên ăn cơm cá muối?"

Người khác nghe thi cử quen, cũng đều đồng ý. Ta và Trình Tinh Hà trao đổi ánh mắt mũi chút, ta bảo hắn bớt nói lời nhảm nhí lại...mục đích của chúng ta là đợi tên Giang què, đừng để bị đuổi ra trước, nên chuyện gì cũng phải khiêm tốn.

Trình Tinh Hà đành im lặng không lên tiếng, những người khác bị phái đi...từ khi phá cửu quỷ ép quan tài, các nơi đều xuất hiện lỗ hổng trong phòng thủy, người của Thiên Sư phủ có lẽ đã thiếu lực lượng nghiêm trọng, khó trách lại khoa trương thanh thế như thế này.

Mà sư huynh Huyền giai kia phân chia nhiệm vụ xong thì ngoắc chúng ta lại:

"Hai người các ngươi có chút đặc biệt."

Ta sững sờ, lập tức chột dạ, chẳng lẽ chuyện ngày hôm qua đã bị phát hiện?

Mà sư huynh Huyền giai lại nhìn tư liệu trên tay, nói:

"Thiên Sư phủ không có tiền lệ để thầy phong thủy ở Hoàng giai vào đây. Cho nên, hai người các ngươi hoặc là trong một tuần lễ lên tới Huyền giai, hoặc là cút khỏi Thiên Sư phủ."

CMN? Ta ngẩn cả người ra. Một tuần lễ thăng lên Huyền giai? Ngươi để ta đi dời Thái Hành sơn, Vương Ốc sơn trong một tuần có khi còn dễ hơn một chút đó. Đây chẳng phải là làm khó dễ hay sao?

Trình Tinh Hà muốn cãi lý, nhưng ta giữ hắn lại, để hắn đừng hành động thiếu suy nghĩ. Mà sư huynh Huyền giai kia cũng đã nhìn ra, mỉm cười, nói tiếp:

"Cũng may cho các ngươi, ta giao các ngươi một chuyện lớn, nếu xong chuyến này, việc thăng Huyền giai hẳn không phải là vấn đề."

Nói rồi, đưa một vụ án đặc biệt cho ta.

Ta nhìn án lệ kia, tiêu đề trên đó là thủy yêu ăn thịt người.

Thì ra chỗ đó là bên Hoàng Hà duyên, cũng trong vòng quản lý của Bát Trượng Kiều.

Năm nay nước mưa rất nhiều, ở vị trí đó có tình trạng vỡ đê, hàng năm vào lúc này người dân địa phương đều sẽ cầm công cụ đến chỗ vỡ đê đập tu sử lại, đánh bắt cá chép Hoàng Hà vọt ra. Nhưng năm nay họ không chỉ đánh được cá, mà còn được một thứ rất quái đản.

…

Đó là vài cái bình.

Trên những cái bình này là những hoa văn vô cùng tinh mỹ, có điều rất trừu tượng, họ không nhận ra là có ý gì.

Ban đầu dân bản xứ rất vui vẻ, nghĩ vớt được từ sông Hoàng Hà thì chắc chắn là đồ cổ, đồ cổ loạn thế là hoàng kim thịnh thế, đây là Thủy thần từ bi, cho họ phúc lợi!

Vậy nên dân bản xứ đưa mấy cái bình này vào tiệm đồ cổ trong thành để người ta xem.

Bình thường cửa hàng đồ cổ trong thành rất thích kiếm lời từ tay người trong thôn nhưng lần này vừa thấy thứ họ ôm tới thì mặt mũi trắng bệch, xua tay liên tục, nói họ không dam thu thứ này.

Chương 220 - Bằng Lòng

Chương 220: Bằng Lòng

Dân bản xứ cũng rất buồn bực, nói cái chén cũ có vết nứt các ngươi còn thu, cái bình hoa lớn hoàn chỉnh thế này sao lại không cần? Họ cũng hơi có hiểu biết, từng xem trên TV bình sứ cho Quỷ Cốc Tử mang xuống núi có thể bán được một tỷ, cái bình này của họ kém ở chỗ nào chứ?

Người của cửa hàng đồ cổ hít một hơi khí lạnh, không chịu nói kỹ, đẩy họ ra khỏi cửa hàng, không dám chạm vào thứ kia, chờ họ ra khỏi cửa còn dốc sức lau chỗ dính vào cái bình kia, còn thắp hương đốt vía.

Nhân viên của cửa hàng đồ cổ kia được xưng là nhà giàu, chỉ có một việc là xem đồ cổ cho nhà giàu cả đời, khẽ nói với những người trong thôn ngàn vạn lần đừng chạm vào thứ này, sẽ mất mạng, phải ném mấy cái bình này vào lại Hoàng Hà rồi dập đầu nhận lỗi, có khi còn có thể tránh được một kiếp.

Dù gì người trong thôn này cũng bảo thủ hơn người thành phố, Cái bình lớn đang yên lành, ai nỡ ném vào sông chứ?

Các ngươi không thu thì để bỏ trứng gà trong phòng bếp cũng được.

Nhưng ông cụ nhà giàu nói không sai, không bao lâu sau, dân bản xứ gặp phải chuyện kỳ lạ,

Ban đầu có một nhà, lúc nửa đêm nghe thấy chó nhà mình dốc sức sủa to, tưởng có người đến nên ra ngoài xem, chỉ thấy con chó kia sủa to về phía nhà bếp.

Người nhà kia rất bực bội, tưởng có cái gì vào phòng bếp, nam chủ nhân vào phòng bếp xem, vừa đi thì cả đêm không về.

Hôm sau nữ chủ nhân phát hiện ra, tới phòng bếp xem thì bị dọa sợ tới đặt mông ngồi trên đất.

Chỉ thấy một thứ gì đó màu đỏ nằm sấp trên đất nhà họ, có tay có chân như thể một con người, nhìn kỹ tiếp thì là một người toàn thân đầy máu, khắp người là dấu răng không có quy tắc như thể bị thứ gì gặp sống.

Bên cạnh người đó có mấy món quần áo bị xé nát, là nam chủ nhân.

Chuyện này mở đầu, sau đó, lục tục có không ít người chết...Đều là bị cắn xé nát da sống, để lại một cỗ huyết thi.

Đương nhiên lần này khiến lòng người trong thôn bàng hoàng, dần dần họ phát hiện những người này cùng có chung một điểm...Trong nhà họ đều có cái bình vớt ra từ trong sông.

Điều này khiến người trong thôn sợ hãi hơn, không ít người ném thẳng đi nhưng ném bình rồi, vận rủi lại không chấm dứt, ngày nào trong thôn cũng có người chết, mùi máu tanh bay lên thành một tầng nồng đậm.

Ai cũng truyền tai nhai là thủy yêu Hoàng Hà nấp trong bình đi ra, muốn ăn hết người ở đây.

Tuy thôn này có lịch sử lâu đời nhưng vô cùng nghèo nàn, không mời nổi tiên sinh, phủ Thiên Sư là công cụ của quan phủ, chuyên quản nỗi khổ của dân gian cho nên giao chuyện này vào tay phủ Thiên Sư.

Ta và Trình Tinh Hà xem xong tài liệu án lệ. Trình Tinh Hà kéo ta:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi có thấy không, bất kể đi đến đâu chúng ta cũng không gặm được cục xương ngon. Lần trước là đào tâm lần này là lột da, ta thấy có lẽ chúng ta vẫn nên tới Tây Xuyên tìm người què Giang đi, đừng tìm những người này nữa, chơi mất cả mạng trước mất thôi."

Hiển nhiên sư huynh huyền giai kia cũng nhận ra, cười tít mắt nói:

"Đương nhiên, phủ Thiên Sư chúng ta cũng có thể ép buộc gây khó người khác. Nếu các ngươi cảm thấy không nắm chắc chuyện này thì có thể hoan nghênh giao trả chuông phong thủy bất cứ lúc nào."

Ý là không làm việc sẽ đuổi chúng ta ra ngoài.

Lúc này ta còn nhận ra hình như sư huynh huyền giai này hơi quen...Đúng rồi, chẳng phải là một trong những con em thế gia ở cùng một chỗ với Ô Kê sau khi sau khi chúng ta vào cửa à?

Đồ đệ hay này đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để đuổi sư phụ ra ngoài.

Ta thầm suy nghĩ...Thủy thần? Còn thứ ăn thịt người kia sẽ chẳng phải là chuyện Tiêu Tương đấy chứ?

Hơn nữa nhất định chúng ta phải ở lại phủ Thiên Sư để tìm được người què Giang. Ta lại nghĩ ra kế sách, nói chúng ta có thể thử một chút.

Dù không giải quyết được chuyện này cũng có thể kéo dài thời gian, có lẽ tới lúc đó người què Giang sẽ quay lại.

Khi tìm được người què Giang, ai sẽ để ý có vào được phủ Thiên Sư không.

Trình Tinh Hà tức giận giậm chân, nói ta nghiện tìm đường chết.

Hình như sư huynh huyền giai kia không ngờ ta có thể đồng ý, vậy mà lại sửng sốt.

Sau đó ta hỏi sư huynh huyền giai:

"Theo quy tắc của phủ Thiên Sư, mấy cái chuông thanh đồng của chúng ta...Cũng chính là thiên sư thực tập ra ngoài làm việc, đáng lẽ ra nên có thiên sư cấp cao dẫn theo, không biết ngươi phái ai cho chúng ta?"

Sư huynh huyền giai kia càng không ngờ vậy mà ta lại quen thuộc với điều lệ phủ Thiên Sư như thế, càng hơi nhếch nhác, lúc này mới trầm ngâm nói:

"Cũng đúng...Tìm ai nhỉ..."

Lúc này, một người nhích lại gần, ta nhìn thì thấy là mỹ nữ băng sơn.

Nàng ta giơ một quyển vở lên, trên đó viết:

"Ta bằng lòng đi."

Ta lập tức sững sờ, ồn ào hiểu rõ làm gì chứ, ngươi muốn đi thì đúng là kẻ tài cao gan cũng lớn.

Chương 221 - Quỷ Khóc

Chương 221: Quỷ Khóc

Sư huynh huyền giai kia chỉ ước gì như thế, lập tức đồng ý:

"Lan Như Nguyệt bằng lòng đi, vậy thì tốt quá, ngươi dân hai sư đệ hoàng giia này, hai người các ngươi nghe lời hoàng tỷ này."

Thì ra tên nàng ta là Lan Như Nguyệt, tên cũng rất điển nhã. Nhưng Trình Tinh Hà vừa nghe tên nàng ta lại lộ ra vẻ mặt rất mất tự nhiên, nhìn chằm chằm nàng ta. Sư huynh huyền giai không nhìn tiếp, ho khan một tiếng:

"Thằng nhóc ngươi chưa từng nhìn thấy mỹ nữ à? Rơi tròng mắt ra rồi kìa!"

Lúc này Trình Tinh Hà mới khôi phục tinh thần, dời tầm mắt nhưng rất rõ ràng là vẻ mặt nhìn Lan Như Nguyệt hơi thay đổi.

Ngươi vừa thấy đã yêu nhưng đã muộn rồi. Sau đó ta xê dịch tầm mắt thì thấy Ô Kê đang thò đầu vào từ ngoài cửa, hắn vừa nhìn thấy ta thì không đi mà hơi giật mình.

Nghiệt đồ này, không chỉnh hắn cho ngay ngắn thì mất công thu tên đồ đệ này rồi, vậy nên ta vẫy tay với hắn.

Ô Kê đi tới với dáng vẻ xui xẻo, ta cười tủm tỉm vỗ vai hắn:

"Đồ đệ ngoan, mấy ngày nay vi sư phải ra ngoài, đi tới Hoàng Hà một chuyến."

Ô Kê ước gì có thể đánh ta một trận, cơ bắp trên mặt nhảy thình thịch nhưng vẫn nắm chặt nắm tay, khẩu thị tâm phi nói:

"Vậy sư phụ người chú ý sức khỏe..."

Nhưng thực ra ước gì ta có thể bị thủy yêu Hoàng Hà lột da nhỉ?

Ta gật đầu liên tục:

"Ta hiểu tấm lòng của ngươi, vậy ngươi đi cùng sư phụ đi. Từ lúc sư phụ thu ngươi làm đồ đệ tới nay chưa dạy cho ngươi cái gì. Nhân cơ hội này bồi dưỡng ngươi cho tốt một chút."

Ô Kê vừa nghe thấy thế thì mắt trợn tròn:

"Ngươi nói gì?"

Ngươi cứ nói đi, ta sẽ để cho ngươi biết thế nào là nâng đá đập vào chân mình.

Đương nhiên Ô Kê biết rõ tính nguy hiểm của thủy yêu, chỉ thiếu nước không khóc ra tại chỗ. Hắn lắp bắp kiếm cớ, vốn ta không cho cơ hội, bảo hắn về thu dọn hành lý, lên đường luôn.

Trên đường đi Ô Kê vẫn ủ rĩ, trà không nhớ cơm không nghĩ, Lan Như Nguyệt thấy hắn đáng thương, còn yên lặng cho hắn chút thức ăn thức uống.

Vốn Lan Như Nguyệt rất xinh đẹp, Ô Kê gần như bị cảm động lập tức. Đôi mắt như mụn cơm của Ô Kê nhìn Lan Như Nguyệt đắm đuối đưa tình, Trình Tinh Hà cau mày, dường như vẫn trầm tư suy nghĩ.

Ta thấy hình như hắn đang ghen, nói cuộc đời của ngươi được mấy lần thanh thủ, nếu ngươi thích thì ngàn vạn lần đừng cố gắng nhường người yêu cho người khác, càng đừng nói là loại người như Ô Kê.

Mắt Trình Tinh Hà buồn bã:

"Loại người như ta có tư cách gì mà gây tai họa cho con gái nhà người ta, khiến người ta thành quả phụ?"

Dứt lời, hắn phản ứng kịp:

“Không đúng, ngươi nói ai là người yêu?"

"Không phải là Lan Như Nguyệt à?"

Trình Tinh Hà trừng ta một cái, nói không chút khách sáo:

"Ngươi biết cái gì."

Cứ như thế, bốn người chúng ta tới Hoàng Hà.

Thực ra thị trấn này rất lớn nhưng vừa vào đã cảm thấy bầu không khí là lạ...Có cảm giác không khí trầm lặng.

Trình Tinh Hà khẽ nói:

"Kỳ lạ, không phải ở đây có không ít người bị lột da chết à, sao ta không thấy ai nhỉ?"

Ta cau mày, đây không phải là điềm báo gì tốt.

Chúng ta vào trong thôn, định tìm người hỏi thăm một chút, kỳ lạ là kêu mấy tiếng mà thị trấn to như thế, thậm chí cả một tiếng vọng cũng không có.

Cảm giác này khiến người ta thấy cực kỳ sợ hãi một cách kỳ lạ.

Ô Kê nuốt nước miếng, thật cẩn thận nói:

"Chẳng lẽ...Là người ở đây bị thủy yêu ăn hết rồi à?"

…

Trình Tinh Hà vội nói:

"Nếu là như thế thật vậy có phải chúng ta không cần quan tâm chuyện ở đây nữa không...Người chết hết rồi còn trông nom cái lông gì."

Nhưng tới cũng đã tới, dù gì cũng phải đi xem thử chứ? Không thì về báo cáo kết quả công việc làm sao?

Hơn nữa, ta có dự cảm nếu thứ kia tới từ trong nước thì có thể biết rõ chuyện Tiêu Tương.

Ở cổng thôn có tường thành cổ rất cao. Ta leo lên nhìn xuống dưới, nhìn ra ở đây là một giao long xuất hải.

Giao long xuất hải chính là cả con sông vây quanh một vùng đất đai, long khẩu hướng ra ngoài, chỗ như thế này linh khí rất thịnh...cũng như dạ xoa song vĩ hạt tử trong nước vậy. Hẳn hôi bách thương lưu rất thích chỗ này.

Nhưng kỳ lạ là ở chỗ này, vậy mà ta không thấy được thanh khí.

Lạ lùng, ta không thấy thanh khí, hoặc là vốn chỗ này không có linh vật hoặc là...Linh vật quá lợi hại, một hoàng giai nhị phẩm như ta vốn không có tư cách nhìn thấy.

Đúng lúc này, một giọng nói kỳ lạ bỗng vang lên trong thôn...nức nở nghẹn ngào.

Sắc mặt Ô Kê lập tức xanh biếc, lẩm bẩm:

"Đây là...Quỷ khóc?"

Trình Tinh Hà lườm hắn một cái:

"Ngươi biết cái gì? Đỗ Phủ từng nói tân quỷ phiền oan cựu quỷ khốc, thiên âm vũ thấp thanh thu thu (Ma mới oán than, ma cũ khóc lóc…Trời đất âm u, mưa rơi rả rích, tiếng than rên rỉ), đâu ra cái giọng nói này."

Lan Như Nguyệt cũng hướng đôi mắt hạnh về phía đó, dường như đang tập trung lắng nghe.

Chương 222 - Mảnh Sứ Vỡ

Chương 222: Mảnh Sứ Vỡ

Ta lại cảm thấy giọng nói này như là nhạc khí nhưng vốn không nghe ra giai điệu, chỉ khiến trong lòng người hoảng sợ.

Nếu trong thôn đã có tiếng động, ta dẫn họ vào trong xem thử tiếng động này là do cái gì phát ra.

Trong thôn đổ nát hoang vu, nhìn ra được đúng là nghèo tới nỗi mông chổng lên trời, đi ngang qua mấy căn nhà đều mở rộng cửa nhưng bên trong tối om như hũ nút, không giống như có người ở.

Tiếng động kia như truyền tới từ con sông bên cạnh thôn, chúng ta vừa tới gần thì tiếng hu hu lại im bặt.

Trình Tinh Hà sợ chết, lập tức núp sau lưng ta:

"Có phải thứ đồ này phát hiện ra chúng ta?"

Không chờ ta nói gì, Lan Như Nguyệt viết chữ trên quyển vở:

"Hình như tiếng động kia cố ý dẫn chúng ta bước vào."

Vẻ mặt Ô Kê lập tức xanh biếc nhưng hắn không muốn mất mặt trước mặt Lan Như Nguyệt, giả vờ tinh thần vô cùng hưng phấn như thể nói với Lan Như Nguyệt ngươi đừng sợ, có ta đây!

Ngươi có biết bản lĩnh của ngươi ta như thể con sói đuôi dài không? Với bản lĩnh của Lan Như Nguyệt, đánh mười người như ngươi cũng dư dả.

Lan Như Nguyệt không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn con sông kia.

Vào đã vào rồi, dù sao cũng phải hỏi tình hình một chút. Chúng ta tới các hộ gần đó tìm kiếm xem có người không...Dù không có ai, ít nhất cũng có thể tìm được cái bình kỳ lạ kia. Ta muốn xem thử rốt cuộc cái bình kia dùng để làm gì.

Ta nói với họ xong, bốn người chúng ta cùng quay lại, tình hình chỗ này không rõ ràng, đừng để lạc đường.

Ô Kê hơi hông phục. Hắn ra lệnh đã quen, nóng lòng muốn làm lãnh đạo nhỏ, chẳng qua ta lại là sư phụ của hắn, hắn không dám vội, muốn để Lan Như Nguyệt có chuông bạc làm đội trưởng nhưng vốn Lan Như Nguyệt không có hứng thú, vẫn cứ đi theo sau lưng ta khiến hắn nhịn một bụng tức, không phản đối.

Vào một gia đình, nhà họ hẳn là ở mức thường thường bậc trung, viện rất lớn, mới trồng đậu đũa và cà tím, cà chua gì đó, mọc rất tốt. Chúng ta kêu to hai tiếng trong viện không ai trả lời.

Ta nhìn đậu đũa một chút, hiển nhiên người ở đây rời đi không lâu...Miệng vết bấm trên dây trái vẫn còn mới, không bao lâu trước từng hái.

Trong nhà cũng tối om, ta giơ tay định sờ chốt mở, kết quả vừa nghiêng mặt đã giật nảy mình...chỉ thấy một vết đỏ hồng dày bôi trên chốt như trước đó có một bàn tay người đầy máu định bật công tắc đèn.

Không riêng gì ở đây, trên sàn nhà, trên giường cũng toàn là vết máu. Ta lập tức nhớ tới người bị lột da trong án lệ.

Bên trong cũng lộn xộn như thể bị trộm đột nhập, khắp nơi toàn là mảnh kính vỡ.

Có điều trên bàn trang điểm vẫn có một xấp tiền hào rất cũ, hiển nhiên không phải đối phương tới vì tiền.

Đúng lúc này, chúng ta nghe thấy một tràng tiếng động rất mạnh như thể có người đang gõ cửa khiến ta sợ hết hồn, ngoảnh đầu lại thì thấy không biết Lan Như Nguyệt đi về phía phòng bếp từ lúc nào, đang phá cửa thu hút sự chú ý của chúng ta.

Trình Tinh Hà Trình Tinh Hà bất mãn cô nương này ra tay còn hành động một mình, đây chẳng phải là vô tổ chức vô kỷ luật à?

Ai bảo người ta tài cao mật lớn chứ.

Ô Kê lại rất vui vẻ, vội nói chắc chắn Lan Như Nguyệt có phát hiện gì đó.

Chúng ta đi qua đó xem xét, thấy Lan Như Nguyệt chỉ vào nhà bếp, nhà bếp cũng lộn xộn, xung quanh toàn là máu, trên đất có mấy mảnh sứ vỡ.

Mảnh sứ vỡ tản ra mùi khó ngửi vô cùng, còn dính thứ nước không rõ gì đó, hiển nhiên là từng đựng trứng gà. Ta nhặt mảnh sứ vỡ lên, thấy đằng sau có hoa văn, vẽ cơ thể một con người.

Người kia mặc cổ trang, tay bưng thứ gì đó, khom người, bày ra dáng vẻ rất cung kính.

Vì là mảnh vụn nên không nhìn rõ trong tay người đó cầm thứ gì, chỉ có thể đoán người này đang bái lạy gì đó.

Tâm trạng ta thay đổi, tế tự?

Cách thức tế tự cổ đại có rất nhiều, bình thường chút thì là trái cây rượu thịt, tam sinh ngũ súc nhưng thứ tế tự càng hậu hĩnh thì hồi báo càng lớn. Người là linh của vạn vật cho nên niên đại càng sớm thì có cả dùng người sống để tế tự, ví dụ như tế cờ trước khi chiến đấu...chặt đầu người sống xuống, tưới máu tươi lên quân kỳ, dùng để làm tăng thêm uy danh.

Tục ngữ nói lên núi kiếm ăn xuống sông kiếm nước, chẳng lẽ chỗ này tế tự thủy thần?

Tiếc là cái bình này vỡ rồi, nếu lấy được nguyên vẹn thì có khi có thể biết được ngọn nguồn gốc gác của thứ này.

Chúng ta lại tìm mấy gia đình nhưng nhà nào cũng gần giống thế, trong nhà long tung rối loạn toàn là máu, không nhà nào có người cũng không tìm được cái bình nào.

Bầu không khí ở đây vốn rất kỳ lạ, lại thêm mùi máu vô tận, Ô Kê như thể say xe, dáng điệu muốn ói.

Còn vừa hay Trình Tinh Hà để an ủi còn lấy một bọc thịt bò khô ra, vừa nhai vừa nói:

"Trời ơi, ngươi có phát hiện ra không, không chỉ chỗ này không có ai còn không có cả gia súc."

Chương 223 - Nước Bẩn

Chương 223: Nước Bẩn

Theo lý thuyết thì viện lớn như thế, dân quê đều sẽ nuôi ít gà heo các loại, chúng ta cũng nhìn thấy chuồng heo và lồng gà nhưng không thấy một vật sống, không chỉ như thế, mùi máu nhiều như thế nhưng không có con ruồi nào bay trong này.

Ô Kê che miệng, lẩm bẩm:

"Chỗ này...Là tử địa?"

Đúng thế, dường như vật sống ở đây chỉ có bốn chúng ta.

Ta suy nghĩ, không phải vì ở đây có máu đỏ xuất hiện mới có loại bình đòi mạng này à? Chi bằng tới bờ sông tìm xem thử.

Ô Kê đã càng căng thẳng rồi, nói:

"Nhưng sông lớn như thế, đi đâu mà tìm?"

Ta đáp:

"Nói thừa, đương nhiên là đi tới chỗ nhiều dấu chân nhất để tìm."

Quả nhiên, không bao lâu sau, chúng ta tìm thấy một bãi bùn nhỏ, chỗ đó dày đặc dấu chân, xung quanh còn có vài đồ bỏ đi, hiển nhiên thường xuyên có người tới đây giẫm đạp. Ta tinh mắt thấy được một thứ gì đó màu trắng phập phồng trong nước.

Dường như là đáy một cái bình sứ!

Ta lập tức phấn chấn tinh thần, đi xuống nước vớt thứ kia lên nhưng thứ đó không ở gần, ta xoay lại đi tìm thứ vớt lên.

Đúng lúc này, một cơn sóng ập tới, đưa thứ kia tới bờ sông. Lan Như Nguyệt định ra vớt, Ô Kê thấy thế đương nhiên muốn thể hiện, giơ tay định vớt cái bình lên:

"Nước này bẩn lắm, đừng làm bẩn tay ngươi..."

Nhưng còn chưa nói hết lời, Ô Kê "roạt" một cái ngã luôn vào nước, Trình Tinh Hà còn tưởng hắn giẫm phải bùn trượt xuống, còn đứng cạnh cười hắn chụp ếch, không ngờ lần này không phải thế, Ô Kê giãy giụa kịch liệt trong nước. Ta lập tức phản ứng kịp...Có thứ gì đó dưới nước kéo hắn xuống!

Còn mặt nước thì nổi lên một vòng nước đỏ tươi...Máu của Ô Kê!

Ta lập tức chạy tới định kéo Ô Kê, Lan Như Nguyệt nhanh hơn ta, giơ tay kéo chân Ô Kê, lập tức kéo Ô Kê lên khỏi mặt nước, bọt nước nổi lên, ta thấy rõ ràng trong nước có một bàn tay vươn ra, định bắt lấy Ô Kê.

Vốn bàn tay kia không có da và thịt, chỉ có xương tay trắng toát...Quả thực không khác gì tay vị công tử ca trong ngôi mộ quý nhân kia!

Lan Như Nguyệt dùng một tay quăng Ô Kê lên bờ, tay kia kéo tay còn lại, hạ xuống kéo cả cánh tay lên.

Ta lập tức lấy làm kinh hãi, hơi sức của nàng ta lớn thế?

Nhưng trong khoảnh khắc này, cánh tay kia phát ra một tiếng vang, gãy lìa.

Bong bóng nước tản ra, hiển nhiên thứ kia chìm xuống.

Trình Tinh Hà lập tức trợn mắt:

"Thứ kia là...Quỷ nước?"

Lan Như Nguyệt lắc đầu, viết ba chữ trên quyển vở:

"Giang thi trở mình."

Cái gọi là giang thi trở mình cũng là một loại hành thi, chẳng qua là thứ này xen lẫn giữa quỷ nước và hành thi...Bình thường người đi thuyền gặp khó khăn, chết nơi đất khách quê người, trong lòng có oán khí, nếu đúng lúc nuôi thi ở vùng này thì dù là người chết cũng có thể hành động hành thi trong nước, giống như ma cọp vồ, thích kéo mạn thuyền nhỏ, lật thuyền khiến người ta chết thay.

Ta nhìn chằm chằm vào xương tay kia, lòng thầm nhủ sở dĩ không tìm thấy người chết tổng thôn chẳng lẽ là bị rơi xuống nước hết rồi à?

Thủy vực này vô cùng đục ngầu y như canh bùn, vốn không thể nhìn rõ phía dưới mặt nước là cái gì.

Đúng lúc này, ta bỗng nghe thấy tiếng "hì hì"...

Như thể là thứ gì đó đang dùng tốc độ cực nhanh bò tới chỗ chúng ta!

Ta lập tức ngoảnh lại...Ô Kê vừa được kéo lên không thấy đâu nữa!

Còn dấu vết kéo trên mặt đất thì không thấy đâu nữa!

Thứ kia như có trí tuệ...Cố ý dùng tiếng động thu hút chúng ta rồi dùng giang thi trở mình thu hút sự chú ý của chúng ta rồi lôi người sống đi!

Ta lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra, chạy theo dấu vết kéo đi kia.

Dấu vết kéo đi kia kéo tới một cái hố đất rất sâu.

Ta đang định chui qua xem thì Lan Như Nguyệt chạy tới, một phát bắt được cánh tay ta, nhanh chóng viết mấy chữ trên quyển vở.

"Thứ kia cố ý dùng Bạch Phượng tới dẫn chúng ta vào, cẩn thận, trong này có bẫy.

Chương 224 - Năng Lực Cao Nhất

Chương 224: Năng Lực Cao Nhất

Vậy rốt cuộc đó là cái gì?

Lúc này Trình Tinh Hà cũng thở hổn hển chạy tới, chống hông kêu oai oái:

"Các ngươi không chờ ta, làm ta chạy đau sốc hông..."

Vừa nói vừa lấy cái lon kia ra:

"Đây là cái hoàn chỉnh, nhìn xem có gì không đi."

Trình Tinh Hà đúng là đáng tin, lúc ta nhìn hình dáng cái lon kia, trong lòng lập tức chấn động - khó trách cửa hàng đồ cổ không nhận cái này, đây là một táng bình!

Táng bình chuyên môn dùng để đựng di cốt, cũng chính là lọ tro cốt bây giờ.

Ta đã thấy ông chủ tiệm bán đồ cổ từng bán, nhưng lúc bán không nhắc đến chuyện này, chỉ nói đây là lọ tướng quân đựng phật châu làm đồ trang trí - nắp của loại lọ này rất giống mũ của tướng quân, cho nên mới có tên như thế.

Nhưng cửa hàng đồ cổ cũng không phải không có kiến thức, làm giả táng bình thành lọ tướng quân để bán cũng không phải chuyện độc quyền của chủ tiệm đồ cổ, trong thiên hạ này lắm quạ đen như vậy, họ còn phải sợ cái gì?

Đến khi nhìn hình vẽ trên cái lọ, ta liền nhíu mày lại.

Vừa rồi chỉ có thể nhìn thấy trong đống mảnh vụn hình một người khom lưng bê cái gì đó, bây giờ mới nhìn thấy toàn cảnh, đó là một người không đầu cầm đầu của mình, cung kính đưa cho người trước mặt.

Trình Tinh Hà cũng nhìn theo:

"Cái này nghĩa là sao? Đưa đầu tới gặp?"

Ta khuyên hắn học hỏi nhiều hơn, đây là tế người sống.

Cũng chính là người ta tình nguyện hiến tế mạng của mình cho thần linh cai quản địa phương - trong lòng ta cảm thấy rất buồn nôn, nếu như ở đây có vô số lọ như vậy thì phải có bao nhiêu người bị tế sống để cung phụng chứ?

Cho nên cái lọ này là để cung phụng cho thần linh nào đó, ai cầm nó có nghĩa là đã cướp đồ của thần linh, sẽ gặp báo ứng, tiệm đồ cổ hiểu được cho nên không dám mạo hiểm như vậy.

Ta cẩn thận xem tiếp người nhận cung phụng, thứ đang nhận đầu người kia gọi là người cũng không giống lắm, trông như một quả chuối tiêu có tay chân, nhưng lại mềm nhũn tê liệt ngồi trên mặt đất, cứ như căn bản không thể đứng lên được, mà càng quái đản hơn là thứ kia còn có một cái đuôi.

Trình Tinh Hà nhíu mày:

"Giống như người thằn lằn vậy - lần này chính là nó gây chuyện?"

Nhìn qua cũng khá giống, đây là cái thứ gì? Nhưng nhìn dáng vẻ kia thì không giống chuyện tốt - thần linh chính thống sẽ không ăn thịt người. Chẳng lẽ cũng là một thứ giống như bà bà thần sao?

Nhưng bà bà thần cũng không đến mức một lần ăn nhiều táng bình như vậy.

Ta quay đầu lại nhìn cái động kia, thầm nói cho dù như thế nào cũng phải đi vào đó một chuyến - mặc dù Gà Ác không phải là con chim tốt gì, nhưng dù sao cũng là một mạng người, ta không thể thấy chết mà không cứu.

Vì vậy ta liền hỏi Lan Như Nguyệt có gương không?

Lan Như Nguyệt dường như không hiểu, viết trên quyển sổ hỏi ta muốn gương làm gì?

Ta liền nói cho nàng, vừa rồi ta phát hiện một điểm giống nhau giữa mấy căn nhà bỏ hoang - đó chính là tất cả gương trong nhà họ đều bị vỡ.

Cho nên mục đích mà vật kia xông vào là để đập hết gương của người ta đi.

Điều này chứng tỏ nó sợ gương và thủy tinh.

Lan Như Nguyệt nghe vậy thì vô cùng khâm phục, lập tức lấy một cái gương nhỏ trong ba lô ra.

Ta cất đi, bảo hai người họ ở bên ngoài trông coi, ta vào xem một chút.

Nhưng không ngờ Lan Như Nguyệt lại chỉ vào chuông của mình, sau đó đi vào trước ta một bước.

Ý là nàng có năng lực cao nhất, đáng lẽ ra phải đi đầu?

Nếu ta để một cô gái đi đầu thì còn gì là đàn ông nữa? Vì vậy ta cũng vội vàng đi vào theo.

Trình Tinh Hà căn bản cũng không muốn cứu Gà Ác, nhưng ở bên ngoài một mình lại sợ, cắn răng một cái, nói phải chết cùng chết, cho nên cũng đi vào theo.

Cái động kia rất nhỏ, vừa đi vào đã ngửi thấy một mùi ngây ngấy khiến người ta chán ghét - ở chỗ chúng ta gọi đó là mùi táng khí, lúc dời mộ phần thường xuyên có thể ngửi được, nhưng thật ra đó là thi thể thối rữa, dầu mỡ không có chỗ thông gió nên thấm vào bùn ẩm ướt tỏa ra.

Bây giờ phụ nữ hay thích giảm cân, luôn đòi hỏi thứ giảm cân mạnh nhất, thật ra thì đó chính là táng bùn, thứ mùi này có thể kiềm chế cơn thèm ăn của người ta, khiến người ta cảm thấy buồn nôn không ăn ngon.

Chỗ này...Phải có bao nhiêu người chết chứ?

Trình Tinh Hà cũng phát hiện ra cơ hội làm ăn, vừa nôn ọe vừa nói:

"Nếu sau này chúng ta làm xong chuyện lớn rồi, không ăn cơm âm dương nữa, có thể mang bán táng bùn giảm cân."

Vẫn nên còn sống ra ngoài trước đã.

Càng đi càng thấy lối đi hẹp lại, may mà ba người chúng ta khá gầy, miễn cưỡng có thể tiến về trước, nhưng không lâu sau, Lan Như Nguyệt trước mặt đột nhiên bất động.

Ta liền hỏi nàng có chuyện gì?

Nơi này chỉ có một màu đen sì, nàng có viết chúng ta cũng không nhìn thấy, ta chỉ cảm thấy nàng túm lấy tay ta, kéo ta đi ra ngoài.

Chương 225 - Giao Long Xuất Hải

Chương 225: Giao Long Xuất Hải

Ý là...Ta lập tức hiểu ra, có gì đó đang đến!

Vừa nghĩ tới đây, ta liền nghe được những tiếng “sột soạt” giống như có thứ gì đó đang đào đất rất nhanh, Trình Tinh Hà cũng nghe thấy, lập tức kéo ta ra ngoài. Nhưng đã không kịp rồi, trên đỉnh đầu nổ “ầm” một tiếng, cả cái động này đều sụp đổ!

Bùn đất ẩm ướt rơi xuống người chúng ta như mưa, Lan Như Nguyệt lấy một thứ như hộp quẹt, ánh sáng lóe lên. Trong ánh sáng đó, ta nhìn thấy vô số bạch thủ - là phiên giang thi!

Mọe nó cái động này thông đến đáy sông sao?

Ta thầm nói mặc dù Gà Ác quan trọng, nhưng mạng sống của ba người chúng ta cũng rất quan trọng, muốn làm chuyện gì cũng phải lượng sức mình. Ta bảo Lan Như Nguyệt đi ra rồi nghĩ cách tiếp, nhưng Lan Như Nguyệt lại không hề chuyển động, lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nàng đang bẻ gãy hai tay bạch thủ, đá văng đầu lâu ra, động tác vừa mạnh mẽ vừa lưu loát khiến ta không rời mắt nổi.

Kỹ năng này...Có lẽ Lan Như Nguyệt không chỉ biết xem phong thủy, nàng còn là một tiên sinh võ thuật.

Mặc dù Lan Như Nguyệt lợi hại, nhưng đống bạch thủ kia càng ngày càng nhiều, nàng vừa không cẩn thận đã bị mấy bạch thủ túm lấy cổ chân, liền mạng kéo vào trong.

Ta sợ thót cả tim, lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra - nhưng chỗ này vô cùng chật hẹp, căn bản không sử dụng được, ta mất rất nhiều sức mới điều chỉnh xong góc độ, chém một kiếm xuống.

Vô số bạch thủ đứt lìa, đống đất suýt nữa nhấn chìm chúng ta, Trình Tinh Hà ôm đầu hô:

"Chiêu lớn lần trước của ngươi đâu?"

Ta cũng muốn xài chiêu đó lắm, nhưng không phải lúc nào cũng có thể dùng được - không có cách nào cả, phải xem ý ông trời thôi. Ta vận hành khí, chém về phía cửa hang.

Đúng là khi người ta đến trước mặt cái chết sẽ luôn có một ít tiềm năng, ta thấy viên đá quý trên Thất Tinh Long Tuyền sáng lên, một kiếm khí dễ dàng xuyên qua hang động.

Hang động lập tức nổ tung, bạch thủ cũng bắn tung tóe ra bốn phía. Cả cái hang như đất rung núi chuyển, Trình Tinh Hà ở phía sau liều mạng đẩy ta:

"Chạy mau chạy mau chạy mau!"

Ta lôi hắn, đẩy Lan Như Nguyệt về phía trước, sau lưng hoàn toàn sụp đổ, ba người chúng ta nhanh chân vọt ra khỏi hang động.

Vừa mới ra khỏi hang động, sau lưng đã vang lên ầm ầm, cả cái hang đều bị chôn vùi.

Ta chỉ thấy trời đất quay cuồng, cơn đau nhức dưới người lập tức kích thích khiến ta tỉnh táo lại, lúc này ta mới phát hiện nửa người mình đè lên trên cái lọ, lọ đã vỡ, ghim vào tay ta chảy máu đầm đìa.

Mà nửa người còn lại bị Lan Như Nguyệt úp mặt xuống đất đè lên, một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu ta - không thể trông mặt mà bắt hình dong được, hóa ra là sân bay.

Trình Tinh Hà và Lan Như Nguyệt tiếp xúc thân mật, hắn bật ngồi dậy, kinh ngạc sợ hãi nhìn tay mình.

Ta lấy lại tinh thần, bảo hai người họ nhanh đứng khỏi người ta, ta đã sắp bị họ ép thành bánh rán rồi. Đến khi ngẩng đầu nhìn lên, ta thấy được một cái đỉnh mái.

Ta lập tức phản ứng lại, đây là một cái miếu?

Lại nhìn chung quanh, ta lập tức sửng sốt - xung quanh có vô số táng bình rậm rạp chặng chịt đến không hết chồng từ chân tường đến mái đỉnh!

Trình Tinh Hà cũng phản ứng lại, lập tức nói:

"Đây...Là một cái miếu dưới đáy nước?"

Không sai, ta miễn cưỡng bò dậy, thấy cái miếu này là hình bát giác, nhưng một bộ phận đã bị nước bào mòn, lại bị tích tụ bùn cát.

Khó trách...là lũ lụt làm lộ ra nơi này, người trên bờ mới nhặt được táng bình.

Nhưng thứ gây chuyện đúng là đã được ăn hương khói sao?

Giao long xuất hải...Ta đã hơi đoán được.

Ta đang muốn nhìn kỹ một chút, Lan Như Nguyệt lại kéo ta, đưa tay chỉ lên trên tường.

Ta thấy trên tường có một số chữ cái như con giun, ta không đọc hiểu được, nhưng may mà xung quanh còn có rất nhiều bích họa, màu sắc vẫn còn rất đẹp.

Trình Tinh Hà cũng nhìn theo:

"Đậu má, hóa ra là có chuyện như vậy."

Nội dung của bích họa nói là ở địa phương này có một con yêu quái chiếm đóng, khiến nước sông dâng lên, dân chúng lầm than. Nghe theo đề nghị của phù thủy bên ngoài, người địa phương đã tốn rất nhiều nhân lực vật lực để xây ra cái miếu dưới đáy sông cúng tế yêu quái, hy vọng yêu quái nương tay, cho họ được mưa thuận gió hòa.

Nhưng không hiểu sao yêu quái lại rất vô lý, đã được xây miếu dưới sông cho rồi mà còn không cam lòng, muốn ăn người bản xứ.

Người bản xứ không thể làm gì khác hơn là đưa một vài đồng nam đồng nữ vào, nhưng khẩu vị của yêu quái càng ngày càng lớn, muốn ăn người trưởng thành, dân bản xứ không thể nhịn được nữa, đúng lúc này ông trời đã nhìn rõ mọi việc, liền phái thiên quân vạn mã xuống giải quyết con yêu quái kia, người địa phương nhân cơ hội này hợp sức tấn công, nhốt yêu quái trong miếu dưới đáy sông.

Mà những táng bình kia đều là tế người sống, dùng mạng người để bảo đảm yêu quái sẽ bị nhốt trong miếu dưới sông mãi mãi không ra được, cộng thêm...

Ta lập tức vực lại tinh thần, phía trên có vẽ thanh long bạch hổ, chu tước huyền vũ.

Chương 226 - Giao

Chương 226: Giao

Trình Tinh Hà cũng nhìn thấy, thấp giọng nói:

"Tứ tướng cục!"

Tứ tướng cục xuất hiện, yêu quái bị trấn áp, trừ khi tứ tướng cục bị phá, nếu không yêu quái sẽ vĩnh viễn không ra được.

Nói như vậy...Đây là chuyện xảy ra trong “Cảnh triều” mà Thành Bắc Vương nói.

Bây giờ Cửu Quỷ Áp Quan đã bị phá, cho nên phong thủy ở mọi nơi thay đổi, mà Đỗ Hành Chỉ cũng nói đất Cửu Quỷ Áp Quan có liên quan đến tứ tướng cục.

Nhưng liên quan kiểu gì? Thật ra thì ta đã sớm đoán được, nhưng vẫn không dám ngẫm nghĩ, Tiêu Tương ở đất Cửu Quỷ Áp Quan là một người trong tứ tướng cục sao?

Cho nên Tiêu Tương bị ta đưa ra ngoài, phong thủy các nơi bắt đầu không yên, cộng thêm lũ lụt Hoàng Hà, cái miễu bị giam dưới đáy sông vĩnh viễn này cũng bị phá giải, con yêu quái kia được thấy mặt trời lần nữa, ra để báo thù!

Ta vừa nghĩ đến đây, bỗng nhiên Trình Tinh Hà và Lan Như Nguyệt đồng thời kéo ta lại:

"Cẩn thận!"

Cùng lúc đó, ta nghe thấy những tiếng “vèo vèo” giống như có vật gì đang nhào tới.

Nhưng ai ngờ họ người kéo ta về phía nam, người thì kéo về phía bắc, khiến ta không thê động đậy được. Đúng lúc này, ta chợt nghe thấy giọng nói của Tiêu Tương đã lâu không gặp:

"Giơ tay phải lên cho nó nhìn."

…

Ta bỗng nhiên cảm thấy tay phải như bị bỏng, giơ lên thì nhìn thấy đường vân trên ngón tay phải đã lại chuyển từ màu đen thành màu máu!

Tiếp theo ta thấy một con quái vật đen sì khổng lồ, lúc đầu nó đang nhào về phía ta như bão táp, nhưng vừa nhìn thấy tay ta đã lập tức phanh lại, điều này khiến nó lảo đảo một cái, trực tiếp rơi xuống đất.

Chỉ nghe thấy một tiếng “rầm” thật lớn, vô số táng bình bị nó đánh nát, mảnh vỡ tung tóe đầy đất.

Đến khi bụi mù tan đi, ta mới thấy rõ hình dáng của vật kia.

Thứ đó lớn đến mức khiến người ta líu lưỡi, nó to bằng một đoàn tàu nhỏ, mà hình dáng của nó cũng vô cùng kỳ lạ - cơ thể như rắn, nhưng lại có bốn chân, nhìn tổng thể trông giống một con kỳ nhông khổng lồ.

Nhưng trên thế giới không có kỳ nhông lớn như thế.

Xem ra đây chính là thứ giết hại sinh linh kia.

Trình Tinh Hà nhìn không chớp mắt:

"Đây là cái gì?"

Lan Như Nguyệt cũng nhìn chằm chằm vật kia, sau đó nhìn về phía ta, dường như khó mà tin được con quái vật khổng lồ này lại rơi xuống vì một ngón tay của ta.

Mà con quái vật khổng lồ kia lại cúi đầu nằm rạp xuống trước mặt ta giống như đang hành lễ.

Trình Tinh Hà túm lấy ta:

"Tiểu ca, ngươi đừng nói cho ta thứ này cũng biết ngươi đấy nhé!"

Không, chưa chắc nó đã biết ta, mà nó biết Tiêu Tương.

"...."

Ta bỗng nhiên phát hiện mình mở miệng nói điều không muốn nói:

"Nói chuyện của ngươi cho ta."

Giọng nói này không giận tự uy, mang theo khí thế nghiêm nghị khó mà xâm phạm, căn bản không phải lời ta có thể nói ngày thường!

Trình Tinh Hà nghe thấy cũng giật nảy mình, không tự chủ được lùi lại một bước giống như không quen biết ta.

Ánh mắt của Lan Như Nguyệt cũng càng thêm nghi ngờ.

Thật ra ta biết...lời này là Tiêu Tương mượn miệng của ta nói ra!

Hiển nhiên sức mạnh bây giờ của nàng đã rất lớn mạnh rồi.

Vật kia há miệng như muốn nói, ta suy nghĩ một lát, sau đó dồn hành khí vào hai tai - lần trước bà lão nhà Giang Thần bị nữ quỷ áo đỏ cắn, ta cũng dựa vào bản lĩnh của cấp hoàng nhị phẩm để nghe được.

Quả nhiên, ta nghe được một giọng nói già nua hùng hồn.

"Thủy Thần nương nương, đã lâu không gặp, cuối cùng ngài đã trở về!"

Ta khẽ gật đầu, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy sầu não - là một loại cảm giác lâu ngày mới gặp.

Đương nhiên ta cũng không quen biết con kỳ nhông khổng lồ này, đây là cảm giác của Tiêu Tương.

Cảm giác cùng hưởng tâm trạng với nàng vô cùng kỳ diệu - hai chúng ta là một thể.

Nhưng nếu Tiêu Tương quả thật là Thủy Thần, tại sao lại biết một tà vật như thế?

"Cảnh còn người mất."

Ta đáp.

Mà con kỳ nhông khổng lồ kia giống như nhớ lại cái gì đó, vội vàng nói:

"Tên hại ngài..."

Ta giơ tay lên, không cho con kỳ nhông khổng lồ nói tiếp.

Lúc này trong lòng ta dâng lên cảm giác căm hận, cảm giác này khiến tim ta như bị bỏng - hiển nhiên Tiêu Tương vô cùng căm hận người đó, đến mức còn không muốn nhắc đến!

Lúc này vật kia mới nhớ tới vừa rồi Tiêu Tương hỏi mình, liền cắn răng nghiến lợi đáp:

"Đây là họ thiếu ta!"

Đậu má, một tà vật như ngươi đi ăn người khắp nơi, không trấn áp ngươi ở chỗ này, chẳng lẽ lại thò đầu mình ra cho ngươi ăn giống như táng bình kia sao?

Nhưng lúc này, ta chợt phát hiện ra trên đầu “con kỳ nhông lớn” này loáng thoáng có hai cái gì đó nho nhỏ nhô lên, giống như là…sừng!

Người dài, bốn chân, đuôi dài, sừng…Tim ta bỗng thót lại, rồng?

Nhưng mà không có khả năng, rồng là biểu tượng của dân tộc Trung Hoa, cả người có lân giáp xán lạn, sao có thể có hình dạng này được, ta lại nghĩ về phong thuỷ ở đây, lập tức hiểu ra.

Đây là đất Giao Long Xuất Hải, thứ này là giao!

Chương 227 - Giao 2

Chương 227: Giao 2

Trong truyền thuyết, rắn tu hành có thành tựu sẽ hóa thành giao, giao vượt qua thiên kiếp sẽ có thể hóa thành rồng thực sự!

Điều đặc biệt của giao chính là trên đầu mọc sừng giống lộc nhung, đến khi thật sự biến thành rồng mới có sừng rồng tráng lệ.

Khó trách ta không thấy được khí xanh.

Thứ này đã được coi là một loại thần thú, cho nên không giống mấy người Tiểu Kim Hoa, không có khí xanh mà hẳn là có ánh sáng vàng. Nhưng ta phải tăng lên một cấp nữa mới có thể nhìn thấy màu sắc đó.

Âm thanh già nua kia nói tiếp:

"Trước kia ta nghe theo ý của Thủy Thần nương nương, ở chỗ này tu hành, cẩn thận chống lũ lụt, ai ngờ những người kia..."

Giọng hắn càng ngày càng căm hận:

"Những người kia, uổng công là linh hồn vạn vật mà lại ngang ngược như thế."

Hóa ra lúc con giao này vẫn còn là rắn đã hoạt động trên vùng đất này, rất có tình cảm với nơi đây, về sau thành giao cũng hoạt động ở nơi này.

Giao thể có cơ thể to lớn, khiến người ta vô cùng sợ hãi. Nhưng giao một lòng muốn hóa rồng, cho nên xưa nay chưa từng làm bậy giống như Tiểu Kim Hoa, ngược lại còn tích phúc đức, kết thiện duyên, thường xuyên trợ giúp người địa phương.

Thế là Tiêu Tương liền để hắn ở đây tu hành - một mặt là ở đây có rất nhiều linh khí, mặt khác là để hắn bảo vệ cư dân ở đây.

Giao vô cùng biết ơn Tiêu Tương, liền trở thành tiểu thủy thần bản địa.

Cuối cùng sau khi giao làm đủ việc thiện, đến lúc có thể phi thăng thành rồng, hoàn thành mơ ước suốt đời, nhưng cố tình đúng lúc này Hoàng Hà lại xuất hiện lũ lụt.

Dân chúng bản địa lầm than, giao tận mắt nhìn thấy bách tính áo rách quần manh, coi con là thức ăn, người giả trẻ nhỏ chết một đống, lúc họ chết tay chân bụng phồng to lên, đều là chết đói.

Giao không nhẫn tâm rời đi - nó không muốn ăn hương hỏa của một nơi không có dân cư.

Thế là giao từ bỏ phi thăng, ở lại đây để chống lại thiên tai.

Ngay cả rồng còn không dễ ổn đỉnh thế nước Hoàng Hà cứ nói đến giao, nhưng giao vẫn dùng hết sức, khiến cả người mình đầy vết thương, cuối cùng đã giải quyết được lũ lụt.

Lúc ấy trong lòng giao vô cùng thỏa mãn - hắn xứng đáng với sự tín nhiệm của người địa phương.

Lúc này vì công đức của nó đã viên mãn, đáng lẽ có thể vượt qua thiên kiếp, nhưng lúc thiên kiếp tới, nó căn bản không bay lên được.

Lúc giao bị thương nặng vọt lên bên bờ, những thôn dân kia xuất hiện.

Giao còn tưởng rằng họ đến giúp đỡ mình, nhưng không nghĩ tới họ lại cầm đao đến.

Vì họ cho rằng lũ lụt Hoàng Hà là do giao mang tới - nó là tà vật khiến Hoàng Hà gặp hoạ.

Giao gào thét.

Họ lột da của giao, khoét thịt nó, vì có người nói ăn thịt giao sẽ có thể trường sinh bất lão.

Người già trẻ nhỏ ăn rất thoải mái - cũng không phải lúc nào cũng được ăn loại thịt này, đến khi thiên tai bị thịt giao làm dịu, họ vừa ăn vừa mắng, nói đáng đời giao chết không có chỗ chôn.

Cuối cùng trong lòng giao đã có oán khí.

Rõ ràng nó có thể trở thành rồng bay lượn trên chín tầng trời, lại vì loại người vong ân phụ nghĩa hại như thế.

Mà oán khí này đã bị phù thủy bên ngoài phát hiện, phù thủy cảnh báo người địa phương chắc chắn tà vật này sẽ trả thù, bảo mọi người chém nát thân thể giao long, nhét vào miếu dưới sông, dùng Hoàng Hà để trấn áp nó.

Không chỉ như thế, còn muốn tế người sống để bảo đảm miếu dưới đáy sông tồn tại vạn năm.

Giao không còn gì cả, hơn nữa vì tác dụng của tứ tướng cục nên nó đã bị trấn áp vĩnh viễn không có đường trở mình.

Giao có thần tính nên không chết, kéo dài hơi tàn nhịn đến bây giờ chính là trông mong có một ngày có thể lại thấy ánh mặt trời.

Những người kia lột da của nó, nó muốn đòi lại hết nợ của mình.

Cuối cùng tứ tướng cục đã biến động, nó thành công thoát ra, còn kéo thi thể người vào trong nước, hóa thành phiên giang thi nghe lệnh mình.

Chuyện này khiến trong lòng người nghe phải thổn thức.

Nhưng mà...dù sao những chuyện kia đều là do tổ tiên của những người địa phương này làm, các cụ có câu họa không liên quan đến vợ con, chứ đừng nói đến con cháu đời sau.

Giết sạch những người không liên quan, thậm chí chúng ta cũng suýt nữa bị hại chết, điều này đã phạm vào tội nghiệt.

Mà giao lại nói tiếp:

"Trước kia không biết là Thủy Thần nương nương giá lâm, còn tưởng rằng lại là người những người kia mời tới giúp đỡ, cho nên mới tính kế đủ kiểu, muốn giết các ngươi...xin Thủy Thần nương nương giáng tội!"

Chúng ta vốn được người địa phương mời tới giúp đỡ mà!

Nhưng mà...Ta thấy hơi khó hiểu, hình như lúc trước làm gì có ai từng đến chỗ này, giúp đỡ ở đâu ra? Chẳng lẽ...còn có những người ăn cơm âm dương khác đến, nên mới khiến giao đặt ra cạm bẫy kia?

Ta đang muốn hỏi tiếp, nhưng đúng lúc này, con giao kia bỗng nhiên hét thảm một tiếng.

Ta sững sờ, chợt phát hiện trên người giao có một cái móc sắt cực lớn!

Ta ngẩng đầu nhìn thấy mấy người đi đến.

Cầm đầu...là Giang Thần! Phía sau hắn...lại là Mã Nguyên Thu!

Chương 228 - Lực Sĩ

Chương 228: Lực Sĩ

Đậu má, chẳng lẽ thầy phong thủy lợi hại đứng sau Giang Thần là Mã Nguyên Thu?

Nhìn kỹ lại, những người mà Mã Nguyên Thu dẫn đến đều là võ tiên sinh cường tráng - ai nấy cũng là cấp địa!

Trình Tinh Hà kéo ta lại, thấp giọng nói:

"Móa nó, hóa ra hai tên khốn này là cùng một bọn, sớm không xuất hiện, trễ không xuất hiện, có phải là đến nhặt của hời không?"

Mà Giang Thần lại vô cùng hào phóng bắt chuyện với ta:

"Lý tiên sinh, không ngờ chúng ta lại gặp nhau nhanh như vậy."

Lan Như Nguyệt không biết Giang Thần, nhưng nhìn Trình Tinh Hà có vẻ thù hằn với hắn liền đoán được người này không có ý tốt với chúng ta, nàng lập tức lạnh mặt, đứng phía trước bảo vệ ta, cả người đằm đằm sát khí.

Mà Trình Tinh Hà thì nấp ở sau lưng ta và Lan Như Nguyệt, lớn tiếng nói:

"Ngươi tới làm gì?"

Giang Thần mỉm cười nhìn chằm chằm con giao, mà Mã Nguyên Thu thì khoan thai nói:

"Ta nghe nói nơi này có giao quý hiếm chạy đến hại người, cho nên liền đến lấy giao châu."

…

Một ngọn lửa lập tức dâng lên trong lòng ta, mọe nó, nghe ý của ngươi thì giao là của các ngươi sao?

Trình Tinh Hà cũng vô cùng giận dữ:

"Ngươi muốn giao thì sao không tới sớm đi, đợi chúng ta giải quyết được nó rồi mới ra, ta thấy ngươi đúng là không biết xấu hổ."

Hiển nhiên giao cũng nghe thấy lời này, nó giãy dụa kịch liệt, làm đổ không ít táng bình phía sau, nhưng chắc trên cái móc sắt kia có thiên quỳ, loại uế vật này là trí mạng nhất với thứ có linh tính, nó căn bản không giãy dụa nổi.

Mã Nguyên Thu nhíu mày, nói:

"Các ngươi giải quyết? Ta thấy có vẻ các ngươi đã hiểu nhầm rồi, các ngươi cho rằng vì sao ở đây không có ai?"

Bọn hắn chính là đám người giao vừa nhắc đến! Cạm bẫy mà giao dùng để bắt chúng ta vốn là dành cho họ!

Ta bỗng nhớ lại - sở dĩ tiên sinh âm diện là tiên sinh âm diện là bởi vì vô cùng độc ác, ông cụ đã từng nói lúc hắn còn trẻ từng gặp một tiên sinh âm diện nhìn trúng một mảnh đất phượng hoàng giương cánh cho thân chủ, nếu xây mộ ở chỗ đó thì con cháu sẽ được một bước lên mây, làm quan to.

Nhưng chủ nhân mảnh đất đó lại không buông tay, thân chủ mới hỏi tiên sinh âm diện phải làm sao đây, tiên sinh âm diện bảo hắn không nên gấp gáp, mấy ngày sau cả nhà chủ nhân mảnh đất phượng hoàng giương cánh kia liền mất tích, ai cũng không biết đã đi đâu, tiên sinh âm diện thì thành công lấy được đất cho thân chủ.

Chỉ có một đứa bé hàng xóm nói buổi tối có năm con quỷ đến khiêng cả nhà người kia đi.

Trẻ con nói chuyện không biết kiêng kị, cũng không ai tin tưởng, nhưng trên thực tế đó là tà thuật ngũ quỷ đưa hồn - cả nhà người kia đã bị hại vì mảnh đất đó.

Chẳng lẽ Mã Nguyên Thu cũng độc ác đến mức hại những người sống sót kia?

Giang Thần mỉm cười:

"Lý tiên sinh, muốn làm chuyện lớn thì không để ý đến chuyện vặt vãnh. Đúng không?"

Không đúng...Ta lập tức phản ứng được, bất cứ chuyện gì trên thế giới đều có lí do của nó, chẳng lẽ...mảnh đất giao long xuất hải này còn là đất đế vương tốt hơn cả thất bảo long mạch?

Cho nên Giang Thần muốn bí mật chuyển mộ tổ đến nơi này.

Nhưng thôn dân ở đây đều có mắt, cho nên họ mới hại những thôn dân đó!

Thôn dân tưởng là táng bình gây chuyện, cho nên giao long vừa xuất hiện đã bị đổ oan lần nữa.

Giao long gầm thét lên:

"Chính là những người này...Những người này hại con dân ở đây!"

Trong lòng ta khẽ động - nó bị người ta hại như vậy rồi mà còn gọi người địa phương là con dân?

Hơn nữa...Nó lợi dụng phiên giang thi, còn muốn bắt những này người lại để bảo vệ những con dân kia?

Chỉ có thần mới có thể làm được chuyện lấy ơn báo oán này!

Giang Thần đi về phía ta, nói:

"Lý tiên sinh, Mã tiên sinh vẫn luôn tiến cử với ta, nói ngươi là người tài, ta đã gặp ngươi hai lần, cũng thấy ngươi rất phù hợp với yêu cầu của ta, nếu ngươi chịu đi theo ta..."

CMN chứ dựa vào cái gì mà đi theo ngươi?

Ông cụ nói đúng, tuyệt đối không thể ở chung với tiên sinh âm diện!

Lúc này Mã Nguyên Thu đã ra hiệu với một võ tiên sinh, võ tiên sinh kia giơ đao lên với giao cứ như muốn mổ bụng nó ra...chắc chắn đó là vị trí có giao châu.

Nhưng cổ tay của người kia lập tức bị giữ lấy - Lan Như Nguyệt.

Mấy võ tiên sinh nhíu mày muốn kéo Lan Như Nguyệt ra, nhưng Lan Như Nguyệt vừa vặn ngược lại tay của một võ tiên sinh, vừa đá văng một người khác đang nhào tới. Còn có một người nữa muốn đánh lén từ bên cạnh, nàng đạp một cú lên lưng một võ tiên sinh, nhẹ nhàng xoay ngược lại, chỉ nghe thấy một tiếng xương gãy giòn vang, nàng đã đá ngã võ tiên sinh kia.

Một người phụ nữ lại có sức mạnh như vậy, mấy tên đàn ông đã bị nàng giải quyết dễ dàng!

Trình Tinh Hà thẳng mắt:

"Cứ...cứ như lực sĩ vậy!"

Khó trách nàng dám lên Thái Cực Đường trộm đồ, đúng là có bản lĩnh mới làm được chuyện đó mà!

Chương 229 - Tiểu Quỷ Thi Dầu

Chương 229: Tiểu Quỷ Thi Dầu

Lan Như Nguyệt còn không phải thở gấp, chỉ lạnh lùng nhìn Mã Nguyên Thu.

Mã Nguyên Thu nhìn Lan Như Nguyệt, bỗng nhiên cười:

"Ta nói sao, hóa ra là người nhà họ Lan ở Cẩm Giang phủ."

Lan Như Nguyệt sững sờ, hiển nhiên không ngờ Mã Nguyên Thu lại biết nàng, mà Trình Tinh Hà cũng vỗ đùi, lẩm bẩm nói:

"Đúng thật..."

Ta bỗng hiểu được - nhà họ Lan ở Cẩm Giang phủ và nhà họ Trình ở Liễu Kiều của Trình Tinh Hà, còn có nhà họ Ngụy của thi giải tiên ở Kinh Nam đều thuộc bốn gia tộc trông coi tứ tướng cục!

Khó trách Trình Tinh Hà vẫn luôn nhìn chằm chằm nàng!

Mã Nguyên Thu đi về phía trước một bước:

"Ngươi tới cũng tốt, ta biết các ngươi đều muốn thoát khỏi sự nguyền rủa của tứ tướng cục, không bằng các ngươi đi theo ta, chúng ta sẽ thay đổi chủ nhân cho tứ tướng cục."

Nói rồi hắn nhìn về phía Giang Thần.

Chủ nhân của tứ tướng cục trước kia là quốc quân của Cảnh triều, bây giờ...

Ta lập tức hiểu ra, Mã Nguyên Thu muốn dựng lại tứ tướng cục, để tứ tướng cục phục vụ Giang Thần!

Hắn nhận định Giang Thần là Chân Long chuyển thế!

Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm hắn:

"Rốt cuộc ngươi là ai, vì sao lại biết tứ tướng cục?"

Mã Nguyên Thu cười:

"Ngươi đi theo chúng ta, ta ắt sẽ nói cho ngươi."

Nhưng Trình Tinh Hà và Lan Như Nguyệt chỉ nhìn thoáng qua, Lan Như Nguyệt không lên tiếng, Trình Tinh Hà thì lớn tiếng nói:

"Ta mặc kệ ngươi có lai lịch thế nào, dù sao nhà họ Trình ở Liễu Kiều chúng ta cho dù có chết cũng sẽ không thông đồng làm bậy với loại yêu tinh hại người như các ngươi!"

Mã Nguyên Thu cũng không miễn cưỡng:

"Nếu vậy thì cũng không còn gì để nói...Chắc chắn chúng ta phải lấy được giao châu, làm phiền các ngươi nhường đường một chút."

Nói rồi Mã Nguyên Thu khoát tay.

Có rất nhiều thứ bò lên.

Cái mùi này...Là tiểu quỷ thi dầu!

Hơn nữa sát khí này còn nặng hơn bất cứ lần nào trước kia, có dầu hai mươi tám người, dầu ba mươi lăm người - thậm chí, còn có dầu bốn mươi chín người chân chính!

Nhiều tiểu quỷ thi dầu như vậy, mấy con gà mờ như chúng ta làm sao có thể chống đỡ được!

Ta quay sang nhìn về phía Trình Tinh Hà và Lan Như Nguyệt:

"Chạy mau!"

Mã Nguyên Thu mỉm cười:

"Đáng tiếc, không dễ chạy đâu."

Hắn còn chưa dứt lời, một tiểu quỷ thi dầu đã lao về phía Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà rải một nắm tro hương ra, lưu loát né tránh:

"Đậu má, nhiều như vậy?"

Lan Như Nguyệt rất linh hoạt, đối phó với dầu ba mươi lăm người cũng rất điêu luyện, nhưng sau khi một cái bóng đen lướt qua, trên mặt nàng lập tức chảy máu.

Là dầu bốn mươi chín người...

Mà Mã Nguyên Thu đã bình yên đi tới bên cạnh con giao kia, tự giơ đao lên muốn hạ xuống.

Nhưng lúc này, tay phải của ta nhẹ nhàng lật một cái.

Cái móc sắt kia lập tức bay ra ngoài cứ như bị mất lực hút Trái Đất vậy.

Mã Nguyên Thu sững sờ, quay đầu nhìn ta giống như không tin ta có bản lĩnh này.

Đương nhiên ta không có bản lĩnh này - đây là bản lĩnh của Tiêu Tương.

Giang Thần lập tức nhìn Mã Nguyên Thu:

"Có chuyện gì vậy?"

Mà con giao cũng lập tức lấy được tự do, ngẩng đầu lên.

Ta giơ tay lên, lạnh nhạt nói:

"Ngươi qua đây."

Con giao nhìn ta, bỗng nhiên đứng lên, nhào về phía ta.

Mặc dù ta cũng nghe thấy mình nói lời này, nhưng thấy con giao bổ nhào về phía trước cũng vô cùng sợ hãi. Trình Tinh Hà và Lan Như Nguyệt cũng sửng sốt, nghĩ rằng nó muốn tấn công ta nên muốn kéo ta ra, nhưng họ ốc còn không mang nổi mình ốc, không thể thoát khỏi đám tiểu quỷ thi dầu bên cạnh được.

Con giao long kia cúi đầu xuống với ngón trỏ tay phải của ta.

Ta trợn mắt nhìn con vật khổng lồ đó biến mất vào ngón trỏ tay phải tai như thần đèn chui vào trong đèn. Màu của đường vân trên ngón trỏ sáng lên, trong nháy mắt đã đậm màu hơn.

Lúc này giọng nói của Tiêu Tương mới vang lên bên tai ta:

"Có con giao này, không cần trốn tránh vật kia nữa."

Đó là...kẻ thù của nàng?

Tiêu Tương vui vẻ nói:

"Mấy thứ bẩn thỉu này gây khó dễ cho ngươi phải không?"

Ta bỗng nhiên giơ tay phải lên rồi hạ mạnh xuống, đám tiểu quỷ thi dầu cấp thấp lập tức bay lên khỏi mặt đất, trực tiếp nổ tung trên không trung, máu me bắn tung tóe khiến nơi này tràn ngập mùi thi dầu khiến người ta buồn nôn.

Trình Tinh Hà khó tin nhìn ta chằm chằm, nhưng ngay sau đó lại kêu to lên với ta:

"Cẩn thận sau lưng!"

Ta cảm nhận được một tiếng xé gió lao đến sau lưng mình, sát khí kia vừa ác vừa nhanh, đáng lẽ ra không thể tránh được mới đúng, nhưng ta lại duỗi tay phải ra túm chặt cổ vật kia một cách chính xác.

Bóng đen kia là một đứa bé cực kỳ xấu xí, phát ra một âm thanh như tiếng gáy trong tay ta, sau đó nghiêng đầu đi, lăn xuống đất.

Cả người ta sởn hết cả da gà - dầu bốn mươi chín người mà chỉ có cấp thiên mới đối phó được, vậy mà Tiêu Tương lại giết dễ dàng như giết gà!

Tiếp theo ta nhìn về phía Mã Nguyên Thu, mỉm cười với hắn.

Chương 230 - Tiểu Quỷ Thi Dầu 2

Chương 230: Tiểu Quỷ Thi Dầu 2

Mã Nguyên Thu lập tức ngây người như gặp ma, sắc mặt biến đổi khó lường, bỗng nhiên trở tay túm lấy Giang Thần đang sửng sốt, muốn chạy ra bên ngoài.

…

Giang Thần vừa chạy vừa nhìn chằm chằm ta, hỏi Mã Nguyên Thu:

"Đây chính là dầu bốn mươi chín người, vì sao hắn lại có bản lĩnh này?"

Mã Nguyên Thu thấp giọng nói một câu:

"Chuyện này là lạ...nhưng đó là thật..."

Ta không nghe rõ hắn nói cái gì là thật, chỉ khoát tay một cái, bước chân của Mã Nguyên Thu và Giang Thần lập tức khựng lại - giống như bị một bàn tay vô hình kéo lại vậy.

Ta chậm rãi nói:

"Ta đã cho các ngươi đi đâu."

Mã Nguyên Thu quay đầu cắn răng, Giang Thần thì rất bình tĩnh, chỉ nhìn Mã Nguyên Thu, giống như tin Mã Nguyên Thu nhất định sẽ có biện pháp giải quyết.

Đúng là khí thế gặp nguy không loạn này của Giang Thần rất giống phong thái của vương giả.

Nhưng lúc này, Mã Nguyên Thu bỗng nhiên cũng cười, đôi mắt như hồ nước lạnh nhìn về phía ta:

"Đáng tiếc, lần này là ta may mắn."

Ý hắn là gì?

Chỉ thấy Mã Nguyên Thu đưa tay ra sau lưng giống như muốn giở trò gì đó.

Ta bỗng nhiên nghe thấy một tiếng như động đất, dưới lòng bàn chân rung lên, vô số đất đá rơi xuống. Trình Tinh Hà lớn tiếng nói:

"Chắc chắn lũ khốn kiếp này đào hang không cẩn thận, nơi này sắp sập rồi!"

Nói xong liền túm ta ra ngoài, ta bị hắn túm lảo đảo, lúc ngẩng đầu lên thì thấy vô số táng bình đang lung lay rơi xuống, vỡ nát bấy.

Nếu ciếp tục như vậy, không bị đè chết cũng sẽ bị đập chết.

Ta trở tay kéo Trình Tinh Hà lại:

"Còn chưa tìm được Gà Ác đâu!"

Trình Tinh Hà dậm chân:

"Ngươi đừng nói cho ta ngươi thật sự vì đồ đệ ngoan kia mà còn không cần cả mạng mình đấy nhé."

Ta đẩy hắn ra ngoài:

"Ngươi thì biết cái gì, một ngày làm thầy cả đời làm cha, nào có ai không cứu con mình chứ."

Nói xong ta quay lại nhìn Lan Như Nguyệt:

"Bạn thân của ta xin nhờ ngươi, ngươi mau dẫn hắn ra."

Lan Như Nguyệt khẽ nhíu mày giống như cũng không nghĩ ra vì sao ta lại làm như thế.

Ta quay người chạy vào trong đống bình lung lay sắp đổ - ta nhìn thấy bên trên một vị trí có ít màu xanh nhàn nhạt.

Quả nhiên Gà Ác đang nằm sau đống táng bình, ta vô cùng vui vẻ, muốn kéo hắn dậy.

Nhưng lúc này một cái bóng đen ở bên cạnh hắn bay vọt lên, nhào về phía ta.

Là...tiểu quỷ thi dầu?

Mọe nó, nó còn may mắn sống sót?

Gần như trong chớp mắt đó, ta kịp phản ứng, lập tức lấy cái gương nhỏ mà Lan Như Nguyệt cho từ trong ngực ra chiếu về phía tiểu quỷ thi dầu.

Kẻ giết người không phải giao, mà là tiểu quỷ thi dầu, người đạp nát gương và thủy tinh trong nhà người dân cũng là họ.

Mà họ cũng là kẻ sợ gương kính.

Quả nhiên, lần này cái bóng đen kia giống như bị thứ gì đó bắn ngược lại, trực tiếp đâm vào một hàng táng bình.

Đống táng bình càng rung lắc dữ hơn, ta cắn răng một cái, đạp chúng về ngược ngược lại, trực tiếp túm Gà Ác lên chạy ra bên ngoài trong những tiếng đổ vỡ ngập trời.

Gà Ác đột nhiên mở mắt, ban đầu còn có chút mông lung, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng, kêu thảm lên, còn muốn hất tay ta ra:

"Lý Bắc Đẩu, có phải ngươi muốn hại ta không?"

Hắn hất như thế, cả người mất thăng bằng đâm vào một hàng táng bình, đống táng bình kia lập tức rơi xuống chỗ hắn.

Lần này hắn mới choáng váng.

Ta không nghĩ quá nhiều, đưa tay kéo hắn ra chặn táng bình cho hắn, nhưng đầu ta lại bị đập trúng, một dòng nước ấm chảy xuống mắt ta. Lúc hai chúng ta sắp bị chôn vùi, ta bỗng nhiên cảm thấy tay mình nắm lại.

Táng bình xung quanh lập tức dừng lại giữa không trung, giống như bị một bức tường vô hình ngăn cản.

Gà Ác trừng to mắt cứ như không thể tin được tất cả những điều trước mắt:

"Vậy mà ngươi..."

Không phải ta, là Tiêu Tương.

Nhưng ta lập tức cảm giác được ngón trỏ đau đớn - chắc chắn Tiêu Tương còn chưa khôi phục hoàn toàn, hôm nay đã dùng quá nhiều sức lực.

Ta vô cùng đau lòng, phản ứng cũng rất nhanh, lập tức kéo Gà Ác chạy ra bên ngoài - theo đường hầm mà Mã Nguyên Thu và Giang Thần đào ra.

Vừa vào trong lối đi, toàn bộ táng bình sau lưng đã sụp đổ, vô số tiếng sứ vỡ tan tành vang lên, bột phấn phả vào khắp người chúng ta. Nhưng vẫn chưa hết, cái động này cũng sắp sập rồi.

Gà Ác được nuông chiều từ bé, đã bao giờ chứng kiến việc này, hai chân mềm nhũn không chạy nổi, ta kéo hắn ra bên ngoài, cửa hang càng ngày càng hẹp, mặc dù lối ra đang ở trước mắt, nhưng chúng ta sắp bị chôn ngay tức khắc.

Nhưng đúng lúc này, hai cánh tay thò từ ngoài cửa hang vào túm chúng ta ra - nói cũng nguy hiểm, chúng ta vừa ra được thì cửa hang kia liền sụp đổ, chỉ cần chậm một giây thôi là chúng ta sẽ bị đè chết bên trong.

Ta nằm trên mặt đất, thấy lúc này đã sang ngày mới, màu xanh biếc xinh đẹp mờ mờ ảo ảo hiện ra trong bóng đêm, mấy tia nắng sớm chiếu xuống, gió se se lạnh.

Còn sống...

Chương 231 - Chuyện Khác

Chương 231: Chuyện Khác

Hôm nay đủ 200 KP mai mình lên thêm 10 chương, tổng 15 chương ạ. 3

Ta thở hổn hển, nghiêng đầu nhìn sang, kiểu tóc ngắn Hàn Quốc của Gà Ác loạn như ổ gà, rơi mất một cái kính sát tròng, trên khuôn mặt trắng nõn toàn là vết máu do mảnh vỡ cắt ra, đang ngây ngốc nhìn ta.

Trình Tinh Hà quở trách hắn:

"Ngươi là cấp địa mà lúc nào cũng phải chờ người ta đến cứu, ngươi đừng tên là Gà Ác nữa, tên là Athena đi."

Lần đầu tiên Gà Ác không trả lời, thậm chí không thèm nhìn Trình Tinh Hà cái nào.

Ta đánh vào đầu hắn:

"Có phải ngươi bị đập choáng váng rồi không, còn nhận ra ta chứ?"

Gà Ác nhìn chằm chằm ta, nửa ngày mới nói:

"Sư phụ."

Ta sững sờ, một tiếng này không giống cách hắn gọi ta bình thường.

Giống như là...chân thành.

Hắn nghiêng đầu dụi mắt, đôi môi mỏng nở nụ cười còn khó coi hơn khóc:

"Cảm ơn."

Ta cười một tiếng, xem ra lương tâm hắn còn chưa xấu xa lắm.

Lan Như Nguyệt cũng nhìn chằm chằm ngón trỏ tay phải của ta, như có điều suy nghĩ.

Trình Tinh Hà nhìn đầu ta, thô bạo kéo tới cầm máu:

"Ta thấy ngươi cũng dũng mãnh phết đấy..."

Ta đau đến mức hít hà:

"Móa nó ngươi không thể nhẹ chút sao, đây là đầu, không phải củ cải!"

"Ta thấy đầu ngươi chẳng khác gì củ cải đâu."

Trình Tinh Hà nói xong thì trầm mặc nửa ngày:

"Nói đến củ cải, ta thấy hơi đói bụng."

Cái gì cũng không cản nổi đam mê với đồ ăn của ngươi.

Lần đầu tiên Lan Như Nguyệt bật cười.

Nụ cười kia hòa lẫn với tia nắng sớm màu vàng, vô cùng xinh đẹp.

Gà Ác nhìn không dời mắt, ta cũng hơi ngây người.

Nhưng ta lập tức phản ứng lại - kỳ lạ, sao ngón trỏ lại không đau nhức?

Tiêu Tương đổi tính, không ghen nữa, hay là...nàng đã mệt đến mức không còn sức để trị ta nữa?

Ta không khỏi lo lắng, liền nhìn về phía ngón trỏ của mình.

May mà...đường vân vẫn là màu đỏ, không biến thành đen, ta lập tức vui vẻ, nàng không tiếp tục biến mất nữa.

Hình như đây là lần đầu tiên ta lo được lo mất như theế.

Trình Tinh Hà vừa ăn bánh gạo vừa nhìn về phía bờ sông, bỗng nhiên lại đánh vào đầu ta:

"Thất tinh, trong sông có rất nhiều người."

Mọe nó ai là thất tinh, ta quay đầu nhìn lại, trên mặt sông trồi lên rất nhiều tử khí.

Đều là thôn dân trong thôn?

Không cứu được họ, chỉ có thể siêu độ một chút.

Ta và Trình Tinh Hà cùng nhau niệm Vãng Sinh Chú - lần này có rất nhiều người, một người siêu độ có khi sẽ hộc máu mất.

Đến khi mặt trời lên cao ba sào, sương mù trên nước sông tan hết, cuối cùng tử khí đã biến mất.

Ta thở ra một cái thật dài, nằm xuống đất lần nữa.

Bây giờ bầu trời xanh thẳm, tiết trời đầu hạ có thể nóng chết người, mặt đất có thể khiến lưng ta bỏng rộp, nhưng ta vẫn không muốn động - thật sự quá mệt mỏi.

Trình Tinh Hà không tốt hơn ta là bao, nằm xuống với ta như hai tên ma men.

Một cái bóng phủ lên trên đầu - không biết Gà Ác tìm đâu ra một cái lá sen che trên đầu ta.

Đương nhiên vẻ mặt hắn vẫn có chút khó chịu, trông có vẻ không cam tâm tình nguyện.

Đúng là không phí công đưa hắn ra, cậu ấm đã quen được người ta hầu hạ cũng biết quan tâm đến người khác.

Ta nghỉ ngơi một lát mới bắt đầu hành khí - nhìn xem lần này có thể lên tới cấp huyền không.

Nhưng vừa nhìn khí ta đã nhíu mày - vẫn chưa được.

Càng lên cấp cao thì càng cần nhiều công đức, tăng lên cũng sẽ càng khó.

Quay đầu nhìn lại, Trình Tinh Hà vẫn là màu vàng óng - cũng chưa thành công lên tới cấp huyền như ta.

Hai chúng ta đều nhớ lại chuyện cấp hoàng không có tư cách ở lại Thiên Sư Phủ.

Trình Tinh Hà vội hỏi Gà Ác chuyện này là hắn làm khó dễ hay là sự thật?

Lúc này Gà Ác mới nói:

"Trước đó đúng là ta muốn đuổi các ngươi đi nên mới lấy cớ này - nhưng không phải ta nói xạo, mà đó thật sự là quy định của Thiên Sư Phủ."

Nói như vậy, hai chúng ta vừa trở về đã bị đuổi ra ngoài? Vậy còn đi tìm Giang Qua Tử thế nào nữa?

Đúng lúc này, Lan Như Nguyệt bỗng nhiên lấy vở ra viết lên trên:

"Ta biết một việc có thể để các ngươi tăng lên cấp huyền."

Trình Tinh Hà lập tức hưng phấn:

"Thật ư? Vẫn là người một nhà đáng tin cậy!"

Nói xong hắn liền chớp mắt vài cái với Lan Như Nguyệt, ý là hắn cũng là một trong bốn gia tộc, tất cả mọi người đều là chiến hữu.

Nhưng Lan Như Nguyệt không để ý tới hắn, tiếp tục viết:

"Về Thiên Sư Phủ, ta sẽ giúp các ngươi chuyện này."

Trình Tinh Hà vui vẻ lại, rất tự hào nói đã thấy chưa, bốn gia tộc chúng ta vô cùng đoàn kết, ai cũng đều có nghĩa khí.

Gà Ác thấy mình vừa ngủ một giấc, Lan Như Nguyệt và Trình Tinh Hà đã thành tình đồng khí thì giận đến nức trợn trắng mắt, sau đó lại muốn nghe ngóng bốn gia tộc là cái gì, nhưng không ai để ý đến hắn.

Trên đường trở về, Trình Tinh Hà còn xích lại gần Lan Như Nguyệt:

"Ê, ngươi cũng có mắt Nhị Lang đúng không?"

Lan Như Nguyệt lắc đầu, viết:

"Là chuyện khác."

Chương 232 - Núi Hồ Cô

Chương 232: Núi Hồ Cô

Trình Tinh Hà hiểu ra, chỉ vào yết hầu:

"Thiên sinh ách?"

Lan Như Nguyệt cười khổ, viết:

"Nếu chỉ đơn giản như vậy thì tốt rồi."

Ánh mắt của nàng vô cùng cô đơn.

Là sao, nguyền rủa của các thế hệ nhà họ Lan ở Cẩm Giang phủ họ còn thảm hơn thiên sinh ách? Nhưng nàng mạnh mẽ như vậy, không nhìn ra còn có chuyện xui xẻo gì khác, chẳng lẽ lại là sân bay?

Ta lập tức đè suy nghĩ không đứng đắn này xuống - ở với Trình Tinh Hà lâu rồi, ta cũng có xu thế ngu ngốc như hắn, nhất định phải thay đổi.

Sau khi về tới Thiên Sư Phủ và bàn giao với sư huynh cấp huyền kia, hắn không ngờ chúng ta có thể làm xong được thật, ánh mắt nhìn ta vô cùng nghi ngờ, còn không ngừng nhìn Gà Ác giống như muốn hỏi Gà Ác có phải hắn đã nhường chúng ta không?

Gà Ác tỏ ra rất xấu hổ, mà sư huynh kia lại nháy mắt với Gà Ác mấy cái, ý là ta hiểu cả mà, sau đó mới nhìn về phía chúng ta:

"Vậy chúng ta không còn cách nào nữa, đành phải mời các ngươi canh chừng thủy linh..."

Gà Ác lại ngắt lời hắn:

"Không phải còn chưa tới bảy ngày sao?"

Sư huynh kia sững sờ:

"Nhưng rõ ràng ngươi đã nói..."

Rõ ràng đã nói có một sư phụ cấp hoàng là sỉ nhục rất lớn, cho dù như thế nào cũng phải đuổi hắn ra khỏi Thiên Sư Phủ.

Khóe miệng Gà Ác giật một cái:

"Ta đổi ý rồi, không được sao?"

Sư huynh kia đành phải nói:

"Cũng không phải không được, nhưng mà..."

Lan Như Nguyệt đưa quyển vở ra, trên đó viết:

"Chuyện ở núi Hồ Cô, chúng ta sẽ làm."

Núi Hồ Cô?

Nhưng Gà Ác vừa nhìn thì lập tức đổi sắc mặt:

"Ngươi cũng quá ác đi?"

Lan Như Nguyệt nghiêng đầu nhìn chúng ta, ý là nếu đồng ý sẽ có thể ở lại, không đồng ý thì đành phải đi.

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, sau đó ta hỏi chuyện ở núi Hồ Cô là gì?

Lúc này sư huynh kia mới lấy lại tinh thần, vội nói:

"Đó là...một vụ chưa giải quyết của Bát Trượng Kiều."

Hóa ra núi Hồ Sơn cũng thuộc phạm vi quản lí của Bát Trượng Kiều.

Những năm gần đây thường xuyên có thanh niên trai tráng mất tích.

Lúc điều tra nhân khẩu, cấp trên đã xác định được chỗ này có chuyện gì đó, đã phái người đến xem, nhưng người địa phương lại từ chối, nói những thanh niên trai tráng kia chỉ lạc đường trên núi rồi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, căn bản không cần tới xem.

Điều này quá khác thường, chỗ đó xảy ra chuyện, người địa phương còn không sợ mà lại ngăn cản họ?

Nhưng Thiên Sư Phủ quản lý những việc khó khăn trong dân gian, dù gì cũng phải điều tra rõ, nhưng quái dị là những tiên sinh được phái đi xem chuyện ở núi Hồ Cô đều không có ai trở về.

Núi Hồ Cô trở nên nổi tiếng trong Thiên Sư Phủ, không còn ai dám nhận việc này nữa, cho nên cứ để đấy mãi - trước kia toàn là người cấp cao đi giải quyết rồi mất mạng, ai muốn đi tìm chết nữa.

Đàn ông trai tráng có nhiều dương khí nhất, đáng lẽ ra sẽ không dễ gặp tà, chỗ đó hẳn phải có cái gì đang tác quái, tà vật bình thường đều lấn yếu sợ mạnh, sao nó lại chuyên môn chọn người khó xơi?

Ta ngẫm nghĩ, liền hỏi:

"Những thanh niên trai tráng mất tích kia có điểm gì giống nhau không?"

Sư huynh huyền môn đáp:

"Nếu nói về điểm giống nhau thì chỉ có một, chính là những người đàn ông mất tích đều vô cùng đẹp trai."

…

Trình Tinh Hà liền nhìn ta một cái, lùi ra sau:

"Nếu vậy thì ta không đi nữa, người ta đều gọi ta là Ngô Ngạn Tổ của giới này."

Mặt Gà Ác cũng trắng bệch, thận trọng nhìn ta:

"Sư phụ, thật ra nếu muốn tăng cấp thì có thể tìm cách khác..."

Nói xong liền nhìn sư huynh cấp huyền kia.

Sư huynh kia thấy thái độ của Gà Ác đối với ta như hai người khác nhau thì nghi ngờ không biết có phải Gà Ác trúng tà hay không, thế nhưng lại không giống, đành phải mở án lệ trong tay ra, khó xử nói:

"Không phải ta không sắp xếp cho các ngươi, chỉ là gần đây thật sự không có vụ án nào thích hợp - hoặc là quá cao cấp, không phải dành cho cấp của các ngươi, hoặc là công đức quá nhỏ, chỉ là hạt cát trong sa mạc với việc tăng cấp thôi."

Lan Như Nguyệt thì nhìn ta giống như đang chờ ta đáp lời.

Ta trời sinh đã to gan, bây giờ việc quan trọng nhất chính là ở lại Thiên Sư Phủ tìm Giang què, đương nhiên chỉ có thể đồng ý. Lại nói từ khi vào nghề đến nay chuyện gì mà chẳng khó khăn, không phải ta vẫn chống đỡ được sao.

Thế là ta đồng ý.

Sắc mặt Trình Tinh Hà vô cùng khó coi, muốn mắng ta nhưng lại không mắng được, bắt đầu lấy điện thoại ra tra trên Baidu cách giả làm người xấu xí.

Gà Ác cũng lùi ra sau, sư huynh cấp huyền đã nhìn ra, lập tức nói đúng rồi, gần đây có một việc phong thủy cần Gà Ác làm, cho nên không thể để Gà Ác đi cùng chúng ta.

Gà Ác vô cung cảm động, điên cuồng gật đầu nói:

"Sư phụ, vậy việc này đành để ngài vất vả rồi, đồ đệ không thể phân thân được."

Chương 233 - Tìm Đồ

Chương 233: Tìm Đồ

Trình Tinh Hà bĩu môi:

"Ai muốn dẫn ngươi đi cùng chứ, đến lúc đó còn phải cứu ngươi."

Gà Ác trừng mắt muốn mắng Trình Tinh Hà, nhưng biết Trình Tinh Hà và ta có quan hệ tốt, lại nhìn lén nét mặt của ta, cuối cùng vẫn không lên tiếng, còn muốn bảo Lan Như Nguyệt đi cùng mình.

Nhưng Lan Như Nguyệt rất hứng thú với chuyện ở núi Hồ Cô, căn bản không để ý tới Gà Ác, sư huynh cấp huyền rất đồng tình Gà Ác, không ngừng lắc đầu.

Ta thì lấy cớ trở về sắp xếp hành lý, lại muốn lên nhà kho tìm Giang què.

Lan Như Nguyệt cũng lập tức đuổi theo chúng ta.

Nếu nàng đã là một trong bốn gia tộc, vậy đương nhiên cũng đến vì tứ tướng cục, ta liền hỏi nàng ban đêm xông vào Thái Cực Đường để làm gì?

Lan Như Nguyệt ngẫm nghĩ, viết:

"Tìm đồ."

Ta hỏi nàng tìm cái gì, nàng lại không chịu nói.

Trình Tinh Hà đứng bên cạnh khuyên nàng, nói ta cũng bị tứ tướng cục cuốn vào, đều là châu chấu trên một cái thuyền, nói ra mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp sẽ tốt hơn, chúng ta là đồng chí mà.

Lan Như Nguyệt suy nghĩ một chút, có vẻ cảm thấy hai chúng ta cũng coi như đáng tin, lúc này mới viết:

"Bên trong Thái Cực Đường có mật quyển liên quan đến tứ tướng cục."

Mật quyển? Chúng ta liền vội hỏi nàng đã tìm được chưa?

Nàng lắc đầu, lại nhìn thoáng qua hướng đến Thái Cực Đường, hiển nhiên nhất định phải lấy được thứ đó.

Trình Tinh Hà chớp mắt với ta, ý là nếu nàng thật sự có thể tìm được mật quyển kia, biết rõ chuyện về tứ tướng cục, chúng ta cũng có thể ăn hôi một chút.

Đúng là như vậy, thêm một người giúp đỡ là thêm một sức mạnh, huống chi nàng có năng lực của võ tiên sinh.

Trong lúc nói chuyện đã đến nhà kho, Trình Tinh Hà nói thầm, Giang què này đúng là giống hoa lan, một ngày phải đến ngắm ba lần.

Chỉ cần có thể tìm được, một ngày mười lần ta cũng tình nguyện.

Đáng tiếc không như mong muốn, đồ của Giang què không hề có dấu hiệu bị động vào, bụi trên mặt đất cũng không có dấu chân, hiển nhiên là chưa từng trở về.

Không có cách nào cả, chỉ có thể nhẫn nhịn ở Thiên Sư Phủ trước thôi.

Mặc dù chuyện này khiến người ta thất vọng, nhưng Tiêu Tương đã trở về, ta cũng vui vẻ không ít - thậm chí rất hy vọng có thể ngủ, như thế ta có thể gặp lại nàng.

Đi núi Hồ Cô phải ngồi xe đường xa, ta dựa vào cửa sổ ngủ thiếp đi.

Quả nhiên ta cảm giác được Tiêu Tương rúc vào lòng mình, đưa tay lên sờ mặt ta:

"Ta rất nhớ ngươi."

Ta cũng thế.

Diện mạo của nàng càng ngày càng rõ ràng, dường như chỉ cách ta một tầng lụa mỏng.

Rõ ràng là gần như vậy, nhưng lại giống như xa không thể chạm.

Ta nhớ tới lúc ấy ngón trỏ đau nhức kịch liệt, lập tức hỏi nàng không sao chứ?

Nàng lắc đầu:

"Bây giờ ta mới chỉ khôi phục ba phần năng lực, vẫn không thể che chở ngươi."

Ta lập tức giật mình, chỉ có ba phần mà đã có thể giải quyết dầu bốn mươi chín người dễ dàng như vậy, nếu khôi phục hoàn toàn thì sẽ lợi hại thế nào chứ?

Ta vội nói:

"Hẳn là ta nên che chở ngươi mới đúng, dù sao ngươi cũng là..."

Nói đến đây, ta bỗng nhiên thấy hơi mê man, nàng là gì của ta?

Nàng bỗng nhiên cười:

"Ngươi còn nhớ ta muốn ngươi đồng ý với ta một việc không?"

Lúc Tuệ Tuệ bị Hôi Bách Thương hại, nàng muốn ta đồng ý.

Ta khẽ gật đầu.

Nàng bỗng nhiên ôm chặt ta:

"Nhớ kỹ là được rồi..."

Ta hỏi nàng rốt cuộc là chuyện gì? Nhưng nàng lại nói:

"Chuyện đó không vội, chờ ta báo thù xong..."

Nàng hơi nheo mắt lại, vẻ mặt vô cùng ngang ngược, đúng là nàng rất xinh đẹp, nhưng lại có vẻ nguy hiểm người sống chớ gần.

Khiến người ta phải rùng mình.

Nhưng đúng lúc này, nàng lại thay đổi ánh mắt, rất dịu dàng nhìn ta:

"Ngươi chờ ta một chút, báo thù xong, ngươi muốn cái gì ta sẽ cho ngươi cái đó."

Lời này khiến người ta vô cùng động tâm, điều ta muốn chính là...

"Lý Bắc Đẩu, ngươi chết rồi à?"

Một cái tay khoác lên bả vai ta, không ngừng lắc.

Ta mở to mắt, trông thấy một người Ả Rập.

Đậu má, sao lại có một anh bạn ngoại quốc quen biết ta vậy?

Nhưng nhìn kỹ lại, hóa ra là Trình Tinh Hà đội một bộ tóc xoăn, dính râu giả, còn quấn một cái khăn lên đầu.

Ngươi đẹp trai đến mức nào mà phải đề phòng sợ bị tà vật bắt đi như thế.

Ta quay mặt sang, trông thấy hoàng hôn đã ngả về tây, ánh tà dương màu máu hiện ra ở phía tây, trước mặt là ngọn núi rất cao, trước ngọn núi có một tấm bia đá lớn viết mấy chữ to "Núi Hồ Cô".

Lúc này ta mới tỉnh táo lại, đến rồi sao - ta ngủ lâu như vậy?

Lan Như Nguyệt đã xuống xe, nhìn chằm chằm những ngôi nhà trên núi.

Không thể lái xe lên đó được, chỉ có thể đi bộ. Mặc dù nơi này hoang vắng, nhưng lại có rất nhiều người.

Nơi này nổi tiếng về việc bốc thuốc, dưới chân núi cũng có không ít xe Wuling, Jinben, chắc là đến mua thuốc.

Trình Tinh Hà thấy núi lớn thì vô cùng vui vẻ, lanh lợi nói với ta cái này là thù lu đực, chua chua ngọt ngọt ăn rất ngon, cái kia là nho núi cũng rất ngon, nhưng ăn nhiều sẽ tiêu chảy, còn có cái kia là hạt thông, nướng lên ăn ngon.

Chương 234 - Trong Đó Có Gì

Chương 234: Trong Đó Có Gì

Lan Như Nguyệt hứng thú, viết lên giấy hỏi tại sao hắn lại biết nhiều quả dại như vậy?

Trình Tinh Hà khoát tay:

"Dễ thôi, ai bảo ta là người nhà họ Trình ở Liễu Kiều chứ, từ nhỏ không có cha, để không chết đói đương nhiên phải tự mình tìm cái ăn, đây là bản năng của con người..."

Nói đến đấy, Trình Tinh Hà vẫn chưa từ bỏ ý định nghe ngóng:

"Lại nói, rốt cuộc nhà họ Lan Cẩm Giang phủ các ngươi bị tứ tướng cục nguyền rủa gì?"

Đôi mắt sáng như sao của Lan Như Nguyệt lập tức ảm đạm xuống, viết:

"Ta không muốn lại bị người khác coi là yêu quái."

Nói xong, dáng người mảnh khảnh vượt lên đi trước chúng ta.

Trình Tinh Hà hít vào một hơi, thấp giọng nói:

"Thất tinh, lúc nào có mặt trăng nhớ cẩn thận một chút."

"Là sao?"

"Nghe ý của Lan Như Nguyệt thì nàng có thể là người sói."

Ngươi tưởng tượng phong phú như thế, sao không viết tiểu thuyết mạng đi.

Con đường lát đá rất dễ đi, trên đường cũng toàn là người dân buôn bán dược liệu chưa bào chế.

Không khí ở đây không giống chỗ chúng ta đi lúc trước, không có tử khí dày đặc, cũng không có gì sát khí, mà lại rất yên bình, người dân cũng vô cùng chân chất, khiến ta có một loại ảo giác chúng ta không đến để làm việc mà là đến để du lịch.

Nhưng kì lạ là lúc chúng ta đi vào núi, rất nhiều người dân đều nhìn chằm chằm ta, còn liên tục quay đầu lại, cảnh náo nhiệt này khiến ta vô cùng khó hiểu, chẳng lẽ khuôn mặt quần chúng của ta lại giống với ai ở đây sao?

Hơn nữa ánh mắt kia có chút kỳ quái, cứ như nhìn thấy người chết, khiến người ta phải hoảng sợ.

Trình Tinh Hà cũng cảm giác được, đang định hỏi một chút, bỗng nhiên bị một bà lão túm lấy:

"Ôi trời, sao bây giờ các ngươi mới đến, thôn trưởng đã chờ lâu lắm rồi!"

Ta lập tức sững sờ, không phải nói nơi này không cho phép tiên sinh đến, cho nên Thiên Sư Phủ không nói qua với họ sao? Chẳng lẽ sư huynh cấp huyền kia lắm chuyện, đã tiết lộ tin tức của chúng ta ra rồi?

Hơn nữa họ nhiệt tình như vậy, cũng không bài xích giống sư huynh cấp huyền nói, những người địa phương này đổi ý rồi?

Đương nhiên điều này càng tốt với chúng ta, thế là chúng ta liền đi theo bà lão kia lên núi.

Bà lão kia rất quen với đường núi, đi đứng cực kỳ vững vàng. Ta và Trình Tinh Hà thì rất nhanh đã thở hổn hển, trái lại lồng ngực Lan Như Nguyệt không hề phập phồng tí nào, võ tiên sinh chính là võ tiên sinh, tố chất cơ thể này có khi còn tốt hơn cả Hòa

Thượng, đúng là khiến người ta nhìn bằng con mắt khác, chẳng lẽ là người sói thật.

Lúc đến nơi mới thấy đó là một căn nhà rất lớn, giống như một lễ đường. Một ông lão đi từ trong ra, hiển nhiên đang rất sốt ruột, còn không ngừng lau mồ hôi. Vừa nhìn thấy chúng ta mới vui vẻ lên, nhất là nhìn thấy ta, hai mắt tỏa sáng lấp lánh, vội nói:

"Cuối cùng cũng đợi được các ngươi rồi, còn tưởng rằng các ngươi không tới chứ!"

Nhưng lúc hắn nhìn về phía Lan Như Nguyệt, hiển nhiên có chút buồn bực:

"Sao còn có cả nữ?"

Nghề của chúng ta luôn luôn vất vả, quả thật có rất ít phụ nữ, khó trách hắn giật mình.

Nhưng hắn cũng không nói thêm, chỉ nhường đường cho chúng ta vào trong, còn cất cao giọng gào to:

"Người đâu, các ngươi chuẩn bị đi."

Chúng ta đi vào xem, chỉ thấy bên trong bày biện một bàn tiệc rất lớn, gà rừng thịt hươu tôm hùm, nhìn qua có vẻ đã tốn rất nhiều công sức.

Nhưng vẫn chưa hết, còn có mấy cô gái trẻ tuổi đứng ở một bên giống nha hoàn chờ hầu hạ thời cổ đại, khiến ta sửng sốt - còn tổ chức nghi thức hoan nghênh long trọng như vậy sao? Một tên nghèo rớt mùng tơi như ta lần đầu có loại đãi ngộ này, lập tức cảm thấy rất hoảng sợ.

Trình Tinh Hà lại rất vui, còn huých vai ta:

"Thất tinh, ngươi xem sư huynh kia rõ ràng không biết rõ tình hình, không phải người ta rất coi trọng chúng ta sao."

Không đợi ta đáp lời, thôn trưởng đã mời chúng ta qua bàn tiền, còn cho ta ngồi vị trí chính.

Điều này càng khiến người ta sốt ruột, bình thường vị trí chính ở nông thôn rất quan trọng, thôn trưởng ngồi còn được, sao có thể để người ngoài như ta ngồi được.

Ta vội từ chối, thôn trưởng lại ấn vai ta xuống, nói:

"Hôm nay cho dù như thế nào cũng phải ăn ngon uống ngon, cả núi Hồ Cô chúng ta đều thật lòng cảm ơn các ngươi đã đến!"

Nói xong, mấy cô gái kia còn vỗ tay bôm bốp.

Đã nói đến mức này rồi, nếu còn nhún nhường nữa thì hơi kiêu kỳ. Ta vừa ngồi xuống, Trình Tinh Hà đã gặm gần hết một cái móng heo, liên tục phun xương ra phì phì, còn không rảnh để nói.

Thôn trưởng vô cùng vui vẻ, vội gắp thức ăn rót rượu cho ta, thái độ ân cần của hắn khiến ta đành phải động đũa, nhưng ta phát hiện ánh mắt của thôn trưởng không đúng, hắn nhìn chằm chằm vào đồ ăn ta đang gắp, dường như rất sốt ruột muốn ta ăn vào.

Ta lập tức nghi ngờ, mà Lan Như Nguyệt thì đưa tay từ trên khăn trải bàn xuống đặt lên đùi ta, trong lòng ta nhảy một cái, còn chưa kịp đỏ mặt đã cảm thấy nàng viết mấy chữ lên đùi mình.

"Bên trong có cái gì đó."

Chương 235 - Nhờ Ân Đức Ngài

Chương 235: Nhờ Ân Đức Ngài

Trái tim ta lập tức nhảy dựng lên - lần đầu tiên gặp nhau, tại sao họ phải làm hại bọn ta?

Vì thế ta lại giả bộ nâng cốc uống rượu, trưởng thôn lập tức thở phào nhẹ nhõm, ta len lén nhìn Trình Tinh Hà, trong lòng tự nhủ đồ quỷ đói này bị ám à, sao lại ăn nhanh như thế chứ, một hồi nữa làm sao chỉnh.

Lần này trưởng thôn ngồi trên ghế, lại thở dài một hơi:

“Tiểu ca ca, toàn bộ mạng người của Hồ Cô Sơn chúng ta đều giao cho ngươi.”

Ta càng ngày càng buồn bực, chờ ta cứu mạng còn rót đồ cho ta làm gì?

Mà lúc này, Trình Tinh Hà vừa đưa tay muốn lấy chân gà, nhưng còn chưa đụng đến người đã rầm một cái lập tức nằm sấp trên bàn, không động đậy nổi.

Trưởng thôn nhìn chằm chằm Trình Tinh Hà, ngược lại có chút bối rối:

“Ôi, nhắc mới nhớ, người môi giới bị đổi rồi ư? Không phải tên đầu hói trước đây sao? Sao hắn cũng ăn theo vậy.”

Một cô gái phụ trách vỗ tay nói:

“Có lẽ là con trai của tên hói đầu đó, dù sao người cũng tới rồi, mặc kệ hắn là ai đi.”

Lúc này, trưởng thôn mới gật đầu:

“Cũng đúng, mặc kệ mèo đen hay mèo trắng, chỉ cần bắt được chuột thì chính là mèo tốt.”

Nói xong, hắn lại nhìn về phía ta:

“Tiểu ca ca, ngươi đến bên kia cũng đừng ghi hận bọn ta, muốn hận thì hận cái tên môi giới đen đủi này.”

Ta và Lan Như Nguyệt thoáng nhìn nhau, hoàn toàn hiểu ra – bà cụ dẫn bọn ta đi lên đơn thuần là nhận lầm người!

Lúc này trưởng thôn nhìn ta, càng thêm buồn bực, quay đầu lại, kéo cô gái đang nói chuyện kia đi, nhỏ giọng nói:

“Không đúng nha, Thúy Hoa, ngươi nói xem, tiểu ca ca này sao cả hồi lâu rồi vẫn không có động tĩnh gì, ngươi có bỏ đồ vào chưa vậy?”

Cô gái cũng thấp giọng nói:

“Không sao đâu, ta đã bỏ đồ vào rồi, cả con trâu cũng phải ngã đấy - có lẽ tiểu ca ca này khá mạnh mẽ, vậy cũng tốt, bên kia càng vừa ý mà.”

Lúc này trưởng thôn mới như có điều suy nghĩ gật đầu, biểu cảm có chút xấu hổ:

“À tiểu ca ca, ngươi cứ uống trước đi.”

Ta mỉm cười, lại hỏi:

“Các ngươi đưa ta lên tới đây, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Cô gái kia nói:

“Dù sao đồ các ngươi cũng đá uống rồi, nói cho các ngươi biết cũng không sao, bọn ta đã bỏ ra rất nhiều tiền để thuê ngươi, là mời tiểu ca ca ngươi đến làm cô gia.”

Cô gia?

Cô gái kia gật đầu, nói tiếp:

“Hồ Cô Sơn chúng ta có một Sơn Thần nương nương, Sơn Thần nương nương cách một tháng đều muốn một tiểu ca ca đến làm cô gia, tiểu ca ca nhà ngươi chính là cô gia bọn ta dâng lên trong tháng này.”

Sơn Thần nương nương?

Trưởng thôn cũng gật đầu:

“Đến lúc đó, đừng quên nói tốt cho thôn chúng ta vài câu, bọn ta nhất định thắp hương dâng lễ cho ngài, nhớ ơn đức của ngài.”

Ta tiếp tục hỏi:

“Vậy sau khi đưa đi...”

Trưởng thôn và cô gái kia liếc nhìn nhau, lúc này mới nói:

“Sau khi đưa đi, bọn ta cũng không biết - những cô gia kia cũng không có một ai trở về nha!”

Chẳng trách nơi này có nhiều thanh niên khoẻ mạnh biến mất như vậy, thì ra là làm cô gia cho Sơn Thần nương nương.

Ta tiếp tục hỏi:

“Nếu không đưa đi thì sẽ như thế nào?”

Trưởng thôn lại hít một hơi khí lạnh:

“Cũng không tiện nói bậy, nếu không đưa...sẽ xảy ra án mạng đấy.”

Thì ra, những người trong thôn này dựa vào núi để kiếm ăn, lấy lương thực trên núi để kiếm sống. Nhưng có một năm, bọn họ lên núi, nhưng tìm kiểu gì cũng không tìm được khoai lang, giống như trong một đêm, lương thực đều biến mất, thôn dân biết có gì đó không ổn, bàn bạc mấy năm nay đào nhiều lương thực như vậy, cũng không trả lại cho sơn thần cái gì nên mang theo thịt rừng đi tế sơn thần.

Buổi tối hôm đó, sơn thần liền báo mộng cho tộc trưởng, nói nàng một mình ở trong núi vô cùng cô đơn, muốn một cô gia đến bầu bạn với nàng, có ba yêu cầu đối với cô gia này, một là có vóc dáng tốt, hai là thân thể sạch sẽ (trai tơ), ba là không thể vượt quá hai mươi lăm tuổi, cô gia được đưa tới thì sẽ thu hoạch bội thu.

Tộc trưởng tỉnh lại, nhớ tới đúng lúc trong thôn của hắn có một trường công phù hợp yêu cầu nên lập tức đưa đi.

Sau khi đưa một trường công lên như thế, mọi người thực sự tìm thấy rất nhiều lương thực, được một vụ thu hoạch lớn.

Nhưng chuyến đi lần này làm trường công kia không trở về nữa.

Qua một tháng, mẹ của trường công mơ thấy cả người hắn đầy máu, khóc lóc với nàng và nói, mẹ, sơn thần ăn thịt con trai rồi!

Cùng lúc đó, tộc trưởng cũng nằm mơ, Sơn Thần cười tủm tỉm nói, cô gia kia không thích hợp, mười lăm ngày sau, hãy đưa một người khác tới.

Lúc này, tộc trưởng mới biết, cô gia là để sơn thần ăn!

Vì thế tộc trưởng liền nghi ngờ sơn thần này là tà ma, vội mời thầy đến xem.

Hơn nữa, thầy này cũng nói là không thành vấn đề, trước khi đi, hắn còn khoe khoang ầm ầm, kết quả cũng giống như cô gia, một đi không trở lại.

Mà tộc trưởng ngóng trái ngóng phải cũng không tìm được ai, bỗng nhiên có một ngày bản thân hắn cũng không thấy đâu.

Chương 236 - Cô Gia Tốt Nhất Trong Mấy Năm Nay

Chương 236: Cô Gia Tốt Nhất Trong Mấy Năm Nay

Người ta tìm được thì là ở dưới chân núi - hắn bị đè dưới một tảng đá lớn, ngoại trừ đầu, cả người đều bị dập nát.

Người dân địa phương toát mồ hôi lạnh cả người, tảng đá lớn kia to bằng ngôi nhà nhỏ, không ai có thể nâng lên được, tộc trưởng sao lại bị đè dưới tảng đá chứ?

Rất nhiều người nói, là do tộc trưởng không nghe lời sơn thần nên bị sơn thần kéo đi làm đệm chân.

Cô gia không đến, trên núi không có lương thực, người trong thôn lại không được ăn cơm.

Sơn Thần nương nương báo mộng cho tộc trưởng đương nhiệm, lạnh lùng nói các ngươi không nghe lời.

Tộc trưởng kia may mắn không có bị doạ đến chết, trong giấc mơ lập tức dập đầu trước Sơn Thần nương nương, xin Sơn Thần nương nương đừng tức giận.

Sơn Thần nương nương kia lại nở nụ cười, nói cũng không có gì, nhưng các ngươi không được mời thầy vào cái chỗ này nữa, ta ghét nhất hơi thở của những thần côn kia, các ngươi mời một người, ta sẽ giết chết một người, nhân tiện sẽ giết luôn cả chủ nhà.

Tộc trưởng vội đồng ý, nghĩ đủ mọi cách đưa người cho Sơn Thần nương nương.

Đây đều là mạng người, cứ tiếp tục như vậy không phải cũng lẽ thường, vẫn có tộc trưởng lá gan tương đối lớn, đến dưới chân núi tìm thầy tới.

Nhưng kết quả đều giống như Sơn Thần nương nương nói, thầy không ra được, tộc trưởng cũng trở thành “đệm chân” dưới chân núi.

Từ đó về sau, người của Hồ Cô Sơn cũng không dám chậm trễ chuyện cô gia nữa. Càng không dám cho thầy tiến vào.

Nhưng các loại lương thực thu hoạch được cũng bội thu, người trong thôn thật sự được sống một cuộc sống giàu sang trước nay chưa từng có, qua thời gian dài đã trở thành một phong tục - lấy tiền lương thực sinh kiếm được mua cô gia cũng vẫn dư dả, tất cả mọi người đều quen rồi.

Ta nói, chẳng trách thời điểm Thiên Sư phủ muốn tới điều tra chuyện này, người trong thôn đều khăng khăng từ chối.

Trưởng thôn thở dài, thấp giọng nói:

“Đừng nói nữa, tiểu ca ca, ngươi là cô gia có vóc dáng tốt nhất trong mấy năm nay, lần này chúng ta coi như đã có cuộc sống tốt đẹp.”

“Đúng vậy.”

Cô gái kia cũng xen vào:

“Sơn Thần nương nương là thần tiên, đương nhiên yêu cầu cao, mấy năm trước có tìm đến một người ngốc nghếch thô kệch, Sơn Thần nương nương không hài lòng, thôn chúng ta cũng xui xẻo...Nhưng vùng lân cận núi bọn ta không còn ai trong độ tuổi thích hợp, cũng chỉ có thể nhờ tên đầu hói đi tìm ở bên ngoài!”

Trưởng thôn liên tục gật đầu:

“Cũng may, tên đầu hói này coi như đáng tin cậy, hôm nay chính là ngày cuối cùng, có thể coi là vật may đến. Nếu tìm không được…”

Đúng rồi, cũng trùng hợp, hôm nay chính là mười lăm.

Cho nên ta vừa lên núi, những người dân miền núi kia mới nhìn ta như vậy.

Lúc này trưởng thôn cau mày lại nhìn ta:

“Không đúng nha, tiểu ca ca này cho dù có khoẻ mạnh đến đâu, thời gian cũng quá dài rồi sao còn chưa gục chứ?”

Nhưng vừa nói đến đây, bên ngoài lại có người chạy tới:

“Trưởng thôn, ta mang người đến rồi! Mẹ ơi, lần này thật sự rất nguy hiểm, trên đường gặp phải sạt lở đất, suýt chút nữa không kịp! Ta biết các ngươi sốt ruột nên liều mạng chạy tới, các ngươi phải tăng thêm một chút tiền hoa hồng đấy!”

Trưởng thôn vừa nghe vậy, bất ngờ đứng lên, lắp bắp nói:

“Sao lại có cô gia?”

Người đàn ông đến là một kẻ đầu hói, nhìn thấy chúng ta đã ăn ở đây, ngay lập tức cũng có hơ mơ hồ:

“Đây là ai? Các ngươi…Mời thêm người nữa à?”

Vừa dứt lời, phía sau hắn lập tức có một người đàn ông trẻ tuổi rất khó chịu, bộ dạng môi hồng răng trắng rất đẹp trai, hiển nhiên hắn mới là nhân vật chính thật sự được hoan nghênh ở đại hội hôm nay.

Trưởng thôn mở miệng nhìn bọn ta, lúc này mới nói:

“Rốt cuộc các ngươi là ai?”

Ta mỉm cười với hắn:

“Thật trùng hợp, chúng ta chính là thầy.”

Trưởng thôn vừa nghe vậy, lập tức đứng lên, cả người run rẩy dữ dội:

“Ngươi, ngươi không phải đang lừa ta chứ…”

Ta trả lời:

“Ta thấy cung tài lộc của ngươi mang vàng, gần đây chắc chắn là thu được một khoản tiền không nhỏ, đáng tiếc vàng này bị rỉ sét, có thể thấy được số đó có nguồn gốc không rõ ràng, chắc là ngươi đã tham ô tiền trong thôn phải không? Mà cung con cái của ngươi thì lõm xuống còn theo xích – tham ô tiền là vì cho con ngươi trả nợ, ta nói không sai chứ?”

Cô gái cũng sửng sốt:

“Chuẩn như vậy…Thật sự là thầy.”

“Xong rồi…”

Trưởng thôn quỳ xuống đất, gào khóc nói:

“Thúy Hoa, trở về nói cho vợ ta biết, bảo nàng ở goá giúp ta, ta phải làm đệm chân cho Sơn Thần nương nương rồi!”

Ta kéo hắn lên:

“Đừng nóng vội, làm theo những gì ta nói, ngươi sẽ không cần phải làm đệm chân.”

Trưởng thôn chớp chớp mắt, khó tin nhìn ta:

“Ngươi nói thật sao?”

Thúy Hoa vội nói:

“Thầy này nói chuẩn như vậy, chắc chắn là có bản lĩnh thật sự, trưởng thôn, ngươi tin tiên sinh này một lần đi – dù sao cũng phải làm đệm chân, hà cớ gì không liều lĩnh đi ra ngoài chứ?”

Trưởng thôn vừa nghe hai chữ “đệm chân”, bị doạ đến mức phát khóc, nhưng vừa nghĩ tới Thúy Hoa này nói cũng đúng, lập tức bắt lấy ta, bán tín bán nghi nói:

“Ngươi định làm như thế nào?”

Ta nhìn lại người thanh niên và nói:

“Hôm nay, ngươi giúp ta chuẩn bị một chút, ta thay mặt hắn đi làm cô gia.”

Chương 237 - Đất Của Sơn Thần Nương Nương

Chương 237: Đất Của Sơn Thần Nương Nương

Trưởng thôn kia sửng sốt, ngoáy lỗ tai của mình, giống như không tin.

“Ngươi bằng lòng thật sao?”

Ta gật đầu.

Một tháng đưa một người, một năm chính là mười hai người, thanh niên trai tráng đều là trụ cột trong nhà, bao nhiêu người mẹ sẽ khóc mù mắt vì con trai một đi không trở lại. Bọn ta làm nghề này tuyệt đối không thể bỏ mặc không lo.

Lan Như Nguyệt nhìn ta, nói mấy chữ:

“Ngươi có chắc chắn không?”

Còn chưa từng gặp Sơn Thần kia, đương nhiên không nói thể nói trước, có điều chúng ta chính là đến vì chuyện này, được hay không cũng phải thử xem.

Thôn trưởng kia vỗ đùi.

“Tiểu ca ca, ngươi đã chịu liều chết, một ông già như ta cũng không có gì để nói nữa. Ta thay mặt người của Hồ Cô Sơn bọn ta cảm ơn ngươi, cho dù phải làm đệm chân, ta cũng nhận.”

Nói rồi hắn đã muốn dập đầu với ta.

Ta vội vàng nói ta tuổi còn nhỏ, chịu không nổi.

Trưởng thôn đứng dậy, gọi những cô gái kia tới tắm rửa thay đồ cho ta, lại bị ta khăng khăng từ chối.

Thúy Hoa không hiểu thì thầm nói:

“Người trong thành phố sao còn phong kiến hơn cả bọn ta.”

Nhà tắm đã chuẩn bị một thùng gỗ rất lớn, nước thuốc là màu vàng trong suốt, ngâm ở bên trong vô cùng thoải mái, mùi thuốc cũng vô cùng dễ ngửi, mang lại cho người ta cảm giác rất thư giãn.

Điều này khiến ta nhớ lại lúc nhỏ tắm chung với ông cậu ba...Mỗi lần đều làm ta nóng tới mức như lột lớp da, còn có một lần tiêu chảy, đi ra khắp bồn tắm, hại lão đầu bị người mắng ba tiếng.

Ta vừa tắm xong, ngón trỏ bỗng dưng đau nhức, lần này làm ta đau tới mức suýt kêu ra tiếng. Thúy Hoa bước vào, không hề khách sáo nói:

“Cô gia, da ngươi đúng mịn màng, thịt mềm, còn trắng hơn ta.”

Điều này cho ta giật mình, bảo sao ngươi lại vào, Thúy Hoa xua tay.

“Ngươi không để ta tắm cho ngươi, hương phấn và quần áo cũng phải làm giúp ngươi chứ.”

Mấy cô gái khác cũng bước vào, không hề giải thích đã đè ta lại, thành thạo vẽ lung tung trên mặt của ta.

Một mùi hương thơm ngào ngạt và quyến rũ phả lên người, bản thân ta ngửi cũng thấy đỏ mặt tía tai. Nếu không phải ngón trỏ đau nhức khiến ta giữ tỉnh táo, tình huống này khiến người ta ý loạn tình mê quá rồi...Trên đời có mấy người đàn ông từng được các cô gái xinh đẹp như vậy hầu hạ chứ.

Thúy Hoa nói mãi không thôi, còn giới thiệu công hiệu của đủ loại thuốc với ta.

Vùng quê của thuốc đúng không sai, một cô gái cũng y như thần y.

Thúy Hoa còn xấu hổ cười.

“Cô gia, ngươi chê cười rồi, ta vốn cũng cảm thấy ta tạm được, về sau mới biết núi cao còn có núi khác cao hơn. Lúc trước trong thôn có một quỷ y tới, đó mới thật sự là lợi hại.”

Quỷ y...Ta lập tức nhớ ra thầy Cao cũng từng nhắc đến cái tên này, ta đã hỏi nàng quỷ y là quản cái gì?

Thúy Hoa nói cho ta biết trong thôn có người già bị mê hoặc bước vào cấm địa của Sơn Thần nương nương, bị va chạm, trở về thì phát điên. Người trong thôn trút thuốc an thần, lại chẳng có tác dụng khỉ gì, trùng hợp quỷ y kia đến thu dược liệu, đá lung tung hai cái đã khỏi. Không sao người ta gọi là quỷ y chứ, đó gọi là tay nghề điêu luyện.

Tay nghề điêu luyện đâu phải dùng như vậy.

Dù ta vô cùng tò mò về quỷ y, nhưng lúc này điều quan trọng nhất vẫn là Sơn Thần, ta hỏi nàng cấm địa là chuyện gì?

Thúy Hoa chạy đến cửa sổ, chỉ ra bên ngoài.

“Ngươi thấy núi kia không? Mảnh đất đó là đất của Sơn Thần nương nương, đồ bên trong đều là của Sơn Thần nương nương, nếu ai bước vào, đảm bảo xảy ra chuyện, cho nên ngoài người già mắt hoa, không ai dám đụng vào đất đó.”

Nói rồi nàng đè thấp giọng:

“Cô gia, ngươi lát nữa cũng sẽ bị đưa vào trong đó.”

Ta nhìn thật kỹ, bây giờ đã sắp mười giờ tối rồi, trên núi cũng không có đèn đường, chỉ có thể dựa vào ánh trăng ngày rằm để nhìn đường nét của nơi kia. Ta bắt đầu vọng khí, nhìn ra chỗ đó, vậy mà có mang theo ánh sáng vàng lờ mờ.

Ta lập tức cau mày lại, vẫn là lần đầu ta thấy loại ánh sáng vàng này!

Trong Khí Giai từng nói, màu sắc tốt nhất chính là khí tím và khí vàng, màu tím đại diện cho đại quý, màu vàng đại diện cho đại phú. Nhưng loại vàng kia không giống với vàng tài vận, vô cùng trong suốt, thậm chí trong vàng còn có tím. Kỳ lạ, chẳng lẽ đó là Sơn Thần thật sao?

Nhưng sao Sơn Thần thật lại có thể hại con dân của mình?

Ta suy nghĩ rồi hỏi Thúy Hoa:

“Chỗ các ngươi có loại dược liệu canh Hoàng Long kia không?”

Thúy Hoa sửng sốt.

“Ngươi muốn cái đó làm gì?”

“Cần dùng, tìm thêm cho ta một túi tiền cũ, không có tiền cũ thì đồng xu cũng được.”

Nghe vậy, dù vẻ mặt Thúy Hoa không thể tin nổi, nhưng vẫn lấy cho ta một hồ lô nhỏ và một túi nhỏ.

“Bây giờ mọi người đều là trả tiền di động, ta chỉ tìm được nhiêu đây thôi.”

Ta ngửi đồ trong hồ lô, cũng may chưa nôn ra tại chỗ, mau chóng đậy chặt nắp lại, cất kỹ hai món đồ đi.

Chương 238 - Cô Gia Đến Rồi

Chương 238: Cô Gia Đến Rồi

Lúc này Thúy Hoa lấy gương qua cho ta soi.

“Cô gia, vóc dáng của ngươi tốt thật, ta cũng hơi ngưỡng mộ Sơn Thần nương nương rồi.”

Mấy cô gái khác cũng gật đầu theo.

“Nếu như có thể lấy người đàn ông như Cô gia thì tốt rồi.”

Ta nhìn qua, mặt mũi được bọn họ vẽ nghiêng vào tóc mai, trên môi tô son, trên trán còn làm một dấu hoa sen chu sa, nam không ra nam nữ không ra nữ, cũng không biết tốt ở chỗ nào.

Lúc này bên ngoài có người gào lên:

“Đã đến giờ rồi!”

Sau đó, bên ngoài đã vang lên tiếng trống nhạc.

“Cô gia vào núi!”

Tiếng trống nhạc vào buổi tối, kỳ ảo tịch mịch, khiến người ta sợ hãi nói không nên lời.

Bên ngoài có một con ngựa, mấy cô gái đỡ ta lên ngựa, phía sau còn có hai đồng nam đồng nữ mặc mặc đỏ đeo xanh đi theo, má đỏ bừng giống như dán hai miếng thuốc dán, nhìn qua giống người giấy thành tinh, làm hắn giật nảy mình, ta nhìn kỹ lại thì không khỏi vui vẻ...Vậy mà lại là Lan Như Nguyệt và Trình Tinh Hà đóng giả.

Trình Tinh Hà đã tỉnh táo lại từng trong móng giò, nhếch mắt nhìn ăn mặc của ta, nhịn cười đến nội thương.

Làm cứ như dáng vẻ ngươi tốt lắm vậy, đúng là chó chê mèo lắm lông.

Lan Như Nguyệt thì rất chuyên nghiệp, con mắt hào hùng nhìn thẳng vào trong núi.

Ta cũng nghiêm mặt, cưỡi lên ngựa đi lên núi.

Đều nói ngựa già quen đường, đúng là không sai, con ngựa già này đi vào trong rất thành thạo, Trình Tinh Hà còn ở phía sau cười nhạo ta:

“Thất Tinh, ngươi coi như hời rồi, sắp cưới cô gái trong thôn, sính lễ hai trăm nghìn trở lên, muốn xe muốn nhà, một đồng tiền ngươi cũng không bỏ đã có thể làm cô gia, lấy đâu ra vận may này.”

Không cần bỏ tiền, mà phải bỏ mạng.

Cười trên nỗi đau của người khác này, ta vừa định quay đầu mắng hắn, đột nhiên âm thanh của Trình Tinh Hà thay đổi.

“Đây là cái thứ gì?”

Hắn vừa dứt lời, ngựa bỗng dưng đi vào sâu, ta cưỡi ngựa không thạo, suýt nữa cắm đầu xuống. Cùng lúc này ta có cảm giác ngựa này như bị người kéo dây cương dắt về phía trước vậy.

Ngựa chạy nhanh tới “cấm địa”, ta quay đầu lại muốn hỏi Trình Tinh Hà có thấy gì không, nhưng vừa quay đầu thì đều không thấy Trình Tinh Hà và Lan Như Nguyệt đâu.

Lưng ta lập tức lạnh toát, đây là...vào rồi sao?

Quả nhiên, một đợt tiếng trống nhạc chậm rãi truyền tới, ta đã thấy một miếu thờ khí thế vô cùng lớn,

Ngựa bước vào, vững vàng dừng bước, ngoan ngoãn cúi đầu giống như để ta xuống.

Xuống ngựa bước vào miếu thờ, thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng, còn bày rất nhiều trái cây, xung quanh đều là gấm vóc màu đỏ, thật sự rất giống hỉ đường trong phim cổ trang.

Giữa hỉ đường có một tượng thần bằng gỗ rất to, có điều trông rất lâu đời, tượng gỗ này bị hương hỏa hun thành màu đen, đã không nhìn ra dáng vẻ ban đầu nữa, chỉ có thể nhìn ra qua đường cong vóc dáng thì quả thật là người phụ nữ.

Đúng lúc này, một tiếng nói nũng nịu vang lên.

“Cô gia đến rồi à?”

Tiếng nói kia kỳ ảo và ngọt ngào, còn mang theo một loại quyến rũ nói không nên lời, khiến người ta xương cốt ngứa ngáy.

Sơn Thần nương nương?

Ta nhìn vào trong theo tiếng nói này, thấy một giường hỉ màu đỏ, trên giường hỉ thật sự có một tân nương đang ngồi.

Nàng ta mặc đồ đỏ, đầu đội một khăn voan đỏ, dáng người vô cùng đẹp, giống như người trong tranh.

Tim của ta chợt nảy lên.

Nàng ta nâng tay, chỉ về phía một cái khay đồng thau cạnh giường.

Cái tay kia đeo một vòng ngọc bích, mảnh mai thon dài, trắng nõn nà, đầu ngón tay còn có dấu vết phượng tiên hoa, đẹp như một sản phẩm nghệ thuật.

Ta chưa từng thấy cái tay nào đẹp như vậy.

Nhưng đau nhức ở ngón trỏ khiến ta không có tâm trạng thưởng thức, chỉ nhìn trên khay đồng thau kia đặt một cán cân tinh xảo.

Ta cũng hiểu chút, người cổ đại vén khăn voan, chính là dùng cán cân để vén, nó đồng âm với bình, ý để được bình an.

Ta cầm cán cân kia len, muốn vén khăn voan của nàng ta ra.

Nhưng đúng lúc này, ngón trỏ đau nhức, ta không đề phòng, tay chợt buông, cán cân kia đã rơi ngay xuống đất.

Cán cân phát ra tiếng vang rất lớn, tiếng nói của Sơn Thần nương nương lập tức hơi không vui:

“Cán cân rơi xuống đất là rất không may mắn, cô gia, ngươi không phải thật lòng muốn cưới ta đúng không?”

Tuy tiếng nói kia vẫn dễ nghe, nhưng lại mang theo một loại cay nghiệt và uy hiếp!

Ta đè sự bối rối xuống, vừa thầm an ủi Tiêu Tương, nói ta không phải thật lòng, vừa thản nhiên nói:

“Nương nương, ngươi đừng tức giận, ta chỉ là vui mừng quá. Cán cân rơi xuống đất, hồng loan đại hỉ mới đúng.”

Sơn Thần lập tức vui vẻ.

“Cuối cùng cũng tới một tên biết điều, thức thời. Ngươi tới đây, xem ta...”

Tiếng nói này là âm hơi, nhẹ và thấp, quyến rũ như vậy, làm cho cả người ta ngứa ngáy, nếu không phải ngón trỏ cứ đau nhức không ngừng thì người đàn ông nào cũng không đỡ được.

Chương 239 - Nhắm Mắt Lại Đi

Chương 239: Nhắm Mắt Lại Đi

Ta đã dùng tay trái vén khăn hỉ kia ra.

Tay cũng xinh đẹp như vậy, Sơn Thần sẽ có dáng vẻ thế nào đây?

Kết quả vừa thấy khuôn mặt bên dưới khăn, ta suýt nữa ngồi phệt xuống đất.

Khuôn mặt kia như cái bồn, da trắng xám, gồ ghề, một mắt to một mắt nhỏ, cái miệng kéo đến tận mang tai, khỏi nói khiếp sợ tới mức nào. Loại xấu này không phải xấu đáng yêu, mà là xấu tới đáng sợ, khiến cả người tê dại.

Dạ Xoa của miếu Thành Hoàng cũng đáng yêu hơn cái mặt này.

Tốt xấu gì cũng là thần, dáng vẻ lại không hợp lẽ thường như vậy?

Mà nàng ta thấy ta, hai mắt lại sáng lên:

“Rất đẹp.”

Ta cả gan vén hết khăn voan ra, cười với nàng ta, đồng thời một tay sờ canh Hoàng Long.

Ta đã vọng khí rồi, trên người Sơn Thần này quanh quẩn loại màu tím vàng, trang nghiêm lẫm liệt kia, vậy mà thật sự là thần ăn hương hỏa máu thịt. Đối phó với loại này chỉ có dùng canh Hoàng Long là hiệu quả.

Cũng kỳ lạ, rõ ràng là thần linh một phương, tại sao lại làm loại chuyện này?

Nhưng không ngờ ta còn chưa sờ đến, tay đã bị cái tay xinh đẹp kia bắt lấy.

Lưng ta lập tức phát lạnh...Bị phát hiện rồi sao?

Sơn Thần xấu tới đáng sợ kia nhìn ta, tiếng nói vẫn quyến rũ dễ nghe.

“Ngươi không sợ ta sao?”

Ta cười nói:

“Cưới vợ cầu thục nữ, không tính tướng mạo, có gì đáng sợ.”

Một tay bị nàng ta bắt lấy, chỉ có thể dùng một tay khác sờ canh Hoàng Long.

Kết quả vừa muốn giơ tay, Sơn Thần đã tóm mạnh hai tay ta, trực tiếp lập người đè ta xuống dưới.

Hai tay như bị bàn ê tô kẹp lại, căn bản không thể động đậy, trong lòng ta lập tức kêu khổ. Nàng ta ghé ở bên tai ta, hơi thở như lan nói:

“Ta nhìn trúng ngươi rồi.”

Đợi lúc nàng ta lại ngẩng đầu lên, ta chợt trố mắt.

Nàng ta không còn là khuôn mặt đáng sợ vừa rồi nữa, mà đã biến thành một khuôn mặt trứng ngỗng hoàn mỹ không tì vết.

Đôi mắt phượng trên khuôn mặt kia đen láy, sâu không thấy đáy, khóe mắt cong lên, đẹp chấn động lòng người. Mái tóc dài mềm mại rũ xuống, khoác lên trên cái cổ thon dài, trắng nõn, càng yểu điệu và xinh tươi hơn.

Nàng ta có một bả vai đường cong cực đẹp, trắng tới phát sáng, một tay sờ lên mặt ta, khẽ mỉm cười.

“Đẹp không?”

Ta không khỏi gật đầu, tướng mạo này chỉ cần không bị mù, ai cũng sẽ chìm đắm vào.

Nàng ta vô cùng hài lòng, khẽ hôn lên mặt ta, tiếng nói dán ở tai ta, một tay nắm chặt lấy tay ta, bóng dáng hơi run.

“Cô gia, ngươi rất thơm…”

Cho dù đau nhức trên ngón trỏ ngày càng ghê gớm hơn, nhưng ta vẫn cảm thấy nóng hầm hập, khát muốn chết, nhưng lại không muốn uống nước. Mơ mơ màng màng nhớ lại trong hương phấn hình như có một loại dược liệu nào đó, công hiệu là…

…

Ta cảm nhận ra cánh tay của mình cũng đã ôm được cái eo thon của Sơn Thần nương nương rồi, nhưng đúng lúc này ngón trỏ giống như sắp bị gãy, loại đau đớn trong nháy mắt này đã kéo ta ra khỏi mơ hồ, nhân tiện còn kêu thảm một tiếng.

Loại đau đớn này giống như xương của ngón trỏ đều bị tháo ra, liều mạng mài lên trên cát đá!

Hương phấn nháy mắt đã bị mồ hôi lạnh xối đi, trước mắt ta cũng đã sáng tỏ. Sơn Thần bị ta dọa giật mình, sau đó không khỏi bật cười:

“Cô gia, đêm xuân còn rất dài, sao ngươi nóng vội vậy ư?”

Nói rồi hai tay ôm lấy mặt của ta, cười quyến rũ.

“Đã rất lâu không tìm được người đàn ông hợp ý như ngươi, ta phải giữ ngươi lại đây, ở bên ta lâu dài…”

Nói rồi, nàng ta cúi đầu xuống hôn ta.

Nhân lúc nàng ta buông tay ra như vậy, ta lập tức sờ vào trong lòng.

Nhưng Sơn Thần nhạy cảm hơn ta nghĩ, nàng ta bắt lấy tay của ta, giọng nói chợt lạnh:

“Ngươi đang tìm cái gì?”

Trong lòng ta thắt lại, loại tốc độ và sức mạnh này, không hổ là ăn hương hỏa!

Ta vội nói:

“Sơn Thần nương nương chê cười, ta chẳng qua chỉ là mang theo chút quà.”

Sơn Thần lập tức thấy hứng thú, thẳng người dậy, rất hứng khởi.

“Ta muốn nhiều cô gia như vậy, ngươi là người đầu tiên tặng quà cho ta.”

“Cưới vợ là chuyện lớn, tất nhiên phải tặng sính lễ.”

“Sính lễ?”

Nhưng không ngờ nghe thấy hai chữ này, Sơn Thần rõ ràng hơi thất thần, giống như đã chạm vào tâm sự gì đó.

Ta nhân cơ hội này, lấy canh Hoàng Long ra.

“Ngươi nhắm mắt lại đi.”

Sơn Thần phì cười, nghe lời nhắm mắt lại.

“Ta lại muốn xem xem, ngươi muốn cho ta thứ tốt gì…”

Vừa mở nắp ra, một mùi khó ngửi nháy mắt đã lan ra khắp không khí, mắt phượng của Sơn Thần chợt mở ra, con ngươi co lại:

“Đây là…”

Ta hắt canh Hoàng Long về phía nàng ta.

Cơ thể mảnh mai của Sơn Thần nương nương quay đi, mặc dù né tránh lưu loát, nhưng vẫn bị dính vào chút. Sắc mặt nàng ta lập tức thay đổi, cơ thể lảo đảo sắp ngã xuống đất, một tay đỡ khung giường, khó tin nhìn ta.

“Ngươi không phải cô gia bình thường…”

Cô gia bình thường sao lại mang theo canh Hoàng Long được.

Canh Hoàng Long còn có một tên khác, gọi là Kim Trấp, là dược liệu dùng để hạ sốt cho trẻ con, vô cùng quý báu.

Chương 240 - Ngươi To Gan Lắm!

Chương 240: Ngươi To Gan Lắm!

Điều chế là dùng nhân trung hoàng của bé trai mười một, mười hai tuổi, vào lúc đông chí thì trộn với loại nước chảy như cam tuyền hoặc nước giếng đã lọc, rồi niêm phong bảo tồn như ủ rượu, thời gian càng dài, hiệu quả càng lớn.

Mà loại ăn hương hỏa chí thuần chí tịnh, sợ nhất chính là loại uế vật này.

Lúc trước từng nghe một truyền thuyết nói trời sấm đổ mưa, một bà cụ vào trong sân đổ thùng phân, thấy dưới gốc cây có người mỏ nhọn mọc cánh cầm búa, làm bà cụ bị dọa sợ hắt cả thùng uế vật qua. Trên cánh người kia dính uế vật, vỗ cánh nửa ngày cũng không bay lên được, nên trốn dưới gốc cây chịu tội khỏi nói. Người cả thôn đều đến xem, có người già lẩm bẩm nói đây hình như là Lôi công.

Lúc này trên trời đổ mưa làm ướt cả người người mỏ nhọn kia, người mỏ nhọn kia mới rung cánh, bay lại về trời.

Lôi công gia còn sợ loại đồ vật này, càng đừng nói Sơn Thần nương nương này.

Lúc này, người Sơn Thần nương nương mềm nhũn, trượt xuống dưới đất.

Ta quay đầu nhìn tượng thần kia.

Thần linh ăn hương hỏa, đều là phải nhập lên tượng thần, ăn càng nhiều hương hỏa, năng lực cũng càng lớn...Cho nên, chỉ cần phá hủy tượng thần lúc linh thể bị tổn hại là được rồi.

Thần linh này không có đường ăn hương, cộng thêm mất đi tín ngưỡng của người bản địa, thì cũng sẽ biến mất.

Sơn Thần này có thể nắm giữ tất cả đại quyền của Hồ Cô Sơn cũng là vì sự kính sợ của người địa phương, nhưng nàng ta lạm sát vô tội đã không còn tư cách quản lý nơi này nữa rồi.

Cho dù là thần linh phạm lỗi thì cũng sẽ có thiên kiếp, lần này e chính là thiên kiếp của vị Sơn Thần nương nương này.

Ta lấy bật lửa ở trong lòng ngực ra, muốn đốt tượng thần.

Nhưng không ngờ bật lửa này không biết bị làm sao lại không cháy nữa!

Bánh mài hình như bị kẹt rồi, lông tơ của ta lập tức dựng lên, không thể xui xẻo vậy chứ...Đúng lúc này, bỗng nhiên ta nghe thấy một âm thanh sột soạt, giống như có thứ gì đang bò qua, quay đầu lại nhìn vậy mà không thấy Sơn Thần nương nương vừa rồi còn mềm nhũn cạnh giường đâu nữa.

Nàng ta đi đâu rồi?

Ta vội chạy tới xem, trong lòng lập tức chìm xuống...Sau giường vậy mà có một ao nước nhỏ, một vạt áo nổi lên trên mặt ao nước.

Nàng ta rửa canh Hoàng Long rồi!

Vậy thì hỏng rồi, vừa nãy làm chuyện này với nàng ta, chắc chắn nàng ta sẽ không tha cho ta.

Thế là ta vừa thử bật bật lửa, vừa tìm kiếm đồ dẫn lửa ở xung quanh...Nơi này căn bản không có.

Chó chết, giữ được núi xanh không sợ không có củi đốt, không còn canh Hoàng Long, có thì nàng ta cũng sẽ không mắc bẫy lần hai, ta vẫn là chạy thôi.

Đúng lúc này, một cánh tay trắng ngần, mịn màng ở sau lưng vòng qua ôm lấy eo của ta, đôi môi ướt át hôn tai của ta, tiếng nói mê hoặc kia rất hào hứng vang lên:

“Dám đối xử với ta như vậy, ngươi cũng là người đầu tiên, ta càng ngày càng thích ngươi rồi. Để ta xem xem, gan của ngươi lớn, hay là…”

Sức lực này căn bản không giãy ra được!

Ta chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu dựa lên một đống vải vóc, tiếng nói của nàng ta quanh quẩn bên tai ta:

“Để chúng ta làm chút chuyện vui vẻ, ngươi sẽ thích thôi, ta muốn ngươi đời đời kiếp kiếp đều không rời xa ta…”

Tiếng nói này giống như có thể hút hồn, con người đều có bản năng…

“Ngươi to gan lắm!”

Bỗng nhiên ta mở miệng, nói ra một câu như vậy.

Âm thanh này vô cùng uy nghiêm, bản thân ta nháy mắt cũng tỉnh táo lại.

Tiêu Tương…

Cơ thể Sơn Thần kia lập tức cứng đờ.

“Ngươi là…”

Nhưng sau đó, nàng ta mỉm cười, càng quyến rũ hơn.

“Thì ra là ngươi, nghe nói ngươi đã được thả ra rồi, không ngờ lại là thật.”

Ta lập tức sửng sốt, Sơn Thần nương nương này quen Tiêu Tương?

Nàng ta chuyển chủ đề, cười nhạt.

“Nhưng trông dáng vẻ bây giờ của ngươi, bản lĩnh cũng mất bảy phần rồi còn muốn hù dọa ta sao?”

Sau đó một tay sờ lên mặt ta.

“Ta chính là nhìn trúng người đàn ông này rồi, cứ muốn nếm thử mùi vị, nếu ngươi dám làm hỏng chuyện tốt của ta, ta sẽ không khách sáo với người…”

Lời còn chưa dứt, ta chỉ cảm thấy bản thân nâng tay lên, Sơn Thần nháy mắt đã như bị một cái tay không nhìn thấy đẩy ra, cơ thể hoàn mỹ không tì vết nghiêng sang một bên, mái tóc cũng tán loạn theo, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng ta thẹn quá hóa giận.

“Bạch Tiêu Tương...Còn chưa ra ngoài, đã muốn trở về rồi sao?”

“Ngươi muốn ai ta cũng không quan tâm, chỉ có hắn là không được.”

Ta nghe thấy bản thân vang lên giọng nói lạnh lẽo kia của Tiêu Tương.

“Kẻ nào dám đụng vào hắn, ta sẽ giết chết kẻ đó.”

Trong lòng ta chợt động.

Ánh mắt của Sơn Thần nương nương kia tối xuống.

“Được thôi, ngươi muốn cướp người với ta, vậy để ta xem là ngươi chết hay là ta chết.”

Lời còn chưa dứt, ta đã cảm thấy tay phải bị tóm chặt lấy, trong tay Sơn Thần nương nương kia không biết đã có thêm một con dao găm hàn quang lạnh lẽo từ khi nào. Ngón tay mảnh mai vừa chuyển, hàn quang kia xoay vòng, giống như muốn chém đứt cả tay phải của ta!

Chương 241 - Ăn Dương Khí

Chương 241: Ăn Dương Khí

Tim ta phút chốc nhấc lên, tay bị chém đứt, Tiêu Tương sẽ làm thế nào?

Dù thế nào ta cũng phải bảo vệ nàng.

Cơ thể phản ứng còn nhanh hơn đầu óc, tay trái của ta trực tiếp lật ngược lại rút Thất Tinh Long Tuyền ra, quét về phía nàng ta.

Chạm tới kiếm khí của Thất Tinh Long Tuyền, mặc dù nàng ta khó khăn tránh thoát, nhưng tóc dài đã bị cắt mất một lọng. Nàng ta sờ, cắn răng, rồi kéo một gương đồng ra soi.

Sau đó nàng ta nhìn ta, vẻ mặt vô cùng khẩn thiết.

“Cô gia, chúng ta đều đã thành hôn rồi, ta là người của ngươi, sẽ không chê ngươi không có tay phải. Ngươi không biết sau khi đến bốn mươi chín ngày, nàng ta sẽ cho ngươi…”

Còn chưa nói xong, ta chỉ cảm thấy tay phải của mình lật lại, cả người Sơn Thần bay ra ngoài, nặng nề đập lên trên cột của miếu thờ, cột kia nháy mắt bị đánh rạn nứt.

Cùng lúc đó, trên tượng thần bằng gỗ cũng vang lên tiếng “rắc” giống như tượng thần bằng gỗ kia bị nứt rồi.

Tay phải của ta cũng cảm thấy đau đớn, ta biết bây giờ Tiêu Tương còn chưa hoàn toàn khôi phục, một phát này đối với nàng chắc chắn là vô cùng miễn cưỡng.

Sơn Thần lảo đảo bò dậy, trên khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết nháy mắt đã xuất hiện một dấu tay, nàng ta sờ lên, cong khóe miệng, là nụ cười vô cùng tàn nhẫn.

“Muốn chết…”

Nói rồi, nàng ta đột nhiên ép sát, năm ngón tay tóm chặt lấy cổ tay phải của ta, dịu giọng nói:

“Cô gia, đừng hận ta, đứt cái tay bẩn này, về sau ta sẽ nối cho ngươi cái tốt hơn…”

Nhưng ngay lúc này, tay trái của ta đã rút Thất Tinh Long Tuyền ra, chém xuống tượng thần của nàng ta.

Giống như Tiêu Tương bảo vệ ta, ta không bảo vệ được Tiêu Tương, vậy còn gọi gì là đàn ông.

Kiếm khí ác liệt, theo âm thanh vật gỗ rạn nứt, tượng thần bằng gỗ đã đổ xuống.

Cái tay Sơn Thần nương nương bắt lấy ta lập tức buông ra, nàng ta nhìn chằm chằm ta, con mắt tuyệt đẹp hiện ra vẻ tổn thương.

“Rốt cuộc ta có chỗ nào không bằng nàng ta?”

…

Sơn Thần kia khiến người ta đau lòng khó hiểu, nhưng ta đã lập tức nắn lại ý nghĩ, nhớ lại những người đàn ông bị nàng ta chơi chán rồi ăn thịt kia.

“Nàng ấy sẽ không lạm sát người vô tội như ngươi...Ngươi ăn hương hỏa của bách tính một phương, dựa vào cái gì còn muốn giết người?”

Không ngờ Sơn Thần nghe xong lời này của ta, đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì bật cười.

“Ngươi cho rằng tại sao Bạch Tiêu Tương lại bị phong ấn nhiều năm như vậy? Nói tới lạm sát người vô tội, ai so được với nàng ta?”

Trong lòng ta chợt chấn động, ý câu này của nàng là, Tiêu Tương cũng…

Ngón trỏ tay phải lại đau đớn, ta cảm nhận được một cơn phẫn nộ không nói thành lời...Tiêu Tương hình như nhớ lại chuyện gì đó, tức giận rồi.

Nhưng hôm nay Tiêu Tương đã tiêu hao tinh lực rất lớn, giống như đã không thể ra tay nữa, đau đớn nháy mắt lại biến mất.

Sau đó ở cửa vang lên tiếng bước chân, giống như có người đang chạy vào.

“Lý Bắc Đẩu!”

Trình Tinh Hà?

Bước vào cùng Trình Tinh Hà còn có Lan Như Nguyệt.

“Mẹ nó, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi rồi, vừa nãy gặp quỷ đập tường, mãi không tìm được chỗ.”

Trình Tinh Hà chạy qua, phát hiện dáng vẻ của ta không đúng, cau mày hỏi:

“Ngươi sao vậy? Cũng bị tà thần này ăn dương khí rồi sao?”

Là tượng thần bị hư hỏng, pháp thuật của nàng ta mất hiệu quả, nên nhóm Trình Tinh Hà mới xông vào được.

Trình Tinh Hà quay đầu nhìn Sơn Thần, hiện ra vẻ mặt như gặp kẻ địch lớn, ánh mắt chợt lạnh, kéo lấy chu sa tuyến trên

người.

“Anh em giúp ngươi một tay.”

Lan Như Nguyệt nhìn chằm chằm Sơn Thần, mắt đỏ máu...giống như có thù sâu hận lớn gì vậy.

Kỳ lạ, nàng có quan hệ với Sơn Thần này sao?

Sơn Thần nhếch lông mày, thân mật nói:

“Cô gia, đây đều là bạn bè của ngươi ư?”

Nhưng lời còn chưa dứt, một tay có sơn móng của Lan Như Nguyệt vung ra, trong tay thình lình xuất hiện một con dao găm màu đen.

Trình Tinh Hà sửng sốt.

“Vãi, thật không hổ là người của Lan gia Cẩm Giang phủ, đó hình như là Thiên Lôi đinh.”

Nghe nói đây là đồ của Lôi công...Thứ ở trên trời tạo tiếng sấm chính là cái này.

Vừa nghe đã biết cao cấp hơn Cản Sơn tiên kia của Hàn Đống Lương.

Mà Thiên Lôi đinh đặc biệt tạo ra tiếng sấm và thiên kiếp, cho nên hắc bạch đều ăn, thần quỷ đều sợ, đối phó với tà thần không còn gì thích hợp hơn.

Vừa thấy thứ này, vẻ mặt Sơn Thần cũng lạnh xuống.

“Ta từng thấy thứ này...ngươi là ai của cô gia lần trước kia?”

Lan Như Nguyệt không nói hai lời, cổ tay nhanh chóng xoay chuyển, đập về phía Sơn Thần. Tư thế đó là đang đi liều mạng.

Giờ ta mới biết...Chẳng trách Lan Như Nguyệt muốn dẫn bọn ta làm chuyện này, lẽ nào người nhà của nàng chính là một trong số tiên sinh chết ở đây.

Thân thủ của Lan Như Nguyệt theo lý thuyết thì đã vô cùng lợi hại rồi, nhưng Sơn Thần chỉ nâng một tay, cả người Lan Như Nguyệt đã bay ra ngoài, đập thẳng lên trên một cái cột, liều mạng muốn bò dậy, nhưng làm thế nào cũng không bò dậy nổi.

Trình Tinh Hà vừa thấy đã lập tức đẩy ta.

Chương 242 - Cô Đơn

Chương 242: Cô Đơn

“Mau nghĩ cách chạy, ta lợi dụng mỹ nam kế chặn phía sau!”

Mỹ cái đầu ngươi, ngươi sợ chết như vậy, sao ta có thể để ngươi chặn phía sau. Mà Sơn Thần đã nhìn về phía Trình Tinh Hà:

“Vị này là…”

Ta lập tức chắn trước mặt Trình Tinh Hà.

“Ngươi thả hắn đi, chuyện này không liên quan tới hắn.”

Sơn Thần lại phấn chấn, sờ cằm của ta, vui vẻ nói:

“Thì ra cô gia của ta ghen rồi. Ngươi yên tâm, những người kia không có ai ta nhìn vừa mắt, nhiều cô gia như vậy, chỉ có ngươi khiến ta muốn…”

Vừa nghe nói, con ngươi của Trình Tinh Hà lập tức trợn tròn.

“Ghen sao?”

Mặt ta chợt nóng lên.

“Ta không có ghen!”

Sơn Thần căn bản không nghe lời ta nói, đột nhiên tới gần, một tay nâng cằm ta lên, mắt phượng đen láy phản chiếu dáng vẻ của ta.

“Nếu như ngươi để bụng chuyện lúc trước, ta có thể nói cho ngươi biết tại sao ta lại ăn nhiều cô gia như vậy.”

Thì ra núi này lúc trước vô cùng cằn cỗi, trồng cây trồng gì cũng đều không sống được, những người trên núi này đều nghèo tới mức áo quần rách rưới.

Người đã nghèo thành như vậy, đương nhiên càng sẽ không có tín ngưỡng, mà thần linh đều là dựa vào tín ngưỡng hương hỏa của con người mới tồn tại được, điều này đã hình thành tuần hoàn ác tính, thần linh và con người đều không sống yên.

Nếu tiếp tục như vậy, thì thần linh và người ở đây đều sẽ dần biến mất.

Lúc này có một người phụ nữ vì quá nghèo không thể nuôi được con, nên đã vứt đứa con vào trong núi, còn cầu nguyện nói tặng đứa con này cho Sơn Thần, hy vọng Sơn Thần có thể bảo vệ Hồ Cô Sơn, đừng nghèo như vậy nữa.

Sơn Thần đã cận kề tiêu tan nhận lấy vật tế hiếm có này.

Con người là linh hồn của vạn vật, lấy người sống để tế, ước nguyện cầu là linh nghiệm nhất. Sơn Thần có sức mạnh, vậy mới khiến ngọn núi cằn cỗi này mọc ra rất nhiều dược liệu quý giá.

Người địa phương được ban tặng, cuộc sống thật sự đã tốt lên rồi, không còn ai đói chết nữa, nhưng không ai biết đây là công lao của Sơn Thần, họ chỉ hí hửng nói năm nay tốt.

Một vật tế không thể khiến dược liệu trên Hồ Cô Sơn um tùm mãi, cuối cùng sẽ có một ngày sức mạnh của Sơn Thần không có được tín ngưỡng lại suy yếu, dược liệu không mọc ra được nữa.

Người dân lúc này mới lại lên núi cầu xin sự giúp đỡ. Điều cầu nguyện của những người trong núi này rất lớn, có người muốn nhà mới, có người muốn vợ mới, còn có người muốn của hồi môn phong phú để đỡ bị nhà chồng xem thường.

Thỏa mãn nguyện vọng của họ thì nhất định phải cần nhiều vật tế hơn.

Thế nào cũng là ăn...Sơn Thần nghĩ nàng ta ở trong núi sâu, vô cùng cô đơn, hy vọng có thể có người tới bầu bạn với mình.

Thế là nàng ta báo mộc cho tộc trưởng, muốn một cô gia.

Nhưng những cô gia kia hoặc là coi Sơn Thần thành yêu quái, dọa tới mức mất hồn mất vía; hoặc là gan to bằng trời, lại muốn vứt bỏ nàng ta chạy xuống núi, không có một ai khiến Sơn Thần hài lòng.

Nàng ta vẫn luôn đợi một cô gia chân chính, nhưng vật tế chính là vật tế.

Nàng ta híp mắt nói với ta:

“Ngươi nói xem là ăn một người, để rất nhiều người được sống tốt, hay là để mọi người cùng đói chết?”

Ta không nói chuyện, nhưng ai cũng không đáng chết, thế là ta nói:

“Vậy tộc trưởng bị ngươi ép chết, còn cả tiên sinh vào núi…”

Nàng ta cười:

“Ta chỉ là hận người khác lừa ta nhất. Là Sơn Thần ở đây, bị con dân lừa, mặt mùi để vào đâu? Không nên giáng chút tai họa sao?”

Nhưng lúc này bỗng nhiên ta phát hiện trên cái tay dưới ống tay áo to rộng của nàng ta cũng đã xuất hiện vết nứt.

Đúng rồi, tượng thần đã đổ hỏng, nên cũng sẽ ứng lên người nàng ta.

Sơn Thần sợ ta nhìn thấy, lập tức thu tay về, nhìn tượng thần, mỉm cười.

“Ngươi đẩy đổ tượng thần của ta cũng không sao, ai bảo ta thích ngươi chứ, lễ cũng xong rồi, ngươi chính là cô gia của ta...Ta sẽ không nhận người khác nữa, chỉ nhận một mình ngươi.”

Nhưng còn chưa để Sơn Thần nói xong, ta đã nghe thấy âm thanh chấn động, giống như nền đất nơi này không vững, động đất rồi. Nhưng nghe kỹ lại, âm thanh này là phát ra từ trên tượng thần của Sơn Thần nương nương...Tượng thần kia, đang cử động!

Trên tượng thần kia xuất hiện đường vân nứt nẻ, từ từ lan rộng ra.

Nàng ta cũng không nhìn tượng thần kia, chỉ nhìn ta, giống như nhìn thế nào cũng không đủ.

“Có cầu tất ứng thì sẽ phải trả giá, cho dù là ta, hay là những người trong núi kia.”

Nói đến đây, nàng ta lại cười.

“Ta không oán hận, chỉ là hơi tiếc nuối, vốn tưởng rằng sau này có thể không cần cô đơn như vậy nữa rồi…”

Nụ cười kia, vô cùng cô đơn.

Nàng ta tốt xấu gì cũng là một thần linh, rốt cuộc tại sao lại đi vào bước đường này?

Bây giờ, tượng thần vỡ vụn, nàng ta cũng phải tan biến rồi…

Nhìn bóng dáng của nàng ta càng ngày càng nhạt, ta nghĩ rồi lớn tiếng nói:

“Ta có một chuyện, muốn bàn bạc với ngươi.”

Mắt nàng ta chợt sáng lên.

Chương 243 - Xin Lỗi

Chương 243: Xin Lỗi

“Ngươi muốn cái gì, ta sẽ cho ngươi cái đó...Có điều ngươi phải nhanh lên, thời gian của ta không còn nhiều.”

Ta vội xua tay.

“Ý của ta là ngươi dùng sai cách phù hộ thôn dân, mới dẫn tới kết quả hôm nay, nếu ngươi bằng lòng tích lại công đức chuộc tội, thì ta có thể cho ngươi một ký thân phù.”

Chỉ cần nàng ta ở trong ký thân phù của ta thì có thể dùng sức mạnh của nàng ta giúp ta làm một số việc công đức...Nếu như có thể bù đắp tội nghiệt, có lẽ nàng ta có thể tìm lại một thần vị, ăn lại hương hỏa.

Nàng ta bỗng vui mừng.

“Ngươi cần ta sao?”

Lời này sao nghe mất tự nhiên như vậy?

Ta vội sửa lại lời nàng ta:

“Ta chỉ là muốn giúp ngươi.”

Nàng ta mỉm cười, đúng là mê hoặc lòng người, sau đó nàng ta cho ta một tấm lá vàng nhỏ, bên trên viết một chữ “Mãn”.

Tên của nàng ta sao?

Ta cầm trong tay, chữ “Mãn” kia lập tức sáng lên.

Tiếng nói của nàng vang lên bên tai ta:

“Ngươi nhất định phải cẩn thận, bây giờ có người muốn đối phó với Bạch Tiêu Tương, ngươi ở bên cạnh nàng ta, chỉ sẽ tự chuốc lấy họa. Chỉ có chặt tay phải của ngươi xuống mới có thể kết thúc mọi chuyện...Khi nào đổi ý định, thì khi đó hãy gọi ta.”

…

“Nàng ta không giống ta, nàng ta chỉ lợi dụng ngươi…”

Lời còn chưa dứt, tiếng nói của Sơn Thần đã đột nhiên biến mất.

Trong lòng ta chìm xuống...Lợi dụng?

Sau bốn mươi chín ngày, ta sẽ thế nào? Tiêu Tương sẽ thế nào?

Điều này khiến lòng ta nghẹn lại.

Trình Tinh Hà trước giờ tay tiện, muốn cướp lấy ký thân phù ở trên tay ta:

“Thất Tinh, ngươi lợi hại rồi, ngay cả Sơn Thần cũng dám thu, tục ngữ nói chỉ cần gan to, trinh tử cũng nghỉ đẻ, đúng là không sai chút nào.”

Ta nắm lấy ký thân phù không cho hắn cướp. Ngươi ta giao ký thân phù cho ngươi chính là nhận ngươi, nháy mắt đã để cho người khác đụng vào là không tôn trọng đối với người ta. Mặc dù ta mới vào ngành không lâu, cũng hiểu quy củ, lòng kính nể nhất định là phải có.

Trình Tinh Hà không cướp được, không cam lòng muốn bẻ tay của ta, ta cho hắn một đạp, nghiêng đầu ý bảo hắn đi xem Lan Như Nguyệt.

“Hai các ngươi làm sao vậy?”

Trình Tinh Hà bị dẫn dắt chuyển đề tài, cũng không cướp nữa, sờ sau gáy nói.

“Không thấy ngươi đâu, bọn ta đã đi tìm ngươi, nhưng làm thế nào cũng không tìm được, ngược lại thấy không ít xương người ở sau núi. Lan Như Nguyệt nhào qua tìm lung tung, ta còn tưởng nàng sắp biến thành người sói ăn xương, bị dọa tới mức chạy lên cây. Một lát sau nàng lạnh mặt đi ra ngoài, mắt đỏ như khu đèn đỏ vậy, hỏi hàng làm sao nàng cũng không nói.”

Lúc này ta chợt nghe thấy một tiếng “ầm”, mấy lần trước cứ gặp động đất, làm cho ta phản ứng có điều kiện tưởng miếu Sơn Thần cũng sắp sập rồi, vội bảo vệ đầu, kéo Trình Tinh Hà muốn chạy ra ngoài.

Kết quả tay vừa đặt lên đỉnh đầu đã thấy thì ra là Lan Như Nguyệt quỳ ở trước mặt ta, dập đầu với ta.

Ta đã đoán ra mấy phần, vội đỡ nàng dậy. Sức lực của nàng rất lớn, không dậy, lại dập đầu hai cái.

Sau đó nàng lấy quẩn sổ ra, viết một trang chữ.

Đầu tiên là nàng xin lỗi bọn ta, nói thật sự xin lỗi vì đã cuốn bọn ta vào.

Tiếp đó đã nói cho bọn ta biết, nói Lan gia Cẩm Giang phủ họ cũng là vì phá tứ tướng cục và nguyền rủa trên người mà bôn ba rất nhiều năm.

Đợt trước đã nhận được tin tức nói Thái Cực đường của văn phòng Bát Trượng Kiều Thái Sư phủ có liên quan tới mật quyển tứ tượng cục, nên nhà họ đã phái anh nàng vào Thiên Sư phủ điều tra. Kết quả anh nàng còn chưa tìm được mật quyển đã nhận được nhiệm vụ Hồ Cô Sơn này, rồi không trở về nữa.

Nhà họ sợ anh nàng xảy ra chuyện gì, nên cũng để nàng đến Thiên Sư phủ điều tra. Nàng đi tìm mật quyển trước, không tìm thấy lại nhìn ra ta giống người có bản lĩnh, nên tìm bọn ta cùng đến Hồ Cô Sơn tìm anh nàng. Kết quả thật sự đã tìm được Thiên Lôi đinh của anh nàng ở sau núi.

Bây giờ Sơn Thần đã bị bị tiêu diệt dưới sự giúp đỡ của ta, coi như đã trả thù cho anh nàng, đại ân này nàng đã ghi nhớ, đời này chỉ cần ta có chuyện gì cần sai bảo nàng, núi đao biển lửa cũng không từ.

Thực ra ta đoán ra mục đích lần này nàng bảo bọn ta đến không đơn thuần, cũng không bất ngờ, chỉ nói mọi người đều là vào Thiên Sư phủ vì tứ tướng cục, coi như người trên cùng con thuyền, sau này cùng đoàn kết là được.

Ta cũng không phải lần đầu bị người ta lợi dụng, đã cảm thấy tê liệt về điều này lâu rồi.

Lan Như Nguyệt hơi áy náy, gật mạnh đầu.

Nói thật, tổ hợp boys tìm đường chết như ta và Trình Tinh Hà này đang thiếu một Vũ tiên sinh, ta vẫn luôn muốn tìm trợ thủ như vậy, nàng vừa hay đã bù vào chỗ trống này.

Trên đường trở về, Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm biểu cảm của Lan Như Nguyệt nhưng lại có hơi không đúng.

Chương 244 - Đồ Lưu Niệm

Chương 244: Đồ Lưu Niệm

Ta khuyên Trình Tinh Hà, ngươi và nàng đều là tứ đại gia tộc, môn đăng hộ đối, yêu thì phải dũng cảm nói ra, đỡ cho nén ở trong lòng mà khó chịu.

Vẻ mặt Trình Tinh Hà trở nên rất lạ, lúc này mới nói:

“Ngươi hiểu cái rắm, nàng hơi không ổn, chắc chắn còn có chuyện giấu chugns ta, lập đội với loại người này trong lòng ta không thoải mái.”

“Sao vậy, nàng bái trăng rồi?”

Đây chỉ đơn thuần là giở mánh khóe...Người sói biến thân mới bái trăng.

Trình Tinh Hà lắc đầu, thì thầm nói:

“Không phải, ở sau núi ta đã thấy anh nàng, nhưng anh nàng...”

Nói đến đây, Trình Tinh Hà nhíu mày.

“Có lẽ là ta nghĩ nhiều rồi.”

Nói rồi hắn đã nhìn cổ của Lan Như Nguyệt.

Lan Như Nguyệt bảo vệ cổ của mình rất kín, không phải đeo vòng cổ thì là đeo khăn lụa, ta vẫn nghĩ nàng bị thoái hóa đốt sống cổ.

Nhưng bây giờ nhìn biểu cảm của Trình Tinh Hà, ta dường như cảm thấy cổ nàng có bí mật gì đó...Ví dụ như nàng căn bản không có cổ, đầu là lơ lửng trên cơ thể.

Ta bị tưởng tượng này của mình làm hết hồn, tự nhủ ta mới nên đi viết tiểu thuyết trên mạng.

Xuống núi, nhóm trưởng thôn đã chờ ở cửa thôn từ lâu, cổ đều thẳng ra, có người thấy bọn ta đã hắng giọng reo hò, Trưởng thôn nhìn thấy, lập tức vẫy tay. Theo động tác tay của hắn, trong thôn lập tức vang lên vô số tiếng pháo hoa mai, giấy vụn đỏ rực tung ra khắp nơi.

Lan Như Nguyệt cũng không giống người phụ nữ bình thường, căn bản không bịt tai, dáng người thẳng tắp, tư thế hiên ngang, vậy mà còn bình tĩnh hơn hai bọn ta.

Trưởng thôn bắt lấy ta, lớn tiếng nói:

“Tiên sinh, ta đại diện cho cả Hồ Cô Sơn bọn ta cảm ơn ngươi…”

Nếu ngươi biết Sơn Thần rời đi, dược liệu giảm sút, thì sẽ không cảm ơn ta rồi.

Ta chỉ xua tay, nói ngươi cũng đừng khách sáo, về sau nhớ lên núi dâng hương thần miếu, đừng để hương hỏa kia đứt đoạn.

Nghe vậy trưởng thôn sửng sốt, buông tay ra, khó tin hỏi:

“Lẽ nào Sơn Thần kia, vẫn còn…”

“Điều này thì không phải, tượng thần đã hỏng rồi, Mãn Sơn Thần cũng đã vào ký thân phù, núi này đã trống rồi.”

“Nhưng nơi đây không thể không có chủ, các ngươi cung phụng tượng thần mới, hương hỏa mới, bên trên sẽ lại phái Sơn

Thần tới thêm vào chỗ trống này...Hoặc là, tín ngưỡng của các ngươi sẽ sinh ra một thần linh mới, nhập lên tượng thần.”

Ta cũng từng nói, có lúc một số miếu thờ không có chủ, một số tinh linh khá lợi hại ở địa phương sẽ đến ăn hương hỏa, nhận thờ phụng, tạo phúc tích đức cho hương dân, cũng là như vậy.

Trưởng thôn đã hiểu, vội nói hiểu rồi, Sơn Thần này giống như trưởng trấn, chức vị bền vững, người được chọn như nước chảy.

Ta gật đầu, nói với hắn còn phải nhớ một chuyện, làm người đừng quá tham lam, đòi hỏi đừng quá vô độ.

Chỉ đào dược liệu, không trồng dược liệu, dược liệu rồi sẽ hết, chỉ cầu thần, không tin thần, cũng sẽ có hậu quả xấu.

Trên mặt trưởng thôn hiện ra vẻ xấu hổ, vội gật đầu. Ta quay đầu nhìn cấm địa của Sơn Thần, có mấy thanh khí đang tụ tập ở đó, rõ ràng có một số hơi nóng lòng muốn thử, kẻ muốn thượng vị đã đến rồi.

Ta muốn cáo từ rời đi, Thúy Hoa bỗng nhiên kéo ta lại, ánh mắt đắm đuối hỏi:

“Cô gia, khi nào ngươi trở lại?”

Ta nói ngươi vẫn là đừng chờ ta đến nữa, ta đến chắc chắn không có chuyện tốt đẹp.

Thúy Hoa rõ ràng hơi không nỡ, thì thầm nói:

“Vậy ta mong chờ không có chuyện tốt đẹp.”

Trưởng thôn tức, đánh lên đầu của nàng.

“Đứa nhỏ này muốn sét đánh đúng không?”

Thúy Hoa bĩu môi không vui, ta nghĩ rồi nói:

“Thúy Hoa, ngươi có thể cho ta một đồ lưu niệm được không?”

Nghe vậy, Thúy Hoa lập tức vui mừng.

“Cô gia, ngươi nói có phải là muốn dẫn ta theo làm kỷ niệm không?”

Mang tai ta nóng lên.

“Này thì không phải, có điều ba bước say lần trước ngươi ngươi dùng để hạ gục người không tệ, có thể cho ta chút không?”

Nghe vậy Thúy Hoa vội nói phẩm vị của ta tốt, ba bước say này cả Hồ Cô Sơn chỉ có nàng phối ngon nhất, sau đó đã nhảy tưng tửng đi lấy một túi to cho ta.

Trình Tinh Hà từng ăn móng giò vị ba bước say, dáng vẻ nghĩ lại còn thấy sợ.

“Ngươi muốn cái này làm gì? Mở hắc điếm à?”

Mở hắc điếm cái lông, ta thấy Trình Tinh Hà lúc đó không hề nhận ra, đã trực tiếp gục ngã rồi, chỉ biết thứ này không màu không mùi, mà Trình Tinh Hà gục nhanh như vậy lại chứng tỏ thứ này hiệu quả bá đạo. Còn có, Trình Tinh Hà không lâu sau đã tỉnh táo lại, tinh thần phấn chấn, rõ ràng thứ này cũng không có tác dụng phụ gì.

Ông cậu ba thường hay mất ngủ, cứ mất ngủ là ở trên tầng học chim kêu, muốn gọi ta dậy cùng hắn, lấy cái này để điều trị chứng mất ngủ cho hắn khá thích hợp.

Xuống núi trở về Thiên Sư phủ, chuyện này đã dẫn đến chấn động, rất nhiều người đều thì thầm nói một hoàng gia dựa vào cái gì xử lý được chuyện của Hồ Cô Sơn?

Chương 245 - Xông Vào Cấm Địa

Chương 245: Xông Vào Cấm Địa

Còn có người bàn tán nói Hà Hữu Thâm của Thập Nhị Thiên giai bảo cháu trai nhận ta làm sư phụ, chắc chắn là có nguyên nhân...Hoàng giai nổi tiếng như vậy lần trước chính là thiên sư cấp cao nhất của Thiên Sư phủ Lý Mậu Xương, thằng nhóc này không chừng cũng là tiền đồ vô lượng.

Cũng có một vài nghi ngờ, nói ta chẳng qua chỉ là ăn may chó ngáp phải ruồi, thậm chí còn có người nói ta là dựa vào chỗ dựa thần bí phía sau để ăn gian. Mọi người đã xôn xao đồn ra một bộ Phong Thần diễn nghĩa rồi.

Ta vốn cũng không có hứng thú gì với Thiên Sư phủ, hoàn toàn là để làm cho rõ chuyện của Tiêu Tương và tứ tướng cục nên mới vào đây, cho nên cũng không để bụng những điều này, chỉ giả bộ như người không có chuyện gì mà đi xem Giang què đã trở về chưa.

Đáng tiếc ta vừa đi ra, vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, muốn lặng lẽ đến phòng tiện ích chỉ có thể đợi đến lúc giới nghiêm ban đêm thôi.

Mà Đỗ Hành Chỉ vẫn chưa trở về, cũng không biết đi làm chuyện gì rồi.

Buổi tối này ta và Trình Tinh Hà, Lan Như Nguyệt lại ra ngoài tìm Giang què, kết quả trong phòng tiện ích vẫn không một bóng người. Vừa thấy hai đôi giày một giày một mỏng vẫn ở nguyên chỗ cũ, Trình Tinh Hà lập tức ủ rũ.

“Mẹ nó, mạo hiểm lớn như vậy lại vồ trượt. Thất Tinh, đợi như vậy không phải cách, hay là chúng ta đến Tây Xuyên đi.”

Trong lòng ta cũng bắt đầu dao động, thấy ngày thứ bốn mươi chín càng ngày càng tới gần, ta không còn thời gian nữa, cứ đợi ở Thiên Sư phủ như vậy thật sự có thể đợi đợi Giang què sao?

Ta nhìn xung quanh, lại sờ cái ga trên giường kia, đáp:

“Cũng đúng, chúng ta về trước đi.”

Vừa ra ngoài, Trình Tinh Hà theo thói quen muốn lấy cổ vịt ở trong lòng ra, ta lại kéo hắn lại, ra hiệu cho hắn.

Trình Tinh Hà mờ mịt, giơ cổ vịt qua, ánh mắt hỏi ta:

“Ngươi ăn?”

Ăn cái rắm, ta ra hiệu cho hắn “dưới giường”.

Trình Tinh Hà nghĩ rồi lập tức phản ứng lại...Lần trước lúc đến, dưới giường Giang què rõ ràng có một lớp đất mỏng, bọn ta đã giẫm không ít dấu chân, nhưng bây giờ lớp đất mỏng kia đã biến mất rồi.

Điều này chứng tỏ, Giang què chắc chắn đã từng trở về.

Mà bày trí khác không thay đổi, chứng tỏ hắn muốn tạo ra hiệu quả chưa trở về thôi.

Đất kia vẫn sạch sẽ, chứng tỏ hắn vừa quét dọn xong chưa bao lâu...Ta sờ ga giường, ga giường còn có chút hơi ấm, có thể thấy vừa rồi Giang què còn ngồi ở bên trên.

Phòng tiện ích chỉ có một lối ra, mặt đất ở cửa chỉ có dấu chân bọn ta đi vào, không có dấu chân đi ra, chứng tỏ Giang què còn ở bên trong, vẫn chưa đi ra...Chỉ cần bọn ta đợi ở cửa, không tin Giang què không ra ngoài.

Mặc dù Lan Như Nguyệt không biết ta và Trình Tinh Hà giao lưu cái gì, nhưng cũng dừng bước chân, giống như đang đợi chỉ thị tiếp theo của ta.

Trình Tinh Hà gật đầu lia lịa, dùng khẩu hình nói “Conan”.

Người làm phong thủy, loại nhãn lực này chính là điều cơ bản nhất.

Ta gật đầu với hai người họ, rồi tách nhau ra trốn ở hai bên cửa và sau cổng, chỉ cần Giang què ra ngoài, dù hắn có mọc cánh cũng khó thoát.

Nhưng đợi nửa ngày, Trình Tinh Hà bị muỗi đốt khắp người, không hết chỗ nói, không khỏi ngó đầu dùng ánh mắt hỏi ta có thể ra ngoài không? Có khi hôm nay Giang què sẽ không ra ngoài.

Ta lắc đầu để hắn đợi thêm lát nữa, đã đến mức độ này rồi, tuyệt đối không thể từ bỏ.

Đúng lcus này, ta thấy trong cửa có không ít thạch sùng chạy ra.

Loài thạch sùng này là dễ bị kinh động nhất, chạy thục mạng như vậy chắc chắn là bên trong có người đi ra rồi.

Ta lập tức lên tinh thần, ra hiệu cho Lan Như Nguyệt và Trình Tinh Hà chuẩn bị.

Quả nhiên, trong cửa đầu tiên là lộ ra một cái chân đi giày đế giày, sau đó lại lộ ra một cái chân đi giày đế mỏng.

Hắn ra ngoài, đi về phía Tây...Bên phía ta!

Một tay ta đã nắm lấy chuôi của Thất Tinh Long Tuyền, thầm nhủ cuối cùng cũng có thể gặp được lão khốn nạn này rồi.

Nhưng không ngờ hắn vừa ra ngoài, tay đã nâng lên, nhào một cái, bụi phấn màu đỏ đã nổ ra, Trình Tinh Hà ở gần nhất, hắt hơi đầu tiên, tuy Lan Như Nguyệt không đụng vào, nhưng cũng nâng tay bịt mũi...Bên cạnh nàng là bụi hoa dâm bụt, vừa động cành lá đều rung lên theo.

Trong lòng ta giật nảy, lão khốn nạn này còn gian xảo hơn ta!

Ngay sau đó, ta thấy một người xuyên qua sương mù đỏ, vội vã đi ra ngoài.

Chính là chờ cơ hội này, một tay ta chống trên mặt đất, lật người chạy nhào về phía hắn.

Phản ứng của người đó không phải nhanh bình thường, ngoảnh lại lăn về phía trước một vòng, định vứt ta lại nhưng ta đá một phát vào đầu gối hắn, ép hắn mất đi thăng bằng, sau đó hai tay khép lại, đè hắn xuống:

"Chạy thử xem nào, xem thử ngươi còn chạy được không!"

Nhưng cùng lúc đó ta bỗng cảm thấy mắt tối sầm, đường như đèn đường bị tắt hết đi, thầm nhủ chẳng lẽ người què Giang này biết cách kéo dài?

Sau đó, chỉ nghe "soạt" một tiếng, không biết có thứ gì phát ra một tiếng nổ lớn bên cạnh ta, bỗng chốc nghe thấy tiếng người la lớn:

"Có người xông vào nơi cấm đi lại ban đêm!"

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc:

Xuyên Nhanh: Vạn Người Mê Khuynh Đảo Chúng Sinh (Bản dịch): Hài hước, xuyên nhanh, hệ thống, sảng văn giải trí....

Chương 246 - Sao Ta Không Nghĩ Ra

Chương 246: Sao Ta Không Nghĩ Ra

"Có phải là tên trộm vào đường Thái Cực lần trước không?"

Xung quanh rối loạn, chỉ biết có người vây xung quanh chúng ta.

Người què Giang này đúng là có khả năng, còn có thể dẫn đội tuần tra tới...Lần trước Lan Như Nguyệt xông vào đường Thái Cực ban đêm, khiến cho tiếng tăm còn chưa mất, nếu bị bắt lại thật thì không phải là chơi mình chết à.

Nhưng tay ta không thả lỏng, vẫn sống chết kéo chặt tay người bên dưới:

"Sao ngươi lại lừa ta đưa cửu quỷ áp quan dưới đất đi?"

Người đó cười khẽ, không lên tiếng...Nói tới cũng kỳ lạ, ta bỗng có cảm giác dường như ta từng nghe giọng nói này rồi.

Da gà toàn thân lập tức nổi lên...Chẳng lẽ ta quen người què Giang này?

Nghĩ thế, ta định sờ mặt hắn một cái.

Nhưng đúng lúc này, ta cảm thấy tay đau đớn vô cùng, ngẩng lên theo phản xạ có điều kiện. Cùng lúc đó, ta cảm thấy hắn trượt ra từ dưới người ta, chạy ra xa.

Điều này đã chọc tức ta, con vịt đã tới miệng còn bay đi, ta đuổi về hướng đó nhưng chưa đi được hai bước đã vấp té xuống đất, sau đó cảm thấy tay bị người ta bẻ quặt ra sau lưng như thể bị người ta bắt được. Ta định giãy giụa nhưng gáy bị đập một cái, không biết gì nữa.

Trong mịt mờ mờ mịt, ta cảm thấy có người tựa vào cạnh ta, sờ mắt ta như thể rất đau lòng.

Ta bắt được cánh tay kia.

"Tiêu Tương?"

Nàng im lặng một lúc, giọng nói kỳ ảo vang lên:

"Ngươi có hận ta không?"

Ta lắc đầu:

"Ta thích ngươi."

Cơ thể nàng khẽ run lên, ôm ta chặt hơn, giọng hơi yếu đuối một cách bất ngờ:

"Ngươi tốt lắm...Ta không bao giờ muốn về nữa."

Ta trở tay ôm nàng:

"Ta biết."

Nàng bị trấn dưới đất không thấy mặt trời nhiều năm như thế, đã trải qua như thế nào?

Sau đó, dường như nàng nghĩ tới gì đó, bỗng nói:

"Lần này ngươi phải cẩn thận, cẩn thận một người đeo vòng tay màu lam."

"Người đó là ai?"

"Kẻ thù của ta, sắp tìm tới cửa."

Giọng Tiêu Tương lạnh đi, dường như nghĩ tới người kia là hận tới ngứa răng.

Đúng thế, có người mong phá cục, có người mong thế cục tứ tướng vĩnh viễn không bị phá vỡ.

Ta bỗng có cảm giác vô cùng vô lực. Đây có lẽ là chuyện không phải một kẻ vớ vẩn như ta có thể dính vào nhưng cố tình lại bị cuốn vào.

Chẳng qua trời sinh ta gan lớn, bất kể là tình huống nào, chẳng thà lấy tinh lực đi tìm cách giải quyết còn hơn là sợ hãi hoảng hốt.

Chờ mở mắt ra lần nữa, trước mắt vẫn đen kịt, ta mù mờ đi vòng một lúc, một cảm giác sợ hãi dâng lên trong đầu...Ta mù rồi?

Nghĩ thế, ta định sờ hai mắt mình nhưng một bàn tay khác đè chặt tay ta lại.

"Đừng lộn xộn!"

Giọng ầm ầm ỹ ỹ của Trình Tinh Hà vang lên:

"Vừa bôi nước mắt Long Nhãn lên xong, ngươơng đừng chà đạp nữa."

Ta nhớ ra chuyện lúc trước, lập tức hỏi họ đã có chuyện gì xảy ra?

Trình Tinh Hà nói:

"Không có gì, chẳng qua là ông già khốn kiếp người què Giang kia tay đen, không biết là phấn gì, mắt ta và Lan Như Nguyệt lập tức đen kịt. Đội tuần tra đi tới, khỏi nói cảnh tượng rối loạn bao nhiêu, may mà sức lực Lan Như Nguyệt lớn như trâu, cõng ngươi về nếu không bây giờ mọi người đành phải cầm bánh ngô hấp trong tay, cùng hát bài hát nước mắt sau song sắt rồi."

Dứt lời, hắn bắt đầu mắng chửi người què Giang:

"Mọe nó, còn trơn hơn lươn trong hố xí. Lần sau mà tìm được hắn xem có lột da hắn ra không. Ngươi hỏi gì nhỉ?"

Ta lắc đầu.

Trình Tinh Hà sợ ta đau lòng, vỗ vai ta:

"Chẳng phải bên ta không cố gắng mà là quân địch quá xảo quyệt. Ngươi đừng suy nghĩ nhiều quá. Ngươi còn mấy ngày nữa mà."

Ta lại nghĩ thời gian có hạn, không bắt được người què Giang này thì hắn ta sẽ có cảnh giác, lần sau càng khó tìm, còn có cách nào khác để tìm ra bí mật thế cục tứ tướng đây chứ?

Ta bỗng nhớ ra, vì sao người què Giang lại tới phòng làm việc cầu tám trượng?

Chẳng lẽ...Cũng là vì quyển bí mật ở đường Thái Cực như Lan Như Nguyệt?

Trình Tinh Hà nghe thấy suy đoán của ta thì cau mày:

"Vậy hắn nấp trong này lâu thế, lại phá tan thế cục tứ tướng thì hẳn đã tìm được từ lâu rồi chứ? Bây giờ chúng ta mới đi, rớt lại sau người ta hai mươi năm, rắm cũng không kịp nóng."

"Không đúng."

Ta trả lời:

"Nếu tìm được rồi, hắn còn quay lại làm gì? Ta cảm thấy...Có khi hắn chỉ tìm được một phần mấy quyển sách bí mật đó thôi, còn một phần chưa tìm ra."

Nếu chúng ta có thể tìm được những quyển sách bí mật đó...Còn tìm người què Giang làm gì? Có khi người què Giang sẽ đi tìm chúng ta luôn!

Cũng có thể tới lúc đó vốn chúng ta không cần người què Giang nữa, tự chúng ta có thể tìm được đáp án thế cục tứ tướng từ trong sách bí mật.

Trình Tinh Hà vỗ đùi:

"Móe nó, sao ta không nghĩ ra!"

Nhưng hắn nghĩ lại, mặt lại nhăn nhó:

"Chẳng qua lần trước Lan Như Nguyệt đã khiến chỗ đó thần hồn nát thần tính, bây giờ chúng ta đi chẳng phải là va vào họng súng à?"

Chương 247 - Điều Kiện

Chương 247: Điều Kiện

Cách là do con người nghĩ ra...Ta suy nghĩ rồi đứng lên:

"Tìm Ô Kê."

Chờ Ô Kê chạy tới, ta cảm nhận thấy hắn quạt gió trước mắt ta, sau đó thở dài một hơi:

"Sư phụ lão nhân gia tạo nghiệt gì, sao để ông trời thu bát cơm lại rồi?"

Ngươi mới bị thu bát cơm ấy. Ta hỏi thẳng hắn kết cấu của đường Thái Cực như thế nào.

Ô Kê sửng sốt, hiểu nhiên hơi bực bội hỏi động tới chỗ kia làm gì rồi vẽ một cái sơ đồ phác thảo cho ta.

Mắt ta đã gần khỏi, gỡ bịt mắt ra nhìn, đường Thái Cực thật đúng như kỳ danh, cấu trúc thái cực âm dương, ai cũng có thể vào khu vực màu trắng nhưng không cho ai vào khu vực màu đen. Muốn vào vị trí màu đen thì phải qua một hành lang, còn ở hành lang đó thì truyền thuyết nói có thứ trấn giữ nhưng không ai biết đó là thứ gì.

Lan Như Nguyệt bày tỏ quả thực lần trước nàng gặp phải thứ rất kỳ lạ ở hành lang này nên mới bị phát hiện...Còn nó là thứ thì thì nàng không thấy.

Ai cũng nói đường Thái Cực nuôi thứ gì đó giữ cửa không muốn cho ai biết, chẳng lẽ là thật.

Có điều cũng đúng, nếu dễ tìm thế thì chẳng phải quyển sách bí mật về thế cục tứ tướng đã bị người què Giang lấy đi lâu rồi à.

Ta bảo Ô Kê điều tra một chút, xem thử nhân viên tuần tra kia giao ca lúc nào, thời gian nào thì thả lỏng hơn chút?

Ô Kê vừa nghe ta định lẻn vào chỗ kia tìm đồ thì mặt bị dọa sợ tới trắng bệch không còn chút máu:

"Sư phụ, lão nhân gia đừng trách ta nhiều chuyện...Chỗ đó là đầm rồng hang hổ, quan trọng là ta không nghi ngờ bản lĩnh của ngươi nhưng đang yên lành sao lại đi tìm đường chế chứ?"

Lời này thật làm lòng người đau đớn...Ai đang sống yên lành lại đi tìm đường chết, chẳng phải là vì nếu không làm thì không sống được mấy ngày nữa à?

Ô Kê không lay chuyển được ta, đành phải tìm cho ta một thời gian biểu, còn nói hắn đã khuyên rồi, ta muốn khư khư cố chấp thì nếu xảy ra chuyện gì đừng có khai hắn ra.

Thời gian cấp bách, để nhanh chóng tìm ra, ta dẫn Trình Tinh hà và Lan Như Nguyệt tới chỗ đó.

Bây giờ còn sớm, toàn là tinh anh huyên giai địa giai tới tới lui lui bên trong. Trình Tinh Hà vừa thấy đã bỏ cuộc nửa đường:

"Ta thấy chúng ta vẫn nên về đi, kéo dài một chút còn có thể sống lâu thêm vài ngày. Với trận thế này, đi thẳng vào trong có khi hôm nay phải nhắn nhủ ở đây đấy."

Tới cũng đã tới rồi, vào xem một chút rồi nói sau.

Chỉ thấy đúng là đường Thái Cực vừa to lớn vừa rộng rãi, tổng thể toàn là màu trắng, đặt pháp khí và sách vở rực rỡ muôn màu khiến người ta có nhiều thứ quá xem không hết. Nếu ông chủ tiệm bán đồ cổ thấy vật quý giá cất ở đây, có khi mắt cũng rơi xuống.

Chúng ta cải trang thành dáng vẻ đi tìm sách đọc ở khu vực màu trắng, đúng là trông thành có không ít người đứng giữa một hành lang, canh phòng nghiêm ngặt bốn phía. Lan Như Nguyệt viết:

"Là chỗ này."

Ta mấp máy môi, giả vờ qua bên kia tìm sách, chờ tới thời gian giao ca thì tiếp cận bên kia, không ngờ giao ca cũng đâu vào đấy, có thể thấy sau khi Lan Như Nguyệt xông vào đã tăng cường bảo vệ, thoáng chốc đã bị mấy người canh giữ căn phòng đen kia dẫn về:

"Đây không phải chỗ ngươi có thể vào."

Ta hơi tựa vào, mấy người kia hung thần ác sát đốt đèn lên.

Điều này khiến ta tuyệt vọng, mẹ nó với cái trận thế này thì có là Bát Tí Viên Hầu cũng không vào được.

Lan Như Nguyệt và Trình Tinh Hà cũng lộ ra vẻ mặt "Ta biết mà."

Ta đang nghĩ làm cách nào để vào thì đúng lúc này, một bàn tay khoác lên vai ta, ta ngoảnh lại nhìn thử, là một ông cụ khô cằn.

Ông cụ kia nói khẽ:

"Ngươi muốn tới căn phòng đen trải nghiệm một chút phải không? Ta có thể giúp ngươi."

Ta lập tức tỉnh táo tinh thần, khẽ hỏi:

"Thật ạ?"

Ông cụ kia cười tẻ ngắt:

"Chẳng qua có một điều kiện."

…

Ta lập tức nói:

"Ngươi nói đi."

Hắn vẫy tay với ta, ra hiệu ta tới gần để nói.

Ông cụ này có một phòng trực nho, thì ra là nhân viên làm việc ở đường Thái Cực, hiển nhiên là lo lắng chuyện gì đó.

Trình Tinh Hà và Lan Như Nguyệt định tới nhưng hắn không cho, Khóe môi hắn có một vòng màu đỏ, chuyện này là việc khó nói, đúng là không muốn nói với người ngoài.

Vừa bước tới, hắn đã hơi căng thẳng nói:

"Điều kiện của ta là muốn ngươi cứu cháu ta...Nó bị thứ không sạch sẽ quấn vào."

Như thế cũng là lừa ta xoay vòng...Hắn cũng là người của phủ Thiên Sư, sao không tự mình làm?

Lại nhìn khí của hắn thì phản ứng kịp...Ông cụ này là một tiên sinh Văn, công đức đều ở trên mắt và ngoài miệng, có thể là xem tướng, không thành thạo với tai họa.

Ta bảo ông ta nói kỹ một chút.

Bề ngoài ông cụ này là tiên sinh khá bảo thủ, đúng là "khó mà mở miệng" run rẩy đưa cho ta một xấp giấy.

Chương 248 - Kể Khổ

Chương 248: Kể Khổ

Ta nhận lấy đọc, vậy mà lại đều là giấy phạt...Có quấy rối trên xe buýt, xông vào nhà vệ sinh nữ, tới khu đèn đỏ bị bắt, có thể thấy được cháu trai là một tên lưu manh chân chính.

Lưu manh cũng không hiếm thấy, chẳng qua nhìn từ độ dày của giấy phạt thì tám mươi phần trăm tâm lý của người cháu trai này có vấn đề...Dường như cả ngày không quan tâm chuyện gì khác mà chỉ nghĩ tới chuyện đó, quả thực như thể đầu úng nước.

Ta bực bội rồi. Cháu trai ông như thế là do nhà dạy dỗ không nghiêm, đạo đức bại hoại như thế, tìm ta có tác dụng gì? a có thể dạy cho hắn một khóa về tinh thần văn minh à?

Ông cụ nói cho ta biết vốn cháu trai ông ta không như thế...Từ bé cơ thể đã yếu đuối, tính tìn cũng rất thẹn thùng lịch sự, bình thường thấy mặt cô nương nào cũng đỏ như mông khỉ, không dám nói một câu nói khoác, rất nhiều người gọi hắn là tên ẻo lả.

Trước đó cũng từng có một cô bạn gái, nào ngờ sau này bị người ta đá. Sau lần này, tính tình cháu trai ông ta thay đổi lớn, tính cách nhát gan trở nên nóng nảy, cả ngày đập chậu đập chén chứ không như trước.

Con trai ông ta kể khổ, ông ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy người trẻ tuổi thất tình, mấy ngày nữa là trở lại bình thường thôi. Nhưng không ngờ lúc ông ta qua thăm cháu trai, cháu trai như thay đổi thành người khác, miệng đầy đồi trụy, phòng toàn hoa lửa, trên màn hình toàn cảnh tượng khó coi. Người già như ông ta tới thấy thế, may mà không lên cơn cao huyết áp.

Ông ta gội vàng hỏi cháu trai lớn bị làm sao?

Con dâu lập tức khóc lóc, nói cầu xin ông nội đứa trẻ nghĩ cách, mấy hôm trước nha đầu nhà họ Hoàng trên lầu mất áo ngực, còn hỏi có phải là rơi xuống dưới lầu không. Nó nói không thấy, kết quả lúc quét phòng thì tìm thấy trên giường con trai.

Sau này tòa lầu trên bị mất sạch áo ngực, lòng nàng ta nghi ngờ có liên quan tới con mình, quả nhiên phát hiện nửa đêm con trai ra ngoài, đi tới xem thì thấy con trai bò lên lưới kẽm gai, vơ hết đồ treo trên dây của con nhóc nhà họ Hoàng về, còn ngửi không ngừng...Ngửi rồi còn phát ra tiếng cười khúc khích như con thú nào đó chứ không giống người.

Điều này khiến cho con dâu sợ hãi, mắng con trai một trận, kết quả thằng bé giận tím mặt nhìn nàng ta chằm chằm, mắng nàng ta già rồi bớt lo chuyện người, nếu không nể tuổi ngươi lớn thì không tha cho ngươi.

Giọng điệu kia ngả ngớn bén nhọn khác với thằng bé lúc bình thường.

Chuyện này còn chưa xong, thằng bé còn tới phòng vệ sinh nữ khiến người ta phát hiện, lại phát ra tiếng cười khúc khích kia khiến lông toàn thân người ta dựng lên, phụ nữ xung quanh sợ tới mức không ai dám ra ngoài đi vệ sinh.

Tiếp theo nữa, thậm chí hắn ta còn giở trò lưu manh trên xe buýt, ở nơi công cộng, trên đường lớn, không phải chuyện người làm, hóa đơn phạt dày thành một xấp, công việc đã mất từ lâu...Vốn hắn là một thầy giáo dạy trẻ con rất an phận thủ thường, sau khi trúng tà thì lại làm chuyện quấy rối nữ đồng!

Đây là càng chạy càng xa trên con đường phạm tội nhưng từ bé thằng bé không như thế, có phải bị thứ gì theo không?

Ông cụ kia lau mắt, nói tiếp:

"Trăm không dùng được một là thư sinh, ta nhận ra mặt mày nó có chỗ không đúng, ấn đường đã chuyển cung mang theo thanh khí, chắc chắn là dính tai họa rồi. Nhưng ta không trừ được tà, cũng từng nghĩ tìm người khác giúp đỡ nhưng loại chuyện này khó mà mở miệng, không để được mặt mũi xuống."

Trên mạng nói rất nhiều trưởng bối Trung Quốc là như thế, mặt mũi còn lớn hơn con cái.

Ta lập tức hiểu ra...Ông ta nắm chắc ta sẽ không nói chuyện xấu xa như vào phòng màu đen này ra ngoài nên mới tìm tới ta.

Thấy dáng vẻ này của ông cụ ta lại nhớ tới ông ngoại cậu Ba, trong lòng thầm cảm động...Ta nghĩ nếu phạm phải chuyện như vậy, ông ngoại cậu Ba cũng không giải quyết được, cũng sẽ tìm mọi cách nhờ vả người khác.

Vậy nên đồng ý:

"Xem xong cho cháu trai ông thì ông có cách cho ta vào cửa màu đen thật à?"

Khỏi phải nói ông cụ kia vui vẻ bao nhiêu, luôn miệng nói:

"Ngươi yên tâm đi, ta ở đây cả đời, ta biết rõ từng ngọn cây cọng cỏ hơn ai hết, có rất nhiều cách vào cánh cửa màu đen."

Vậy thì ổn...Hơn nữa nghe có vẻ chuyện cháu trai của ông cụ cũng không khó.

Cái gọi là bám vào người khác chính là bị người chết biến thành ma gây ảnh hưởng tới cơ thể, đuổi đi ra ngoài là được...Tà ma bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, thích bát tự nhẹ, tuổi còn nhỏ, ý chí không vững vàng. Nếu cháu trai của ông cụ là hình tượng ẻo lả thì rất dễ trúng chiêu.

Ông cụ kéo ta lại, thật cẩn thận nói:

"Ngươi đi, mượn cớ nhưng ngàn vạn lần đừng nói là ta bảo ngươi đi xem chuyện này...Bây giờ tính tính nó nóng nảy, xấu lắm."

Đồng ý, tới căn nhà này xem xét, có thế nào cũng có thể nói được một hai ba.

Chương 249 - Thần Ngũ Thông

Chương 249: Thần Ngũ Thông

Ra khỏi đó, nói với Lan Như Nguyệt và Trình Tinh Hà, hai người họ cũng rất vui vẻ, nhất là Lan Như Nguyệt. Vốn nàng ta tới vì quyển sách bí mật, nếu tìm được thật thì chính là công thần của nhà nàng ta rồi.

Mấy người chúng ta xin nghỉ với phủ Thiên Sư, tìm theo địa chỉ ông cụ đưa. Đó là một khu nhà ngang kiểu cũ, trên tường là các miếng quảng cáo loang lổ, lòe loẹt.

Nhưng những gia đình ở đây đóng chặt cửa lớn, không có ai ở nhà, gõ hồi lâu cũng không có ai mở cửa. Đúng lúc này, bỗng một tiếng thét chói tai truyền tới từ hành lang.

Ta vừa nghe, lập tức đi qua, thấy một thanh niên gầy tong teo đang xô đẩy với một người phụ nữ gần ba mươi tuổi. Dáng người phụ nữ kia to gần gấp đôi hắn, khuôn mặt đỏ tưng bừng mắng to:

"Ngô Tiểu Thanh, mấy đời ngươi chưa từng gặp phụ nữ à? Ta cũng lớn hơn ngươi, sao ngươi ra tay được thế?"

Ngô Tiểu Thanh...Đúng thế, đây chính là cháu trai của ông cụ.

Nam thanh niên tên Ngô Tiểu Thanh nhếch môi nở nụ cười như tên thần kinh:

"Ta muốn phụ nữ, ta muốn phụ nữ..."

Lan Như Nguyệt duỗi đôi chân dài, bước vài bước tới đầu cầu thang, đạp Ngô Tiểu Thanh một cái. Ngô Tiểu Thanh vẽ thành một đường cong đẹp đẽ, lăn lông lốc xuống dưới bậc thang không động đậy.

Lúc đó ta lại càng hoảng sợ. Chúng ta vội tới xem chuyện cho Ngô Tiểu Thanh này, nếu đá hỏng hắn, ông cụ kia yêu cháu như mạng, có thể cho chúng ta vào căn phòng đen nữa à?

Người phụ nữ ngó nghiêng, chỉ sợ nàng ta bị dính dáng tới việc Ngô Tiểu Thanh xảy ra chuyện, ngay cả tiếng cảm ơn cũng không nói mà gạt chúng ta ra bỏ chạy, sau đó nghe thấy tiếng cửa chống trộm đóng lại cái "rầm"...Chẳng qua rõ ràng mắt đang ở trên mắt mèo, nàng ta đang xem náo nhiệt.

Trình Tinh Hà khẽ nói:

"Tên khốn kiếp này ăn quà vặt nhiều muối từ nhỏ à? Khẩu vị nặng thật."

Ta nhận ra sắc mặt Ngô Tiểu Thanh này đúng là có thanh khí quấn lấy, bọng mắt sắp trễ xuống môi rồi, đây là dương khí bị hao hịt quá mức, e là không chịu nổi bao lâu nữa.

Mà lúc này đây, một đôi vợ chồng trung niên chạy từ dưới lầu lên, thấy Ngô Tiểu Thanh nằm đó thì không có gì bất ngờ. Nam kéo hắn, nữ khóc:

"Đã bảo con đừng cả ngày làm cái chuyện đó, sớm muộn gì cũng bị người ta chặt chân, con sao rồi..."

Dù sao bây giờ Ngô Tiểu Thanh cũng chưa tỉnh, chúng ta nói ý đồ tới một chút, đôi vợ chồng trung niên nghe thế thì khỏi nói kích động bao nhiêu, chỉ thiếu nước dập đầu với chúng ta, vội mời chúng ta vào.

Và nhà họ, một dòng uế khí ở mặt tiền suýt nữa đánh người ta ngã ngửa. Vốn Trình Tinh Hà mang theo một bịch bánh nóng hôi hổi nhưng không dám ăn, lặng lẽ cất đi.

Ta đánh mắt nhìn kết cấu căn nhà này một chút. Trong nhà không có gì. Nhưng đúng lúc này, ta thấy một căn phòng ngủ mang theo ánh sáng màu xanh lờ mờ.

Vào trong nhìn, thấy một cái tủ nhỏ đặt ở đầu giường, một miếng vải đỏ đang che thứ gì đó, đằng trước còn thắp mấy cây nhang.

Mở tấm vải đỏ ra, bên trong là năm người, đều là đàn ông rất đẹp trai.

Ta ngoảnh lại hỏi vợ chồng trung niên:

"Đây là ai thỉnh về?"

Mẹ Ngô Tiểu Thanh vội nói:

"Không biết nữa. Đây là thần tiên gì?"

Ta đáp:

"Vấn đề nằm ở đây, cái này gọi là Thần Ngũ Thông."

…

Trình Tinh Hà lập tức vỗ đùi:

"Ta nói rồi mà."

Ban đầu, Thần Ngũ Thông này là thần linh phương Nam, nghe nói là do năm vị huynh đệ hy sinh tính mạng cứu dân trong lũ lụt nên được dân chúng lập miếu cho họ.

Vì mặt mũi Thần Ngũ Thông đẹp đẽ, rất được con gái hoan nghênh, thời cổ cũng không có ngôi sao, con gái thời đó, cung phụng Thần Ngũ Thông ở nhà ngày đêm thưởng thức như fan nữ bây giờ.

Như thể fan nữ của Ô Kê tuyên bố muốn sinh con cho hắn vậy, có rất nhiều phụ nữ nằm mơ thấy Thần Ngũ Thông tuấn mỹ cùng giường chung gối với mình.

Thời gian dài, Thần Ngũ Thông biến từ hình tượng anh hùng thành thần tiên chỉ vì tiền và sắc dục.

Mẹ Ngô Tiểu Thanh nghe thấy thế thì tức giận giậm chân:

"Chẳng phải thần tiên toàn là phù hộ dân chúng à? Thứ đồ chơi này tính là gì? Bây giờ ta đập chúng đi!"

Nàng ta đứng gần đó, ta còn chưa kịp ngăn cản, nàng ta đã cầm một vị thần lên ném thẳng xuống đất.

Gáy vị tượng thần nhỏ vừa chạm vào đất đã rơi nước sơn, đồng thời Ngô Tiểu Thanh bên cạnh bỗng kêu thảm một tiếng.

Tiếng kêu này dọa ba mẹ Ngô Tiểu Thanh hoảng sợ, ngoảnh lại nhìn thì thấy da trên gáy Ngô Tiểu Thanh bị rách một miếng lớn, máu đang rỉ ra.

Vị trí kia giống vị trí tượng thần bị ném rơi nước sơn như đúc.

Mẹ Ngô Tiểu Thanh lập tức choáng váng, ngoảnh lại nhìn ta:

"Chuyện này...Sao lại thế này?"

Ta nhặt tượng thần lên, thầm nhủ mẹ Ngô Tiểu Thanh đủ mạnh, may là tượng thần này khắc từ gỗ liễu Khúc Diệp, rất chắc chắn. Nếu đầu tượng thần này bị đập xuống, Ngô Tiểu Thanh nhà ngươi sẽ thành kỵ sĩ không đầu.

Rất rõ ràng rằng Ngô Tiểu Thanh có việc cầu Thần Ngũ Thông, mạng đã dính liền một chỗ với Thần Ngũ Thông rồi. Tượng thần bị tổn thương, đương nhiên sẽ dính tới trên đầu Ngô Tiểu Thanh. Nếu ném tượng thần là có thể đuổi Thần Ngũ Thông đi thì còn cần những người xem Âm Dương như chúng ta làm gì.

Chương 250 - Sơn Thần

Chương 250: Sơn Thần

Sắc mặt mẹ Ngô Tiểu Thanh trắng nhợt:

"Chẳng lẽ nhà chúng ta phải cung phụng những thứ này cả đời? Con ta phải giở trò lưu manh đùa giỡn cả đời..."

Ta bảo họ đừng lo lắng rồi nói:

"Thực sự đúng là không dễ làm gì Thần Ngũ Thông, may mà thần này nhà các ngươi là thần hoang."

Ba Ngô Tiểu Thanh cũng sửng sốt:

"Không phải, rau cỏ có rau cỏ hoang, thỏ có thỏ hoang nhưng chưa từng nghe nói cũng có thần hoang..."

Thực ra lúc trước chúng ta cũng từng gặp thần hoang...Ví dụ như vương Thành Bắc đó.

Vương Thành Bắc cũng được người đời xưng là Thành Hoàng, cũng ăn không của người ta không ít hương hoa, nghiêm khắc mà nói thì hắn chỉ là mạo danh Thành Hoàng cho nên là một "thần hoang".

Nói thô tục chút thì chính là treo đầu dê bán thịt chó, ngươi tưởng hắn là Thần Ngũ Thông nhưng thực ra vật bám vào tượng Thần Ngũ Thông chỉ là giả mạo Thần Ngũ Thông mà thôi.

Vào thời Thanh, Thần Ngũ Thông ở phương Nam gây ra nhiều chuyện vô cùng lợi hại, nhất là huyện Giang Bắc, nữ tử rất thích Thần Ngũ Thông, ban đêm còn mơ Thần Ngũ Thông lên Vu Sơn với mình, còn rất vui vẻ. Nhưng thời gian dài, cơ thể càng ngày càng yếu, cũng không ít người chết đi.

Có cô gái tuổi còn trẻ thì ngày nào cũng la hét:

"Thần Ngũ Thông tới đón ta..."

Em trai nàng ta vô cùng tức giận, cầm thanh đao nấp dưới giường, ban đêm thực sự thấy một người đàn ông rất tuấn tú tới, chui vào trong chăn. Em trai nàng ta cũng coi như để giải hận, thấy nửa người dưới chưa chui vào, một đao chém vào trên da đùi, chỉ nghe thấy Thần Ngũ Thông đó kêu thảm một tiếng, che lấy đùi chạy đi.

Em trai nàng ta nhìn thử thì ồ, trên đất là một cái đuôi đầy lông xù xì.

Còn Thần Ngũ Thông kia cũng không dám tới nữa, chị gái hắn ta ổn rồi.

Thần Ngũ Thông là người thành thần thật, theo lý thuyết thì không thể có đuôi, sau này điều tra thì ra là người địa phương cung phụng Thần Ngũ Thông thành phong trào, rất nhiều tà vật bám vào tượng Thần Ngũ Thông, mượn dáng dấp của Thần Ngũ Thông để hút tinh khí của phụ nữ.

Vậy nên phụ huynh và đàn ông Giang Bắc đều trốn dưới giường phụ nữ chờ chém đuôi, mấy tháng trôi qua, không thấy Thần Ngũ Thông xuất hiện nữa.

Trình Tinh Hà gật đầu lia lịa:

"Huynh đệ Thần Ngũ Thông cũng rất vô tội...Người ngồi trong nhà, nồi từ trên trời úp xuống, cũng vì dáng vẻ đẹp đẽ nên bị hàng nhái trên sơn trại biến thành Ngân Thần."

Dứt lời, ta lật Thần Ngũ Thông lên, họ vừa nhìn thì thấy sau lưng Thần Ngũ Thông có nhúm lông xù như thể cái đuôi.

Lúc này mẹ Ngô Tiểu Thanh mới hiểu rõ:

"Thì ra là thế..."

Trên người Thần Ngũ Thông nhà ngươi chính là thứ...tà ma hàng nhái.

Còn có thể là một thứ lông dài...Cho nên lúc Ngô Tiểu Thanh trộm áo ngực mới phát ra tiếng kêu như động vật.

Vừa nói tới đây, Ngô Tiểu Thanh bỗng bật dậy ở bên cạnh, chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa lẩm bẩm:

"Ta muốn đám đại nương, ta muốn đám đại nương..."

Tinh trùng lên não cũng có dáng vẻ này.

Lan Như Nguyệt cản chân Ngô Tiểu Thân, Ngô Tiểu Thanh hét lên rồi ngã gục, còn đông bắt tây nắm muốn sờ đám đại nương.

Ta ấn chặt Ngô Tiểu Thanh, lột quần hắn ra...Thấy trên da đùi hắn bỗng có một cái nhọt lớn.

Ba Ngô Tiểu Thanh khóc lên tại chỗ:

"Con bị tà ma trị không nói, sao còn bị chứng ung thư..."

Ta trở tay rút Thất Tinh Long Tuyền ra. Thất Tinh Long Tuyền ánh lên ánh sáng sắc bén, khiến ba mẹ Ngô Tiểu Thanh sợ hãi:

"Đại sư, ngươi đa tài đa nghệ như thế, còn có thể phẫu thuật à?"

"Đúng thế, mạng người quan trọng, chẳng phải nên tới bệnh viện à..."

Bệnh viện nào có tay nghề giỏi như ta. Ta lập tức xẻ cái nhọt ra, chỉ thấy bên trong là một nhúm lông xù xì, mở rộng ra thì rõ ràng là một cái đuôi.

Ta giơ tay chém xuống, Ngô Tiểu Thanh hét thảm một tiếng, cái đuôi kia bị chặt đứt rồi.

Thấy Ngô Tiểu Thanh chảy máu đầy đất, khỏi nói ba mẹ Ngô Tiểu Thanh khó chịu bao nhiêu, ôm lấy con trai khóc lóc. Còn máu Ngô Tiểu Thanh chảy xong thì sắc mặt càng lúc càng trắng, chỉ có thở ra không có hít vào.

Điều này khiến ba mẹ Ngô Tiểu Thanh luống cuống, vội giữ chặt ta hỏi con trai làm sao thế?

Ta cũng hơi bực bội, lẽ ra Ngô Tiểu Thanh này bị chặt đứt tà căn thì cũng sẽ đứt liê hệ với Thần Ngũ Thông, hẳn là sợi dây màu đen ở nhân trung sẽ tan đi, ánh mắt dần tỉnh táo, tỉnh lại chứ.

Trình Tinh Hà và Lan Như Nguyệt cũng qua xem, không nhìn ra đầu mối gì, ngoảnh lại lắc đầu với ta.

Chuyện này cũng lạ, chuyện như hương khói này nếu hỏi Mãn Sơn Thần thì có thể giúp nàng ta tích lũy công đức.

Vậy nên ta lấy tờ giấy thiếp vàng của Mãn Sơn Thần ra, kêu nàng một tiếng:

"Sơn Thần."

Không ai để ý tới ta, ba mẹ Ngô Tiểu Thanh mỏi mắt mong chờ, vừa thấy không gọi được cái gì ra thì ánh mắt nhìn ta bắt đầu nghi ngờ.

Ta ho khan một tiếng, có việc cầu người thì khiêm tốn ba phần, giọng dịu dàng đi:

"Sơn Thần?"

Chương 251 - Hiến Tế

Chương 251: Hiến Tế

Mẹ Ngô Tiểu Thanh vốn khỏe, không kiềm được lao về phía ta:

"Huhu, ta còn tưởng ngươi cũng có hai ba gì đấy, nào ngờ là thần côn. Dù về mặt kia con ta dọa người nhưng dẫu sao cũng là một đứa trẻ vui vẻ. Bây giờ bị ngươi giết chết. Ngươi đền mạng cho con ta!"

Lần này như thể hai công cùng giận va vào núi Bất Chu, may mà không làm gãy xương sống thắt lưng ta...Nàng ta là người sống, ta dùng cách tà ma đối phó với nàng ta thì sẽ bị Thiên Khiển.

May mà ba Ngô Tiểu Thanh hiểu chuyện, vội kéo nàng ta lại:

"Vợ, ngươi đừng kích động, nghe tiên sinh nói như thế nào trước đã..."

"Ta nhổ vào!"

Mẹ Ngô Tiểu Thanh lập tức nhổ một bãi nước bọt:

"Ông nội nó không phải tiên sinh đứng đắn gì, lúc trước không phải là đuổi theo người nhà đòi đập trứng gà à? Người ông nội nó giới thiệu tới có thể là giống chim tốt gì?"

Sắc mặt Lan Như Nguyệt lạnh đi, chắn trước mặt ta, một tay xách mẹ Ngô Tiểu Thanh cách xa ba bước, định đánh nàng ta. Trình Tinh Hà thấy thế, vội cản Lan Như Nguyệt lại:

"Ách Ba Lan, xúc động là ma quỷ, chúng ta là vì vào cánh cửa màu đen, ngươi đừng chơi trò diệt môn nhà ông cụ!"

Mẹ Ngô Tiểu Thanh không ngờ chúng ta còn có tay chân đi theo, sợ tới mức lập tức im bặt, Lan Như Nguyệt nhìn nàng ta chằm chằm đầy hung ác, sau đó ngoảnh lại nhìn ta, quơ nắm đấm như tranh công, ý là báng súng cứng mới có thể giành thiên hạ.

Ta thầm nói may mà nàng ta sinh ở thời hòa bình thịnh thế, nếu sinh sớm chút chắc chắn sẽ chiếm một vị trí nhỏ nho của bang Đầu Búa.

Lúc này ta bỗng nghe thấy một tiếng cười khẽ bên tai.

Tiêu Tương?

Không đúng, Tiêu Tương cười là lạnh lùng chứ không khiến người ta...Là Sơn Thần.

"Gọi sai rồi."

Gì? Ta nhìn cái tên lần nữa, lập tức phản ứng kịp, đúng thế, trên đó có một chữ "Mãn", đó mới là tên của nàng ta.

Để tránh mất mặt, ta chạy tới căn phòng bên cạnh, ngoảnh lại hô lần nữa:

"Mãn."

Vẫn không có ai...

"A Mãn."

Một hơi thở mang theo mùi thuốc tràn ra, cánh tay quen thuộc quấn tới từ phía sau ta, đôi môi trơn mềm dính vào trên tai ta:

"Cô gia."

Giọng nói như con rắn sống chui vào lỗ tai người ta khiến xương cốt toàn thân ta mềm ra.

Mái tóc đen nhánh rủ xuống vai ta, kêu loạt xoạt.

Nàng ta vòng ra nhìn ta, đôi mắt tuyệt mỹ hắt bóng ngược của ta:

"Ta rất nhớ ngươi."

Lần này ai mà gánh vác được nhưng miệng lập tức bị ăn đau, kéo tinh thần ta về.

Ta vội giữ một khoảng cách với nàng ta, hỏi nàng ta về chuyện hôm nay.

Nàng ta mới trả lời:

"Làm thần linh như chúng ta, có cầu mới có cung, e là Ngô Tiểu Thanh này đã hiến tế mình cho Thần Ngũ Thông hoang này rồi."

Đúng rồi, cầu xin thần linh phải có hiến tế nhưng vậy mà hắn ta lại lấy mình làm đồ tế dâng ra, hành động gì thế không biết?

Y như bán thận mua điện thoại.

Sơn Thần cười khẽ:

"Chuyện này đã là gì, trước kia lúc ta trên Thiên Đình còn từng thấy..."

Nhưng mới nói được một nửa, nàng ta bỗng không nói nữa như thể lỡ miệng vậy.

Ta lập tức sững sờ:

"Chẳng phải ngươi là Sơn Thần núi Hồ Cô à? Còn từng đi qua Thiên Đình nữa?"

Nụ cười của Sơn Thần hơi gượng gạo:

"Không phải trời sinh ta đã ở nơi hoang vu hẻo lánh đó. Ta là trích tiên bị giáng xuống."

Bị giáng chức...Trước kia sơn thần này ở vị trí cao hơn?

Ta hỏi vì sao nàng ta lại bị giáng xuống nơi xa kinh thành.

Nhưng trong mắt nàng ta có vẻ cô đơn, chỉ nói không muốn nhắc tới chuyện đau lòng.

Ta cũng không hỏi tiếp nữa, kéo chủ đề câu chuyện lại:

"Vậy hắn hiến tế mình ra rồi, ta phải làm sao để cứu hắn về?"

Lúc này thì hay rồi, nếu Ngô Tiểu Thanh chết thật thì công đức của ta bị thiệt thêm nghiệp chướng không tính là gì, ông cụ ở đường Thái Cực cũng chắc chắn không cho ta vào cánh cửa màu đen tìm quyển sách bí mật!

Dường như Sơn Thần biết ta nghĩ gì, giọng càng mềm dẻo hơn:

"Có điều nếu cô gia đã mở miệng, có thế nào ta cũng phải nghĩ cách. Không thì ngươi cầu xin ta đi."

Câu cuối khiến mặt ta đỏ chót, miệng cũng cảnh giác hơn, đau đớn không ngừng. Gáy ta lập tức đổ mồ hôi lạnh,

Sơn Thần nhận ra, cau mày, khẽ lau mồ hôi trên đầu ta, hơi đau lòng nói:

"Được rồi được rồi, Bạch Tiêu Tương, ngươi cũng đừng ra tay ác như thế...Dù sao ta cũng ghét những thứ tà ma dùng tên của chúng ta. Cô gia, ta cho ngươi biết, nếu muốn lấy lễ vật về thì chỉ có thể giết chết người nhận lễ vật."

Nói thế, ta phải xin cái Thần Ngũ Thông hàng nhái được hiến tế kia quay lại cứu Ngô Tiểu Thanh à?

Lúc này mẹ Ngô Tiểu Thanh lại phá cửa, có lẽ sợ Lan Như Nguyệt nghe thấy lại đánh nàng ta nên đè thấp giọng nói:

"Xong chưa thế? Con ta phải làm sao bây giờ?"

Sơn Thần sờ mặt ta, cười quyến rũ:

"Ta biết ngay, cô gia thông minh như thế chắc chắn có thể nghĩ kế, chỉ cần ngươi cần thì có thể gọi ta bất cứ lúc nào...Nhớ, gọi tên khác ta không đồng ý đâu, chỉ có thể gọi ta là A Mãn."

Dứt lời không thấy đâu nữa.

Chương 252 - Tiểu Thanh

Chương 252: Tiểu Thanh

Ta ngoảnh lại mở cửa, nói yên tâm đi, hôm nay ta sẽ cứu Ngô Tiểu Thanh về.

Sau đó ta hỏi nàng ta có biết Thần Ngũ Thông này được mời tới từ đâu không?

Sao mẹ Ngô Tiểu Thanh biết được, bình thường nàng ta không dám vào phòng con trai, chuyện này có gì quan trọng, cứu con về mới là quan trọng nhất.

Ta nghĩ một lúc, bảo mẹ Ngô Tiểu Thanh tìm giúp ta mấy câu đối Tết cũ, lấy năm cái chén, bỏ gạo vào từng cái một.

Trình Tinh Hà nhìn ra mục đích của ta, có phải định bày chiêu bắt ba ba trong rọ với thần hoang kia không?

…

Mẹ Ngô Tiểu Thanh vừa nghe thấy muốn làm thứ lạ lùng như thế thì nhin ta tràn đầy nghi ngờ, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt của Lan Như Nguyệt, nàng ta rụt cổ không dám lên tiếng, chỉ ra ngoài tìm đồ.

Khỏi nói, cung thiên di của mẹ Ngô Tiểu Thanh sưng to, xương cổ tay gồ lên, rõ ràng bình thường khăng khăng cho mình la đúng, chắc chắn tính cách vô cùng mạnh mẽ, vốn không để người khác có ý kiến của mình như kẻ độc tài vậy. Tục ngữ có câu cưới vợ không hiền khổ ba đời, mẹ Ngô Tiểu Thanh chính là như thế.

Ba Ngô Tiểu Thanh ôm lấy hắn, dáng vẻ vô cùng đau lòng.

Trình Tinh Hà ngồi xổm bên cạnh nhìn y như thiên cầu trông trăng rằm vậy, vẻ mặt khỏi nói có bao nhiêu ước ao.

Ta dịch ánh mắt nhìn về phía quần của Ngô Tiểu Thanh, lại sửng sốt. Mẹ ơi, hắn đã là người chết rồi còn nhất trụ kình thiên như thế?

Không hổ là khách hương khói của thần Ngân Tà, thảo nào cả ngày chỉ nhớ tới đám đại nương.

Lúc này, Trình Tinh Hà huých vai vào ta, khẽ nói:

"Thất Tinh, có cảm thấy chỗ nào đó sai sai không?"

"Ý ngươi là bình thường Thần Ngũ Thông mê đàn bà, lần này lại mê đàn ông?"

Ta cũng đoán được một chút.

Nhưng Trình Tinh Hà xua tay:

"Không phải, ngươi không phát hiện ra Ngô Tiểu Thanh này có hứng thú với phụ nữ như thế nhưng lại không có chút hứng thú nào với Ách Ba Lan* không?"

*Lan câm

Ta đáp:

"Với bản lĩnh của Ách Ba Lan thì ai dám chứ?"

Có khi một đá của nàng ta là có thể khiến người ta đoạn tử tuyệt tôn, suy nghĩ này khiến nửa người dưới của ta lạnh toát.

Trình Tinh Hà trả lời:

"Người bình thường không dám nhưng người bị Thần Ngũ Thông mê hoặc thì không phải người bình thường."

Ta cau mày, điều này cũng đúng, nhìn trạng thái kia của Ngô Tiểu Thanh thì có là heo mẹ cũng đẩy ngã. Mỹ nữ như Lan Như Nguyệt, người bình thường cũng không có mấy ai kiềm chế được mà không nhìn nàng ta. Nhưng từ khi nàng ta tới đây, liếc một cái Ngô Tiểu Thanh cũng không nhìn nàng ta.

Trình Tinh Hà bày ra vẻ mặt xảo quyệt, khẽ bàn bạc:

"Ta định tìm cơ hội lấy cái vòng trên cổ nàng ta xuống xem thử."

Thực ra ta cũng rất tò mò với dây chuyền của Lan Như Nguyệt, chẳng qua vẫn khuyên Trình Tinh Hà:

"Sợ chết thì tiếc mạng chút, đừng để nàng ta đánh mặt ngươi thành hoa đào nở."

Trình Tinh Hà khoát tay:

"Ngươi biết cái gì, sơn nhân tự có diệu kế."

Dứt lời giơ tay ra:

"Cá cược hai trăm đồng không?"

Ta liếc cổ Lan Như Nguyệt một cái, vỗ tay hắn:

"Thành giao."

Trình Tinh Hà híp mắt nở nụ cười.

Lan Như Nguyệt không biết chúng ta đang bàn bạc về nàng ta, đứng ở cửa ra vào như thần giữ cửa. Lúc này nàng ta xê dịch cơ thể mảnh khảnh nhường đường. Mẹ Ngô Tiểu Thanh đã về, tay bưng thứ chúng ta cần. Bây giờ đã hơn nửa năm, câu đối Tết dính toán đất khiến người nàng ta mặt xám mày tro:

"Ngươi xem được chưa? Ta mất nhiều sức lấy mấy câu đối Tết này lắm đấy."

Ta vừa thấy không có vấn đề gì thì khẽ gật đầu.

Lúc này, bên ngoài ồn ào một hồi, ta ngoảnh sang nhìn thì bên ngoài đầy bác gái chen chúc xem náo nhiệt. Người phụ nữ bị Ngô Tiểu Thanh giữ lại lúc trước đi trước làm gương, nước miếng tung bay giới thiệu với các bác gái Ngô Tiểu Thanh thấy sắc nảy lòng tham cỡ nào, mình điềm đạm đáng yêu bao nhiêu, không nhắc tới chúng ta thấy việc nghĩa hăng hái làm lấy nửa chữ.

Đám bác gái như nghe Bình Thư, đều lộ ra vẻ mặt nửa tin nửa ngờ:

"Từ nhỏ thằng bé Tiểu Thanh kia thấy con gái đã sợ hãi. Lần trước con gái ta mặc đồ hở rốn chào nó, đầu nó cũng không dám ngẩng lên, mặt đỏ như mông khỉ, bây giờ sao dám làm thế?"

"Đều do học xấu trên TV...Bây giờ TV toàn dạy người ta hôn người khác."

Nếu có thể dạy được thật thì tốt.

"Ngươi thì biết cái gì."

Người phụ nữ từng bị Ngô Tiểu Thanh lợi dụng kia lộ ra vẻ mặt mọi người đều say mình ta tỉnh:

"Muốn trách thì trách mẹ Ngô Tiểu Thanh ấy."

Mấy bác gái khác vừa nghe thế thì bu lại:

"Vì sao?"

"Các ngươi không biết."

Người phụ nữ dương dương đắc ý nói:

"Lần trước ta tận mắt thấy mẹ hắn hầm canh hoan du tử cho hắn ở bên ngoài."

Canh hoan du tử? Là thứ gì?

Nhưng còn chưa đợi người phụ nữ đó nói xong, mẹ Ngô Tiểu Thanh không kiefm được mà kéo cửa chống trộm lại, mấy bà hàng xóm kia rụt lại chậm chút là rơi cả mũi.

Bên ngoài tràn đầy tiếng mắng, mẹ Ngô Tiểu Thanh cũng không để ý, vội hỏi ta lúc nào mới có thể bắt đầu.

Chương 253 - Tức Cười

Chương 253: Tức Cười

Ta vừa thấy sắc trời từ từ tối xuống, đã có thể thấy mấy ngôi sao trên bầu trời thì khẽ gật đầu:

"Bây giờ bắt đầu. Có điều chỉ có thể để mình Ngô Tiểu Thanh ở lại đây, các ngươi phải rời đi."

Ba Ngô Tiểu Thanh cũng không nghĩ nhiều, chạy ra bên ngoài nhưng mẹ Ngô Tiểu Thanh thì không làm theo, hất tay ba hắn ra:

"Như vậy sao được, dựa vào cái gì chúng ta phải giao nhà lại cho các ngươi? Các ngươi trộm đồ nhà chúng ta thì phải làm sao?"

Ta bị nàng ta khiến cho tức giận bật cười, Trình Tinh Hà cười thành tiếng:

"Vâng, chúng ta hiểu, ngôi nhà rách này trị giá bạc vạn nhưng nhà các ngươi có cái gì mà trộm? Cái chổi rách hay là giấy vệ sinh?"

Ba Ngô Tiểu Thanh cũng khuyên nhưng mẹ Ngô Tiểu Thanh lại đặt mông ngồi xuống đất:

"Không được, ta không tin các ngươi. Các ngươi đuổi chúng ta ra ngoài là chột dạ...Không đúng, các ngươi định cắt thận của Tiểu Thanh nhà chúng ta."

Ngươi nói xem ta cũng không phải nướng thịt, muốn quả thận vô nghĩa làm cái gì.

Lan Như Nguyệt đã không kiềm được, bước lên định đánh nàng ta, ta thầm nói Lan Như Nguyệt mà ra tay thì không bị thương nặng cũng là tàn phế, ồn ào không tốt còn phải đền tiền thuốc, vội giữ nàng ta lại:

"Được rồi được rồi, ở lại cũng không có vấn đề gì."

Nói thật, họ không đi, chuyện này cũng có thể thành nhưng chuyện bà nội Thần lần trước khiến ta một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, e là lúc chỉ mành treo chuông sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Thấy mẹ Ngô Tiểu Thanh như thế, nếu không đuổi nàng ta ra ngoài khó tránh sẽ gây thêm phiền phức cho ta.

Vậy nên ta nói với họ được rồi, các ngươi ở lại đây, bất kể nghe thấy tiếng động gì cũng phải theo ba điều quy ước. Thứ nhất không được mở miệng. Thứ hai không được lộn xộn. Thứ ba không được mở cửa.

Mẹ Ngô Tiểu Thanh lập tức đồng ý:

"Đồng ý, chỉ cần có thể trông chừng các ngươi thì nhịn chút cũng được."

Ba Ngô Tiểu Thanh cũng gật đầu theo.

Vậy nên ta dán câu đối Tết vào bên trong cửa, khe hở ở khung cửa, sau đó đặt năm chén gạo trước mặt tượng Thần Ngũ Thông...Từ khi mẹ Ngô Tiểu Thanh biết tính mạng con trai mình tương liên với mấy tượng gỗ kia đã lau chúng sạch sẽ, đặt lên bên trên.

Sau đó, ta lấy dầu Nhiên Tê bôi cho mọi người, tắt đèn, đốt năm cây nhang, lẩm bẩm:

"Đạo tùy tâm học, tâm như hương bay, hương nóng lò ngọc, trong lòng có tiên, ngóng trông chân linh, pháp giá trước mặt."

Thực ra đây là niệm cho Thần Ngũ Thông chính thống nhưng những thần hoang nay vẫn đội lốt chính quy, chắc chắn nghe thấy sẽ chạy tới.

Quả nhiên, không bao lâu sau, cửa sổ vang lên tiếng loạt xoạt...Như cơn gió trước khi mưa tới.

Nhưng rèm che và ngọn cây ngoài cửa sổ lại không có chút động tĩnh nào. Mẹ Ngô Tiểu Thanh thấy tình hình này thì sửng sốt, há miệng định hỏi ta cửa sổ động ảo thuật gì, Lan Như Nguyệt nhanh tay lẹ mắt, dùng đầu hai ngón tay bịt miệng mẹ Ngô Tiểu Thanh lại như vịt Donald.

Trình Tinh Hà thấy thế tức cười nhưng không dám cười ra.

Đúng lúc này, có mấy bóng người bước vào từ cửa sổ.

Nhà Ngô Tiểu Thanh ở tầng năm, lần này mẹ Ngô Tiểu Thanh tự che miệng lại luôn.

Một bóng người trong số đó ôm đầu, nổi giận đùng đùng nói:

"Giữa ban ngày ban mặt mới đánh vỡ đầu bổn tôn, buổi tối còn dám kêu bổn tôn tới, ngươi chán sống?"

Giọng nios kia là giọng nam rất từ tính, các nữ nhân đều thích giọng nói này.

Lại có giọng thiếu niên du dương nói:

"Đại ca, ngươi đừng nóng giận, bây giờ thằng nhóc kia bị chúng ta ăn gần hết rồi, không còn tính người nữa, có teher không cẩn thận vấp ngã nên bây giờ mới thiết yến tạ lỗi với ngươi."

Người được xưng là đại ca có bậc thềm, lúc này mới kiêu ngạo nói:

"Có cho thằng nhóc kia cũng không dám."

Dứt lời, tiếng nhai nuốt vang lên...Họ ăn gạo sống trên bàn lích ra lích rích.

Mẹ Ngô Tiểu Thanh lập tức bị dọa sợ run lên.

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau từ rất xa, Trình Tinh Hà hiểu ý, chắn ở cửa ra vào.

Lan Như Nguyệt cũng trao đổi qua lại với ta...Thần Ngũ Thông này có năm người, ta chịu trách nhiệm ba người bên trái, nàng ta chịu trách nhiệm hai người bên phải.

Một tay ta đặt trên Thất Tinh Long Tuyền định xông về phía họ chém xuống...Ta đã vọng khí, toàn thân mấy tên này đầy uế khí, không biết bình thường làm bao nhiêu chuyện thất đức, xem như ai gặp cũng muốn giết.

Còn sinh hồn của Ngô Tiểu Thanh đã bị hiến tế, lông đuôi mọc không ngừng, vừa cắt đi một cái thì nếu trong mười hai canh giờ không cầm sinh tế của hắn về, hắn ta không thể không chết, ta phải cố gắng ra tay nhanh hết sức.

Nghĩ thế, ta vận hành khí, nắm chặt chuôi kiếm, nhào về phía bọn chúng.

…

Kiếm khí sắc bén, chỉ nghe "soạt" một tiếng, năm chén gạo đặt trước mặt mấy người cũng bị chặt vỡ theo, gạo vung vãi đầy đất, còn mấy Thần Ngũ Thông kia thì hoàn toàn không đề phòng, lúc đó kêu thảm mấy tiếng, một dòng hơi thở huyết khí xen lẫn mùi thú tanh tưởi nhanh chóng tràn ra, ban đầu ta còn hơi vui vẻ...Chém trúng rồi!

Chương 254 - Bắt Được Rồi

Chương 254: Bắt Được Rồi

Nhưng lập tức, ta ngoảnh lại...Xúc cảm này là không chém trúng!

Còn Lan Như Nguyệt cũng bật dậy nện hai đinh Thiên Lôi xuống hai người bên phía nàng ta...Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, hai bóng dáng lập tức bị ném ra.

"Đại ca, có chuyện gì xảy ra?"

"Người kia mời cao thủ tới đối phó chúng ta..."

"Chúng ta chạy thôi?"

"Đi!"

Thần Ngũ Thông có một đặc điểm là tốc độ rất nhanh, tự ta canh ở trước cửa sổ, cảm nhận thấy mấy cơn gió lốc bay về phía cánh cửa thì bay qua.

Nhưng cửa đã bị ta dán câu đối Tết lại...Tuy thứ như câu đối Tết cũ tầm thường nhưng là thứ trừ tà tốt nhất. Vốn nó mang theo nghĩa may mắn, lại được pháo hun đúc, chịu đủ cái nắng nửa năm, Lão Đầu Nhi từng nói dán câu đối Tết ngược lại thì tà vật trong nhà chắc chắn không ra được.

Quả nhiên, chỉ nghe thấy mấy tiếng va chạm trên cửa chính...Chúng như mấy con dơi mù, không xông ra được.

Trình Tinh Hà lấy dây Chu Sa bên người ra, chạy tới mò mẫn quấn lên người mấy người kia.

Ta lập tức phấn chấn, đoàn đội có hiệu suất hơn bọn buôn nước bọt!

Nhưng đúng lúc đó, Ngô Tiểu Thanh trên giường bỗng kêu thảm một tiếng:

"Mẹ, con đau!"

Mẹ Ngô Tiểu Thanh lập tức đứng lên:

"Con ta, con sao thế?"

Mẹ kiếp, nói chuyện thì dầu Nhiên Tê trên người nàng ta rách luôn!

Một giọng nói tràn đầy hận thù của Thần Ngũ Thông vang lên:

"Thì ra đám đại nương nhà này nấp ở đây hại chúng ta!"

"Không tha cho nàng ta!"

Ta biết không hay, đi tới kéo mẹ Ngô Tiểu Thanh nhưng mẹ Ngô Tiểu Thanh chạy tới phía hắn:

"Con ta, họ làm gì con rồi?"

"Mẹ, mở cửa!"

Ngô Tiểu Thanh điên cuồng kêu lên:

"Họ muốn bắt tam hồn thất phách của con, không mở cửa con sẽ bị họ hại chết!"

Ta lập tức sợ hãi, lời nói dối này còn nhanh hơn Trình Tinh Hà.

Lan Như Nguyệt cũng chạy tới định bắt mẹ Ngô Tiểu Thanh nhưng trong phòng quá tối, Lan Như Nguyệt bị một cái ghế cản lại, phát ra một tiếng động thật lớn. Còn mẹ Ngô Tiểu Thanh thì lại quen thuộc nhà mình hơn cả, gào lên:

"Ta biết ngay là mấy người này không có lòng tốt gì mà!"

Dứt lời, nhào qua mở cửa ra.

Ta bước hai bước qua, một đá đạp cửa đóng lại, mẹ Ngô Tiểu Thanh định quấy nhiễu ta, lửa giận của ta bùng lớn, túm nàng ta ném vào góc nhà:

"Trình Tinh Hà, bắt lấy!"

"Được rồi!"

Không bao lâu sau, tiếng dơi mò mẫm biến mất...Tập trung hết vào tay Trình Tinh Hà. Hắn hưng phấn nói:

"Bắt được rồi!"

Ta mới thở phào nhẹ nhõm, mở đèn, thấy trong bao tải của Trình Tinh Hà chen lấn nhốn nháo, mấy thứ gì đó đang di chuyển bên trong.

Mẹ Ngô Tiểu Thanh nhào qua như muốn cướp lấy:

"Các ngươi thả tam hồn thất phách của con ta ra!"

Ta kéo mẹ Ngô Tiểu Thanh lại:

"Tránh ra."

Trình Tinh Hà cũng rất nhạy bén mà né đi, cúi đầu nhìn chiến lợi phẩm:

"Hôm nay may quá, đúng là bắt được thật. Thất Tinh, ngươi phản ứng nhanh lắm."

Nói xong câu này, họng hắn nghẹn lại, bỗng ngẩng đầu lên nhìn ta:

"Hỏng rồi."

Tim ta thắt lại:

"Sao?"

Trình Tinh Hà mấp máy môi:

"Ở đây chỉ có bốn người."

Một người chạy rồi...

Ta lập tức bật đèn lên.

Mẹ Ngô Tiểu Thanh quen với ánh sáng, nhìn sang, đuổi theo định đánh ta:

"Ngươi khiến nhà chúng ta chịu tai họa thành ra thế này, ta CMN liều mạng với ngươi!"

Trên lớp sơn bức tường đối diện toàn là máu, bàn thờ bị ta bổ thẳng ra, mấy cái chén rơi trên mặt đất, gạo vung vãi đầy đất, đúng là rất thảm thương không đành lòng nhìn. Hai cái đuôi rơi trên đấy, một cái chân một cái tay, không nhìn ra là con vật gì.

Ta ngoảnh lại lạnh lùng nhìn về phía mẹ Ngô Tiểu Thanh:

"Ngươi nói xem mạng của con trai đáng giá bao nhiêu? Mấy thứ đồ nhà ngươi có đáng bao nhiêu tiền?"

Mẹ Ngô Tiểu Thanh sững sờ, nhào tới nhìn Ngô Tiểu Thanh, ngoảnh lại mắng ta:

"Không phải ngươi lấy hồn phách của con ta đi à? Mau thả hồn của con ta về!"

Bây giờ dáng vẻ yêu tới lòng đau như cắt, con ta có chết cũng là do chết trên tay ngươi.

Ta ngoảnh lại chỉ vào cái bao to kia:

"Ngươi muốn hồn thì đi mà hỏi họ."

Lan Như Nguyệt lạnh mặt đi qua, đấm một đấm vào một vật sống trong bao tải.

Vật sống kia lập tức hét thảm một tiếng. Trình Tinh Hà nói ngay:

"Họ nói các ngươi không hiểu quy củ, rõ ràng các ngươi mời họ tới vậy mà lại trở mặt muốn đối phó họ, phải ăn hết hồn người của con các ngươi mới được."

Ta ngưng khí trên tai, cũng nghe thấy mấy thứ kia cằn nhằn không thôi.

"Không ngờ người tới đây lại lợi hại như vậy."

"Ta chưa từng thấy sát khí lợi hại như thế."

Thậm chí còn có người khóc:

"Ca, ta sợ, huhu..."

Ta bảo Trình Tinh Hà hỏi mấy thứ này hồn người của Ngô Tiểu Thanh ở đâu? Nói ra còn đỡ, không nói ra ta sẽ khiến chúng xem rõ sát khí chân chính là thế nào.

Trình Tinh Hà giao tiếp với họ theo ý của ta.

"Hồn người của thằng nhóc kia trong tay lão Ngũ."

"Đúng, lão Ngũ thông minh nhất!"

"Các ngươi thả chúng ta ra càng sớm càng tốt, nếu không lão Ngũ tra tấn thằng nhóc kia muốn sống không được muốn chết không xong đó!"

Chương 255 - Can Đảm

Chương 255: Can Đảm

Vừa dứt lời, Ngô Tiểu Thanh lại hét thảm lần nữa:

"Mẹ ơi!"

Chỉ thấy trên cánh tay Ngô Tiểu Thanh bỗng xuất hiện một vết thương, máy chảy ra ngoài như thể bị dao găm không ai thấy cắt một nhát vậy.

Sau đó, cánh tay phải cũng bị như thế, không bao lâu sau, tay Ngô Tiểu Thanh toàn là vết máu đan xen.

Trình Tinh Hà lẩm bẩm:

"Kỹ thuật cắt rau này là muốn tỉa thành hoa bầu dục à."

Ta cau mày...Lão Ngũ chạy trốn kia là muốn báo thù, ra oai.

"Haha."

"Hahaha."

"Thằng nhóc này đã hiến tế mình cho lão Ngũ rồi. Bây giờ lão Ngũ muốn trừng trị hắn ra sao thì làm như thế! Nếu các ngươi không thả sẽ thiên đao vạn quả thằng nhóc này!"

Mẹ Ngô Tiểu Thanh thấy thế, ôm con trai gào khóc, sau đó dập đầu với chúng ta:

"Ta sai rồi, ta sai rồi, cầu xin các ngươi tha cho con ta đi, ta hoài thai mười tháng, nuôi dưỡng từng ngày lớn thành như vậy, ta không chịu nổi..."

Dứt lời, nàng ta đưa một con dao gọt trái cây trên bàn cho ta:

"Các ngươi muốn chém thì chém ta, chém ta có được không..."

Vốn Lan Như Nguyệt lại định đánh nàng ta nhưng vừa thấy thế thì lặng lẽ thả nắm đấm xuống.

Thứ kia đang ép chúng ta.

Trình Tinh Hà rất tức giận, đấm mấy đấm vào bao tải...Năm Thần Ngũ Thông này là một thể, mấy huynh đệ này từng chịu tội, vị lão Ngũ trốn được kia cũng cảm nhận được như thế.

Nếu vật sống này chịu tội thì trên người Ngô Tiểu Thanh lại có thêm mấy vết dao.

Mấy vật sống kia lập tức cười đắc ý:

"Xem các ngươi có còn dám đụng đến chúng ta không!"

Ta suy nghĩ một chút, nói:

"Thả ra đi."

Trong bao lập tức hoan hô.

Trình Tinh Hà sửng sốt, khẽ nói:

"Đừng mà, nhỡ may thả chúng xong chúng giết con tin, chúng ta bị động rồi. Ta thấy chi bằng bóp chết một hai người, dọa hắn một chút để hắn đừng hành động thiếu suy nghĩ..."

Thần Ngũ Thông cùng vinh cùng hại, bóp chết một người, bốn người còn lại cũng sống không được. Thứ kia thẹn quá hóa giận, định đồng quy vu tận với Ngô Tiểu Thanh thì phải làm sao?

Trình Tinh Hà nghe thấy thế cũng đúng, lúc này mới không tình nguyện mà định mở cái bao tải ra.

Ta đè tay hắn lại, nói to:

"Loài người chúng ta có quy tắc là một mạng đổi một mạng, cho nên chỉ có thể thả một người."

Trong bao yên tĩnh, lại la hét ầm ỹ:

"Muốn thả phải thả hết!"

"Không được."

Ta nói:

"Thấy huynh đệ các ngươi tình thâm, vậy thì một người đi cũng được."

Lần này cái túi to lại yên tĩnh nhưng lập tức truyền tới tiếng cãi vã ồn ào:

"Đại ca, ta sợ, huhu..."

"Đại ca, ngươi chưa từng nói Khổng Dung nhường lê à?"

"Dứt lời, ngươi chưa từng nghe nói trưởng giả làm đầu à?"

Trình Tình Hà không kiềm được mà khẽ nói ra mấy thứ đồ hư hỏng này còn rất có văn hóa.

Được, nội chiến xảy ra, ta nháy mắt ra hiệu với Lan Như Nguyệt. Lan Như Nguyệt hiểu ý, khẽ thả một lỗ hổng ra.

Quả nhiên, mấy thứ bên trong chen lấn, một luồng khí xanh bay ra ngoài.

Thật nhanh.

Ta kéo Trình Tinh Hà, bôi dầu Nhiên Tê, đuổi theo luồng khí xanh kia...Nội chiến náo loạn như thế, hắn chỉ ước gì mọc thêm hai cái chân, nào còn phát hiện phía sau có truy binh nữa.

Chúng ta thả dây dài câu cá lớn, đi theo hắn tìm hang ổ của Thần Ngũ Thông cứu Ngô Tiểu Thanh ra.

Thứ kia rất nhanh, may mà ở không xa lắm, ta thấy luồng khí xanh đó bay vào một nhà xưởng bỏ hoang thì lặng lẽ vào cùng.

Không biết bao nhiêu năm rồi không có người đến chỗ này, trong sân toàn là cỏ dại cao bằng nửa người, vừa có rau muối vừa có cao lương, vừa đi vào đã bị đám lá cây có gai kia đâm vào cánh tay vô cùng ngứa ngáy.

Ta đang gãi cánh tay, Trình Tinh Hà đột nhiên túm ta lại, thấp giọng nói:

"Mọe nó, chúng ta xông vào hang ổ thật rồi."

Ta nói không phải ngươi đang nói nhảm sao? Nếu không phải hang ổ, ngươi có mời ta đến cái nơi rách nát này ta cũng không thèm tới.

Trình Tinh Hà lắc đầu nói:

"Nơi này có ma cọp vồ...Rất nhiều ma cọp vồ, hơn nữa đều là nam nữ trẻ tuổi."

Số tuổi này chắc chắn là thuộc hạ của ngũ thông thần.

Nhưng đạo hạnh của ngũ thông thần vừa rồi có hạn, không thể có nhiều ma cọp vồ như vậy được.

Mà Trình Tinh Hà đã đi về phía trước mấy bước, nói với không khí:

"Tiểu thư, ta muốn hỏi đường, đây là chỗ nào?"

Ta nghe vậy thì vội ngưng khí đưa vào mắt - nhưng ngưng khí vào mắt khó hơn vào tai một ít, ta chỉ có thể miễn cưỡng thấy những đường nét như khói lúc hà hơi mùa đông - tóc dài xõa vai, quả thật giống như một cô gái trẻ tuổi.

Đến khi đưa mắt nhìn tiếp, ta lập tức ngây người - nhiều như vậy?

Lúc Trình Tinh Hà nói ta đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng đến khi nhìn thấy mới biết ma cọp vồ ở chỗ này đông nghìn nghịt như khói mù mùa xuân vậy!

Ta đã hiểu tại sao hắn lại nói chỗ này là “hang ổ” rồi, điều này chứng tỏcó rất nhiều dã ngũ thông tập trung ở đây!

Ta chỉ có thể nhìn được một chút xíu, hành khí ngưng tụ ở trong mắt không đủ dùng, vì vậy ta bắt đầu nhìn khí.

Chương 256 - Cưỡi Hổ Khó Xuống

Chương 256: Cưỡi Hổ Khó Xuống

Vừa nhìn khí, ta liền hiểu ra - dù chỗ này là một cái xưởng cũ bình thường, nhưng lại có phong thủy rất tốt, hai dãy núi giống như một đôi uyên ương đang quấn cổ vào nhau, ở giữa là một cái hồ như để uyên ương bơi.

Ở nơi như thế này vô cùng tốt cho những thứ có linh, hơn nữa còn khiến vận đào hoa của người ở thịnh vượng, được người khác yêu thích.

Dã ngũ thông sống bằng việc mê hoặc nam nữ trẻ tuổi sống ở đây đúng là quá thích hợp, khó trách lại có nhiều dã ngũ thông tụ tập ở đây như vậy.

Trình Tinh Hà nói chuyện xong với luồng khí kia thì lau mồ hôi lạnh:

"Thất Tinh, không được rồi, hôm nay là ngày dã ngũ thông mở cuộc họp ở nơi này, đám dã ngũ thông ở xung quanh đều đã tới, chúng ta đưa một người đi còn được, nhưng nhiều như vậy, chúng ta lại không phải Rambo, trực tiếp xông vào phòng tối còn dễ hơn làm việc này."

Ta đáp:

"Thứ này có thể so sánh với những thiên sư cao cấp kia sao?”

Vừa nói ta vừa bôi dầu nhiên tê, sau đó đi vào bên trong.

Trình Tinh Hà hết cách, chỉ đành phải theo sau, vừa đi vào đã nghe được có tiếng ồn ào loáng thoáng ở dưới tầng.

Xuyên qua tấm ván, ta bỗng sởn hết da gà - bên trong là những người đàn ông tuấn tú.

Dã ngũ thông hóa hình, đương nhiên là sẽ bắt chước ngũ thông thật, ai nấy đều rất coi trọng dáng vẻ của mình.

Chưa nói đến việc có nguy hiểm hay không...Nhưng muốn tìm người thì rất khó.

Đúng lúc này, một cái tay bất ngờ đặt lên vai ta, giọng nói của một người đàn ông trẻ tuổi vang lên:

"Các ngươi là ai?"

Ta thót cả tim, quay đầu nhìn, là năm người đàn ông trẻ tuổi vô cùng tuấn tú.

Lại thêm một dã ngũ thông!

Trình Tinh Hà ở phía sau đá ta, ý là đã bị phát hiện rồi, hay là đi thôi.

Một dã ngũ thông trong đó đã có vẻ nghi ngờ:

"Chưa bao giờ thấy có người lạc đàn...rốt cuộc các ngươi đi đường nào đến đây?"

Đúng rồi, ngũ thông thần đều xuất hiện theo nhóm năm người, chúng ta chỉ có hai.

Còn có một tên vô cùng cảnh giác, có vẻ sắp gọi những người khác tới.

Ta đã nhìn ra, sau lưng mấy người trẻ tuổi kia đều có đuôi.

Vì vậy ta lập tức lấy một cái đuôi đứt trong tay ra lắc lắc:

"Chúng ta...hôm nay chúng ta gặp phải vài chuyện, bị tách ra khỏi ba ca, đang muốn đi tìm ba người họ đây."

Vừa nói ta vừa lén lút đưa một cái đuôi khác cho Trình Tinh Hà - lúc trước ta chặt được hai cái ở nhà Ngô Tiểu Thanh, vừa vặn mỗi người một cái.

Trình Tinh Hà hiểu ý, cũng cầm cái đuôi lắc lắc.

Mấy ngũ thông thần kia nhìn thấy vậy mới yên lòng, cười tủm tỉm đẩy chúng ta vào trong:

"Đây là việc lớn mỗi năm một lần của ngũ thông thần chúng ta, cho nên mới phải cực kỳ cẩn thận, sợ có thứ không tốt chui vào, hai vị huynh đài đừng phiền lòng."

Ta vội nói không sao.

Khóe miệng Trình Tinh Hà co quắp, lần này đúng là cưỡi hổ khó xuống rồi.

Chúng ta đi xuống, ngũ thông thần kia vẫn còn tiếp tục nói:

"Gần đây mấy người chúng ta đang mê hoặc lão bà của Vương gia ở Phương Thảo Viên, các ngươi thì sao?"

Ta ngẫm nghĩ, liền nói:

"Mới khắc chết một cô gái, đang tìm người khác đây."

Ngũ thông thần kia gật đầu một cái, một ngũ thông thần trong đó lại có vẻ khó hiểu:

"Khắc chết...sao các ngươi không dẫn theo ma cọp vồ?"

Trình Tinh Hà lại khẩn trương, ta thì cười nói như thường:

"Ngại quá, ở chỗ đại ca chúng ta hết rồi!"

Mấy ngũ thông thần bừng tỉnh hiểu ra, còn khen chúng ta có tình cảm tốt.

Lúc này chúng ta đã đi xuống dưới đáy, ta thuận miệng hỏi thăm:

"Lại nói, hội nghị hôm nay là có chuyện lớn gì vậy?"

Một dã ngũ thông đáp:

"Ngươi còn chưa nghe nói sao? Vì tứ tướng cục."

Ta đột nhiên thót tim - tứ tướng cục?

Một ngũ thông thần khác cũng gật đầu:

"Không sai, nghe nói có một thứ vô cùng hung ác chạy ra khỏi tứ tướng cục, làm loạn khiến trời đất không yên. Nghe nói cấp trên có treo giải thưởng, nếu ai tìm được thứ đó thì sẽ lấy được năm chân nguyên kim đan."

Trình Tinh Hà sáng mắt lên:

"Chân nguyên kim đan, lập địa thành tiên?"

Ta siết chặt ngón tay, Hôi Bách Thương nói không sai...Ta đã hoàn toàn trở thành tội phạm bị truy nã treo thưởng rồi? Kẻ thù kia đúng là lợi hại, ngay cả chân nguyên kim đan cũng lấy ra được.

"Cho nên chúng ta mới đến đây trao đổi tin tức, nhìn xem có ai biết tung tích của thứ kia không. Nhỡ may có thể tìm được, vậy không phải chúng ta sẽ nhanh chóng thăng quan tiến chức sao. Ồ, đến rồi à."

Kia cá dã ngũ thông nhìn thấy bạn bè quen thuộc liền đi qua.

Ngũ thông thần ở đây nhiều đến mức khiến người ta sợ hãi, Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Rốt cuộc lão Ngũ kia trông như thế nào, ngươi có manh mối gì chưa ?"

Ta đáp:

"Ta còn chưa được gặp, nào biết lão Ngũ kia trông như thế nào."

Trình Tinh Hà xù lông:

"Vậy mà ngươi lại cứ xông vào như thế, ngươi nghĩ ngươi là Ironman hả?"

Ta thấp giọng nói:

"Đừng gấp, không phải chúng ta đã thả một ngũ thông thần khác ra rồi sao? Ta biết cách tìm được hắn."

Chương 257 - Đừng Quay Đầu

Chương 257: Đừng Quay Đầu

Lúc một người chui ra khỏi bao đã để lộ nguyên hình, ta đã dồn khí vào mắt, dùng bản lĩnh lớn nhất để xem hình dáng của nó. Dù khi đó không thấy rõ nguyên hình, nhưng vẫn nhìn ra được nó thiếu mất cái đuôi, trên người bị thương, cộng thêm ta đã lén lút bỏ tro hương vào trong bao bố, cho nên chỉ cần tìm được người bị dính tro hương và không có đuôi thì chắc chắn chính là kẻ đó.

Ban đầu Trình Tinh Hà còn rất vui, nhưng nghe ta nói xong thì tức giận muốn điên lên:

"Có mỗi hai manh mối đó thì làm sao tìm được trong đống ngũ dã thông đông như kiến ở đây? Chỉ cần lỡ miệng một câu, hai chúng ta sẽ biến thành ma cọp vồ!"

Nhưng còn chưa nói hết, lại một bàn tay nữa đặt lên vai Trình Tinh Hà, một giọng nói rất thân thiết vang lên:

"Đây không phải là lão Tứ ở Hồ Khiêu Hiệp sao? Sao chỉ có hai người các ngươi?"

Trên trán Trình Tinh Hà lập tức nổi đầy gân xanh - có người nhận ra cái đuôi này!

Ta suy nghĩ một lát rồi quay người sang.

Người đàn ông tuấn tú sau lưng vốn đang tươi cười, nhưng vừa nhìn thấy ta thì lập tức sửng sốt, vô cùng cảnh giác:

"Ngươi là ai, sao lại đeo của Hồ Khiêu Hiệp..."

Nó vừa lên tiếng, những dã ngũ thông khác đều quay sang nhìn chằm chằm chúng ta.

"Suỵt."

Ta thấp giọng nói:

"Các ngươi chưa bao giờ nghe nói đến phẫu thuật thẩm mỹ ở nhân gian sao? Gần đây mấy người chúng ta cũng học được một kỹ năng mới, thỉnh thoảng có thể thay đổi mặt được."

Dã ngũ thông là do động vật biến hóa ra, dựa vào sự xinh đẹp để mê hoặc người khác, vừa nghe có thể thay đổi hình dáng thì vô cùng hứng thú:

"Còn có loại kỹ năng này?"

"Vậy có thể dạy cho ta không, nghe nói khuôn mặt mắt to mày rậm của ta đã lỗi thời rồi, bây giờ đang lưu hành mắt phượng!"

Ta khoát tay một cái:

"Được rồi, các ngươi đi theo ta, trời nóng bức thế này chạy đến đây chắc khát lắm, uống chút nước trước rồi ta sẽ nói kỹ càng cho."

Dã ngũ thông rất thích uống rượu, chỗ này cũng bày đầy rượu khắp nơi.

Trình Tinh Hà ngửi được mùi rượu thơm phức thì cũng muốn uống, nhưng bị ta kéo lại, mà mấy dã ngũ thông kia lại vội uống vào, sau đó giương mắt chờ ta truyền thụ kỹ năng phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng chưa được bao lâu đã gục hết.

Trình Tinh Hà vỗ đùi:

"Ba bước say?"

Ngươi vẫn còn chưa ngu lắm.

Đúng lúc này, ta nhìn thấy trên người một dã ngũ thông có dính tro hương, đang hoảng sợ lo lắng tìm người!

Là lão Tứ kia?

Ta lập tức túm lấy Trình Tinh Hà đi theo.

Quả nhiên lão Tứ đó sáng mắt lên giống như nhìn thấy cái gì, sau đó đi về phía một người.

Người kia đang ngồi xổm dưới gầm bàn, cắn răng nghiến lợi rạch lên một thứ gì đó!

Không sai...Đó chính là lão Ngũ lấy được sinh hồn của Ngô Tiểu Thanh, thứ trong tay hắn chắc là bù nhìn chứa sinh hồn của Ngô Tiểu Thanh - mà sau lưng hắn cũng không có cái đuôi, chắc hẳn cái trên người ta là của hắn.

Ta nháy mắt với Trình Tinh Hà rồi đi về phía cái bàn đó.

Lão Tứ lão Ngũ đoàn tụ đang rất vui vẻ, ta nhân cơ hội này đặt một cái tay lên vai hắn, lại kéo tay hắn qua, vô cùng thô bạo cướp mất thứ trong tay lão Ngũ.

Lão Ngũ hoàn toàn không phản ứng kịp, quay đầu nhìn lại thì nhận ra chúng ta, lập tức cắn răng nghiến lợi:

"Các ngươi là..."

Trình Tinh Hà kéo ta một cái:

"Sao ngươi không trộm mà lại làm như vậy ở chỗ đông người chứ..."

Lão Ngũ giận đến mức hàm răng ngứa ngáy, đang muốn nhào lên, ta chỉ vào lão Tứ đang ngây người như phỗng và lão Ngũ hung thần ác sát, lớn tiếng nói:

"Có thứ không tốt chui vào chỗ chúng ta rồi!"

Tiếng hét này của ta khiến đám dã ngũ thông đang tụ tập đổ dồn ánh mắt đến:

"Thứ gì?"

Lão Ngũ bị ta cáo trạng trước thì sửng sốt, sau đó cũng lớn tiếng nói:

"Ngươi...Ngươi mới là thứ không tốt! Tất cả mọi người, đây là hai người sống!"

"Ồ?"

Ta phe phẩy cái đuôi của hắn, nói:

"Nhưng ta có đuôi, ngươi có không? Ta thấy hai ngươi mới là người sống!"

"Đúng, hai người họ không có đuôi..."

"Hay là người sống!"

"Ăn thịt họ đi!"

Theo mấy tiếng kêu hưng phấn và tàn nhẫn, vô số dã ngũ thông nhào về phía lão Tứ và lão Ngũ.

Trình Tinh Hà trợn mắt nhìn ta không chớp, giơ ngón tay cái lên, mà ta thì nhân lúc nơi này hỗn loạn kéo Trình Tinh Hà chạy ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, một cái tay bỗng nhiên đặt lên vai ta.

Cả người ta cứng đờ, bị phát hiện rồi sao?

…

"Đừng quay đầu."

Phía sau là giọng nói của một người đàn ông trẻ tuổi:

"Sau khi đi ra ngoài thì nằm xuống."

Kỳ quái, người này là ai? Nói vậy là có ý gì?

"Ca, nhanh lên một chút."

Lại một giọng nói vang lên, giống như đang thúc giục người vỗ vai ta vậy.

Bàn tay kia dời khỏi vai ta, thấp giọng nói một câu:

"Huynh đệ chúng ta sẽ ghi nhớ ân tình hôm nay - chỉ sợ sau chuyện này, ngươi cũng sẽ gặp phải xui xẻo, nhớ cẩn thận."

Chương 258 - Hạn Thiên Lôi

Chương 258: Hạn Thiên Lôi

Ta càng ngày càng khó hiểu, chẳng lẽ lại có người nhận nhầm ta giống Thành Bắc Vương sao?

Ta không nhịn được quay đầu liền nhìn về phía sau, nhưng lại bị đám dã ngũ thông chạy tới xô đẩy, ta chỉ nhìn thấy vô số bóng lưng đàn ông tuấn tú, căn bản không biết người nói chuyện với ta là ai. Trình Tinh Hà sợ chết, dùng hết sức bú sữa mẹ kéo ta ra ngoài.

Vất vả lắm mới đi ngược đám người ra ngoài được, lúc này Trình Tinh Hà mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn ta:

"Thất Tinh à, sao ngươi lại to gan như thế, có phải ông cậu ba của ta cho ngươi ăn gan hùm mật báo từ nhỏ không?"

Nếu ta ăn được thứ đó thì tốt - có ít sữa mạch nha đã không tệ rồi.

Trình Tinh Hà nói xong muốn đi ra ngoài, nhưng ta kéo hắn lại:

"Nằm xuống."

Trình Tinh Hà không hiểu:

"Gì?"

Ta ấn hắn xuống:

"Nằm đi."

Trình Tinh Hà không hiểu được hỏi ta lên cơn điên gì, nhưng vì tin ta nên vẫn nằm xuống. Hai chúng ta bò lổm ngổm tiến về phía trước như quân dã chiến.

Trong bụi cỏ toàn là khí ẩm ướt và muỗi, thi thoảng còn có cóc và thằn lằn bò lên chân chúng ta. Trình Tinh Hà không ngừng kêu khổ, mắng ta ăn no rửng mỡ, nhưng đúng lúc này, một tiếng ầm vang lên trên trời.

Trình Tinh Hà sợ hết hồn, ngẩng đầu lên còn có thể nhìn thấy tia lửa đầy trời, sửng sốt:

"Đây là...Hạn thiên lôi?"

Sét đánh lúc mây đen giăng đầy là sét bình thường, nhưng thi thoảng cũng sẽ có sét đánh lúc trời quang đãng, loại sét này có tên khoa học là dông khô, trong nghề chúng ta gọi là hạn thiên lôi.

Mà tác dụng của hạn thiên lôi chính là đánh những vật tà vật nghịch thiên.

Tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang lên, một tia hạn thiên lôi lướt qua bầu trời, đánh vào cái xưởng cũ đó. Một luồng sáng nổ tung trước mắt, mùi cháy bốc lên, ánh sáng kia tràn qua đầu chúng ta như lũ lụt, ta và Trình Tinh Hà lập tức ngửi được mùi tóc cháy khét trên đỉnh đầu.

Những chuyện này chỉ diễn ra trong chớp mắt, sau khi da gà trên người biến mất, ánh sáng đó đã không thấy tăm hơi.

Sắc mặt Trình Tinh Hà tái nhợt như giấy vệ sinh, nửa ngày mới lấy lại được sức, nhìn chằm chằm ta:

"Đây là..."

Nếu rồi chúng ta đứng lên đi thì bây giờ đã bị uy lực mạnh mẽ này của hạn thiên lôi đánh chết rồi.

Sau khi Trình Tinh Hà chắc chắn hạn thiên lôi đã hết mới bò dậy nhìn cái xưởng kia.

Chỉ thấy cái xưởng đó đã ầm ầm sụp đổ, tản ra mùi than cháy khó ngửi.

Đám dã ngũ thông kia…đều đã bị đánh chết.

Trình Tinh Hà khó tin nhìn ta:

"Tia sét đó...Là ngươi đánh xuống?"

Ta sửng sốt, cốc đầu hắn:

"Có phải ngươi bị dọa ngu rồi không, ta cũng không phải thiên lôi, làm gì có bản lĩnh cao như vậy."

Ta đã đoán được rốt cuộc người vỗ vai ta là ai rồi.

Sợ rằng là ngũ thông thần thật… là anh hùng nạn lụt năm đó.

Lúc trước ta hát thỉnh tiên quyết ở nhà Ngô Tiểu Thanh vốn muốn dẫn dã ngũ thông ra, nhưng trùng hợp thế nào lại gọi cả ngũ thông thần thật tới.

Vì bình thường dã ngũ thông hàng giả tung hoành giang hồ mà ngũ thông thần thật rất hay bị đổ oan, chắc chắn đã sớm hận đến mức nghiến răng ken két với dã ngũ thông rồi, vì vậy lúc ấy sau khi được ta mời đến cũng không xuất hiện, mà lặng lẽ đi theo chúng ta xem xét tình hình. Sau đó là tìm được đại bản doanh của dã ngũ thông, tiếp theo là mời hạn thiên lôi, một một lưới bắt hết cả đại bản doanh này.

Cho nên hắn mới có thể nói nợ ta một ơn tình.

Trình Tinh Hà ngoáy tai, trợn mắt:

"Ngươi nói gì?"

Tên này bị dọa đến mức ù tai rồi.

Ta đứng lên, kéo hắn chạy về nhà Ngô Tiểu Thanh - phải nhanh chóng trả lại hồn cho Ngô Tiểu Thanh mới được.

Lúc đến nhà Ngô Tiểu Thanh, trước cửa nhà họ đã dính một con hạc giấy trắng - tống hồn phiên.

Ta lập tức sửng sốt, chết rồi?

Lúc đẩy cửa ra chỉ thấy trong nhà Ngô Tiểu Thanh có không ít người chen lấn, đều đang gào khóc với Ngô Tiểu Thanh nhắm mắt.

Những người này đều là phụ nữ.

Lan Như Nguyệt lạnh lùng cầm bao bố nhìn những người đó, quay đầu lại nhìn thấy ta thì lập tức lấy quyển sổ ra:

"Các nàng nói Ngô Tiểu Thanh chết, muốn làm tang lễ."

Ta chau mày một cái, cảm giác bù nhìn chứa hồn người trong tay hơi dãn ra, liền quay lại xé tống hồn phiên đi.

Mẹ của Ngô Tiểu Thanh cũng đang ở đây lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn thấy ta thì gào lên:

"Ngươi còn dám trở lại, tên khốn kiếp này...Chính là hắn, chính là hắn đã hại chết Tiểu Thanh của ta!"

Những cô gái kia quay đầu lại, trợn mắt nhìn ta chằm chằm giống như hận không thể xé xác ta vậy, sao đó bổ nhào về phía ta muốn ta đền mạng cho Ngô Tiểu Thanh.

May có Lan Như Nguyệt ngăn cản ở trước mặt, không tốn chút sức nào đã đẩy ngã các nàng xuống đất, thậm chí còn nhường đường cho ta, để ta đi đến bên cạnh mép giường.

Đúng là rất cần có một vệ sĩ đi theo bên cạnh.

Chương 259 - Hủy Hoại Ba Đời

Chương 259: Hủy Hoại Ba Đời

Ta vội đến bên cạnh linh giường, mẹ Ngô Tiểu Thanh còn muốn ngăn ta, hỏi ta tại sao người chết rồi mà còn không buông tha, sau đó bị Lan Như Nguyệt xách lên như gà con, ném sang một bên.

Ta thì đẩy miệng Ngô Tiểu Thanh, sau đó lại lấy thứ hình người kia ra - trời đã sắp sáng, nếu không nhét thứ đó vào trước khi mặt trời mọc, Ngô Tiểu Thanh sẽ chết thật.

Thứ hình người kia giống như được nặn ra từ bột dính, nếu không ngoài suy đoán thì bên trong có ngày sinh bát tự, tóc và móng tay của Ngô Tiểu Thanh.

Phương thuật này không khác trận kim xà cầu tài mà Hùng béo mời đến long hổ trạch lúc trước lắm.

Đến khi nhét cái mặt người chồng chất vết thương vào trong miệng Ngô Tiểu Thanh, tia nắng mặt trời đầu tiên cũng chiếu xuống mặt Ngô Tiểu Thanh.

Không lâu sau, đầu ngón tay của Ngô Tiểu Thanh động một cái, mở mắt ra.

Ta thấy khí đen ở nhân trung của nàng đã tan hết, ánh mắt tỉnh táo thì thở phào nhẹ nhõm, may mà vẫn kịp.

Còn chưa kịp thở phào xong, mẹ Ngô Tiểu Thanh đã xông đến đẩy ta ra, ôm chặt lấy Ngô Tiểu Thanh:

"Con à...cuối cùng ngươi cũng sống lại rồi...Mẹ phải chịu trăm ngàn cay đắng mới cứu được ngươi..."

Không phải người cứu nàng là ta sao?

Mà những cô gái kia cũng chen nhau lên vây quanh Ngô Tiểu Thanh ân cần hỏi han.

Ngô Tiểu Thanh thấy nhiều phụ nữ như vậy thì lập tức đỏ mặt, sợ đến mức cả người run rẩy, hiển nhiên đây mới thật sự là Ngô Tiểu Thanh.

Tình cảnh này đúng là thú vị.

Lúc này Lan Như Nguyệt cầm bao bố tới hỏi ta phải làm gì với thứ này?

Ta nhìn thấy thứ trong bao đã không nhúc nhích, biết mấy thứ này đã nộp mạng giống mảnh đất uyên ương nghịch nước kia rồi.

Lúc đến gần, quả nhiên ngửi thấy một mùi khét truyền ra từ trong bao.

Ta mở ra nhìn, bên trong có ba thứ đen thùi lùi, chỉ có thể phân biệt được là đầu và bốn cái chân, chứ không nhận ra thứ ban đầu là gì.

Lúc này, cha của Ngô Tiểu Thanh vẫn không dám lên tiếng đột nhiên quỳ xuống trước mặt ta:

"Tiên sinh, cảm ơn ngươi đã cứu mạng Tiểu Thanh của ta! Ta có thể cảm ơn ngươi thế nào đây..."

Ta vội kéo hắn lên:

"Cũng không phải là làm không công, quà cảm ơn thì ông nội Ngô Tiểu Thanh đã đưa rồi."

Cha Ngô Tiểu Thanh nhìn mẹ con Ngô Tiểu Thanh, lau nước mắt, lúc này mới thở dài:

"Lấy vợ không hiền như hủy hoại ba đời, cuối cùng ta đã hiểu..."

Ta liền hỏi cha Ngô Tiểu Thanh có chuyện gì?

Hắn nói với ta tính tình đứa bé này lương thiện, đều là mẹ hắn bắt ép.

Còn về việc hai người quen nhau cũng rất thú vị - cha Ngô Tiểu Thanh xem tay cho mẹ hắn, vừa chạm vào thì mẹ hắn đã tố cáo cha hắn giở trò đồi bại. Đây là tội lớn ở thời đó, nếu cha hắn không muốn bị bắt vào tù thì phải cưới mẹ hắn, từ đó về sau cha con hắn luôn phải sống dưới cái bóng của mẹ hắn.

Tính tình hung dữ của mẹ khiến Ngô Tiểu Thanh từ nhỏ đã rất sợ phụ nữ, có một lần khi còn bé hắn và một cô bé tay trong tay đi với nhau, bị mẹ hắn phát hiện, nói cô bé kia quyến rũ con trai nàng, đẩy cô bé từ trên cầu thang xuống. Sau đó Ngô Tiểu Thanh cũng không dám chơi với cô bé đó nữa, cô bé đó cũng không có dám chơi với Ngô Tiểu Thanh.

Ngô Tiểu Thanh càng lớn càng sợ hãi, dần dần bị bệnh sợ phụ nữ, luôn nhớ lại dáng vẻ vỡ đầu chảy máu của cô bé kia, cho nên mới thành chó độc thân vạn năm. Điều này khiến mẹ hắn rất sốt ruột, suốt ngày bắt Ngô Tiểu Thanh đi xem mắt, người ta thấy hắn rụt rè e sợ, cũng không có lần nào là thành công.

Mẹ Ngô Tiểu Thanh cho rằng hắn tuấn tú lịch sự như vậy, chẳng lẽ cô gái kia bị mù? Thế là bắt cha Ngô Tiểu Thanh đi tìm nguyên nhân.

Cha Ngô Tiểu Thanh nói chuyện với con trai nửa ngày mới biết con trai sợ phụ nữ, căn bản không cứng lên được.

Hai cha con ôm nhau khóc lóc, nghĩ từ đây nhà mình sẽ không còn ai nối dõi tông đường. Mẹ hắn thì không quan tâm, luôn tin chắc làm sao mình con trai có thể có vấn đề được, nếu có cũng là những người phụ nữ mù kia có vấn đề.

Sau đó còn cầm thuốc trừ sâu đung đưa trước mặt Ngô Tiểu Thanh, nói nếu năm nay ngươi còn không đưa phụ nữ về sinh con cho ta, ta sẽ lập tức uống cho ngươi xem.

Ngô Tiểu Thanh bị mẹ hắn làm cho khổ không thể tả, vì để vượt qua bệnh sợ phụ nữ, cũng không biết tìm được biện pháp từ đâu ra, sau đó mời thứ kia về, cả ngày đắp vải đỏ chờ mong có thể trở thành một người đàn ông đích thực.

Ta vội hỏi Ngô Tiểu Thanh rốt cuộc là hắn mời dã ngũ thông từ chỗ nào?

Ngô Tiểu Thanh bị đám phụ nữ là cho sợ run, thấy ta là đàn ông thì vội bu lại, thấp giọng nói:

"Ừm...Người ta đưa cho ta."

Hóa ra vì Ngô Tiểu Thanh mắc bệnh sợ phụ nữ nên đã đi khám bác sĩ tâm lý, bác sĩ sinh lý, nhưng không có chỗ nào có tác dụng cả. Chuyện này lại khó mà mở miệng nói ra, hắn đang khổ sở thì đột nhiên có một ngày xuống dưới tầng, nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đứng ở bên ngoài, hỏi có phải hắn đang khổ sở vì không tìm được biện pháp hay không, người đó có thể giúp hắn.

Chương 260 - Tai Bay Vạ Gió

Chương 260: Tai Bay Vạ Gió

Lúc ấy Ngô Tiểu Thanh hơi sửng sốt, thầm nói làm sao hắn biết, nhưng vì bệnh nặng phải đi tìm bác sĩ khắp nơi, đương nhiên hắn đã gật đầu.

Người đàn ông kia liền cười đưa cái hộp ngũ thông thần giả cho hắn, nói sau khi mời thần linh thì báo ra nguyện vọng, mong muốn sẽ như nước chảy thành sông.

Ngô Tiểu Thanh đang đến đường cùng, vội cung phụng tượng ngũ thông thần dưới sự giúp đỡ của người trẻ tuổi kia. Người trẻ tuổi kia rất nhiệt tình, còn dạy hắn làm mặt người như thế nào.

Ngô Tiểu Thanh cung phụng mặt người, sau khi đạt được rất nhiều nguyện vọng, không chỉ có thể cứng được mà còn to gan hơn, bắt đầu đi quấy rối phụ nữ khắp nơi - theo hắn nói thì ngày nào cũng như uống thuốc vậy, thấy phụ nữ là muốn nhào lên.

Muốn nhanh khỏi bệnh thì chỉ có thể dùng dã dược, muốn thực hiện tâm nguyện lệch lạc thì chỉ có thể gặp dã thần.

Nhưng rốt cuộc người trẻ tuổi kia có lai lịch thế nào, tại sao lại biết chuyện của Ngô Tiểu Thanh, tại sao lại cho hắn dã ngũ thông để bẫy hắn chứ?

Chuyện gì cũng có nhân quả, chắc chắn trong chuyện này còn có bí ẩn gì đó.

Ta hỏi Ngô Tiểu Thanh gần đây có đắc tội người nào không, cha con Ngô Tiểu Thanh đều lắc đầu, nói Ngô Tiểu Thanh rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ dám to tiếng với ai, sao có thể đắc tội người ta chứ.

Chuyện này đúng là tai bay vạ gió với họ, vừa mất việc còn làm hỏng cả danh tiếng.

Nhưng cũng khéo, vừa vặn có một vài người phụ nữ từng bị quấy rầy đã thật sự khuất phục dưới sự mạnh mẽ của hắn, vốn dĩ đến đây để than khóc thương tiếc, nhưng bây giờ thấy Ngô Tiểu Thanh đã sống lại thì thi nhau tranh đoạt tình nhân, khiến mẹ Ngô Tiểu Thanh cực kỳ vui vẻ.

Cha Ngô Tiểu Thanh nhìn những người phụ nữ kia, lo lắng nói:

"Bây giờ con trai ta đã tốt rồi, nhưng phương diện kia..."

Ngô Tiểu Thanh nghe vậy cũng muốn khóc, vội hỏi:

"Đại sư, ngươi có cách gì không? Ta không muốn uống canh mỡ lửng mẹ ta nấu nữa đâu!"

Lúc trước ta đã nghe mấy người phụ nữ đứng xem nói đến canh mỡ lửng, liền hỏi rốt cuộc đó là gì?

Hóa ra dân gian có truyền thuyết là mỡ lửng có thể tăng cường chức năng của phương diện nào đó, mẹ Ngô Tiểu Thanh nghe được thì lập tức đến bãi đất hoang dùng dây bắt lửng mang về nấu canh cho hắn, mùi vị đó đúng là hành hạ người ta. Ngô Tiểu Thanh đã chịu đủ hành hạ, thật sự là không chịu nổi.

Lửng...Ta liền kịp phản ứng, lập tức mở cái bao trong tay Lan Như Nguyệt ra, đổ ba thứ đồ cháy khét trong đó xuống.

Cha Ngô Tiểu Thanh thấy mấy thứ đen như mực này thì sửng sốt:

"Tiên sinh, ngươi bắt được đám lửng này ở đâu vậy?"

Quả nhiên là lửng!

Tiếp đó cha Ngô Tiểu Thanh liền hỏi ta có bí quyết bắt lửng gì không? Thứ này rất gian xảo, lần trước mẹ Ngô Tiểu Thanh bắt lửng trong bãi đất hoang gần đây, đã bắt được một con lửng có vết đứt trên cổ, nhưng nó lại vùng vẫy chạy mất.

Ngô Tiểu Thanh nghe vậy thì lẩm bẩm một câu:

"Trùng hợp thật."

Hóa ra người trẻ tuổi đưa tượng ngũ thông thần cho hắn ngày đó cũng có vết sẹo!

Đúng rồi...cổ của lão Ngũ bị đánh chết ở đại bản doanh bị cổ áo che kín, hình như cũng có một vết sẹo!

Ta hỏi mẹ Ngô Tiểu Thanh chỗ bắt lửng, không ngờ đúng là ở mảnh đất uyên ương nghịch nước.

Vậy là đã tìm được đáp án - hóa ra mẹ Ngô Tiểu Thanh vì muốn nấu canh mỡ lửng cho hắn nên đã đến hang ổ của dã ngũ thông bắt lửng, đúng lúc bắt được dã ngũ thông lão Ngũ. Lão Ngũ chạy trốn được, trong lòng căm hận muốn muốn trả thù Ngô Tiểu Thanh, liền chạy tới đưa tượng năm thông thần cho Ngô Tiểu Thanh, dạy Ngô Tiểu Thanh dùng bản thân để cúng tế, để Ngô Tiểu Thanh cung phụng mình.

Sau đó từ từ ăn dương khí của Ngô Tiểu Thanh để báo thù mẹ Ngô Tiểu Thanh.

Thứ này không hổ thường xuyên có qua lại với phụ nữ, đúng là rất am hiểu - hành hạ con của một người phụ nữ sẽ khiến người phụ nữ đó đau khổ hơn là hành hạ chính nàng.

Mẹ Ngô Tiểu Thanh cũng nghe thấy những lời này, dậm chân mắng:

"Súc sinh không phải tồn tại để người ta ăn sao? Chạy đã đành, lại còn dám tới báo thù nhà chúng ta, ta sẽ đến cái xưởng cũ đó độc chết hết đám lửng, trả thù cho Tiểu Thanh nhà ta!"

Thật ra thì chúng sinh ngang hàng, không ai có thể lạm sát kẻ vô tội, nhưng đám lửng kia giả mạo ngũ thông thần để ăn thịt người mới tác động đến nhân quả, cuối cùng rước họa vào thân.

Ta khoát tay một cái, nói những thứ đó đã bị sét đánh rồi, ngươi đi cũng vô ích.

Mẹ Ngô Tiểu Thanh giận đến mức suýt nữa mang thi thể mấy con lửng cháy khét đi nấu canh.

Lại nói lửng bình thường cũng không có hiệu quả thần kỳ, cho nên Ngô Tiểu Thanh ăn cũng vô ích.

Nhưng dã ngũ thông hại người khống chế dục vọng, đúng là có công hiệu đó, nhất là đã hứng chịu thiên lôi thì còn có hiệu quả tốt hơn. Chỉ là thi thể dã ngũ thông này chỉ có tác dụng nhất thời, nếu muốn có tác dụng cả đời thì...

Chương 261 - Màu Xám

Chương 261: Màu Xám

Ta ngẫm nghĩ, thầm nói đã là người tốt thì làm tới cùng, liền nhìn về phía Trình Tinh Hà:

"Lần trước ở trong đất linh quy ôm trứng, không phải ngươi đã lấy một chút máu linh quy sao?"

Trình Tinh Hà nghe vậy thì che ngực thật chặt, cảnh giác nói:

"Ngươi có ý gì? Ta nói cho ngươi, máu linh quy ở chợ quỷ còn đắt hơn cả vàng, chính ta còn không nỡ dùng, ngươi đừng hòng cướp của ta."

Ta nói cũng không cần nhiều - lấy hình bổ hình, máu linh quy cộng thêm xác của dã ngũ thông, từ nay về sau chắc chắn Ngô Tiểu Thanh sẽ có thể cứng được.

Cả nhà Ngô Tiểu Thanh vô cùng kích động, liền cầu xin Trình Tinh Hà, còn hỏi hắn muốn bao nhiêu tiền, có bán cả gia tài đi cũng đồng ý trả.

Trình Tinh Hà cũng không khách khí, thật sự đưa ra một cái giá, mặc dù mẹ Ngô Tiểu Thanh ngờ Trình Tinh Hà mượn cơ hội lừa gạt tăng giá, rất muốn mắng chửi, nhưng không ngăn được cha con Ngô Tiểu Thanh tình nguyện trả tiền cho hắn ngay.

Thật ra thì với điều kiện của nhà Ngô Tiểu Thanh, bỏ ra số tiền như vậy cũng hơi quá, nhưng Trình Tinh Hà giúp họ một chuyện lớn như vậy, có thể nói là đã cứu vớt cuộc đời Ngô Tiểu Thanh, họ không trả tiền có khi sẽ thiếu nhân quả của Trình Tinh

Hà, không phải chuyện gì tốt.

Mẹ Ngô Tiểu Thanh đùn đẩy mãi cũng không chịu chuyển tiền, giằng co nửa ngày mới làm xong.

Lúc này Lan Như Nguyệt đẩy ta một cái, chìa tay ra cho ta nhìn quyển sổ:

"Chúng ta chỉ xin nghỉ nửa ngày, hôm nay là thứ hai, buổi sáng Thiên Sư Phủ sẽ mở cuộc họp thường lệ."

Nàng nói như vậy ta mới nhớ, đúng rồi, bình thường tự do đã quen, sao lại quên mất chuyện này chứ!

Vì vậy ta bảo Ngô Tiểu Thanh nhớ nói chuyện mình đã ổn cho ông nội hắn, sau đó vội dẫn Lan Như Nguyệt và Trình Tinh Hà đến văn phòng ở Bát Trượng Kiều.

Kết quả đến nơi đã thấy mọi người làm ở Bát Trượng Kiều đã ngồi ngay ngắn trong phòng họp ở Thái Cực Đường. Một người đàn ông trung niên râu quai nón gọn gàng rất oai phong đang đứng phía trên phát biểu.

Là Địa cấp nhất phẩm, chắc là lãnh đạo của nơi này.

Ta nghĩ vẫn còn may, muốn cúi người xuống tìm một chỗ ngồi trước đã. Nhưng ai ngờ Trình Tinh Hà quá hoảng, đá vào một cái ghế sắt phát ra một tiếng vang “loảng xoảng” thật lớn.

Mọi người trong phòng họp lập tức quay đầu nhìn về phía chúng ta.

Cảm giác bị nhiều người nhìn chằm chằm này đúng là khiến da đầu tê dại.

Gà Ác ở gần nhất thấy chúng ta cũng lo lắng mím môi.

Mà người Địa cấp nhất phẩm đang nói chuyện kia lạnh lùng nhìn về phía chúng ta, mở miệng:

"Các ngươi coi Thiên Sư Phủ là chỗ nào?"

Ta lập tức lúng túng, nhưng tới trễ là sai thật, đang định nói xin lỗi thì Địa cấp nhất phẩm đó lại nói với một người đeo kính gọng vàng:

"Không có quy củ thì chẳng thành nề nếp được, gạch tên ba người này đi, Thiên Sư Phủ không cần con sâu làm rầu nồi canh này."

Ta bỗng sửng sốt, còn chưa tìm được mật quyển và Giang Qua Tử cơ mà, gạch tên?

Gà Ác vội nói:

"Cậu...Hàn tiên sinh, hắn là Lý Bắc Đẩu đã giải quyết chuyện ở núi Hồ Cô, vừa lập công cho Thiên Sư Phủ!"

Hàn tiên sinh...Ta lập tức nhớ ra, dáng dấp người này đúng là hơi giống Hàn Đống Lương thật! Gà Ác lại gọi hắn là cậu, hắn là anh em của Hàn Đống Lương?

Vậy thì xong đời rồi, ta và Hàn Đống Lương có ân oán không nhỏ, nếu là người này người nhà họ Hàn, chắc chắn sẽ không để yên cho ta.

Khó trách ngũ thông thần thật nói ta sẽ gặp chuyện không tốt!

Hàn tiên sinh kia nhìn ta, lạnh lùng nói:

"Đây là Thiên Sư Phủ, cho dù lập công gì cũng không thể phá hỏng quy củ. Hơn nữa..."

Hắn híp mắt nhìn chuông phong thủy đồng thau cũ nát trên người ta:

"Hắn vào Thiên Sư Phủ lâu như vậy rồi mà vẫn còn là Hoàng cấp? Các ngươi làm sao vậy, cho dù có thiếu ngươi cũng không thể để thứ người như vậy làm hỏng danh tiếng của Thiên Sư Phủ chúng ta được."

Còn chưa được một tuần mà là lâu à?

Muốn vu cáo cho người khác thì không lo không tìm được tội danh - vất vả lắm mới giải quyết được chuyện ông cụ ở Thái Cực Đường, vậy mà vẫn không thể ở lại Thiên Sư Phủ được.

Trình Tinh Hà cũng khẩn trương, nhưng lúc này ta chợt phát hiện bên cạnh Hàn tiên sinh có một loại khí xám kỳ quái.

Màu xám của chuột.

Đây là lần đầu tiên ta thấy loại khí này, đây là một loại khí bẩn. Trong “Khí Cấp” có nói lên đến Địa cấp mới có thể thấy được màu sắc này!

Ta nhìn trộm Trình Tinh Hà, chỉ thấy ấn đường của hắn đã chuyển từ màu vàng thành màu xanh da trời nhàn nhạt.

Huyền cấp tứ phẩm!

Hai chúng ta đều tăng cấp vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này!

Chẳng lẽ...Là công đức vì giải quyết được nhiều dã ngũ thông như vậy? Đúng rồi, hạn thiên lôi lúc trước là một thiên kiếp, có phải hai chúng ta cũng được coi như đã qua một thiên kiếp rồi không?

Mà Hàn tiên sinh kia thấy chúng ta không đi thì càng tức giận:

"Các ngươi còn không đi, là cần người đuổi sao?"

Vừa dứt lời, mấy võ tiên sinh lực lưỡng đi ra.

Chương 262 - Phúc Tinh

Chương 262: Phúc Tinh

Ta lập tức chấn phấn, nói:

"Ngài vừa nói muốn đuổi chúng ta ra ngoài là vì chúng ta là Hoàng cấp? Nếu như chúng ta là Huyền cấp, có phải có thể ở lại không?"

Mặc dù Hàn tiên sinh là Địa cấp, nhưng cũng không thể xem khí, chắc chắn biết cần rất nhiều thời gian mới từ Hoàng cấp lên Huyền cấp được, lạnh lùng nói:

"Vừa rồi ngươi không nghe ta nói à?"

Ta nói tiếp:

"Ngươi cứ việc tìm người đến xem, bây giờ chúng ta đã là Huyền cấp tứ phẩm rồi."

Ta vừa dứt lời, mọi người ở đây đều ngây ra, ngay cả Gà Ác cũng nhìn chúng ta, cho rằng ta đang khoác lác.

Nhưng ngay sau đó đã có người thấp giọng nói:

"Các ngươi nhìn thiên di cung của hắn kìa, là thật!"

Trình Tinh Hà không biết mình thăng cấp, hắn vô cùng kích động, vội nhìn đông nhìn tây, hiển nhiên trong lòng cũng hiểu rõ, ngay sau đó cực kỳ hưng phấn:

"Thất Tinh, ngươi đúng là phúc tinh!"

Hàn tiên sinh kia nghe vậy, chắc cũng dùng phương pháp khác để nhìn ra được cấp bậc của hai chúng ta, lập tức thay đổi sắc mặt.

Người ở chỗ này cũng bàn luận sôi nổi:

"Không thể nào, hắn làm được kiểu gì vậy?"

"Mới tới đây được mấy ngày, lấy đâu ra nhiều công đức như thế?"

"Ai cũng nói hắn là người có thiên phú đáng sợ nhất trong đám thầy phong thủy mới nổi, hơn nữa hắn cũng họ Lý...Liệu có liên quan đến thủ tịch thiên sư không?"

Hàn tiên sinh nghe thấy những lời này, bắp thịt trên mặt giật giật, lập tức sửa lại:

"Cho dù các ngươi đã tăng lên Huyền cấp nhưng vẫn đã phá hỏng quy củ, ở trước mặt quy củ thì ai cũng giống nhau, các ngươi vẫn phải rời khỏi Thiên Sư Phủ."

Ta đi về phía trước một bước:

"Vậy Hàn tiên sinh, chúng ta nói chuyện riêng được không."

Hàn tiên sinh kia sửng sốt, không biết ta muốn làm cái gì, suy nghĩ một chút mới bảo ta đi qua, vẻ mặt hắn như muốn nói ngươi có nói gì cũng vô ích thôi.

Hắn đang tưởng ta muốn cầu xin hắn đây.

Ta đi qua, thấp giọng nói:

"Hàn tiên sinh, Thiên Sư Phủ chúng ta còn có một quy củ là không được mang uế vật vào cửa, có phải không?"

Khí bẩn trên người Hàn tiên sinh hiển nhiên là do mang đồ bẩn không hợp quy củ vào.

Vẻ mặt Hàn tiên sinh kia lập tức thay đổi, khó tin nhìn ta, nghi ngờ không biết tại sao ta lại nhìn ra được.

Hắn cũng biết sở dĩ ta muốn nói chuyện riêng là muốn giữ thể diện cho hắn ở trước mặt mọi người trong Thiên Sư Phủ - hắn vừa gào lên nói ở trước quy củ thì ai cũng như nhau xong, giờ bản thân hắn đã vi phạm quy củ thì chẳng khác nào bị vả mặt cực đau cả.

Nếu hắn còn cứ kiên quyết, vậy chẳng phải hắn cũng sẽ bị đuổi ra khỏi Thiên Sư Phủ với ta sao?

Mà hiển nhiên hắn cũng là người già dặn, thấp giọng nói:

"Ta có thể tha cho ngươi một lần, nhưng ta muốn thanh minh, không phải ta muốn vi phạm quy củ, mà vì sợ thứ kia sẽ dẫn tới khủng hoảng cho nên mới lén lút mang vào, hy vọng ngươi hiểu được điều này."

Ta cũng không thèm để ý có phải hắn đang cãi chày cãi cối hay không, chỉ cần có thể ở lại để tìm mật quyển tứ tướng cục là được, vì vậy ta liền đồng ý:

"Đó là chuyện của ngài, chắc chắn ta sẽ không nói gì."

Đôi bên cùng có lợi, láng giềng hoà thuận mà.

Lúc này Hàn tiên sinh mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó khoát tay một cái, tỏ ý chúng ta nói chuyện xong rồi.

Mọi người lại xôn xao, nhưng nếu Hàn tiên sinh đã đổi ý, họ càng không có dị nghị gì nữa, chuyện này coi như qua.

Trình Tinh Hà ngồi xuống, thấp giọng nói:

"Đúng là sợ bóng sợ gió một trận - Thất Tinh, ngươi nói gì với tên họ Hàn kia vậy?"

Ta đáp:

"Hắn mang theo một thứ gì đó kỳ quái."

Khủng hoảng...Gần đây có phải Thiên Sư Phủ xảy ra chuyện lớn gì không?

Lúc ấy ta còn cảm thấy chuyện này không có liên quan đến mình, nhưng sau đó mới biết không chỉ liên quan tới ta mà còn có quan hệ cực lớn.

…

Cuộc họp đó cũng không có gì cả, chỉ nói gần đây phong thủy thay đổi, nơi nào đã xảy ra chuyện gì, vịnh Chu Gia có nhiều vụ lật tàu thủy, xác chết vùng dậy tập thể ở trấn Tây Môn gì đó. Hôm qua vì đuổi theo dã năm thông mà cả đêm ta không được ngủ, rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp.

Ngủ ở Thiên Sư Phủ rất khó nằm mơ thấy Tiêu Tương, có lẽ là vì Thiên Sư Phủ lắm nhân tài, nàng lại phong bế mình không muốn để người ta phát hiện - dẫu sao nếu phát hiện ra sẽ bị chôn sống xuống Cửu Long Áp Đỉnh với ta.

Lại nói Đỗ Hành Chỉ vẫn luôn đi điều tra chuyện này chưa trở về, chẳng lẽ chuyện của Tiêu Tương không quan trọng nhất sao? Sao nàng lại đi làm chuyện khác rồi?

Hay là...Ngoài Tiêu Tương ra, ba tướng còn lại mà ta không biết cũng đã xảy ra vấn đề?

Vất vả lắm mới kết thúc cuộc họp, mọi người cùng nhau đi ra ngoài, ta đang muốn đến Thái Cực Đường tìm mật quyển với Trình Tinh Hà và Lan Như Nguyệt, bỗng nhiên sư huynh quản sự Huyền cấp liền chắn trước mặt chúng ta:

"Đi đâu vậy?"

Chương 263 - Giao Lộ Quỷ Thủ

Chương 263: Giao Lộ Quỷ Thủ

Trình Tinh Hà lập tức chột dạ:

"Có chuyện gì thế?"

Ban đầu sư huynh Huyền cấp đó rất nghiêm túc, nhưng rất nhanh đã đổi thành vẻ mặt vui vẻ, lấy ra hai cái chuông bạc mới tinh:

"Chúc mừng hai ngươi thăng cấp!"

Chậc, thay đổi hoàn toàn luôn.

Trình Tinh Hà vô cùng vui vẻ, liền vội nói cùng vui cùng vui.

Sư huynh kia cười hì hì một tiếng, nhìn ta nói:

"Sau này nếu sư đệ có thể trở thành nhân tài cho vị trí thủ tịch thiên sư thì đừng quên ta là được."

Nhưng đúng lúc này có mấy thiên sư khác đi tới mắng sư huynh này không có bản lĩnh, đi ôm đùi khắp nơi, loại người như vậy cả đời cũng không làm được trò trống gì.

Còn có người nhìn ta mấy lần, nói ta chỉ biết luồn cúi, ăn gian đi cửa sau, cũng không phải loại người tốt lành gì.

Sau đó ta mới nghe ngóng được từ Gà Ác, mặc dù sư huynh kia là con em thế gia, nhưng cảnh nhà sa sút không ai giúp đỡ, toàn tự vươn lên bằng chính mình. Người như vậy ở trong Thiên Sư Phủ có nhiều mối quan hệ rắc rối phức tạp, quyền lực phân bè kết phái vô cùng khó đi, đương nhiên chỉ có thể tự cố gắng tạo quan hệ thôi.

Sư huynh kia nghe vậy đáng lẽ ra phải rất tức giận, nhưng có vẻ tính tình hắn rất tốt, cũng không quan tâm lắm mà còn an ủi ta, bảo ta đừng để trong lòng, có người chỉ biết ghen tị.

Ta nói một câu qua loa lấy lệ, dù sao ta cũng không định ở lại Thiên Sư Phủ quá lâu.

Nếu ta dâng hiến thanh xuân ở chỗ này thì ai chăm sóc ông cụ đây.

Đang muốn tạm biệt sư huynh kia để đến Thái Cực Đường, sư huynh kia lại ngăn cản ta, nói tiếp:

"Ta còn chưa nói chuyện quan trọng, các ngươi gấp như vậy làm gì?"

Tiếp đó liền lấy tài liệu ra:

"Hôm qua các ngươi xin nghỉ, hôm nay không thể lại nghỉ tiếp chứ? Bây giờ đang thiếu người, các ngươi cũng đã thăng cấp, không nên lười biếng."

Chậc, thật ra những chuyện này mới là công việc chính của thiên sư, muốn trốn cũng không được. Ta nghĩ vậy thì mau chóng làm xong để buổi tối đến Thái Cực Đường, liền nhận lấy nhìn qua.

Hóa ra đây là chuyện của một trường học.

Đó là một trường tiểu học trọng điểm, có rất nhiều người tranh nhau đưa con đến đó học.

Chẳng qua là không biết tại sao trước cửa trường học đó thường xuyên sẽ xảy ra tai nạn, thời gian dài đã chết không ít người.

Ở cổng trường có nhiều người, xảy ra tai nạn cũng không lạ lắm, nhưng những vụ tai nạn đó lại rất kỳ lạ, nguyên nhân đều là bị lật xe.

Vẫn có tài xế gặp tai nạn còn sống, trong lòng vẫn còn sợ hãi, kiên quyết nói rõ ràng mình đang lái xe bình thường, tình trạng của xe cũng bình thường, nhưng không biết tại sao bánh trước lại đột nhiên không chuyển động được, khiến xe bị lật bốn bánh hướng lên trời.

Xem camera giám sát cũng thấy như có thứ gì đó dưới đất đâm vào bánh xe trước vậy, nếu bị lật xe ở những nơi như đồi núi còn dễ hiểu, nhưng đường bằng phẳng rất khó xảy ra việc lật xe, chứ đừng nói đến có rất nhiều vụ giống nhau.

Nhưng sau đó điều tra, trên đất còn chẳng có một cái nắp cống nào, tại sao có thể có thứ gì đâm vào xe chứ? Hơn nữa phải có sức lớn thế nào mới có thể lật ngược được một chiếc xe hơi đang chạy?

Có rất nhiều người sợ hãi, không thể làm gì khác hơn đỗ xe ở bãi đỗ gần đó rồi đi bộ qua đón con.

Có thể đi bộ qua, nhưng lại sợ bị xe khác lật đè chết, cho nên chỗ đó đã bị gọi là giao lộ quỷ thủ.

Rất nhiều người liền nghi ngờ phong thủy trường học đó không tốt, thi nhau đề nghị trường học tìm người đến xem. Vừa vặn có một lãnh đạo từng học ở trường đó, đã giao chuyện này cho Thiên Sư Phủ, có thể thấy được là muốn tặng một món quà cho trường cũ.

Ta thấy chuyện này có vẻ không khó làm lắm, có lẽ giao lộ kia có phương hướng sát nào đó, sửa lại là được, không chừng có thể làm xong trong hôm nay, vì thế đã đồng ý.

Trình Tinh Hà nhìn tên địa điểm kia thì nhíu mày.

Ta hỏi hắn làm sao? Hắn nói hắn từng mua bán ở đó, chỗ đó đúng là hơi tà, nhưng hắn không thành thạo trong việc xem phong thủy lắm, làm xong chuyện lúc trước lại không trở lại nữa, cho nên cũng không biết có chuyện gì.

Chúng ta đã đi nhiều nơi như vậy rồi, có chỗ nào không tà không?

Vì thế chúng ta liền lên đường đến trường tiểu học Triều Dương đó ngay.

Vừa đến nơi, còn chưa đứng vững đã thấy một bảo vệ ngậm thuốc lá đi ra đuổi chúng ta:

"Đầu đường xó chợ từ đâu tới, cũng không nhìn xem đây là chỗ nào, trở về nơi sản xuất đi!"

Trình Tinh Hà cau mày:

"Ngươi nói xem chỗ này có tà không - một tên bảo vệ mà cũng hếch mũi lên tận trời."

Bảo vệ cười nhạt:

"Không phải ta kiêu, mà là các công tử tiểu thư học ở đây kiêu, người ta giàu sang phú quý, đụng phải ai đó cũng đủ để khiến các ngươi được ăn cơm tù."

Chương 264 - Lần Này Xong Rồi

Chương 264: Lần Này Xong Rồi

Ta nói mục đích đến đây, bảo vệ kia giật mình, quan sát chúng ta nửa ngày rồi cười:

"Có nghe cấp trên nói tìm người đến điều tra, nhưng không ngờ lại tìm loại người không có tên tuổi này, hahaha, các ngươi cứ xem thoải mái, ta cũng muốn nhìn xem các ngươi có thể thấy cái quỷ gì."

Lúc tên bảo vệ này nói chuyện, ta đã thấy ấn đường hắn biến thành màu đen, đuôi lông mày hơi tản ra, hiển nhiên là sắp gặp xui xẻo - trên thiên di cung có màu đỏ thẫm, chứng tỏ sắp gặp tai họa.

Lan Như Nguyệt sa sầm mặt lại muốn đánh người, bị ta kéo về - tên bảo vệ này đang gặp xui xẻo, ai dính phải hắn cũng sẽ xui theo.

Bảo vệ còn tưởng ta sợ hắn, giễu cợt hai tiếng rồi bỏ đi.

Ta thì tìm một chỗ tương đối cao để nhìn xuống.

Quả nhiên vừa nhìn đã thấy phong thủy ở đây đúng là hơi tà - bên trái là một ngọn núi cụt đầu rất lớn, đoạn đầu kia lại hướng thẳng về phía trường học, cái này gọi là bạch hổ thò đầu.

Có câu nói bạch hổ thò đầu cắn một cái, chỗ này đúng là rất dễ xảy ra tai họa thấy máu.

Nếu như vậy thì chỉ cần lắp một cái gương về hướng vị trí bạch hổ thò đầu là được rồi, có thể phản ngược lại bạch hổ thò đầu.

Ta đang nghĩ đi nói một tiếng với lãnh đạo nhà trường, nhưng lúc này đã đến giờ tan học, rất nhiều học sinh chen chúc đi ra, xô đẩy chúng ta ra bên ngoài.

Quả nhiên toàn xe sang đến đón con, lúc này lại có một chiếc xe màu đỏ nghênh ngang lái tới, nhưng tài xế lại vừa gọi điện thoại vừa lái xe, kỹ thuật còn không tốt, lúc sắp đâm phải mấy đứa trẻ, tài xế cũng không cúp điện thoại mà vừa lái vừa cười. May mà ông trời có mắt, bánh xe trước mắc phải gờ đường khiến tài xế kia lái chệch ra ngoài.

Tài xế kia liền xuống xe mắng mấy học sinh đi bộ không biết nhìn đường, thấy xe cũng không biết tránh, sao không bị đâm chết đi.

Tài xế là một cô gái trẻ tuổi, ăn mặc rất diêm dúa, bảo vệ thấy vậy thì vội chạy ra, ta còn tưởng rằng hắn muốn làm tròn trách nhiệm đuổi cô gái này đi, ai ngờ tên bảo vệ lại cúi người đi qua:

"Ôi, đây không phải là Lương thái thái sao? Đến đón con à? Trời nóng bức thế này mà ngài còn đích thân lái xe, đúng là quá vất vả, không lái xe ra ngoài được đúng không, ta lát giúp ngài!"

Lương thái thái kia không những không biết ơn mà còn chửi mắng tên bảo vệ một trận, nói thấy xe nàng tới từ xa thì phải đuổi đám trẻ con đi để nhường đường cho nàng, hắn chẳng có tí tầm nhìn nào cả, chẳng trách chỉ có thể làm bảo vệ.

Vừa nói, cái đó lương thái thái liền ném xuống xe, chạy trường học liền đi vào trong, đi bộ mang phong, mấy cá thấp niên cấp đứa con nít trực tiếp bị nàng đánh ngã, nàng cũng không quay đầu lại.

Mà tên bảo vệ kia bị mắng vẫn cúi thấp người, đang cố gắng đưa xe ra ngoài.

Ai ngờ vừa lái được không bao xa, bánh trước liền bất động, nhưng bánh sau vẫn còn đang quay rất nhanh, cứ như bị kẹt cái gì đó vậy.

Khuôn mặt tên bảo vệ kia vặn vẹo như trong bức tranh “Tiếng thét”, hiển nhiên đã mất khống chế, lao thẳng về hướng Lương thái thái kia. Lương thái thái còn chưa quay đầu lại đã bị xe của mình đè ở phía dưới, kính râm bay đến trước mặt chúng ta, vỡ tan tành.

Xung quanh lập tức vang lên những tiếng thét chói tai, ta nhìn Trình Tinh Hà:

"Cái xe này bị sao vậy?"

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Vừa rồi không thấy rõ, bây giờ ta thấy một đứa trẻ xuất hiện bên cạnh xe."

Không phải chỗ này toàn trẻ con sao?

"Có liên quan gì đến chuyện này?"

Ta vội hỏi:

"Trông như thế nào?"

Trình Tinh Hà mím môi một cái:

"Đứa bé kia khoảng bảy tám tuổi đi, không mặc quần áo, thấy cô gái này chết thì nở một nụ cười gian khiến người ta phải sợ."

Ngay cả Trình Tinh Hà cũng có thể cảm thấy sợ, đó là ai chứ?

Trình Tinh Hà lắc đầu:

"Chưa chắc đã là người, đứa trẻ kia có ba cái chân, đã chui vào trong đất rồi."

…

Ba chân? Cái gì mà lại có ba chân?

Trình Tinh Hà lắc đầu, đột nhiên có chút hưng phấn:

"Thất Tinh, ta cảm thấy trước kia ta chưa bao giờ thấy thứ này - không ngờ thăng cấp một cái là lại có bất ngờ như vậy, đây không phải là mở cửa thế giới mới sao!"

Không sai, ta cũng nhìn ra tên bảo vệ có tai họa, không ngờ lại tới nhanh như vậy!

Trước kia ta căn bản không xem được chính xác như vậy, tăng lên Huyền cấp đúng là khác hoàn toàn!

Nếu mắt nhìn đã chính xác như vậy...Có phải dùng Thất Tinh Long Tuyền cũng sẽ có uy lực hơn không?

Ách Ba Lan nghe thấy thế cũng vui vẻ cười vì chúng ta.

Lúc này xung quanh đang hoàn toàn hỗn loạn, chiếc Mercedes màu đỏ lật bốn bánh lên trời kia đang bốc khói đen, tên bảo vệ lảo đảo bò ra từ chỗ điều khiển, thấy tình cảnh này thì sợ đến mức run lẩy bẩy:

"Xong rồi...Lần này xong rồi..."

Nhân viên trong trường và cảnh sát giao thông cũng chạy đến, tên bảo vệ thấy chúng ta, lập tức chỉ vào chúng ta nói:

"Lương thái thái là do mấy người này hại chết! Họ đến để giải quyết vấn đề phong thủy, nhưng lại không có chút tác dụng nào, còn làm xe của Lương thái thái bị lật, ngươi phải bắt họ, ngươi xem, có người chết mà họ vẫn còn cười đấy!"

Mẹ ngươi, ngươi muốn vu oan cũng không thể làm vậy chứ?

Chương 265 - Chuyện Phiền Toái

Chương 265: Chuyện Phiền Toái

Hơn nữa với tính tình kia của Lương thái thái, không biết bình thường đã làm bao nhiêu chuyện trái lương tâm đâu, xảy ra chuyện chắc chắn là vì báo ứng.

Đương nhiên chúng ta cười cũng không phạm pháp, ai nghe lời này cũng cảm thấy hắn bị điên, liền khống chế hắn lại.

Mà tên bảo vệ vừa giãy giụa vừa sờ sau gáy mình cứ như bị đau nửa đầu vậy.

Trình Tinh Hà mắng hắn:

"Ngươi cứ vu oan đi, Lương thái thái kia thấy ngươi cán chết nàng, bây giờ đang ở sau lưng chọc gáy ngươi đó!"

Lời này khiến tên bảo vệ cực kỳ sợ hãi, nước mắt nước mũi giàn dụa, luôn miệng bảo chúng ta mau cứu hắn.

Một nhân viên trường học nghe thấy vậy thì lập tức ngẩng đầu lên nhìn chúng ta, sau khi thấy ta thì sửng sốt, đột nhiên hưng phấn chạy tới:

"Lý Bắc Đẩu!"

Ta sửng sốt, đây là ai?

Nhân viên đó vô cùng vui vẻ:

"Ta là Mã Lục, ngươi còn nhớ không? Chúng ta là bạn học hồi cấp ba! Đã bao năm rồi không gặp!"

Mã Lục...Ta đột nhiên nhớ ra, trước kia Mã Lục là một tên béo hơn hai trăm cân, không ngờ bây giờ vóc dáng lại chẳng khác gì Bành Vu Yến, cực kỳ đẹp trai.

Mã Lục nắm lấy tay ta:

"Ở trong nhóm bạn học đã biết ngươi làm nghề này, không ngờ lại gặp được ngươi thật, ta vẫn không quên tình cảm của chúng ta đâu."

Lúc ấy vì Mã Lục mập nên rất hay bị bắt nạt, người Nhật Bản mắng người ta là “ba ka” viết sang chữ Hán chính là “mã lộc”, cho nên mọi người thường xuyên gọi hắn là ba ka. Nhưng hắn lại rất hiền lành, ai gọi hắn hắn cũng không có phản ứng gì.

Có một lần không hiểu sao người hiền lành này đắc tội với Hòa Thượng, Hòa Thượng muốn đánh hắn, lúc ấy ta cảm thấy Hòa Thượng bắt nạt kẻ yếu, không nhịn được liền đánh một trận với Hòa Thượng vì hắn.

Lúc đó ta và Hòa Thượng đều vỡ đầu chảy máu, ai nấy đều bị phạt, mà Mã Lục còn chẳng cảm ơn được câu nào, ngày hôm sau đã chuyển trường đi, nghe nói là sợ bị liên lụy ảnh hưởng đến việc thi đại học.

Vừa nghĩ tới ba chữ thi đại học, trong lòng ta có chút khó chịu, nhưng ta lập tức lấy lại tinh thần, gật đầu một cái.

Hóa ra sau đó Mã Lục thi đại học sư phạm, làm thầy giáo ở đây.

Mã Lục ngượng ngùng nói:

"Chuyện trước kia, trong lòng ta thấy rất hổ thẹn, nhưng bây giờ không phải ông trời đã cho ta cơ hội sao? Đi, ta dẫn ngươi và đồng nghiệp của ngươi đi ăn cơm cùng nhau, chúng ta trò chuyện một chút."

Trình Tinh Hà vừa nghe thấy ăn cơm thì vô cùng hưng phấn, còn gật đầu nhanh hơn cả ta. Ta nghĩ cũng tiện thể hỏi hắn chuyện giao lộ, liền đồng ý.

Mã Lục dẫn chúng ta tới nhà ăn trong trường, gọi mấy món xào.

Trước kia thời còn đi học rất nghèo, chưa bao giờ được ăn đồ xào cả, trong lòng ta có chút bùi ngùi, Trình Tinh Hà thì ăn đến mức không ngẩng đầu lên được.

Mã Lục hàn huyên mấy câu với ta, nói biết ta bây giờ có tiền đồ, sau đó lại lắc đầu, nói trước kia ngươi học tập rất tốt, đáng tiếc, nếu không có lẽ bây giờ đã có thành tựu lớn hơn rồin.

Ta khoát tay nói đều là số phận, không có gì phải nói cả.

Bây giờ ta cũng không muốn nhớ lại chuyện thi đại học nữa.

Chắc Mã Lục biết chuyện về sau của ta nên không nói nữa, ta liền chuyển đề tài, hỏi hắn giao lộ kia có chuyện gì đặc biệt hay không?

Mã Lục nói cho ta chỗ đó vốn không phải là giao lộ, mà là một rừng hoang.

Nhưng người địa phương đều nói trong rừng hoang đó có ma quỷ lộng hành, bình thường cũng không có ai dám đi vào, vừa đi vào sẽ gặp phải quỷ đập tường, hơn nữa bên trong thường xuyên có bóng ma bay lượn, nửa đêm còn nghe thấy có tiếng người hát ở trong đó.

Còn có người đồn rằng trước kia vì rừng cây này có quá nhiều ma quỷ lộng hành nên mới xây trường tiểu học Triều Dương ở gần đó, chính là muốn dùng dương khí của đồng nam đồng nữ để trấn áp thứ trong rừng.

Sau đó trường tiểu học Triều Dương càng ngày càng phát triển, đào tạo ra không ít nhân vật lớn, người địa phương cũng lấy việc cho con đi học ở đó làm hãnh diện, không ít người làm quan cũng đưa con vào đó.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì trường tiểu học Triều Dương không có đủ phòng học, nhưng lại không thể từ chối những đứa trẻ của gia đình giàu có, đương nhiên phải mở rộng diện tích.

Phía sau trường tiểu học Triều Dương là núi, rất khó thông, lúc đó lãnh đạo nhà trường đã quyết định phá bỏ rừng hoang này đi.

Người địa phương nghe vậy thì không chịu - nói thứ trong rừng hoang không thể chọc được, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

Nhưng lãnh đạo nhà trường là người từng đi du học, căn bản không tin điều này, nói đây đều là đất đai của nhà nước, mà giáo dục là gốc rễ để lập quốc, đám người nhà quê mấy người cũng là vì thiếu giáo dục mới nói ra lời ngu muội như vậy.

Sau đó liền quyết tâm cho người đến phá rừng cây này.

Vừa chặt cây một cái, quả nhiên đã xảy ra chuyện phiền toái.

Chương 266 - Lương Thái Thái

Chương 266: Lương Thái Thái

Ban đầu là máy xúc bị kẹt ở trong đất, tài xế xuống xem, kết quả lưỡi máy xúc lại đột nhiên không bị kẹt nữa, còn cắt đứt cổ tài xế.

Sau đó công nhân cũng nói buổi tối gặp ác mộng, mơ thấy có người nói ai dám phá mảnh đất này thì sẽ không được lành lặn.

Không còn công nhân bản xứ nào muốn làm nữa, sau đó lãnh đạo nhà trường đi tìm đội thi công tin vào tôn giáo nhỏ từ vùng khác đến mới phá được rừng cây này.

Nhưng sau khi phá xong, có không ít thứ nhảy ra từ trong đất, mọi người vừa nhìn thấy đã sởn cả da gà.

Chỉ thấy trong đất toàn những thứ màu trắng mềm nhũn rất giống thịt mỡ, đáng sợ nhất là chúng còn từ từ ngọ nguậy.

Lần này đám công nhân tôn giáo nhỉ đều sợ, lẩm bẩm nói thứ này giống như bò từ trong địa ngục ra.

Lãnh đạo nhà trường tìm thầy giáo sinh học đến xem, nhưng thầy giáo sinh học không nhận ra, lãnh đạo còn đang muốn báo lên trên, nhưng lúc đó là mùa hè, đám đồ màu trắng đang nhúc nhích kia vừa thấy mặt trời lập tức biến thành màu đen bốc mùi, hiển nhiên là đã chết.

Đêm hôm đó, có người ở gần nghe được chỗ ấy truyền tới một tiếng gào khóc tê tâm liệt phế, còn kèm theo tiếng mắng, hình như có bốn chữ "đoạn tử tuyệt tôn", cực kỳ đáng sợ.

Lãnh đạo nhà trường sợ chuyện này truyền đi khó nghe, liền nói với bên ngoài là đào được một loại nấm nào đó, con đường đã được xây dựng như vậy.

Người địa phương liền đồn rằng con đường này sẽ không được bình an.

Sau khi xây đường xong, lãnh đạo nhà trường được thăng chức, rời khỏi trường học. Mà con đường trước cổng trường kia là vấn đề còn sót lại của hắn, bắt đầu có quỷ thật.

Nói xong hắn liền thấp giọng nói cho ta, đây đều là tin tức nội bộ, trường học phong tỏa rất nghiêm, không cho nói với người ngoài. Bảo ta phải giữ bí mật, đừng để những quý nhân cho con đi học khó chịu trong lòng.

Ta gật đầu đồng ý, lại suy nghĩ rốt cuộc đứa trẻ ba chân và đống thịt màu trắng kia là gì?

Vì vậy ta hỏi tiếp:

"Lúc ấy trong rừng hoang có những cây gì?"

Mã Lục suy nghĩ một chút rồi nói:

"Hình như là cây tùng, không biết đã bao nhiêu năm, mọc lên khá tốt, đến mùa thu sẽ có quả thông, nhưng không ai dám đi vào hái."

Đúng lúc này, Trình Tinh Hà vẫn luôn ăn như hổ đói bỗng nhiên đẩy ta một cái, thấp giọng nói:

"Lương thái thái vừa rồi bị đâm chết kia tới - đậu má, đúng là ghê tởm, nhìn nàng ta ăn không ngon."

Lương thái thái? Không phải nàng vẫn đang bám lấy tên bảo vệ kia sao? Chạy tới nơi này làm gì?

Ta liền hỏi Trình Tinh Hà:

"Nàng trông như thế nào?"

Trình Tinh Hà đáp:

"Nát hết đầu, rơi mất một con ngươi, còn không ngừng lải nhải - nói cũng kỳ quái, ta cứ cảm thấy nàng đang nhìn bạn học này của ngươi."

Mã Lục thấy chúng ta xì xào bàn tán liền tò mò hỏi chúng ta đang bàn bạc cái gì, chuyện này có dễ làm không

Ta liền hỏi Mã Lục:

"Ngươi có biết Lương thái thái vừa bị đâm chết không?"

Nghe ta hỏi như vậy, sắc mặt Mã Lục lập tức biến đổi, hiển nhiên có chút hốt hoảng, nhưng hắn lập tức đè vẻ mặt này xuống, hỏi như không có chuyện gì xảy ra:

"Ngươi hỏi nàng làm gì?"

…

Ta còn nhìn ra, giữa hai hàng lông mày của Mã Lục có một luồng tà khí quấn quanh, đây là biểu hiện trong lòng có quỷ.

Trước kia ta xem tướng cho người ta, cũng giống như xem đất, cần xem hình dáng kết hợp với vọng khí, nhưng bây giờ lại có thể thoáng cái đã nhìn ra tà khí, thăng cấp thật là tốt - như vậy càng có thể tiết kiệm cơ hội vọng khí, vì cho dù cơ hội vọng khí tăng lên, về sau cũng không chính xác như mấy lần trước, có thể ít nhìn thì mới ít hy vọng.

Hắn không chịu nổi sự truy vấn của ta, mới miễn cưỡng trả lời:

“Nàng là phụ huynh của một học sinh trong lớp bọn ta, gia đình rất có thế lực, tính tình không tốt lắm.”

Thì ra Lương thái thái kia là tình nhân của một đại gia nào đó, đứa nhỏ cũng là đứa con ngoài giã thú, vì xuất thân này, nàng rất sợ người khác khinh thường mẹ con nhà nàng, cho nên ngày thường mới ngang ngược khoe khoang, bình thường ở trong nhóm Wechat của lớp cũng vậy, mở miệng là đừng đắc tội với con của ta, nếu không chết thế nào ngươi cũng không biết.

Còn khoe khoang trước kia có người đánh con nhà họ, kết quả một nhà ba người kia đều bị chôn sống, họ hàng người nhà kia nghe nói đã đắc tội đến nhà họ, rắm cũng không dám thả một cái.

Những đứa trẻ khác ở đây xuất thân cũng rất tốt, những bậc phụ huynh kia ngược lại vì kiểu phát ngôn này mà càng khinh thường nàng, dù sao thì mức độ nổi tiếng cũng khá lớn, nói đến đây, Mã Lục tỏ vẻ mất kiên nhẫn, tiếp theo liền chuyển đề tài, nói nhiệm vụ chủ yếu vẫn là đi xem ngã tư kia, nhắc tới loại phụ nữ này làm gì.

Vô cùng rõ ràng, lúc hắn nói chuyện, cỗ tà khí kia càng nặng hơn, mắt ta thấy muốn từ lông mày mở rộng, áp đến ấn đường.

Chương 267 - Sau Lưng

Chương 267: Sau Lưng

Trình Tinh Hà vừa uống canh, vừa mượn công phu uống canh nói với ta:

“Lương thái thái kia nghe thấy lời này, mặt bánh thịt cũng lệch đi, hận không thể bóp chết hắn.”

Vì vậy ta càng xác định, chuyện của Lương thái thái rất kỳ lạ, sự kỳ lạ này hình như có chút liên quan đến Mã Lục.

Lúc này mấy giáo viên nữ đi tới, thấy Mã Lục, khỏi phải nói càng kích động hơn, vội vàng đi qua chào hỏi:

“Thầy Mã, chúng ta đang tìm ngươi đây, vừa rồi trước cổng trường chúng ta lại có loại chuyện này, nghe nói hôm nay ngươi trực cổng, chúng ta còn lo lắng cho ngươi! Thấy ngươi không sao thì yên tâm rồi.”

Mấy giáo viên nữ kia chắc là đều vừa mới tốt nghiệp ra trường, người nào người nấy đều trẻ tuổi xinh đẹp, mấy giáo viên nam ở bàn bên cạnh liếc nhìn qua, đều lộ ra biểu tình rất kinh diễm.

Mã Lục lại hoàn toàn trái ngược, lãnh đạm nói không sao, có vẻ như không muốn nói nhiều với những giáo viên nữ kia thêm một câu nào nữa.

Nhưng mấy giáo viên nữ kia lại không bị thái độ của Mã Lục đánh bại, ngược lại càng nhiệt tình hơn.

“Thầy Mã, hai ngày nay là lễ Thất Tịch, ngươi có thời gian không? Chúng ta có thể đi xem phim chứ? Gần đây có phim Na Tra kia hay quá!”

“Phim hoạt hình thì có gì hay, người lớn phải làm mấy chuyện người lớn nên làm, thầy Mã, tôi đã sớm đặt Hilton rồi, thẻ phòng cũng để trong ngăn kéo của ngươi rồi.”

“Không thấy xấu hổ à? Thầy Mã đã hứa sẽ đi với ta đến khu nghỉ mát suối nước nóng rồi!”

Lúc ấy ta cũng sửng sốt, các nàng nói lời này trước mặt người khác không thấy xấu hổ sao?

Mấy người phụ nữ tụm lại như một vở kịch, các nàng giống như phi tần tranh sủng, vì Mã Lục mà muốn liều mạng đánh nhau.

Trình Tinh Hà híp mắt nhìn mấy người phụ nữ kia, cười như không cười nói:

“Thất Tinh, ngươi xem vận đào hoa này của bạn học ngươi đi, so với ngươi còn mạnh hơn nhiều.”

Mà vừa nghe mấy chữ “Vận đào hoa”, sắc mặt Mã Lục lại đột nhiên càng khó coi hơn, mặt cũng trầm xuống, mất kiên nhẫn nói với mấy giáo viên kia:

“Các ngươi có bệnh không, không thấy ta còn có việc sao? Còn không mau cút đi.”

Lời này rất nặng, lẽ ra người phụ nữ nào nghe xong đều phải xấu hổ.

Nhưng không ngờ mấy giáo viên nữ kia đều khẩn trương lên, liên tục nói không phải là cố ý, ta cút ngay đây, bảo hắn tuyệt đối đừng tức giận.

Ta cũng được mở mang tấm mắt, Mã Lục bây giờ đẹp trai hơn thời trung học, nhưng khiến cho mấy người phụ nữ kia theo đuổi giống như fan não tàn thì thật đúng là ta chưa từng thấy qua.

Trái ôm phải ấp, gấm hoa vây quanh, đây không phải là mơ ước của bao người đàn ông sao?

Kết quả, nghĩ đến đây ngón trỏ tay phải lại chợt đau, ta biết Tiêu Tương không vui, vội vàng thay đổi suy nghĩ.

Lúc này mấy giáo viên nam kia nhìn không nổi nữa, chỉ trích Mã Lục nói chuyện khó nghe, cũng là người được giáo dục tốt, sao có thể dùng thái độ đó đối xửa với phụ nữ chứ? Thật sự là muỗi đốt Đường Tăng - không biết tốt xấu gì.

Mã Lục còn chưa nói gì, vậy mà mấy giáo viên nữ kia lại phản bác thay, lại còn nói mấy giáo viên nam là chó mà lại bắt chuột đi xen vào việc của người khác, các nàng vui vẻ để cho Mã Lục làm mẹ, Mã Lục nói với các nàng một câu thì vui vẻ đến vậy sao?

Còn có nói họ là đấng nam nhi mà không biết thông cảm cho người khác chút nào, chuyện xảy ra ở đường giao gần đây đều là người bên cạnh thầy Mã, tâm trạng thầy Mã không tốt chứng tỏ hắn trọng tình nghĩa, các ngươi biết cái gì chứ?

Sao cơ, người chết đều là người bên cạnh Mã Lục?

Mà Mã Lục vừa nghe vậy, giống như xúc động nên làm loạn, thoáng cái cầm chăn nện xuống đất, rống lên:

“Câm miệng hết cho ta!”

Sắc mặt mấy giáo viên nam cũng không tốt:

“Mã Lục, ngươi đừng ỷ vào có các giáo viên nữ đối xử tốt với ngươi, ngươi lại...”

Kết quả mấy giáo viên nữ nghe xong, chạy tới túm mấy giáo viên nam kia và nói họ ghen tị Mã Lục được yêu thích nên bắt nạt Mã Lục, các nàng muốn giúp Mã Lục đòi lại công đạo.

Mấy giáo viên nam kia sợ không ăn nổi cơm, xám xịt rời đi.

Cái này cũng quá khoa trương đi, trong lòng ta theo thói quan, bắt đầu dùng vọng khí với Mã Lục.

Vừa nhìn cũng không vội, ta thấy trên người Mã Lục cũng có loại mùi hôi màu xám kỳ lạ này, dường như trên người cũng mang theo thứ bẩn thỉu giống như Hàn tiên sinh kia.

Nhất là sau lưng - Mã Lục bất tri bất giác cũng thỉnh thoảng đi gãi cái sau lưng kia.

Ta quay đầu lại nhìn Trình Tinh Hà, bảo hắn nhìn xem sau lưng Mã Lục có thứ gì không, Trình Tinh Hà hiểu ý, lúc này một nữ phục vụ đưa đồ uống tới, Trình Tinh Hà duỗi chân, nhân viên phục vụ không đứng vững, đồ uống lập tức hắt lên lưng Mã Lục, Mã Lục đang thất thần, “A” một tiếng liền kêu lên.

Chương 268 - Trong Lòng Tự Rõ

Chương 268: Trong Lòng Tự Rõ

Nhân viên phục vụ vội vàng muốn lau lưng cho Mã Lục, mà biểu cảm nhìn về phía Mã Lục cũng rất xinh đẹp, tay vừa đặt lên lưng Mã Lục mặt liền đỏ lên, còn nhân cơ hội hỏi Mã Lục WeChat, nói muốn bồi thường quần áo cho Mã Lục.

Nhưng tâm trạng của Mã Lục không tốt, đưa tay cởi áo thun ra, mất kiên nhẫn nói không sao.

Trình Tinh Hà lập tức nhìn về phía sau lưng hắn, lại giống như lắp bắp kinh hãi, quay đầu lại chọc ta hai cái:

“Thật sự có gì đó...Giống như nấm tai mèo trắng.”

Ta nhìn theo tầm mắt của Trình Tinh Hà, thoạt nhìn chỉ có thể thấy khí xám dày đặc trên người hắn, vận khí vào con ngươi trong mắt.

Sau khi lên Địa cấp, con mắt dù vẫn còn kém xa Trình Tinh Hà, nhưng đã rõ ràng hơn trước kia rất nhiều, ta bất ngờ phát hiện trên lưng Mã Lục có từng chùm từng chùm, mọc ra rất nhiều dị vật thịt màu trắng, thật giống như nấm tai mèo bám vào gỗ.

Vừa rồi Mã Lục đã từng nói, dưới đất lấy được một thứ giống như thịt trắng, chẳng lẽ chính là cái này?

Ta quay đầu lại, hỏi Mã Lục:

“Thời gian này, lưng ngươi có phải rất khó chịu không?”

Mã Lục sửng sốt, chớp chớp mắt nhìn ta:

“Không phải ngươi chỉ xem phong thủy sao? Bây giờ còn biết xem y học Cổ truyền Trung Quốc? Ngươi biết thật sao?”

Nói xong, hắn kéo tay tới, bảo ta bắt mạch cho hắn.

Ta giả vờ sờ sờ cổ tay hắn, nghiêm túc nói:

“Hai ngày nay ngươi mất ngủ, hay đổ mồ hôi trộm, tinh thần hoảng hốt, đêm không ngủ được, về phương diện kia cũng có chút chướng ngại phải không?”

Tay Mã Lục lập tức run lên, khó tin nói:

“Oh my god, sao ngươi nhìn ra hay thế? Ôi, nếu ngươi đã biết thì mau chữa cho ta đi, mấy ngày nay ta sắp khó chịu đến chết rồi.”

Sau đó hắn hạ thấp giọng nói:

“Người ta đều nói do thận khí của ta không đủ, nhưng ăn không ít hối nhân thận bảo cũng vô dụng.”

Điều này là chắc chắn - nhưng cái này nói chính xác thì không phải là thận khí không đủ, là hao tổn dương khí.

Ta nói với hắn:

“Hiện giờ ngươi chỉ cảm thấy khó chịu nên mặc kệ, trong vòng một tuần nữa ngươi có thể sẽ chết đấy.”

Ta cũng không hề khoác lác, vì ta hiện tại đã lên Huyền cấp, đã có thể thấy mệnh đăng của người rồi.

Dù vẫn còn rất mơ hồ, nhưng nhìn ra được, mệnh đăng trên đỉnh đầu và hai vai của Mã Lục này tối hơn người bình thường rất nhiều, quả thực giống như cụ già gần đất xa trời, ảm đạm có thể bị diệt bất cứ lúc nào, chống đỡ không được bao lâu nữa.

Mã Lục vừa nghe vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch, cơ thể nhịn không được rụt về phía sau, trên mặt đần ra:

“Bắc Đẩu, ngươi vẫn thích đùa giỡn như vậy...Ta làm sao có thể...”

Ta lấy tay ra khỏi mạch đập của hắn:

“Nếu ngươi không tin thì thôi, thứ đó trong thời gian ngắn nữa sẽ tặng cho ngươi không ít quà tặng, nhưng trên đời này không có bữa ăn nào miễn phí cả, thật ra nó đã hút khô ngươi rồi, đến lúc thật sự phối hợp lấy mạng của ngươi thì hối hận cũng không kịp rồi.”

Môi Mã Lục run lên, hiển nhiên bị ta nói trúng tâm sự, nhưng hắn lại không thể tin được:

“Ngươi nói đó là cái gì chứ?”

“Chính lòng ngươi hiểu rõ nhất.”

Nói xong ta lập tức đứng lên:

“Sắc trời không còn sớm nữa, ta phải về đây, trong tay còn có chút chuyện khác, tháng sau ta sẽ trở lại.”

Trình Tinh Hà cũng phụ hoạ theo ta, giả bộ câm điếc nháy mắt, lập tức đứng lên:

“Đúng nha, chúng ta mau trở về đi, trễ thêm xíu nữa sẽ không kịp xe mất.”

Lời này là để gây áp lực cho Mã Lục, hiện giờ thật ra hắn đã tin ta bảy tám phần, nếu hắn thật sự không còn sống được mấy ngày nữa, vậy tháng sau ta lại đến thì hắn đã hiến cái mạng nhỏ này đi rồi.

Quả nhiên, hai mắt Mã Lục đều đỏ bừng, gắt gao bắt lấy ta:

“Bắc Đẩu, chúng ta nói như thế nào cũng là bạn học cũ, ngươi cũng không thể thấy chết không cứu chứ.”

Ta mỉm cười với hắn:

“Có thể, chỉ cần ngươi nói hết sự việc ở đầu đường đó cho ta biết, ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi.”

Mã Lục há to miệng, hoàn toàn tin tưởng ta:

“Ngươi...ngươi đúng là thần thánh, bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết ngay.”

Nói xong, giọng nói của còn kèm theo chút nghẹn ngào:

“Ngay từ đầu, ta thật sự không ngờ thứ kia lại lợi hại như vậy!”

Thì ra lúc sửa đường, Mã Lục vừa mới nhận chức, lúc ấy hắn còn là một tên mập mạp, ngoại hình này cộng thêm quá khứ từng bị bắt nạt khiến cho tính cách của hắn vẫn luôn hèn nhát.

Hồi đó hắn thích một đồng nghiệp nữ cùng một tổ giảng dạy nghiên cứu, lấy hết dũng khí to lớn mới dám bày tỏ tình cảm, không ngờ đồng nghiệp nữ đồng ý, hắn cực kỳ vui mừng, mua rất nhiều thứ cho đồng nghiệp nữ, kết quả đồng nghiệp nữ kia không những không cho hắn nắm tay, đối với người ngoài cũng chỉ nói hắn là đồng nghiệp của mình, không giới thiệu hắn với bất kỳ một người bạn nào.

Mã Lục tự ti, trong lòng tự nhủ cũng không thể trách nàng, con gái đều sĩ diện, là do mình làm nàng mất mặt, nên hắn cố gắng giảm cân.

Chương 269 - Mượn Lưng

Chương 269: Mượn Lưng

Kết quả buổi tối lúc chạy bộ gần công trường, lại thấy đồng nghiệp nữ kia đang ôm ấp một đồng nghiệp nam rất đẹp trai, đồng nghiệp nam kia còn hỏi nàng, sao ngay cả con lợn Mã Lục kia cũng thu vào miệng?

Nữ đồng nghiệp kia liền cười, nói hắn yên tâm đi, ngay cả một sợi lông tơ ta cũng không cho hắn chạm vào, không phải chỉ là nghe nói nhà họ có quan hệ rộng sao? Ta bóng gió hỏi thăm, chuyện trở thành viên chức cha hắn đã có cách nên ta muốn dựa vào hắn để vào viên chức, đến lúc đó cha mẹ ngươi sẽ không khinh thường ta nữa.

Đồng nghiệp nam đó cười, nói ngươi thật là một con quỷ thông minh.

Đồng nghiệp nữ kia lại đánh đồng nghiệp nam một cái, nói sao ngay cả giấm chua của một con lợn ngươi cũng ăn thế, yên tâm đi, đầu bánh xe cũng không tới phiên hắn.

Nói xong hai người lại phát ra những âm thanh khó nghe.

Mã Lục đã không còn tâm trạng để nghe những âm thanh kia, hắn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong đầu giống như máy đọc lại, chỉ vang vọng một câu nói kia: “Đầu bánh xe cũng không tới phiên hắn.”

Mập đáng chết lắm sao? Mập không có tư cách thích một người sao?

Mã Lục đặt mông ngồi trên đất còn chưa sửa xong, cả người đều run rẩy.

Vì mập, hắn đã chịu khổ không ít lần, rất nhiều phân biệt đối xử về mập đều dâng lên trong lòng hắn, chuyện này xem như là một cọng rơm đè chết lạc đà, trong nháy mắt đó, hắn gần như nghĩ đến cái chết.

Với cái bộ dáng này, có phải ngay cả tư cách sống cũng không có hay không?

Nhưng không nghĩ tới, đúng lúc này, hắn nghe được phía sau có một âm thanh rất nhỏ:

“Nếu ngươi có thể đáp ứng ta một điều kiện, ta có thể làm cho ngươi sống vui vẻ hơn bất kỳ người nào, ngươi muốn thứ gì, ta đều có thể cho được.”

Lời này đối với Mã Lục lúc đó không khác gì một trận đùa giỡn, hắn cho rằng có người đang ở sau lưng hắn nhìn chê cười, cố ý chế nhạo hắn.

Hắn thậm chí còn lười quay đầu lại, chỉ tự giễu nói:

“Ta muốn, ta muốn đẹp trai, ta muốn tất cả phụ nữ đều say đắm ta, ngươi có thể cho không?”

Ai ngờ, giọng nói đó thậm chí còn nghiêm túc trả lời:

“Cho ta mượn lưng của ngươi, ta sẽ cho ngươi.”

Mã Lục vẫn nghĩ lời này chỉ là đùa giỡn, thậm chí còn không có tâm trạng phản bác, hắn nhẫn nhục chịu đựng, có thói quen tự giận mình, lập tức thuận miệng trả lời:

“Lưng? Cho ngươi mượn đó, lấy đi.”

Lời này vừa nói xong, hắn bỗng nhiên cảm thấy phía sau giống như bị kim châm cứu đâm vào, hơi đau một chút, nhưng hắn quay đầu lại thì phát hiện phía sau không có ai.

Điều này làm cho Mã Lục bị dọa không nhẹ - rừng hoang này vốn có truyền thuyết bị ma ám, hắn sẽ không gặp phải thứ gì không sạch sẽ chứ?

Nhưng trên người mình hình như cũng không có gì khác thường, hắn không khỏi có chút tự giễu, suy nghĩ 80% lại có người ở sau lưng đùa giỡn với hắn - vì mập và hèn yếu, loại chuyện như vậy cũng gặp nhiều rồi.

Có lẽ đã sớm bị người ta dùng điện thoại di động ghi lại dáng vẻ ngây thơ, ngày mai sẽ phóng ra ngoài, cả tổ nghiên cứu giáo dục sẽ cười nhạo hắn nhỉ.

Mang theo ý nghĩ này, Mã Lục miễn cưỡng đứng dậy, trở về nhà trọ.

Hắn cả đêm không ngủ, mà ngày hôm sau, hắn bỗng nhiên cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, hơn nữa áo ngủ cũng thay đổi khác thường, vô cùng rộng rãi, hắn còn nghĩ thầm gần đây mình lại mua đồ ngủ rộng hơn rồi sao?

Cứ mê mẩn như thế trừng mắt nhìn vào phòng tắm, hắn vừa ngẩng đầu, sợ tới mức đặt mông ngồi trên bồn cầu.

Chỉ thấy trên gương phòng tắm lại phản chiếu ra khuôn mặt của một người xa lạ.

Người đàn ông trong gương có đôi mắt phượng sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, bộ dạng đẹp trai khỏi phải bàn, mà dáng người kia cũng trở nên chắc khoẻ, lồi lõm có đủ, bộ dáng này gần ngang mới ngôi sao điện ảnh.

Điều này làm Mã Lục sợ hãi, hắn thậm chí nghi ngờ mình vẫn chưa tỉnh giấc, vội vàng véo mình một cái, đứng lên nhìn, người trong gương thế nhưng cùng một tư thế với hắn.

Mã Lục suy nghĩ thật lâu mới nghĩ ra, mình đã thay đổi - biến thành bộ dáng trong gương ư.

Hắn thật sự cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ tới, mình có thể có một ngày như vậy.

Chuyện này đối với người bình thường có thể giống như một cơn ác mộng, nhưng đối với Mã Lục, đây là một giấc mơ đẹp không muốn tỉnh lại.

Vì vậy, hắn vội vã ra khỏi cửa.

Không ngoài dự đoán, người nhìn thấy anh ta không ai không ngạc nhiên - đây không phải là phẫu thuật thẩm mỹ để giảm cân, đây là một người khác ah.

Càng đừng nói, từ đó về sau, tất cả phụ nữ trên đường đều nhìn về phía Mã Lục với ánh mắt hoàn toàn khác, không còn là khinh bỉ, cười nhạo, ghê tởm, mà là kinh ngạc, còn có không ít người trực tiếp đi lại xin Wechat của hắn, hỏi hắn có bạn gái chưa, xem mình có được hay không.

Chương 270 - Mượn Lưng 2

Chương 270: Mượn Lưng 2

Đời này của Mã Lục chưa từng trải qua loại như này, khỏi phải nói là vui mừng biết bao.

Mà đồng nghiệp nữ kia thấy bộ dáng hiện tại của hắn cũng chấn động - người bình thường sẽ cảm thấy thời gian ngắn đã thay đổi lột xác như vậy rất khủng bố, nhưng đồng nghiệp nữ kia chỉ cảm thấy hắn quá đẹp trai, mình là bạn gái của hắn thật tự hào giống như cứu vớt hệ Ngân Hà vậy!

Bắt đầu ân cần với hắn hơn rất nhiều.

Nhưng lúc đó Mã Lục đã hoàn toàn khác với Mã Lục hơn một trăm cân lúc trước.

Hắn lạnh lùng nhìn đồng nghiệp nữ này quỳ lên người mình, giống như lúc trước mình quỳ như chó vậy, chỉ cảm thấy rất ghê tởm.

Mà đồng nghiệp nam kia chịu không nổi, lập tức hỏi đồng nghiệp nữ kia có ý gì, đồng nghiệp nữ kia lạnh lùng nói ta muốn ở bên cạnh Mã Lục, cho dù phải uống nước lã cũng bằng lòng, ngươi xem bộ dáng kia của ngươi đi, làm chân sai vặt cho Mã Lục cũng không xứng.

Đồng nghiệp nam vô cùng tức giận, muốn đánh Mã Lục, nhưng người phụ nữ bên cạnh Mã Lục giống như kiến thợ, ngược lại dạy dỗ cho đồng nghiệp nam kia một trận.

Mã Lục thì vui vẻ khỏi phải nói, hắn cảm thấy tất cả những chuyện hôm nay quả thực là ông trời nợ hắn – cuối cùng hắn cũng có thể sống một cuộc sống của người ở trên cao rồi.

Mà trong lòng đồng nghiệp nam kia càng ghi hận hắn, tục ngữ nói ghen tị làm cho người ta điên cuồng, đồng nghiệp nam kia chính là như vậy, tuyên bố sớm muộn gì cũng phải giết chết Mã Lục.

Sau khi Mã Lục biết được, sau lưng hắn bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quái dị:

“Ngươi dẫn hắn đến ngã tư kia đi.”

Mã Lục gần như đã quên giọng nói kia, lần này mới nhớ tới – tất cả những thứ này của mình đều là vì hắn cho thứ kia mượn lưng.

Vì thế Mã Lục lần nữa quay đầu lại muốn nhìn xem sau lưng là cái gì, nhưng vẫn không nhìn thấy gì cả.

Mã Lục đạt được tất cả những gì mình muốn, không có lý do gì không tin giọng nói kia, vì thế lại cố ý tiết lộ chuyện ngày mình làm nhiệm vụ ở ngã tư cho đồng nghiệp nam kia.

Hôm đó, đồng nghiệp nam lái xe đi qua, định đâm chết Mã Lục.

Nhưng bánh trước của xe xảy ra vấn đề, xe bị lật, đồng nghiệp nam kia bị đè dưới gầm xe, trở thành một đống thịt nát.

Mã Lục chứng kiến tất cả, cả người sợ đến nổi da gà.

Mã Lục cũng không liên lạc với đồng nghiệp nữ kia nữa, đồng nghiệp nữ đã đội mũ xanh cho Mã Lục, bây giờ lại nhớ nhung hắn đến phát cuồng, mắt thấy xung quanh có rất nhiều phụ nữ cũng thích Mã Lục liền nảy sinh lòng ghen tị, nhân lúc Mã Lục trực ban, nàng lại giống như đồng nghiệp nam kia, muốn đâm chết Mã Lục -

người đàn ông nàng không chiếm được thì người khác cũng đừng nghĩ tới.

Kết quả chiếc xe kia cũng bị lật ngay tại chỗ giống như trường hợp đồng nghiệp nam gặp phải, bản thân bị đè chết, còn đè chết mấy học sinh tiểu học vô tội.

Mã Lục sợ hãi, lúc này hắn mới biết thứ trên lưng mình cũng không phải thứ hiền lành gì, bắt đầu thương lượng với thứ kia, có thể đừng giết người nữa được không? Họ không đáng tội chết.

Nhưng sau khi chết hai người, giọng nói đó không còn nhỏ nữa, mà càng trở nên mạnh mẽ hơn:

“Ngươi nói sao? Ngươi nghĩ ta mượn lưng của ngươi để làm gì?”

Mã Lục càng ngày càng sợ hãi, hắn thậm chí cầu xin thứ kia rời khỏi mình, hắn không cần dung mạo và vận đào hoa nữa.

Nhưng giọng nói kia cười lạnh:

“Chuyện này chính ngươi đã đồng ý, bây giờ không thể theo ý ngươi nữa rồi.”

Sau đó, giọng nói kia còn bổ sung thêm một câu:

“Ngươi hãy tận hưởng cuộc sống này đi, thực sự muốn trở lại bộ dạng ban đầu sao?”

Trong lòng Mã Lục lập tức lộp bộp một chút, hắn sợ - hắn thật sự rất sợ trở lại bộ dáng ban đầu.

Loại cảm giác trong bụi vạn hoa này quá thoải mái – những nữ thần trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ tới bây giờ lại chỉ cần hắn ngoắc tay một cái sẽ vùi đầu vào người hắn, cam tâm tình nguyện làm mọi thứ.

Một thứ chưa bao giờ có được thì không sao, nhưng chiếm được lại mất đi mới thật sự khó chịu.

Cứ như vậy, có người tranh giành tình cảm hoặc là có người làm khó Mã Lục, chỉ cần phát sinh uy hiếp đối với Mã Lục, thứ trên lưng lại khiến Mã Lục dẫn họ đến đầu đường – người nào người nấy đều bị lật xe, người nát thành bùn, giọng nói kia càng ngày càng đầy đủ khí lực.

Đồng thời, vận đào hoa này không chỉ khiến hắn được phụ nữ bình thường ái mộ, mà còn mang đến cho hắn vận hoa đào đáng sợ - phụ huynh trong lớp của hắn là Lương thái thái cũng nhìn trúng hắn.

Hình dáng của Lương thái thái rất tốt, nhưng tính cách lại ngang ngược, nói chuyện với Mã Lục cũng gần như là uy hiếp:

“Một là ngươi hãy ở bên cạnh ta cho tốt, hai là ta sẽ nói với cha của con ta là ngươi có mưu đồ quấy rối ta, ta sẽ bảo cha của con ta chôn sống cả nhà ngươi.”

Chương 271 - Đoạn Tử Tuyệt Tôn

Chương 271: Đoạn Tử Tuyệt Tôn

Mã Lục cũng biết một chút về thủ đoạn của Lương thái thái này - dính lấy người phụ nữ này, tuyệt đối không có trái cây ngon để ăn.

Nhưng dưới sự uy hiếp dụ dỗ của Lương thái thái kia, hắn cũng đành phải chiều theo ý Lương thái thái.

Nhưng ai mà ngờ, Lương thái thái này lại có khẩu vị mặn mà, yêu cầu Mã Lục kết hôn với mình, hơn nữa còn phải cắt đứt liên lạc với tất cả những người phụ nữ khác, cả đời chỉ có thể yêu một mình nàng.

Mã Lục đương nhiên bị dọa không nhẹ, cướp vợ của đại gia thì có mấy cái đầu hắn cũng không đủ để người ta chém!

Nhưng hắn thật sự không muốn có ai vì hắn mà chết nữa.

Nhưng không ngờ hôm nay Lương thái thái vẫn phải chết.

Nói đến đây, Mã Lục đau khổ ôm lấy đầu mình:

“Ngươi cho rằng ta cam lòng sao? Nhưng thế giới không công bằng với ta như vậy, ta có thể làm gì đây? Ta không có gì cả, lúc học trung học, ta cũng liều mạng học tập, nhưng ta không có gia sản kếch xù, không có tiền như An Gia Dũng, không có diện mạo như ngươi, ta cũng muốn có nữ thần Cao Á Thông ở bên cạnh mình, ta cũng là người mà, dựa vào cái gì ta lại không có gì cả?”

Trái tim ta đau nhói, vỗ vai hắn:

“Ta hiểu.”

“Ngươi thì biết gì chứ?”

Mã Lục hất tay ta ra:

“Bây giờ bên cạnh ngươi cũng không thiếu phụ nữ, không thiếu bạn bè, mẹ nó, ngươi cái gì cũng không hiểu!”

Ách Ba Lan không hề có hứng thú với câu chuyện này chút nào, vốn đang ngẩn người suy nghĩ lung tung, vừa thấy Mã Lục ra tay, sắc mặt lập tức thay đổi, một phen túm lấy Mã Lục muốn đánh hắn, ta còn chưa kịp ngăn cản Ách Ba Lan, Ách Ba Lan lại giống như bị điện giật, bản thân tự buông Mã Lục ra, khó tin nhìn chằm chằm Mã Lục, lập tức viết cho ta mấy chữ:

“Đồ vật trên người hắn không đúng lắm.”

Ta còn chưa kịp phản ứng, Trình Tinh Hà bỗng nhiên lớn tiếng nói:

“Thứ kia dài rồi!”

Đúng vậy...Uế khí trên người Mã Lục trong nháy mắt lại nặng hơn rất nhiều, như thể cái nấm tai mèo trắng sau lưng hắn đã hút hết dương khí còn lại của hắn!

Mặt Mã Lục nhanh chóng biến sắc, thoáng cái vô cùng xám xịt:

“Hahahaha...”

Âm thanh này vô cùng quỷ dị - không phải Mã Lục tự mình phát ra!

Mã Lục ngẩng đầu nhìn ta, hai con mắt đã hoàn toàn mất thần thái, trở nên giống như mắt cá chết, hết sức đục ngầu, một tay lại đặt trên vai ta:

“Tiềm Long Chỉ...Ta muốn Tiềm Long Chỉ...”

Trình Tinh Hà phản ứng lại muốn đẩy hắn ra:

“CMN, trên người hắn rốt cuộc là cái gì vậy, sao lại bá đạo như thế?”

Thứ này...Nếu không nhìn lầm, hẳn được gọi là Âm Phục Linh.

…

Mã Lục biến thành bộ dáng này khiến mọi người trong căn tin hoảng sợ, mấy người chạy tới muốn nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.

Ta lập tức bảo Ách Ba Lan đi qua ngăn cản, không ai được lại đây – nếu ai đụng phải loại vật Âm Phục Linh này đều gặp xui xẻo.

Phải nói, mọi người đều biết Phục Linh, là một loại sinh vật ký sinh trên rễ cây thông, thơ cổ có nói, trọc thạch gặp đá mica, trồng lên làm Phục Linh phát triển.

Khu rừng hoang vắng đó là một khu rừng thông.

Bình thường thì Phục Linh là thuốc Đông y quý giá, cùng với hoàng tinh, hà thủ ô, nhân sâm song song với phương thuật giới Tứ đại thiên vương, vật này hiếm có hơn ba loại khác, chỉ có trồng cây thông trên vùng đất có chôn một lượng lớn hung thi mới có thể sinh ra Âm Phục Linh.

Hiện tại xem ra, ngã tư chính là vùng đất của hung thi - có thể là chiến trường hoặc pháp trường thời xưa.

Hung thi kết hợp với bạch hổ thò đầu càng có sát khí bức người, có thể nơi này đã từng có tà ma náo loạn rất lợi hại, cho nên tiền bối thầy phong thủy mới trồng cây thông ở chỗ này để để áp tà.

Sát khí của các xác chết trong đất toát ra, sẽ ngưng kết trên rễ cây thông, mọc ra Âm Phục Linh - cũng chính là thời điểm sửa đường, từ trong bùn đất đào ra những thịt trắng kia.

Trình Tinh Hà chợt hiểu ra:

“Thì ra thứ này tới báo thù!”

Đúng vậy, Âm Phục Linh phải sống ký sinh, rời khỏi ký chủ, thấy ánh sáng sẽ chết.

Theo lý thuyết Âm Phục Linh xua đuổi rất tốt, ánh sáng mạnh chiếu vào không phải sẽ bị diệt sao?

Có thể Âm Phục Linh ở đây đã phát triển thành khí rồi.

Tứ đại linh dược này, nhân sâm có thể biến thành đứa trẻ mang theo sợi dây thừng đỏ, hoàng tinh có thể biến thư sinh, hà thủ ô có thể biến mỹ nữ, cũng vì bọn chúng có linh khí, có thể tu thành hình người, càng giống như người thầy thuốc, linh khí càng lớn, Âm Phục Linh này cũng vậy.

Trình Tinh Hà nhìn thấy đứa trẻ ba chân, chính là nó biến thành.

Tại sao nó có ba chân chứ? Hai chân được sử dụng để chạy và nhảy, còn một chân là dùng để ký sinh.

Nếu nó đã thành khí, đương nhiên không thể nào cứ như vậy từ bỏ ý đồ - truyền thuyết từng nói Âm Phục Linh thù dai nhất, nếu ngươi chặt đứt nó, nó sẽ sử dụng mười tám loại võ nghệ cũng nhất định làm cho thi thể của ngươi không toàn vẹn.

Ban đầu nó gào thét “Đoạn tử tuyệt tôn”, chắc hẳn cũng là vì ban giám hiệu đã giết chết con cháu của nó, nó thề ăn miếng trả miếng.

Chương 272 - Quỷ Hút Máu

Chương 272: Quỷ Hút Máu

Mà Âm Phục Linh phải có vật ký chủ - cây thông được nhổ rễ, nó không muốn chết thì nhất định phải tìm được vật ký chủ mới.

Ngày đó, Mã Lục bị kích thích thật lớn nên đã cho vật này một cơ hội lợi dụng, chứ không phải nó nằm sẵn trên người Mã Lục.

Đối với Âm Phục Linh, thứ bổ dưỡng nhất chính là máu người, thịt người.

Cho nên nó mới có thể khiến nhiều người chết ở ngã tư như vậy, ép thành thịt nát rồi trực tiếp hấp thu.

Trình Tinh Hà hỏi tiếp:

“Chúng ta phải lấy vật này ra giống như nhổ củ cải, lấy vật này ra khỏi người của bạn học của ngươi?”

Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi...sau ót ta âm thầm đổ mồ hôi lạnh, hiện giờ Âm Phục Linh đang ở trong trạng thái kí sinh trên người Mã Lục, có thể nói là đồng sinh cộng tử, miễn cưỡng rút Âm Phục Linh ra, Mã Lục cũng sẽ chết theo.

Mà lúc này, Mã Lục đã giống như điên rồi, nhào về phía ta.

Từ chuyện của thủy dạ xoa cũng có thể biết, ngón tay của ta đối với tà ma giống như thịt Đường Tăng vậy, hiện giờ, cái Âm Phục Linh này muốn vứt bỏ Mã Lục đã không còn dinh dưỡng mà ký sinh trên người ta.

Ném chuột sợ vỡ bình, ta không còn cách nào đành phải dùng

Thất Tinh Long Tuyền chém vào người Mã Lục, mới có thể trốn thoát khỏi tay của Mã Lục.

Lúc trước, tay Mã Lục đã nắm lấy bả vai ta, làm cho vai ta đau nhức - lộ ra mấy lỗ thủng.

Ta trở tay bẻ ngược tay Mã Lục lại, kéo xuống khỏi bả vai ta, vừa nhìn ngón tay Mã Lục, cả người ta nổi da gà.

Đầu ngón tay của hắn vừa dài vừa nhỏ, phía trên có rất nhiều vết sưng màu trắng dày đặc, nhô ra giống như rễ cây.

Nó không còn giống như một bàn tay người nữa.

Một mùi máu tươi từ trên vai ta toả ra, Trình Tinh Hà vừa thấy vậy, lập tức muốn đá văng Mã Lục ra, nhưng chân hắn vừa đụng phải người Mã Lục lại trực tiếp hõm vào!

Ta lắp bắp kinh hãi, trong lòng tự nhủ vật này còn có thêm đạo hạnh khác với suy nghĩ của ta, hiện giờ cũng giống như đầm lầy, ai đụng đến nó sẽ nuốt người đó!

Dù sao Ách Ba Lan cũng là tay sai hung ác của bọn ta, lập tức đi kéo Trình Tinh Hà.

Nhưng có thể xấu ở chỗ là, nếu không có Ách Ba Lan làm hộ vệ biên giới, có không ít người giơ điện thoại di động lên:

“Mẹ ơi, tình huống gì thế này?”

“Thầy Mã biến thành quái vật!”

“Chụp được chắc chắn có thể lên tin tức Tencent!”

Mà những người đó vừa tới gần, trên mặt Mã Lục lập tức lộ ra một biểu cảm nhăn nhó, giống như đang cười.

Ta biết lúc ấy không ổn, ngay lập tức hét lên với những người đó:

“Không muốn chết thì mau tránh ra!”

Nhưng những người đó chen chúc xông lên, vây quanh Mã Lục, rất sợ bỏ lỡ chuyện hot nên xông lên xem náo nhiện, hoàn toàn không ai để ý tới ta.

Mã Lục quay đầu, một bàn tay có bộ rễ dài liền chộp tới một cái điện thoại di động đang giơ lên, bám sát cánh tay người gần nhất.

Tay người kia run lên, điện thoại di động lập tức rơi xuống đất, mà làn da của hắn cũng nhanh chóng biến thành màu trắng với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được - tay người trẻ tuổi kia khô đét héo rũ, thật giống như tinh khí đã bị Mã Lục hút khô toàn bộ.

Bạn bè bên cạnh hắn cũng sửng sốt, muốn kéo người bị hút ra, nhưng cũng giống như bị điện giật liên hoàn, mấy người bạn kia của hắn cũng nhanh chóng khô héo.

Không xong rồi – Âm Phục Linh này hút được càng ngày càng nhiều chân khí, lại càng khó đối phó hơn!

Những người khác ban đầu còn đang tiếp tục quay lung tung, nhưng mắt thấy cảnh tượng này, lúc này mới quái dị kêu lên một tiếng, nhao nhao chạy ra xung quanh:

“Quỷ hút máu kìa!”

Ta muốn lôi mấy người kia ra ngoài nhưng đã không còn kịp nữa – toàn thân của mấy người kia biến thành màu xám trắng ngay sau đó, ngã xuống đất, thành thi thể khô, miệng còn mở rất lớn, bộ dáng giống như công chúa Tiểu Hà.

Mà tình huống của Trình Tinh Hà và Lan Như Nguyệt cũng không tốt lắm, chân Trình Tinh Hà đạp trên bụng Mã Lục, chẳng những không thể rút ra mà thậm chí còn càng lún càng sâu.

Như vậy không được...Ta không thể vì một mạng của Mã Lục mà liên luỵ đến nhiều người như vậy.

Vì thế ta quyết đoán nắm chặt Thất Tinh Long Tuyền, muốn quất về phía Mã Lục.

Nhưng đúng lúc này, mặt Mã Lục giống như khôi phục sự khống chế của mình, vẻ mặt đầy tuyệt vọng nói với ta:

“Bắc Đẩu, cứu ta, ta không muốn chết!”

Dù sao hắn cũng là bạn học của ta, dù ta đã hạ quyết tâm ra tay nhưng vẫn không khỏi hơi do dự.

Nhưng thừa dịp giây phút ta chần chờ này, một tay Mã Lục đã nắm ở trên tay phải của ta, ta chỉ cảm thấy đau nhức một trận, thật giống như một ngàn cây kim đâm vào tay phải vậy.

Nó muốn ký sinh trên người ta!

Cùng lúc đó, một số nhân viên bảo vệ chạy vào:

“Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây vậy?”

Không được, càng có người tới, cái Âm Phục Linh này càng vui mừng, nó ăn đủ máu thì càng ngày càng khó đối phó.

Chương 273 - Mảnh Ghép

Chương 273: Mảnh Ghép

Vì vậy, tay trái của ta chộp lấy kim bạc:

“A Mãn!”

Một giọng nói nũng nịu quanh quẩn bên tai ta:

“Cô gia.”

Ta bị giọng nói này làm cho run rẩy, nhưng vội vàng ổn định lại suy nghĩ:

“Giúp ta ngăn chặn những người đó!”

Ta còn chưa dứt lời đã nghe thấy trên trần nhà xuất hiện một trận âm thanh chấn động, trần nhà lớn rơi xuống đập thẳng về phía mấy người chạy tới kia.

Những người đó né tránh, trực tiếp bị trần nhà ngăn cách ở bên ngoài, ta nghe thấy bọn họ gọi điện thoại:

“Căn tin thứ hai xảy ra chuyện...Đúng, cần quân tiếp viện!”

Lúc này, người không thể tới nhất chính là tiếp viện!

Nhưng càng ngày càng có nhiều người nghe thấy ở đây có náo nhiệt, toàn bộ chen chúc tới.

Thủy tinh, đèn chùm, bàn ghế đều đập về phía đám người, giọng A Mãn lạnh lùng:

“Những người này không sợ chết à.”

“Ách Ba Lan, mẹ nó ngươi tuyệt đối đừng buông tay nha!”

Chân Trình Tinh Hà đã bị vùi đến đầu gối, hắn quay đầu lại hét lớn về phía Ách Ba Lan:

“Cái mạng này của ta nằm trong tay ngươi!”

Khuôn mặt Ách Ba Lan đã hoàn toàn sung huyết, hoàn toàn không còn dáng vẻ của một cô gái mà lại giống như là một tuyển thủ cử tạ, nàng cắn chặt răng “Hey ya” một tiếng, thế mà thật sự kéo được chân Trình Tinh Hà ra ngoài!

Ta lập tức trừng lớn mắt – sức lực này thật sự còn hơn cả sinh con nữa, đúng là dọa người!

Mà quán tính lần này cũng vô cùng lớn, hai người ngã về phía sau, đồng thời lăn ra ngoài rất xa, trong nháy mắt ôm thành một cái Thái Cực.

Trình Tinh Hà vừa thoát nguy, chỉ thấy toàn bộ ống quần đều biến mất, trên bắp chân cũng chằng chịt những vết máu, lập tức mắng:

“Thứ này lá gan thật lớn, may mà chưa làm đứt chân của ông đây! Thất Tinh, ngươi tuyệt đối đừng khách sáo với nó, chém nó vào chỗ chết đi!”

Nhưng ta muốn khách sáo!

Cơn đau nhức của tay phải làm cho trước mắt ta trắng bệch – muốn kêu cũng không kêu được, cơn đau này hoàn toàn không giống với lúc Tiêu Tương giận dỗi ta, so với nó, Tiêu Tương quả thực quá nương tay rồi. Cơn đau này giống như là vô số con kiến cùng nhau cắn xé da thịt của ta, giống như có một sắt thép chui thẳng vào trong xương cốt!

Nếu thật sự để cho nó cắm rễ, có phải là ta...

CMN, ta làm sao có thể để cho nó cắm rễ được! Trong cơn đau nhức, một ý niệm trong đầu làm cho ta tỉnh táo lại, Tiêu Tương còn ở trên tay phải của ta!

Nếu nó xâm nhập vào, Tiêu Tương...

Ta nhất định phải bảo vệ Tiêu Tương!

Tình huống càng nguy cấp, đầu óc ta càng bình tĩnh - ta bất chợt nghĩ ra một chủ ý.

Vì thế tay trái của ta lấy dầu tê giác ra và bôi lên tay phải của ta, Trình Tinh Hà lập tức sửng sốt:

“Thất Tinh, ngươi làm hành động gì thế, ngươi cho rằng bây giờ còn có thể dựa vào dầu tê giác để trốn thoát ư? Đừng nổi lên tấm lòng Bồ Tát nữa, bạn học của ngươi không cứu được nữa đâu, chém đi!”

Trên mặt Mã Lục cũng tràn đầy khinh thường, giọng nói quái dị phát ra từ miệng hắn:

“Ngươi trốn không thoát...”

Mọe nó, ai muốn trốn chứ?

Ta lấy bật lửa ra, lập tức đốt về phía tay phải.

Một ngọn lửa “nổi” lên, trực tiếp bốc cháy từ trên dầu đốt tê giác, ngọn lửa còn lớn hơn so với tưởng tượng của ta, lập tức đốt cháy tóc biển và lông mày của ta, trong không khí đều là mùi khét.

Âm Phục Linh sợ nhất là ánh sáng, càng sợ hơn là lửa!

Dầu tê giác được làm từ dầu mỡ của nhiều loài động vật quý giá, từng chút một đốt lên.

Hắn muốn tiến vào tay phải của ta, đương nhiên sẽ bị thiêu đốt.

Chỉ nghe Mã Lục kêu thảm thiết một tiếng, ta ngưng khí lên mắt, thấy được rất nhiều uế khí màu xám tro phát ra mạnh mẽ từ trên người Mã Lục.

Bị ta đuổi ra ngoài rồi!

Những uế khí kia đang hình thành một bộ rễ có hình dạng rất lớn, một đầu còn muốn liều mạng bị dầu tê giác đốt cháy mà đâm vào tay phải của ta.

Ta thấy…

Ta cắn chặt răng, tay trái tiếp nhận Thất Tinh Long Tuyền từ tay phải, ánh kiếm phong sắc bén chợt lóe, lập tức chém về phía dấu vết uế khí kia.

…

Sát khí của Thất Tinh Long Tuyền vốn đã lợi hại, càng đừng nói bây giờ ta đã tăng đến Huyền cấp, một phát này dễ như trở bàn tay, phá cả mảng lớn.

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng không trung, làm cả người rợn tóc gáy, tiếp theo chính là một tiếng nổ vang dội.

Trong không trung như mưa rơi, rơi xuống rất nhiều thứ, chợt nhìn thì rất giống vỏ tường, nhưng thực ra là rất nhiều chất thịt màu trắng nát vụn, đập xuống đất rồi nổ tung, trong không khí nhanh chóng tỏa ra một mùi tanh.

Trình Tinh Hà miễn cưỡng đứng dậy, nhìn chằm chằm đống thịt nát ngoạn mục.

“Thứ này đúng là hình tượng.”

Những mảnh vụn này nếu ghép lại với nhau, thì quả thật là hình người rất lớn, giống như đứa bé ba chân.

Chương 274 - Rơi Nước Mắt

Chương 274: Rơi Nước Mắt

Nói rồi Trình Tinh Hà bò dậy, què chân nhưng vẫn muốn đi qua xem náo nhiệt. Ta vẩy vụn thịt trên đầu xuống, kéo hắn lại:

“Đừng cử động, thứ này vẫn còn sống đấy.”

Trình Tinh Hà què một chân vô cùng lưu loát rụt lại.

“Không phải chứ? Thứ này đã thành tương salad rồi, chẳng lẽ là có mấy cái mạng giống mèo tám đuôi sao?”

Còn nhiều mạng hơn cả mèo tám đuôi.

Nhìn kỹ còn có thể nhìn ra những miếng thịt kia giống miệng nhỏ của đứa bé sơ sinh, vẫn đang chậm rãi vươn ra rụt vào.

Năng lực sinh sản của thứ này siêu mạnh, chỉ cần một chút xíu vi khuẩn mọc ở trên cơ thể người là có thể tạo ra xu thế như lửa cháy đồng khô. Bọn chúng có bao nhiêu mảnh vụn thì có bấy nhiêu cái mạng.

Mã Lục nằm ở một bên, lồng ngực hơi phập phồng, mở mắt xem, ba ngọn mệnh đăng kia cũng lại sáng lên như khơi đống tro tàn.

Ta cũng yên tâm rồi...Vậy mà hắn thật sự còn sống sót, mạng này lớn thật.

Ta kéo hắn dậy, thấy sắc mặt hắn xám xịt, mắt nhìn chỉ có khí ra không có khí vào, cả người khô quắt như già đi mười tuổi vậy.

Bấm nhân trung của hắn mấy cái hắn mới cử động, nghiêng đầu nôn ra rất nhiều nước đen, lúc này mới chậm rãi mở mắt ra. Vừa thấy ta, hắn lập tức kêu to lên, ôm đầu muốn tìm chỗ trốn.

Ta tốn rất nhiều sức lực mới vỗ về được hắn.

“Không sao rồi.”

Nói rồi ta chỉ đống thịt nát kia cho hắn xem.

Mã Lục ngẩn người hồi lâu, đột nhiên ôm ta khóc to.

“Bắc Đẩu, cảm ơn ngươi…”

Ta vỗ lưng của hắn, nói cho hắn biết lát nữa cầm một miếng thịt của âm phục linh, tưới hoàng tửu lên, nấu nhão ra trong nồi đất, một ngày ba lần là có thể bổ dương khí.

Có câu nói rắn độc trong mười bước ắt có thuốc giải, vạn vật đều là tương sinh tương khắc, âm phục linh sống giống như thuốc dán, dán lên rồi thì không lấy xuống được, còn ăn dương khí con người. Nhưng âm phục linh đã đun chín nhuyễn rồi, ngược lại là thuốc tốt bổ khí trị thương. Nghe nói càng giống người thì càng có tác dụng, cái ra hồn này càng không cần nói, ngàn vàng khó cầu.

Trình Tinh Hà không cần ta nói cũng đã bới mấy hộp đóng gói ở cửa sổ nhà ăn bị sập từ lâu. Hắn để âm phục linh còn đang cử động vào trong, cười gian xảo.

“Phải tìm cơ hội đến Quỷ Thị một chuyến…Gần đây đúng là phát triển.”

Đúng vậy, uống vào bổ khí, dùng ngoài trị thương, nghe nói thậm chí còn có thể khiến xương trắng ra thịt, gân đứt mọc lại.

Ách Ba Lan ban đầu giống như chê bẩn, cách khá xa, nhưng nghe được tin này cũng lặng lẽ chạy đến cửa sổ bới hộp đóng gói.

Ta miễn cưỡng đứng dậy, thở phào nhẹ nhõm, thứ này còn khó xử lý hơn trong tưởng tượng, nhưng cũng may không làm chậm trễ thời gian mấy, hôm nay về Thiên Sư phủ chắc là không có vấn đề gì.

Lúc này, người ở vòng ngoài đã phá vỡ tạp vật A Mãn để lại, tất cả đều tràn vào, thấy mấy cái xác khô và một đống thịt vụn, dọa tới mức kêu to.

Còn có mấy người thấy ta đeo hung khí, muốn bắt ta lại.

Ta giải thích rõ ràng chuyện này, Mã Lục cũng làm chứng giúp ta, cộng thêm camera của nhà ăn thoát được một kiếp có ghi hình cho ta, lúc này họ mới tin, đồng thời còn bắt đầu lải nhải, nói chuyện này tuyệt đối đừng để các phụ huynh biết.

Họ biết thì làm sao, ai tim chứ. Cho dù những khán giả quay video vừa rồi kia đăng lên app Tiktok, người ta cũng cho rằng họ là chỉnh sửa ra.

Sau đó ta nói với họ, chuyện này còn chưa xong, vẫn còn có hai việc phải nữa.

Thứ nhất, dựng cái gương đối diện bạch hổ thò đầu.

Thứ hai, đào lại con đường kia lần nữa.

Các lão đạo trường bây giờ vừa nghe đều nghi ngờ, nói lần trước đào đường đã xui xẻo rồi, sao lần này còn đào?

Điều này không giống nhau, lần trước đào là gây họa, lần này đào là khắc phục hậu quả.

Lãnh đạo trường cũng đã nhìn thấy bản lĩnh của ta trong camera, cộng thêm dù sao ta cũng là đại diện của Thiên Sư phủ, nên họ cũng không nghi ngờ gì, lập tức tìm đội công trình đến mở đường.

Mở lần này không sao, da đầu người có mặt đều nổ rồi.

Bên dưới con đường đã lại mọc ra thịt trắng từ lâu, giống như khoai lang được mùa.

Những thứ này đều là con cháu thế hệ sau của đứa bé ba chân kia.

Tưới xăng lên thịt vụn còn lại của âm phục linh và chỗ thịt trắng mới mọc ra này rồi đốt hết toàn bộ, lửa cháy lộp bà lộp bộp, rất nhiều người đều nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên trong lửa, không khỏi khiếp sợ.

Đợi những thứ này đều đã đốt sạch sẽ, ta lại xem khí, xác nhận ở đây đã sạch sẽ rồi mới để họ mau chóng đi tìm giống cây thông, trồng ở ven đường, nếu điều kiện tốt thì dời trồng cây thông trưởng thành hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

Lãnh đạo trường vội đồng ý, không ngừng cảm ơn.

Lúc này mặt trời đã lặn về Tây, nếu còn không đi thì thật sự không kịp chuyến xe cuối cùng về Thiên Sư phủ. Ta tạm biệt họ, nhưng đúng lúc này, Mã Lục đột nhiên kéo ta lại, rơi nước mắt.

Chương 275 - Trộm Đồ

Chương 275: Trộm Đồ

“Bắc Đẩu, ta có lỗi với ngươi!”

Ta chợt cau mày, nghe không hiểu.

“Người lớn như vậy rồi sao còn yếu đuối như vậy, không có ngươi, ta cũng phải quản chuyện này.”

Dù sao bây giờ cũng là người của Thiên Sư phủ, ta vẫn là hiểu đạo lý làm hòa thượng một ngày thì đánh chuông một ngày.

Nhưng Mã Lục lắc mạnh đầu.

“Ta là nói...Lúc cấp ba! Vụ đánh nhau đó, là ta cố tình khiêu khích ngươi và Hòa Thượng đánh nhau.”

Ta chợt sửng sốt.

“Câu này của ngươi là có ý gì?”

Mã Lục cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói:

“Ta...Lúc đó ta, chính là muốn khiến ngươi bị đánh!”

“Ta chính là thích Cao Á Thông, nhưng Cao Á Thông thích ngươi, trong lòng ta vô cùng khó chịu, nhưng dáng vẻ này của ta cũng không có tư cách cạnh tranh với các ngươi, Cao Á Thông có thế nào cũng không thể nhìn ta nhiều hơn! Ta hận, ta chỉ hận tại sao chuyện tốt gì cũng là của các ngươi! Phải, ngươi đối với ta không tệ, nhưng càng như vậy càng khiến ta trông hèn hạ. Ngươi càng quang minh lỗi lạc, càng khiến ta không bụng dạ hẹp hòi. Cao

Á Thông gai mắt loại người như ta cũng là đáng đời!”

“Người đánh giỏi nhất trong lớp chúng ta chính là Hòa Thượng, ta cố tình nói với ngươi là hắn bắt nạt ta, chính là...Ta chính là muốn khiến ngươi cũng xấu mặt, ta muốn để Cao Á Thông thấy dáng vẻ ngươi bị Hòa Thượng đánh răng rụng đầy đất.”

“Ta vô cùng không phải người đúng không? Có thể ta bẩm sinh đã...Chuyện này, những năm nay ta không nói ra, hôm nay cuối cùng cũng thoải mái rồi. Ngươi muốn đánh ta, thì đánh đi, tất cả mọi chuyện hôm nay con mẹ nó cũng đều là báo ứng của ta!”

Những lời này là Mã Lục xé ruột xé gan nói ra, có hơi nói năng lộn xộn, nhưng ta có thể nghe hiểu.

Trình Tinh Hà hiện ra vẻ mặt người da đen hỏi chấm, lập tức nói:

“Con mẹ ngươi đây là logic gì? Ta thật sự nghe không hiểu…”

Ách Ba Lan trước giờ đều không có kiên nhẫn với câu chuyện, nhưng vừa nghe đến chữ “đánh” là lên tinh thần, nghiêng đầu bày tỏ bản thân có thể đi đánh hắn.

Trên đời đâu có nhiều lý lẽ để nói như vậy chứ, càng đừng nói loại ghen tỵ này.

Chuyện kia đối với ta đã là quá khứ rồi, ta quay người đi ra ngoài.

“Ngươi hiểu sai một chuyện.”

Cao Á Thông chưa từng thích ta.

Còn về việc xấu mặt, đáng tiếc ngươi đã chuyển trường rồi, không được tận mắt chứng kiến, cái xấu kia cũng không nhỏ, đến bây giờ ta cũng chưa hoàn toàn hòa hoãn lại.

Bước lên xe buýt, Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan hứng khởi lấy hộp đóng gói ra, thịt âm phục linh to hơn bất cứ ai, nói thứ này còn tốt hơn cả hắc ngọc đoạn tục cao. Đây không phải đồ ở nhà ra ngoài, giết người diệt khẩu, bài thuốc tốt sao? Lần này đúng là may nhờ có bạn học ẻo lả kia của Thất Tinh, làm trong cái rủi có cái may.

Nói tới đây, Trình Tinh Hà mới phản ứng lại, hỏi:

“Thất Tinh, bạn học ẻo lả kia của ngươi nói về sau ngươi từng xảy ra chuyện, còn làm lỡ mất kỳ thi đại học à? Là xảy ra chuyện gì?”

Ta rất bâng quơ nói, cũng không có gì, chỉ là bị người gài bẫy, là bản thân ta dốt.

Trình Tinh Hà thấy thích thú.

“Ngươi gian xảo như vậy cũng có thể bị người gài bẫy, ta biết rồi, có liên quan tới Cao Á Thông kia đúng không? Rốt cuộc có chuyện đau lòng gì nói ra cho mọi người vui vẻ.”

Mắt Ách Ba Lan cũng sáng lên, chuyện về phong thủy nàng không có hứng thú, nhưng lại nghiện bát quái như vậy.

Thực ra sự việc rất đơn giản, thời cấp ba quan hệ của An Gia Dũng với ta rất tệ. Hắn không giống Hòa Thượng, Hòa Thượng đánh xong là xong, quang minh lỗi lạc, An Gia Dũng lại sẵn lòng chơi mánh khóe.

Hắn trộm ví tiền của chủ nhiệm lớp, đặt trong ngăn bàn của ta, chủ nhiệm lớp không hề nghi ngờ. Trong lớp, nhà ta nghèo nhất, tiền học thi thoảng đều phải mượn thầy Cao.

Hắn ở trước mặt cả lớp, lời nói thấm thía nói:

“Lý Bắc Đẩu, trong nhà ngươi nghèo cũng không sao, nhưng không thể nghèo chí khí. Đứng ở trên bục giảng nói trăm lần ta là trộm, ta sai rồi, rồi gọi phụ huynh đến.”

Chuyện này không phải ta làm, dựa vào cái gì ta phải nhận?

Chủ nhiệm lớp tức giận mắng ta dám làm không dám nhận, muốn đuổi học ta.

Sau đó vẫn là thầy Cao biết được, giấu ông cậu ba của ta, vừa tặng quà vừa nói tốt mới coi như xong. Còn khuyên ta đừng chấp nhất với những kẻ xấu kia, không phải tất cả mọi người đều là người, quan trọng nhất không phải thi đại học sao?

Đúng vậy, lúc ta học cấp ba thành tích tạm được, mà lão đầu cũng hy vọng ta có thể lên đại học, thay đổi cuộc đời, đừng đi theo con đường này của hắn.

Dù sao xã hội mới rồi, ngành này là không chính quy, thi thoảng còn bị người mắng là lừa đảo, đâu được quang vinh tươi sáng như công việc khác.

Ta cũng vui vẻ thi đại học, nghĩ tìm công việc làm ăn ổn định, đừng để lão đầu ở tuổi già còn chịu tội.

Mặc dù ta ở lại trong lớp, nhưng tất cả mọi người trong lớp đều không muốn ngồi cạnh ta. Lý Bắc Đẩu là trộm, ví tiền của chủ nhiệm lớp cũng dám trộm, ta sợ hắn trộm đồ của ta.

Chương 276 - Coi Hắn Như Ký Chủ

Chương 276: Coi Hắn Như Ký Chủ

Chỉ có Cao Á Thông ngồi ở bên cạnh ta, nói nàng không sợ ta.

Cao Á Thông là nữ thần của cả trường, đẹp tới mức nào không cần ta hình dung. Loại nữ thần này có thể bỏ ngoài tai ý kiến của quần chúng mà ngồi cạnh ngươi, bản thân đã cho ngươi một ám chỉ rất lớn rồi.

Càng đừng nói, Cao Á Thông đối với ta vô cùng tốt, buổi sáng mang đồ ăn sáng cho ta, buổi trưa lấy nước giúp ta, còn thường hay cười với ta, gọi Bắc Đẩu Bắc Đẩu như vậy.

Đối với một thiếu niên mười mấy tuổi, thích một cô gái không phải đơn giản như vậy à?

Khi đó ta không biết, nàng làm như vậy là vì có nguyên nhân khác.

…

Lần đầu tiên ta đi xem phim, cũng là nàng dẫn ta đi, bây giờ ta vẫn còn nhớ trong bộ phim đó có một câu, nam chính nói:

“Vì ngươi, ta chết cũng bằng lòng.”

Nàng cười với ta, nói:

“Bắc Đẩu, ta thích ngươi, cũng thích như vậy.”

Cả thế giới giống như đều yên tĩnh, trước mắt trắng xóa, tim đập nhanh, đó giống như là ngày hạnh phúc nhất từ khi ta sinh ra.

Mười mấy tuổi, ta quả thật là đứa ngốc, chưa nói lời này của nàng có bao nhiêu hàm lượng nước, nhưng ta thật sự thích nàng, thật sự là loại thích ước gì có thể giao mạng cho nàng.

Nàng dẫn ta ra khỏi rạp chiếu phim, nhắm mắt lại.

Người đàn ông nào cũng biết điều này có ý nghĩa gì, nhưng ta đoán đúng mở đầu, không đoán đúng kết quả.

Nàng đột nhiên kêu lên, nói ta muốn vô lễ với nàng, An Gia Dũng dẫn theo đám người chủ nhiệm lớp bỗng dưng xuất hiện, không biết từ lúc nào Cao Á Thông đã kéo cổ áo của nàng ra rồi.

Làn da của nàng cũng vô cùng trắng ngần trong đêm tối.

Tính chất của chuyện này rất nghiêm trọng, đương nhiên ta đã bị đuổi học, ai nhắc đến loại chuyện này mà không nhổ nước bọt chứ?

Hôm rời khỏi trường học, ta thấy nàng dựa ở trong lòng An Gia Dũng, cười híp mắt nhìn ta:

“Bắc Đẩu, chỉ là một trò đùa thôi, không ngờ lại làm to như vậy, ngươi sẽ không trách ta chứ?”

Tiền đồ cả đời, tất cả sự tự tôn của một người, ở trong miệng nàng chỉ là một trò đùa.

An Gia Dũng cười với vẻ mặt kẻ chiến thắng.

“Cũng không nhìn xem dáng vẻ kia của ngươi, không mua nổi gương, còn không thể vào nổi nhà vệ sinh công cộng sao?”

Rất nhiều bạn học đều cười hi hi, thì thầm to nhỏ nói không được nữa thì tè một bãi rồi soi cũng được.

Đây chính là tên trộm nghèo, còn có suy nghĩ với nữ thần, cũng không biết mặt mũi lớn như vậy ở đâu ra.

Cuộc đời con người có rất nhiều khả năng, không có chuyện này, có thể ta đã lên đại học, trở thành một thành phần tri thức bình thường, vất vả mệt mỏi vì cuộc sống, đâu có nhiều chuyện như bây giờ, làm tốt làm không tốt là mất mạng.

Trình Tinh Hà không ho he, hồi lâu mới nói:

“Thất Tinh, không ngờ mạng của ngươi cũng khổ như vậy, sắp bằng ta rồi.”

Trên trán Ách Ba Lan đều là gân xanh, giơ quyển sổ lên cho ta xem.

“Hai người kia sống ở đâu, ta đánh họ gãy xương.”

Không, thù này ta phải tự mình báo.

Ta híp mắt nhìn hoàng hôn màu đỏ cam, nói cũng không có gì, ai lúc trẻ mà chưa từng thích người cặn bã chứ.

Có điều, từ đó về sau ta không dám thật lòng thích phụ nữ như vậy nữa rồi.

Giống như một nỗi ám ảnh một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Thích quá ngược lại không dám tranh giành, trong ý thức ngầm ta thậm chí cũng có chút không buông bỏ được đối với Tiêu Tương.

Nàng quá tốt đẹp, tốt đẹp tới mức không giống thật.

Lúc này người ngồi bên cạnh xuống xe, túi cọ vào tay phải của ta, làm ta đau tới mức hít khí lạnh, nâng lên xem dầu nhiên tê đã đốt tay ta thảm tới không nỡ nhìn. Ta không khỏi đau lòng, liệu

Tiêu Tương có bị chịu khổ với ta không?

Ta lấy một tay sờ chỗ bị thương, khẽ thổi nhẹ bên trên.

Là mùi thuốc rất ngào ngạt.

Đúng rồi, lúc trước đã gọi A Mãn ra, thì ra nàng còn chưa trở về.

Tiếng nói của A Mãn vang lên bên tai ta: “Mặc kệ cái khác có phải thật hay không, nhưng ta là thật.”

Lời này làm lòng người khẽ động, ta vội điều chỉnh lại tâm trạng. “Cảm ơn.”

“Còn nữa…”

Tiếng nói của A Mãn dường như hơi do dự.

“Có chuyện này, ta vốn không muốn nói với ngươi, nhưng...ta không muốn khiến ngươi lại chịu nỗi khổ kia lần nữa.”

Ta sửng sốt:

“Ý của ngươi là…”

Lần trước A Mãn từng nói, Tiêu Tương chẳng qua là lợi dụng ta.

Tiếng nói của A Mãn vô cùng nghiêm túc.

“Ngươi có từng nghĩ tới, những vật ký sinh trên cơ thể ký chủ giống như âm phục linh kia đều là có mục đích không? Sự tồn tại của bọn nó sẽ cướp đoạt tất cả của ký chủ để bản thân sử dụng, căn bản không quan tâm sự sống chết của ký chủ.”

Tiêu Tương...chỉ coi ta như ký chủ ư?

Lúc này, bên ngoài đột nhiên lại có một tia sét giữa trời, Trình Tinh Hà quay đầu.

“CMN, lại là đạo hữu nào đang độ kiếp ở đây?”

A Mãn bỗng ngậm miệng.

Trong lòng ta hiểu, là thần minh cũng không thể tùy tiện tiết lộ thiên cơ, nếu không cũng sẽ bị trời phạt.

Có một số thần minh thậm chí chịu trừng phạt xong rơi xuống thành yêu.

Ta vội nói:

“A Mãn, ngươi về nghỉ ngơi đi, hôm nay cảm ơn ngươi, trở về đốt một cống hương tốt cho ngươi.”

Chương 277 - Cười

Chương 277: Cười

Đối phương đưa ký thân phù cho ta, để báo đáp tất nhiên mỗi ngày đều phải cung phụng hương hỏa.

A Mãn dường như hơi lưu luyến, nhưng vẫn biến mất.

Cho dù lúc trước từng có vết thương gì, nhưng bây giờ Tiêu Tương bảo ta tin nàng, thì ta tin nàng.

Trở về Thiên Sư phủ, phát hiện mọi người đều đang sắp xếp buổi lễ tết Trung Nguyên, cả Thiên Sư phủ đều tưng bừng sôi nổi. Đây lại là cơ hội tốt, bọn ta nhân cơ hội bước vào Thái Cực đường.

Lão đầu kia đã ở cửa đợi bọn ta từ lâu rồi, thấy bọn ta trở về, tiếp lên muốn dập đầu.

Đợt này ta đã có kinh nghiệm rồi, chợt kéo lấy lão đầu.

“Đừng khách sáo như vậy, bọn ta đang vội.”

Trình Tinh Hà chen vào.

“Hắn chỉ còn chín ngày để sống rồi.”

Vừa đúng là ngày tết Trung Nguyên.

Lão đầu kia không hiểu hắn có ý gì, vội nói tuổi còn trẻ không được đùa giỡn như vậy.

Sau đó dẫn bọn ta đến sau Thái Cực đường.

“Khỏi phải nói, vận may của hai các ngươi khá tốt, bây giờ cả

Thiên Sư phủ vừa bận biến động về phong thủy, vừa bận chuyện lớn của tết Trung Nguyên. Đúng lúc hôm nay canh gác Thái Cực đường không chặt như vậy, chui vào từ chỗ ta nói, đảm bảo vào cái là chuẩn.”

“Chui?”

Nghe vậy Trình Tinh Hà lập tức hỏi:

“Không phải là lỗ chó chứ?”

“Sao có thể là chui lỗ chó chứ!”

Lão đầu cười nói:

“Là lỗ thông hơi của nhà vệ sinh.”

Mặt Ách Ba Lan lập tức biến anh, ý là còn chẳng bằng lỗ chó.

Lão đầu dẫn bọn ta đi ngoằn ngoèo trong bụi cây, lâm viên của văn phòng Bát Trượng Kiều cũng kỳ lạ, không phải trồng lê gai thì là mâm xôi đỏ, ở đâu cũng là gai, đi ở bên trong như bị kim đâm địa ngục vậy.

Cuối cùng, lão đầu đã vén ra một lùm dâu tây, giảo môi với bên trong.

Ở đó là cửa sổ nhỏ, treo khóa đồng, lão đầu rất nhanh đã mở ra.

Trình Tinh Hà tặc lưỡi.

“Không to hơn chân ruồi là bao.”

Trên sáu mươi lăm kilôgam đúng là đủ nghẹn.

Cũng may mấy người bọn ta đều gầy, hóp eo thu bụng cũng miễn cưỡng có thể vào.

Trước khi vào, lão đầu còn cho bọn ta một bản đồ vô cùng gồ ghề, đánh dấu mấy khu vực trong cửa đen.

Ta cảm ơn lão đầu rồi định đi vào, nhưng lão đầu đã kéo ta lại, nghiêm túc nói:

“Còn một chuyện quan trọng nhất, chỉ cần các ngươi nghe thấy có tiếng người đang cười, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng phải lập tức ra ngoài.”

Cười? Ta hỏi hắn:

“Thứ gì sẽ cười?”

Sắc mặt lão đầu trắng bệch, giống như cả nhắc đến cũng không dám, chỉ lắc đầu.

“Ta chỉ mong các ngươi đừng gặp thứ đó.”

Đều nói trong Thái Cực đường có nuôi thứ gì đó không để cho người biết, rốt cuộc là cái gì?

Nhưng lão đầu không chịu nói, hắn nói tuy bọn ta đối với hắn ơn nặng như núi, nhưng hắn không thể làm hỏng quá nhiều quy củ, sẽ bị trời phạt.

Trình Tinh Hà còn muốn nói, nhưng ta bảo hắn đừng làm khó người khác, cảm ơn lão đầu rồi đi vào.

Bọn ta bước vào, còn nghe thấy lão đầu dặn dò:

“Thật sự nghe thấy tiếng kia, thì tuyệt đối phải chạy, cho dù là xông ra từ cửa chính cũng tốt hơn rơi vào trong tay thứ kia.”

Trình Tinh Hà vừa bò vừa nói:

“Cũng không biết rốt cuộc thứ gì khủng bố như vậy? Có thể đem đến Quỷ Thị đổi lấy tiền không?”

Ta nói ngươi có thể thử xem.

Khó khăn lắm mới bò đến cuối, cảm giác phổi sắp bị xương sườn đâm xuyên rồi, vừa xuống ta đã hớp hơi lớn trước, sau đó lấy đèn pin nhỏ ra soi.

Ở đây đen thui, chùm sáng của đèn pin chiếu qua trông càng âm u hơn. Ta ngẩng đầu, bỗng nhiên đối mặt với một khuôn mặt người trắng bệch.

Phát này may mà chưa dọa chết ta ngay tại chỗ.

Người kia đứng trước mặt ta, đang nhìn chằm chằm ta giống như đã đợi ta ở đây rất lâu rồi.

Trình Tinh Hà cũng suýt nữa kêu ra tiếng, vừa định quay người kéo ta chạy vào trong, ta đã lấy lại tinh thần, kéo hắn lại.

“Đây không phải người.”

Trình Tinh Hà quay đầu mắng ta:

“Không phải người còn có thể là chó à?”

Đó là tượng.

Không biết là chất liệu gì, người mặc trường sam, có thể là tông sư cổ đại nào đó.

Trình Tinh Hà cũng đã nhìn rõ ràng, không khỏi mắng:

“Tượng thì tượng, khắc sống động như vậy làm gì, dọa chết cha rồi.”

Nói rồi đá tượng kia một cái.

Ta bảo hắn đừng mò mẫn đụng lung tung, có biết trong phòng tối chứa cái gì không?

Trình Tinh Hà nói:

“Ngươi xem thường ai đấy? Không phải là một số vật âm khá bá đạo thôi à.”

Cái gọi là vật âm chính là đồ bị hung thần bám vào, vô cùng không may mắn.

Ông chủ cửa hàng đồ cổ từng kể cho ta một câu chuyện, nói hắn từng thấy một cặp đèn long phụng năm Ung Chính ở thị trường đồ cổ. Công nghệ kia khỏi nói tinh xảo cỡ nào, hắn vô cùng thích, nhưng không biết tại sao bán ra một thời gian, chắc chắn có thể trở lại lần nữa.

Hắn còn hỏi ông chủ bán buôn kia, nói đèn long phụng nhà ngươi mọc chân nhận nhà rồi đúng không?

Ông chủ bán buôn cười bí hiểm, nói đâu thể nào, không thì ngươi mua về nhà thử xem?

Chương 278 - Tượng Mộ

Chương 278: Tượng Mộ

Ông chủ cửa hàng đồ cổ cười ha ha, nghe ngóng với ông chủ bán buôn quầy bên cạnh mới biết cặp đèn long phụng kia chỉ cần vừa đặt ở trong nhà, chắc chắn sẽ xảy ra án mạng. Theo hắn biết thì đã đập chết một lão đầu nhà sưu tầm, một cô gái trẻ tuổi thích phong cách Trung Quốc, còn có một cậu nhóc làm lịch sử, hắn không biết còn không biết bao nhiêu.

Ông chủ cửa hàng đồ cổ tò mò, lén mời lão đầu qua xem thử. Lúc này mới biết, thì ra đó là đồ trong nhà của một cặp vợ chồng tội thần, vợ chồng tội thần bị oan uổng, song song treo cổ chết trên đèn long phụng, hồn phách treo ở trên đèn long phục. Loại oán khí kia, người nào đụng vào người đó chết.

Đèn long phụng này chính là vật âm.

Mà vật âm có thể vào Thiên Sư phủ đương nhiên không giống loại chuyện nhỏ này, sự khác nhau giống như bát chén thô sơ của nhân gian và quan diêu sặc sỡ của Ung Chính vậy.

Chính vì những đồ này có tính nguy hiểm nhất định, cho nên mới không thể bày ra bên ngoài, càng cần có đồ chuyên môn canh gác.

Lúc này Trình Tinh Hà mới phản ứng lại, ngượng ngùng không dám đá nữa, tiếp tục đi về phía trước. Ta cũng đi theo sau, nhìn nửa ngày nơi này đúng là giống như viện bảo tàng, đều là các loại văn vật, nghĩ thôi cũng biết không có cái nào là thứ thiện.

Ta đang tỉ mỉ tìm mật quyển, Ách Ba Lan đã kéo ta, rất căng thẳng giơ sổ lên.

Ta nhìn, lập tức bị dọa ra mồ hôi lạnh.

“Đầu của pho tượng kia cử động, hình như đang nhìn chúng ta.”

Cùng lúc này, bọn ta nghe thấy ở phía sau vang lên một tiếng bước chân rất nặng nề.

Giống như có thứ đang đi về phía bọn ta.

…

Ta lập tức quay đầu, đột nhiên thót cả tim - chỉ thấy pho tượng kia đã quay một vòng từ bao giờ, cả người vẫn hướng thẳng về phía chúng ta, cứ như đang đi trước dẫn đường cho chúng ta vậy.

Trình Tinh Hà lập tức xù lông:

"Vật này...sống?"

Ta chiếu đèn pin vào pho tượng đó, ai ngờ khuôn mặt của pho tượng hơi vặn vẹo, giống như đang cười với chúng ta.

Ta còn chưa kịp lạnh cả sống lưng, Ách Ba Lan bỗng nhiên nâng tay lên, đập về phía thứ kia nhanh như chớp - nàng muốn ra tay trước để bắt thứ kia khai báo.

Chỉ nghe thấy một tiếng “bốp” giòn dã, vật kia nứt ra như lên tiếng đáp lại, Trình Tinh Hà cảm thấy hơi yên tâm, thấp giọng nói dẫn theo Ách Ba Lan đúng là tốt - giống y như Triển Chiêu hộ vệ hoàng cung vậy.

Ách Ba Lan rất thích nghe lời này, đang định quay lại cười với chúng ta, nhưng ta thấy thứ sau lưng nàng, lập tức kéo nàng về:

"Có gì đó!"

Chỉ thấy bên trên thứ như hài cốt của người kia hình như đang dâng lên một làn khói đen, ta kéo Ách Ba Lan lại rồi chiếu đèn pin qua đó, chỉ thấy bên trên những thứ màu đen kia còn lóe lên điểm sáng màu đỏ.

Nhìn qua giống như tia laser, nhưng sau khi ta thấy rõ, lập tức hét lên:

"Chạy!"

Còn chưa dứt lời, những thứ như khói đen kia đã lao cuồn cuộn về phía chúng ta.

Trình Tinh Hà buồn bực:

"Thất Tinh, can đảm của ngươi đâu rồi...Móa nó chuột mắt đỏ?"

Chuột mắt đỏ đã bị tuyệt chủng ở xã hội hiện đại, nhưng trong chiến tranh ngày xưa nó nhiều đến mức thành tai họa - chúng ăn xác thối có thể thấy được ở khắp nơi thời đó, chỉ cần mắt chuyển sang màu đỏ có nghĩa là trên người đã có thi độc. Thứ này có hàm răng rất sắc bén, gặp người là cắn, mà còn có thể cắn đứt cả một miếng thịt của ngươi.

Chỉ bị cắn thì còn đỡ, cùng lắm là tiêm phòng uốn ván bệnh dại, nhưng thi độc lại không có cách giải, có thể phát điên đến chết trong vòng mười lăm phút.

Trình Tinh Hà vừa chạy vừa mắng:

"Đám Thiên Sư Phủ đáng giết ngàn đao, sao lại còn bày tượng mộ ở đây vậy!"

Tượng mộ cũng giống như yêu quái quan tài trong đất linh quy ôm trứng, chuyên môn dùng để trấn mộ, bên trong không có ruột, vỏ ngoài dễ vỡ, chỉ cần kẻ gian trộm mộ làm vỡ nó thì thứ bên trong sẽ lập tức được thả ra cắn người, mà thứ bên trong thì có rất nhiều chủng loại, phần lớn là các loại độc trùng.

Cũng không biết người cổ đại dùng phương thuật gì, tại sao đám chuột mắt đỏ này bị nhốt lâu như thế rồi mà vẫn còn mạnh như rồng như cọp?

Ách Ba Lan cũng hiểu rõ, nhấc chân lên chạy thục mạng với chúng ta. Nhưng đám chuột mắt đỏ kia lại tràn đến như lũ lụt, vô số con lấp kín hết cả mặt đất. Trong lòng ta không ngừng kêu khổ, bỗng nhiên thấy phía trước có một gỗ cái thang bắc lên một cái tủ rất cao, lập tức bảo họ chạy lên trên thang.

Ba người xông lên, chuột mắt đỏ phía sau cũng trèo lên cái thang như thủy triều. Ách Ba Lan leo lên đầu tiên, Trình Tinh Hà thứ hai, kết quả hắn quá vội, cái thang này lại bị bỏ hoang không sửa quá lâu, hắn đạp gãy một bậc, suýt nữa rơi xuống dưới.

Chương 279 - Thứ Mà Chuột Mắt Đỏ Cũng Phải Sợ

Chương 279: Thứ Mà Chuột Mắt Đỏ Cũng Phải Sợ

Lúc này chuột mắt đỏ đã chiếm lĩnh mặt đất, té xuống thế nào cũng phải lập tức bị cắn thành xương cốt vật xét nghiệm không thể.

Ta lập tức thò tay xuống túm lấy hắn, tay chân luống cuống bắt được đai lưng hắn, nhưng lần này trọng tâm của cái thang bị lệch, hoàn toàn nghiêng đi.

Xong rồi, lần này mua một tặng một đầu người rồi.

Nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một cái tay nắm được cổ chân ta, kéo cả ta và Trình Tinh Hà lên như nhổ cà rốt.

Cùng lúc đó cái thang cũng hoàn toàn sụp đổ, đám chuột mắt đỏ thi nhau rơi xuống đất, không ngừng kêu chít chít bên dưới.

Ta nhìn xuống đất, nghĩ mà sợ, cảnh tượng dày đặc kia khiến ai nhìn cũng mắc chứng sợ mật độ cao.

Trình Tinh Hà vẫn chưa hoàn hồn, luôn miệng mắng Thiên Sư Phủ thất đức.

Ách Ba Lan thì viết lên quyển sổ:

"Đều do ngươi."

Đúng rồi, lúc tiến vào chắc là vì Trình Tinh Hà đạp tượng mộ kia một cái làm ảnh hưởng đến thứ ở bên trong, mà khuôn mặt của tượng mộ xảy ra biến đổi cũng là vì cơ quan chuyển động, tạo thành ảo giác cho chúng ta.

Trình Tinh Hà nhìn Ách Ba Lan viết vậy thì xù lông:

"Không phải, sao ngươi có thể đổi trắng thay đen chứ? Nếu không phải ngươi đánh vỡ thứ kia, chuột mắt đỏ có thể ra ngoài sao?"

Ách Ba Lan có thể đánh nhau, nhưng lại không gây gổ được - dù sao viết lúc nào cũng không nhanh bằng nói, nàng còn chưa động bút thì Trình Tinh Hà đã nói liến thoắng rồi, khiến nàng giận đến mức giương mắt nhìn, giơ nắm đấm lên muốn đánh người.

Đến lúc nào rồi mà còn lục đục, ta bảo họ đừng ồn ào, cũng không phải là trách nhiệm của ai, quan trọng nhất là nghĩ xem đi xuống kiểu gì.

Chúng ta leo theo cái thang lên trên tầng cao nhất của cái tủ đứng, cái thang đã hỏng, dưới đất lại toàn chuột mắt đỏ, bây giờ chúng ta giống y như con chuột trộm dầu, đi lên đi xuống đều không được.

Nếu cứ vậy, dù có tìm được mật quyển cũng không lấy được.

Trình Tinh Hà nghe vậy mới không nói nữa, Ách Ba Lan cũng cảm thấy đuối lý, viết bốn chữ "ra quân bất lợi".

Ta ngẫm nghĩ, cứ đi lung tung khắp nơi như con ưng mù thế này, đúng là khó đảm bảo liệu còn đụng phải thứ gì quái đản nữa không. Hơn nữa phòng tối còn lớn hơn chúng ta tưởng tượng, chúng ta cũng không biết mật quyển trông như thế nào, nói không chừng còn chưa tìm được mật quyển đã mất mạng trước rồi.

Đúng rồi, không phải ông cụ đã cho chúng ta một cái bản đồ sao?

Không bằng xem bản đồ trước đã.

Ta liền mở bản đồ ra, lấy đèn pin soi.

Hóa ra phòng tối chia thành ba phần, cửa ải thứ nhất là âm vật tương đối đơn giản, dùng để giảng dạy luyện tập cho thiên sư tập sự.

Cửa ải thứ hai có ý nghĩa khá quan trọng, cũng có thứ rất nguy hiểm, cấp địa trở xuống không được tự tiện đi vào.

Cửa ải thứ ba thì không có đánh dấu, không biết là ông cụ cũng không biết, hay là biết nhưng không dám nói.

Trình Tinh Hà bị hấp dẫn:

"Vậy chúng ta vừa vào đã gặp chuột mắt đỏ, có phải là đi từ cửa ải thứ ba xuống không?"

Sao có thể chứ, đây mới là cửa ải đầu tiên, cũng chính là cấp thấp nhất, càng đi vào bên trong càng khó hơn.

Trình Tinh Hà lập tức nhụt chí:

"Móa nó Thiên Sư Phủ đúng là hết nói nổi, có mỗi căn phòng cất đồ thôi mà làm như game Contra vậy."

Ta thì chiếu đèn pin xuống dưới, sau khi quan sát một lát liền phát hiện dưới đất đầy chuột mắt đỏ, chỉ có một chỗ không có, giống như là chúng không dám đi qua.

Ta lập tức tỉnh táo lại, cẩn thận so sánh, vị trí bây giờ của chúng ta hẳn là khu mộ vật, phía sau là khu linh vật, vị trí đó đúng là chỗ phân cách giữa khu mộ vật và khu linh vật.

Chắc chắn trong đó có thứ gì đó khiến đám chuột mắt đỏ sợ hãi!

Ta lập tức hưng phấn hẳn lên, như vậy thì có thể đi xuống rồi.

Nhưng Ách Ba Lan lại giơ quyển sổ lên:

"Ngươi nói xem, ngay cả chuột mắt đỏ còn sợ thứ đó, vậy chúng ta..."

Lời này khiến trong lòng ta như thắt lại, nhưng thế thì sao chứ, đối với chúng ta mà nói, rơi vào trong đám chuột mắt đỏ cũng chết, bị thứ cao cấp hơn ăn cũng chết, vậy còn không bằng chết trong tay thứ cao cấp hơn.

Trình Tinh Hà gật đầu như điên, nói làm vậy truyền đi cũng sẽ có lợi hơn, đỡ bị nói là bị chuột cắn chết, ảnh hưởng đến danh tiếng.

Nhưng nói xong hắn liền kịp phản ứng, phì phì hai cái mắng ta miệng mắm muối, cái thứ gì mà suốt ngày há mồm ngậm miệng là nói đến chết, đừng để hắn làm người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Ta xì một tiếng nói ta còn phải chờ ngươi dưỡng lão đưa tang cho cho ta, sau đó tiếp tục soi đèn pin nhìn khắp chỗ này một lượt, nhưng không phát hiện thứ gì có vẻ liên quan đến tứ tướng cục, liền dẫn họ đi tiếp vào bên trong.

Nóc tủ đứng cách trần nhà rất gần, chúng ta cũng chỉ có thể bò như thằn lằn. Nơi này chưa từng có ai đến quét dọn, ai nấy đều bị bụi bẩn bám hết vào mặt, vất vả lắm mới đến chỗ chuột mắt đỏ không dám đi qua, ta liền leo xuống khỏi tủ đứng trước.

Chương 280 - Mùi Thối

Chương 280: Mùi Thối

Đám chuột mắt đỏ kia thấy miếng thịt tươi như ta leo xuống thì nôn nóng kêu chít chít loạn xạ, hận không thể nhào lên cắn ta, nhưng phía trước chúng cứ như có một bức tường thiên nhiên che chắn, khiến chúng căn bản không dám vượt qua lôi trì một bước, chỉ có thể trợn mắt nhìn.

Ta thấy quả thật không có chuyện gì, liền gọi họ xuống.

Tiếp tiếp soi đèn pin đi vào bên trong.

Ở đây cũng có một ít chén bát vỡ bám đầy bụi từ lâu, đã không còn nhìn rõ được màu sắc vốn có nữa. Trình Tinh Hà vừa đi vừa ra oai với đám chuột mắt đỏ:

"Tới đây tới đây, có bản lĩnh thì đến cắn ta nè!"

Khiến đám chuột mắt đỏ kia tức giận đến mức không ngừng kêu chít chít.

Ta nói mọe nó ngươi có thời gian đùa giỡn, không bằng tìm manh mối mật quyển với chúng ta, nhưng vừa nói như vậy, Trình Tinh Hà đã bịt mũi, quay đầu nhìn Ách Ba Lan:

"Ngươi thối thế?"

Ách Ba Lan hận không thể tẩn cho hắn một trận, ta đang định bảo hai người họ dừng lại, bỗng nhiên cũng ngửi thấy một mùi hôi thối vô cùng nồng nặc.

Kỳ quái, là thứ gì bị thối vậy? Không đúng, không giống như là mùi đồ để lâu thành thối, đây là một loại mùi thối xen lẫn chua ngọt, khiến người ta cảm thấy buồn nôn, có vẻ xui xẻo không diễn tả được. Hình như trước đây ta đã từng ngửi thấy ở đâu rồi thì phải.

Cái mùi này càng ngày càng nồng nặc.

Cùng lúc đó, chỉ nghe thấy những tiếng “chít chít chít” hỗn loạn, đám chuột mắt đỏ kia bỗng nhiên điên cuồng lui về phía sau giống như thủy triều rút.

Cứ như...thứ mà chúng sợ hãi đang càng ngày càng gần chúng ta.

Cảm giác này khiến người ta phải sợ hãi, ta bịt mũi, bỗng nhiên nhớ ra, đây là mùi xác thối!

…

Đối với võ tiên sinh và phong thủy tiên sinh mà nói, cái mùi này cũng không xa lạ gì, vì võ tiên sinh đánh hành thi hay chúng ta xem phong thủy thỉnh thoảng sẽ phải giúp di chuyển mộ phần, đều từng ngửi được mùi này lúc mở quan tài - trong nghề gọi là táng khí.

Ban đầu không ngửi ra là vì mùi đó quả thực quá nồng nặc, cứ như mấy trăm cái xác thối đồng thời được mở ra trong quan tài vậy, chúng ta chưa bao giờ làm chuyện có quy mô lớn như thế.

Trình Tinh Hà cũng đã ngửi ra, khẩn trương nói:

"Đậu mớ, có gì đó sai sai rồi."

Đúng thế, chuột mắt đỏ thích ăn xác thối nhất, đáng lẽ ra ngửi được mùi táng khí thì sẽ phải nhào đến cắn xé như trẻ con thấy KFC chứ, sao lại hoảng sợ bỏ chạy được?

Chắc chắn thứ tỏa ra mùi này không đơn giản.

Trong lúc nói chuyện, đám chuột mắt đỏ kia đã lùi lại hơn một trượng.

Ta bảo hai người họ cảnh giác chút, chỗ này là đầm rồng hang hổ, ai mà biết có chạm vào chỗ kiêng kị nào không - giống như tượng mộ ở ngoài cửa vậy.

Hai người họ cũng có chút chột dạ, liền đi theo ta tìm kiếm khắp nơi.

Trình Tinh Hà nghiêng đầu hỏi Ách Ba Lan:

"Tin tức của nhà ngươi có đáng tin không?"

Có lẽ Ách Ba Lan là cung bọ cạp, khá thù dai, lúc trước Trình Tinh Hà đã đắc tội nàng, cho nên nàng không thèm quan tâm gì mà viết một chữ “Ừ” lên quyển sổ.

Trình Tinh Hà vô cùng khó chịu:

"Sao ngươi nói chuyện lại giống như bóp kem đánh răng vậy, hỏi một chút ra một chút, vậy ngươi có biết mật quyển trông như thế nào không? Chúng ta cũng không thể tìm mãi thế này chứ?"

Ách Ba Lan vốn không muốn để ý tới hắn, nhưng thấy ta cũng đang nghe liền viết:

"Bát giác."

Trình Tinh Hà nhìn một cái liền cười:

"Sao ngươi không viết là hồi hương đi? Cộng thêm quế với lá nguyệt quế, bắt đám chuột mắt đỏ kia đến để hầm bát ngư long hổ đấu bổ thận?"

Ta nói:

"Trong đầu ngươi là bã đậu hay là óc chó vậy, sao chỉ toàn nghĩ đến ăn thế? Ý của Ách Ba Lan là cái hộp đựng mật quyển có hình bát giác."

Ách Ba Lan gật đầu, ánh mắt nhìn Trình Tinh Hà càng thêm khinh thường, giống như muốn nói "nhìn người ta đi".

Trình Tinh Hà không phục:

"Ngươi cũng đừng xem thường ta, Lý Bắc Đẩu này là do ta dẫn vào nghề đấy, không bảo hắn gọi sư phụ là sợ trông mình già thôi."

Ách Ba Lan bĩu môi, miêu tả sinh động ba chữ “đồ khoác lác”.

Trong lúc họ cãi nhau, ta cầm đèn pin soi khắp xung quanh, không phát hiện ra có thứ gì liên quan đến cái mùi kia mới cảm thấy hơi yên tâm, nhưng ở chỗ này có rất nhiều âm vật, một mình tìm đến mai cũng không xong, chứ đừng nói đến còn phải đi tìm từng cửa ải một.

Ta liền nói hai ngươi không phải ở Đức Vân Xã, đừng làm trò con bò nữa, khu linh vật này rất lớn, ba người chúng ta mạo hiểm chia nhau ra tìm.

Nói rồi ta lấy ba hộp diêm từ trong ngực ra:

"Cầm đi, nếu ai gặp chuyện gì thì đốt đuốc lên."

Ách Ba Lan không hiểu, trợn mắt giống như muốn hỏi ta cái này có tác dụng gì?

Trình Tinh Hà thì cướp lấy, chế giễu nói:

"Nhìn một cái liền biết ngươi chính là tiểu thư trong khuê phòng, ngay cả pháo hoa cũng không biết."

Đây là một loại thuốc rừng mà Cao lão sư cho ta.

Chương 281 - Một Vũng Máu Tươi

Chương 281: Một Vũng Máu Tươi

Phong thủy tiên sinh trong xã hội cũ không được trang bị như ngày nay, lúc leo núi tìm huyệt vô cùng nguy hiểm, cho nên sẽ mang theo pháo hoa lên núi, nếu như gặp nguy hiểm thì đốt lên, để người tiếp ứng dưới chân núi thấy được màu đỏ của pháo hoa sẽ lập tức chạy tới cứu.

Thứ này không khác đạn tín hiệu thời nay lắm.

Nhưng cái này dễ cầm theo hơn đạn tín hiệu, đừng nhìn nó nhỏ, lúc sáng lên sẽ kèm theo tiếng rít, hơn nữa còn phóng khói mù lên trên trời, rất lâu không tiêu tan, có thể xác định vị trí rất thuận lợi.

Ách Ba Lan nghe vậy thì thích thú cầm lấy không buông tay, ba người chúng ta liền tách ra tìm kiếm trong mấy hàng linh vật.

Thật ra thì chỗ này giống như một thư viện lớn, có thể nghe được đối phương nói chuyện cách những cái tủ đứng, chỉ là không thấy được mặt nhau.

Trình Tinh Hà cách ta một hàng tủ, vừa tìm vừa thán phục:

"Thất Tinh, ngươi nói xem, Thiên Sư Phủ có tiền muôn bạc biển, lại để nhiều linh vật ở đây bám đầy bụi bặm, nếu hai chúng ta lén lút mang đi bán có khi sẽ đủ ăn cả đời."

Ta nói:

"Ngươi đừng động chạm lung tung, cũng không biết cái nào là mông hổ, đến lúc đó ngươi hối hận cũng không kịp."

Cũng không phải ta hù dọa hắn, ông chủ tiệm bán đồ cổ có quyền lên tiếng nhất trong loại chuyện này, trước kia có một người làm quan vì muốn con đường làm quan của mình suôn sẻ mà đã tốn rất nhiều tiền tìm một cái ấn, hy vọng có thể được phong hầu bái tướng.

Nhưng ai ngờ cái ấn kia vừa đến nhà hắn chưa được mấy ngày, hắn đã thất khiếu chảy máu mà chết, không thể điều tra ra nguyên nhân cái chết, sau đó mới biết cái ấn kia là một “ấn sau thu”, cũng chính là cái để đóng dấu “xử trảm sau thu” cho tội phạm tử hình. Đã có vô số tội phạm phải bỏ mạng vì nó, oán niệm bám hết lên vậy này, nếu sát khí của bản thân ngươi không đủ mà còn cầm thứ này thì chẳng khác gì tự sát - tà ma bám vào linh vật không nhận người, họ chỉ giết người.

Trình Tinh Hà khinh thường nói ngươi thì biết cái gì, ông đây cầm tinh con hổ, lúc còn bé thường được người ta mời đi lăn giường trấn nhà cho cô dâu chú rể, chưa bao giờ sợ hãi. Hơn nữa làm trong nghề này nhiều năm như vậy rồi, kinh nghiệm của ta còn phong phú hơn mầm non như ngươi đấy.

Ta cười thầm trong bụng, ít nhất ta cũng từng được học tập giáo dục về hệ thống phong thủy, tên tơ lơ mơ như ngươi còn dám cười nhạo ta.

Lúc đang nói chuyện ta lại nghe thấy những tiếng lộp cộp gì đó giống như Trình Tinh Hà đang động vào đồ đạc, thầm nói sao tên này lại tham như thế, có mạng lấy tiền nhưng không có mạng để tiêu đâu!

Đang định há miệng mắng hắn, bỗng nhiên một tiếng “lạch cạch” vang lên giống như có thứ gì đó rơi xuống đất vỡ.

Tim ta đột nhiên thót lại, đủ mọi chuyện đã chứng tỏ không có một thứ gì trong này là hiền lành, hắn đừng gây ra chuyện gì nữa.

Vì vậy ta liền hỏi hắn đã gây họa gì rồi?

Nhưng trong căn phòng trống trải chỉ truyền đến giọng nói của ta, bên phía Trình Tinh Hà hoàn toàn tĩnh mịch, căn bản không có ai đáp lời.

Mà mũi ta rất nhạy, trong nháy mắt đã ngửi thấy một mùi máu tanh ở nơi hôi thối này.

"Trình Tinh Hà?"

Ta tập trung vểnh tai lên liều mạng nghe động tĩnh bên kia, vất vả lắm mới nghe thấy:

"Thất Tinh, mọe nó ngươi đừng đến đây, nơi này có..."

Sau đó bên kia lại phát ra những tiếng vang ầm ầm giống như có rất nhiều thứ bị rơi vỡ, lời của hắn cũng lập tức bị cắt đứt, sau đó không còn tiếng gì nữa.

Đậu má, ta biết chuyện không ổn, lập tức gõ vào một cái tủ đứng khác:

"Ách Ba Lan, ngươi có nghe thấy không? Nghe được thì gõ hai cái."

"Cộc cộc."

Ách Ba Lan đáng tin cậy hơn Trình Tinh Hà, ta tiếp tục nói:

"Tên mê tiền Trình Tinh Hà kia xảy ra chuyện rồi, ta đi qua nhìn một chút, ngươi phải cẩn thận, có chuyện thì phải bắn pháo ngay. Nếu ta phóng một cái thì ngươi hãy tới cứu ta, ta phóng hai cái - ngươi phải chạy mau."

"Đốc đốc."

Tủ đứng rất cao, không thể trèo lên được, chỉ có thể đi vòng. Ta nhanh chóng chạy đến bên hàng tủ của Trình Tinh Hà.

Nhưng đang chạy ta đột nhiên có một loại cảm giác hình như sau lưng ta có người đang chạy cùng bước chân với ta.

Vì vậy ta quay đầu nhìn ra sau lưng, nhưng sau lưng chỉ có một màu đen sì, không có gì cả.

Móa nó chẳng lẽ ta quá nhạy cảm?

Ta cũng không quan tâm tới nữa, chỉ chạy đi tìm Trình Tinh Hà, nhìn theo chùm ánh sáng của một đèn pin, ta thấy trên lối đi ở hàng tủ kia có một đống mảnh vỡ, còn có...một vũng máu tươi.

Hai tai ta lập tức ù hẳn đi, tên mê tiền kia chạy đi đâu rồi?

"Trình Tinh Hà?"

Ta vừa vào vẫn chưa nhìn khí, bây giờ đến giây phút sống còn mới lập tức nhìn khí. Chỉ thấy chỗ này đen như mực, xung quanh toàn là sát khí nồng nặc màu đen sì, đều là do đám âm vật này phát ra, giống như một vùng sương mù dày đặc khó phân biệt.

Chương 282 - Thứ Đó Mạnh Thật

Chương 282: Thứ Đó Mạnh Thật

Nhưng đúng lúc này, ta phát hiện ra một màu xanh da trời nhạt trong màu đen sì đó.

Ánh sáng công đức cấp huyền của Trình Tinh Hà?

Ta vội chạy đến bên kia, lập tức ngẩn người, chỉ thấy Trình Tinh Hà đang nằm trên một đống đồ, trên người có mấy lỗ lớn đang chảy máu ròng ròng.

Ta lập tức đỡ hắn dậy:

"Làm sao thế?"

Trình Tinh Hà miễn cưỡng mở mắt ra nhìn ta:

"Chạy..."

Chạy cái đầu ngươi.

Ta cõng Trình Tinh Hà ra sau lưng, bỗng nhiên cảm giác được mùi xác thối ở đây nồng nặc hơn bất cứ chỗ nào khác, hình như - đây chính là trung tâm của khí thối đó.

Ta soi đèn pin, thấy chỗ này có một cái chum lớn.

Cái chum lớn này bị thủng một lỗ to giống như bị Tư Mã Quang đập vậy, bên trong còn có nước đen không ngừng chảy ra, hiển nhiên nó mới bị vỡ không lâu lắm.

Mà trên đất có mấy dấu chân ẩm ướt - giống như có thứ gì đó vừa đi ra từ trong nước đen.

Ta lập tức thấy lạnh cả sống lưng, muốn hỏi Trình Tinh Hà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng sắc mặt Trình Tinh Hà đang trắng bệch đi rất nhanh, đôi mắt đã nhắm lại.

Từ trước đến giờ Trình Tinh Hà luôn sợ chết, nhưng thật ra thì vẫn rất linh hoạt, ta nhìn ngón tay hắn căn bản không có dây chu sa - chứng tỏ vật kia lợi hại đến mức hắn còn không có cơ hội cầm dây chu sa.

Mọe, thứ đó mạnh thật sao.

Lúc này ta phát hiện trên cái chum lớn có một ít hoa văn, đến khi cẩn thận nhìn lại mới sửng sốt - đó là phục yêu văn của nhà họ Trương núi Long Hổ, chứng tỏ thứ bên trong là do Trương thiên sư tự mình phong ấn để cảnh báo người đời sau không được mở ra.

Cái gì sẽ có đủ tư cách để bị Trương thiên sư phong ấn?

Không được, ta xoay người đi tìm Ách Ba Lan - bây giờ nàng đang bị lạc đàn, đừng để xảy ra chuyện gì đấy!

Nhưng đúng lúc này, ta bỗng nhiên cảm giác có một thứ dinh dính đặt lên vai mình.

Ta liếc thấy đó là năm thứ gì đấy sưng lên, thối rữa, lớp da xù xì giống như chân giò hun khói bị biến chất, không ngừng chảy ra nước màu đen.

Là thứ đi ra khỏi cái lỗ kia...

Ta không nương tay, lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra chém về phía cái tay đó với tốc độ cực nhanh - bây giờ chiêu này đã được coi như tuyệt kỹ của ta, đáng lẽ ra chỉ bằng sát khí cũng có thể khiến thứ kia run sợ, nhưng ai ngờ thứ đó có vẻ không hề sợ hãi, còn đưa năm ngón tay ra sau cổ ta muốn bóp một cái thật mạnh.

Ta không ngờ nó lại nhanh như vậy!

Trước mắt ta lập tức tối sầm, mùi hôi thối và cảm giác hít thở không thông đồng thời ập đến, ta muốn tránh thoát, nhưng căn bản không có nhiều sức như vậy, hơn nữa ta còn đang cõng Trình Tinh Hà sau lưng, chỉ cảm thấy sức lực của thứ kia càng ngày càng lớn, như muốn ấn ta quỳ xuống.

Ta cắn răng không quỳ, đồng thời đạp một cú ra phía sau.

"Bẹt", ta nghe được một tiếng rất rợn người, giống như là đá vào một cái cột bị bôi đầy bùn, nhưng lần này lại có hiệu quả, thứ kia thật sự lui về sau một bước, bàn tay đang bóp cổ ta cũng buông lỏng.

Ta nhân cơ hội quay đầu nhìn lại, lập tức âm thầm kêu khổ - thứ này giống như được nặn ra từ bùn đất vậy, từ trên xuống dưới đều thối rữa, mùi thối nồng nặc.

Ta nói nói thứ này có thể khiến Trương thiên sư phải đích thân ra tay, mọe nó hẳn là âm dương bạt.

Hạn bạt là vương giả của hành thi, mà thứ này lại nằm ở giữa hạn bạt và hành thi - giống như cá chép sắp hóa rồng bị kẹt lại ở cửa cuối cùng vậy.

Thứ này vốn có oán khí, hóa hình thất bại, oán khí sẽ nặng hơn, thấy người sống chắc chắn sẽ không buông tha, khó trách đám chuột mắt đỏ kia lại sợ.

Mà đống nước đen kia là niên dương thủy để áp chế nó, đợi đến khi niên dương thủy cạn, thứ này sẽ càng lợi hại hơn.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng, ta xoay tay lấy Thất Tinh

Long Tuyền ra, muốn chém về phía nó. Nhưng thứ đó rất nhanh, dễ dàng tránh được, còn nhắm chuẩn về phía ta.

Một cơn đau nhức tỏa ra từ bả vai - nó đâm mạnh vào xương quai xanh của ta, ta lập tức không thể dùng được tay phải nữa, sau khi suy nghĩ một lát, ta liền đưa tay trái ra lấy hai quả pháo vạch xuống đất - thứ này quá ác, Ách Ba Lan tới cũng chỉ có chết, không bằng bảo nàng chạy mau.

Hai quả pháo nhỏ bay thẳng lên trên trời mang theo tiếng “rít”, khiến âm dương bạt này bị giật mình.

Ta nhân cơ hội chạy sang một con đường khác, vừa chạy vừa muốn gọi A Mãn ra giúp đỡ, nhưng âm dương bạt đã kịp phản ứng, nhào về phía ta.

Ta đang cõng Trình Tinh Hà vốn không chạy nhanh được, lần này trực tiếp bị chặn lại, căn bản không thể đưa tay cầm lấy kim bạc, âm dương bạt đã cúi đầu muốn cắn ta. Nhưng đúng lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng “phập” giống như có cái gì đó cắm thẳng vào đầu âm dương bạt.

Chương 283 - Ai Lại Độc Ác Như Vậy?

Chương 283: Ai Lại Độc Ác Như Vậy?

Nâng đôi mắt ứ máu lên, ta thấy Ách Ba Lan đã tới, một tay lưu loát vặn gãy đầu âm dương bạt.

Nhưng cả người âm dương bạt được ngâm trong niên dương thủy nhầy nhụa, bàn tay của Ách Ba Lan bị trơn trợt, không dùng được nhiều sức lắm.

Âm dương bạt nhân cơ hội này xoay người lại muốn bắt cả Ách Ba Lan, Ách Ba Lan nhẹ nhàng xoay người, đá một cú vào tủ đứng, mượn lực bật lao về phía âm dương bạt.

Tuy âm dương bạt rất khỏe, nhưng Ách Ba Lan bắn tới như đạn đại bác khiến nó ngã nhào, đâm mạnh Thiên Lôi Đinh Lạc vào trong mắt âm dương bạt.

Một dòng nước đen phun ra, thối khiến người ta muốn nôn mửa, mà âm dương bạt thì hú lên quái dị, hiển nhiên đã thẹn quá hóa giận, dùng hết sức lực muốn xé xác Ách Ba Lan ra. Nhưng Ách Ba Lan không cho nó cơ hội này, nàng cầm Thiên Lôi Đinh Lạc ghim âm dương bạt xuống đất.

Một tiếng “rắc” giòn dã vang lên, xương cổ của âm dương bạt trực tiếp gãy lìa, không nhúc nhích nữa.

Ta nhìn không chớp mắt - ta biết Ách Ba Lan nhanh nhẹn mạnh mẽ, nhưng không ngờ nàng còn có thể làm hạ được thứ trâu bò như âm dương bạt chẳng khác gì làm thịt gà!

Ách Ba Lan ân cần muốn kéo ta lên, nhưng thấy nước đen trên tay mình thì ngại ngùng lau vào quần áo, sau đó mới dẫn ta ra ngoài, tiếp đó lại nghiêng đầu ý hỏi ta thứ này đi ra ngoài kiểu gì? Lại là Trình Tinh Hà thả?

Không đúng, mùi thối này đã có trước khi chúng ta tới rồi, không phải do Trình Tinh Hà gây ra, nếu như không phải là Trình Tinh Hà...

Ta lau máu trên miệng, nói:

"Hóa ra hôm nay không chỉ có ba người chúng ta đến tìm đồ."

…

Ách Ba Lan nhíu mày, ra dấu tay hỏi ta:

"Còn có những người khác? Ai?"

Ta cũng muốn biết, liền đi nhìn những dấu chân bên cạnh đống nước đen kia. Chân của âm dương bạt này thối rữa sưng vù, dùng cách giải thích thời nay thì sẽ có cỡ chân khoảng 46.

Mà còn có mấy dấu chân khác đang bốc hơi, sắp biến mất không thấy, khoảng 42, 43.

Là Bào Đan Bang hay là nhóm người nhỏ như chúng ta?

Ta nhíu mày, chúng ta đến vì mật quyển tứ tướng cục, "họ" là ai, lại vì cái gì?

Mà cái chum chứa âm dương bạt cũng không giống như vô tình làm vỡ, chẳng lẽ...là họ tới trước, phát hiện ra chúng ta cũng tới, sợ chúng ta phá hỏng chuyện tốt của họ nên cố ý thả âm dương bạt ra đối phó với chúng ta?

Móa nó ai lại độc ác như vậy?

Trong lòng ta vô cùng giận dữ, nhìn Trình Tinh Hà vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh thì lại cắn chặt răng, ta hận nhất là dùng âm chiêu, thấy chúng ta dễ bắt nạt lắm hay sao?

Ách Ba Lan đưa tay kéo Trình Tinh Hà dậy, nhíu mày nhìn vết thương của Trình Tinh Hà.

Ta thầm nói mặc dù nàng và Trình Tinh Hà rất hay cãi nhau, nhưng có vẻ vẫn rất quan tâm đến đối phương.

Thấy vết thương, ta cũng phải hít hà. Trước ngực Trình Tinh Hà có năm cái lỗ gần như cắm xuyên tim hắn, quan trọng hơn là da thịt chỗ vết thương bị sùi lên, chảy ra máu đen nhớp nhúa, một dòng khí tím xanh cũng đang lan ra khắp cơ thể.

Móa nó độc thi.

Độc thi không thể đến tim, nếu để nó đến tim, có Đại La thần tiên cũng không cứu được.

Mặc dù mật quyển tứ tướng cục quan trọng, nhưng nếu mất mạng sẽ không trở về được nữa. Ta đang muốn ôm Trình Tinh Hà đi ra ngoài chữa trị, nhưng Ách Ba Lan lại ngăn cản ta, viết:

"Đây là cơ hội hiếm có, nếu những người đó cũng đến tìm mật quyển, chúng ta mà đi, không phải đang chắp tay nhường mật quyển cho người khác sao?"

Ta không ngờ nàng lại máu lạnh như vậy:

"Vậy Trình Tinh Hà phải làm thế nào? Ngươi muốn để hắn chết sao?"

Ách Ba Lan lắc đầu một cái, bỗng nhiên cúi đầu xuống áp miệng vào vết thương của Trình Tinh Hà.

Ta lập tức ngẩn ra - chuyện này là sao, hai ngươi này là hoạn nạn mới thấy chân tình à?

Nhưng không ngờ Ách Ba Lan lại hút máu độc ra, nghiêng đầu phun ra ngoài, sau đó đảo lưỡi nhè ra một thứ gì đó màu đỏ, bôi lên vết thương của Trình Tinh Hà.

Thứ màu đỏ kia vừa được bôi lên, thi khí đang lan tràn ra ngoài của Trình Tinh Hà lập tức dừng lại, thậm chí còn giảm đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Không lâu sau, Trình Tinh Hà liền mở mắt ra, thấy hai chúng ta đang nhìn hắn, mà quần áo hắn thì xốc xếch, liền ngơ ngác hỏi:

"Hai ngươi muốn cướp sắc hả?"

Cướp cái đầu ngươi. Thấy hắn tỉnh ta mới thở phào.

Hóa ra nhà Ách Ba Lan là thế gia võ tiên sinh, có độc môn tuyệt kỹ để đối phó với thi độc - họ sẽ giấu thuốc giải thi độc ở trong kẽ răng, lúc dùng chỉ cần cắn nát.

Trình Tinh Hà nghe vậy thì rất kích động, luôn miệng hỏi loại thuốc kia điều chế kiểu gì, chắc lại muốn mang đến Quỷ Thị bán lấy tiền.

Ách Ba Lan không để ý đến hắn, hiển nhiên là ghét hắn được tiện nghi còn ra vẻ.

Chương 284 - Chết Vì Mê Tiền

Chương 284: Chết Vì Mê Tiền

Trình Tinh Hà cũng không thất vọng, ngẩng đầu ưỡn ngực tiếp tục đi về phía trước.

Ta nhìn một cái liền nhìn ra túi quần hắn phồng lên như mông vịt Donald vậy, lập tức kéo hắn lại. Đúng như dự đoán, trong đó toàn là âm vật có giá trị khá cao trên tủ đồ.

Móa nó bảo sao lúc ta cõng hắn tránh âm dương bạt lại thấy nặng như vậy, suýt nữa thì bị hắn liên lụy đi gặp Diêm Vương, hóa ra là do đám đồ sắt vụn này.

Trình Tinh Hà không thấy xấu hổ mà còn rất hưng phấn giải thích:

"Đây là hoa đào chung buộc năm người phụ nữ đã chết, tốt cho việc thăng chức, nó đựng thất khiếu của thi thể, ê, ánh mắt của huynh đệ không tệ chứ?"

Ta không nhịn được mắng hắn:

"Mọe nó có ngày ngươi sẽ chết vì mê tiền thôi."

Trình Tinh Hà lơ đễnh khoát tay:

"Ngươi đừng nhìn nhận vấn đề nhỏ mọn như vậy, ta chỉ muốn làm rạng rỡ lại những thứ đồ truyền thống của Trung Hoa thôi, nếu không giống đám quỷ hẹp hòi Thiên Sư Phủ thì đúng là có lỗi với tổ tiên."

Ách Ba Lan liếc hắn mấy cái, dùng ánh mắt hỏi ta làm sao bây giờ?

Hiển nhiên những người đi vào trước chúng ta không phải dạng vừa, còn có thể làm sao nữa, họ đến vì cái khác còn đỡ, nếu như cũng vì mật quyển thì không thể làm gì khác hơn là đối đầu rồi.

Nghĩ như vậy ta liền đi nhanh hơn - nếu họ cũng có mục đích giống chúng ta, vậy tuyệt đối không thể để những người đó nhanh chân giành trước được.

Sau khi đi lòng vòng khắp chỗ này, chúng ta cũng đã tìm được mấy cái hộp hình bát giác, nhưng trong đó hoặc là đựng nhang muỗi xoăn đen sì, hoặc là đồ trang sức cổ không đáng tiền, thậm chí còn có một cái đựng bí hí đồ, ngũ hoa bát môn, chỉ là không có mật quyển.

Trình Tinh Hà cầm theo rất nhiều đồ, rất nhanh đã mệt mỏi, ở một bên lau mồ hôi:

"Thất Tinh, bao giờ mới tìm xong vậy?"

Ta lấy bản đồ ra xem, kết quả lại thấy bản đồ bị thủng một lỗ to từ bao giờ, bên mép còn dính niên dương thủy đen thui, thối không thể ngửi nổi, cái gì cũng không thấy.

Chắc là bị lúc âm dương bạt tấn công vừa nãy.

Trình Tinh Hà càng nhụt chí:

"Vậy chúng ta còn tìm kiểu gì được?"

Ta ném bản đồ xuống, nói:

"Chỉ có thể đi thẳng đường thôi."

Qua cánh cửa này chính là cửa ải thứ ba.

Chắc những người đến trước chúng ta một bước đang ở bên trong.

Ta cầm lấy tay cầm cánh cửa thứ ba, nhẹ nhàng kéo ra.

Bên trong là một màu đen nhánh tĩnh mịch, không thấy cái gì cả.

Ta nghĩ không biết những người tới trước có mai phục ở bên trong không, liền rút Thất Tinh Long Tuyền ra, kết quả đang định bước đi thì Trình Tinh Hà bỗng nhiên túm lấy tay ta:

"Dưới chân có cái gì đó."

Ta không dám bật đèn pin, đành ngồi xổm xuống sờ soạng, lập tức dựng cả tóc gáy - là một người, vẫn còn ấm áp.

Trình Tinh Hà lại gần, thấp giọng nói:

"Yên tâm đi, chết rồi, đang ngồi khóc ở một bên kia - chừng bốn mươi tuổi, nhìn có vẻ là cấp cao."

Vừa mới chết?

Trình Tinh Hà nói xong thì quay về phía không khí lẩm bẩm gì đó giống như là đang hỏi han, sau đó quay đầu nói cho ta:

"Người này chết hơi kỳ hoặc - hồn phách không lành lặn, cũng không hỏi được cái gì cả."

Ta suy nghĩ một lát, vẫn lấy đèn pin ra soi lên thi thể, chỉ thấy ba mệnh đăng của người nọ đã tắt hết, ánh sáng công đức trên gáy cũng đang dần ảm đạm, hình như là cấp địa nhị phẩm.

Lợi hại hơn chúng ta rất nhiều, đúng là một cao thủ.

Cỡ chân của người này đúng lúc là 42.3, chẳng lẽ hắn chính là người vừa rồi khiến âm dương bạt hại chúng ta?

Ta tìm kiếm một lát, trên người hắn không có bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận. Trình Tinh Hà thì vén áo người này lên, thấy được một hình xăm kỳ quái trên bụng.

Hình như là chữ hán, nhưng ta lại không nhận ra được chữ nào. Trình Tinh Hà nói:

"Người nhà họ Hải ở Nhữ Dương - nhà họ Hải trong giang hà hồ hải của mười hai cấp thiên."

Ách Ba Lan thấy hắn nói ra những lời này như một trò đùa thì có chút không phục, viết:

"Làm sao ngươi biết?"

Trình Tinh Hà cười một tiếng, chỉ hình xăm kia:

"Nhà họ Hải ở Nhữ Dương am hiểu thuật dịch quỷ, ta từng đi ăn trộm nhà họ nửa năm, đây chính là phù dịch quỷ trường an nhà họ, nhà họ ra thì không có ai biết vẽ."

Lúc này Ách Ba Lan mới thấy hơi phục.

Ta thì nhìn hắn với cặp mắt khác xưa:

"Ngươi trộm, vậy ngươi cũng biết dịch quỷ?"

Trình Tinh Hà không đổi sắc mặt:

"Gần như thế, đáng tiếc sau đó ăn quá nhiều bị đuổi ra ngoài."

Lại chả thế, với sức ăn của ngươi, có vào tổ chức đa cấp cũng sẽ đuổi ngươi ra.

Nhưng suy nghĩ lại, mười hai cấp thiên cũng có liên quan đến tứ tướng cục sao? Chuyện này đúng là càng ngày càng lớn.

Hơn nữa...Người nhà họ Hải ở Nhữ Dương này chết như thế nào? Rốt cuộc nơi này có vật gì? Không nói đến việc giết được hắn, lại còn tách được hồn phách ra, có năng lực này thì còn lợi hại hơn cả hồng sát quỷ, trước kia chúng ta chưa bao giờ gặp phải tà ma cao cấp như thế.

Chương 285 - Cú Mèo

Chương 285: Cú Mèo

Ách Ba Lan có chút lo lắng, viết:

"Một cấp địa của mười hai cấp thiên còn chết ở nơi này, liệu ba người cấp huyền như chúng ta..."

Ta trời sinh to gan, đi vào trong trước:

"Hắn là hắn, chúng ta là chúng ta, ba gã thợ giày hơn một ông Gia Cát, không thử một chút làm sao biết."

Mà Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan là tứ đại gia tộc, đương nhiên cũng đi vào theo.

Ta bật đèn pin lên soi vào bên trong, vừa nhìn đã thấy vô cùng tuyệt vọng - cửa ải thứ ba này cực kỳ lớn, đồ đạc bên trong nhiều đếm không xuể, muốn tìm mật quyển chẳng khác nào mò kim đáy biển, chứ đừng nói còn có cái gì đó lợi hại đang ẩn nấp ở đây.

Nhìn kỹ lại, trên những cái tủ kia xếp đủ loại bình rất chỉnh tề.

Một cảm giác xui xẻo hiện ra trong đầu, những cái bình này dùng để làm gì?

Trình Tinh Hà nhìn một cái, thở dài nói:

"Ây da, không thể là muối kim chi được chứ?"

Ngươi đang nói bậy đó hả? Chẳng lẽ...là bình tướng quân - cũng chính là hộp tro cốt?

Nhưng ta còn chưa kịp đến gần nhìn kỹ, một tiếng lạch cạch" bỗng nhiên vang lên, cánh cửa chợt đóng lại.

Xung quanh tối om đưa tay không thấy được năm ngón, khiến ba người chúng ta sởn cả da gà, là ai đóng cửa?

Trình Tinh Hà quay đầu muốn đẩy cửa ra, nhưng cái cửa kia giống như bị khóa vậy, làm thế nào cũng không mở ra được.

Đúng lúc này, ta chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng cười.

Sau gáy ta lập tức mọc đầy da gà da vịt - ông cụ quản lý đã từng nói như thế nào? Nghe tiếng cười, lập tức chạy!

…

Hơn nữa tiếng cười đó còn kỳ quái không diễn tả được, mặc dù là cười, nhưng lại có giọng điệu như khóc, khiến người ta nghe mà dựng hết cả lông tơ, cực kỳ không thoải mái.

Trình Tinh Hà thấp giọng hỏi:

"Thất Tinh, có chạy không?"

Đã đi tới bước này, làm sao có thể chạy được? Lại nói cửa cũng bị đóng rồi.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, ta lập tức cầm đèn pin lên soi.

Nhưng trong phạm vi ánh đèn pin chiếu tới căn bản không có thứ gì có thể phát ra tiếng cười, loại cảm giác này càng khiến người ta phải luống cuống.

Dù có thêm một âm dương bạt nữa cũng tốt hơn cái này - thật ra thứ khiến người ta sợ hãi nhất là thứ mình không biết.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đều xích lại gần ta, đề phòng có cái gì đó xông ra trong bóng tối. Nhưng qua mười mấy giây vẫn không phát hiện được gì, Trình Tinh Hà không nhịn được lẩm bẩm:

"Thất Tinh, hay là lão già kia dọa chúng ta? Chỗ này âm u như vậy, có khi là một con cú mèo đấy."

Nếu là cú mèo thì tốt.

Nếu vật kia không nhào lên, ta suy nghĩ một lát rồi ngồi xổm xuống xem thi thể của người nhà họ Hải kia - biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nếu biết được hắn chết như thế nào thì chẳng phải sẽ biết thứ đang cười là cái gì sao?

Ta cầm đèn pin lên soi, người này có quả đầu hói bóng loáng như trứng gà, làn da trắng bệch, nhìn một lượt cũng không thấy có vết thương ngoài da nào. Ta đang định từ bỏ thì bỗng phát hiện không đúng - trên người người này có rất nhiều lỗ nhỏ.

Con người có lỗ chân lông, mà cái lỗ này không lớn hơn lỗ chân lông là bao. Vì không đủ ánh sáng nên không dễ dàng phát hiện.

Ta lập tức nhích tới gần, bỗng nổi cả da gà - dấu vết này giống như những lỗ kim đâm đếm không xuể!

Trình Tinh Hà sửng sốt:

"Đậu má, rốt cuộc cái kia là gì? Dung ma ma sao?"

Ách Ba Lan không nhịn được liếc hắn một cái.

Đúng là Dung ma ma không có bản lĩnh lớn như thế, nếu người ta bị chọc kim thì chắc chắn sẽ phải chảy máu, nhưng người này lại không có máu - thứ kia có thể nhỏ và sắc bén hơn cả kim.

Sống lưng ta càng ngày càng lạnh, rốt cuộc đó là cái gì?

Nhưng vật kia không xuất hiện, chúng ta cũng chỉ đành kiên trì đi vào bên trong tìm mật quyển.

Lần này chúng ta cũng không dám mạo hiểm chia ra hành động nữa, không thể làm gì khác hơn là tập trung tìm, rất nhanh hai mắt đã chua xót, không ngừng chảy nước mắt trong điều kiện thiếu ánh sáng này.

Sau khi tìm được một nửa mà chỉ toàn thấy mấy cái bình, Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Ngươi nhìn nắp bình đi."

Ta đã sớm nhìn ra - bên trên những cái nắp bình có dấu vết mực đỏ hùng hoàng, còn có ấn tín của Thiên Sư Phủ, chứng tỏ trong mỗi cái bình đều chưa thứ vô cùng hung ác.

Âm dương bạt dữ như vậy mà còn chưa có tư cách vào đây, bất cứ một cái bình nào ở nơi này đều có thể lấy mạng người ta.

Ta suy nghĩ - có thể là một vài hung ma quá lợi hại cho nên không thể tiêu diệt được, chỉ có thể giam trong bình, mà cái nào cũng giống như bom hẹn giờ, để ở bên ngoài không yên tâm nên mới cất ở đây.

Trình Tinh Hà nói tiếp:

"Ta nghe nói người nhà họ Chung có thể ăn quỷ, ngươi nói có phải những thứ này đều là lương thực dự trữ cho đời sau nhà họ Chung không?"

Hình như gia chủ của Thiên Sư Phủ là con cháu nhà họ Chung, gả cho thủ lĩnh thiên sư bây giờ là Lý Mậu Xương. Cũng không biết cưới một người vợ có thể ăn quỷ sẽ có cảm giác gì.

Chương 286 - Hụt

Chương 286: Hụt

Nhưng nghĩ lại, Tiêu Tương còn chẳng phải là người, ta cũng không có tư cách đánh giá người ta.

Còn đang suy nghĩ, đèn pin bỗng nhiên hết điện.

Ta sửng sốt, lập tức vỗ vào đèn pin hai cái - lúc mua ta đã nhấn mạnh với chủ quán là muốn của hãng Đãi Ky Vương, sao nó lại hết điện nhanh như vậy?

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, chúng ta đã đi tìm nhiều nơi lắm rồi, cái đèn pin này cũng coi như rất có tác dụng, chỉ là ta không ngờ chỗ này lại rộng như thế.

Trình Tinh Hà mắng ta không đáng tin cậy, luống cuống muốn lấy điện thoại ra chiếu sáng. Đúng lúc này, ta bỗng nhiên cảm thấy Ách Ba Lan tựa vào bả vai mình, mái tóc dài mềm mại rủ xuống trược ngực ta.

Ta thầm nói mặc dù nàng giống như một người đàn ông, nhưng không ngờ lại sợ tối, dù sao cũng là một cô gái, có lẽ đây chính là sự dịu dàng của phái mạnh sao?

Vì vậy ta liền vỗ bả vai nàng, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn:

"Ách Ba Lan, ngươi đừng sợ, chắc chắn hai chúng sẽ cố hết sức bảo vệ ngươi."

Thật ra thì lời này có vẻ không có sức thuyết phục lắm - vừa rồi nếu không có Ách Ba Lan, ta và Trình Tinh Hà đã chết dưới tay âm dương bạt rồi.

Nhưng lần này ta lại vỗ hụt.

Tim ta như thắt lại - cứ như Ách Ba Lan căn bản không có bả vai vậy.

Trình Tinh Hà nào biết điều này, còn cười ta không biết tự lượng sức mình:

"Sao ngươi cứ thích xen vào chuyện của người khác như vậy, Ách Ba Lan người ta có thể gánh được mười tên trai tráng như ngươi, đừng làm điều thừa nữa."

Ách Ba Lan thì cầm lấy tay ta viết lên lòng bàn tay:

"Cảm ơn ca."

Nàng không nắm tay ta thì thôi, vừa nắm liền khiến lòng ta chợt trầm xuống.

Nếu như đang tựa vào người ta, làm sao nàng có thể kéo tay ta ra xa như vậy?

Điều này chứng tỏ thứ tựa vào vai ta không phải là người...Là một cái đầu người!

Ta lập tức hét lên:

"Tránh xa ta ra!"

Thứ này chính là cái phát ra tiếng cười kia?

Bàn tay đang nắm tay ta của Ách Ba Lan rất ấm áp, nhưng bị ta hét lên như vậy thì lập tức cứng đờ lại, rụt về như bị tổn thương.

Ta biết Ách Ba Lan là hiểu lầm, vừa muốn giải thích rõ với họ vừa muốn rút Thất Tinh Long Tuyền ra.

Nhưng lần này ta mới phát hiện ra mình không nhấc tay lên được nữa - giống như bị thứ gì đó quấn lấy vậy.

Ta há miệng muốn nói chuyện, nhưng một thứ trơn trượt lạnh như băng đã chặn miệng ta lại - dựa vào cảm xúc này ta đã đoán được đó là tóc.

Ta dựng hết cả tóc gáy, trong nháy mắt đã hiểu ra - những lỗ nhỏ trên người tên họ Hải kia căn bản không phải do kim đâm, mà là - tóc đâm!

Nghĩ như vậy ta lập tức lui về phía sau, muốn cố gắng cách hai người xa một chút, mà lúc này Trình Tinh Hà đã tìm được điện thoại, mở đèn flash ra chiếu thẳng vào mặt ta:

"Thất Tinh, ta khuyên ngươi một câu, đừng coi Ách Ba Lan như phụ nữ, người ta..."

Ánh sáng chói mắt đó khiến tầm nhìn trước mặt ta trắng bệch, không thấy gì giống như bị mù. Sau khi thích ứng với ánh sáng, ta thấy một cái đầu người nhợt nhạt, đôi môi đỏ rực, được bọc trong lớp tóc đen dài rũ xuống đất, còn đang cười với ta.

Trình Tinh Hà cũng thấy thứ gì đó quấn lên người ta, lập tức chửi bậy:

"Đậu má, mọe nó là nghịch phát quỷ!"

Mà tóc của thứ này càng ngày càng nhiều, không ngừng tuôn ra ngoài như thủy triều, bọc ta kín mít như xác ướp.

Mà Ách Ba Lan cũng kịp phản ứng, đưa tay muốn kéo ta ra khỏi đống tóc.

Nhưng nàng vừa chạm vào đã bị đống tóc quấn lấy kéo vào trong, lập tức giận dữ kéo ngược nhúm tóc đó ra ngoài.

Thứ đó vốn đang quấn chặt lấy ta, nhưng vẫn không chịu được sự bạo lực của Ách Ba Lan, một tiếng hét thảm đột nhiên vang lên bên tai ta, cả người ta cũng mất trọng tâm ngã về phía Ách Ba Lan.

Ách Ba Lan cắn răng hung dữ kéo đống tóc kia như chính thất kéo tiểu tam, kéo đứt đống tóc trơn trượt như chổi lông gà ra.

Trình Tinh Hà thấy vậy thì lập tức hô:

"Ách Ba Lan, ngươi có hiểu biết không vậy? Không thể đụng vào đống tóc này!"

Ách Ba Lan sửng sốt, ta đột nhiên cảm thấy thứ đang trói chặt ta giống như bị Ách Ba Lan chọc giận, lao về phía nàng như một tấm lụa sống.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Trình Tinh Hà ném điện thoại đi, đưa một tay tới, trước mắt ta sáng lên, chỉ ngửi thấy mùi cháy thối - giống như đống tóc kia đang bị cháy vậy.

Trình Tinh Hà cắn răng, vừa đốt vừa mắng:

"Hai ngươi đúng là khắc tinh của ta, có chết cũng là bị các ngươi khắc chết."

Đương nhiên tóc sợ lửa, lần này Ách Ba Lan đã rút được tay về.

Mà ta thì khá xui xẻo, vẫn bị trói rất chặt - cùng lúc đó ta cảm thấy người mình vừa đau vừa ngứa, giống như đang bị mười ngàn cây kim đâm vậy.

"Cứ tiếp tục như vậy không phải cách hay, sớm muộn gì Thất Tinh cũng sẽ bị quấn chết...Dầu hỏa..."

Chương 287 - Thứ Quý Hiếm

Chương 287: Thứ Quý Hiếm

Trình Tinh Hà lập tức nói:

"Lần trước ta thấy Thất Tinh dùng dầu nhiên tê..."

Nói xong hắn lập tức muốn tìm được số dầu nhiên tê cướp được của ta, nhưng hắn lại cầm theo quá nhiều âm vật, leng ca leng keng càng tìm càng loạn, căn bản không tìm được.

Ách Ba Lan cũng luống cuống theo, lúc này ta thấy một thứ trên người Ách Ba Lan, lập tức nảy ra một ý.

…

Bây giờ ta giống như một ninja, chỉ có đôi mắt là có thể nhìn ra bên ngoài xuyên qua khe tóc, nhưng lại không có cách nào nói được, còn sắp bị ngạt thở. Ta muốn tránh thoát, nhưng đống tóc này càng ngày càng quấn chặt giống như dây thép vậy.

Cùng lúc đó, trước mắt ta đã ứ máu đỏ lên, nếu cứ bị quấn tiếp nữa, chắc chắn sẽ có kết quả như tên họ Hải kia.

Ta suy nghĩ thật nhanh, thứ này lợi hại như vậy, cấp địa cũng bị quấn đến chết, quấn chết ta chỉ là việc nhỏ thôi, nếu cứ giãy giụa thì rất tốn sức, nhưng chỉ cần thò được tay ra, không chừng còn có chút hy vọng.

Ta nghĩ vậy, liền tụ tập hết hành khí cả người lên trên tay phải.

Từ khi lên cấp huyền, ta còn chưa kịp dùng hành khí, không ngờ hành khí đã nhiều hơn trước kia thật. Trước kia chỉ là một con cá diếc nhỏ, bây giờ ít nhất đã là một con cá diếc lớn.

Hành khí tràn vào tay phải, ta liều mạng dùng hết sức lực rút tay ra khỏi đống tóc.

Lần này thì chẳng khác gì cương thi đội đất. Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan cũng bị hành động này của ta làm sợ hết hồn, lúc này ta đã không thở nổi, đưa tay ra vẫy Ách Ba Lan đến.

Ách Ba Lan cũng vô cùng dũng cảm, không hề chần chừ đi đến nắm tay ta giống như muốn kéo ta ra vậy.

Ta vội rút tay ra, chỉ ra sau lưng nàng.

Trình Tinh Hà thấy vậy, vừa tìm dầu nhiên tê vừa buồn bã nói:

"Ách Ba Lan ngươi làm theo hắn đi, có thể cả đời này hắn chưa từng được chạm vào phụ nữ, đây coi như là tâm nguyện trước lúc lâm chung."

Ách Ba Lan lập tức lúng túng, nhưng vẫn quay người lại với ta, trong ánh mắt toàn vẻ thương hại.

Điều này khiến ta vô cùng tức giận, chẳng lẽ hình tượng của ta ở trong lòng các ngươi là như thế sao?

Nhưng vào lúc sống còn, ta cũng không đoái hoài tới gì khác, lập tức lấy cái hộp giữ tươi trên hông Ách Ba Lan xuống.

Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà đều lấy một ít âm phục linh trong nhà ăn của trường tiểu học Triều Dương, đến bây giờ vẫn chưa kịp đốt.

Ta dùng chút sức lực cuối cùng, lấy ngón tay cái đẩy nắp hộp giữ tươi ra, đổ nó lên người mình.

Chỉ nghe thấy một tiếng “xèo”, âm phục linh nhanh chóng mọc rễ trên tóc. Đám tóc có vẻ bị nóng, hiển nhiên muốn hất ký sinh trùng này xuống, nhưng âm phục linh cũng có thể diện, làm sao có thể bị bỏ rơi dễ dàng như vậy. Ta chỉ cảm thấy cả người được thả lỏng, đống tóc đã chuyển sang cứu nguy, muốn chôn vùi âm phục linh nên đành phải buông lỏng ta ra.

Ta lập tức vùng vẫy thoát khỏi đám tóc như cởi quần áo, không ngừng thở hổn hển.

Cùng lúc đó, Trình Tinh Hà đã tìm được dầu nhiên tê, lập tức châm lửa. Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thứ to lớn màu đen đang lăn lộn vô cùng quỷ dị. Trình Tinh Hà nhanh tay nhanh mắt hất dầu nhiên tê qua, sau đó cho một mồi lửa, ánh lửa bốc lên ngút trời, thứ màu đen kia lập tức phát ra hai tiếng kêu thảm thiết.

Trong lòng ta vẫn còn sợ hãi, sờ lên cổ tay phát hiện có rất nhiều chấm đỏ chằng chịt, quay đầu hỏi Trình Tinh Hà:

"Ngươi biết thứ này?"

Trình Tinh Hà vội gật đầu:

"May mà năm đó ta đã từng đến nhà họ Hải ở Nhữ Dương, đã từng thấy thứ quý hiếm này, thứ này ngửi được mùi máu sẽ phát ra tiếng cười, cho nên được gọi là nghịch phát tiếu."

Hóa ra thứ này được hóa ra từ tóc của người chết.

Cổ đại có rất nhiều chiến trường, thường xuyên có người chết, có người sẽ đi tìm những thứ đáng tiền trên người thi thể sau khi trận chiến kết thúc.

Vật đáng tiền hay quần áo đều bị lấy hết, chỉ còn lại mỗi tóc.

Người cổ đại có quan niệm thân thể con người đều là cha mẹ ban cho, vì thế nuôi tóc rất dài, nếu lột theo cả da đầu có thể bán lấy tiền được.

Mà thật ra thì có người vẫn còn thoi thóp đã bị cướp bóc không còn một mống, những người đến mót đồ trễ sẽ lột da đầu người còn sống ra - dù sao họ không phản kháng được, sớm muộn cũng chết, không bằng để lại vài thứ cho người sống trước khi chết.

Cảm giác bị lột da đầu đau đớn thế nào không cần phải nói, hơn nữa một phần thân thể bị cướp đi, đương nhiên oán niệm sẽ bám trên đó.

Gánh hát trong xã hội cũ thường xuyên có ma quỷ lộng hành, nói là diễn dịch người xưa ảnh hưởng đến người xưa, thật ra thì đa số đều do đội tóc giả gây ra.

Chổi rơm để trăm năm còn có thể thành tinh chứ đừng nói đến mấy thứ này. Một khi thứ này thành linh sẽ quấn lấy người hút máu cướp tóc, lại còn bị người nhà họ Hải dùng bí thuật, cho nên mới trở thành nghịch phát quỷ cực mạnh.

Chương 288 - Lại Là Tên Khốn Kiếp Này

Chương 288: Lại Là Tên Khốn Kiếp Này

Vật này thích máu, sợ ánh sáng, chắc hẳn ta vừa vào đã bị nó nhìn trúng - trên người ta có máu, mặc dù Trình Tinh Hà cũng bị thương, nhưng trên người hắn có linh dược, nghịch phát quỷ lại ghét linh dược, cho nên mới chọn ta làm mục tiêu. Nhưng trong tay ta có đèn, vì thế nó phải chờ đèn tắt mới đến.

Thứ này giống y như cao dán vậy, chạm vào cái gì là bám lấy cái đó, nhổ lông uống máu, ai cũng không tránh thoát được, rất thích hợp dùng để giữ đồ, còn lợi hại hơn tượng mộ và yêu quái quan tài nhiều. Chẳng trách Thiên Sư Phủ lại để nó ở đây trông đám bình.

Lúc này ta mới phản ứng được:

"Không đúng, nếu nó được nhà họ Hải dùng thuật dịch quỷ nuôi, sao lại quấn người nhà họ Hải đến chết?"

Trình Tinh Hà không nghĩ ra được, chỉ đành phải làm vẻ thần bí:

"Còn tại sao nữa, có ai hay đứng ở bờ sông mà không bị ướt giày không."

Đúng thế, ông cụ cũng từng nói người bị ưng mổ mù mắt đều là người chơi ưng.

Lúc này ánh lửa đã bốc lên ngất trời, chiếu sáng hết xung quanh. Ta thầm nói may mà có âm phục linh, nếu không lần này đúng là khó thoát kiếp nạn.

Trình Tinh Hà cười như không cười nói:

"Không phải thứ trên tay ngươi rất lợi hại sao? Sao lúc này không đến cứu ngươi?"

Ta xụ mặt nói liên quan gì đến ngươi.

Dù sao đây cũng là Thiên Sư Phủ, họ đều đang tìm Tiêu Tương, nếu nàng xuất hiện, tản ra khí tức, sợ rằng hai chúng ta sẽ bị chôn dưới Cửu Quỷ Áp Quan với nhau.

Ta bảo hai người họ đừng đứng chơi nữa, nhanh chóng tranh thủ lúc chỗ này đang sáng để tìm cái hộp bát giác kia đi.

Lúc này ta chợt thấy dưới đất có cái gì đó lóe lên, lập tức nghi ngờ, chẳng lẽ sau lưng ta còn có người?

Nhưng quay đầu nhìn vẫn thấy sau lưng đen sì, không có ai cả.

Cảm giác này rất lạ, ta thầm nói phải nhanh chóng tìm được mật quyển kia, ta không bao giờ muốn đến chỗ này lần thứ hai.

Lại tiếp tục tìm kiếm, bây giờ không có đèn pin, chỉ có thể dùng bật lửa, dùng một lát lại phải thả lỏng tay, nếu không sẽ bị bỏng.

Cũng không biết qua bao lâu - đến khi sắp nghe tiếng đá mài đến phát chán rồi, Ách Ba Lan bỗng nhiên kéo ta, chỉ tay vào một chỗ.

Lúc này Trình Tinh Hà ngại nóng nên đã buông lỏng tay, ta lập tức cướp lấy, lập tức nóng đến mức hít hà. Sau khi chiếu vào chỗ đó, ta liền thấy một cái hộp hình bát giác!

Cái hộp kia ở ngược chiều ánh sáng, sau khi ta thấy, lập tức hưng phấn hẳn lên - mặc dù cái hộp này đã bị phủi bụi từ lâu, nhưng vẫn có thể thấy hình trạm trổ bằng vỏ trai trên đó, chính là thanh long bạch hổ, chu tước huyền vũ!

Trình Tinh Hà và Lan Như Nguyệt thấy, đều thở phào nhẹ nhõm, Trình Tinh Hà mắng:

"Mọe nó chứ, cuối cùng cũng đã tìm được, nếu còn không tìm được nữa, dù sang năm ta phải chết, ta cũng muốn đi ra ngoài."

Ta lập tức đưa tay ra lấy cái hộp kia, nhưng không ngờ lại chộp được một cái tay.

Đây không phải chuyện đùa, ta ngẩng đầu lên nhìn, còn chưa thấy cái gì thì cả người đã bay ra ngoài. Ta phản ứng rất nhanh, lập tức điều chỉnh trọng tâm đứng vững, chân vừa chạm đất mới thấy bên má đau rát, cứ như là có người vừa cho ta một cái tát vậy.

Một ngọn lửa giận lập tức dâng lên trong lòng - móa nó hóa ra tên họ Hải kia không đến một mình thật, mà vẫn còn có đồng bọn.

Quả nhiên, ta vừa ngẩng đầu lên đã thấy mấy người đứng ở trước tủ đứng, một người đang bỏ cái hộp bát giác đó vào trong ngực, cười một tiếng với ta:

"Chúng ta lại gặp nhau rồi."

Mã Nguyên Thu...

Trình Tinh Hà thấy vậy, lập tức vọt tới:

"Lại là tên khốn kiếp này..."

Nhưng hắn còn chưa đi qua đã xoay người lùi lại, khom người làm động tác phòng ngự:

"Ách Ba Lan ngươi đừng tới đây."

Ách Ba Lan chạy tới nhìn một cái, cũng sững sờ.

Bên cạnh Mã Nguyên Thu toàn là tóc màu đen phấp phới như rong biển, nhưng lại không có một cái nào dám đến gần hắn.

Nghịch phát quỷ...Hắn lại có thể sai xử được nghịch phát quỷ?

Không đúng...Là người bên cạnh hắn.

Ánh sáng công đức của mấy người bên cạnh hắn đều là cấp địa, nhìn màu sắc đó chắc hẳn phải là cấp địa nhị phẩm.

Chẳng qua là vẻ mặt của mấy người kia rất khó coi, y như cha chết vậy. Hiển nhiên trang phục họ mặc giống người chết trước cửa.

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Bên người hắn cũng là người dịch quỷ của nhà họ Hải."

Ta lập tức hiểu ra - họ đã sớm muốn tới nơi này tìm mật quyển, nhưng vì e ngại có nghịch phát quỷ trông chừng nên không dám mạo hiểm, chắc là tìm được người nhà họ Hải làm chủ nghịch phát quỷ rồi mới xông vào.

Nhưng đáng tiếc lại có người sẩy tay, để lại một nghịch phát quỷ lạc đàn, lại bị chúng ta gặp được.

Trong lòng ta càng ngày càng gấp, dù sao chúng ta cũng lấy thân phận của Thiên Sư Phủ để tiến vào một cách hợp pháp, rõ ràng họ là người ngoài mà vẫn có thể đi vào nơi này, rốt cuộc Mã Nguyên Thu có bản lĩnh lớn thế nào chứ?

Chương 289 - Họa Lớn

Chương 289: Họa Lớn

Mã Nguyên Thu cười với ta:

"Thật sự không nghĩ tới dạo này ngươi lại may mắn như vậy, ta già rồi, cũng có một ngày tính sót."

Ta đáp:

"Ngươi còn tính sót nhiều chuyện lắm - đây là thứ chúng ta tìm ra trước, trả lại cho chúng ta."

Mã Nguyên Thu cau mày:

"Ta nghe nói ngươi rất thông minh, nhưng sao người thông minh lại có thể nói ra lời ngu xuẩn này được, đương nhiên là rơi vào tay ai thì là của người đó chứ."

Vừa nói vừa chỉ vào ngực mình như khiêu khích:

"Nếu ngươi muốn thì tự đến lấy."

Trình Tinh Hà nhìn vậy thì tức giận mắng:

"Ngươi già vậy rồi mà còn chơi trò bọ ngựa bắt ve chim sẻ ở phía sau sao, có biết xấu hổ không vậy?"

Ta thì thầm nghĩ tốn nhiều công sức như thế mới tìm được mật quyển, nếu cứ để Mã Nguyên Thu lấy đi dễ dàng như vậy thì chúng ta cũng quá uất ức.

Kiểu gì cũng phải nghĩ cách lấy lại.

Mã Nguyên Thu tiếp tục thản nhiên nói:

"Ta giữ ngươi lại là vì ta yêu tài, thật sự nhìn trúng ngươi, nếu ngươi đi theo chúng ta, chắc chắn sau này sẽ có tiền đồ rất tốt, sao nào, đây là cơ hội cuối cùng."

Ta nhếch khóe miệng:

"Các ngươi còn chưa xứng."

Có vẻ Mã Nguyên Thu đã sớm lường được ta sẽ trả lời như vậy, cũng không tỏ ra bất ngờ lắm, chỉ có chút tiếc hận lắc đầu:

"Vậy thì thôi - người như ngươi chỉ có thể giữ ở bên cạnh, nếu để ngươi đi theo người khác, sớm muộn gì cũng là một mối họa lớn, không bằng giải quyết ngay bây giờ."

Nói xong thì vung tay với phía sau.

Vô số tóc đen lao về phía chúng ta.

Trình Tinh Hà muốn lấy âm phục linh, nhưng không ngờ chỉ có một miếng âm phục linh nhỏ, đối với nhiều nghịch phát quỷ như vậy, chẳng khác nào là muối bỏ biển!

Ta kéo Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan qua, thấp giọng nói:

"Đợi lát nữa hỗn loạn, hai ngươi nhân cơ hội chạy mau."

Ách Ba Lan rất khó hiểu nhìn ta, Trình Tinh Hà thì hỏi:

"Cái gì loạn? Bây giờ còn chưa đủ loạn?"

Không đủ.

Ta kéo họ về sau, xoay người đạp một cú vào tủ đứng.

Vô số cái bình rơi từ trên tủ xuống, những tiếng choang vang lên, tất cả đều vỡ hết.

Nếu trong những cái bình này không phải thứ hiền lành, chúng ta hãy nhìn xem rốt cuộc là ai lợi hại hơn.

Ta bắt đầu xem khí, thấy rất nhiều khí màu đen, màu đỏ, thậm chí màu xanh chậm rãi bay lên từ trong cái bình, Trình Tinh Hà bị dọa sợ, ở sau lưng ta mắng:

"Thất Tinh, ngươi muốn chết hả!"

Ta sống đến bây giờ không phải dựa vào lá gan này sao?

Mã Nguyên Thu thấy ta lại dùng phương pháp lấy mạng đổi mạng như vậy thì biến sắc, khẽ mỉm cười:

"Thú vị…”

Những dòng khí đủ loại màu sắc chậm rãi ngưng tụ thành hình, không phải hung quỷ thì chính là ác sát, loại vật này thấy cái gì giết cái đó, có không ít cái đã tóm lấy nghịch phát quỷ bắt đầu ăn ngấu nghiến rồi.

Những người nhà họ Hải kia thấy vậy thì sợ hãi luống cuống - họ đã quên, tà ma càng hung thì càng không thể hoảng, nếu không chỉ có thể chờ chết - không ít người đã bị thứ trong bình bắt được.

Ta thì rút Thất Tinh Long Tuyền ra lao về phía Mã Nguyên Thu.

Không ngờ Mã Nguyên Thu không những không tránh, mà còn nở một nụ cười quỷ dị với ta - cứ như đã sớm chờ ta làm như vậy.

Một dự cảm bất thường lập tức xuất hiện trong lòng, hắn muốn làm gì?

Cùng lúc đó, ngón trỏ phải lập tức đau đớn kịch liệt, ý của Tiêu Tương là bảo ta đừng hành động thiếu suy nghĩ?

Nhưng đã không còn kịp rồi, Mã Nguyên Thu tóm lấy tay phải của ta, đầu tiên ta nghe thấy một tiếng “rắc”, sau đó Thất Tinh Long Tuyền rơi xuống đất, một cơn đau lan qua sống lưng ta nhanh như chớp, toàn bộ tay phải của ta đã không động được!

Cơn đau ở ngón trỏ biến mất trong nháy mắt, cảm giác đó vô cùng kinh khủng - giống như ta đã mất đi toàn bộ tay phải vậy!

Lúc nhìn qua, từ trên xuống dưới tay phải ta đã đen sì!

Tiêu Tương...Tim ta như thắt lại, Tiêu Tương có bị liên lụy không?

Mã Nguyên Thu cầm tay phải ta, có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn ta:

"Như vậy rồi mà ngươi còn chưa ngất đi?"

Ta cắn chặt răng, móc Thất Tinh Long Tuyền từ dưới đất lên, tay trái cầm chặt lấy bổ mạnh về phía hắn:

"Ngươi có ngất ta cũng không ngất."

Nhưng cơn đau ở tay phải khiến ta không nhắm chuẩn, Mã Nguyên Thu tránh được rất dễ dàng.

Hắn nhìn ta, không che giấu được sự tán thưởng:

"Sự can đảm này, ý chí này, thiên phú này đúng là độc nhất vô nhị, không hổ là..."

Không hổ là cái gì?

Nhưng Mã Nguyên Thu lại chuyển đề tài, nói tiếp:

"Đúng là người khác không phải đối thủ của ngươi thật, nếu như ngươi lên đến cấp thiên, sợ rằng ta cũng không đấu lại ngươi - may mà ngươi vẫn chỉ là cấp huyền."

Tay phải ta càng đau đớn hơn, nhưng ta vẫn cắn chặt răng chịu đựng, tiếp tục nhào về phía hắn muốn cướp lại mật quyển.

Cấp huyền thì sao chứ? Dù ta là ai, ta cũng không để ý đến việc ngươi là ai, chuyện mà ta muốn làm, ta nhất định sẽ dốc hết sức để làm.

Mã Nguyên Thu lắc đầu ra vẻ tiếc hận, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, dường như hắn đã phát hiện ra cái gì đó đáng sợ, lập tức ngước mắt lên khó tin nhìn về phía ta.

Chương 290 - Dầu Dẫn Thi

Chương 290: Dầu Dẫn Thi

Hắn đang sợ ta?

Không đúng... Ta đã nhìn ra, hắn đang sợ thứ gì đó sau lưng ta.

Ta nghe được sau lưng truyền đến những tiếng trầm thấp, giống như có người nào đó đang ngâm nga cái gì đó, nhưng đau đớn khiến đầu óc ta càng ngày càng đờ đẫn, không có cách nào phân biệt ra được đó là cái gì.

Ta quay đầu nhìn lại, thấy một người đang lao nhanh như chớp về bên này.

Ách Ba Lan?

Nhưng đôi mắt hạnh của Ách Ba Lan vô cùng hung ác, cả người tràn ngập sát khí không diễn tả được, bàn tay thon dài co lại chộp về phía Mã Nguyên Thu.

Mã Nguyên Thu lui về phía sau thật nhanh, khoát tay, vô số thi quỷ dầu tiểu nhào lên, khắp phòng toàn là mùi dinh dính.

Nhưng Ách Ba Lan vung tay lên, dễ dàng đánh bay toàn bộ đám tiểu quỷ thi dầu kia, khiến bọn chúng va vào tường, hóa thành một bãi bùn nát.

Ta lập tức choáng váng, ta biết Ách Ba Lan nhanh nhẹn khỏe mạnh, nhưng bản lĩnh lúc bình thường của nàng còn không bằng một phần mười bây giờ! Chẳng lẽ bình thường nàng vẫn luôn giấu giếm?

Không đúng... Ta nhìn khí, thấy trên người Ách Ba Lan có một cái bóng mơ hồ, hiển nhiên là bị tà vật bám lên người!

Bảo sao, người này căn bản không giống như Ách Ba Lan - cứ như là trong cơ thể của nàng có một linh hồn khác vậy.

Chuyện này xảy ra từ khi nào, sao nàng lại bị trúng tà?

Giọng nói hưng phấn của Trình Tinh Hà vang lên sau lưng ta:

"Thất Tinh, không ngờ Ách Ba Lan lại là người âm dương!"

Ta nghe vậy lập tức hiểu ra - người âm dương là có đặc điểm của cả nam lẫn nữ, coi như một loại tàn tật, nhưng người âm dương còn có một bản lĩnh là cơ thể có thể kết nối với hai giới âm dương, nhất là dùng mình làm đồ chứa để gọi người chết bám vào - lấy năng lực của người chết để dùng.

Vừa rồi Ách Ba Lan hát là quyết chiêu quỷ? Thứ bám lên người nàng là một hung thần tà ma thoát ra khỏi bình!

Hiển nhiên Ách Ba Lan đã dùng hết sức mình đuổi theo Mã Nguyên Thu, vừa rồi Mã Nguyên Thu còn thảnh thơi, nhưng bây giờ sắc mặt đã thay đổi, cắn chặt răng không ngừng phóng tiểu quỷ thi đầu ra ngoài. Nhưng Ách Ba Lan vẫn luôn cười gằn, trong mắt toàn là sát khí lẫm liệt, cứ như trừ việc tàn sát ra thì cái gì cũng không biết vậy.

Ta muốn nhìn khí xem rốt cuộc hung ma trên người này là gì, Trình Tinh Hà lớn tiếng nói:

"Ngươi không cần nhìn, thứ bám lên người Ách Ba Lan là sát, ta nhìn thấy nó mặc khôi giáp, hình như khi còn sống là một tướng quân!"

Sát?

Ta lập tức sởn cả da gà, hạn bạt là vương giả của hành thi, sát chính là lão đại của âm hồn, sát có thể ăn quỷ, lợi dụng năng lực của quỷ để làm bản thân lớn mạnh, đều là thứ mà cấp thiên trở lên mới có thể đối phó, chứ nói đến sát này khi còn sống là tướng quân nhuộm máu sa trường, thực lực không thể hung ác hơn.

Khó trách tà khí bao phủ trên người Ách Ba Lan lợi hại như vậy, quả nhiên những thứ bị phong ấn trong những cái bình này không có một ai là hiền lành.

Lúc này Trình Tinh Hà đi tới, nhìn thấy tay phải ta đã biến thành như vậy thì sa sầm mặt xuống:

"Mẹ nó lão già khốn kiếp Mã Nguyên Thu này, ta thấy hắn chán sống thật rồi..."

Nói rồi muốn chạy đến giúp Ách Ba Lan một tay, nhưng Lan lại quay đầu lại, ánh mắt dữ tợn khiến Trình Tinh Hà sợ hãi lùi về sau:

"Không được, bây giờ Ách Ba Lan đã không nhận ra cả người mình nữa rồi..."

Mà lúc này, tà ma trong những cái bình càng ngày càng nhiều, đám nghịch phát quỷ đã bị ăn hết rất nhanh, người nhà họ Hải chắc cũng đã biến mất hầu như không còn, ta cảm thấy sát khí càng ngày càng gần chúng ta, liền đẩy Trình Tinh Hà về sau:

"Ngươi đi nhanh lên."

Trình Tinh Hà trở tay đẩy ta:

"Ý ngươi là ngươi không đi?"

Mật quyển vẫn còn ở trên người Mã Nguyên Thu, đương nhiên ta không thể bỏ qua như vậy được.

Hơn nữa cho dù Ách Ba Lan có thể dẫn quỷ nhập vào người, ta cũng không khả năng bỏ nàng lại, để một mình nàng ở đây đối phó với lão hồ ly Mã Nguyên Thu kia.

Trình Tinh Hà nhìn cánh tay ta, mắng:

"Ta thấy ngươi choáng váng rồi, bây giờ ngươi đã thành ra thế này rồi mà còn..."

Ta không cho hắn nói nữa, nhào về phía Mã Nguyên Thu.

Mã Nguyên Thu không động đậy được, chỉ thả tiểu quỷ thi dầu ra đối phó với Ách Ba Lan, ta càng nhìn càng thấy sợ - trong đó không thiếu dầu hai mươi mốt người và dầu ba mươi lăm người, âm diện tiên sinh bình thường nuôi mười tiểu quỷ thi dầu đã là đáng gờm lắm rồi, Mã Nguyên Thu lại nuôi nhiều như vậy, hắn phải hại bao nhiêu đứa trẻ chứ?

Thấy Ách Ba Lan đã khống chế được hắn, ta liền muốn nhào qua cướp mật quyển.

Nhưng đúng lúc này, Mã Nguyên Thu chụm hai tay lại lấy ra cái gì đó đâm về phía Ách Ba Lan.

Ách Ba Lan đã giết đỏ cả mắt, không tránh được, bị thứ kia đâm vào người.

Một mùi máu tanh lập tức tản ra trên người Ách Ba Lan, ta cảm giác được theo bản năng, có vô số tà ma trong bình ngửi được cái mùi này, liền nhào về phía Ách Ba Lan.

Cái mùi này... là dầu dẫn thi?

Chương 291 - Hy Vọng Sống

Chương 291: Hy Vọng Sống

Thứ này có sức hút trí mạng với tà ma, giống như đường thu hút kiến vậy. Mã Nguyên Thu mượn đao giết người, mình không đánh lại Ách Ba Lan nên muốn để tà ma trong bình đến đối phó với Ách Ba Lan.

Ách Ba Lan lập tức bị tà ma vây quanh, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ bị xé xác.

Ra tay ác như vậy... Ta lập tức giận dữ, hoàn toàn không để ý tới tay phải nữa mà lao về phía Mã Nguyên Thu.

Cho dù là vì Ách Ba Lan hay là vì mật quyển, ta đều phải khiến ngươi trả giá thật lớn.

Có vẻ Mã Nguyên Thu căn bản không coi ta ra gì, chỉ cười với ta:

"Người âm dương này có liều chết cũng muốn cứu ngươi, nhưng ngươi lại không biết điều, cứ phải để lãng phí cơ hội - ngươi tự tìm cái chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi."

Nói rồi hắn giơ tay lên, bỗng nhiên có một tiểu quỷ thi đầu không biết từ nơi nào nhảy ra ngoài, bàn tay dinh dính bóp lấy cằm ta.

Lại là đầu bốn mươi chín người...

Ta căn bản không phải đối thủ của thứ này, ngã nhào xuống đất, trước mắt lập tức trở nên mơ hồ.

Đến khi sắp mất ý thức, ta cảm giác Mã Nguyên Thu kéo tay phải của mình:

"Thú vị..."

Nhưng hắn còn chưa dứt lời, ta bỗng nhiên há miệng, hung ác nói:

"Tự tìm cái chết."

Dầu bốn mươi chín người lập tức nổ tung, dầu thịt sống bắn tung tóe khắp mặt Mã Nguyên Thu.

Cùng lúc đó, khí của những tà ma kia giống như bị một bàn tay vô hình xé ra như vải rách, tán loạn khắp nơi.

Ách Ba Lan thở hổn hển ngồi bệt xuống đất, khó tin nhìn ta.

Tiêu Tương... Tay phải ta đã đen như vậy rồi, hơn nữa đây còn là Thiên Sư Phủ, vậy mà nàng vẫn đi ra...

Mã Nguyên Thu một chút cũng không bất ngờ, ngược lại ha ha cười to:

"Đúng là ép ra được thật... Thủy Thần nương nương, ngươi sắp thoát khổ rồi, nhưng lại vì tên nhóc này mà không cần cả hy vọng sống lại?"

Có ý gì?

"Đúng vậy."

Ta lạnh lùng trả lời:

"Cho dù ta có làm sao cũng muốn hắn sống."

Trong lòng ta chợt rung động, nghĩ cũng biết nàng ra ngoài là mạo hiểm thế nào!

Cùng lúc đó, ta nghe được những tiếng động, giống như có rất nhiều người vọt vào - hiển nhiên là những thiên sư cao cấp cảm nhận được khí tức của Tiêu Tương.

Nụ cười của Mã Nguyên Thu càng tươi hơn:

"Nhưng với tình huống bây giờ của ngươi đã không còn cách nào để che chở hắn nữa rồi… Không bằng đi với ta?"

Hắn còn chưa dứt, ta chỉ cảm thấy tay phải đau nhức, không phải là mình đau, mà là Tiêu Tương đau!

Chắc chắn Mã Nguyên Thu đã làm gì đó với tay phải ta!

Mà Mã Nguyên Thu lại có vẻ rất hài lòng, trong tay xuất hiện một vệt sáng lạnh, bổ xuống tay ta - cứ như muốn chặt toàn bộ tay phải của ta xuống cầm đi vậy!

Hắn muốn làm gì Tiêu Tương?

Ta chợt mở mắt ra, giơ Thất Tinh Long Tuyền lên chém về phía Mã Nguyên Thu.

Trong lòng ta chỉ có một suy nghĩ, ta muốn giết chết Mã Nguyên Thu.

Thất Tinh Long Tuyền tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, bỗng nhiên chém về phía Mã Nguyên Thu với sát khí ta chưa từng thấy trước đây. Sắc mặt Mã Nguyên Thu biến đổi, vô số tiểu quỷ thi dầu chắn trước mặt hắn, trong nháy mắt đã bị chém đứt.

Cả người Mã Nguyên Thu ngã ngửa ra sau, bị ta khống chế, lẩm bẩm nói:

"Đáng lẽ cấp huyền không thể..."

Ta mặc kệ cấp huyền cấp thiên của hắn!

Ngươi muốn động vào Tiêu Tương, ta sẽ giết ngươi.

Thất Tinh Long Tuyền chuyển một cái ở trong tay ta, chỉ nghe thấy một tiếng vang ầm ầm thật lớn, toàn bộ đống bình xung quanh nổ tung. Sắc mặt Mã Nguyên Thu biến đổi, lùi về phía sau mấy bước, lẩm bẩm nói:

"Chẳng lẽ ta nhìn nhầm rồi, ngươi mới là..."

Lúc này tiếng bước chân của thiên sư cấp cao đã đến gần, mà tay phải ta lại bỗng nhiên đau nhói. Mã Nguyên Thu cau mày lui về sau một bước, bóng người biến mất ở trong bóng tối.

Trình Tinh Hà lập tức chạy từ phía sau tới kéo ta:

"Chạy mau chạy mau!"

Có vẻ sát khí trên người Ách Ba Lan cũng đã giảm xuống, đã khôi phục dáng vẻ bình thường, trợn mắt lên nhìn phía sau, hiển nhiên là sợ những thứ thiên sư cao cấp đuổi đến.

Trình Tinh Hà mắng:

"Đương nhiên ta phải giữ lại đường lui rồi - đã dẫn đám chuột mắt đỏ đến giữ chân bọn họ, nhân lúc này, chúng ta chạy mau!"

Vừa nói vừa kéo ta chạy ra ngoài.

Ách Ba Lan căm hận nhìn hướng Mã Nguyên Thu biến mất, sau đó cũng chạy theo. Cũng không biết Trình Tinh Hà tìm được một con đường từ lúc nào, mở cửa nhỏ nhét ta vào bên trong sau đó cũng vào theo, Ách Ba Lan cản ở phía sau, lúc đóng cửa nhỏ lại thì nghư được những tiếng ồn ào bên ngoài:

"Thái Cực Đường sao lại như vậy..."

"Nếu thủ lĩnh thiên sư biết, chúng ta sẽ chết chắc!"

Trình Tinh Hà dẫn chúng ta bò ra bên ngoài, vất vả lắm mới ra được - bên ngoài toàn là bụi cây gai, một vầng trăng tàn treo trên bụi cây, trời đã sắp sáng.

Không khí lạnh lẽo sáng sớm tràn đến như nước mát, Trình Tinh Hà thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói:

"Cuối cùng chúng ta đã tránh được một kiếp... Đáng tiếc mật quyển bị tên khốn kiếp kia cướp mất rồi, mẹ nó đúng là dã tràng xe cát - tốn công vô ích."

Chương 292 - Phương Pháp Chữa Trị

Chương 292: Phương Pháp Chữa Trị

Ta thì thở ra một hơi, đưa tay vào trong túi quần lấy cái hộp bát giác đó ra.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đều ngẩn ra:

"Sao ngươi lấy lại được vậy?"

Lúc Mã Nguyên Thu bị ta chém ngã, ta nhân lúc hắn không chú ý trộm lại.

Trình Tinh Hà vô cùng vui vẻ, hôn lia lịa vào cái hộp bát giác:

"Có thể sống qua sang năm hay không đều phải dựa vào bối liễu này rồi."

Ách Ba Lan thì nhíu mày, kéo Trình Tinh Hà một cái, chỉ vào cánh tay ta nói:

"Đừng vui mừng sớm như thế."

Đây là lần đầu ta nghe thấy Ách Ba Lan mở miệng nói chuyện - lại là giọng đàn ông giống chúng ta.

Giọng nói kia phối hợp với một khuôn mặt xinh đẹp cực kỳ không hài hòa - bây giờ ta mới nhận ra, khăn lụa buộc cổ của Ách Ba Lan đã bị rơi mất trong cuộc chiến, để lộ ra cục xương cổ họng không khác gì chúng ta. Quần áo te tua như giẻ lau nhà, vóc người cũng bằng phẳng giống chúng ta.

Trình Tinh Hà nhìn Ách Ba Lan cứ như mới quen lần đầu, nhưng hắn đã lập tức kịp phản ứng:

"Ngươi nói vậy là có ý gì?"

Ách Ba Lan chỉ cánh tay ta:

"Tay phải của Bắc Đẩu ca trúng độc, ta biết loại độc này, chúng ta phải lập tức tìm người - để cắt cụt cho hắn."

Ta sửng sốt, cắt cụt?

Ách Ba Lan gật đầu, chỉ cánh tay ta nói:

"Ta đã thấy một người trong nghề trúng loại độc này, cái này gọi là phong linh tán, cho dù trên người ngươi có thứ lợi hại gì thì cũng sẽ bị đóng chặt lại."

Đúng rồi - vừa nãy Mã Nguyên Thu đã thấy Tiêu Tương, chắc là đã sớm chuẩn bị.

Mà chắc hẳn Tiêu Tương cũng biết vật này, nhưng vì ta, nàng vẫn đi ra - rõ ràng nàng còn chưa khôi phục được sức mạnh.

Giống như Mã Nguyên Thu nói vậy, nàng đang liều mạng.

Ta cúi đầu nhìn tay phải, nhưng trừ đau đớn thì hoàn toàn không thể động đậy được nữa, giống như một cánh tay giả treo trên người vậy.

Ta dùng tay trái sờ ngón trỏ phải, nhưng tay phải đã tối hẳn, cũng không nhìn ra cái gì trên ngón trỏ cả.

Sợ hãi dần dần dâng lên trong lòng ta, Tiêu Tương sao rồi?

Ta muốn gọi nàng, muốn gặp nàng, nhưng nàng lại không có chút phản ứng nào giống như đang né tránh vậy.

Ách Ba Lan nói tiếp:

"Cha ta nói sau khi trúng độc tuyệt đối không thể hành khí, nếu không độc khí lan truyền, cả người sẽ bị thối rữa từng chút một, phải nhanh chóng chặt vị trí trúng độc xuống. Người trong nghề kia đang gặp chút chuyện, không nghe lời cha ta mà dùng khí, mấy giờ sau đầu tiên là nổi mụn nước, sau đó mụn nước chảy mủ vàng, mủ vàng lan ra khắp người khiến cả người thối rình, cuối cùng thì tắt thở."

Trình Tinh Hà túm lấy ta:

"Ngươi nói thật đi, ngươi đã hành khí chưa ?"

Nếu không hành khí thì làm sao lấy lại được hộp bát giác?

Theo lời của Ách Ba Lan, bây giờ ta phải thối rữa rồi mới đúng, nhưng những thứ màu đen kia tạm thời vẫn chưa lan rộng ra.

Ta lập tức dùng tay trái gọi A Mãn ra.

Mùi thuốc của A Mãn tràn ngập bên người, ban đầu nàng rất vui vẻ:

"Cô gia, ngươi nhớ ta sao?"

Nhưng sau khi thấy được cánh tay của ta, ánh mắt nàng lập tức tối xuống, lập tức bắt lấy tay ta:

"Ai lại to gan như vậy, còn dám động vào ngươi?"

"Ngươi xem giúp ta một chút."

Ta càng ngày càng thấy đau hơn:

"Tiêu Tương sao rồi?"

A Mãn ngẩn ra, trong đôi mắt to tràn đầy vẻ bị thương, nhưng lại tự giễu cười một tiếng, đưa tay sờ lên.

Hồi lâu sau, nàng mới ngẩng đầu nói:

"Là Bạch Tiêu Tương tạm thời áp chế độc tố - nhưng dựa vào lực lượng bây giờ của nàng, nàng cũng không chịu đựng được lâu nữa, ngươi nghe ta, chặt cái tay này xuống, ta đã nói rồi, ta có thể tìm một cái tốt hơn cho ngươi."

Không được.

Ta trở tay túm lấy nàng:

"Có phương pháp chữa trị không?"

Chương 293 - Âm Thanh Ngày Càng Gần

Chương 293: Âm Thanh Ngày Càng Gần

Ta không muốn Tiêu Tương trở lại đất Cửu Quỷ Áp Quan - ta nhớ đến câu nói kia của nàng, nàng nói cho dù như thế nào cũng muốn ta sống.

Chưa từng có ai tốt với ta như vậy.

A Mãn cắn răng:

"Nàng có thể làm vì ngươi, ta cũng có thể."

Ta miễn cưỡng cười một tiếng:

"Ta hiểu, cảm ơn ngươi, nhưng Tiêu Tương chỉ có một."

A Mãn siết chặt tay lại, lớn tiếng nói:

"Sao ngươi cứ không hiểu vậy - sở dĩ nàng không muốn để ngươi chết chỉ bởi vì nàng muốn mượn thân thể ngươi sống lại thôi?"

Những lời này khiến ta đột nhiên thấy rất đau lòng, nụ cười của Cao Á Thông thời cấp ba lập tức hiện ra.

Nhưng ta vẫn nói:

"Ta nguyện ý tin nàng."

Ánh sáng trong mắt A Mãn lập tức tối xuống, sau đó mới lên tiếng:

"Nếu như ngươi cứ kiên quyết, vậy ngươi có thể tìm quỷ..."

Trình Tinh Hà bỗng nhiên kéo ta:

"Ngươi đừng ép nàng. Mặc dù nàng ở trong ký thân phù, nhưng dù sao nàng cũng là thần linh."

Lúc này ta mới nhớ tới - thần linh không thể tùy tiện can thiệp vào sống chết của con người.

Nếu không nàng sẽ bị trời phạt.

Nguy hiểm thật, suýt nữa đã gây ra sai lầm lớn, ta lập tức nói:

"A Mãn, ngươi về đi."

A Mãn còn muốn nói gì đó, nhưng ký thân phù của nàng ở chỗ ta, ta bảo nàng trở về, nàng đành phải trở về.

Lúc này có không ít tiếng ồn ào đang đến gần chỗ này, hình như là thiên sư cao cấp đuổi tới - đúng rồi, Tiêu Tương vừa ra đã dụ hết bọn họ đến.

Trình Tinh Hà nhét hộp bát giác vào trong ngực, hỏi ta:

"Ngươi còn có thể đi được không?"

Độc ở trên tay phải, đáng lẽ ra sẽ không có vấn đề gì, nhưng ta vừa đi được mấy bước đã bị cơn đau nhức khiến khuôn mặt trắng bệch, đầu gối mềm nhũn quỳ xuống bụi cỏ khiến cả người ướt đẫm.

Hắn trực tiếp cõng ta sau lưng, đứng lên:

"Ách Ba Lan, cản ở phía sau."

Ách Ba Lan ngẩn người, sau đó liền hiểu ra đứng lên, quay đầu lạnh lùng nhìn phía sau:

"Yên tâm."

Ta lập tức nói:

"Có phải ngươi bị ngu không, dẫn ta đi thì các ngươi đều không chạy được!"

Ta có khí tức của Tiêu Tương, giống như la bàn với những thiên sư cao cấp kia vậy.

Trình Tinh Hà không quay đầu:

"Ngậm miệng lại."

Hắn cúi thấp người chạy sang một hướng.

"Ở đằng kia! Đuổi theo!"

"Người phá cục này đúng là to gan, lại dám đến tận Thiên Sư Phủ!"

Những âm thanh kia càng ngày càng gần, ta nghe thấy những tiếng đánh nhau ở sau lưng.

Ta muốn quay đầu nhìn, nhưng cơn đau ở tay phải khiến tầm nhìn của ta càng ngày càng mờ, phải cắn chặt răng. Trình Tinh Hà vừa chạy vừa nói:

"Muốn kêu thì kêu đi."

Kêu cái con khỉ, cũng không phải là sinh con.

Ta bám lấy vai Trình Tinh Hà:

"Ta không muốn chặt tay phải..."

Trình Tinh Hà vừa tránh né, vừa bực bội nói:

"Mẹ nó có phải ngươi bị ngu không, cho dù làm Dương Quá cũng tốt hơn là làm thi thể."

Mấy tiếng xé gió lao thẳng đến đây, ta ngửi thấy mùi máu tươi rất mới mẻ, cúi đầu nhìn thấy bên tai Trình Tinh Hà thủng một lỗ lớn, nhưng hắn vẫn chạy thục mạng về phía trước giống như căn bản không cảm giác được.

Không phải hắn rất sợ chết sao?

Những âm thanh kia càng ngày càng gần...

Ta túm lấy hắn:

"Ta hiểu ý tốt của ngươi, ngươi dẫn Ách Ba Lan chạy mau."

Trình Tinh Hà không lên tiếng.

"Một người chết còn tốt hơn cả ba người cùng chết!"

Nếu Thiên Sư Phủ biết bọn họ có liên quan đến việc phá tứ tướng cục, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

"Ca..."

Ách Ba Lan cũng thở hổn hển:

"Hai ngươi đi trước, ta ngăn cản được."

"Ngăn cản cái con khỉ."

Trình Tinh Hà nói:

"Nơi này không có tà ma, dựa vào chính ngươi có thể đánh thắng được nhiều người như vậy sao?"

"Để lại người phá cục."

Một giọng nói vang lên:

"Hai ngươi sẽ được khoan hồng."

Hình như là giọng của tên họ Hàn kia.

"Ta không thả đấy."

Giọng nói của Trình Tinh Hà vô cùng kiên quyết:

"Có bản lĩnh thì ngươi chém chết ta đi."

"Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt..."

Ta cảm thấy xung quanh toàn là sát khí áp chết người.

Cảnh tượng trước mắt quay cuồng, hình như Trình Tinh Hà chưa từng dừng lại, cơn đau nhức trên cánh tay đã khiến ta không nhìn thấy bất cứ cái gì nữa, chỉ ngửi thấy mùi máu tanh tràn ngập trong mũi.

Ta muốn nói gì đó, muốn đứng lên, nhưng ta còn chưa làm được gì đã không có ý thức.

Trong cơn mơ hồ, ta cảm thấy Tiêu Tương tựa vào bên cạnh ta, thấp giọng nói:

"Bắc Đẩu, nghe ta, chặt đứt tay phải đi."

"Vậy ngươi thì sao?"

Ta miễn cưỡng thấy khuôn mặt của Tiêu Tương đã rõ ràng hơn một ít - đường nét càng ngày càng dễ nhìn.

Xinh đẹp đến mức rung động lòng người, không giống người không thể xuất hiện trên thế giới này, chỉ là sắc mặt nàng vô cùng khó coi, giống như đang phải chịu đau đớn cực lớn.

"Không phải là ngươi không muốn trở lại nơi tối tăm không ánh mặt trời đó sao?"

Ta nhớ rất rõ ràng:

"Ngươi còn phải báo thù!"

"Ngươi vẫn chưa rõ sao?"

Tiêu Tương cười:

"Ta trở lại nơi đó cũng không sao cả, ta có thể không tính toán những chuyện cũ năm xưa, ta chỉ cần ngươi sống tốt."

Chương 294 - Quỷ Y

Chương 294: Quỷ Y

"Nhưng vì sao..."

"Bởi vì ta thích ngươi - mạng của ngươi quan trọng hơn ta."

Ta thích ngươi... Những lời này khiến người ta phải đau lòng.

Ta nhớ lại Cao Á Thông cùng với những tiếng cười nhạo kia giống như mảnh vụn thủy tinh găm vào trên người vậy, nhổ kiểu gì cũng không hết.

Ta nên tin tưởng sao? Thật sự sẽ có người vì ta mà không cần gì cả sao?

Đến khi phản ứng lại, ta đã nghe được một giọng nói rất nhỏ:

"Ngươi phải chăm sóc kỹ sư phụ ta, nếu hắn xảy ra chuyện gì, ta sẽ không tha cho ngươi."

Gà Ác?

"Ngươi nói bậy gì thế."

Trình Tinh Hà.

"Ôi trời, các ngươi đừng nói nữa, đi nhanh đi..."

Ban đầu ta không nhận ra được giọng nói này, à, là ông cụ ở Thái Cực Đường.

Không phải chúng ta đã bị bắt lại sao?

Ta mở mắt ra, phát hiện đang nằm trong một chiếc xe, khung cảnh ruộng lúa mạch màu vàng và bầu trời xanh lướt qua cửa kính xe hai bên.

Hơn nữa, bất ngờ là cánh tay ta đã không còn đau nữa - hoặc có thể là đã không thể cảm nhận được.

"Ca, ngươi tỉnh rồi?"

Giọng nói hưng phấn của Ách Ba Lan vang lên:

"Thứ kia của Gà Ác đúng là tốt thật!"

Trình Tinh Hà cứ như chỉ còn một cái tai, trên tai còn lại quấn đầy băng vải, đang lái xe:

"Ta cũng biết Thất Tinh mạng lớn - có câu vương bát ngàn năm rùa vạn năm, hắn không chết sớm như vậy đâu."

Ta muốn mắng hắn nhưng không còn sức, chỉ có thể thở hồn hển, sau đó mới hỏi Ách Ba Lan máu me khắp người đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra chúng ta họ Hàn bắt được, muốn đưa đến trụ sở chính của Thiên Sư Phủ, Gà Ác biết ta bị đưa đến trụ sở chính chắc chắn sẽ không có kết cục tốt - thứ chờ ta chỉ có chôn sống, vì vậy xung phong nhận việc muốn áp tải ta, nhân tiện lấy linh dược giảm đau cho ta.

Sau đó hắn đi ông cụ Thái Cực Đường mượn xe, tạo ra một vụ tai nạn ở nơi khó xác định được vị trí để thả ba chúng ta ra.

Như vậy Gà Ác cũng phải chịu trách nhiệm.

Trình Tinh Hà lên tiếng:

"Nhìn tên kia ẻo lả mà còn tri kỷ phết."

Ách Ba Lan thì nghiêm túc nói:

"Kia hay là bởi vì ca ta có sức hút."

Ta thầm nói phải trả lại ơn tình này của Gà Ác, sau đó mới kịp phản ứng:

"Bây giờ chúng ta đang đi đâu?"

Trình Tinh Hà khàn giọng nói:

"Bởi vì Thiên Sư Phủ đã sớm giăng thiên la địa võng, bây giờ ngươi là tội phạm bị truy nã, đến bệnh viện chắc chắn sẽ bị bắt, cho nên ta đưa ngươi đi tìm lão La."

La giáo sư...

Không lâu sau, chiếc xe đã đến một thị trấn nhỏ.

Hóa ra La giáo sư đang làm việc ở thị trấn nhỏ này - sau chuyện mèo tám đuôi lần trước, hắn càng có suy nghĩ chữa bệnh từ thiện, bởi vì hắn cảm thấy mình nhặt được cái mạng này, phải làm nhiều chuyện tốt mới có thể báo đáp ông trời.

Chỗ này rất heo hút, coi như cách xa nhân thế, ở đây cũng có thể tránh được sóng gió.

Sau khi tìm được địa chỉ La giáo sư cho, hai người bọn họ liền đưa ta vào.

La giáo sư chạy tới, nhìn thấy cánh tay của ta thì sa sầm mặt lại, mài dao soèn soẹt cứ như chuẩn bị tiêm thuốc mê chặt tay ta vậy.

Ta lập tức nói:

"Ta không muốn cắt cụt, ngươi nghĩ cách khác cho ta đi?"

Sắc mặt La giáo sư càng ngày càng khó nhìn:

"Không được, nếu ngươi không muốn chết, cắt cụt là hy vọng duy nhất."

Sau đó giọng nói của hắn dịu xuống:

"Ta biết ngươi sợ, chỉ cần còn sống là vẫn còn hy vọng..."

"Không được."

Ta túm lấy La giáo sư:

"Chết cũng được, ta tuyệt đối không cắt cụt!"

Ta không muốn để Tiêu Tương trở về.

Trình Tinh Hà đã không nhịn được, nói:

"Lão La ngươi cứ việc ra tay, ta sẽ phụ trách đánh hắn ngất xỉu."

"Ngươi mà cắt cụt, ta sẽ tự sát."

La giáo sư khó xử đứng lên, lên tiếng:

"Thật ra thì nếu không cắt cụt, quả thật còn có một phương pháp khác."

Ta lập tức tỉnh táo:

"Cách gì?"

La giáo sư đáp:

"Quỷ y."

Quỷ y... Ta đã được nghe hai chữ này mấy lần rồi, Cao lão sư từng nhắc tới, La giáo sư cũng nhắc tới, Thúy Hoa trên núi Hồ Cô cũng từng nhắc tới, thậm chí là A Mãn - A Mãn chỉ nói một chữ "quỷ", chẳng lẽ cũng là quỷ y?

Trình Tinh Hà vội vàng hỏi:

"Quỷ y ở đâu?"

La giáo sư thở dài:

"Đây mới là điều khó khăn."

Hóa ra quỷ y này không giống với các bác sĩ bình thường, bọn họ là bác sĩ đi khắp tứ phương - đi khắp hang cùng ngõ hẻm, không có chỗ ở cố định, chỉ có thể gặp gỡ bằng duyên phận.

Hơn nữa cách khám bệnh của quỷ y vô cùng kỳ quặc, người nào thuận mắt mới khám cho, nếu thấy ngươi không vừa mắt, cho dù ngươi cho hắn một ngàn vạn, chưa chắc hắn đã để ý đến ngươi.

La giáo sư nhìn chằm chằm tay phải của ta:

"Đừng nói chúng ta không biết bây giờ bọn họ đang ở đâu, cho dù biết, muốn chạy đến đó cũng cần có thời gian, cơ hội quá xa vời, cái tay của ngươi không kiên trì được hai mươi bốn tiếng đâu, ta thấy không bằng bây giờ cắt luôn đi."

Chương 295 - Làm Sao Ngươi Biết

Chương 295: Làm Sao Ngươi Biết

"Đúng thế."

Trình Tinh Hà cũng gật đầu:

"Nghề này của chúng ta vốn có rất nhiều ngũ tệ tam khuyết, ngươi thiếu một cái tay, làm ăn càng có sức thuyết phục."

Vì sao ta lại phải cắt chỉ vì muốn có sức thuyết phục chứ!

"Không phải còn hai mươi bốn tiếng sao?"

Ta vội vàng nói:

"Ngươi nói cho ta làm sao tìm được quỷ y!"

Nếu có thể tìm được trong vòng hai mươi bốn giờ, ta và Tiêu Tương sẽ có thể thoát được một kiếp.

La giáo sư thấy ta kiên quyết như vậy thì thở dài, nói:

"Muốn tìm quỷ y chỉ có thể dựa vào một vật - hổ xanh dao linh, mà mức độ trúng độc này của ngươi, phải là hổ xanh qua đầu thì mới có tư cách trị liệu."

Hóa ra quỷ y đều là đệ tử của Dược Vương Tôn Tư Mạc, trong truyền thuyết Tôn Tư Mạc đã từng được một con hổ cầu xin giúp đỡ - con hổ đó bị hóc xương, tình hình rất nguy hiểm.

Nếu Tôn Tư Mạc đưa tay vào trong miệng hổ sẽ khó đảm sẽ không bị hổ ăn tay. Thế là Tôn Tư Mạc liền dùng vòng đồng chống miệng hổ, sau đó mới luồn tay qua vòng đồng, cuối cùng đã chữa được cho hổ.

Con hổ lập tức bái tạ, từ đó về sau người ta luôn mang theo vòng đồng, bởi vì hổ sẽ không ăn người có vòng đồng.

Thứ này đã được truyền thừa, trở thành tượng trưng cho thân phận của bọn họ - cũng giống như chuông phong thủy của chúng ta vậy.

Hổ xanh này là một loại vòng đồng, bên trong có đeo chuông, lay động sẽ phát ra tiếng vang, lúc quỷ y đi khắp giang hồ sẽ dùng thứ đó để thu hút người ta.

Mà quỷ y cầm hổ xanh đi ra ngoài cũng để thể hiện - nếu như để rung trước ngực thì là lang trung bình thường; để rung ngang vai thì có y thuật khá cao; nâng qua đỉnh đầu chứng tỏ y thuật cực kỳ cao siêu.

Trình Tinh Hà vỗ đùi:

"Quỷ y vốn đã khó tìm, ngươi còn phải tìm cấp thiên trong quỷ y nữa, ta thấy bây giờ ngươi vẫn nên cắt đi, đỡ phải chịu khổ nhiều."

Không phải chỉ là hổ xanh dao linh sao? Ta sẽ đi tìm, nếu không tìm thấy... ta sẽ chấp nhận số phận!

Trình Tinh Hà vừa gật đầu, vừa rót nước cho ta uống. Ta uống xong đã muốn ra ngoài ngay, nhưng hai chân lại mềm nhũn.

Trình Tinh Hà đỡ lấy ta, kéo ta đến bên bàn:

"La giáo sư, bắt đầu đi."

Đậu má, hắn cho ta uống ba bước say!

La giáo sư gật đầu, bắt đầu chuẩn bị dụng cụ!

Ta vội vàng gọi Ách Ba Lan cứu ta, nhưng Ách Ba Lan cũng chỉ đồng tình nói:

"Ca, đau dài không bằng đau ngắn."

Trước mắt ta đã hoàn toàn mơ hồ, hận không thể nhảy dựng lên chạy đi, ngay lúc ta sắp mất đi ý thức, chợt nghe thấy những tiếng chuông reo.

Ta lập tức cắn lưỡi mình, ép mình tỉnh táo, nói:

"Có... Hổ xanh..."

Trình Tinh Hà nói:

"Ngươi đừng tự mình lừa mình nữa, đó là tiếng mài dao."

Nhưng không ngờ La giáo sư lại lập tức đặt dụng cụ xuống:

"Thật sự là hổ xanh!"

Ta liều mạng trợn to mắt, mơ mơ màng màng trông thấy một cô gái trẻ tuổi đi ngang qua cửa, trên lưng treo một cái vòng đồng thau, cứ đi một bước, cái vòng đồng thau kia sẽ vang lên một tiếng!

Trình Tinh Hà tặc lưỡi:

"Đáng tiếc... Lão La nói phải là hổ xanh qua đầu, ngươi xem cô gái kia còn nhỏ tuổi hơn chúng ta, hổ xanh kia lại đặt ở dưới tay, cấp bậc chưa bằng đến ngực, chắc cũng chỉ có thể trị bệnh cảm vặt thôi."

Nói xong thì quay đầu nhìn ta, giục ta cắt.

Lúc này cô gái kia đi ngang qua cửa sổ nghe thấy lời này, lạnh lùng nhìn Trình Tinh Hà một cái, tuy không lên tiếng, nhưng La giáo sư lại vô cùng kích động:

"Hoắc Hương!"

Quen biết?

Nói xong La giáo sư liền bắt lấy ta, nước mắt gần như tuôn đầy mặt:

"Lý đại sư, ngươi được cứu rồi!"

Trình Tinh Hà sững sờ:

"Nhưng không phải ngươi đã nói..."

"Ngươi chỉ biết thứ nhất, không biết thứ hai!"

La giáo sư vội vàng nói:

"Quỷ y đi qua tiệm thuốc không được nâng hổ xanh lên, nếu không sẽ là bất kính với Dược Vương! Hoắc Hương của chúng ta là hổ xanh qua đầu thực thụ!"

Ta lập tức hưng phấn hẳn lên, rất muốn vùng vẫy, nhưng hiệu lực của ba bước say càng ngày càng mạnh, ta càng ngày càng choáng váng.

Ai ngờ cô gái kia nhìn chúng ta một cái, lạnh lùng nói:

"La thúc thúc, ta không phải đến khám bệnh cho người ta, là có việc gấp tới tìm ngươi giúp đỡ."

La giáo sư sững sờ:

"Thế nhưng Lý đại sư này là ân nhân cứu mạng của ta..."

"Hắn vẫn phải chờ, không chờ được thì ta cũng không có cách nào."

Khuôn mặt cô gái kia như đóng băng:

"La thúc thúc, ta..."

Ta dùng một hơi cuối cùng nói:

"Ngươi muốn tìm người đúng không? Ngươi giải độc giúp ta, ta sẽ tìm giúp ngươi..."

Cô gái kia sửng sốt, khó tin nhìn ta, ta nói xong câu nói này thì không biết gì nữa.

Đến khi mở mắt ra lần nữa bởi v bị một thứ rất gay mũi gọi dậy, ta nhịn không được hắt hơi một cái, cái hắt hơi này dường như đã đẩy hết toàn bộ ba bước say ra, tuy không đến mức hoàn toàn tỉnh táo nhưng cũng giống như được bôi dầu gió.

Lúc ngẩng đầu lên thì thấy cô gái kia đang ngồi ở trước mặt ta, lạnh lùng hỏi:

"Làm sao ngươi biết chuyện của ta?"

Chương 296 - Giải Độc

Chương 296: Giải Độc

Vừa rồi ta nhìn khí cho nàng, cung phụ mẫu của nàng có một luồng khí đen, chỉ có bên trán phải là có ánh sáng, có thể thấy được mẹ nàng chết sớm, hẳn là cha nàng nuôi lớn - nhưng bây giờ thái dương bên phải của nàng cũng đang tối xuống, hiển nhiên là cha nàng đã xảy ra chuyện rồi.

Mà ấn đường của nàng lại có màu đỏ, chứng tỏ trong lòng đang rất rối bời, không có manh mối gì cả, chắc hẳn là không tìm được cha.

Cô gái kia cầm lấy tay phải của ta:

"Ngươi biết xem tướng? Vậy ngươi thật sự có thể tìm người sao?"

La giáo sư vội vàng nói:

"Ta đã từng được Lý đại sư cứu mạng, ta dùng nhân cách để đảm bảo! Hoắc Hương, ngươi giải độc cho hắn trước đi!"

Mặc dù tay phải ta đã được Gà Ác bôi linh dược, nhưng chạm vào vẫn vô cùng đau đớn, hít hà nói:

"Ta sẽ cố hết sức."

"Được."

Cô gái kia thu tay về, không thay đổi sắc mặt nói:

"Ngươi tìm được cha ta, ta sẽ giải độc cho ngươi."

"Ngươi nói cái gì?"

Trình Tinh Hà sửng cồ lên:

"Không phải nói tấm lòng thầy thuốc như cha mẹ sao? Hắn chỉ còn hai mươi tiếng, ngươi thấy chết mà không cứu còn gọi là y sĩ gì nữa?"

Cô gái kia vẫn lạnh lùng:

"Thầy thuốc cũng là do cha mẹ nuôi lớn, bây giờ chuyện quan trọng nhất với ta chính là tìm được cha, không tìm thấy cha ta, ta không có tâm trạng để cứu người."

Trình Tinh Hà tức đến mức nói không ra lời, việc này không thể bắt ép được, ta không thể làm gì khác hơn là nói:

"Ngươi nói cho ta cha ngươi mất tích như thế nào?"

Cô gái kia đánh giá ta, sau đó mới nói:

"Bắt đầu từ hôm qua đã không tìm được hắn, nhưng gần đây hắn vẫn luôn là lạ.”

Hóa ra cô gái kia và cha nàng cũng giống như La giáo sư, nghe nói ở đây vùng khó khăn nên mới đến đây xem bệnh cho người ta.

Đến chân núi, cha nàng khám bệnh cho một gia đình xong liền trở về nhà trọ, nhưng lại có chút là lạ.

Nàng còn nhớ rõ ngày đó cha mình rất hưng phấn ôm về một cái hộp nhỏ giống như lấy được cái gì tốt vậy, đóng cửa nghỉ ngơi rất sớm.

Nhưng quán trọ nhỏ cách âm không tốt, đêm hôm đó nàng nghe thấy cả đêm trong phòng cha nàng đều phát ra tiếng bước chân kỳ quái, giống như cha nàng không ngủ được, không ngừng đi tới đi lui trong phòng vậy.

Hơn nữa còn kèm theo tiếng cười.

Nàng cảm thấy rất khó hiểu - cha nàng bị bệnh đau đầu, không thể thức đêm, cho nên những năm nay đều ngủ sớm dậy sớm, sao lại đi đi lại lại trong phòng cả đêm?

Mà ngày hôm sau nàng liền phát hiện sắc mặt cha nàng không đúng, nhân trung u ám, lúc ấy nàng liệt giật mình, vội vàng bắt mạch cho cha mình, rõ ràng là quỷ mạch.

Nàng lập tức hỏi cha có phải đã gặp cái gì không sạch sẽ không?

Nhưng cha nàng lắc đầu liên tục, bảo nàng đừng quan tâm, sau đó liền ôm cái hộp nhỏ kia đi ra ngoài.

Nàng không yên lòng, muốn đi theo xem thế nào, nhưng đường núi khó đi, nàng không đuổi kịp.

Từ đó về sau ngày nào cha nàng cũng đi lên núi, mà sắc mặt lại càng trắng bệch, bước chân loạng choạng, hiển nhiên là không đủ dương khí.

Nàng đang muốn khuyên nàng cha, cho dù là vì cái gì, nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ không được, kết quả hôm qua cha nàng lên núi rồi không trở lại nữa.

Nàng sợ cha nàng đã xảy ra chuyện gì đó nên vẫn luôn đi tìm dọc theo đường núi, lại hỏi thăm được bạn cũ của cha mình là La giáo sư cũng ở đây, liền vội vàng đến nhờ La giáo sư giúp đỡ.

La giáo sư liên tục dậm chân:

"Không ngờ Bạch lão đệ lại xảy ra chuyện như vậy, Hoắc Hương ngươi đừng nóng vội, ân nhân cứu mạng của ta vô cùng tài ba, cho dù Bạch lão đệ bị cái gì mê hoặc, chắc chắn hắn đều tìm được giúp ngươi!"

Bạch... cùng họ với Tiêu Tương.

Thế là ta lại hỏi:

"Ngươi có biết trong cái hộp kia có gì không?"

Bạch Hoắc Hương đáp:

"Cha ta không cho ta nhìn, ta chỉ nhìn thấy loáng thoáng, hình như là thứ gì đó màu đỏ."

Thứ màu đỏ?

Ta liền hỏi quán trọ có gần đây không?

Bạch Hoắc Hương gật đầu:

"Ngay dưới chân núi, nửa giờ là đến."

Vậy là được, ta nói:

"Ngươi dẫn ta đến chỗ các ngươi ở xem nào."

Trình Tinh Hà có chút sốt ruột, trên đường vừa đi vừa thấp giọng nói:

"Ngươi tin nàng như thế? Nhỡ may hết hạn mà nàng không giải được độc của ngươi thì sao? Chẳng phải là tốn công vô ích sao."

La giáo sư vội vàng nói:

"Các ngươi cứ yên tâm, ta lấy nhân cách ra để cam đoan, y thuật của nhà Hoắc Hương được truyền thừa mấy trăm năm, cho dù là bệnh khó chữa thế nào cũng chưa bao giờ thất bại, ông cố của nàng còn là một truyền thuyết, ai trong nghề cũng biết đến."

Hóa ra gia định Bạch Hoắc Hương đời đời là quỷ y.

Đồn rằng năm nọ ông cố nàng cầm hổ xanh đi khắp hang cùng ngõ hẻm, có một bà lão đến tận nhà.

Bà lão bảo hắn bắt mạch, kết quả ông cố nàng vừa sờ một cái đã lập tức đứng lên, mắng:

"Một tên có lông như ngươi mà còn dám đến khám bệnh?"

Chương 297 - Bạch Lão Gia Tử

Chương 297: Bạch Lão Gia Tử

Bà lão kia nghe vậy thì sợ hãi quỳ xuống đất, chảy nước mắt nói ông cụ đúng là danh bất hư truyền, nhìn một cái đã đoán gia, nàng cũng vì nghe được tên tuổi của Bạch lão gia tử nên mới đến cầu xin Bạch lão gia tử cứu mạng.

Còn nói mặc dù mình có chút đạo hạnh, nhưng chỉ làm việc thiện tích đức, tuyệt đối chưa từng hại người.

Bạch lão gia tử cũng nhìn ra - nếu hại người thì trong lòng sẽ không yên, mạch đập hỗn loạn, nhưng trong lòng nàng rất ổn định, mạch đập có lực, đúng là bà lão nàng chưa từng làm việc trái với lương tâm.

Đến khi bắt mạch lại, hắn liền biết bà lão này trúng độc - ăn đồ thừa có thuốc chuột trong nhà dân.

Bạch lão gia tử không kỳ quái như quỷ y, tính cách khá thoải mái, liền chữa khỏi cho bà lão. Bà lão vô cùng biết ơn, nói mình không có gì báo đáp, chỉ xin Bạch lão gia tử nhớ kỹ một câu, lá liễu hướng lưng lên trời, đường rộng đi bên trái.

Bạch lão gia tử cũng không hiểu, không để trong lòng.

Mấy năm sau Bạch lão gia tử đến một thành trì xem bệnh, chợt phát hiện cây liễu lớn ven đường đều hướng lưng lá lên trời - năm đó có hạn hán, thân cây đã chết khô.

Hắn bỗng nhớ tới lời bà lão kia nói, liền đi sang bên trái - nhưng lại chưa vào thành ngay được.

Kết quả đến đêm liền nghe được tin tức thành trì kia bị quân phản loạn bao vây tiêu diệt, nam nữ già trẻ không ai thoát được.

Bạch lão gia tử nghĩ mà sợ, còn để lại một tổ huấn, nói cho dù là có lông hay không có lông, có người nhờ ngươi xem bệnh đều không được từ chối.

Cho nên Bạch gia là quỷ y chữa tà bệnh nổi tiếng nhất, nghe nói am hiểu nhất là chữa cho thứ không phải người.

Trình Tinh Hà xem thường:

"Ông cố nàng giỏi không có nghĩa là nàng giỏi, chỗ nào chẳng có kẻ vô tích sự."

La giáo sư liên tục khoát tay, nói ngươi nói sai rồi, Bạch Hoắc Hương cũng là kỳ tài trong nghề - trước nàng, người trẻ nhất có tư cách cầm hổ xanh qua đầu cũng phải là bốn mươi lăm tuổi trở lên.

Nói rồi liền nhìn về phía ta:

"Đại sư, không lừa ngươi, lần trước cô cháu gái mà ta muốn giới thiệu cho ngươi chính là nàng, ngươi nhìn xem, đây không phải là duyên phận sao."

Tiếp theo hắn nhìn Ách Ba Lan thở dài, dáng vẻ rất tiếc nuối.

Ách Ba Lan không biết chuyện gì, còn đang để hồn vía lên may, ta thì đoán được - La giáo sư đang nghĩ Ách Ba Lan là bạn gái của ta.

Trình Tinh Hà nhìn Bạch Hoắc Hương một chút, không nghĩ ra được cái gì để châm chọc nữa, đành phải thầm nói:

"Nếu y thuật tốt như vậy, làm sao không chữa bệnh đơ mặt của mình trước đi."

Ta nói ngươi đừng châm chọc nhiều vậy được không, người ta không tìm thấy cha, đương nhiên là không có sắc mặt tốt rồi.

Trình Tinh Hà còn muốn phản bác, giọng nói như ướp lạnh của Bạch Hoắc Hương lại vang lên lần nữa:

"Đến rồi."

Đó là nhà trọ? Không phải chỉ là một cái nhà tranh sao? Ta nghèo nàn hai mươi năm cũng chưa bao giờ phải ở căn nhà rách nát như vậy - hơn nữa không biết căn nhà này lúc xây dựng nghĩ như thế nào mà lại hướng về phía giao lộ.

Cái này gọi là xung đầu sát, không che không cản được tà ma, chỉ cần quay đầu là có thể đi vào, hơn nữa loại xung đầu sát này giống với sóng lớn đãi cát, sẽ cuốn hết tài vận trong nhà đi, ở nơi này chắc chắn sẽ nghèo rớt mồng tơi.

Quả nhiên chủ nhân nhà trọ là một người phụ nữ béo mập đang ngồi trước cửa cho đứa con còi cọc uống sữa, còn cầm quạt hương bồ quạt gió cho đứa bé - quạt hương bồ và quần áo toàn là miếng vá.

Ta thấy đứa bé kia bị muỗi đốt sưng khắp người, trong lòng tự nhủ lúc về phía nói với nàng một tiếng, nhất định phải làm một cái thái sơn thạch cảm đương ở phía trước.

Sau khi đến phòng cha nàng, ta lập tức nhìn thấy một chút khí bẩn màu xám còn chưa tản đi hết.

Chậc, không ngờ trong thâm sơn cùng cốc này còn có thứ lợi hại như vậy... Vậy mà lại cùng cấp bậc với âm phục linh.

Bạch Hoắc Hương liền nhìn ta chằm chằm:

"Nhìn ra được gì không?"

Ta đáp:

"Ngươi lấy một ít bột gạo nếp đến cho ta, lại xin bà chủ kia ít sữa người, tốt nhất là lấy thêm một cái giẻ lau nhà cũ, ta sẽ có thể xác định được."

Bạch Hoắc Hương nhíu mày, nhưng không hỏi nhiều, thật sự đi tìm ba thứ đó.

Ta đổ sữa người lên bột gạo nếp, dùng giẻ lau nhà bôi đều xuống đất.

Ngay từ đầu Bạch Hoắc Hương có chút không kiên nhẫn, nhưng vừa nhìn xuống đất lập tức ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trên mặt đất dần dần hiện ra những thứ tròn trịa lớn bằng bàn tay.

Bạch Hoắc Hương ngẩng đầu nhìn ta:

"Đây là... Dấu chân?"

La giáo sư tháo kính xuống nhìn kỹ, vô cùng kinh ngạc nói:

"Đúng thế thật... Đây là gót sen ba tấc!"

Ta gật đầu:

"Xem ra cha ngươi đã bị một thứ có gót sen ba tấc quấn lấy."

Bạch Hoắc Hương chính là quỷ y, không có gì là không tin được, lập tức hỏi ta:

"Vậy bây giờ ngươi có thể giúp ta tìm ra cha không?"

Chương 298 - Gót Sen Ba Tấc

Chương 298: Gót Sen Ba Tấc

Ta đáp:

"Phải xem đó là cái gì đã - ngươi nói cha ngươi lấy được cái hộp kia từ một gia đình, có xa chỗ này không?"

Bạch Hoắc Hương vội vàng nói:

"Chủ nhà đó tên là Mã Đại Trụ Tử, ở ngay cửa thôn."

Kết quả lúc đến cửa thôn liền thấy có đám ma, mọi người đang khua chiêng gõ trống thổi kèn, còn có một người chuyên khóc tang đang quỳ ở đó khóc nức nở bằng tiếng địa phương, chúng ta không hiểu đang nói cái gì.

Bạch Hoắc Hương liền hỏi một người đang xem náo nhiệt, nhà Mã Đại Trụ Tử có người chết? Người nhà bọn họ đâu?

Người xem náo nhiệt kia nghe vậy thì vỗ đùi:

"Nhà Mã Đại Trụ Tử đâu chỉ có người chết, cả nhà bọn họ đều chết hết rồi."

Bạch Hoắc Hương lập tức sững sờ, liền hỏi hắn xảy ra chuyện gì?

Người xem náo nhiệt kia thấp giọng đáp:

"Cả nhà Mã Đại Trụ Tử đều trúng tà!"

Hóa ra gần đây gia đình Mã Đại Trụ Tử có chút là lạ, rõ ràng nhà bọn họ không có phụ nữ, nhưng nửa đêm luôn truyền đến tiếng phụ nữ hát hí khúc, hàng xóm cho rằng Mã Đại Trụ Tử mua vợ ở bên ngoài, còn hỏi có được uống rượu mừng không.

Kết quả Mã Đại Trụ Tử vô cùng khó xử nói hàng xóm nghe nhầm, kết quả nửa đêm, hàng xóm lại nghe thấy nhà bọn họ truyền tới tiếng khóc của phụ nữ, liền bảo hắn đừng đánh mạnh quá, đừng đánh vợ mình chạy mất. Mã Đại Trụ Tử nghe vậy, sắc mặt càng không tốt.

Người trong thôn rất hóng hớt, có một tên thô lỗ ban đêm lại nghe được tiếng động, liền nằm sấp ở đầu tường nhà bọn họ muốn trêu đùa, lại nhìn thấy một người phụ nữ tóc dài mặc quần áo đỏ đang đi đi lại lại trong sân - hơn nữa còn đi rất nhanh, khiến người ta nhìn mà hoảng sợ.

Hơn nữa tư thế của người phụ nữ kia cũng vô cùng kỳ quái, nếu nhìn kỹ sẽ thấy gót chân của nàng cứ như bị dị dạng, cực kỳ nhỏ, hơn nữa hình như còn không xỏ giày, trắng bóc giống như đi chân trần.

tên thô lỗ kia thấy nàng đẹp như nữ quỷ trong phim thì sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh, lúc này người phụ nữ kia bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tên thô lỗ, còn cười với hắn.

tên thô lỗ vừa nhìn thấy mặt nàng đã bị dọa đến mức ngã khỏi đầu tường - trong miệng người phụ nữ kia là hai cái răng nanh lớn dài ba tấc!

tên thô lỗ loạng choạng chạy về nhà, hôm đó liền sốt cao không lùi nói mê sảng, bà cốt nói là bị dọa mất hồn.

Người nhà tên thô lỗ kia không chịu, bắt Mã Đại Trụ Tử phải giải thích, nói nhà các ngươi mua một cô vợ có vấn đề về thần kinh thì thôi, sao lại để nàng dọa người? Kiểu gì cũng phải trả tiền thuốc men.

Bọn họ cũng không nghĩ xem là do tên thô lỗ nhìn lén.

Kết quả người nhà tên thô lỗ vừa đến đã ngửi được một mùi thối, còn nói Mã Đại Trụ Tử lười chết rồi, không trách nghèo như vậy, gọi vài tiếng vẫn không thấy ai trả lời, người nhà tên thô lỗ không giữ được bình tĩnh liền đẩy cửa ra xem, sau đó bị dọa đến mức ngồi bệt xuống ngưỡng cửa.

Chỉ thấy người nhà Mã Đại Trụ Tử đều nằm dưới đất, hai mắt mở to, vẻ mặt hoảng sợ, trên cổ đều có cái lỗ màu đen lớn giống như bị người ta cắn mất miếng thịt vậy.

Thời tiết nóng nực, trên cái lỗ đen ngòm ở cổ họng đã đầy dòi bọ màu trắng.

Nói đến đây, người xem náo nhiệt kia thở dài, phàn nàn nói nhà Mã Đại Trụ Tử nghèo quá, có bán hết của cải cũng không mời người đến đưa ma được, hơn nữa lại không có người thân, người trong thôn đành phải góp tiền mời người đến khóc tang - ở bản địa có một truyền thống, nếu không có ai khóc tang, người chết sẽ không đi, mà đội mồ sống lại hại người trong thôn.

Bạch Hoắc Hương lập tức thay đổi sắc mặt, nhìn về phía ta, giọng nói cũng thay đổi:

"Vậy ta cha..."

Cha nàng cầm vật kia, đã có liên quan đến nhà Mã Đại Trụ Tử, chắc hẳn cũng có liên quan đến người phụ nữ đáng sợ kia rồi.

Ta lập tức hỏi người xem náo nhiệt kia:

"Trước khi nhà Mã Đại Trụ Tử có tà ma đã từng xảy ra chuyện gì khác đặc biệt không?"

Người xem náo nhiệt kia nghiêng đầu ngẫm nghĩ, lúc này mới nói:

"Cũng có một chuyện, nhưng không biết có tính là đặc biệt không - lần đó Mã Đại Trụ Tử đi khoe khoang khắp thôn, nói mình phát tài, nhưng Mã Đại Trụ Tử này vô cùng lười biết, ruộng đồng còn chẳng trông nom, kiếm tiền ở đâu ra được? Năm nay nhà bọn họ lên núi một lần, còn chẳng thèm nhổ cỏ, ta thấy trên núi toàn là ruộng cũng hoang, chắc chỉ uống say nói khoác thôi."

Nhưng một người xem náo nhiệt khác lại nói:

"Vậy là ngươi không biếý rồi, hai ngày trước Mã Đại Trụ Tử ra chợ mua tai heo của ta, nói người trong thành đúng là ngốc, tốn hơn hai trăm đồng mua một đôi giày rách, cũng không biết nghĩ thế nào. Ta còn hỏi hắn giày gì mà đáng tiền như vậy? Adidas hay là Nike? Nhưng hắn bỗng nhiên hốt hoảng, không nói gì nữa."

Nói như vậy... thứ màu đỏ trong hộp là một đôi giày thêu gót sen ba tấc.

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Ta đoán được lai lịch của người phụ nữ kia rồi - nhưng nếu thế thật thì chỉ sợ cha của Bạch Hoắc Hương dữ nhiều lành ít."

Chương 299 - Bảy Mươi Năm

Chương 299: Bảy Mươi Năm

Ta cũng đã hơi đoán được, liền quay đầu nhìn mặt Bạch Hoắc Hương.

Chỉ thấy cung phụ mẫu của Bạch Hoắc Hương càng ngày càng ảm đạm - đúng là bây giờ cha nàng đang ở ranh giới sống chết.

Bạch Hoắc Hương phát hiện ta đang nhìn nàng, lập tức hỏi:

"Ngươi nhìn ra được gì không?"

Ta ngẫm nghĩ, nói:

"Thời gian quá gấp, nhỡ may lúc tìm được cha ngươi, cha ngươi đã..."

Bạch Hoắc Hương lập tức sa sầm mặt lại, nói:

"Vậy ngươi tự cầu phúc đi - nếu cha ta thật sự xảy ra chuyện, ta cũng không thể giải được độc của ngươi."

Trình Tinh Hà gấp gáp:

"Ngươi có biết lí lẽ không vậy? Rõ ràng là cha ngươi tự rước lấy phiền phức, dựa vào cái gì mà đổ tội cho ca ta?"

Bạch Hoắc Hương cười lạnh:

"Độc của hắn cũng là tự hắn rước lấy phiền phức, dựa vào cái gì mà ta phải giúp hắn giải?"

Trình Tinh Hà tức không nói lên lời, đây cũng là lần đầu tiên ta gặp một người phụ nữ khó chơi như vậy.

La giáo sư vội vàng đi ra hòa giải.

Nhưng Bạch Hoắc Hương rất khó chơi, nàng có cái mũi cao thẳng, lông mày xếch, khuôn mặt đoan chính cương nghị, xem như là loại người nói một không hai, nàng đã đưa ra quyết định gì thì cho dù có kề dao lên cổ nàng cũng sẽ không đổi ý.

Ta không khỏi thở dài. Bây giờ mạng của ta và mạng cha nàng xem như đã bị buộc vào nhau, thay vì làm điều thừa, không bằng tranh thủ thời gian giải quyết chuyện này - ta chỉ còn lại mười mấy giờ để đứng trước việc chặt tay hoặc chết.

Nếu chuyện này đã xảy ra ở nhà của Mã Đại Trụ Tử, ta liền ra khỏi phòng đặt quan tài, đi đến nhà Mã Đại Trụ Tử xem một chút.

Quả nhiên bên trong cũng có loại khí xám bẩn thỉu như trong nhà trọ, hơn nữa còn dày đặc hơn nhà trọ rất nhiều.

Lúc xem bố cục phong thủy của Mã Đại Trụ Tử, ta đã biết vì sao nhà bọn họ lại nghèo như vậy rồi - lúc nhà bọn họ xây nhà vì để tiết kiệm vật liệt mà xây dựa lưng vào núi, sân vườn không theo quy tắc nào cả, cái này gọi là nhà xỏ giày.

Nhà của người bình thường đều chú trọng chỉnh tề, bởi vì căn nhà càng ngay ngắn thì vận thế cũng càng vuông vắn. Nhà bọn họ lại xiêu xiêu vẹo vẹo, nhà mà “nghiêng” thì vận khí cũng sẽ “nghiêng”, không chỉ rơi vào cảnh nghèo khó mà còn dụ thứ không tốt đến.

Quả nhiên, nền nhà bọn họ lồi hết ra ngoài, cái này gọi là nghèo hết cả ruột.

Không chỉ như thế, cửa nhà bọn họ có vẻ đã hỏng từ lâu, nhưng lại không có ai sửa chữa, xem ra bình thường đều ra vào bằng cái lỗ thủng trên tường, chứng tỏ người ở đây đều có tính cách “bất chính”, cả ngày chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền của phi nghĩ, đi lệch đường sẽ rất dễ bị lạc lối.

Trình Tinh Hà tiến lên, thấp giọng nói:

"Vừa rồi ta muốn tìm quỷ cả nhà Mã Đại Trụ Tử để hỏi chuyện, nhưng ai ngờ bọn họ đều không ở trong phòng đặt quan tài."

Kỳ quái, đáng lẽ ra người chết phải ngồi cạnh quan tài để ăn đồ cúng của người ta, ăn no rồi mới lên đường chứ, nhà Mã Đại Trụ Tử đi đâu cả rồi?

Chẳng lẽ... Người đã chết, hồn cũng bị người phụ nữ áo đỏ kia ăn mất rồi?

Lúc này ta quay mặt sang, trông thấy một sát khí biến thành màu đen đang nhúc nhích đằng sau góc tường, lập tức chỉ về hướng kia, bảo Trình Tinh Hà cùng ta đi qua nhìn một chút.

Chỗ kia là góc nhọn của sân nhà này, tử khí um tùm, giống thạch sùng thích trốn ở nơi râm mát, người chết cũng thích ở nơi có âm khí nặng như vậy.

Hai chúng ta vừa đi qua, Trình Tinh Hà liền hưng phấn vỗ đùi:

"Đúng là có người chết!"

Nói rồi hắn đi lên nói chuyện với ma quỷ kia, ta muốn vểnh tai nghe, nhưng bởi vì độc trên cánh tay nên không dám hành khí - Tiêu Tương đang giúp ta chống lại độc tố, ta không muốn lại để nàng phải chịu đựng thêm cái gì nữa.

Mà Trình Tinh Hà còn chưa nói xong đã đột nhiên biến sắc, mà chút sát khí đó lại lập tức leo lên đầu tường giống như muốn chạy!

Ta sững sờ, Trình Tinh Hà mắng một câu rồi định đuổi theo:

"Con ma này kín miệng quá, không nói!"

Trình Tinh Hà còn chưa kịp đuổi theo, Lan câm đã giáng xuống từ trên trời giống thiên binh, một tay chống lên đầu tường, lưu loát lộn lại. Hình như ta còn nghe loáng thoáng được một tiếng hét thảm, nhưng âm thanh không phải Lan câm.

Tiếp theo Lan câm lộn lại từ đầu tường, ôm đầu ngồi xổm ở trước mặt ta, cả người run rẩy nói:

"Đại gia xin ngươi thương xót, tiểu nhân thấy quan tài không có người chết, muốn nhân lúc không có ai kiếm chút cống phẩm, tiểu nhân không có ý xấu đâu..."

Lan câm đã gọi dã quỷ kia lên người mình rồi!

Trình Tinh Hà lập tức vui vẻ, đi lên đánh đầu Lan câm:

"Ngươi nói xem, bản lĩnh này của Lan câm đúng là thực dụng."

"Lan câm" bị đánh, càng run rẩy hơn:

"Đãbảy mươi năm rồi tiểu nhân không được ăn vịt, tiểu nhân thèm ăn, tiểu nhân đã sai..."

Chương 300 - Người Phụ Nữ Đi Chân Trần

Chương 300: Người Phụ Nữ Đi Chân Trần

Nói xong "Lan câm" bắt đầu tự mình vả miệng mình bốp bốp.

Dù sao đây cũng là cơ thể của Lan câm, ta kéo tay hắn lại, sau đó bảo Trình Tinh Hà đi trộm vịt trên bàn thờ. Trình Tinh Hà hiểu ý, không lâu sau đã cầm đến hai cái chân vịt, phía trên còn dính ít tro giấy, dửng dưng nhét vào miệng mình một cái, cho "Lan câm" một cái.

"Lan câm" nhìn thấy chân vịt còn vui hơn thấy cha, lập tức nhét vào miệng ăn ngấu nghiến, khiến ta sợ hắn làm Lan câm nghẹn chết.

Hóa ra hắn là nạn dân những năm bốn mươi thế kỷ trước, quê hương xảy ra nạn đói, hắn mới lưu vong đến nơi này, chết đói ở gần đây, không có ai đến dọn xác. Về sau Mã Đại Trụ Tử xây nhà, hắn còn nghĩ có thể đi theo ăn chực, ai ngờ Mã Đại Trụ Tử lại nghèo rớt mùng tơi, hắn đã đói bụng bảy mươi năm rồi.

Ăn chân vịt xong, hắn còn mút sạch xương, mút đến mức không còn vị gì nữa lại bắt đầu gặm xương. Ta thấy nếu hắn cứ ăn như vậy thì đến tối mất, liền bảo hắn nói chuyện của nhà Mã Đại Trụ Tử ra, nếu giúp được sẽ cho cả một con vịt.

"Lan câm" vừa mút xương vịt vừa bĩu môi:

"Thanh niên kia ư? Đại gia ngươi nói xem, mẹ nó nhà bọn họ nghèo như vậy rồi mà hắn còn thảnh thơi đi đánh bạc, nếu hắn mà là con trai của tiểu nhân, mẹ nó chứ, tiểu nhân sẽ không có hắn vào mộ tổ."

Hóa ra Mã Đại Trụ Tử tuy nghèo nhưng có một đồng thì tiêu tận hai đồng rưỡi, hơn nữa còn đặt tiêu chuẩn vượt quá khả năng, khinh thường làm việc nông, luôn muốn có tiền từ trên trời rơi xuống để phát tài, ngoại trừ đánh bạc thì vay tiền mua xổ số. Khiến cha hắn giận đến mức đứt 弦子 (tắc động mạch liệt nửa người).

Nhưng hắn có quá nhiều chủ nợ, có thể nói vừa ra khỏi cửa gặp gỡ tám người thì đã có bảy người đến để đòi tiền, cho nên hắn chỉ ra ngoài vào đêm.

Với phong thủy này của nhà bọn họ, mười lần đánh cược chín lần thua, mỗi lần đều hùng hùng hổ hổ trở về, nhưng có một lần lại hớn hở trở về, trong tay còn cầm một cái túi lớn.

Quỷ chết đói này thấy thế thì nghi ngờ là cái gì ăn ngon, muốn đi vào ăn ké, kết quả vừa vào phòng, quỷ chết đói đã sững sờ, ngây ngẩn cả người - chỉ thấy thứ mà Mã Đại Trụ Tử ôm về lại là một bộ áo cưới đỏ chót thêu tơ vàng, một hộp đồ trang sức sáng chói, còn có một đôi giày thêu khéo léo đẹp đẽ - bên trên giày thêu còn có một viên trân châu lớn bằng ngón tay!

Mã Đại Trụ Tử bày những thứ đó ở trong phòng, ánh nến chiếu vào vô cùng sặc sỡ - nhà hắn không có tiền nộp tiền điện, đã bị cắt điện từ lâu rồi.

Cha Mã Đại Trụ Tử trung thực cả một đời, vừa thấy những vật này thì sợ đến mức suýt nữa thăng thiên, liên tục hỏi Mã Đại Trụ Tử lấy những thứ này từ đâu?

Mã Đại Trụ Tử cười ha ha, nói ông cụ đừng hỏi nhiều, con trai đã nói có một ngày sẽ phát tài để ngươi ăn ngon uống say, ngươi còn không tin, hôm nay thế nào?

Tuy cha Mã Đại Trụ Tử nghèo cả một đời, nhưng dù sao vẫn chưa đến mức bị tiền làm mù mắt như con trai, lập tức khuyên Mã Đại Trụ Tử, ngươi muốn kiếm tiền cũng được, nhưng không được làm chuyện thương thiên hại lý, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh xuống!

Nhưng Mã Đại Trụ Tử không kiên nhẫn được nữa, liền cất đồ đi mắng cha hắn mệnh nghèo quỷ, có tiền cũng không biết hưởng thụ.

Ngày hôm sau có một thầy thuốc đi khắp tứ phương đến khám bệnh cho cha Mã Đại Trụ Tử, trong lúc nói chuyện đã tiết lộ mình rất thích đồ cổ. Mã Đại Trụ Tử động tâm, liền tháo trân châu trên đôi giày đỏ xuống để thầy thuốc vân du tứ phương kia nhìn xem đáng giá bao nhiêu tiền?

Thầy thuốc vân du tứ phương vừa thấy liền sáng mắt lên, hỏi hắn bán đôi giày đó bao nhiêu tiền?

Mã Đại Trụ Tử thuận miệng thăm dò hai trăm tám để đề phòng thầy thuốc vân du tứ phương mặc cả, kết quả hắn lại trả hết tiền không thiếu một xu, yêu thích không buông tay ôm giày thêu rời đi.

Điều này khiến Mã Đại Trụ Tử hối hận, thầm nói mình đòi ít quá, nhìn dáng vẻ kia của hắn cho dù ra giá một ngàn hắn cũng vui vẻ trả, món đồ này đúng là hay, phải đi kiếm thêm mới được.

Kết quả bắt đầu từ đêm hôm đó, Mã Đại Trụ Tử ra ngoài vừa về đến nhà, quỷ chết đói liền nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồ đỏ lặng lẽ đi theo sau lưng Mã Đại Trụ Tử tiến vào nhà bọn họ.

Quỷ chết đói biết - đây không phải là người lương thiện, oán khí trên người ngập trời, cũng không phải là người mà hắn có thể đắc tội.

Mã Đại Trụ Tử không hề hay biết, còn rất vui vẻ trở về nhà, lại ôm về một vài thứ mới - cũng đều là đồ cổ.

Mà người phụ nữ kia thì đi tới đi lui trong sân, không ngừng xoay quanh giống như đang tìm cái gì vậy.

Quỷ chết đói đã nhìn ra - người phụ nữ kia đi chân trần, chắc chắn là đang tìm giày!

Mà người phụ nữ kia vừa đi tìm vừa hát hí, cảnh tượng đó khiến quỷ chết đói vô cùng sợ hãi tránh đi thật xa.

Chương 301 - Fan Boy

Chương 301: Fan Boy

Nhưng cha con Mã Đại Trụ Tử lại không hề phát hiện ra, quỷ chết đói thấy người phụ nữ áo đỏ kia đêm nào cũng đến, mấy ngày sau hắn quay lại thăm dò, kết quả phát hiện cha con Mã Đại Trụ Tử đã chết, nhưng lại không có quỷ, quan tài trống không, hắn mới nghĩ đến việc nhân cơ hội này trộm vịt ăn.

Nói rồi, quỷ chết đói liền tỏ ra đáng thương nhìn ta:

"Đại gia, tiểu nhân đã nói hết những gì mình biết rồi, ngươi bảo đại gia lưỡng tính này thả tiểu nhân đi?"

Ta nói:

"Không vội, ngươi nói cho ta, mỗi ngày Mã Đại Trụ Tử ra ngoài đều đi con đường nào?"

Quỷ chết đói vội vàng chỉ cho ta, ta nhớ kỹ, sau đó bóp vào gang bàn tay của Ách Lan Ba.

Chỉ thấy sát khí màu đen nhàn nhạt kia bay lên không, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi, Ách Lan Ba chớp mắt, cũng lấy lại tinh thần, hỏi giống như tranh công xin thưởng:

"Ca, đã hỏi được chưa?"

Ta gật đầu:

"Nhờ có ngươi."

Ách Lan Ba vui vẻ vò đầu bứt tai:

"Ca khách khí quá rồi, không lừa ngươi, ta vẫn luôn sùng bái ca."

Hắn nói, đôi mắt hạnh sáng lấp lánh.

Trình Tinh Hà ho khan một tiếng:

"Không ngờ ngươi còn là một fan boy? Vậy ta thì sao? Có phải cũng rất sùng bái Tinh Hà oppa không?"

Ách Lan Ba không thèm nhìn Trình Tinh Hà cái nào mà chỉ nhìn ta, ánh sáng trong mắt chậm rãi tối sầm lại:

"Bắc Đẩu ca, ngươi mang đến cho người ta cảm giác không khác gì anh ruột ta cả."

Đúng rồi, anh ruột hắn chết trong tay A Mãn, chắc là muốn coi ta thành nơi gửi gắm để báo thù cho anh trai.

Trình Tinh Hà thấy hơi mất mặt, liền bắt đầu kiếm chuyện chơi:

"Ách Lan Ba ngươi không thẳng thắn, ngoài miệng thì nói coi Thất Tinh như anh, nhưng ngươi có bản lĩnh lớn như thế, sao không nói sớm?"

Ách Lan Ba cúi đầu:

"Ta... Từ nhỏ mọi người đều chê ta, ta sợ các ngươi biết thân phận thật của ta cũng sẽ coi ta thành quái vật, đuổi ta đi..."

Ách Lan Ba không lớn lắm, hốc mắt cạn, xem ra rất dễ khóc.

Ta nhìn ra được hắn rất giống ta khi còn bé, không ít bị bắt nạt - hắn sợ.

Ta vỗ vỗ bả vai hắn:

"Không có việc gì, không cần phải nói nữa, ta đều hiểu."

Ách Lan Ba lập tức sững sờ, rất cảm kích nhìn ta:

"Ca, ngươi không oán ta giấu giếm các ngươi?"

Ta gật đầu:

"Về sau đừng khách khí như vậy là được - chúng ta là anh em, oán cái gì, ta còn muốn cảm ơn ngươi đã cứu chúng ta đây!"

Ách Lan Ba lập tức đỏ mặt lên như đứa bé được khen:

"Ca ngươi yên tâm, tuy đầu óc ta không tốt lắm, nhưng lại rất khỏe mạnh, cần đối phó với tà ma gì cứ giao cho ta là được..."

"Được rồi được rồi, để lần sau rồi thể hiện sự trung thành đi chú chó nhỏ."

Trình Tinh Hà không nghe nổi nữa, ho khan một tiếng:

"Thất Tinh ca của ngươi không còn nhiều thời gian, vẫn nên nhanh chóng tìm ra lão quỷ y kia đi."

Ách Lan Ba vỗ đầu:

"Ca ngươi xem đầu óc ta này, bây giờ chúng ta sẽ đi tìm!"

Sau đó La giáo sư và Bạch Hoắc Hương cũng đến đây, ta liền tóm tắt chuyện đó với bọn họ, bảo bọn họ chờ ở đây, ba người chúng ta lên núi tìm người - tìm được người phụ nữ áo đỏ kia thì sẽ tìm được lão quỷ y.

La giáo sư vô cùng vui vẻ, nói giao cho ta đúng là không sai, mà Bạch Hoắc Hương thì lạnh lùng nhìn về phía ta:

"Ta đi với các ngươi."

Ta nhíu mày:

"Thứ đó không phải loại lương thiện, ngươi đi sẽ rất nguy hiểm..."

Bạch Hoắc Hương không biểu cảm:

"Ta không cần ngươi quan tâm."

Điều này khiến ta vô cùng giận dữ, bình thường ta là đàn ông không thích so đo với phụ nữ, nhưng cô gái này trông xinh đẹp như vậy mà tại sao lại không biết tốt xấu đến thế?

Thực sự khiến người ta không thích.

Trình Tinh Hà giận dữ muốn mắng nàng, ta giữ chặt Trình Tinh Hà, nói chuyện cũng không hề khách khí:

"Ta biết ngươi không cần ta quan tâm, nhưng nếu ngươi xảy ra chuyện, độc của ta phải làm sao đây?"

Bạch Hoắc Hương cười lạnh:

"Vậy thì phải xem ngươi rồi - không phải ngươi rất có bản lĩnh sao? Không đến mức để tà ma hại ta chứ?"

Một ngọn lửa giận lan ra - rõ ràng nàng chắc chắn ta cần nàng giải độc nên mới không sợ hãi.

Nói rồi, nàng nghiêng đầu với ta:

"Dẫn đường."

Ách Lan Ba thấp giọng nói:

"Ca, ta thấy nàng sinh ra để khắc ngươi."

Với dáng vẻ này của nàng, phải là trời sinh khắc chồng mới đúng.

Nhưng nghĩ lại lời này cứ như chiếm tiện nghi của nàng vậy, cho nên ta không dám nói ra, đành phải dẫn nàng lên núi, trong lòng tự nhủ đúng là không thể khuyên được kẻ tự tìm chết.

Lúc này sắc trời chậm rãi tối xuống, đường núi cũng vô cùng khó đi, ngoại trừ Ách Lan Ba có quái lực trời sinh như đi trên đất bằng, không hề thở mạnh cái nào thì ta và Trình Tinh Hà rất nhanh đã thở hồng hộc, chứ đừng nói đến linh dược trên tay phải của ta có lẽ đã không còn hiệu lực, bắt đầu đau thấu tim.

Bạch Hoắc Hương chau mày một cái, lúc này mới đem cánh tay của ta kéo tới, đầu ngón tay ở phía trên trượt một chút - cùng mua thịt thời điểm nghiệm thịt heo giống như.

Chương 302 - Uế Khí Màu Xám

Chương 302: Uế Khí Màu Xám

Ta vừa định đáp lễ một câu không cần ngươi quan tâm, có thể nói cũng kỳ quái, nàng chỉ là lau một chút, cánh tay phải trong nháy mắt liền thư hoãn xuống tới, so Gà Ác linh dược càng có tác dụng!

Nàng nhìn cũng không xem thêm ta một chút, tiếp tục đi lên phía trước:

"Đừng nhạy cảm, ta chỉ là sợ ngươi không tìm được cha ta liền chết."

Ta thật là lòng nghi ngờ ta đời trước thiếu nàng.

Mà ngay vào lúc này, ta chợt thấy, đường núi một bên, có một nơi, mang theo kỳ quái nhan sắc, lập tức thật hưng phấn lên, sợ là tìm được!

…

Thứ đó kéo theo uế khí màu xám tro vô cùng nặng nề, giống y như ở quán trọ và trong nhà Mã Đại Trụ Tử lúc trước.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đều vui mừng theo, lập tức muốn đi qua, ta kéo bọn họ lại:

“Đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

Bạch Hoắc Hương lạnh lùng nhìn ta:

“Ngươi sợ sao?”

Ta cũng đã hết ý kiến với nàng, chỉ vào nơi đó rồi nói:

“Ngươi nhìn xem đây là nơi nào.”

Trên núi này có rất nhiều cánh rừng, mảnh đất kia đều là cành khô lá úa, nhìn qua thì không thấy gì nhưng nhìn kỹ lại là có thể nhìn ra, bên bờ của mảnh đất kia có vết nứt, chắc chắn là hố bẫy.

Vừa đi lên sẽ khó tránh khỏi sập bẫy.

Bản thân ta trèo lên một gốc cây hòe bên cạnh nhìn xuống, trong lòng lập tức hiểu rõ đây là một nơi khiêng xác.

Nơi khiêng khác là dãy núi hình chữ “C”, vây quanh một vùng đất âm u, nền đất nơi này không ổn định, đất chất từng tầng từng tầng giống như bậc thang. Chôn người vào đó, có thể nói quan tài như bị khiêng ở giữa không trung, có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào.

Người chết nhập đất sẽ yên ổn, đặt thi thể ở vị trí không ổn định thì cứ chờ xác chết vùng dậy đi.

Bạch Hoắc Hương sốt ruột:

“Tới gần cũng không được, vậy ngươi nói xem làm sao bây giờ? Cha ta đã biến mất lâu như vậy, hắn xảy ra chuyện thì sao đây?”

Ta còn lo lắng hơn ngươi, mấy tiếng nữa chất độc trong ta sẽ bộc phát.

Ta kìm nén sự khó chịu, trả lời:

“Không phải đây có con đường mòn sao?”

Bên cạnh hố bẫy còn có vài dấu chân mờ mờ, phía trên có cành lá khô cẩn thận vùi lại, ta lập tức nhìn ra - chắc chắn đây là dấu vết Mã Đại Trụ Tử ra vào nên để lại.

Ta kiên nhẫn nhìn Bạch Hoắc Hương một cái:

“Ngươi dám xuống không?”

Không dám xuống thì ngươi đợi bên ngoài.

Ai ngờ Bạch Hoắc Hương không thèm liếc mắt nhìn ta một cái, lập tức đi qua xốc đám lá khô kia lên, quả nhiên phía dưới là một cái hố đen khá lớn.

Bạch Hoắc Hương không chút do dự, đôi tay linh hoạt bám vào miệng hố, nhanh chóng đi xuống.

Trình Tinh Hà sửng sốt, thấp giọng nói:

“Trước kia ta còn tưởng Ách Ba Lan là nữ trung hào kiệt, thật không ngờ Bạch Hoắc Hương mới là nữ anh hùng.”

Ta trả lời:

“Dù sao người ta cũng là quỷ y, không chừng đã gặp nhiều cảnh đời hơn chúng ta.”

Lúc này ta nhớ ra Thúy Hoa của Hồ Cô Sơn đã từng nói có một quỷ y, mặc dù là một cô gái nhỏ nhưng kiến thức y thuật rất tài giỏi, chẳng lẽ oan gia ngõ hẹp, là Bạch Hoắc Hương này ư?

Ta cũng không nghĩ nhiều, lập tức cùng đi xuống.

Phía dưới có hang động khác, rất rộng rãi, hiển nhiên đã từng là một ngôi mộ rất khí phái, chắc hẳn phía trên sạt lở nên nơi này mới lộ ra.

Quả nhiên trong ngôi mộ có một cái quan tài màu đỏ rất lớn - có ba cây hợp hoan, đúng là nữ thi.

Vừa nhìn đã biết quan tài kia làm từ loại gỗ thượng hạng, chế tạo theo kiểu thời Minh Thanh nhưng vật liệu gỗ còn khá mới, chứng tỏ chủ nhân là người giàu có.

Ta chỉ muốn xem chủ sở hữu của chiếc quan tài này có lai lịch gì, nhưng xung quanh ngôi mộ không khắc chữ gì, chỉ có một cỗ quan tài lẻ loi, nhìn thế nào cũng thấy không đúng.

Đinh trấn hồn trên quan tài màu đỏ đã biến mất, hiển nhiên nắp quan tài đã bị người khác mở ra.

Bạch Hoắc Hương càng sốt ruột hơn, đưa tay định mở quan tài ra, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một người phụ nữ, cũng không có sức mở nắp quan tài ra, lập tức lạnh lùng nhìn ta:

“Chờ gì nữa?”

Ta bị nàng thúc giục cảm thấy phiền phức, lấy dầu tê giác ra bôi lên mọi người:

“Những thứ kia rất hung tợn, mài dao không uổng công đốn củi.”

Nơi này là nơi âm u của dãy núi, là đầu của Âm Long, linh khí rất mạnh, nơi này đã bị chôn vùi trong một thời gian dài, có Bạt cũng không có gì ngạc nhiên.

Chúng ta gặp Bạt hai lần, thật ra cũng không chiến thắng nhờ thực lực, phần lớn đều nhờ vận may… thắng Hạn Bạt ở thị trấn Sa Bình là thừa dịp nàng ta ngủ say vào ban ngày, thắng Bạt âm dương ở Thiên Sư phủ là thừa dịp ngũ dương thủy của hắn không đủ. Nếu người phụ nữ áo đỏ đó là Bạt thì chúng ta không dễ đối phó - giống như một thiếu niên mới luyện võ chống lại một loại quyền pháp nào đó của một đạo sĩ vậy.

Chúng ta đều phải chuẩn bị thật kỹ càng, đề phòng thứ gì đó bên trong thoát ra gây thương tích lên người, lúc này mới cẩn thận mở nắp quan tài ra.

Ách Ba Lan đã chuẩn bị vặn đầu thứ bên trong, nhưng khi mở quan tài, cả ba người đều sửng sốt.

Chương 303 - Tóc Hoa Râm

Chương 303: Tóc Hoa Râm

Trong quan tài không có gì cả.

Bạch Hoắc Hương nóng nảy:

“Chuyện gì thế này? Thứ đó đâu?”

Ngươi hỏi ta thì ta hỏi ai?

Bên trong quan tài còn có một số đồ chôn theo: đồng tiền, gấm vóc,... vẫn còn mới.

Hiển nhiên quan tài có dấu vết bị người khác đụng vào.

Xem tình hình này có lẽ là ngày đó Mã Đại Trụ Tử vô tình rơi xuống ngôi mộ này, kết quả phát hiện bên trong có một quan tài, bắt đầu nổi lòng tham, mở quan tài ra trộm đồ của nữ thi kia.

Kết quả lão quỷ y xui xẻo, đúng lúc mua lại đôi giày của nữ thi kia, nữ thi đến cửa tìm Mã Đại Trụ Tử tính sổ, đương nhiên cũng không tha lão quỷ y.

Trình Tinh Hà hít một hơi khí lạnh:

“Ngươi có nhớ Mã Đại Trụ Tử trộm cái gì không?”

Áo cưới và giày thêu đỏ.

Người chết kiêng kỵ nhất màu đỏ, tại sao người chết này lại mặc áo cưới, đúng là hơi bất thường.

Hơn nữa khi ta chạm vào mấy cạnh của quan tài, lòng ta càng nặng hơn, là bột gạo nếp.

Điều này chứng tỏ khi chôn cất, đây là một hung thi.

Hung thi chôn nơi âm u, đúng là phiền phức lớn rồi.

Ta ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

Trình Tinh Hà nói nhỏ:

“Vậy ngươi nói xem, Mã Đại Trụ Tử chỉ bị cắn, sao lão quỷ y lại biến mất được? Chẳng lẽ Mã Đại Trụ Tử quá nghèo nên chỉ cắn một miếng, lão quỷ y rất ngon nên nàng ta muốn ăn toàn bộ?”

Bạch Hoắc Hương nghe thấy thế, chân mày lá liễu dựng thẳng lên, nhìn chằm chằm Trình Tinh Hà:

“Ngươi nói bậy cái gì thế?”

Trình Tinh Hà đã không vừa mắt Bạch Hoắc Hương từ lâu, không cam lòng yếu thế, nói:

“Sao thế? Đừng tưởng rằng ngươi có thể giải độc thì là mẹ thiên hạ, đắc tội chúng ta, anh em ta cùng lắm bị cắt cụt, còn cha ngươi thì không quay về được đâu.”

CMN, ta không muốn bị cắt cụt đâu.

Bạch Hoắc Hương cắn răng, giống như hận không thể xé Trình Tinh Hà, ta kéo hắn lại:

“Được rồi, đàn ông không so đo với phụ nữ, thời gian không còn nhiều, mau tìm người đi.”

Nói xong, ta bắt đầu quan sát.

Bụi khí nơi này dày đặc như sơn, khắp nơi nhớp nhúa, lúc này ta phát hiện ra trong bụi khí hình như có tia thanh khí.

Chủ linh màu xanh, chẳng lẽ thi thể kia đúng là linh vật?

Ta không nhịn được mà đến gần nơi đó, muốn đến đó xem xem.

Nhưng vừa bước, bàn chân ta đã lún xuống, lúc đó ta biết nguy rồi, nhưng chưa kịp hét lên “mẹ ơi” thì đã bị rơi xuống.

Được rồi, chỗ rách nát này là nơi khiêng xác, nền móng không ổn định, phía trên sạt lở, dưới bàn chân cũng lún xuống.

Mấy tảng đá cọ bên người ta, khi ta lấy lại tinh thần, phía trước đã tối đen như mực.

Lấy điện thoại ra rọi xung quanh, lúc này mới phát hiện nơi này thông ra bốn phương tám hướng, giống như cái hang vậy, phân nhánh liên tục.

Mẹ kiếp, tìm đường ở đâu đây, ta phải ra ngoài thế nào?

Ta ngửa đầu hét lên về phía trên, nhưng không nghe thấy tiếng vang nào.

Đúng là chơi chết mình rồi, trong một vài tiếng nữa mà không thể giải độc, ngay cả cơ hội bị cắt cụt ta cũng không có. Muốn gọi điện thoại cầu cứu, nhưng điện thoại lại không có một chút tín hiệu nào.

Có lẽ bây giờ nên hoảng sợ, nhưng trước mắt không có lựa chọn nào, ta không có thời gian để sợ hãi, dứt khoát đứng lên tìm đường ra - nơi này thông ra các hướng, cũng không phải mèo mù gặp chuột chết, có thể tìm thấy đường ra ngoài ngay được.

Nhưng sau hồi lâu đi hết đường lớn ngõ nhỏ, giống như con kiến đi tìm thức ăn, đúng là khiến người ta nản lòng.

Ta đổ mồ hôi, điện thoại sắp hết pin, nhìn lại thời gian thì chỉ còn một giờ nữa.

Ta ngồi trên mặt đất, ông trời muốn ta chết ở đây thì ta cũng đành chấp nhận.

Ta bất giác vuốt vuốt ngón trỏ, trong lòng thầm nghĩ nếu có thể chết cùng một nơi với Tiêu Tương cũng xem như chết có ý nghĩa. Nếu nàng chỉ có thể quay lại nơi Cửu Long Áp Đỉnh không thấy mặt trời kia, cùng lắm thì ta đi cùng nàng.

Gánh độc cho ta lâu như thế, ta sẽ đau lòng. Không ai tốt với ta như thế, vì vậy ta muốn đối xử tốt với nàng gấp bội.

Chỉ là… Đáng tiếc, A Mãn, nếu ta chết, nàng mất hương khói thì sẽ biến mất, còn lão già kia…

Lúc này đột nhiên ta nghe thấy tiếng động lạ.

“Xuân thu ngoài đình mưa gió bão bùng, bi thanh nơi nào phá tịch mịch? Kiệu hoa chỉ thấy màn rèm, có lẽ độ tân hôn cầu hỉ thước. Ngày lành tháng tốt đang vui đùa, vì sao giao châu hóa nước mắt rơi xuống?”

Đây là… Tỏa lân nang?

Mấy lão già đều thích nghe kinh kịch, trước đây ta nghe đến mức tai sắp điếc, lập tức lấy lại tin thần, có ai ở gần đây ư?

Đúng rồi, chẳng phải người phụ nữ áo đỏ đó thích hát hí khúc sao?

Ta ngay lập tức chạy đến nơi phát ra âm thanh, chết cũng không thể là quỷ hồ đồ được.

“Người trong kiệu đàn điệu kia, tất có ẩn tình gợn sóng trong lòng…”

Ngày càng gần âm thanh đó, ta chui qua một hang động, thấy một người đàn ông quay lưng lại với ta, đang hát hí khúc.

Tóc hoa râm… Một người đàn ông?

Chương 304 - Nữ Thi Xinh Đẹp

Chương 304: Nữ Thi Xinh Đẹp

Nghe thấy động tĩnh, người đàn ông cũng bị giật mình, quay đầu lại nhìn về phía ta, mở to mắt:

“Ngươi là…”

Ta vừa nhìn đã thấy một người đàn ông đeo nẹp hổ trên lưng, khuôn mặt có vài nét giống với Bạch Hoắc Hương, ta thở phào nhẹ nhõm.

“Có phải là lão quỷ y không?”

Ta nói:

“Ta được con gái ngươi ủy thác đến cứu ngươi.”

“Hoắc Hương?”

Người đàn ông đó cực kỳ ngạc nhiên, mừng rỡ đi về phía ta, nhưng ngay tức thì, vẻ mặt hắn thay đổi, lẩm bẩm:

“Đáng tiếc, ta không thể đi.”

Ta nghe không hiểu:

“Ý ngươi là sao?”

Nhưng ta chưa nói xong, thì lông tơ sau lưng đã rợn lên, đây là một loại bản năng, có thứ nhào đến sau lưng ta!

Không đợi ta kịp phản ứng, cơ thể đã chuẩn bị, cố gắng tránh đi bằng góc độ không tưởng, khó khăn lắm mới tránh được, nhưng tai bị quét qua, đau đớn thấu tim.

Lão quỷ y nhìn ta chằm chằm, hiển nhiên cũng rất lo lắng, muốn tới nhưng lại không dám, trong mắt hắn hiện lên sự sợ hãi.

Khi nhìn lên vai, ta lập tức choáng váng.

Một bàn tay khô đặt trên vai ta, móng tay cong nhọn, dài khoảng hai tấc, trên đó vẫn còn dấu vết mờ mờ của hoa phượng tiên.

…

Một mùi vị của nơi chôn cất người chết lạnh như băng đang dần nhào tới từ phía sau, ta đè nén nhịp tim đập dữ dội, suy nghĩ làm sao nữ thi này giống như chuột chù, còn tàng trữ lương thực ư?

Ta giơ tay lên muốn lấy Thất Tinh Long Tuyền, nhưng không quen dùng tay trái nên động tác chậm, cổ tay trái lập tức bị nắm chặt.

Trong lòng ta kêu khổ không ngừng, hiện giờ rơi vào thế bí lại không thể hành khí, phản kháng không được thì phải đợi độc bộc phát mất, bây giờ ta muốn liều mạng chống cự.

Nhưng... Lão quỷ y vẫn còn ở đây.

Ta lập tức nói:

“Bác sĩ Bạch, thừa dịp này ngươi mau chạy đi...”

Có lẽ lão Bạch cũng không tìm được lối ra, nhưng đi được một đoạn thì có một đoạn hy vọng!

Nhưng ông chủ nhìn chằm chằm ta, lại giống như vô cùng lo lắng:

“Vậy còn ngươi...”

Ta chỉ cảm thấy, nếu không còn lựa chọn nào khác, chết một người cũng đỡ hơn chết hai người.

Vừa nghĩ như vậy, ta vừa phản kháng đạp mạnh về phía chân của vật sau lưng.

Người phụ nữ này là tam tấc kim liên, dưới lòng bàn chân nhất định không vững.

Quả nhiên, lần này, tay trên vai ta lập tức buông lỏng, nhân cơ hội này, ta xoay người nắm ngược cổ tay nữ thi kia vốn đang nắm chặt tay trái của ta, tìm đúng khớp xương, dứt khoát vẻ người.

Hành thi có thể là đao thương bất nhập, nhưng cơ thể bọn họ cũng là cấu tạo bình thường, nên trật khớp sẽ trật khớp, nên gãy xương sẽ gãy xương!

Chiêu này gọi là Phi Long Mãnh quay đầu, cũng là lão đầu nhi dạy ta - chuẩn bị giúp người dời mộ lúc gian lận với xác chết.

Khỏi phải nói, lần này thật đúng là có tác dụng, chỉ nghe “Rắc” một tiếng, cổ tay nữ thi kia thoáng cái đã bị ta đẩy ra, ta xoay người đối mặt với nàng, ngược lại hơi sửng sốt.

Bộ dáng của nữ thi này rất đẹp.

Mặt trái xoan, lông mày lá liễu, đôi mắt hạnh nhân giống như chứa đựng nỗi đau thương nhàn nhạt, diện mạo này đặt trên sân khấu xứng đáng là diện mạo của tiểu thư nhà giàu.

Nhưng nói không nên lời, ta chỉ cảm thấy có chút không đúng lắm - đúng rồi, ta còn nhớ, nàng không phải có một cặp răng nanh sao? Răng đâu?

Răng nanh chính là điểm tượng trưng của thi biến, người chết như cương, trước hết là âm thi, cũng chính là không thối rữa, mà trên âm thi là lông trắng cương, lông đen cương, phi cương, lần lượt là tóc dài, móng tay dài, răng dài - nhìn trên người nàng không có lông tơ đen trắng, hiển nhiên đã qua thời kỳ đó, theo nói là phi cương, bước tiếp theo sẽ biến thành Bạt.

Bây giờ, có móng tay dài, tóc dài, tại sao lại không có răng, hay đây là một cấp bậc hành thi mà ta không biết?

Hơn nữa ta còn nhìn thấy, tay nàng vì bị trật khớp mà buông xuống, lòng bàn tay có dấu vết lỗ đen, hiển nhiên bị xuyên thấu qua.

Lúc hạ táng, thi thể hẳn là bị đinh trấn hồn đóng chặt trong quan tài.

Đinh trấn hồn muốn có tác dụng cần phải là vàng ròng, nhất định là tên khốn kiếp Mã Đại Trụ Tử kia, nhìn trên tay nàng có vàng, đóng chặt xuống rồi mới thả nàng ra.

Chẳng tránh ngôi mộ được canh phòng nghiêm ngặt như vậy, còn bôi gạo nếp, thì ra là phòng nàng. Lúc trước chế phục nàng vào quan tài, hẳn là tìm Vũ tiên sinh, đáng tiếc Vũ tiên sinh kia không biết xem phong thủy, lại chôn hung thi ở đầu Âm Long, dưỡng thành hành thi hung dữ hơn.

Đầu óc ta càng ngày càng đau, mà nữ thi kia hiển nhiên đã bị ta chọc giận, tuy rằng chặt đứt một tay, tay kia đưa về phía cổ ta lập tức siết chặt, ta lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra, chém về phía cổ nàng:

“Bác sĩ Bạch, ngươi còn chờ cái gì nữa? Con gái ngươi vẫn đang chờ ngươi bên ngoài đấy!”

Chương 305 - An Thần Tán

Chương 305: An Thần Tán

Lão Bạch luống cuống tay chân, lúc này mới nói:

“Ngươi, ngươi phải cẩn thận nha, có vẻ nàng không dễ đối phó.”

“Yên tâm.”

Mắt thấy móng vuốt lớn kia thẹn quá hóa giận nắm lấy ta, ta nghiêng người qua, dẫn tay nàng tới, mắt thấy nàng đuổi theo, ta nhanh chóng trốn ở phía sau vách đất, quả nhiên, chỉ nghe “phập” một tiếng, tay kia không bắt được ta mà đâm thẳng vào vách đất tạo thành năm lỗ thủng, đất vỡ văng tung toé lên mặt ta.

Một tay bị gãy, một tay bị kẹt lại, cái chết của ngươi đã đến rồi.

Ta trở tay xoay Thất Tinh Long Tuyền qua, chém về phía cổ nữ thi kia.

Giống như trước đây Ách Ba Lan bẻ gãy cổ Bạt Âm Dương vậy, muốn làm cho hành thi biến mất thì phải chém rơi đầu hành thi.

Nhưng đúng lúc này, một cơn đau nhức từ phía sau đánh úp tới, tay trái của ta nhất thời không thể động đậy, Thất Tinh Long Tuyền “leng keng” một tiếng, lập tức rơi trên mặt đất.

Chuyện gì đang xảy ra vậy... Ta cảm thấy trên vai có một luồng ấm nóng, hiển nhiên là máu chảy qua.

Chẳng lẽ là ta nhìn lầm rồi, nơi này còn có đồng bọn của nữ thi ư?

Quay đầu nhìn lại, ta lập tức choáng váng, người đâm ta một dao lại là lão Bạch!

Ánh mắt lão Bạch rất thân thiết nhìn nữ thi kia!

Mẹ nó, đây là tình huống gì thế?

Cơn đau làm trước mắt ta mờ mịt, không tự chủ được lui lại một bước, lão Bạch nhào tới ôm lấy nữ thi, vẻ mặt đau lòng:

“Ôi, đã bảo ngươi cẩn thận rồi, cả người thằng nhóc này đầy hung khí, ta sợ ngươi chịu thiệt...”

Mẹ nó, thật sự là một ngày chó má... Câu nói tình cảm vừa rồi là lão Bạch nói với nữ thi kia ư?

Cái đạo lý gì thế này, chuột cho mèo làm phù dâu?

Lão Bạch cũng là quỷ y, lập tức tháo cổ tay nữ thi bị ta làm mắc kẹt ra.

Ta xem như đã phát hiện, không phải kiếp trước nợ Bạch Hoắc Hương, mẹ nó, mà là nợ hai cha con bọn họ.

Con đau đi thẳng vào trong lòng, ta nhịn không được nhìn chằm chằm lão Bạch và nữ thi:

“Các ngươi là...”

Lúc này, cơn đau từ tay phải chợt nhào tới - Tiêu Tương cũng không chịu nổi nữa, độc phát tán ra ngoài!

“Ôi.”

Đúng lúc này, cửa động không biết làm sao lại được đẩy ra, trước mắt là sương khói đập vào mặt, ta nghe thấy giọng nói như điên của Ách Ba Lan:

“Ca! Ca!”

Ta cố gắng để cho mình đừng bị ảnh hưởng bởi cảm giác đau đớn kia, buộc bản thân lấy lại tinh thần, viện quân đến rồi!

Mà giọng nói của Trình Tinh Hà cũng theo sát phía sau:

“Thất Tinh, mẹ nó, ngươi chết ở đâu rồi?”

Trong lòng ta cảm nhận được sự ấm áp, Trình Tinh Hà vẫn rất quan tâm ta.

Và câu tiếp theo của hắn là:

“Ngươi vẫn còn nợ ta hơn 70.000 nhân dân tệ chưa trả đấy! Muốn chết cũng phải hết rồi hãng chết!”

Mẹ nhà ngươi.

Ngay sau đó, hai bóng dáng cao lớn theo đất cùng nhau bay vào, Bạch Hoắc Hương cũng đi theo phía sau, trước tiên thấy được lão Bạch, lập tức vui mừng kêu lên:

“Cha!”

Giọng nói của Ách Ba Lan cũng lập tức vui mừng, ôm lấy ta:

“Thật tốt quá, ca, dọa chết ta rồi, ta tưởng ngươi đã...”

Sức lực của Ách Ba Lan vốn rất lớn, lần này may mà không ôm chặt ta đến xương sườn toàn thân ta sắp gãy hết, ta vội vàng nói:

“Nhẹ thôi...”

Ách Ba Lan đến gần, cũng ngửi thấy mùi máu tươi, thấy rõ vết thương của ta, chân mày lá liễu lập tức nhíu lại, quay đầu lại nhìn về phía nữ thi kia, trên mặt thanh tú tràn ngập sát khí, nghiến răng nghiến lợi mắng:

“Con mẹ ngươi, con điếm chết, ngươi dám hại ca ca ta biến thành như vậy, mẹ nó, ta liều mạng với ngươi!”

Bạch Hoắc Hương nhìn chằm chằm nữ thi kia, ánh mắt cũng lạnh xuống, giống như là hận không thể lột da ăn thịt nữ thi.

Nhưng lão Bạch vừa nghe vậy, lập tức chắn ở trước nữ thi:

“Ngươi muốn động đến Thiền Quyên thì giết ta trước đi!”

Thiền Quyên?

Ách Ba Lan ngây ngốc, Trình Tinh Hà là người đầu tiên phản ứng lại:

“Stockholm?”

Mà Bạch Hoắc Hương phản ứng cũng rất nhanh, lập tức ngăn ở trước mặt lão Bạch, lạnh lùng nói:

“Ngươi dám động đến cha ta, ta sẽ khiến ca ca ngươi sống không đến sáu mươi giây nữa.”

Ách Ba Lan đang hừng hực khí thế, nhưng vừa nghe lời này, chỉ đành đưa sức lực thay đổi phương hướng, miễn cưỡng tự lôi mình đến loạng choạng.

Lúc này, Bạch Hoắc Hương mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại thân thiết nhìn lão Bạch, kiểm tra cái này gọi là cẩn thận:

“Cha, cha đừng sợ, con sẽ an thần tán cho ta...”

An thần tán là chuyên môn điều trị tà bệnh, nếu người bị trúng tà, phương pháp của bọn ta là dùng đế giày tát vào mặt, đế giày tiếp hơi đất, có thể đánh tà ma bay ra ngoài, mà phương pháp lịch sự hơn chính là uống an thần tán, cũng có thể làm sạch uế khí.

Nhưng lão Bạch chặn tay Bạch Hoắc Hương:

“Ta, ta không trúng tà, ta là thật lòng với Thiền Quyên.”

Thật lòng... Tình người với quỷ chưa dứt ư?

Bàn tay cầm thuốc của Bạch Hoắc Hương lập tức khẽ run lên:

“Cha, cha có ý gì?”

Lão Bạch yêu thương nhìn nữ thi kia, lúc này mới nói:

“Thiền Quyên là một người có số rất khổ nha... Muốn trách thì phải trách cái tên Mã Đại Trụ Tử trời đánh kia.”

Giống như chúng ta đoán, Mã Đại Trụ Tử đi ngang qua, đúng lúc vách núi bị sạt lở nên bị trượt xuống sườn núi, rơi trúng mộ phần của thi nữ lộ ra, hắn rơi vào thì phát hiện quan tài này nên mới mở quan tài ra, rút bảy cái đinh trấn hồn bằng vàng ròng ta, cởi bỏ niêm phong nữ thi.

Mà Mã Đại Trụ Tử còn làm chuyện ác hơn, hắn cởi áo cưới đắt tiền trên người nữ thi ra không nói, thấy nữ thi xinh đẹp, thậm chí còn làm nữ thi...

Nữ thi nổi giận, dần dần tỉnh lại, phát hiện đồ cưới trên người bị mất một nửa không nói, giày thêu hồng kim liên ba tấc của nàng cũng không thấy đâu.

Đối với nữ thi mà nói, đôi giày thêu đỏ kia có ý nghĩa rất đặc biệt - nàng nhất định phải tìm giày thêu đỏ về cho bằng được.

Chương 306 - Một Món Đồ

Chương 306: Một Món Đồ

Giày thêu màu đỏ - Ta ngay lập tức nghĩ tới, ở thời đại đó, đối với phụ nữ, giày thêu màu đỏ quả thật có một ý nghĩa đặc biệt.

Ta thật sự rất hứng thú với chuyện tình người quỷ của nữ thi và lão Bạch, nhưng bây giờ, Ách Ba Lan ngay lập tức túm áo sơ mi của ta:

“Ca, độc của ngươi……”

Ta vừa cúi đầu đã thấy, da đầu trong nháy mắt nổ tung, chỉ thấy một tầng đen nhánh kia, bò trên người theo bả vai, tốc độ như thủy triều dâng lên.

Ai thấy máu tuôn ra như vậy cũng đều phát cáu, ta ngay lập tức quát:

“Chúng ta không đánh nữ thi…… Bạch tiểu thư, ngươi giải độc trước cho ta!”

Ách Ba Lan nói nếu cái gì mà… thứ màu đen này tràn vào tim, thì cả người ta sẽ thối rữa.

Bạch Hoắc Hương lạnh lùng nhìn ta trúng độc, sau đó lại nhìn về phía cha của nàng, dường như cũng không sốt ruột.

Trình Tinh Hà cũng nôn nóng:

“Họ Bạch kia, đừng tưởng ngươi là phụ nữ, thì ngươi có thể muốn làm gì thì làm! Ngươi đã nói theo bọn ta, bọn ta tìm cha ngươi cứu người, bây giờ ngươi lại tỏ thái độ gì?”

Bạch Hoắc Hương cũng không nâng mắt lên:

“Là ta đồng ý cứu hắn, nhưng không chính xác đến vài giây, bây giờ vừa mới tìm được cha ta về, ta phải kiểm tra cho cha ta trước.”

Ta thật sự bái phục con mẹ nó, cô gái này còn có chút tính người nào không?

Cuối cùng vẫn là cha nàng cẩn thận nói:

“Hoắc Hương, ta không sao, con xem cho hắn đi - vừa nãy thằng nhóc này bị Thiền Quyên làm thành như vậy, thật ra cũng bởi vì cứu ta.”

Không phải lão già này cũng rất hiểu chuyện sao? Sao không di truyền cho con gái hắn?

Bạch Hoắc Hương nghe xong, lúc này mới không tình nguyện đứng lên, đặt một tay lên tay ta.

Khi nàng đặt tay lên, chỉ trong nháy mắt, ta trơ mắt nhìn đám đen kia, chạy qua vị trí trái tim, trong lòng ngay lập tức dâng lên.

Xong rồi… Ta và Tiêu Tương, thật sự phải làm một đôi uyên ương đồng mệnh…

Trình Tinh Hà thấy thế, đứng lên cắn răng, cả người đều là sát khí âm tàn:

“Bạch Hoắc Hương, đây là do ngươi chậm trễ, ta nói cho ngươi biết, nếu anh em ta xảy ra chuyện gì, ta sẽ cho hai cha con các ngươi nợ máu phải trả bằng máu…”

Nhưng trình Tinh Hà còn chưa nói xong, đã ngậm miệng lại, không tin nhìn ngực ta.

Ta cũng thấy, đám đen kia giống như tạm thời dừng lại, nhưng lại trực tiếp ngừng ở trên ngực!

Ách Ba Lan ngay lập tức phun ra một tiếng khóc:

“Ca, đời này không kịp, kiếp sau chúng ta vẫn là anh em!”

Kết quả bị Trình Tinh Hà đánh một cái, Ách Ba Lan dụi mắt, một tiếng khóc nghẹn lại ở cổ, nhưng nghẹn ra một cái nấc:

“Không thể nào… Ta đã từng thấy, qua chỗ này, đại la thần tiên cũng không cứu được…”

Bạch Hoắc Hương mặt không cảm xúc nói:

“Đó là do ngươi không biết ta.”

Nói xong, Bạch Hoắc Hương lấy ra một cây đao, cắt vào tay phải ta - cây đao này thật sắc bén, trong nháy mắt vậy mà máu của ta lại không chảy ra ngay, sau đó, nàng lại lấy ra một đồ vật giống như hạt dưa, nhanh như chớp lưu loát nhét đồ vật đó, chôn ở trong máu thịt của ta, sau đó khép lại trên da thịt.

Mắt ta nhìn thẳng, ít nhiều thì mắt của ta cũng tốt hơn so với người bình thường, nếu là người bình thường, chỉ sợ cũng không nhìn thấy nàng ra tay như thế nào, ta không nhịn được hỏi:

“Đồ vật kia là……”

Bạch Hoắc Hương nhìn cũng không thèm nhìn ta, đôi mắt đào hoa chỉ nhìn chằm chằm miệng vết thương của ta.

Lúc này, ta bỗng nhiên cảm thấy miệng vết thương ngứa lên, hận không thể qua cào một phát, nhưng tay còn chưa với qua, đã bị Bạch Hoắc Hương đánh xuống dưới:

“Chịu đựng!”

Mẹ kiếp, lớn như vậy, ngoại trừ lúc bị cậu ba ông ngoại dạy bảo như vậy, thì đây vẫn là lần đầu tiên ta bị người ta hung dữ như vậy.

Nhưng bác sĩ chính là có cái đặc quyền này, ta cũng không có cách, đành phải ngậm miệng lại, nắm chặt tay trái - loại ngứa kia cũng không giống như ngứa, quả thực là vạn tiễn xuyên tim, không nói đến khó chịu thế nào, ta hận không thể tìm một nhánh cây cắn ở trong miệng.

Nói cũng kỳ lạ, lúc “Hạt dưa” kia bị vùi vào trong, đám đen trên người thật sự dần dần rút về trên cánh tay, vừa nãy như thủy triều lên, bây giờ lại giống như thuỷ triều xuống!

Giống như…… Những cái màu đen đó, bị thứ gì đó hút đi.

Cùng lúc đó, miệng vết thương ở tay phải ta, bắt đầu từ từ phồng lên, mới đầu giống như một chiếc tiểu màn thầu Vượng Tử, sau đó là như bánh nướng, cuối cùng quả thực to như đại màn thầu Sơn Đông, đây rốt cuộc là cái quái gì?

Một lúc sau, đám đen kia hoàn toàn biến mất trên cánh tay, Bạch Hoắc Hương lại nhấc đao tới, lưu loát rạch miệng vết thương nhỏ lớn hơn - dài ba tấc, hình dạng cũng như cái màn thầu.

Sau đó, từ miệng vết thương moi ra một đồ vật vừa nhão vừa dính.

Chương 307 - Kết Lương Duyên

Chương 307: Kết Lương Duyên

Thứ đồ kia lớn lên khỏi nói ghê tởm như thế nào, nhìn giống như một khối thịt heo sống, màu sắc đen thui, trông giống như có độc - màu đen?

Trong nháy mắt ta hiểu ra, chẳng lẽ, là thứ này hút độc trên người ta ra?

Cái “Hạt dưa” vừa nãy?

Quả nhiên, Bạch Hoắc Hương đặt vật kia trên mặt đất, ngay từ đầu đồ vật đó còn có thể nhúc nhích cử động, nhưng ngay sau đó, đồ vật trơn bóng đó, đột nhiên xuất hiện bong bóng màu vàng lớn, bong bóng lớn nứt ra, chảy ra rất nhiều nước vàng, sau đó, ngay lập tức tỏa ra mùi thối của xác chết.

Ách Ba Lan vội vàng nói:

“Ca, chính là cái này… Lúc trước, ta thấy người đi cùng trúng độc, bệnh trạng giống hệt loại đồ vật này!”

Mà lúc này, đồ vật kia lăn lộn lung tung, tất nhiên vô cùng thống khổ, sau đó, cơ thể đồ vật kia bỗng nhiên chia tách, tất cả đều nổ tung, trong nháy mắt một đống nước mủ màu vàng rơi đầy đất.

Ta nhìn đến mức khắp người nổi da gà, nếu không phải có Bạch Hoắc Hương, kết cục của ta bây giờ… giống như đồ vật kỳ quái này đi?

Lão Bạch thở hổn hển, nói:

"Chàng trai, vừa rồi Hoắc Hương nóng nảy, không phải bởi vì nàng cố ý gây khó dễ cho ngươi, bởi vì loại độc này của ngươi, đối với nàng thật sự quá đơn giản, đừng nói là chạm qua ngực, cho dù chạm đến gót chân, chỉ cần ngươi có móng tay che một khối thịt to ngon, Hoắc Hương có thể cướp ngươi từ trong tay Diêm Vương về!"

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đều nhìn đến mức hai mắt choáng váng, lần này ngẩng đầu nhìn Bạch Hoắc Hương, cũng không còn cảm giác phẫn nộ vừa nãy, mà là sự chịu thua không nói ra được.

Ách Ba Lan thậm chí thấp giọng nói:

"Ca, nghe nói người tài có bản lĩnh thường hay nóng nảy, quả thật rất có lý."

Trình Tinh Hà cũng phản ứng lại, đánh đầu hắn và nói:

"Cứ cho là ngươi chưa hiểu việc đời, có bản lĩnh không biết đã khá hơn rồi."

Nói là nói như vậy, hắn cũng không dám mắng Bạch Hoắc Hương nữa.

Ta vội vàng nói câu cảm ơn - cái mạng này, thật sự là được nhặt về!

Nhưng Bạch Hoắc Hương căn bản không để ý ta, mà tới bên cạnh cha nàng, quan tâm hỏi cha nàng, rốt cuộc chuyện nữ thi kia là như thế nào?

Lão Bạch nghe câu hỏi, liền bảo vệ nữ thi kia ở phía sau, lúc này mới mở ra một cái hộp, bên trong hộp, đúng là một đôi giày thêu.

Mặc dù trên đôi giày thêu kia không có ngọc trai gì, nhưng có thể nhìn ra được, bên trên dùng chỉ miêu tả hình ảnh mây đuổi trăng, cách thêu vô cùng tinh xảo, đủ tư cách mang đến viện bảo tàng làm sản phẩm triển lãm.

Trình Tinh Hà nhìn rồi tặc lưỡi:

“Đồ chơi này vừa nhìn là biết có giá, không được, chúng ta bắt Mã Đại Trụ Tử lấy ngọc trai về.”

Ngươi chỉ biết tiền tiền.

Lão Bạch lại ôm giày thêu màu đỏ vào trong ngực, nói như chém đinh chặt sắt:

“Dù ngươi có đánh chết ta, thì đôi giày này ta cũng không bán!”

Vẻ mặt Trình Tinh Hà không khỏi thất vọng.

Bạch Hoắc Hương ngay lập tức ngắt lời Trình Tinh Hà, sau đó nói với cha:

“Cha, ta biết người thích đồ cổ, nhưng vì sao sau khi người nhặt được thứ này, ngày nào cũng đi ra ngoài?”

Cha nàng ngay lập tức lật giày thêu lại, lúc này bọn ta mới nhìn ra đôi giày, bên trong có năm lỗ thủng không thấy được.

Ta ngay lập tức hiểu ra, lão Bạch này cũng là người trong nghề, đã nhìn ra, đây là Hành Thi trên chân giày - chỉ có móng tay dài của hành thi mới có thể xuyên qua giày thêu thành bộ dạng này.

Lão Bạch yêu thương nhìn nữ thi, sau đó liền nói:

“Ngay từ đầu, ta đã nhìn ra Mã Đại Trụ Tử lấy giày thế nào, thật ra ta muốn thông qua đôi giày này, tìm được hành thi, nhổ răng hành thi xuống.”

Thì ra răng của hành thi là một loại dược liệu vô cùng trân quý, đối với quỷ y bọn họ mà nói, quả thực chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Lão Bạch sợ tìm kiếm hành thi nguy hiểm, nên lén lút không nói cho Bạch Hoắc Hương, nhưng lại không ngờ, lúc hắn nâng thi lên, lại trượt chân rơi xuống, ngã một cái nguy hiểm đến tính mạng.

Càng khiến cho hắn không ngờ tới là, ngay trong cơn động đất, lại gặp được hành thi này.

Lúc đó hắn thật sự gặp nguy hiểm bị dọa cho quỳ xuống dập đầu, nhưng ngoài ý muốn là - hành thi này không những không hại hắn, lại còn hầu hạ hắn vô cùng chu đáo, nhất cử nhất động, vừa kính cẩn vừa cẩn thận, hoàn toàn giống như cô vợ nhỏ ở xã hội cũ hầu hạ chồng!

Ngay từ đầu lão Bạch cũng không suy nghĩ cẩn thận, chỉ muốn xin tha, nhưng mắt thấy hành thi kia đẹp như vậy, lại đối xử với hắn dịu dàng yêu say đắm không nói nên lời, lần này thật sự chạm đến trái tim lão Bạch.

Chỉ là hắn không rõ, cô gái này coi trọng hắn ở chỗ nào?

Nhưng sau đó lão Bạch mới nhớ ra, chính xác là nữ tử cổ đại có tam tòng tứ đức, giày thêu có ý nghĩa gì với phụ nữ thời xưa, đó là tín vật đính ước, ngươi cầm giày thêu, chính là muốn kết lương duyên với nàng!

Chương 308 - Trái Thanh

Chương 308: Trái Thanh

Lần này lão Bạch vô cùng kinh ngạc, lão Bạch chỉ gặp chuyện tình giữa người và ma ở trong tivi, còn cảm thấy có hơi khó tin, con người sao có thể nảy sinh tình cảm với loài khác? Bản thân lão Bạch làm quỷ y đã nhiều năm, không ít lần xem bệnh cho đám mọc lông lá. Mặc dù trong đó cũng có đứa đẹp đẽ nhưng một khi lão Bạch biết được thân phận của bọn chúng, nhất định sẽ giữ khoảng cách.

Thế là lão Bạch trả lại giày thêu hoa cho nàng, tỏ vẻ mình không có ý kia.

Nhưng nữ thi nhìn thấy giày thêu hoa bị trả về, sắc mặt bỗng thay đổi – liên tục dập đầu lạy lão Bạch, tựa như năn nỉ lão Bạch đừng vứt bỏ nàng.

Lão Bạch nghĩ thế này - ở thời cổ đại, ngươi cầm tín vật định ước của người ta, nghĩa là sẽ gắn bó một đời với người ta, trả lại tín vật đính ước gần giống như bỏ nàng, đây là chuyện vô cùng nhục nhã.

Vào triều nhà Thanh, thậm chí có phụ nữ vì chuyện này mà thắt cổ, còn được khắc vào đền thờ trinh tiết lưu truyền trăm năm.

Lão Bạch cảm thấy lúng túng, lúc này hắn mới phát hiện lúc nữ thi hầu hạ mình, một cánh tay có gì khác lạ, đã rớt xuống.

Người đã chết không cảm nhận được đau đớn, cho nên hành thi luôn mang đến cho người khác cảm giác đao thương bất nhập.

Trong nhà lão Bạch có tổ huấn, dù là bệnh của vật gì bọn họ đều chữa trị. Thế nên hắn mới chữa bệnh cho hổ giống như Tôn Tư Mặc, nhận lấy cánh tay của hành thi.

Lão Bạch cũng có chút kiến thức, biết nữ thi mặc áo cưới bị chôn không bình thường, mới hỏi nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Sau khi biết được thân phận của nữ thi, lão Bạch tức giận liên tục giậm chân mắng súc sinh.

Hóa ra nữ thi này có khuê danh là Thiền Quyên, khi còn sống ở trong ngọn núi này, trong nhà làm nghề nông.

Người nghèo thời cổ đại không có đất, phải thuê đất của người giàu, hàng năm sẽ nộp lương thực cho bọn họ. Người giàu hàng năm cũng sẽ đi kiểm tra đất nhà mình theo định kỳ, đây gọi là “thái thanh”.

Năm nọ vào thời điểm thái thanh, gã giàu kia vừa ý Thiền Quyên lúc lên hát trợ hứng, muốn cưới Thiền Quyên về làm thiếp.

Nhưng kẻ giàu có này nổi tiếng hung ác bạo ngược, mấy người thiếp trước đều bị hành hạ đến chết – có người nhảy giếng, có người thắt cổ. Cha mẹ Thiền Quyên sợ con gái nhảy vào hố lửa, bèn để Thiền Quyên trốn đi. Kết quả bị một hàng xóm lén tố cáo, gã nhà giàu đến bắt nàng về.

Gã nhà giàu lấy dao cắt thịt cha nàng ở ngay trước mặt nàng, hỏi nàng có nguyện ý hay không?

Cha nàng cầu xin hắn buông tha cho con gái. Gã người giàu giơ tay chém xuống, cắt đi từng miếng thịt trên đùi cha nàng, nói khi nào nàng đồng ý, hắn mới thả cha về.

Cha nàng cắn răng không để con gái nhận mệnh, chảy máu quá nhiều mà chết. Gã người giàu lại cầm bàn ủi nung than định dí lên người mẹ nàng. Mẹ nàng gào khóc xin tha, bắt con gái phải nghe theo, nếu không chính là bất hiếu, sẽ bị thiên lôi đánh.

Thiền Quyên không chịu được nữa, dập đầu đồng ý.

Gã nhà giàu rất vui vẻ, đến ngày lành cho kiệu hoa đến đón Thiền Quyên. Ai ngờ lúc xuống núi lại đụng phải sơn phỉ.

Sơn phỉ tách đội ngũ đón dâu ra cướp kiệu hoa, giết chết kiệu phu bắt tân nương. Thiền Quyên dập đầu lạy, cầu xin sơn phỉ tha cho mình.

Nghe được chuyện của Thiền Quyên, đến sơn phỉ cũng động lòng trắc ẩn, thả Thiền Quyên nguyên vẹn trở về.

Thiền Quyên trốn về nhà, mẫu thân khóc lóc nói cha ngươi là do ngươi hại chết, ngươi trở về làm gì. Còn muốn hại chết cả ta nữa sao? Nếu ngươi không trở về làm thiếp cho tên nhà giàu kia, ta sẽ bị ngươi ép chết. Ngươi nhìn xem ta có công sinh công dưỡng ra ngươi, trở về nhà chồng đi, tha cho nương ngươi một mạng.

Phụ nữ thời này không giống phụ nữ thời hiện đại, không có nhà thì không sống nổi, nàng chỉ đành trở về nhà tên giàu kia.

Nhưng lần này lại khác – gã người giàu kia cảm thấy vô cùng nhục nhã, thiếp của mình không được đùa giỡn, lại để sơn phỉ đùa giỡn, truyền ra ngoài khác nào hắn bị đội nón xanh, nói ra chối tai biết bao nhiêu.

Thế là gã người giàu giả vờ ca ngợi nàng, thực chất là dìm chết nàng – lúc bị dìm chết, nàng nhìn thấy hàm dưới của gã nhà giàu có ba nốt ruồi đen.

Gã người giàu nói với bên ngoài rằng phu nhân mới cưới trinh liệt, vì chống lại sơn phỉ mà không màng sống chết, thậm chí còn lập một đền thờ trinh tiết cho nàng làm vẻ vang cửa nhà.

Nhưng thực tế còn không thay áo cưới cho nàng, ném thẳng vào trong quan tài.

Mẹ Thiền Quyên hay tin mới biết mình đã hại con gái một mạng, rốt cuộc cắn rứt lương tâm, chạy đến linh đường náo loạn, muốn quan lão gia đưa ra lời giải thích. Nhưng quan thương cấu kết với nhau, chém chết mẹ nàng ở trước quan tài con gái, nói với bên ngoài rằng vì quá thương tiếc con gái mà chết.

Chương 309 - Hài Lòng

Chương 309: Hài Lòng

Thiền Quyên vốn chết oan uổng, lần này máu người thân nhuộm đỏ linh đường, kinh động đến thi thể. Gã nhà giàu sợ hãi chạy ra ngoài, tìm một Vũ tiên sinh đến trấn áp nàng.

Vũ tiên sinh đóng đinh trấn hồn vào tay chân cổ họng nàng, lại thả một vài trân bảo trấn quan tài. Mục đích để nàng ngủ yên rồi mau chóng chôn ở trên núi.

Nàng nằm ở trên núi này rất lâu, oán khí càng lúc càng lớn, nhưng bị đóng đinh trấn hồn nên nàng không thể ra được, mãi đến khi Mã Đại Trụ Tử nhổ đinh trấn hồn của nàng ra.

Nàng mở mắt, phát hiện không thấy giày thêu đâu.

Mà Mã Đại Trụ Tử đến thêm lần nữa, cầm những trân bảo lần trước chưa lấy về.

Nàng tất nhiên đi theo sau Mã Đại Trụ Tử về nhà hắn.

Nhưng nàng vẫn không tìm được đôi giày thêu kia - ở thời cổ đại với nữ nhân mà nói, người khác cầm tín vật đính ước, nếu ngươi nguyện ý thì hai người sẽ sống với nhau, còn không thì bằng mọi cách phải lấy được giày thêu về.

Cho nên nàng tìm ở trong nhà Mã Đại Trụ Tử mấy ngày.

Mã Đại Trụ Tử vốn không biết, sau này nghe nói mới biết mình bị nữ thi quấn lấy, rồi hỏi thăm được một mẹo dân gian – đánh hành thi bằng mộc côn dính đầy máu chó là có thể thu phục được hành thi.

Thế là Mã Đại Trụ Tử mai phục ở trong phòng ra tay với nàng.

Thiền Quyên không đề phòng bị đánh nằm trên đất. Mã Đại Trụ Tử thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng lại nổi tà tâm. Nhưng đúng lúc này Thiền Quyên phát hiện ở hàm dưới của Mã Đại Trụ Tử có ba nốt ruồi đen giống hệt như gã nhà giàu kia.

Thiền Quyên biết đây là ông trời cho nàng cơ hội.

Nàng chỉ hận không thể cắn đứt từng miếng thịt trên người gã nhà giàu kia.

Nhưng cha Mã Đại Trụ Tử thấy thế, dù đã liệt nửa người vẫn liều mạng già xông lên bảo vệ con trai.

Thiền Quyên còn nhìn ra cha của Mã Đại Trụ Tử lại chính là gã hàng xóm lén tố cáo năm đó.

Nàng đã được giải hận rồi.

Cha con Mã Đại Trụ Tử bị cắn chết, nàng tiếp tục đi tìm giày, nhưng dù thế nào vẫn không tìm được.

Sau khi trời sáng, nàng trở về bên trong huyệt. Nào ngờ lão Bạch từ trên trời giáng xuống, trên người đang mang theo đôi giày thêu đỏ kia.

Thiền Quyên lập tức nhận ra – lão Bạch này không phải ai khác mà chính là sơn phỉ năm đó đã thả nàng.

Nàng khi còn sống cảm niệm ân đức của sơn phỉ, không ngờ sơn phỉ lại mang giày thêu đến trước "cầu hôn", Thiền Quyên mừng rỡ biết bao nhiêu.

Nàng muốn sống cùng người này cả đời.

Lão Bạch biết mình cùng nàng có gút mắc từ kiếp trước, càng cảm thán – mệnh trời đã định, có ân báo ân, có oán báo oán, dù chuyện năm đó không thành thì vẫn có một ngày sẽ gặp báo ứng.

Lần này hắn càng thêm thương tiếc Thiền Quyên, lại không nỡ trở về tìm Bạch Hoắc Hương – năm đó quân vương vì mỹ nhân mà không thượng triều, hắn thế này vẫn chưa tính là gì.

Hóa ra đây là chân tướng câu chuyện, nói thẳng ra cũng rất máu chó nhưng lại khiến người ta cảm thấy từ xa xưa ông trời đã an bài mọi chuyện.

Mẹ Bạch Hoắc Hương chết sớm, cha nàng vốn góa vợ một thời gian dài, lần này coi như tìm được người bầu bạn thật rồi.

Nói đến đây, Lão Bạch vô cùng ngượng ngùng nói:

“Hoắc Hương à, cha ngươi đã lớn tuổi, cả đời hành thiện tích đức cũng không ít. Bạch gia chúng ta sau này sẽ giao cho ngươi truyền thừa.”

Bạch Hoắc Hương dường như bị mặt liệt thật, nghe phải loại chuyện này cũng không biến sắc, chỉ nhìn về phía nữ thi kia gật gật đầu.

Sau đó liền đứng lên rời đi.

Trình Tinh Hà khẽ nói:

“Cô gái này thật hào hiệp.”

“Gượm đã.”

Nào ngờ lão Bạch đột nhiên đứng lên, nhìn về phía ta:

“Bạn nhỏ, ngươi chưa kết hôn phải không?”

Ta sửng sốt, gật gật đầu theo bản năng.

Mà lão Bạch lại mừng rỡ:

“Ngươi rất có tướng phu thê với Hoắc Hương nhà ta. Không bằng hai người nên duyên vợ chồng?”

“Hả?”

“Cha!”

Bạch Hoắc Hương đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn chằm chằm vào cha mình:

“Người lớn tuổi rồi còn nói bậy bạ gì đấy?”

Lão Bạch vội vàng nói:

“Là thật, thằng nhóc này vừa mới cứu ta, ta cũng nhìn ra rồi. Có dũng khí, có bản lĩnh, còn có nhân tâm. Nếu ngươi sống với một người như vậy, ta rất hài lòng.”

…

Bạch Sắc Hương nhìn ta một cái, ánh mắt kia giống như nhìn một con cóc:

“Cha, cha đừng mai mối lung tung!”

Ta chưa bao giờ đồng ý với chuyện Bạch Hoắc Hương nói, nhưng một câu này, ta tán thành hai chân hai tay.

Vì thế ta nói:

“Thời gian này chúng ta cũng rất vội vàng, thế này đi, ngài cùng vị Quyên gì đó bảo trọng, giang hồ chúng ta còn một chặng đường dài phía trước, có duyên gặp lại.”

Mà lão Bạch lại sốt ruột, còn ở phía sau ta la hét tán loạn, nói hai người các ngươi ở cùng một chỗ, ta không cần phòng cũng không cần xe, lễ vật cũng không cần, sau này đứa nhỏ mang họ Bạch là được - ta chỉ là một đứa con gái duy nhất trong nhà, Bạch gia không thể tuyệt hậu được!

Chương 310 - Ý Tưởng

Chương 310: Ý Tưởng

Nhưng Bạch Hoắc Hương trừng mắt nhìn hắn, hắn tạm thời cũng không dám la hét, nhưng vẫn hạ giọng nói:

“Ngươi nỡ cho hắn dùng thủ cung sa, phụ thân suy nghĩ ngươi là...”

Thủ cung sa? Là cái “hạt dưa” đó à?

Bạch Hoắc Hương lạnh lùng xoay người:

“Ngươi không cần phải lo lắng.”

Ta còn tưởng rằng Bạch Hoắc Hương chỉ là nhìn ta không vừa mắt, không ngờ lại đối xử lạnh nhạt với cả cha của nàng.

Nói xong, nàng đi theo chúng ta ra khỏi hang động, ta vừa quay đầu lại, ngược lại thấy cha nàng còn lưu luyến không rời nhìn nàng, ánh mắt đỏ lên:

“Hoắc Hương, ngươi phải bảo trọng! Ta chỉ... Chính là lo lắng ngươi một mình trong giang hồ, muốn có người chăm sóc ngươi...”

Bạch Hoắc Hương không quay đầu lại, từ khóe mắt ta nhìn thấy trong mắt nàng cũng có chút nước mắt, nhưng khi ta vừa muốn nhìn rõ, thì nó đã biến mất, làm cho ta nghi ngờ là ta nhìn lầm.

Trình Tinh Hà thở dài:

“Đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ...”

Ai bảo không phải vậy.

Nhưng có những trường hợp ngoại lệ - chẳng hạn như cha mẹ ta.

Hiện tại họ đang sống cuộc sống như thế nào? Những người xung quanh họ là ai? Có những đứa trẻ khác dưới gối của họ không?

Quên đi, nó cũng chẳng liên quan cái rắm gì đến ta.

Bạch Hoắc Hương cùng bọn ta xuống núi, suốt đường không nói gì, gặp được giáo sư La, sau khi giáo sư La biết được, hắn rất vui vẻ:

“Không nghĩ tới lão Bạch đến tuổi này, hoa đào nở vào mùa xuân thứ hai!”

Nói xong lại khen bọn ta có bản lĩnh, sau đó lại hỏi Bạch Hoắc Hương có kế hoạch gì, nếu không ghét bỏ hắn tuổi lớn, có thể cùng hắn kết bạn hành y.

Bạch Hoắc Hương suy nghĩ một chút, nói sẽ cân nhắc.

Ta nói lời tạm biệt với họ, nhưng Bạch Hoắc Hương gọi ta lại:

“Lý Bắc Đẩu.”

Ta quay lại có hơi khó tin:

“Ngươi biết tên của ta sao?”

Bạch Hoắc Hương trực tiếp không trả lời, mà nói:

“Cảm ơn.”

Trên khuôn mặt poker của nàng ấy vậy mà xuất hiện vẻ cực kỳ chân thành.

Ta sững sờ một chút, quả thực có chút không tin vào tai mình, sau đó mới phục hồi tinh thần lại:

“A, không có gì, ngươi cũng giúp ta giải độc, ta cũng phải cảm ơn ngươi.”

“Còn nữa.”

Bạch Hoắc Hương nhìn chằm chằm tay phải của ta, rất nghiêm túc nói:

“Ngươi có biết trên tay ngươi quấn tà vật không?”

Nàng đang nói, là Tiêu Tương?

Hai chữ “tà vật” làm cho trong lòng ta rất không thoải mái, giọng điệu cũng trở nên cứng rắn hơn:

“Làm sao vậy?”

“Ngươi biết?”

Bạch Hoắc Hương lạnh lùng nói:

“Vậy ta cũng không có gì để nói, ngươi hãy tự lo liệu cho bản thân.”

Vẻ mặt của Bạch Hoắc Hương làm cho người ta cảm thấy rất khó chịu, giống như nhìn người chết vậy.

Ta đang muốn hỏi ánh mắt kia của nàng là có ý gì, bỗng nhiên trong thôn phát ra tiếng người huyên náo, giống như đang xem náo nhiệt gì đó, Trình Tinh Hà thích xem náo nhiệt, đi qua vừa nhìn, sắc mặt liền thay đổi, hướng về phía bọn ta chạy tới:

“Mau chạy đi! “

Ta sửng sốt, nhìn theo hướng đó, ta nhìn thấy rất nhiều xe thương vụ màu đen từ sườn đồi lao xuống.

Những chiếc xe thương vụ nhìn rất quen mắt, vừa nhìn thoáng qua, trong lòng ta liền trở nên lạnh lẽo - tất cả đều là tử khí, giống hệt lúc trước khi Đỗ Hành Chỉ mang Trương Thắng Tài đi!

Thiên Sư phủ tới rồi...

Ách Ba Lan cũng sửng sốt:

“Bọn họ... Làm sao họ biết chúng ta ở đây?”

Thiên Sư phủ, nhất định có phương pháp của Thiên Sư phủ, ta lập tức hỏi Trình Tinh Hà:

“Xe của ngươi đâu?”

Trình Tinh Hà tức giận dậm chân:

“Dưới chân núi rồi!”

Muốn xuống núi, chỉ có một con đường. Nhưng nếu xuống, nhất định phải đối mặt với Thiên Sư phủ.

Bạch Hoắc Hương hiểu được tình huống đang xảy ra, bỗng nhiên nói:

“Các ngươi theo ta tới đây.”

Ta vội vàng hỏi:

“Ngươi có ý tưởng gì sao?”

Bạch Hoắc Hương nhíu mày:

“Gọi các ngươi lại đây thì các ngươi cứ tới đây.”

Nói xong, dáng người mảnh khảnh chạy tới một bụi hoa vàng.

Mắt thấy Thiên Sư phủ sắp đuổi kịp tới, ta vẫy tay Trình Tinh Hà cùng Ách Ba Lan đi theo Bạch Hoắc Hương.

Khi ta đi qua xem xét, ta ngược lại cực kỳ kinh ngạc - nơi đó vậy mà có một con đường nhỏ.

Bạch Hoắc Hương mặt không chút thay đổi nói:

“Đây là con đường mà người hái thuốc mới biết được, các ngươi đi từ nơi này có thể trực tiếp xuống núi.”

Lần này thật đúng là cứu mạng rồi, ta cùng nàng nói lời cảm ơn, muốn chạy ngay từ trên đường núi chạy xuống, nhưng Bạch Hoắc Hương nói thêm một câu:

“Mấy ngày nay, ngươi khi nào đổi chủ ý, cứ đi tìm La bá bá, gần đây ta sẽ ở cùng một chỗ với hắn.”

Đổi ý? Lời này ngược lại khiến ta sửng sốt, chuyện này có ý gì?

Nhưng còn chưa kịp hỏi, ta đã có thể thông qua tầng tầng lớp lớp lá cây, nhìn thấy những tinh anh cao giới của Thiên Sư phủ - vì muốn bắt được một huyền cấp như ta mà bày trận đủ mạnh.

Ta cũng không kịp hỏi nàng, một đường đi xuống, đồng thời cũng có chút yên tâm - Bạch Hoắc Hương cùng giáo sư La ở cùng một chỗ, cha hắn có thể yên tâm.

Chương 311 - Nói Nhảm

Chương 311: Nói Nhảm

Con đường nhỏ này rất bí mật, cho nên cũng rất gập ghềnh, lúc lên thì dễ dàng khi xuống mới khó khăn, một người đi đã mệt rồi, ba người bọn ta đi lại càng gian nan hơn. Lảo đảo xuống núi, lăn vài vòng, mặt ta đã xám xịt tìm được Trình Tinh Hà phá Buick, ngay lập tức chui vào.

Mông vừa chạm vào chỗ ngồi, liền nghe thấy phía sau một tiếng hô:

“Bọn họ ở chỗ này!”

Từ gương chiếu hậu nhìn ra, thì ra nơi này cũng có phục binh của Thiên Sư phủ.

Bất ngờ này không phải chuyện nhỏ, ta cùng Ách Ba Lan vội vàng thúc giục Trình Tinh Hà nhanh chóng lái xe, Trình Tinh Hà cũng sốt ruột, nhưng thật lạ là, xe này vậy mà không nổ máy được.

Một loạt tiếng bước chân dồn dập chạy về phía bọn ta, liếc mắt một cái đều là huyền giai sáng lam cùng địa giai bích lục. Trên trán Trình Tinh Hà đã đổ mồ hôi lạnh, lúc này hai địa giai tứ phẩm đã đuổi kịp. Hắn vươn tay đặt lên tay nắm xe, định kéo cửa xe ra, thì cùng lúc đó, chiếc Buick phát ra một tiếng gầm, đạn đại bác dường như được trực tiếp bắn ra, hạ gục hai địa giai kia lăn trên mặt đất vài vòng.

Mấy chiếc xe thương vụ màu đen cũng nhanh như chớp đuổi theo, các tính năng xe của bọn họ so với của bọn ta tốt hơn nhiều. Đúng là đuổi theo không chút thay đổi, nhiều lần đã sắp bắt kịp bọn họ, nhưng Trình Tinh Hà lúc thì quẹo trái, lúc thì rẽ phải. Sau một lúc, cuối cùng cũng thật sự thành công cắt đứt được đám người kia ở đường hầm.

Trên một con đường đất mà xe bò không thích đi, làm cho bọn ta xóc nảy như nhảy disco trên đường, phía sau mới hoàn toàn sạch sẽ.

Ách Ba Lan quay đầu lại nhìn một chút, vẻ mặt tràn đầy ngưỡng mộ:

“Trình Tinh Hà, kỹ thuật này của ngươi học ở chỗ nào thế?”

“Nói ra sẽ làm ngươi sợ chết.”

Trình Tinh Hà dương dương đắc ý nói:

“QQ phi xa.”

Đúng lúc này, chiếc Buick bất thình lình tắt lửa.

Trình Tinh Hà cực kỳ đau lòng sờ sờ đồng hồ đo dầu, nói:

“Vừa rồi thật đúng là ấm ức cho Đạt Lệnh của ta, ta phải nhanh chóng cho nàng thêm chút dầu - đổ đầy ba trăm, Thất Tinh, ngươi bỏ tiền ra.”

Nói xong, ngay lập tức tìm trạm xăng xung quanh.

Nhưng vừa nhìn qua đã thấy, chỗ rách nát này cũng không biết là chỗ nào, toàn là hoang vu, căn bản cũng không có bóng người chứ đừng nói tới trạm xăng.

Ách Ba Lan vội vàng mở định vị điện thoại di động, vừa nhìn thấy đã cười toe toét:

“Hỏng rồi, ca, nơi này trước không có thôn làng sau không có cửa hàng, cũng không có trạm xăng.”

Ách Ba Lan cầm lấy điện thoại di động muốn tìm xe cứu viện, nhưng Trình Tinh Hà giữ chặt tay hắn:

“Ngươi có thể yên tĩnh một chút được không, cẩn thận lại kéo Thiên Sư phủ tới thì phải làm sao bây giờ?”

Ách Ba Lan hỏi:

“Vậy ngươi nói phải làm sao bây giờ?”

Trình Tinh Hà thì nhìn về phía ta:

“Ngươi nói xem.”

Chuyện tốt không thấy ngươi nghĩ đến ta bao giờ.

Sau khi ta suy nghĩ một chút, ta để cho Ách Ba Lan nhìn xem, cây xăng gần nhất ở chỗ này cách chừng nào, nếu thật sự không được, bọn ta sẽ đi mua dầu.

Ách Ba Lan vừa nhìn, líu lưỡi:

“Ca, không gần đâu, 15 km.”

30 dặm? Đi bộ phải mất hai tiếng rưỡi, phải không?

Trình Tinh Hà ngay lập tức nản lòng, giơ tay lên nói:

“Ta không đi được lâu như vậy, muốn đi hai người các ngươi đi đi, ta ở đây chờ các ngươi, nhân tiện mang cho ta một chút món quà thích đáng nào đó cũng được.”

Nói xong liền đặt ghế lái bằng phẳng, tự mình nằm xuống.

Ta đang muốn kéo hắn lên, nhưng lúc này, Ách Ba Lan bỗng nhiên hưng phấn lên:

“Ca, ngươi xem ngươi xem!”

Ta theo vị trí ngón tay Ách Ba Lan vừa nhìn, lập tức vui mừng – gần đây không có trạm xăng gì đí, nhưng phía bên kia khe núi, vậy mà xuất hiện mái nhà liên tiếp sóng đôi, hình như có một ngôi làng!

Nơi khỉ ho cò gáy, chim không thèm ỉa này, ta vội vàng nói:

“Vậy chúng ta đi qua xem một chút - Thiên Sư phủ lúc này cũng sẽ đuổi không kịp, vừa lúc chúng ta đi qua nghỉ ngơi một chút, thuận tiện nghỉ ngơi chút rồi nghiên cứu cái hộp bát giác kia.”

Hộp bát giác từ sau khi lấy ra, vẫn chưa kịp mở.

Ách Ba Lan vội vàng mở cửa, muốn đi bên kia, mà Trình Tinh Hà lại ngẩng đầu nhíu mày:

“Ngôi làng kia, hình như có chút không thích hợp.”

Hắn vừa nói như vậy, ta cũng nhìn thấy chút vọng khí, vừa nhìn không có vấn đề gì, nhưng cả ngôi làng lại tràn ngập một cỗ tà khí.

Ách Ba Lan trừng mắt nhìn, thận trọng hỏi:

"Vậy chúng ta còn đi nữa không?"

"Nói nhảm."

Trình Tinh Hà vỗ đầu Ách Ba Lan:

"Không đi thì còn có thể làm gì nữa, bây giờ ca đang đói đến mức sắp loét cả ruột ra rồi đây, mợ nó mặc kệ là tà vật gì, dám cản ca ăn cơm, ca sẽ vặt đầu nó xuống trộn rau."

Ta cũng đi theo sau, trong nghề chúng ta gặp nhau là duyên phận, nếu thật sự gặp phải tà ma, tuyệt đối không có đạo lý mặc kệ.

Nhìn từ xa, cái thôn nhỏ kia trông vô cùng tồn tàn, nhưng lúc đến gần mới thấy đúng là không nhỏ, người trong thôn đều đang ngồi hóng mát dưới gốc cây hoàng hoa ven đường, có vẻ bình thường rất ít thấy người từ bên ngoài đến như chúng ta, cho nên vừa thấy chúng ta thì vô cùng tò mò.

Chương 312 - Quỷ Bà Tử Ăn Thai

Chương 312: Quỷ Bà Tử Ăn Thai

Có một đứa bé thấy Trình Tinh Hà mặc quần jean xắn gấu đang mốt còn ngoáy mũi hỏi bà mình:

"Bà, đại ca này là khách du lịch muốn xuống ruộng cấy lúa sao?"

Trình Tinh Hà vô cùng tức giận, hận không thể cho đứa bé kia xem thương hiệu Levi's, phổ cập khoa học cho nó biết đây là bộ sưu tập mùa hạ 2019.

Trong thôn có quán cơm nhỏ, trên đó viết "Phá lấu Sử Ký".

Trình Tinh Hà vẫn rất vui vẻ:

"Không ngờ trong thâm sơn cùng cốc còn có người có văn hoá, chắc chắn chủ quán ăn thích đọc sách, sùng bái Tư Mã Thiên nên mới gọi là Phá lấu Sử Ký."

Ai ngờ lại có một đầu bếp rất mập vén rèm lên, nói với chúng ta:

"Không phải không phải, là vì ta họ Sử."

Trình Tinh Hà lập tức đen lại, Ách Ba Lan nín cười, chúng ta liền tiến vào quán ăn này.

Không ngờ quán ăn rất sạch sẽ, thức ăn cũng ăn rất ngon, Trình Tinh Hà ăn liền tù tì ba bốn bát không nghỉ, ta thấy hắn cũng ăn được kha khá rồi, liền nhìn về phía hắn:

"Cái hộp bát giác kia đâu?"

Trình Tinh Hà không ngẩng đầu lên, lấy cái hộp kia ra ném cho ta.

Ta đang định mở hộp ra xem, nhưng vừa nhìn qua cái hộp đã lập tức nhíu mày.

Bên trên cái hộp này khảm một cái ổ khóa vô cùng tinh xảo, nhìn rất giống trò chơi xếp hình, có thể sử dụng ổ khóa để tạo ra đủ hình dạng.

Ách Ba Lan nhìn vậy liền "ơ" một tiếng:

"Ai lại rảnh rỗi như thế, còn làm trò chơi xếp hình trên cái hộp, ca, để ta gỡ nó xuống."

Ta vội nói đừng gấp, đây không phải là khóa bình thường.

Ta cũng trùng hợp nghe được điều này từ ông chủ tiệm bán đồ cổ, cái này gọi là bát bảo linh lung khóa.

Đây là một loại khóa cổ rất đặc biệt, cũng là công nghệ của thời đại trước, danh tiếng không thua kém gì cửu tinh thập nhị bàn cất giữ Thất Tinh Long Tuyền, nhưng mà bát bảo linh lung khóa này có một đặc điểm, đó chính là rất nguy hiểm.

Mở loại khóa này không cần chìa khoá, mà cần xếp "trò chơi xếp hình" này thành một hình chính xác nào đó mới có thể mở ra, nếu ngươi xếp không đúng, cái hộp sẽ lập tức nổ tung, bảo đảm thứ bên trong tan thành mây khói. Mà người phá hủy cái hộp cũng không khá khẩm hơn, nghe nói nhẹ thì tàn tật, nặng thì trực tiếp đến nhà Diêm Vương đưa tin, không khác gì phá bom hết.

Cho nên người cổ đại đều cất giữ thư từ của tình nhân, bí mật tấu chương gì đó trong bát bảo linh lung khóa, như thế cho dù cái hộp có bị trộm đi thì thứ bên trong cũng sẽ bị ổ khóa tiêu hủy. Nghe nói Đông Xưởng Tây Hán thời nhà Minh có nhiều thứ này nhất, đáng tiếc thời đại đó đã thay đổi, tay nghề này cũng thất truyền, lại không có mấy người từng được thấy, chứ đừng nói đến biết cách mở khóa.

Trình Tinh Hà nghe xong thì muốn chửi đổng:

"Mợ nó tìm mật quyển còn khó hơn đi Tây Thiên thỉnh kinh."

Nhưng trên hộp có cái này càng chứng minh thứ bên trong vô cùng quan trọng, chắc chắn chúng ta không tìm nhầm.

Thế là ta liền suy nghĩ làm thế nào để mở nó ra.

Lúc này một vị khách quen đến quán ăn, hỏi ông chủ kia:

"Đại sư tới chưa?"

Ông chủ Sử Ký lắc đầu:

"Vẫn chưa."

Khách quen kia vô cùng nôn nóng, nói thầm:

"Sao còn chưa tới? Bụng vợ ta càng ngày càng to, lúc nào cũng lo lắng hãi hùng."

Đại sư?

Ta nhớ tới tà khí trong thôn, liền hỏi ông chủ mời đại sư làm gì?

Ông chủ thở dài, hạ giọng, thần bí nói:

"Còn có thể vì sao nữa, trong thôn có quỷ nên mới phải mời đại sư đến trị."

"Có quỷ?"

"Đúng thế."

Ông chủ đáp:

"Quỷ bà tử ăn thai."

Hóa ra từ đầu năm trong thôn đã xảy ra một chuyện kỳ quái, ngay từ đầu là vợ của Dương Nhị Đản đầu thôn mang thai, đã lên trên huyện kiểm tra, lúc trở về vui vẻ nói là con trai, người trong nhà còn đặc biệt mở tiệc chúc mừng.

Nhưng mà ai ngờ được lúc vợ Dương Nhị Đản mang thai được bảy, tám tháng, đang ngủ trưa thì thấy một bà lão thấp bé đi vào nhà

Bà lão kia chỉ cao một mét ba bốn, làn da ngăm đen, nhìn qua không khác những cụ già trong thôn lắm, nhưng điều kì lạ là bà lão này lại mặc một bộ đồ tang màu trắng.

Lúc ấy vợ Dương Nhị Đản liền không vui, trong lòng tự nhủ người trong thôn đều biết mặc đồ tang trắng thì không được vào nhà người ta, huống chi nàng còn mang mang thai. Nàng kiêng kị hỏi bàn lão là ai, vào nhà nàng làm gì?

Nhưng mà ai ngờ nàng căn bản không mở nổi miệng, cũng không thể động đậy được, cứ như là bị bóng đè vậy!

Nàng cứ trơ mắt nhìn bà lão kia đi đến, vòng quanh giường ba vòng, lẩm bẩm:

"Trăng tròn, bụng tròn, người khác nợ các ngươi trả."

Nói xong liền sờ lên cái bụng lớn của vợ Dương Nhị Đàn như sờ dưa hấu.

Vợ Dương Nhị Đản bị dọa sợ, lại thấy bà lão kia có một đôi tay khô quắt đen sì, móng tay dài vàng khè như móc câu!

Mà bà lão kia vỗ vỗ bụng nàng xong còn áp tai vào nghe ngóng, hiển nhiên vô cùng hài lòng, sau đó vén áo vợ Dương Nhị Đản lên, để sát miệng vào gần rốn nàng.

"Vù...Vù..."

Chương 313 - Đại Sư Trúng Tà

Chương 313: Đại Sư Trúng Tà

Giống như đang hút dương khí trong bụng vợ Dương Nhị Đản vậy!

Vợ Dương Nhị Đản bỗng nhiên nghe thấy tiếng khóc của trẻ con, liền mở choàng mắt ra, lúc này mới phát hiện mình mơ thấy ác mộng giữa ban ngày.

Vừa mới thở phào nhẹ nhõm, nàng cúi đầu nhìn, lập tức bị dọa đến mức hét to!

Chỉ thấy cái bụng đang mang thai của nàng đã xẹp xuống giống như không hề có thai vậy!

Người trong nhà nghe thấy tiếng hét này thì chạy ra, vừa nhìn cũng vô cùng sợ hãi, vội đưa nàng đến bệnh viện kiểm tra, chụp X quang. Bệnh viện nói trong bụng vợ Dương Nhị Đản trống không, căn bản không có thai nhi!

Điều này khiến cả nhà Dương Nhị Đản lập tức gào khóc, nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi, bọn họ không còn biện pháp nào, biết đi tìm ai tính sổ bây giờ?

Cùng lắm là tìm pháp sư lấy mấy cái bùa vàng dán trong nhà, lại chuẩn bị có thêm một đứa bé nữa.

Nhưng lúc này vợ của Mã Song Lương ở đầu thôn cũng xảy ra chuyện giống vợ Dương Nhị Đản như đúc, lúc đầu hai người mang thai gần bằng tháng nhau, nhưng sau khi mơ thấy bà lão mặc đồ tang trắng kia thì thai nhi lại không cánh mà bay!

Trong thôn có người già nói đây là quỷ bà tử trộm thai!

Có người không tin trên đời có quỷ, nói có lẽ là trộm nội tạng, nhưng hai bà bầu này lại lắc đầu, có ai trộm nội tạng lại có thể lấy đứa bé từ trong bụng ra mà người mẹ không bị ảnh hưởng gì không?

Chuyện này đã gây ra khủng hoảng rất lớn, những người phụ nữ có thai trong thôn đều cảm thấy bất an, ban ngày cố gắng không ngủ, chỉ sợ quỷ bà tử kia đến hát, ban đêm cũng đề phòng nghiêm ngặt, bắt chồng mình phải canh chừng.

Không ai có thể không ngủ cả đời được, hễ cứ chợp mắt một cái là đứa bé đã bị quỷ bà tử trộm đi.

Cứ như vậy, trong khoảng thời gian rất dài cả thôn không có một đứa trẻ nào trào đời cả.

Người trong thôn càng ngày càng sợ hãi, nói không thể để chuyện này như vậy mãi được, nếu không quỷ bà tử sẽ khiến cả thôn đoạn tử tuyệt tôn.

Thế là trong thôn kiếm tiền, mời một đại sư từ huyện đến xem phong thuỷ cho thôn, xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Quỷ bà tử trộm thai? Ta chưa bao giờ nghe nói về truyền thuyết này cả, Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan cũng thế.

Nhưng nếu đã có người xử lý thì ta cũng yên tâm, vừa vặn có thể dồn hết sức lực vào việc mở hộp bát giác.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên hỗn loạn, còn có tiếng khua chiêng gõ trống nã pháo vỗ tay, ông chủ Sử Ký và người dân kia cũng nghe thấy, đều rất kích động:

"Đại sư đến rồi!"

Nói xong thì đều đi ra ngoài nhìn.

Ba người chúng ta liền bắt đầu nghiên cứu cái hộp bát giác kia, nửa ngày rồi mà vẫn chưa tìm được manh mối gì, có mấy lần muốn thử mở xem sao, nhưng thật sự là không dám, chỉ có thể suy nghĩ thêm một chút.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét:

"Hỏng rồi, đại sư trúng tà rồi!"

Cái gì vậy? Ta bỗng nhiên đứng lên, một đại sư còn có thể trúng tà?

Lúc ra ngoài cửa xem, chỉ thấy trong đám người có một người mặc đạo bào màu vàng phớt đỏ, nhìn dáng vẻ đúng là rất chuyên nghiệp, nhưng lúc này đại sư kia đang dùng kiếm gỗ đào chém loạn xạ ra xung quanh, một tay liều mạng cào mặt mình, có thể nhìn từ giữa kẽ tay hắn, hắn đã cào mặt mình đầm đìa máu!

Vừa gãi, hắn còn vừa kêu lớn:

"Ta sai rồi, ta không dám...Tha cho ta đi, tha cho ta đi..."

Trình Tinh Hà lập tức nói:

"Có một bà lão đen sì mặc đồ tang trắng đang ngồi trên bả vai hắn, móc mắt của hắn!"

Ta lập tức hỏi:

"Bà lão kia là ai?"

Trình Tinh Hà còn chưa đáp lời, người mặc đạo bào kia đã nghiêng một cái, bỗng nhiên bất động.

Có thôn dân to gan đi lên xem, lập tức kêu thảm:

"Đại sư tắt thở rồi!"

…

Chúng ta cũng vô cùng kinh hãi, vội đi ra ngoài nhìn, liền thấy người mặc đạo bào màu vàng đã nằm trên mặt đất không nhúc nhích, ba ngọn mệnh đăng đều tắt ngóm, trên mặt chỉ còn sót lại hai cái hố đen ngòm, hai con mắt đã biến mất.

Ta vội hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ông chủ Sử Ký cũng ở đây:

"Đại sư này trúng tà, tự móc mắt mình ra rồi!"

Những thôn dân khác thì thở dài:

"Đại sư có bản lĩnh lớn như vậy mà còn bị hại chết, chúng ta đành chờ bị đoạn tử tuyệt tôn thôi!"

Không ít phụ nữ khóc tại chỗ, nói rốt cuộc trong thôn đã tạo nghiệt gì mà dẫn quỷ bà tử tới...

Bản lĩnh? Đại sư kia có bản lĩnh rất lớn sao?

Hóa ra ngay từ đầu đại sư này đến còn hung hăng nói cho dù có tà ma gì, vào tay hắn đều phải kêu cha gọi mẹ, bảo mọi người cứ yên tâm, sau đó lập tức mở trận trừ tà.

Nói xong liền lấy ra một tờ giấy vàng, cầm giấy vàng đi đi lại lại, không lâu sau lại nói đã dẫn được quỷ đến, hô một tiếng "hiện hình!"

Tiếp đó phun ra một ngụm nước vào tờ giấy vàng, lại dùng bảo kiếm đâm, tờ giấy vàng kia lập tức chảy ra máu tươi!

Chương 314 - Ba Đứa Trẻ Chết Yểu

Chương 314: Ba Đứa Trẻ Chết Yểu

Mọi người tận mắt thấy giấy vàng đổ máu, đều hô tốt quá, điều này chứng tỏ quỷ đã bị đâm chết rồi!

Đại sư dương dương đắc ý, nói mọi chuyện đã giải quyết xong, bảo mọi người chuẩn bị rượu thịt, nông thôn có quy củ là sau khi pháp sư xử lý chuyện xong thì không thể thiếu rượu thịt.

Người trong thôn vui vẻ đồng ý, còn chưa kịp chuẩn bị, đại sư kia bỗng nhiên hét thảm một tiếng, móc mắt của mình ra, có thể thấy được đạo cao một thước ma cao một trượng, hắn vẫn bị quỷ bà tử hại.

Giấy vàng đổ máu?

Ta quay sang, cũng thấy một chồng tử giấy vàng đặt ở một bên, bên trên còn có lỗ thủng cho bảo kiếm đâm xuyên qua, ta cầm lên ngửi đã lập tức hiểu rõ.

Bảo sao, đại sư này mới là Dã Hồ Thiện thật sự.

Trên tờ giấy vàng kia bôi nước nghệ, phun nước tẩy rửa lên đó, nước nghệ sẽ lập tức chuyển sang màu đỏ tươi, nhìn giống như giấy vàng đang chảy máu.

Nói là Dã Hồ Thiện còn xem trọng hắn rồi, loại người này thật ra chính là lừa đảo.

Ta nghĩ chuyện đã đến nước này rồi thì không thể khoanh tay đứng nhìn nữa, trong nghề của chúng ta thấy chết không cứu sẽ có tội giống như giết người.

Dù sao còn có năm ngày, hộp bát giác lại không mở được ngay, còn không bằng giúp đỡ những người này để góp nhặt một chút công đức, ở hiền gặp lành, nói không chừng chuyện về tứ tướng cục sẽ có chuyển biến tốt thì sao.

Người trong thôn biết chúng ta muốn xen vào chuyện này thì vô cùng vui vẻ, lập tức lấy tiền cọc cho tên pháp sư kia đưa cho ta.

Ta thấy tiền cọc cũng dính máu thì vội khoát tay nói không cần vội đặt cọc, làm xong rồi hẵng nói.

Kết quả còn chưa nói xong, Trình Tinh Hà đã giật mất, không hề kiêng kị mà còn rất vui vẻ đếm tiền:

"Được, chúng ta kết toán số dư sau."

Ách Ba Lan thì có chút lo lắng hỏi:

"Ca, ngươi cũng không biết đó là cái gì thì giải quyết thế nào?"

Thứ gì thích ăn thai nhi?

Người là linh hồn vạn vật, mà thai nhi lại có thể kết nối âm dương, ăn nó đương nhiên sẽ rất có lợi đối với một ít tà vật.

Mà bài hát của bà lão kia cũng rất có thâm ý, cái gì gọi là người ta nợ các ngươi trả?

Ta suy nghĩ một lát, thấy vẫn nên gặp bà lão kia rồi tính sau,, thế là ta liền nhìn về phía mọi người, đúng là đã thấy một thai phụ sắc mặt trắng bệch.

Bụng của thai phụ kia đã rất lớn, ta không hiểu về việc tính tháng thai kì, chỉ cảm thấy thai nhi của nàng đã thành hình, có lẽ đã đạt đến trình độ bị quỷ bà tử để mắt tới.

Mà dường như thai phụ kia cũng dự cảm được mình sắp xảy ra chuyện, đang bàn bạc với chồng nàng vẫn nên xuống núi về nhà ngoại ở, tránh khỏi kiếp nạn này rồi tính sau.

Nhưng chồng nàng lắc đầu, nói nhà mẹ ngươi đâu có cho ngươi về, lần trước ngươi về nhà, không phải em dâu còn nói con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, nhà mẹ đẻ đủ nghèo rồi, không cho ngươi trở về sao.

Thai phụ kia rơi nước mắt, nói bây giờ người bụng to nhất trong làng chính là nàng, chắc chắn người kế tiếp sẽ là nàng, hay là bỏ tiền ra thuê nhà trọ, chứ không phải làm sao bây giờ nha.

Ta liền đi tới nói:

"Nếu đã vậy thì mời đại tỷ giúp ta một việc."

Thai phụ nghe thế thì giật nảy mình, lập tức che kín bụng:

"Các ngươi muốn làm gì?"

Ta bảo thai phụ đừng khẩn trương, hôm nay chúng ta muốn đến nhà thai phụ làm vệ sĩ cho nàng.

Thai phụ vừa tận mắt thấy đại sư kia chết thảm, căn bản không tin được chúng ta, lập tức trốn ra sau lưng chồng nàng:

"Đại sư này vừa mất mạng, ngươi còn muốn kéo theo cả mẹ con ta ư? Không được không được, hôm nay ta nhất định phải rời khỏi thôn."

Nói rồi liền giục chồng nàng đi mau.

Ta giữ nàng lại:

"Ngươi đừng sốt ruột, cứ nghe ta nói hết rồi đi cũng không muộn, ta thấy lúc trước ngươi từng có ba đứa con chết yểu, cho nên mới vô cùng quý trọng đứa bé này đúng không? Ngươi yên tâm, ta đã nhìn ra, bây giờ mệnh cung của ngươi rất rõ lãng, là đang gặp may mắn, chỉ cần ngươi hỗ trợ, đứa bé này chắc chắn có thể ra đời thuận lợi."

Thai phụ nghe xong thì ngây ngẩn cả người:

"Làm sao ngươi biết?"

Trên cung con cái của thai phụ này bị ba nếp nhăn cắt qua, đương nhiên có nghĩa là có ba đứa con chết yểu. Không chỉ như thế, mặc dù bây giờ cuộc sống của thai phụ đang rất khổ, nhưng vị trí còn lại trên cung con cái lại có ánh sáng hồng hào, chứng tỏ bây giờ vận con cái của nàng đã đến, sinh đứa bé này ra có thể vượng nhà, về sau còn được nhờ rất nhiều.

Ngươi giúp ta chuyện này chẳng khác nào tạo phúc tích đức cho người trong thôn, về sau nhất định sẽ được báo đáp, trong vòng ba tháng sẽ có tài vận.

Thai phụ nghe xong thì vô cùng hưng phấn, liên tục nói không ngờ tiểu đại sư còn trẻ như vậy mà nhìn chuẩn thế, nếu thế, nàng sẽ giúp chuyện này.

Chương 315 - Cái Đuôi

Chương 315: Cái Đuôi

Lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, dẫn Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đi đến nhà thai phụ.

Nhà thai phụ ở phía đông đầu thôn, mặc dù căn nhà không lớn nhưng lại được quét dọn rất sạch sẽ. Thai phụ còn không ngừng lải nhải với chúng ta, cái thôn này nghèo, năm đó nàng và chồng yêu nhau, nhưng chồng nàng không lấy ra được số tiền sính lễ kếch xù, cha mẹ nàng còn ngăn cản, nói kiểu gì cũng phải đòi được sính lễ của nàng cho đệ đệ.

Nàng phải trộm hộ khẩu mới kết hôn được, suýt nữa bị cha mẹ đánh gãy chân, em dâu cũng hận nàng không cho nhà mẹ đẻ chỗ tốt gì, mỗi lần nàng trở về đều giấu thịt đi.

Nói đến đây thai phụ còn lau nước mắt, chồng nàng rất đau lòng nói đều tại ta vô dụng, chờ giải quyết được chuyện quỷ bà tử, hắn sẽ lập tức lên núi lấy thịt rừng cho nàng bồi bổ thân thể.

Thịt rừng?

Ta liền chú ý tới trong căn nhà này treo một khẩu súng săn, trên giường đệm có một ít da lông động vật, hiển nhiên người đàn ông này là thợ săn.

Hỏi một chút mới biết nhà bọn họ hay lên núi kiếm ăn, núi Hồ Cô sống bằng việc hái dược liệu, thôn này thì sống bằng việc đi săn.

Người đàn ông kia vừa vuốt súng săn vừa thở dài, nói bây giờ hoàn cảnh không tốt, trước kia trên núi còn thấy hoẵng hươu chạy loạn khắp nơi, đưa tay là có thể bắt được vài con, nhưng bây giờ cái gì cũng không tìm được, trong thôn cũng không có ruộng đất gì, càng ngày càng nghèo.

Nói xong thì lấy thịt gà khô treo trên tường xuống, nói lát nữa sẽ làm món gà rừng xào cho chúng ta.

Ta lơ đãng nhìn ra phía ngoài, chợt phát hiện trong núi rừng hình như có bóng người.

Ta liền tới gần cửa sổ nhìn kỹ, người kia có vóc dáng mảnh mai, mặc một bộ đồ màu xanh nước biển khó thấy ở trong thôn, hình như là phụ nữ.

Có vẻ còn là một người phụ nữ rất đẹp.

Nhưng ta còn chưa thấy rõ ràng, ngón trỏ bỗng nhiên đau nhức kịch liệt, Tiêu Tương lại tức giận.

Trình Tinh Hà phát hiện ra, vừa nhai đùi gà vừa hỏi ta nhìn cái gì?

Ta chỉ vào núi nói:

"Hình như bên kia có một người phụ nữ."

Nhưng đến khi quay đầu lại, ta lại sững sờ, nơi đó chỉ có cây cối xanh um tươi tốt, làm gì có cái bóng của người phụ nữ nào.

Trình Tinh Hà còn đang tìm, chủ nhà nghe xong lại cười:

"Đại sư, có phải ngươi nhìn nhầm rồi không? Trên núi khác có người còn được, nhưng ngọn núi kia là núi hoang, căn bản không có đường đi lên. Trong mấy trăm năm nay chúng ta muốn lên đó đốn củi săn thú còn không được, làm gì có người phụ nữ nào chứ?"

Trình Tinh Hà lắc lắc cái tay bóng nhẫy, nói với nam chủ nhà:

"Ngươi đừng để ý đến hắn, bên cạnh hắn có hai người phụ nữ chỉ nhìn nhưng không ăn được, chắc chắn là thèm đến điên rồi."

Nói rồi còn huých vai ta:

"Nếu không hôm nào ca đưa ngươi đi tìm nhân viên số 28, trước khi chết thấy chút việc đời?"

Nghe thấy vậy, Ách Ba Lan cũng hưng phấn:

"Ca, có thể dẫn cả ta đi theo không?"

Trình Tinh Hà nhìn Ách Ba Lan, không nhịn được cười:

"Ngươi đùa hả, trông ngươi thế kia, đi xin làm nhân viên số 28 còn tạm được."

Ách Ba Lan ỉu xìu:

"Ta...Ta cũng muốn..."

Đối với Ách Ba Lan mà nói, nam nữ khác biệt là một chuyện đáng buồn, ta liền bảo Trình Tinh Hà để ý một chút đi, hết chuyện để nói rồi hả.

Buổi chiều ta bảo nam chủ nhà ra ngoài mượn một con chó đen từng cắn người, một con như thế nhưng lông trắng, sau đó buộc phía dưới cửa sổ, lại tìm một chút đất ở mộ tổ bọc bên trong giấy vàng, chia thành ba bao, mỗi người chúng ta cầm theo một bao, cuối cùng dặn dò nam chủ nhà cho dù nghe thấy động tĩnh gì, tuyệt đối cũng không được đi vào trong phòng thai phụ.

Sau khi đã chuẩn bị xong, ta lại tiếp tục nghiên cứu hộp bát giác, nhưng vẫn không tìm ra được manh mối gì cả, tâm trạng càng ngày càng nóng nảy.

Bầu trời dần tối đi, chúng ta bôi dầu nhiên tê, canh giữ ở trong phòng ngủ của nữ chủ nhà giống như lực sĩ Kim cang.

Ban đầu nữ chủ nhà còn rất khẩn trương, ta liền an ủi nàng đừng nghĩ cái gì cả, chỉ việc ngủ thôi.

May mà nữ chủ nhà vẫn rất tin ta, cuối cùng đã ngủ thiếp đi.

Ta đang nghiên cứu hộp bát giác, đến sau nửa đêm bỗng nhiên nghe thấy con chó đen bên ngoài cửa sổ kêu lên những tiếng kì quái.

Đó là những tiếng nghẹn ngào giống như đang cụp đuôi khóc vậy.

Chó đen trên núi tuy không đẹp lắm, nhưng thật ra lại hung dữ và có hàm răng sắc bén giống như chó ta, nhất là chó đen từng cắn người, bản thân đã có sát khí, gan to bằng trời, nhưng bây giờ nghe âm thanh này lại giống như thấy cái gì đó đáng sợ vậy.

Ta đưa chân đạp Trình Tinh Hà đang ngủ gật, kéo Ách Ba Lan đang ngẩn người, sau đó quay sang nhìn cửa sổ.

Trình Tinh Hà kịp phản ứng, lau nước miếng đi rồi đề phòng quay sang phía cửa sổ.

Quả nhiên mặc dù bên ngoài cửa sổ không có gió, nhưng cây táo cành lá rậm rạp đột nhiên rung lắc, một bóng người nhỏ thó mặc đồ tang lặng lẽ bám vào cửa sổ, khuôn mặt màu xám trắng mặt dán lên cửa kính giống như thạch sùng, cái mũi bị ép dẹp, nhếch khóe miệng nở nụ cười hài lòng, trong miệng toàn là răng đen khiến người ta nhìn mà sợ.

Đến Ách Ba Lan còn phải giật mình.

Sau đó nàng trực tiếp chui vào từ khe cửa sổ giống như cả người không có xương cốt vậy.

Lúc này ta đã thấy sau lưng quỷ bà tử có một thứ vừa đen vừa dài buông thõng.

Giống như là...cái đuôi?

Chương 316 - Thứ Này Có Độc

Chương 316: Thứ Này Có Độc

Mà đôi mắt đang nhắm của thai phụ lại mấp máy rất nhanh, hiển nhiên đang bị bóng đè.

Có một số thứ có linh rất am hiểu bản lĩnh này, Hôi Bách Thương có thể khiến người ta bất động, hoàng đại tiên có thể điều khiển hành động của con người, quỷ bà tử này có thể làm bóng đè, chắc hẳn cũng có lai lịch như thế.

Nếu là Địa cấp Thiên cấp thì chút trò mèo này không tính là gì, nhưng ba người chúng ta chỉ là Huyền cấp, bản lĩnh còn yếu lắm, rất có thể sẽ bị khống chế lại, cho nên ta mới muốn lấy đất vàng trên mộ. Đất mộ ở nơi khác là tà, nhưng mộ tổ nhà mình thì khác, nó có thể trấn tà, mang nó vào trong nhà hắn thì chúng ta sẽ không bị bóng đè.

Giống trong lời đồn, quỷ bà tử kia vừa vào đã đi quanh giường ca hát như một nghi thức thần bí nào đó, nếu quay thành phim có thể khiến người ta sợ chết.

Ta cúi đầu nhìn, phát hiện chân của quỷ bà tử cũng rất đáng sợ, chân trần, móng chân vừa nhọn vừa dài.

Nhưng nếu nói đến điều quái lạ thì một bàn chân của nàng có móng nhưng cái còn lại thì không.

Quả nhiên quỷ bà tử kia đưa tay ra sờ lên bụng thai phụ, ta thấy nàng đã đặt tay lên trên, hoàn toàn bị thai nhi hấp dẫn liền rút Thất Tinh Long Tuyền ra chém về phía nàng.

Bây giờ ta đã tăng lên Huyền cấp, sát khí của Thất Tinh Long Tuyền cũng tăng lên một bậc, ta dùng càng thêm thuận buồm xuôi gió, kiếm khí lao đi như gió.

Quỷ bà tử hoàn toàn không ngờ còn có người mai phục ở đây, nhưng nàng có linh nhiều, có thể cảm nhận được nguy hiểm, khó khăn lắm mới tránh thoát, nhưng vẫn bị kiếm khí hất tung, phát ra một tiếng kêu khóc thê lương.

Sau đó liền cảnh giác nhìn chằm chằm chúng ta, nhe răng nanh ra như chó.

Trình Tinh Hà rón rén đi lên, một tay cầm dây đỏ muốn buộc chân quỷ bà tử lại, phản ứng của quỷ bà tử cũng nhạy bén vượt mức bình thường, nàng nhe răng kêu lên một tiếng, bỗng nhiên phun cái gì đó về phía Trình Tinh Hà.

Đen sì mang theo khí bẩn, giống như một loại dầu trơn nào đó.

Trình Tinh Hà không kịp chuẩn bị, vội nghiêng đầu né tránh, vật kia rơi vào trên bả vai hắn, vải áo ở vai lập tức bốc khói trắng. Trình Tinh Hà thấy thế thì quay đầu hô lên với chúng ta:

"Thất Tinh, thứ này có độc!"

Hắn vừa dứt lời, một mùi hôi thối tràn ngập ra từ trên bả vai hắn, mùi này còn kinh hơn cả mùi của âm dương bạt, còn cực kỳ cay mắt, khiến người ta phải chảy nước mắt ròng ròng.

Trình Tinh Hà bị mùi thối làm cho nhe răng nhếch miệng:

"Móa nó rốt cuộc đây là cái gì..."

Ách Ba Lan nghe thấy được, vừa lau nước mắt vừa đứng chắn phía trước:

"Ca, để ta!"

Quỷ bà tử thấy chúng ta nhiều người thì phẫn hận gào một tiếng, sau đó quay lại xông ra ngoài cửa sổ.

Nhưng Ách Ba Lan đã sớm nhào tới, lưu loát đá quỷ bà tử về, quỷ bà tử bị đá ngã nhào dập đầu xuống đất thì lại hét thảm một tiếng.

Trình Tinh Hà đi lên trói nàng lại, dương dương đắc ý nói:

"Lần này xem ngươi còn chạy đi đâu..."

Quỷ bà tử bị trói rất chặt, nằm trên mặt đất không ngừng tru lên.

Ban đầu ta bị mùi thối hun cho không nhìn thấy gì trước mặt, phải dụi mắt nửa ngày, đang định thở phào nhẹ nhõm thì bỗng nhiên phát hiện ra không đúng, mặc dù quỷ bà tử vẫn còn lăn lộn ầm ĩ, nhưng nàng lại len lén nhìn chằm chằm cửa sổ.

Ta lập tức phản ứng lại:

"Ách Ba Lan, tìm thùng!"

Ách Ba Lan tuân lệnh, lập tức đi tìm thùng khắp phòng.

Trình Tinh Hà cầm dây đỏ, còn chưa kịp phản ứng:

"Lấy thùng làm gì?"

Mà lúc này, cái eo đang bị buộc dây đỏ của quỷ bà tử nhanh chóng thu nhỏ, sắp thoát ra được khỏi sợi dây rồi chui vào trong khe cửa sổ, thứ này cứ như căn bản không có xương cốt vậy!

Trình Tinh Hà lập tức ngẩn ra:

"Thứ này...sao lại giống đất dẻo cao su thế?"

Nói rồi luống cuống tay chân buộc chặt dây đỏ, nhưng bây giờ cái eo của quỷ bà tử đã nhỏ như kim, sắp sửa chui ra khỏi sợi dây rồi.

Ta lập tức hô:

"Ách Ba Lan, thùng đâu?"

Ách Ba Lan hoảng loạn nói:

"Tối quá, ta không tìm được thùng ở đâu cả!"

Móa nó, thứ kia đã sắp chạy thoát, nhưng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, thai phụ sau lưng bỗng nhiên lớn tiếng nói:

"Dưới giường...Dưới giường có một cái..."

Ta liền xoay người tìm tòi dưới gầm giường, Trình Tinh Hà thì hô to lên:

"Thất Tinh, không được...nó ra rồi!"

Đúng lúc này, ta mò được một thứ tròn vo, trong lòng vui mừng kéo ra, một mùi khai của nước tiểu trộn lẫn với mùi thối gay mũi kia ập đến, thùng nước tiểu?

Mặc kệ là cái gì, chỉ cần là thùng là được, ta lập tức chạy đến chỗ quỷ bà tử, quỷ bà tử nhanh hơn ta một bước, sắp chạm được vào cửa sổ.

Ta đá cửa sổ đóng lại, chụp thùng nước tiểu lên người quỷ bà tử.

Quỷ bà tử ngửi thấy mùi khai của nước tiểu thì hét thảm một tiếng, lúc đầu thùng nước tiểu chỉ có thể chụp vào đầu và vai nàng, nhưng sau khi bị ta đè xuống, quỷ bà tử đúng là bị ép càng ngày càng nhỏ giống như đất dẻo cao su, cho đến khi ta chụp hết thùng nước tiểu xuống đất, chỉ nghe được có một vật sống va chạm lung tung bên trong giống như dơi mù.

Chương 317 - Chuyện Cũ

Chương 317: Chuyện Cũ

Trình Tinh Hà hưng phấn đá vào thùng nước tiểu một cái, bịt mũi cởi quần áo ra:

"Thứ gì mà thối thế..."

Ta đáp:

"Xem ra là chồn chân người."

Không còn cái gì khác có chân như thế được.

Trình Tinh Hà chau mày một cái:

"Chồn? Là họ hàng với mấy dã ngũ thông lần trước sao?"

Ta còn chưa kịp nói, thai phụ kia đã chạy tới, khó tin nói:

"Trên đời...Thực sự có chồn chân người?"

Cái gọi là chân người chồn cũng giống như “đại mã hầu”, “bà ngoại sói”, “người lùn già nhảy" trong truyền thuyết dân gian phương bắc, thường xuyên được người lớn kể chuyện trước khi ngủ để dọa trẻ con, nếu không nghe lời sẽ bị bắt đi ăn, trẻ con bị dọa sẽ yên tĩnh như gà, giống như A Mông có thể dọa trẻ em khóc đêm vậy.

Khi còn bé ta từng đi trộm táo nhà hàng xóm, còn hào hứng lấy ra cho ông cậu ba ăn, ông cụ nghe được nguồn gốc của quả táo này thì lập tức mắng ta một trận, nói trẻ con trộm đồ sẽ bị chồn chân người ôm đi, ngâm trong bình muối ướp ăn.

Sau đó lại diễn tả cho ta trẻ con ướp muối là ngon nhất, thịt tan vào xương, tươi non mọng nước, cắn một miếng rất giòn.

Lúc ấy ta bị dọa khóc, thậm chí còn nghi ngờ ông cụ là chồn chân người biến thành, nếu không sao có thể biết rõ như vậy, lúc đi ngủ cũng không dám nằm sát bên ông cụ, đúng là một bóng ma tuổi thơ.

Trong truyền thuyết, thứ này lúc đứng lên chỉ cao bằng một đứa bé, còn có thể phát ra tiếng khóc của trẻ con, thường xuyên đứng ở cửa giả vờ làm trẻ con khóc, lấy kế điệu hổ ly sơn dụ người lớn trong nhà đi, mình thì chui vào nhà bắt đứa trẻ.

Đặc điểm lớn nhất của nó chính là có một đôi chân người, đằng sau có tuyến hôi, nếu phun nước thối trong tuyến hôi vào mắt người có thể sẽ khiến người ta mù.

Ách Ba Lan điên cuồng gật đầu:

"Ta cũng từng nghe nói! Còn khiến ta sợ đến mức không dám đi vệ sinh, đái dầm ra giường rất nhiều lần!"

Trình Tinh Hà hứng thú đá cái thùng kia một cú:

"Không phải thích ăn trẻ con sao? Sao bây giờ lại chuyển sang ăn thai nhi rồi? Là sợ bị đám chồn chân người khác cướp mất nên mới ra tay trước?"

Không đúng, thật ra đó chỉ là truyền thuyết, chồn chân người cũng không sống bằng việc ăn người, thứ này đúng là linh thú, am hiểu đào bới, vô cùng thông minh, là một loại dị thú quý hiếm, tác dụng của nó là mở cơ quan.

Cho dù ngươi có nhốt chồn chân người ở đâu thì nó đều có thể trốn thoát được, cũng vì loại đặc tính này cho nên ở thời Tam Quốc và Xuân Thu, thứ này được nuôi dưỡng như chó săn, mục đích là để trộm mộ.

Từ xưa đến nay, bảo vật trong mộ quý nhân luôn khiến người ta ngấp nghé, dù sao chủ nhân mộ và trộm mộ đều phải đấu trí đấu dũng, cho nên trong cổ mộ thường có rất nhiều cơ quan. Trộm mộ sẽ dùng xương người chết nuôi dưỡng chồn chân người, để nó có linh tính, chồn chân người thuần dưỡng thành công xuống mộ sẽ như đi vào chỗ không người, cơ quan gì cũng không nhốt được nó, trên cổ còn đeo túi, có thể mang về cho chủ nhân vô số trân bảo.

Nói một cách đơn giản là giống như chim cốc vậy.

Nhưng chồn chân người rất khó thuần dưỡng giống như tiểu quỷ thi dầu, có đôi khi tốn tâm huyết mấy đời người cũng chỉ có thể thuần dưỡng ra một hai con, cho nên phương pháp thuần dưỡng chồn chân người đã thất truyền sau triều Minh rồi.

Mà vì chồn chân người thường xuyên hoạt động trong mộ, cho nên bị dân chúng liệt vào thành "tà", lúc này mới có quái vật bắt cóc trẻ em trong truyền thuyết, nhưng thật ra là oan uổng nó.

Thai phụ nghe vậy thì căm hận nói:

"Nhưng con mà ngươi bắt cũng không oan uổng chứ? Nó đã ăn bao nhiêu đứa trẻ rồi? Ta sẽ gọi người trong thôn tới đốt sống nó!"

Nói rồi liền chạy khỏi nhà.

Ta thì ngồi xổm xuống đất, gõ vào thùng nước tiểu trên đầu nó:

"Ngươi nói xem tại sao lại muốn ăn thai nhi?"

Một khi thứ có linh bắt đầu ăn người thì chẳng khác nào rơi vào tà đạo, ngay cả một sơn thần như A Mãn còn bị trời phạt chứ đừng nói đến chỉ là một linh thú. Nó muốn ăn thịt người không phải là vì tham linh khí, mà là có thâm cừu đại hận.

Trong cái thùng truyền đến những tiếng mài răng, cứ như nhắc đến chuyện này là nó hận đến mức ngứa răng vậy:

"Họ nợ ta thì ta phải đòi lại! Con người các ngươi không có một ai là tốt!"

Trình Tinh Hà nghe vậy thì khó chịu, đá cái thùng gỗ kia một cái:

"Thế loại phun nước thối lung tung như ngươi thì tốt hả? Ngươi cho rằng ngươi là cá nhà táng sao!"

Đá xong hắn còn ngẫm nghĩ một lát, thay đổi giọng điệu tốt hơn chút:

"Nhưng mà nếu ngươi đã có bản lĩnh trộm mộ, hay là trộm cho ta chút đồ đáng giá để bồi thường quần áo của ông đây, nếu không ông đây sẽ lột da ngươi làm áo."

Chồn chân người cười lạnh một tiếng:

"Con người ai cũng tham cả, các ngươi chết cũng vì tham lam..."

Nghe thấy lời này, ta đã hiểu ra chồn chân người này có chuyện cũ.

Chương 318 - Tai Ương

Chương 318: Tai Ương

Hơn nữa lúc trước nhìn thấy mặt nó, mặc dù động vật này không giống người, nhưng lại có thể hóa thành hình người, ta cũng đã nhìn ra loáng thoáng, vị trí cung con cái của quỷ bà tử hoàn toàn lõm xuống, đây là "mặt tuyệt hậu" .

Nó mặc đồ tang trắng, lại tới ăn trẻ con...

Thế là ta liền hỏi nó:

"Người ta nợ ngươi cái gì? Không phải là con cái của ngươi đấy chứ?"

Không nghe thấy từ này còn đỡ, vừa nghe thấy từ “con cái”, chồn chân người bỗng nhiên phát ra một tiếng khóc thê lương, khiến ta giật nảy mình:

"Con của ta...Là lỗi của ta...Ta hại chết con ta..."

Trình Tinh Hà nói:

"Lúc thì nói do con người hại chết, lúc lại nói là chính ngươi hại chết, ngươi bị đa tinh thần hả?"

Ách Ba Lan xem như có chút thường thức, sửa lại:

"Gọi là đa nhân cách."

Ta bảo hai người họ đừng ngắt lời, chỉ nghe thấy chồn chân người nói:

"Ngay từ đầu...Là ta được một tên thợ săn cứu, ta ghi nhớ ân đức muốn báo ơn, ai ngờ thợ săn kia lại là thứ mà súc sinh cũng không bằng."

…

Hóa ra trước kia con chồn chân người này ở trong tay người trộm mộ cũng đã phải chịu hết hành hạ, giống như chim cốc bắt cá lại không được ăn cá vậy, người trộm mộ vì để chồn chân người giữ dáng người nhỏ gầy không xương chui được vào trong mộ nên thường xuyên bỏ đói nó.

Trừ khi có thể trộm từ trong mộ ra cái gì đó thì người trộm mộ mới có thể cho nó một khúc xương người chết to bằng đầu ngón tay, để nó không đến nỗi bị chết đói.

Rất nhiều chồn chân người vì người trộm mộ không khống chế được mức độ mà đã bị chết đói, cũng có một số chết vì trúng độc lúc gặp cơ quan trong mộ.

Chồn chân người này thường thấy đồng loại chết thảm, đã sớm có lòng sợ hãi với con người, cuối cùng có một lần sau khi xuống mộ, vì đồ quá lớn, nó căn bản không có cách nào lôi ra được, mà bên ngoài lại có một màn độc nữa đang chờ nó.

Mà khi đó nó đã mang thai chồn chân người nhỏ.

Nếu thật sự bị đánh, chồn chân người nhỏ cũng sẽ nộp mạng, chủng tộc của bọn chúng cách ngày tuyệt chủng không xa.

Cho nên chồn chân người đó mới lấy hết can đảm trốn ra khỏi ngôi mộ.

Sau khi trốn ra được, nó bắt đầu sống trong ngọn núi này.

Chồn chân người bị con người thuần phục để nuôi, năng lực sinh tồn ngoài hoang dã chẳng ra đâu cả, cho dù nó là linh thú cũng phải chịu không ít khổ, thậm chí còn bị chó sói hổ báo trên núi đuổi cắn.

Có một ngày, nó bị một con báo hoa mai đuổi, móng vuốt một chân bị cắt đứt, lúc chồn chân người con sắp bị báo hoa mai cắn đứt cổ họng, bỗng nhiên một tiếng súng vang lên, báo hoa mai hét lên rồi ngã gục, chồn chân người cứ thế mà tránh được một kiếp, giấu con nó trong rừng cây.

Một thợ săn đi tới nhặt xác báo hoa mai, nó đã nhìn ra thợ săn này rất nghèo, bộ quần áo rách rưới, mặt vàng người gầy như que củi.

Nàng vô cùng biết ơn thợ săn này, vì hắn đã cứu mạng hai mẹ con họ.

Vì vậy nó liền lén lén lút lút bắt thú hoang đưa đến trước cửa nhà thợ săn để báo ơn, thợ săn thấy trước cửa có thú hoang, cũng biết là linh vật trong núi báo ơn, mỗi ngày đều ở nhà chờ.

Chồn chân người không giỏi đi săn lắm, thỉnh thoảng cũng không cung ứng được, một khi không săn được, thợ săn sẽ ngồi ở nhà mắng chửi, nói ông đây cứu mạng ngươi mà ngươi còn không bắt thú hoang cho ông đây, súc sinh chính là súc sinh, không biết cái gì gọi là tri ân báo đáp.

Chồn chân người nghe hắn nói vậy thì vô cùng áy náy, không có cách nào cả, đành phải làm nghề cũ, vào trong mộ tìm kiếm một ít vàng bạc.

Ai biết thợ săn thấy nó có bản lĩnh như vậy, càng ngày càng tham lam, muốn nó mang về nhiều thứ hơn.

Chồn chân người phải chăm con, nào có bản lĩnh lớn để thỏa mãn lòng tham của thợ săn, vì vậy thợ săn liền nói ngươi không đưa đồ tới cũng được, nhưng ngươi phải dạy ta làm thế nào để dễ dàng bắt được nhiều con mồi hơn.

Đây là đạo lý cho cá không bằng dạy cách bắt cá, chồn chân người nghe vậy cũng thấy hợp lí, nó trộm mộ bao nhiêu năm qua, đã gặp vô số cơ quan, cho dù chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, là cao thủ ở phương diện này.

Vì vậy nó liền hóa thành bà lão da đen dạy cách thiết lập cơ quan cho thợ săn.

Cơ quan là một thứ rất kỳ diệu, nói đơn giản là con mồi đã vào thì sẽ không ra được, nhưng chồn chân người nói với thợ săn đó:

"Không được nói cơ quan này cho người khác, còn nữa, cho dù có xảy ra chuyện gì thì một ngày cũng không được bắt quá ba con mồi."

Vạn vật đều có linh, nếu như lòng tham quá nặng, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

Thợ săn vội đồng ý, rất nhanh đã trở nên giàu có, cuộc sống rất sung sướng.

Nhưng lâu rồi hắn lại cảm thấy cơ quan tốt như vậy mà một ngày chỉ có thể bắt ba con mồi thì đáng tiếc, đúng lúc này giá da lông dưới núi tăng vọt, chỉ cần có thể kiếm được nhiều da thú hơn thì ngày trở thành phú ông cũng không còn xa.

Vì vậy thợ săn đã hoàn toàn quên mất lời dặn của bà lão, dùng cơ quan không hề biết tiết chế.

Cứ như thế, động vật trong núi đã gặp tai ương.

Chương 319 - Thùng Nước...

Chương 319: Thùng Nước...

Mà người trong thôn thấy hắn không lên núi mà vẫn dễ dàng mang được nhiều thứ về như vậy, có ai mà không thèm, thi nhau nghĩ đủ cách muốn học phương pháp bắt thú của hắn.

Đây là tuyệt kỹ của riêng thợ săn, làm sao có thể nói ra được, nhưng trong thôn lại tìm một quả phụ lẳng lơ chuốc say thợ săn, đã lấy được toàn bộ phương pháp.

Như thế người trong thôn đã học được hết chiêu này, tất cả đều đi bắt động vật lột da bán lấy tiền.

Hơn nữa vì cạnh tranh kịch liệt, họ bắt đầu ra tay với “cả nhà”.

Quy tắc ngầm của việc đi săn trong núi là nếu bắt được động vật nhỏ hoặc động vật mang thai thì phải thả, là vì để chúng có thể duy trì nòi giống, mà hắn vì da lông lại bắt hết cả lớn cả nhỏ. Tát ao bắt cá, mình thả nhỏ, không phải vẫn sẽ bị người khác bắt đi kiếm tiền sao?

Ai bắt được thì chính là của người đó.

Một năm kia, động vật trong núi bị tàn sát, khi đó con của chồn chân người đã trưởng thành một chút, đi ra ngoài kiếm ăn, cũng bị bắt lại lột da không còn một mống.

Trên đời đã không còn chồn chân người đực, tộc chồn chân người coi như đã bị tuyệt chủng.

Chồn chân người nhìn thấy thi thể trọc lóc của con cháu thì biết thợ săn phản bội mình, liền không nhịn được mà gào khóc.

Nó quyết định sẽ báo thù.

Nó gián tiếp hại chết nhiều động vật như vậy, tội nghiệt rất nặng, tu hành khó khăn, nhưng nó đi tìm cổ mộ khắp nơi, tìm được linh dược trong cơ quan để ăn, lúc này mới tu thành trình độ này.

Đợi đến khi nó trở về núi, ngọn núi này đã gần như trở thành núi hoang, trong khoảng thời gian qua, hoẵng nai thậm chí là báo sói trên núi đều chết hết.

Chồn chân người nổi cơn giận dữ, liền bắt đầu đi ăn con của thôn dân khắp nơi để báo thù.

Họ khiến sinh linh trên núi bị đoạn tử tuyệt tôn, chính họ cũng phải bị đoạn tử tuyệt tôn.

Chồn chân người kia vừa nói vừa khóc vô cùng thê thảm.

Lúc này, thai phụ đã gọi hết người trong thôn tới:

"Mọi người mau đến xem, đại sư đã bắt được yêu rồi!"

Các thôn dân thi nhau đi vào trong nhà, có hai người phụ nữ còn cầm dao tuyên bố muốn xẻo từng miếng thịt của chồn chân người ra ăn mới hả giận, đó là vợ Dương Nhị Đản và vợ Mã Song Lương, đều bị bà lão đen ăn mất thai nhi.

Ta lập tức ngăn cản họ, nói lại chuyện này một lần, mặc dù đứa trẻ vô tội bị liên lụy, nhưng đúng là do những thợ săn lòng tham không đáy kia có lỗi trước.

Ai ngờ vợ Dương Nhị Đản không vui, chỉ vào ta mắng:

"Ngươi có ý gì? Chúng ta sống dựa vào núi, giết thịt động vật thì sao chứ? Đó là lẽ bất di bất dịch! Nhưng động vật giết người thì là cái gì, đó là đại nghịch bất đạo, ngươi lại nói chuyện cho quái vật kia, ngươi có phải là người không vậy?"

Vợ Mã Song Lương cũng hô:

"Đúng vậy, vất vả lắm mới bắt được kẻ gây họa, tên thần côn chết tiệt như ngươi còn che chở cho nó? Móa nó, chẳng lẽ ngươi cùng phe với nó sao?"

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Ngươi xem họ kìa, móa nó, chẳng có ý thức sám hối gì cả! Chồn chân người ăn trẻ con không chừng đúng là ông trời giáng báo ứng cho họ."

Mà chồn chân người cũng không sợ, lại kêu lên:

"Một thù trả một thù, các ngươi giết chết đời sau của chúng ta, đời sau của các ngươi cũng không sống được! Ta chỉ hận, ta chỉ hận mình không có bản lĩnh, bị các ngươi bắt, không có cách nào để các ngươi hoàn toàn đoạn tử tuyệt tôn!"

Người trong thôn nghe thấy thứ trong thùng có thể nói chuyện, đầu tiên là sợ hãi lui lại mấy bước, nhưng nghĩ thấy nó cũng đã bị bắt, không có gì đáng sợ, lại hưng phấn muốn nhào lên báo thù.

Ta vội ngăn cản họ:

"Bây giờ vẫn chưa thể mở thùng ra!"

Nhưng người trong thôn quá nhiều, ai nấy đều có cơ thể cường tráng, chúng ta không thể phương pháp dùng đối phó với tà ma để đối phó với người sống được. Ách Ba Lan dựa vào thần lực của mình cản ngăn cản, ném được mấy người ra, nhưng quả thật có quá nhiều người, chúng ta cũng bị đẩy lùi. Vợ Dương Nhị Đản chạy nhanh nhất, một tay cầm dao phay nhấc cái thùng đi tiểu lên.

"Vù..."

Một cơn gió đen chợt vọt ra từ trong thùng đi tiểu, đẩy vợ Dương Nhị Đản ngã xuống đất, phát ra những tiếng cười "hì hì".

Bà lão đen đó bất ngờ xuất hiện ở cạnh cửa sổ giống như một con cú mèo.

Những người trong thôn nhìn thấy vậy, lúc này mới sợ hãi kêu cha gọi mẹ, chạy trốn khắp nơi. Vợ Dương Nhị Đản và vợ Mã Song Lương cũng không thèm đoái hoài đến việc báo thù cho con nữa, chạy nhanh hơn bất kỳ ai hết.

Mà bà lão đen híp mắt nhìn thai phụ, nhếch mép nở nụ cười.

Nàng lao về phía thai phụ đó.

Thai phụ sợ đến mức không thể động đậy được, lập tức hét lên chói tai.

Ta nhanh tay nhanh mắt chắn trước mặt thai phụ, đưa tay chém Thất Tinh Long Tuyền về phía nàng:

"Ách Ba Lan, thùng đi tiểu!"

Chương 320 - Con Rồi

Chương 320: Con Rồi

Ách Ba Lan phản ứng rất nhanh, đá cái thùng đi tiểu tới, ta nhận lấy, chụp xuống đầu chồn chân người kia.

Chồn chân người cắn răng nghiến lợi muốn chạy, nhưng đường đi đã sớm bị Trình Tinh Hà ngăn cản rồi, Ách Ba Lan chạy tới dẫm lên đuôi nó, ta mới có thể giữ chặt nó lại được.

Lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, chồng thai phụ chạy tới bảo vệ vợ mình ở sau lưng, nơm nớp lo sợ chỉ thùng gỗ nói:

"Đại sư, cái này...cái này không sẽ chạy ra ngoài chứ?"

Ta thở hổn hển:

"Yên tâm đi, đưa nắp thùng đi tiểu cho ta là được."

Sau khi đậy nắp lại, thứ kia còn huých loạn xạ bên trong, chồng thai phụ nhìn cái thùng đó, không nhịn được đó thầm:

"Không ngờ trên đời này đúng là có báo ứng..."

Hóa ra thợ săn cứu chồn chân người kia ban đầu đúng là dựa vào da thú kiếm được rất nhiều tiền, nhưng con trai nhà họ vừa giàu đã sa vào tệ nạn đánh bạc, không lâu sau đã thua sạch của cải trong nhà.

Thợ săn kia cũng già rồi, trên núi lại chẳng còn gì, cũng không còn phương pháp kiếm tiền gì nữa, mùa đông hết lương thực, đói chỉ đành ăn tuyết, sau đó quả thực đói đến mức không chịu được lại đi bới rác tìm đồ ăn, bắt gặp một con chó chết thì mang về nấu cho cả nhà.

Ai ngờ con chó kia chết vì ăn phải thuốc chuột, lúc nhà họ được phát hiện ra thì cả người đã cứng ngắc nằm ngổn ngang khắp giường.

Mà thợ săn muốn bò ra ngoài cửa cầu cứu, một tay đặt lên bậc cửa, cuối cùng không đủ sức chết ở cửa, bị tuyết chôn một nửa, còn bị chuột gặm hết mặt.

Chồng thai phụ vừa nói xong, ta liền phát hiện thùng đi tiểu bỗng nhiên yên tĩnh lại, chồn chân người không vùng vẫy nữa.

Sau đó trong thùng đi tiểu liền truyền ra những tiếng kêu khóc, cũng không biết là vui vì đã báo thù được hay là khổ sở vì lưỡng bại câu thương.

Mà lúc này, lại có một đám người cầm đủ loại công cụ đi đến bên ngoài cửa sổ, thi nhau muốn nhào lên báo thù.

Trình Tinh Hà nhíu mày, nói sao những người này còn chưa thôi vậy?

Đúng lúc này, thai phụ bỗng nhiên ôm bụng, hét thảm:

"Bụng...Ta đau bụng..."

Chưa ăn qua thịt heo cũng đã gặp heo chạy, thai phụ vừa rồi bị sợ hãi nên bây giờ đang bị động thai.

Chồng thai phụ lập tức ôm thai phụ chạy ra ngoài:

"Ta đi lấy xe, ta đi lấy xe..."

Hóa ra nhà họ có một chiếc Wuling Hongguang không biết được mấy năm rồi.

Sau đó chồng thai phụ liền thấp giọng nói:

"Đại sư, ngươi mau lên xe cùng chúng ta đi...Những người trong thôn chúng ta không dễ đối phó như vậy."

Wuling Hongguang kêu lên một tiếng, nhả ra khói đen rồi xuyên qua đám người, lao ra ngoài đường núi.

Có vài người thấy chúng ta cũng ở trên xe còn muốn đuổi theo kéo chúng ta xuống, nhưng chồng thai phụ lái rất nhanh, đã cắt đuôi được họ.

Ta vội nói cảm ơn chồng thai phụ, chồng thai phụ hốt hoảng lau mồ hôi trên đầu nửa ngày rồi mới lên tiếng:

"Đại sư nói gì vậy, chuyện ngày hôm nay phải cảm ơn các ngươi mới đúng, nếu không có các ngươi, có lẽ vợ ta đã..."

Trình Tinh Hà vội nói:

"Cũng không cần quá khách khí, các ngươi ai thanh toán tiền đây?"

Ta kéo Trình Tinh Hà lại:

"Thật ra thì chúng ta còn có chuyện khác phải rời khỏi đây, ngươi đã đổ xăng chưa?"

Bây giờ Thiên Sư Phủ đuổi sát nút như thế, không biết lúc nào sẽ tới nơi này.

Chồng thai phụ vỗ đùi:

"Ngươi hỏi ta mới nhớ, ở gần đây không có trạm xăng, chúng ta hay tự tích trữ một ít!"

Nếu đến bệnh viện huyện thì không cần nhiều xăng, lúc này xe đã vọt ra khỏi cửa thôn, ta vội bảo chồng thai phụ dừng xe, sau khi đưa xăng cho ta hãy nhanh chóng đưa vợ đến bệnh viện huyện.

Lúc này chồng thai phụ mới biết chúng ta bỏ xe ở ven đường, liền làm theo lời ta nói, tranh thủ từng giây từng phút đưa vợ đến bệnh viện. Hắn cảm ơn chúng ta rồi muốn rơi đi, nhưng lại quay đầu nhìn cái thùng đi tiểu trong lòng ta, có chút chần chừ:

"Đại sư, ngươi định xử lý vật kia như thế nào?"

Ta ngẫm nghĩ:

"Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không để nó về lại thôn các ngươi đâu."

Chồng thai phụ do dự một chút, bỗng nhiên quỳ xuống đất dập đầu với ta:

"Ta thay người của thôn chúng ta cảm ơn ngài!"

Thôn họ toàn là kẻ ăn cháo đá bát, nhưng vẫn có người biết phải trái, khuôn mặt của người đàn ông này cũng rất tốt, đúng là sau này sẽ có kết cục tốt.

Sau khi đổ đầy xăng cho xe Buick, chiếc xe thuận lợi khởi động, ba người chúng ta đồng thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn chưa kịp vui mừng, ta đã thấy không ít xe thương vụ đang đi đến từ trong kính chiếu hậu.

Thiên Sư Phủ lại tới!

Trình Tinh Hà nhìn thấy vậy thì tức giận hít hà, cắn răng nghiến lợi khởi động xe:

"Đám khốn kiếp này...cứ như con ruồi, đi đến đâu là theo đến đó!"

Ách Ba Lan thì nói:

"Anh, ngươi nói xem tại sao họ lại có thể đuổi theo sát nút như vậy, có phải là lắp GPS cho chúng ta không?"

Chương 321 - Gian Xảo

Chương 321: Gian Xảo

Không giống lắm...Ta nghĩ một lát, bắt đầu nhìn khí về hướng xe thương vụ, vừa nhìn ta đã nhận ra bên trên xe thương vụ trừ khí tím ra còn có một loại khí xám như có như không.

Ta đã nhớ ra khí xám này! Đây không phải là khí xám trên người tên họ Hàn lần trước ta thấy sao?

Mà khí xám này...

Ta lập tức lấy cái bát giác hộp đó ra, liền nhìn thấy thứ quấn quanh hộp bát giác giống nó như đúc.

Ta liền hiểu được, Thiên Sư Phủ đang dựa vào cái hộp bát giác này để đuổi theo chúng ta!

Ách Ba Lan vỗ đùi:

"Đúng là GPS thật!"

Không phải, cái này gọi là nguyền rủa mẫu tử thanh phù.

Thanh phù là một loại sâu rất thần kỳ, truyền thuyết nói rằng cho dù thanh phù sống hay chết, mẹ con chia lìa ắt sẽ tụ về một nơi.

Chỉ cần bôi máu của thanh phù con lên trên hộp bát giác, trên tay họ cầm thanh phù mẹ, thanh phù mẹ sẽ vĩnh viễn có thể tìm được thứ có máu của thanh phù con.

Cái hộp bát giác này chẳng khác nào la bàn để họ tìm chúng ta.

Trình Tinh Hà mắng:

"Thiên Sư Phủ đúng là gian xảo, rõ ràng là một đống đồ đồng nát không cần đến, còn đặc biệt làm đủ biện pháp chống trộm."

Ta đáp:

"Ngoài hộp bát giác ra thì những thứ ngươi trộm cũng không thể giữ lại."

Trình Tinh Hà hết cách, không thể làm gì khác hơn là vừa lái xe vừa ném những thứ đó ra ngoài, điều này đối với hắn chẳng khác nào đốt tiền vậy, đau lòng đến mức hít hà.

Tiếp đó hắn như nhớ ra cái gì đó, nhìn ta qua kính chiếu hậu:

"Cái hộp bát giác đó cũng có máu thanh phù, cũng không thể ném cả nó đi chứ?"

Ta vỗ thùng đi tiểu một cái:

"Chuyện này thì phải xem chồn chân người rồi."

Trong thùng đi tiểu truyền đến một giọng nói, hiển nhiên có chút khẩn trương:

"Ngươi...Ngươi định làm gì ta?"

Giọng nói này có vẻ thê lương khẳng khái liều chết.

Ta đáp:

"Không lừa ngươi, ta có chuyện muốn nhờ ngươi giúp đỡ."

Chồn chân người sửng sốt:

"Giúp đỡ?"

Ta lấy hộp bát giác ra:

"Có một cơ quan, ta không mở được, nhưng chắc ngươi có thể."

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan nghe vậy thì cũng phấn khích:

"Đúng rồi, nó có thể phá được cơ quan!"

Chồn chân người không lên tiếng.

Trình Tinh Hà không nén được tức giận:

"Làm sao, ngươi không muốn? Haiz, chúng ta mới vừa cứu ngươi..."

Ta khoát tay một cái:

"Ta không ép ngươi, ngươi đồng ý thì giúp một tay, không muốn cũng không sao cả."

Lúc trước chồn chân người luôn bị đòi hỏi, chắc hẳn cũng rất ghét cảm giác ỷ vào ân tình mà sai sử nó.

Nhưng không ngờ chồn chân người nói:

"Ngươi tha mạng cho ta, ta biết ngươi từ bi, ngươi bảo ta làm gì, ta sẽ làm cái đó."

Ta cũng không chần chừ:

"Vậy thì làm phiền ngươi."

Nói rồi mở nắp thùng đi tiểu ra.

Một làn khói đen bay lên, bà lão da đen mặc đồ tang trắng ngồi ngay ngắn ở ghế sau, Trình Tinh Hà nóng nảy:

"Thất Tinh, sao ngươi lại thả nó ra, ngươi không sợ nó..."

"Không sao."

Ta nói:

"Động vật không giống người."

Họ nói là làm.

Quả nhiên bà lão đó nhìn ta, mặc dù hình dáng đáng sợ, nhưng vẻ mặt lại vô cùng biết ơn.

Tiếp đó nàng cầm lấy hộp bát giác, loay hoay như chơi trò “thất xảo bản”.

Ách Ba Lan lập tức rụt cổ lại:

"Nếu nàng có thể mở được thì tốt...Nếu không mở được..."

Nếu không mở được, chúng ta sẽ cùng bị nổ chết trong xe.

Ta nhìn về phía bà lão:

"Ta tin nàng."

Bà lão nhìn ta, ánh mắt càng cảm kích, động tác tay cũng nhanh hơn.

Lúc này, xe của Thiên Sư Phủ đã càng ngày càng gần, lúc sắp đuổi kịp, Trình Tinh Hà quay đầu nhìn một cái, đạp ga phóng đi thật xa:

"Tháo nhanh chút đi!"

Bà lão lại vô cùng bình tĩnh giống như không nghe được gì vậy, chỉ tập trung vào cái hộp bát giác.

Lúc này trước mặt xuất hiện một ngọn núi, đường quốc lộ xuyên qua đó, trong nháy mắt đi vào sơn động, ta nghe được một tiếng "cạch" vang lên.

Hộp bát giác mở ra.

…

Hắc lão thái lập tức đưa hộp cho ta.

Ta nhận lấy xem thử, bên trong thật sự có một tấm tơ lụa ố vàng, mặt trên màu sắc rực rỡ giống như có rất nhiều chữ!

Cùng lúc đó, Trình Tinh Hà tăng tốc độ cho phá Buick, chợt vọt ra ngoài đường hầm.

Nói cũng trùng hợp, đường hầm này có đến mấy cái lối ra, đúng lúc hiện tại bỏ xa xe của Thiên Sư phủ không thấy nữa, ta lập tức cầm tấm lụa kia ở trong tay rồi kiểm tra thử, trong hộp bát giác quả thật không có thứ gì khác ẩn nấp, vung tay liền ném ở ngã ba khác.

Như vậy, Thiên Sư phủ cũng chỉ có thể đuổi tới ngã ba kia.

Ta vừa định thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe hắc lão thái nói:

“Chúng ta...đi đâu vậy?”

Chúng ta?

Hắc lão thái tràn đầy hy vọng nhìn ta, thấp giọng nói:

“Thù đã báo xong, ta không biết đi đâu, ngươi còn có chỗ nào khác cho ta dùng tạm được không?”

Khỏi phải nói, trước mắt thật đúng là không có.

Nhưng ta lại nhìn tướng mạo của hắc lão thái này, trong lòng lập tức trầm xuống, chỉ thấy cung mạng hoàn toàn đen lại, hiển nhiên là bởi vì tạo nghiệt với những anh thai kia, đây là biểu hiện phải bị báo ứng.

Nếu không làm việc công đức, không qua được mười tám ngày nữa sẽ bị sét đánh.

Trình Tinh Hà nói:

“Ôi, không phải ngươi không thích người sống sao?”

Hắc lão thái rất nghiêm túc chỉ vào ta và nói:

“Hắn không giống như một người sống bình thường.”

Giống như có rất nhiều lòng tốt vậy.

Ách Ba Lan rất đồng cảm, thậm chí còn rất tự hào:

“Coi như ngươi cũng có mắt nhìn người.”

Chương 322 - Mật Mã

Chương 322: Mật Mã

Ta thấy nàng khen vậy cũng xấu hổ, suy nghĩ một lát và nói:

“Như vậy đi, nếu ngươi không chê, ta cho ngươi một nơi gửi gắm tấm thân.”

Trên mình đã có A Mãn, Hôi Bách Thương, nhiều hơn một người cũng không có gì khác nhau, có thể giúp nó cải tà quy chính cũng là một việc công đức.

Hắc lão thái chỉ ước ta nói ra những lời này, khỏi phải nói là vui mừng biết bao, liên tục gật đầu:

“Bằng lòng, ta bằng lòng! Ta...Ta không muốn ở một mình.”

Lời này nói ra khiến người ta đau lòng.

Tiếp theo, hắc lão thái lại nói:

“Nhưng mà...Ta vẫn chưa có tên, ngươi đặt tên cho ta được không?”

Đặt tên? Việc đặt biệt danh, ta đây rất thành thạo, nhưng tên thật thì chưa từng đặt qua, vì vậy ta nghĩ:

“Da của ngươi đen như thế, hay gọi là Tiểu Hắc đi.”

Trình Tinh Hà vốn đang uống nước, vừa nghe cái tên này trực tiếp phun nước lên vô lăng:

“Ta nói này Thất Tinh, trong bụng ngươi không có mực thì đọc thêm chút sách đi, Tiểu Hắc, còn không bằng Thành Bắc Vương phong cách tây đâu.”

Nhưng hắc lão thái rất vui mừng, vội nói:

“Cái tên này rất hay!”

Nói xong, có một thứ rơi vào trong tay ta, là một cái nút màu đen.

Trên nút áo kia có khắc hai chữ Tiểu Hắc.

Ta cầm nút cài đó xong, vội mở tấm tơ lụa kia ra.

Tấm tơ lụa kia rất lớn, vô cùng tinh xảo, giống như được dùng kim vàng chỉ bạc thêu ra, mặc dù vừa nhìn chính là đồ cổ thật, nhưng dường như mấy năm nay chưa từng tiếp xúc ánh sáng, vẫn phơi phới rực rỡ.

Ách Ba Lan cũng thò đầu lại cùng ta xem:

“Hey, ca, đây hình như là một bản đồ đó?”

Trình Tinh Hà cũng muốn xem, nhưng hắn đang lái xe không dám quay đầu lại, đành phải vừa nhìn gương chiếu hậu vừa lớn tiếng nói:

“Cho ta xem với!”

Đúng vậy, đúng là một bản đồ, nhưng đó là bản đồ thời xưa, không giống như được vẽ từ thời của bọn ta, nó vẽ hướng đi của núi xuyên sông ngòi, ta chỉ có thể nhìn ra - đây là một trận phong thuỷ khí thế hào hùng.

Chẳng lẽ...Là bản đồ của tứ tướng cục?

Ta vội trải toàn bộ tấm tơ lụa ra, nhìn thấy trên cùng thêu năm chữ đen.

Ách Ba Lan nhíu mày:

“Đây là chữ gì?”

Hắn không biết cũng bình thường, cái này gọi là ký hiệu phong thủy, là chữ mà người cổ đại chuyên dùng trong thuật phong thủy. Trong xã hội phong kiến, có một khoảng thời gian cấm lưu truyền thuật phong thủy, cung đình sẽ bồi dưỡng thầy phong thủy lợi hại trong cung, ý đồ muốn làm cho thuật phong thủy trở thành thứ chuyên dụng cho giai cấp thống trị.

Thật sự nói trắng ra chính là sợ người hiểu phong thủy quá nhiều, có người bất mãn với triều đình, học thuật phong thủy muốn đi phá hoại long mạch.

Sách phong thủy cũng bị cấm rất nhiều, nhưng cứ tiếp tục như vậy, rất nhiều thuật phong thủy sẽ thất truyền, vì thế các nhà phong thủy thời xưa đã sáng tạo ra ký hiệu phong thủy thay cho chữ Hán, giống như mật mã.

Nhưng hiện nay rất ít dùng ký hiệu phong thuỷ, hẳn là thất truyền ở vùng biên giới, ta cũng là ngờ cấp dưới của ông cậu ba mới quen biết mấy người, nhìn năm chữ này, liền mơ hồ đoán được, ta nhận ra năm chữ này có thể là “Tứ tướng mang chân long”.

Chẳng lẽ...Đây chính là tên đầy đủ của Tứ tướng cục sao?

Lại tiếp tục nhìn xuống, quả nhiên, từ trong bản đồ này, ta thật sự liếc mắt một cái đã thấy được Cửu Long Áp Đỉnh!

Mà bên cạnh Cửu Long Áp Đỉnh có chú thích ba chữ là “Thanh Long cục”.

Tiêu Tương quả nhiên là một phần được tạo thành trong Tứ tướng cục.

Trận phong thủy hào hùng như vậy, vật trấn bên trong đương nhiên là vô cùng lợi hại, ta vội đi phân rõ chú thích “Thanh Long cục” bên cạnh, loáng thoáng có thể nhìn ra mấy chữ “Chân Long”, “Huyết tế”, “Mệnh”, “Tứ Thập Cửu”, nhưng còn lại thì nhìn không rõ lắm.

Vì thế ta lại hỏi Trình Tinh Hà:

“Ngươi biết ký hiệu phong thủy không?”

Trình Tinh Hà bĩu môi:

“Ngươi đề cao ta quá rồi đấy, ta cũng không có ông cậu ba đâu.”

Ta nhíu mày, nội dung trong này khẳng định chính là giải thích cho Tứ tướng cục - nói không chừng, còn có lai lịch của Tiêu Tương.

Ta biết người có thể hiểu được ký hiệu phong thủy cũng chỉ có ông cậu ba đang mất trí nhớ, nhưng ông cậu ba ngốc nghếch thành như vậy không nói, cửa hàng của ta khẳng định đã sớm bị Thiên sư phủ theo dõi, nếu trở về như vậy chắc chắn là tự sa đầu vào lưới.

Đang hết đường xoay xở, Ách Ba Lan bỗng nhiên nói:

“Ca, nếu không chê thì có thể lên nhà bọn ta - ông già nhà bọn ta nói không chừng cũng biết cái này.”

Trình Tinh Hà quay đầu lại nhìn Ách Ba Lan:

“Nhà các ngươi?”

Ách Ba Lan chỉ vào phía trước nói:

“Đúng, ngươi xem bảng chỉ đường đi.”

Phía trước thật sự có một bảng chỉ đường, trên đó viết ba chữ lớn “Cẩm Giang phủ”.

Chúng ta bị Thiên sư phủ rượt đuổi như chó, bất tri bất giác đã rời khỏi nhà xa như vậy.

Đúng rồi, nhà Ách Ba Lan cũng là một trong tứ đại gia tộc, ta lập tức hỏi bọn họ:

“Bốn gia tộc các ngươi canh giữ Tứ tướng cục có quen biết nhau không?”

Chương 323 - Con Gái Nhà Địa Chủ

Chương 323: Con Gái Nhà Địa Chủ

Trình Tinh Hà trả lời:

“Ta chỉ biết, tứ đại gia tộc là Liễu Kiều Trình gia, Cẩm Giang phủ Lan gia, còn có Kinh Nam Ngụy gia, nhưng một gia tộc còn lại thì không biết, Ách Ba Lan, ngươi biết không?”

Ách Ba Lan lắc đầu:

“Ta cũng chỉ biết ba nhà.”

Kỳ quái, nhà thứ tư là nhà ai, sao lại thần bí như vậy?

Ta càng thêm hứng thú:

“Vậy các ngươi nói thử xem, mấy gia tộc các ngươi, làm sao đến bảo vệ cục?”

Ách Ba Lan nghe hỏi vậy, vốn định nói nhưng cổ co rụt lại, dường như bởi vì điều cấm kỵ nào đó nên không dám nói, Trình Tinh Hà lại tùy tiện nói:

“Không sao đâu, dù sao Thất Tinh cũng dính vào rồi, chúng ta cũng không có gì để giấu diếm, nói trắng ra, tổ tông bốn gia tộc chúng ta là sống chết bảo vệ trận.”

Sống chết? Ta lập tức sửng sốt-chẳng trách!

Cái gọi là sống chết vì sự nghiệp, trong lăng mộ đế vương cũng rất phổ biến.

Đây thật ra cũng là một loại trời phạt, là thầy phong thủy, cũng chia ra có thể xem phong thuỷ và không thể xem phong thuỷ.

Cái này có thể xem, chính là tiểu Long mạch bình thường, giúp người giàu có,...mà không thể xem là có liên quan đến thiên cơ - ví dụ như long mạch có thể thay đổi vận mệnh của một quốc gia.

Một khi không biết tự lượng sức mình, đi điểm thiên cơ phong thủy, vậy nhẹ thì ném chén cơm biến thành người mù, nặng thì mất mạng.

Nói như vậy - cái gọi là Tứ tướng cục, là bốn tổ tiên của tứ đại gia tộc, phân chia mấy điểm huyệt Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, đè ép Tiêu Tương và bốn cái vật trấn.

Cũng bởi vì Tứ tướng cục thuộc về “Thiên cơ phong thủy”, ngoại trừ buông bỏ Tiêu Tương và các loại “vật trấn” ra, còn phải lấy mạng của mình chôn cùng.

Nói cách khác, Tiêu Tương và các vật trấn cục phong thủy, bốn thầy phong thủy bọn họ phải dùng mạng của mình đến trấn bốn vật trấn này, để bảo đảm Tứ tướng cục vững chắc vạn năm.

Cho nên, thật ra Tứ tướng cục là mộ tổ tiên của tứ đại gia tộc!

Nơi tổ tiên được chôn cất rất quan trọng đối với các thế hệ con cháu.

Cho nên, Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan làm hậu nhân của Tứ tướng cục, ngoại trừ chiếm được lợi ích là chiêu quỷ nhập vào người và mắt Nhị Lang Nhãn từ Tứ tướng cục ra, cũng tương ứng nhận được nguyền rủa.

Trình Tinh Hà sẽ mệnh ngắn, Ách Ba Lan là cơ thể nữ hùng khó giải thích.

Mà bọn họ muốn phá Tứ tướng cục là phải đưa thi thể của tổ tiên trong Tứ tướng cục ra, tìm vùng đất phong thủy trù phú khác để chôn cất, mới giải trừ được nguyền rủa trên người mình.

Trình Tinh Hà gật đầu:

"Một câu khái quát, Tứ tướng cục đè bốn lão tổ tông, khi nào tìm được lão tổ tông, bốn gia tộc bọn ta cũng được giải thoát."

Bốn lão tổ tông này, lúc trước là vì cái gì mà vừa đánh cược mạng mình, còn đánh cược mạng của con cháu, chỉ vì làm Tứ tướng cục ư?

Lúc này, giọng nói của Ách Ba Lan vui mừng hẳn lên:

"Ca, đến nhà ta rồi!"

Ngẩng đầu nhìn căn nhà kia, ta và Trình Tinh Hà lập tức ngây ngẩn cả người.

….

Đó là một căn nhà rất lớn, bên ngoài tường trắng ngói đen, bên trong san sát nhau, quả thực có thể dùng từ "hào hùng" để hình dung.

Thậm chí có chút cảm giác như chung cư Kiều gia!

Ban đầu ta cảm thấy nhà của yêu phi hại nước như bà Triệu đã rất xa hoa rồi, mãi đến khi thấy Cửu Khúc Dẫn Thủy Tiềm Long trạch của Giang Thần gia mới biết được người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên, mà hiện tại lại nhìn căn nhà Ách Ba Lan này, khí thế thậm chí còn lớn hơn Giang Thần gia!

Hơn nữa vị trí của tòa nhà cũng vô cùng đẹp, phía sau dựa vào một ngọn núi đầu hổ, hai bên là hai con đèo nhỏ, chỉ có một căn nhà nằm ở đây, không có hàng xóm láng giềng, cái dương trạch này phải gọi là “Mãnh hổ giương cánh”.

Ở trong kiểu dương trạch này kết hợp với âm trạch “Hổ nuốt trời” rất có hiệu quả, trong nhà có thể xuất võ tướng.

Ta còn bảo sao Ách Ba Lan có quái lực kinh người như vậy, thì ra là nhờ ánh hào quang của nhà cửa.

Mà nhà mãnh hổ giương cánh này không phải ai cũng có thể tùy tiện đi vào, phẩm chất kém mà vào ở, chết cũng không biết chết như thế nào, nhưng nhìn thế nào tòa nhà này cũng phải là nhà trước thời dân quốc, có thể thấy được gia thế mấy đời nhà Ách Ba Lan đều ở nơi này.

Chứng tỏ người nhà này hương khói thịnh vượng, con cháu nối dõi kéo dài, càng chứng tỏ mệnh cách của người nhà bọn họ đều là đại phú đại quý, xưng hùng một phương.

Ách Ba Lan về đến nhà, ban đầu rất vui mừng, nhưng nhìn cảm xúc của hai bọn ta lại thấy hơi bất ngờ:

“Sao vậy...Nhà bọn ta có bị hỏng chỗ nào sao? Các ngươi đừng chê bai, nhà tổ mà, cũng không mới lắm.”

Không phải, ngươi đang nói vớ vẩn cái gì vậy? Hỏng ư?

Trình Tinh Hà trợn mắt:

“Mẹ ơi, thật không thể tưởng tượng được, Ách Ba Lan lại là một đứa con ngốc của nhà địa chủ.”

Nói xong, hắn lắc đầu:

“Ngươi nói xem, cũng là tứ đại gia tộc, nhưng con móa nó, ta ngay cả nhà cũng không có...Móa nó, thật sự là người đi so với người phải chết, hàng đi so với hàng phải ném.”

Chương 324 - Người Đàn Ông Trung Niên

Chương 324: Người Đàn Ông Trung Niên

Ách Ba Lan bảo bọn ta nói thế thì ngại quá, hắn gãi gãi vào sau ót:

“Ngôi nhà này...Rất hiếm à?”

Ngươi e là thật sự là con trai ngốc của nhà địa chủ rồi, đây là hiếm thấy sao? Điều này...Ta không biết phải nói gì.

Trình Tinh Hà vừa lắc đầu vừa muốn đi vào trong:

“Ôi, ngươi nói xem, đều là tứ đại gia tộc, dầu gì cũng là anh em như thể tay chân, ta nhận cha ngươi làm cha nuôi được không?”

Ách Ba Lan kéo Trình Tinh Hà lại:

“Ngươi chờ một lát, ta phải nói sơ quy định của nhà chúng ta cho các ngươi biết đã.”

Trình Tinh Hà sửng sốt, lập tức phản ứng lại, hâm mộ nói:

“Ngôi nhà chung đỉnh này đúng là trâu bò, bước vào ngưỡng cửa cũng có quy định.”

Vẻ mặt Ách Ba Lan xấu hổ, vội vàng lắc đầu, nói:

“Cũng không phải cậy, chỉ là nhà bọn ta âm dương đảo lộn, ta sợ các ngươi vừa đi vào sẽ không quen.”

Trình Tinh Hà vỗ đùi một cái:

“Nhà các ngươi tất cả đều là âm dương nhân đúng không?”

Đúng lúc này, một người đàn ông bước ra khỏi cửa, thấy Ách Ba Lan thì lập tức vui mừng, liền đi về phía bên này.

Người đàn ông này rất đẹp trai, thậm chí có thể sánh ngang với Ô Kê, khuôn mặt tinh xảo tuấn tú, nhưng so với Ô Kê thì vẫn nam tính hơn, dáng người cũng cao gầy, mặc âu phục rất vừa vặn, thanh thoát giống như người mẫu của thương hiệu xa xỉ.

Ách Ba Lan lập tức vui mừng, vội vàng mở cửa xe chào đón.

Hai người họ trông rất giống nhau, rõ ràng là anh em.

Người đàn ông kia vỗ vỗ bả vai Ách Ba Lan:

“Nguyệt Nguyệt đã về rồi à? Mọi chuyện thế nào rồi?”

Ách Ba Lan liên tục gật đầu:

“Rất thuận lợi...Nhưng nhờ có hai người bạn này của ta, ta giới thiệu cho ngươi, đây là Lý Bắc Đẩu, đó là Trình Tinh Hà...”

Trình Tinh Hà giống như đã hạ quyết tâm phải xây dựng tình cảm tốt đẹp với người nhà này, vội vàng nắm tay người đàn ông kia:

“Xin chào anh, anh, gọi ta là Tiểu Trình được rồi, Liễu Kiều Trình! Ta cùng Ách Ba, à không, ta và Nguyệt Nguyệt là tình bạn định mệnh!”

Lần đầu tiên hắn gặp mặt ta, còn bảo ta gọi Trình tiên sinh đấy, thật sự là nhận tiền không nhận người.

Người đàn ông đó tỏ ra xấu hổ:

“Đừng gọi ca.”

Trình Tinh Hà sửng sốt:

“À, xin chào em trai.”

Ách Ba Lan kéo Trình Tinh Hà lại, thấp giọng nói:

“Đây là chị gái của ta, Lan Kiến Quốc.”

Chị gái à? Lan Kiến Quốc?

Âm dương đảo lộn…Ý ngươi là như vậy?

Ách Ba Lan thấp giọng nói với ta:

“Lần trước có một cô bé biết chị ta là con gái, đã khóc ba ngày đấy.”

Lan Kiến Quốc sảng khoái cười cười:

“Lần đầu tiên đến nhà chúng ta sẽ có chút không quen – đây cũng là lần đầu tiên Nguyệt Nguyệt dẫn bạn bè đến nhà, mau mời vào đi.”

Ách Ba Lan lập tức giới thiệu với ta:

“Chuyện là như vậy, mặc dù ta là nam, nhưng cả đời ta chỉ có thể mặc quần áo nữ, tên cũng chỉ có thể gọi là nhân danh nữ, một khi ta mặc quần áo nam, tên cũng được gọi theo kiểu đàn ông, vậy ta sẽ không sống đến ngày hôm sau. Chị ta cũng vậy, trước khi lập gia đình, chỉ cần ở nhà cũng chỉ có thể mặc quần áo nam, gọi tên đàn ông.”

Đây là di chứng của Tứ tướng cục nhà bọn họ? Thì ra mặc dù hắn có năng lực chiêu âm, nhưng cũng không phải là âm dương nhân bình thường.

Trình Tinh Hà lập tức chặn hắn lại, thấp giọng nói:

“Ngươi là nam ư? Ta không tin, trừ khi ngươi cho ta xem.”

Ách Ba Lan trừng mắt:

“Ngươi có tin hay không thì tuỳ.”

Lúc này, một người đàn ông trung niên đi ra, bộ dạng cũng rất anh tuấn, chải đầu mốt dầu thời trang, hoàn toàn là kiểu ông chú mà các cô gái nhỏ thích.

Hắn cùng với Ách Ba Lan và Lan Kiến Quốc căn bản một khuôn khắc ra, rõ ràng là cha của hai người bọn họ.

Trình Tinh Hà lăm le muốn nhận người đàn ông trung niên kia làm cha nuôi, không ngờ Ách Ba Lan lập tức vui mừng kêu:

“Mẹ!”

Một tay của “Người đàn ông trung niên” ôm chặt lấy Ách Ba Lan, mừng rỡ như điên:

“Con trai út về rồi đấy à! Đây là lần đầu tiên con ra ngoài, nhưng mẹ lo lắng muốn chết.”

Ta và Trình Tinh Hà giống như nhân vật truyện tranh, hỗn loạn trong gió.

Thì ra từ sau khi nhà họ Lan trở thành một trong tứ đại gia tộc, đàn ông trong nhà bắt đầu chết non, mắt thấy sắp tuyệt hậu, sau này được cao nhân chỉ điểm, nói mộ tổ tiên phạm vào thiên cơ âm dương, nếu muốn con trai sống sót phải xuyên lỗ tai, bọc chân nhỏ lại, đặt tên con gái mới có thể thoát khỏi chết non.

Nhà bọn họ làm theo, quả nhiên con trai mới có thể trưởng thành, nhưng cái này còn chưa tính, đàn ông nhà họ Lan muốn cưới vợ cũng phải cưới thiên túc, không bấm lỗ tai, cô gái không biết may vá, đặt ở hiện tại mà nói chính là “cải trang nam”.

Người nhà họ Lan đã tuân thủ quy củ này nhiều năm như vậy, tuy rằng quả thật tạo nên bất tiện nhất định, nhưng cũng có lợi - âm dương thể có chiêu quỷ nhập thân, trở thành Vũ tiên sinh nổi danh, người trong nhà phát triển thịnh vượng, đại phú đại quý.

Nhưng cũng may mà bây giờ là xã hội mới, nếu không Ách Ba Lan còn phải bó chân nhỏ lại.

“Người đàn ông trung niên” còn liên tục gật đầu với bọn ta, nói Ách Ba Lan lần đầu kết giao được bạn bè, cám ơn bọn ta không chê bai.

Chương 325 - Lừa Đảo

Chương 325: Lừa Đảo

Nói như vậy làm ta và Trình Tinh Hà rất ngại ngùng.

Nói xong, "người đàn ông trung niên" liền mời chúng ta vào nhà, ta vừa bước tới cánh cửa, trong lúc vô tình thấy trên đỉnh đầu treo tấm biển lớn "Lan phủ", lập tức nhíu mày.

Bởi vì ta thấy ở giữa tấm biển lớn kia mơ hồ xuất hiện một vết nứt.

Đây cũng không phải là điềm tốt – biển hiệu ngoài cửa nứt ra là tượng trưng của chuyện phiền phức mà người nhà này phải gặp phải.

Ta âm thầm suy nghĩ, lát nữa phải bảo Ách Ba Lan chú ý một chút, mau chóng sửa xong tấm biển kia.

Vừa vào cửa lớn, đập vào mắt đầu tiên là sân nhà có hoa và cây cối sum suê, người qua lại cũng không ít, có nam có nữ, thấy Ách Ba Lan đều rất vui mừng, mà thấy bọn ta thì rất mới mẻ, chứng tỏ nhà họ Lan không thường có người ngoài tới đây.

Bọn ta cũng không dám kêu bậy, suốt dọc đường thấy Ách Ba Lan và "người đàn ông trung niên" kia gọi là là chú hai và vợ chú sáu, còn gọi những người đẹp gợi cảm khác là Ngũ ca, Thất đệ, cảm giác giống như nữ nhi Quốc của Kính Hoa Duyên vậy.

"Người đàn ông trung niên" và Lan Kiến Quốc rất nhiệt tình với bọn ta, muốn tiếp đãi bọn ta ăn cơm, Ách Ba Lan rốt cuộc không quên chuyện chính, liền hỏi:

“Ông nội ta có ở đây không?”

Nhưng không nghĩ tới, vừa nghe đến mấy chữ “ông nội ta”, mẹ Ách Ba Lan và chị gái hắn đều tỏ ra biểu cảm vô cùng vi diệu, Lan Kiến Quốc vội vàng nói:

“Hôm nay ông nội đang bế quan, có chuyện gì thì đợi ông ấy ra rồi nói sau, ngươi vừa mới trở về, chuyện gì cũng không vội, vào trong nghỉ ngơi trước đã.”

Lúc này, Ách Ba Lan mới nói:

“Vậy cũng được.”

Nói xong, hắn quay đầu lại nói với bọn ta:

“Ông nội ta mỗi ngày đều bế quan ba tiếng, chúng ta ăn cơm trước đi.”

Bế quan đương nhiên không thể quấy rầy, bọn ta lập tức gật đầu.

Qua sân nhà đầu tiên là tiến vào sân thứ hai, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng ồn ào lộn xộn:

“Cái này thật hư hỏng.”

“Kiến Quốc đâu? Mau bảo Kiến Quốc suy nghĩ ý tưởng đi!”

Lan Kiến Quốc hiển nhiên là nhân vật lãnh đạo nhà họ Lan bọn họ, nghe xong lời này, có một người nhíu mày kiếm, hai tay cắm vào trong túi quần tây liền đi qua, dáng người cao lớn nghiêng người tựa vào vách tường, trầm giọng hỏi:

“Làm sao vậy?”

Thần thái thật giống tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết ngôn tình đó! So với Ách Ba Lan kia chính là đúng chuẩn đàn ông.

“Kiến Quốc, ngươi mau nhìn thử đi, là chuyện ở sông Kim Tú có người chết.”

Một “người đàn ông trung niên” vội vàng nói:

“Người bên kia náo loạn trước cửa nhà chúng ta, nói nhà chúng ta thu tiền mà không làm việc, lừa đời lấy tiếng, căn bản là lừa đảo!”

“Đúng vậy.”

Một người đẹp bộ dáng rất yếu ớt thì dùng giọng người đàn ông trầm thấp nói:

“Một đám người vây quanh cửa nhà chúng ta, cứ tiếp tục như vậy, thanh danh nhà họ Lan chúng ta cũng mang tiếng xấu mất.”

Lan Kiến Quốc vừa nghe vậy, lập tức đứng thẳng người lên, biểu cảm cũng nghiêm túc:

“Không phải đã bảo Hồng Mai đi qua sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Một “người đàn ông trung niên” vội nói:

“Xấu thì xấu ở đây - sau khi Hồng Mai đi qua cũng không thấy đâu nữa, những người kia rất nóng nảy, có thể Hồng Mai cũng xảy ra chuyện.”

Lan Kiến Quốc trừng mắt:

“Làm sao có thể...”

Ách Ba Lan không nhịn được nữa, vội hỏi mẹ hắn:

“Sông Kim Tú có người chết? Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Thì ra sông Kim Tú là một phân luồng của Trường Giang ở

Cẩm Giang phủ, xem như là sông mẹ của Cẩm Giang phủ, hai bên bờ có rất nhiều khu dân cư gì đó, bình thường an ninh trật tự rất tốt.

Thế nhưng gần đây, gần sông Kim Tú xuất hiện không ít thi thể phụ nữ.

Thi thể của những người phụ nữ kia đều có một đặc điểm chính là cơ thể đều trần truồng, có dấu vết bị linh hồn động vào, hơn nữa vị trí nào đó lại giống như từng bị cưỡng hiếp, tình huống vô cùng thê thảm.

Ngay từ đầu mọi người đều cho rằng xuất hiện sát thủ giết người, ai ai cũng cảm thấy lo lắng, theo quản chế điều tra, những người phụ nữ kia đến bờ sông Kim Tú, đều là mình đi qua bờ sông rồi không quay lại nữa, hoàn toàn không tìm thấy nghi phạm.

Chuyện này rất kỳ quái, chẳng lẽ nghi phạm có thể lên trời xuống đất?

Sau đó, một đêm nọ, một đứa trẻ chỉ vào sông Kim Tú và nói có một người đàn ông chìm xuống.

Cha mẹ đứa bé lập tức báo cáo và đi tìm, nhưng căn bản không phát hiện trong sông có người, nhưng trong bụi lau sậy ven sông lại phát hiện một thi thể nữ chết thảm.

Chương 326 - Lời Giải Thích

Chương 326: Lời Giải Thích

Lần này mọi người nghị luận sôi nổi, nói sông Kim Tú giết người, chỉ sợ là quỷ nước.

Tuy rằng các cơ quan cũng đang khống chế hướng đi của dư luận, nhưng chuyện này càng ngày càng truyền đi rất lợi hại, đã không thể đè nén được, người dân cương quyết yêu cầu bắt lại đồ vật trong sông Kim Tú.

Mà nhà họ Lan là Vũ tiên sinh nổi danh nhất Cẩm Giang phủ, cho nên người dân địa phương cùng các cơ quan đều trực tiếp đến nhà họ Lan, cầu xin sự giúp đỡ.

Nhà họ Lan đương nhiên đồng ý, cũng rất coi trọng, lập tức sai Lan Hồng Mai (nam) có năng lực nhất trong nhà đi làm chuyện này.

Ai ngờ sự việc lại phát triển như thế này.

Quả nhiên, bọn ta ở trong sân cũng nghe thấy cửa đập rộn ràng giống như là đang ầm ĩ cái gì đó, theo dòng người đi ra ngoài nhìn, vô số người đang ném đá vào cửa nhà họ Lan:

“Đám người các ngươi không ra nam cũng chả ra nữ, rốt cuộc có năng lực không đây? Chiếm nhà xí mà không đi cầu, lại đi hại chết người!”

“Muốn nhiều tiền như vậy, xây nhà đẹp như vậy, các ngươi không biết xấu hổ ưỡn mặt ở đây à?”

Một người phụ nữ trung niên vừa khóc vừa hét lên:

“Tử nhân yêu! Chết tiệt biến thái! Đền mạng cho Tiểu Hà nhà chúng ta!”

Thì ra ngày hôm qua, sau khi Lan Hồng Mai đi qua kia, người cũng không thấy đâu, có một cô gái vùng khác tên là Tiểu Hà tương đối tò mò việc bắt quỷ là chuyện như thế nào nên lén lút đi theo xem náo nhiệt, kết quả cũng một đêm không trở về.

Nhà họ chỉ có một đứa con gái duy nhất là Tiểu Hà, một đêm không về nhà đương nhiên rất sốt ruột, cho nên sáng sớm đã lập tức lên sông Kim Tú Hà tìm nàng, vừa tìm thì thấy nàng cũng chết thảm ở bờ sông với tư thế này giống như những cô gái vô tội trước đó.

Còn có người nhà của người bị hại khác cũng ở chỗ này náo loạn, la hét muốn nhà họ Lan cho một lời giải thích hợp lý, nếu không có năng lực thì nói sớm để họ tìm người khác cao minh hơn.

Kiểu thay người tạm thời này, ở trong ngành mà nói, chẳng khác nào thừa nhận mình không có năng lực đối phó tà ma này, lâm trận chạy trốn, điều này chứng tỏ vô cùng nhục nhã, sau này làm sao có thể đặt chân ở trong nghề này?

Ách Ba Lan lập tức nóng nảy, muốn đi qua nói chuyện, nhưng Lan Kiến Quốc giữ chặt hắn, lại nhìn những người dân kia, cao giọng nói:

“Ta cũng biết mọi người sốt ruột sợ hãi, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, so với việc ở đây náo loạn thì quan trọng hơn là giải quyết mới đúng.”

Khỏi phải nói, Lan Kiến Quốc thật sự rất có phong thái của người lãnh đạo, lời này thoáng cái đã chỉnh những người đó đến nói không nên lời.

Lan Kiến Quốc rất hài lòng với biểu cảm của họ, nói tiếp:

“Cẩm Giang phủ bọn ta đã làm mấy trăm năm trong nghề này, nếu không có uy tín thì làm sao có thể có danh tiếng như hôm nay? Ta làm chủ nhà họ Lan, chuyện này cũng không thể không chịu trách nhiệm, chắc chắn sẽ cho mọi người một cách giải thích hợp lý.”

Mẹ Tiểu Hà vội nói:

“Vậy làm sao ngươi đưa ra được lời giải thích?”

Lan Kiến Quốc trả lời:

“Ta tự mình đi giải quyết tà ma ở sông Kim Tú kia.”

“Vậy nếu không giải quyết được, còn để cho người ta lấy mạng thì sao?”

Bên trong có người ồn ào:

“Nếu vẫn không có cách nào giải quyết được đồ vật kia, bọn ta sẽ tháo biển nhà họ Lan các ngươi xuống, có đồng ý không?”

Khỏi phải nói, bên trong đám người làm loạn, có thể đúng là có người căm ghét nhà họ Lan - trong cái ngành này, để cho người ta tháo biển xuống còn khó chịu hơn so với việc để cho người treo chuông câm.

Điều này chẳng khác nào tuyên bố gia đình này rút khỏi nghề tiên sinh, rửa tay gác kiếm.

Lần này, sắc mặt người nhà họ Lan đều thay đổi, mắng:

“Ngươi nói cái gì đấy?”

Mấy trăm năm qua, chưa từng có ai dám động đến cái biển nhà họ Lan này.

Nhưng những người đó bỗng ồn ào trong đám đông:

“Nếu các ngươi không dám, chỉ cần nói thẳng, bọn ta sẽ đi tìm một người khác tốt hơn!”

Đáp ứng cũng chết mà không đồng ý cũng chết, thật sự là gấu chó chui vào hàng rào, tiến thoái lưỡng nan.

Ta và Trình Tinh Hà nhìn thoáng qua, trong lòng nói tai hoạ của vết nết trên tấm biển kia không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Người nhà họ Lan còn muốn nói gì đó, ai ngờ Lan Kiến Quốc giơ tay lên, ý bảo người nhà họ Lan không cần nói nữa, trầm giọng đáp:

“Được thôi, nếu Lan Kiến Quốc ta làm không tốt chuyện này, các ngươi chỉ việc tháo biển.”

Người nhà họ Lan thoáng cái hoàn toàn im lặng, ai nấy đều lo lắng nhìn Lan Kiến Quốc.

Mà quần chúng vây xem lúc này mới dần dần tản ra.

Ách Ba Lan rất tức giận nói:

“Tỷ, rõ ràng là người nhà họ Lưu từ trong đó làm khó dễ, muốn làm cho nhà chúng ta khó chịu, sao tỷ lại thật sự mắc lừa nhà họ?”

Lan Kiến Quốc trả lời:

“Tình hình vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy, chúng ta không đồng ý thì họ sẽ tạm thời đổi người, huống chi lần này quả thật cũng là Hồng Mai thất thủ - dù sao ta tự mình đi chắc cũng không đến mức tái xuất làm thiêu thân.”

Chương 327 - Tám Đồng Nửa Cân

Chương 327: Tám Đồng Nửa Cân

Ách Ba Lan lo lắng, nói:

“Thế nhưng...Hồng Mai cũng không đối phó được đồ vật kia, vậy chắc chắn nó không đơn giản, tỷ, ta đi theo ngươi.”

Lan Kiến Quốc nhìn về phía bọn ta:

“Nhưng hai người bạn này của ngươi mới vừa tới...”

Trình Tinh Hà vội nói:

“Ôi, tỷ tỷ, tỷ cũng quá khách sáo rồi, bọn ta với Ách Ba...à không, với Nguyệt Nguyệt là mối quan hệ gì chứ, sống chết có nhau đấy! Nếu tỷ không chê bai, ta và Thất Tinh cũng đi theo.”

Nói xong, hắn đụng vào bả vai ta.

Trong lòng ta sáng như gương - Trình Tinh Hà thấy tiền là sáng mắt, biết đây là một khoản mua bán lớn, cũng muốn chia một chén canh.

Dù sao ông cụ nhà này vẫn chưa xuất quan, ta cũng gật đầu - dọc theo đường đi Ách Ba Lan không ít lần giúp đỡ bọn ta, đều là anh em, hắn gặp chuyện đương nhiên bọn ta phải giúp đỡ.

Ách Ba Lan lập tức vui mừng hẳn lên:

“Vậy thì tốt quá rồi!”

Nói xong, vừa đi vừa khoác lác về ta với Lan Kiến Quốc, không gì khác hơn là ta anh minh thần võ, Hồng Mai ở nhà hù doạ người nhưng vẫn kém ta một phần mười, nghe vậy tai ta cũng đỏ lên.

Lan Kiến Quốc nghe vậy, ánh mắt nhìn ta cũng ý vị thâm trường, vỗ vỗ bả vai ta:

“Lần đầu tiên ta thấy em trai ta sùng bái người khác ngoài ca ca ta đó.”

Đúng rồi...Ách Ba Lan có một ca ca trước kia liều mạng với A Mãn.

Ta còn nhớ, nghe ý của A Mãn, ca ca kia cũng là một “cô gia”, hắn chết như thế nào, chẳng lẽ nói, không phải A Mãn hại chết mà là mặc trang phục chú rể mới chết?

Ách Ba Lan vừa nghe tới ca ca kia, ánh mắt ảm đạm xuống, Lan Kiến Quốc dù sao cũng là phụ nữ, cũng nhận thấy được nên chuyển đề tài:

“Nguyệt Nguyệt, ngươi cảm thấy thứ ở sông Kim Tú kia rốt cuộc là cái gì?”

Ách Ba Lan lập tức ổn định cảm xúc, vội nói:

“Ta đoán, có thể là thủy hầu tử.”

Lan Kiến Quốc đăm chiêu:

“Ngươi cảm thấy, ngay cả một con thuỷ hầu tử mà Hồng Mai cũng không đối phó được sao?”

Ách Ba Lan suy nghĩ một chút:

“Hồng Mai có sức mạnh lớn lại phản ứng nhanh, quả thật có thể đánh hành thi lông trắng đến không trở tay kịp, nhưng Hồng Mai không giỏi bơi lội, nếu thuỷ hầu tử kéo hắn xuống nước, vậy hắn cũng có khả năng...”

Lan Kiến Quốc lắc đầu:

“Không đúng, thuỷ hầu tử sẽ không biến phụ nữ thành như vậy.”

Chuyện này cũng không sai, ta cũng từng gặp qua thuỷ hầu tử ở đập Cửu Khúc, cùng lắm là chỉ kéo người ra nước ăn thịt.

Thứ này là một thứ có tính bạc - đáy nước cũng có tính bạc, ta lại đoán ra một thứ, nhưng thứ như vậy trong truyền thuyết đã được diệt sạch, ta không dám chắc cũng không dám suy đoán lung tung.

Lúc này đã đến sông Kim Tú Hà, cảnh vật xung quanh vô cùng âm u, cây cối hai bên bờ phản chiếu ở trên mặt nước xanh, làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Nhưng ta chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy một luồng uế khí nổi trên mặt sông.

…

Ta còn nhìn ra, vị trí này là hình dáng tê giác dưới biển.

Nó kết nối sông Trường Giang đến Cẩm Giang phủ, là nơi mà nước chảy xuyên qua tụ lại, khí thế phong thủy vô cùng ưu việt, giống như một con tê giác muốn bước xuống biển.

Mà dãy núi có vòng tròn ở Tây Bắc để chặn gió Tây Bắc, tục ngữ “Sơn hoàn thủy ôm tất hữu khí”, phù hợp với định luật phong thủy “Sơn hoàn thủy ôm tất có đại phát giả”, linh vật ở chỗ này quả thực như cá gặp nước.

Nhưng khúc sông rất lớn, sờ bậy bạ chắc chắn không thực tế, Hồng Mai nhà hắn lại biến mất thời gian dài như vậy, lành ít dữ nhiều, Ách Ba Lan không khỏi có chút sốt ruột.

Trình Tinh Hà nóng lòng lập công, tuyên bố chuyện này cứ giao hết cho hắn, lập tức đi sang một bên để tìm người chết hỏi.

Nhưng bây giờ là mười giờ sáng, lại là trời nắng, người chết nào chịu ra ngoài phơi nắng chứ, hắn tìm đến đổ mồ hôi cũng không tìm ra được manh mối gì.

Mà ta thấy bên cạnh có một cây hoa cúc màu vàng rất cao, sau đó leo lên và nhìn xuống:

“Nếu ngươi tin tưởng ta, bắt đầu tìm kiếm từ một bụi cỏ tranh trắng ở phía đông.”

Ách Ba Lan vừa nghe vậy, vui vẻ nói:

“Ca ta tìm được manh mối rồi!”

Lan Kiến Quốc nhếch mày kiếm lên nhìn ta:

“Làm sao ngươi biết?”

Rất đơn giản, linh khí của tê giác xuống biển ngay trong miệng tê giác, vậy tại sao một bụi cỏ tranh trắng sẽ khác thường, chính là bởi vì nó mọc trên răng tê giác, đó là trên mắt phong thủy ở đây.

Linh vật muốn ở lại đương nhiên cũng là ở trong mắt phong thủy.

Ông cậu ba đã từng dạy, lúc tìm mắt phong thủy thì ngươi cứ xem thực vật ở đâu có điểm khác thường, chính xác không sai.

Trong mắt Lan Kiến Quốc tỏ ra vài phần bội phục, cũng cùng bọn ta đến gần bụi cỏ tranh trắng.

Quả nhiên, không hổ là mắt phong thủy, ngay cả cá gần đó cũng rất mập mạp, Trình Tinh Hà hối hận líu lưỡi, biết sớm đã mua cần câu đến câu rồi, loại cá này muốn mua còn phải đi chợ sớm, ít nhất cũng phải tám đồng nửa cân.

Chương 328 - 666

Chương 328: 666

Mà hoa sen lá sen gần cỏ tranh trắng cũng như được mùa, tươi tốt che khuất cả nơi này đến không kẽ có một kẽ hở, thật đúng là không dễ tìm.

Ta vừa muốn vọng khí, bỗng nhiên Trình Tinh Hà hưng phấn nói:

“Có người! À, không, có ma!”

Nói xong, Trình Tinh Hà liền chạy tới.

Tiếp theo, hắn hướng về phía một cái lá sen lớn để nói chuyện với quỷ.

Lan Kiến Quốc cũng nhìn ra Trình Tinh Hà có mắt Nhị Lang, không khỏi khen hắn kết bạn rất có mắt nhìn, Ách Ba Lan nghe vậy còn vui vẻ hơn so với khen chính hắn, không khỏi vô cùng đắc ý.

Lúc này Trình Tinh Hà ngẩng đầu lên:

“Cô gái này tên là Tiểu Hà.”

Đó không phải là người đã chết tối qua sao?

Thì ra hôm qua Tiểu Hà kia thấy Lan Hồng Mai ra ngoài bắt quỷ, trong lòng tò mò nên lấy điện thoại di động ra chụp, suy nghĩ đặt trên phần mềm video chắc chắn có thể nhận được rất nhiều song kích 666.

Nàng lặng lẽ đi theo Lan Hồng Mai vào bãi lau sậy, không lâu sau, lập tức thấy trong bãi lau sậy có một người đàn ông rất đẹp trai từ trong nước thò đầu ra.

Tim Tiểu Hà đập nhanh, nhận định đó chắc chắn là một ngôi sao nào đó - bộ dạng thật sự quá đẹp trai!

Nhưng nàng không ngờ tới Lan Hồng Mai chẳng những không nhìn đến mê muội, ngược lại lấy ra một thứ có ánh sáng sắc bén lấp lánh, muốn giết chết soái ca bơi lội kia!

Tiểu Hà nhất thời tức giận không thôi, sao lại xuống tay với người đàn ông đẹp trai như vậy chứ, 80% là "nữ" này bị mù rồi?

Vì thế Tiểu Hà lập tức đi lên đè lên người Lan Hồng Mai, vừa cắn vừa mắng, làm mỹ nhân cứu anh hùng. Mà nàng nhào tới như vậy, Lan Hồng Mai bất ngờ bị nàng đẩy xuống nước, bỗng nhiên biến mất.

Mà soái ca trong nước kia nâng cằm nhìn nàng, sau đó cảm ơn nàng, bàn tay kích động của Tiểu Hà cũng không biết đặt ở đâu.

Anh chàng đẹp trai trong nước vẫy tay với nàng, bảo nàng đi qua, nói là phải cảm ơn nàng vì ơn cứu mạng này.

Trong lòng nàng tự nhủ đây chính là sự khởi đầu của bộ phim thần tượng, nếu không sao soái ca này lại có thể nhìn mình say đắm như thế?

Quả nhiên, anh chàng đẹp trai kia kéo nàng xuống nước, muốn cùng nàng viết nên một bài hát tình yêu xanh xao. Tiểu Hà ngượng ngùng mang theo sợ hãi giao mình cho hắn, nhưng không ngờ tới lại truyền đến một cơn đau nhức, tiểu thuyết tổng tài bá đạo nàng cũng đã xem qua, biết phụ nữ đều phải vượt qua cửa ải này, ngay từ đầu nàng còn muốn nhẫn nhịn, nhưng không nghĩ tới, soái ca ở trong nước mây mưa cả đêm, lúc nàng lấy lại tinh thần, cúi đầu đã thấy thi thể chật vật của mình bị ném lên bờ.

Lúc này nàng mới biết được, thì ra những phụ nữ có tướng chết khó xử kia đều mất mạng như thế.

Những miêu tả này thật sự làm cho người ta mặt đỏ tai hồng, nhưng Lan Kiến Quốc hiển nhiên đã có nhiều va chạm xã hội, nghe chuyện những mặt không chút cảm xúc, thậm chí còn bảo Trình Tinh Hà hỏi thử xem người đàn ông kia còn có đặc điểm gì khác không?

Trình Tinh Hà thuật lại một chút, liền nói cho bọn ta biết, Tiểu Hà nói, trên người người đàn ông kia có một hương vị rất mặn.

Mặn? Trong lòng ta tự nhủ chẳng lẽ là kim chi thành tinh?

Nhưng ý nghĩ này thực sự quá mức vô lý, bản thân ta cảm thấy ngại để nói ra.

Tiếp theo, Trình Tinh Hà lại lắc đầu với bọn ta, nói là Tiểu Hà nói đến đây thì khóc rất lợi hại, tỏ vẻ không thể nào chấp nhận tên soái ca kia lại từng quan hệ với nhiều người phụ nữ như vậy.

Đầu ta nổi đầy hắc tuyến, thật sự không thể nào chấp nhận, không phải hắn muốn mạng của ngươi sao?

Trình Tinh Hà cũng thở dài:

“Thiếu nữ si tình, hết cách rồi.”

Ách Ba Lan vội nói:

“Đây có phải là một quỷ nước háo sắc không?”

Lan Kiến Quốc lắc đầu:

“Quỷ nước giết người, bình thường là vì kéo người thế thân, một người chết là nó có thể giải thoát, nhưng thứ kia giết nhiều người phụ nữ như vậy, vẫn có thể ở lại chỗ này, hẳn là thứ khác.”

Ta nghĩ vậy.

Uế khí ở chỗ này căn bản cũng không phải là quỷ khí.

Lan Kiến Quốc tìm kiếm ở vùng lân cận, hình như cũng có thể cảm giác được thứ kia đang ở gần đây, nhưng thứ kia có vẻ vô rất xảo quyệt, có khả năng nhận ra sát khí trên người những đạo môn nhân chúng ta nên vẫn không đi ra.

Nếu đi tìm hắn dưới nước, vậy thì quá bị động, biện pháp tốt nhất chính là dẫn dụ hắn ra ngoài.

Hiện tại xem ra, chỉ có phụ nữ mới có thể dẫn dụ hắn.

Mặc dù Lan Kiến Quốc là con gái, nhưng từ trước đến giờ nàng chưa từng tự cho mình là con gái, đi vài bước xung quanh, hiển nhiên vật dưới nước kia không có chút hứng thú nào với nàng.

Nhưng nàng lại không thể đổi lại thành nữ, vì thế ba người sáu con mắt đều nhìn về phía Ách Ba Lan.

Ách Ba Lan không thể từ chối liền đi qua.

Khỏi phải nói, bóng dáng của hắn ở bên hồ hoa sen này mềm mại uyển chuyển, xinh đẹp miễn bàn. Nhưng sau khi biết thân phận thật sự của hắn, chỉ làm cho người ta muốn cười.

Chương 329 - Ngày Tận Thế

Chương 329: Ngày Tận Thế

Bọn ta không dám dựa vào quá gần, đang ẩn núp đằng sau cây hoa cúc vàng, hết sức tập trung nhìn chằm chằm qua đây, ta bỗng nhiên phát hiện phía sau một bụi hoa sen lớn, dường như có một người đang đứng.

Lần này ta liền nhíu mày - hiện giờ sông Kim Tú này không an toàn, nếu có người, phải nhanh chóng bảo hắn rời khỏi nơi này.

Lại nhìn kỹ, ta lập tức sửng sốt – bóng dáng kia mảnh khảnh duyên dáng, cả người mặc quần áo màu lam nước biển, thế mà lại rất quen mắt.

Hình như ta đã từng thấy trên núi Nhân Cước Hoan rồi thì phải?

Ta lập tức muốn đứng lên nhìn rõ ràng, xem đây là ảo giác hay là trùng hợp?

Nhưng ngón tay lập tức đau nhức, đau đến nỗi ta không thể đứng lên, Trình Tinh Hà nhận ra ta không đúng lắm, cũng đưa tay túm lấy ta, liên tục nháy mắt ra hiệu cho ta, bảo ta đừng lộn xộn.

Ta lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện, trong nước lại thật sự có một cái đầu đầu thò ra.

Cái đầu từ từ nhô lên, để lộ khuôn mặt người đàn ông vô cùng đẹp trai.

Khó trách làm cho Tiểu Hà và những cô gái khác mê mẩn không thôi, bề ngoài của người này thật sự không tệ.

Nhưng...khí xám áp thanh khí, đây không phải con người.

Tiếp theo, người đàn ông kia lập tức bơi về phía Ách Ba Lan.

Mặt ngoài Ách Ba Lan nở một nụ cười giả tạo, một tay sớm vươn tới sau lưng - muốn lấy thiên lôi đinh.

Ánh mắt Lan Kiến Quốc cũng lạnh xuống, hiển nhiên cũng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Người đàn ông kia lập tức vươn một bàn tay thon dài về phía Ách Ba Lan, hiển nhiên là muốn bày tỏ lời mời đối với Ách Ba Lan.

Ách Ba Lan hẳn là giả vờ đồng ý, một tay nắm lấy tay người đàn ông kia.

Ta lập tức hưng phấn lên, chỉ dựa vào cỗ quái lực kia của Ách Ba Lan, còn không ngay tức thì kéo thứ kia ra khỏi nước!

Trên người Lan Kiến Quốc thì phát ra Âm Thanh Quỷ - hiển nhiên là chiêu âm thanh quỷ lên người!

Âm Thanh Quỷ so với Hồng Sát Quỷ còn cao hơn một cấp, có thể huyễn hóa ra thực thể, hung dữ lợi hại, theo lý thuyết thì Địa giai mới có thể đối phó với nàng, ngay cả Âm Thanh Quỷ mà Lan Kiến Quốc cũng có thể tùy tiện sử dụng, không hổ là đại lão.

Xem ra, thứ dưới nước kia bất kể là cái gì, hôm nay đều đã đến ngày tận thế rồi.

Nhưng không ngờ tới, Ách Ba Lan chẳng những không kéo được người đàn ông kia ra khỏi nước, ngược lại tay mình còn bị người đàn ông kia kéo xuống nước!

Ta thoáng cái liền đứng lên, móa nó, thứ kia có sức lực lớn vậy sao?

Mà Lan Kiến Quốc thấy thế, ót mơ hồ nổi lên gân xanh, lập tức nhào về phía mặt nước:

“Nguyệt Nguyệt, cố gắng lên!”

Ách Ba Lan hiển nhiên cũng dùng toàn lực, khuôn mặt sung huyết, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Tỷ, ta cố gắng không được...”

Người đàn ông dưới nước kia hiển nhiên cũng cảm giác ra sát khí Lan Kiến Quốc mang đến, biểu tình trong nháy mắt liền biến thành dữ tợn, ngay khi Lan Kiến Quốc muốn khoác lên cổ tay Ách Ba Lan, người đàn ông kia dồn sức vào tay, lập tức kéo Ách Ba Lan xuống!

Ta dùng một tay chống xuống đất rồi nhảy qua, rút Thất Tinh Long Tuyền chém về phía người đàn ông kia.

Người đàn ông kia quay đầu lại nhe răng - da có đẹp đến đâu cũng không giống người, mà giống như một con thú hoang dã.

Sát khí của Thất Tinh Long Tuyền lập tức chém đứt toàn bộ hoa sen trên mặt nước, trong lúc nhất thời cánh hoa sen và lá sen bắn tung tóe xung quanh, Ách Ba Lan và người đàn ông kia đã không thấy đâu.

Ta không ngần ngại nhảy xuống nước ngay lập tức.

“Thông” một chút, bọt nước nổi lên dữ dội, ta đẩy bọt ra nhìn xuống thì thấy người đàn ông kia kéo Ách Ba Lan xuống dưới nước.

Một chân ta đạp vào bờ, lặng yên không một tiếng động xông về phía người đàn ông kia.

Nửa người trên của người đàn ông kia không mặc gì, nửa dưới duỗi thẳng một thứ giống như bao tải vậy, ta không thấy rõ chân hắn.

Tốc độ bơi lội của hắn rất nhanh, nếu tham gia Olympic chắc chắn có đạt được hạng nhất.

Theo lý thuyết, chỉ với tốc độ của hắn thì ta sẽ đuổi không kịp, nhưng bởi vì Ách Ba Lan còn ở trong tay người đàn ông kia không ngừng giãy dụa, làm cho người đàn ông kia phân tâm, tốc độ của hắn chậm lại, một bạt tay không hề nương tay đánh vào mặt Ách Ba Lan.

Ách Ba Lan nghiêng đầu một cái, xung quanh toát ra một vòng máu, bất động.

Một cỗ lửa nổi lên trong lòng, ta thấy thứ này 80% là thật chán sống rồi

Lúc này ta đã đi theo, cũng không thèm nương tay mà chém một kiếm về phía sau lưng hắn.

Sát khí của Thất Tinh Long Tuyền từ trước đến nay đánh đâu thắng đó, ở trong nước hẳn là cũng sẽ không kém quá nhiều.

Nhưng không ngờ tới, lần này, giống như là chém vào một thứ rất cứng rắn, chấn động gan bàn tay khiến ta đau nhức một trận.

Mẹ kiếp...Người đàn ông này rốt cuộc có cấu tạo gì thế, cứng rắn vậy sao?

Mà lần này, người đàn ông kia mạnh mẽ quay đầu lại, gắt gao nhìn chằm chằm ta, một tay hất Ách Ba Lan ra, tay định bắt lấy cổ của ta.

Chương 330 - Sức Khỏe Quan Trọng

Chương 330: Sức Khỏe Quan Trọng

Lúc này ta lại phát hiện, miệng và mũi của người đàn ông này đều không có bong bóng khí, bong bóng khí lại nổi lên từ bên má hắn.

Ta đạp một chân lên một tảng đá dưới nước, cơ thể nhanh nhẹn gập qua, tay thứ kia nắm lấy khoảng không, ta xoay tròn Thất Tinh Long Tuyền chém về phía hắn lần nữa, nhưng lần này ngoại trừ làm gan bàn tay của ta phát đau, vẫn là không đả thương được nó.

Mà lần này, gan bàn tay lại tức thì phản tác dụng, bị chấn động đến nỗi chảy máu, màu đỏ tươi từ từ khuếch tán ra trong nước.

Người đàn ông kia nở nụ cười để lộ ra răng nanh, còn muốn nhân cơ hội bắt ta, nhưng lúc này, máu của ta bay lên mặt hắn.

Người đàn ông kia vốn đắc ý, nhưng trong nháy mắt này, vẻ mặt của hắn liền thay đổi.

Nó giống như thấy một cái gì đó khủng khiếp.

Kỳ quái, chẳng lẽ - hắn sợ máu của ta?

Không đợi ta kịp phản ứng, hắn chợt xoay người, vớt Ách Ba Lan lên rồi lặn xuống dưới nước.

Ta lập tức nóng nảy - Ách Ba Lan ở dưới nước thời gian dài như vậy, không chừng sẽ chết đuối mất, nhưng ta vừa mới định đuổi theo, trước mắt mình cũng mơ màng – động tác vừa rồi thật sự quá kịch liệt, chính ta cũng không đủ khí để dùng, mà nơi này còn cách mặt nước một khoảng, nếu không đi lên bản thân cũng phải chết đuối mất.

Đúng lúc này, một người túm lấy lưng ta, liều mạng nâng ta lên trên.

Ta đã không còn sức lực giãy dụa, chỉ có thể thấy mặt nước sáng ngời cách ta càng ngày càng gần, trước mắt cũng càng ngày càng mơ hồ.

Chờ lấy lại tinh thần, ta phát hiện mình nằm sấp bên bờ sông ói nước, mũi và cổ họng vừa chua vừa cay, giống như vừa chết một lần vậy.

Đáng sợ hơn chính là sau lưng đang bị người khác liều mạng đập - ta nghi ngờ xương sống của mình có phải bị đấm gãy thành mấy khúc rồi không.

“Được rồi.”

Ta ho khan và nói:

“Không chết đuối cũng sẽ bị ngươi đánh chết.”

Là Trình Tinh Hà, ta thậm chí còn nghi ngờ ngày thường hắn thấy ta không vừa mắt nên mượn cơ hội báo thù.

Quả nhiên, Trình Tinh Hà buông lỏng tay, bất mãn nói:

“Ngươi vẫn còn mạnh mồm thế à, nếu không phải ta đập người để đẩy nước ra, ngươi sớm đã chết đuối rồi. Còn không nói với ca ca đây một tiếng cảm ơn.”

Cảm ơn cái đầu ngươi đấy.

Ta thở hổn hển xong, mới thấy Lan Kiến Quốc ngồi xổm bên bờ sông.

Quần áo cả người Lan Kiến Quốc đều ướt đẫm, tóc còn đang nhỏ giọt từng giọt nước.

Ta mới bảo sao, Trình Tinh Hà chỉ như chó leo, căn bản không xuống được nước, thì ra vừa rồi là Lan Kiến Quốc cứu ta.

Ta vừa định nói cảm ơn, lại phát hiện sắc mặt Lan Kiến Quốc xanh mét, trên một tay toát ra âm thanh khí nhàn nhạt.

Móa nó, không phải là muốn dẫn quỷ nước nhập vào người, đi vào sào huyệt của thứ dưới nước kia chứ?

Ta vội nói:

“Thứ kia rất nhạy bén, ngươi mang theo sát khí đi xuống, khẳng định không bắt được.”

Trình Tinh Hà liên tục gật đầu:

“Đúng vậy, trong khoảng thời gian ngươi hôn mê bất tỉnh, tỷ tỷ của ta đã đi xuống ba lần rồi.”

Không phải chứ, ai là “tỷ tỷ của ta” với ngươi thế? Ngươi muốn làm quen cũng phải có giới hạn chứ?

Mà lúc này, phía sau bụi cây truyền đến âm thanh nghị luận nhao nhao:

“Thấy không, đây chính là người chuyển giớ của nhà họ Lan, hôm qua có một tiểu nhân yêu bị mất, hôm nay lại mất một người, hì hì.”

“Ta đã nói bọn họ đức không xứng vị trí, còn dám ưỡn mặt khoác lác gì chứ, lần này đúng là tự vả mặt mình rồi?”

“Ha ha ha, đó không phải chuyện tốt sao, chúng ta cứ chờ đến nhà bọn họ tháo biển hiệu xuống thôi, đến lúc đó chắc chắn là một lễ hội thật náo nhiệt.”

Chắc chắn là nhà họ Lưu - đối tác cạnh tranh của nhà họ Lan, đến nơi này xem náo nhiệt.

Trình Tinh Hà nhịn không được quay đầu lại, cầm đá cuội chọi về phía sau bụi rậm.

Chỉ nghe “ui da” một tiếng, hiển nhiên là có người bị ném trúng, tức giận nói:

“Ôi, chính các ngươi không có năng lực, còn không biết xấu hổ thẹn quá hóa giận phải không?”

Trình Tinh Hà lớn tiếng nói:

“A, thì ra có người sao, ta còn tưởng là mấy con lạt lạt cô gì đấy chứ.”

Lạt lạt cô là một loài côn trùng gây hại, kêu la rất vang, nhưng chỉ ăn rễ cây trồng nông nghiệp, người trong nghề mà mở miệng là một câu chửi thề, nói đối phương không có năng lực, chỉ biết lớn tiếng kêu.

Mấy người kia lập tức bị chọc giận, nhưng lúc này, Lan Kiến Quốc cũng quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ.

Bọn họ vừa chạm vào ánh mắt kia, trong nháy mắt rụt cổ chạy ra ngoài:

“Dù sao chuyện hôm nay nhà họ Lan bọn họ xem như đã thua, ngày mai lại đến xem náo nhiệt cũng không muộn.”

Trình Tinh Hà liền an ủi Lan Kiến Quốc:

“Tỷ…tỷ đừng tức giận, sức khoẻ quan trọng...”

Đây là lần đầu tiên ta nghe hắn nói chuyện dịu dàng như vậy, không thể không bị kích thích nổi da gà khắp người.

Chương 331 - Biện Pháp

Chương 331: Biện Pháp

Lan Kiến Quốc thì không thèm liếc mắt nhìn Trình Tinh Hà một cái, trầm giọng đáp:

“Tháo biển vẫn là chuyện nhỏ, hai mạng người Hồng Mai và Nguyệt Nguyệt mới là quan trọng nhất - nhưng bị bắt xuống dưới nước lâu như vậy, có phải đã...hay không...”

Giọng nói của nàng không kiềm chế được lại kèm theo chút nghẹn ngào.

Hoàn toàn khác với bộ dáng sấm rền gió cuốn bình thường kia.

Nữ cường nhân yếu ớt, mới đặc biệt làm cho người ta đồng cảm.

Vì vậy, ta nói:

“Ngươi yên tâm, Lan Như Nguyệt và Lan Hồng Mai bây giờ vẫn còn sống.”

Lan Kiến Quốc ngẩng đầu lên, giống như không tin vào tai mình:

“Làm sao ngươi biết?”

Ta trả lời:

“Cung anh em của ngươi mặc dù nổi lên xanh trắng, nhưng không biến thành đen, chứng tỏ hai anh em kia tuy là người ở trong tình cảnh nguy hiểm, nhưng trước mắt vẫn chưa chết, chúng ta mau chóng tìm được bọn họ thì vẫn còn hy vọng.”

Lan Kiến Quốc nắm lấy tay ta:

“Thật sao?”

Ngón trỏ của ta lập tức lại đau như kim châm, nhịn không được “Ôi” một tiếng, ngược lại khiến Lan Kiến Quốc giật nảy mình:

“Ngươi, trên người ngươi có vết thương à?”

Ta vội xua tay:

“Không phải...”

Lúc này ta còn nhớ, trước khi xuống nước, ngón trỏ của ta cũng đau một chút, là vì người phụ nữ áo lem kia ư.

Vì thế ta lập tức ngẩng đầu nhìn về phía hồ sen, nơi đó ngoại trừ lá sen bị ta chém bừa bộn thì không có gì cả.

Lan Kiến Quốc nhìn theo tầm mắt của ta, hỏi:

“Ngươi có manh mối gì sao?”

Ta quay lại và nói:

“Ngươi đã bao giờ thấy một người phụ nữ mặc quần áo màu xanh nước biển chưa?”

Lan Kiến Quốc và Trình Tinh Hà lập tức đều sửng sốt, Lan Kiến Quốc lắc đầu, Trình Tinh Hà hận sắt không thành thép đẩy đầu ta:

“Không phải chứ, ngươi cả ngày suy nghĩ cái gì thế? Đi đâu cũng không quên tìm phụ nữ, xem ra đã đến lúc đưa ngươi đi tìm kỹ thuật viên số 28 rồi.”

Vẻ mặt Lan Kiến Quốc hơi xấu hổ, chuyển chủ đề:

“Ngươi đã từng đối mặt với thứ đó dưới nước, có biết lai lịch của nó thế nào không?”

Ta suy nghĩ một lát và nói:

“Ta còn tưởng mình đoán sai rồi, nhưng là vừa rồi ta tiếp xúc với thứ đó, không thể nhầm được - đó là một giao nhân.”

“Giao nhân?”

Lan Kiến Quốc và Trình Tinh Hà sững sờ.

Rất ngạc nhiên khi biết rằng cá giống hệt như giao, nhưng chúng hoàn toàn là hai loài khác nhau.

Lan Kiến Quốc thì không sao, nhưng Trình Tinh Hà ngay lập tức kích động:

“Ngươi đang nói có phải là một giao nhân có nước mắt có thể biến thành ngọc trai chứ?”

Đúng vậy, là nó.

Lan Kiến Quốc cau mày:

“Khó trách...nhưng ta nhớ là giao nhân đã tuyệt chủng.”

Trước khi thấy thứ đó, ta cũng nghĩ như vậy, nhưng sự thật thắng lý thuyết, trên đời này thật sự vẫn còn giao nhân sót lại.

Còn là một giao nhân nam.

“Bác Vật Chí” cho biết:

“Có giao nhân ở Nam Hải. Chúng sống dưới nước như cá. Chúng biết dệt vải. Mắt có thể khóc ra ngọc trai.”

Giao nhân là một sinh vật trong truyền thuyết. Nghe nói là nó sống ở Nam Hải, cũng có đầu và tay, hơn nữa trông rất đẹp, nhưng dưới thân bọn họ không phải là chân mà là đuôi cá.

Nước ngoài cũng có truyền thuyết về bọn họ, nhưng nước ngoài gọi họ là nàng tiên cá.

Nhiều người đã nghe nói về sinh vật này, nhưng ít người đã thấy nó.

Có ba truyền thuyết nổi tiếng về họ.

Đầu tiên, nước mắt của họ rơi xuống đất và trở thành ngọc trai, được gọi là giao châu, những bài thơ cổ do Lý Thương Ẩn để lại nói rằng có nước mắt trong trăng và ngọc trai trong biển, khói trong ánh mặt trời ấm áp ở Lam Điền.

Thứ hai, họ dệt rất giỏi, những thứ chúng dệt gọi là giao tiêu. Giao tiêu ở Nam Hải không bị thấm nước, điều đó có nghĩa là chỉ cần mặc giao tiêu do họ dệt, sẽ không bị thấm nước.

Thứ ba, mỡ trên cơ thể chúng luôn sáng, nếu cho một ít thắp đèn dầu sẽ tồn tại vạn năm, tương truyền là lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng treo đầy đèn giao nhân.

Đây là một tin đồn khá tốt, không gì khác là nói chủng tộc của họ rất khéo tay.

Những lời đồn đại khác không hay lắm - nghe nói nam giao nhân bản tính bạc tình, sẽ dùng dung mạo xinh đẹp của mình để dụ phụ nữ xuống nước, hơn nữa cũng không bình thường, một khi cùng nó phát sinh quan hệ, người phụ nữ đó sẽ chết. Các nữ giao nhân cũng có danh tiếng tương tự, họ sẽ dùng giọng hát của mình để thu hút các thủy thủ và kéo họ xuống nước để ăn thịt.

Lan Kiến Quốc đứng dậy, muốn xuống nước một lần nữa để tìm thứ đó.

Ta ngăn nàng lại:

“Bây giờ hắn nhất định đã đề phòng rồi, tìm theo cách này cũng không được đâu, chi bằng tìm cách khác.”

Lan Kiến Quốc nhìn ta chằm chằm:

“Ngươi có biện pháp gì không?”

Ta trả lời:

“Vẫn là như trước, dụ hắn đi ra ngoài.”

Trình Tinh Hà cau mày:

“Ách Ba Lan đã bị kéo xuống, ngươi còn muốn để ai dụ?”

Nói đến đây, hắn lùi lại mấy bước:

“Ta nhất định không đi.”

Ta trả lời:

“Ta biết – ta sẽ đi.”

Lan Kiến Quốc cau mày:

“Ngươi?”

Chương 332 - Thì Ra Là Ngươi

Chương 332: Thì Ra Là Ngươi

Thứ đó không phải là thích phụ nữ sao? Nếu Ách Ba Lan cũng có thể dụ được hắn ra, thì ta cũng có thể.

Đôi mắt của Trình Tinh Hà mở to:

“Ngươi có thể làm được không?”

Ách Ba Lan và Lan Hồng Mai sống hay chết còn chưa biết, không đi không được.

Nhưng có một điều thực sự kỳ lạ - giao nhân này sống ở biển, vì vậy Tiểu Hà nói rằng nó có mùi mặn, nhưng làm thế nào mà nó lại vào được vùng nước ngọt?

Sau khi thay quần áo của Ách Ba Lan, đeo bộ tóc giả dài thẳng màu đen và hóa trang qua loa, Trình Tinh Hà nhìn ta chết lặng:

“Ta không ngờ rằng ngươi có tiềm năng trở thành đại ca nữ nữa - so với Ách Ba Lan còn giống Ách Ba Lan hơn.”

Soi lên mặt nước, quả thật rất giống vậy.

Lan Kiến Quốc nhìn ta với ánh mắt ngưỡng mộ khó tả, như thể rất kinh ngạc.

Điều này làm ta xấu hổ khi gặp đại ca.

Lúc này trời đã nhá nhem tối, sắp đến Tết Trung thu, trăng ngày càng tròn, soi bóng xuống mặt nước, khung cảnh khá lãng mạn.

Ta như con lừa xay cối, đi đi lại lại bên dòng nước.

Nhưng một hồi lâu rồi cũng không có chuyển động gì trong nước.

Ta âm thầm có chút lo lắng, mẹ kiếp, chẳng lẽ là ban ngày sợ hãi nên không dám ra ngoài sao?

Hay là nghĩ ta không đủ đẹp còn rất nam tính à?

Vì vậy, ta cố gắng làm mềm cơ thể mình một chút, thậm chí còn giơ ngón tay lan hoa chỉ của mình lên.

Ngay lập tức, ta nghe thấy một tiếng cười khúc khích phía sau.

Giày cao gót dưới chân khiến chân ta đau rồi - không biết phụ nữ đi cả đời như thế nào.

Vì vậy, ta dứt khoát cởi giày cao gót và ngâm chân trong nước.

Trong nước truyền đến hơi mát, khá thoải mái, vừa định hít một hơi, đột nhiên cảm thấy có một bàn tay nắm lấy mắt cá chân của mình.

…

Sau đó, một cái đầu đẹp trai trồi lên khỏi mặt nước, vẩy vẩy giọt nước trên đầu, nhìn ta, ánh mắt lấp lánh nói:

“Cô gái, ngươi đẹp quá.”

Trong lòng ta vui vẻ một hồi, tên này đúng là một con quỷ không biết sợ chết, còn dám đi ra!

Hơn nữa giọng nói của loại vật này rất dễ nghe, khó trách nữ giao nhân có thể dùng giọng hát dụ người tới đây ăn thịt.

Mà thứ đó nhìn ta trìu mến, vuốt ve chân ta một cách dịu dàng:

“Ngay cả bàn chân cũng khác đám ngươi kia – chân phụ nữ bình thường không lớn như thế.”

Cũng không quá lớn, cỡ bốn hai nha.

Trước đó, Ách Ba Lan bị tên này kéo xuống, để đề phòng, ta quyết định lừa hắn lên bờ – giao nhân thực ra cũng giống thủy hầu tử, có thể thống trị dưới nước nhưng ở trên bờ thì hèn nhát.

Vì vậy, ta giả vờ xấu hổ và sợ hãi, muốn rút chân lại - nhân tiện kéo hắn lên.

Vật đó hơi sửng sốt, ánh mắt nhìn ta càng cảm thấy hứng thú hơn:

“Thật thú vị - ngươi là người đầu tiên không rung động với ta một thời gian lâu như thế đó.”

Ta còn có thể ngửi được, trên người vật này có một mùi hương rất lạ, ngửi không có cảm giác gì, thậm chí còn cảm thấy có hơi buồn nôn, nhưng cũng có khả năng chính là mùi này có tác dụng thúc tình sẽ làm cho người phụ nữ cảm thấy mê man chóng mặt.

Quả nhiên, vật đó ngày càng hứng thú với ta, hắn chống một tay lên bờ và định ném ta vào bờ. Trong lòng ta mừng thầm, lên đây đi, ta sẽ chém ngươi thành bánh bột cá.

Nhưng ai ngờ, vào thời khắc mấu chốt này, hắn đột nhiên co rụt lại, quay trở lại mặt nước, trừng mắt nhìn ta:

“Thì ra là ngươi…”

Trời ạ, ta thật quá coi thường cái tên tinh trùng lên não này rồi, hắn nhận ra ta sao?

Một móng vuốt của hắn cong lên, vẻ mặt trở nên hung dữ, dường như chuẩn bị lặn xuống, ta trừng lớn mắt đảo một vòng, lập tức giả bộ bày ra dáng vẻ loài vật vô hại, hạ thấp giọng nói:

“Có phải ngươi đã từng gặp ca ca của ta không?”

Vật đó nghe thấy vậy, lập tức thu tay lại, chợt hiểu ra:

“Khó trách giống nhau như vậy, thì ra là ca ca ngươi.”

Ta duỗi chân vào chiếc bàn cũ phí trước, lộ ra vẻ mặt còn gấp hơn cả hắn:

“Lúc ban ngày ca ca ta đến đây mà vẫn chưa thấy trở về, hắn ở đâu rồi?”

Vật đó hoàn toàn yên tâm, lại bắt đầu trườn lên người ta, dùng giọng điệu vô cùng quyến rũ nói:

“Ngươi đẹp đấy, nhưng ca ca của ngươi dữ lắm…”

Hung dữ ông nội ngươi.

Khoé mắt ta liếc qua thấy hai phần ba vật này đã nổi lên khỏi mặt nước, nhưng một thứ dài, màu đen vẫn còn ở trong nước, giống như một chiếc thắt lưng.

Vì vậy ta lăn ra ngoài, một tay nắm lấy bả vai hắn, muốn kéo hắn lên hoàn toàn, không ngờ trên người hắn giống như có một lớp màng trong suốt, vừa cứng rắn lại trơn bóng, tay ta tuột ra trong nháy mắt, không thể dùng sức.

Ta đã nói tại sao ngay cả Ách Ba Lan cũng không thể làm gì được hắn, còn tưởng sức lực của hắn mạnh hơn Ách Ba Lan thì ra muốn đấu với vật này không thể dùng sức được.

Hơn nữa, màng cứng này cứng đến nỗi ngay cả nước Thất Tinh Long Tuyền cũng không thể tách ra được, chẳng lẽ đây là giao tiêu trong truyền thuyết?

Chương 333 - Màu Sắc Khác Biệt

Chương 333: Màu Sắc Khác Biệt

Đây là bảo vật mà ngay cả vương công đại thần ở thời cổ đại cũng không thể có được, nếu Trình Tinh Hà biết về nó, có lẽ 80% hắn sẽ bóc nó ra và bán nó ở Quỷ thị.

Vừa nghĩ tới đây, tên này đã trở tay chộp lấy tay ta, giọng nói trầm thấp như trời trong, cười mắng:

“Tiểu mỹ nhân, hóa ra ngươi gấp gáp như vậy.”

Sau đó, hắn ôm chặt lấy ta, đồng thời quai hàm mở ra.

Mẹ kiếp, cuối cùng cũng đợi tới giờ phút này, ta lật người đè hắn xuống, thấp giọng nói:

“Nhắm mắt lại, ta cho ngươi một bất ngờ.”

Khỏi phải nói, đồ chơi kia mừng rỡ thế nào, thật sự nhắm mắt lại:

“Vậy ta sẽ để ngươi tận hưởng nó...”

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, ta đâm chính xác hai lưỡi câu vào má trái và má phải của hắn.

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, vật kia lập tức mở mắt ra, tức giận trừng mắt nhìn ta:

“Ngươi…”

Ngạc nhiên hay mừng rỡ, rất bất ngờ nha?

Cùng lúc đó, Lan Kiến Quốc và Trình Tinh Hà đồng thời lao ra, vật kia rất đau đớn, ánh mắt hung dữ muốn báo thù, nhưng khi thấy bọn ta có nhiều người, đã xoay người nhảy xuống nước.

Ta nắm lấy sợi dây câu và đi theo xuống dưới.

Trước đó, ta nghĩ rằng vật này đao thương bất nhập, cách duy nhất để bắt hắn là bắt từ xương sườn mềm, nhưng giao tiêu quấn quanh cơ thể, ta không thể tìm thấy xương sườn mềm, nhưng thứ này thở bằng mang, vì vậy ta nảy ra ý tưởng này.

Quả nhiên, vật kia đã xuống nước, thấy ta đi theo, muốn rút lưỡi câu ra ném ta đi, nhưng lưỡi câu càng ngày càng chặt, ta cầm đèn pin soi dưới nước thì thấy hai má hắn phồng ra hai luồng màu xanh lá cây - máu.

Khi ta còn nhỏ thường đi câu cá ở sông Phúc Thọ với lão đầu nhi, thỉnh thoảng đến cửa hàng đồ câu cá (hầu hết không đủ tiền mua), thế nên ta biết đôi chút về lưỡi câu. Loại lưỡi câu được gọi là Quản Phó Thiên Hựu, lưỡi câu cong thành hình tròn, có gai, đầu lưỡi câu cong vào trong, sau khi cá nuốt lưỡi câu sẽ bị mắc kẹt chắc chắn.

Dây câu được buộc vào lưỡi câu thông qua vòng cán lưỡi câu, dây buộc chắc chắn, chuyên dùng để câu những loài cá lớn hung dữ ở biển, cá ăn lưỡi câu không thể thoát ra được.

Ban ngày ta cũng chú ý đến vật này có hang ổ dưới nước, nếu hắn sợ hãi thì nhất định phải quay trở lại, đi theo hắn xuống có thể cứu được Ách Ba Lan và Lan Hồng Mai.

Trước đó Trình Tinh Hà còn hơi lo lắng và hỏi ta có nên đeo mặt nạ dưỡng khí không.

An toàn thì an toàn, nhưng vật này có thể vừa mắt khi thấy một “người phụ nữ” đeo mặt nạ dưỡng khí không?

Hơn nữa, nếu mấy người Ách Ba Lan bị kéo xuống dưới nước lâu như thế mà vẫn còn sống, ta nghĩ có lẽ 80% nước này có nơi có thể thông khí.

Lần này so với việc đi xuống vào ban ngày dễ dàng hơn nhiều, giống hệt như dắt chó đi dạo.

Đồ chơi kia cũng cảm nhận được, hắn mở miệng trừng mắt nhìn ta ở trong nước, chắc là không nói gì hay ho, cho nên ta cười híp mắt nhìn hắn, lắc đầu với vẻ mặt “Không nghe không nghe tên khốn khiếp niệm kinh”.

Đồ chơi kia bị chọc tức, hắn đột nhiên lao vào ta, như thể muốn liều mạng với ta.

Nhưng cùng lúc đó, một người bên cạnh phát ra một tiếng “thông”, quay người lại đá gió, đá bay vật đó một cách gọn gàng.

Máu xanh chợt lan tràn trong nước, vật đó ngẩng đầu lên, hung tợn trừng mắt nhìn bọn ta, ta nhìn dáng vẻ hắn như vậy, suýt nữa không nhịn được cười - sau cú đá đó, răng trắng như tuyết trong miệng vật kia bị rớt mấy cái, trông giống như một bà lão không có răng, vẻ ngoài của hắn sa sút nghiêm trọng.

Quay đầu nhìn lại, vẻ mặt Lan Kiến Quốc lạnh lùng nhìn chằm chằm vào giao nhân đó, trong tay hắn có một làn khói màu tím đen.

Ta lập tức sững sờ - đây là sát khí!

Ác quỷ có phân thành năm màu, có quỷ ảnh và quỷ tiếng, là hắc ác quỷ, yếu nhất trong năm màu, giống như Uông Tình Tình, có thể dọa người, ăn dương khí, Hoàng cấp tam phẩm trở lên là có thể điều khiển.

Cao hơn tầng một là oán khí lớn đến mức có thể sinh ra thân thể hồng sát quỷ, sức mạnh có thể sánh ngang với Huyền cấp như bọn ta.

Đứng ở vị trí thứ ba là quỷ tiếng do Lan Kiến Quốc sử dụng trước đây, loại này mạnh hơn hồng sát quỷ, không chỉ có thân hình mà còn có thể hại người, chỉ có Huyền cấp cấp cao và Địa cấp mới có thể điều khiển được.

Đứng thứ hai là ác quỷ xanh, chúng ta chưa từng gặp qua, đây là loại ác quỷ khi còn sống giết người, sau khi chết rồi bị oan, Địa cấp mới có thể khống chế.

Xếp thứ nhất là sát - để trở thành sát, khi còn sống đã dính vô số máu tươi, chỉ có những tướng lĩnh giết vô số người ở thời cổ đại mới có tư cách này, giống như Bắc vương thành, Thiên cấp mới có thể khuất phục được, chúng ta gặp thì chỉ có thể cầu phúc.

Trước đây trong Thái Cực đường, Ách Ba Lan đã gọi một sát vào người.

Chương 334 - Hang Động

Chương 334: Hang Động

Tuy nhiên, Ách Ba Lan không thể kiểm soát hoàn toàn sát, thay vào đó, ý thức của nàng bị sát điều khiển giống như trúng tà, nhưng Lan Kiến Quốc thì khác, nàng có ý thức rõ ràng và có thể dễ dàng sử dụng sức mạnh của sát cho riêng mình.

Lan Kiến Quốc đã gọi tầng cao như vậy lên người, rõ ràng là nàng muốn giết giao nhân.

Giao nhân cũng không ngu, cảm giác được Lan Kiến Quốc khó chọc, trên mặt lộ ra một chút sợ hãi, xoay người lặn xuống.

Lúc này, ta nhìn thấy thứ giống như thắt lưng dưới người hắn đang bồng bềnh tung bay trong nước, có thể nhìn thấy trên đó có hoa văn kỳ lạ.

Giao nhân cũng có xăm hình sao? Nhưng không giống như xăm, mà giống như một vết thương cũ.

Thứ gì sẽ để lại loại vết thương đó?

Đúng lúc đó, vật kia dẫn chúng ta tới một cái hang động rất sâu.

Ta dùng đèn pin chiếu dưới nước soi huyệt động kia, ta còn ngạc nhiên hơn nữa - có hai pho tượng bằng đá ở hai bên hang động.

Nhìn thoáng qua, hai pho tượng giống như hai con sư tử đá ở cổng, dáng ngồi xổm nhưng mặt người rất hung dữ, trên trán của mặt người có hai chiếc sừng rất nhọn.

Lan Kiến Quốc nhận thấy biểu hiện của ta, dùng ánh mắt hỏi ta thế nào?

Ta làm khẩu hình với nàng:

“Mộ huyệt.”

Ta nhận ra hai pho tượng đó, chúng được gọi là phương tướng.

Thứ này còn có một cái tên là Thổ Bá, Tống Ngọc trong “Chiêu Hồn”, nói như vậy: Hồn Hề trở về, quân hạ không buồn chút nào, Thổ Bá cửu ước, bên ngoài sừng nghi nghi.

Ý của những lời này là, thổ bá người Cửu Khúc, sừng trên đầu rất bén nhọn, có nó ở đây, yêu ma quỷ quái dưới lòng đất cũng không dám đến quấy nhiễu mộ chủ, cũng chính là thú trấn mộ mà người bình thường hay nói.

Mà loại thần thú phương tướng này cũng giống như rồng trên ngai vàng, ở cổ đại không phải ai cũng có tư cách dùng nó, tại cổng mộ huyệt của Mã Vương đống hán và Hầu Lợi Thương, ngược lại cũng có một đôi như vậy.

Dưới nước tại sao còn có mộ huyệt?

Hơn nữa, còn là một phần mộ có thân phận quý nhân.

Đúng lúc này, ta bỗng nhiên cảm thấy cơ thể lập tức mất đi thăng bằng, phản ứng lại thì dây câu trong tay đã bị kéo mạnh đến đứt rồi.

Thứ kia thật sự còn xảo quyệt hơn ta nghĩ, đến sào huyệt, có thể là tìm được một loại công cụ nào đó.

Chìm đến cửa huyệt động, chỉ thấy đó là một cánh cửa đá đóng chặt, cũng không biết giao nhân kia đi vào như thế nào, Lan

Kiến Quốc đẩy đẩy, nhưng không đẩy ra được.

Ta thì lấy nút đen nhỏ Tiểu Hắc trong ngực ra.

“Tiểu Hắc.”

Một chuỗi bọt khí nổi lên bên miệng tôi, cũng không biết Tiểu Hắc có thể nghe thấy hay không.

Chỉ thấy một thứ đen đột nhiên xuất hiện ở cửa mộ thất.

Thứ này vừa mảnh vừa dài, rất khác so với con chồn chó bình thường, hai móng vuốt là bình thường, chân sau lại lớn lên không khác gì người.

Giống như lần trước nhìn thấy, một chân có móng tay, chân kia không có, chính là nguyên hình của Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc bơi lội cũng không tệ, vừa đi ra, không chút do dự nào đã lập tức chui vào cửa mộ thất kia - giống như không có xương cốt.

Lan Kiến Quốc thấy ta thế mà lại có một “điềm lành linh thú” như vậy, ánh mắt nhìn ta càng cảm thấy hứng thú.

Tiểu Hắc chính là Tiểu Hắc, không lâu sau, ta lập tức thấy cửa đá vừa động, nó mở ra!

Hơn nữa, có rất nhiều bong bóng khí bên trong.

Hiện giờ, ta và Lan Kiến Quốc cũng không còn đủ khí để dùng nữa, lập tức chui vào, lần này thật giống như bồn tắm mở nước, chúng ta trực tiếp bị cuốn vào, cơ thể lập tức mất đi cân bằng, trước mắt cũng choáng váng, chỉ thấy vô số bong bóng khí.

“Ông ngoại, ông ngoại...”

Lấy lại tinh thần, ta nghe thấy có người kêu, còn có một bàn tay đang lạch cạch vỗ đầu ta.

Ai đang tìm ông ngoại thế? Mở mắt ra, ta liền thấy Tiểu Hắc nằm sấp bên cạnh đầu ta, đang vỗ ta.

Lúc này ta mới nhận ra, ở đây thực sự có không khí.

Ta vội đứng lên, đầu bởi vì thiếu oxy nên hơi đau, bình tĩnh lấy lại được sức bật cười, Tiểu Hắc gọi ta là “Lão gia”.

Ngẩng đầu nhìn, ta liền thấy được đây là một ngôi mộ vô cùng rộng lớn, Lan Kiến Quốc đứng ở giữa mộ thất, đang quan sát một cái quan tài thật lớn.

Cái quan tài kia đã bị mở ra, nhưng không có mùi chôn cất mà lại có một mùi dược hương thơm ngào ngạt.

Ta thầm nghĩ chẳng lẽ đây chính là Trấn Hồn Hương mà ông cậu ba từng nói?

Cái gọi là Trấn Hồn Hương là hương liệu cổ đại dùng để bảo quản thi thể, nghe nói nó có thể làm cho thi thể vạn năm không thối rữa, so với xác ướp còn bá đạo hơn.

Nhưng nghe nói Trấn Hồn Hương cần vật liệu rất quý hiếm, ngoại trừ lăng đế vương ai cũng không thể nào gom góp được, một thời gian dài thì đã thất truyền.

Mẹ kiếp, chẳng lẽ nơi này là lăng đế vương?

Khỏi phải nói, nhìn kỹ xung quanh quan tài này, thật sự có một ít long văn!

Nhưng dù sao đây cũng là ở dưới nước, rất nhiều đường vân đều bởi vì thủy triều làm thay đổi, nhìn không rõ lắm.

Chương 335 - Hạt Châu

Chương 335: Hạt Châu

Nhìn hình dạng và cấu tạo, bên trong có một thi thể đang nằm, ta cũng coi như đã sành đời, nhưng vừa nhìn thi thể này, cả người lập tức nổi da gà.

Thi thể kia vốn đã được bảo quản coi như không tệ, nhưng hiện giờ, mặt lại bị vạch nát, tay chân cũng đều có dấu vết bị gặm cắn, giống như là bị ai điên cuồng trả thù.

Bao nhiêu thù bao nhiêu hận đây.

Lan Kiến Quốc đụng vào ta, lập tức chỉ về phía trước.

Ta nhìn theo hướng nàng chỉ thì lập tức sửng sốt.

Vừa rồi không phát hiện ra, nơi này lại bày vô số đèn, sáng rực như sao.

Ngôi mộ này cũng không thể nào gần đây có người tới, nhàn nhã dật trí thắp đèn, chỉ có thể chứng tỏ - lúc hạ táng, những ngọn đèn này đã sáng rồi.

Chỉ có một loại đèn trường minh thực sự trên thế giới - đèn giao nhân được làm bằng dầu của giao nhân!

Ngẩng đầu nhìn, phía trên lại còn có rất nhiều tinh đấu lơ lửng, người cổ đại cũng có kỹ thuật 3D tiên tiến như vậy sao?

Nhưng nhìn kỹ lại mới nhìn ra đó là rèm cửa đẹp đẽ, tinh đấu phía trên là được kim vàng chỉ bạc thêu ra, bởi vì rèm cửa trong suốt nên vừa nhìn sẽ thấy giống như lơ lửng.

Kết cấu của những tấm rèm cũng giống như giấy bóng kính, ta liền hiểu ra - đó đều là giao tiêu.

Nói như vậy, ma quỷ vương hầu này còn là một người yêu thích sản phẩm từ giao nhân?

Nhiều đèn và giao tiêu như vậy - da đầu của ta nổ tung, cậy bao nhiêu giao nhân đã bị giết rồi chứ?

Mà lúc này, Tiểu Hắc cũng nhìn về phía quan tài, hưng phấn nói:

“Lão gia, có hạt châu.”

Hạt châu?

Lúc này ta mới phát hiện, phía dưới thi thể kia có một cái đệm gấm thêu làm bằng giao tiêu, phía dưới tràn đầy hạt châu.

Ta chưa từng thấy qua loại hạt châu này, đưa tay sờ một cái, cảm giác rất lạnh lẽo, lúc này mới chợt nhận ra - những hạt châu này có thể hạ nhiệt độ chống thối rữa, mùi hương dược liệu ngào ngạt, thì ra đây chính là nguyên liệu của Trấn Hồn Hương.

Nhưng thứ kia nhìn đen thui như thế, cũng không giống trân châu, ngược lại giống như...Trái tim ta nổ tung, con ngươi!

Tiểu Hắc nói cho ta biết:

“Ông ngoại, đây mới là hạt giao châu thật sự, trước kia đã từng thấy qua ở trong nghĩa địa, ngậm trong miệng một viên là có thể định thi, để thi thể vạn năm không thối rữa, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều như vậy!”

Thì ra giao châu trong truyền thuyết, không phải nước mắt của giao nhân mà là con ngươi.

Một giao nhân chỉ có hai con mắt, nhiều giao châu như vậy, sát nghiệt của vương hầu này thật đúng là không nhỏ.

Trớ trêu thay, hắn làm nhiều hạt châu như vậy vốn là vì để cho thi thể còn nguyên vẹn, nhưng vẫn bị biến thành hình dạng này.

Lúc này Lan Kiến Quốc đã bắt đầu đi xung quanh tìm người, ta lấy lại tinh thần, khống chế nước trong lỗ tai ra ngoài, cũng tìm theo.

Nơi này nói là mộ huyệt nhưng thật ra giống như một địa cung hơn, khí thế vô cùng hào hùng.

Lúc này ta còn phát hiện ra, đèn ở đây trang trí nhìn rất quen mắt - rất giống hình thức ngôi mộ lớn của thành Bắc vương kia.

Trong lòng ta vừa nhắc tới, chẳng lẽ, cái mộ huyệt này cũng là cảnh triều gì đó?

Nếu là Cảnh triều, nói không chừng cũng có manh mối về Tứ tướng cục, lát nữa tìm được người anh em Ách Ba Lan thì phải xem thật kỹ mới được.

Vì thế ta bắt đầu vọng khí, quả nhiên, nơi này là một mảnh kim quang, nhưng kim quang này nhàn nhạt, không khác gì thành bắc vương sau khi thành “Vương”, có thể thấy được đây chỉ là vương hầu, cũng không phải hoàng đế.

Ở trong một mảnh kim quang, thật sự phân biệt ra một tia màu xanh lam, ánh sáng công đức Huyền giai của Ách Ba Lan!

Ta lập tức vui mừng, vừa định nói với Lan Kiến Quốc, nhưng vừa nhìn mặt Lan Kiến Quốc, tâm trạng lập tức trùng xuống – cung anh em của Lan Kiến Quốc nhanh chóng từ xanh trắng chuyển thành đen, chứng tỏ Ách Ba Lan và Lan Hồng Mai hiện giờ đang ở thời khắc sống chết.

Mẹ nó, chẳng lẽ là giao nhân này bị bọn ta làm bị thương nên muốn giết chết hai con tin?

Ta cũng không kịp giải thích với Lan Kiến Quốc, giữ chặt tay nàng, chạy theo phương hướng kia.

Tay Lan Kiến Quốc hơi cứng đờ, nhưng rất nhanh cũng thuận theo, đuổi theo ta.

Sau này ta mới biết được, tuy rằng Lan Kiến Quốc mạnh mẽ lạnh lùng, nhưng vẫn là lần đầu tiên nắm tay đàn ông.

Cấu tạo mộ ở đây là chúng tinh vòm trăng, xung quanh địa cung đều là ngôi mộ nhỏ, may mà Tiểu Hắc chạy ở phía trước, linh hoạt cởi bỏ rất nhiều cơ quan cho bọn ta.

Đến trước phòng mộ kia, Tiểu Hắc linh hoạt động động tảng đá nhỏ hai bên cửa, phòng mộ kia thoáng cái mở ra, ta liền nhìn thấy hai "người phụ nữ" bị treo ngược bên tường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt đều trắng bệch đến dọa người.

"Nguyệt Nguyệt, Hồng Mai!"

Lan Kiến Quốc một bước liền đi lên.

Nhưng một giọng nói hung tợn vang lên:

"Ngươi dám lại đây, ta sẽ giết chết bọn họ ngay lập tức!"

Giao nhân kia nắm chặt một con trăng như một con dao cong, kề sát trên cổ của Ách Ba Lan.

Chương 336 - Vậy Ta Là Ai?

Chương 336: Vậy Ta Là Ai?

Móc câu còn treo ở hai má hắn, máu xanh không ngừng chảy xuống, tô điểm cho khuôn mặt hắn càng dữ tợn.

Ta đã nhìn ra, trên người Ách Ba Lan và Lan Hồng Mai, đều có vết máu - mà bên mép giao nhân cũng dính một chút màu đỏ.

Hắn chừa lại cho người anh em Ách Ba Lan một con đường sống là vì uống máu người ư?

Đúng rồi, giao nhân quả thật thích máu thịt người, đây là chuẩn bị chút lương thực dự trữ, tiếp tục lâu dài.

Lan Kiến Quốc cắn chặt răng, tử khí trên tay càng tăng lên, muốn nhào về phía vật kia, nhưng tay giao nhân rất nhanh, trên cổ mảnh khảnh thon dài của Ách Ba Lan lập tức xuất hiện một vết máu.

Sắc mặt Lan Kiến Quốc trắng bệch, giao nhân vô cùng hài lòng:

“Con người không phải thích trao đổi sao? Ta đổi với ngươi – đổi thằng nhóc bên cạnh ngươi cho ta, ta sẽ trả hai người này lại cho ngươi.”

Cái tên giao nhân này đầu óc hạn hẹp, vẫn còn chấp niệm với ta ư.

Mà giao nhân kia còn tiếp tục nói:

“Ta có thù với hắn- chính hắn đã làm hại tộc nhân của ta...”

Nói xong, giọng nói của hắn còn ngoan độc hơn:

“Còn có con của ta.”

Ta ư? Hại ngươi không phải là thi thể vương hầu kia sao? Mẹ nó liên quan gì đến ta? Khi các ngươi bị sát hại, kiếp trước ta còn sống đâu.

Hay là nói...Một ý nghĩ làm cho ta nổi da gà khắp người.

…

Trong quan tài đó không phải là thi thể đời trước của ta chứ?

Lan Kiến Quốc nghe thấy vậy thì lập tức quay đầu nhìn ta.

Bây giờ trong tay hắn đang có hai mạng người, đương nhiên là cứu người quan trọng, ta liền vội nói:

"Được, ta đổi với ngươi."

Lan Kiến Quốc chau mày nói:

"Ngươi..."

Ta khoát tay, đi về phía trước một bước, giao nhân đó đầu tiên là nhìn chằm chằm ta, sau đó đưa tay túm lấy ta chạy qua cửa đá.

Tốc độ kia quá nhanh, một cơn gió lướt qua bên tai ta.

Ta biết thứ này bơi nhanh, nhưng không ngờ cũng chạy nhanh như thế.

Sau lưng có tiếng gì đó, hình như là Lan Kiến Quốc muốn đuổi theo, nhưng giao nhân rất quen thuộc cơ quan bên trong mộ, không biết động vào cái gì mà cánh cửa đã lập tức đóng lại, chặn Lan Kiến Quốc ở phía sau.

Tiếp đó hắn chỉ một chỗ, cắn răng nghiến lợi nói:

"Quỳ xuống."

Đó là ngôi mộ chính.

Ngôi mộ này vô cùng nguy nga lộng lẫy, thật ra thì tất cả đều là thi thể giao nhân.

Đúng là giao nhân rất thảm, nhưng cũng không phải là ta giết, ngươi nói gì ta làm gì, CMN ngươi là cha ta à?

Hừ, cha ta mà bắt ta quỳ, ta càng không thèm quỳ.

Giao nhân thấy ta không quỳ thì đưa tay muốn đè ta xuống, trong lòng ta vốn đang tức giận, liền hất tay hắn ra. Tay giao nhân không giống tay người, mềm oặt không có xương, trong nháy mắt đã bị ta hất bay, giao nhân kia lập tức hét thảm một tiếng, quay lại muốn cắn ta.

Lúc trước ở trong nước, trên người nó trơn trượt, căn bản không cần dùng tí sức nào, nhưng trong ngôi mộ này có không khí, vừa rồi ta đã phát hiện ra trên người nó khô khốc, không còn trơn trượt như trước nữa, thậm chí còn có chút thô ráp.

Xem ra giao tiêu căn bản không thể rời khỏi nước.

Cho nên ta liền đạp một cú vào cái “bao” của nó, quả nhiên nó hét lên rồi ngã gục, cứ như đang quỳ xuống với ta.

Nó còn muốn giãy giụa, nhưng ta đã nhanh tay kéo móc câu ở quai hàm nó ra sau, da mặt hắn căng ra, hiển nhiên vô cùng đau đớn, ánh mắt nhìn chằm chằm ta càng thêm căm hận, giống như là hận không thể ăn tươi nuốt sống ta vậy:

"Quả nhiên, con người không bao giờ giữ lời gì cả..."

Ta không nhớ mình đã nghe bao nhiêu linh vật nói những lời này rồi, hai tai cũng sắp mọc kén rồi.

Ta liền nói:

"Ngươi vừa nói ta có thù oán với ngươi, là thù gì?"

Nói thật, trái tim ta cũng đang đập rất mạnh, giao nhân kia có thể biết được kiếp trước của mình?

Mặc dù ta làm trong nghề này nhưng vẫn chưa bao giờ được thấy luân hồi vãng sinh, cho đến khi nghe chuyện của lão Bạch quỷ y, ta mới biết con người thật sự có kiếp trước.

Hơn nữa, thi thể kiếp trước còn đang ở trước mắt...

Giao nhân nhìn chằm chằm ta:

"Ngươi còn giả bộ..."

Ta dùng sức kéo mạnh lưỡi câu hơn, nó không nhịn được kêu thảm một tiếng:

"Là ngươi...Là ngươi đưa chúng ta từ Đông Hải tới nơi này chôn! Ta nhận ra máu của ngươi!"

Tim ta như thắt lại, đúng rồi, nó đã tiếp xúc với máu của ta.

"Vì một ngôi mộ mà tộc nhân của chúng ta đã mất mạng, bây giờ toàn bộ tộc giao nhân chỉ còn lại một mình ta..."

Giọng nói này vô cùng thê lương, ta còn thấy nó chảy nước mắt.

Từng giọt nước mắt rơi xuống đất, biến thành thể rắn, thật sự là trân châu?

Ta lập tức hỏi:

"Vậy ta là ai ?"

Nó muốn cười nhạt, nhưng cả khuôn mặt đã bị kéo căng, nụ cười đó không còn đáng sợ nữa, chỉ là rất dữ tợn:

"Ngươi hóa thành tro ta cũng nhận ra ngươi, ngươi là thủy thần Đông Hải, Bạch Tiêu Tương. Trước kia là ta sợ ngươi, nhưng bây giờ và sau này, ta sẽ không sợ nữa."

Lời này giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu ta, nó coi ta thành Tiêu Tương ư?

Chương 337 - Không Thể Nào

Chương 337: Không Thể Nào

Ta lập tức nói:

"Ngươi nói tiếp đi, ta...tại sao ta phải bắt các ngươi..."

"Là vì ngươi tàn sát thành tính, hung tàn gian trá, ăn gian nói dối!"

Vì nó đã rời khỏi nước quá lâu, quai hàm còn bị kéo căng, hiển nhiên hít thở rất khó khăn:

"Trời cao giáng tội, muốn cách chức thủy thần của ngươi, ngươi muốn hối lộ vương hầu, thỉnh cầu sắc phong, củng cố vững chắc vị trí của mình, cho nên ngươi mới ra tay với con dân của mình...Đó là một năm thiên tai, Đông Hải không có cá, chúng ta đều bị đói, ngươi nói với chúng ta, nếu chúng ta lên đất liền dệt giao tiêu sẽ cho chúng ta ngũ cốc hoa màu để trao đổi, chúng ta làm theo, nhưng ngươi lại đưa chúng ta đến chỗ này...lột da chúng ta làm giao tiêu, xẻo thịt chúng ta làm đèn dầu, đào mắt chúng ta đem đi chôn!"

Ta giống như chìm vào trong nước lạnh, mỗi tấc da thịt trên người đều lạnh, lời của Hôi Bách Thương và A Mãn hiện ra trong đầu.

Nàng.

Ăn gian nói dối, hung tàn gian trá...

Không thể nào.

Nó nhìn chằm chằm ta, bỗng nhiên cười nhạt:

"Ngươi vốn dĩ gửi hồn thành người...Ta biết ngay mà, loại thần như là ngươi làm sao có tư cách hưởng thụ con dân sông ngòi ủng hộ, trăm họ cung phụng hương khói chứ, ngươi không xứng!"

Rốt cuộc tại sao Tiêu Tương lại bị thay thế khỏi vị trí chí cao vô thượng đó, còn bị nhốt ở Cửu Long Áp Đỉnh?

Có nguyên nhân, chắc chắn trong chuyện này còn có nguyên nhân.

Giao nhân bỗng nhiên cất cao tiếng khóc, chỉ nghe thấy những tiếng vang lộp bộp, vô số hạt châu màu trắng rơi xuống đất:

"Sau này trên đời sẽ không còn giao nhân nữa..."

Ta đã sớm biết giao nhân bị diệt vong, chẳng qua không nghĩ tới lại bị diệt vong như vậy, hơn nữa còn có liên quan đến Tiêu Tương.

Lúc này ta phát hiện hoa văn dưới đáy quan tài có chút quen mắt, ngay sau đó liền nhận ra hoa văn này chính là hoa văn khắc trên “đai lưng” của giao nhân kia.

Nhìn lại, cái "đai lưng" đó đã khô lại, còn có lớp vảy loáng thoáng.

Đây là...đuôi của giao nhân?

Ta dựng hết tóc gáy:

"Chẳng lẽ lúc trước ngươi vẫn luôn bị đè dưới đáy quan tài?"

Hắn ngước mắt nhìn ta:

"Biết rõ còn hỏi! Người còn mơ tưởng được trường sinh bất lão như chúng ta sao, nằm mơ!"

Đúng rồi, chủng tộc giao nhân này ngàn năm vạn năm đều có dáng vẻ trẻ trung, cho nên dân gian mới có truyền thuyết dầu giao nhân có thể sáng hàng vạn năm, mà thịt giao nhân có thể trường sinh bất lão.

Ta cẩn thận nhìn những hoa văn đó, sau lưng chợt lạnh, đây chính là thuật thất tinh đổi mạng.

Năm đó Gia Cát Lượng đã dùng thuật này ở Ngũ Trượng Nguyên. Đáng tiếc lại bị Ngụy Duyên phá, chủ nhân ngôi mộ muốn dùng phương pháp này để đổi mạng của mình với mạng giao nhân, kết quả vì nguyên nhân nào đó mà thất bại, cho nên giao nhân này mới bị đè ở dưới quan tài mấy trăm năm.

Sự cô độc này...có lẽ không ai có thể chịu được.

Là tín niệm gì giúp hắn chống đỡ ở dưới đáy quan tài tối tăm không ánh mặt trời lâu như vậy?

Dưới tình huống này, trường sinh mới là hành hạ.

"Ta giữ lại một hơi thở cuối cùng chính là muốn trả thù cho tộc nhân!"

Giao nhân nhìn chằm chằm ta, ánh mắt đen ngòm:

"Cho dù có khó khăn thế nào, ta cũng sẽ cắn răng sống sót, chính là muốn trả thù! Ta sống một ngày thì sẽ làm nhục đàn bà, giết đàn ông! Ta muốn ăn thịt các ngươi, uống máu các ngươi, giống như các ngươi làm với chúng ta vậy!"

Ánh mắt kia khiến người ta nhìn mà rợn cả tóc gáy.

Tuy ta là kẻ thù của hắn, nhưng lại có lòng đồng tình với hắn.

"Ông trời có mắt, ta đã được thả ra."

Bao nhiêu năm qua nó không có ai để bày tỏ, bây giờ cứ như muốn nói ra tất cả oan khuất vậy:

"Còn để ta gặp được ngươi, cho dù như thế nào, hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi."

Nó vừa dứt lời, ta liền cảm giác dưới bàn chân đột nhiên rung động.

Cơ quan...Ta lập tức kịp phản ứng, dưới đáy quan tài này có cơ quan, nó muốn dẫn nước vào để phá hủy ngôi mộ.

Lần này thì xong rồi, anh em Lan Kiến Quốc và Ách Ba Lan còn ở bên trong kia!

Ta đang định quay trở lại đi tìm họ, một dòng nước đã tràn vào từ cửa ngôi mộ, giao nhân thấm nước, trong nháy mắt liền linh hoạt hẳn lên cứ như được sạc đầy điện, nhe răng nanh ra lao về phía ta.

Mà giao tiêu trên người nó cũng lập tức mượt mà hẳn.

Ở trong nước ta không phải là đối thủ của hắn, vì vậy ta liền dẫm chân lên trên quan tài để chạy về phía trước.

Dư quang nhìn thấy những thi thể thảm không nỡ nhìn, cuối cùng ta đã biết tại sao nó lại làm như vậy rồi, chuyện đầu tiên mà giao nhân làm sau khi đi ra từ dưới quan tài chính là báo thù cho những thi thể này ư?

Lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng “rầm”, cánh cửa đang đóng nhốt anh em Ách Ba Lan chợt mở, là Tiểu Hắc giúp một tay. Tiểu Hắc chạy về phía ta:

"Lão gia, không ở đây được nữa rồi! Mau đi cùng ta!"

Ta cũng biết vậy, cho nên lập tức hô:

"Ngươi đừng tới đây, dẫn họ chạy đi!"

Giao nhân hận không thể băm ta thành thịt gói sủi cảo, làm sao có thể bỏ qua ta, họ mà ở cùng với ta, kiểu gì cũng sẽ mất mạng.

Chương 338 - Sống Hay Chết Cũng Chỉ Đi Theo Ngươi

Chương 338: Sống Hay Chết Cũng Chỉ Đi Theo Ngươi

Tiểu Hắc lập tức sửng sốt, lớn tiếng nói:

"Không được!"

Lúc này ta bỗng nhiên cảm thấy trên cổ đau nhức, hiển nhiên là bị giao nhân cắn, Lan Kiến Quốc muốn giúp, nhưng vì còn đang cõng em nên căn bản không thể tránh thoát được. Ta dùng sức ném cái cúc áo màu đen lên trên người nàng:

"Nếu ta không thể sống sót đi ra, ngươi đối xử tốt với Tiểu Hắc một chút."

…

Tiểu Hắc đứng lên, giọng nói nghẹn ngào:

"Lão gia...Sống hay chết, sau này ta chỉ đi theo ngươi!"

"Đừng chết."

Ta đưa tay ra túm cổ giao nhân:

"Nếu có thể sống thì đừng ai chết cả, ngươi yên tâm, bản lĩnh của ta lớn lắm."

Lan Kiến Quốc nhìn ta, vẻ mặt rất phức tạp, nàng là người đã từng trải qua sóng to gió lớn, cũng biết bây giờ nàng mà rảnh tay cứu ta sẽ chỉ khiến cả ba người đều mất mạng thôi.

Vì vậy nàng cắn răng, đôi mắt đỏ ửng:

"Ơn tình của ngươi dành cho nhà họ Lan, sau khi ra ngoài nhất định sẽ báo đáp!"

Nói xong thì bóp cái cúc áo màu đen:

"Tiểu Hắc, dẫn đường!"

Ký thân phù của Tiểu Hắc ở trong tay người ta, không muốn đi cũng phải đi, nàng muốn quay đầu nhìn ta cũng không được, ta nghe thấy tiếng nàng gào khóc, giống y như lúc ở trên núi.

Sau này phải dạy dỗ nàng, người còn chưa chết, khóc tang vậy là quá sớm rồi.

Bây giờ, ở đây chỉ còn lại ta và giao kia.

Nước đã dâng lên qua đầu gối.

Ta đấm một cú vào mặt nó, trên mặt nó vốn đã chồng chất vết thương, lần này lại bị ta đánh xa theo điều kiện phản xạ. Ta nhân cơ hội xoay người lại, huých gối vào cằm nó, chạy theo hướng mấy người Tiểu Hắc.

Nhưng giao nhân sao có thể bỏ qua cho ta dễ dàng như vậy, nó nhào về phía ta, lần này đã trực tiếp ấn ta vào trong quan tài.

Ta nghe thấy tiếng thi thể vương hầu vỡ vụn ở dưới người, có thể là bị ta đè gãy xương rồi.

Khi còn bé ta đã nghe nói đến chuyện ưng tựa lưng", người ở trên giường, thi thể ở dưới giường, không nghĩ tới hôm nay ta cũng gặp được.

Thấy thứ kia lại muốn há miệng cắn, ta nghiêng đầu một cái, tiện tay vớ được mấy thứ muốn cầm lên đập vào đầu nó. Nhưng không ngờ thứ đó lại không cầm lên được, mà còn bị ta xoay một vòng.

Hình như lần này đã chạm vào cái gì đó, ta lập tức phản ứng, cái quan tài này đang chuyển động.

Lại là cơ quan? CMN ta thật sự không muốn đến chỗ này lần thứ hai đâu.

Giao nhân cũng phát hiện ra, không khống chế được vẻ mặt hoảng sợ.

Nhưng rất nhanh vẻ mặt hắn lại chuyển sang dữ tợn, đưa tay bóp cổ ta:

"Chúng ta cùng chết một chỗ đi!"

Cổ ta bị hắn bóp chặt khiến ta cảm thấy rất buồn nôn, hoa mắt chóng mặt, đầu óc còn chưa kịp phản ứng, ta đã huých đầu gối vào bụng hắn rồi.

Ta không phải Romeo, ngươi cũng không phải Juliet, chúng ta không cần chết vì tình cùng nhau.

Hắn đau đến mức cả người giật bắn lên, ta nhân cơ hội này chui ra khỏi tay hắn, lúc ngẩng đầu lên, chỉ thấy cái nắp quan tài này đang từ từ khép lại như thang máy.

Đậu má, đây là công nghệ đen gì, muốn nhốt người ta ở bên dưới như đoạn long thạch vậy?

Ta lập tức đứng dậy, muốn chui ra khỏi miệng quan tài, nhưng giao nhân đã nhìn thấu ý đồ của ta, lập tức túm lấy cổ chân ta:

"Không được đi, ngươi dựa vào cái gì mà muốn đi?"

Ta liều mạng dùng hết sức đạp hắn ra, lúc nắp quan tài sắp khép lại, ta đã nhảy ra bên ngoài quan tài.

Đèn giao nhân ở bên ngoài chiếu vào trong khe hở cuối cùng, ta nhìn thấy trong mắt giao nhân rơi ra vô số hạt châu, có vẻ tuyệt vọng không nói ra được.

Vẻ mặt kia...Ta không có cách nào, đành dùng hết sức lực chặn cái nắp quan tài đang khép lại:

"Phải ra ngay bây giờ!"

Ta vừa làm vừa mắng mình, CMN, bảo hắn đi ra làm gì? Giết chết ta ư?

Đồng tình với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình, đứa trẻ ba tuổi cũng hiểu.

Nhưng ta thật sự không thể thấy chết mà không cứu, đây không phải là giao nhân cuối cùng sao? Nó chết rồi thì sẽ tuyệt chủng thật.

Hơn nữa so với việc bị nhốt ở đây, chết có khi còn là chuyện tốt, thứ trường sinh bất lão như nó không biết sẽ bị giam cầm bao nhiêu năm, còn khó chịu hơn cả chết.

Nó mới ra ngoài không lâu, chắc cũng không muốn trở về lần nữa.

Nếu Trình Tinh Hà vẫn còn ở đây, nhất định sẽ bắt hắn lại bán cho viện bảo tàng.

Nhưng giao nhân đó lại cười, lạnh lùng nói:

"Cho dù ta có bị nhốt mười ngàn năm cũng không cần ngươi cứu."

Nói xong thì bình thản nằm xuống sóng vai với thi thể kia.

Lúc này ta đã không chịu nổi nữa, một tiếng “rầm” vang lên, cái nắp bằng kim tơ nam mộc nặng nề khép lại.

Nước càng ngày càng nhiều, đã dâng đến ngực, che khuất hết toàn bộ quan tài.

Ta không có cách nào, loại gỗ này gặp nước sẽ nở ra, càng khó mở. Thấy mình cũng sắp bị kéo vào, ta đạp chân lên quan tài, hít một hơi bơi ra bên ngoài.

Mà ngay lúc này, ta bỗng nhiên nhìn thấy một cô gái đứng trong nước.

Chương 339 - Đi Theo Ta

Chương 339: Đi Theo Ta

Một cô gái mặc đồ màu xanh da trời.

Mái tóc dài của nàng tản ra trong nước, bộ đồ màu xanh cũng dập dềnh, khuôn mặt còn đẹp hơn cả hoa sen nở rộ trong nước, xinh đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Ta sửng sốt, làm sao nơi này còn có một người nữa?

Hơn nữa...tim ta như thắt lại, là người ba lần bốn lượt xuất hiện ở trước mắt ta sao?

Ta muốn nhìn khí, nhưng hôm nay đã nhìn khí quá nhiều rồi, căn bản không thể xem được nàng là người hay là những thứ khác...

Nhưng thấy nước sắp dâng đến đầu nàng, ta lập tức túm lấy tay nàng:

"Đi theo ta."

Nàng hơi mở to mắt phượng, giống như là không tin vào lời của ta.

Lúc này nước đã đến đỉnh đầu, nàng hơi há miệng nói cái gì ta không nghe được, nhìn khẩu hình thì có vẻ đang nói:

"Cuối cùng ngươi đã tới."

Ta có biết ngươi không? Kỳ quái, rốt cuộc khuôn mặt quần chúng của ta đạt đến mức độ nào rồi?

Ta cũng không quá để ý, đi ra ngoài mua thức ăn cũng có người hỏi ta có phải là người bán giày ở đường phía tây không, còn nói từng mua giày của ta, chất lượng không tốt lắm.

Tay nàng lạnh như băng.

May mà vừa nãy ta cũng biết sơ qua về đường mà Tiểu Hắc đi, ta kéo nàng bơi ra bên ngoài. Nói cũng kỳ quái, có thể là được dòng nước nâng lên, lúc ta kéo nàng lại không thấy nặng bằng người khác.

Tiểu Hắc vô cùng đáng tin, còn để kí hiệu lối ra cho ta, không khó để đi ra ngoài lắm. Nhưng đúng lúc này, mộ huyệt đã bắt đầu sụp đổ, ta vừa bơi còn vừa phải đề phòng có cái gì đó rơi xuống đầu.

Cuối cùng đã đến vị trí cửa mộ, nhưng ai ngờ nó đã bị một đống đá rơi xuống chặn lại.

CMN, lần này chết chắc rồi.

Ta đưa tay đẩy tảng đá, cũng may là ở dưới nước, còn có thể mượn một ít lực đẩy, chứ nếu là ở bên ngoài thì có lẽ ta sẽ không thể đi ra được.

Nhưng việc này rất tốn sức, ta đã bắt đầu cảm thấy hoa mắt.

Không còn khí nữa...

Nhịp tim cũng càng lúc càng nhanh, trước mắt càng ngày càng trắng, đúng lúc này một cái miệng bỗng nhiên áp lên miệng ta, ta chỉ ngửi thấy một mùi thơm ngọt ngào.

Ta lập tức trợn to mắt, trước mặt chính là cô gái mặc đồ lam kia.

Nàng mở to đôi mắt tuyệt đẹp sâu không thấy đáy, khẩu hình đôi môi là "đừng chết."

Ta cảm giác được dưới đầu lưỡi có thứ gì đó giống như đường, cực kỳ ngọt, là nàng mớm cho cho ta?

Còn chưa nghĩ ra, ta bỗng nhiên nhìn thấy những tảng đá kia bị lật lại, một người vọt vào, không nói hai lời đã túm lấy cổ tay ta.

Trên đầu người này đội mũ dưỡng khí, không thấy rõ là ai, nhưng nhìn thấy cái quần lót “cung hỉ phát tài” đỏ thẫm trên người hắn, ta liền nhận ra, đây không phải là Trình Tinh Hà sao?

Hình như trong tay hắn còn có công cụ gì đó, nhưng bây giờ đã ném đi, liều mạng bơi lên bờ như con gà.

Theo lý thuyết, bây giờ ta đã sớm hết oxi rồi mới đúng, nhưng vì sao trước mắt lại sáng tỏ, cảm giác này cứ như không cần hô hấp cũng được vậy?

Ta quay đầu nhìn cô gái mặc đồ lam đó, nhưng vừa quay đầu lại, nàng đã biến mất từ lúc nào không biết.

Ta sửng sốt, muốn trở về xem một chút, nhưng Trình Tinh Hà lại quay đầu cho ta một quyền, ta vô tình há miệng, thứ đồ màu đỏ trong miệng lập tức trôi đi, khiến ta lại bắt đầu nghẹt thở.

Trình Tinh Hà thấy ta giãy giụa thì càng dùng sức đạp, mắt thấy mặt hồ sáng ngời càng ngày càng gần, Trình Tinh Hà ném ta lên bờ như đồ tể ném thịt heo, mình thì tháo cái mũ dưỡng khí xuống:

"Nhìn xem tên này đã chết chưa?"

Ta mở mắt ra, ánh mặt trời chiếu xuống vô cùng nhức mắt, ta muốn giơ tay lên che mắt, bỗng nhiên có một người ôm lấy ta.

Giọng nói của nàng có chút nghẹn ngào:

"Cảm ơn trời đất..."

Ta ngửi thấy mùi nước hoa Eau de Cologne của đàn ông, Lan Kiến Quốc?

"Ê, tỷ."

Trình Tinh Hà vội nói:

"Đừng làm hắn ngộp chết!"

Lúc này Lan Kiến Quốc mới phản ứng được, lập tức buông lỏng ta ra, ta thấy nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt hồng hồng, trong mắt còn ngấn lệ.

Ách Ba Lan cũng ho khan nói:

"Tỷ, sao hôm nay ngươi lại giàu tình cảm vậy?"

Lan Kiến Quốc mặt lạnh trừng Ách Ba Lan, hiển nhiên Ách Ba Lan rất sợ nàng, lập tức im lặng.

Lúc này Trình Tinh Hà cũng đã đi lên, thở hổn hển nửa ngày mới dùng chân đá ta:

"Thất Tinh, rốt cuộc bao giờ ngươi mới định hát bài con tim biết ơn đây?"

Ta hát cái đầu ngươi.

Đến khi lấy lại tinh thần, ta bỗng nhớ đến cô gái mặc đồ xanh kia, may mà nàng hô hấp nhân tạo cho ta, nếu không có lẽ ta sẽ không kiên trì được đến lúc Trình Tinh Hà chạy tới.

Vì vậy ta lập tức hỏi:

"Sau khi ngươi vào mộ huyệt, cô gái mặc đồ xanh kia đâu?"

Trình Tinh Hà cau mày, đưa tay sờ đầu ta:

"Đầu ngươi bị nước vào hả?"

Ta kéo tay hắn xuống:

"Ngươi cứ nói ngươi có thấy không?"

Nếu như nàng là người, vậy có xảy ra chuyện gì không?

Chương 340 - Ảo Tưởng

Chương 340: Ảo Tưởng

Trình Tinh Hà nhìn ta như tên ngốc:

"Ngươi đúng là muốn phụ nữ đến điên rồi, lúc ta đi vào, ngươi đang đứng ngẩn người ở đó một mình, làm gì có cô gái nào?"

Không thể nào!

Lúc Trình Tinh Hà đi vào, rõ ràng ta còn kéo tay nàng, chẳng lẽ chỉ mình ta mới có thể nhìn thấy nàng?

Nhưng với đôi mắt của Trình Tinh Hà, đáng lẽ ra có thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì chứ?

Rốt cuộc nàng...là ai?

…

Nếu thứ màu đỏ mà nàng cho ta vẫn còn thì tốt, ít nhất cũng là một manh mối.

Vì vậy ta liền hỏi Trình Tinh Hà:

"Ngươi có biết có thứ gì ngậm trong miệng, xuống nước sẽ không cần hô hấp không?"

Trình Tinh Hà bẻ đầu ta dốc nước ra ngoài:

"Chậc, nghĩ đến phụ nữ xong lại bắt đầu ảo tưởng hả, ở Long Cung trong Tây Du Ký có, tên là Tị Thủy Châu, làm sao, ngươi đi xuống đó một chuyến mà đã làm quen được với lão Long Vương rồi?"

Dứt lời còn dương dương đắc ý nói với ta:

"Ngươi không biết lúc thần binh ca từ trên trời hạ xuống, ngươi đã bắt đầu ‘đánh ngất’ rồi, nếu không phải ca anh minh thần vũ cho ngươi một đấm, có khi người còn kéo cả ca xuống đấy."

‘Đánh ngất’ là một loại thuật ngữ trong cứu người đuối nước, lúc người sắp chết đuối tinh thần không tỉnh táo, bản năng cầu sinh sẽ để người ta nắm chặt thứ trong tay, không ít người cứu hộ vì vậy mà bị người chết chìm kéo theo, nếu gặp loại chuyện này, biện pháp tốt nhất chính là đánh người chết chìm bất tỉnh.

Nhưng rõ ràng lúc đó ta rất tỉnh táo, mới chỉ quay đầu muốn xem cô gái kia thôi mà ngươi đã cho ta một đấm rồi.

Ta sờ một cái tai bị đánh sưng lên, không nghĩ đến chuyện này còn đỡ, vừa nghĩ đã thấy giận dữ, nếu không phải tên khốn Trình Tinh Hà này cho ta một quyền, rõ ràng thứ đó vẫn còn ở trong miệng ta, cũng coi như là một manh mối mà cô gái mặc đồ xanh để lại, bây giờ thì hay rồi, cái gì cũng bị mất.

Nhưng lúc này, Lan Kiến Quốc lại nói:

"Có phải thứ mà ngươi nói màu đỏ, mùi vị rất ngọt không?"

Ta lập tức tỉnh táo:

"Không sai! Ngươi biết?"

Lan Kiến Quốc gật đầu một cái:

"Trong Trấn Thi Thủ Trát của nhà chúng ta có viết về vật này, là thái gia gia của ta từng gặp, năm đó có mộ của một quý nhân bị quân phiệt làm nổ, đả động đến xác bên trong, thái gia gia tuân lệnh đi cứu quân phiệt kia, thấy thi thể mộ chủ rõ ràng không phải xác ấm, nhưng trăm năm vẫn không mục, biết bên trong có thứ gì đó, quả nhiên đã lấy được một hạt châu nhỏ từ trong miệng."

"Hạt châu nhỏ đó có màu đỏ, mùi vị rất ngọt, ngậm xuống nước có thể không cần hô hấp, theo chữ khắc trên mộ thì là do thủy thần nào đó đưa cho chủ nhân mộ, nó tên là Xích Tinh Châu."

Trình Tinh Hà không nhịn được "ồ" một tiếng:

"Vị ngọt...Chẳng lẽ thái gia gia còn nếm thử hạt châu lấy ra từ trong miệng người chết sao?"

Thủy thần...Tim ta như thắt lại, chẳng lẽ cô gái mặc đồ xanh đó là Tiêu Tương?

Ta có thể nhìn thấy nàng, chẳng lẽ bây giờ nàng đã có thể hóa hình thành người?

Đúng vậy, hôm nay đã là ngày thứ bốn mươi tám rồi.

Ngày mai chính là ngày cuối cùng, nàng sắp có thể đi ra.

"Ăn gian nói dối, hung tàn xảo trá, giết chóc thành tính..."

Những lời nói của giao nhân vang lên bên tai ta một lần nữa giống như kim châm muối xát vậy.

"Bị trời phạt, vì vị trí thủy thần mà không chừa thủ đoạn nào..."

A Mãn cũng nói nàng đang lợi dụng ta.

Rốt cuộc bản tính của Tiêu Tương là gì? Rốt cuộc nàng thật lòng với ta, hay chỉ là lợi dụng...

Nụ cười của Cao Á Thông cũng hiện lên trong lòng:

"Chỉ là đùa giỡn..."

Ta hít một hơi, đè những suy nghĩ ngổn ngang đó xuống.

Nhưng mà nghĩ lại thì thấy hơi kỳ quái, mặc dù ta chưa từng nhìn thấy mặt mũi thật sự của Tiêu Tương, nhưng lúc cô gái mặc đồ xanh đó độ khí cho ta, cảm giác không giống Tiêu Tương lắm.

Ta ngẫm nghĩ, hỏi:

"Bây giờ hạt châu đó còn không?"

Lan Kiến Quốc lắc đầu:

"Có một năm bản xứ gặp lũ lụt, lúc vội dọn nhà đã bị mất rồi."

"Vậy thì quá đáng tiếc, nếu không sẽ trị giá bao nhiêu tiền chứ!"

Trình Tinh Hà tức giận vỗ đùi:

"Nếu ta có thể lấy được thứ quý giá như vậy, cho dù có mất mạng cũng không thể để mất nó!"

Nhờ ngươi ban tặng, thứ đó là do ngươi làm mất đấy.

Bây giờ hạt châu màu đỏ đó đã mất, trí nhớ lúc trước lại giống như một giấc mơ vậy, không còn để lại cái gì.

"Hắt xì."

Lúc này Ách Ba Lan hắt hơi một cái, Lan Kiến Quốc nghe thấy liền vội nói:

"Chúng ta vẫn nhanh về đi, thay quần áo ướt ra trước."

Ta còn nhìn thấy một "người đẹp" khác đang tựa vào bên cạnh Ách Ba Lan, dáng vẻ còn đẹp hơn cả Ách Ba Lan, mắt to môi nhỏ, điềm đạm đáng yêu, trong nháy mắt đó ta đột nhiên nghĩ đó là bạn gái của Ách Ba Lan?

Nhưng còn chưa nghĩ xong, ta đã nhìn thấy cục xương ở cổ họng “bạn gái” kia.

Không cần phải nói, đây chính là Lan Hồng Mai nhà họ.

Chương 341 - Giao Tiêu

Chương 341: Giao Tiêu

Trình Tinh Hà chú ý tới tầm mắt của ta, thấp giọng nói:

"May mà vóc người nhà Ách Ba Lan đều đẹp, không phải em gái chim to thì chính là nữ trang đại lão, nếu không một tên đàn ông vạm vỡ mà mặc đồ nữ thì, hình ảnh này đúng là đẹp đến mức không dám nhìn."

Trên đường trở lại nhà họ Lan, ta dựa đầu vào cửa kính xe chợp mắt một chút.

Trong mơ hồ, ta cảm giác Tiêu Tương yên lặng ôm lấy ta từ phía sau lưng.

Tay nàng có chút mất tự nhiên, giống như là...đang khẩn trương.

Ta quay đầu muốn nhìn nàng, nhưng nàng không cho ta quay đầu:

"Bắc Đẩu, ở trong lòng ngươi, ta là người nào?"

Tim ta như thắt lại, nhưng suy nghĩ một lát vẫn nói:

"Ngươi là người phụ nữ của ta."

Tiêu Tương siết chặt bàn tay đang ôm ta:

"Nếu như ta thật sự dính máu đầy tay, giết hại vô số người, ngươi...ngươi sẽ còn coi ta là người phụ nữ của mình sao?"

Ta giật mình, chẳng lẽ nàng thật sự...

Nhưng ta vẫn đáp:

"Vậy ta phải biết nguyên nhân, còn nữa, ta không quan tâm đến quá khứ của ngươi, ta chỉ quan tâm đến ngươi sau này."

Tiêu Tương lẩm bẩm nói, giống như rất hài lòng:

"Ta không nhìn nhầm người..."

Ta sờ lên tay nàng, không phải có câu như thế này sao? Ta không kịp tham gia vào những điều ngươi đã trải qua, nhưng tương lai của ngươi, ta sẽ đi theo tới cùng.

Chẳng qua là ta vẫn luôn để ý đến một chuyện:

"Nhưng điều ta không thích nhất là người khác lừa gạt ta."

Cánh tay đang ôm ta của Tiêu Tương cứng đờ, cẩn thận nói:

"Nếu ta nói ta không lừa ngươi, ngươi có tin tưởng ta không?"

Trong lời này dường như có một chút khẩn cầu, đây là lần đầu tiên Tiêu Tương nói chuyện với ta bằng giọng điệu này.

Trong lòng ta đột nhiên thấy xúc động, cho dù những người đó nói cái gì, ta vẫn nguyện ý tin tưởng nàng.

Nếu phải hiểu người phụ nữ của mình qua miệng người khác thì còn gì là đàn ông nữa.

Tiêu Tương vô cùng vui vẻ, áp mặt vào sau lưng ta, sau đó giống như nhớ ra cái gì, cắn răng nghiến lợi lạnh lùng căm hận nói:

"Một hai ngày này ngươi phải cẩn thận một chút, quả nhiên tiện nhân kia lại tới."

Kẻ thù của nàng?

Sau đó nàng liền ý thức được nói như vậy có vẻ quá độc ác, sợ ta không thoải mái, vội thả chậm giọng lại:

"Ngươi yên tâm, lần này ta tuyệt đối sẽ không để nó động vào ngươi nữa, chờ qua ngày mai, chuyện đầu tiên ta làm sẽ là bầm thây vạn đoạn nó."

Ta biết kẻ thù kia đã cướp vị trí của nàng, nhưng cái gì gọi là động vào ta lần “nữa”? Ta lại không biết nó.

Vì vậy ta liền hỏi nàng:

"Rốt cuộc kẻ thù đó là ai?"

Nàng cắn răng ken két:

"Nó tên là Hà Lạc."

Hà Lạc...Quả nhiên lại là tên của một thủy thần.

Hơn nữa còn vô cùng giống Tiêu Tương, chẳng lẽ giữa các nàng còn có quan hệ nào khác sao?

Ta đang định hỏi rõ, nhưng lúc này ta lại cảm thấy chiếc xe thắng lại, lập tức mở mắt ra.

Đã đến nhà họ Lan.

Hà Lạc...

Trình Tinh Hà đi lên đập vào đầu ta:

"Có phải còn chưa dốc hết nước trong đầu ngươi ra không, ngây ra đó làm gì?"

Ta lấy lại tinh thần, ngày mai sẽ là ngày bốn mươi chín, vốn dĩ muốn lập tức đi tìm ông cụ xem mật quyển về tứ tướng cục, nhưng bây giờ cả người bẩn thỉu, chỉ có thể đi tắm trước, Ách Ba Lan nói sân sau có một phòng tắm chung, nhắc tới phòng tắm chung ta lại nhớ đến khi còn bé ông cụ dẫn ta đến phòng tắm công cộng.

Phòng tắm chung trong đầu ta chính là ông chú mặc quần cộc ngồi kỳ lưng, bể nước, vòi hoa sen, hai đồng một vé tắm (bây giờ là tám đồng). Thầm nói nhà họ Lan đúng là nhiều người, còn có cả phòng tắm chung.

Nhưng lúc đi qua nhìn, ta liền sửng sốt, nhà họ lại có một suối nước nóng tư nhân!

Trình Tinh Hà vội cởi cái quần cộc “cung hỉ phát tài” màu đỏ chót, trần truồng nhảy vào:

"Trời ạ, đúng là không thể tưởng tượng được hạnh phúc của người có tiền, Thất Tinh ngươi mau xuống trải nghiệm đi, sau này không còn cơ hội nữa đâu."

Ách Ba Lan cũng đi xuống, Trình Tinh Hà thấy hắn còn mặc quần cộc, vẻ mặt rất vi diệu, cứ nhất quyết bắt hắn cởi ra. Ách Ba Lan đỏ mặt như đít khỉ không cho, hai người trêu đùa ầm ĩ trong hồ.

Ta cũng muốn xuống nước, nhưng đột nhiên cảm thấy trên bụng có chút không thoải mái, cứ như có thứ gì đó dính lên vậy. Ta thầm nói nếu cả người toàn là bùn, làm bẩn suối nước nóng của người ta thì cũng rất lúng túng, cho nên định xả hết bùn đi rồi mới xuống, kết quả vừa cúi đầu liền phát hiện có một thứ bọc quanh bụng giống như băng keo vậy.

Kỳ quái, ta đi đâu mà bị dính băng keo? Chắc chắn là rác trong sông Kim Tú, không biết là ai thất đức vứt xuống nữa.

Vì vậy ta liền tiện tay dứt xuống muốn ném đi, nhưng Trình Tinh Hà đã lao đến nhanh như chớp, bắt lại cổ tay ta:

"Đó là gì?"

Ách Ba Lan cũng xông tới, vừa nhìn thấy vật kia thì vô cùng kích động:

"Ca, ngươi đúng là có bản lĩnh, còn mang cả cái này về, đây không phải giao tiêu sao?"

Giao tiêu?

Chương 342 - Nợ Ơn

Chương 342: Nợ Ơn

Ta nhìn một cái, quả nhiên thứ kia không có nước liền nhanh chóng khô đi, mỏng như cánh ve, giống như một miếng băng keo trong suốt, nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng mát mẻ, gặp nước sẽ có chút trơn trượt, giống cái màng trong suốt trên người giao nhân kia như đúc!

Ta nhớ thứ này sẽ giúp người mặc đao thương bất nhập, Thất Tinh Long Tuyền cũng không chém được, không biết nó dính lên từ khi nào nữa. Đúng rồi, không phải lúc trước ta đã rơi vào trong quan tài vương hầu sao? Chắc chắn là bị dính lên người từ lúc đó.

Trình Tinh Hà cướp lấy vuốt ve:

"Cho ta cho ta, nếu mang đến Quỷ Thị..."

Kết quả Ách Ba Lan lại cướp về:

"Đây là ca ta liều mạng lấy được, mắc gì phải cho ngươi."

Nói rồi nhét vào tay ta:

"Ta đã thấy được sự lợi hại của nó rồi, ca hãy mang theo nó bên mình, đây chính là bảo bối thiết giáp của ngươi."

Trình Tinh Hà hâm mộ đến mức chảy nước miếng, mắng:

"Thất Tinh ngươi có nhân tính hay không, ca liều cái mạng già này mới cứu được ngươi, ngươi lại không mang cho ca một cái."

Ta lại không quan tâm:

"Ngươi muốn thì ngươi cầm đi, có gì hay đâu chứ."

Thật ra thì bây giờ ta có thể nói với Trình Tinh Hà như vậy thật, không có thứ gì đáng tiền hơn tình cảm.

Trình Tinh Hà nằm ở bên hồ lắc đầu, hiên ngang nói:

"Thôi, cơ hội ngươi dùng thứ này nhiều hơn ta, ngươi cứ cầm nó trước đi, sau này nhớ hiếu kính ta là được."

Ta đưa chân đạp đầu hắn:

"Hiếu kính cái đầu ngươi."

Giao nhân cuối cùng trên đời đã nằm ở trong quan tài rồi, sau này cũng không còn giao tiêu thứ hai nữa.

Cái giao tiêu đó mở ra không lớn lắm, cùng lắm chỉ có thể làm áo lót, Trình Tinh Hà bảo ta đừng quan trọng làm gì, cứ quấn quanh người là được.

Ba người thoải mái tắm một lát, Trình Tinh Hà như nhớ ra cái gì:

"Đã lấy được mật quyển rồi, rất nhanh chúng ta sẽ có thể biết vị trí của tứ tướng cục, haiz, nếu thật sự có thể phá tứ tướng cục, vậy sau này các ngươi có tính toán gì không?"

Ta nghĩ nếu ta có thể sống qua ngày mai, Tiêu Tương cũng có thể thuận lợi đi ra, vậy ta muốn tạo nên một gia đình với nàng, nghe nói trước kia nàng đã từng trải qua rất nhiều gió tanh mưa máu, nếu có thể, ta muốn cho nàng một đời an ổn.

Trình Tinh Hà do dự một chút mới lên tiếng:

"Nhưng dù sao nàng cũng không phải là người...Thất Tinh, ta chỉ nói chơi thôi, ngươi cũng nghe chơi thôi nhé. Từ xưa đến nay có rất nhiều chuyện Ngưu Lang Chức Nữ, Bạch nương tử Hứa

Tiên..."

Ta hiểu ý hắn, khác loài ở chung với nhau không mấy ai có kết quả tốt.

Nhưng ta chỉ chấp nhận nàng.

Trình Tinh Hà thở dài, Ách Ba Lan liền hỏi hắn:

"Vậy ngươi thì sao?

Trình Tinh Hà suy nghĩ một chút:

"Nếu ta có thể sống qua hai mươi lăm tuổi, vậy ta cũng sẽ đi tìm vợ, ta sống một mình quá lâu rồi, cuộc sống này như vậy là đủ rồi. Hơn nữa…"

Trong mắt hắn có chút ước mơ hiếm hoi:

"Ta muốn dẫn con trai đi cưỡi ngựa, câu tôm, tắm táp, chơi game, người khác có cái gì, con trai ta phải có cái đó."

Hắn đang muốn bồi thường những gì mình không được trải qua hồi bé cho đời kế tiếp?

Nói rồi, Trình Tinh Hà nhìn về phía Ách Ba Lan:

"Ngươi thì sao?"

Ách Ba Lan lập tức đỏ mặt, ấp úng nói:

"Ta…ta thì..."

Trình Tinh Hà gõ đầu hắn:

"Xem cái vẻ ẻo lả của ngươi kìa."

Ách Ba Lan hất tay Trình Tinh Hà ra, lớn tiếng nói:

"Ta muốn mặc âu phục, ta muốn đi hẹn hò! Ta không muốn ở cùng với mấy người đàn bà lực điền như mẹ và chị ta, ta muốn tìm một cô em đáng yêu, ta cũng không muốn bị người khác mắng là nhân yêu nữa."

Ta vô cùng vui vẻ, Trình Tinh Hà cũng nói con trai ngốc nhà địa chủ cũng chỉ là con trai ngốc. Nguyện vọng cũng chỉ bình thường như vậy.

Ta cười xong, tâm trạng có chút ê ẩm, có lẽ đây là lẽ bất di bất dịch với những người đàn ông khác, nhưng đối với Ách Ba Lan lại chỉ có thể là nguyện vọng.

Lúc này ba người chúng ta đều tràn đầy ước mơ với tương lai, nhưng không biết biến cố về sau sẽ khiến người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Sau khi ngâm suối nước nóng xong, ta thấy có chút choáng đầu hoa mắt, trên trán nóng lên, Trình Tinh Hà thấy ta sắc mặt không đúng liền sờ trán ta, bảo Ách Ba Lan đi tìm trứng gà, thử xem có thể luộc được trên đầu ta không.

Ách Ba Lan biết ta sốt, vội đi gọi bác sĩ gia đình nhà họ cho ta. Ta nói chút chuyện nhỏ này thì tính là gì, mật quyển tứ tướng cục mới là quan trọng nhất, ta muốn biết rốt cuộc chữ thanh long cục có ý gì.

Kết quả vừa ra khỏi cửa lại gặp Lan Kiến Quốc.

Có vẻ Lan Kiến Quốc đã ở bên ngoài chờ ta rất lâu, nhìn ta mặc quần áo mới thì sáng mắt lên:

"Rất thích hợp."

Lúc này ta mới biết những bộ quần áo mới này đều là Lan Kiến Quốc mua giúp chúng ta, vì vậy ta liền nói cảm ơn, Lan Kiến Quốc lắc đầu, có chút đỏ mặt:

"Nhà họ Lan chúng ta nợ ơn ngươi, nên làm thế."

Chương 343 - Bảo Hiểm

Chương 343: Bảo Hiểm

Trình Tinh Hà như nhìn ra cái gì đó, nháy mắt với Ách Ba Lan. Ách Ba Lan cũng biết rõ trong lòng, vẻ mặt là lạ. Ta không biết nói gì cho phải, liền hỏi ông cụ đã xuất quan chưa?

Lan Kiến Quốc vội gật đầu, dẫn ta đi vào bên trong.

Đi qua một căn nhà lớn, ta phát hiện căn nhà này có hình dáng rất đặc biệt, lại là hình bát giác.

Giống như nơi này chuyên môn dùng để bày trận vậy, không hổ là thế gia võ tiên sinh.

Mà ta cũng không biết tại sao vừa đi qua đại trận này, trong lòng lại thấy không thoải mái không diễn tả được.

Cũng không biết là vì sốt quá cao hay là cái gì khác.

Lan Kiến Quốc thấy ta nhìn chằm chằm trận này thì rất nhiệt tình giới thiệu:

"Đây là tru long trận, là nơi đặc biệt của nhà họ Lan chúng ta."

"Tru long?"

Cái tên này khiến trong lòng ta càng không thoải mái:

"Nhà các ngươi còn có thể giết rồng?"

Từ xưa đến nay, rồng đều là đồ đằng của tộc Hoa Hạ, tượng trưng cho đế vương, sùng kính còn chưa đủ, sao có thể tàn sát được chứ?

Lan Kiến Quốc gật đầu x:

"Không sai, chỉ có loại trận pháp này mới có thể giết rồng, nghe nói mấy trăm năm trước tổ tiên chúng ta đã..."

Nhưng nói đến chỗ này, dường như nàng nhớ ra cái gì đó, vội đổi đề tài:

"Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là truyền thuyết thôi, dẫu sao chưa từng có ai nhìn thấy rồng thật cả."

Điều này cũng đúng.

Sau khi đi qua tru long trận đó, trong lòng ta mới thấy thoải mái hơn chút. Phía sau là một lư hương lớn, sau lư hương có một đan phòng rất lớn, trong lòng ta lập tức hiểu ra, xem ra ông cụ nhà họ Lan cũng say mê với thuật trường sinh giống như lão gia nhà họ Triệu họa quốc yêu phi vậy.

Lan Kiến Quốc mở cửa, một bà lão phúc hậu đi ra từ bên trong. Mặc dù bà lão đã lớn tuổi nhưng vẫn rất thướt tha thùy mị, trên người mặc một bộ sườn xám kiểu Trung Hoa bằng tơ lụa, cổ áo và ống tay áo đều có hoa văn đẹp đẽ, giống như chuyển kiếp từ thời dân quốc tới vậy.

Mà trên hai tai bà lão còn đeo bông tai phỉ thúy, bàn chân dưới váy cũng là ba tấc kim liên rất hiếm thấy ngày nay.

Ta định chào bà theo phản xạ, nhưng đã lập tức kịp phản ứng, đúng rồi, ta đang ở nhà họ Lan, đây mới thật sự là ông cụ nhà họ.

Ách Ba Lan thấp giọng nói:

"Đây chính là thái gia gia của ta."

Ta và Trình Tinh Hà vội hành lễ hậu bối, “bà lão” kia rất hiền hòa khoát tay một cái:

"Các ngươi giúp nhà họ Lan chúng ta, nên để lão già ta cảm ơn các ngươi mới đúng, đừng khách khí như vậy."

Giọng nói của hắn cũng rất nhỏ nhẹ ôn nhu.

Ông cụ sảng khoái nói:

"Các ngươi muốn ta xem phù phong thủy đúng không, lấy ra đi."

Ta vội lấy tấm lụa vàng ố đó ra dâng lên.

Lan lão gia tử đưa đôi tay đeo vòng phỉ thúy ra nhận lấy tấm lụa, lại hơi run lên:

"Ông trời có mắt, không ngờ lão già ta lại có thể nhìn thấy mật quyển tứ tướng cục lúc còn sống..."

Nhưng khi hắn đưa mắt nhìn xuống mật quyển, vẻ mặt lại biến đổi cứ như nhìn thấy bí mật động trời gì vậy, cả người run lên, suýt nữa ngã bệt xuống đất.

Lan Kiến Quốc và Ách Ba Lan vội đỡ lấy ông cụ.

Ta vội hỏi:

"Rốt cuộc phù phong thủy này có nghĩa gì? Nhất là...thanh long cục."

Lan lão gia tử lấy lại tinh thần, nhìn phù phong thủy đánh dấu thanh long cục, chậm rãi nói:

"Đây là mật quyển phá cục, nói đúng hơn là nếu muốn phá thanh long cục thì cần tiềm long chỉ, lấy máu để tế, sau khi đặt trấn vật thanh long cục vào tiềm long chỉ bốn mươi chín ngày, lại lấy mạng và máu của chủ nhân tiềm long chỉ ra để tế thì sẽ có thể sống lại."

Trình Tinh Hà nghe vậy, vội nói:

"Sau khi trấn vật thanh long cục sống lại, chủ nhân của tiềm long chỉ sẽ thế nào?"

Lan lão gia tử đáp:

"Lấy mạng và máu để tế có nghĩa là sau khi trấn vật thanh long cục xuất thế, chủ nhân của tiềm long chỉ sẽ dùng mình mạng và máu để trấn vật thanh long cục sống lại."

Nghĩa là sau ngày mai, ta và Tiêu Tương chỉ có một người được sống?

…

Hai tai ta như ù đi, giống như có người đang đứng bên cạnh gõ cồng chiêng vậy.

Thật ra thì ta đã sớm nên nghĩ đến, nhưng vẫn không muốn nghĩ tới phương diện kia, có điều cuộc sống chính là như vậy, ngươi sợ cái gì thì cái đó sẽ tới.

Trình Tinh Hà kéo ta, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

"Ngươi cũng nghe rồi đấy, nếu trong lòng nàng có ngươi, liệu có lấy mạng ngươi để mình được sống lại không? Hôm nay ngươi hãy chặt cái tay đó đi."

Ta đè sự bất an trong lòng xuống, ép mình bình tĩnh lại:

"Không thể nào. Hơn nữa nếu Tiêu Tương bị trả về, tứ tướng cục phải làm sao?"

Trình Tinh Hà mắng:

"Ngươi không có bản lĩnh mà quan tâm nhiều thế, không phải còn có tam tướng nữa sao? Phá tam tướng kia là được rồi."

Ai ngờ Lan lão gia tử nói:

"Không phải, không phải, tứ tướng cục là một đại trận, muốn phá tứ tướng cục thì phải phá được từng trận một, chỉ cần có một trấn vật vẫn còn ở chỗ cũ, tứ tướng cục vẫn sẽ có hiệu lực, tứ đại gia tộc chúng ta vẫn không được giải thoát."

Tứ tướng cục là bốn bảo hiểm sao?

Chương 344 - Giang Sơn Vững Chắc Vạn Năm

Chương 344: Giang Sơn Vững Chắc Vạn Năm

Khuôn mặt Trình Tinh Hà trắng bệch:

"Lão gia tử, ngươi cũng lớn tuổi rồi, hay là...ngươi đeo kính lão lên rồi nhìn lại xem."

"Ngươi có ý gì?"

Lan Kiến Quốc sa sầm mặt lại:

"Ngươi nghi ngờ thái gia gia mắt mờ? Ta nói cho ngươi biết, mắt của thái gia gia chính là..."

Lan lão gia tử ngăn cản Lan Kiến Quốc:

"Không được vô lễ, người không biết không có tội."

Tiếp đó Lan lão gia tử lắc đầu với Trình Tinh Hà:

"Tứ đại gia tộc chúng ta như tay với chân, ai cũng muốn phá trận, ta cần gì phải lừa gạt ngươi."

Mặc dù Lan lão gia tử đã lớn tuổi, nhưng đôi mắt vẫn giống trẻ con vậy, lòng trắng như trứng vịt xanh, con ngươi đen nhánh, trong trẻo gần bằng mắt Nhị Lang của Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà không lên tiếng, gấp gáp đến mức đỏ cả mắt:

"Nói như vậy, nếu muốn phá cuộc thì nhất định phải thả trấn vật thanh long cục ra, Thất Tinh vẫn phải chết?"

Lan lão gia tử nhìn chằm chằm ngón tay phải của ta, thận trọng gật đầu.

Chết...Thật ra thì từ khi đi qua đất Cửu Long Áp Đỉnh, trên đầu ta vẫn luôn có một thanh kiếm có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, nhưng thấy cái chết sắp ập lên đầu là một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu khó mà hình dung, lại bình tĩnh lạ thường.

"CMN ngươi đang nghĩ gì vậy?"

Trình Tinh Hà thấy đến lúc này rồi mà ta vẫn còn để hồn vía lên mây, liền tức giận đập vào đầu ta:

"Ngươi cũng không suy nghĩ xem nếu ngươi chết, ông cậu ba của ngươi sẽ phải làm thế nào?"

Ta nhớ đến ông cậu ba, hắn ước pháp tam chương với ta, bắt ta không được đến đất Cửu Long Áp Đỉnh, có phải là vì hắn biết ta có tiềm long chỉ không?

Chẳng lẽ hắn cũng có liên quan với tứ tướng cục?

Trình Tinh Hà thấy ta không lên tiếng, cho rằng ta sợ đến choáng váng, liền vẫy vẫy tay loạn xạ trước mặt ta. Ta kéo tay hắn xuống, đáp:

"Nếu ta không chết, sang năm ngươi chết thì sao?"

Sắc mặt Trình Tinh Hà có chút trắng bệch, ta biết hắn sợ chết thế nào, lúc ngủ còn sợ trần nhà sập, luôn muốn có thứ gì đó che chắn trên đầu, ngồi xe thì sợ nghẹt thở, lúc nào cũng muốn mở cửa sổ ra.

Còn có Ách Ba Lan sẽ chỉ có thể tiếp tục mặc đồ con gái, cưới nam nhân bà.

Ách Ba Lan từ lúc mới nghe lời này thì vẫn sửng sờ, bây giờ mới kịp phản ứng, lớn tiếng nói:

"Tại sao tổ tông của bốn gia tộc chúng ta phải dính vào chuyện này? Cho dù họ muốn làm gì, đời sau bốn gia tộc chúng ta đã làm gì sai mà lại phải chịu xui xẻo muôn thủa như vậy?"

Lan lão gia tử trợn mắt nhìn Ách Ba Lan:

"Bất kính với tổ tông, vả miệng!"

Lúc Lan lão gia không tức giận thì có vẻ rất hiền hòa phúc hậu, nhưng nổi giận một cái là có khí thế rất đáng sợ. Ách Ba Lan cắn răng, thật sự vả từng cái vào miệng, còn ra tay rất mạnh, đánh đến mức bên mép chảy máu.

Lan Kiến Quốc đau lòng, lúc này mới thận trọng nói:

"Thái gia gia, rốt cuộc tứ tướng cục là để làm gì?"

Lan lão gia tử do dự một chút, ánh mắt lóe lên, chỉ vào mật quyển nói:

"Phía trên nói tứ tướng cục có thể bảo vệ giang sơn vững chắc vạn năm."

Cho nên Tiêu Tương vừa ra, phong thủy bản xứ liền thay đổi, vô số yêu ma quỷ quái xuất hiện. Thiên Sư Phủ phải dùng trăm phương ngàn kế không cho ai tới phá tứ tướng cục vì họ là bên quản lý, đương nhiên hy vọng tứ tướng cục sẽ tiếp tục có hiệu lực.

Nhưng ta âm thầm suy nghĩ, dựa theo lời của Thành Bắc Vương, không phải tứ tướng cục được lập ra ở "Cảnh triều" sao?

Nhưng dường như Cảnh triều đã bị người ta xóa khỏi lịch sử, không tìm được một chút manh mối nào về Cảnh triều đó trong bất cứ sách sử nào.

Nó tạo ra tứ tướng cục, nhưng nó có được kéo dài vạn năm không? May áo cho người khác mặc à?

Ta hỏi tiếp:

"Vậy sĩ chân long thì sao?"

Không ngờ trong mắt Lan lão gia tử thoáng có vẻ khiếp sợ, hiển nhiên không nghĩ tới ta biết ba chữ này, lập tức hỏi:

"Ngươi cũng hiểu phù phong thủy?"

Ta gật đầu:

"Chỉ biết một chút."

Lan lão gia tử lập tức hỏi:

"Ai dạy ngươi?"

Sao Lan lão gia tử lại có phản ứng lớn như vậy?

Ta không thể làm gì khác hơn là nói:

"Là ông cậu ba của ta. Tên là Mã Liên Sinh."

Lan lão gia tử hơi há miệng, trong mắt có vẻ kinh hoàng:

"Khó trách..."

Ta sửng sốt:

"Ngài biết ông cậu ba của ta?"

Lúc này Lan lão gia tử mới ý thức được mình thất thố, liền vội nói:

"Chỉ nghe nói qua, bây giờ hắn thế nào rồi?"

Ngoài miệng thì nói rất bình thản, nhưng hiển nhiên Lan lão gia tử đang khẩn trương, bàn tay đeo vòng phỉ thúy luôn run rẩy.

Ta đáp:

"Ngốc rồi."

Lan lão gia tử nghe vậy, tuy ngoài miệng nói đáng tiếc nhưng khóe miệng lại như cong lên, hiển nhiên có vẻ rất yên tâm.

Điều này khiến trong lòng ta vô cùng không thoải mái, hỏi tiếp:

"Ngài còn chưa nói cho ta, sĩ chân long..."

Lan lão gia tử lên tiếng:

"Cái này sao...Trong mật quyển không nói, ta thấy cũng không cần để ý, chỉ là một cái tên mà thôi."

Nhưng ta chú ý tới hắn nhướng mày lên.

Chương 345 - Kẻ Thù

Chương 345: Kẻ Thù

Ông cậu ba từng nói lúc người ta nói dối sẽ có một ít động tác nhỏ mà bình thường không có.

Chẳng lẽ Lan lão gia tử còn giấu giếm điều gì?

Nhưng đầu ta càng ngày càng nóng, tinh thần cũng càng ngày càng không tỉnh táo, đứng không vững lảo đảo lắc lư.

Trình Tinh Hà đỡ lấy ta:

"Ngươi...định làm gì?"

Ta đáp:

"Không phải còn chưa tới bốn mươi chín ngày sao."

"Ngươi còn lề mề nữa?"

Trình Tinh Hà như bị chọc tức:

"Ngươi cứ chờ chết đi, đến lúc đó ta sẽ tự mình thổi kèn xô na cho ngươi."

Nếu như chỉ còn lại một ngày để sống, ta phải làm gì?

Không có cách nào trở về cửa hàng gặp ông cậu ba, nếu ta trở về, chắc chắn ngón trỏ sẽ bị chặt.

Ta đáp:

"Đây là ngày cuối cùng, ta phải bảo vệ nàng, nàng đã nói sẽ cho ta sống tiếp."

Trình Tinh Hà hận không thể đạp ta một cái:

"Đương nhiên nàng muốn ngươi sống rồi, nếu ngươi chết, nàng sẽ không ra được, nàng chỉ muốn để ngươi sống đủ bốn mươi chín ngày mà thôi, những lời ngon tiếng ngọt đó đều là lừa gạt ngươi, chỉ vì muốn ngươi lấy mạng mình đổi cho nàng sống lại, đến bây giờ ngươi còn không hiểu?"

Những lời còn lại ta không nghe được, chỉ cảm thấy lần này sốt quá cao. Từ trước đến nay ta chưa bao giờ sốt cao như vậy.

"Không thoải mái sao."

Trình Tinh Hà bỗng nhiên lớn tiếng nói:

"Có phải là Tiêu Tương gì đó bây giờ đã muốn hút khô Thất Tinh, ra ngoài trước thời hạn không?"

Ách Ba Lan cũng khẩn trương:

"Ca..."

Lan Kiến Quốc thì vội nhìn về phía Lan lão gia tử:

"Thái gia gia, chúng ta phải làm thế nào? Lý Bắc Đẩu đã cứu Nguyệt Nguyệt và Hồng Mai, chúng ta không thể nhìn hắn chết như vậy..."

Lan lão gia tử thở dài, lắc đầu:

"Nếu hắn đã chọn làm như vậy thì không còn biện pháp nào khác."

Ta khoát tay một cái:

"Ngươi tìm một chỗ cho ta nằm."

Trình Tinh Hà cắn chặt răng, hắn vừa không muốn để ta chết, nhưng cũng không muốn mình phải chết, trên trán hằn lên mấy đường gân xanh.

Ta còn nghe thấy những tiếng khóc, là Ách Ba Lan.

Giường nhà Ách Ba Lan rất thơm rất mềm, Trình Tinh Hà vốn muốn ở lại nói chuyện, nhưng nửa ngày cũng không biết nói gì, chỉ để lại một câu ngươi suy nghĩ kỹ đi rồi đi ra ngoài, lúc đi hình như còn đang lau mắt.

Ta nhìn thấy đồng hồ trôi qua từng giây, liền cầm điện thoại lên gọi cho ông cụ.

Ông cụ bắt máy, còn rất vui vẻ:

"Thất Tinh à, hôm nay có về nhà ăn cơm không? Mua cho ta ít bánh đậu xanh."

Hắn nuôi lớn ta, ta còn có thể tiếp tục hiếu thuận hắn sao?

Ta cũng cười:

"Mấy ngày nữa ta sẽ về, mang cho ngươi hai cân."

Ông cụ rất vui vẻ:

"Vậy ngươi phải giữ lời đấy, hai ngày nay ta đang muốn đi tìm Chân Không đại tiên uống rượu, vừa vặn mang cho hắn một chút."

Chân Không đại tiên...

Ta buồn cười, ông cụ nói tiếp:

"Ngươi không biết đâu, hai ngày ngươi không ở nhà, nhà chúng ta mất đồ rồi."

Ta cau mày:

"Mất cái gì?"

Ông cụ đáp:

"Chó."

Nhà chúng ta căn bản không nuôi chó.

Ta liền nói tiếp:

"Ngươi biết bao nhiêu về tứ tướng cục?"

Đầu bên kia điện thoại lập tức yên lặng, nhưng rất nhanh ông cậu ba đã rất vui vẻ nói tiếp:

"Chưa ăn loại quýt đó bao giờ, ngươi mua hai cân đi."

Quả nhiên...

Lúc này ông cụ vội nói:

"Ô, chương trình ti vi đã bắt đầu, ta đi xem ti vi đây, đến giờ rồi."

Ta nghe được tiếng quảng cáo:

"Tết năm nay không nhận quà, chỉ nhận Melatonin."

Đến giờ rồi, ta và Tiêu Tương cũng đến giờ rồi.

Nhắm mắt lại, trong mơ hồ ta nghe thấy Tiêu Tương thấp giọng nói:

"Chúng ta sắp có thể gặp mặt."

Nàng dựa vào ta giống như vô cùng yêu thương.

Nàng muốn đi ra?

Ta không nhịn được hỏi:

"Ta sẽ chết sao?"

Nàng cười một tiếng:

"Ta đã nói rồi, ta sẽ ở cùng với ngươi..."

Nhưng còn chưa dứt lời, giọng nói của nàng đã lập tức thay đổi:

"Tỉnh lại, đừng ngủ."

Tại sao?

"Nguy hiểm."

Ta chợt mở mắt ra, nhìn thấy một người phụ nữ đứng ở đầu giường.

Nàng mặc một bộ đồ màu lam, đẹp đến mức rung động lòng người.

Là người phụ nữ dưới nước!

Nàng từ từ đến gần ta, nở một nụ cười tuyệt đẹp:

"Bắc Đẩu, ngươi bảo ta đi theo ngươi, ta đã tới."

Nàng sờ lên ngón trỏ tay phải ta:

"Tỷ, mấy trăm năm không gặp, ngươi có sống tốt không?"

Ngón trỏ chợt đau kịch liệt, nhưng ta cảm giác được không phải Tiêu Tương đang trừng trị ta, là Tiêu Tương đang chịu đau đớn.

"Tiện nhân..."

Ta há miệng phun ra tiếng này.

Cùng lúc đó, ta nhìn thấy trên cổ tay mảnh khảnh của người phụ nữ này có một cái vòng tay màu xanh.

…

Nàng...Chính là kẻ thù của Tiêu Tương? Hà Lạc?

Nhưng nàng lại gọi Tiêu Tương là tỷ, chẳng lẽ nàng và Tiêu Tương là chị em gái?

Người phụ nữ kia cũng không tức giận, còn sờ lên mặt ta, hờn dỗi nói:

"Ngươi làm chị mà ra khỏi thanh long cục cũng không chịu chào hỏi em gái, khiến em gái phải đi tìm kiếm, xài không biết bao nhiêu chân nguyên kim đan, nếu không phải Bắc Đẩu nắm tay ta, suýt nữa ta đã bỏ lỡ mất cuộc sống này rồi."

Chương 346 - Hà Lạc

Chương 346: Hà Lạc

Tim ta lập tức nhói lên, chẳng lẽ, mặc dù nàng ba lần bốn lượt xuất hiện ở bên cạnh ta, nhưng vì Tiêu Tương dùng biện pháp che mắt nào đó nên căn bản không nhìn thấy ta?

Cho đến khi ta nắm tay nàng ở dưới nước.

Ta lập tức cắn chặt răng, tay áo bào của nàng rất rộng, ta căn bản không thấy cổ tay nàng có vòng tay màu xanh!

Đồng thời trong lòng ta còn thấy rất khó chịu, ta dẫn nàng tới, nhưng Tiêu Tương lại không trách ta một câu nào...

Lúc này, một ngọn lửa giận dâng lên trong lòng, là Tiêu Tương...hận không thể băm Hà Lạc thành trăm mảnh.

Rõ ràng là chị em gái, nhưng lại căm ghét nhau như vậy, rốt cuộc giữa các nàng đã xảy ra chuyện gì?

Ta cảm giác được tâm trạng của Tiêu Tương ảnh hưởng đến nét mặt mình, Hà Lạc kia cúi đầu xuống, nghiêm túc lướt đầu ngón tay qua mi mắt và sống mũi ta, giọng nói lành lạnh:

"Thật tốt, ngươi vẫn không thay đổi."

Mặc dù ngón tay đó đẹp như vẽ, nhưng lại vô cùng lạnh lẽo, giống như hàn băng ngàn năm vậy.

Ngọn lửa giận của Tiêu Tương giống như bị đổ dầu vào lửa, càng cháy to hơn, ta nghe mình hận thấu xương nói:

"Tiện nhân, bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra, ngươi không có tư cách chạm vào hắn!"

Nhưng Hà Lạc lại nhướng mày, cười như khiêu khích:

"Ngươi có tư cách gì ra lệnh cho ta?"

Vừa dứt lời, nàng lại cúi xuống đầu ấn đôi môi lên miệng ta!

Ta lập tức choáng váng, mà lửa giận của Tiêu Tương đã gần như phun ra:

"Ngươi dám..."

Môi của Hà Lạc vẫn mềm mại ngọt ngào như lần trước, rất lâu sau nàng mới ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười chiến thắng:

"Ta đã nói rồi, thứ ta mong muốn, ngươi không cho ta, ta sẽ cướp."

Lửa giận trong lòng ta giống như không chịu nổi nữa, giơ tay trái lên, bỗng nhiên tất cả những đồ đạc trong phòng đều vang lên răng rắc, sau đó những món đồ nặng nề ấy bay lên, đập mạnh về phía Hà Lạc như sấm sét!

Hà Lạc cong khóe miệng nở nụ cười xinh đẹp mị hoặc, cũng nâng tay trái đang sờ mặt ta lên.

"Bốp."

Chỉ là một tiếng rất nhỏ, nhưng đồ dùng trong phòng đột nhiên biến mất, sau đó lặng lẽ hóa thành bột, rơi xuống đất, bị gió cuốn đi!

Ta lập tức sửng sốt, sức mạnh của Tiêu Tương đã rất đáng sợ, nhưng ta thậm chí còn không biết dùng lời nào để hình dung sức mạnh của Hà Lạc nữa!

"Tỷ không còn bản lĩnh trước kia, đấu với ta không có ý nghĩa gì."

Hà Lạc khinh thường thổi bột gỗ bay đến trước mặt nàng:

"Hơn nữa, cho dù ngươi vẫn còn sức mạnh đó thì cũng không đấu lại ta."

Vừa dứt lời, nàng lại nở nụ cười rất xinh đẹp kia:

"Thời gian đã hết rồi, em gái đã đồng ý với ngươi, muốn để ngươi cả đời không được siêu sinh, chúng ta ăn hương khói, dĩ nhiên là phải giữ lời, bây giờ, ta sẽ đưa ngươi trở về thanh long cục, có được không?"

Giọng nói rất mềm mại, âm thanh cũng cực kỳ kỳ ảo êm tai, nhưng không biết sao lại có vẻ âm trầm u ám khiến người ta rợn cả tóc gáy!

Nói xong, nàng liền nắm lấy ngón trỏ phải của ta, ngón tay thon dài xinh đẹp khép lại, ta nghe tiếng xương ngón trỏ vang lên răng rắc, đã gãy!

Một cơn đau đớn chợt dâng lên.

"Tiện nhân..."

Giọng nói của Tiêu Tương giống như hận không thể phanh thây xé xác nàng ngay tại chỗ:

"Ngươi dám động vào hắn, ta sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!"

Nhưng Hà Lạc sửng sốt một chút, rất nhanh đã cười lên:

"Bạch Tiêu Tương, ngươi đừng có ra vẻ nữa, không phải ngươi lo lắng mình sẽ bị ném về thanh long cục sao? Nhiều năm như vậy rồi mà ngươi vẫn không thay đổi, còn không nói được một câu thật lòng."

Nàng thật sự đang lo lắng cho ta sao?

Ta hẳn nên cảm động, hẳn nên tin tưởng, nhưng đột nhiên ta cũng nhớ tới nụ cười của Cao Á Thông.

Đùa giỡn...Đùa giỡn...

Tiêu Tương giống như cảm nhận được tâm trạng của ta, giọng nói hòa hoãn một chút, dùng âm thanh Hà Lạc không nghe được nói bên tai ta:

"Ngươi chờ tiếng sấm, lúc nào có tiếng sấm vang lên, ngươi hãy đưa tay ra phía ngoài cửa sổ."

Ngoài cửa sổ? Có phải Tiêu Tương sẽ có thể đi ra không?

Ta lập tức chấn phấn, nếu thật sự như vậy, ta phải kéo dài thời gian tới lúc sấm đánh!

Nhưng lúc này, ngón tay của Hà Lạc càng ngày càng khép lại, tiếp tục dùng sức lên ngón tay phải của ta. Nàng vừa mỉm cười, vừa muốn bẻ tiềm long chỉ xuống hoàn toàn!

Đau...Chưa bao giờ đau như vậy! Da, thịt, xương, giống như đều bị kẹp vỡ!

"Hắn thì không được."

Giọng nói gần như cắn răng nghiến lợi của Tiêu Tương vang lên:

"Coi như ta cầu ngươi."

"Hahahaha...Ngươi cũng có một ngày cầu xin ta?"

Hà Lạc cười một tiếng lạnh ngắt:

"Vất vả lắm hắn mới trở về, sao ta nỡ động vào hắn, ngươi yên tâm đi, chờ ngươi trở về rồi, ta sẽ đối xử với hắn thật tốt."

Trở về?

Hà Lạc nhìn ta, nụ cười trong mắt càng tăng lên:

"Bắc Đẩu, ta đưa nàng trở về, chúng ta làm quen lại từ đâu."

Ta liếc ra phía ngoài cửa sổ, quả thật bên ngoài đã không có ánh sao, mây đen giăng đầy trời, rốt cuộc lúc nào mới có tiếng sấm?

"Ta biết."

Ta lập tức nói:

"Ngươi tên Hà Lạc phải không?"

Chương 347 - Tiêu Tương?

Chương 347: Tiêu Tương?

Quả nhiên, vừa nghe được những lời này, nàng lập tức sáng mắt lên:

"Ngươi thật sự nhớ ta?"

Tiếp đó nàng quay sang nói với tiềm long chỉ như tuyên chiến:

"Ngươi nghe thấy không? Trong lòng hắn có ta!"

Ta nghe được bên ngoài cửa sổ mở đã bắt đầu hơi vang động, mưa tới trước gió, chắc hẳn sét cũng sắp đến rồi.

Tiêu Tương biết ý đồ của ta, nói tiếp:

"Ta còn có một việc muốn hỏi ngươi, con dân ta bây giờ thế nào?"

Sắc mặt Hà Lạc lạnh lẽo:

"Con dân của ai?"

Ngón tay thon dài của nàng nhìn qua vô cùng động lòng người, nhưng sức lực lại lớn đến đáng sợ, lần này ngón tay ta càng thêm đau...

Tiêu Tương có tính tình kiêu ngạo như vậy mà còn sửa lại thật:

"Ngươi...Con dân của ngươi."

"Con dân của ta dĩ nhiên đều rất tốt rồi."

Hà Lạc khẽ cười:

"Giống như những giao nhân kia, bình thường hay gây sóng gió, nhưng lại rất trung thành với ngươi. Ta đã đưa tất cả họ đến một chỗ tốt rồi, để Đông Hải được bình yên. Đương nhiên lúc nào em gái cũng nghĩ đến ngươi, lúc đưa đi cũng lấy danh nghĩa của ngươi, ha ha ha ha..."

Tiếng cười của nàng rất dễ nghe, nhưng đồng thời lại kinh khủng không diễn tả được:

"Họ đi rất vui vẻ, nói cảm niệm ân đức của ngươi, chờ đến khi đổi được lương thực thì phải báo đáp thủy thần nương nương thật tốt."

Những giao nhân bị diệt vong kia...lại là Hà Lạc đưa đi!

Khó trách...Khó trách Tiêu Tương hận nàng như vậy, người thật sự máu tanh đầy tay, hung hiểm giảo hoạt hẳn là nàng mới đúng!

Đúng lúc này, ta bỗng nhiên nhìn thấy bên ngoài cửa sổ sáng lên một cái, là chớp!

Chớp vừa lóe là sắp có sấm rồi!

Đôi mắt xinh đẹp mà âm u của Hà Lạc liếc ra ngoài cửa sổ, cầm lấy ngón trỏ phải của ta muốn bẻ xuống:

"Cũng đã đến lúc này rồi, tỷ, ngươi phải đi."

Không còn kịp rồi...Không được...Tuyệt đối không thể cho ngươi đưa Tiêu Tương đi!

Trong chớp mắt này, cũng không biết ta lấy sức lực từ đâu mà nâng tay trái lên, rút Thất Tinh Long Tuyền ra chém về phía nàng.

Thất Tinh Long Tuyền vốn có sát khí rất lớn, trong chớp nhoáng này, ta nhìn thấy trên mũi kiếm có một vầng sáng nhàn nhạt, là màu vàng!

Trong đôi mắt to của nàng thoáng qua vẻ ngạc nhiên, nhưng nhìn thấy sát khí này thì nhẹ nhàng lùi về phía sau, một sợi tóc dài rơi xuống đất.

Nàng cúi đầu nhìn tóc dưới đất, giống như không tin vào mắt mình.

Ta nhân lúc nàng mất tập trung, vạch mũi kiếm về phía nàng.

Ngươi là thần linh thì sao, ngươi muốn động vào Tiêu Tương, ta nhất định phải che chở nàng!

Nàng nâng hai ống tay áo rộng lên muốn ngăn cản sát khí này, ta đã nhìn ra bộ đồ màu xanh này hình như cũng được làm bằng giao tiêu!

Lần trước ta chém giao nhân đó, căn bản là không chém được, nhưng không ngờ mũi kiếm vừa đến, hai ống tay áo của nàng đã rơi xuống đất!

Nàng lập tức thay đổi sắc mặt, mà trên cái cổ thon dài xinh đẹp của nàng cũng xuất hiện một vết thương.

Nàng nâng tay lên sờ vết thương, nhếch mép cười:

"Được..."

Nụ cười này có sát khí!

Nàng đảo cổ tay mảnh khảnh một cái, ta nhìn thấy trên tay nàng có một chút ánh sáng nhỏ xíu đang ngưng tụ.

Giọng nói khẩn trương của Tiêu Tương cũng lập tức vang lên:

"Né tránh!"

Sấm sắp vang lên rồi...

Ta nghe được mình trầm giọng nói với Hà Lạc, có vẻ lẫm liệt không diễn tả được:

"Lui ra."

Đây không phải là Tiêu Tương nói...Nhưng cũng không giống như giọng nói bình thường của ta.

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Hà Lạc lạnh xuống.

Ta đã nhìn thấy sức mạnh của Hà Lạc, cũng biết nàng muốn bóp chết ta còn dễ hơn bóp vỡ mấy đồ đạc trong phòng, nhưng không biết tại sao ta lại không sợ.

Thậm chí ta còn nói bằng giọng ra lệnh.

Cảm giác này quen thuộc không diễn tả được, cứ như...trước kia ta đã từng nói lời này rồi.

Hà Lạc cắn chặt răng, rõ ràng là không muốn, bàn tay cũng đang siết chặt.

Nhưng không biết tại sao, vừa nghe ta gọi tên nàng thì nàng lại buông lỏng tay thật.

Giống như...cho dù nàng không muốn, cơ thể cũng chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của ta vậy!

Lúc này, một tiếng sấm vang lên ngoài cửa sổ.

Ta lập tức đưa tay ra, trong chớp nhoáng này, dường như tay ta đã chạm được sấm sét, ngón trỏ vô cùng đau nhức cứ như bị bổ ra vậy!

Lại có một tia chớp nữa bổ tới, trong ánh sáng kia, ta nhìn thấy một thứ to lớn màu trắng chui ra từ ngón trỏ của ta, men theo sấm sét bay lên trời!

Tiêu Tương?

Nhưng một chút kia quá nhanh, ta không thấy rõ rốt cuộc là cái gì, chỉ thấy bóng dáng màu trắng kia tuy rằng rất lớn, nhưng vô cùng duyên dáng, trên người khúc xạ ánh sáng của tia chớp – rực rỡ lấp lánh, giống như là có vảy.

Mà tư thế của nó nhẹ nhàng như cầu vồng, uyển chuyển như rồng bơi, loan hồi Phượng bay, hành động như gió.

Mà giọng nói của Hà Lạc vang lên phía sau ta:

“Nàng sống quá lâu, sợ là chán sống...”

Ta quay đầu lại nhìn nàng, câu này có ý gì?

Chương 348 - Thay Đổi

Chương 348: Thay Đổi

Nhưng ta còn chưa hỏi ra, trước mắt lập tức mơ hồ, cổ họng cũng có mùi bị tanh như ăn thịt sống - một mùi rỉ sét dâng lên cổ họng, nhào lên rồi chảy ra một chút từ khoé miệng.

Máu…

Một hồi cảm giác hít thở không thông xông lên, toàn bộ nội tạng dường như đều bị thắt chặt, mắt ta thấy trời đất quay cuồng, biết mình đứng không vững bèn nằm xuống, trước mắt là trần nhà Ách Ba Lan tráng lệ.

Hà Lạc từ trên cao nhìn ta, khoé miệng nở nụ cười xinh đẹp nhưng tàn nhẫn:

“Ngươi thấy đấy, nàng quả nhiên muốn lấy mạng ngươi để sống lại.”

Giọng nói này lại ẩn chứa sự vui sướng khi người khác gặp họa đến nói không nên lời.

Lỗ tai ta ù đi dữ dội, một cỗ cảm giác ẩm ướt từ trong ra ngoài, từng chút từng chút lan tràn ra.

Máu, mạng, tế, bốn mươi chín ngày…

“Thất Tinh!”

Có vẻ như ở một vị trí xa như chân trời, có người đang gọi cho ta.

Giọng nói này là của Trình Tinh Hà, kèm theo nỗi hận rèn sắt không thành thép đến không nói nên lời, giống như người cha già đang mắng con của mình bất hiếu.

Chỉ đáng tiếc, đến chết ta cũng không biết người cha khốn kiếp của ta rốt cuộc là ai.

Ta muốn cười với Trình Tinh Hà, nhưng tất cả trước mắt đều nhuộm một tầng màu đỏ.

Mắt cũng chảy máu à?

Ta ngửi thấy mùi máu tanh ùn ùn kéo đến, ta chưa bao giờ ngửi thấy mùi máu nồng nặc như vậy.

Ý thức giống như nước đổ ra từ ấm trà, dần dần mất đi...

Đây chính là cảm giác chết sao?

Mí mắt giống như nặng ngàn cân, chậm rãi rũ xuống, giống như thế giới đóng lại một nửa với ta.

Mưa ào ào rơi xuống, giống như là từng sợi bạc nối trời với đất, một người phụ nữ đứng ở trước mặt ta.

Cả người nàng mặc đồ trắng, tuy rằng chỉ là bóng lưng, nhưng chính là Tiêu Tương trong giấc mơ.

Nàng vươn tay ra với ta, thì thầm:

“Ta đã lừa ngươi, ngươi đừng hận ta...”

Ta đã không thể thấy rõ ràng, nhưng mơ hồ có thể phân biệt được, nàng thực sự rất đẹp – hình dáng ấy, đến trong bức tranh cũng không thể thấy được.

Không dính một chút khói lửa nào của nhân gian, xuất trần thoát thế, thần tiên chắc cũng là bộ dáng này.

Nhưng lúc này, một sợi dây màu đỏ xông về phía nàng, ngăn cách ở giữa ta và nàng.

Bên tai vang lên giọng nói tê tâm liệt phế của Trình Tinh Hà:

“Ngươi coi hắn là kẻ ngu ngốc nên mới luôn lừa gạt hắn đúng không? Ta cũng biết, thần bị giáng chức lưu đày chắc chắn không phải thứ tốt gì! Khi còn bé hắn đã để cho người ta lừa gạt giống như cháu trai thứ ba vậy, không dám tin người phụ nữ nào nữa, nhưng hắn vẫn tin ngươi, còn ngươi thì sao? Mẹ nó, ngươi đã làm gì hắn vậy?”

Tiêu Tương không trả lời.

Từ trong giọng nói của Trình Tinh Hà, cũng có thể nghĩ ra đầu hắn đang nổi đầy gân xanh:

“Ngươi hãy trả mạng của hắn lại cho hắn đi!”

Cái tên ngốc này, Tứ tướng cục đã được phá, đối với ngươi cũng là chuyện tốt, ngươi đi ra nổi nóng cái gì chứ?

“Ca...”

Ách Ba Lan lại bắt đầu gào khóc:

“Ca, ngươi dậy đi, ngươi nhìn ta...”

“Trình Tinh Hà.”

Một bàn tay lập tức ôm lấy đầu ta, ta cảm thấy hắn dùng áo thun của mình lau máu trên đầu ta, giọng nói hơi khàn giống như là đang khóc, nhưng vẫn cố ý giả vờ không quan tâm:

“Ngươi nói...ta sẽ chăm sóc tốt cho ông cậu ba của chúng ta.”

“Ngươi nhất định phải sống qua hai mươi lăm.”

Ta nói:

“Sống cả phần của ta nữa.”

Ta sẽ xuống âm tào địa phủ trước để chờ ngươi, đừng đến quá sớm - đừng thấy ta đi chân trước, chân sau của ngươi liền tới.

“Mẹ nó!”

Trình Tinh Hà lớn tiếng nói:

“Bây giờ ta sẽ đem nàng...”

Hắn không nói nên lời.

Không làm được gì nữa.

Ta tức thì muốn bật cười

Ta không hề hận nàng, lần này hoàn toàn khác với lần Cao Á Thông lừa gạt ta.

Ta thực sự thích nàng, vì nàng, mạng sống cũng không quan trọng, cho nên ta không hối tiếc.

Ý nghĩ này có vẻ ngớ ngẩn, nhưng ta cảm thấy nó rất giá trị, chuyện gì ta có thể làm cho nàng thì cứ làm nhiều hơn một chút.

Cuối cùng ta không thể thấy bất cứ thứ gì nữa.

Trước mắt một mảnh đen kịt, mông lung giống như là có người đang đẩy ta.

Mở mắt ra thì thấy một người mặc đồ đen đi trước mặt ta, một tay cứ túm lấy ta.

Người kia mặc đồ đen, trên đầu đội một chiếc mũ cao hình chiếc ủng đi mưa và có một đôi mắt hồ ly thật dài.

Ah, hóa ra là âm sai.

Hắn vừa đi vừa lật một quyển sách ố vàng, miệng lẩm bẩm:

“Không đúng à...Ôi, mạng của ai mà khó hầu hạ thế, còn đặc biệt để cho ta đi kéo người, phiền phức chết đi được...”

Khó hầu hạ?

Có lẽ là vì đã chết nên không có gì đáng sợ, ta thậm chí trực tiếp nói chuyện với hắn:

“Vị Hồ đại ca này, cái gì không đúng?”

Người nọ ngược lại bị ta doạ sợ, quay đầu lại nhìn ta, giương đôi mắt hồ ly lên, vội nói:

“Ta không dám làm đại ca, ta không phải họ Hồ.”

Có vẻ như...Ta có một chút kiêng kỵ.

Thật kỳ lạ, hắn không phải âm sai sao? Làm sao lại cung kính với ta như vậy chứ?

Hắn vừa nói, vừa xem xét sổ sanh tử, hắng giọng nói:

“Lý Bắc Đẩu, mạng của ngài đã thay đổi.”

Chương 349 - Ca Ca

Chương 349: Ca Ca

Ta cũng từng nghe nói về cải mệnh, nhưng đây là chuyện nghịch trời, một Huyền cấp như ta làm sao có năng lực này:

“Nhầm rồi thì phải?”

Hơn nữa, ngài, ngài, tuổi của ta không lớn, thật đúng là lần đầu tiên bị người ta xưng hô như vậy, làm cho cả người không được tự nhiên.

Hắn dứt khoát đứng lại, nhìn kỹ sổ sách ố vàng kia, cau mày:

“Cho vay...”

Ta vội nói:

“Ta cũng chưa bao giờ cho vay nặng lãi!”

Ta cũng có chút hiểu - kiếp trước nếu ngươi nợ tiền người ta không trả mà đã chết đi, vậy món nợ này sẽ tính đến kiếp sau.

Ta nhớ rỡ ông cậu ba còn nói cho ta biết, có một lần một lão Tam Đản ăn thiếu một cái xiên que chiên, thiếu lão Ngô tiền mua xiên chiên hai trăm đồng, lấy cớ không trẻ liền xảy ra tai nạn giao thông đập vỡ đầu chết.

Sau lần đó, nhà lão Ngô có một con chó lớn sinh được một con cún.

Trên đầu của con cún kia có một bông hoa đen, lại giống như vết thương trên thi thể của Tam Đản.

Lão Ngô thấy hoài niệm nên nuôi lớn, con cún kia cũng chỉ thích ăn xiên chiên của lão Ngô, tư thế ngồi xếp bằng trước quầy hàng chiên cũng giống y hết Tam Đản khi còn sống.

Sau đó, buổi tối lão Ngô liền nằm mơ, mơ thấy Tam Đản ngồi ở cửa, cười hì hì nói:

“Lão Ngô, ngày mai ta trả nợ.”

Lão Ngô tỉnh lại liền quên, ngày đó trước cửa hàng đường phố có một người nước ngoài tới, không biết vì sao lại thích con chó này, nhất định phải mua cho bằng được, vừa lúc đó lão Ngô không có ở nhà, vợ lão Ngô còn kỳ kèo trả giá, muốn tiền USD để đổi lại nhân dân tệ là 213 tệ 6.

Chờ lão Ngô trở về biết chuyện này thì lập tức sửng sốt - con số này vừa đủ số tiền mà Tam Đản nợ hắn tiền xiên que.

Mắt hồ ly vội nói:

“Khoản vay này không phải ý là khoản vay bình thường, là có người cho ngài mượn một cái mạng.”

Mạng? Ta không hiểu:

“Mạng mà cũng có thể mượn?”

Nhưng mắt hồ ly còn chưa nói xong, phía sau lại có người vội chạy tới.

Người kia thấp giọng nói:

“Đưa tới rồi à.”

Không biết vì sao, ta thấy giọng nói kia hơi quen tai, trong trẻo giống như một đứa trẻ.

Thật kỳ lạ, là người ta quen biết sao?

Ta muốn quay đầu lại, nhưng mắt hồ ly không cho ta quay đầu lại, hắn nhận lấy một cái gì đó màu trắng từ tay người phía sau.

Thứ đó tỏa ra ánh sáng trắng, lông xù, sống giống như một cái đuôi mèo.

Mắt hồ ly thở dài:

“Ta nói này lão bát, ngươi giao cái mạng này ra, lại phải tu hành thêm một trăm năm nữa đấy?”

“Cũng được.”

Giọng nói kia nhẹ nhàng dửng dưng nói:

“Dù sao nhân gian cũng thú vị, ta vẫn chưa chơi đủ.”

Sau đó, hắn cười và nói:

“Hơn nữa, thiếu nợ thì phải trả, đây là do ta nợ hắn.”

Nợ ta ư...Ta chợt nhớ ra đây là ai!

Nhưng ta còn chưa nói gì, mắt hồ ly lập tức kẹp cái đuôi kia vào trong tập sách, ngẩng đầu nhìn ta, lại bày ra bộ dáng như trút được gánh nặng:

“Ngài đi thôi.”

Đi ư?

Mà giọng nói phía sau kinh cũng có chút khẩn trương:

“Thủy Thần nương nương là cố ý để ta đến trễ một chút, nàng nói không muốn để ngươi thấy dáng vẻ kia của nàng...Ngươi vẫn nên mau trở về đi, chậm trễ e là không kịp rồi.”

Tiêu Tương? Trậm chễ không kịp nữa, là ý gì?

Ta còn muốn hỏi, mắt hồ ly giống như sợ ta không muốn đi, lại đẩy ta một cái về phía trước:

“Ta tiễn ngài.”

Giống như vừa hoàn thành một giấc mơ, ta mở mắt ra.

Đầu tiên đập vào mắt là khuôn mặt Trình Tinh Hà.

Khuôn mặt kia hoàn toàn trái ngược với vẻ đẹp trai không đứng đắn ngày thường, mà là nhăn nhó, nước mũi chảy ròng ròng, khàn giọng, giống như đại hiếu tử số 1 thiên tự, lời nói lại ngỗ nghịch:

“Thất Tinh, cái đồ bất hiếu nhà ngươi, dám để cho lão tử làm người tóc bạc tiễn người tóc đen, còn phải giúp ngươi chăm sóc ông già kia...”

Ta bỗng chốc vui vẻ:

“Lau đi giọt nước mũi nhỏ xuống mặt của ta.”

Trình Tinh Hà còn chưa gào khóc xong, thoáng cái nghẹn lại cổ họng.

Hắn chợt cúi đầu, trong nháy mắt run rẩy hất ta từ trên đầu gối của hắn xuống:

“CMN, xác chết của Thất Tinh vùng dậy rồi!”

Lần này, cái đầu của ta bị đập thật mạnh vào sàn gỗ hoa lê, làm cho sau ót ta đau nhức một trận, hiện ra vô số sao Kim:

“Trình Tinh Hà, mẹ nhà ngươi!”

Sao Kim tan hết, ta liền nghe thấy những câu hỏi khó hiểu - Ách Ba Lan cũng bò tới, khó tin nhìn ta:

“Ca, ngươi là ca ca của ta sao? Không, ca của ta chết rồi…CMN, rốt cuộc ngươi là cô hồn dã quỷ từ đâu tới, dám mượn thi thể của ca ca ta để hoàn hồn?”

Nói xong, Ách Ba Lan tháo chiếc dép thêu hoa xuống, muốn đánh vào đầu ta.

Ta nắm chặt cánh tay mảnh khảnh của hắn:

“Ngươi cầm tinh con hổ đấy à?”

Ách Ba Lan chớp chớp đôi mắt đã khóc đến đỏ hoe, lập tức hiểu ra, đôi mắt hạnh nhân trợn tròn:

“Ngươi…Ngươi thực sự là ca ta sao?”

Chương 350 - A Mãn

Chương 350: A Mãn

Trình Tinh Hà cũng bò tới, một tay vươn ra nhéo mặt ta:

“CMN, thật đúng là tên này - không phải, vừa rồi bọn ta thấy ngươi rõ ràng đã chết rồi, làm sao sống lại được? Chẳng lẽ, ngươi và Diêm vương gia có giao tình à?”

Ta làm sao có năng lực lớn như vậy, bèn kể hết mọi chuyện cho bọn họ biết.

Thì ra, Tiêu Tương cũng biết, lúc nàng sống lại từ tiềm long chỉ, muốn máu và mạng của ta đến tế tự, cho nên, đã sớm bảo ta đòi một mạng của mèo tám đuôi.

Mạng sống là thứ không có cách nào có thể kéo dài, trên đời này chỉ có duy nhất loại mèo tám đuôi là có thể chia mạng của mình cho người khác, nhưng cái giá nó phải trả cho việc này cũng tương đối lớn - nếu muốn hóa thành hình người thăng tiên, lại phải mất một thời gian rất dài.

Bây giờ ngẫm lại - chuyện trước đây mèo tám đuôi tới tìm ta để giúp đỡ giáo sư La, 80% chính là do Tiêu Tương sắp xếp.

Nàng đã chuẩn bị sẵn cho ta từ lâu rồi.

Biểu cảm của Trình Tinh Hà lập tức thay đổi:

“Nói như vậy, Tiêu Tương không lừa gạt ngươi?”

Ta gật đầu:

“Ta vẫn luôn tin tưởng nàng...”

Nói đến đây, lời nói của mèo tám đuôi ngay tức thì vang lên trong lỗ tai.

Chậm trễ thì không kịp...

Ta ngẩng đầu đi tìm Tiêu Tương ngay.

Nhưng xung quanh đều không có bóng dáng Tiêu Tương, chỉ còn lại một đống hỗn độn đầy đất.

Ta nhíu mày:

“Tiêu Tương đâu?”

Biểu cảm của Trình Tinh Hà hơi kỳ quái:

“Không biết.”

Vừa nhìn đã biết hắn nói dối rồi.

Ta lập tức lo lắng - Hà Lạc không phải vẫn còn ở đây sao? Nàng có gây bất lợi cho Tiêu Tương không?

Ta cúi đầu xuống nhìn máu thịt mơ hồ trong ngón trỏ của mình, lau máu là có thể nhìn ra, những đường vân màu đỏ đại biểu cho Tiêu Tương đã biến mất.

Trên người...Thiếu một cái gì đó, cảm giác rất trống rỗng.

Ta đứng dậy, cố gắng đi tìm nàng.

Nhưng Trình Tinh Hà bắt lấy ta:

“Ngươi đừng đi! Ngươi có đi...cũng vô dụng.”

Ta quay đầu trừng mắt nhìn hắn:

“Ngươi nói cho ta biết đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này, Trình Tinh Hà mới nói:

“Ngươi...Sau khi ngươi “chết”, nàng đã đánh nhau với tên mặc đồ màu xanh kia, nhưng rõ ràng đấu không lại người ta...Ta nghe nói, đó là vì nàng không chờ đợi đến khi nàng đầy bốn mươi chín ngày.”

Đúng rồi...Ta chợt nhớ tới, Tiêu Tương không phải muốn ở trên tiềm long chỉ đủ bốn mươi chín ngày, thiếu một phần cũng không được sao?

Lúc trước ở trong tòa nhà của Trương Thắng Tài kia, thời điểm đào quan tài là sáng sớm.

Nên đến sáng sớm hôm nay mới đủ thời gian! Nhưng bây giờ, còn thiếu hơn nửa tiếng đồng hồ nữa trời mới sáng, thời gian vẫn chưa đủ!

Trình Tinh Hà nói tiếp:

“Hơn nữa, nàng là vì phạm tội nghiệt mới bị đè ở Thanh Long cục, nếu không đợi đủ bốn mươi chín ngày ở trong Tiềm Long Chỉ sẽ bị ông trời phát hiện, giáng xuống thiên kiếp...”

Ách Ba Lan xen vào nói:

“Ông nội ta nói, thần linh có thần vị càng cao, cũng gặp phải thiên kiếp càng lớn, nếu trước kia nàng là Đông Hải thuỷ thần, vậy đoán chừng phạm vi năm km đều phải bị liên lụy. Trình Tinh Hà nói xong, người mặc đồ xanh kia cũng thở dài rời đi, giống như cũng sợ bị thiên kiếp của nàng liên lụy, còn nói thiên kiếp xuống, tan thành mây khói, thật sự quá lợi nàng...”

Lời còn chưa dứt, Trình Tinh Hà liền đánh vào đầu hắn một cái:

“Sao ngươi nhiều chuyện thế?”

Khó trách, Hà Lạc sẽ nói nàng chán sống!

Nói xong lại rất căng thẳng nhìn ta, nói:

“Ta khuyên ngươi đừng đi, đi cũng vô dụng! Chắc chắn là nàng sợ liên lụy đến ngươi, mới cách ngươi xa một chút, yên lặng chờ kiếp nạn, người ta chỉ muốn tốt cho ngươi, ngươi phải nhận tấm lòng...”

Trước mắt ta trắng bệch – trước đó nàng nói là mình lừa gạt ta, bảo ta đừng ghét nàng.

Ý là đã đồng ý sau này muốn ở cùng một chỗ với ta, nhưng hiện tại không được.

Chỉ vì bảo vệ ta, nàng tình nguyện từ Tiềm Long chỉ ra sớm để chịu thiên kiếp - cho dù cùng ta bị ném đến Cửu Long Áp Đỉnh, thì so với tan thành mây khói vẫn tốt hơn sao?

Cái này không đáng giá chút nào

Ta chạy ra ngoài và chạy qua.

Trình Tinh Hà muốn kéo ta:

“Đừng để hắn đi chịu chết!”

Ách Ba Lan cũng nhào tới:

“Ca, sau khi ngươi đi cũng không cứu được nàng!”

Trọng lượng của hai người đè lên người ta, sức mạnh của Ách Ba Lan bên ngoài thật lớn, nhưng ta không biết lấy đâu ra năng lực, thoáng cái đã đẩy hai người bọn họ ra.

Bọn họ còn muốn đuổi theo ta, một tay ta rút Thất Tinh Long

Tuyền ra:

“Các ngươi đừng đi theo - thiên kiếp không cần phải để cho các ngươi chịu.”

Hai người bọn họ còn muốn nói gì đó, ta đã vọt vào trong màn mưa.

Vì trời âm u, cho nên không có ánh sáng sớm như trước đây, ta chỉ có thể thấy những màn mưa nặng nề phía sau, bầu trời từ màu đen biến thành chim bồ câu màu xám.

Nước mưa theo ót chảy thẳng xuống, ta từng chút từng chút lau đi nước mưa.

Ta muốn tìm nàng, ta muốn nói với nàng, chuyện tương lai gì đó, chúng ta hãy cùng nhau đối mặt đi.

Ngươi không thể nói chuyện mà không tính toán gì hết.

Nhưng giữa trời đất ngoại trừ mưa tuyến, ta không thể thấy gì cả.

Dẫn đường, ta phải tìm một người dẫn đường cho ta, đúng rồi, A Mãn.

Chương 351 - Không Thể Tuyệt

Chương 351: Không Thể Tuyệt

Ta lập tức lấy lá vàng đầy chữ ra:

“A Mãn.”

“Cô gia.”

Vẫn là giọng nói quyến rũ quen thuộc kia:

“Chúng ta đã lâu không gặp, thời gian này sao ngươi không gọi ta?”

Nói xong, nàng nhíu mày, nâng ống tay áo rộng che ở trên đầu ta:

“Mưa to quá...”

Nàng ngẩng đầu lên, giọng nói chợt thay đổi:

“Thiên kiếp? Bạch Tiêu Tương...”

“Ngươi giúp ta một tay đi.”

Ta bắt lấy A Mãn:

“Ngươi dẫn ta đi tìm Tiêu Tương đi.”

A Mãn cau mày, chỉ vào bầu trời và nói:

“Ngươi có thấy đám mây đó không?”

Đám mây bay rất thấp, hình dạng giống như một bông sen năm cánh.

Thì ra đó là thiên kiếp đẳng cấp cao nhất, Thiên lôi gia đã tìm nàng rồi.

“Bạch Tiêu Tương vào trấn giữ Thanh Long cục, vốn là vì tích góp công đức để chuộc tội sát nghiệt lúc trước.”

A Mãn nói:

“Nhưng nàng tự tiện đi ra sớm, thiên kiếp không đánh nàng thì đánh ai?”

Nói xong, giọng nói của nàng dịu dàng xuống, mang theo sự thương tiếc:

“Ngươi còn có ta - nàng làm được, ta cũng làm được.”

“Nhưng ta chỉ cần nàng.”

Ta nhìn chằm chằm vào A Mãn:

“A Mãn, ta ra lệnh cho ngươi, phải giúp ta.”

Ánh mắt A Mãn lập tức tối sầm lại.

Nhưng ngay lập tức, nàng mỉm cười rất miễn cưỡng:

“Vâng.”

Theo chỉ dẫn của A Mãn, ta đến một chỗ, còn chưa tới gần, đã ngửi thấy một mùi máu tươi.

Bóng lưng của Tiêu Tương lẻ loi ngồi bên một hồ nước, trên vai đầy máu.

Ta ôm lấy nàng từ phía sau.

Nàng thực sự có một thực thể, đây là lần đầu tiên ta được ôm lấy nàng.

Cơ thể nàng lạnh như băng, giống như căn bản không có nhiệt độ vậy.

Dáng người mảnh khảnh của nàng khẽ run lên, cắn răng:

“Mèo tám đuôi thật to gan.”

Nhưng nàng dường như đã vô cùng suy yếu, lời này mặc dù vẫn tàn nhẫn như lúc trước, nhưng không có khí thế của khi đó.

“Đã nói ở cùng một chỗ với ngươi rồi thì phải tính toán chứ.”

Ta nói:

“Cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, ta đều sẽ cùng ngươi đối mặt.”

Nàng đưa tay muốn đẩy ta ra:

“Ta sẽ nhận tấm lòng của ngươi, nhưng ngươi đừng lãng phí mạng sống của mèo tám đuôi.”

“Ta không cần ngươi nhận tấm lòng này.”

Nàng cười:

“Có thể đi ra ngoài một lần này là đã tốt lắm rồi.”

Sau đó, nàng nhìn về phía A Mãn:

“Sau này, ngươi phải thay ta chăm sóc hắn thật tốt.”

A Mãn cắn răng:

“Ngươi không có tư cách ra lệnh cho ta.”

Tiêu Tương cũng cười, giơ tay lên sờ mặt ta, đôi mắt to không thấy đáy tràn đầy lưu luyến:

“Ta còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng không kịp nữa rồi.”

Ta vừa định nói gì đó, Tiêu Tương bỗng nhiên giơ tay lên.

Một tiếng gió xẹt qua bên tai ta, ta trơ mắt nhìn cảnh sắc xung quanh nhanh chóng lui về phía sau - ta giống như bị một bàn tay vô hình túm lấy, kéo về phía sau rất xa.

Mà đúng lúc này, một luồng tia chớp sáng ngời từ trên đầu sáng lên.

Những đám mây màu xám phát ra một tiếng động ầm ầm.

“Tiêu Tương!”

…

Ta muốn trở lại bên cạng nàng, nhưng A Mãn ôm lấy ta:

“Cô gia, ngươi không thể chết!”

Tiêu Tương cũng không thể chết!

Ta hét lên:

“A Mãn, lùi lại cho ta!”

A Mãn lập tức buông lỏng tay, ta liền nhào về phía Tiêu Tương.

Trên đỉnh đầu có một luồng ánh sáng trực tiếp nổ xuống, Tiêu Tương đột nhiên ngẩng đầu, khó tin nói:

“Tại sao ngươi còn quay lại...”

Ngươi coi mạng sống của ta còn quan trọng hơn mạng của ngươi, vậy ta đối với ngươi, đương nhiên cũng phải hồi báo như vậy.

Muốn sống cùng sống, muốn chết cùng chết là được rồi.

Xa xa truyền đến giọng nói của Trình Tinh Hà:

“Thất Tinh, ngươi có bị điên không...”

Còn có A Mãn hét chói tai đến tê tâm liệt phế:

“Cô gia!”

Luồng ánh sáng kia nổ tung bên cạnh bọn ta, thậm chí ta còn nghe được âm thanh tóc mình bị đốt cháy, không khỏi ôm chặt Tiêu Tương, che chở đầu nàng ở trong ngực mình, nhắm chặt mắt lại.

Một giây chờ chết còn dài hơn cả đời còn dài.

Nhưng thời gian này cũng quá dài...Lâu như thế, ta dường như còn có cảm giác, mở mắt ra, lập tức ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trước người bọn ta có một cái hố thật lớn, cái hố kia bị cháy đen một mảng, những hạt mưa rơi xuống, còn đang từ từ bốc hơi nóng.

Kỳ quái, chẳng lẽ hôm nay Thiên lôi gia không thấy đường nên đánh lệch?

Nhưng dấu vết đó...cách quá gần bọn ta, hoàn toàn là sát bên người.

Tiêu Tương mở mắt ra, cũng khó tin nhìn mặt đất:

“Chuyện này không thể nào...”

“Mẹ kiếp.”

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan chạy tới, Trình Tinh Hà trợn tròn mắt, cứng lưỡi nhìn cái hố đen kia:

“Như vậy cũng được ư? Móa nó, Thất Tinh, mạng chó này của ngươi còn lớn hơn cả trời đấy, sao ngay cả Thiên lôi gia cũng không nỡ đánh ngươi?”

“Không nỡ ư?”

Ta vội hỏi:

“Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?”

Ách Ba Lan muốn nói gì đó, Trình Tinh Hà lại đẩy đầu hắn ra, cướp lời nói:

“Ngươi không biết đấy, vừa rồi Thiên lôi đã nhắm rõ ràng là đánh về phía hai người các ngươi, nhưng đến trên đầu ngươi lại bất chợt rẽ hướng, giống như ngồi trên cầu trượt vậy! Lại nói, Thất Tinh, chẳng lẽ trong đầu ngươi cây nam chân chống sét sao?”

Cho dù ta thật sự cấy nam châm tránh sét, cũng chẳng qua chỉ dẫn sấm sét xuống đất, chưa từng nghe nói qua có thể rẽ giữa chừng!

Ách Ba Lan thật vất vả mới cướp được cơ hội nói chuyện:

“Ca, theo ta thấy, là mạng ngươi không thể tuyệt!”

Chương 352 - Tuyệt Chiêu

Chương 352: Tuyệt Chiêu

Trình Tinh Hà vội gật đầu:

“Thật đừng nói, không chừng ông trời thấy mạng chó này của ngươi vẫn còn tác dụng khác.”

Mặc kệ là vì cái gì, ta lập tức vui mừng, thật không ngờ kiếp nạn lớn như vậy cũng có thể thoát khỏi, gần đây ta có hồng phúc ngang trời sao.

Nhưng lúc này, ánh mắt Tiêu Tương nhìn chằm chằm ta có chút kỳ quái.

Ta vội hỏi:

“Có chuyện gì vậy? Có phải...bị doạ sợ không?”

Tiêu Tương lắc đầu, nói:

“Có lẽ, là bởi vì...”

Nàng hiển nhiên là biết gì đó, nhưng đây hình như là điều quan trọng kiêng kị gì đó, cuối cùng nàng vẫn không nói ra.

Mặc dù trong lòng ta rất tò mò, nhưng thấy nàng không muốn nói, ta cũng không ép nàng, trực tiếp đỡ nàng dậy:

“Lần này xong rồi, chúng ta cuối cùng cũng...”

Một câu “Vén mây đen gặp trăng sáng” còn chưa nói ra, bỗng nhiên sắc mặt Tiêu Tương thay đổi, lập tức lạnh đi, thoáng cái đẩy ta bảo vệ ở phía sau, con ngươi sâu không thấy đáy nhìn về phía sau ta.

Kẻ ngốc cũng biết thần thái này đại biểu cho cái gì, ta lập tức quay đầu lại, nhưng chưa kịp quay lại, Tiêu Tương bỗng nhiên ôm lấy đầu ta.

Cùng lúc đó, một tiếng xé gió nổ tung bên tai ta, ta cảm giác được giống như là có cái gì nóng rực, quất về phía bọn ta.

Ta lập tức ngẩng đầu, lập tức phát hiện rõ ràng Tiêu Tương che chở ta, trên gương mặt xinh đẹp của nàng lại xuất hiện một vết thương.

Mùi này...

Là dây thừng đuôi ngọc tơ vàng (thường được gọi là đả thần tiên, chuyên dùng để đánh tà thần), dính Thiên Quỳ!

Loại vật này ngay cả Thiên lôi gia cũng không chịu nổi, móa nó, là ai muốn xuống tay tàn ác với Tiêu Tương?

Một cỗ lửa giận bốc lên, ta lập tức quay đầu lại, nhưng Tiêu Tương vẫn không cho, chỉ lạnh lùng nói:

“Những thứ tham lam vô độ này, xem ra là chán sống...”

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan trực tiếp trợn tròn mắt, mà Ách Ba Lan lại rất ngây ngốc, ta nghe thấy hắn lẩm bẩm nói một câu:

“Tỏa Long Trận...”

Tỏa Long Trận? Tại sao cái này lại nghe quen thế nhỉ?

Ta chợt nhớ tới, đó không phải là cái mà ông nội của Ách Ba Lan đã thiết lập ở trong sân vườn sao?

Cùng lúc đó, rất nhiều sợi dây thừng đuôi ngọc tơ vàng giống như rắn sống bật ra bên cạnh bọn ta, Tiêu Tương nhẹ nhàng xoay người, chắn ở phía trước ta, quần áo màu trắng lập tức cũng xuất hiện một chút hư hại.

Ta lập tức muốn rút Thất Tinh Long Tuyền ra – một người đàn ông để cho người phụ nữ của mình chắn ở phía trước là chuyện quái gì đây, nhưng Tiêu Tương thấp giọng nói:

“Bắc Đẩu, ngươi đừng động tay - những người này dám duỗi dây thừng đuôi ngọc tơ vàng ra để ra tay với ngươi, ta muốn giết chết bọn họ.”

Giọng nói kia đằng đằng sát khí, doạ người đến nói không nên lời!

Tại thời điểm này, một âm thanh vỗ tay vang lên:

“Được lắm! Một cặp tình nhau cứ tình chàng ý thiếp - một tà thần, một tai tinh, thật xứng đôi.”

Ta đã từng nghe giọng nói này...Lão già khốn khiếp Mã Nguyên Thu kia!

Bé ngoan, móa nó, ta còn chưa tìm hắn tính sổ, hắn lại đưa người tới cửa trước, ta xoay người, “Xoạt” một tiếng rút Thất Tinh Long Tuyền ra, nhưng vừa quay đầu lại, ta lập tức ngây ngẩn cả người.

Ông cụ Lan vậy mà lại đứng ở bên cạnh Mã Nguyên Thu, mười ngón tay mảnh khảnh đang thuần thục khống chế những sợi dây đuôi ngọc tơ vàng kia!

Hắn...Không phải là muốn phá Tứ tướng cục sao? Tiêu Tương được thả ra, hắn phải vui mừng mới đúng, tại sao lại đứng chung với Mã Nguyên Thu?

Ta quay đầu lại nhìn Ách Ba Lan, Ách Ba Lan tiếp xúc với ánh mắt của ta, lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng nói:

“Ca, ngươi tin ta đi…Ta thật sự không biết, ông nội ta làm sao có thể…”

Ách Ba Lan hình như không nói dối, từ nhỏ ta đã đi theo ông cậu ba đến lớn lên, năng lực nhìn người của ta cũng có một phần, nếu Ách Ba Lan thật sự là một kẻ mật thám, vậy hắn diễn xuất cũng quá cao siêu.

Mà mặt mày ông cụ Lan hiền lành cười nói:

“Cháu trai ngoan, thật ra từ lâu ông nội đã muốn tìm người mang tiềm long chỉ này đến phá cục rồi, nhưng đi mòn gót giày cũng không tìm được, giờ lại hoàn toàn không tốn chút công sức nào, toàn bộ đều nhờ cháu ngoan của ta!”

Biểu cảm trên mặt hắn vẫn là vẻ hiền lành, nhưng sợi dây thừng trong tay rõ ràng vừa đưa ra đã tàn nhẫn hơn một chút, từng chiêu đều như muốn lấy mạng người khác!

Tiêu Tương vung tay áo lên, vô số sợi dây thừng trực tiếp bị cắt đứt, rơi xuống đất, nhưng tay ông cụ Lan giống như có thể biến ảo thuật, giống như là dây thừng được cất giấu lấy ra dùng mãi cũng không hết, hoàn toàn không kịp chém hết, cuồn cuộn không ngừng bốc ra ngoài.

Giọng nói của Ách Ba Lan có chút run rẩy:

“Đây là tuyệt chiêu đặc biệt của ông nội ta - Thiên Thủ Quan Âm Tỏa Long Trận. Nghe nói, khi hắn còn trẻ, dùng một chiêu này đã săn bắt được một con Kỳ Lân sống ở Tây Xuyên!”

Lúc này, ta mới phát hiện bên cạnh bọn ta bắt đầu hình thành một dấu vết hình lục giác, trận pháp hình thành, uế khí chợt ép về phía Tiêu Tương…

Chương 353 - Vảy

Chương 353: Vảy

Ta lập tức nói:

“Tiêu Tương, ngươi mau đi đi, ta là người sống, không sợ cái này...”

Biểu cảm của Tiêu Tương lại lạnh xuống:

“Những thứ hèn hạ này, tính toán nhân lúc bốc cháy lại muốn cướp bóc, ta nhất định phải dạy dỗ bọn họ.”

Mà Ách Ba Lan trực tiếp sụp đổ, lớn tiếng nói:

“Ông nội, rốt cuộc tại sao ngươi...”

“Ngươi nói xem?”

Mặc dù tuổi tác của ông cụ Lan đã lớn như thế, nhưng ánh mắt đều mang theo phong thái của một cô gái Trung hoa Dân Quốc:

“Ta vì ngươi đấy!”

Ách Ba Lan hoàn toàn không thể nào chấp nhận tình huống này, thậm chí còn nói năng lộn xộn:

“Thế nhưng, Bắc Đẩu ca đã cứu mạng ta...”

“Đó là cháu của ta có vận may lớn, liên quan gì đến hắn?”

Ông cụ Lan nói:

“Ta đã nói với Mã tiên sinh người ta rồi, chỉ cần bắt được nghiệt chướng này, vậy nhà họ Lan chúng ta có thể tiến vào Chân Long huyệt rồi.”

Chân Long huyệt?

Chính là Tứ tướng cục “Tứ tướng nâng chân long?” kia sao.

Khó trách, sau khi ông già chết tiệt này cầm quyển sách bí mật kia lại ấp a ấp úng không nói thật, thì ra trong lòng có tính toán của mình!

Trình Tinh Hà cũng nóng nảy:

“Được lắm, ông đây không chết vì trộm, xem như hôm nay ta đã được mở mang tầm mắt, cái gì là Tỏa Long Trận chó ghẻ, hôm nay ông đây sẽ khoá ngươi lại!”

Nói xong, hắn cũng gọi tơ hồng của mình vào.

Nhưng hắn còn chưa tới gần, một sợi dây thừng đã quất về phía mặt hắn, giữa không trung vang lên một tiếng giòn rã, máu tươi trên trán hắn chảy ròng ròng, lảo đảo mấy bược đã ngã xuống đất.

Lửa giận của ta càng mạnh hơn, Thất Tinh Long Tuyền vừa đưa ngang, lập tức muốn chặt đứt toàn bộ những sợi dây thừng kia, nhưng lúc này, trên cổ tay lập tức truyền đến một cơn đau nhức, Thất Tinh Long Tuyền ríu một tiếng rơi xuống đất, cúi đầu nhìn, trên cổ tay phải đã bị đâm một cái đinh thép sáng bóng!

Mã Nguyên Thu mỉm cười với ta:

“Biết thanh kiếm này của ngươi dùng rất tốt, cái thiết liên bồng này được được chuẩn bị cho ngươi từ lâu rồi.”

Tiêu Tương vừa thấy tay ta chảy máu, lập tức giận dữ, tay phải vừa lật, muốn ra tay với Mã Nguyên Thu.

Nhưng không ngờ, Tiêu Tương tay còn chưa lật qua, ngược lại phun ra một ngụm máu trước, sắc mặt lập tức khó coi.

Ta lập tức đỡ lấy nàng, sờ một cái đã hiểu, trước đó nàng đã đánh một trận bán sống bán chết với Hà Lạc, trên người toàn là vết thương cũ.

Lại nhìn thoáng khí, ta nhìn thấy Tỏa Long Trận này, tất cả đều là uế khí thần linh căm ghét, hiển nhiên cũng bắt đầu có tác dụng, đang tổn thương linh khí của nàng!

Mã Nguyên Thu đã nhìn chuẩn tình huống của Tiêu Tương, đặc biệt tới đây thừa dịp người gặp nguy hiểm!

Ta bảo vệ Tiêu Tương, lớn tiếng nói:

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Mã Nguyên Thu cười nơi:

“Nói cho ngươi biết cũng không sao cả - ngươi là người phá cục duy nhất của Tứ tướng cục, ta muốn thông qua ngươi để đi tìm Chân Long huyệt.”

Chân Long huyệt, ông cụ Lan cũng nói đến thứ này.

Tứ tướng nâng chân long, rốt cuộc có ý nghĩa gì đặc biệt?

Mà đúng lúc này, Mã Nguyên Thu vẫy tay ra đằng sau, mấy Vũ tiên sinh đi tới, Mã Nguyên Thu nhìn ta, nói:

“Tay và mắt hắn vẫn còn hữu dụng, xuyên thủng đầu gối của hắn đi – tránh cho hắn bỏ chạy.”

Móa nó, ngươi còn ác độc hơn cả Hổ Tử!

Những Vũ tiên sinh kia kiêng dè Tiêu Tương nên không dám tới, ngược lại cầm một ít thiết liên bồng - đây là thứ Vũ tiên sinh chuyên môn dùng để đóng đinh khớp xương hành thi, Vũ tiên sinh giỏi về đạo này có thể bách phát bách trúng, đóng thẳng hành thi trên mặt đất.

Trái tim ta lập tức lạnh đi, Tiêu Tương muốn bảo vệ ta, nhưng lúc này, ông cụ Lan khẽ động, những sợi dây thừng linh hoạt thu vào trong, gắt gao quấn lấy thắt lưng Tiêu Tương.

Trên người nàng bắt đầu nảy sinh thay đổi, những quần áo màu trắng kia dường như...đang biến thành miếng vảy.

…

“Bắc Đẩu...”

Giọng nói của Tiêu Tương đã thay đổi, không còn linh hoạt nữa, mà là hung ác:

“Bắt đầu từ bây giờ, càng xa ta càng tốt - ta không muốn làm tổn thương ngươi.”

Ta nhìn chằm chằm vào những miếng vảy kia, nhớ lại giấc mơ đã từ rất lâu rồi kia.

Đây là...Nguyên thân của Tiêu Tương?

Mã Nguyên Thu nhíu mày, giọng nói nóng vội, lập tức nói:

“Tà Thần này muốn hóa thành nguyên thân...ông cụ Lan, ngươi tăng thêm sức lực đi, khống chế nàng trước khi nàng hóa nguyên thân, nếu không...”

Ngón tay ông cụ Lan cong lên, những sợi dây đuôi ngọc tơ vàng kia lập tức thu chặt hơn, cùng lúc đó, khuôn mặt hắn tím lại, đổ mồ hôi, hiển nhiên cũng xuất ra toàn bộ sức mạnh của mình:

“Lão thân tự nhiên biết!”

Mà Tiêu Tương nhíu mày, con ngươi đen kịt lại xen lẫn vài ánh sáng bạc, lộ ra sát khí lạnh thấu xương:

“Tiện dân…”

Đúng lúc này, ngay cả vị trí vết thương trên mặt Tiêu Tương cũng xuất hiện từng chút từng chút dấu vết của vảy!

Trái tim ta co thắt đau nhức, nhưng tay phải đã hoàn toàn không còn sức lực, tay trái lại liều mạng vận hành khí, muốn cắt đứt dây thừng đuôi ngọc tơ vàng, nhưng vật liệu của đuôi ngọc tơ vàng lại là lau sậy tơ vàng thượng hạng và ngọc Thâm Lăng, chỉ dựa vào sức người thì cả đời cũng không cắt đứt được.

Vảy trên người Tiêu Tương càng ngày càng nhiều…

Chương 354 - Nguyên Thân

Chương 354: Nguyên Thân

Lúc này, trên trán Tiêu Tương trơn bóng, mơ hồ toát ra hai thứ nhô lên giống như là sừng!

Mà thanh khí nồng đậm này bao phủ tử khí, ta lập tức nhớ tới hình ảnh bay lên trời trên tay ta, nàng...là một con rồng!

Trình Tinh Hà phản ứng lại, lớn tiếng nói:

“Thất Tinh, ngươi mau ra đây, nếu vợ ngươi thật sự bị ép ra nguyên thân, vậy ngay cả ngươi cũng không nhận ra đâu!”

Lồng ngực dưới ống tay áo rộng của ông cụ Lan cũng phập phồng dữ dội, đôi mắt hắn liên tục đảo, cũng rất sốt ruột!

Bản thân rồng và Phượng Hoàng, rùa thần, Kỳ Lân cũng xưng là tứ linh, bản thân có thần cách, lại ở vị trí quan trọng như Thủy Thần sẽ có sức mạnh cỡ nào, có thể tưởng tượng được. Nhưng rồng chia làm hai mặt, một là nhân từ, một là hung ác, cả hai đều sẽ ban phúc cho mọi người, cũng sẽ tàn sát vô số người.

Trong lòng ta lạnh lẽo, nếu nàng thật sự hóa thành nguyên thân, đối với “tiện dân” trước mắt nàng...

Mã Nguyên Thu lui về phía sau một bước, mà sắc mặt mấy tên Vũ tiên sinh kia cũng hoàn toàn thay đổi, có người run giọng nói:

“Không phải Mã tiên sinh đã nói thứ này là một cái nỏ hết đà, không đủ sức mạnh sao? Làm sao...Sát khí lại kinh khủng như vậy?”

“Chuyện này có thể nguy rồi, ta nghe nói, Long Thị Huyết thích giết chóc - thấy máu sẽ không nương tay, mấy năm trước, 12 Thiên cấp nhà họ Huyền đã phát hiện tung tích của Rồng ở đảo Hồ Lô nhỏ, bọn họ muốn đi bắt, kết quả tất cả tám mươi người, lại không có một ai trở về...”

“Ta cũng biết...Tám mươi người kia đều là người có lão luyện Địa cấp, sau khi nghe nói chuyện kia, toàn bộ đảo hồ lô nhỏ đều bị san bằng thành mặt đất, nhà họ Huyền đi tìm người nhưng chỉ tìm được một đôi giày thêu chữ “Huyền” trên mặt biển, cũng bị thiêu hủy một nửa!”

Còn có một Vũ tiên sinh cố chấp nói:

“Các ngươi đừng như con rùa nhìn trời - rụt đầu rụt cổ, năng lực của Mã tiên sinh các ngươi đều biết, không có năng lực thì làm sao có thể ôm việc?”

Mấy người kia vừa nghe vậy, cũng nhìn về phía Mã Nguyên Thu.

Sắc mặt Mã Nguyên Thu càng ngày càng nghiêm trọng, ra vẻ chần chờ nói:

“Ông cụ Lan, e là...ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Ta nhớ rõ, Kỳ Lân ở Tây Xuyên năm đó, không dễ đối phó so với Tà thần này, nhưng một mình ngươi vẫn dễ dàng thu được vật kia, người không chịu nhận mình già cũng không được - làm xong đơn hàng này, ta thấy ông cụ Lan cũng đã đến lúc nghỉ ngơi dưỡng thọ rồi.”

Trong lòng ta lại sáng như tuyết, Mã Nguyên Thu này thật đúng là người tinh ranh – người có tuổi tác lớn đều không thích nghe những lời thế này, hắn là đang dùng cách kích tướng!

Quả nhiên, ông cụ Lan vừa nghe vậy, sắc mặt liền thay đổi, rống lên:

“Mẹ nó!”

Lời còn chưa dứt, mười ngón tay của hắn chợt thu lại, tà khí lập tức nổ tung, bên miệng Tiêu Tương lập tức trào ra một ngụm máu.

Trong lòng ta đau xót, hận không thể thay người bị trói là mình!

Cũng nhìn ra được, sức mạng kỳ lạ của ông cụ Lan còn mạnh hơn Ách Ba Lan rất nhiều!

Mà lần này, Tiêu Tương khẽ mở đôi môi ra, trên môi cũng mơ hồ lộ ra răng nanh sắc bén, ánh sáng bạc trong mắt nàng cũng càng ngày càng nhiều, sát khí trên người cũng càng ngày càng nặng!

“Tiêu Tương!”

Nhưng Tiêu Tương không trả lời ta, thật sự giống như đã không nghe được ta nói chuyện nữa, trong mắt nàng chỉ có sát khí!

Một bàn tay đặt trên vai ta, là Trình Tinh Hà muốn kéo ta ra ngoài:

“Nếu nàng thật sự biến thành nguyên thân, ngay cả ngươi cũng giết đấy, con mẹ nó, ngươi có bị ngu không, còn không mau chạy!”

Làm sao có thể...Làm sao ta có thể để nàng ở đây chịu tội thay ta được!

Sắc mặt ông cụ Lan càng trướng lên lợi hại, ho khan dữ dội, nghiêng đầu, cũng phun ra một ngụm máu đen.

Ách Ba Lan thấy thế, lập tức lớn tiếng nói:

“Ông nội, ngươi buông tay đi! Cứ tiếp tục như vậy, ngươi cũng sẽ không kiên trì nổi, rốt cuộc tại sao chúng ta lại phải tranh đấu với Bắc Đẩu ca bọn họ làm cho hai bên đều thiệt chứ!”

Nhưng trên trán ông cụ Lan nổi lên gân xanh:

“Người ngoài không hiểu, ngươi cũng nói bậy theo? Ông già họ Lan ta sống một trăm hai mươi tám tuổi rồi, còn không đối phó được một nghiệt súc bị giáng chức sao?”

Nói xong, mười ngón tay hắn đan xen lần lượt thay nhau múa máy, dây thừng vây quanh trên người Tiêu Tương càng ngày càng siết chặt vào người nàng, trên quần áo trắng tất cả đều là máu chảy ra...

Nàng đau đớn đến mức nào đây?

Mà ánh mắt Mã Nguyên Thu càng ngày càng sáng:

“Không sai, ông cụ Lan, chính là như vậy, mắt thấy sắp thành...”

Bên miệng Tiêu Tương phát ra một tiếng rên rỉ, giọng nói này không còn giống giọng nói linh hoạt ngày thường của nàng, mà giống như một con thú bị nhốt!

Mẹ kiếp, ta không thể để nàng phải chịu tội này...

Bất luận phải trả giá gì, ta cũng không thể để cho nàng chịu tội này...

Đúng lúc này, ta bỗng nhiên cảm giác được, sức tàn phá không chịu nổi từ máu thịt trên ngón trỏ tay phải của ta, mơ hồ giống như có một cảm giác kỳ quái - giống như là có một sức lực cuồn cuộn không ngừng từ phía trên chảy ra, lan tràn đến tứ chi toàn thân!

Chương 355 - Hành Khí

Chương 355: Hành Khí

Hành khí?

Hành khí dồi dào lại mạnh mẽ này - theo lý thuyết thì không thể nào xuất hiện trên một Huyền cấp như ta!

Nhưng mặc kệ sức mạnh này đến như thế nào, trong lòng ta lập tức mừng như điên, chỉ cần có thể dùng là được!

Tay phải...Ta sẽ sử dụng tay phải ngay bây giờ!

Mặc dù luồng hành khí kia rất mạnh mẽ lại vô cùng có tác dụng, thuận theo ngón trỏ tay phải của ta xông thẳng lên bả vai ta!

Hành khí này, xuyên qua đánh đâu thắng đó!

“Bốp...”

Ta thấy thiết liên tử trên cổ tay phải kia bắt đầu buông lỏng.

Xông lên...Vội vã xông tới chỗ ta!

“Hưu!”

Thiết liên tử kia vậy mà lại từ trên cổ tay trực tiếp vọt ra, phát ra một tiếng xé gió bén nhọn!

Trình Tinh Hà cũng nhận ra, biểu cảm lập tức cổ quái:

“Ngươi...Làm sao ngươi làm được vậy?”

Ta còn thời gian đâu mà giải thích với hắn:

“Ở đây rất nguy hiểm, ngươi cùng với những người bình thường khác mau tìm nơi nào an toàn để trốn đi!”

Mặt Trình Tinh Hà lập tức thay đổi, giậm chân:

“Khốn kiếp, ngươi nói chuyện với cha ngươi kiểu gì đấy? Chẳng lẽ trong lòng ngươi, ba ngươi chỉ có hình tượng như thế thôi sao?”

Trong nháy mắt này, ta không nghe thấy hắn nói gì nữa, chỉ cảm giác được máu chảy như suối trên cổ tay.

Trình Tinh Hà thấy thế, lập tức nói:

“Không được, Thất Tinh, ngươi không thể hành khí...”

Nếu trên người ngươi đang có vết thương hở, ngươi càng tức giận thì sẽ càng mất nhiều máu hơn!

Nhưng ta không để ý nhiều như vậy...Hơn nữa, không biết vì sao, mùi máu tươi bình thường đáng ghét nhất này, bây giờ ngửi thấy lại làm cho người ta rất hưng phấn...

Mã Nguyên Thu tinh mắt, trong nháy mắt cũng phát hiện, giơ tay ra lệnh cho mấy Vũ tiên sinh kia:

“Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, đánh vào cổ tay và đầu gối của hắn đi!”

Mấy tên Vũ tiên sinh đang nhìn đến ngây người kia mới lập tức tỉnh táo lại:

“Hắn không phải Huyền cấp sao? Cái hành khí kia...”

“Ngay cả Địa cấp chỉ e cũng không thể khống chế hành khí theo ý mình mà khiến thiết liên tử lao ra...”

Có một người phản ứng tương đối nhanh, giơ thiết liên bồng về phía ta.

Mấy luồng sáng sắc bén đánh về phía ta, nhưng ta phản ứng nhanh hơn ta tưởng tượng.

Thiết liên tử còn chưa tới gần đã bị ta chặt đứt thành hai đoạn, còn có mấy người nhấc tảng đá tự đập vào chân mình, còn đánh trúng Vũ tiên sinh bắn thiết liên tử kia.

Mấy Vũ tiên sinh đó lập tức kêu thảm thiết, che mặt nói:

“Mắt ta...Mắt ta...”

Trong kẽ ngón tay của bọn họ còn chảy ra máu!

Mấy Vũ tiên sinh còn lại thấy thế, giống như gặp quỷ, vô thức lui về phía sau một bước:

“Chưa từng thấy...Chưa từng thấy thiết liên tử có thể bị đánh trở về!”

Nếu người ta sinh ra sợ hãi, bàn tay chắc chắn sẽ không còn chính xác - hiện giờ bọn họ đều đặt sức lực và tinh thần của mình vào sự sợ hãi mà trước mắt bọn họ đang nhìn thấy, làm sao còn tâm trạng đi xem mình đánh có chính xác hay không?

Mã Nguyên Thu đương nhiên nhìn ra, mắng bọn họ là phế vật, tay siết chặt, vô số sương đen dày đặc phủ đến trước mắt ta - tiểu quỷ thi dầu!

Không hổ là Mã Nguyên Thu, ra tay đúng là hào phóng, nếu không nhìn lầm, là ba mươi lăm người dầu và bốn mươi hai người dầu.

Nhưng...Dầu 49 người của ngươi đâu? Dùng hết rồi à?

Tay ta nắm chặt Thất Tinh Long Tuyền, chạy tới chém ngang qua những tiểu quỷ thi dầu kia.

…

Lần này, dễ như trở bàn tay, trực tiếp chém đứt những tiểu quỷ dầu thi giống như sương mù kia, thi dầu đen như mực ngay tức thì nổ tung trên không trung, bắn tung toé lên cả mặt Mã Nguyên Thu.

Hắn ngẩng đầu lên , không rảnh đi lau thi dầu trên mặt, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm ta, miệng nói ra một câu:

“Hỏng rồi...”

Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm ta, đã trợn tròn mắt:

“Lại phát đại chiêu...”

Ta quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Tương, trên Thất Tinh Long Tuyền đã tràn đầy một lớp áng sáng vàng nhàn nhạt kia.

Ta muốn chặt đứt tất cả những dây thừng đuôi ngọc tơ vàng!

Ông cụ Lan hiển nhiên cũng ý thức được, gân xanh trên tay toàn bộ nổi lên, mắt thấy những uế khí tràn ngập càng nồng đậm.

Mặc dù sát khí trong mắt Tiêu Tương không giảm, nhưng rõ ràng lộ ra vẻ thống khổ, thắt lưng nhỏ bị dây thừng đuôi ngọc tơ vàng quấn chặt vào, lớp vảy trên người lại từ từ biến mất!

Ta giơ Thất Tinh Long Tuyền lên, trực tiếp chém xuống dây thừng đuôi ngọc tơ vàng.

“Bốp!”

Lần này, kiếm phong thoải mái tràn trề, đánh đâu thắng đó!

Dây thừng đuôi ngọc tơ vàng kiên cố phát ra âm thanh giòn tan, từng sợi dây đứt ra, trực tiếp nát vụn trên mặt đất, trận pháp ngay tức thì bị phá vỡ, uế khí thoáng cái đã tan biến, mà ông cụ

Lan đang khống chế dây thừng đuôi ngọc tơ vàng cũng kinh ngạc, dường như hoàn toàn không tin mắt mình:

“Không thể nào…”

Nhưng sợi dây thừng đã bị đứt, cơ thể hắn không khống chế được cũng bị lảo đảo theo, mắt thấy sắp ngã xuống đất, nhưng hắn vẫn quật cường dùng một cánh tay đỡ lấy cơ thể mình, ngẩng đầu, lặp đi lặp lại nói:

“Không thể nào…Họ Lan ta có thể bắt Kỳ Lân, có thể bắt Huyền Vũ, không thể nào ngay cả một thằng nhóc chưa mọc đủ lông cũng…”

Lời này còn chưa dứt, miệng hắn phun ra một ngụm máu đen, văng tung tóe trên mặt đất.

Chương 356 - Sắc Bén

Chương 356: Sắc Bén

Ách Ba Lan hét lớn:

“Ông nội!”

Hắn muốn chạy tới, nhưng bị Trình Tinh Hà ôm lấy eo ngăn cản:

“Ngươi nhìn vợ của Thất Tinh kìa! Móa nó, lần này xong rồi, chúng ta đều phải thành tế phẩm tế Trung Nguyên...”

Mà ánh mắt của Mã Nguyên Thu chỉ nhắm vào người Tiêu Tương.

Chỉ thấy sau khi sợi dây thừng đứt ra, trên người Tiêu Tương bao phủ một tầng khí tức màu bạc, giống như một lớp sương mù dày đặc, mà trong sương mù dày đặc này xen lẫn rất nhiều tia chớp nhỏ và tiếng sấm nhỏ.

Tầng sương mù dày đặc này càng lúc càng lớn, xuyên thấu qua lớp sương mù, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng màu trắng cực kỳ tráng lệ kia.

Tiếp theo, bóng dáng kia đột nhiên bay lên trời, giữa không trung phát ra một âm thanh vô cùng ác liệt.

Thảo nào, mọi người hay gọi âm thanh rút bảo kiếm ra khỏi vỏ là rồng ngâm - thì ra đây chính là tiếng rồng ngâm.

Ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy cảnh tượng tráng lệ nhất mà từ lúc sinh ra tới giờ ta chưa từng thấy.

Một con rồng khổng lồ, màu trắng nằm giữa không trung, cho dù là trời âm u, lớp vảy đầy người cũng mang theo ánh sáng lấp lánh rực rỡ kinh người, khí thế kia giống như dùng nửa con mắt nhìn xuống thiên hạ, nhìn xuống chúng sinh!

Đây chính là nguyên thân của Tiêu Tương...

Nhưng mà, đẹp thì đẹp, lại làm cho người ta không dám nhìn gần, con ngươi màu bạc của nàng trừng lớn, cả người hừng hực sát khí giống như sát thần hủy diệt trời đất trong truyền thuyết thượng cổ!

Mấy tên Vũ tiên sinh kia đã bị dọa ngây ngốc như gà gỗ, không có chút phản ứng nào, chỉ có một người phản ứng nhanh ngã trên mặt đất, giãy dụa muốn chạy, nhưng đôi chân bủn rủn, ngay cả đứng cũng không đứng lên được chứ đừng nói là chạy.

Mã Nguyên Thu ngẩng cổ nhìn chằm chằm Tiêu Tương, hiển nhiên cũng dường như không thể tin vào mắt mình.

Mà Tiêu Tương lại phát ra tiếng rồng ngâm tàn nhẫn, giống như là bộc phát trận lôi đình, tiếp theo, một trận gió mạnh từ giữa không trung ác liệt nhào xuống, mấy tên Vũ tiên sinh vừa rồi dùng thiết liên tử đánh ta lập tức biến mất giống như chưa hề tồn tại vậy.

Tiếp theo, nàng liền vọt về phía ông cụ Lan và Mã Nguyên Thu!

Mã Nguyên Thu nhịn không được lui về phía sau một bước, nhưng hắn cũng biết, chỉ lui lại đương nhiên không thể tránh thoát, lúc này, trừ phi là có thể lên trời độn thổ!

Mà vừa rồi, ông cụ Lan đã phí toàn bộ tâm sức cho Thiên Thủ Quan Âm Tỏa Long Trận, hiện tại chỉ ngồi trên mặt đất, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, lập tức cũng bày ra vẻ mặt hoảng sợ.

Một cái đầu rồng cực kỳ xinh đẹp cuốn theo mây mù lao ra, áng sáng rực rỡ sáng chói, mở ra hàm răng sắc bén bay thẳng về phía bọn họ.

Nhưng lúc này, Ách Ba Lan lập tức vứt bỏ Trình Tinh Hà, nhào về phía ông cụ Lan:

“Mặc kệ ngươi là ai, ngươi dám động đến một sợi lông của ông nội ta, ta sẽ liều mạng với ngươi!”

Ách Ba Lan...Ta lập tức lớn tiếng nói:

“Tiêu Tương, đừng đả thương Ách Ba Lan!”

Nhưng Tiêu Tương hoàn toàn không để ý đến lời nói của ta, hiển nhiên muốn nuốt chửng Ách Ba Lan!

Ta lập tức nhào tới, muốn kéo Ách Ba Lan ra:

“Ngươi không được chết!”

Ách Ba Lan có sức mạng kỳ lạ đến kinh người, gắt gao ôm chặt lấy ông cụ Lan không buông:

“Muốn giết thì giết cả ta luôn đi!”

Ta ngẩng đầu, phát hiện Tiêu Tương thật sự không nhận ra ta.

Nàng cũng há to miệng hướng về phía ta, bên miệng là hàn khí lạnh thấu xương...

Ngay khi nàng muốn nuốt chửng tất cả bọn ta, một người không biết từ đâu nhào tới, hung hăng đụng vào người bọn ta ra giống như đạn đại bác, đẩy ba người bọn ta bay thẳng ra ngoài, hàm răng sắc bén của Tiêu Tương gần như quét qua cánh tay ta, ta lập tức cảm giác được trên cánh tay truyền đến cơn đau nhức – làm ta bị mất một lớp da.

Sắc bén vậy sao...

Người đụng tới chính là Trình Tinh Hà đang tức giận:

“Các ngươi đều bị ngu hết rồi à? Tất cả đều chán sống rồi sao? CMN, kia là rồng đấy, thú tính là giết chóc, thấy máu là chỉ muốn lấy mạng!”

Miệng thì nói như vậy, nhưng không phải ngươi cũng tới ư - nghĩa khí này ta nhớ kỹ rồi.

Quay đầu lại, ta phát hiện Mã Nguyên Thu cũng biến mất như mấy Vũ tiên sinh vừa rồi - giống như truyền thuyết của đảo Hồ Lô nhỏ, trên mặt đất chỉ còn lại một đôi giày.

Mà bóng râm to lớn phủ xuống, ta ngẩng đầu thì phát hiện, mặc dù trong mắt Tiêu Tương có bóng dáng của ta, nhưng sát khí lại không giảm bớt chút nào, ta vươn tay muốn chạm vào nàng:

“Tiêu Tương, là ta!”

Nhưng Tiêu Tương hoàn toàn không nhận ra, bày cái đuôi hoa mỹ, há to miệng, gầm nhẹ một tiếng, muốn xông tới chỗ bọn ta lần nữa.

“Mẹ ơi...”

Trình Tinh Hà kêu thảm thiết ôm lấy đầu:

“Chỉ có thể chết cùng ngày cùng tháng cùng năm...”

“Tiêu Tương...”

Cho dù ta đối mặt với tình thế mưa gió sắp tới này, cũng không hề né tránh, càng không sợ hãi, chỉ đứng tại chỗ, mặc cho khí lạnh xuyên qua người:

“Ngươi trở lại đi!”

Chương 357 - Phong Linh Tán

Chương 357: Phong Linh Tán

Ngay trong nháy mắt này, con ngươi màu bạc hơi nheo lại, thế nhưng thật sự có chút chần chờ.

Ta cảm thấy hạnh phúc, nàng nhận ra ta!

Cùng lúc đó, ta nghe thấy một tiếng bước chân từ rừng cây xung quanh, giống như có rất nhiều người đến.

Là Địa cấp cao cấp - trên người đều mang theo sát khí!

Mà Mã Nguyên Thu cũng dần dần xuất hiện từ phía sau bụi cây.

Lão già khốn khiếp này! Thì ra vừa rồi là hắn cố ý giả chết để bọn ta buông lỏng lòng đề phòng.

Mà tình thế vừa rồi, ta căn bản không kịp vọng khí!

Trình Tinh Hà cũng trợn tròn mắt:

“Lão già này...thế mà còn dẫn theo viện quân từ bên ngoài!”

Trên tay những người này còn có một loại khí xám quái dị - giống như Âm Phục Linh vậy!

Sắc mặt ông cụ Lan cũng thay đổi, biểu cảm âm tình bất định nói:

“Thì ra...ngươi vẫn còn người đứng đằng sau.”

Mã Nguyên Thu cười nói:

“Con người ta sao, thích đảm bảo từ hai phía. Hơn nữa, thật ra ban đầu ta cũng không ngờ tới ông cụ Lan ngươi có thể thất thủ.”

Sắc mặt ông cụ Lan càng khó coi, nhưng dường như hắn có chút kiêng dè Mã Nguyên Thu, lời nói đến miệng lại nuốt xuống.

Giang Thần đi ra từ trong đám người giống như hạc đứng giữa bầy gà, nhìn Tiêu Tương, thở dài nói:

“Thì ra trên đời này thật sự có rồng – còn là rồng đẹp như thế.”

Sự thưởng thức trong giọng nói của hắn làm cho lão đại trong lòng ta khó chịu.

Tiêu Tương cúi đầu, dữ tợn nhìn chằm chằm bọn họ, há miệng định nhào tới.

Nhưng lúc này, những tiên sinh Địa cấp kia bỗng nhiên bắn những thứ màu xám tro kia về phía Tiêu Tương.

Những thứ kia gặp gió lại biến thành từng chùm từng chùm sương đen, mừng như điên lao về phía Tiêu Tương.

Ta còn chưa thấy rõ, một tay của Trình Tinh Hà đã nắm lấy tay ta:

“Hỏng rồi...đó là Bàn Long Rận, chuyên dùng để khắc chế rồng!”

Thì ra, Bàn Long Rận là một loại linh trùng, chuyên môn ăn linh khí trên người rồng – vảy rồng đao thương bất nhập, nhưng Bàn Long Rận có thể tiết ra nọc độc đặc biệt, đặc biệt có thể dung hoà vảy rồng và chui xuống phía dưới ăn thịt rồng!

Mã Nguyên Thu thấy Trình Tinh Hà biết, ngược lại có hơi bất ngờ:

“Không ngờ ngươi cũng sành đời đấy nhỉ. Không sai, bọn ta đã bắt đầu chuẩn bị những đồ vật này từ lâu rồi, về phương diện mộ cổ và phong thủy nhãn, không biết tìm bao nhiêu rồi, chỉ vì chiêu đãi con rồng này.”

Quả nhiên, Tiêu Tương nhìn thấy Bàn Long Rận, vẻ mặt càng ngày càng lạnh đi, nàng vung móng vuốt đánh rơi rất nhiều, có không ít con chằng chịt rơi xuống đất, nhưng những Bàn Long Rận kia thật sự quá nhiều, vẫn có không ít con rơi vào trên vảy rồng của Tiêu Tương.

Không lâu sau, trên người Tiêu Tương xuất hiện từng mảnh vết máu!

Trái tim ta lập tức đau nhói, trước đó đã có vết thương cũ do Hà Lạc để lại, lại đụng phải cái này, bây giờ nàng đau cỡ nào chứ?

Bất luận thế nào, ta cũng phải bảo vệ nàng!

Trình Tinh Hà nhìn ra ta không đúng, muốn kéo ta, nhưng ta hất hắn ra, chạy tới chỗ những tiên sinh đang thả Bàn Long Rận kia:

“Tiêu Tương, ngươi mau chạy đi!”

Thất Tinh Long Tuyền vung ra, khói mù màu đen bị ta chặt đứt, không ít người thấy thân thủ của ta, thấp giọng tặc lưỡi:

“Một tên Huyền cấp sao lại có loại năng lực này chứ?”

“Rốt cuộc hắn có lai lịch gì?”

Tiêu Tương hơi chần chờ, sắp bay lên trời, nhưng Mã Nguyên Thu đã chuẩn bị tốt từ trước, lại ném một thứ gì đó màu đen vào đầu ta.

Thứ kia đụng phải kiếm khí của Thất Tinh Long Tuyền, nổ tung trên không trung, bột phấn màu đen rơi xuống khắp người ta.

Nhưng đúng lúc này, bả vai ta đột nhiên đau nhức - cảm giác này lại rất quen thuộc.

Ta đã từng nếm qua nỗi đau này, ngay tức thì phản ứng lại – là cảm giác mà lần trước ở Thái Cực Đường, trong Phong Linh Tán!

Thứ này gặp vết thương là có thể lẻn vào!

Hành khí lập tức tiêu tán, trong nháy mắt vật đó chui vào vết thương trên cổ tay khiến ta đau đến tận xương tủy!

Ta hít một hơi khí lạnh, Thất Tinh Long Tuyền lập tức rơi xuống đất, giọng nói Mã Nguyên Thu âm trầm vang lên:

“Ta đã tính toán hết rồi, quẻ bói lần này bảo là vừa xuất quân đã chiến thắng rồi.”

Cơn đau nhức theo vết thương trên vai lan truyền vào trong cơ thể, giống như là vô số kim thép bơi trong mạch máu.

Mã Nguyên Thu tập trung tinh thần nhìn ngón trỏ tay phải của ta:

“Tiềm Long Chỉ quả thật không tệ...Có thể cất giấu cho ngươi rất nhiều đồ tốt.”

Giấu đồ ư...

Ta chợt nhớ ra, lần trước, Tiêu Tương để cho giao của sông Hoàng Hà tiến vào trong ngón trỏ.

Chẳng lẽ, hành khí vừa rồi là giao cho ta?

Đúng rồi, trước khi Tiêu Tương tu dưỡng trong Tiềm Long Chỉ, có thể áp chế hoàn toàn linh khí giao long kia, nàng vừa đi như vậy, sức mạnh giao long liền phát ra!

Nhưng Phong Linh Tán chuyên môn khắc chế linh vật trên người, ta lại thấy một cánh tay dần dần đen đi giống như lần trước.

Chương 358 - Ngu Ngốc

Chương 358: Ngu Ngốc

Trình Tinh Hà vừa nhìn, mặt đã trắng bệch, mắng:

“Lão già khốn khiếp nhà ngươi sao lại không biết xấu hổ vậy, đánh không lại thì dùng âm chiêu!?”

Nói xong, hắn liền nhào về phía Mã Nguyên Thu.

Mã Nguyên Thu hoàn toàn lơ đễnh, nhưng không ít người như hổ rình mồi đi ra, trực tiếp ấn Trình Tinh Hà xuống đất.

Mà lúc này, một trận gió mạnh nổi lên, Tiêu Tương nhìn thấy ta bị thương, ánh mắt tàn nhẫn, hiển nhiên càng tức giận hơn, lập tức vọt về phía Mã Nguyên Thu.

Không ít người lập tức bảo vệ Giang Thần, kéo hắn đến nơi an toàn, Trình Tinh Hà nhân cơ hội giãy dụa, ngẩng đầu nhìn cảnh tượng này, chỉ hét lên một tiếng thảm thiết, Ách Ba Lan nhìn ông mình như vậy cũng chỉ biết chết lặng, cả người đều ngây ngốc, ta vẫn không hề sợ hãi, muốn ăn thì ăn chết lão già Mã Nguyên Thu này đi!

Nhưng Mã Nguyên Thu lớn tiếng nói:

“Tà Thần, ta biết, ngươi xem trọng người phá cục này còn nặng hơn cả mạng sống của mình, nếu ngươi không muốn để hắn chết thì nên ngoan ngoãn một chút cho ta!”

Nói xong, một tay Mã Nguyên Thu bóp cổ ta, trước mắt ta lập tức trắng bệch...

Mà Tiêu Tương mắt thấy Mã Nguyên Thu làm vậy, trong mắt tràn đầy tức giận, đau lòng kêu một tiếng rồng ngâm, nhưng nàng thật sự ngừng lại, gắt gao nhìn chằm chằm Mã Nguyên Thu.

Ta muốn Tiêu Tương tới đây, ta muốn nàng đừng vì ta mà chịu sự khống chế của người khác, nhưng cổ ta bị bóp chặt, hoàn toàn không nói gì được.

Mã Nguyên Thu rất hài lòng, tiếp theo nhìn Giang Thần, lớn tiếng nói:

“Còn có...Quỳ xuống trước Giang Thần!”

Giang Thần đẩy người bên cạnh ra, nhìn vẻ mặt Tiêu Tương càng cảm thấy hứng thú:

“Con rồng này cũng có thể nhận chủ à?”

Nhận chủ, gân xanh trên trán ta lập tức nổi lên. Tên khốn kiếp này, ngươi móa nó dựa vào cái gì...

Rồng ngồi tít trên cao, là sinh vật kiêu ngạo nhất, huống chi Tiêu Tương lại ăn hương khói được cung phụng, bảo nàng quỳ xuống, không có sự sỉ nhục nào khó chịu hơn thế!

Mã Nguyên Thu...Ta muốn điều động ra tất cả sức mạnh để ấn Mã Nguyên Thu trên mặt đất, hung hăng đánh, nhưng kịch độc Phong Linh Tán dường như đã ngăn cản tất cả, ta không dùng được gì cả!

Trình Tinh Hà lau máu trên mặt, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Lão già ngu ngốc nhà ngươi, móa nó, ngươi đã sống đến từng tuổi này rồi còn không biết thể diện à?”

Nói xong, Trình Tinh Hà nhặt Thất Tinh Long Tuyền lên, lập tức chém về phía Mã Nguyên Thu.

Nhưng dù sao hắn cũng không phải chủ nhân của Thất Tinh Long Tuyền, Mã Nguyên Thu chỉ hơi nghiêng đầu, Thất Tinh Long Tuyền liền chém vào khoảng không bên cạnh hắn, mà ta cũng không thấy rõ hắn ra tay như thế nào, chỉ thấy đầu gối Trình Tinh Hà dường như bị người ta đá một cước, lập tức quỳ trên mặt đất, sau đó kêu thảm thiết một tiếng – không biết từ lúc nào, Mã Nguyên Thu đã dùng chân giẫm lên tay Trình Tinh Hà!

Trái tim ta lập tức lạnh đi - ta chỉ biết Mã Nguyên Thu là Hắc tiên sinh, nhưng không ngờ thân thủ của hắn lại lợi hại như vậy!

Trên mặt Mã Nguyên Thu vẫn là nụ cười hiền hoà, nhưng dưới chân lại dùng sức, thậm chí ta còn nghe thấy tiếng xương tay của Trình Tinh Hà bị hắn giẫm nát vang lên rất nhỏ!

Mặt Trình Tinh Hà liền trắng bệch, hắn giống như cá bị bỏ rơi lên bờ, há to miệng, hiển nhiên cơn đau này làm cho người ta hô hấp cũng khó khăn, nhưng hắn thật sự không nói gì, chỉ gắt gao trừng mắt nhìn Mã Nguyên Thu.

Mã Nguyên Thu vẫn mỉm cười:

“Chàng trai, người trẻ tuổi vẫn nên cười nhiều là tốt hơn.”

Sau đó, Trình Tinh Hà cắn chặt hàm răng đến nỗi vang lên tiếng lách cách:

“Ta cười mẹ nhà ngươi...”

Mã Nguyên Thu tiếc nuối lắc đầu:

“Mẹ ta qua đời đã lâu...”

Nhưng ta chú ý tới, lúc Mã Nguyên Thu nhắc tới hai chữ “mẹ ta”, ánh mắt lạnh xuống giống như là xúc động vì vết sẹo năm xưa.

Không hiểu sao ánh mắt này khiến ta cảm thấy, dường như ta đã từng nhìn thấy biểu cảm này!

Nhưng…Rốt cuộc đã gặp ở đâu rồi?

Ách Ba Lan thấy thế, nhặt một tảng đá trên mặt đất lên, hét lớn một tiếng, liền đập về phía Mã Nguyên Thu:

“Ngươi thả ca ca ta ra!”

Nhưng Ách Ba Lan còn chưa tới, cổ tay đã bị người khác bắt được.

Đó là ông cụ Lan.

Ông cụ Lan bởi vì khống chế dây thừng đuôi ngọc tơ vàng, trên bàn tay tung hoành khắp nơi, tất cả đều là vết thương rất sâu, trầy da rách thịt, nhưng sức lực vẫn không giảm, cổ tay Ách Ba Lan bị hắn nhéo nhẹ một cái, tảng đá kia lập tức rơi xuống đất.

Ách Ba Lan khó tin nhìn ông cụ Lan:

“Ông nội…”

Ông cụ Lan lạnh lùng nói:

“Chuyện này ngươi không được xen vào…Thứ chúng ta cần là Chân Long huyệt.”

“Nhưng mà…”

Ách Ba Lan không cam lòng:

“Ca ca ta, hắn…”

“Móa nó!”

Ông cụ Lan tức giận rống lên:

“Ai là ca ca của ngươi? Hắn có tư cách gì mà trở thành ca ca của ngươi? Tên ca ca của ngươi là Lan Như Vân, ngươi quên rồi sao?”

Ách Ba Lan cắn răng, lại giống như đã hạ quyết tâm, liên tục giãy dụa trong tay ông cụ Lan.

Chương 359 - Vảy Ngược

Chương 359: Vảy Ngược

Ông cụ Lan hơi ngẩn ra, tiếp theo nổi giận:

“Nghiệt chướng nhà ngươi, ngươi muốn tạo phản?”

Ánh mắt Ách Ba Lan lóe ra, lớn tiếng nói:

“Ta không quản nhiều như vậy...Lý Bắc Đẩu, hắn chính là ca ca ta!”

Mã Nguyên Thu cũng nhìn thấy, liền cười với ông cụ Lan:

“Còn tưởng là nhà Chung Đỉnh nhà họ Lan các ngươi biết nhất là trật tự lớn bé, nhưng vì mưu đồ Chân Long huyệt đời sau này, ông cụ Lan, khổ cho ngài rồi...”

Trên mặt ông cụ Lan không nhịn được, đánh vào sau gáy Ách Ba Lan, Ách Ba Lan giống như sợi mì ngã xuống đất, ông cụ Lan mới nói tiếp:

“Chuyện nhà họ Lan bọn ta vẫn không tới phiên một người ngoài khoa tay múa chân.”

Ta trơ mắt nhìn Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan, lửa giận trong lòng gần như muốn thoát ra, Mã Nguyên Thu...

Ta hận không thể băm hắn thành tám mảnh, không phải, chặt thây thành vạn khúc!

Mà Mã Nguyên Thu dường như biết ta đang nghĩ gì, động tác bóp cổ ta càng mạnh hơn:

“Nhóc con...ngươi đang mắng ta trong lòng phải không? Không sai...Ngươi có bản lĩnh, có can đảm, ngươi không có bất kỳ sai lầm nào, nhưng ngươi sai ở chỗ, ngươi chỉ là một Huyền cấp, ngươi quá yếu.”

Nói xong, động tác dưới chân hắn càng nặng, ót Trình Tinh Hà lập tức nổi gân xanh, nhưng hắn vẫn không nói tiếng nào.

Hắn nói tiếp:

“Hai người bọn họ cũng giống vậy, trên đời này, kẻ yếu đuối không có quyền phát biểu, ta biết, ngươi muốn bảo vệ anh em của ngươi, người phụ nữ của ngươi, đáng tiếc trên đời này, quy tắc duy nhất chính là mạnh hiếp yếu.”

Mạnh hiếp yếu...

“Ta nói rồi, nếu ngươi là Thiên cấp, chỉ sợ ta sẽ không đấu lại ngươi.”

Mã Nguyên Thu cười càng ngày càng vui vẻ:

“Đáng tiếc, ngươi không phải.”

Phải, nếu ta có thể mạnh mẽ hơn...Ta cắn chặt răng - ta có thể mạnh mẽ hơn...

Ta có thể bảo vệ những người quan trọng trong lòng ta!

Mã Nguyên Thu bày ra vẻ mặt đắc ý, còn nở nụ cười với Tiêu Tương:

“Được rồi, ta cũng muốn nhìn xem, là hắn chết trước hay là ngươi quỳ xuống trước.”

Vừa dứt lời, trước mắt ta tất cả đều là một mảnh màu đỏ - cảm giác hít thở không thông dâng lên, ánh mắt cũng giống như lần huyết tế Tiêu Tương trước đây, chậm rãi muốn phủ xuống, nhưng ta vẫn muốn nói với Tiêu Tương - không được quỳ, không được quỳ!

Trong mắt của ta, tôn nghiêm của ngươi quan trọng hơn mạng sống của ta!

Ngươi là thủy thần cao cao tại thượng đấy!

Nhưng Tiêu Tương cúi đầu, thật sự từ từ quỳ xuống.

Trái tim ta giống như bị siết chặt, đau đớn tột cùng, căn bản không thở nổi, loại cảm giác này còn khó chịu hơn giết chết ta!

Ta chẳng những không thể bảo vệ nàng, còn để nàng phải chịu sự sỉ nhục này...

Ta không muốn tiếp tục như thế này nữa!

Biểu cảm của Giang Thần vô cùng hài lòng:

“Ta thích con rồng này.”

Mà Mã Nguyên Thu cười ha ha, còn nhìn ông cụ Lan cười nói:

“Ông già, ngươi thấy chưa - Thủy Thần thì sao chứ? Không phải vẫn ngoan ngoãn nghe lời chúng ta sao?”

Ông cụ Lan cười ngượng ngùng, ánh mắt nhìn Tiêu Tương cũng tràn đầy khinh thường!

Ta không muốn...Ta không muốn Tiêu Tương bị người ta nhìn với ánh mắt này!

Mà lúc này, Mã Nguyên Thu hơi buông tay, không khí một lần nữa tràn vào, ta không khống chế được ho khan dữ dội, mùi máu tươi lan tràn khắp khoang miệng, đầu cũng bởi vì thiếu oxy mà đau nhức.

Mã Nguyên Thu tiếp tục nói với Giang Thần:

“Nếu ngài không chê mà muốn con rồng này, còn phải lấy một thứ từ trên người rồng, giao cho ngài, ngài mới có thể thật sự trở thành chủ nhân của nàng.”

Giang Thần vội hỏi:

“Cái gì?”

Khóe mắt ta thấy vậy, Mã Nguyên Thu nhìn vào một vị trí trên người Tiêu Tương.

Theo ánh mắt của hắn nhìn qua, trái tim ta lập tức trầm xuống.

Trên vị trí kia có một phiến vảy rồng nhưng lại khác với những vị trí xung quanh.

Đó là một vảy rồng ngược.

Mỗi người đều từng nghe nói, rồng có vảy ngược, chạm vào thì chết.

Vị trí kia chắc chắn là điểm yếu của Tiêu Tương!

Mà trên tay kia của Mã Nguyên Thu, không biết từ lúc nào, đã có thêm một thứ quái lạ, xung quanh có mười hai sợi dây, giống như một cây gậy xuyên qua hai cái giá đèn lồng, hai đầu nhọn.

Thứ này còn kèm theo một loại ánh sáng bảy màu.

Phật quang?

Đây là...Chày kim cang!

Ta đã biết hắn muốn làm gì...Chày kim cang là vũ khí của La Hán, chuyên dùng để Hàng Long!

Mã Nguyên Thu kéo ta đi tới bên cạnh Tiêu Tương, dựa vào nàng gần như vậy, chỉ cảm thấy nàng đẹp hơn, đôi mắt màu bạc của nàng nhìn chằm chằm ta, lại không có sát khí và sự hung ác, ngược lại giống như là đang vui mừng...

Vui mừng vì ta không sao!

Mà lúc này, cổ tay Mã Nguyên Thu vừa chuyển, thành thạo lật Chày kim cang lại, thứ kia mang theo lệ phong quét qua phiến vảy rồng ngược của Tiêu Tương.

Hắn muốn cạy phiến vảy rồng ngược kia xuống!

Thật chết tiệt, ta không thể để hắn chạm vào người nàng!

Mắt thấy lực chú ý của Mã Nguyên Thu đều đặt cả trên phiến vảy rồng ngược, ta cũng không biết đã lấy sức lực từ đâu ra, ta nhanh chóng xoay người chắn ở phía trước Tiêu Tương.

Chương 360 - Bạch Hoắc Hương

Chương 360: Bạch Hoắc Hương

Chày kim cang xuyên qua ngực ta.

Ta nghe được âm thanh xương cốt vỡ vụn, cảm giác trên người lan tràn ra một dòng chảy ấm áp.

Máu...

Mã Nguyên Thu không ngờ ta có thể làm như vậy, ánh mắt lập tức mở to:

“Đồ không biết sợ chết...”

Mà Tiêu Tương thấy thế, đôi con ngươi màu bạc lập tức trợn ngược, ta cảm nhận được sát khí ùn ùn kéo đến.

Sắc mặt Mã Nguyên Thu lập tức thay đổi, liền muốn lấy Chày kim cang từ trên người ta xuống, nhưng ta gắt gao dùng xương cốt của mình kẹp Chày kim cang lại, chính là không cho hắn động đậy.

Cùng lúc đó, mặt đất hơi rung động, ta cảm giác được, trên đầu có một bóng đen thật lớn.

Ta muốn nhìn thấy rõ ràng, nhưng đôi mắt thực sự không thể mở nổi nữa.

Trong chớp mắt cuối cùng, ta nghe được Mã Nguyên Thu kêu lên thảm thiết.

Còn có rất nhiều người kêu thảm thiết, những tiếng kêu thảm thiết này như kinh động trời đất.

Còn có tiếng Trình Tinh Hà gọi ta.

“Thất Tinh, móa nó, ngươi không được chết!”

Ta muốn nghe rõ ràng, nhưng xung quanh vang lên một trận ồn ào, giống như đài phát thanh bị quấy nhiễu, không thể nghe thấy gì.

Ông cậu ba luôn nói ù tai, thì ra là có ý này.

Trước mắt hoàn toàn tối tăm.

Trong mông lung, nghe thấy có người gọi ta:

“Bắc Đẩu...Bắc Đẩu...”

Là giọng của Tiêu Tương.

Trước mắt là một mảnh áng sáng trắng dịu dàng, không giống như ở trên mặt đất, nhưng cũng không giống ở trên trời.

Đây là đâu vậy?

Ta thấy mình đang nằm trong vòng tay Tiêu Tương.

Tiêu Tương không còn vẻ lạnh lùng dữ tợn như bình thường, mà là để lộ một nụ cười dịu dàng:

“Ngươi tỉnh rồi sao?”

Nụ cười này, nàng chỉ cho ta thấy.

Ta ngay lập tức thấy hạnh phúc, đưa tay chạm vào khuôn mặt của nàng:

“Ngươi thật xinh đẹp.”

Tiêu Tương cười, đặt tay lên tay ta:

“Ta biết.”

Ta ngồi dậy, nâng mặt nàng, theo bản năng hôn xuống.

Ta thích nàng, ta thực sự rất thích nàng, trên đời này không có người phụ nữ nào tốt hơn nàng.

Tiêu Tương không hề kháng cự, giống như trong giấc mơ trước kia, cực kỳ dịu dàng.

Thật tuyệt vời...Thật tuyệt vời...

Một hồi lâu sau, nàng nói:

“Ta có một chuyện muốn nói với ngươi.”

Ta vội hỏi:

“Chuyện gì?”

Tiêu Tương nắm chặt tay ta, bất đắc dĩ nói:

“Ta phải rời xa ngươi một thời gian.”

Ta nắm lấy tay nàng:

“Ngươi đi đâu vậy? Ta sẽ đi theo ngươi!”

Tiêu Tương cười nói:

“Chỗ đó ngươi không đi được.”

Ta suy nghĩ một lát và nói:

“Chẳng lẽ...Có liên quan gì đến thần vị của ngươi sao?”

Ta nhớ tới A Mãn, Hà Lạc...bọn họ đều sống ở một thế giới hoàn toàn khác với ta.

Tiêu Tương ngẩn ra, lúc này mới nói:

“Cứ coi là vậy đi.”

Không đúng...Nàng chưa bao giờ lừa gạt ta, ta nhìn ra được, những lời này rõ ràng là nói dối.

Ta lập tức hỏi:

“Vậy ngươi hãy nói cho ta biết khi nào ngươi mới có thể trở về được không?”

Ánh mắt Tiêu Tương tối sầm lại, miễn cưỡng nở nụ cười:

“Lúc nên trở về, đương nhiên ta sẽ trở về.”

Lời này có ý gì?

Trong lòng ta chỉ có một dự cảm không lành:

“Ngươi có chuyện muốn gạt ta?”

Tiêu Tương lắc đầu, ôm mặt ta, rất thành khẩn nói:

“Anh đừng hỏi nữa, nói tóm lại, ngươi nghe lời ta, phải sống thật tốt.”

Lời này giống như là sinh ly tử biệt vậy.

Ta không thích cảm giác này.

“Lúc ngươi ngủ thích đá chăn.”

Tiêu Tương nghiêm túc nói:

“Sắp đến Tết Trung Nguyên, thời tiết rất lạnh, nhớ đắp chăn thật kỹ, đừng uống đồ uống lạnh nữa, cũng ăn ít đồ cay lại, ông cậu ba ngươi đã nói, ngươi rất dễ nổi nóng...”

Những lời này, từng câu từng chữ đều là chuyện gia đình, hoàn toàn không giống như một lời thần linh nên nói.

Vì lợi ích của ta, cuối cùng nàng đã có một pháo hoa.

Nhưng pháo hoa này làm cho lòng người vừa ấm vừa chua xót.

Nàng đứng dậy và nhìn về một hướng:

“Đến lúc ta phải đi rồi.”

Ta giữ nàng lại:

“Câu hỏi cuối cùng.”

Tiêu Tương quay đầu lại.

Ta hỏi:

“Lúc cứu Tuệ Tuệ, ngươi bảo ta đồng ý với ngươi một điều kiện, là điều kiện gì?”

Tiêu Tương ngẩn ra, bỗng nhiên cười tươi như hoa:

“Ta muốn...bảo ngươi cưới ta.”

Bốn chữ này rất đơn giản, lại giống như pháo hoa đầy trời, đẹp không thể tả.

Ta ôm lấy nàng:

“Ta cưới.”

Có lẽ, chúng ta có thể có rất nhiều đứa con, sẽ không giống như bộ phim truyền hình khi còn nhỏ - đằng sau ta có đuôi, trên đầu có sừng, ta là một con rồng nhỏ...

Chỉ cần là con của ta với Tiêu Tương, bất kể có hình dáng thế nào, ta đều thích!

Tay Tiêu Tương cũng ôm eo ta, đầu tựa vào vai ta:

“Nhưng mà...Không còn kịp nữa rồi.”

Tại sao?

Ta còn chưa kịp hỏi, trong ngực bỗng nhiên trống rỗng, Tiêu Tương giống như đột nhiên biến mất ở trong ngực ta.

Tiêu Tương...

Tiêu Tương!

Ngay lúc này, một bàn tay đặt trên trán ta, ta nắm lấy bàn tay đó theo phản xạ có điều kiện.

Mở mắt ra lại là một cô gái rất đẹp, khuôn mặt lập tức đỏ lên, nhưng sau khi ta nhìn rõ ràng, mới buông tay ra và nói:

“Xin lỗi...ta bắt nhầm người rồi.”

Đó là Bạch Hoắc Hương.

Chương 361 - Mồi Lửa

Chương 361: Mồi Lửa

Biểu cảm của Bạch Hoắc Hương lập tức giống như đông lạnh, sắc đỏ nhanh chóng biến mất, lạnh lùng xoay người, ta lại nghe được giọng nói của Trình Tinh Hà:

“Thất Tinh, thế nào rồi?”

Giọng nói của Bạch Hoắc Hương giống như rất thất vọng:

“Chưa chết.”

Trình Tinh Hà rất tức giận:

“Ngươi không phải bác sĩ sao? Ngươi không vui khi người ta chưa chết à? Ngươi là người à! Có một chút đạo đức nghề nghiệp không thế?”

Ta miễn cưỡng ngồi dậy, thấy một người giống như xác ướp hùng hùng hổ hổ tiến vào, trên đầu hắn quấn từng lớp gạc trắng, nhìn hắn giống như đi vào kim tự tháp vậy.

Mà hắn nhìn thấy ta thì liền vui vẻ nói:

“Hừm, ngươi có thể coi là tỉnh táo, sao rồi, OK không?”

Ta muốn cười hắn, nhưng vừa cười, trên mặt liền truyền đến một cơn đau nhức.

Ta giơ tay sờ thử thì mới biết, ta cũng thành xác ướp không khác gì hắn.

Trình Tinh Hà lải nhải nói:

“Ôi, ngươi không biết tình huống lúc ấy của ngươi đâu, dù sao ngoại trừ Bạch Hoắc Hương, không ai chịu khám bệnh cho ngươi...”

Ta nhìn chằm chằm vào nàng:

“Tiêu Tương đâu?””

Trình Tinh Hà bị ta cắt nàng, ánh mắt sau lớp băng gạc lập tức vô cùng xấu hổ:

“Cái này hả...”

“Nói đi.”

Hắn hơi do dự, còn lấy ra một thứ có ánh sáng rực rỡ:

“Cái này...là nàng để lại cho ngươi.”

Trái tim ta dường như nhất thời ngừng đập.

Đó là vảy rồng ngược của Tiêu Tương.

Ta lập tức bắt lấy Trình Tinh Hà:

“Tiêu Tương đâu...Tiêu Tương rốt cuộc thế nào rồi? Nàng...”

Có hai chữ, ta thực sự không thể hỏi.

Trình Tinh Hà bị ta đụng vào vết thương, lập tức nhe răng trợn mắt, lại dẫn dắt những vết thương khác, ánh mắt phong phú đến nỗi có thể đi đóng phim:

“Ngươi đừng nóng vội, ngươi nghe ta nói đã, nàng chưa chết!”

Trái tim ta ngay lập tức thả lỏng:

“Vậy nàng ở đâu?”

Ta muốn gặp nàng.

Trình Tinh Hà theo thói quen liếm liếm môi, lúc này mới nói:

“Ta nói có thể, nhưng ngươi phải bình tĩnh một chút.”

…

Tiếp theo, trong mắt hắn lộ ra vẻ khiếp sợ khó tả:

“Nói thật với ngươi, cả đời ta không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó lần thứ hai.”

Lúc đầu sau khi ta bị Chày kim cang kẹt vào người, Tiêu Tương vô cùng nổi giận, giống như Long Nhất ở đảo Hồ Lô nhỏ, tàn sát trắng trợn những người ở đây, theo miêu tả của Trình Tinh Hà, máu thịt bay tung tóe khắp nơi, không khí tràn ngập mùi máu.

Nhưng vào lúc này, người của Thiên Sư phủ đã đến.

Khỏi phải nói, những người ở Thiên Sư phủ có năng lực lớn cỡ nào, ban đầu Tiêu Tương đã bị thương do Hà Lạc, còn bị Bàn Long Rận ùn ùn kéo đến cắn xé, vết thương chồng chất, lại tiêu hao hết sức lực với đám người kia, thể lực của nàng không thể chống đỡ được nữa, Thiên Sư phủ người đông thế mạnh, còn có Thiên cấp, Tiêu Tương không thể chống cự nổi.

Những người ở Thiên Sư phủ đã thành lập tổ Phục Hy Bát quái trận để bắt Tiêu Tương - muốn đưa nàng trở lại trấn Thanh Long cục lần nữa.

Nhưng Tiêu Tương thà chết chứ không quay trở lại - nàng thà hủy hoại nguyên thần của mình.

Trong lòng ta trầm xuống, nắm lấy tay Trình Tinh Hà:

“Không phải ngươi nói nàng chưa chết sao?”

Trên tay đau nhói, trên tay Trình Tinh Hà cũng có vết thương, hắn lập tức nhe răng nhếch miệng:

“Lo lắng quá hại gan, ngươi lo lắng như vậy làm cái gì? Ta không phải đưa vảy rồng ngược cho ngươi rồi sao?”

Vảy rồng ngược...Ta chỉ biết nếu chạm vào vảy rồng ngược thì rồng sẽ chết, còn nếu hắn có được vảy rồng ngược, có thể trở thành kỳ chủ...

Ý nghĩ này khiến ta cảm thấy đau nhức trong lòng - Giang Thần...vẫn muốn làm chủ Tiêu Tương sao?

Nhưng Trình Tinh Hà nói như vậy ta nghe không hiểu, chẳng lẽ còn có ý gì khác?

Trình Tinh Hà nắm tay mình, thổi không ngừng như ăn khoai lang nướng, nhưng lại chuyển chủ đề:

“Ngươi đã nghe nói về Phượng Hoàng niết bàn chưa?”

Phượng hoàng niết bàn? Người Trung Quốc đều biết.

Khi con Phượng Hoàng già chết đi, nó sẽ tự thiêu mình trong lửa, và sau đó nó sẽ tái sinh trong ngọn lửa.

Chẳng lẽ là...

Ta lập tức cầm vảy rồng ngược đó lên.

Đối diện với mặt trời, những chiếc vảy rồng ngược tỏa sáng bảy màu rực rỡ.

Vẻ đẹp không giống như màu sắc của nhân gian.

Vảy của Tiêu Tương hình như có màu trắng, mảnh này trong suốt như băng.

Mà trong cùng của mảnh trong suốt này...dường như đang chứa một vật nhỏ!

Nếu nhìn kỹ, nó tròn tròn giống như một quả trứng trùng.

Tim ta lập tức dâng lên, nhìn Trình Tinh Hà:

“Đây là cái gì?”

Trình Tinh Hà hít một hơi:

“Ta biết đầu óc ngươi nhanh nhạy, đây là tinh phách của vợ ngươi đó.”

Trước khi đi, nàng niêm phong tinh phách của mình bên trong?

Trình Tinh Hà tiếp tục nói:

“Đây giống như một quả trứng Phượng Hoàng, chắc chắn có thể sống lại.”

Ta vội nói:

“Vậy ngươi nhanh nói cho ta biết, làm thế nào để nàng sống lại?”

Trình Tinh Hà bĩu môi, trả lời:

“Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai đây, ngươi cũng đánh giá cao ta quá rồi. Ta khuyên ngươi nên bằng lòng, nàng để lại cho ngươi một “mồi lửa”, sớm muộn gì cũng sẽ được đốt lại.”

Mồi lửa...

Chương 362 - Đến Đâu Ta Cũng Nhận

Chương 362: Đến Đâu Ta Cũng Nhận

Cuối cùng cũng đến bước này ngày hôm nay, Tiêu Tương đã phải chịu đựng rất nhiều trái đắng như vậy, nhưng kết quả cuối cùng lại thành ra thế này.

Dù thế nào đi chăng nữa, ta cũng phải tìm cách khiến nàng sống lại càng sớm càng tốt.

Hơn nữa, Hà Lạc, Mã Nguyên Thu - nếu không có họ, Tiêu Tương bây giờ vẫn ngồi cạnh ta, ta nợ nàng một hôn lễ.

Chuyện này không kết thúc dễ dàng như vậy thì tốt.

Ta lập tức hỏi:

“Vậy thì Mã Nguyên Thu và Giang Thần đã xảy ra chuyện gì?”

Trình Tinh Hà trả lời:

“Mã Nguyên Thu đó thấy vợ ngươi muốn nổi giận nên đã ôm Giang Thần biến mất. Ta cũng không biết hắn sống hay chết.”

Lời nói của Mã Nguyên Thu lại vang lên bên tai ta:

“Quy luật của thế giới là mạnh hiếp yếu. Nếu có thể thăng lên Thiên cấp, sợ rằng ta cũng không thể đánh bại ngươi. Thật đáng tiếc, ngươi không phải.”

Bọn họ chưa chết.

Ta nhớ tới gương mặt của Giang Thần.

Hắn là thiên hoàng dòng dõi quý tộc, sinh mệnh quý không thể tả, thậm chí có thể thay đổi cả một giai đoạn lịch sử, trăm năm sau người đời mới biết tên hắn, loại người này không dễ chết như vậy.

Mà Mã Nguyên Thu đó - lai lịch của hắn là gì?

Cho đến nay, ta cũng chưa từng dùng vọng khí được với hắn.

Hay là ta quá yếu...

Đã như vậy, ta nhất định phải thăng lên Thiên cấp, nhất định phải đòi lại những gì ngươi nợ ta!

“Này!”

Trình Tinh Hà nhìn nhầm tay phải của ta, lập tức chộp lấy:

“Ngươi từ bỏ đi! Ngươi thật sự muốn làm Dương Quá phải không, có biết tay phải của ngươi bị thương thế nào không?”

Ta cúi đầu xuống, một mảng máu tươi lớn rỉ ra từ miếng vải xô trắng - vô tình ta nắm chặt bàn tay phải của mình.

“Chết tiệt...”

Trình Tinh Hà vội lau nó cho ta:

“Bạch Hoắc Hương nhìn thấy chắc sẽ mắng nữa...Đừng nói, nói chuyện với người phụ nữ này giống như gỡ bom đạn, nếu không để ý sẽ nổ à!”

Ta lấy lại tinh thần, hỏi:

“Đúng rồi, ngươi vừa nói, Thiên Sư phủ tới à? Vậy bọn họ không bắt chúng ta về à?”

Trách nhiệm của Thiên Sư phủ, giống như là canh phòng Tứ tướng cục - dựa theo ý của Mã Nguyên Thu, ta là người duy nhất phá được Tứ tướng cục, bây giờ Tiêu Tương được thả ra, vậy Thanh Long cục đã bắt đầu mất tác dụng.

Vẫn còn dư lại ba cục để duy trì sự ổn định hiện tại của Tứ tướng cục, vì vậy để đảm bảo an toàn, không cần phải khống chế ta, hay như Đỗ Hành Chỉ đã nói – dứt khoát chôn sống?

Chưa kể, trước đây ta đã làm nên chuyện lớn như vậy ở Thái Cực Đường, họ Hàn vẫn luôn dùng Thanh phù tử mẫu máu đuổi theo ta.

Trình Tinh Hà trả lời:

“Nói nhảm, Thiên Sư phủ làm sao có thể dễ dàng thả chúng ta đi, Thiên sư trưởng Lý Mậu Xương ở chỗ này, ngươi không biết sao, pháp khí của hắn là năm ba chém tà!”

Ta sửng sốt:

“Ngươi nói thật sao?”

Cái gọi là năm ba chém tà là trong truyền thuyết, Trương Thiên Sư đích thân sử dụng pháp khí, mọi người đều chỉ xem qua Huyền Môn kinh điển ghi chép, chẳng lẽ thật sự được lưu truyền xuống, thậm chí là tới tay của Lý Mậu Xương?

Thật xứng là thiên sư đại nhân...

Người như vậy muốn bắt ta nhất định rất dễ dàng, vì vậy ta thúc giục Trình Tinh Hà:

“Nói tiếp đi.”

Trình Tinh Hà hắng giọng:

“Ngươi còn nhớ Lão Hoàng không?”

Hoàng Chúc Lang?

Ta đoán được, nhưng không thể tin được:

“Lão Hoàng cứu chúng ta?”

Trình Tinh Hà gật đầu:

“Vốn là chúng ta sắp bị bắt đi, nhưng lão Hoàng lại bố trí một trận pháp vô cùng kỳ quái, đông tây bắc vân phía nam đều đảo lộn, Lý Mậu Xương cũng là Văn tiên sinh, giỏi tướng người, thuật phong thủy không chuyên nghiệp bằng lão Hoàng, lão Hoàng cũng không lộ mặt, cứu chúng ta trở về mà không cần đổ máu.”

Ta biết trận pháp này - nó được gọi là mê hồn trận.

Nó có vẻ bày đơn giản - với một vài khối đá và một vài cái cây, có thể khiến trận pháp thực sự hiệu quả.

Theo truyền thuyết, Mộc Quế Anh đã từng sử dụng mê hồn trận để phá vỡ Thiên Môn trận của kẻ thù. Ta cũng biết, tại Hà Nam có một nông thôn cũng có trận pháp này, sau khi tiến vào không có người địa phương dẫn dắt thì chắc chắn không thể đi ra.

Nói tóm lại, đó là một trận pháp khiến người ta không thể phân biệt đông tây nam bắc, giống như ma che đường.

Tuy nhiên, trận pháp đó cho một hai người thì không sao, nhưng đối phương là Lý Mậu Xương đứng đầu Thiên Sư phủ, người người là cao thủ tuyệt đỉnh, hơn nữa còn nhiều người như vậy, có thể vây khốn được bọn họ thì năng lực lớn cỡ nào chứ!

Thiên cấp...bây giờ nhìn lại giống như đấu với sao trên trời, không thể tồn tại.

Ta thực sự có thể tu luyện đến Thiên cấp sao? Mất bao lâu để tu thành Thiên cấp?

Tuy nhiên, người khác có thể, tại sao Lý Bắc Đẩu ta lại không thể?

Dù khó đến đâu ta cũng nhận.

Ta cũng không muốn để một người quan trọng với mình bị người khác bắt nạt như ngày hôm đó thêm một lần nào nữa!

Chương 363 - Tiếng Ngáy

Chương 363: Tiếng Ngáy

Khi ta tỉnh táo lại, hỏi Trình Tinh Hà xem lão Hoàng ở đâu, ta muốn cảm ơn hắn.

Trình Tinh Hà xua tay:

“Lão Hoàng nói, cũng không biết vì cái gì, chỉ là thấy ngươi thuận mắt, có lẽ là kiếp trước có duyên phận, cho nên cũng không muốn ngươi cảm ơn hắn, nếu ngươi thật sự muốn cảm ơn hắn, chỉ cần không đề cập đến chuyện này với bất cứ ai.”

Đây cũng là...Lão Hoàng mặc dù là một trong mười hai Thiên cấp, nhưng ngang nhiên chống đối Thiên Sư phủ cũng là một chuyện phiền phức.

Ta sẽ ghi nhớ ân huệ này.

Còn Ách Ba Lan thì bị ông cụ Lan lợi dụng lúc hỗn loạn bắt đi nên chắc không sao đâu.

Ta nhớ lời ông cụ Lan đã nói – hắn muốn nhà họ Lan tiến vào Chân Long huyệt chỉ vì Ách Ba Lan.

Chân Long huyệt, đó là cái đồ chơi gì vậy?

Tứ tướng mang chân long, dựa theo hình vẽ trong cuốn sách bí mật, ngay cả tứ tướng cũng phải hợp tác với nhau để bảo vệ “Chân Long”, chẳng lẽ…Tứ tướng cục nhìn như bảo giang sơn nhưng thực sự có một bí ẩn khác trong đó?

Mọi thứ trên đời đều không tự nhiên có lợi, nghĩ cũng biết rằng có thể có một số điều tốt trong “Chân Long huyệt” đó.

Nếu đúng như vậy, những thứ bên trong có thể khiến Tiêu Tương quay lại càng sớm càng tốt không?

Trình Tinh Hà thấy ánh mắt của ta có gì không đúng, liền hỏi:

“Thất Tinh, hiện tại mạng sống của ngươi được cứu rồi, ngươi có kế hoạch gì không?”

Ta suy nghĩ một chút, trả lời:

“Bọn họ không phải là đi tìm Chân Long huyệt sao? Dù sao chúng ta cũng muốn phá Tứ tướng cục, không bằng đi hỏi thăm thử, xem nó là cái đồ chơi gì, hơn nữa…”

Hơn nữa, trước đây Mã Nguyên Thu muốn bắt ta là bởi vì hắn cho rằng ta là người duy nhất phá được Tứ tướng cục, Chân Long huyệt không có ta thì không tìm được.

Nếu các ngươi không cho ta tốt hơn, ta sẽ nháo long trời lở đất cho các ngươi không thể.

Không ai được sinh ra để bị chà đạp dưới chân.

Nhưng...tại sao ta lại là người duy nhất phá vỡ được? Chỉ vì vận mệnh Tứ Thần Long mệnh của ta sao?

Và Chân Long huyệt thực sự là như thế nào, tại sao chỉ có ta mới có thể tìm thấy nó?

Còn có, Hà Lạc, Bắc Thành Vương, thậm chí là âm sai mắt hồ ly, đều có thái độ khác thường với ta, ta có cái gì đặc biệt?

Trình Tinh Hà thận trọng nói:

“Thất Tinh, ngươi có bao giờ nghĩ về người cha khốn nạn của ngươi là ai không?”

Ta cau mày:

“Tại sao không có gì để làm ta hay sao mà phải nghĩ về những thứ tồi tệ đó? Ngại cơm không thơm à?”

Trình Tinh Hà vội nói:

“Ngươi có từng nghĩ tới, có lẽ ngươi đặc biệt là bởi vì cha ngươi là nhân vật lớn nào đó không?”

Cái gì? Điều đó cũng quá hài rồi – mẹ nó, so với lần trước ta nghĩ mình là người bán giày trên Phố Tây còn hài hơn.

Những nhân vật lớn sẽ biết đâm vào bụng cô gái còn trinh và rút ra một cách vô tình à?

Nhưng ta không cười nổi - vì vết thương trên mặt ta đau quá.

Cơn đau dữ dội luôn đánh thức người ta ngay lập tức. Ta lập tức nhớ ra - ngoại hình của ta dường như hơi giống Giang Thần.

Mà phải có lý do tại sao Giang Thần được Mã Nguyên Thu tung hô như vậy.

Chẳng lẽ người phụ thân khốn nạn của ta cũng có liên quan đến nhà họ Giang sao?

Vì vậy, ta hỏi Trình Tinh Hà:

“Ngươi nói xem, tại sao Mã Nguyên Thu lại trung thành với Giang Thần như vậy?”

Trình Tinh Hà hạ giọng nói:

“Ta cũng đã hỏi lão Hoàng câu hỏi như thế, lão Hoàng nói rằng Mã Nguyên Thu tin rằng Giang Thần là chân long chuyển thế, giống như Gia Cát Lượng phò tá Lưu Bị, hắn muốn theo Giang Thần đi đến đỉnh cao nhân sinh, lập nên sự nghiệp kinh trời động đất.”

Chân long chuyển thế...

Hay là do ta suy nghĩ nhiều quá, có lẽ Giang Thần là long thật, ta được thơm lây, bởi vì ta trông hơi giống hắn.

Trình Tinh Hà suy nghĩ một chút:

“Nhưng ta luôn cảm thấy chuyện xảy ra với ngươi không thể gói gọn trong một câu.”

Dù thế nào đi nữa, ta cũng đã dính vào Tứ tướng cục vốn không liên quan gì đến ta này - Bùn đã lún sâu, có chạy cũng không thoát ra được.

Ta không khỏi nghĩ đến ông cậu ba đã dạy ta ba điều quy ước - không hợp với nhóm Âm Dương, không đạp cửa phong thủy và không đến Dương Thủy Bình.

Ông cậu ba đã sớm biết ta sẽ có ngày hôm nay?

Thật đáng tiếc, ta đã không nghe - tất cả những điều này là do ta tự gây ra, ta không thể đổ lỗi cho người khác.

Nghĩ về điều này, ta muốn mượn điện thoại của Trình Tinh Hà, sau đó gọi cho ông cậu ba.

Ngay khi ông già bắt máy, điều đầu tiên hắn nói là hỏi khi nào hạt đậu vàng sẽ được chuyển đến.

Ta tự nghĩ rằng mình đã dành nửa mạng còn lại, mà ngươi vẫn đang nghĩ về hạt đậu vàng.

Vì vậy, ta nói lại mọi chuyện trong nước một lượt.

Hồi lâu sau vẫn không thấy tiếng ông già trả lời, còn có tiếng ngáy từ đầu bên kia.

Chương 364 - Không Có Gì Sai

Chương 364: Không Có Gì Sai

Ta không còn cách nào khác ngoài việc cúp điện thoại, nhưng tiếng ngáy của ông già bị ngắt, hắn nói không đầu không đuôi:

“Con chó của chúng ta đã trở lại.”

Ta mỉm cười và nói:

“Cảm ơn con chó đó giúp ta.”

Cái mạng này của ta, là Tiểu Bạch Cước cho. Khi về ta sẽ mua thêm cá khô cho nó.

Lúc này, Bạch Hoắc Hương đi vào, vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, “cạch” một tiếng đặt một bát thuốc lên tủ đầu giường.

Khỏi phải nói, Bạch Hoắc Hương ném bát hẳn là đã thành một kỹ thuật, canh thuốc trong bát nhộn nhạo một vòng, nhưng bất ngờ là không hề bắn ra giọt nào.

Trình Tinh Hà vỗ bàn một cái:

“Thái độ của ngươi không thể tốt hơn một chút à?”

Bạch Hoắc Hương giương mí mắt lên, mặt không cảm xúc nói:

“Thích ăn hay không ăn.”

Điều này khiến Trình Tinh Hà tức giận, ta vội nói:

“Bạch Hoắc Hương, cảm ơn ngươi.”

Bạch Hoắc Hương khẽ nhíu mày, giả vờ không nghe thấy, quay mặt lại nhìn phong cảnh bên ngoài.

Trình Tinh Hà hùng hùng hổ hổ liền lấy chén đút cho ta, nhưng trên tay hắn cũng bị thương, múc lên vô cùng vụng về, ta nửa ngụm còn chưa ngậm vào, canh thuốc ngược lại rắc lên người ta trước, trực tiếp làm ta nóng đến giật mình.

Bạch Hoắc Hương cau mày xoay người lại, lẩm bẩm:

“Chó cắn hoa nhài, đừng chà đạp thuốc của ta.”

Trình Tinh Hà nhịn không được nói:

“Ta nói này họ Bạch, đừng nghĩ ngươi là phụ nữ thì ngươi có thể không ngừng khiêu chiến giới hạn của ca ca, ca tức giận rồi thì phụ nữ cũng đánh đấy!”

Nhưng Bạch Hoắc Hương vẫn phớt lờ hắn, trừng mắt nhìn hắn, sau đó giật tay lấy bát thuốc tới, thổi thổi, tự tay dùng thìa đưa đến bên miệng ta.

Ta ngay lập tức hơi sửng sốt – nàng có thể đút cho ta ăn sao? Ngươi nói xem, Hằng Nga có thể vì ta mà xuống cung trăng, ta có thể tin tưởng hơn một chút không.

Ta sửng sốt như vậy, Bạch Hoắc Hương lập tức kiên nhẫn:

“Ngươi rốt cuộc có uống hay không? Không uống thì ta cầm ra cho chó uống.”

Ta phản ứng lại, ta nhất định phải nhanh chóng khỏe lại, để Tiêu Tương trở lại bên cạnh ta, vì vậy ta vội đưa miệng qua.

Khoảnh khắc miệng chạm vào cái thìa, bàn tay của Bạch Hoắc Hương rõ ràng hơi run rẩy, đôi mắt phản chiếu khuôn mặt của ta, nhưng thấy ta nhìn nàng, nàng lập tức trừng mắt, khuôn mặt không có cảm xúc thổi thuốc cho ta uống.

Bộ dáng này của nàng lại vô cùng dịu dàng.

Nó làm tôi nhớ đến ông cậu ba của ta.

Ông già thường rất hung dữ với ta, chỉ khi ta bị bệnh mới đối xử với ta đặc biệt tốt, làm cho ta cứ cách nhau năm ngày, chỉ muốn bị bệnh một lần, sống một cuộc sống thoải mái.

Lúc này giáo sư La cũng đến, vừa thăm dò thì sửng sốt, lẩm bẩm:

“Ngoan ngoãn, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Hoắc Hương đút thuốc cho người ta uống!”

Thì ra Bạch Hoắc Hương quả thật lãnh huyết vô tình, nghe nói người đến tìm nàng khám bệnh, tất cả đều mặc kệ nặng cỡ nào, mặc kệ là ông già hay trẻ nhỏ, trước kia có người hai cánh tay bị sói ăn đến tìm nàng khám bệnh, nàng cũng chỉ cho người ta một cái cán lúa mạch, để cho người ta quỳ trước chén uống thuốc, người ta còn tặng biệt danh cho nàng là thấy chết không cứu.

Ta nhất thời được nuông chiều mà hoảng, uống thuốc xong, Bạch Hoắc Hương lại không đi, một đôi mắt sáng như sao nhìn chằm chằm vào ta.

Ta muốn hỏi nàng có phải có chuyện gì không, nhưng không dám hỏi - giống như Trình Tinh Hà nói, hắn nói chuyện với nàng giống như giẫm lên sấm sét, không ai biết khi nào sẽ nổ tung.

Trình Tinh Hà dường như ngồi xổm ở một bên trấn mộ thú, nhìn chằm chằm nàng như hổ rình mồi:

“Thất Tinh, hình như nàng có ý gì đó với ngươi rồi.”

Ta vội bảo Trình Tinh Hà câm miệng, coi như chỉ có một mình nàng có thể giải Phong Linh Tán, đắc tội với nàng, ngộ nhỡ Mã Nguyên Thu lại tới cửa làm ta, ta tìm ai cứu mạng đây?

Nhưng Bạch Hoắc Hương lại không phủ nhận, chỉ nhìn chằm chằm vào ta và nói:

“Ngươi nói cho ta biết đi, tại sao ngươi vì ký sinh trên tay ngươi mà ngay cả mạng sống cũng không cần?”

Ta nhớ lại lần trước - lần trước lúc chia tay với ta, nàng bảo ta khi nào hối hận thì lúc đó hãy đến tìm nàng, quả nhiên, nàng cũng biết chuyện Tiêu Tương ở trong tay ta, sẽ lấy mạng ta.

Ta suy nghĩ một lát và nói:

“Ta thích nnafg, thích đến nỗi có thể lấy mạng sống của ta để đổi lấy mạng của nàng ấy, sẵn sàng làm tất cả.”

Bạch Hoắc Hương hơi mở mắt, giống như muốn nói cái gì đó, nhưng không nói ra, sắc mặt lại lạnh xuống, bưng bát định đi, trước khi đi, nàng nói:

“Mạng ngươi lớn thật - cái Chày kim cang kia suýt chút nữa đã xuyên qua trái tim ngươi, nhưng bị một thứ gì đó chặn lại, thiên vị.”

Một thứ gì đó?

Ta ngay lập tức nhớ ra rồi, ta vẫn còn quấn lấy giao tiêu đó!

Tên giao nhân kia đã đẩy ta vào quan tài, ban đầu muốn mạng sống của ta, cơ duyên trùng hợp ngẫu nhiên lại thành cứu mạng ta - cuộc sống vô thường, điều này không có gì sai.

Chương 365 - Không Tiếc Tiền

Chương 365: Không Tiếc Tiền

Đúng lúc này, một người phụ nữ mập mạp đến, mang theo một túi trứng, thấy ta thì vội cảm ơn ta:

“Thưa thầy, lần trước nhờ ngài xem phong thủy cho ta, bây giờ ta đã có một khu giải trí nông thôn, rất nhiều người đặt phòng trực tuyến, kinh doanh rất tốt! Vừa mới nghe nói ngươi đã trở lại nên ta đặc biệt đến gặp ngươi!”

Ai vậy nhỉ?

Ta vẫn còn nhớ - người phụ nữ này là bà chủ của nhà trọ mà Bạch Hoắc Hương từng sống trước đây, cửa trùng sát, ta bảo nàng làm cho một viên đá Thái Sơn dám đặt ở cửa ngăn cản sát, xem ra bây giờ có tác dụng.

Ta xua tay và nói, tất cả đều là số phận của ngươi.

Người phụ nữ mập này có khuôn mặt rất đẹp, cằm dày, ót rộng, vành tai tròn, tất cả đều là biểu hiện của người lương thiện, có thể giúp đương nhiên phải giúp - đây là quy luật của thế giới, những chuyện tốt ngươi đã làm, lúc ngươi không biết nó sẽ trả lại cho chính ngươi bằng bất kỳ hình thức nào.

Người phụ nữ mập vội nói là đại sư quá đề cao người rồi, ngay lúc này, ta đột nhiên cảm thấy một động thái trong trái tim ta - ta chưa bao giờ có cảm giác này trước đây, giống như trên người có một sự rung động nào đó.

Cảm giác đó là...

Ta lập tức cầm lấy vảy rồng ngược mà Tiêu Tương cho ta, nhìn kỹ, trước mắt nhất thời sáng lên.

Chỉ thấy “trứng trùng” kia lại hơi nứt ra một cái miệng nhỏ, giống như có một thứ gì đó muốn từ bên trong chui ra!

…

Một cái đầu rất nhỏ hơi lộ ra, giống như một con sâu.

Đây là...Tiêu Tương?

Trình Tinh Hà cũng nhìn ra, lập tức nói:

"Vừa rồi ngươi đã làm cái gì vậy?"

Ta vội nói:

"Ta cũng không làm gì cả, chỉ là..."

Chỉ là cô gái mập kia đến cửa nói cảm ơn.

Chẳng lẽ...là công đức?

Ta lập tức hiểu ra, nghịch lân này là ký thân phù Tiêu Tương cho ta!

Chỉ cần ký thân phù ở trên tay ta, công đức của ta và Tiêu Tương sẽ tiến lùi cùng nhau, nói như vậy, ta càng góp nhặt được nhiều công đức thì Tiêu Tương sẽ càng sớm trở về?

Lúc này, ta chợt nhớ ra khi ta nhìn hàng ma xử cũng thấy một luồng sáng bảy màu rất mạnh.

Huyền cấp tứ phẩm không thể thấy phật quang này được, ta đã thăng cấp?

Nhưng hình như từ khi đến Huyền cấp, ta chưa kiếm được bao nhiêu công đức mà...

Trình Tinh Hà lấy điện thoại ra muốn chụp lại để phóng to ra xem, kết quả điện thoại lại vang lên một tiếng tinh, một tin tức bắn ra. Hắn vừa nhìn đã “ơ” một tiếng:

"Sa Bình trấn, sao chỗ này nghe quen vậy?"

Đó không phải là thôn hạn bạt sao?

Hóa ra Sa Bình trấn đã cho nổ núi theo lời ta nói, thật sự tìm được một mỏ kim loại quý hiếm trong đất tú nữ. Cả thôn không còn trồng dưa nữa, đã lập tức trở nên giàu có, còn đi quyên góp khắp nơi trong nước, xây trường tiểu học ở địa phương, đặt tên là trường tiểu học Bắc Đẩu.

Dùng tên của ta...

Khó trách, lúc những đứa trẻ đó đi học trong lòng sẽ thấy biết ơn, đều lẩm bẩm đọc tên ta, đương nhiên ta sẽ có phúc báo rồi!

Nếu làm thêm nhiều chuyện như vậy nữa, chắc chắn Tiêu Tương sẽ có thể sớm trở lại!

Ta cầm nghịch lân trong lòng bàn tay, Tiêu Tương, ngươi chờ ta.

Mà cô gái mập vừa rồi ho khan một tiếng, ngượng ngùng tới:

"Đại sư, thật sự không dám giấu giếm, đến lúc này rồi mà ta vẫn còn có suy nghĩ một viên đá trúng hai con chim, không phải cửa hàng của ta đang được ngài coi trọng sao? Một người họ hàng của ta nghe được, cứ khăng khăng muốn ta tìm ngài làm giúp hắn một chuyện."

Bây giờ đến cả tên mê tiền như Trình Tinh Hà cũng không nghe nổi nữa:

"Ngươi có biết nhìn không vậy, ca ta còn không ra ngoài được, giúp cái con khỉ gì?"

Cô gái mập kia cũng cảm thấy đuối lý, gật đầu liên tục:

"Đúng vậy, là ta lắm mồm, ta nghe hắn nói chỉ cần giải quyết được chuyện kia, hắn tình nguyện trả năm mươi vạn, ta liền nghĩ đó cũng là một số tiền không nhỏ… Là ta không có mắt, ta sẽ từ chối chuyện này ngay!"

Không nghe thì thôi, vừa nghe thấy ba chữ “năm mươi vạn”, hai mắt Nhị Lang của Trình Tinh Hà lập tức sáng lấp lánh rực rỡ như bóng đèn.

Hắn túm lấy tay cô gái mập, ân cần nói:

"Tỷ, trời nóng bức thế này gấp gáp như vậy làm gì, mau ngồi mau ngồi, nói kỹ chuyện này ra đi, dù ca ta bị thương thành như vậy, nhưng thân tàn chí kiên, không nhìn nổi người khác phải chịu khổ, hắn chính là Bồ Tát phái tới phổ độ chúng sinh, hắn mà không làm được chuyện này thì chắc chắn đến tối sẽ không ngủ yên giấc!"

Ngươi có phải người không? Ta không ngủ yên giấc lúc nào?

Bạch Hoắc Hương lạnh lùng nhìn Trình Tinh Hà, chỉ thiếu việc nói ra mấy chữ "nhận tiền không nhận người".

Cô gái mập thấy thái độ của Trình Tinh Hà thay đổi lớn như vậy cũng có chút e dè, vội kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Hóa ra người họ hàng đó của nàng là phú ông ở bản xứ, mới xây một cái biệt thự ở trên núi, mất rất nhiều công sức. Biệt thự này có vị trí rộng rãi thoáng đãng, lúc xây dựng cũng không tiếc tiền.

Chương 366 - Lắm Mồm

Chương 366: Lắm Mồm

Nhưng ai ngờ được buổi tối ngày thứ nhất đã xảy ra chuyện lạ.

Triệu phú kia là loại người vừa đặt lưng đã ngủ, nhưng không biết tại sao mà khi ấy hắn chợt tỉnh lại giữa đêm, vừa mở mắt đã thấy trong phòng xuất hiện hai người một nam một nữ.

Lúc ấy hắn sợ hết hồn, đây là biệt thự biệt lập trên núi, bên ngoài lại có bảo vệ gác cửa, hai người này là ai a?

Chỉ thấy hai người kia mặt không cảm giác, sắc mặt ảm đạm giống như hai người giấy, một trái một phải đứng ở đầu giường vợ chồng triệu phú, khom người nhìn xuống mặt hộ.

Hộ đều mặc quần áo đen, kiểu dáng rất kỳ quái, không giống như quần áo thời nay. Nhưng vẫn chưa hết, triệu phú liếc mắt thấy chân hai người này lại lơ lửng trên không, cách mặt đất ba tấc.

Lần này triệu phú suýt nữa bị dọa sợ vỡ mật, hắn muốn kêu lên, nhưng khi người ta đang ở trạng thái quá mức sợ hãi thì lại không thể kêu lên được.

Mà người đàn ông kia cúi đầu xuống, nói một câu vào tai hắn:

"Nhờ được ưu ái, nhớ đến đúng hẹn."

Người phụ nữ kia cũng há miệng đồng thanh nói như vậy ở bên tai vợ hắn.

Hai giọng nói này đều vô cùng âm u, giọng điệu thì quỷ dị không diễn tả được, khiến triệu phú lập tức sởn cả da gà.

Không ngờ điều kinh khủng hơn còn ở phía sau, người đàn ông kia bắt đầu ngửi mùi trên người hắn, triệu phú chỉ cảm thấy hơi thở của người đàn ông kia lạnh như băng, gần như thấm vào đến tận xương tủy, mà người phụ nữ kia cũng đang ngửi vợ hắn.

Hắn sợ hãi đến mức muốn kêu, nhưng lại không kêu được, liều mạng ngừng thở, âm thầm đạp vợ hắn muốn đánh thức vợ hắn, nhưng vợ hắn ngủ rất say, căn bản không có chút phản ứng nào.

Khoảng thời gian đó cực kỳ khó chịu đựng, cũng không biết phải chịu đựng bao lâu trời mới sáng.

Đến khi triệu phú cảm giác được cơ thể mình có thể động được liền lay vợ hắn ngay, kết quả vợ hắn lại nghiêng đầu đi, không có một chút phản ứng nào.

Triệu phú bị dọa sợ, liền tìm người đến xem. Dù vợ hắn không có vết thương ngoài da, nhưng lại cứ hôn mê bất tỉnh, chữa trị thế nào cũng không có tác dụng, cứ trở thành người không có tri giác như vậy.

Triệu phú sợ đến mức cũng sốt cao ba ngày, sao còn dám ở biệt thự đó nữa. Nhưng biệt thự đó rất đắt đỏ, lại có vị trí tốt, các hạng mục khác cũng tốn không ít tiền, hắn không nỡ bỏ hoang nó. Cuối cùng nghe nói nhà cô gái mập được sửa phong thủy rất tốt, lập tức bảo cô gái mập giúp hắn tìm ta.

Vừa phải giải quyết chuyện phong thủy của biệt thự, vừa phải cứu vợ hắn, ai hiểu chuyện cũng biết đến bây giờ mà vợ hắn vẫn chưa tỉnh lại, sợ là đã mất hồn rồi.

Ta nhíu mày, hai người đó nói nhờ được ưu ái, nhớ đến đúng hẹn?

Ta liền hỏi cô gái mập, triệu phú có biết lời đó có ý gì không?

Cô gái mập vội lắc đầu:

"Nếu hắn biết đã tốt, nhưng hắn hoàn toàn không biết hai thứ kia!"

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Thất Tinh, ngươi xem, bây giờ chúng ta tổn thương nguyên khí nặng nề, vốn nên tĩnh dưỡng, nhưng nếu ở nhà lâu quá sẽ ngu đi, không bằng tìm vài chuyện nhỏ nhặt để ngươi hoạt động gân cốt, quan trọng hơn là..."

Trình Tinh Hà nuốt nước miếng:

"Ngươi không biết chứ, thuốc mà Bạch Hoắc Hương cho ngươi dùng không phải máu lộc nhung thì chính là nhân sâm, ta mặc cả với nàng, ngươi đoán nàng nói gì?"

Nói rồi hắn bắt chước giọng của Bạch Hoắc Hương:

"Ta đến khám bệnh, không phải làm từ thiện". Huynh đệ đã không còn một xu dính túi, sau này chúng ta còn phải đi phá tứ tướng cục, tìm huyệt chân long, có việc gì mà không cần tiền? Năm mươi vạn này coi như ngươi kiếm tiền đi đường đi."

Đi ra khỏi nhà không có tiền quả thật khó đi, lại nói nếu muốn đưa Tiêu Tương trở lại, đương ta phải làm nhiều công đức rồi.

Vì vậy ta liền đồng ý, đợi sau khi đỡ hơn sẽ đi qua nhìn một chút.

Cô gái mập rối rít cảm ơn rồi rời đi, trông có vẻ vô cùng phấn khởi. Trình Tinh Hà thì đuổi theo, bảo nàng tìm triệu phú đó, trả khoản tiền đặt cọc sớm một chút.

Bạch Hoắc Hương đúng là có bản lĩnh, không lâu sau ta đã có thể xuống giường đi lại, chắc cũng nhờ có linh khí của giao, Trình Tinh Hà còn không khỏi nhanh bằng ta.

Hôm đó ta đang ở trong sân phơi nắng, chuẩn bị cho ngày hôm sau đến biệt thự kia xem một chút. Một người trong thôn đi qua, lên tiếng chào ta:

"Đây không phải là Lý tiên sinh sao? Phơi nắng hả?"

Ta gật đầu một cái, thôn dân kia tiếp tục nói:

"Không ngờ Lý tiên sinh trẻ tuổi như vậy mà đã có con, còn là sinh đôi nữa, nhưng mà sao không thấy mẹ đứa bé?"

Sanh đôi? Móa nó sinh đôi ở đâu ra?

Ta liền hỏi thôn dân kia lời này có ý gì?

Thôn dân kia lại bị ta hỏi ngây người:

"Hôm qua ta xuống núi còn thấy hai người hộ đi theo sau lưng ngài, nhưng hai đứa bé kia cũng quá nổi bật, một đứa cả người đen, một đứa cả người trắng, không phải ta lắm mồm chứ con nít nhỏ như vậy, nào có ai mặc quần áo kiểu đó."

Chương 367 - Hắc Bạch Vô Thường

Chương 367: Hắc Bạch Vô Thường

Lời này của hắn khiến ta lạnh cả sống lưng, sao ta lại không biết có hai đứa bé đi sau lưng ta?

Hai đứa bé đó là ai?

Ta vội đi gọi Trình Tinh Hà, nói chuyện đó cho hắn nghe.

Hắn nghe xong, ban đầu còn mơ hồ, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng, nhướng mày một cái:

"Đậu má, nếu là họ thì không dễ làm rồi..."

Nói không đầu không đuôi làm người ta phải lo lắng, ta bảo hắn hãy nói tiếng người.

Hắn nhìn qua bả vai ta về phía sau, sau khi không thấy cái gì mới thận trọng nói:

"Ngươi có biết nhà họ Huyền mười hai Thiên cấp không?"

Nhà họ Huyền...Ta đã từng nghe qua một lần, là vào lúc Mã Nguyên Thu dẫn đám võ tiên sinh kia đến tấn công Tiêu Tương lần trước, nói là nhà họ Huyền đã từng phát hiện rồng ở đảo Tiểu Hồ Lô, phái ra tám mươi cao thủ, kết quả đều bị giết hết.

Trình Tinh Hà gật đầu:

"Không sai, chính là nhà họ Huyền đó, nhà họ Huyền nổi tiếng nhất là xem hung phong thủy."

Tên như ý nghĩa, hung phong thủy là phong thủy sau khi chôn tổ tiên sẽ làm cửa nát nhà tan, thậm chí đoạn tử tuyệt tôn.

Người bình thường đều thích những chỗ tốt, đương nhiên sẽ phải tránh xa loại phong thủy này, nhưng cố tình sẽ có lúc một vài tiên sinh hoặc là mắt mờ hoặc là bản lĩnh chưa đủ, nhìn nhầm hung phong thủy thành phong thủy tốt.

Hình như từng có một gia đình giàu có muốn di chuyển mộ phần, lúc ấy cũng là một người cấp tông sư xem cho, tìm được huyệt ở giữa hai ngọn núi nghiêng, lấy ý là "bạch hạc giương cánh", hạc chủ cát tường, bay liệng cửu thiên, một bước lên mây. Chôn ở chỗ này, trưởng bối sẽ sống lâu thảnh thơi, tiểu bối tiền độ rực rỡ.

Đương nhiên gia đình giàu có đó vô cùng hài lòng, hậu tạ tông sư kia.

Nhưng không lâu sau, tông sư qua đời, mà người nhà này cũng đột nhiên gặp phải biến cố, đầu tiên là tiền đồ đứt đoạn, quan trường bất lợi, bị đối thủ cạnh tranh chèn ép, trong gia tộc cũng xuất hiện nội loạn đến mức tự giết lẫn nhau, có thể nói là bị tấn công từ hai phía, gần như thật sự đoạn tử tuyệt tôn, tiểu bối của gia tộc kia phải gửi đến nhà ngoại nhờ nuôi.

Đã đến mức độ này thì chỉ có thể chờ diệt vong, nhưng đúng lúc này, Huyền Nhất Đức nhà họ Huyền đến nhà hộ, nói nhà hộ gặp xui xẻo là do mộ tổ tiên.

Lúc ấy thế hệ trước của gia tộc đó đều đã chết hết, tiểu bối cũng không quan tâm, chỉ có một tiểu bối nhờ hắn tìm hiểu vấn đề. Lúc này Huyền Nhất Đức mới nói cho hắn, hai ngọn núi nghiêng hai bên trái phải mộ tổ tiên nhà các ngươi căn bản không phải bạch hạc giương cánh, mà là hai đao mổ bụng, tả hữu giáp công, giết chóc lẫn nhau, có thể tốt được sao?

Lúc tiểu bối còn đang nửa tin nửa ngờ, Huyền Nhất Đức liền chỉ về hai nơi, nói nếu ngươi không tin có thể tìm người xem chất đất ở đó.

Bạch hạc giương cánh thật sự thì hai bên phải có chất đất nhẹ, theo gió lên, nhưng hai ngọn núi nghiêng kia chắc chắn có mỏ sắt.

Tiểu bối liền đi tra, thấy quả thật đúng như vậy, liền lập tức quỳ xuống cầu xin Huyền Nhất Đức nghĩ biện pháp. Huyền Nhất Đức nói không thành vấn đề, nhưng ngươi phải đưa hung phong thủy này cho ta.

Tiểu bối cũng không biết hắn muốn hung phong thủy làm gì, nhưng mình giữ lại cũng vô ích, đương nhiên là dâng lên bằng hai tay.

Huyền Nhất Đức lấy được hung phong thủy thì chỉ cho hắn một mảnh đất tiền vào như nước trong một sơn cốc cho hắn.

Dù mảnh đất kia rất bình thường, nhưng sau khi người nhà hộ dời mộ tổ tiên đến đó, vận thế lập tức thay đổi, rất nhanh đã trở thành doanh nghiệp nổi tiếng toàn Hoa Hạ, hầu như trong nhà ai cũng dùng đồ hộ sản xuất ra.

Từ đó về sau, danh tiếng nhà họ Huyền đã được vang xa, Huyền Nhất Đức cũng trở thành Thiên cấp rất nhanh.

Có không ít ví dụ như vậy. Nhà hộ cũng được coi như một nhà đi theo hướng khá khác biệt trong mười hai Thiên cấp. Mà danh tiếng của hộ cũng rất tà, còn có người đồn rằng mảnh đất dữ nào mà người nhà hộ nhìn trúng, nếu người bản xứ không cho thì chắc chắn sẽ không sống được bao lâu, bởi vì nếu hộ đã giỏi nhìn hung phong thủy, đương nhiên cũng sẽ giỏi đổi đất tốt thành đất dữ.

Cho nên đến bây giờ, chỉ cần nghe thấy tên tuổi nhà hộ là không ai dám đắc tội, cũng không ai biết nhà hộ muốn hung phong thủy làm gì.

Dù chuyện trên đảo Tiểu Hồ Lô đã khiến nhà hộ tổn thương nguyên khí nặng nề, nhưng càng như vậy, nhà hộ càng có khả năng phản loạn, trả thù xã hội gì đó, cho nên càng không có ai dám trêu chọc, sợ rước phải xui xẻo.

Mà hai đứa trẻ sinh đôi kia chính là hai đứa cháu trai sinh đôi nhà nhà họ Huyền, cũng thừa kế tính cách tàn bạo hung ác của nhà họ Huyền. Bình thường không ai dám chọc, một người thích mặc đồ trắng còn một người thích mặc đồ đen, người bên ngoài hay gọi là hắc bạch song sát, ngấm ngầm gọi là Hắc Bạch Vô Thường.

Chương 368 - Tự Do Phóng Khoáng

Chương 368: Tự Do Phóng Khoáng

Nói như thế thì họ cũng có xuất thân như Gà Ác, là con em thế gia.

Dù tuổi của Gà Ác xấp xỉ chúng ta, nhưng lại là một tên ẻo lả ngốc nghếch, chẳng lẽ hai người kia lại khác với hắn, là người tàn ác thật sự?

Trình Tinh Hà hít một hơi, thấp giọng nói:

"Ta nói cho ngươi biết, ruồi không chui vào trứng không nứt, họ đi theo chúng ta chắc chắn là ngửi được mùi, theo ta thấy là thanh long cục vừa vỡ, họ cũng muốn được chia phần, đi tìm chân long huyệt gì đó."

Có mục đích giống Mã Nguyên Thu?

Rốt cuộc chân long huyệt là cái quỷ gì, tại sao cứ phải đi tìm thông qua ta?

Ta đáp:

"Nói thế nào đi nữa thì cũng là trẻ con, có thể gây ra sóng gió gì chứ."

Trình Tinh Hà bịt miệng ta, nhìn trái phải một chút mới cẩn thận nói:

"Ngươi thì hiểu cái gì, hai người họ căn bản không phải trẻ con."

Ta sửng sốt:

"Có ý gì?"

Rõ ràng thôn dân nói là trẻ con mà!

Đúng lúc này, trong phòng thuốc của Bạch Hoắc Hương bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai, còn có tiếng chai lọ vỡ tan tành.

Ta và Trình Tinh Hà vội chạy tới, không biết tại sao mà cả phòng thuốc vốn luôn gọn gàng ngăn nắp lại đổ vỡ ngổn ngang, mà một cái bóng đen thùi lùi đang chạy ra khỏi bệ cửa sổ.

Trình Tinh Hà đuổi theo xem, ta không nhanh bằng hắn, lại thấy Bạch Hoắc Hương ôm chặt tay, cái tay kia giống như bị bỏng, đang chậm rãi nổi bong bóng.

Ta cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức lấy một cục đá thoa lên tay nàng:

"Sao vậy?"

Bạch Hoắc Hương lắc đầu một cái, miễn cưỡng nói:

"Là ta vô ý, có một con mèo hoang nhảy vào làm đổ chai lọ."

Kỳ quái, bình thường phòng thuốc không mở cửa, bởi vì có mùi thuốc nên cũng không có côn trùng rắn chuột gì, mèo tới làm gì?

Nghĩ như vậy, ta lập tức nhìn quanh phòng thuốc, bỗng thấy trên xà nhà có một dấu tay. Bình thường xà nhà không có ai quét dọn, toàn là bụi bẩn, cho nên dấu tay đó vô cùng rõ ràng.

"Cái đó..."

Lúc này ta mới phát hiện mặt Bạch Hoắc Hương đỏ rực, kịp phản ứng, vội buông tay ra:

"Vô tình động chạm, ngươi không sao chứ?"

Bạch Hoắc Hương điều chỉnh sắc mặt, lạnh lùng nói:

"Ngươi thì biết cái gì, bị bỏng dùng đá không có tác dụng, lấy cam lộ lạnh đến cho ta."

Cam lộ lạnh...Ta lần theo ánh mắt nàng, leo lên cầu thang tìm thuốc cho nàng.

Sau đó ta liền thấy một nhúm tóc phụ nữ rất dài quấn quanh xà nhà.

Tóc quấn trên xà nhà có nghĩa là hỗn loạn không ngừng, trên xà nhà nhà ai mà có tóc thì cả nhà ắt sẽ loạn.

Có người muốn đổi phong thủy của nơi này, chính là hai đứa trẻ kia?

Ta lặng lẽ lấy thứ đó xuống, mà Bạch Hoắc Hương lại ho khan:

"Còn chưa tìm được?"

Ta đáp đã tìm được, quay đầu nhìn thì lại thấy Bạch Hoắc Hương cong khóe miệng lên giống như không nhịn được muốn cười, đó là một nụ cười quỷ quái như đùa dai.

Điều này hoàn toàn khác dáng vẻ lạnh như băng bình thường của nàng, mà có chút yêu kiều của thiếu nữ.

Con người giống như khối rubic vậy, đúng là có quá nhiều mặt, ai mà ngờ được tiểu quỷ y "thấy chết không cứu" cũng không phải bị liệt cơ mặt thật chứ.

Ta lấy thuốc xuống, vẻ mặt của Bạch Hoắc Hương đã sớm chuyển sang lạnh lùng:

"Bôi đi."

Có câu cắn người miệng mềm, hơn nữa chuyện này cũng không khó khăn, ta tỉ mỉ bôi thuốc lên giúp nàng, lúc ngẩng đầu lên lại thấy nàng nhìn chằm chằm ta, trong đôi mắt tĩnh lặng như nước giống như đang ngơ ngẩn.

Nhưng vừa thấy ta ngẩng đầu, nàng lại lạnh mặt, rút tay về thật nhanh:

"Vụng về, chuyện gì cũng không làm được."

Vừa nói vừa ngồi xuống nhìn đống chai lọ bị vỡ với vẻ mặt tiếc nuối, ta liền an ủi nàng, nếu rất quan trọng hay là nấu lại lần nữa?

Nàng quay đầu trừng ta một cái:

"Ngươi thì biết cái gì?"

Phải, Trình Tinh Hà nói không sai, nói chuyện với nàng giống như đang phá bom vậy, vĩnh viễn không biết lúc nào bom sẽ nổ.

Ta rụt cổ lại, lúc này Trình Tinh Hà đã trở về:

"Ôi trời, ở đây còn có cả linh miêu, không biết chạy từ đâu tới."

Sợ là nhúm tóc rối kia dẫn tới, tại sao một đôi hắc bạch song sát kia lại phải nhìn chằm chằm chúng ta, tại sao lại muốn phá hỏng phong thủy của chúng ta?

Tứ tướng cục, chân long huyệt...rốt cuộc đó là gì?

Dù là cái gì, nếu đã không tránh thoát thì không bằng dũng cảm đối mặt.

Thứ đáng sợ nhất với con người không phải xui xẻo, mà là sợ hãi.

Ngày hôm sau, chúng ta đi đến biệt thự trên núi của triệu phú kia theo hẹn. Lúc sắp đi, Bạch Hoắc Hương đang hái thảo dược ở ngoài, chúng ta đi đến đó nàng cũng không ngẩng đầu, nhưng ta chú ý thấy nàng vẫn chưa tháo thuốc hôm qua ta bôi cho nàng xuống.

Thứ đó phải bôi rất lâu sao?

Dọc theo đường đi, Trình Tinh Hà cứ luôn ngoái đầu nhìn về sau cứ như đề phòng có cướp vậy.

Nhưng mà đến tận khi tới nơi cũng không thấy được gì.

Đến dưới chân núi, ta liền thấy căn biệt thự đó, Trình Tinh Hà đưa tay ngang trán giống như Tôn Ngộ Không:

"Phú ông này đúng là có tiền, ngươi nói xem đưa nguyên vật liệu lên chỗ cao như vậy, không tính đến cái khác, chỉ tính tiền nhân công thôi cũng đã mất rất nhiều rồi. Giống như nhà Ách Ba Lan vậy, có tiền đúng là tự do phóng khoáng."

Chương 369 - Bảo Đảm Bình An

Chương 369: Bảo Đảm Bình An

Không đúng...Ta lại nhìn ra, vị trí biệt thự nhà hộ không đúng.

Đến khi lên núi mới thấy đúng là giống lời cô gái mập nói, ngoài cửa còn có phòng bảo vệ.

Vừa định đi vào trong, một tên bảo vệ bụng bia đã đi ra từ phòng bảo vệ, mắng:

"Hai ngươi làm cái gì đấy?"

Giọng điệu này chẳng phân biệt được phải trái đúng sai, cứ như đang thẩm vấn kẻ gian vậy, khiến trong lòng người ta cực kỳ khó chịu.

Trình Tinh Hà chau mày:

"Hai chúng ta được mời đến xem nhà."

Bảo vệ kia nghe vậy thì nháy mắt một cái có vẻ không tin:

"Các ngươi?"

Bởi vì tuổi tác cho nên chúng ta thường xuyên bị cho rằng là lừa đảo, ta cũng đã quen.

Tên bảo vệ gọi điện thoại xác nhận xong mới kinh ngạc mở cửa:

"Hai tên rác rưởi còn chưa mọc đủ lông đã đi ra giả danh lừa bịp, móa nó trên đời này thật sự có quỷ sao? Ông chủ cũng quá ngu xuẩn, nhiều tiền để đốt như thế không bằng phát tiền thưởng cho ta."

Có người nói chuyện không biết quan tâm đến cảm nhận của người khác, cũng không thể trách hộ xấu, thật ra là bởi vì hộ ngu xuẩn, giống như con ếch ngồi đáy giếng vậy, cho rằng thế giới chỉ lớn như vậy, cái gì mà mình chưa từng thấy sẽ hoàn toàn không có thật.

Trong mắt ta, nói chuyện với loại người này là lãng phí thời gian, mà loại người này cũng vô cùng đáng thương, giống như tên bảo vệ này vậy, người hay nói những lời như vậy thường có môi dưới lõm xuống, khóe miệng méo xẹo.

Loại người như vậy rất hay nói chuyện chanh chua cay nghiệt, mỗi một câu đều đang bào mỏng phúc lộc, làm ảnh hưởng đến vận thế, tổn hại tuổi thọ của mình, cuộc sống sẽ càng ngày càng tệ, bởi vì càng ngày càng tệ nên mới tạo ra tuần hoàn ác tính, càng thêm bất mãn với thế giới, càng ngày càng mắng nhiều hơn.

Tên bảo vệ này chính là như thế, trán bị móp chứng tỏ từ nhỏ đã không được cha mẹ yêu thương dạy dỗ, cung tài bạch lõm xuống chứng tỏ tiền kiếm được không đủ bù tiền chi tiêu, tròng trắng mắt có sợi xanh chứng tỏ hay cờ bạc, nhìn dáng vẻ của hắn thì cuộc sống cũng rất khó khăn.

Trình Tinh Hà không giống nhau ta, hắn trầm mặt nói ngươi có biết nói tiếng người không? Nếu không thì để ông đây dạy ngươi.

Tên bảo vệ kia cũng chỉ là loại người hay bắt nạt kẻ yếu, nghĩ hai chúng ta đều là thanh niên trai tráng, sợ mình bị thua thiệt nên mới nói:

"Ta từng này tuổi rồi, nói các ngươi vài câu thì sao? Chỉ biết chèn ép kẻ yếu, ông chủ mời ta tới, ngươi có dũng khí thì đi đánh ông chủ đi!"

Quả nhiên tư duy rất vi diệu, ngươi mắng chúng ta có liên quan gì đến ông chủ ngươi?

Sau đó hắn còn lầu bầu:

"Coi như các ngươi may mắn, nếu không gặp vợ ông chủ chúng ta..."

Bà chủ? Ta cũng muốn hỏi xem vợ ông chủ là ai, nhưng tên bảo vệ này thấy chúng ta có hứng thú liền cố ý không nói:

"Không phải các ngươi rất kiêu căng sao? Mình trừng mù lỗ thủng nhìn a."

Ta và Trình Tinh Hà vào nhà, có hai người trung niên đi ra đón chúng ta, người phụ nữ rất nhiệt tình nói:

"Ngài chính là Lý đại sư? Ngài tới thì đúng là quá tốt, mau vào trong!"

Người đàn ông rất thật thà, không nói nhiều, chỉ cười gật đầu với chúng ta.

Hai người trung niên này khác một trời một vực với tên bảo vệ kia, hai người này có tướng vợ chồng, môi cũng dày dặn, có thể thấy là người thật thà kỹ tính, xem ra bình thường cũng hay nghe nhiều nói ít, đây là loại người có tấm lòng rộng rãi, không thích so đo.

Dù bản thân không có năng lực lớn gì, nhưng con cái được góp nhặt phúc khí của họ, nhất định sẽ trở nên nổi bật, đến khi họ già rồi chắc chắn cũng hạnh phúc hơn đa số người.

Hóa ra họ là người bản xứ, cùng mang họ Dương, phú ông tuyển hai người họ đến đây nấu cơm, sau khi xảy ra chuyện ma quỷ lộng hành, phú ông và tùy tùng đều rời đi hết, chỉ để lại hai người họ ở chỗ này trông nhà.

Người vợ kia vừa dẫn đường cho chúng ta vừa nói với chúng ta hoàn cảnh ở đây tốt biết bao, ông chủ đối xử với người ta hào phóng thế nào, hộ thích công việc ở đây ra sao, còn nhờ ta nhanh chóng giải quyết chuyện, nếu không thì quá phí phạm căn nhà tốt như vậy.

Thật ra thì tiền lương của hộ cũng rất bình thường, nhưng hiển nhiên hộ luôn thấy biết ơn và thỏa mãn với cuộc sống, thấy cái gì cũng đều thấy tốt.

Ta vừa nhìn khí, lập tức phát hiện ra dù căn biệt thự này được xây dựng rất đẹp, nhưng từ kẽ hở trên tường hay dưới khe đá đều tản ra khí bẩn, chỗ này quả thật không sạch sẽ, âm khí thịnh, nguyên khí đủ, người bình thường ở nhất định sẽ bị bệnh.

Nhưng ngược lại rất đầy đủ nguyên khí cho hai vợ chồng trung niên này.

Phong thủy chú trọng địa linh nhân kiệt nhất, nói cách khác, bản thân con người mới là phong thủy quan trọng nhất. Không biết ông chủ kia cố ý gây ra hay là chó ngáp phải ruồi, nếu đổi cho người khác ở đây trông nhà, chắc chắn sẽ gặp xui xẻo thật, nhưng chỗ này lại rất thích hợp với vợ chồng trung niên, vận thế của hộ ở nơi nào cũng có thể bảo đảm bình an.

Chương 370 - Kỳ Lạ

Chương 370: Kỳ Lạ

Hộ còn rất nhiệt tình chiêu đãi chúng ta hồng táo mọc sau vườn, Trình Tinh Hà vốn đang rất tức giận vì tên bảo vệ kia, ăn mấy quả tao vừa giòn vừa ngọt xong mới hơi bớt giận.

Ta liền hỏi hộ:

"Vị trí của biệt thự này vốn dĩ không phải ở trên đường núi đúng không?"

Ánh mắt Dương đại tỷ sáng lên:

"Ôi chao, đúng thế! Đại sư ngươi cũng thật lợi hại, vậy mà đã nhìn ra."

Lúc trước ở dưới chân núi ta đã nhìn ra rồi, ngọn núi này vốn phải có một con đường đi lên núi, nhưng lúc đến biệt thự thì đột nhiên cong đi như cái thìa, hiển nhiên là để tránh biệt thự.

Nhưng đường núi đó đã có từ lâu rồi, mà biệt thự lại mới được xây, điều này chứng tỏ biệt thự đã chiếm vị trí vốn có của đường núi.

Dương đại tỷ liên tục gật đầu:

"Đúng đúng đúng, thật ra thì ông chủ chúng ta đã mua cả một ngọn núi, vợ ông chủ chúng ta nói vị trí này vừa vặn ngắm được mặt trời mọc, lúc này ông chủ mới phá hủy đường núi để xây biệt thự."

Vừa nói còn tỏ ra rất hâm mộ:

"Vợ ông chủ chúng ta đúng là gả cho đúng người! Đáng tiếc… lại gặp phải chuyện đó."

Lúc này ta đã thấy trên tường treo một tấm ảnh cưới rất lớn, đương nhiên là vợ chồng phú ông, liền qua nhìn một cái.

Nhìn qua bức ảnh, phú ông chừng bốn mươi tuổi, gương mặt không có vấn đề gì, thiên di cung rộng rãi, tài bạch cung đầy đặn, đôi mắt không lớn, nhưng bọng mắt dày, chỉ có sau đầu hơi dẹp, chứng tỏ người này không được thông minh lắm, nhưng cố tình lại có tiền tiêu cả đời không hết.

Mà gương mặt của bà chủ thì không được tốt lắm, dù nàng trông trẻ hơn phú ông hai mươi tuổi, trẻ trung xinh đẹp, nhưng miệng của nàng lại giống tên bảo vệ kia như đúc, cũng có môi dưới lõm xuống, khóe miệng méo xẹo.

Điều này cũng không thể nói là không tốt, có một nữ minh tinh nổi tiếng cũng có miệng như thế, nhưng ngũ quan của người ta phối hợp lại thì rất tốt, quả thật là vô cùng xinh đẹp linh động từ dáng vẻ đến tư thái. Nhưng bà chủ này lại không giống vậy, cái miệng sắc bén như đao, một khi cưới về nhà, nếu phúc trạch vững chắc còn tốt, nhưng nếu bố cục hơi yếu một chút thì sẽ khiến cả nhà ồn ào không yên, gà bay chó sủa.

Khuôn mặt này được gọi là miệng sư tử Hà Đông. Hơn nữa, dù trong lỗ tai có lông phúc khí, đáng phải có mệnh quý nhân, nhưng lông quá ngắn, phú quý không dài.

Trình Tinh Hà cũng nhìn theo, nhưng không nhìn ra đầu đuôi gì, ngược lại còn cau mày trước cả ta:

"Đậu má, sao bà chủ này lại trông giống tên bảo vệ kia vậy?"

Dương đại tỷ vội nói:

"Ánh mắt của ngươi đúng là tốt, không sai, bảo vệ là anh họ của bà chủ chúng ta!"

Khó trách, không phải là người một nhà thì không vào một nhà cửa mà.

Ta nhìn xung quanh một lần, phong thủy bên trong nhà rất phổ thông, chắc chủ yếu là do vị trí nhà.

Ta liền hỏi vợ chồng Dương đại tỷ, hai người hộ trông nhà, đương nhiên cũng sẽ phải ở nơi này, không biết có gặp chuyện lạ gì hay không?

Dương đại tỷ lắc đầu liên tục, dịu dàng nói:

"Chúng ta vào đây ở, cái gì cũng đều rất tốt, con gái còn thi đỗ trường đại học trọng điểm ở tỉnh, vô cùng hoàn hảo! Chỉ là..."

Dương đại tỷ do dự một chút:

"Thật ra cũng có một lần xảy ra chuyện kỳ quái."

Hóa ra có một ngày Dương đại tỷ vốn muốn xuống núi mua mì, nhân tiện đến thăm con gái, định ăn mặc đẹp đẽ một chút, cho nên đã mang cái áo sơ mi duy nhất đi giặt, phơi trên dây.

Nhưng đến khi phải xuống núi thì lại không thể tìm được cái áo sơ mi đó.

Nàng nghi nó đã bị gió thổi đi, nhưng hôm đó lại không có gió!

Bởi vì không tìm được quần áo khác, cũng không mua nổi cái mới, nàng quyết định kiểu gì cũng phải tìm được, kết quả sau khi để lỡ chuyến xe, nàng ngẩng đầu một cái, chiếc áo sơ mi kia đang treo ngay trên dây phơi!

Điều này khiến Dương đại tỷ rất buồn bực, không có ai đi vào trong sân này, không thể là ai đùa dai được, hôm đó Dương đại ca vẫn luôn ở phía sau hái táo nên cũng không tới đây.

Dương đại tỷ chỉ có thể nghi ngờ mình nhìn nhầm, kết quả vừa xuống núi mới thấy đường núi bị sụp, chiếc xe bus nàng định đi đã lọt hẳn vào trong sơn cốc, người trong huyện tới đang tìm kiếm cứu viện!

Cùng là hai vợ chồng ở cùng một nơi, một đôi xui xẻo, một đôi may mắn?

Ta hỏi tiếp:

"Lúc biệt thự này xây có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?"

Dương đại tỷ và Dương đại ca nhìn nhau một chút, lúc này mới nhỏ giọng nói:

"Có một chuyện, nhưng vợ ông chủ không cho nói, bảo nếu chúng ta nói ra sẽ đuổi việc, nhưng bây giờ vì cứu người, chúng ta chỉ đành phải nói ra, ngươi không được nói cho hộ biết là chúng ta để lộ đấy."

Ta thấy hứng thú, bảo hộ mau nói đi.

Dương đại tỷ nói với ta, lúc đào móng đã từng đào được một thứ vô cùng kỳ lạ ở dưới đất.

Chương 371 - Đứa Bé Không Có Cha

Chương 371: Đứa Bé Không Có Cha

Là một tảng đá điêu khắc thành hình người, phía trên viết đầy chữ, cũng không lớn lắm, chỉ to bằng cái gối nhỏ.

Nhưng những chữ kia lại rất khó đọc, cộng thêm bên trên toàn là bùn đất, cho nên lúc ấy Dương đại tỷ và Dương đại ca đều không nhìn ra cái gì. Mà bà chủ có vẻ rất hứng thú, phủi bụi đất đi nhìn kỹ, còn bảo mọi người đừng lên tiếng, nhất là đừng để ông chủ biết.

Dương đại tỷ nhìn một cái, cảm thấy cái tượng người đá kia giống như binh mã trên tivi, nhưng vẻ mặt của binh mã đều rất chính khí, cũng không biết tượng người đá kia làm bằng vật liệu gì mà lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ không thoải mái, thậm chí còn thấy tà khí.

Dương đại tỷ nói bản thân phú ông kia là một người vô cùng mê, hình như rất để ý đến mấy chuyện này, chắc bà chủ sợ ông chủ thấy trong lòng không thoải mái.

Thế là bà chủ liền bảo vợ chồng Dương đại tỷ xử lý tượng người đá kia.

Dù Dương đại tỷ nhìn tượng người đá rất đáng sợ, nhưng là bà chủ đã lên tiếng nên không dám không nghe theo, thế là vợ chồng hai người liền mang tượng người đá ra phía sau núi.

Ta liền hỏi Dương đại tỷ thứ đó chỉ có một cái thật ư?

Dương đại tỷ không biết vì sao ta lại hỏi như vậy, khẽ gật đầu:

"Đúng thế, chỉ có một."

Ta bảo Dương đại tỷ dẫn ta ra sau núi nhìn xem rốt cuộc tượng người đá kia trông như thế nào, nhưng Dương đại tỷ lại lắc đầu nói:

"Bây giờ không thể đi lên được, lúc ấy vẫn là mùa khô, ta trực tiếp để ở dưới suối, nhưng bây giờ dòng suối kia đã đầy, nước chảy rất xiết, tạm thời không xem được."

Quả nhiên phía sau biệt thự có một con suối được hình thành từ thác nước trên núi, bây giờ đang dâng cao, người đi vào sẽ bị ngập.

Ta quay đầu muốn hỏi Trình Tinh Hà có suy nghĩ gì không có, Trình Tinh Hà cũng nhìn khắp nơi, lắc đầu với ta:

"Không có gì cả, một cái cũng không có."

Điều này không bình thường, theo lý thuyết đất đai bị sử dụng nhiều năm, kiểu gì chỗ nào cũng sẽ có hoặc nhiều hoặc ít người chết, trừ khi là trường hợp đặc biệt như chùa miếu, người chết không vào được. Vì sao rừng núi hoang vắng này lại không có một người chết nào?

Không bằng đợi đến đêm gọi hai thứ kia ra.

Chúng ta liền đi về, không ngờ tên bảo vệ kia thấy chúng ta trở về thì bĩu môi nói:

"Hừ, ta biết ngay mà, sao có thể dễ dàng giải quyết như vậy được, đám gián đất nông thôn này vất vả lắm mới được đến đây một chuyến, sao không ở lại ăn chực một bữa, ngủ chực một giấc?"

Dương đại tỷ sợ chúng ta tức giận, vội nói:

"Người này chính là như vậy, các ngươi tuyệt đối đừng để ý đến hắn, nếu không lại rước lấy phiền phức."

Hóa ra bình thường tên bảo vệ này ỷ vào quan hệ của mình với bà chủ nên không coi ai ra gì, biết em họ bám được vào phú ông mới đặc biệt chạy từ quê đến tìm nơi nương tựa, lúc đến công ty của phú ông còn tự cho mình là anh vợ, nhất định phải được làm quản lý, nhưng hắn lại chẳng biết cái gì, ngoại trừ gác cổng ra thì cái gì cũng không làm được.

Bởi vì cờ bạc mà đánh bảo vệ khác hay vì đồ ăn không đủ cay mà đánh đầu bếp, nếu cứ tiếp tục như thế cũng không thể tiếp tục ở công ty nữa, bà chủ liền sắp xếp hắn đến đây làm việc nhàn nhã, lại trả tiền lương một vạn tám, còn rất hay có tiền thưởng.

Nhưng dù như vậy, tên bảo vệ này cũng không an phận, nói ông chủ nhiều tiền thế mà lại chỉ cho anh nàng có chút ít như phân chim sẻ, con gái gả ra ngoài đúng là như bát nước đổ đi, mất hết lương tâm.

Rất nhiều người đều không nghe nổi nữa, nhưng bà chủ cứ cố chấp cho tên bảo vệ làm ở đây, tên bảo vệ mới càng ngày càng hống hách.

Dù như vậy hắn cũng không biết nghĩ tốt cho bà chủ, bà chủ xảy ra chuyện, hắn còn cười trên nỗi đau của người khác, nói bởi vì bà chủ không có lương tâm, không giúp đỡ người nhà mẹ đẻ nên mới bị báo ứng.

Nghe thấy thế ta liền không nhịn được quay đầu nhìn tên bảo vệ kia một chút.

Vừa nhìn liền thấy trên trán hắn có một luồng khí đen bay lên, hiển nhiên là tướng đại hung, sắp gặp xui xẻo rồi.

Tên bảo vệ thấy ta nhìn mình còn giơ nắm đấm lên thị uy, làm khẩu hình “tên ngu ngốc”.

Trình Tinh Hà thấy vậy thì giận dữ đến mức muốn đi đánh hắn, ta kéo hắn lại, bây giờ ai mà dính phải hắn cũng sẽ bị lây xui xẻo, cứ ngồi xem hắn gặp báo ứng là được rồi.

Người đểu cáng ắt bị ông trời trừng trị mà.

Trình Tinh Hà hậm hực nói:

"Bà chủ của các ngươi có người anh như thế cũng quá xui xẻo."

Vợ chồng Dương đại tỷ nhìn nhau, đều có chút xấu hổ, sau khi hỏi mới biết hóa ra bà chủ cũng không phải kẻ tốt lành gì.

Trước kia bà chủ cũng là người nông thôn lên thành phố làm công, trùng hợp bám được vào phú ông, thật ra phú ông đã có một người vợ đồng cam cộng khổ và hai đứa con gái rồi.

Nhưng bây giờ bà chủ này thấy ông chủ muốn con trai, liền nhờ chị em tốt làm giả siêu âm con trai, gọi phú ông đến xem, còn khóc lóc nỉ non nói cũng không thể để con trai không có cha chứ?

Chương 372 - Tượng Người

Chương 372: Tượng Người

Phú ông vô cùng vui vẻ, nhất quyết muốn ly hôn với vợ, cũng không cần một đứa con gái nào cả.

Lúc đầu phu nhân thông tình đạt lý, nói phân chia tài sản xong ly hôn thì ly hôn, nhưng bà chủ bây giờ nghe thấy người vợ ban đầu lại dám đòi tài sản thì làm giả bụng bầu đến đó làm loạn, vợ cả phiền đẩy nàng, nàng lại giả vờ sinh non.

Điều này khiến phú ông hoàn toàn xù lông, tốn rất nhiều tiền tìm luật sư ép vợ cả rời khỏi hộ khẩu, nàng liền thành công làm bà chủ bây giờ.

Từ sau khi nàng làm bà chủ đã phát huy tầm nhìn hạn hẹp của mình đến mức lớn nhất. Dù trời nóng nhưng nếu không có khách đến thì tuyệt đối không mở điều hòa, để tiết kiệm tiền điện còn khiến nhân viên trong công ty nóng đến mức mọc đầy rôm sẩy. Mùa đông vì không muốn nộp tiền giữ ấm nên bắt nhân viên mặc nhiều áo đi làm, khiến nhân viên công ty lạnh đến mức cánh tay cứng như củ gừng.

Từ khi có nàng, công ty của phú ông càng ngày càng kém, nhưng phú ông chỉ một lòng muốn sinh con trai với nàng, những chuyện khác đều không để trong lòng, dù sao phú ông cực kì nhiều tiền, cũng không quan tâm đến vài chuyện lẻ tẻ đó.

Trình Tinh Hà nghe vậy thì trợn trừng mắt, liên tục nói đúng là nồi nào úp vung nấy.

Thật ra điều này rất bình thường, địa linh nhân kiệt chính là như vậy, nếu ngươi đã không tốt thì dù có phong thuỷ tốt cũng không tạo phúc cho ngươi được.

Nhưng mà vẫn có điều kỳ quái, phú ông này bỏ rơi vợ con, chứng tỏ cũng không phải kẻ tốt lành gì, vậy tại sao lúc hai thứ kia tiến vào, hắn lại có thể chạy thoát được?

Đúng lúc này, một chiếc xe sang trọng chậm rãi lái đến, cô gái mập uốn éo xuống xe, rất hưng phấn nói:

"Ôi chao, đại sư đến sớm vậy! Ngươi xem, ngươi nói phải gọi họ hàng của ta đến, ta đã đặc biệt gọi hắn tới rồi"

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Đương nhiên chủ nhà phải đến rồi, nếu không ai trả nốt tiền công."

Quả nhiên người xuống xe theo cô gái mập chính là chú rể trong ảnh cưới.

Phú ông vừa thấy ta lập tức bắt tay ta:

"Đại sư đúng là bậc cân quắc không thua đấng mày râu, tuổi còn nhỏ mà đã có bản lĩnh lớn như vậy rồi!"

Câu nói này khiến ta ngây người, bậc cân quắc không thua đấng mày râu là sao?

Nếu người bình thường nói ra câu này có khi ta đã đánh cho một trận rồi, nhưng ta thấy phú ông này trông có vẻ không quá thông minh, cũng không giống như muốn gây chuyện, suy nghĩ lại thấy cũng đúng, có lẽ hắn vốn muốn nói anh hùng xuất thiếu niên?

Trình Tinh Hà nén cười đến đau bụng, ta cũng bắt tay lại, khẽ gật đầu:

"Ngài đừng khách khí."

Đúng lúc này, ta phát hiện trên người phú ông có một loại khí rất kỳ quái.

Khí này đen sì đúng là khí bẩn, nhưng khí bẩn này rất kỳ quái, vờn quanh cơ thể, lại giống như đang bảo vệ hắn.

"Khách khí cái gì!"

Phú ông vội nói:

"Chuyện của quý trạch hôm nay đều nhờ cả vào ngươi!"

Hay cho một câu "quý trạch", quả nhiên là không thông minh lắm, ta hỏi:

"Không biết trên người ngài có mang theo thứ gì không?"

Ta chưa bao giờ thấy khí bẩn kỳ quái như thế.

Phú ông nghe ta hỏi như vậy thì sững sờ, sau đó giống như nhớ ra cái gì đó, liền kéo cổ áo ra:

"Có phải đại sư muốn nói đến cái này không?"

Ta thấy thứ đó mới hiểu ra, hóa ra hắn đeo một cái âm cốt bài.

Âm cốt bài cũng là một loại phương thuật âm diện, có tác dụng kì diệu giống như phật bài Thái Lan mà ai cũng biết vậy, chính là chặt đầu hung thi mới đột tử không đến bảy giờ xuống để điêu khắc ra.

Có một số oán quỷ sau khi gây nghiệt, bởi vì có tội nghiệt nên không có cách nào tiến vào luân hồi, hắc tiên sinh sẽ đưa oán quỷ vào trong âm cốt bài, người mua đeo lên người, nó sẽ nhận chủ, mang đến cho người đeo may mắn, bảo đảm bình an.

Đợi đến khi hộ tích lũy đủ công đức rồi sẽ có thể đi vào luân hồi.

Bảo sao, hóa ra là thứ này đã bảo vệ phú ông lúc đôi nam nữ kia đến.

Phú ông vội hỏi ta:

"Chuyện của nhà chúng ta và tôn phu nhân có liên quan đến cái này sao?"

Tôn phu nhân...ý hắn là “vợ ta” sao?

Ta khoát tay:

"Không có không có."

Chẳng những không có, mà còn là âm cốt bài cứu mạng ngươi.

Chỉ là lợi dụng âm cốt bài, mặt ngoài có thể mang đến may mắn cho ngươi, nhưng thật ra cũng không khác phong thuỷ âm diện lắm, gần vua như gần cọp, rất dễ bị phản phệ.

Nhưng chuyện này để nói sau, bây giờ quan trọng nhất vẫn là phong thủy của nơi này, phú ông liền hỏi:

"Vậy rốt cuộc nhà chúng ta..."

Ta đáp:

"Là bởi vì nhà các ngươi chiếm vị trí đường núi, còn đào tượng người trấn giữ ở đây ra."

Phú ông sững sờ:

"Tượng người? Đó là cái gì?"

Chương 373 - Về Nhà Ăn Cơm

Chương 373: Về Nhà Ăn Cơm

Trước kia xây dựng cầu đường đều phải tốn nhiều nhân lực vật lực hơn bây giờ, nhưng có đôi khi cầu đường lại rất dễ dàng đổ sụp.

Những lúc đó, công nhân sẽ làm ra một cái cọc người sống, cũng chính là đóng người sống ở dưới cầu đường để đảm bảo trì cầu đường vững chắc.

Mà phải chọn người như thế nào đây? Đương nhiên không có khả năng bắt người dân được rồi, bình thường đều sẽ chọn tử tù trong nhà giam.

Đám tử tù vốn mắc tội chặt đầu, trước khi chết lập công cho xã hội cũng coi như chuộc tội, đương nhiên việc này cũng không cần quan tâm xem tử tù có đồng ý hay không, đã là tử tù rồi thì làm gì còn quyền đó nữa.

Đến lúc đó tử tù sẽ bị người ta bắt ôm lấy tượng người, trên tượng người có khắc chữ để chứng minh ý nghĩa tồn tại của thứ này, cũng giống như tấm bia ở đầu cầu, bên trên sẽ được ghi lại năm tháng rõ ràng, nhân dân ở địa phương nào, vì chuyện gì mà xây cầu (xây đường) ở chỗ này, dùng cái đó để làm bằng chứng.

Tiếp theo tử tù sẽ bị trói cùng với tượng người, đặt ở phía dưới nền đất cầu hoặc đường, phía trên bịt kín. Sau khi xây dựng xong, bọn họ sẽ vĩnh viễn bị trấn ở bên dưới.

Theo cách Dương đại tỷ hình dung thì tượng đá hình người đào được từ trong đất ra chính là tượng người lúc xây đường núi, mà đã qua nhiều năm như vậy rồi, thi thể của tử tù chắc chắn đã sớm hóa thành bùn đất, nhưng linh hồn lại không ra được, đương nhiên sẽ ký sinh trên tượng người.

Cho nên khi tượng người bị chuyển đi, tử tù cũng được thả ra, đường núi sẽ đổ sụp.

Phú ông nghe xong thì liên tục dậm chân:

"Ôi trời, ta đã sớm nói tìm đại sư đến xem, nhưng vợ ta lại không tin, nói vị trí này tốt, nàng vừa làm nũng là cái gì ta cũng nghe theo nàng, ai biết...Haiz."

Phú ông còn nghĩ ra:

"Nhưng câu đến theo lời mời là sao? Đúng là ta chiếm đất của bọn họ, nhưng ta cũng không mời bọn họ! Lại nói, vợ ta cũng không làm sai cái gì, nàng không nên phải chịu khổ như vậy chứ!"

Ta đáp:

"Những chuyện này chỉ sợ còn phải hỏi bà chủ."

Phú ông thở dài:

"Ta cũng muốn lắm. Nhưng không phải tôn phu nhân nàng..."

Ta đáp:

"Hôm nay chúng ta sẽ tìm cách mời hồn tôn phu nhân đến."

Phú ông con lập tức sáng mắt lên, liên tục gật đầu:

"Vậy thì cảm ơn đại sư!"

Ta đưa ra một danh sách, phú ông vội vàng liền bảo vợ chồng Dương đại tỷ đi chuẩn bị.

Bên trên danh sách theo thứ tự là quần áo của bà chủ (tốt nhất là áo ngủ váy ngủ), ba nén hương cúng thượng hạng, một tờ ngày sinh tháng đẻ, một cái giỏ trúc, một cái gậy trúc, một con gà trống lông trắng.

Trình Tinh Hà huých vai ta, thấp giọng nói:

"Ngươi đoán được gì không, trên người phú ông này có người quen của chúng ta."

Ta cau mày:

"Người quen?"

Bên trên âm cốt bài?

Trình Tinh Hà gật đầu, cười giả dối:

"Chúng ta đã gặp nàng lần thứ ba rồi, vừa rồi nàng nhìn thấy ngươi thì lập tức rưng rưng nước mắt cứ như gặp được đồng hương vậy...Nhưng mà tạm thời không thể để nàng khiến ngươi loạn thêm, lát nữa làm xong việc hẵng nói."

Móa ơi lần nào ngươi cũng chỉ nói lấp lửng, giữ lại để tính lãi hay làm gì?

Nhưng Trình Tinh Hà đã nghênh ngang đi ra sân sau hái táo, cả đời hắn không còn sở thích nào khác, chỉ có một cái là ăn, một cái là tiền.

Ta thì lấy vảy ngược của Tiêu Tương ra xem thứ nho nhỏ như côn trùng kia.

Nàng vẫn còn duy trì trạng thái ngày hôm qua, cũng không biết lúc nào mới có thể ra.

Rất muốn nhanh chóng được nhìn thấy nàng. Ta phải cho nàng một hôn lễ.

Đợi đến khi trời tối, ta liền chọn một chỗ, treo ngang cây gậy trúc lên cao như dây phơi quần áo, lại treo giỏ trúc lên trên.

Sau đó lấy chút hương cúng, khẽ vươn tay ra, Dương đại tỷ cầm tới một cái áo ngủ màu hồng hơi mờ, nhìn kiểu dáng kia cũng làm người ta phải đỏ mặt. Trình Tinh Hà vừa ăn táo vừa châm chọc:

"Cả ngày toàn ở nhà ăn mặc như vậy, cũng không sợ phú ông hỏng thận."

Ta bảo hắn đừng nói nhảm, lát nữa giúp ta mở nắp giỏ trúc ra.

Trình Tinh Hà lại ném một quả táo vào trong miệng, nhai nhồm ngoàm nói ca đã làm việc thì ngươi cứ yên tâm.

Thế là ta liền bảo phú ông đứng bên cạnh gọi tên vợ hắn cùng với bốn chữ về nhà ăn cơm, ta thì mở rộng cái áo ngủ kia ra.

Phú ông do dự một chút, hỏi dò:

"Gọi tên tiếng Trung hay là tên tiếng Anh?"

Câu hỏi này khiến ta ngơ ngác:

"Tên tiếng Trung đi."

Phú ông ngượng ngùng nói:

"Ta không dám, tôn phu nhân nói nếu ta dám nói ra tên của nàng ở trước mặt người khác, nàng sẽ cắt đồ con cháu của ta xuống."

Ta không thể làm gì khác hơn là bảo vậy thì gọi tên tiếng Anh thử xem.

Phú ông vui vẻ hẳn lên, vội vàng la lớn:

"Jessica, về nhà ăn cơm, Jessica, về nhà ăn cơm!"

Phú ông nói tiếng Anh có dính chút khẩu âm, giống như đang nói "yết thương ba" vậy, ta nghe mà muốn cười, nhưng cười trong trường hợp này thì thực sự quá không nghiêm túc, ta chỉ đành cố nhẫn nhịn.

Chương 374 - Tượng Người Cầm Quân

Chương 374: Tượng Người Cầm Quân

Nhưng gọi nửa ngày rồi mà quần áo trong tay ta vẫn nhẹ tênh, không có một chút cảm giác nào, hiển nhiên là vợ hắn vẫn chưa nghe thấy, phú ông cũng không giữ được bình tĩnh, thận trọng nhìn ta:

"Làm sao không có tác dụng?"

Ta đành phải nói:

"Vậy thì gọi tên tiếng Trung."

Phú ông nghe vậy thì lệnh ho một tiếng “he”, lại hắng giọng “hự” một cái, la lớn:

"Ngưu Ái Hoa, về nhà ăn cơm! Ngưu Ái Hoa! Về nhà ăn cơm!"

Trình Tinh Hà cười phun cả táo ra ngoài:

"Khó trách không cho gọi!"

Ta đạp hắn một cú, bảo hắn nghiêm túc chút, nhưng sau khi giơ tay lên vẫn thấy cái áo ngủ kia không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn chậm rãi rũ giữa không trung.

Nhưng ta đã trông thấy một lùm cây trúc trong sân hơi lắc lư.

Mà lúc này lại không có gió.

Thế là ta lập tức nói với vợ chồng Dương đại tỷ:

"Các ngươi mau đào cây trúc kia lên xem bên dưới đất có cái gì."

Vợ chồng Dương đại tỷ nhanh chóng đi làm, không lâu sau Dương đại tỷ lớn tiếng nói:

"Nơi này chỉ có một người, người ve."

Người ve nào, có mà là người kỳ quái.

Ta liền hỏi nàng:

"Bên dưới có đè lên cái gì không?"

Dương đại tỷ và Dương đại ca hì hục chuyển cái tượng kia ra, lớn tiếng nói:

"Có một vật sống màu trắng chạy ra ngoài, quá nhanh, không nhìn thấy là thứ gì!"

Ta lập tức nhìn về phía phú ông:

"Gọi đi!"

Phú ông trừng mắt nhìn, lập tức la lớn:

"Ngưu Ái Hoa, về nhà ăn cơm..."

Chữ “cơm” vừa ra, Dương đại tỷ bỗng nhiên đặt mông ngồi xuống đất:

"Má ơi...Còn, còn có cái gì đi theo nữa!"

Quả nhiên, ta tập trung nhìn lại, đối diện có hai cụm khí, một cụm rất yếu, còn có chút ánh sáng màu đỏ. Không sai, đây là hồn người sống, cũng chính là Ngưu Ái Hoa.

Mà một cụm phía sau thì mạnh hơn rất nhiều, lại là màu xanh!

Đây là âm thanh quỷ Địa cấp mới có thể đối phó!

Lúc này Trình Tinh Hà cũng không cười được nữa:

"Đậu má, sao nó lại to thế?"

Khí tức của âm thanh quỷ kia mạnh hơn sinh hồn của Ngưu Ái Hoa rất nhiều, đang nhanh chóng đuổi theo!

Hiển nhiên hồn của Ngưu Ái Hoa bị âm thanh quỷ bắt đi, nếu để âm thanh quỷ bắt lại thì chúng ta cũng đừng nghĩ đến việc để Ngưu Ái Hoa tỉnh lại nữa!

Huống chi thứ kia còn là tượng người, bị đè lâu như vậy, oán khí sẽ mạnh hơn âm thanh quỷ bình thường!

Mặc dù nó lợi hại, nhưng ta cũng không sợ nó, bước dài ra nói:

"Tiếp tục gọi!"

Phú ông lấy lại tinh thần, khàn giọng hô:

"Ngưu Ái Hoa...Trở về ăn cơm!"

Ngay lúc âm thanh quỷ sắp đuổi kịp hồn người sống, ta lập tức nhảy dựng lên như ném bóng rổ, chụp cái áo ngủ kia lên hồn người sống.

Áo ngủ mỏng manh lập tức căn ra giống như đang đựng một quả bóng rồi vô hình.

Cùng lúc đó, Trình Tinh Hà lớn tiếng nói:

"Thất Tinh, móa ơi mau chạy đi! Trong tay thứ kia có cái gì đó!"

Dương đại tỷ cũng giơ tượng người kia lên, ta trông thấy rõ ràng, trong tay tượng người kia lại cầm một cái búa.

Búa trấn hồn!

Ngay trong chớp mắt này, ta cảm thấy mình như va phải một luồng khí lạnh như băng, cảm giác cứ như mở tủ lạnh vào mùa hè vậy, khiến ta lập tức rùng mình một cái.

Nếu là bình thường còn được, nhưng gần đây ta mới bị thương, tốn rất nhiều nguyên khí, có thể không động vào thì sẽ không động, còn không biết nhân quả của tượng người này nên cũng không thể tùy tiện dùng Thất Tinh Long Tuyền chém được, lựa chọn tốt nhất bây giờ chính là chạy!

Thế là ta dùng hết hành khí, xoay người với tốc độ nhanh nhất, chạy về phía Trình Tinh Hà:

"Mở nắp ra!"

Trình Tinh Hà lớn tiếng nói:

"Móa ơi ngươi nhanh lên!"

Một cảm giác vô cùng sắc bén lao đến từ đằng sau ta, loại cảm giác này khiến ta lập tức rùng mình một cái, ta đã quen dùng Thất Tinh Long Tuyền, biết rõ cảm giác này là sát khí sắc bén, thứ ở đằng sau ta sắp dùng búa trấn hồn đập ta!

Ta nhanh chóng rụt cổ lại, nhào tới phía trước giỏ trúc, nhét áo ngủ vào trong.

Trình Tinh Hà nhanh tay đậy nắp giỏ trúc lại, đôi mắt trừng lớn, tràn đầy sợ hãi.

Ta còn chẳng có thời gian phản ứng, đã quay người lại đá con gà lông trắng đang rúc đầu vào trong cánh kia.

Mà lúc này, hàn khí đã lướt đến cổ ta.

Con gà kia giật mình kêu to một tiếng “cục tác”. Cùng lúc với tiếng gà gáy vang lên, khí lạnh đằng sau ta đột nhiên biến mất. Ta đang định thở phào, liền thấy một nhúm tóc ở gáy rơi xuống.

Điều này khiến ta vô cùng hoảng sợ, móa ơi, nếu con gà kia kêu chậm mấy giây, sợ rằng thứ rơi xuống sẽ là đầu ta.

Đương nhiên mấy người phú ông không biết vừa rồi nguy hiểm thế nào, còn hỏi có phải ta bị trượt chân không, mà Dương đại ca Dương đại tỷ cũng ôm tượng người kia chạy tới.

Ta thở dốc một hơi, sau đó đọc chữ trên tượng người, lập tức thấy vô cùng hoảng sợ.

Trên đó viết: Chân Long năm thứ chín, người sáng lập hội Tống Bỉnh Nghĩa, chứng nhận các vị chư quân hóa duyên xây dựng đường này, nếu có người chiếm đoạt sẽ bị trời tru đất diệt, đây là bằng chứng.

Đây là tượng người cầm quân, ai chiếm đoạt đất của công này thì sẽ chém người đó.

Chương 375 - Điều Quan Trọng

Chương 375: Điều Quan Trọng

Nhưng Chân Long năm thứ chín là năm nào? Đến khi xem lạc khoản đằng sau, ta lập tức sững sờ, lại là Cảnh triều!

Ngay lúc này, Trình Tinh Hà còn chọc chọc ta, ta vừa định mắng hắn, đột nhiên liếc thấy Dương đại ca là lạ, hắn đang trừng mắt nhìn ta.

Hắn giống như thay đổi thành người khác, không còn vẻ trung thực hiền lành như trước nữa, mà hai mắt trừng to ra, vẻ mặt hung thần ác sát, quanh người cũng tản ra một loại khí xanh âm u giống màu của âm thanh quỷ vừa rồi như đúc.

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Thứ đó chạy lên người Dương đại ca rồi!"

…

Người chết rất kiêng kỵ gà gáy, nhưng lên đến trình độ sống trên người người khác, mượn dương khí của người sống thì không sợ nữa.

Mặc dù thời vận của Dương đại ca không tính là thấp, nhưng thời vận của Dương đại tỷ và thổ hào rất cao, cho nên đành phải đến phiên hắn xui xẻo.

Ta lập tức vọng khí, lần này lập tức cảm nhận được chỗ tốt thăng cấp.

Bây giờ ta có thể nhìn thấy, trên mặt Dương đại ca có một gương mặt khác chồng lên, giống như đeo một chiếc mặt nạ trong suốt vậy!

Mặt người kia hiển nhiên chính là hắc y nhân mà thổ hào nhìn thấy!

Mà tướng mạo của người kia...

Không đợi ta xem kỹ, Dương đại ca vốn rất thật thà, giờ lại trợn tròn mắt như sắp nứt ra, trở thành mắt hổ oai hùng, bàn tay mở lớn, lập tức nhào về phía trúc la.

Mà trúc la lơ lửng kia, tuy rằng không có gió nhưng vẫn tự mình đung đưa dữ dội.

Điều này làm thổ hào và Dương đại tỷ sợ hãi:

“Mẹ ơi, cái giỏ kia sao giống như chưa vật sống vậy?”

Nàng lắc lư vì sợ hãi.

Trình Tinh Hà thấy tà ma rõ ràng hơn ta, xoay người lập tức ôm lấy trúc la và nói:

“Thất Tinh, ngươi mau nghĩ cách đi!”

Ta thì xoay người chắn trước mặt “Dương đại ca”, người kia trừng mắt hổ nói:

“Lại đến làm hỏng chuyện tốt của ta!”

Nói xong, một tay hắn muốn túm cổ áo ta, ta xoay người rút Thất Tinh Long Tuyền ra, sát khí nổ tung, “Dương đại ca” bất ngờ không kịp đề phòng, cả người lui về phía sau một bước, may mà không lảo đảo đến ngã xuống đất.

Trong lòng ta lập tức kinh ngạc, sau khi thăng cấp, sát khí của Thất Tinh Long Tuyền cũng tăng theo rất nhiều, thậm chí còn có thể ép lui cả Âm Thanh Quỷ.

Hắn ngẩng đầu lên, khó tin nhìn ta:

“Ngươi là ...”

Ta lấy lại tinh thần và nói:

“Ta là ai không quan trọng, điều quan trọng là tại sao ngươi lại bắt linh hồn của con người? Dầu gì cũng từng được hưởng hương khói, sao còn ra ngoài hại người?”

Công trình cầu đường lớn này hoàn thành, mọi người cũng đã tế tự hương khói, một mặt là cầu thần phù hộ cầu đường vững chắc, còn một mặt là mời các tượng người ăn hương khói để tỏ lòng xoa dịu, để cho họ trấn thủ thật tốt.

Dương đại tỷ và thổ hào thấy ta lại nói với Dương đại ca những lời này thì đều lắp bắp kinh hãi, nhưng dầu gì Dương đại tỷ cũng không tính là ngốc, lúc này mới phát hiện người đàn ông nhà mình giống như biến thành người khác, Dương đại tỷ lập tức bật khóc:

“Hỏng rồi, ông già nhà ta trúng tà!”

“Dương đại ca” không thích nghe, hét lớn một tiếng:

“Không được vô lễ, ta không phải tà vật!”

Thổ hào còn chưa rõ tình huống gì, chớp chớp mắt, lại vô cùng khâm phục:

“Từ khi nào mà Lão Dương lại nói chuyện có văn hóa như thế?”

“Nếu ngươi không phải tà vật, vậy thì phải chứng minh trong sạch đi.”

Ta trả lời:

“Nói thì không rõ. Không thể trách người khác nghĩ oan uổng cho ngươi.”

Ta cố ý nói như vậy, còn nhấn mạnh hai chữ “oan uổng”.

“Dương đại ca” vừa nghe hai chữ này, lập tức cắn răn gào thét:

“Nói thì nói, ta không thẹn với lương tâm. Chúng ta đi vào vì có hai nguyên nhân, thứ nhất là người nhà này chiếm đường núi làm của riêng, thứ hai...”

Hắn chỉ vào hướng trúc la kia:

“Là người phụ nữ này mời bọn ta đến.”

Thì ra lúc đó bà chủ đào ra khối tượng người đầu tiên, cũng nhìn thấy trên tượng viết mấy chữ “Trời tru đất diệt”.

Thật ra mỗi một mảnh đất ở Hoa Hạ đều đã được con người sử dụng hàng ngàn năm, nơi nào cũng có những biến đổi lớn của cuộc đời, dù ngươi đào được địa giới của tiên nhân, cũng dễ xử lý - mời một người hiểu biết đi làm một chút thủ tục thông thường và “đưa” mấy thứ này đi là được, bình thường những thứ nên đi đều sẽ đi.

Nhưng bà chủ không làm như vậy, mà dùng miệng sư tử Hà Đông chửi ầm lên:

“Trời tru đất diệt, mẹ nó, một tảng đá rách nát mà cũng đến hù dọa bà đây, trời tru mẹ nhà ngươi, đất diệt mẹ nhà ngươi, ngươi có bản lĩnh thì lên nhà chúng ta diệt hai vợ chồng chúng ta đi, mẹ nó không đến là còn rùa rụt cổ, đồ đĩ nuôi!”

Nói xong, nàng còn phun ra một bãi nước bọt lên đầu tượng người kia.

Nếu nàng không khạc nước bọt này thì không sao rồi, nhưng thứ kia mang theo nhân khí của nàng, dù có ném tượng người ra ngoài ngàn dặm, tượng người vẫn có thể theo nhân khí của nàng tìm về.

Hơn nữa, một tượng người trong đó bị ném ra sau núi, còn một cái chưa bị đào ra, vẫn còn tại chỗ, đương nhiên phải đi tìm nàng tính sổ.

Chương 376 - Bảo Vệ

Chương 376: Bảo Vệ

Lúc này, thổ hào mới biết rõ nguyên nhân của sự việc, trợn tròn mắt:

“Đơn giản vậy sao? Chỉ vì chuyện đơn giản như vậy mà muốn mạng vợ ta? Không phải chỉ nhổ nước bọt vào ngươi thôi sao? Vậy thì sao, hai người cứ như vậy giày vò nàng? Các ngươi mất hết lương tâm rồi, đáng đời bị đè dưới đó!”

Đầu óc thổ hào này cũng thật sự là bong bóng dài, nếu người ta chạy đến đào nhà ngươi lên, còn khạc một bãi nước bọt lên đầu ngươi, khiêu khích nói có bản lĩnh thì đánh ta đi, ngươi đánh hay không đánh?

Họa từ miệng mà ra chính là đạo lý này, đều là do bà chủ tự tạo – bất kể ngươi có bao nhiêu tiền, cũng phải có lòng kính sợ đối với vạn vật trời đất, nếu không sớm muộn gì cũng gặp xui xẻo.

Mà “Dương đại ca” vừa nghe vậy, mắt hổ trừng lớn, lớn tiếng nói:

“Ta còn ở đây, đương nhiên phải trấn thủ nơi này, người phụ nữ này hại người khác, ta có thể ngồi yên mặc kệ sao?”

“Hại người?”

Lần này tất cả chúng ta đều sửng sốt:

“Lời nói này là có ý gì?”

Thổ hào thoáng sửng sốt, tiếp theo nhảy dựng lên muốn đi đánh “Dương đại ca”, còn nói:

“Ngươi đừng nói bậy bạ, Tôn phu nhân làm sao có thể hại người...”

Nhưng đúng lúc này, trúc la trong ngực Trình Tinh Hà giãy dụa mãnh liệt hơn, hiển nhiên là muốn chạy ra khỏi trúc la.

Sở dĩ bọn ta chuẩn bị cây trúc và trúc la cũng là vì trúc có thể vây khốn hồn người, chỉ cần thu hồn vào thì sẽ chạy không thoát.

“Dương đại ca” nhìn chằm chằm trúc la, khinh thường cười lạnh nói:

“Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm!”

Trình Tinh Hà nghiêng tai lắng nghe, vỗ đùi nói:

“Nàng nói, chỉ cần thả nàng trở về, nàng bằng lòng nói – hôm đó vốn là nàng thật sự muốn giết người.”

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía thổ hào.

Rõ ràng, đây là một vở kịch để mưu hại chồng của mình vì tiền.

Thổ hào bị bọn ta nhìn đến hoảng hốt, lớn tiếng nói:

“Các ngươi đừng nhìn ta, Tôn phu nhân đối xử với ta rất tốt, không thể nào...”

Trình Tinh Hà nói tiếp:

“Không phải - Ngưu Ái Hoa này nói, nàng tốn nhiều sức lực như vậy mới được gả cho thổ hào, làm sao có thể hại cái phiếu cơm này, người nàng muốn giết là người anh họ kia, Ngưu Đại Cường.”

Cái đó...Bảo vệ cửa sao?

Dương tỷ lấy lại tinh thần, nhịn không được hỏi:

“Không phải chứ...Nàng đối xửa với người anh họ kia tốt như vậy...”

Hóa ra mọi chuyện không giống như mọi người nghĩ.

Mặc dù Ngưu Ái Hoa này là người của một địa phương nhỏ, nhưng vì được nuôi dưỡng rất tốt, từ nhỏ ở trong thôn đã như một hoa khôi trong thôn nên luôn rất tham vọng, muốn bay lên cành biến thành Phượng Hoàng.

Lúc nàng mười bảy mười tám tuổi, nàng đã yêu đại công tử nhà trưởng thôn, tốn rất nhiều công sức mới mang thai con của đại công tử, đại công tử cũng cố gắng không chịu thua kém, thi đậu đại học.

Ngưu Ái Hoa vốn nghĩ lần này là được rồi, cuối cùng có thể đi ra khỏi nông môn, cùng đại công tử làm người trong thành phố, vì thế nàng đã vác cái bụng nặng nề đến trường đại học thăm hỏi đại công tử.

Ai ngờ, sau khi đại công tử người ta vào đại học, đã yêu một cô gái giàu có trong trường, hôm đó hai người người ta đang ở trong trường khanh khanh ta ta, Ngưu Ái Hoa đang cầm canh gà đi, cô gái giàu có liền hỏi đây là giúp việc nhà ngươi à? Sao lại quê mùa như thế?

Đại công tử nhíu mày giống như nhìn đống cứt chó, nói đây là một quả phụ trong thôn, mang thai một đứa con hoang, đi khắp nơi tìm người đổ vỏ, đầu óc nàng có chút vấn đề nên đừng để ý tới nàng.

Nói xong, hắn còn dẫn theo cô gái giàu có muốn đi.

Ngưu Ái Hoa vừa nghe vậy, cả người dường như long trời lở đất – đã mang thai con của ngươi rồi, ngươi làm sao có thể vứt bỏ chứ?

Vì thế nàng liền mặt dày quấn lấy bảo đại công tử chịu trách nhiệm, đại công tử làm sao có thể dính chiêu này, hắn tát nàng một cái đến nỗi nàng ngã thẳng vào hồ nhân tạp.

Nàng nhào xuống hồi lâu, cũng không biết cuối cùng lên bờ như thế nào, vừa ngẩng đầu đại công tử đã không còn bóng dáng đâu, nàng còn định đuổi theo, nhưng bụng đau dữ dội, đứa nhỏ không giữ được nữa.

Đến bệnh viện, bác sĩ cũng lắc đầu với nàng, nói đời này nàng không thể làm mẹ.

Lần này, đại công tử và cả nhà trưởng thôn lại càng không nhận nợ, nói nàng không mang thai, chỉ là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, mà người trong thôn đều chỉ trỏ, nói nàng vì muốn có tiền mà ngay cả con cái cũng lôi vào, đúng là đàn bà không biết xấu hổ, thật đáng đời.

Nàng có xinh đẹp đến đâu, trong thôn cũng không tha cho nàng, đến đường cùng, nàng liền vào thành phố làm việc thì gặp phải thổ hào.

Đầu óc thổ hào không tốt lắm, đây là chuyện quá rõ ràng, nàng tốn không bao nhiêu công sức đã trở thành bà chủ, nhưng nàng còn chưa kịp vui mừng vì ước mơ trở thành sự thật thì người anh họ kia tới.

Chương 377 - Thợ Làm Công

Chương 377: Thợ Làm Công

Anh họ nói, hoặc là ngươi chiều theo ý ta, hoặc là ta sẽ kể hết những chuyện xấu trước kia của ngươi cho con người ngốc nhiều tiền kia nghe thử.

Nàng không còn cách nào khác, nhược điểm này ở trong tay anh họ, cũng chỉ có thể lần lượt thỏa mãn yêu cầu của anh họ - vì sao ở công ty phải cố gắng tiết kiệm các kiểu, là bởi vì anh họ kia là một con bạc, là một lỗ hổng chuột không thể lấp đầy, nàng không dám để cho thổ hào biết, chỉ có thể tiết kiệm, chắt chiu từ các loại chi phí để có tiền đưa cho anh họ.

Nhưng thời gian dài, khẩu vị của anh họ không chỉ càng lúc càng quá, người cũng càng ngày càng điên cuồng, cả ngày nàng đều lo lắng đề phòng, sợ một ngày nào đó anh họ sẽ nói chuyện này ra, tất cả những công sức của mình lại trở nên công cốc.

Đúng lúc này, nàng nghĩ ra chủ ý, nàng đưa anh họ đến nơi hẻo lánh ở đây, nhắm được chỗ, muốn đẩy anh họ xuống núi.

…

Mà Ngưu Ái Hoa vốn đã đắc tội với tượng người, lại muốn làm chuyện này, hai tượng người kia làm thần bảo vệ bản xứ nên chạy tới, muốn mang hai vợ chồng này đi.

Mà vì sao tượng người lại mang họ đi, đây cũng là truyền thống của tượng người – thật ra tượng người này cũng giống như thủy quỷ treo cổ quỷ, chỉ cần thời hạn của ngươi đặt ở phía dưới đầy, vậy ngươi có thể tìm thế thân tới thay thế mình.

Trước kia ta cũng từng nghe qua loại truyền thuyết này, nói là nơi nào đó sửa đường, một người về nhà muộn, thợ sửa đường lại ngăn hắn lại và hỏi hắn tên là gì.

Hắn không hiểu sao lại nói, chờ hắn đi chưa được mấy bước, thợ làm công kia liền gọi hắn một tiếng.

Hắn quay đầu trả lời, thấy thợ làm công mỉm cười, vừa cười vừa đánh nền móng – còn cười rất doạ người.

Người kia vẫn đang suy nghĩ, chẳng lẽ thợ làm công này có bệnh sao?

Nhưng chờ hắn trở về nhà, đầu lập tức đau nhức dữ dội, giống như bị đồ vật rất nặng đè ép.

Đến lúc trời sáng, con đường kia đã sửa xong, mà người kia đã chết, lúc chết bảy huyệt đều chảy máu, đầu móp méo giống như từng bị vật nặng đập vào rất nhiều.

Bởi vì hắn nói ra tên, nên sinh hồn bị đè, liền trở thành tượng người của con đường kia - đoán chừng lúc ấy không có tử tù nào có thể dùng được, chỉ có thể lựa chọn ngẫu nhiên, mà hắn xui xẻo gặp phải.

Mà con đường kia cứ cách một khoảng thời gian sẽ truyền đến giọng nói gọi tên ngươi, chỉ cần có người trả lời, vậy người này không đến lúc trời sáng hẳn sẽ phải chết, qua một khoảng thời gian, giọng nói gọi tên người sẽ biến thành người chết trước đó.

Chắc hẳn, tượng người ở đầu đường này cũng như vậy - nhiều năm vậy mà vẫn không đợi được người thế thân đến giải thoát chính mình, gặp phải bà chủ này lại xung phong nhận việc cho người đến tìm mình, không kéo nàng làm thế thân mới là lạ.

Mà tượng người này là một nam một nữ, cầu âm dương điều hòa, lẽ ra phải kéo cả hai người vợ chồng bà chủ lại đây, nhưng ai ngờ trên người ông chủ có âm cốt bài, kế hoạch của họ thất bại, chỉ kéo đến một mình bà chủ.

Hai tượng người này hẳn là không muốn tách ra, đành phải đè hồn người của bà chủ lại, chờ tìm thế một thân nữa rồi ghép lại một đôi, sau đó mới cùng nhau rời đi.

Thổ hào hiểu được chân tướng mọi chuyện, ngồi xuống im lặng, miệng mấp máy giống như là đang lẩm bẩm:

“Con trai...Con trai ta...”

Nếu như mấy năm trước Ngưu Ái Hoa đã không thể mang thai, vậy chuyện bị vợ cũ ép sảy thai đương nhiên cũng là giả.

Ta không biết liệu hắn có hối hận không. Nhưng không có thuốc hối hận trên thế giới này.

“Dương đại ca” nói tiếp:

“Ta không cầu các ngươi dựng bia chép sử cho ta, nhưng xin không thẹn với lòng - ta ăn hương khói, bảo vệ vùng đất này bình an, đã mấy trăm năm, theo lý thuyết...”

Theo lý thuyết, cho dù năm đó họ phạm phải sai lầm gì, cũng nên “mãn hạn tù phóng thích”.

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

“Thật sự muốn giao Ngưu Ái Hoa cho họ áp cầu? Nếu thật là như vậy, Ngưu Ái Hoa chắc chắn sẽ náo loạn nơi này không yên, làm ăn không đạt tiêu chuẩn thì năm trăm ngàn cũng sẽ không còn.”

Mà ta nhìn về phía “Dương đại ca” kia, nói:

“Hai người các ngươi lúc trước là bị oan uổng mới đến làm tượng người áp cầu đúng không?”

“Dương đại ca” nghe vậy, lập tức ngây ngẩn cả người:

“Ngươi...Làm sao ngươi biết?”

Rất đơn giản, nếu như phạm tội cực kỳ ác, đến mức phải chém đầu, lông mày nhất định sẽ nghiêng nghiêng có hung văn, mà nhân trung cũng có đoạn cắt, biểu thị người này chết oan uổng.

Nhưng bây giờ ta đã thăng cấp, đã có thể thấy, “mặt nạ” này lông mày rất chính trực, cằm, lỗ tai, nằm tằm cũng đều là tướng của người lương thiện, chứng tỏ người này làm người chính trực, tuyệt đối sẽ không tham gia vào chuyện ác, nhưng góc cạnh này quá mức, ngược lại sẽ vì quá thật thà mà đắc tội người khác, cho dù phải chết cũng là chết ở phương diện này.

Chương 378 - Dương Đại Ca

Chương 378: Dương Đại Ca

Cho nên, hắn trở thành tử tù 80% có liên quan đến chuyện đắc tội với người khác. Vì vậy, trước đó ta mới nhấn mạnh hai chữ “oan uổng”, nghĩ cũng biết, hắn rất để ý đến hai chữ này.

Quả nhiên, vừa rồi hắn vừa nghe, đã lập tức nói ra hết mọi chuyện.

Hiện tại cũng giống vậy, “Dương đại ca” kia không nghe còn tốt, vừa nghe vậy đã lập tức quỳ xuống, dập đầu trước ta ba cái:

“Oan ức mấy trăm năm, hôm nay rốt cuộc cũng Chiêu Tuyết, xin nhận của tiểu nhân một lạy!”

Lúc trước cũng có người lạy ta, nhưng đây là lần đầu tiên bị người chết lạy.

Thì ra, lúc ở Cảnh Triều, năm đó ngọn núi này là một doanh trại, họ là quân đội đóng quân ở đây.

Trong lúc vô tình, người này phát hiện cấp trên lừa đảo chiếm lợi tư, liền kiên quyết muốn báo cáo sự việc lên trên, cấp trên hận hắn thấu xương, hận không thể diệt trừ ngay lập tức, nhưng người này bình thường nổi tiếng chính trực, quả thực là một khối sắt thép, không tìm được chỗ ra tay.

Đúng lúc này, hắn tình cờ cứu một cô gái bị người ta bắt đi.

Cô gái vô cùng biết ơn hắn, cấp trên phát hiện chuyện này thì giống như là tìm được cơ hội, định cho hắn một tội danh là cưỡng đoạt dân nữ.

Cô gái vừa thấy ân nhân cứu mạng của mình vì chuyện này mà bị oan, lập tức đi giải oan cho hắn, nhưng lại bị cấp trên bắt trói cùng, nói nàng không tuân thủ chuẩn mực đạo đức, mưu mô bất lương.

Tội danh này thực sự rất mâu thuẫn, một người không tuân thủ chuẩn mực đạo đức, một người cưỡng đoạt dân nữ, đó không phải là ngươi tình ta nguyện sao?

Nhưng cấp trên đã định tội, sau khi thẩm vấn, đe doạ xong, không ai cứu được họ nữa. Đúng lúc này, sơn dân núi này đang gom góp tiền xây đường núi, sau khi nghe nói ở chỗ họ có tử tù, hai người này trùng hợp là một nam một nữ liền bị lấy ra làm tượng người, luôn ở chỗ này trấn thủ đường núi mấy trăm năm.

Mấy trăm năm nay, thật ra cũng có rất nhiều cơ hội có thể để cho họ tìm được người chết thay, nhưng người đàn ông này luôn không đành lòng - tiều phu này là trụ cột trong nhà, chết rồi thì nhà cửa cũng tan rã, nông phụ kia vẫn còn cha mẹ chồng già cần phải chăm sóc, cũng không thể chết.

Mà cô gái đã sớm có tình cảm với người đàn ông này, hắn không đi thì nàng cũng không đi.

Kéo tới kéo lui, kéo dài đến khi con đường núi này bị thổ hào hủy diệt, tượng người bị đào ra.

Đối với họ, vốn là ông trời ban cơ hội có thể giải thoát, nhưng cố lắm cũng chỉ bắt được mỗi bà chủ.

Lần này, người đàn ông này không muốn chờ đợi nữa - kết quả lại đưa bọn ta tới đây.

Nói đến đây, “Dương đại ca” như anh hùng hụt hơi, cũng rơi nước mắt đầy mặt:

“Đều tại ta liên lụy nàng nhiều năm như vậy...”

Ta nói:

“Nếu như ta tìm cách giúp hai người giải thoát, đổi lại, các ngươi phải thả Ngưu Ái Hoa thả về được không?”

“Dương đại ca” lập tức ngây ngẩn cả người:

“Thật sao?”

Ta gật đầu:

“Là thật.”

Nói làm thì làm ngay, trước tiên ta xin Dương đại tỷ xin hai củ cải trắng, tiếp theo chặt một cành cây đào từ một cây đào trong sân xuống, gọt thành hai người gỗ nhỏ.

Tiếp theo, mặc quần áo gấp bằng giấy cho người gỗ nhỏ, dựa theo chữ trên tượng người kia và khắc chữ trên người người gỗ nhỏ, không sót chữ nào.

Cuối cùng, điểm xong nơi chôn tượng người ban đầu, rồi cầm hai người gỗ nhỏ khảm vào trong củ cải, chôn vào đất.

Thật ra “án tù” của hai người họ đã mãn hạn từ lâu rồi, chỉ là chiếm vị trí này không đi được mà thôi, bọn ta dời họ đi là được.

Tục ngữ có câu một củ cải một cái hố, lúc di dời mộ phần cũng là quy tắc này - quan tài đi rồi, phải đặt củ cải chiếm vị trí trong mộ cũ, hiện tại cũng giống vậy, người gỗ và củ cải thay thế họ chiếm vị trí này, hai người họ sẽ tự do.

“Dương đại ca” thấy thế, khỏi phải nói, vui mừng biết bao, còn đinh bái lạy ta lần nữa, ta giữ chặt hắn, tiếp theo hỏi:

“Còn có một chuyện, ta muốn hỏi thăm ngươi một chút.”

“Dương đại ca” nghe xong, lập tức tỏ vẻ biết gì nói nấy, nói hết không giấu diếm.

Ta liền hỏi hắn:

“Ngươi là người Cảnh Triều, có biết Tứ tướng cục không?”

Lúc trước Thành Bắc Vương trước Tứ tướng cục đã chết, hiện tại khó khăn lắm mới gặp được “người” của Cảnh Triều khác, dầu gì cũng phải hỏi thăm.

“Dương đại ca” không nghe còn tốt, vừa nghe lại lập tức nói:

“Đương nhiên biết – Tứ tướng cục chỉ là thứ bỏ đi, hao tốn tài của, dân chúng khổ không thể tả!”

Vậy thì tốt quá rồi! Ta vội tiếp tục hỏi hắn, Tứ tướng cục dùng để làm gì?

“Dương đại ca” suy nghĩ một lát và nói:

“Nếu hỏi người ngoài, ta nghĩ chắc chắn sẽ không biết, nhưng ta có một đồng bào từng tham gia công trình Tứ tướng cục này, hắn nói cho ta biết, trong Tứ tướng cục có một huyệt Chân Long - đó là một động tiên.”

“Động tiên?”

Ta ngạc nhiên, lập tức nói:

“Nghĩa là sao?”

Chương 379 - Dọa Chết Ta Rồi

Chương 379: Dọa Chết Ta Rồi

“Dương đại ca” trả lời:

“Nghe nói vào động tiên, bất kỳ nguyện vọng nào cũng có thể đạt được, thậm chí còn có thể lập tức thành tiên.”

Thành tiên?

Nếu thật sự là vậy, khó trách ông cụ Lan và Mã Nguyên Thu lại có đổ xô vào như vậy!

Nhưng...Có thực sự có một thứ như thế trên đời này sao? Là thật hay chỉ là tin đồn?

Dù sao, huyệt Chân Long kia là nơi tinh hoa của Tứ tướng cục, chắc chắn sẽ có chỗ tốt.

Nói đến đây, mặt trời đã hơi ló dạng, “Dương đại ca” lại hành lễ với ta, còn kèm theo chút áy náy nói:

“Nếu như thuận tiện, xin ân nhân thay ta nói cảm ơn vị Dương đại ca này – cảm ơn hắn vì một ly nước kia.”

Nói xong, theo tia nắng ban mai màu vàng đầu tiên chiếu lên đầu Dương đại ca, cái “mặt nạ” kia dần dần biến mất, Dương đại ca giống như sợi mì ngã xuống đất.

Một ly nước? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Dương đại tỷ vội đi bóp nhân trung của Dương đại ca.

Trình Tinh Hà ôm cái giỏ trúc kia, thở dài:

“Cặp đôi này thật sự là trai tài gái sắc, còn rất xứng đôi.”

Nói xong, hắn còn phất phất tay vào không trung.

Trong nháy mắt này, ta nghe thấy một tiếng “rắc”, cúi đầu nhìn, chỉ thấy tượng người bị rìu trấn hồn đào ra trước đó đã nứt ra từ bên trong thành hai đoạn.

Chắc hẳn vật sau núi kia cũng giống như vậy.

Chuyện này cuối cùng xem như kết thúc ở đây, ta cũng nhẹ nhàng thở ra, Trình Tinh Hà thì trước tiên nhìn về phía thổ hào, vươn tay ra:

“Chuyện cũng đã giải quyết xong, ngài có phải cũng nên...”

Lúc này thổ hào mới tỉnh mộng, ngây ngốc lấy điện thoại di động ra ấn vài cái.

Có thể thổ hào sẽ trở thành kẻ thua cuộc lớn nhất của chuyện này – cho dù Ngưu Ái Hoa trở về, hai người họ có lẽ cũng không trở về được như trước nữa.

Nhưng cũng không thể nói vậy, dù sao đầu óc của thổ hào cũng không bình thường lắm.

Trình Tinh Hà vừa nhìn tin nhắn trong điện thoại di động, lập tứv vui mừng hẳn lên, dùng bả vai đụng ta hai cái:

“Thất Tinh, chi phí đi lại xem như kiếm được vào tay rồi, vui không?”

Vui chứ, tất nhiên là vui rồi...Chúng ta làm được nhiều chuyện như vậy còn được cái này, làm cho người ta như trút được gánh nặng.

Họ đã bị đè ép nhiều năm như vậy, cuối cùng đã được tự do rồi.

Ta vô thức nắm chặt vảy rồng ngược, thật ra ta cũng rất hâm mộ họ có thể cùng nắm tay nhau rời đi, đạt được một kết cục đại đoàn viên, đến khi nào ta và Tiêu Tương mới có thể đợi đến kết cục này đây?

Mà đúng lúc này, ta bỗng nhiên phát hiện, “trứng trùng” trong vảy rồng ngược kia dường như nứt ra hoàn toàn, có một thứ nhỏ kéo dài ra từ bên trong.

Đối diện với ánh nắng mặt trời mới mọc, ta thấy “con côn trùng” nhỏ đang giang rộng chân tay!

Lần này, công đức đúng chỗ, Tiêu Tương cũng lớn hơn một chút?

Ta chưa kịp vui vẻ, bỗng nhiên có một người hấp tấp chạy về phía này:

“Không xong rồi, ông chủ, xảy ra chuyện lớn rồi!”

…

Người kia cũng mặc đồng phục bảo vệ, hiện giờ tâm trạng của thổ hào rất tệ, hắn mắng:

“Có người chết nên sáng sớm tới khóc tang à?”

Ai ngờ người báo tin kia sửng sốt, lập tức nói:

“Ông chủ, thật không hổ là ông chủ, thật sự là biết quá khứ trăm năm trước, biết cả tương lai trăm năm sau, đoán chuyện như thần!”

Lần này ngược lại khiến thổ hào sửng sốt:

“Thật sự có người chết ư?”

Thì ra, đêm qua người anh họ của Ngưu Ái Hoa là Ngưu Đại Cường nửa đêm trốn việc xuống dưới chân núi đánh bạc, vừa rồi lúc trở về, đang định đi vào trạm giác thì không biết một tảng đá từ chỗ nào rơi xuống và đập thẳng vào đầu hắn.

Lúc ấy, hắn bị đập đến vỡ sọ não, người xong rồi.

Nói đến đây, giỏ trúc trong tay Trình Tinh Hà rung động dữ dội.

Trình Tinh Hà lập tức nói với ta:

“Ngưu Ái Hoa khóc.”

“Thế nào rồi?”

Ta hỏi:

“Chẳng lẽ nàng còn có tình cảm với Ngưu Đại Cường, thấy Ngưu Đại Cường chết, trong lòng nàng cũng khó chịu?”

Trình Tinh Hà bĩu môi:

“Ngươi hiểu cái mẹ gì, kiểu Ngưu Ái Hoa khóc gọi là đấm ngực dừng chân, nàng nói nếu biết trước Ngưu Đại Cường hôm nay sẽ chết, nàng cần gì phải tốn nhiều công sức như vậy, chờ thêm mấy ngày không phải sẽ giải thoát sao?”

Rất nhiều chuyện thật ra đã được Thiên Mệnh định sẵn, cho nên mới là thiên cơ.

Trình Tinh Hà lắc đầu, lập tức đưa trúc la cho thổ hào:

“Cầm đi, đến phòng bệnh của nàng, khoác áo ngủ lên người nàng, rồi liên tục gọi “Ngưu Ái Hoa về nhà ăn cơm”, nàng sẽ trở về.”

Thổ hào ngơ ngác như gà gỗ nhận lấy trúc la, há miệng định nói chuyện nhưng không biết nói gì cho phải, dáng vẻ lúc này còn ngu ngốc hơn.

Mà lúc này, Dương đại ca đã từ từ tỉnh lại, Dương đại tỷ cực kỳ vui mừng ôm lấy Dương đại ca, khóc nấc lên:

“Dọa chết ta rồi…”

Dương đại ca như hoà thượng sờ mãi không thấy tóc, vừa nhe răng trợn mắt sờ nhân trung, vừa cười ngây ngô còn hỏi Dương đại tỷ làm sao vậy?

Chương 380 - Bí Mật

Chương 380: Bí Mật

Ta còn nhớ tới vừa rồi tượng người kia nhắc tới một ly nước, liền hỏi Dương đại ca đó là ý gì.

Ban đầu, Dương đại ca không nghĩ ra, sau đó vỗ đùi một cái, thì ra bữa trước hắn nhìn thấy tượng người bị ném xuống sau núi, thấy trên đầu tượng người dính một vết nước bọt, nhìn thế nào cũng không thoải mái. Mặc dù chỉ là một tảng đá, nhưng dù sao cũng có hình người, vì thế hắn liền lấy ly của mình ra, lấy một ly nước từ con sông nhỏ, rửa sạch dấu nước bọt trên đầu tượng người kia.

Sau đó, hắn cũng quên đi chuyện này.

Một hành động vô tình đó đã cứu Dương đại tỷ một mạng.

Khỏi phải nói, sau khi tượng người bị đào ra, đường núi không có vật trấn nên đã sụp đổ, nếu lúc ấy không phải là tượng người giấu áo sơ mi của Dương đại tỷ, vậy Dương đại tỷ cũng sẽ ngồi lên chuyến xe kia, cùng nhau nhào xuống chân núi.

Đúng lúc này, ta bỗng nhiên cảm giác được Thất Tinh Long Tuyền hơi rung động - có tà vật?

A, nhớ ra rồi, trên người thổ hào này còn có một âm cốt bài.

Ta bảo Trình Tinh Hà đừng thừa nước đục thả câu, mau nói cho ta biết trong âm cốt bài rốt cuộc là người quen nào.

Trình Tinh Hà đến gần lỗ tai ta, liền thấp giọng nói:

“Ngươi còn nhớ rõ nhà để xe của An Gia Dũng, bạn học của ngươi không? Đây là vú hai của Uông Tình Tình.”

Kỳ quái, không phải ta đã bảo Uông Tình Tình đến chỗ An Gia Dũng theo dõi hắn sao? Nàng làm sao lại làm người ta thành âm cốt bài?

Chẳng lẽ...Sở dĩ nàng không tới báo tin, cũng là bởi vì bị nhốt trong âm cốt bài?

Dầu gì cũng là người quen, người ta lại gọi ta là “ca, ca”, ta lại hỏi thổ hào, hắn mua âm cốt bài này từ đâu?

Thổ hào không ngờ ta có hứng thú với âm cốt bài này, lẳng lặng tháo âm cốt bài xuống:

“Nếu đại sư thích, ta tặng vật nhỏ này cho ngươi, cũng không phải thứ gì đáng giá, là do Tôn phu nhân - không, Ngưu Ái Hoa, mua ở vi thương kia!”

Vi thương? Ta cũng biết năm tháng này bán rất đầy đủ đồ dùng, nhưng không ngờ ngay cả âm cốt bài cũng có thể bán!

Ta lập tức bảo hắn cho ta xem, cái khu thương mại nào mà lại có bản lĩnh thông thiên như vậy, ngay cả âm cốt bài cũng lấy ra làm ăn.

Kết quả vừa nhìn danh thiếp của vi thương kia, ta lập tức sửng sốt.

WeChat của người này ta cũng có - Trương Mạn!

Thời gian dài không chú ý đến nàng, vừa nhìn quả nhiên không sai, Trương Mạn viết lên phần giới thiệu cá nhân là:

“Hắc tiên sinh kỳ cựu tự tay chế tạo âm cốt bài, cầu tài vận, vượng đào hoa, phòng tiểu tam, đảm bảo bình an...Chỉ có ngươi không ngờ, không có âm cốt bài không làm được, đừng tôn kính người nước ngoài, hãy tập trung vào văn hóa truyền thống của người Hoa, sử dụng thẻ bài Hoa Hạ! Giá cả thì nói chuyện riêng, trả lời tin nhắn rất nhanh, miễn cước phí vận chuyển cả nước, đến mua đi.”

Lại nhìn nhóm bạn bè của nàng, ta không khỏi hít một hơi khí lạnh, không riêng gì âm cốt bài, thậm chí cả tiểu quỷ cũng bán!

Buôn bán quỷ thần chính là kiêng kị lớn nhất, không cẩn thận sẽ dẫn lửa thiêu thân, mệnh cách của nàng cũng không mạnh mẽ đến mức đó, làm sao có thể to gan như vậy?

Trước đó ta đã nhìn ra, tướng mạo của Trương Mạn có chút tà, nhưng dù sao cũng nghĩ đến nàng lại dính vào cái này...

Hơn nữa...Nàng lấy đâu ra phương pháp chứ?

A, ta lập tức nhớ tới - lần trước nàng từng nói với ta, có một bí mật nào đó của An Gia Dũng mà nàng muốn nói cho ta biết, nhưng sau đó nàng lại bị chuyện của bà bà thần kia quấy nhiễu, cuối cùng vẫn chưa nói cho ta biết.

Thời điểm xuống núi, ta liền bảo Trình Tinh Hà hỏi Uông Tình Tình xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trình Tinh Hà điểm vào trong không khí một hồi lâu, lúc này mới nói, Uông Tình Tình nói, nàng vốn định nói với là khoảng thời này An Gia Dũng đã gặp mặt những ai ở đó, thế nhưng hôm đó lại có một nhân vật thật sự rất lợi hại tới, nàng còn chưa kịp tìm ta báo tin thì đã bị người ta bắt được.

Người kia thật sự quá tà, nàng căn bản không phải là đối thủ nên đã bị bắt vào và bán cho thổ hào kia.

Chuyện này làm cho ta thấy xấu hổ, lúc ấy ta cũng không có kinh nghiệm gì, chỉ lo bảo nàng đi canh người, không ngờ Uông

Tình Tình lại gặp nguy hiểm.

Nhưng Uông Tình Tình không hề có ý trách ta, chỉ là nghiến răng nghiến lợi nói muốn trách thì phải trách mình quá yếu.

Tiếp theo lại đáng thương hỏi ta, hiện giờ nàng lẻ loi một mình, lại bị làm thành âm cốt bài, không tích lũy công đức chắc chắn sẽ không ra được, hỏi ta có thể thu nhận nàng hay không, ta có năng lực như vậy, nàng lăn lộn muốn tích góp chút công đức cũng không phải là mưa bụi.

Ta vừa nghĩ một cái âm cốt bài cũng không phiền hà gì, sau này không chừng thật sự có chỗ có thể dùng được nàng nên đã gật đầu đồng ý.

Chương 381 - Tế Công Bắt Rận

Chương 381: Tế Công Bắt Rận

Uông Tình Tình cực kỳ vui mừng, ta lại cảm nhận được một luồng khí lạnh vây quanh cửa hàng.

Điều này khiến ta run rẩy, nhưng ngay lúc đó, vảy rồng ngược trên tay ta chợt rung động.

Ta lập tức sửng sốt, Tiêu Tương còn nhỏ như vậy đã có sức mạnh lớn thế này rồi sao?

Trình Tinh Hà ho khan nói:

“Gì thế, Uông Tình Tình đã ôm hôn ngươi đâu!”

Khó trách...Ta không khỏi vui mừng, Tiêu Tương, ngươi mau đi ra đi - đến lúc đó, ngươi tự tay bóp ta.

Ta dời suy nghĩ sang chuyện kia, liền hỏi Uông Tình Tình, Hắc tiên sinh phía sau An Gia Dũng kia rốt cuộc là ai?

Uông Tình Tình lại nghiến răng nghiến lợi nói cho ta biết, là một cô bé, giọng Tây Xuyên, chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi thôi, mặc dù bộ dáng rất đẹp nhưng thủ đoạn rất độc ác.

Cô bé...Ta nhớ ngay lập tức tới cô gái Hắc tiên sinh kia?

Uông Tình Tình lại nói cho ta biết, nàng tên là Xích Châu.

Mà Xích Châu kia, bởi vì ta hại chết cha nàng, còn sỉ nhục nàng, thề sẽ đẩy ta vào chỗ chết.

Nhưng ta vẫn luôn không ở nhà, nàng tìm không được người lại kiên quyết chờ ở huyện thành, mà nàng mới vào giang hồ, cha chết, cũng không có chỗ dựa nào, An Gia Dũng nhìn chuẩn cơ hội kinh doanh này nên đã đưa cái nhà để xe âm địa kia cho nàng, tự mình đổi nghề, tiếp nối con đường kia của cha nàng, làm âm cốt bài kinh doanh, hiện tại làm ăn cũng rất phát đạt.

Mẹ kiếp, xem ra ta lại có thêm một kẻ thù rồi.

Xích Châu...Nhưng tên vẫn rất dễ nghe.

Uông Tình Tình liền miêu tả với ta, thêm mắm thêm muối hồi lâu, nói Xích Châu kia lợi hại cỡ nào, đừng thấy nàng còn nhỏ tuổi, nhưng thiên phú cao, không ít Hắc tiên sinh trưởng thành nhìn thấy nàng đều phải tránh đi, còn bảo ta bất luận thế nào cũng nhất quyết phải cẩn thận con bò cạp nhỏ kia.

Ta đồng ý, Uông Tình Tình lại vui vẻ quay về âm cốt bài.

Tâm trạng của Trình Tinh Hà cũng không kém Uông Tình Tình, mặt mày tươi cười, chuyện vừa rồi hắn chẳng nghe lọt chữ nào cả, chỉ cầm điện thoại di động hôn tới hôn lui:

“Thất Tinh, mặc dù vận may ở mặt khác của ngươi không được, nhưng vận làm giàu của ngươi giống như chó vậy, rất thịnh vượng! 500.000 đấy! Số này rất khó kiếm nha.”

Trình Tinh Hà suốt ngày nói cái gì ta nợ hắn bao nhiêu tiền, lần này đã trả hết cả vốn lẫn lãi, cũng tránh cho hắn lải nhải suốt ngày.

Ta nhìn chằm chằm “côn trùng nhỏ” bên trong vảy rồng ngược kia, trong lòng tự nhủ có thể cấp bậc càng cao, sau khi xử lý tà ma cũng sẽ đạt được công đức càng nhiều, Tiêu Tương trưởng thành càng nhanh, lại tìm thêm một vài công việc như này, ngày gặp lại sẽ đến.

Thiên cấp...

Lúc này Trình Tinh Hà lưu luyến thu hồi điện thoại di động, dùng bả vai đụng vào ta:

“Ngươi nói xem, huyệt Chân Long thật sự có động tiên sao?”

Vậy làm sao có thể, xã hội cũ chính là như vậy, có chút chuyện gì lại lan truyền thần bí như vậy, theo ta thấy, cùng lắm là một nơi đặc biệt tốt về phong thủy, động tiên, sao không nói đến đi tới Nam Thiên Môn chứ.

Trình Tinh Hà suy nghĩ một hồi, gật đầu nói cũng đúng, yêu là gì, cũng không có tiền thì làm sao có lợi ích thực tế.

Tiếp theo Trình Tinh Hà lại xoa tay hỏi ta:

“Chi phí đi lại hiện giờ cũng đủ rồi, vậy khi nào chúng ta khởi hành?”

Ta nói lúc nào cũng được, Trình Tinh Hà cũng vội vàng đi phá ba tướng còn lại, dời ba lão tổ tông ra.

Ta nhớ đến quyển bí mật kia, bảo hắn lấy ra và nhìn thử:

“Nhà các ngươi đang canh giữ ở đâu?”

Trình Tinh Hà nói cho ta biết là Huyền Vũ cục. Nghe nói nhà Ách Ba Lan là Bạch Hổ cục.

Dân gian thường nói bạch hổ khắc chồng, khó trách trong nhà Ách Ba Lan không thể có “nam”.

Nói như vậy, Thanh Long cục và Chu Tước cục là hai gia tộc còn lại kia.

Nhưng chẳng lẽ bọn họ cũng giống như nhà Ách Ba Lan, không gấp gáp chuyện phá Tứ tướng cục?

Thật ra cũng không có nhiều người biết về Tứ tướng cục, bọn ta làm sao cũng có thể nghe thấy chút tin tức, nhưng hai gia tộc này kín tiếng biệt tích, không có một chút động tĩnh nào.

Trình Tinh Hà vừa tìm quyển bí mật ở trên người tìm vừa lơ đễnh nói:

“Vậy ai biết, có thể hai gia tộc này đều không còn người.”

Phải không?

Nhưng ta tò mò, gia tộc thứ tư là nhà của ai?

Ta còn nhớ tới, lại nói tiếp, ta bị Giang què bao chặt vào, chẳng lẽ Giang què cũng là một trong tứ đại gia tộc?

Mà Giang què này và Giang Thần, còn có mười hai Thiên cấp nhà họ Giang, là người một nhà sao?

Chuyện này rất phức tạp, làm cho người ta đau não.

Nhưng đầu óc ta đau nhức hồi lâu, Trình Tinh Hà cũng vẫn không tìm được quyển bí mật, vội vã đổ mồ hôi.

Bây giờ vẫn chưa qua mùa hè, ta cũng hơi nóng nên nói, được rồi, về nhà rồi tìm tiếp thôi.

Trình Tinh Hà lại gãi mạnh khắp người giống như Tế Công bắt rận, gãi suốt quãng đường từ núi đến chỗ Bách Hoắc Hương.

Chương 382 - Thiên Sơn Đồng Lão

Chương 382: Thiên Sơn Đồng Lão

Bạch Hoắc Hương còn đang ở cửa hái thuốc - duy trì tư thế lúc bọn ta đi, hình như không hề nhúc nhích chút nào.

Thấy bọn ta trở về, cũng không để ý tới bọn ta.

Ta lập tức không nói gì, mà Bạch Hoắc Hương lại ho khan nói:

“Người lớn nhà các ngươi chưa từng dạy cho các ngươi, về đến nhà là phải chào hỏi à?”

Đến...Nhà?

Ta vội vã nói:

“Ồ, ta về nhà rồi.”

Về nhà...Đã bao lâu rồi hắn không nói hai chữ này?

Khóe miệng Bạch Hoắc Hương muốn nhếch lên, nhưng nàng vẫn đè xuống, cúi đầu tiếp tục hái thuốc:

“Cơm ở trong nồi.”

Đây là lần đầu tiên có người để dành cơm cho ta.

“Thế nào?”

Bạch Cầu Hương không ngẩng đầu lên:

“Không ăn thì ta cho chó ăn.”

“Đừng đừng đừng.”

Ta vội vàng nói:

“Bọn ta đi ăn ngay đây.”

Lấy cơm ra, là ớt xanh xào thịt bằm, cà chua trứng gà, ăn kèm với cơm và canh cải xoăn, còn có một đĩa măng muối nhỏ.

Bữa cơm rất bình thường nhưng vô cùng ấm áp.

Trình Tinh Hà lần đầu tiên nhìn thấy cơm mà không nhào tới, vẫn gãi loạn xạ khắp người, ta nói:

“Ngươi ngứa không chịu nổi à, hay là bôi chút Duckning gì đó đi, nhìn ngươi thật khó chịu, đừng lây nhiễm cho ta chút gì đó.”

Lúc này, Trình Tinh Hà mới cau mày, nói:

“Quái...”

Ta nghe ra có gì đó không đúng, trong lòng lập tức trầm xuống:

“Mẹ nó, người đừng nói với ta là...”

Trình Tinh Hà ngẩng mặt lên, biểu cảm như sắp khóc ra:

“Cuốn bí mật...bị mất rồi!”

Ta bất ngờ đứng lên, suýt chút nữa đẩy đổ cả bát mù tạt.

Mặc dù nhìn Trình Tinh Hà không đáng tin cậy, nhưng có liên quan đến tài vật, hắn lại cẩn thận hơn ai hết, không thể nào ném đồ dễ dàng được, trừ phi là...Ai đó đã đánh cắp nó.

Trong lòng ta lập tức có nghi phạm.

Đúng lúc này, Bạch Hoắc Hương lớn tiếng nói:

“Lý Bắc Đẩu, có người tìm!”

…

Trình Tinh Hà không tìm thấy quyển bí mật, vốn đã sốt ruột muốn nổ tung, vừa nghe có người tới, tưởng lại là mua bán mà người phụ nữ mập giới thiệu đến, lớn tiếng nói:

“Không rảnh!”

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói rất kỳ dị vang lên:

“Nếu bọn ta nói là đến để tặng quà, các ngươi cũng không rảnh sao?”

Một giọng nói khác cũng kỳ dị như vậy nói:

“Anh của ta nói không sai.”

Nói giọng nói này kỳ dị là vì giọng nói này trẻ con non nớt, nhưng giọng điệu lại rất kỳ quái, mang theo sự trầm bổng du dương đặc biệt của đàn ông trung niên.

Giống như hai đứa trẻ đang học người lớn nói chuyện vậy.

Nhưng đứa trẻ thật sự cho dù học người lớn nói chuyện cũng là giọng non nớt, nhưng hai giọng nói này, nói không ra chỗ nào khiến người ta ớn lạnh sau lưng.

Trình Tinh Hà cũng đã nghe ta, tay bắt lấy ta:

“Móa nó, đúng là người vừa xui xẻo uống nước mát cũng giắt răng, là cặp sinh đôi kia của nhà họ Huyền.”

Ta mở cửa, thấy hai đứa trẻ đứng ở ngoài cửa.

Hai đứa trẻ này cũng chỉ bảy tám tuổi thôi, chiều cao hơn một mét chút, một người mặc đồ trắng, một người mặc đồ đen, đúng là giống như Hắc Bạch Vô Thường phiên bản tí hon.

Mặc dù hai đứa trẻ này trông kháu khỉnh bụ bẫm, không có gì khác với đứa trẻ bình thường, nhưng lại không hề có chút ngây thơ chất phác, trông thế nào cũng khiến người ta không thoải mái. Vừa thấy ta, họ cùng cười với ta, sau lưng ta lập tức chợt lạnh, răng của họ không đúng.

Tục ngữ nói bảy tuổi tám tuổi rụng răng sữa, răng nên khuyết một thiếu một, nhưng hai họ không phải...răng vậy mà là đen vàng, giống như người trung niên đã hút thuốc cả đời vậy!

Đứa trẻ mặc đồ đen kia chắp tay sau lưng, thong dong ung dung bước tới trước...Tư thế kia gần giống như bước chân của lão đầu về hưu. Bước đến trước mặt ta, hắn ngửa đầu nhìn ta, cười ha ha.

“Ngươi chính là đời con cháu của nhà Mã Liên Sinh sao?”

Ngươi mới mấy tuổi mà trực tiếp gọi ông cậu ba của ta là Mã Liên Sinh?

Điều này đã chọc giận ta, vừa muốn dạy dỗ hắn cái gì gọi là kính xưng, nhưng vừa vọng khí đã làm ta suýt nữa lảo đảo lùi lại phía sau một bước. Khí trên ấn đường của “Hắc Vô Thường nhỏ” này là màu xanh thẫm...Địa cấp nhất phẩm!

Nhìn màu sắc của khí kia đã sắp sửa lên Thiên cấp rồi!

Đây móa nó sao có thể chứ, cho dù hắn sinh ra đã làm công đức, mới mấy năm này không thể có phẩm cấp cao như vậy được!

Rất nhiều người liều mạng cả đời cũng chưa chắc có thể đến được Địa cấp, không thậm chí cả một rìa Huyền cấp!

Không riêng gì hắn, màu sắc của Bạch Vô Thường nhỏ cũng giống y hệt hắn.

Mà Hắc Vô Thường nhỏ cũng không bất ngờ, ngược lại ngửa mặt cười với ta.

“Nhóc hậu sinh, ngươi biết vọng khí thật à, xem ra bác trai đây đúng là không nhìn nhầm.”

Nhóc hậu sinh…

Bạch Vô Thường nhỏ cũng tiến lên, sờ cằm.

“Anh của ta nói không sai.”

Nháy mắt đã đã nhớ ra, Trình Tinh Hà từng nói một câu, họ không phải trẻ con!

Lẽ nào...họ giống như Thiên Sơn Đồng Lão, mặc dù tuổi thọ đang tăng lên, nhưng thân thể lại dừng trưởng thành?

Hắc Vô Thường nhỏ nhìn ta, biểu cảm đột nhiên thay đổi.

“Nhóc hậu sinh, còn không gọi người.”

Chương 383 - Vật Trấn

Chương 383: Vật Trấn

Bạch Hoắc Hương còn đang hái thuốc, cũng vẫn không quay đầu, trong miệng lại nói:

“Gọi tiền bối cũng không thiệt, năm nay họ năm mươi tám rồi.”

Hả?

Nghe thấy câu này, cặp Hắc Bạch Vô Thường nháy mắt cũng sửng sốt, quay đầu nhìn Bạch Hoắc Hương, rồi đồng thanh nói:

“Đứa trẻ này không hổ là quỷ y, có chút bản lĩnh, họ Bạch à?”

Đều nói sinh đôi là có tâm linh tương thông, đúng là mở mang kiến thức rồi.

Bạch Hoắc Hương không nhìn họ, chỉ lạnh lùng gật đầu.

Trình Tinh Hà đứng bên cạnh ta, do dự một lát, nhưng đã lập tức chuyển thành nụ cười mang tính kinh doanh.

“Không biết hai tiền bối đại giá quang lâm là có chỉ bảo gì?”

Hắc Vô Thường nhỏ cười nhạt.

“Ngươi tuổi nhỏ, trí nhớ còn kém hơn cả bọn ta. Lúc vào cửa bọn ta đã nói với các ngươi rồi, bọn ta là đến để tặng quà.”

Bạch Vô Thường nhỏ:

“Anh của ta nói không sai.”

Lúc này ta cũng để ý tới trong tay Bạch Vô Thường nhỏ ôm hộp bánh gato Holiland, bên trên còn có hoa hồng màu đỏ hồng, trông vô cùng ấm áp.

Bánh gato của hãng này rất đắt, chúng ta dễ dàng không nỡ mua. Thấy đồ ăn mắt Trình Tinh Hà đã sáng lên, nhỏ giọng nói rất khách sáo, nhưng biểu cảm của hắn ngay lập tức đã thay đổi rồi.

Giống như nhìn thấy thứ đáng sợ gì đó vậy.

Ta cũng đã nhìn ra...bên trong không thể nào là bánh gato bình thường, bên trên mang theo tử ký rất nồng.

Lại nhìn xuống phần đáy của hộp giấy, tim của ta lập tức nhấc lên...Một vùng đỏ thẫm, giống như trong hộp giấy đang rỉ máu.

Hắc Vô Thường nhỏ ngẩng đầu nhìn mặt trời, rồi trực tiếp vào phòng, đường đường chính chính ngồi ở vị trí chủ, Bạch Vô Thường nhỏ rập khuôn làm theo, ngồi ở ghế đầu tiếp theo. Cái hộp kia được Bạch Vô Thường nhỏ đặt ở trên bàn.

Cái hộp kia có thể đựng đồ to nhất cũng chỉ bằng một quả bóng rổ.

Ta nuốt nước bọt, thầm đoán ra bên trong đựng cái gì rồi.

Hắc Vô Thường nhỏ kiên nhẫn nhìn ta, nói:

“Nhóc hậu sinh, đừng khách sáo, mở ra đi.”

Trình Tinh Hà cũng rất hồi hộp, âm thầm đá cổ chân ta, ý bảo ta cẩn thận chút, đừng để bị lừa.

Người ta là Địa cấp nhất phẩm, thực lực trực tiếp treo đánh chúng ta rồi, tuổi tác lại là “tiền bối”, muốn đối phó với chúng ta thì trực tiếp ra tay là được, cần gì phải lừa gạt gì.

Ta hít một hơi, rồi mở hộp bánh gato kia ra.

Đập vào mắt là một đống tóc rối, dính đầy kem bơ.

Là đầu ngươi.

Máu chảy tí tách bên dưới đầu người vẫn còn ấm nóng, người này chết chưa đến mười lăm phút.

Người này khoảng bốn mươi tuổi, nhìn tướng mặt cũng là làm ngành âm dương, nhìn công đức quang rất ảm đạm...Địa cấp tam phẩm.

Trình Tinh Hà hít hơi, nhỏ giọng nói:

“Người này ngươi thấy có quen mắt không?”

Tất nhiên quen mắt...Trên một con mắt của hắn còn có vết thương mới, là Vũ tiên sinh dùng Thiết Liên Tử đánh ta, nhưng bị ta bùng Thiết Liên Tử ra làm thương con mắt, lúc vây công Tiêu Tương hôm đó.

Người của Mã Nguyên Thu.

Hắc Vô Thường nhỏ nhìn, giống như yên tâm.

“Các ngươi quen biết thì tốt...Tặng quà, thì phải tặng cho người biết nhìn hàng.”

Tiếp đó, Hắc Vô Thường nhỏ nghiêng đầu với Bạch Vô Thường nhỏ, Bạch Vô Thường nhỏ lập tức đứng dậy, bày một thứ ra trước mặt bọn ta.

Trình Tinh Hà lập tức cướp trước một bước, muốn lấy về.

“Quyển bí mật…”

Nhưng Bạch Vô Thường nhỏ rung tay, quyển bí mật nháy mắt đã không thấy đâu nữa, giống như biến mất trong không khí vậy.

“Thứ này là bọn ta lục soát được từ trên người thi thể này. Ngươi yên tâm, bọn ta cũng chỉ là tạm thời bảo quan thay các ngươi thôi.”

Thì ra, Mã Nguyên Thu vẫn luôn phái người tìm bọn ta, Vũ tiến ính kia không biết đã dùng thủ đoạn gì, lén lấy quyển bí mật từ trên người Trình Tinh Hà ra, chắc bước tiếp theo chính là báo cáo tung tích của bọn ta với Mã Nguyên Thu.

Lúc này khiến người ta phải hít ngược khí lạnh...Ta định tìm Mã Nguyên Thu trả thù, nhưng bây giờ ta căn bản không phải đối thủ của hắn. Trước khi trở lên mạnh mẽ mà bị hắn bắt được, thì chẳng khác nào tìm chết, thậm chí Tiêu Tương cũng có thể sẽ lại rơi vào trong tay Giang Thần lần nữa.

Nhưng trùng hợp, Hắc Bạch Vô Thường cũng xuất hiện ở đây, bắt quả tang Vũ tiên sinh đang báo tin kia.

Ta đã đoán ra ý của họ.

“Hai vị tiền bối muốn ta làm gì mới chịu trả quyển bí mật cho bọn ta?”

Hắc Vô Thường nhỏ nâng mắt, mỉm cười.

“Nói chuyện với người thông minh đúng là tiết kiệm sức lực. Vậy bác trai đây cũng vào thẳng vấn đề, bọn ta biết ngươi là người phá cục duy nhất của tứ tướng cục, muốn để ngươi dẫn bọn ta lên Chu Tước cục một chuyến.”

Chu Tước cục?

Hắc Vô Thường nhỏ gật đầu:

“Nhà họ Huyền bọn ta muốn vật trấn kia của Chu Tước cục.”

Bạch Vô Thường nhỏ:

“Anh của ta nói không sai.”

Hắc Vô Thường nhỏ nói tiếp:

“Chỉ cần ngươi giúp bọn ta tìm được vật trấn của Chu Tước cục, vậy quyển bí mật không có tác dụng với bọn ta này, đến lúc đó tất nhiên sẽ trả cho các ngươi.”

Ta hỏi:

“Vật trấn của Chu Tước cục là cái gì?”

Sắc mặt của Hắc Vô Thường nhỏ hơi thay đổi.

Chương 384 - Cẩu Thả

Chương 384: Cẩu Thả

“Cái này ngươi không cần biết. Điều duy nhất ngươi nên quan tâm chỉ là phá cục thôi.”

Mà lúc này, Trình Tinh Hà đột nhiên đưa điện thoại di động cho ta.

Ta nhìn màn hình, trong lòng lại lập tức chìm xuống.

“Nói với sư phụ của ta, Thiên Sư phủ đang theo dõi hắn, nhất định phải trốn kỹ, tuyệt đối đừng bị bắt được.”

Bây giờ, ta và Trình Tinh Hà đã bị coi là trước mặt sau lưng đều có địch. Mã Nguyên Thu muốn Huyệt Chân Long và Thiên Sư phủ bảo vệ Tứ tượng cục đều sẽ không tha cho ta. Nhưng nếu thật sự hợp tác với hai Vô Thường này, vậy thì đúng là khó đảm bảo có thể có một con đường sống.

Giống như chim nhỏ mổ cặn ở răng cho cá sấu, thứ khác đều không dám có ý đồ với chim nhỏ nữa.

Chỉ là, hai Hắc Bạch Vô Thường này rõ ràng cũng không phải người lương thiện gì, ở cùng với hai người họ cũng là một loại nguy hiểm. Vật trấn của Chu Tước cục kia, rốt cuộc là cái gì? Tại sao lại quan trọng với nhà họ như vậy? Mạo hiểm chống đối với Thiên Sư phủ và Mã Nguyên Thu, cũng phải tìm sao?

Có điều cục diện này căn bản không cần thiết do dự thiếu quyết đoán, ta rất thoải mái đáp:

“Thành giao.”

Hắc Vô Thường nhỏ lập tức vui mừng, nhảy ngay xuống khỏi vị trí chủ.

“Vậy được, nói đi là đi!”

Nhưng lúc này ở cửa truyền tới một tiếng nói:

“Đợi một lát.”

…

Ta quay đầu lại, lập tức sững sờ.

Người nói chuyện vậy mà lại là Bạch Hoắc Hương.

Hắc Vô Thường nhỏ lập tức cau lông mày.

“Con nhỏ này, ngươi có ý gì?”

Đôi mắt như sao của Bạch Hoắc Hương nhìn ta.

“Ta cũng đi.”

Trình Tinh Hà lập tức sững sờ, khó tin mà nhìn ta, nhỏ giọng nói:

“Nàng không phải bác sĩ sao? Chính mình bị sốt hỏng đầu óc rồi à?”

Ta nhìn về phía Bạch Hoắc Hương.

“Ngươi đi làm cái gì? Ngươi có biết…”

Hắc Vô Thường nhỏ và Bạch Vô Thường nhỏ đưa mắt nhìn nhau, vậy mà lại đồng thanh ôm bụng cười phá lên.

“Hahaha...Con nhỏ này, tứ tượng cục là nơi tìm cái chết, không phải họp chợ, nếu ngươi muốn sống làm người thì tốt nhất đừng tham gia vào chuyện này.”

Bạch Vô Thường nhỏ:

“Anh của ta nói không sai.”

Nhưng Bạch Hoắc Hương đáp:

“Mặc đồ đen kia, cổ tay tay trái của ngươi có vết thương cũ, cứ đến ngày âm u mưa gió là lại đau như kim đâm, là từng đụng vào vật âm tà. Sợ là từng bị phiên giang thi tóm, để lại gốc bệnh, đúng không?”

Tiếng cười của Hắc Vô Thường nhỏ chợt nghẹn ở trong họng, con ngươi nháy mắt trợn tròn.

Còn Bạch Hoắc Hương thì nói tiếp:

“Mặc đồ trắng kia, bàn chân chân phải của ngươi có một chỗ lở loét, mỗi khi gặp trời trong xanh và trăng tròn, ngứa đến thấu tâm, giống như bị ngàn vạn con côn trùng cắn xé, ước gì có thể chém rớt chân. Chắc là từng giẫm là thi độc của quan tài cũ, đúng không?”

Lúc này, Bạch Vô Thường nhỏ cũng không cười được nữa, quay đầu nhìn Hắc Vô Thường nhỏ.

“Anh, sao nàng biết được?”

Mặt Hắc Vô Thường nhỏ thì tối sầm xuống.

“Ngươi biết chữa sao?”

Bạch Hoắc Hương giơ hổ sanh qua đầu lắc một cái.

“Dẫn ta theo, thì ta có thể chữa.”

Mắt của Hắc Vô Thượng nhỏ lập tức sáng lên.

“Hổ sanh quá đầu!”

Ta lập tức kéo lấy Bạch Hoắc Hương.

“Rốt cuộc tại sao ngươi…”

Bạch Hoắc Hương vung tay của ta ra, lạnh lùng nói.

“Ngươi không quản được.”

Nói xong, nàng cõng hòm thuốc, là người đầu tiên ra khỏi cửa.

“Còn đợi cái gì nữa?”

Ánh mắt Hắc Vô Thường nhỏ nhìn Bạch Hoắc Hương tràn đầy hứng thú, quay đầu nói với Bạch Vô Thường nhỏ:

“Chuyến này đến Chu Tước cục chắc chắn có không ít nguy hiểm, dẫn theo quỷ ý quả thật càng như hổ mọc thêm cánh…Xem ra lần này, ông trời cũng ra tay giúp Huyền gia chúng ta.”

Bạch Vô Thường nhỏ:

“Anh, ngươi nói không sai, chúng ta đi!”

Trình Tinh Hà bế tắc, vừa đi vừa lẩm bẩm:

“Không phải, ngươi nói một nữ lưu như nàng đi theo một đám đàn ông cẩu thả như chúng ta tìm chết gì chứ? Có nguy hiểm gì còn phải phân tâm vì nàng, nàng ăn no, hay là chán sống rồi? Lẽ nào…”

Trình Tinh Hà như hiểu ra điều gì đó, chợt vỗ đùi.

“Bạch Hoắc Hương cũng có hứng thú với vật trấn của Chu Tước cục?”

Thực ra ta cũng vô cùng tò mò về vật trấn Chu Tước cục, đủ tư cách để đứng ngang hàng với Tiêu Tương sẽ phải là thứ gì?

Hơn nữa quyển bí mật vậy mà lại nằm trong tay họ, mục đích bây giờ chính là nghĩ cách lấy lại quyển bí mật.

Ngoài cửa đỗ một chiếc xe, Poussin secondhand rách nát, loại đặt ở thị trường secondhand bán mấy chục nghìn cũng không ai cần kia.

Hắc Vô Thường nhỏ vô cùng thành thạo lên ghế lái.

Trình Tinh Hà trợn mắt, nhỏ giọng nói:

“Thất Tinh, ngươi nói xem hai chân kia của hắn đủ để đạm phanh xe chân ga không?”

Nhưng câu này còn chưa nói xong, Trình Tinh Hà nghiêng đầu giống như đã bị một cái tay vô hình vả vào mặt, trên má lập tức là năm dấu ngón tay nho nhỏ.

Sau lưng ta chợt lạnh, hắn ra tay thế nào vậy?

Trình Tinh Hà cũng trợn to mắt, sờ mặt nhanh chóng sư lên của mình.

“Vừa nãy…”

Chương 385 - Bốn Đồng

Chương 385: Bốn Đồng

Nhưng còn chưa dứt câu, trong miệng hắn đã phun ra một thứ như tơ máu, da đầu ta bùng nổ, một cái răng!

Xe khởi động...Dưới chân Hắc Vô Thường nhỏ xỏ một thứ như cà kheo, cũng có thể miễn cưỡng lái xe.

Bạch Vô Thường nhỏ ngồi ở ghế lái phụ lạnh lùng nói:

“Anh của ta đánh không sai.”

Đây...chính là thực lực thật sự của Địa cấp nhất phẩm.

Cảnh sắc hai bên lướt qua cửa sổ xe, Hắc Vô Thường nhỏ nặng nề nói:

“Đây chính là cảnh cáo, còn nói lời bọn ta không thích nghe thì không chỉ đơn giả là một cái răng như vậy.”

Nghe nói người có dáng vẻ không giống người bình thường, tính cách cũng không giống người bình thường. Vừa nãy hai Vô Thường này còn vừa nói vừa cười, chốc lát như vậy trên mặt đã mang theo sát khí rồi.

Ta âm thầm cắn răng, ở cùng loại người vui buồn thất thường này chính là một loại nguy hiểm, họ là tà ác.

Lần này quả thật là Trình Tinh Hà miệng tiện, bọn ta không có lý, đợi tìm được quyển bí mật phải nhanh chóng rời khỏi họ.

Ta đi xem vết thương của Trình Tinh Hà thế nào, Bạch Hoắc

Hương lại kéo Trình Tinh Hà qua, lấy răng của hắn ra, chấm thứ gì đó rồi nhét lại vào trong miệng của Trình Tinh Hà.

Mùi vị của thứ này rất hăng, Trình Tinh Hà lập tức nước mắt đầy.

“Bạch Hoắc Hương, ngươi muốn độc chết ta đúng không…”

Bạch Hoắc Hương không nhìn hắn, nhìn về phía phong cảnh ở bên ngoài.

“Cắn răng thử xem.”

Trình Tinh Hà chẹp chẹp miệng, sắc mặt lập tức thay đổi, khó tin nhìn ta nói:

“Vãi, răng vậy mà về rồi!”

Chưa ai từng nói răng đánh rụng rồi còn có thể lắp về!

Ta không khỏi càng nhìn Bạch Hoắc Hương bằng con mắt khác, hổ sanh quá đầu, đúng là danh bất hư truyền!

Bạch Hoắc Hương liếc nhìn ta đang nhìn nàng qua ảnh ngược của cửa sổ xe, mỉm cười, biểu cảm đắc ý xảo quyệt.

Xe lái thẳng về phía nam, thi thoảng ta có thể nhìn thấy chiếc xe thương vụ mang theo khí tím qua gương chiếu hậu, của Thiên Sư phủ.

Lúc đó trong lòng cũng chìm xuống, nhưng không biết Hắc Bạch Vô Thường này đã dùng cách gì, những người của Thiên Sư phủ kia vậy mà chỉ lướt ngang qua chúng ta, cũng không nhìn bọn ta thêm một cái.

Cứ giống như có thuật ẩn thân gì vậy.

Cả đường không nói chuyện, đến tối, bọn ta vào một khách sạn ở ven đường Bàn Sơn.

Hắc Bạch Vô Thường tự trả tiền cho mình, lấy phòng tiêu chuẩn, vậy mà lại mặc kệ họ.

Trình Tinh Hà ngóng trông đợi họ vào, không nghe thấy nữa mới mắng chửi, nói:

“Tuổi lớn rồi còn keo kiệt như vậy, móa nó cũng may chúng ta làm buôn bán tượng người, nếu không phải theo sau mông họ xin cơm rồi.”

Nói rồi Trình Tinh Hà lại nhìn trộm Bạch Hoắc Hương, Bạch Hoắc Hương như cười như không, nhìn hắn:

“Phí thuốc máu lộc nhung lần trước, ngươi đã trả chưa?”

Trình Tinh Hà làm vẻ đau gan, cũng vội vàng mở phòng cho nàng.

“Mời bà cô.”

Bạch Hoắc Hương mỉm cười, quay người đi vào trong, sau đó nói một câu:

“Ta sẽ tạo cơ hội lấy quyển bí mật về cho các ngươi, chỉ xem các ngươi có thể nắm bắt không thôi.”

Hả? Ta và Trình Tinh Hà đưa mắt nhìn nhau, lời này là có ý gì?

Nhưng ta đã lập tức phản ứng lại, đừng nói chứ, đúng là có cửa thật!

Trình Tinh Hà chưa nghe ra, ta trực tiếp kéo hắn vào trong phòng. Vì tiết kiệm tiền, Trình Tinh Hà lấy cho hai bọn ta phòng tiêu chuẩn mọc mạc nhất.

Vào trong xem, khách sạn này chẳng khác gì nhà khách của thế kỷ trước, chậu rửa mặt còn là bằng đồng, phải tự mình lấy nước rửa mặt. Bên trên cũng là treo một cái bóng đen trắng hiếm thấy một đồng một cái, thậm chí tắm rửa cũng chỉ có thể đến nhà tắm công cộng.

Trình Tinh Hà muốn cởi quần áo lấy khăn tắm.

“Ế, Thất Tinh, ngươi nói xem vật trấn của Chu Tước cục có phải là Chu Tước thật không? Mẹ chứ, nghe nói Chu Tước là chim lửa, chuyến này của chúng ta đừng dẫn lửa đốt người...Ngươi đi lấy xà phòng kỳ lưng cho anh trai đi. Lúc ngươi nằm ta đã hầu hạ ngươi không ít, đến lúc ngươi biết ơn phải trả rồi…”

Ta lại nhìn chằm chằm mắt mèo, một tay đặt ở sau lưng vẫy hắn.

“Cơ hội tới rồi.”

Trình Tinh Hà rất tức giận.

“Ê, hôm nay sao ngươi giống Bạch Hoắc Hương, cứ thần bí vậy…”

Hắn vừa dứt lời, tiếng của hai anh em Hắc Bạch Vô Thường đã vang lên ở trên hành lang.

“Xem bệnh thì xem bệnh, không nghe nói còn phải tắm rửa.”

“Anh, ngươi nói không sai.”

“Có điều, nếu có thể chữa khỏi được bệnh này, tắm rửa cũng không tính là gì.”

“Anh, ngươi nói không sai.”

Quả thật chưa từng nghe nói trước khi xem bệnh phải tắm rửa...Đây chính là cơ hội Bạch Hoắc Hương tạo ra cho bọn ta.

Trình Tinh Hà đã lập tức hiểu ý của ta, nhân lúc họ đi tắm, bọn ta đã đến chỗ để quần áo của họ tìm quyển bí mật!

Theo đến nhà tắm, thấy ăn mày khoảng bốn mươi tuổi ngồi xổm ở nhà tắm, xanh xao vàng vọt đang năn nỉ người canh cửa để hắn vào tắm lát, một chậu nước là đủ rồi.

Nhưng người canh cửa rất mất kiên nhẫn.

“Vé tắm bốn đồng, không có thì cút.”

Chương 386 - Có Chết Thì Cùng Chết

Chương 386: Có Chết Thì Cùng Chết

Ta không nhìn nổi, nên đưa tiền giúp ăn mày kia.

Ăn mày nhìn ta, cũng không cảm ơn, còn thở dài.

“Lo chuyện bao đồng…”

Hả?

Mà ăn mày kia vừa lẩm bẩm, vừa đi vào trong.

Điều này chọc giận Trình Tinh Hà.

“Ngươi thấy chưa, hôm nay chúng ta là gặp tà tinh rồi, móa nó ngay cả ăn xin cũng bắt nạt lên đầu chúng ta. Ngươi đừng cản ta, đánh không lại hai tên lùn kia, ta còn đánh không lại ăn xin à…”

Nói rồi muốn xắn tay áo, nhưng bị ta kéo trở về.

“Ngươi đánh lại ăn xin cũng không phải chuyện vẻ vang gì, không phải chỉ là bốn đồng thôi à, coi như buổi sáng ta ăn thêm hai cái bánh bao đi.”

Trình Tinh Hà lời nói thấm thía khuyên ta:

“Thất Tinh, ngươi không thể cứ mềm lòng, mềm lòng với kẻ địch, chính là ác độc với bản thân…”

Ta cũng không suy đồi tới mức coi ăn mày là kẻ địch, nên khuyên hắn đừng nói nhảm nhiều như vậy, mau chóng làm việc chính, lát nữa hai anh em kia tắm xong là tiêu rồi.

Nghe vậy, lúc này Trình Tinh Hà mới lấy lại tinh thần, theo ta đến phòng thay đồ.

Nói là phòng thay đồ thực ra bên trong đều là một vài ô vuông rách nát, anh em Vô Thường vừa vén rèm da vào phòng tắm. Ăn mày vừa nãy kia cũng đang sột soạt cởi quần áo, trên người cũng là đầy bùn đất, giống như bản đồ thế giới vậy, không biết mấy năm không tắm rồi.

Ta cũng không có tâm trạng thưởng thức ăn mày, vừa nhìn khí đã thấy trên hai ô vuông có khí trên người của nhóm Vô Thường.

Bước qua xem, bên trên treo hai khóa đồng.

Trình Tinh Hà và ta lập tức mắt to trừng mắt nhỏ, nhỏ giọng nói:

“Hai người kia còn cần phải khóa vào?”

Ngươi nói xem? Ta không có cách, chỉ đành chọc lỗ khóa, loại khóa này rất rẻ, nhưng bây giờ cũng không có công cụ, hai bọn ta cũng không thể rút cây trâm trên đầu giống như nữ hiệp trong phim truyền hình được.

Nói cũng trùng hợp, ta nghe thấy một tiếng leng keng, cúi đầu nhìn thì chính là cái tăm không biết bị ai ném đi.

Có còn hơn không, ta cũng không chê bẩn, mau chóng nhặt lên để đâm lỗ khóa, nghiêng đầu bảo Trình Tinh Hà qua một bên trông chừng cho ta.

Trình Tinh Hà một bước quay đầu ba lần, ra sức thúc giục ta.

Bên trong nhà tắm vang lên tiếng nước ào ào, hai anh em kia lúc nào cũng có thể ra ngoài, với thủ đoạn độc ác của họ, nếu phát hiện bọn ta muốn lấy quyển bí mật về, không chừng sẽ chặt tay của bọn ta.

Ta chọc lỗ khóa ra cả đầu mồ hôi.

Thấy khóa sắp mở rồi chỉ còn một chút xíu nữa, Trình Tinh Hà đột nhiên bước tới.

Thấy hắn không đi trông chừng, lại chạy trở về, ta muốn mắng hắn sao không làm việc cho đàng hoàng, ai ngờ vừa ngẩng đầu, sắc mặt Trình Tinh Hà đã thay đổi.

Cứ giống như chịu kích thích rất lớn vậy.

Ta nghi hắn bị sốt rồi, nhưng hắn đã bắt lấy ta, nhỏ giọng nói:

“Ta biết vật trấn Chu Tước cục là cái gì rồi. Móa nó, chẳng trách họ bí quá hóa liều như vậy.”

Ta bị ánh mắt kia của hắn làm cho vô cùng căng thẳng.

“Cái gì?”

Trình Tinh Hà thè lưỡi liếm môi, nói từng từ từng chữ:

“Tụ Bảo Bồn.”

Ta chợt ngây ngốc, vật trấn của Chu Tước cục...là Tụ Bảo Bồn trong truyền thuyết sao?

Nhưng đúng lúc này, tiếng bước chân ướt át truyền tới, từ bên trong đi ra.

“Tắm rửa là thoải mái.”

“Anh, ngươi nói không sai.”

Móa nó...Tim của ta lập tức nhấc lên, hai anh em kia sắp ra rồi ư?

…

Hiếm lắm mới được tắm, tại sao hai người các ngươi không thể kì cọ cho kỹ đi? Làm vậy không phải đang lãng phí phiếu tắm sao?

Không được, giữ được mạng vẫn quan trọng hơn, mèo tám đuôi đã cho ta một cái mạng rồi, tuyệt đối không thể lãng phí.

Nghĩ như vậy ta liền đưa mắt ra hiệu “rút lui” với Trình Tinh Hà, nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có người va vào sau lưng ta.

Điều này khiến ta bị đẩy về phía trước, chỉ nghe thấy một tiếng “rắc” nhỏ, cái khóa đồng đó lại trực tiếp mở ra!

Đậu má, sao lại chính xác thế chứ...

Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tên ăn mày vừa rồi đang đi lướt qua sau lưng ta về phía rèm da.

Một tiếng “bốp” vang lên, rèm da bị đẩy vào trong, tiếp đó lại có hai tiếng “rầm rầm", hiển nhiên là có hai người bị ngã!

"Tên quỷ chết tiệt nào không biết, lại dám va phải ông đây tìm xui vậy!"

Nghe giọng nói của Hắc Vô Thường thì hiển nhiên là đang vô cùng giận dữ!

"Ca ta nói không sai!"

"Ôi trời, hai đứa con nít không có người lớn đi theo, đến tắm một mình hả?"

Tên ăn mày kia vội nói:

"Hai ngươi là đứa trẻ trông cửa ở đây đúng không, đúng là quá đáng thương..."

Trình Tinh Hà khẩn trương, lắp bắp nói:

"Nếu không, lần sau lại tìm cơ hội..."

Ai có thể nói được lần sau sẽ nhất định tốt hơn lần này chứ?

Ta vừa vểnh tai nghe vừa ra tay nhanh hơn, ngay sau đó đã mở được cửa, vội tìm kiếm thật nhanh.

Ta không dám ca ngợi mình cái gì, chỉ có mỗi lá gan lớn.

Tên ăn mày lại đang giúp ta trì hoãn thời gian, nếu không lợi dụng cơ hội này thì mới là ngu.

Trình Tinh Hà hít một hơi:

"Móe nó, có chết thì cùng chết."

Chương 387 - Thành Công

Chương 387: Thành Công

Vừa nói vừa tìm kiếm với ta.

"Ngươi nói ai là trẻ con..."

Hiển nhiên, Hắc Vô Thường đã bị chọc giận, giọng nói tràn đầy sát khí.

Xong rồi, xem ra tên ăn mày kia gặp xui xẻo rồi...

Không được, lát nữa tìm được mật quyển rồi thì phải giúp tên ăn mày đó mới được.

"Ngươi chỉ là một đứa con nít mà lại nóng tính thế!"

Ăn mày vội nói:

"Mẹ ngươi dạy ngươi kiểu gì vậy, hung dữ với người lớn như thế là sẽ bị đánh đòn đấy!"

Những lời này đều đâm trúng chỗ đau của huynh đệ Vô Thường, quả nhiên ngay sau đó bên trong đã vang lên những tiếng kịch liệt, chắc là tên ăn mày bị đánh.

Phải tìm thật nhanh...Tìm được thì tốt rồi!

Trong hộc toàn là "quần áo trẻ em", ta lục lọi lung tung một lát mà chỉ thấy không ít đồng tiền xu.

Trình Tinh Hà tặc lưỡi:

"Đậu má, dù sao cũng là truyền nhân nhà họ Huyền, vậy mà còn nghèo hơn ca."

Ngươi đâu có nghèo, trong túi ngươi có năm mươi vạn mà.

Trừ mấy đồng tiền xu ra thì toàn là đồ chơi vô dụng, những đồ cần thiết của tiên sinh như cành cây, la bàn, nến. Mồ hôi không ngừng tuôn ra sau gáy ta, sau lưng cũng ướt đẫm, rốt cuộc là ở chỗ nào?

Mà lúc này, âm thanh trong phòng tắm càng lớn hơn, Trình Tinh Hà vừa lục lọi vừa nói:

"Tên ăn xin kia xui xẻo rồi...Không chừng bây giờ đang phải chịu mười hình phạt tàn khốc thời Mãn Thanh đấy. Người tà tính đều độc ác cả."

Còn không phải sao...

Lòng bàn tay ta cũng bắt đầu chảy mồ hôi, nhưng chỉ có từng ấy quần áo, chúng ta đã tìm cả quần lót rồi mà không có thu hoạch gì, tiếng động bên trong càng ngày càng kịch liệt, tên ăn mày kia có chịu nổi không?

"Cạch".

Lúc này rèm da đột nhiên bị vén lên, hai người kia đi ra!

Nhưng đồng thời ta chợt phát hiện có một cái áo không đúng lắm. Một bên tay áo thẳng cứng, nhưng bên tay áo kia lại rũ xuống. Theo lý thuyết hai bên tay áo cùng một loại vải thì phải giống nhau, không thể có một bên nặng một bên nhẹ được, trừ khi có gì trong đó!

Ta rũ nó ra, đúng là đã tìm được mật quyển!

Trình Tinh Hà cũng vô cùng hưng phấn, nhưng theo tiếng rèm da được vén lên, tiếng bước chân cũng đang hướng về phía này, ta lanh tay lẹ mắt lập tức nhét mật quyển vào trong ngực, Trình Tinh Hà thì đóng cửa tủ lại.

"Rắc" một tiếng, đã khóa xong.

Chỉ trong nháy mắt này, một giọng nói hung ác vang lên sau lưng ta:

"Các ngươi đang làm gì đấy?"

Ta nhanh tay nhét mật quyển vào trong tay áo, rất vô tội quay đầu:

"Chúng ta muốn nhìn xem cái ngăn nào trống..."

Kết quả vừa quay đầu lại, ta lập tức sửng sốt.

Chỉ thấy Vô Thường này - chắc là tiểu Hắc Vô Thường bởi vì hắn cởi quần áo nên không nhận ra, nhưng mà tiểu Bạch Vô Thường trừ câu "ca ta nói không sai" thì không còn nói lời nào khác - một bên mắt bầm dập giống như bị người ta đấm cho một cú vậy.

Tiểu Hắc Vô Thường chú ý tới ánh mắt của ta, thẹn quá thành giận hét:

"Nhìn cái gì, nhìn nữa ông đây đào mắt ngươi ra!"

Mà lúc này, những khách tắm khác cũng lần lượt đi tới, ai nấy đều không thích dáng vẻ này của tiểu Hắc Vô Thường, đứng bên cạnh mắng:

"Còn bé như vậy mà đã gân cổ lên mắng cha mình rồi, loại trẻ con này có nuôi lớn cũng chỉ phá của."

"Cha hắn cũng vậy, nuông chiều quá mức, đến già rồi không có ai nuôi cũng là do mình cả."

"Trông còn rất trẻ tuổi, không phải là chưa thành niên đã làm người ta có bầu nên mới có con lớn thế này chứ?"

Những lời này như đâm vào trong lòng tiểu Hắc Vô Thường, hắn nắm chặt quả đấm muốn dạy dỗ đám người đang trách móc kia. Trình Tinh Hà liền vội nói:

"Tiền bối đừng nóng giận, bọn họ thì biết cái gì chứ?"

Vừa nói vừa muốn kéo ta vào trong phòng tắm.

Nhưng tiểu Hắc Vô Thường lại túm lấy ta:

"Ta hỏi ngươi, vừa rồi ngươi có nhìn thấy một tên gầy chừng bốn mươi tuổi đi ra không? Trông rất bẩn thỉu!"

Ăn mày?

Ta vội nói không thấy, cũng không phải nói dối, ta chỉ nhìn thấy hắn đi vào chứ không thấy hắn đi ra!

Đến khi vào phòng tắm nhìn ra ngoài vẫn còn thấy anh em Vô Thường đang tìm tên ăn mày kia.

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Ngươi thấy không, ầm ĩ nửa ngày cuối cùng là tên ăn mày may mắn, đánh được cả anh em Vô Thường đánh! Móe nó, đúng là loạn quyền đánh chết lão sư phụ."

Không đúng, chuyện này không đơn giản như vậy.

Trên thế giới làm gì có nhiều sự may mắn như thế, chúng ta đều đã nhìn thấy bản lĩnh của tiểu Hắc Vô Thường, có thể đánh hắn chỉ có Thiên cấp!

Chẳng lẽ tên ăn mày kia thật sự có lai lịch?

Nhưng cũng giống như lúc tên ăn mày đột ngột xuất hiện, bây giờ lại đột nhiên biến mất không giải thích được.

Cho dù như thế nào, vé tắm bốn đồng này đúng là đáng giá.

Tắm xong trở về phòng, Bạch Hoắc Hương đang đứng ban công hóng gió, nàng cũng vừa tắm xong, mái tóc dài tỏa ra mùi hương thoang thoảng trong gió đêm hè, vô cùng dễ ngửi.

Nàng quay đầu lại nhìn chúng ta, gian xảo cười một tiếng giống như biết chúng ta đã thành công.

Chương 388 - Bị Theo Dõi

Chương 388: Bị Theo Dõi

Điều này khiến Trình Tinh Hà sửng sốt:

"Ê, Thất Tinh, nàng hết tê liệt mặt từ bao giờ vậy?"

Ta khuyên hắn đừng nói nhảm nhiều như vậy, mặt nàng không mặt bị tê liệt, ta cũng không dám hỏi, nhưng nếu ngươi đắc tội nàng, nàng muốn khiến mặt ngươi tê liệt chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Ta nói cảm ơn với Bạch Hoắc Hương.

Bạch Hoắc Hương chắp tay sau lưng đi tới, cũng không nhìn ta:

"Giúp ngươi chuyện lớn như vậy, có phải cũng nên bày tỏ một chút không?"

Ta lập tức nhìn về phía Trình Tinh Hà:

"Ngươi mau trả tiền thuốc cho người ta."

Trình Tinh Hà che túi:

"Ta không, ta còn phải giữ lại lãi nữa."

Vẻ mặt Bạch Hoắc Hương có chút thất vọng, trầm mặt xuống, xoay người trở về phòng.

Lúc này Trình Tinh Hà mới thở phào nhẹ nhõm, nói:

"Ngươi có thấy không, ta đã nói rồi, nói chuyện với nàng giống như tháo bom vậy, ngươi vĩnh viễn sẽ không biết khi nào nó nổ."

Vừa nói vừa mở cửa tiến vào:

"Nếu tất cả phụ nữ trên thế giới này đều vui buồn thất thường như thế thì ta thà không có người yêu cả đời còn hơn."

Áp vận.

Ta đi vào theo, Trình Tinh Hà vẫn còn lẩm bẩm:

"Lại nói, sau khi xảy ra chuyện kia, ánh mắt nàng nhìn ngươi đã khác hẳn lúc trước."

Lời này khiến ta không hiểu gì cả, liền hỏi hắn có thể nói thẳng tiếng người được không.

Trình Tinh Hà vừa cởi quần áo vừa nói:

"À, ngươi quên rồi sao, lúc đó cả người ngươi toàn vết thương được đưa đến chỗ nàng, ngươi sốt mê man, Bạch Hoắc Hương cắt quần áo ngươi ra để trị thương, không biết làm sao ngươi lại ôm lấy người ta, má ơi cái tay kia ôm chặt như gọng kìm, ai cũng không kéo ra được. Ôm lâu rồi còn khiến cả người Bạch Hoắc Hương dính đầy máu."

Sau đó hắn tiện tay ném quần áo đi, nhảy mạnh lên giường, kết quả cái giường quá cứng, khiến hắn bắn ngược lên:

"Còn chưa hết, ngươi còn ôm nàng hôn hít, Nhĩ Khang còn không hôn thâm tình như ngươi. Ban đầu Bạch Hoắc Hương còn muốn đẩy ngươi ra, nhưng sau đó thì đỏ mặt lên, nhắm mắt lại."

Hai tai ta lập tức nóng rực, chẳng lẽ là lúc ta hôn mê bất tỉnh đã coi nàng thành Tiêu Tương?

Trình Tinh Hà vẫn còn lẩm bẩm:

"May mà không phải ở cổ đại, nếu không thì chỉ có hai con đường, hoặc là ngươi cưới nàng, hoặc là nàng chặt hết những chỗ bị ngươi sờ xuống."

Điều này cũng không sai, trong “Liệt nữ truyện” cũng có câu chuyện này. Một cô gái đi múc nước, có một chàng trai giúp nàng, lại chạm phải tay nàng một chút, lúc ấy nàng trấn định nói cảm ơn, về nhà liền chặt cái tay kia xuống. Bây giờ ngươi đi Tây Xuyên còn có thể nhìn thấy đền thờ trinh tiết của cô gái kia nữa.

Dù bây giờ không phải cổ đại, nhưng làm như vậy cũng không tốt lắm, có phải ta nên đi xin lỗi người ta không?

Nhưng đột nhiên nói xin lỗi có khi còn lúng túng hơn chứ? Không bằng giả bộ như không biết chuyện này.

Trình Tinh Hà nói xong còn rướn cổ ra bảo ta đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, mau lấy mật quyển ra nghiên cứu xem đến Chu Tước Cục như thế nào, chúng ta tìm cơ hội chạy.

Ta vội lấy ra, kết quả vừa mở mật quyển ta đã phải hít một hơi lạnh.

Không biết mật quyển đã bị bọn họ cắt mất một nửa từ bao giờ, chỉ còn lại nửa tờ!

Trình Tinh Hà nhìn thấy cũng vô cùng giận dữ:

"Móe nó chứ, sao hai đứa này còn nghịch hơn cả trẻ hư vậy?"

Trên tay chúng ta chỉ có Thanh Long Cục và Bạch Hổ Cục, Chu Tước Cục và Huyền Vũ Cục đã không cánh mà bay.

Trình Tinh Hà thấy thứ bị mất lại là Huyền Vũ Cục nhà bọn họ thì xì hơi, đặt mông ngồi trên giường:

"Được, chúng ta không tìm được Chu Tước Cục, xem ra lần này cũng chỉ có thể đi cùng bọn họ thôi."

Nói xong hắn còn hưng phấn:

"Nếu thật sự tìm được tụ bảo bồn, vậy cả đời này của chúng ta, không, đời sau, đời sau nữa cũng sẽ không bao giờ nghèo!"

Ta liền vội nói:

"Ngươi chắc chắn trấn vật đó là tụ bảo bồn?"

Trình Tinh Hà chậc một tiếng:

"Ngươi yên tâm, cái khác ta có thể nghe nhầm, nhưng có liên quan đến tiền cho dù ngươi có đánh chết ta cũng không sai được!"

Đúng là có lý có cớ.

Tiếp đó hắn lại thần bí nói:

"Đúng rồi, ta phải nói cho ngươi một chuyện nữa, ta nhìn thấy lúc chúng ta đi đường, có người vẫn luôn len lén đi theo chúng ta."

…

Ta cau mày:

"Có thấy rõ lai lịch không? Mã Nguyên Thu hay là Thiên Sư Phủ?"

Trình Tinh Hà lắc đầu:

"Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Đi theo từ Bàn Sơn Hiệp rồi, ta cũng vừa mới nhìn thấy, xe kia còn đang đỗ ở phòng khách dưới tầng."

Chẳng lẽ cũng đến vì Chu Tước Cục sao?

Cảm giác sau khi Thanh Long Cục của Tiêu Tương vừa vỡ, lòng người cũng bắt đầu chuyển động theo gió nước vậy.

Ta bỗng nhiên có một dự cảm, sau này không chừng tứ tướng cục sẽ còn xảy ra một chuyện lớn ồn ào gì đó.

Trình Tinh Hà nói tiếp:

"Nhưng nếu đến vì Chu Tước Cục thì cũng dễ hiểu, đó không phải là cái gì khác, mà là tụ bảo bồn!"

Tụ bảo bồn là bảo vật trong truyền thuyết, từ xưa tới nay chưa bao giờ hết tin đồn về tụ bảo bồn cả, bây giờ còn có thể nhìn thấy trên tranh tết nữa.

Chương 389 - Tụ Bảo Bồn

Chương 389: Tụ Bảo Bồn

Trong truyền thuyết phú ông Thẩm Vạn Tam chính là chủ nhân đầu tiên của tụ bảo bồn, nghe nói năm đó hắn là ngư dân, vớt được một cái chậu ở dưới nước, liền thả một con cá vào trong chậu đó, không lâu sau hắn liền phát hiện trong chậu đã đầy ắp cá.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng có người đùa dai, sau đó lại ném trâm bạc trên đầu vợ hắn vào, trong chậu tràn đầy trâm bạc.

Bấy giờ hắn mới biết thứ này để làm gì, cho trân châu, đá quý, hoàng kim vào đó cũng có thể biến thành đầy một chậu.

Cứ tiếp tục như vậy, rất nhanh hắn đã thành một phú ông, còn làm rất nhiều việc thiện cho quê hương.

Nhưng mà người sợ nổi tiếng heo sợ to khỏe, lúc này Trường Giang vỡ đê.

Hoàng đế hỏi có chuyện gì xảy ra, không phải ta rất chuyên cần yêu dân sao? Sao lại có thiên tai được?

Có đại thần nói cho hắn Trường Giang vỡ đê là bởi vì bảo vật không nên thuộc về nhân gian giáng thế.

Hoàng đế nói bảo vật này không nên thuộc về nhân gian, vậy chắc là thuộc về triều đình, liền bắt đại thần nghĩ cách tìm được bảo vật.

Đại thần nói đơn giản, đến lúc đó ngài cứ dán thông báo, nói ai có thể chặn được đê vỡ ở Trường Giang sẽ ban thưởng cho làm quan lớn, bảo vật xưa nay chưa từng có.

Ở cổ đại, ngươi chỉ có tiền thì vẫn chưa đủ, không được làm quan, thân phận sẽ vĩnh viễn hèn mọn, sau khi người nọ có tiền chắc chắn sẽ muốn làm quan.

Quả nhiên, Thẩm Vạn Tam xé thông báo, ôm tụ bảo bồn đến chỗ vỡ đê, thả đất vào trong chậu.

Đất kia liền biến ra cuồn cuộn không dứt, đã chặn được đê vỡ.

Nhưng sau đó thì sao, hắn không những không được làm quan, mà còn bởi vì cất giấu bảo vật không thông báo mà bị chém đầu.

Hoàng đế lấy được tụ bảo bồn, ban đầu rất vui vẻ, nhưng không biết từ khi nào mà tụ bảo bồn đã không thấy tăm hơi, ai cũng không thể tìm lại được.

Cho nên dân gian còn có một truyền thuyết, nói đây không phải là đồ ở nhân gian, dĩ nhiên là sẽ bị ông trời thu về, người phàm chạm vào thứ không thuộc về phàm trần, nhìn qua là may mắn, thật ra lại mang đến họa sát thân.

Nếu Thẩm Vạn Tam không vớt được cái chậu đó, bây giờ còn đang bờ sông đánh cá, sao có thể bị giết được!

Cho nên tụ bảo bồn có thể sao chép vô hạn, không bao giờ khô kiệt, người nào lấy được sẽ có thể phát tài.

Chu tước chủ tài, cho nên có tụ bảo bồn trong Chu Tước Cục đúng là rất hợp lý.

Xem ra từ sau chuyện ở đảo Tiểu Hồ Lô, nhà họ Huyền đã tổn thương nguyên khí nặng nề, cần tiền gấp để vực lại uy danh, cho nên mới nhắm đến tụ bảo bồn. Đối với bọn họ mà nói, có lẽ tụ bảo bồn là hy vọng duy nhất để vực lại nhà họ Huyền.

Có thể nhận ra từ mấy đồng tiền xu kia, bọn họ còn sống khổ hơn ta tưởng tượng, đã hoàn toàn đến đường cùng.

Đường đường là một gia tộc Thiên cấp mà lại thành như vậy, cũng khiến người ta phải thổn thức.

Trình Tinh Hà thì không ngừng suy nghĩ:

"Nếu thật sự lấy được tụ bảo bồn, chuyện thứ nhất ta làm chính là bỏ tiền giấy vào! Nhưng tiền giấy đều có số seri, có thể bị làm giả không? Haiz, đây là một vấn đề..."

Ta không nghĩ cái này, mà là suy nghĩ thứ này là trấn vật thì phải lấy ra thế nào?

Ở Thanh Long Cục, bởi vì ta có Tiềm Long Chỉ, vừa vặn có thể cất được Tiêu Tương, nhưng Tiềm Long Chỉ không thể cất được cả cái chậu chứ?

Người phá cục duy nhất...Lần này ta lại phải bán mạng thế nào đây?

Thôi, bây giờ suy nghĩ miên man cũng không nghĩ được gì, ngày mai rồi nói.

Nghĩ như vậy, ta thiếp đi lúc nào không hay.

Không mơ thấy Tiêu Tương đúng là không quen.

Ngày hôm sau lên đường, vết thương của anh em Vô Thường đã khỏi hẳn như một kỳ tích, nghĩ cũng biết là Bạch Hoắc Hương trị hết.

Mà hôm nay Bạch Hoắc Hương lại biến thành dáng vẻ đơ mặt, vẫn luôn không nhìn chúng ta, Trình Tinh Hà cứ nói ta đắc tội nàng, nhưng ta suy nghĩ rất lâu cũng không biết rốt cuộc đắc tội gì, chẳng lẽ chuyện ta ôm nàng vẫn phải xin lỗi?

Sắc mặt anh em Vô Thường cực kỳ không tốt, ban đầu ta còn hơi lo lắng bọn họ bởi vì mất mật quyển sẽ nổi điên lên với chúng ta, nhưng không ngờ bọn họ lại không nói nửa chữ nào, cứ như căn bản chưa xảy ra chuyện đó vậy.

Ta nghĩ cũng không phải là họ tin tưởng chúng ta, hoàn toàn là bởi vì không tin chúng ta to gan dám động vào đồ của họ.

Chắc là do tên ăn mày hôm qua, đáng thương cho tên ăn mày kia phải gánh trách nhiệm.

Nếu có cơ hội nhìn thấy hắn, kiểu gì cũng phải cảm ơn.

Lại nói tên ăn mày kia cũng rất thần bí, nếu thật sự là Thiên cấp sao lại đến nỗi phải đi ăn xin? Trải nghiệm cuộc sống hay gì?

Quả nhiên đại lão rất biết chơi.

Trình Tinh Hà âm thầm chọc ta một cái, tỏ ý ta nhìn ra sau.

Ta lặng lẽ liếc thấy một chiếc MPV đang đi theo chúng ta phía xa.

Chương 390 - Khó Hiểu

Chương 390: Khó Hiểu

Vừa nhìn một cái, lòng ta lập tức trầm xuống. Đậu má, trên cái xe đó có sát khí dày đặc.

Chắc chắn người bên trong không phải loại hiền lành.

Chính là bọn họ đi theo chúng ta?

Đúng lúc này, Tiểu Hắc Vô Thường bỗng nhiên nói:

"Ngươi xem, đó có phải là phượng hoàng vẫy đuôi không?"

Tiểu Bạch Vô Thường:

"Ca ngươi nói không sai."

Phượng hoàng vẫy đuôi?

Dù ta mới chỉ xem mật quyển một lần, nhưng trí nhớ của ta rất tốt. Phượng hoàng vẫy đuôi chính là phong thủy phía sau Chu Tước Cục.

Ta lập tức tỉnh táo lại, chẳng lẽ đã đến Chu Tước Cục rồi?

Mà Tiểu Hắc Vô Thường lại cau mày:

"Đó là nhà trọ người chết?"

Tiểu Bạch Vô Thường đưa tay lên trán, cũng thấy rõ:

"Ca ngươi nói không sai."

Nhà trọ người chết...Đây là cách nói trong nghề chúng ta.

Ở xã hội cũ, tiên sinh vào nam ra bắc, có lúc sẽ mang theo tà ma, thậm chí võ tiên sinh còn dẫn theo cả hành thi đi đường.

Những khách sạn bình thường đều dành cho thương nhân ở, thương nhân cũng giống như nhân viên làm việc trên tàu vậy, coi trọng nhất là bình an cát lợi, người và hàng về đến nơi đến chốn. Ở trong mắt bọn họ, những người ăn cơm âm dương như chúng ta toàn là xui xẻo, cực kỳ không thích ở cùng với chúng ta.

Cho nên, nhà trọ người chết mới được mở ra, có thể nói là đặc biệt mở ra cho những người như chúng ta, thậm chí còn có phòng hành thi thuận lợi cho võ tiên sinh cản thi.

Lúc còn trẻ ông cậu ba từng đi xông xáo giang hồ, nói nếu ngươi muốn biết một nhà trọ có phải nhà trọ người chết hay không thì phải xem bảng hiệu của nó. Bảng hiệu bình thường sẽ là tấm bạt ghi “Nhà trọ X”, nhà trọ người chết sẽ treo một chuỗi chuông chiêu hồn bên dưới bảng hiệu để chứng tỏ thân phận.

Mà nhà trọ người chết không mở cho khách bình thường, nếu ngươi là người ngoài nghề vô tình đi vào mà không nói ra được tiếng lóng trong nghề, chủ quán trọ sẽ nói cho ngươi đã đầy khách, không cho ngươi ở.

Quả nhiên tới gần liền thấy dưới bảng hiệu của nhà trọ kia có treo một chuỗi chuông chiêu hồn rung rinh trong gió cuối hè, vô cùng dễ nghe.

Tiểu Hắc Vô Thường suy nghĩ một chút, dừng xe trước cửa nhà trọ người chết một cách rất thiếu chuyên nghiệp:

"Nhà trọ này có gì đó không ổn."

…

Không ổn?

Ta lập tức nhìn, chỉ thấy phía sau phượng hoàng vẫy đuôi lại có đầy tử khí liên tục không ngớt.

Gần đây...có rất nhiều người chết sao?

Nhìn kỹ lại, ta liền biết tại sao Tiểu Hắc Vô Thường lại nói nhà trọ người chết này không ổn.

Những tử khí kia giống như hội tụ thành một dòng sông nhỏ, chảy hết xuống dưới nền móng của nhà trọ người chết!

Hắc bạch Vô Thường có kinh nghiệm đi khắp giang hồ phong phú hơn chúng ta, chắc cũng đã nhìn ra nhà trọ người chết có chuyện gì đó, cho nên mới muốn biết rõ, sợ ảnh hưởng đến việc chúng ta đi tìm Chu Tước Cục.

Ta cũng tò mò với nơi tràn đầy khí tức giang hồ này, liền đi xuống theo.

Trình Tinh Hà nhíu mày, hiển nhiên rất kháng cự nhà trọ người chết.

Vừa xuống xe, hắn còn kéo ta một cái:

"Lúc ngươi đi vào phải cẩn thận một chút, những chỗ thế này chẳng khác gì đầm rồng hang hổ, loại người gì cũng có, ngàn vạn lần đừng đắc tội người ta, nếu không chết cũng không biết chết thế nào đâu."

Ta vừa định nói sao ta có thể đắc tội người ta, có đắc tội cũng là ngươi chứ? Nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Trình Tinh Hà, ta lại không nói ra lời, chỉ có thể gật đầu một cái.

Vừa đi vào đã nhìn thấy một ông chủ mập đứng phía sau quầy đang cầm điện thoại chơi, biết có người tới cũng không ngẩng đầu:

"Đốt nhang hay đèn cầy?"

Đây là tiếng lóng trong nghề, đốt nhang là văn tiên sinh, đèn cầy là võ tiên sinh.

Tiểu Hắc Vô Thường đáp:

"Đốt nhang."

Ông chủ mập nói tiếp:

"Bốc khói hay cắm lò?"

Bốc khói là ăn cơm, cắm lò là ở trọ.

Bây giờ đã là xế chiều, lên núi cũng không còn kịp rồi, Tiểu Hắc Vô Thường đáp:

"Cắm lò."

Điện thoại nhắc nhở một ván trò chơi kết thúc, lúc này ông chủ mập mới ngẩng đầu lên, không quan tâm nói:

"Mấy cây?"

Đây chính là hỏi mấy phòng.

Tiểu Hắc Vô Thường đáp:

"Một cây, còn lại tự bọn họ giải quyết."

Trình Tinh Hà cam chịu số phận nộp tiền:

"Hai cây."

Ông chủ mập thu tiền, nhìn ba người chúng ta một cái, cầm thẻ mở cửa phòng.

Tiểu Hắc Vô Thường hỏi như không có chuyện gì xảy ra:

"Hỏi ngươi một việc, đường vào núi có dễ đi không?"

Lúc này ông chủ mập mới nhấc mắt lên nhìn ra sau, nói:

"Núi Đại Phượng Hoàng? Không vào được."

Tiểu Hắc Vô Thường sửng sốt:

"Vì sao?"

Ông chủ mập đáp:

"Lúc trước từng có một vụ sạt núi, làm hỏng hai con đường, tạm thời vẫn chưa sửa."

Tiểu Hắc Vô Thường không động thanh sắc:

"Đường núi cũng được, mấy ngày nay chúng ta có chuyện quan trọng phải vào núi."

Ông chủ mập suy nghĩ một chút rồi mới lên tiếng:

"Thật ra vẫn còn một con đường nữa, nhưng người sống không đi đường đó được."

Nghĩa là sao?

Chương 391 - Vẫn Chưa Có Kết Quả

Chương 391: Vẫn Chưa Có Kết Quả

Đúng lúc này có hai người gánh gì đó từ trên núi xuống, vừa đi vừa mắng:

"Móe nó, lại chết ở trên núi, người bên trên cũng không quản."

Hai người kia khênh một cái cáng trúc, bên trên đắp một tầng vải trắng, hiển nhiên là có người nằm, cả đầu cũng bị che kín, là thi thể.

Nhưng đúng lúc này, một trận gió thổi tới nhấc tấm vải trắng kia lên để lộ ra người phía dưới.

Ta vừa vặn nhìn thấy, lập tức ngây ngẩn.

Người kia đã teo lại, màu da cũng như da thuộc, giống như đã hong gió không biết bao lâu, cả người khô khốc lại.

Thây khô...

Hơn nữa gương mặt của thây khô kia còn vặn vẹo giống như bức tranh nổi tiếng “Tiếng thét”, hai mắt trợn trừng, há to miệng, cứ như trước khi chết đã nhìn thấy cái gì đáng sợ vậy.

Trình Tinh Hà nuốt nước miếng:

"Cái này là..."

Dù hắn đã thành thây khô, nhưng ta vẫn nhìn ra mệnh cung của người này sụp xuống, mà bên cạnh xương lông mày còn có hung khí, ngoài chết oan uổng ra còn có liên quan đến tà ma nào đó.

Ta vừa nhìn khí, quả nhiên liền thấy trên người thây khô đó có một chút khí bẩn màu xám tro.

Khí bẩn đó còn nặng hơn âm phục linh rất nhiều, hiển nhiên thứ hại chết người này còn lợi hại hơn âm phục linh.

Dường như hai người kia cũng sợ cái thây khô này dọa sợ khách trong nhà trọ, lập tức luống cuống che lại.

Sau đó ngượng ngùng nói với ông chủ mập:

"Lại phải làm phiền ông chủ rồi."

Ông chủ mập khoát tay một cái:

"Đừng nói mấy lời xa lạ như thế, trong phạm vi mười dặm chỉ có chỗ ta là có kho lạnh, để thì để đi."

Nói rồi gọi một tiểu nhị ra dẫn đường cho hai người bản xứ kia.

Hai người bản xứ vừa đi vào trong vừa than thở:

"Làm bậy rồi, nhìn thẻ căn cước thì tên nhóc này mới hai mươi tuổi, mẹ hắn mà biết chắc sẽ khóc đứt ruột đứt gan!"

Ông chủ mập nhìn chúng ta, nghiêng đầu nói:

"Nhìn thấy chưa? Tên nhóc đó cũng đi con đường kia, chỉ có thể đi thẳng vào, nằm ra ngoài."

Tiểu Hắc Vô Thường nhíu mày.

Hóa ra sau vụ sạt lở đường lên núi Đại Phượng Hoàng gần đây, quả thật vẫn còn một con đường để lên núi, nhưng từ xưa tới nay người địa phương đã nói đường núi kia không phải cho người sống đi, không ai dám đi qua đó cả, còn gọi nó là đường người chết.

Bây giờ đường lên núi hỏng, có một số người không tin tà, muốn đi lên bằng con đường người chết kia, kết quả không có một ai trở về.

Cùng lúc ấy, sơn dân ở gần đó lại phát hiện gần đây sau nhà luôn luôn xuất hiện vài thi thể một cách khó hiểu.

Hơn nữa những thi thể này đều khô quắt, chỉ còn lại da bọc xương.

Sau đó điều tra mới biết đây là những người biến mất khỏi đường người chết kia, dù thi thể của bọn họ rất đáng sợ, nhưng thật ra thì chết cũng chưa lâu.

Thi thể bình thường cùng lắm là thối rữa, làm sao có thể biến thành "thây khô" trong thời gian ngắn được, cho nên người bản địa liền đồn rằng sợ là trên đường người chết có tà ma gì đó đã hút hết tinh khí của những người kia.

Khó trách...

Bây giờ núi Đại Phượng Hoàng phát triển du lịch, định chuyển thành thành phố du lịch, chuyện này vừa xảy ra, còn ai dám tới nơi này chịu chết nữa, cho nên người địa phương cũng không muốn giương mắt nhìn. Nhưng muốn sửa hai con đường kia lại không dễ dàng, cho nên bây giờ vẫn luôn đi mời người khắp nơi tới xem rốt cuộc trên đường người chết có tà ma gì.

Nhưng đến bây giờ vẫn chưa có kết quả.

Mà nhà trọ người chết có phòng giữ xác cung cấp cho võ tiên sinh, còn lớn hơn cả bệnh viện trong núi của bọn họ, cho nên khi địa phương phát hiện ra những thi thể này đã thống nhất đều đưa đến phòng giữ xác của nhà trọ người chết.

Khó trách tử khí ở chỗ này đều hội tụ hết vào nhà trọ người chết, hóa ra là có chuyện như vậy.

Tiểu Hắc Vô Thường nghe thấy thế thì đảo tròn mắt giống như đang suy nghĩ chuyện gì, tiếp theo liền ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi kia.

Đúng rồi, không phải nhà Tiểu Hắc Vô Thường giỏi xem hung phong thủy sao?

Quả nhiên, Tiểu Hắc Vô Thường lập tức tỏ vẻ trong lòng đã có dự tính, cũng không ta nói chuyện với chúng ta mà dẫn Tiểu Bạch Vô Thường đi thẳng vào.

Ta cũng nhìn theo tầm mắt hắn, nhưng lần này ta lại không nhìn ra cái gì cả, phong thủy đó rất bình thường ở trong mắt ta, loại đất "tê giác ngắm trăng" này đất trừ để chôn người ra thì không còn lành dữ gì cả.

Đến khi nhìn khí, ta cảm thấy khí ở đó giống như bị cái gì đó che lại, không nhìn rõ được. Chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy trong rừng trong có chút sát khí màu đen mơ hồ.

Trình Tinh Hà chọc ta một cái:

"Có thấy không, cứ liên quan đến tứ tướng cục là không bao giờ có may mắn, nhìn dáng vẻ kia của Tiểu Hắc Vô Thường, chắc chắn là muốn đi qua con đường người chết, chúng ta phải chuẩn bị tâm lý trước, nếu không được thì chạy mau."

Chương 392 - Có Duyên Gặp Một Lần

Chương 392: Có Duyên Gặp Một Lần

Ta đáp một tiếng, sau đó hỏi ông chủ mập:

"Chỗ có người chết kia không có chút manh mối nào sao?"

Ông chủ mập còn chưa lên tiếng, hai dân bản xứ kia đã đưa thi thể xong trở lại, nghe ta hỏi thì đáp:

"Chúng ta có manh mối cũng có dùng được đâu? Dù sao cũng không ai dám đi lên xem."

Ta tỉnh táo lại:

"Rốt cuộc là manh mối gì?"

Hai người địa phương nhìn nhau một cái, một người lên tiếng:

"Mấy ngày trước có một người mạng lớn, lúc được phát hiện chỉ để lại bốn chữ, tắm rửa, phụ nữ."

Tắm rửa, phụ nữ?

Một người địa phương khác khoát tay nói:

"Chắc là tên nhóc đó còn là trai tân, mong muốn trước khi lâm chung là được tắm chung với một người phụ nữ chứ gì? Trong núi làm gì có phụ nữ nào."

…

Nói rồi mấy người địa phương kia liền trở về.

Nghe qua thì thứ đó đúng là tà, nếu lần này có thể gặp được và giải quyết, vậy thì vừa có thể giúp Tiêu Tương góp nhặt công đức.

Ông chủ mập đưa mắt nhìn bọn họ đi xa, cười như không cười nhìn ta:

"Huyền cấp tam phẩm?"

Nhà trọ người chết chính là đầm rồng hang hổ, hiển nhiên ông chủ cũng là người trong nghề, ta gật đầu một cái.

Ông chủ mập mỉm cười tiếp tục nhìn:

"Chàng trai, ta cũng biết các ngươi ở tuổi này còn vô cùng lông bông, hận không thể tìm được một chuyện lớn kinh thiên động địa để trở nên nổi tiếng, nhưng ta khuyên ngươi một câu, không phải chỗ nào cũng có thể tùy tiện đi, chỉ cần không cẩn thận là sẽ mất mạng như chơi, con người vẫn nên sống, còn sống mới có thể gặp những chuyện khác tốt hơn, chết là hết."

Trình Tinh Hà nghe không nổi nữa:

"Ngươi xem thường ai đó, ca ta chính là..."

Ta kéo Trình Tinh Hà, lời này nghe thì có vẻ như đang xem thường người ta, nhưng thật ra là lòng tốt, ta cũng không để ý lắm, chỉ nói:

"Cảm ơn lời khen của ông chủ, ta sẽ nhớ, ta cũng khuyên ông chủ một câu, hãy mau sửa lại xà ngang đi, sợ rằng hai ngày nay trong nhà trọ sẽ xảy ra tai họa, tốt nhất ngài nên cẩn thận nhiều hơn, đừng để gặp nguy hiểm thấy máu."

Ông chủ nghe vậy thì đột nhiên ngẩng đầu lên, khó tin nhìn chằm chằm ta.

Cũng không phải ta nói bậy nói bạ, vừa rồi Trình Tinh Hà trả tiền, ta đã nhìn thấy một thanh xà ngang trên trần nhà trọ người chết bị chuột gặm, cả cái xà bị nghiêng lệch hẳn xuống.

Xà ngang nghiêng lệch không ngay ngắn sẽ có khách xấu đến gây sự, mà cái xà ngang đó thẳng ngay vị trí của ông chủ, có thể thấy rất nhanh ông chủ sẽ gặp xui xẻo vì chuyện này.

Ông chủ ngẩng đầu nhìn xà ngang, ngẫm nghĩ một chút liền giơ tay gọi tiểu nhị nhanh chóng đi sửa lại trần nhà.

Lúc này ta thấy sắc mặt Bạch Hoắc Hương vẫn không tốt, thầm nói người ta giúp mình nhiều như vậy trong chuyện mật quyển, kiểu gì cũng phải bày tỏ một chút, vì vậy ta liền hỏi Bạch Hoắc Hương thích ăn cái gì, ta mời.

Bạch Hoắc Hương nghe thấy thế, vẻ mặt mới dãn ra chút:

"Tùy tiện đi."

Ta vội kéo ghế giúp Bạch Hoắc Hương, gọi mấy món ăn và một phần đậu hũ hạnh nhân ngọt, lần trước ở cùng với Bạch Hoắc Hương, ta đã nhìn ra nàng thích ăn đồ ngọt.

Bạch Hoắc Hương có vẻ rất hài lòng, sắc mặt đã tốt hơn nhiều.

Thật ra dỗ dành con gái cũng rất dễ, các nàng tỏ ra khó chịu bình thường cũng không phải thật sự muốn cái gì, mà là muốn xem thái độ của ngươi.

Trình Tinh Hà thấy vậy, thấp giọng nói:

"Thất Tinh ngươi đúng là có bản lĩnh, ngay cả Bạch Hoắc Hương cũng có thể dỗ được, sau này không ăn âm dương cơm nữa, vào vườn thú huấn luyện sư tử cũng không chết đói."

Ta đạp hắn một cú, vất vả lắm mới dỗ được mà ngươi còn nói nhảm nhiều như vậy, lỡ lát nữa lại nổi điên lên thì sao.

May mà thức ăn đã được đưa lên, Bạch Hoắc Hương ăn đậu hũ nên không nghe được, nếu không chắc sẽ úp cả bát đậu hũ lên trên đầu Trình Tinh Hà mất.

Đúng lúc này, ông chủ mập bỗng nhiên đưa tay về phía cửa như đuổi gà:

"Đây không phải là chỗ cho ngươi, đi ra ngoài đi ra ngoài."

"Rủ lòng thương đi..."

Một giọng nói thê lương vang lên:

"Cho ta một bát đậu hũ hạnh nhân ngọt là được, thêm chút mật ong, thêm chút hoa quế."

Ông chủ mập trợn mắt:

"Ta thấy ngươi giống như hoa quế hơn!"

Ta quay đầu nhìn lại, lập tức sửng sốt, đây không phải là tên ăn mày ngày hôm qua sao?

Trình Tinh Hà cũng nhìn thấy, lập tức nói:

"Sao hắn cũng tới đây?"

Nhà nghỉ lúc trước không gần chỗ này, hắn đi bộ cũng quá nhanh đi.

Trộm được mật quyển cũng là nhờ hắn, ta liền vội nói:

"Tiền bối, nếu không chê thì ngồi chung bàn với chúng ta?"

Nhân cơ hội này, ta liền nhìn khí của hắn.

Nhưng không ngờ được, ta lại không nhìn thấy khí của tên ăn mày!

Giống như Mã Nguyên Thu vậy!

Đây là...đẳng cấp gì?

Mà tên ăn mày nhìn ta một cái, lập tức lắc đầu đi ra ngoài, lại nói một câu:

"Xen vào việc của người khác."

Ông chủ mập nhìn chằm chằm ta, khó tin nói:

"Tiểu ca, ngươi biết tên ăn mày này?"

Cũng không thể nói là biết...có duyên gặp một lần?

Chương 393 - A Mãn

Chương 393: A Mãn

Lúc này, tên ăn mày kia đã đặt mông ngồi ở trên bậc thang trước cửa nhà trọ người chết.

Dù đã đến cuối hè, nhưng cầu thang bị phơi nắng một ngày, chắc chắn là nóng bỏng mông.

Điều này chứng tỏ dị sĩ quả thật không giống người bình thường, cái mông cũng có thể chịu được nhiệt.

Vì vậy ta liền xin chủ tiệm một bát đậu hũ, mang ra cho tên ăn mày.

Ăn mày liếc bát đậu hũ, lúc này ánh mắt mới sáng lên, nhưng lại thở dài, giống như ăn nó sẽ xui xẻo vậy.

Ta quay lại bàn, đã nhìn thấy hắn hì hục ăn, dính hết lên cả râu.

Trình Tinh Hà thấp giọng:

"Thất Tinh, ngươi nói xem rốt cuộc là cái gì hút người ở trên đường núi?"

Ta một suy nghĩ, nói:

"Ta không nhìn ra, nếu trên núi có gì đó, lát nữa hỏi A Mãn."

Bạch Hoắc Hương rất thính tai, vừa nghe ta nói như vậy thì làm bộ như lơ đãng hỏi:

"A Mãn là ai?"

Trình Tinh Hà nhanh miệng:

"Vợ trước của Thất Tinh."

Vợ trước cái đầu ngươi.

Sắc mặt Bạch Hoắc Hương hơi đổi, ta đang định nói chuyện, đúng lúc này, một chiếc xe dừng lại ở cửa.

Ta đưa mắt nhìn, trong lòng trầm xuống, là chiếc MPV vẫn luôn bám theo chúng ta.

Người đầu tiên đi xuống là một người đàn ông trung niên gầy gò đeo kính.

Cả người hắn toàn là vàng bạc châu báu, trên cổ đeo một dây chuyền vàng to đùng, trên tay là mấy chiếc nhẫn bảo thạch lớn, mặc một cái áo hoa hồng, đúng là cách ăn mặc của nhà giàu mới nổi.

Vốn dĩ phong cách khoe giàu này cũng không có gì kỳ quái, nhưng sau khi nhìn cẩn thận ta liền thấy sau gáy hắn có màu xanh biếc trong suốt, là Địa cấp nhất phẩm giống như anh em Hắc Bạch Vô Thường.

Ta đang định dùng cùi chỏ huých Trình Tinh Hà bảo hắn nhìn xem, lại có đại lão tới.

Nhưng nửa ngày mà không thấy Trình Tinh Hà phản ứng, ta quay đầu mới phát hiện Trình Tinh Hà đã trốn xuống dưới gầm bàn từ bao giờ rồi.

Đậu má, vẻ mặt có tật giật mình của ngươi là vì tên kia? Chẳng lẽ ngươi vay nặng lãi của người ta sao?

Mà Trình Tinh Hà lại đưa ngón trỏ lên môi tỏ ý ta không được lên tiếng, sau đó làm khẩu hình với ta:

"Nhà họ Hải ở Nhữ Dương."

Cái tên này rất quen...A, ta nhớ ra rồi, một trong mười hai Thiên cấp, lần trước chúng ta đi Thái Cực Đường trộm mật quyển đã gặp được một đống tóc phụ nữ, nghe nói chính là người nhà họ Hải ở Nhữ Dương giỏi dịch quỷ thuật khống chế.

Nhà bọn họ cùng phe với Mã Nguyên Thu.

Mà Trình Tinh Hà...Đúng rồi, hắn nói khi còn bé từng đến nhà họ Hải ở Nhữ Dương trộm đồ, chẳng lẽ khi đó hắn đã đắc tội người này?

Ta có một dự cảm bất thường.

Mà lúc này, tên nhà giàu kia tùy tiện ngồi vào bàn chúng ta, nhếch môi cười:

"Ngươi chính là Lý Bắc Đẩu?"

Ta sửng sốt:

"Ngươi biết ta?"

Tên nhà giàu cười một tiếng:

"Vốn là không biết, nhưng sau khi ngươi hại chết mấy anh em của ta thì đã biết."

Hại chết...Ta lập tức nhớ ra, khi đó Mã Nguyên Thu muốn hại chúng ta, ta đá đổ hết đống bình trong Thái Cực Đường, hình như mấy người nhà họ Hải ở Nhữ Dương đi theo Mã Nguyên Thu cũng gặp xui xẻo theo.

Chuyện này hoàn toàn không thể trách ta, nhất định là Mã Nguyên Thu đã đổ hết trách nhiệm cho ta rồi!

Ta đang định nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy tên nhà giàu kia gõ đầu ngón tay lên bàn:

"Tới, vui đùa với tên nhóc này một chút."

Cùng lúc đó, ta cảm giác được mấy cơn gió mạnh nhào về phía mình.

Tốc độ kia quá nhanh, ta chỉ có thể miễn cưỡng thấy bốn âm thanh quỷ giương nanh múa vuốt!

Ta lập tức tê dại cả da đầu, Địa cấp mới đối phó được với thứ này, ta đối phó với một con còn miễn cưỡng, một lần bốn con là muốn giết chết ta mà.

Cổ tay phản ứng nhanh hơn đầu óc, ta lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra, "keng" một tiếng, lưỡi kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, trực tiếp cản sát khí về sau, mình cũng bị ép lui lại mấy bước.

Một kiếm khí nhào tới, ta nghe thấy không ít đồ gỗ trong sảnh nhà trọ bị hỏng. Ông chủ mập và tiểu nhị đã biến mất.

Nhưng đám âm thanh quỷ này đều không phải loại hiền lành, ta chặn được ba con, nhưng còn một con ở góc độ xảo quyệt, nhào về phía mặt ta.

Ta nhanh chóng nghiêng đầu, bên tai đột nhiên đau nhói, đã bị chọc một lỗ.

Tên nhà giàu vừa cười vừa cầm bấm móng tay tỉa tót móng tay:

"Một Huyền cấp nho nhỏ mà lại có pháp khí tốt như vậy, đúng là phí của trời, ngươi yên tâm đi, sau khi ngươi chết, ta sẽ giúp ngươi bảo quản nó thật tốt."

Bạch Hoắc Hương đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói với tên nhà giàu mới nổi kia:

"Ngươi làm gì thế?"

Tên nhà giàu quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy Bạch Hoắc Hương, lập tức sáng mắt lên:

"Oa, thật xinh đẹp, Lý Bắc Đẩu, ngươi không có bản lĩnh mà lại có duyên với phụ nữ phết, ê, cô em, chúng ta làm quen một chút, ta tên là Hải Nghênh Xuân."

Giọng nói này vô cùng ngả ngớn.

Chương 394 - Làm Sao Có Thể

Chương 394: Làm Sao Có Thể

Bạch Hoắc Hương cũng cảm nhận được, không tự chủ được lui về sau, mà tên nhà giàu lại tiến lên một bước, bắt lấy tay Bạch Hoắc Hương sờ soạng:

"Tay nhỏ đúng là mềm mại..."

Trong lòng ta vô cùng giận dữ, rất muốn đi bảo vệ Bạch Hoắc Hương, nhưng mấy con âm xanh quỷ kia lại kéo chặt ta, làm ta không thể động đậy được.

Bạch Hoắc Hương muốn rút tay lại, tên nhà giàu mới nổi lại không buông tay, Bạch Hoắc Hương dùng hết sức cả đời đưa một cái tay khác lên cho hắn một cái tát.

Hỏng rồi...

Quả nhiên, sắc mặt tên nhà giàu chuyển sang lạnh lẽo, ánh mắt cũng âm trầm hẳn xuống:

"Trông xinh đẹp như vậy, làm sao lại hung dữ thế? Xem ra còn phải để ca dạy bảo ngươi rồi..."

Vừa nói vừa đặt tay lên cổ Bạch Hoắc Hương, dùng lực thật mạnh!

Ta lập tức cắn chặt hàm răng.

Mà lúc này, Trình Tinh Hà cũng không trốn nữa, đột nhiên vọt ra khỏi gầm bàn:

"Bỏ ra!"

Tên nhà giàu mới nổi đưa mắt nhìn Trình Tinh Hà, nhấc một cái tay khác lên đánh Trình Tinh Hà lảo đảo:

"Ơ, ta nói là ai, đây không phải là tên trộm kia sao? Lần trước ta đã nói rồi, thấy ngươi một lần sẽ cắt một bộ phận trên người ngươi, lâu rồi không gặp, ngươi lại đang ngứa ngáy chỗ nào rồi?"

Trình Tinh Hà nghiêng đầu khạc ra một búng máu, đỏ mắt nhìn chằm chằm tên nhà giàu kia, xông tới lần nữa:

"Móe nó ta bảo ngươi bỏ nàng ra!"

Tên nhà giàu mới nổi nhếch khóe miệng lên, một tay túm Bạch Hoắc Hương, một tay chỉ ra, Trình Tinh Hà giống như bị một bàn tay nặng nề vô hình đẩy ngã đập vào quầy hàng, khiến cả quầy hàng rơi vỡ, không nhúc nhích nữa.

Ta không muốn trơ mắt nhìn người khác bắt nạt người bên cạnh ta như lần trước...

Ta không muốn yếu như vậy nữa!

Thất Tinh Long Tuyền đột nhiên tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, ta liền chém về phía mấy con âm thanh quỷ kia.

Mấy con âm thanh quỷ lập tức bị đánh ra thật xa, tên nhà giàu mới nổi quay đầu nhìn thấy, vẻ mặt cũng thay đổi:

"Huyền cấp làm sao có thể..."

…

Ngươi còn không biết nhiều thứ lắm!

Ta đá bay cổ tay hắn, tên nhà giàu mới nổi buông lỏng tay một chút, Bạch Hoắc Hương lập tức tránh thoát, ôm cổ họng ho khan.

Mà ta thì đứng chắn ở trước mặt Bạch Hoắc Hương, nắm chặt tay chém về phía tên nhà giàu.

Tên nhà giàu lập tức trợn to mắt, nhưng dù sao hắn cũng là Địa cấp nhất phẩm, lập tức né người sang một bên, nhưng lần tránh né này lại không hề lưu loát, bên tai hắn bị chém ra một lỗ giống như tai ta vậy.

Hắn cảm giác được, liền ôm lấy tai mình, nhíu mày hít hà, khó tin nhìn ta:

"Ngươi đúng là to gan..."

Ta nghiêng đầu khạc ra một búng máu:

"Chỉ dựa vào lá gan vẫn chưa đủ."

Còn phải có bản lĩnh.

Lúc này có mấy tên đồng nghiệp đứng bên cạnh xem lẩm bẩm:

"Hải Nghênh Xuân không phải là Địa cấp nhất phẩm sao? Vốn còn cảm thấy hắn ỷ lớn hiếp nhỏ không ra gì, nhưng không ngờ hắn còn không đánh lại cả một Huyền cấp tam phẩm?"

"Đã sớm nghe nói Hải Nghênh Xuân không có bản lĩnh gì, dịch quỷ trên người đều là Hải lão đầu tử cho, bản lĩnh kiếm cơm còn không giỏi, chỉ am hiểu nhất là nịnh nọt với cáo mượn oai hùm thôi."

Những giọng nói này không lớn không nhỏ, đủ để nghe thấy, tên nhà giàu mới nổi kia có vẻ cũng không có danh tiếng tốt trong nghề.

Lúc này ta đã nhìn ra, hai tai tên nhà giàu mới nổi này hơi vểnh ra, người như vậy trong lòng hay thiếu tự tin, rất để ý đến cái nhìn của người khác. Hắn vừa nghe những lời này thì lập tức nổi giận, nắm chặt tay, run rẩy mắng:

"Được lắm tên khốn, ta thấy ngươi chán sống rồi, hôm nay ta sẽ trả thù cho mấy người anh em của ta!"

Hắn vừa dứt lời, ta liền nhìn thấy trên người hắn tràn ngập âm khí, vô số hắc khí nhào tới về phía ta.

Hắc sát quỷ, hồng lệ quỷ, âm thanh quỷ...Đánh một mình còn được, nhưng số lượng nhiều như vậy, ta thật sự không thể chống đỡ nổi.

Nhưng ta lại không có ý định lùi bước.

Ta siết chặt Thất Tinh Long Tuyền, thầm nói chết thì chết, chết cũng không thể sợ hãi!

Mà đúng lúc này, ta bỗng nhiên cảm thấy hình như có một cái tay đặt lên lưng ta.

Bàn tay kia rung lên một cái, một luồng hành khí chợt tiến vào từ sau lưng.

Ta lập tức sửng sốt, hành khí này giống như giao long, hoàn toàn khác của ta.

Vừa mạnh lại bá đạo, mang theo sát khí lạnh thấu xương!

Hành khí này chợt vọt lên trên Thất Tinh Long Tuyền, ta còn chưa kịp phản ứng đã trực tiếp chém về phía hắc khí kia.

Ầm một tiếng, đám hắc khí kia trong nháy mắt bị chém đứt, khuôn mặt tên nhà giàu mới nổi đằng sau hắc khí lập tức vặn vẹo, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình:

"Làm sao có thể..."

Đừng nói ngươi, ta cũng cảm thấy không thể!

Mà tên nhà giàu mới nổi còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy một tiếng “bốp”, đống đồ trang sức trên người hắn đột nhiên nổ tung, vụn rơi đầy đất.

Mà bản thân tên nhà giàu cũng giống như bị cái gì cắn trả vậy, chợt lảo đảo lùi về mấy bước, trực tiếp va vào tường, ói ra máu đen đầy đất.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm ta, trong miệng không ngừng lặp lại:

"Không thể nào..."

Chương 395 - Thật Hay Giả

Chương 395: Thật Hay Giả

Toàn bộ đại sảnh đột nhiên im phăng phắc, dường như mấy tên đồng nghiệp khác cũng đang ngây người.

Ta quay đầu lại muốn nhìn xem rốt cuộc người phía sau ta là ai.

Nhưng sau lưng ta trống rỗng, căn bản không có người nảo!

Đậu má, đây là chuyện gì vậy, chẳng lẽ...vừa rồi chỉ là ảo giác của ta?

Không thể nào, cho dù Thất Tinh Long Tuyền có lợi hại hơn nữa cũng tuyệt đối không đến mức đấy được!

Ta chưa từng đánh nhau với Thiên cấp bao giờ, nhưng ta cảm thấy Thiên cấp trở xuống chắc chắn không có bản lĩnh đó!

Mà lúc này, ta đột nhiên liếc sang tên ăn mày vừa nãy.

Tên ăn mày kia đang nhét một cái tay vào trong ngực ngoáy tới ngoái lui, còn giơ lên soi dưới ánh mặt trời, giống như rảnh rỗi nhàm chán nghịch bùn bẩn trên người vậy.

Nhưng ta thấy trên một cái tay khác của hắn vẫn còn hành khí chưa tiêu tan hết, có điều vô cùng yếu ớt, trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất.

Giống như vừa rồi chỉ là nhìn thấy ảo giác vậy.

"Móe nó ngươi nhìn đi đâu vậy?"

Tên nhà giàu mới nổi thấy ta không tập trung còn tưởng ta căn bản không coi hắn ra gì, nổi giận đùng đùng nhào về phía ta. Nhưng lúc này, một bóng người nho nhỏ đột nhiên chắn trước mặt ta.

Tiểu Hắc Vô Thường.

Dù Tiểu Hắc Vô Thường rất nhỏ, nhưng bây giờ đang tỏa ra một loại lệ khí vô cùng đáng sợ:

"Nghênh Xuân, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ."

Vừa rồi thà giàu mới nổi đã bị ta đánh tổn thương nguyên khí nặng nề, thấy Tiểu Hắc Vô Thường xuất hiện, Tiểu Bạch Vô Thường theo sát phía sau, không khỏi lộ ra vẻ mặt kiêng kỵ.

Nghĩ cũng đúng...Một Huyền cấp tam phẩm như ta đã đánh hắn thành như vậy rồi, bây giờ lại thêm hai Địa cấp nhất phẩm nữa, tình thế của hắn càng thêm bất lợi.

Vì vậy hắn ngoài mạnh trong yếu nói:

"Huyền gia, hôm nay các ngươi lấy nhiều địch ít, nhà họ Hải ở Nhữ Dương chúng ta nhớ rồi, ngày sau chúng ta sẽ tính sổ!"

Nói rồi tông cửa rời đi.

Lúc này đám đồng nghiệp trong phòng mới như tỉnh ngủ, xì xào bàn tán:

"Các ngươi có thấy không, chiêu của tên Huyền cấp tam phẩm kia không phải là Thiên cấp mới dùng được sao?"

"Đúng vậy, ta mới chỉ nghe nói qua về loại hành khí đó, thật sự không nghĩ tới đời này còn có thể nhìn thấy!"

Tiểu Hắc Vô Thường không nhìn thấy màn kia, cũng không hiểu đám đồng nghiệp đang nói gì, quay đầu nhìn chằm chằm ta:

"Ngươi có thù oán với bọn họ?"

Theo lý thì căn bản không có, nhưng bọn họ bị Mã Nguyên Thu sai sử.

Ta không đoái hoài tới hắn, xoay người nhanh chóng đi xem Trình Tinh Hà thế nào, nhưng Tiểu Hắc Vô Thường lại lạnh mặt kéo ta lại:

"Vì ngươi, móe nó ta đã đắc tội nhà họ Hải ở Nhữ Dương, nếu lần này không tìm được thứ ta mong muốn, ta sẽ tự mình phanh thây xé xác ngươi đưa đến nhà họ Hải ở Nhữ Dương bồi tội."

Tiểu Bạch Vô Thường:

"Ca ta nói không sai."

Một ngọn lửa giận bốc lên, ta cũng cười nhạt:

"Bồi tội? Ngươi sợ nhà họ Hải ở Nhữ Dương như vậy, Huyền lão gia tử nhà các ngươi có biết không?"

Ta sợ nhất là phiền toái, cho nên không hay để trong lòng, có mấy lời không thích nghe ta luôn giả vờ như không nghe được, nhưng bây giờ ta mới phát hiện, cho dù ta có sợ phiền toái thế nào đi nữa, phiền toái cũng sẽ tìm đến tận nơi.

Nếu đã như vậy còn không bằng thoải mái nói hết những gì muốn nói ra, ai mà biết được ngày nào đó sẽ không còn cơ hội lên tiếng nữa!

Tiểu Hắc Vô Thường không nghĩ tới ta dám nói chuyện với hắn như vậy, vừa giận vừa sợ, vốn dĩ nhà bọn họ đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề trong chuyện ở đảo Tiểu Hồ Lô, chắc là nghèo nhất trong mười hai Thiên cấp, đám mười haiThiên cấp khác vốn vẫn xem thường bọn họ, người nghèo lại rất sĩ diện, lời này của ta chẳng khác gì đâm vào lòng hắn.

Hắn giơ tay muốn đánh, ta dứt khoát cứng cổ nhìn hắn, giọng nói cũng lạnh xuống:

"Ngươi cứ thử một chút xem."

Chúng ta là đồng bạn hợp tác, địa vị bình đẳng, dựa vào cái gì mà ta lại phải bị ngươi dạy dỗ?

Tiểu Hắc Vô Thường vốn độc ác tà khí, chắc chưa có ai dám đắc tội hắn, nhưng lần này hắn nhìn chằm chằm ta, lại có mấy phần lùi bước.

Cuối cùng hắn vẫn thả lỏng, lạnh lùng nói:

"Chuẩn bị đi, bây giờ lên đường."

Bạch Hoắc Hương lập tức nói:

"Làm sao lại gấp như vậy?"

Tiểu Hắc Vô Thường giang rộng đôi chân ngắn, nhanh chóng chạy lên tầng:

"Nhà họ Hài rất thù dai, nếu không muốn một đống người nhà bọn họ tới đây thì bây giờ phải đi ngay lập tức."

Lúc này, đám đồng nghiệp đứng xem cũng thấp giọng nói:

"Hai Địa cấp nhất phẩm còn sợ một Huyền cấp tam phẩm như vậy, thế giới này làm sao vậy?"

"Hắn không phải Huyền cấp tam phẩm bình thường đâu...Lý Bắc Đẩu, các ngươi đã bao giờ nghe về cái tên này chưa?"

"Móe nó, ngươi nói ta mới nhớ ra, có phải...người phá tứ tướng cục đó không?"

"Nghe nói Lý Mậu Xương thủ tịch Thiên Sư Phủ còn không đánh lại hắn, chứ đừng nói đến hai Địa cấp..."

"Thật hay giả?"

Không phải, ta còn chưa gặp Lý Mậu Xương đó bao giờ, làm sao người ta lại không đấu lại ta, đây là lời đồn bậy bạ gì vậy?

Chương 396 - Oan Hơn Đậu Nga

Chương 396: Oan Hơn Đậu Nga

Ta cũng không để ý đến nữa, lập tức kéo Trình Tinh Hà ra khỏi quầy hàng. Bạch Hoắc Hương cũng đi tới, đặt một loại thảo dược có mùi cực kỳ khó ngửi dưới mũi hắn, hắn lập tức hắt hơi tỉnh lại, sau đó liền kêu đau sờ lên đầu mình:

"Đậu má, sao đầu ta lại đau như vậy..."

Bạch Hoắc Hương rất nhanh nhẹn, rất nhanh đã băng bó kỹ cho hắn.

Ta nhìn Bạch Hoắc Hương, bỗng nhiên cảm thấy lần này nàng có thể đi cùng chúng ta có lẽ chính là may mắn của chúng ta.

Lúc này Hắc Bạch Vô Thường đã dọn dẹp xong, đạp cửa ra leo lên xe.

Mật quyển của chúng ta vẫn còn ở trên tay bọn họ, dĩ nhiên là phải đi chung. Ta đỡ Trình Tinh Hà dậy, cũng vội đi theo. Lúc này ông chủ mập kia đột nhiên xuất hiện, nhìn chằm chằm cái xà ngang trên đỉnh đầu.

Mà trên đầu ông chủ mập cũng có một vết thương to bằng quả trứng gà.

Nguy hiểm thấy máu?

Điều này khiến trong lòng ta rất áy náy, không ngờ khách xấu mà ta nhìn ra giúp hắn lại là chính ta.

Ta vội nói:

"Những món đồ bị hỏng, chờ chúng ta trở lại..."

Trình Tinh Hà nghe vậy, lập tức giả bộ bất tỉnh không muốn đền tiền.

Ông chủ mập khoát tay nói:

"Các ngươi đi đi, ta không mù, oan có đầu nợ có chủ."

Trong lòng ta mới hơi thả lỏng, ông chủ mập còn biết phân biệt đúng sai.

Mà ông chủ mập lại nói tiếp:

"Dù sao lúc các ngươi trở lại cũng chỉ có thể ở trong kho lạnh của chúng ta."

Ta giật khóe miệng một cái, hắn biết chúng ta muốn đi lên con đường người chết kia.

Lúc này ta mới nhớ ra, mới vừa rồi rất có thể là tên ăn mày kia giúp ta, ta đang định nói cảm ơn hắn, nhưng vừa nhìn sang chỗ hắn đã lập tức sửng sốt.

Bát đậu hũ không vẫn còn ở đó, nhưng người đã biến mất.

Kỳ quái, vừa rồi còn ở đó mà...

Cứ như vậy, chúng ta nhân lúc trời chưa tối mà đi lên con đường người chết kia.

Ánh mặt trời dần dần lặn xuống sau núi, khiến ngọn núi trước mặt chúng ta như được dát vàng, khung cảnh đẹp đẽ lại thêm phần thê lương.

Trình Tinh Hà không nhịn được thở dài:

"Công việc của chúng ta càng ngày càng nhiều phiền toái..."

Đúng là giống con chuột chạy qua đường, ai nấy đều muốn đánh.

Xe đi vào đường núi, chạy một đường lên trên, sắc trời càng ngày càng mờ tối.

Xem ra hôm nay phải dựng trại rồi.

Con đường núi này rất ngoằn ngoèo, nhưng đi được một lát, ta đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Xung quanh có một cây hoa vàng, bởi vì màu sắc không giống những cây khác nên vô cùng quen mắt, giống như vừa rồi đã nhìn thấy ngoài cửa sổ xe.

Ta không nhịn được ngồi thẳng người, có chuyện gì vậy?

Ta lặng lẽ quan sát, năm phút sau, cây hoa vàng kia lại xuất hiện ở ngoài cửa sổ một lần nữa.

Đây là...quỷ đập tường?

…

Có điều không đúng, chúng ta đều là ăn cơm âm dương, Tiểu Hắc Vô Thường lái xe lại là đại lão Địa cấp nhất phẩm, sao có thể để quỷ đập tường bình thường không đâu nhốt lại chứ, đồn ra ngoài thì làm trò cười cho thiên hạ quá rồi.

Nhìn qua gương chiếu hậu của xe cũng nhìn ra được trên trán của Tiểu Hắc Vô Thường đã đổ mồ hôi.

Xem ra thử trên đường Tử Nhân còn lợi hại hơn chúng ta nghĩ.

Sau khi cây hoa cúc vàng kia xuất hiện lần thứ chín, Tiểu Hắc Vô Thường cuối cùng cũng dừng xe, đen mặt nói:

“Nghỉ ngơi đi.”

Nói rồi, hắn lấy hai cái lều ở trong cốp xe phía sau ra.

Xem ra muốn đợi trời sáng rồi tiếp tục tìm Chu Tước cục.

Hai anh em họ dựng một cái lên, chui vào trong, vì dáng người họ nhỏ nên vẫn rất vừa. Nhưng đối với ba người chiều cao bình thường bọn ta, chưa nói tới rách, chắc cũng chỉ có thể ở được một người.

Bạch Hoắc Hương chui vào trong như lẽ đương nhiên.

Ta và Trình Tinh Hà ngồi bên ngoài lều giống như hai con thú trấn mộ, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Vo ve...bốp.”

Trình Tinh Hà đánh chết một con muỗi, đặt trong tay đưa cho ta xem:

“Còn to hơn tôm, hay là chúng ta nướng lên ăn đi.”

Tiếp tục như vậy không bị tà ma hút chết, đã để muỗi hút chết trước rồi.

Thế là ta đi tìm cỏ dại đắng xung quanh.

Lúc nhỏ trong nhà nghèo không mua nổi hương muỗi, lúc câu cá lão đầu đều bảo ta tìm cỏ đại đắng đốt ở bên cạnh, mượn khói của thứ đó để hun muỗi.

Trời cao không phụ người có lòng, thật sự tìm được một nắm. Trình Tinh Hà cũng không buồn ngủ, không biết ôm một đống nấm ở đâu ra, hí hửng nướng lên.

“Nói về năng lực sinh tồn dã ngoại, ai còn so được với anh ngươi.”

Khỏi nói, chỗ nấm kia đúng là rất to, Trình Tinh Hà xuất thân ăn xin còn giỏi chịu đựng hơn Hồng Thất Công.

Ta ăn nấm, còn nhớ đến chuyện của Hải gia, nên hỏi:

“Ê, ngươi và Hải gia có ân oán gì vậy?”

Trình Tinh Hà thở dài, lúc này mới nói:

“Đừng nhắc nữa, chuyện này móa nó ta còn oan hơn Đậu Nga.”

Thì ra lúc đó, người cha đã mất của Trình Tinh Hà còn có người bạn, nói đứa trẻ này đáng thương nên đã giới thiệu đến Hải gia Nhữ Dương.

Chương 397 - Kỳ Quái

Chương 397: Kỳ Quái

Hải gia không những xem phong thủy tốt, thuật dịch quỷ cũng rất nổi tiếng, nếu thật sự có thể học được chút gì đó, cái khác không dám đảm bảo, ít nhất là cả đời cũng không cần chịu đói nữa.

Trình Tinh Hà cảm thấy có nơi có thể ăn ba bữa cơm ổn định, cầu còn không được, ai ngờ sau đó bị người bắt nạt không ít. Người của Hải gia vô cùng bài xích người ngoài, người họ ngoài vào học, vậy còn không để dòng chính của Hải gia bắt nạt chết.

Mà Trình Tinh Hà bẩm sinh có mắt Nhị Lang, chiếm được nhiều tiện nghi hơn người bình thường, rất nhanh đã trở thành một người xuất chúng trong người cùng thế hệ. Lúc đó hắn còn không hiểu cái gì gọi là đứng mũi chịu sào, chỉ là sợ bản thân bị đuổi ra ngoài mà liều mạng thể hiện, càng khiến những dòng chính Hải gia kia không vừa mắt hơn.

Có một ngày, một sư huynh Hải gia bảo hắn đến phòng nào đó tìm đồ, hắn vui vẻ đồng ý, kết quả qua đó mới biết hắn bị người lừa rồi.

Trong phòng kia, đích tử Hải gia Hải Nghênh Xuân đang bị lão đầu của Hải gia lột sạch treo ngược giữa không trung, vừa đâm kim lên người hắn như Dung ma ma, vừa mắng:

“Sao ta lại sinh ra tên giàn hoa vô dụng như ngươi, ngay cả quỷ cũng không dùng được. Danh tiếng của Hải gia bị hủy cũng là hủy trong tay ngươi!”

Ngành này của chúng ta, gọi những người dù xuất thân âm dương thế gia, nhưng ông trời lại không ban cho bát cơm là giàn hoa.

Hải Nghênh Xuân bị đâm kêu éc éc như lợn Tết vậy, trên người bị đâm như con nhím, khỏi nói thảm cỡ nào.

“Cha, ta cũng không muốn mà, nhưng ta bẩm sinh đã không có bản lĩnh này, ngươi nể mặt mẹ ta…”

Kết quả vừa nghe thấy lời này, lão đầu Hải gia đâm càng hăng máu hơn.

“Ngươi còn dám nhắc tới mẹ ngươi, mẹ ngươi chính là dâm phụ không giữ phụ đạo, còn không biết ngươi là giống của ai.”

Lúc này Trình Tinh Hà phát hiện kim kia không phải kim bình thường, mà là Dẫn Linh châm.

Dẫn Linh châm đâm từng cây lên người bẩm sinh có linh khí, để kim châm này chạy loạn trên người người đó, hấp thụ linh khí, rồi rút ra đâm lên người người không có linh khí...Giống như lấy bát cơm của một người đưa cho người khác.

Những năm này thường thấy được tin tức nói trên cơ thể người bị đâm kim một cách khó hiểu, vẫn chạy trong cơ thể mãi, thực ra có một số chính là có người dùng Dẫn Linh châm để hút linh khí.

Mà người bị kim đâm sau khi rút Dẫn Linh châm ra, bình thường không sống được quá lâu.

Đây là mặt tối của phương thuật, lão đầu Hải gia đã phải giết bao nhiêu người để trồng linh khí cho Hải Nghênh Xuân này?

Đúng lúc này, hai người họ cùng quay đầu, nhìn thấy Trình Tinh Hà.

Kẻ ngốc cũng biết loại chuyện này để người ta bắt gặp, không ai có thể ăn được quả ngọt.

Hôm sau, Hải Nghênh Xuân nói Trình Tinh Hà trộm đồ trong hũ linh cốt của nhà họ, bắt Trình Tinh Hà giao ra. Trình Tinh Hà đâu giao ra được, thế là lập tức bị đuổi ra ngoài. Đây còn chưa hết, Hải Nghênh Xuân còn đi theo Trình Tinh Hà, muốn giết Trình Tinh Hà diệt khẩu.

Đối với Thập Nhị Thiên giai, danh tiếng này còn quan trọng hơn tính mạng, nếu để đồn loại chuyện này ra ngoài, Hải gia họ làm sao còn ngẩng cao đầu làm người?

Cũng may Trình Tinh Hà biết không ổn, chạy lên một núi hoang. Hải Nghênh Xuân không có năng lực sinh tồn dã ngoại, tìm kiếm khoảng mười ngày cũng không tìm ra được cọng lông nào, chỉ đành hậm hực trở về. Trước khi đi hắn còn nói vào trong núi, nếu chuyện kia đồn ra ngoài thì sẽ băm Trình Tinh Hà thành nhân sủi cảo.

Nói tới đây, Trình Tinh Hà nhổ một tay nấm, lắc đầu.

“Móa nó, ngươi nói xem biển người mênh mông, sao lại oan gia ngõ hẹp như vậy?”

Có thể khiến một giàn hoa trở thành Địa giai nhất phẩm, nghĩ thôi cũng biết ông cụ Hải gia đã bỏ bao nhiêu tâm huyết trên người Hải Nghênh Xuân.

Mà Hải Nghênh Xuân kia không những không có bản lĩnh, lòng dạ còn vô cùng hẹp hòi, có biệt hiệu là có thù phải trả. Ngươi không cẩn thận giẫm hắn một cái, hắn cũng phải trả cho ngươi một quyền, bây giờ ta đã hoàn toàn đắc tội với hắn rồi. Trình Tinh Hà còn từng thấy chuyện xấu của hắn, chắc chắn không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Có điều so với lo lắng cho hắn, thì vẫn là lo Chu Tước cục này trước đi. Có thể ra ngoài hay không còn chưa biết.

Nghĩ như vậy, ta định gọi A Mãn ra ngoài hỏi xem.

Nhưng cũng kỳ quái, miết lá vàng chữ Mãn nhưng lại không thể gọi A Mãn ra.

Trình Tinh Hà cau mày.

“Chuyện gì vậy, Thất Tinh, bây giờ sức hấp dẫn của ngươi không được rồi, vợ cũ cũng rời bỏ ngươi rồi sao?”

Không thể nào, bùa ký thân vẫn còn ở đây. Nháy mắt ta đã nhớ ra lần trước gọi Hôi Bách Thương cũng có lần không gọi ra được.

Hôi Bách Thương không tới là vì bên cạnh ta có mèo tám đuôi, lẽ nào...chỗ này có thứ gì mà ngay cả A Mãn cũng phải kiêng dè sao?

Dự cảm không lành kia càng ngày càng mạnh rồi.

Bỏ đi, trước khi tới cũng biết đây không phải chỗ tốt gì, binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn vậy.

Ta ngủ mơ mơ màng màng, rồi đột nhiên cảm thấy có người đang sờ ta.

Ta tưởng là Trình Tinh Hà, nên không khách sáo hất cánh tay kia ra.

Chương 398 - Trên Đầu Chữ Sắc Là Con Dao

Chương 398: Trên Đầu Chữ Sắc Là Con Dao

Nhưng cánh tay kia giống như không nản lòng, quấn lên người ta như con rắn.

Còn để cho người ta ngủ không. Ta bắt lấy cánh tay này đang định nổi giận, thì đột nhiên cảm thấy sao cánh tay này lạnh lẽo, giống như...cánh tay của người chết.

Ta chợt mở mắt ra, lại phát hiện trên người không có cánh tay gì, quay đầu lại nhìn, đầu óc lập tức nổ tung, Trình Tinh Hà cách ta những tám cây xào, theo lý thì căn bản không thể sờ lên người ta được.

Ta nằm mơ sao?

Đúng lúc này, ta nghe thấy một tiếng gọi.

“La Quý Dân! Về nhà ăn cơm! La Quý Dân! Về nhà ăn cơm!”

Cái điệu kia vừa dài vừa thê lương, trong màn đêm khiến người ta sợ hãi nói không nên lời.

Nháy mắt ta đã mở mắt ra.

Đây là...gọi hồn sao?

Mà âm thanh kia rất rõ ràng, còn vang lên bên tai.

Ta lập tức ngồi dậy, thấy một đám người đang ở trên đường

Tử Nhân này, đi về phía chúng ta.

“Ăn gì?”

Trình Tinh Hà cũng mở mắt ra, lẩm bẩm ngồi dậy.

Liếc mắt nhìn, là một đám người trẻ tuổi.

Đám người trẻ tuổi kia thấy bọn ta, lập tức giống như nhìn thấy người thân, lẹp xẹp chạy qua. “Các ngươi cũng là dân phượt sao?”

Hỏi một cái, thì ra họ là một câu lạc bộ cắm trại đại học, có mười hai người, La Quý Dân kia chính là một thành viên trong số họ. Đợt này họ đến núi Đại Phượng Hoàng là muốn mở hoạt động cắm trại, nhưng bị thông báo đường núi hỏng rồi, kinh nghiệm cắm trại của La Quý Dân kia rất phong phú, tự xung phong đến dò đường của đường Tử Nhân này.

Nhưng hắn đi như vậy rồi mãi cũng chưa về.

Các bạn của câu lạc bộ này rất lo lắng, không màng sự ngăn cản của người địa phương, mười một người cùng nhau lên đường Tử Nhân tìm La Quý Dân, kết quả cũng gặp quỷ đập tường. Có một người khá mê tín, nói có thể là La Quý Dân đã xảy ra chuyện, hiển linh muốn họ đi tìm hắn, cho nên vừa gọi hồn vừa tìm.

Mấy cô gái trong đó vốn đã nhát gan, gặp phải quỷ đập tường khóc làm mắt như quả đào, thấy bên trong còn có người khác nháy mắt đã yên tâm hơn rất nhiều.

Tuổi tác họ xấp xỉ bọn ta, rất xởi lởi ngồi xuống cùng bọn ta, đúng lúc này đột nhiên có người nói:

“Trương Bát đâu?”

Họ lập tức sửng sốt, đều quay đầu tìm.

Kết quả bây giờ, số người chỉ còn lại mười người…thiếu mất một người rồi.

Lúc này, sắc mặt của mười người kia đều đã thay đổi.

Lúc này, một tiếng nói ồm ồm vang lên sau lưng bọn ta:

“Quỷ đập tường…Mấy kẻ ngoại đạo các người biết cái gì, đây căn bản không phải quỷ đập tường, là Sơn Mị tác quái.”

Là tiếng nói của Tiểu Hắc Vô Thường.

Sơn Mị? Vãi, ta cũng từng nghe nói thứ này.

…

“Si mị võng lượng” mọi người đều từng nghe nói, là mấy loại ma quỷ, tạm thời không nói cái khác, Sơn Mị này cũng tính là một loại sơn yêu, bình thường hoạt động ở núi sâu rừng già.

Nghe nói Sơn Mị là do oán khí của phụ nữ hóa thành, sắc đẹp nổi tiếng, mọi người nói người có sức hấp dẫn, nói ngắn gọn là “mị lực”, chính là nghĩa rộng từ Sơn Mị này.

Ông cậu ba của ta còn từng kể một câu chuyện về Sơn Mị cho ta.

Nói một người đốn củi có một ngày gặp mưa trên núi, tránh mưa xong thì đã muộn, bước cao bước thấp đi về nhà, kết quả phát hiện dưới chân núi bị lấp một khe nước.

Hắn vừa xắn ống quần lên, muốn lội qua, đột nhiên thấy bên cạnh có người phụ nữ đang vùi mặt khóc nức nở.

Người phụ nữ xuất hiện ở chỗ núi rừng hoang vu này trông rất đáng thương, người đốn củi tới bắt chuyện, hỏi tại sao nàng khóc.

Người phụ nữ kia nói nàng đã gả lên núi, không chịu được mẹ chồng ngược đãi, muốn chạy về nhà mẹ đẻ, ai ngờ gặp phải mưa, chân nhỏ kia của nàng cũng không qua được.

Người đốn củi động lòng trắc ẩn, nói không sao, để ta cõng ngươi qua sông.

Người phụ nữ kia rất vui mừng, quay mặt ra là khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Đợi người phụ nữ leo lên người của người đốn củi, người đốn củi ngửi thấy một mùi rất thơm, trong lòng cũng rất căng thẳng, mà người phụ nữ kia ăn nói dịu dàng, còn lau mồ hôi gì đó cho hắn, nói thế nào người đốn củi kia cũng là đàn ông, đâu chịu được loại trêu ghẹo này. Nhưng suy nghĩ lại, trong nhà vợ còn đang trông con đợi hắn về nhà, thế là hắn mau chóng chỉnh sửa lại tâm trạng, cúi đầu nhìn mặt nước để chuyển sự chú ý.

Kết quả hắn vừa nhìn mặt nước đã bị dọa tới mức súy nữa kêu ra tiếng. Trên mặt nước phản chiếu sau lưng hắn cõng là thứ đen xì.

Thứ kia cái gì cũng giống, chỉ là không giống người.

Người đốn củi bị dọa tới mức ném người phụ nữ kia xuống, kết quả lúc này phát hiện, người phụ nữ kia đã trở nên rất nặng, ép hắn tới mức không ngẩng nổi đầu, giống như muốn đè hắn vào trong nước.

Người đốn củi sắp khóc tới nơi, nhưng nói ra cũng trùng hợp, đối diện có người gọi hắn, sao trên lưng lại cõng tấm ván to như vậy?

Thứ trên người hắn nghe thấy hai chữ “tấm ván” nháy mắt đã không còn nặng như vậy nữa, giống như đã bị phá loại tà pháp nào đó vậy.

Lúc này người đốn củi mới lấy lại sức lực, quay đầu nhìn thứ trên người, bị dọa ngồi phệt mông xuống nước. Thấy kia sao là người phụ nữ được, rõ ràng là tấm ván quan tài, bên trên còn có chữ “thọ” to bằng sơn màu vàng!

Ông cậu ba nói người phụ nữ kia chính là Sơn Mị, ăn thịt người. Cũng may người đốn củi kia không có ý nghĩ xấu xa. Chỉ cần người không có suy nghĩ xấu xa, tà ma sẽ không thể làm mờ mắt người, còn lấy câu chuyện này để dạy ta trên đầu chữ sắc là con dao.

Chương 399 - Đáng Tiếc

Chương 399: Đáng Tiếc

Nếu thật sự là Sơn Mị, vậy tại sao chúng ta gặp quỷ đập tường cũng có nguyên nhân rồi.

Bởi vì Sơn Mị còn có một năng lực...bày Mê Hồn trận.

Sơn Mị nhỏ bình thường cũng là trình độ quỷ đập tường, đồng nam tè một bãi rồi mắng mấy câu là được, nhưng Sơn Mị càng lợi hại thì trận pháp bày ra cũng càng mạnh.

Bây giờ ngay cả bọn ta cũng bị Mê Hồn trận mê hoặc rồi, có thể thấy Sơn Mị trong núi này không chừng còn là vương giả chí tôn.

Không lợi hại cũng không ăn được nhiều nhân khí như vậy.

Những sinh viên đại học đi phượt kia nghe thấy cái này, bị dọa tái mặt, một cô gái lập tức bật khóc.

“Vậy...chúng ta còn ra ngoài được không?”

Một cô gái khác cũng run cầm cập.

“Ta muốn về nhà, ta nhớ mẹ ta...sau này ta sẽ không đi phượt nữa…”

Các sinh viên đại học khác cũng hiện ra biểu cảm cộng hưởng, có mấy người khá xảo quyệt, đã nhìn ra bọn ta không phải nghề bình thường, chạy thẳng tới bên cạnh bọn ta.

“Anh à, các ngươi có kinh nghiệm như vậy, nếu có thể các ngươi đi đâu, bọn ta sẽ đi theo đó!”

Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, đương nhiên ta bằng lòng cứu người để tăng công đức, vừa định đồng ý thì đột nhiên có một sinh viên đại học nam đeo kính đã ăn nói kỳ cục:

“Các ngươi có phải bị ngốc không, chúng ta đều là người được giáo dục cấp cao, vậy mà còn nghe những lời xằng bậy thôn quê này, nói thứ bã đậu phong kiến gì.”

Ta quay đầu nhìn, dù sinh viên đại học nam kia gầy gò, nhưng giữ xương mũi có một chỗ đột nhiên nhô ra, đây gọi là cô phong tỵ, chứng tỏ người này là kiểu khăng khăng làm theo ý mình, không nghe lọt tai ý kiến của người khác, khá cố chấp ý mình.

Mà ấn đường của người này...khí đen đè ánh sáng đỏ thẫm, đây là sắp có tai ương đổ máu!

Một sinh viên đại học nữ nhỏ giọng nói:

“Đại Quyền, nhưng bây giờ quả thật chúng ta đã gặp quỷ đập tường, La Quý Dân và Trương Bát cũng biến mất rồi…”

Sinh viên đại học nam được gọi là Đại Quyền nhếch cái miệng cái ngát lên, ngón trỏ đẩy kính lên.

“La Quý Dân vốn là người lỗ mãng, đi nhầm đường không bình thường sao? Trương Bát lề mà lề mề, cũng không phải lần đầu lạc đội, càng đừng nói tới quỷ đập tường, ‘Đến gần khoa học’ cũng đã giải thích, đây đều là hoang tưởng, cũng gọi là bệnh thần kinh tập thể. Các ngươi có thể coi trọng kiến thức lý luận chút không?”

Nói rồi hắn lườm bọn ta, còn mỉa mai:

“Thương thay ngồi trên chiếu vắng lúc nửa đêm, không hỏi chúng sinh mà hỏi quỷ thần.”

Móa nó, hay cho câu thần kinh tập thể, cảm giác đây còn là người công tác lý luận, được rồi, người không có học vấn như ta cũng không dám nói nhiều, ngươi cũng không gọi được người giả vờ ngủ.

Mấy sinh viên đại học còn lại nghe hắn nói như vậy, mắt to trừng mắt nhỏ, cũng hơi rung động.

“Lẽ nào thật sự là ảo tưởng tập thể…”

Sao vậy? Lẽ nào là vì các ngươi đập đá tập thể rồi sao?

Đại Quyền vừa thấy lời của mình có tác dụng, không khỏi rất đắc ý, nói gì thì bản thân đúng là không uổng ở trong đội biện luận trường.

Trong lều của Tiểu Hắc Vô Thường truyền ra một tiếng cười khẩy, rõ ràng Tiểu Hắc Vô Thường cũng không có tâm trạng đôi co với những sinh viên đại học này, tiếp tục đi ngủ, trước khi ngủ còn cho bọn ta một câu:

“Có lửa thì đốt lửa.”

Nghe vậy, người tên Đại Quyền kia càng không vui.

“Đây là người gì hả, không có chút ý thức đề phòng an toàn gì cả…Không coi trọng tai họa cháy rừng, loại người như ngươi nếu ở nước ngoài đã bị bắt lâu rồi.”

Lúc này ta cũng đã hết buồn ngủ, bỗng nhiên phát hiện Trình Tinh Hà vẫn không lên tiếng, không hợp với hình tượng lắm miệng kia của hắn. Ta quay đầu nhìn phát hiện hai con mắt của hắn lại giống như cắm điện.

Ta lập tức nhớ ra chuyện liên quan tới Sơn Mị còn có một tin đồn khác…Chỉ cần là chỗ có Sơn Mị xuất hiện, chắc chắn có bảo bối.

Trình Tinh Hà lấy lại tinh thần, kéo ta qua.

“Nghe nói mèo Tử Kim, eo Bích Ngọc cũng không bằng một sợi lông của Sơn Mị. Thất Tinh, nếu chúng ta có thể tìm được Sơn Mị, thì chắc chắn có thể đào được đồ tốt, đi thôi?”

Đi ông nội ngươi, từ trên xác khô cũng nhìn ra được, uế khí kia không yếu hơn âm phục linh, con mẹ ngươi có mạng lấy tiền cũng phải có mạng tiêu, không có việc thì tìm chết cái gì?

Ta không để ý hắn, ăn hết sạch nấm trong tay hắn, quay người dựa bên cạnh đống lửa ngủ.

Trình Tinh Hà không nản lòng, vẫn một mực chọc ta, bị ta đá một cái không ho he nữa.

Đợi ta đi ngủ, vẫn nghe thấy người tên Đại Quyền kia đang nói mãi không ngừng, nói cái gì mà mặt trời vừa ló ra là không sao nữa, đây đều là ngoài ý muốn.

Từng đi học, không nên biết tồn tại và hợp lý sao?

Ngay lúc ta sắp chìm vào mộng đẹp, không biết nghe thấy ai nói:

“Kỳ lạ, sao lại thơm như vậy?”

Đang nói nấm sao?

Đáng tiếc không có suất của các ngươi.

Chương 400 - Lửa Hơi Nhỏ

Chương 400: Lửa Hơi Nhỏ

Cũng không biết ngủ bao lâu, bỗng nhiên ta nghe thấy một tiếng khóc, sau đó lại cảm thấy có người đang đẩy ta, mở mắt ra thì phát hiện vẫn còn tối, không khỏi hơi buồn bực. Đây là đến Bắc Cực hay là thế nào, sao đêm dài như vậy?

Ta quay đầu thấy người đẩy ta là Bạch Hoắc Hương.

Bạch Hoắc Hương ra hiệu cho ta nhìn qua một bên.

Ta quay đầu nhìn thì lập tức sửng sốt, đ-t mẹ, vừa nãy còn mười người mà, bây giờ sao chỉ còn năm người rồi?

Đại Quyền ríu rít kia cũng không thấy đâu.

Trong số năm người này có một sinh viên đại học nữ đang ôm mặt khóc nức nở.

“Giờ...chúng ta thật sự không về nhà được rồi…”

Bạch Hoắc Hương nói với ta, sau khi ta ngủ, mấy sinh viên đại học kia cũng dựa vào lửa trại của bọn ta nghỉ ngơi, nhưng sau khi nghỉ ngơi xong mới phát hiện trời vẫn còn tối, nói là không đúng nên lại tìm đường ra ngoài. Nhưng năm người kia đi rồi thì vẫn chưa trở về, điện thoại cũng không gọi được, họ sợ lại xảy ra chuyện, còn muốn đi tìm tiếp, nhưng lại không dám đi, nên đã khóc rồi.

Không thể nào, đêm này dài quá rồi đấy nhỉ?

Ta lấy điện thoại di động ra xem, phát hiện điện thoại di động không mở, người ngồi ở đây có đồng hồ đeo tay, đồng hồ đeo tay cũng không chạy nữa.

Trong lòng ta chìm xuống, đúng là giống như vào trong một cơn ác mộng không tỉnh lại được.

Sơn Mị có thể bày Mê Hồn trận tới mức này đúng là một nhân vật.

Ta quay đầu muốn nhìn Trình Tinh Hà, kết quả vừa quay đầu thì sửng sốt, vậy mà Trình Tinh Hà cũng không thấy đâu.

Bạch Hoắc Hương nói với ta, Trình Tinh Hà nói đi vệ sinh, nhưng đi được một lúc rồi cũng chưa về.

Móa nó, tên ham tiền này chắc chắn không nhịn được ngứa tay tự mình đi tìm Sơn Mị rồi!

Ta lập tức đứng dậy, bắt đầu vọng khí, nhưng uế khí ở đây vô cùng nặng, giống như một vùng sương khói, với năng lực Huyền cấp tam phẩm của ta thì thật sự không nhìn ra được đầu đuôi gì.

Nhưng ta có thể lờ mờ thấy được khí của Trình Tinh Hà, thế là ta lập tức vác Thất Tinh Long Tuyền, chạy về phía kia.

Bạch Hoắc Hương lập tức kéo ta lại, giọng nói căng thẳng:

“Ngươi cũng muốn đi sao?”

Ta phải đi tìm tên ham tiền kia về.

Mà lúc này, phía sau sương mù đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết:

“Cứu mạng…”

…

Ngay sau khi giọng nói này vang lên, các sinh viên đại học đều chợt đứng dậy, miệng đồng thanh nói:

“Vâng...Giọng nói của Đại Quyền...”

Cũng may họ sớm chiều sống chung với cái Đại Quyền kia, gọi ta, ta cũng không nghe được – âm thanh đó đã bị cắt, toàn bộ giai điệu thay đổi, giống như móng tay cào vào thủy tinh, làm cho người nghe trong lòng cực kỳ khó chịu.

Nữ sinh viên đại học đột nhiên ôm lấy ta:

“Ca, ngươi mau cứu Đại Quyền đi, ta cầu xin ngươi mau cứu Đại Quyền, chỉ cần ngươi có thể cứu được Đại Quyền, bảo ta làm gì cũng được!”

Nữ sinh viên đại học này tên là Tiểu Lệ, có vẻ như mối quan hệ giữa nàng và Đại Quyền là quan hệ bạn trai bạn gái, tình yêu sâu đậm.

Vừa rồi ta đã nhìn ra, sắc mặt của Đại Quyền kia không đúng lắm, lần này nhất định phải gặp xui xẻo, ôm chuyện này, không khác gì tự đập bảng hiệu, nhưng Tiểu Lệ kia ôm lấy ta nằng nặc không chịu buông tay:

“Thật mà, ca, ta làm gì cũng được...”

Khuôn mặt buồn bã đau khổ của nàng làm cho ta bất chợt nhớ đến Tiêu Tương.

Lúc đó Tiêu Tương cũng nói, vì ta mà nàng làm cái gì cũng được.

Trái tim ta cũng bị xúc động, không tự chủ được lập tức gật đầu.

Tiểu Lệ kia vừa thấy vậy, khỏi phải nói vui mừng không thôi, ôm ta càng chặt hơn, Bạch Hoắc Hương nhìn không được kéo nàng xuống, lạnh lùng nói:

“Đã đồng ý rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Tiểu Lệ làm cho Bạch Hoắc Hương rất ngượng ngùng, náo loạn đến đỏ mặt:

“Tỷ, ngươi đừng tức giận, chỉ tại ta vui mừng quá...”

Ta nói ngươi cũng đừng vội vui mừng, nếu không qua, ngay cả ta cũng chỉ có thể nhặt xác.

Nhưng vào ngay lúc này, giọng nói của Tiểu Hắc Vô Thường lại vang lên:

“Thứ đó không phải là thứ ngươi có thể đối phó.”

Tiểu Lệ vừa quay đầu lại, Tiểu Hắc Vô Thường đi ra khỏi lều, đang lạnh mặt nhìn chằm chằm vào ta.

Tiểu Lệ nháy mắt:

“Ca, tỷ, đứa con của hai người đã lớn như vậy rồi à! Nhưng...Hình như nó có vẻ không giống hai người lắm.”

Lần này ta và Bạch Hoắc Hương lập tức nổi hắc tuyến đầy đầu, sắc mặt Tiểu Hắc Vô Thường thoáng cái cũng xụ xuống, há miệng muốn mắng Tiểu Lệ, nhưng lại ngại phiền phức, dứt khoát nhìn về phía bọn ta:

“Mắt Nhị Lang kia chết thì chết, ngươi là phá cục, không thể chết, nếu ngươi nhất định phải đi, ta sẽ đâm thủng đầu gối của ngươi, kéo ngươi lên Chu Tước cục.”

Lúc hắn nói lời này có vẻ lơ là bình thường, giai điệu giống như đơn thuần nói về một bữa ăn tối nay.

Tiểu Lệ không rõ nguyên do chỉ cười một chút:

“Ca, con nhà các ngươi thích đùa giỡn như vậy.”

Ta và Bạch Hoắc Hương lại nghe ra, Tiểu Hắc Vô Thường này nói được làm được.

Nhưng mạng của Trình Tinh Hà, ta không thể nào bỏ mặc, vừa muốn nói chuyện, Bạch Hoắc Hương bỗng nhiên nói:

“Lửa hơi nhỏ, thêm chút cỏ đi.”

Chương 401 - Núi Tiêu

Chương 401: Núi Tiêu

Nói xong, hắn dựa vào, tiện tay ném một nắm cỏ vào trong.

Nhưng trong nháy mắt, đống lửa giống như pháo hoa lập tức bùng lên, độ sáng đó có thể làm mù mắt người!

Trước mắt ta cũng trắng bệch, cùng lúc đó Bạch Hoắc Hương nắm lấy tay ta, túm lấy ta chạy về phía trước.

Cũng không biết chạy bao lâu, mới cảm thấy Bạch Hoắc Hương câu cổ ta, để cho ta cúi đầu xuống.

Ta cảm thấy như nàng đang lấy một chiếc khăn tay ướt lau mắt ta, đôi mắt của ta lập tức mát rượi, mở ra là có thể nhìn thấy mọi vật.

Khóe miệng Bạch Hoắc Hương nhếch lên, lộ ra nụ cười rất giảo hoạt giống như là giành công lãnh thưởng hỏi ta là nàng có lợi hại không?

Ta hoàn toàn khâm phục, nói lời cảm ơn với nàng.

Nàng cũng không nói gì, chỉ tiếp tục nhìn vào bên trong:

“Núi Tiêu ở đâu rồi?”

Len sợi Núi Tiêu - mông đỏ mặt xanh của sở thú là Núi Tiêu.

Ta sửa lời nàng:

“Sơn Mị.”

Bạch Hoắc Hương cũng không so đo:

“Đều giống nhau cả.”

Một là khỉ, một là người phụ nữ, sự khác biệt lớn đó.

Bộ não của ta vẫn có thể nhớ vị trí của tiếng kêu thảm thiết kia, sau đó đi về phía đó:

“Ngươi đi theo sát chân ta, đừng để lạc một mình.”

Bạch Hoắc Hương không trả lời, nhưng ta cảm thấy một tay của nàng kéo lấy vạt áo sơ mi của ta.

Ta bật đèn pin nhỏ, cẩn thận chiếu đi vào bên trong:

“Ngươi nhớ đánh dấu đường, nếu thật sự gặp phải phiền phức thì nhanh chóng chạy ngược trở lại, nghe thấy bất cứ điều gì cũng không được quay lại.”

Chỉ dựa vào bản lĩnh của Bạch Hoắc Hương, chỉ cần nàng trở về, hai vị Vô Thường kia chắc chắn sẽ bảo vệ nàng.

Bạch Hoắc Hương im lặng, một lúc lâu sau mới nói:

“Tại sao ta phải trở về?”

Điều này làm ta sửng sốt:

“Hả?”

Bạch Hoắc Hương tiếp tục nói:

“Chuyện của ta, ta tự mình làm chủ.”

Được được được, nói chuyện với nàng thực sự còn kích thích hơn rà phá bom mìn.

Mà ngay lúc này, Bạch Hoắc Hương đột nhiên dừng lại:

“Ngươi...ngươi có ngửi thấy mùi gì không?”

Hả? Nàng vừa nói vậy, ta cũng cảm giác được liền – quả thật, trong không khí tràn ngập một hương thơm kỳ lạ.

Giọng nói của Bạch Hoắc Hương gấp gáp:

“Mùi hương này ta chưa từng ngửi qua, không ổn lắm.”

Tại sao ngươi chưa từng ngửi qua thì không ổn chứ? À, ta nhớ ra rồi, thiên nhiên có mùi thơm của động vật và thực vật, đó là chuyên môn của nàng.

Ta tìm kiếm lần theo mùi hương này, kết quả là vô tình chạm vào một cái gì đó dưới chân, may mà không làm vướng chân ta đến ngã lộn nào, ta sử dụng đèn pin nhỏ để soi, da đầu của ta ngay lập tức nổ tung - là một người.

Người này giống hệt thi thể được nâng lên trên băng ca của người dân địa phương, hắn trợn mắt há hốc mồm, trên người đã khô khốc, nói một câu bất kính thì đã có mức độ khô khốc của chân giò Kim Hoa hun khói.

Trên người hắn cũng mặc áo chống gió cho các hoạt động ngoài trời của đại học XX, rõ ràng là một trong năm sinh viên đại học vừa mất tích.

Lúc này mới không gặp bao lâu đã biến thành thế này...

Nhưng người đàn ông này không đeo kính, kiểu tóc cũng không phải văn nghệ, hình như không phải Đại Quyền gì đó.

Mà ngay lúc này, mùi thơm ngày càng nồng đậm, cùng lúc đó, ta nghe thấy một âm thanh róc rách.

Thường có nước suối trên núi nên không có gì ngạc nhiên, ta chạy theo hướng đó, Bạch Hoắc Hương đột nhiên giữ ta lại, đeo một cái khẩu trang lên mặt ta.

Hành động này có ý gì đây?

Khẩu trang đó giống như đã được ngâm qua dầu mát, đeo vào khiến người ta muốn hắt hơi, nhưng xem ra Bạch Hoắc Hương cũng có ý tốt, ta liền gật đầu nói cảm ơn.

Vượt qua một cây bụi, phía sau thật sự có một dòng suối, cùng lúc đó, ta nhìn thấy một bóng người từ phía trước dòng suối chợt lóe lên, trái tim ta lập tức nhảy dựng, có phải đám người Trình Tinh Hà không?

Vì vậy, ta dẫn theo Bạch Hoắc Hương đi qua bụi cây, nhìn thấy dòng nước từ từ chảy xuống, bắn tung tóe trên mặt đất như một mảnh bạc vụn, ngay lúc này, một người đột nhiên từ trong nước bốc lên.

Ta thấy rõ ràng, ngay lập tức sửng sốt -- là một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó có mái tóc dài như thác, trắng nõn như thể nàng có thể phát ra ánh sáng từ đêm tối, dáng vẻ khỏi phải nói xinh biết bao, mà quan trọng hơn là nàng không mặc gì.

Dáng người đó...

Ngay sau đó ta liền cảm thấy lưng mình bị người ta bóp một cái, may mà không kêu lên một tiếng - trong nháy mắt đó ta thế nhưng có chút sự vui vẻ đã lâu không gặp, Tiêu Tương?

Nhưng lấy lại tinh thần, ta biết đó là Bạch Hoắc Hương.

Quả nhiên, khi quay đầu lại, Bạch Hoắc Hương đang u ám nhìn chằm chằm ta.

Không phải chứ, có thể đừng nhìn ta bằng ánh mắt nhìn tên háo sắc được không?

Ta vội vàng làm ra một hành động để nàng đừng tức giận, quay đầu lại, bắt đầu vọng khí, vừa nhìn vào trên người phụ nữ đó, quả nhiên mang theo uế khí màu xám.

Chương 402 - Kim Quang

Chương 402: Kim Quang

Hóa ra...Đây chính là Sơn Mị trong truyền thuyết.

Mà Sơn Mị này từ từ nằm trên bờ, giống như đang nói chuyện với ai đó - ta thấy rõ ràng, trước mặt nàng có một người đàn ông, một mái tóc dài văn nghệ, chính xác đó là Đại Quyền!

Ở trước mặt Sơn Mị, Đại Quyền cũng nhìn thẳng mắt, giống như bị vẻ đẹp của Sơn Mị làm cho mê muội.

Sơn Mị nhìn hắn, vừa nở nụ cười vừa hôn lên.

Nhưng Sơn Mị há miệng, vươn ra một cái lưỡi rất dài, lập tức cắm vào miệng Đại Quyền giống như khi người ta uống nước phải cắm ống hút vậy!

Ta không nói nhảm, một chân đạp lên tảng đá nhảy qua, ánh sáng sắc bén của Thất Tinh Long Tuyền chợt lóe, chém thẳng về phía cái lưỡi kia.

Sơn Mị kia không ngờ có thể có người lao ra, chợt ngẩng đầu, đầu lưỡi còn chưa kịp rụt trở về đã trực tiếp bị ta chém thành hai đoạn.

Một mùi hương gì đó như mùi hồ dán bắn tung tóe trên mặt ta, hương thơm ngọt ngào đó dán lên, làm cho ta muốn nôn mửa – mùi hương này quá mức nồng nặc, ta không muốn ngửi thấy cái mùi này trên đời.

Ta cũng không chú ý suy nghĩ nhiều, chỉ túm lấy Đại Quyền muốn kéo về, nhưng Đại Quyền trở tay lại kéo ta lại, một đôi mắt đỏ như máu, đi lên muốn tấn công ta.

Trong lòng ta lập tức kinh hoàng, chưa từng thấy qua lòng tốt lại bị biến thành lòng lang dạ thú, chưa từng thấy loại người không biết sống chết như ngươi, nhưng ta lập tức nhìn ra, tròng mắt của Đại Quyền như ẩn chưa hắc khí, hiển nhiên là bị mê hoặc đầu óc rồi.

Chẳng lẽ là...Mùi hương đó mê hoặc?

Mà vào lúc này, ta nghe thấy một tiếng sặc sắc, như thể có vô số thằn lằn bò về phía đây.

Kết quả vừa quay đầu lại, da đầu của ta ngay lập tức nổ tung.

Thứ bò tới đây lại là vô số Sơn Mị!

Những khuôn mặt tuyệt đẹp kia tất cả đều nhìn về phía ta, để lộ biểu cảm của sự sung sướng như thể nhìn thấy một cái gì đó rất ngon.

Nhiều...nhiều thế ư?

…

Không cho phép ta có phản ứng gì, những Sơn Mị kia giống như mưa, bùm bùm rơi xuống bên cạnh ta.

Mùi hương kia ùn ùn kéo đến làm cho người ta hít thở không thông, vô số thứ giống như rắn sống quấn lấy ta, trơn trượt ngọt ngào - đầu lưỡi!

Cả người ta nổi đầy da gà, một Sơn Mị là có thể đem người ta cho ăn thành chân giò Kim Hoa hun khói rồi, nhiều Sơn Mị như vậy cùng nhau ăn, ta không phải sẽ tan thành mây khói ngay tại chỗ sao?

Ta lập tức giơ Thất Tinh Long Tuyền lên, sát khí sắc bén đảo qua, không ít Sơn Mị hét lên rồi ngã xuống, nhưng số lượng đối phương quá nhiều, giống như đạo lý một chiếc đũa rất dễ bẻ gãy nhưng một bó đũa lại kiên cố như núi, tựa như thác nước chảy ào ào về phía ta.

Lần này chết rồi...

Ngay trong nháy mắt này, ta bỗng nhiên nghe được một trận tiếng xé gió rất nhỏ nhưng lại vô cùng sắc bén.

Một trận này luôn là một trận sét, ở vô số bờ vực sinh tử, ta đã luyện được năng lực mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, dư quang loáng thoáng thấy rất nhiều ánh sáng nhỏ đang bắn về phía ta.

"Xuy xuy..."

Những kim quang kia rất chuẩn xác rơi vào đầu lưỡi ống hút, đầu lưỡi ống hút kia giống như lập tức bị đóng băng, cứng đờ.

Còn có một vài kim quang thì rơi vào cổ mấy Sơn Mị gần quanh ta, trên xương sống, những Sơn Mị trúng chiêu kia giống như bỗng nhiên trúng gió bị đột quỵ, mặt mũi xinh đẹp méo méo, sùi bọt mép lệch mặt ở trước mặt ta.

Đó là...Kim châm cứu?

Phản xạ có điều kiện của ta nhìn theo hướng kim châm cứu, liền nhìn thấy Bạch Hoắc Hương lớn tiếng nói:

"Còn không mau chạy, ta chỉ mang theo nhiêu đó thôi!"

Đúng rồi, Bạch Hoắc Hương am hiểu châm cứu, làm quỷ y, không riêng gì huyệt đạo của người, huyệt đạo tà ma nàng cũng rõ ràng, khó trách những Sơn Mị đều...

Một chiêu này quả thật lợi hại, nhưng Sơn Mị thật sự quá nhiều, mặc dù có mấy người phía trước đã ngã xuống, nhưng là vẫn còn vô số người phía sau đang đến, tranh nhau đè bẹp qua cơ thể của người "đột quỵ", giống như sóng thuỷ triều nhào về phía ta.

Lúc này người bình thường đã sớm hoảng hốt, nhưng ta càng đến lúc này, ngược lại càng có một sự bình tĩnh bất chấp, dư quang nơi khoé mắt nhìn thấy một vị trí vẫn chưa bị Sơn Mị lấp kín, một tay túm lấy Đại Quyền, rồi dùng Thất Tinh Long Tuy chém về phía bên kia, mấy Sơn Mị đang chạy tới lập tức bị đánh ngã, ta lập tức chạy tới chỗ lỗ hổng kia.

Phương thức của Sơn Mị và người đi bộ không giống nhau, các nàng di chuyển càng giống như thằn lằn tắc kè, là một loại động vật máu lạnh, bốn chân chạm đất, sống lưng trơn bóng lấy một loại tư thế không bình thường vặn vẹo, nhanh chóng làm cho người ta tê dại sống lưng.

Có lẽ là do khoảng thời gian trước ta lập được nhiều công đức nên mới miễn cưỡng có thể có một chút phúc báo, mắt thấy phía trước có một cái cây rất cao, cành cây to lớn, ta quyết định thật nhanh, quyết định trèo lên rồi nói sau, vì thế ta vận hành khí, một phen đem Đại Quyền không ngừng cào cào ta ném lên trước.

Chương 403 - Kiêng Kỵ

Chương 403: Kiêng Kỵ

Mặc dù đầu óc Đại Quyền đã bị mê muội, nhưng sinh ra làm người sẽ luôn có bản năng cầu sinh, trong nháy mắt liền ôm cành cây kia, lười biếng giống như treo ở trên đó.

Đúng lúc này, ta bỗng nhiên cảm thấy phía sau chợt yên tĩnh lại.

Quay đầu lại nhìn, những Sơn Mị kia giống như là bị người ấn tạm dừng, toàn bộ cứng đờ tại chỗ, gắt gao nhìn chằm chằm ta.

Biểu cảm kia không đúng...Giống như là đang kiêng kỵ cái gì đó.

Chẳng lẽ là ta do thần võ anh minh nên bị dọa sợ?

Không đúng...Ta bỗng nhiên có một loại cảm giác rất khác thường, không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua, những Sơn Mị này giống như không muốn để cho ta tới gần cái cây này!

Trong nháy mắt này, ta bỗng nhiên cảm thấy bên tai ta có gió - vô số đầu lưỡi phóng về phía ta.

Tốc độ kia cực kỳ ác liệt, không thua kém kim châm cứu vừa rồi của Bạch Hoắc Hương, thắt lưng ta gập về phía sau tránh đi, đầu lưỡi kia nhào vào khoảng không, chỉ nghe “Đạc Đạc” vài tiếng, đầu lưỡi mạnh mẽ đâm vào cây to.

Một luồng mồ hôi lạnh từ cổ chảy xuống sống lưng - ta xem như đã thấy được, cái gì gọi là “nhập mộc tam phần” thật sự!

Mấy thứ này đâm vào người ta, ta mẹ nó không thể biến thành cái muôi vớt tại chỗ sao?

Không được, ta phải lên cây ngay bây giờ!

Nhưng vừa quay đầu lại đã cảm giác như có thứ gì đó đang hít vào bên tai ta.

Một đầu lưỡi không biết từ lúc nào đã lặng lẽ quấn quanh cổ ta giống như vòng cổ, đầu lưỡi giống như mũi tên sắc nhọn đang muốn thăm dò vào bên trong lỗ tai ta.

Trái tim ta lập tức căng thẳng, lỗ tai xem như là điểm mẫn cảm của ta, khi còn bé ông cậu ba lấy que diêm móc lỗ tai cho ta, kết quả mắt kém đã làm diêm gãy ở trong lỗ tai ta, lập tức máu chảy như suối, nếu không phải thầy Cao kịp thời đưa ta đến bệnh viện thì ta đã điếc mất rồi.

Lần đó ở khoa tai mũi họng, ta đau đớn gào thét hơn một tiếng đồng hồ, từ nay về sau, ta không để cho bất cứ ai tới gần tai ta - ngoại trừ Tiêu Tương và A Mãn.

Một sự lo lắng cực lớn dâng lên trong lòng, không biết tại sao lại chuyển hóa thành sự tức giận xa cách, ta nắm chặt đầu lưỡi kia, quay đầu kéo ra trước mặt ta.

Sơn Mị này bị ép rơi vào trước mặt ta - không thể nghi ngờ, nàng cũng rất đẹp, thậm chí có chút điềm đạm đáng yêu, một đôi mắt hươu vô tội lóe lên thủy quang, tựa như cô em gái hàng xóm đang dùng nắm đấm nhỏ đánh vào ngực đại ca ca, làm nũng nói ngươi dọa người ta.

Có câu nói ôn nhu hương, anh hùng mộ, có lẽ chính là ý này.

Mùi hương kia càng ngày càng nghiêm trọng đánh úp về phía ta, nhưng cái đầu lưỡi dài kia của nàng vẫn còn trên tay ta, ta cũng không cho mình thời gian đồng cảm cho nàng, lỗ tai mang đến cảm giác khó chịu thật lớn trong đầu còn không ngừng nổ vang, ta trở tay xoay qua Thất Tinh Long Tuyền, không chút do dự chọc vào ánh mắt xinh đẹp của nàng.

Kiếm khí sắc bén xuyên qua thoải mái đâm vào mắt nàng, từ sau gáy nàng nhô ra, một thứ đồ màu xanh trắng gặp nhau văng lên mặt ta, một luồng uế khí cũng giống như quả bóng bay vỡ tan ra, nàng lập tức mất sức, mềm nhũn rũ xuống, khuôn mặt xinh đẹp thối nát một nửa.

Theo đó, làn da trắng nõn của nàng nhanh chóng khô héo, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được xám xịt xuống, thành một đoạn vật giống như khúc gỗ nát, đầu tiên là rớt ra mảnh vụn, sau đó cả đoạn tan vỡ, thành than cốc trên mặt đất.

Ta ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn những Sơn Mị kia.

“Xoát xoát xoát...”

Cũng giống như lúc vừa rồi Sơn Mị tới gần, ánh mắt tuyệt mỹ của các nàng lộ ra sự hoảng sợ nói không nên lời, thủy triều rút lui dường như xa hơn vài bước.

“Y...”

Đúng lúc này, trong nhóm Sơn Mị bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng kêu vô cùng dễ nghe, trong sạch vô cùng, đây là...Tiếng kêu của Sơn Mị?

Dễ nghe như trong truyền thuyết, thậm chí giống như có thể mê hoặc lòng người!

Âm thanh này chui vào lỗ tai lại giống như là xúc động một loại công tắc nào đó, ta bỗng nhiên cảm thấy ù tai, thậm chí giống như là bị vật sắc bén lạnh như băng dò vào lỗ tai, ở bên trong điên cuồng khuấy động!

Cảm giác này thoáng cái xúc động đến kinh nghiệm của ta ở khoa tai mũi họng, trong nháy mắt chóng mặt muốn nôn, khỏi phải nói khó chịu cỡ nào.

Điều Sơn Mị chính là hiệu quả này, âm thanh kia giống như tiếng ve kêu của mùa hè, lập tức cùng nhau bộc phát, nhanh chóng ép về phía ta.

Dường như các nàng sử dụng tất cả các thủ đoạn cũng phải bắt được ta trước khi ta léo lên cây.

Ta quyết định thật nhanh, xoay người lên cái cây kia trước - may mà ta là người có luyện võ móc tổ chim, đầu khó chịu cỡ nào cũng có trí nhớ thân thể thuần thục này.

Quả nhiên, những Sơn Mị kia thấy thế, chạy tới vây quanh cái cây này, giương lên từng khuôn mặt xinh đẹp gắt gao nhìn chằm chằm ta.

Ta bịt lỗ tai nhìn xuống, lập tức nhìn ra, các nàng quả nhiên không dám tới gần cái cây này, phía trước, cách cái cây này cũng phải cách đó ba thước.

Chẳng lẽ...Trong cái cây này có cái gì mà các nàng kiêng kỵ?

Chương 404 - Tròn Trịa

Chương 404: Tròn Trịa

Không đợi ta nghĩ ra, liền cảm thấy bả vai đau đớn, quay đầu lại nhìn chỉ thấy Đại Quyền đã mở mắt ra không biết từ lúc nào, hai tay nắm lấy bả vai ta, trực tiếp cắn vào ta.

Ta cũng không nương tay, đấm hắn một quyền, đánh hắn một cái đến nỗi máu mũi chảy dài, nhưng hắn vẫn giống như mê hồn, toàn tâm toàn ý muốn đẩy ta xuống đút cho Sơn Mị.

Trong lòng ta khẽ động, nhớ tới tròng mắt hắn có hắc khí, lập tức lấy khẩu trang mà Bạch Hoặc Hương cho ta, đắp lên mặt hắn.

Chỉ trong nháy mắt, đường hắc tuyến trong mắt hắn lập tức tiêu tán, đồng tử cũng trong sáng lại, hắn chớp chớp mắt, nhìn xung quanh một vòng, bị doạ đến giật mình, gắt gao ôm lấy ta:

“Móa ơi, đây là đâu thế, sao lại cao như vậy, ta sợ độ cao…”

Lần này hiểm nguy không đưa ta từ trên cây xuống, vì thế ta lại cho hắn một quyền, đánh bay đến nỗi mắt kình cũng bay xuống, lúc này hắn mới buông ta ra, che mặt khóc lên:

“Man rợ…Ngươi là người dã man chưa được khai hóa…”

Nói đạo lý với ngươi là vô dụng, man rợ mới hữu dụng.

Ta hít một hơi, bắt đầu đi tìm tung tích Bạch Hoắc Hương.

Ta không dám gọi nàng, sợ những Sơn Mị kia phát hiện nàng sẽ lấy nàng làm mục tiêu, nhưng nơi này bóng tối bao phủ, ta căn bản không thấy rõ nàng trốn ở đâu, không khỏi lo lắng một trận.

Lần này nếu liên lụy đến nàng thì gây nghiệt quá rồi, nhưng ta mơ hồ có loại cảm giác, nàng thật sự không phải cô gái yếu đuối bình thường.

Hiện giờ phía dưới có đầy Sơn Mị bao vây, giống như xác sống xổng chuồng, đi xuống phải chết, ta phải nhanh chóng nghĩ cách thoát nguy cứu Bạch Hoắc Hương. Hơn nữa, cũng không biết Trình Tinh Hà mê tiền như điên kia thế nào rồi.

Ta cũng phản ứng lại, hỏi Đại Quyền:

“Các ngươi đi ra có nhìn thấy bạn bè của ta không?”

Đại Quyền che mặt giống như con dâu bị bà bà ác độc bắt bạt, ánh mắt nhìn ta tràn ngập sợ hãi, rưng rưng đáp:

“Nhìn thấy.”

Trái tim ta ngay lập tức nhảy dựng lên:

“Hắn đâu?”

Đại Quyền thút thít nghẹn ngào nói cho ta biết, thì ra họ định chờ trời sáng, mà mất kiên nhẫn nên muốn tìm đường ra. Lúc này, thấy Trình Tinh Hà lén lén lút lút ra ngoài, nghi ngờ chúng ta là người bản xứ, quen thuộc đường đi, năm nam sinh lập tức đuổi theo Trình Tinh Hà.

Tiếp theo thì đi theo đến gần nơi này, thấy Trình Tinh Hà tiến vào thác nước.

Họ tò mò, kết quả lại ngửi thấy mùi thơm xông vào mũi, lại nhìn thấy phía sau thác nước xuất hiện rất nhiều mỹ nữ.

Hình ảnh đó thật sự quá chân thực tuyệt vời, rất nhiều đàn ông nằm mơ cũng không mơ được cảnh tượng xinh đẹp như vậy, mấy sinh viên đại học lúc ấy liền trợn tròn mắt.

Mà những mỹ nữ kia nhiệt tình như lửa dựa vào tới đây, tay họ cũng không biết nên đặt ở đâu, Đại Quyền nhớ mong Tiểu Lệ, lại cảm thấy rừng sâu núi thẳm xuất hiện nhiều mỹ nữ như vậy thật sự không quá khoa học, vì thế liền ở một bên suy nghĩ chuyện này biện chứng giải thích như thế nào, hơi dựa vào xa một chút, chỉ trong nháy mắt này, hắn liền nhìn thấy một người bạn học tên là Đại Đầu đã hôn một người đẹp.

Nhưng ngay lập tức, Đại Đầu ở trước mắt họ liền biến thành người khô.

Đại Quyền này sợ tới mức may mà không tè ra quần, liên thanh kêu mấy bạn học còn lại chạy mau, nhưng lúc này, mấy bạn học kia đều bị người đẹp quấn lấy.

Lúc hắn muốn chạy lại bị mấy người đẹp kéo lại, hắn chỉ nhớ rõ mùi thơm càng ngày càng nồng, còn lại thì không biết nữa.

Trái tim ta cũng thắt lại, mẹ nó, cái tên Trình Tinh Hà mê tiền tài kia, quyết muốn tiền không muốn sống, tính ra hắn còn đến sớm hơn họ, không phải cũng thành người khô rồi chứ?

Thác nước...

Ta ngẩng đầu lên và muốn nhìn vào thác nước, nhưng vô tình phát hiện ra có một cái gì đó rất lạ trên cây.

…

Đó là một hoa văn rất phức tạp, cái đầu không nhỏ, hiển nhiên là dấu vết nhân tạo.

Nó giống như một số loại ký hiệu, thậm chí...như là phù triện?

Nơi rừng núi hoang vắng này tại sao có thể có phù triện?

Ta nhìn kỹ hồi lâu, luôn cảm thấy thứ kia rất quen mắt nhưng lại nhớ không ra đã từng nhìn thấy ở đâu, cái này chỉ có thể xác định một chuyện, cái cây này chắc chắc có gì đó mờ ám.

Những âm thanh của Sơn Mị kia vẫn tựa như tiếng ve kêu liên miên không dứt, khiến cho đầu ta choáng váng muốn nôn, đầu óc cũng không thể nào rõ ràng - hoàn toàn giống như say xe vậy.

Đại Quyền kia không cam lòng tịch mịch, cũng nghiêng đầu lại gần, bởi vì kính mắt đã bị ta đánh bay, cho nên chỉ có thể híp mắt nhìn về phía ta đang cẩn thận quan sát:

“Thứ tròn trịa này là cái gì?”

Tròn...

Đúng rồi, ta thấy thứ này vô cùng rõ ràng, cho nên lại có thể không để ý hình dạng lớn của nó, mà Đại Quyền không có mắt kính, thế giới đối với hắn chỉ là một chùm đường viền mơ hồ, ngược lại đang nói đến điểm - thứ tròn trịa này, hẳn là Thiên Lôi Phù bên trong phong thủy phù!

Chương 405 - Thẩm Mỹ

Chương 405: Thẩm Mỹ

Thiên Lôi Phù, bình thường là dùng để trấn áp tà vật, giống như Định Hải thần châm vậy!

Chẳng lẽ cái cây lớn này là do trăm năm trước tiền bối nào đó dùng để áp chế những Sơn Mị này?

Khó trách những Sơn Mị này không dám tới gần!

Đại Quyền nhìn sắc mặt ta kém như vậy, cũng không giống bộ dáng muốn tiếp tục đánh hắn, hắn to gan tiến lại gần:

“Ngươi không phải hiểu nghề này sao? Chuyện quái gì đang xảy ra với những người phụ nữ đó vậy? Ngươi có thể cho ta một lời giải thích khoa học không?”

Khoa học giải thích như thế nào ta không biết, ta chỉ biết giải thích trên huyền học thế nào thôi.

Cái gọi là Sơn Mị, là một loại yêu quái trong núi, ăn tinh khí của người để sống, truyền thuyết là oán khí của người phụ nữ dính vào linh mộc sinh ra, giống như cây cối vạn năm không thay đổi, dung nhan của những Sơn Mị này cũng là vạn năm không thay đổi. Mà Sơn Mị ngoại trừ thích ăn tinh khí của người, còn giống như rồng trong truyền thuyết phương Tây, rất thích kỳ trân dị bảo.

Cho nên mới có mầm tử kim, eo ngọc bích, so ra kém truyền thuyết Sơn Mị một sợi lông.

Ta càng nghĩ càng tức giận, Trình Tinh Hà chính là vì cái này mà tới, hiện tại hắn có thể ở nơi nào đây? Nếu không tìm được hắn, không chừng ta sẽ bị những Sơn Mị này ép đến điếc mất.

Sau khi Đại Quyền biết được, còn lộ ra vẻ mặt hoài nghi:

“Ngươi nói những người phụ nữ kia không phải là con người? Chuyện này không thể nào đâu? Lấy góc độ biện chứng mà nói, ta nghi ngờ, hương thơm nơi này có nguyên tố trí huyễn nào đó, sẽ làm cho người ta giống như hạp thuốc nhìn thấy ảo cảnh, chúng ta nhất định là bị chứng bệnh thần kinh tập thể, có lẽ những người phụ nữ kia cũng đều là ảo giác...”

Ta nói ngươi móa nó chính là xem khoa học nhiều quá rồi, ngươi muốn cảm thấy đó là ảo giác thì cứ đi qua để cho các nàng hít một hơi?

Đại Quyền rụt cổ lại, nhỏ giọng lải nhải:

“Ta đây không phải là muốn lấy chủ nghĩa duy vật nhìn thế giới sao...”

Tìm Marx nhìn.

Ta cũng mặc kệ hắn, lỗ tai khó chịu làm cho ta gấp gáp muốn rời khỏi nơi này – cứ tiếp tục như vậy, khi nào dưới lòng bàn chân ta buông lỏng một chút sẽ trực tiếp ngã xuống đút cho Sơn Mị.

Vì thế ta liền cái gì cái cũng có thể thử lúc tuyệt vọng mà đi nghiên cứu cái cây này, bỗng nhiên có chút buồn bực - nói đi nói lại, đây là cái cây gì?

Nghĩ như vậy ta lại nhịn ù tai, dùng Thất Tinh Long Tuyền vẽ một vòng lên vỏ cây, một vết rạch này không quan trọng, chỉ thấy nơi vỏ cây bị thương lập tức chảy ra một hàng vết máu!

Cái cây này...Có linh hồn ư?

Ta cũng đã nghe nói qua, thật ra rất nhiều nơi đều sẽ có một vài “Thần thụ”, nhận dân làng hành bái, nhận định cây này có thể bảo đảm bình an, nếu có người không tin mà kiên trì chặt cây, trên cây sẽ chảy máu cảnh cáo.

Đây là một Thần thụ ư?

Đại Quyền nhìn thấy vậy, lại bắt đầu thao thao bất tuyệt:

“Ngươi đừng nói đây là Thần thụ, ta từng nghe nói, có một loại cây gọi là Long Huyết Thụ, trời sinh có thể chảy ra chất lỏng màu đỏ. Ta khuyên ngươi không nên bởi vì xuất thân của nhân dân tầng dưới chót của mình mà từ bỏ khát vọng tri thức đối với chúng ta. Đối với những trí thức cao cấp như chúng ta mà nói, còn học mà không nhai, chứ đừng nói là các ngươi...”

Đại Quyền này thật sự còn lải nhải nhiều hơn cả Đường Tăng, ta cúi người xuống, liền cảm thấy động tĩnh trong cây này không đúng - giống như có tiếng gió truyền tới.

Chẳng lẽ...

Đại Quyền tiến lại gần:

“Ngươi nghe cái gì vậy? Để ta nghe thử với...”

Ù tai đã đến điểm giới hạn, ta từ từ cảm thấy mình đã mất thăng bằng.

Hắn vừa dựa vào nơi này, ta lập tức nghe thấy âm thanh vỏ cây gãy.

“Răng rắc...”

Vỏ cây không thể ngăn được trọng lượng hơn hai trăm cân của hai người chúng ta, ta cảm thấy dưới chân trống rỗng, tiếng gió lập tức lướt qua lỗ tai của chúng ta.

Cái cây này rỗng ruột ư?

Đùi truyền đến một trận đau nhức, đau nhức có thể làm cho người ta lập tức tỉnh táo, ta lau mồ hôi lạnh trên đầu xuống, theo bản năng khống chế lỗ tai. Thật ra trong tai ta không có cái gì đi vào cả, nhưng ù tai lúc trước giống như có quán tính, làm cho ta vẫn vô cùng khó chịu.

"Ôi..."

Tiếng nói của Đại Quyền vang lên từ bên cạnh:

"Đây là...đâu vậy?"

Là chỗ đó, cũng mạnh hơn ở trên cây - ta thở hổn hển, ù tai biến mất, cả người giống như sống lại lần nữa.

Ngẩng đầu lên, đầu tiên ngửi thấy một mùi hương vô cùng tươi mát, tâm trạng của ta thoáng cái liền tốt hơn. Nếu không khí đã lưu thông, vậy nơi này nói không chừng có lối ra!

Vì vậy, ta lấy đèn pin nhỏ ra, kết quả tay loay hoay một hồi, ta biết bị hỏng rồi - đèn pin nhỏ này khi rơi xuống đã bị ta đè bẹp.

Ta hỏi Đại Quyền có gì có thể chiếu sáng không?

Đại Quyền suy nghĩ hồi lâu mới lấy ra một cái bật lửa.

Cái bật lửa kia bộ dáng rất quái lạ, nhìn kỹ lại là một con heo nhỏ màu hồng peppa đầu heo.

Thẩm mỹ gì đây?

Ta cầm tới chiếu thử, trong lòng càng vui mừng - nơi này bốn phương tám hướng lại là một hang động dưới lòng đất.

Chương 406 - Dây Chuyền

Chương 406: Dây Chuyền

Đại Quyền nhìn ta dùng bật lửa kia, một trận đau thịt:

“Ngươi dùng tiết kiệm một chút đi, đây là tín vật định tình của Tiểu Lệ cho ta đấy.”

Ta bảo hắn đừng nói nhảm, tín vật định tình có thể quan trọng bằng mạng sao?

Đại Quyền không còn cách nào khác, đành phải nhỏ giọng hỏi:

“Nhiều ngã ba như vậy thì biết đi đâu?”

Lúc này ngươi không biện chứng sao?

Ta phán đoán tốt hướng gió, liền chạy tới nơi gió thổi qua.

Đại Quyền vừa đi vừa hỏi ta sao xác định được như vậy, có căn cứ khoa học không, ta cũng mặc kệ hắn, trong lòng tự nhủ nhanh chóng đưa con hàng này ra ngoài vứt đi thôi, đồng ý chuyện của Tiểu Lệ phải nói được làm được, tiếp theo còn phải đi tìm Trình Tinh Hà.

Vừa nghĩ đến Trình Tinh Hà, ta lại lo lắng, nếu hắn chết thì thôi, nếu còn sống thì móa nó ta chắc chắn sẽ lột da hắn xuống làm đệm.

Bật lửa dùng thời gian dài nên nóng phỏng tay, ta tắt bật lửa và đi theo hướng gió.

Phong thủy chú trọng hành phong chỉ thủy, cũng may ông cậu ba đã từng huấn luyện ta về phương diện này, cũng không biết đi bao lâu, tóm lại vẫn không xuất hiện sai lệch gì, chúng ta thuận lợi tìm được đầu gió.

Đó là một cái lỗ tròn động, so với lỗ chó cũng không lớn hơn bao nhiêu, ngược lại vừa đủ để cho một người bò ra ngoài - nhưng hai tay ngươi phải giơ lên đỉnh đầu, lấy tư thế vận động viên nhảy cầu đi ra ngoài.

Lúc này còn muốn xe đạp gì đó, ta vừa thò đầu ra trước xem thử, nhưng trong nháy mắt này ta cảm thấy khí trong cửa động này không đúng.

Tử khí.

Quả nhiên, vừa duỗi đầu ra, lông tơ của ta lập tức dựng thẳng - bên ngoài cửa động là vách núi vạn trượng, người thật trực tiếp trượt ra ngoài, không chết cũng tàn tật.

Móa nó, đây là một lỗ thông hơi tinh khiết?

Đúng lúc này, Đại Quyền bên cạnh bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, làm ta sợ đến giật mình, quay đầu lại mắng hắn, kết quả hắn run rẩy chỉ về phía bên cạnh.

Ta vươn bật lửa ra chiếu vào, trái tim ta chìm xuống.

Đó là một người khô.

Trên mình người khô cũng mặc quần áo chống gió của trường đại học bọn họ, Đại Quyền lắp bắp nói:

“Trương…Trương...”

Thì ra đây chính là Trương Bát mất tích sau La Quý Dân.

Mà lúc này, cái xác khô kia hơi hoạt động một chút, bỗng nhiên hướng về phía cái kia động khẩu liền trượt xuống.

Đại Quyền muốn bắt lại nhưng không dám, trơ mắt nhìn Trương Bát trượt ra khỏi cửa động, không một tiếng động đã biến mất.

Ta lập tức nhớ tới - người địa phương nói, ở đây xác khô rất đột ngột xuất hiện ở trước sau nhà thôn dưới chân núi, chẳng lẽ, nơi này là cống thoát nước của Sơn Mị, sau khi ăn người thành cá muối thì trực tiếp tống ra ngoài bằng đường này?

Thật vất vả mới tìm được lối ra, lại là chỗ muốn leo hay bò cũng không được, thật sự là chó Nhật rồi.

Giọng nói của Đại Quyền lập tức mang theo nức nở:

“Sao, làm sao bây giờ...”

Ta bị hắn làm ầm ĩ đến phiền lòng, vừa định mắng hắn, đột nhiên nhìn thấy vai và cổ của hắn không biết khi nào cũng giống như treo một cái gì đó – dây chuyền?

Không đúng...Những “sợi dây chuyền” kia ở trước mắt ta siết chặt giống như sống, còn không đợi hắn kêu to ra, trong nháy mắt kéo hắn ra xa.

Thứ đó trông giống như dây leo, hoặc...Rễ cây?

Ta không suy nghĩ nhiều mà nhảy về phía trước, lập tức chộp lấy mắt cá chân Đại Quyền.

Đại Quyền bây giờ cũng giống như người chết đuối, dốc hết sức lực toàn thân đá đạp, may mà không đá ta xuống mất.

Ta nghiêng đầu tránh thoát đế giày của hắn, tay kia túm lấy Thất Tinh Long Tuyền, trực tiếp kẹp Thất Tinh Long Tuyền trên vách tường, bị rễ cây sống kia kéo một trận, Thất Tinh Long Tuyền gắt gao kẹt chặt cũng không trụ nổi.

Hiện tại là ta và rễ cây kia đang chơi kéo co, ai buông tay trước thì thua, mắt ta thấy mặt Đại Quyền bị rễ cây siết chặt đến màu xanh tím, thấy sắp chơi xong rồi, nhưng ngay trong nháy mắt này, rễ cây kia chịu không nổi, “Rương” một tiếng liền gãy.

Đại Quyền ôm cổ ho khan kịch liệt, ta nhìn chằm chằm vào rễ cây rơi trên mặt đất, trong lòng liền trầm xuống.

Những rễ cây sống đó đang chảy máu.

Khó trách những Sơn Mị kia sợ cây này như vậy - cái cây này thật đúng là sống!

Ta chưa bao giờ thấy một cái vật gì như thế này, đó là một tinh chất của cây hay là thế nào?

Không đợi ta nghiên cứu ra cái gì, bỗng nhiên lại nghe được một tiếng xé gió rất mạnh.

Tiếng xé gió kia giống như vô số cây roi quất về phía chúng ta.

Ta ngẩng đầu, thấy vô số rễ cây sống cuốn tới chỗ bọn ta.

Đại Quyền quay đầu lại, lập tức choáng váng.

Mà Thất Tinh Long Tuyền còn gắt gao mắc kẹt trên vách tường, ta muốn cầm cũng không thể nào lấy xuống được.

Ngay trong nháy mắt này, những rễ cây sống trực tiếp vây quanh thắt lưng của ta và Đại Quyền, cuốn chúng ta vào sâu trong huyệt động.

Chương 407 - Có Đồ Tốt

Chương 407: Có Đồ Tốt

Trên thắt lưng lập tức đau nhức - không phải là đau đớn vì bị siết chặt, mà là một loại đau đớn giống như kim đâm, trên cây này có móc ngược sao?

Lần này, hai chúng ta giống như ngồi tàu lượn siêu tốc, trong lòng tự nhủ lần này đã chết rồi, nhưng đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng “ôi” vang lên, sức lực kéo kéo bọn ta lập tức biến mất, giống như là những cành cây kia bị chặt đứt?

Mặc dù cành cây bị gãy, nhưng quán tính vẫn còn, ta và Đại Quyền ôm nhau lại ùng ục lăn ra ngoài thật xa, mới cảm giác được cổ sau bị người kéo lại.

Tiếp theo, một giọng nói vô cùng quen thuộc liền lo lắng vang lên:

“Thất Tinh, ngươi móa nó còn có tâm trạng nằm đấy chờ sét đánh sao? Còn không chạy đi!”

Cùng lúc đó, lại là một trận tiếng xé gió cuốn về phía chúng ta.

…

Giọng nói này không thể quen thuộc hơn được nữa...Trình Tinh Hà?

Ta còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị kéo ra, bên tai là tiếng chửi đổng của Trình Tinh Hà:

“Mọe nó chứ, biết trước khó khăn như vậy, có chết anh đây cũng không tới.”

Ngươi trách ai hả, mọe nó là tự ngươi tự tìm đến.

Ta chỉ cảm thấy tiếng xé gió càng lúc càng gần, vừa muốn ổn định tinh thần rút Thất Tinh Long Tuyền ra, nhưng không biết trong tay Trần Tinh Hà đang cầm thứ gì, ta chỉ nghe “phập” một tiếng, đã cảm giác được luồng khí nóng nổ tung, suýt nữa cháy xém lông mày ta.

Ngửi lại mùi hương đó – lân hỏa?

Những rễ cây sống kia hiển nhiên rất sợ lân hỏa, chớp mắt đã lùi ra xa, Trình Tinh Hà tay trái kéo tay ta tay phải lôi Đại Quyền, ba người chúng ta lảo đảo chạy như điên suốt đoạn đường, cũng không biết đã trôi qua bao lâu, đến một cửa hang nhỏ, phía sau hoàn toàn không còn âm thanh của rễ cây nữa, Trình Tinh Hà thẳng thừng đẩy hai chúng ta vào trong.

Ta hoàn hồn lại, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, rất muốn ói.

Đại Quyền trước ta một bước, nôn ra mật vàng.

Trình Tinh Hà ghê tởm, phun hai bãi nước miếng, nhướng mày nhìn ta:

“Thế nào, Thất Tinh, người chết vì tiền chim chết vì mồi, ngươi cũng tới góp phần à?”

Góp phần ông nội ngươi, hắn càng nói ta càng giận, để cứu hắn suýt nữa ta đã bỏ mạng, mọe nó hắn lại còn cười đùa cợt nhả như không có chuyện gì, ta không nhịn được mắng:

“Móa, sao ngươi không chết đi, đưa đầu qua đây, để ba cho ngươi chút tình thương của ba.”

Trình Tinh Hà cười hì hì:

“Nếu anh đây dễ chết như thế, còn phải đợi hôm nay à. Này, nói thật với ngươi, không uổng công đến nơi này đâu, thật sự có đồ tốt đấy.”

Đại Quyền nôn xong, duỗi cổ qua góp náo nhiệt:

“Đồ tốt gì?”

Trình Tinh Hà cau mày, đẩy đầu Đại Quyền ra, đến sát một bên nhỏ tiếng nói:

“Ta thấy quy mô người chết ở đây, biết chắc không phải sơn mị bình thường đơn giản như thế, chắc chắn có mờ ám, cho nênmới mò đến đây dự định thăm dò trước, công sức không phụ người có lòng...chỉ là có chút việc hơi khó khăn, rễ cây ở đây, nghe hiểu tiếng người.”

Hả, nghe hiểu tiếng người?

Ta nhìn ra được, hắn rất hưng phấn, thế nên nói năng bừa bãi, không hề mạch lạc, hiển nhiên chuyện này liên quan đến tiền, để hắn sắp xếp lại câu chữ rồi tính sau.

Hắn ấp úng một lúc lâu, bấy giờ mới lên tiếng:

“Ài, không được, chỉ nói thôi cũng không ổn, ta đưa các ngươi đi xem.”

“Đi đâu xem?”

“Ngươi theo ta thì biết ngay.”

Trình Tinh Hà vừa nói, vừa kéo ta đến một cửa hang nhỏ, Đại Quyền đâu dám lạc đàn, cũng sáp đến, Trình Tinh Hà nhìn hắn với vẻ ghét bỏ, nhỏ tiếng nói:

"Chúng ta nói trước nhé, vào xem thì được, nhưng nếu không muốn chết, đừng lên tiếng. Nếu không có là thần tiên đại la cũng không cứu ngươi nổi."

Đại Quyền không tin:

"Vừa nãy ta đã cảm thấy lời nói của ngươi không có căn cứ khoa học, rễ cây sao có thể nghe hiểu..."

Nhưng hắn vừa chạm đến ánh mắt của Trình Tinh Hà, lập tức che miệng lại.

Đi theo Trình Tinh Hà, bấy giờ ta mới biết, thì ra dưới cây này thông đến nhiều hướng, hệt như hang mối, lại giống cửa sổ, thông đến một cửa hang lớn.

Trình Tinh Hà cẩn thận quan sát xung quanh, xác định không có rễ cây sống phát hiện chúng ta, bèn dẫn bọn ta vào cửa hang kia, bật đèn pin nhỏ.

Cửa hang này rắc rối phức tạp, tất cả đều làm từ rễ cây, quả thật như một sản phẩm thủ công tinh xảo, Trình Tinh Hà cẩn thận soi đèn pin, ta nhìn vào trong, lập tức sửng sốt.

Chỉ thấy một người phụ nữ bị rễ cây quấn chặt ở bên trong.

Mắt nàng nhắm chặt. Như người đẹp ngủ say trong truyền thuyết.

Chỉ nhìn người phụ nữ này một lúc, đã biết nàng không giống với đám sơn mị diêm dúa bên ngoài.

Nàng rất xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp kia mang theo uy nghiêm không nói nên lời, nghiễm nhiên là khí chất vua chúa.

Ta lập tức quan sát hơi thở, phát hiện tuy người phụ nữ này không nhúc nhích, nhưng lại có tinh khí đếm không xuể, dường như đi theo hệ thống rễ cây, đưa vào chỗ nàng cuồn cuộn không ngớt.

Khí tím nhàn nhạt...chủ đại quý.

Chương 408 - Chết Vì Nàng

Chương 408: Chết Vì Nàng

Sơn mị sinh ra vì linh mộc, lẽ nào...đám sơn mị bên ngoài hút tinh khí của con người, là để đưa đến chỗ nàng?

Như vậy, nếu đám sơn mị bên ngoài là Tiểu Thiến, người phụ nữ này, e rằng là bà ngoại của chúng...

Mẹ kiếp, còn tưởng cây đại thụ này là đường ra, hóa ra, đây là hang ổ của sơn mị!

Nhưng nhìn kỹ lại, tay chân của nàng đều là khí xám ngưng trệ, đây là tử khí.

Cả người nàng dường như đều bị trói chặt, không khác gì xác sống.

Đại Quyền cũng trợn to mắt, bị dung mạo xinh đẹp này làm cho chấn động, quên mất sợ hãi:

“Đây là...”

Câu này vừa thốt ra, rễ cây xung quanh người phụ nữ, như vật sống, chậm rãi rung chuyển!

Trình Tinh Hà bịt miệng Đại Quyền lại, Đại Quyền hoảng hốt toàn thân run rẩy, may mà mấy rễ cây kia chỉ nhúc nhích một lúc, không nghe thấy tiếng động nào khác, bèn yên tĩnh trở lại.

Lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, Trình Tinh Hà vung vẩy nắm đấm với Đại Quyền, ý là mọe nó nếu ngươi còn nói nhảm nữa ta đấm chết ngươi.

Đại Quyền tự giác đuối lý, vội vàng lấy khẩu trang của Bạch Hoắc Hương đeo lên mặt mình thể hiện quyết tâm.

Nhìn khẩu trang kia, ta không khỏi lại lo lắng cho Bạch Hoắc Hương, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, đưa Bạch Hoắc Hương về. Nếu nàng thật sự xảy ra chuyện gì, ta thật sự không thể tha thứ cho chính mình.

Mà bây giờ Trình Tinh Hà đang trên đà hưng phấn, nghiêng đầu ra hiệu để ta xem thử bên dưới người phụ nữ.

Ta vừa nhìn, đã bị chấn động ngay tức khắc.

Chỉ thấy bên dưới người phụ nữ, ánh sáng rực rỡ, có vố số đồ bằng vàng bạc, trân châu bảo thạch đếm không xuể, còn có vài thứ mà ta hoàn toàn không biết, nhưng nhìn qua là thứ đáng tiền, quả thật giống hệt bảo tàng trong phim điện ảnh.

Trước giờ ta chưa từng thấy nhiều đồ tốt như vậy. Ngày trước ta nhìn thấy mộ vương hầu dưới nước gần quốc gia Ách Ba Lan, cảm thấy đã là báu vật kỳ dị, đẹp không thể tả, nhưng mộ vương hầu so sánh với nơi này, thật sự là mộc mạc muốn chết.

Mấy thứ kia, chỉ dưới ánh đèn pin mờ nhạt thôi, đã hút mắt như vậy, nếu mang ra ngoài, sẽ còn rực rỡ đến mức độ nào nữa?

Lúc này ta phản ứng lại, những lời Trình Tinh Hà đã nói ban nãy có ý gì. Hắn muốn lấy mấy thứ kia, nhưng lại không dám chạm vào người phụ nữ này.

Ta ra dấu tay với hắn. Ta thấy khó lắm, người phụ nữ này là đại sơn mị, ngươi vừa chạm vào nàng, rễ cây sẽ quấn lấy ngươi làm phân bón, tiền không quan trọng bằng mạng nhỏ, vẫn nên đi thôi.

Trình Tinh Hà lại kéo ta, ra dấu tay, bày tỏ trơ mắt nhìn nhiều đồ tốt như vậy mà không lấy, hắn chết cũng không cam lòng, bảo ta nghĩ cách, làm sao có thể lấy đồ, mà không khiến người phụ nữ kia phát giác? Cho dù lấy một món thôi cũng được.

Ta hít một hơi, quả thật rất muốn quăng hắn ra ngoài, Trình Tinh Hà lập tức ra dấu tay cầu xin, ý là cả đời chỉ nhờ ta việc này, bảo ta bất kể thế nào cũng phải nghĩ cách.

Chính trong thoáng chốc này, khóe mắt ta liếc thấy người phụ nữ kia, trái tim như muốn nổ tung.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, đôi mắt nhắm chặt của người phụ nữ kia, đã mở ra, đang lạnh lùng nhìn về phía chúng ta.

…

Không mở mắt ra còn đỡ...vừa mở mắt như vậy, ngay cả ta cũng bị nàng làm cho chấn động.

Đôi mắt kia như ẩn giấu ánh sao trên bầu trời, chỉ ngoảnh lại thôi đã thấy xinh đẹp, rực rỡ lấp lánh, đẹp...quá!

Như một luồng sức mạnh không nói nên lời, kéo ngươi chìm đắm!

Ta dường như, trước giờ chưa từng thấy đôi mắt đẹp đến nhường ấy...

Muốn đến gần, muốn tiếp cận nàng, vì nàng, ta làm gì cũng được, thậm chí có thể chết vì nàng...

Nhưng ngay lập tức, nghịch lân treo trên cổ rung chuyển, kích thích ta tỉnh táo lại.

Trời ạ, đôi mắt này không ổn!

Ta vội vã phản ứng lại, nảy sinh lòng phòng bị, chộp lấy Trình Tinh Hà, quay đầu kéo Đại Quyền, nhưng không ngờ, Đại Quyền vốn yếu ớt không chịu nổi gió, mà ta không kéo nổi hắn.

Nhìn kỹ lại, Đại Quyền như hóa đá, đứng cứng ngắc tại chỗ không nhúc nhích.

Đồng tử hắn nhạt đi, đã tiếp xúc với tầm mắt của người phụ nữ kia, nhìn chằm chằm!

Ban nãy Trình Tinh Hà quay đầu xin ta, cũng không chú ý người phụ nữ mở mắt, bây giờ nghe thấy tiếng động không đúng, muốn quay đầu lại xem, bị ta kéo lại, đồng thời ra dấu tay "đừng nhìn" cho hắn.

Ánh mắt của đại sơn mị kia giống hệt như Medusa trong truyền thuyết, ai nhìn vào người đó xui xẻo!

Vừa nãy suýt nữa ta đã bị mê hoặc, càng đừng nói đến Đại Quyền!

Ta phản ứng rất nhanh, bây giờ hắn đã bị mê mẩn tâm hồn, cách tốt nhất là đánh ngất hắn kéo về, nhưng không ngờ, ta vừa ra tay, hắn vẫn như tượng gỗ đất sét, không chút phản ứng.

Không chỉ như vậy, hắn thậm chí còn lê từng bước một, đi đến trước mặt người phụ nữ kia, sức mạnh đó, đừng nói là ta, mười con trâu cũng không kéo lại nổi, tựa như thần tử quỳ lạy dưới váy nữ vương!

Chương 409 - Động Lòng

Chương 409: Động Lòng

Đôi mắt người phụ nữ kia cực kì xinh đẹp, Đại Quyền quỳ trước mặt nàng, đặt tay bên người nàng.

Một đống nhánh cây trồi ra, như rắn sống quấn quanh tay Đại Quyền, ta trơ mắt nhìn một bàn tay đầy đặn bình thường của Đại Quyền, chớp mắt trở nên khô cằn nhăn nheo, như bã mía bị ép cạn nước, tinh khí cuồn cuộn không ngớt hút vào rễ cây.

Người phụ nữ trong cây, vì những tinh khí này, lại càng xinh đẹp hơn!

Mà Đại Quyền chẳng những không chút biểu cảm đau đớn, ngược lại lộ ra nụ cười quỷ dị, ánh mắt cũng vô cùng cuồng nhiệt, vậy mà cực kì hưởng thụ quá trình dâng hiến bản thân.

Cứ tiếp tục như vậy, hắn chắc chắn sẽ trở thành người khô!

Ta biết, hôm nay Đại Quyền chắc chắn sẽ gặp xui xẻo. Nhưng ta đã đồng ý với Tiểu Lệ, có thế nào cũng phải đưa hắn về, thế nên ta lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra, chém đứt cành cây trên tay hắn.

Nhưng không ngờ, ta vừa giơ tay lên, đã nghe thấy “bốp” một tiếng, bốn phương tám hướng, vô số rễ cây không đếm xuể, mang theo tiếng xé gió sắc bén, quấn lấy ta.

Ta không rút lui, đành phải trở tay chém đứt mấy cành cây đang bò tới, máu đỏ chảy ra, văng trúng cả người ta, ta lớn tiếng nói với Trình Tinh Hà:

“Mé nó ngươi còn không chạy!”

Trình Tinh Hà phản ứng lại, nhanh nhẹn tránh đi, lên tiếng:

“Muốn chạy thì cùng chạy!”

Chạy ông nội ngươi, tình huống hiện nay, có thể sống được một người, đã phải niệm phúc sinh vô lượng thiên tôn rồi!

Nơi này vốn rễ cây đan xen chằng chịt, bây giờ rễ cây sống lại, chúng ta như côn trùng mắc vào lưới nhện, đã bị bao bây lớp lớp, Trình Tinh Hà quay đầu nhìn, mắng:

“Không ổn rồi, đường ra đã bị rễ cây bao vây…”

Nói đoạn, hắn nhấc món đồ nhỏ lên, “rắc” một tiếng bừng sáng.

Ta lập tức ngửi thấy mùi cháy khét. Hắn mang theo lửa, mà cây sợ lửa nhất.

Xem như hắn miễn cưỡng khiến mấy cành cây kia không đến gần mình nữa, quay đầu hỏi ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cái này còn phải hỏi à, đại sơn mị chính là đại sơn mị, nhưng mé nó ghê gớm hơn mấy con sơn mị bên ngoài quá nhiều, tiểu sơn mị dùng dung mạo xinh đẹp, hơi thở, giọng nói để mê hoặc thần trí người khác, khiến người ta không tỉnh táo, nhân cơ hội hút tinh khí, nhưng tổ tiên sơn mị này, chỉ cần một ánh mắt, đã có thể khiến người ta hoàn toàn mê mẩn nàng, không còn ý thức của mình nữa, cam tâm tình nguyện dâng hiến bản thân.

Ta quay đầu nhìn Đại Quyền, lúc này, cả cánh tay phải của Đại Quyền đã khô quắt như chân giò hun khói, không hề có chút sức sống, không chỉ như vậy, tinh khí tứ chi xương cốt của hắn, đang dần dần tan biến.

Như vậy không được…

Ta muốn kéo Đại Quyền ra, nhưng phát giác bản thân không cử động được. Bất tri bất giác dưới chân, đã bị quấn quanh chặt chẽ.

Mà ánh mắt của người phụ nữ kia, vượt qua những cành cây đó, đang nhìn ta với vẻ hứng thú.

Trong lòng ta bực dọc, siết chặt Thất Tinh Long Tuyền, phía trên Thất Tinh Long Tuyền hơi lóe lên sắc vàng, bùng nổ sát khí, liên tiếp chém đứt những cành cây dễ như trở bàn tay.

Người phụ nữ kia khẽ híp mắt, như thể hơi ngạc nhiên.

Ta nhân lúc này, một bước lao tới trước mặt người phụ nữ đó, muốn chặt đứt nhánh cây trên người Đại Quyền, nhưng bấy giờ, người phụ nữ khẽ cong môi đỏ, như đang mỉm cười.

Vô số nhánh cây cuộn đến đây, xương cốt lập tức đau nhói, tay cũng không thể dùng sức nổi. Ta giống như kén tằm, bị nhánh cây quấn kín kẽ không lọt gió.

Như vậy, điều duy nhất ta có thể làm chỉ còn lại hít thở, hoàn toàn không nhúc nhích được.

Mà sau lưng truyền đến tiếng hét thảm của Trình Tinh Hà:

“Thất Tinh, ngươi tìm cơ hội chạy đi! Anh đây thật sự không sống qua hai mươi lăm…”

Ta không thể quay đầu, nhưng cũng đoán được, kết cục của Trình Tinh Hà, giống hệt như ta.

Từ lúc vào nghề đến nay, gặp không ít nguy hiểm, nhưng khiến người ta không chút sức lực đánh trả, thật sự không nhiều… lần này tiêu rồi, mọi người đành phải cùng nhau làm cá mặn.

Đáng tiếc…không thể đoàn tụ với Tiêu Tương, chỉ…

Ta yên tĩnh đợi tinh khí của mình bị hút cạn, nhưng một lúc lâu, trên người cũng không có gì khác thường.

Kỳ lạ, lẽ nào hôm nay đại sơn mị này ăn no rồi, muốn để dành ta lại làm lương khô?

Mở mắt ra, trông thấy đôi mắt tuyệt đẹp của đại sơn mị, đang nhìn ta chằm chằm.

Đôi mắt kia thật sự rất đẹp, nhưng còn kém xa Tiêu Tương.

Ta đang suy nghĩ lúc này liệu có nên trăn trối trước khi qua đời hay không, đột nhiên nghe thấy giọng nói lanh lảnh êm tai:

“Ngươi không động lòng với ta?”

Giọng nói này...thật dễ nghe!

Ta nương theo âm thanh nhìn qua đó. Đúng là do đại sơn mị thốt ra.

Gương mặt của nàng, quả thật không thể hình dung, cho dù vẽ tranh, điêu khắc, cũng hiếm khi có thể tạo ra được vẻ mặt xinh đẹp đến vậy, dung mạo tuyệt đẹp này chỉ tồn tại trong mơ, không chân thực chút nào.

Mà giờ phút này, ta nhớ đến Trình Tinh Hà, quay đầu nhìn lại, lòng bỗng nặng nề, không biết từ khi nào, Trình Tinh Hà cũng ngơ ngác nhìn chằm chằm đại sơn mị, hiển nhiên cũng bị mê hồn.

“Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

Chương 410 - Pháp Khí

Chương 410: Pháp Khí

Giọng nói hút hồn lại lần nữa vang lên:

“Lẽ nào ta không đủ đẹp?”

Dù sao cũng sắp chết đến nơi, nịnh bợ cũng chẳng ích gì, thế nên ta dứt khoát cứng cổ nói:

“Đương nhiên, ngươi kém xa vợ ta.”

Đại sơn mị vừa nghe câu này, sắc mặt lập tức thay đổi. Chỉ thấy làn da hoàn hảo kia, nháy mắt như vỏ cây già trong thời kỳ hạn hán, chợt biến thành màu xanh lục, có vết nứt nhỏ, kinh người biết mấy!

Tim ta giật thót, hình như nàng…nổi giận!

Nhưng cũng chỉ trong thoáng chốc, vết nứt kia lập tức biến mất, nàng trở nên hoàn hảo không tỳ vết, thậm chí còn động lòng người hơn ban nãy, giọng nói cũng mềm dịu hơn:

“Vậy giờ thì sao?”

Thứ này yêu cái đẹp như vậy à?

Ta vừa nhanh chóng động não, vừa nói:

“Tàm tạm thôi…người giỏi sẽ có người giỏi hơn. Gái đẹp có nhiều lắm.”

Mà đại sơn mị lại thay đổi, lúc này còn đáng sợ hơn ban nãy, cả làn da khô quắt lại, giọng nói thô ráp hơn không ít, nghiến răng nghiến lợi mắng:

“Vốn dĩ, bất kỳ người đàn ông nào cũng bị ta mê hoặc, nếu không phải kẻ đê tiện kia, sao ta lại rơi vào bước đường này, trở nên xấu xí như thế...”

Mé nó, nếu dung mạo này mà còn bảo là xấu, vậy trước đây nàng phải đẹp đến mức nào?

Hơn nữa, nghe ý nàng nói, dường như nàng bị ai đó hãm hại.

Đúng rồi...trên cây có bùa thiên lôi, chẳng phải dùng để trấn áp nàng sao? Trong đó chắc chắn còn chuyện không muốn người khác biết.

Chính vào lúc này, đại sơn mị lại lần nữa khôi phục vẻ xinh đẹp, khẽ mỉm cười với ta:

“Lang quân, ngươi có thể đến đây, cũng là duyên phận của chúng ta, ta có chuyện này, muốn nhờ ngươi giúp. Chỉ cần ngươi giúp được ta, ta sẽ trả hai người bạn hoàn chỉnh lại cho ngươi.”

Giúp đỡ?

Ta vội hỏi:

“Chuyện gì?”

Đại sơn mị mỉm cười, lên tiếng:

“Ngươi giúp ta, chém bùa thiên lôi trên cây ra.”

…

Lòng ta sáng như gương, bùa thiên lôi kia dùng để trấn tà, đại sơn mị này không biết đã ăn bao nhiêu người sống, bị áp chế ở nơi này, tám phần là báo ứng của nàng, nếu ta tùy tiện thả nàng ra, nói không chừng sẽ gây họa lớn.

Đại Sơn Mị nhận ra ta nghĩ thế nào, cũng không bất ngờ, chỉ cúi đầu nhìn Đại Quyền.

Ta nương theo tầm mắt nàng nhìn qua đó, trong lòng lập tức giật thót.

Chỉ thấy lúc này Đại Quyền thật sự đã trở thành “người âm dương”, một nửa người vẫn còn căng mọng, nhưng nửa người còn lại, đã biến thành chân giò hun khói.

Giờ phút này, ta cảm giác trên người thả lỏng, từ trên không đáp xuống, rễ cây dưới đất thậm chí đỡ lấy ta một cách ôn hòa.

Ta biết, Đại Quyền đã hoàn toàn bị đại sơn mị mê hoặc, ta kéo hắn, đánh hắn, cũng chẳng chút tác dụng. Chỉ cần đại sơn mị không chịu buông tha, cả đời này của hắn phải ở lại đây.

Quay đầu nhìn lại, Trình Tinh Hà đã bị rễ cây dày đặc quấn chặt, hệt như kén tằm, chỉ lộ mỗi phần đầu ra ngoài, ngã trái nghiêng phải trên không, như quỷ thắt cổ trên cây hòe.

Mà ánh mắt Trình Tinh Hà cũng nhìn đại sơn mị với vẻ ngây dại, gương mặt nhanh chóng khô cằn, tinh khí của hắn, cũng bị đại sơn mị hấp thụ.

Thậm chí nàng hoàn toàn không cho ta thời gian để cân nhắc. Nếu ta do dự, hai người này sẽ biến thành cá mặn.

Thế nên ta vừa động não, vừa dời chủ đề tranh thủ chút thời gian:

“Bản lĩnh của ngươi lớn như vậy, dụ dỗ một người chặt cây giúp ngươi, chẳng phải là chuyện đơn giản sao? Tại sao nhất quyết phải…”

Đại sơn mị nhìn ta chằm chằm, lên tiếng:

“Vì, chuyện này không phải ngươi thì không được.”

Ta phát giác, tầm mắt nàng đang nhìn Thất Tinh Long Tuyền, ánh mắt mang theo vài phần khát vọng, lại xen lẫn chút kính sợ:

“Vì bùa thiên lôi kia, là do thanh kiếm của ngươi để lại, thật không ngờ, hôm nay lại gặp nhau.”

Ta sửng sốt, Thất Tinh Long Tuyền ư?

Ta vội hỏi:

“Vậy chủ nhân trước đây của Thất Tinh Long Tuyền, rốt cuộc là ai?”

Đại sơn mị dường như nhớ lại ký ức không muốn nghĩ đến kia:

“Nói với ngươi, ngươi cũng không quen. Hắn tên Giang Trọng Ly.”

Giang Trọng Ly? Đó chẳng phải là người đã thiết lập Tứ tướng cục sao?

Chỉ biết hắn là yêu đạo trong miệng vua Thành Bắc, có làm sao cũng không ngờ, ta và hắn lại cách nhau gần như vậy. Còn dùng pháp khí của hắn lâu đến thế!

Hóa ra, giống hệt như Đại Quyền đã nói, đây thật sự là cây máu rồng.

Có điều, cây này không giống với cây máu rồng bình thường, gọi là chân long huyết thụ.

Mà chân long huyết thụ bị máu của chân long tưới lên, nhận được linh khí mới thành hình, cây máu rồng vốn đã hiếm thấy, càng khó để tìm được chân long huyết thụ thứ hai, chất gỗ cực kì rắn chắc, thậm chí có thể nói là đao kiếm khó chém, tốt hơn cả gỗ của cây trinh nam

Trừ phi là pháp khí mang theo sát khí sắc bén, chém giết vô số yêu tà, mới có thể chém ra vết tích trên người nó.

Cho nên bùa thiên lôi kia có thể phong ấn nàng nhiều năm như vậy. Không có thứ khác chém được nó, như hình xăm chẳng thể xóa nhòa.

Chương 411 - Trở Thành Yêu Tà

Chương 411: Trở Thành Yêu Tà

Khi trước lúc ta trốn trên cây, dùng Thất Tinh Long Tuyền rạch lớp vỏ cây ra, nàng đã phát giác, ta có bản lĩnh chém được nàng, thế nên mới dụ ta và Đại Quyền đến đây.

Sau đó, nàng mỉm cười với ta:

“Ta đã đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng không uổng công. Đây là ý trời đã định, ta sẽ tự do trở lại.”

Nói đến tự do…

Ta bèn hỏi:

“Ta nhìn ra được, trên người ngươi có khí chất cao quý. Rốt cuộc tại sao ngươi lại bị nhốt ở đây? Kẻ đê tiện mà lúc nãy ngươi nói…có ý gì?”

Không nhắc đến ba chữ “kẻ đê tiện” còn đỡ, vừa nhắc ba chữ đó, nàng lại biến sắc:

“Tất cả, đều do nàng ban cho…”

Thì ra sỡ dĩ cây máu rồng này có khí chất cao quý màu tím, là vì nó được hoàng gia phong tặng.

Năm đó có một người trẻ tuổi đến nơi này, trúng mai phục, bị thương, trốn đằng sau cây máu rồng, cây máu rồng chắn mũi tên bắn tới, phun đầy máu tươi, đối phương tưởng người trẻ tuổi trúng tên mất mạng, nên mới rời đi.

Người trẻ tuổi cứ thế may mắn thoát khỏi một kiếp. Cơ duyên trùng hợp, máu của hắn cũng rơi trên thân cây đó.

Mà máu của người trẻ tuổi dường như có hiệu lực nào đó, cây máu rồng bình thường này, lại trở thành “chân long huyết thụ” cực kỳ rắn chắc.

Qua một khoảng thời gian, người trẻ tuổi lại đến. Lúc này, người trẻ tuổi khoác hoàng bào, đông người theo cùng, nghiễm nhiên là vua của một nước.

Cũng vì có công hộ giá, mà cây này được sắc phong là cây thần chân long.

Cho nên nó đường hoàng được nhang khói cung phụng, có linh tính.

Lúc ấy nơi này không hoang vắng như bây giờ, xung quanh cũng có không ít cư dân, người dân biết đây là cây thần được hoàng gia phong thưởng, đều đến đây để cầu bình an, cầu giàu sang, có thể nói là hương hỏa thịnh vượng, nhất thời đứng đầu ngọn gió.

Nhiều hơn là, có phụ nữ đến cầu xinh đẹp. Lúc đó còn có một quy tắc bất thành văn, cây này lấy được máu tươi của quốc quân, mới trở thành cây thần hộ giá, cho nên dân chúng cầu nguyện, cũng phải dùng máu để hiến tế.

Cứ như vậy, chân long huyết thụ đã ăn rất nhiều máu người.

Người là linh của vạn vật, dùng máu người bái tế, sẽ có công hiệu ghê gớm nhất.

Mà vào lúc này, một người phụ nữ đến trước mặt chân long huyết thụ, cầu xin bản thân vĩnh viễn không già.

Người phụ nữ này có dung mạo cực kì xinh đẹp, cả đời kiêu ngạo vì dung nhan của mình, từ nhỏ đã nhận được muôn ngàn cưng chiều, nhưng bây giờ nàng đã qua hai mươi lăm tuổi, phát hiện mình đã có một sợi tóc bạc.

Nàng bắt đầu hoảng hốt, chỉ cần là người, tất nhiên sẽ trải qua sinh lão bệnh tử, không ai có thể giữ mãi vẻ đẹp của mình đến vĩnh hằng. Không có diện mạo xinh đẹp, nàng sẽ mất hết tất cả.

Nàng không muốn già, bất kể phải trả giá thế nào, nàng cũng phải duy trì vẻ đẹp của mình.

Oán khí kia rất ghê gớm, nàng ta rút toàn bộ máu của mình, hòa vào chân long huyết thụ, mà chân long huyết thụ đã hưởng rất nhiều hương hỏa, có linh tính, cũng muốn biến thành hình người.

Thế nên, người phụ nữ kia đã dung hòa cùng chân long huyết thụ, trở thành sơn mị.

Sơn mị đắm chìm trong vẻ đẹp vạn năm không đổi của mình, thoạt nhìn đã hoàn thành tâm nguyện.

Thỉnh thoảng nàng sẽ hiện ra hình người, trông thấy sự kinh ngạc trước vẻ đẹp của người sống dành cho mình. Mọi người lan truyền, chân long huyết thụ có nữ thần, xinh đẹp tuyệt vời

Nàng nhìn ánh mắt si mê của mấy người kia, càng lúc càng vui.

Nhưng chính vào lúc này, nàng phát hiện một người phụ nữ cực kì xinh đẹp đi ngang qua đây.

Nàng lập tức ngồi không yên, người phụ nữ kia, thận chí còn đẹp hơn nàng.

Hơn nữa, người phụ nữ kia nhìn thấy nàng, vậy mà hiện lên vẻ thương tiếc.

Tại sao lại có biểu cảm đó, có phải, nàng ta cảm thấy nàng xấu lắm hay không? Xấu đến độ…đáng thương?

Với nàng mà nói, đây là chuyện không thể chấp nhận được.

Nếu trên người nàng có linh khí của con người, tất nhiên cũng sẽ có lòng tham.

Vẫn chưa đủ…còn xa mới đủ, nàng còn muốn đẹp hơn nữa. Đẹp hơn người phụ nữ kia.

Nhưng máu người không thể thỏa mãn khẩu vị của nàng nữa, nàng cần nhiều tinh khí hơn.

Cho nên, nàng bắt đầu hút người đến bái tế.

Nàng càng lúc càng đẹp, nhưng những người kéo đến bái tế nàng, đều trở thành thây khô.

Dưới gầm trời này chẳng có bức tường nào không lọt gió, càng không cần nói lòng tham của nàng mỗi ngày một lớn, ăn không chút kiêng kỵ, mọi người truyền nhau lời đồn, chân long huyết thụ đã nhiễm tà khí, nếu ai dám đến gần, sẽ bị nó ăn thịt.

Không ai dám đến gần cây thần chân long này nữa.

Nhưng dù sao cây thần chân long cũng được quốc quân sắc phong, tin tức này truyền ra, nghĩ cũng biết có ảnh hưởng không tốt. Chẳng khác nào quốc quân và yêu tà cùng thông đồng làm bậy?

Cho nên quốc quân đã cử Giang Trọng Ly vác theo Thất Tinh Long Tuyền đến đây, hắn nhìn ra quả thật chân long huyết thụ đã trở thành yêu tà.

Chương 412 - Rễ Cây

Chương 412: Rễ Cây

Theo lý mà nói, nên dẫn thiên lôi đến đánh chết chân long huyết thụ này, để chặt đứt mối họa về sau, nhưng dù sao cũng là cây được hoàng gia phong thưởng, lại có công cứu giá, hoàng ân mênh mông, nể tình công lao của nàng, nếu thật sự tiêu diệt cái cây này, cũng tương đương bất kính với quốc quân.

Thế nên Giang Trọng Ly dùng Thất Tinh Long Tuyền đánh một lá bùa thiên lôi lên người nàng, giam giữ nàng vĩnh viễn không thể cử động.

Cả người nàng bị trói buộc, chỉ có thể sống trong rễ cây, mất đi tín ngưỡng và hương hỏa, hao tổn tinh khí cũng khiến vẻ đẹp nàng nhanh chóng tụt dốc, nhưng nàng không cam lòng.

Mà linh khí còn sót lại của nàng, thu hút rất nhiều tiểu sơn mị.

Đám tiểu sơn mị kia liều mạng thu gom tinh khí của con người cho nàng, giúp nàng duy trì vẻ đẹp, càng không còn ai dám đến nơi này nữa.

Nhưngtrùng hợp gần đây phong thủy bản địa xảy ra biến động, nơi này trở thành con đường lên núi duy nhất, đám tiểu sơn mị đã bày trận mê hồn ở đây, từng con từng con ăn những người đi ngang qua thành thây khô.

Nói đến đây, nàng nhìn ta chằm chằm:

“Ngươi nói xem…ta vốn nên được hưởng hương hỏa đàng hoàng, nếu không phải kẻ đê tiện kia, sao ta phải rơi vào bước đường này?”

Sự cố chấp này, hoàn toàn không bình thường, chẳng trách nàng từ một người sống, biến thành yêu dị!

Rõ ràng do lòng tham của ngươi, lại trách người ta đẹp hơn ngươi, bước đường hôm nay rõ ràng do ngươi hại chính mình, liên quan gì đến người ta?

Mà ban nãy nàng nói, ánh mắt người phụ nữ kia nhìn nàng, mang theo vẻ thương tiếc…nói không chừng, người phụ nữ kia cũng không phải người bình thường, đã nhìn ra lòng tham của nàng, thấy nàng đáng thương.

Nàng cắn chặt răng, vẫn đang lên tiếng:

“Một khi ta lấy lại tự do, nhất định sẽ đi tìm nàng…trên đời này không ai có thể đẹp hơn ta, không thể có được…Bạch Tiêu Tương…”

Ta lập tức ngơ ngác, trời ạ, nói từ nãy đến giờ, người phụ nữ kia, lại là Tiêu Tương?

Nàng càng nói càng kích động, sắc mặt cũng dữ tợn hơn, không còn đẹp nữa, mà là đáng sợ:

“Đi mau...mau chém bùa thiên lôi, ta đã đợi rất lâu rồi, không muốn đợi nữa...ta đẹp nhất...ta mới là người đẹp nhất...”

Nói đoạn, cành cây trên người Trình Tinh Hà và Đại Quyền càng chặt hơn.

Ta vội nói:

“Ngươi đừng kích động, ta sẽ đi ngay...ngươi mở đường ra trước đi!”

Thả ngươi ra, tinh khí của ngươi trở về, còn không phải biết ngay Bạch Tiêu Tương ở trên người ta, ta còn quả ngọt để ăn không?

Nhưng Trình Tinh Hà và Đại Quyền không thể chết như thế được…

Chính vào lúc này, ta phát giác sau ót như đụng trúng thứ gì đó, ngẩng đầu nhìn, ta lập tức sững sờ, Trình Tinh Hà?

Mẹ nó, thì ra con hàng này đang giả vờ! Hắn hoàn toàn không bị mê hoặc!

Trình Tinh Hà bình tĩnh làm khẩu hình với ta.

Ta nhìn ra, khẩu hình của hắn là một chữ "tâm".

Lẽ nào…ngay lập tức ta hiểu ra câu này có ý gì, trong lòng đã có ý định.

…

Vào lúc này, ta chỉ cảm thấy một chùm rễ quấn quanh eo mình, cả người bị nhấc lên không ngay lập tức, khi nhìn kỹ lại, đã đến trên cây.

Đám tiểu sơn mị kia vẫn ở dưới đất, hệt như cá mập há miệng muốn ăn thịt người, khiến người ta nhìn mà da đầu tê dại.

Trình Tinh Hà và Đại Quyền cũng bị ném lên như hai con cá mặn. Khí sắc của hai người họ càng kém hơn.

Giọng nói kia không ngừng thôi thúc:

"Nhanh lên...nhanh lên..."

Đòi mạng à?

Ta vội nói:

“Ngươi thả người trước đi, ta chém bùa chú kia!”

Giọng nói đó dường như sốt ruột, âm thanh lạnh đi:

“Ngươi không có tư cách trả giá với ta…”

Mắt thấy tinh khí trên người Trình Tinh Hà và Đại Quyền đã bị hút rất nhiều, sắp trở thành người khô, không khỏi cắn răng, mẹ nó, không thể do dự nữa, thế nên ta siết chặt Thất Tinh Long Tuyền, nhanh chóng chém thân cây kia.

“Ầm”, chỉ nghe một tiếng vang cực lớn, chớp mắt thân cây bị chém đứt, máu rồng đỏ bừng nồng đậm lập tức tưới ướt người ta.

Thứ này rất giống máu, mùi cũng như máu, vị tanh ập vào khoang mũi, mà máu rống vừa văng xuống đất, đám tiểu sơn mị kia như gặp dung nham, ngay lập tức bị kích thích chạy trốn khắp nơi.

Mà những cành cây quấn chặt Trình Tinh Hà và Đại Quyền cuối cùng cũng buông ra, bọn họ một trước một sau, như hòn đá rơi vào thác nước.

Khả năng bơi lội của Trình Tinh Hà chẳng ra sao cả, không bị cành cây siết chết, ngược lại bị nước dìm chết, vậy thì oan ức quá rồi.

Nhưng ta hoàn toàn không rảnh để lo cho họ. Nếu lá bùa thiên lôi do ta tháo ra, cũng chỉ đành phụ trách đến cuối cùng.

Vừa mới nghĩ đến đây, ta đã cảm giác được, hương thơm đặc trưng của sơn mị, đột nhiên nồng hơn nhiều.

Cùng lúc đó, gốc cây dưới chân hơi nhúc nhích, giống như lần nữa bùng nổ sức sống.

Tất cả đều cho thấy rõ…đại sơn mị này, đã được thả ra…

Đám tiểu sơn mị rất kích động, tựa như xếp thành hai hàng đón chào đại sơn mị ra khỏi hang núi.

Nhưng ta nhanh chóng nhìn ra, mảnh đất bên dưới tiểu sơn mị, không ổn lắm, hơi nứt ra, rất nhiều thứ màu trắng chui lên.

Rễ cây!

Chương 413 - Lẽ Nào...

Chương 413: Lẽ Nào...

Mấy rễ cây kia, cũng như lúc tiểu sơn mị hút tinh khí, đâm sao vào cơ thể tiểu sơn mị, cuồn cuộn không ngớt, hút hết tinh khí của tiểu sơn mị!

Da đầu ta lập tức nổ tung, đại sơn mị bị nhốt ở đây lâu như vậy, đều là đám tiểu sơn mị phục vụ nàng như bầy kiến thợ, theo lý mà nói không có công lao cũng có khổ lao, việc đầu tiên sau khi nàng ra ngoài không phải ban thưởng theo công lao, mà là cướp đoạt tinh khí của tiểu sơn mị, đây là thao tác gì?

Mà đám tiểu sơn mị kia, hiển nhiên không ngờ mình lại bị đối xử như thế, từng gương mặt xinh đẹp lộ ra biểu cảm kinh hãi, có con chạy trốn khắp nơi, có con ngơ ngác đứng tại chỗ, thậm chí còn có con quỳ lạy cây lớn dưới chân ta, như đang cầu xin tha mạng.

Đám sơn mị ăn nhiều tinh khí người như thế, theo lý mà nói chết vẫn không hết tội, nhưng tận mắt chứng kiến tất cả, vẫn cho người ta cảm giác vô cùng thảm thiết.

Tất nhiên, mọi thứ đều vô ích, đám sơn mị nhanh chóng trở thành bã đen hong gió, không khác gì muội than, bị gió thổi qua, tản ra khắp nơi.

Như thể chưa từng tồn tại.

Chỉ có đại thụ, cành lá sinh sôi nảy nở.

Chính vào lúc này, một giọng nói lảnh lót vang lên bên tai ta:

“Lang quân, ngươi nhìn ta xem.”

Ta quay đầu lại, lập tức nín thở.

Một người phụ nữ đứng sau lưng ta, tỏa sáng rực rỡ, đang mỉm cười xinh đẹp.

Dáng vẻ trong cây ban nãy của nàng, đã vô cùng xinh đẹp, nhưng bây giờ, càng đẹp đến độ khó tưởng tượng, cả người như đang tỏa sáng.

Loại người này, quả thật nên ở nơi cao xa vời vợi, được người ta nâng niu chiều chuộng, chốn phàm trần không chứa nổi vẻ đẹp này.

Dường như nhận ra vẻ ngạc nhiên trước vẻ đẹp của ta, cổ tay mảnh mai của nàng vòng qua cổ ta, tròng mắt như trời sao phản chiếu bóng hình ta, cực kì hài lòng lên tiếng:

“Ta có đẹp không?”

Đương nhiên rất xinh đẹp…

Nàng đến gần bên tai ta:

“Vừa nãy ngươi nói, vợ ngươi, còn đẹp hơn ta?”

Giọng nói này, rõ ràng mang theo sát khí sắc lạnh!

Ngay sau đó, ta cảm giác được, một cơn đau từ bàn chân, như rễ cây đâm xuyên chân ta, muốn hút hết mọi thứ trên người ta!

Giọng nói lảnh lót kia lại lần nữa vang lên bên tai ta:

“Vừa nãy ta đã nghi ngờ, trên đời này ngoài Bạch Tiêu Tương, không ai có thể đẹp hơn ta, thì ra là mắt ta vụng về, ngươi lại mang Bạch Tiêu Tương đến.”

Giải trừ phong ấn quả là khác hẳn, chuyện này mà nàng cũng nhìn ra…

“Thật tốt.”

Giọng nàng mang theo vẻ mừng như điên:

“Ngươi không chỉ giúp ta giải trừ phong ấn, còn đưa kẻ thù đến, lang quân bé nhỏ, ngươi nói xem, ta phải làm sao để cám ơn ngươi mới tốt đây? Ăn ngươi...có thể giúp ta trở nên đẹp hơn, ngươi cũng cam tâm tình nguyện nhỉ?”

Ta có thể cảm nhận được, cả người như bình nước, tinh khí cuồn cuộn không ngừng bị trút ra ngoài.

Không hổ đã ăn nhiều tinh khí hương hỏa như vậy, sức mạnh này, Âm Phục Linh so với nàng, quả thật chỉ là trò trẻ con!

Ta muốn vùng vẫy, nhưng bàn chân như mọc rễ, hoàn toàn không thể nhúc nhích nổi.

Trời ạ, như vậy không ổn, chẳng phải chớp mắt sẽ bị nàng hút hết sao?

Đầu óc ta xoay chuyển, mắt thấy nàng càng lúc càng xinh đẹp, lập tức lớn tiếng nói:

“Ai cam tâm tình nguyện? Đồ xấu xí nhà ngươi, đẹp cái rắm!”

Quả nhiên, một câu này, cảm giác đau đớn trên bàn chân ta lập tức biến mất, chỉ thấy sắc mặt nàng u ám, nhìn ta chằm chằm, môi đỏ khẽ run:

“Ngươi nói gì?”

Có cửa!

Trong đầu ta lôi hết toàn bộ những lời mắng người của chị

Mật ở phố tây ra một lượt, cười lạnh một tiếng:

“Ngươi có soi gương không? Còn cảm thấy mình xinh đẹp à, thật sự không được thì ngươi soi bãi nước tiểu của mình đi, vừa già vừa xấu lại còn mập!”

Thực ra thẩm mỹ thời cổ đại rất khó nói, thời nhà Đường cho rằng mập mới đẹp, nhưng nước Sở cách đó sớm hơn lại chú trọng eo thon, cũng không biết thời đại của các nàng ấy tính như thế nào.

Nhưng ta rất may mắn, câu này đã chạm trúng vảy ngược của nàng, chớp mắt ta nghe thấy tiếng vang do nàng nghiến răng:

“Ngươi nói ta…”

“Ta nói ngươi xấu không chịu nổi, cay mắt.”

Nhân lúc nàng tức đến không màng đến việc hút tinh khí, một tay ta đã nắm chặt Thất Tinh Long Tuyền:

“Vô Diệm xấu xí không ai cần như ngươi, nhắm mắt hôn một cái, cũng có thể mơ ác mộng mấy đêm, mắt mù mới thấy ngươi đẹp!”

Nàng hẳn không ngờ có người lại nói với mình mấy câu này, miệng há to thành một hình dáng hoàn hảo, một tay run rẩy sờ lên mặt mình:

“Lẽ nào ta…”

Ta không đánh lại nàng. Nhưng ta biết, nàng sợ cái gì.

Lúc này quả thật nàng rất ghê gớm, nhưng một người bị kẻ khác nhìn thấu nhược điểm, sẽ rất dễ thua cuộc.

Ta đã rút Thất Tinh Long Tuyền ra từ sớm, nhân cơ hội này, dùng hết sức lực toàn thân, đâm vào trái tim nàng!

Nàng vừa ra ngoài, ta đã quan sát khí của nàng.

Chương 414 - Ngồi Yên Chờ Chết

Chương 414: Ngồi Yên Chờ Chết

Tinh khí toàn thân nàng dồi dào, mà hướng đi của tinh khí, cuồn cuộn không ngớt, chảy vào tim nàng.

Lúc trước Trình Tinh Hà làm khẩu hình "tim" với ta, không chút nghi ngờ, là muốn cho ta biết điểm yếu của nàng.

Mắt thấy tinh khí tập trung ở tim, bây giờ bị ta đâm trúng, hướng đi của tinh khí lập tức hỗn loạn, ta chọn một lỗ hổng rồi đâm vào.

Quả nhiên, nàng không hề phản kháng, Thất Tinh Long Tuyền thuận lợi xuyên vào trong, ta dùng sức kéo ra, mũi kiếm nhất thời đánh đâu thắng đó, vạch lồng ngực nàng ra.

Gương mặt cực kì xinh đẹp của nàng lập tức đong đầy vẻ kinh hãi:

"Ngươi..."

Rễ cây dưới chân ta buông lỏng, mà nàng như bị thứ gì đó làm hoảng hốt, giọng điệu thay đổi:

"Máu của ngươi…chân long…"

Mắt nàng lập tức trừng to, nhìn chằm chằm ta với vẻ khó tin:

"Là ngươi!"

Câu này có ý gì, ngươi quen ta?

Giờ không phải lúc ôn lại chuyện cũ.

Máu tươi bắn lên mặt ta, ta nhìn thấy trong lồng ngực nàng, có thứ gì đó màu trắng.

Nội đan?

Ta nắm lấy nội đan kia, mạnh mẽ kéo ra ngoài, nội đan bị ta kéo xuống, xúc cảm lạnh lẽo, tỏa ra mùi hương kỳ lạ.

Nói là nội đan, cũng không giống lắm. Thứ tròn trịa này, bên trên có mấy cái lỗ thông nhau.

Ta còn chưa từng thấy loại đồ này bao giờ.

Chính vào lúc đó, giọng nói của Trình Tinh Hà không biết từ đâu vang lên vẻ mừng như điên:

“Đó là trái tim cửu khiếu linh lung của sơn mị, Thất Tinh, lần này phát tài rồi! Không giấu gì ngươi, lần này ta đến đây vì thứ đó đấy!”

Tim cửu khiếu linh lung? Thứ này để làm gì?

Nhưng còn chưa đợi ta hỏi, Trình Tinh Hà lập tức đổi giọng:

“Trước tiên ngươi đừng vui vội, sau lưng kìa!”

Ta bèn quay đầu trông thấy đại sơn mị kia, nhưng vừa nhìn, ta lập tức sửng sốt.

…

Chỉ thấy gương mặt tuyệt mỹ của đại sơn mị chớp mắt thay đổi, làn da trắng nõn rút đi, biến thành màu xanh lá, toàn thân sần sùi, khô cằn nứt nẻ, hệt như vỏ cây già!

Mà đầu nàng bạc trắng, cũng nổ tung tán loạn, dáng vẻ này, thật sự là yêu quái.

Nhìn rõ biểu cảm của ta, đại sơn mị tạm thời gọi là “thụ nhân” kia há miệng, phát ra âm thành trầm khàn:

“Tại sao ngươi lại nhìn ta như thế? Có phải ta...”

Nàng giơ tay mình lên, trông thấy cánh tay vốn có hình dáng hoàn hảo, vậy mà biến thành vỏ cây, đầu tiên nàng sửng sốt, sau đó gào thét:

“Không...vẻ đẹp của ta...”

Chuyện nàng sợ nhất, cuối cùng đã thành sự thật.

Tiếng thét kia vô cùng thê lương, thật sự là âm thanh ma quỷ chui vào lỗ tai, ta phản ứng cũng rất nhanh, nhân lúc nàng phát điên, lập tức nhảy từ trên cây xuống, trông thấy Trình Tinh Hà ướt như chuột lột, đang chờ bên dưới. Cũng may, hắn đã kéo theo Đại Quyền, chẳng qua tình huống của Đại Quyền không tốt như thế, biến thành một nửa thịt xông khói.

Trình Tinh Hà thấy ta xuống, lớn tiếng nói:

“Mau chạy đi!”

Cùng lúc này, chân long huyết thụ phát ra tiếng vang “cót két”, như cả gốc cây sắp đứt lìa.

Cảnh tượng này ta đã từng xem trong phim thảm họa, trái tim giật thót, dắt họ chạy từ lối ra.

Nhưng ai mà ngờ, vô số rễ cây đếm không hết cũng nhổ tận gốc, cuộn về phía chúng ta, ta nghe thấy âm thanh cực kì thê lương sau lưng:

“Trả cho ta…trả vẻ xinh đẹp lại cho ta…”

Thế thì không được, nếu trái tim cửu khiếu linh lung gì đó có liên quan đến vẻ đẹp của ngươi, chẳng phải ngươi sẽ tiếp tục ăn người hại người sao?

Nhưng mắt thấy rễ cây ồ ạt kéo tới, chúng ta hoàn toàn không thoát ra được, ta lập tức sờ lấy dầu tê giác, trét lên rễ cây, nhưng vừa duỗi tay, chiếc bật lửa heo Peppa không biết từ khi nào, đã bị rễ cây quấn đến biến hình, hư bánh mài, hoàn toàn không bật lửa được.

Da đầu ta muốn nổ tung, mé nóa lần này chết chắc.

Quay đầu nhìn lại, Trình Tinh Hà và Đại Quyền cũng bị rễ cây cuốn lên, Trình Tinh Hà hét lớn:

“Cứu giá cứu giá!”

Ta liều mạng dùng Thất Tinh Long Tuyền chém ra một con đường, nhảy lên trên, chặt đứt rễ cây trên người Trình Tinh Hà, hai người rơi xuống đất như bao bố, nhưng rễ cây còn ghê gớm hơn trong hang động ban nãy. Nàng giải được bùa thiên lôi, lại hút sạch tinh khí của sơn mị, vừa rồi ở trong hang động chúng ta không phải đối thủ của nàng, càng không cần nói đến bây giờ!

Ngẩng đầu nhìn, vừa bắt đầu không thấy đại sơn mị đi đâu, quan sát kỹ lại, chỉ thấy hình người của đại sơn mị càng lúc càng khủng khiếp, sắp hòa thành một thể với cây máu rồng.

Giọng của nàng chẳng còn lảnh lót nữa, mà là tiếng vang khiến người ta nổi da gà:

“Trả cho ta...”

Ta lập tức sờ trên người Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà không phản ứng lại, ta lấy một hộp diêm trong người hắn ra.

Quá tốt rồi...

Nhưng Trình Tinh Hà thấy vậy, thở dài:

“Không được, cây này sống, làm gì dễ đốt như thế…”

Không thử làm sao biết được, chẳng lẽ ngồi yên chờ chết?

Ta còn chưa nói ra, đã cảm thấy mắt cá chân bị siết chặt, cả người bị treo ngược trên không.

Sau đó, đại sơn mị kia như đang vắt khô quần áo, ra sức trút ta xuống, hiển nhiên muốn moi trái tim cửu khiếu linh lung ra.

Chương 415 - Thụ Tinh

Chương 415: Thụ Tinh

Thứ này xem ra cũng học cách tinh quái rồi. Ta bị treo ngược, bản lĩnh gì cũng không dùng được.

Nhưng ta nhanh chóng phản ứng lại:

“Đại sơn mị, ngươi không muốn xem thử, dung mạo của mình hiện nay sao?”

Sức lực khống chế ta của đại sơn mị lập tức khựng lại.

Thực ra bây giờ ngũ quan của đại sơn mị, đã rất mơ hồ, theo suy đoán của ta, nếu mất đi trái tim cửu khiếu linh lung kia, đại sơn mị có thể đánh mất ý thức, trở lại là một cây đại thụ bình thường.

Ta biết có cửa, lập tức lớn tiếng nói:

“Trên người ta có gương!”

Đại sơn mị do dự một lúc.

Ta tẩy não như nhân viên tiếp thị, hướng dẫn từng bước:

“Dáng vẻ ngươi hiện nay, quả thật rất khác ngày xưa, ta cho ngươi xem!”

Nói đoạn, ta mò mẫm trên người, thực ra một gã đàn ông thô lỗ, sao có thể mang gương bên mình được, đó là một cái la bàn.

Nhưng mặt kia của la bàn rất bóng loáng, không khác gì gương đồng thời cổ đại.

May mà thứ này dính chặt, không bị văng ra ngoài.

Ta giơ la bàn lên, chiếu về phía nàng.

Thực ra la bàn cũng như gương, vốn là vật tránh tà. Nhất là gương, có thể dội ngược thứ không tốt trở lại, cho nên chỗ chúng ta kết hôn, đều để cô dâu ôm một tấm gương bước vào cửa nhà chồng, chính vì đề phòng thời gian tân hôn cửa nhà rộng mở, mấy thứ đồ không tốt lọt vào.

Ngoài miệng đại sơn mị không nói gì, nhưng dựa vào mức độ căng thẳng của nàng đối với dung mạo, sao có thể không để ý được, tất nhiên muốn soi gương.

Vừa soi vào, gương mặt vốn dĩ đã vặn vẹo của nàng, bất thình lình càng méo mó hơn:

“Không…đây không phải ta…đây không phải ta…”

Ta lập tức quan sát khí, nhìn ra được, khí trên miệng nàng là mỏng yếu nhất, nhanh chóng lấy que diêm của Trình Tinh Hà ra.

Nhưng bấy giờ ta mới phát giác, que diêm vớt ra từ trong nước, mé nóa đã ướt đẫm!

Da đầu ta muốn nổ tung, lẽ nào hôm nay thật sự là ngày tận thế của ta?

Nhưng rất nhanh, ta ủ que diêm trong lòng bàn tay, khô, mau khô đi…

Bây giờ đại sơn mị đã bên bờ sụp đổ, cành cây quấn lấy eo ta chớp mắt siết chặt, ta cảm thấy cổ họng có mùi tanh ngọt, nội tạng chảy máu rồi!

Cho nên ta dựa vào chút thần trí cuối cùng, quẹt một que diêm trên vỏ cây.

Cháy, mau cháy đi…Không cháy.

Cùng lúc này, trời đất quay cuồng, đại sơn mị đã nổi điên, muốn nhét thẳng ta hốc cây, ăn cả ta và trái tim cửu khiếu linh lung luôn một thể.

Trong lòng ta hoảng hốt, tay vẫn đang vững vàng quẹt que diêm, que diêm à, mau cháy đi!

Chính vào lúc này, “xoẹt” một tiếng, ngọn lửa lập tức sáng lên, ta nhanh tay lẹ mắt bôi dầu tê giác, ngay lập tức một đốm lửa nhỏ bùng lên trước mắt ta.

Ổn rồi!

Cành cây siết chặt ta dường như bị phỏng, chớp mắt buông ra, ta nhân cơ hội này, lật người leo lên mép miệng sơn mị, lấy xấp giấy vàng nhét vào miệng nàng.

Giấy vàng dẫn lửa, hình người kia lách tách bốc cháy, ngay sau đó ta cảm nhận được tiếng hét thê lương, dưới chân cũng được buông lỏng.

Mắt thấy thế lửa như chẻ tre, cả đường đốt vào thân cây rỗng, ta lập tức thuận theo vỏ cây nhả xuống, kéo Trình Tinh Hà, bây giờ cả cây máu rồng đều bốc cháy, làm gì còn để ý được đến hai người họ, rễ cây trên người cũng buông ra.

Trình Tinh Hà ngẩng đầu, nhìn cây cháy, đột nhiên vỗ đùi:

“Sao ngươi lại, mé nóa, cứu hỏa!”

Đồ ngu, còn nhớ nhung báu vật trong cây à? Mé nóa ngươi bị tiền tài mê hoặc đến mức nào hả?

Ta cũng mặc kệ không để ý hắn, kéo hai người họ lại, chạy ra ngoài về phía lùm cây, ta vẫn có cảm giác phương hướng nhất định, nhớ rất rõ, đó chính là đường chúng ta đến.

Nhưng mắt thấy sắp đến lùm cây, đại sơn mị kia dường như nhớ ra chúng ta, ta nghe thấy tiếng xé gió lao về phía chúng ta, còn muốn cuốn chúng ta lại.

Lần này chết chắc rồi…

Nhưng chính vào lúc này, một bàn tay đột ngột duỗi tay ra khỏi lùm cây, kéo chúng ta vào.

Cành cây kia vừa khéo vươn đến gần lùm cây, thì không với tới được nữa.

Mẹ kiếp, nguy hiểm quá rồi, nếu không có bàn tay này, e rằng chúng ta đành phải hỏa táng chung với cây máu rồng kia.

Ngẩng đầu nhìn, người kéo chúng ta không phải người khác, chính là Bạch Hoắc Hương.

Chớp mắt ta yên lòng:

“Ngươi không sao là tốt rồi.”

Bạch Hoắc Hương sửng sốt, lỗ tai ửng đỏ:

“Từ khi nào quan tâm ta như vậy?”

Trình Tinh Hà ho khan một tiếng, bất mãn nói:

“Lúc nào cũng quan tâm mà, bị nhốt bên trong, còn lẩm bẩm không biết ngươi ra sao, đồ tốt cũng không lấy, chính là để tìm ngươi.”

Vừa nhớ lại đồ tốt, Trình Tinh Hà vỗ đùi, quay đầu nhìn cây máu rồng kia.

Chỉ thấy cành cây của cây máu rồng kia rung chuyển, trong hốc cây bốc khói nồng nặc cuồn cuộn, cành khô phát ra tiếng vang lách tách, hiển nhiên đã bốc cháy, không thể cứu vãn được nữa.

Ánh mắt Bạch Hoắc Hương sáng lấp lánh phản chiếu đốm lửa, quay đầu nhìn ta:

“Là ngươi đốt cháy thụ tinh à?’

Ta càng nghiêng về phía, nàng bị sự xấu xí của mình dọa chết hơn.

Chương 416 - Nổi Tiếng Khắp Thiên Hạ

Chương 416: Nổi Tiếng Khắp Thiên Hạ

Với bản lĩnh của nàng, xử lý ta thật sự rất đơn giản, nhưng nàng quá xem trong dung mạo của mình.

Trình Tinh Hà than thở xong, duỗi tay sờ ta:

“Trái tim cửu khiếu linh lung đâu?”

Ta đã sớm cảm thấy kỳ lạ, tuy Trình Tinh Hà là kẻ điên tham tiền, nhưng với hắn mà nói, thứ quan trọng hơn vẫn là mạng sống.

Ta có hơi nghi ngờ, có lẽ, không chỉ bên dưới sơn mị này có vàng bạc châu báu đáng tiền, trên người vẫn còn thứ khác quý giá hơn.

Thế nên ta hỏi hắn:

“Rốt cuộc thứ này dùng để làm gì?”

Trình Tinh Hà còn chưa kịp trả lời, đột nhiên cảnh giác nhìn về phía sau lưng.

Ta cũng nhìn theo, chỉ thấy đằng sau bỗng bừng sáng, đại sơn mị đã chết, trận mê hồn phía sau cũng tan biến, thay vào đó, là một nhóm người kéo tới.

Trái tim ta lập tức thít chặt.

Trời ạ...là đám người nhà Nhữ Dương Hà, tìm đến tận nơi rồi!

Đứng đầu là kẻ nhà giàu mới nổi, hắn nghiêng đầu nhìn ta, quay đầu nói với một ông lão:

“Ba, chính là thằng nhóc này.”

Ba hắn...là “hải” thập nhị thiên giai kia sao?

Ta không tự chủ lướt qua bả vai hắn, nhìn thấy người sau lưng hắn, trên ấn đường có luồng khí màu tím sáng rỡ.

Là thật, thiên giai...

Trình Tinh Hà nuốt nước bọt:

“Lần này chết rồi...”

…

Thập Nhị Thiên giai mỗi người đều có tính cách riêng, trong lời đồn, Huyền gia là tà, Hải gia là âm.

Nghe nói thân phận nhà họ cũng không tốt lắm, sẽ không dùng đao thật súng thật bắt người như thế nào, nhưng người đắc tội với họ thường thường chết cũng không biết chết như thế nào.

Người nhà Hải gia thích chơi đùa bằng thủ đoạn, hơn nữa, làm việc phải nói có lợi ích hay không.

Lần trước Trình Tinh Hà đã nói cho ta biết, lúc hắn làm lao động trẻ em khuân vác ở Hải gia, hắn đã từng nghe một tin đồn như vậy về ông cụ Hải.

Đó là tin đồn liên quan tới phụ nữ.

Người phụ nữ kia cũng không phải là danh môn nhà giàu, cũng không phải con gái hoàng hoa, mà là một biểu tử.

Làm biểu tử đương nhiên mỗi ngày đều phải mở cửa đón khách, không biết từ một hôm nào đó, biểu tử này bỗng nhiên phát hiện ngưỡng cửa có một người đàn ông đang ngồi.

Tục ngữ nói biểu tử ham tiền, gái ham sắc, người kia cũng không có gì để lợi dụng, biểu tử đương nhiên liếc mắt một cái cũng lười nhìn hắn.

Người kia cũng không tìm phiền phức, cũng không đi vào uống rượu, chỉ ngồi yên lặng ở ngưỡng cửa, một lòng một dạ nhìn biểu tử.

Chị em gái nhỏ của biểu tử cười nhạo nàng say đắm trai, sợ là ngày nào đó sẽ đậu Trạng Nguyên.

Biểu tử không thích nghe loại truyền thuyết giống như Tô Tam Khởi Giải này, ban ngày lại lấy nước rửa chân hắt lên người hắn, bây giờ là mùa đông, hắn lên người sẽ lạnh thấu tâm can, nhưng người đàn ông kia vẫn không đi, tựa như con thú đá điềm lành ở cửa.

Nhưng lão nương của biểu tử này lại thấy trên người người này treo một cái chuông kỳ lạ cổ quái, không giống như người bình thường, liền hỏi dò vài câu, người kia vừa mở miệng đã nói muốn cưới biểu tử, nhưng không có tiền, chỉ để lão nương nhìn.

Lão nương tức giận nháo nhào, nói con mẹ nó ngươi là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Người kia chỉ cười một tiếng mà không trả lời, nhưng từ ngày đó trở đi, hễ có người đàn ông nào đến cửa tìm biểu tử thì đều chết oan uổng - nguyên nhân cái chết cũng giống nhau như đúc, là trúng tà mà chết.

Nghe nói tất cả nạn nhân đều dùng đầu đập vào tường, lớn tiếng la hét, ta không nên lên Nam Uyển, quỷ ở Nam Uyển tới rồi!

Nam Uyển chính là kỹ viện chỗ biểu tử đó đang ở.

Từ đó về sau, toàn bộ người trong huyện đều biết kỹ viện Nam Uyển, ai đụng người đó chết, việc làm ăn của lão nương xuống dốc không phanh, trên bàn biểu tử cũng không có nổi điểm tâm bốn màu nổi tiếng ở Giang Nam.

Chỉ có người đàn ông kia vẫn suốt ngày ngồi ở ngưỡng cửa, nhìn biểu tử, cười rất âm.

Biểu tử hỏi thăm nhiều nơi, mới biết phong thủy nhà mình đã bị người ta động vào - phía dưới ngưỡng cửa có chôn một cái hộp sắt, bên trong không biết chứa cái gì, từ đó người đàn ông nào đi qua đều sẽ dính vào chiêu quỷ tà khí - chiêu cũng không phải là người chết bình thường, mà là ác quỷ tìm thế thân.

Biểu tử muốn đào hộp sắt ra, người ta liền khuyên nàng làm vậy cũng vô dụng, hôm nay ngươi đào hộp sắt ra, ngày mai người ta lại treo chuông gì đó ở nơi khác cũng giống vậy thôi - ngươi đã bị người ta theo dõi rồi.

Biểu tử và lão nương hoàn toàn không thể chết đói như vậy, lão nương hạ quyết tâm để cho biểu tử đi cùng người đàn ông ngồi ở cửa kia.

Người đàn ông kia gần như đã sớm đoán được, một chút cũng không bất ngờ.

Biểu tử vẫn luôn không hiểu, tại sao người đàn ông này lại vì mình mà phí nhiều tâm tư như vậy? Chẳng lẽ, hắn thật sự thích hoa tàn liễu dập?

Nhưng từ khi kết hôn với biểu tử, phong thuỷ của người kia lập tức thuận buồm xuôi gió, đánh đâu thắng đó, mãi cho đến khi thăng thành Thiên cấp, nổi tiếng khắp thiên hạ.

Chương 417 - Oan Có Đầu Nợ Có Chủ

Chương 417: Oan Có Đầu Nợ Có Chủ

Cho nên rất nhiều người nói lại, biểu tử này có thể là mệnh thú mắt vàng tìm vạn dặm mới chọn được một – đặc biệt vượng chồng, vượng tà hồ.

Người kia đương nhiên chính là ông cụ nhà họ Hải, hắn cưới được biểu tử, ban đầu không có con - nghe nói bởi vì biểu tử ăn canh dẫn hồng nên không mang thai được.

Hắn thở dài, để cho biểu tử cõng người giấy trai tơ, mỗi ngày canh ba lên bãi tha ma đi dạo, qua một khoảng thời gian, địa phương có rất nhiều đứa nhỏ chết non, cứ thế hắn đến già mới có con, có người trung niên kia - lại có người nói, hắn chặn mạch con cháu nơi này để dẫn đến nhà mình.

Lúc con trai hắn được sinh ra, đứa trẻ ở nơi đó mới ngừng chết non.

Trình Tinh Hà nói hắn đến nay cũng nghĩ không ra, một người ích kỷ tư lợi, làm chuyện xấu không chừa người làm sao có thể trở thành Thiên cấp.

Nhưng quy luật trên đời có tồn tại tức là hợp lý, có lẽ, hắn làm chuyện tốt nhiều hơn chuyện xấu rất nhiều, hoặc là, người hắn giết đều là những người nên giết, nội tình bên trong chuyện này cũng chỉ có ông trời mới biết.

Ta cũng nhìn về phía ông cụ Hải trong truyền thuyết kia.

Ông cụ Hải này có một đôi lông mày đảo ngược, đầu trọc sáng bóng, một đôi mắt buồn ngủ, người vừa cao vừa gầy, nhìn không có tinh thần gì, còn khom lưng.

Thật giống như một quả chuối già.

Liếc mắt một cái, bộ dáng người này vô cùng lương thiện, thậm chí lương thiện đến bất lực, ta muốn vọng khí, nhưng bất ngờ phát hiện - thế nhưng ngoại trừ ánh sáng công đức, ta không thể nhìn thấy được cái gì cả.

Thiên cấp chính là Thiên cấp - hắn nhất định đã dùng phương pháp nào đó để che tướng mặt của mình lại, lấy năng lực Huyền cấp tam phẩm như ta thì hoàn toàn không có khả năng nhìn ra.

Trình Tinh Hà cắn răng, thấp giọng nói:

“Hai người họ và ta có thù cũ, lát nữa ngươi cứ dẫn theo Bạch Hoắc Hương chạy nhanh.”

Bọn ta chạy, còn ngươi không phải là để cho hắn chém thành nhân sủi cảo sao?

Ta liền nhìn Bạch Hoắc Hương, ý bảo nàng đi nhanh lên, nhưng Bạch Hoắc Hương làm bộ không nhìn thấy, cúi đầu ở đó chơi đùa móng tay của mình, ánh mắt cũng đang quan sát những người này.

Ta thấy hơi bị đau não rồi.

Chỉ có nhà giàu mới nổi cái tính khí kia, ta và Trình Tinh Hà chẳng khác nào phạm vào luật trời nhà họ, sợ thật sự không còn mạnh đi ra ngoài, chớ đừng nói là liên luỵ đến Bạch Hoắc Hương.

Mà ông cụ Hải kia còn chưa nói gì, đầu tiên là lấy khăn tay ra ấn miệng, một trận ho khan dữ dội, tiếp theo mới nói:

“Chính là các ngươi đã đánh con trai ta thành như vậy?”

Ta muốn nói chuyện, Trình Tinh Hà đã cướp lời ở trước mặt ta:

“Oan có đầu nợ có chủ, chuyện này không liên quan gì anh em ta...và cô gái kia, muốn nhắm thì nhằm vào ta.”

Trình Tinh Hà bình thường thấy tiền là sáng mắt, vừa tham ăn lại vừa lười, mẹ vợ cả nước đều coi thường hắn, nhưng hiện tại, sắc mặt hắn nghiêm túc, so với bình thường giống như hai người hoàn toàn khác vậy.

Bạch Hoắc Hương nhịn không được liếc hắn một cái, cũng có chút đẹp trai.

Nhà giàu mới nổi thoáng nở nụ cười - nhưng nụ cười này đã ảnh hưởng đến vết thương trên mặt hắn, khiến hắn giống như bị trúng gió, cứng mặt mắng:

“Mẹ nó, đừng xông tới đây mới là hảo hán - ông đây tận mắt nhìn thấy, mẹ nó, hôm đó ngươi từ dưới gầm bàn chui ra!”

Vẻ mặt của những người Hải gia xung quanh lập tức đều cười lạnh, Trình Tinh Hà cũng có chút xấu hổ - từ trước đến nay hắn đẹp trai không quá ba giây.

Mà nhà giàu mới nổi tiếp tục nhìn về phía ta, hung tợn nói:

“Còn có thằng nhóc chết bầm này - ỷ vào bản thân không biết lấy trộm được một thanh pháp khí tốt từ đâu ra, còn làm ra vẻ khắp nơi, còn dám cầm đánh ta! Còn có cô kia...”

Hắn suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra tội danh của Bạch Hoắc Hương, lúc này mới nói:

“Sờ hai cái cũng không được, gái lớn mà giả bộ trong sạch cái gì chứ, ngày nào cũng lăn lộn cùng hai thằng nhóc thối này, không biết đã để cho người ta chơi thành cái dạng gì rồi.”

Trán Trình Tinh Hà lập tức nổi gân xanh, há miệng muốn mắng hắn, nhưng còn chưa mở miệng, sắc mặt liền thay đổi, giống như là nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ vậy.

Trái tim ta lập tức nhảy dựng lên, mà hắn quay đầu lại muốn nói chuyện với ta, ta lại thấy một luồng sát khí màu xám sắt đang đụng về phía Trình Tinh Hà.

Lần này lại đánh bay Trình Tinh Hà ra thật xa, hắn nghiêng đầu phun ra một ngụm máu:

“Thất Tinh, mau chạy đi...Ông già kia thật sự ra tay rồi!”

Ta biết loại sát khí này - đây không phải là lệ quỷ bình thường, mà là quỷ được nuôi thành.

Nếu ta nhớ không lầm, gọi là Uế Linh Sát.

Quỷ bình thường, sát chính là đệ nhất, mà điểm sát lợi hại chính là ở chỗ sát có thể nuốt quỷ, thu sức mạnh của quỷ để cho mình dùng.

Chương 418 - Ăn Bám

Chương 418: Ăn Bám

Loại Uế Linh Sát này được chế tạo ra cũng không kém nhiều so với dưỡng cổ - chọn bảy bảy bốn mươi chín hung linh, rót vào hung cốt, nhét vào bên trong một hũ linh cốt, đặt ở trong mắt phong thủy hung sát, dưỡng đủ bốn mươi chín ngày, còn dư lại một cái chính là Uế Linh Sát.

Uế Linh Sát này có thể có thực thể, sát khí bức người, Địa cấp bình thường cũng không đối phó được. Hơn nữa loại vật này phệ chủ, ngươi nuôi hắn thì phải lấy hành khí của mình cho hắn ăn.

Mệnh cách bình thường căn bản là không nuôi được.

Đây quả thật không phải là thứ ta có thể đối phó, nhưng ta không thể trơ mắt nhìn Trình Tinh Hà bị người ta bắt nạt như vậy, vì thế ta sặc một cái rút Thất Tinh Long Tuyền lập tức muốn xông qua.

Nhưng ta còn chưa bước hai bước, bỗng nhiên đã đứng không vững.

Cổ họng xông lên mùi tanh, chính là một ngụm máu - ta còn quên, vừa rồi Chân Long Huyết Thụ kia dùng rễ cây quấn lấy ta, nhất định là nội thương cộng thêm gãy xương.

Đám người Hải gia này, đến thật đúng thời điểm...

Các nhà giàu mới nổi nhìn thấy vậy, khỏi phải nói là vui mừng biết bao:

“Được lắm! Cha, tuyệt quá, thằng nhóc đó bị thương!”

Còn ông cụ Hải vừa ho khan, vừa đi về phía ta:

“Đáng tiếc à...Đáng tiếc...”

Ta quay đầu lại, thấy hắn đang nhìn chằm chằm Long Huyết Thụ đang hừng hực bốc cháy kia:

“Thật vất vả mới tìm được cái này, nhưng giỏ trúc lấy nước trống rỗng - thứ kia không còn.”

Trái tim ta lập tức nhảy dựng, chẳng lẽ nói...Vốn dĩ đám người Hải gia đến nơi này không phải vì báo thù, mà là vì tìm Đại Sơn Mị kia?

Họ tìm Đại Sơn Mị làm gì?

Lúc này, ông cụ Hải nhìn về phía ta, vẻ mặt thất vọng lắc đầu:

“Nhóc con, Mã Liên Sinh chưa từng dạy cho ngươi, không nên phí của trời sao?”

Ta sửng sốt, hắn làm sao lại biết ông cậu ba của ta chứ?

Nhưng lời này còn chưa hỏi ra, luồng sát khí kia lại ép tới chỗ ta, ta phản xạ có điều kiện dùng Thất Tinh Long Tuyền ngăn cản, nhưng căn bản không làm gì được, chỉ cảm thấy trước mắt lạnh lẽo, cả người lảo đảo bay ra thật xa.

Đầu đập mạnh xuống đất, ta thấy sao Kim đầy mắt - đau quá! Cả người đau nhức giống như trên người có hàng ngàn vết thương, thậm chí không phân biệt được chỗ nào đau nhất!

Mà thứ kia cũng giống như Đại Sơn Mị, có thể ăn hành khí, lướt qua như vậy, ta liền cảm thấy hành khí trên người ít đi một nửa, gần như đứng không vững được.

Căn bản không ngăn được...Uế Linh Sát này thật sự quá mạnh!

Bạch Hoắc Hương lập tức chạy tới:

“Ngươi không sao chứ?”

Ta vội vàng nói:

“Tránh xa đây ra!”

Bạch Hoắc Hương dừng lại một bước, lại không chịu nghe lời ta, thoáng cái ôm bả vai ta, biết rõ thương thế của ta, lông mày lập tức nhíu lại:

“Không tốt...”

Ngay cả Bạch Hoắc Hương cũng nói không tốt, ta bị thương thành cái dạng gì rồi?

Ông cụ Hải cười ha hả, ngồi xổm trước mặt ta:

“Thứ đó ở chỗ ngươi có phải không? Ngươi lấy ra thì dễ nói chuyện - ta đã lớn tuổi rồi, rất mềm lòng, cũng không so đo khoản nợ ngươi hại chết người Hải gia bọn ta.”

Những gì hắn muốn...Cũng là Cửu Khiếu Linh Lung Tâm của Đại Sơn Mị?

…

Trình Tinh Hà lại lớn tiếng nói:

“Không được, tuyệt đối không thể cho hắn!”

Nhưng lời còn chưa dứt, Uế Linh Sát kia vọt tới, Trình Tinh Hà lại bay ra ngoài rất xa, dường như gân cốt cũng bị thương, ho khan dữ dội.

Trên trán ta lập tức lấm tấm mồ hôi lạnh - quả bóng rách kia rốt cuộc dùng để làm gì, đáng giá lắm sao?

Bạch Hoắc Hương cắn răng, đưa tay đặt lên xương ngực ta, nhưng lập tức, tay nàng giống như bị thứ gì đó đánh một cái, lập tức lên.

Ta thấy trên tay nàng chảy một giọt máu đỏ thẫm, đôi mắt cũng phản xạ có điều kiện chảy nước mắt giàn dụa.

Nhưng nàng dường như không thèm để ý, chỉ quẹt máu lên quần áo của mình, tiếp tục xem xương cốt giúp ta.

Sát khí sắc bén lại thoáng bay tới, cổ tay nàng cũng bị thương một vết dài, nhưng nàng vẫn không buông tay.

Cứ tiếp tục như vậy, nàng sẽ bị thương thành cái dạng gì đây? Bàn tay là mạng sống của bác sĩ đấy!

Ta đẩy tay nàng ra và nói to:

“Ngươi tránh ra đi!”

Nhưng nàng trừng mắt nhìn ta và hét lên:

“Không mượn ngươi xen vào!”

Ta ngửi thấy mùi thuốc xông vào mũi, trong lòng chợt khó chịu:

“Ngươi không đau sao?”

Nàng chỉ một lòng thấy vết thương của ta chứ không để ý đến ta.

Các nhà giàu mới nổi không nhìn nổi nữa, hét lên:

“Ăn bám!”

Ông cụ Hải nhìn chằm chằm bọn ta, giống như rất hâm mộ:

“Không thể tưởng tượng được, tình cảm thật đấy...”

Nhà giàu mới nổi vội nói:

“Cha, cô bé này là một quỷ y, cái gì cũng có thể xem, hay là giữ lại cho con trai...”

Ông cụ Hải không lên tiếng, nhà giàu mới nổi giống như đã nhận được sự đồng ý ngầm, thoáng cái liền bắt Bạch Hoắc Hương tới:

“Ngươi phải đi khám bệnh, tới xem giúp ca đi, cả người anh đây rất nhiều bệnh...”

Hắn lôi kéo như vậy, bả vai thon gọn hoàn mỹ của Bạch Hoắc Hương liền lộ ra.

Chương 419 - Thiên Giai Nhất Phẩm

Chương 419: Thiên Giai Nhất Phẩm

Răng ta lập tức cắn chặt:

“Khốn kiếp, ngươi buông nàng ra!”

Có thể do hao tổn nhiều khí, cả người toàn là vết thương, ta căn bản không đứng dậy nổi.

Ông cụ Hải dường như rất thất vọng, giẫm lên tay ta:

“Nhóc con, ngươi nói gì vậy?”

Nhìn mặt mũi ông cụ Hải hiền lành, nhưng một đạp này thật sự là quá nặng - ta chỉ cảm thấy xương ngón tay gần như bị gãy hết, trước mắt đau đến trắng bệch. Trước kia tay đã từng không ít lần bị Tiêu Tương giày vò, thậm chí còn từng bị Hà Lạc giày vò, nhưng đều không đau như lần này.

Hắn dường như muốn giẫm nát toàn bộ bàn tay của ta.

Giọng nói thê lương của Bạch Hoắc Hương vang lên:

“Ngươi buông hắn ra!”

Ta hít một hơi, lớn tiếng nói:

“Con trai của ngươi là một tên khốn kiếp, ngươi là cha hắn cũng là một tên khốn khiếp!”

Môi nhà giàu mới nổi run rẩy, lập tức nói:

“Cha, thằng nhóc này khinh người quá đáng! Đầu tiên là giết người của Hải gia chúng ta, còn bắt nạt ta, cái này cũng không tính là cái gì, còn dám mắng ngài! Đây là cưỡi trên cổ chúng ta, nếu truyền ra ngoài, trong giới kinh doan sẽ nhìn Hải gia chúng ta thế nào đây?”

“Câm miệng lại.”

Ông cụ Hải trừng mắt nhìn nhà giàu mới nổi:

“Nếu ngươi có một nửa bản lĩnh của thằng nhóc này, ta có thể bớt lo lắng bao nhiêu?”

Nhà giàu mới nổi không nói gì nữa.

Ông cụ Hải lại nhìn về phía ta, biểu cảm cũng không thể nói là thất vọng, đơn giản là than tiếc:

“Mặc dù thằng nhóc này có chút bản lĩnh, nhưng cũng không có năng lực lớn gì - vốn tưởng rằng, được Mã Liên Sinh dạy ra, ít nhiều sẽ thú vị một chút, không thú vị, không thú vị gì...”

Trên tay đau thấu tâm can, nhưng ta không quan tâm, tay kia vẫn muốn rút Thất Tinh Long Tuyền ra.

Nhưng ngay sau đó, tay kia cũng lập tức lạnh lẽo – dịch ẩm ướt lan ra, là bị đóng xuyên qua ghim trên mặt đất, một bàn tay chảy đầy máu.

“Thất Tinh!”

Trong cơn đau nhức, bên tai ta lúc xa lúc gần nghe được giọng nói của Trình Tinh Hà:

“Cho đi, cho họ ngay đi...Thứ kia, dù sao mạng sống vẫn quan trọng hơn!”

Ta nghe thấy âm thanh cắn răng của mình, nhưng ta không nói ra chữ nào.

Lão già khốn khiếp này muốn thì ta phải cho sao?

Dựa vào cái gì chứ?

Lúc này ông cụ Hải mới có chút hứng thú:

“Nhìn không ra, xương cốt vẫn cứng thế.”

Tiếp theo hắn lại bổ sung một câu:

“Đáng tiếc, nằm ở trên thớt mặc cho người ta làm thịt này nọ, xương cốt có cứng rắn thế nào đi nữa cũng vô dụng, thứ tốt như vậy không phải loại người như ngươi nên có, sẽ mang tai hoạ cho ngươi đấy.”

Nói xong, hắn nghiêng đầu với người bên cạnh:

“Lục soát.”

Mấy đôi tay sờ tới sờ lui trên người ta, ta hận không thể xông lên cắn hai người họ, nhưng hành khí toàn thân càng ngày càng ít, ngồi cũng không ngồi dậy nổi.

Cùng lúc đó, một bàn tay dường như dò xét đến vị trí giả Cửu Khiếu Linh Lung Tâm.

Nhưng đúng lúc này, chủ nhân của bàn tay kia bất chợt phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Ta lập tức ngửi thấy mùi máu tươi.

Mở mắt ra, thấy một người Hải gia ôm tay mình, không ngừng kêu thảm thiết, ông cụ Hải biến sắc, bắt lấy người kia:

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Người Hải gia kia đau đến toát mồ hôi lạnh, nhưng bị ông cụ Hải túm lấy như vậy, cũng không dám thở mạnh, lắp bắp nói:

“Hắn...Có gì đó trên thằng nhóc này!”

Cái gì?

Lời này ngược lại khiến ta ngây ngốc, trên người ta có cái gì, ta làm sao không biết?

Ông cụ Hải nhíu mày, đẩy người Hải gia kia sang một bên, tự mình đưa tay móc ra, đúng lúc này, ta cảm giác được một tiếng gió vô cùng nhỏ.

Vị thế của ông cụ Hải đương nhiên cao hơn người Hải gia kia, giơ tay lên, tiếng xé gió kia liền lướt qua hắn.

Đó là...Cái gì vậy?

Vẻ mặt của nhà giàu mới nổi cũng khẩn trương, đẩy Bạch Cầu Hương ra, liền hỏi:

“Cha, tình huống gì vậy, chẳng lẽ...Trên người thằng nhóc này còn có gai đâm à?”

Ông cụ Hải nhìn chằm chằm ta, sắc mặt không chắc chắn lắm:

“Không thể tưởng được, mạng của thằng nhóc này cứng như thế...”

Tiếp theo, ông cụ Hải ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, lớn tiếng nói:

“Thập Nhị thiên giai chúng ta đều là người quen cũ, bằng hữu nào đến rồi, chúng ta ôn lại chuyện cũ đi.”

Thập Nhị thiên giai?

Ta lập tức hiểu ra, chẳng lẽ vừa rồi là có người âm thầm giúp ta?

Mà người có thể làm cho ông cụ Hải kiêng kỵ như vậy, đương nhiên chỉ có khả năng là mười một thiên giai còn lại!

Tinh thần của ta lập tức phấn chấn lên - chẳng lẽ, là Hoàng Chúc Lang tới?

Thật ra cho đến bây giờ, ta cũng không biết tại sao Hoàng Chúc Lang lại vừa mắt ta, mỗi một lần đều giúp ta như vậy.

Những người còn lại của Hải gia cũng như rơi vào thế địch, nhưng xung quanh vẫn yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không có.

Thiên giai này cũng là phân đẳng cấp - mắt thấy ông cụ Hải giống như Thiên giai tam phẩm, người khiến hắn kiêng kỵ như vậy chỉ có Thiên giai nhị phẩm, thậm chí...Thiên giai nhất phẩm!

Chương 420 - Công Tôn Thống

Chương 420: Công Tôn Thống

Không đúng, ta vẫn nhớ Hoàng Chúc Lang là thấp nhất Thập Nhị thiên giai, theo lý thì không lợi hại bằng ông cụ Hải.

Đầu ta như muốn nổ tung, người giúp ta rốt cuộc là ai?

Nhưng đúng lúc này, ông cụ Hải quay đầu nhìn về phía một bụi cây, tay nhấc lên, bụi cây kia bỗng nhiên rung động rồi ngã rạp, lúc này mới lộ ra một bóng người.

Chờ thấy rõ người kia, ta lập tức sửng sốt.

Đây không phải là người xin cơm kia sao?

Tại sao hắn lại xuất hiện?

Ông cụ Hải vừa thấy người xin cơm kia, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

Hắn biết người xin cơm này.

Mà người xin cơm chậm rãi đứng lên, thở dài nói:

“Làm sao, bây giờ lại muốn phạm pháp trong đất hoang à?”

Nhà giàu mới nổi thấy thế, lập tức nói:

“Đây không phải là nơi để ngươi đến xin cơm, cha, để con trai đi...”

Ông cụ Hải lại ngăn cản người giàu mới nổi, giọng nói cũng căng thẳng:

“Đừng đắc tội với hắn.”

Nhà giàu mới nổi sửng sốt:

“Sao thế, cha, chẳng lẽ, hắn là Thập Nhị thiên giai...Nhưng ta...”

Ông cụ Hải lắc đầu, thấp giọng nói:

“Hắn không phải Thập Nhị thiên giai, hắn tên là Công Tôn Thống, có biệt hiệu gọi là không nợ ân tình.”

Nhà giàu mới nổi càng nghe càng không hiểu:

“Ý ngươi là sao, hắn không phải Thập Nhị thiên giai, vậy hắn có cái gì đáng sợ?”

Ông cụ Hải trừng mắt nhìn hắn một cái:

“Ngươi thì hiểu cái quái gì, hắn là...”

Nhưng hắn còn chưa nói xong, chỉ nhìn về phía tên ăn mày kia, miễn cưỡng mỉm cười:

“Thập Nhị thiên giai bọn ta và tiên sinh chính là nước sông không phạm nước giếng, không biết lần nay tiên sinh tới đây là có gì chỉ giáo sao?”

Có thể làm cho ông cụ Hải khách sáo như vậy...Nghĩ cũng biết không phải người tầm thường gì!

Ta cũng tò mò, người xin cơm này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Lợi hại như vậy, lại không phải Thập Nhị thiên giai?

Tên ăn mày duỗi người, chậm rãi đi tới, một tay còn theo thói quen xoa xoa ghét trên người mình, lúc này mới lười biếng nói:

“Một người xin cơm không làm nổi tiên sinh gì đó - thật không giấu diếm gì, ta cũng chỉ tới vì thứ kia.”

Hắn nháy mắt với ta.

Mọe kiếp, cũng là vì Cửu Khiếu Linh Lung Tâm mà tới?

Hắn nhìn chằm chằm ta, liên tục lắc đầu:

“Thằng nhóc này vận khí thật tốt - nhiều người đến tìm như vậy mà chỉ có hắn tìm được.”

Sắc mặt ông cụ Hải càng ngày càng khó coi:

“Mọi việc đều có sắp xếp thứ tự trước sau.”

Tên ăn mày ngẩng mặt lên, rất nghiêm túc nhìn ông cụ Hải, cười híp mắt nói:

“Nếu thật sự là vậy, thằng nhóc này mới là người đầu tiên lấy được, ngươi dựa vào cái gì mà cướp đây?”

Ông cụ Hải chấn động, che miệng lại ho khan:

“Khụ khụ...thế nào, lần này tiên sinh nhất định phải vì hắn...”

Đầu óc ta rất nhanh nhạy đã phản ứng lại, lớn tiếng nói:

“Công Tôn tiên sinh, ngài không nợ ân tình đúng không? Đã như vậy, Cửu Khiếu Linh Lung Tâm này, ta tặng cho ngươi.”

Lần đầu tiên gặp mặt, ta đã thanh toán cho hắn bốn đồng tiền rửa phiếu, hắn cũng đã giúp ta dạy dỗ Hắc Bạch Vô Thường. Lần thứ hai, ta mời hắn ăn đậu hũ, hắn đã giúp ta chỉnh đốn nhà giàu mới nổi.

Lúc này đây, nếu hắn cũng muốn Cửu Khiếu Linh Lung Tâm, tuyệt đối cũng sẽ trả lại ân tình này!

Quả nhiên, tên ăn mày mở to hai mắt nhìn ta:

“Ôi, thằng nhóc ngươi không ngốc, ngược lại không làm ăn thua lỗ...”

Ông cụ Hải vừa nghe vậy, gân xanh trên trán đều nổi lên, nhấc chân muốn đạp vào miệng ta.

Nhưng lần này, một đạp của hắn lại giẫm lên không trung, giống như...Bị thứ gì đó vô hình chặn lại vậy.

Tên ăn mày liên tục lắc đầu:

“Không biết danh tiếng Thập Nhị thiên giai các ngươi vang dội, nhưng lại còn lấy lớn hiếp nhỏ, truyền ra ngoài cũng không sợ khó nghe ư?”

Ngực ông cụ Hải phập phồng dữ dội, lúc này mới từ từ nói:

“Công Tôn Thống, ngươi nhất định phải đối đầu với Thập Nhị thiên giai bọn ta?”

Lời này, thật sự là đang uy hiếp.

Nhưng tên ăn mày lắc đầu, trả lời:

“Không dám...Chẳng qua, ta không nợ người ta ân tình, người ta cho ta một phần, ta sẽ trả lại mười phần.”

Nói xong, tên ăn mày lại đưa tay vào trong ngực ta, bắt được Cửu Khiếu Linh Lung Tâm kia, nói tiếp:

“Thằng nhóc, thứ này ta cầm – bây giờ, ta sẽ trả lại ân tình này của ngươi.”

…

Người xin cơm từ từ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm ông cụ Hải.

Mặt mày hiền lành của ông cụ Hải cuối cùng cũng lộ ra biểu cảm âm lãnh.

Nhà giàu mới nổi nhìn không ra tình hình, ở bên cạnh không ngừng đổ thêm dầu vào lửa:

“Cha, người xin cơm kia rõ ràng muốn ra mặt cho thằng nhóc kia, chúng ta cũng không thể mềm lòng chịu phục, còn phải chờ Cửu Khiếu Linh Lung Tâm...”

Ông cụ Hải trừng mắt nhìn hắn một cái, hắn không nói gì nữa.

Tiếp theo, ông cụ Hải thản nhiên nói:

“Thứ kia ta cần dùng gấp, nếu đã...”

Ta lại phát hiện ra, hắn còn chưa dứt lời, một luồng lệ khí sắc bén vọt tới phía sau lưng người xin cơm.

Uế Linh Sát...Đây không phải đơn thuần là cướp rồi bỏ chạy sao?

Nhưng còn chưa đợi ông cụ Hải phát biểu xong, người xin cơm ngồi xổm trên mặt đất, mạnh mẽ vỗ mặt đất:

“Ngươi thật sự đã lớn tuổi rồi, sao lại nhiều lời như vậy?”

Chương 421 - Đại Chiêu

Chương 421: Đại Chiêu

Lúc ấy, Trình Tinh Hà thì “trời ạ” một tiếng, ta không biết hắn nhìn thấy cái gì, ta chỉ nhìn thấy, vô số sát khí từ trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng hội tụ lại đây.

Là vô số vong linh?

Đúng rồi, nơi này từ xưa đến nay, không biết đã để Chân Long Huyết Thụ hút khô bao nhiêu người, toàn bộ những vong linh kia đều bị hấp dẫn tới đây...

Những vong linh kia che khuất bầu trời, tạo thành một tấm bình phong chắn ở xung quanh hắn.

Uế Linh Sát ban đầu đã xông tới, nhưng lần này, Uế Linh Sát giống như mũi tên sắc nhọn cắm vào bùn đất, nhưng lại bị những vong linh kia tạo thành bình phong dần dần hút vào.

Ta không bao giờ biết còn có người có thể có bản lĩnh này!

Bắp thịt hai gò má ông cụ Hải run lên, hiển nhiên cũng không ngờ tới.

Nhưng hiện tại là hắn ra tay trước, đã là cưỡi hổ khó xuống - hoặc là thắng, hoặc là thua.

Thắng còn tốt, thua thì Thập Nhị thiên giai cũng không thể vứt bỏ được người này.

Mà người xin cơm thì hoàn toàn trái ngược với hắn, vẫn thảnh thơi không ngừng chà xát đất ghét trên người giống như Tế Công.

Mặt ông cụ Hải trầm xuống, lại giơ tay lên, tựa vào bên miệng, cũng không phải giữ khăn tay che miệng ho khan, mà là cắn rách ngón trỏ.

Đôi mắt của nhà giàu mới nổi lập tức mở to:

“Cha, đến nỗi vậy sao?”

Nghĩ cũng biết, ông cụ Hải đang muốn xuất ra một đại chiêu.

Quả nhiên, ta nhìn thấy phía sau hắn mơ hồ xuất hiện một đoàn bóng ma thật lớn - thật giống như chính bóng dáng của hắn bị phóng đại rất nhiều lần.

Trình Tinh Hà không biết từ lúc nào đã bò tới bên cạnh ta, thấp giọng nói:

“Ông cụ Hải cũng liều mạng thật - muốn động bổn mạng sát!”

Thì ra, bổn mạng sát còn cao hơn Uế Linh Sát một tầng, là bốn mươi chín Uế Linh Sát ở trong hũ Linh Cốt, lại chém giết một lần sinh ra vương giả mạnh nhất. Mà khống chế bổn mạng sát cũng không đơn giản giống như Uế Linh Sát, dùng hành khí nuôi dưỡng như vậy.

Bổn mạng sát cần máu trong tim mình để nuôi dưỡng.

Bổn mạng sát sẽ có được tất cả tu vi công đức của Dịch Quỷ tiên sinh, ông cụ Hải này là Thiên cấp tam phẩm, bổn mạng sát này cũng là năng lực Thiên cấp tam phẩm.

Mà uy lực đồng thời cực lớn, bổn mạng sát và mệnh chủ là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, nếu như bổn mạng xảy ra chuyện gì – tổn thương tương tự cũng sẽ phản hồi lên người mệnh chủ.

Ông cụ Hải là đang muốn...Lấy mạng liều mạng, một ăn cả ngã về không?

Cửu Khiếu Linh Lung Tâm kia đối với hắn quan trọng vậy sao? Thậm chí không tiếc lấy cái chết liều mạng ư?

Người xin cơm cũng không bất ngờ, ngoáy ngoáy lỗ tai còn đưa lên miệng thổi thổi:

“Ngươi khi còn bé cũng rất mạnh, sao đến cái tuổi này rồi còn không biết thu một chút tức giận chứ?”

Lời này lại khiến ta sửng sốt, người xin cơm này nhìn qua cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, nhưng ông cụ Hải dù sao cũng được bảy mươi tuổi rồi, mà người xin cơm lại dùng khẩu khí này, nghiễm nhiên giống như trưởng bối nói trẻ con vậy!

Rốt cuộc hắn...Lai lịch là gì?

Nhà giàu mới nổi vừa nghe vậy liền không vui:

“Mẹ nó, ngươi ăn nói cái kiểu gì đấy...”

Ông cụ Hải lại ho khan, vừa ho khan vừa ngăn cản con trai, sau đó ngẩng đầu nặng nề nói một câu:

“Vì thứ đó, ta nhất định phải quyết tâm.”

Lời còn chưa dứt, cái bóng to lớn kia mang theo thế phong lôi xông tới chỗ người xin cơm.

Giây phút đó, ta cũng cảm thấy sát khí nhào thẳng vào trên mặt, cả người gần như muốn bị hất lên cùng, Trình Tinh Hà nuốt một chút nước miếng:

“Mọe kiếp...”

Không biết Trình Tinh Hà có thể nhìn thấy là tràng diện nhiều gợn sóng tráng lệ thế nào, ta thì nhìn thấy cái bóng to lớn kia vọt tới một lớp vong linh của người xin cơm dễ như trở bàn tay.

Thật giống như một lưỡi dao sắc bén chặt đứt bức màn màu đen trùng trùng điệp điệp dễ như trở bàn tay, đánh đâu thắng đó, một lớp vong linh của người xin cơm kia lại bị trực tiếp cắt đứt.

Từ trước đến giờ ta chưa từng thấy qua cảnh tượng này, da gà khắp người đều dựng thẳng lên, đây chính là...Thiên cấp...

Không riêng gì ta, nhà giàu mới nổi, người của Hải gia, tất cả đều trợn tròn mắt, ngây ngốc như gà trống.

Cuối cùng, tất cả mọi thứ bên cạnh người xin cơm trong nháy mắt tan thành mây khói, cái bóng dáng to lớn kia cũng bao phủ qua người hắn.

Trình Tinh Hà bắt lấy ta:

“Lần này xong rồi...Hắn ra mặt cho ngươi, bản thân lại gặp xui xẻo...Thất Tinh, nếu ngươi có thể sống qua ngày hôm nay, ngày lễ tết, đừng quên đốt giấy cho vị nghĩa sĩ này...”

Trái tim ta cũng thắt lại, chẳng lẽ, lần này người xin cơm thật sự sẽ bị ta liên lụy...Ta cũng không nghĩ nhiều, đưa tay muốn lấy Thất Tinh Long Tuyền trở về, bất luận thế nào cũng phải giúp người xin cơm kia một phen!

Đôi mắt lãnh khốc của ông cụ Hải cũng gắt gao nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt, khóe miệng khô đét khẽ nhếch lên, giống như là nắm chắc phần thắng:

“Tuổi của ngươi cũng không nhỏ, đừng tưởng rằng thế đạo này còn dừng lại ở ngươi...”

Chương 422 - Cháu Gái

Chương 422: Cháu Gái

Nhưng lời nói của ông cụ Hải vừa nói đến đây, trong cổ họng "cách" một tiếng, kẹt lại không thể thốt nên lời, giống như hoàn toàn không tin vào cảnh tượng trước mắt!

Ta lập tức nhìn về phía người xin cơm, cũng lập tức sửng sốt.

Chỉ thấy bổn mạng sát to lớn kia vậy mà dừng lại ở trước mặt người xin cơm, bất động gống như là bị thứ gì đó ngăn cản vậy.

Nhìn kỹ lại, ta lập tức mở to hai mắt - chỉ thấy người xin cơm kia vươn một tay ra, bóp chặt ở trên cổ họng bổn mạng sát kia.

Cũng giống như đánh rắn đánh bảy tấc, vị trí đó vừa tàn nhẫn vừa chuẩn xác, đồng thời, ông cụ Hải bỗng nhiên bịt cổ họng mình lại - thật giống như tất cả những gì bổn mạng sát chịu đựng, hắn cũng bị lây!

Mà người xin cơm vẫn nhàn nhã, tay kia thậm chí vươn ra che miệng ngáp:

"Ta cũng mệt rồi, hay là hôm nay chỉ đến đây thôi?"

Vừa nói xong lời này, một bàn tay hắn bóp ở trên bổn mạng sát chợt siết chặt, bổn mạng to lớn kia đột nhiên biến mất, giống như chưa từng tồn tại vậy.

Ông cụ Hải lại không đứng vững, lảo đảo lùi lại hai bước, bỗng nhiên há miệng phun ra một ngụm máu.

Nhà giàu mới nổi làm sao nghĩ đến chuyện này, một tay đỡ lấy ông cụ Hải, đau lòng gọi:

“Cha!”

Trình Tinh Hà bắt lấy ta, giống như thằn lằn săn mồi ngẩng đầu lên:

“Diệt rồi...Cái bổn mạng sát kia bị diệt...”

Theo lý mà nói, bổn mạng của ông cụ Hải đã bị giết hết, hắn đương nhiên cũng sẽ xui xẻo, nhưng dù sao hắn cũng là Thiên cấp, hoặc là nói người xin cơm đã nương tay, hắn lại đứng vững, lúc này mới chậm rãi nói:

“Chuyện này ta đã cố gắng hết sức, cũng được đi.”

Nhà giàu mới nổi vừa nghe vậy, vội vàng hỏi:

“Vậy mẹ ta...”

Ông cụ Hải thở ra:

“Mỗi người đều có số mạng của riêng mình, ta còn cách nào đây, cùng lắm lại tìm mệnh thú mắt vàng đen vậy”

Nói vậy...Họ tìm Cửu Khiếu Linh Lung Tâm kia là vì mẹ nhà giàu mới nổi – chồng thú mắt đen vàng năm đó?

Ông cụ Hải nói xong, xoay người định đi, nhưng trước khi đi, hắn nhìn về phía người xin cơm:

“Món nợ này bọn ta nhớ kỹ, lần sau tính tiếp.”

Người xin cơm bắt đầu gãi da đầu:

“Ta sống được lâu, chờ ngươi.”

Ông cụ Hải lạnh lùng cười, lại nhìn ta một cái, bỗng nhiên nở một nụ cười quỷ dị:

“Thằng nhóc, chuyện này với ngươi cũng không dễ dàng lật bài như vậy, ta chờ ngươi tới tìm ta.”

Trình Tinh Hà thấp giọng mắng:

“Lão già chết bầm, thua còn bày đặt cứng miệng, 80% là chim gõ kiến gửi hồn người sống rồi.”

Ông cụ Hải hiển nhiên cũng nghe thấy những lời này, không quay đầu lại mà trả lời:

“Họ Trình cười đoản mệnh quỷ, ngươi vẫn nên tự cầu nhiều phúc đi, có lẽ ngươi bận khí tốt, đợi không được đến tìm ta sẽ sống đến thọ hạn đấy.”

Lúc này nhà giàu mới nổi cũng phản ứng lại, quay đầu lại trừng mắt nhìn bọn ta, thật cẩn thận đỡ lấy cha hắn:

“Cha, chúng ta...”

Ông cụ Hải trả lời:

“Hôm nay họ may mắn - nhưng may mắn không phải là một kế hoạch lâu dài.”

Năng lực mới đúng.

Mặt Trình Tinh Hà trắng bệch, há miệng muốn mắng, nhưng cuối cùng không mắng ra.

Người Hải gia đến nhanh, đi cũng nhanh, trong chốc lát đã không nhìn thấy bóng người.

Người xin cơm nhìn lại ta, trong tay chơi đùa với Cửu Khiếu Linh Lung Tâm, cười cười với ta:

“Thứ này thật sự giúp ta rất nhiều, cháu gái nhà ta cũng đang chờ cần dùng cái này gấp.”

Cháu gái?

…

Ăn mày để đồ vào trong, vậy mà lại quay người nghênh ngang muốn đi, ta vội vàng nói:

“Công Tôn tiên sinh, cảm ơn ngươi!”

Bước chân hắn dừng lại, không quay đầu, chỉ xua tay.

“Chưa tới mức...Ân tình của ngươi ta đã trả rồi, ngươi không nợ ta, ta không nợ ngươi, không còn qua lại.”

Trình Tinh Hà vỗ đùi.

“Ăn mày này trông dáng vẻ như vậy, ai biết lại là đại lão, cũng không biết nhà nào. Thất Tinh, đứng dậy đi ôm đùi thôi!”

Ta không có thói quen ôm đùi.

Hơn nữa, người ta cũng nói rồi, rõ ràng không hề có hứng thú gì với ta.

Không còn qua lại...Nếu đơn giản như vậy thì tốt, lúc đó ta và Công Tôn Thống đều không ngờ sau này giữa bọn ta không chỉ có qua lại, còn là qua lại vô cùng mật thiết.

Lúc này, bỗng nhiên ta ngửi thấy một mùi thuốc, tiếp đó một cái tay đặt lên xương sườn của ta, ấn xuống kêu “rắc”.

Một phát này đau tới mức trước mắt ta lập tức trắng xóa, không khỏi kêu thảm thiết, bên tai vang lên tiếng nói không hề có cảm xúc của Bạch Hoắc Hương:

“Kêu cái gì, nhe nanh nhe lợi, không biết cái gì gọi là đau ngắn còn hơn đau dài à?”

Hả?

Nhưng ta đã phản ứng ngay lại, xương sườn đau nhức vừa nãy vậy mà nháy mắt đã hết đau rồi.

Nàng tiêm thuốc tê cho ta hay là thế nào?

Bạch Hoắc Hương cũng không để ý ta, bỗng chốc đã lột áo sơ mi của ta ra, kiểm tra vết thương của ta.

Nàng nhìn chằm chằm biểu cảm của ta, vô cùng nghiêm túc, giống như ta không phải người, chỉ là một thiết bị tinh vi, còn nàng đang sửa chữa cho thiết bị này.

Chương 423 - Nghe Nhầm

Chương 423: Nghe Nhầm

Không thể không nói, lúc nàng nghiêm túc còn đẹp hơn bình thường.

Nhưng lúc này, vảy ngược đeo trên cổ nháy mắt đã rung lên.

Tiêu Tương…

Ta nâng cái tay máu me be bét lên cầm vảy ngược, bỗng nhiên phát hiện "côn trùng nhỏ" kia vậy mà lại vươn ra bốn vuốt, trên đầu mọc sừng, to hơn lúc trước một vòng!

Ta lập tức vui vẻ. Lúc trước diệt cây Long Huyết, lẽ nào đã tích góp được rất nhiều công đức sao?

Tốt quá rồi...Tiếp tục như vậy, rất nhanh Tiêu Tương chắc chắn sẽ trở về bên cạnh ta!

Bạch Hoắc Hương đột nhiên đánh lên tay của ta.

Tay vốn bị thương ghê tóm, lúc này nháy mắt không chịu không chế mà buông ra, vảy ngược rơi trở về.

Ngước mắt nhìn, Bạch Hoắc Hương đang lạnh lùng nhìn chằm chằm ta.

"Không cần tay nữa à, còn động đậy!"

Thật hung dữ.

Có điều...động tác của nàng lại rất dịu dàng, mặc dù ta chưa từng chạm vào đám mây trên trời, nhưng lại cảm thấy nếu có thể chạm vào có lẽ chính là cảm giác của tay nàng.

Có lẽ nàng thật sự đã cho ta loại thuốc tê nào đó rồi, cả người đầy vết thương vậy mà thật sự đều không cảm thấy đau.

Thấy vậy Trình Tinh Hà không khỏi hiện ra vẻ mặt ngưỡng mộ.

“Cái gì nhỉ, Chính Khí Thủy, ta cảm thấy ta cũng có thể cấp cứu chút.”

Chính Khí Thủy...Bạch Hoắc Hương Chính Khí Thủy?

Bạch Hoắc Hương rõ ràng không hề thích biệt hiệu này, liếc mắt trừng hắn.

“Đợi một bên đi!”

Bình thường Trình Tinh Hà ngoài sợ chết cũng coi như là hào kiệt, nhưng bị Bạch Hoắc Hương quát một cái, nháy mắt đã rụt cổ lại đi qua một bên, môi bĩu thành cá trê.

“Đều là giống người, phân biệt đối xử...Đây không phải kỳ thị à…”

Bạch Hoắc Hương lại trợn mắt nhìn hắn. “Không xem thì cút.”

Trình Tinh Hà sợ nàng sẽ không chữa cho mình, cũng không dám ho he nữa.

Ta nhìn mà muốn cười, kết quả một cơn đau lại ập tới, cười không nổi nữa.

Thấy vậy, Bạch Hoắc Hương lại mắng ta.

“Đồ sâu róm, cử động lung tung cái gì, có phải muốn chết không?”

Không muốn...Lúc này, Mê Hồn trận của Đại Sơn Mị đã hoàn toàn tản ra, ta nằm trên mặt đất, đúng lúc có thể thấy bầu trời đêm rực rỡ.

Cả trời đầy sao, đẹp thật đấy.

Vẫn là sống tốt, chỉ cần sống, thì sẽ có chuyện tốt xảy ra.

Nhưng vừa ngước mắt, ta mới phát hiện, nàng chỉ mải lo xem vết thương của ta, lại không màng tới vết thương trên tay mình, trong lòng lập tức thắt lại.

Uế Linh Sát mang theo uế khí, vết thương bị ngoài da còn đỡ, nhưng uế khí vào da thịt là có độc!

Vết thương của nàng đã đen xì rồi!

Ta lập tức hỏi:

“Đừng quản bọn ta vội, chữa tay của ngươi trước đi.”

Trình Tinh Hà hiện ra vẻ mặt người da đen hỏi chấm.

“Ta cảm thấy ta cũng là cái mạng…”

Bạch Hoắc Hương cau mày, lạnh lùng nói:

“Ngươi là quỷ y, hay ta là quỷ y? Nặng hay nhẹ ta còn cần ngươi dạy sao?”

Lời này khiến ta nói không nên lời, lúc này Trình Tinh Hà mới thở phào.

“Lương y như từ mẫu, Thất Tinh, ngươi đừng làm loạn thêm nữa, ngậm miệng lại đi.”

Ta nhìn tay của nàng, trong lòng lại thấy khó chịu.

Nếu không đi cùng bọn ta, thì sao nàng phải chịu nỗi khổ này?

Bạch Hoắc Hương để ý tới tầm mắt của ta, khóe miệng cong lên, nhẹ nhàng nói:

“Cũng đáng.”

Cái gì cơ? Câu đó nhất thời ta không nghe rõ.

Bạch Hoắc Hương lại giống như lỡ miệng, lập tức cắn đầu lưỡi, nói nàng không nói gì cả, ta bị thương nặng nên ù tai nghe nhầm thôi.

Thật là...nghe nhầm sao?

Quỷ y đúng là quỷ y, đợi nàng điều trị xong thật sự cảm thấy hiệu quả nhanh chóng. Mọi người đều nói Tây y hiệu quả mới nhanh, đó là do họ không biết Bạch Hoắc Hương.

Lúc này ta còn nhớ ra, hỏi Trình Tinh Hà:

“Cửu Khiếu Linh Lung Tâm kia rốt cuộc dùng làm gì?”

Ta lờ mờ cảm thấy thứ kia giống như cho phụ nữ dùng.

Ông cụ Hải kia là vì vợ của mình, còn ăn mày là vì cháu gái của mình.

Mặc dù Trình Tinh Hà cũng được Bạch Hoắc Hương chữa trị, nhưng rõ ràng không được thoải mái như ta, đau tới mức nhe nanh nhe lợi, giống như người vượn chưa tiến hóa.

“Mé nó, ngươi nhẹ chút, không chỉ Thất Tinh là người, ta cũng là người...Ngươi nói trái tim kia, a, có thể kéo dài mạng của phụ nữ.”

Thì ra, Đại Sơn Mị chính là oán khí của phụ nữ hóa thành, Cửu Khiếu Linh Lung Tâm là chỗ tinh khí của Đại Sơn Mị, ăn vào có thể khiến phụ nữ chết đi sống lại. Nếu tinh khí đầy đủ, thậm chí có thể khiến phụ nữ kéo dài trên dưới trăm năm tuổi thọ.

Quan trọng hơn là còn sẽ khiến phụ nữ cải lão hoàn đồng, duy trì sắc đẹp tuyệt thế.

Trong truyền thuyết, nghề phong thủy của Tây Xuyên có đại tiên sinh tên là Đỗ Hải Đường (nữ, nhưng trong ngành cũng kính trọng gọi nữ giới có năng lực là tiên sinh), là thế hệ sau của Khâm Thiên Giám, cùng một gia tộc với Đỗ Hành Chỉ. Nàng sống đến bảy tám mươi tuổi, dung mạo cũng khoảng hai mươi, hơn nữa tài hoa kinh người, vô cùng xinh đẹp, người gặp không ai là không siêu lòng.

Chương 424 - Hổ Sanh Quá Đầu

Chương 424: Hổ Sanh Quá Đầu

Truyền thuyết liên quan tới nàng nhiều vô kể, có người nói nàng đã ăn tim trẻ con nhiều không đếm xuể để giữ mãi tuổi xuân, còn có người nói lúc trẻ nàng từng ăn thịt của giao nhân, có thể trường sinh bất lão. Nhưng trong ngành bọn ta thì thiên về nàng từng trải qua kiếp nạn nào đó, một người đàn ông thần bí đã tìm được Cửu Khiếu Linh Lung Tâm của Sơn Mị cho nàng, nên nàng mới có thể giữ mãi sắc đẹp trẻ trung.

Mà loại Sơn Mị này vốn đã hiếm thấy, Cửu Khiếu Linh Lung Tâm lại càng phải để Sơn Mị nên hồn nên vía mới có thể sinh ra, về cơ bản là chỉ có thể gặp không thể cầu.

Nếu nói đáng giá, quả thật cũng đáng giá hơn cả động châu báu kia. Bao nhiêu phụ nữ trên đời đã đổ xô vào để duy trì sắc đẹp tuổi trẻ, kéo dài thêm khoảng trăm năm tuổi thọ?

Thứ này căn bản là không gì đổi được.

Chỉ có một điểm, thứ này chỉ có tác dụng với phụ nữ, đàn ông ăn vào cũng uổng phí, nếu không các đời Hoàng đế đã không cần cầu phương thuật trường sinh gì, tìm Cửu Khiếu Linh Lung Tâm là được rồi.

Nói như vậy, vợ của ông cụ Hải và cháu gái của ăn mày đều không sống được lâu sao?

Số của cháu gái ăn mày đúng là tốt thật. Nhưng mà nếu đã là cháu gái của ăn mày, chắc hẳn cũng không phải người tầm thường gì.

Nghĩ như vậy, ta miễn cưỡng thử đứng dậy, vừa muốn vận hành khí, đột nhiên trên thiên linh cái chợt đau nhói, giống như bị kim đâm vào vậy.

Kỳ lạ, trên thiên linh cái bị thương rồi sao?

Ta muốn sờ thử, nhưng Bạch Hoắc Hương cũng mặc kệ Trình Tinh Hà, bắt lấy tay của ta.

“Vừa xem cho ngươi xong, ngươi sờ lung tung cái gì thế?”

Ta vội vàng nói cảm giác vừa rồi:

“Có thể bị thứ gì đó đâm vào rồi…”

Không ngờ Bạch Hoắc Hương nghe thấy ba chữ “thiên linh cái”, sắc mặt đột nhiên thay đổi, kéo ta qua, muốn tháo thắt lưng của ta ra.

Lần này làm ta giật nảy mình, vội vàng lùi ra sau một bước.

“Ngươi làm gì?”

Lúc này Bạch Hoắc Hương mới phản ứng lại, mặt giống như bọt biển hút nước phấn, từ từ đỏ lên.

“Ngươi đừng nghĩ nhiều, ta không có ý gì khác. Chao ôi, ngươi tự mình xem, xem trên đan điền của ngươi, có thứ gì không, mau lên!”

Đan điền?

Đan điền ở bụng dưới, quả thật phải tháo thắt lưng ra mới có thể thấy.

Ta tháo thắt lưng ra nhìn vào trong, thấy trên đan điền có một nốt đỏ nhỏ.

Sau khi Bạch Hoắc Hương biết lập tức ngó đầu qua, rồi hít khí lạnh.

Mang tai của ta lập tức thiêu đốt.

“Ngươi đây là…”

Nàng ngẩng đầu nhìn ta, cắn răng. “Đây là Dẫn Linh châm.”

Dẫn Linh châm, sao nghe quen tai như vậy?

…

Nhưng nháy mắt ta đã nhớ ra, lúc trước Trình Tinh Hà từng nói với ta, con trai của ông cụ Hải là giàn hoa, vốn bẩm sinh không có chén cơm, nhưng ông cụ Hải đã thông qua một cách, hút linh khí của người khác, cấy lên người con trai mình.

Cái đó...không phải là Dẫn Linh châm à?

Quả nhiên, Trình Tinh Hà nháy mắt đã lật dậy từ dưới đất như cá trê lên bờ, lớn tiếng nói:

“Chính Khí Thủy, ngươi không nhìn nhầm chứ?”

Bạch Hoắc Hương cau mày.

“Ta là hổ sanh quá đầu, ngươi nói xem?”

Mặt Trình Tinh Hà lập tức xám xịt, răng kêu ken két.

“Mé nó, lão bất tử kia, sao nham hiểm như vậy!”

Ngươi cũng không phải lần đầu biết hắn nham hiểm.

Ta nhớ Trình Tinh Hà từng nói, sau khi lấy Dẫn Linh châm ra, người bị đâm sẽ sống không lâu!

Sau đó Trình Tinh Hà bắt lấy Bạch Hoắc Hương.

“Ngươi mau lấy Dẫn Linh châm kia ra cho hắn đi!”

Bạch Hoắc Hương nhíu chặt lông mày.

“Ta cũng muốn, nhưng mà…”

Nhưng Dẫn Linh châm không phải kim bình thường, sẽ dao động không ngừng trên cơ thể người, cuốn theo toàn bộ linh khí tứ chi, mãi đến khi tiến vào trái tim.

Đợi đến lúc thật sự tới tim, hút máu đầu tim, Dẫn Linh châm này sẽ được nuôi thành, mà người bị cấy châm cũng sẽ bỏ mạng.

Nốt đỏ trên đan điền chính là bằng chứng, khi nào nốt đỏ trên đan điền đã thành sợi tơ đỏ, lan đến ngực, thì châm đã nuôi xong.

Ta lập tức nhớ ra, chẳng trách là lúc ông cụ Hải đi, đã nói một câu:

“Ta đợi ngươi đến tìm ta.”

Mé nó, lửa trong lòng chợt dâng lên, hắn ra tay với ta từ khi nào?

Cũng đúng, lão già Hải gia chưa từng làm chuyện không có lợi, có lẽ từ lúc bắt đầu hắn đã nhìn trúng linh khí trên người ta có thể dùng để nuôi Dẫn Linh châm cho con trai hắn!

Trình Tinh Hà không nản lòng, gào lên với Bạch Hoắc Hương giống như Mã Cảnh Đào.

“Không phải ngươi là hổ sanh quá đầu sao? Trên đời này còn có bệnh ngươi không chữa được sao?”

Bạch Hoắc Hương cắn răng, lườm Trình Tinh Hà.

“Ta chỉ là hổ sanh quá đầu, cũng không phải Diêm La Vương.”

Trình Tinh Hà vẫn không chịu buông tha.

“Ngươi nghĩ cách đi, cách không phải đều do người nghĩ ra à?!”

Ta kéo lấy Trình Tinh Hà.

“Ngươi giậm chân cái gì, người ta không phải đang nghĩ sao?”

Trình Tinh Hà tức giận trừng ta.

“Hơ, ngươi lại như người không có việc gì, đúng mé nó Hoàng thượng không vội, vội chết thái giám, phi, thái giám không vội, vội chết Hoàng thượng.”

Chương 425 - Không Thể Động Lòng

Chương 425: Không Thể Động Lòng

Trên người giống như mang theo quả bom hẹn giờ, sao ta có thể không sốt ruột chứ?

Nhưng chuyện này sốt thuộc cũng vô dụng, ta vẫn là suy nghĩ đó, càng là lúc bối rối, thì càng không thể hoảng sợ, bình tĩnh tốt hơn tất cả.

Bạch Hoắc Hương cắn môi, lúc này mới nói:

“Lý Bắc Đẩu, tất nhiên ta phải nghĩ cách, nhưng ta cần thời gian, trước khi ta nghĩ ra cách, ngươi phải nhớ kỹ ba chuyện.”

“Thứ nhất không thể hành khí, thứ hai không thể kích động, thứ ba…”

Bạch Hoắc Hương ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ta.

“Không thể động lòng.”

“Ba chuyện này sẽ nuôi dưỡng Dẫn Linh châm nhanh hơn, bản thân ngươi cũng sẽ vô cùng đau khổ.”

Giọng nói của Bạch Hoắc Hương hơi run.

“Trước khi sợi tơ đỏ đến ngực, ta sẽ cố gắng hết sức nghĩ cách cho ngươi.”

Không thể hành khí, ta còn ăn chén cơm này thế nào? Tà ma nào dựa vào miệng là có thể hàng phục? Còn nữa, không thể kích động thì thôi đi, còn không thể động lòng…

Nếu ta nhớ đến Tiêu Tương thì làm sao?

Nàng còn luôn chờ ta đón nàng về đây!

Trong lòng lập tức như bị kim đâm giống như đáp lại suy nghĩ này của ta, nháy mắt làm ta đau ra cả mồ hôi lạnh.

Bạch Hoắc Hương bắt lấy ta, lớn tiếng nói:

"Ngươi không thể nghe lời của ta sao? Trong lòng ngươi có ai cũng được, tạm thời quên nàng đi! Lẽ nào...ngươi hy vọng nàng thấy ngươi khó chịu như vậy sao?"

Không được, tất nhiên ta phải sống sót, ta còn phải đón nàng về, chút chuyện nhỏ này cũng không tính là gì.

Ta hít một hơi, gật đầu với nàng.

"Được."

Lúc này Bạch Hoắc Hương mới thở phào, nhưng giữa mày vẫn căng thẳng, rõ ràng cách này không phải dễ nghĩ.

Mã Nguyên Thu đã từng tiên đoán dùng hết vận may, vận rủi sẽ đến, đúng là không sai. Có điều những vận rủi này không phải đều là hắn mang tới cho ta à?

Ta thấy hắn biết ông cụ Hải có loại tuyệt kỹ độc môn này, nên mới trăm phương ngàn kế gây chia rẽ quan hệ của Hải gia với ta. Vu oan giá họa nói ta đã giết người Hải gia, chính là để ông cụ Hải phát hiện linh khí của ta vô cùng tốt.

Nếu vậy, tất nhiên ông cụ Hải sẽ có ý đồ với linh khí của ta vì con trai giàn hoa. Chỉ cần trên người ta có Dẫn Linh châm, linh khí hao tổn, đến lúc đó hắn sẽ có thể ngồi làm Ngư Ông đắc lợi, dễ dàng bắt được ta đi làm Chân Long huyệt gì đó.

Lão già khốn nạn, con mẹ ta chưa xong với hắn.

Mà suy nghĩ này có thể sẽ khiến cảm xúc kích động, huyệt Thái Dương của ta giật một cái, cũng bắt đầu đau nhức.

Kim châm kia đã đi tới đây rồi sao?

Khống chế cảm xúc, bản thân con người chính là thất tình lục dục, bây giờ làm cho cảm xúc gì cũng không được có, đúng là còn khó chịu hơn ngồi tù!

Trình Tinh Hà khoác vai của ta, cắn răng.

“Ngươi đừng tức giận, món nợ này sớm muộn gì chúng ta cũng phải tính lại từng cái một.”

Ta gật đầu, là phải tính, tính cả vốn lẫn lãi.

Ta nhất định phải mau chóng thăng cấp.

Đúng lúc này, sau lưng vang lên tiếng bước chân, thì ra là đám người Tiểu Lệ tìm đến rồi.

Tiểu Lệ vừa thấy dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ của Đại Quyền, thét lên một tiếng, ôm chặt lấy Đại Quyền, quay đầu trợn mắt nhìn ta.

“Không phải ngươi nói sẽ cứu Đại Quyền về sao? Tại sao...Tại sao Đại Quyền lại thành như vậy?”

Một ngọn lửa lập tức dâng lên, nếu không có ta, thì bây giờ ngay cả cơ thể tàn này của hắn cũng không còn rồi.

Nhưng huyệt Thái Dương lập tức đau đớn. Mé nó, tức giận xem ra cũng là một loại kích động.

Trình Tinh Hà không nhịn được, mắng:

“Ngươi há miệng thì dễ dàng, ngươi biết vì cứu đối tượng của ngươi mà người anh em của ta đã mạo hiểm lớn cỡ nào không?”

Tiểu Lệ hoàn toàn khác dáng vẻ yếu đuối lúc cầu xin ta, la lối om sòm nói:

“Ta chỉ biết các ngươi nói không có chứng cứ, tại sao Đại Quyền bị thương thành như vậy, người bạn kia của ngươi lại là nguyên vẹn, không thiếu cái tay, không thiếu cái chân nào?”

Nháy mắt ta muốn cười, nói như vậy ta thiếu tay thiếu chân, Đại Quyền nhà ngươi nguyên vẹn ngươi mới có thể hài lòng sao?

Một tay Trình Tinh Hà giơ lên.

“Ta nói ngươi biết, ngươi đừng ép ta phải phá lệ không đánh phụ nữ!”

Tiểu Lệ cười khẩy, nhìn xung quanh.

Mấy bạn học còn lại của nàng ta hùng dũng, khí thế hiên ngang chắn trước mặt Tiểu Lệ, muốn đẩy Trình Tinh Hà.

“Thế nào, ngươi còn có lý à? Không phải ngươi cũng yên ổn sao?”

“Đúng đấy, hai người các ngươi đều yên ổn, Đại Quyền lại thành người sắp chết. Mé nó, Đại Quyền biến thành như vậy có phải thành kẻ chết thay của các ngươi, chắn lôi cho các ngươi không?”

Mặt Trình Tinh Hà tím ngắt, tức tới nói không nên lời.

Không lâu trước vì bọn họ không ra được Mê Hồn trận, một câu một từ anh với bọn ta, xin bọn ta nghĩ cách dẫn bọn họ ra ngoài.

Bây giờ Mê Hồn trận cũng bị bọn ta phá rồi, bọn họ có thể rời đi bất cứ lúc nào thì lại là thái độ này. Không cần ngươi thì coi ngươi như vỏ chuối.

Chương 426 - Ác Tử Kê

Chương 426: Ác Tử Kê

Bạch Hoắc Hương kéo lấy ta, nhỏ giọng nói:

“Có người chính là như vậy, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, ngươi tuyệt đối đừng tức giận…Vì loại người này, không đáng tức giận.”

Ta không tức giận, chỉ là thấy mệt mỏi.

Trước nay ta đều biết người tốt không dễ làm, nếu không chẳng phải mỗi người đều có thể trở thành Thiên cấp à?

Lúc này, một giọng nói non nớt lại u ám vang lên.

“Đã nói với các ngươi chuyện ở đây các ngươi đừng có quản rồi.”

Tiểu Hắc Vô Thường.

Khỏi nói, lời của người từng trải đúng là có lý, tuổi tác bọn họ lớn, biết nhìn người hơn bọn ta.

Mà Tiểu Lệ thấy Tiểu Hắc Vô Thường, cũng bắt đầu mắng:

“Thằng trẻ trâu làm bộ làm tịch, học người lớn nói chuyện cái gì, đúng là ghê tởm.”

Tiểu Hắc Vô Thường cười nham hiểm.

Ta có một loại dự cảm, đám người này hình như cũng sắp xui xẻo rồi.

Bạch Hoắc Hương sợ ta tức giận sẽ khó chịu, nên nói:

“Cãi cọ cái gì, ta chữa khỏi không phải được rồi à, các ngươi ngậm miệng đi.”

Tiểu Lệ lại chắn ở phía trước:

“Chỉ dựa vào ngươi? Ngươi đừng có đùa, Đại Quyền là bạn trai ta, chết cũng không cho ngươi đụng vào. Ta còn không tin mèo chó gì cũng có thể chữa bệnh.”

Nói rồi đã dẫn Đại Quyền rời đi với các sinh viên đại học kia, còn nói muốn báo cảnh sát bắt bọn ta, nói không chừng bọn ta mới là hung thủ của sự kiện xác khô. Nhìn bóng lưng của bọn họ, bỗng nhiên Bạch Hoắc Hương cũng lạnh lùng cười.

“Vết thương này, ngoài ta ra không ai chữa khỏi, người kia xuống núi thì chỉ có thể làm nửa xác khô cả đời. Chỉ có thể trách tổ tiên hắn không tích đức, đã tìm bạn gái như vậy.”

Trình Tinh Hà thở dài, quay đầu nhìn về phía cây Long Huyết to.

Cây Long Huyết đã hoàn toàn bị thiêu rụi, chỉ còn lại khói xanh.

Trình Tinh Hà dường như nhớ ra châu báu bị Đại Sơn Mị đè dưới thân, dáng vẻ đau lòng, muốn đi qua đào, kết quả cây Long Huyết đã đổ ầm xuống, nghĩ cũng biết đồ dưới đáy không tìm được rồi.

Điều này làm Trình Tinh Hà vỗ đùi mãi.

Có điều ta vẫn để ý thấy túi quần của hắn phồng lên.

Ta bắt lấy hắn móc túi ra xem, bên trong là túi gấm nhỏ, căng phồng không biết đựng đồ gì. Trình Tinh Hà nhanh tay lẹ mắt cướp trở về, ôm ở trước ngực nói:

“Ta chỉ lấy có chút xíu như vậy…”

Ta cũng bị hắn chọc tức cười, đúng là trộm không về tay không. Lúc đó cũng suýt mất cả mạng rồi, hắn còn có thể vơ vét được, mang chút đồ ra ngoài.

Có thể số mệnh đã định trước, ngươi chỉ có thể có được một chút này. Đây cũng là không tệ rồi, chuyến này đối với ngươi cũng không đi uổng.

Lúc này, bầu trời trên đầu hơi xanh, đã sáng rồi.

Gió núi mát lạnh thổi qua, cuốn theo mùi cây và cỏ xanh khiến người ta tinh thần sảng khoái, vô cùng thoải mái.

Mê Hồn trận ở đây cũng đã phá rồi, cũng không có gì để lưu luyến, Tiểu Hắc Vô Thường đưa bọn ta tiếp tục lên đường, chạy về phía núi Đại Phượng Hoàng.

Quan trọng nhất vẫn là phá cục, phá cục trước khi Trình Tinh Hà hai mươi lăm tuổi.

Mọi người đều rất mệt, ngủ một giấc, lại mở mắt ra cũng không biết đã qua bao lâu. Ta nhìn bên cạnh thấy Bạch Hoắc Hương dựa lên vai của ta, mái tóc đen dài thẳng xõa ra, phất lên người ta theo ngọn gió lùa vào trong xe, lông mi dày đậm che xuống, ngủ rất say.

Ta không đánh thức nàng, cố gắng điều chỉnh tư thế để nàng dựa thoải mái hơn.

Khóe miệng nàng cong lên giống như đang mỉm cười, sắc mặt cũng đỏ bừng, có thể là đang mơ thấy giấc mơ đẹp gì đó.

Lúc này, bụng của Trình Tinh Hà vang lên như chuông báo thức, hắn cũng mở đôi mắt lim dim ra, lẩm bẩm nói:

“Có đồ ăn chưa? Chúng ta đã không được ăn cơm nóng một thời gian rồi…”

Nói cũng trùng hợp, lời vừa dứt, đường vừa rẽ trước mặt đã xuất hiện một thôn trang nhỏ, núp giữa sông núi đẹp đẽ, gạch xanh ngói lục, đang bốc ra khỏi lờ mờ, giống như chốn bồng lai vậy.

Trình Tinh Hà lập tức kích động, bảo Tiểu Hắc Vô Thường mau chóng dừng xe, dù thế nào hắn cũng phải ăn thịt ba rọi treo nướng và gà cay muối tiêu của bản địa.

Nhưng vừa ngó đầu ra, hắn đã lập tức sửng sốt.

“Vãi, trên cửa từng nhà này đều treo cái thứ gì vậy? Con mẹ ta không phải nhìn nhầm rồi chứ?”

Ta cũng nhìn theo, vừa nhìn cũng trố mắt...tiền giấy nguyên bảo?

Nhà bình thường treo ớt với tỏi còn được, đâu có ai treo cái này?

Thôn này nhà nào ở cửa cũng đều bày Chiêu Hồn Phiên và quan tài mới sơn, trông đều là đang làm tang lễ.

Một nhà có người chết còn nói được, nhà nào cũng chết người cùng lúc, đây là xảy ra chuyện gì?

Gặp họa rồi?

Không biết Bạch Hoắc Hương đã tỉnh lại từ khi nào, ngẩng đầu khỏi vai của ta.

“Không lẽ là...thôn này chuyên làm ngành ma chay chứ?”

“Không đúng…vì bên cạnh những thứ này cũng không hẹn mà đều có ‘Ác Tử Kê’.”

Bạch Hoắc Hương nghe không hiểu, hơi tò mò hỏi:

“Cái gì gọi là Ác Tử Kê?”

Chương 427 - Ác Tử Kê 2

Chương 427: Ác Tử Kê 2

Cái gọi là "ác tử kê" là một loại tập tục tang táng, cũng được gọi là "cưỡi phượng hoàng" .

“Ác tử kê” này luôn phải là một con gà trống bị con cái người chết tự tay bóp cổ đến chết rồi đổ nước nóng nhổ lông, đặt ở trên đầu quan tài người chết, ăn chung hương khói trong linh đường với người chết.

Đợi đến khi hạ táng, con gà này cũng phải chôn cùng. Gà ăn hương khói thành phượng hoàng, ý là để cho người chết cưỡi "phượng hoàng" này bay lên trời, là con cái đang thể hiện sự hiếu thảo.

Bạch Hoắc Hương cái hiểu cái không nói:

"Cho nên người chết trong thôn này đều là người làm cha mẹ?"

Chắc thế, nhưng mà sao có thể có nhiều cha mẹ cùng chết như vậy được?

Tiểu Hắc Vô Thường thì cười lạnh một tiếng:

"Cũng chưa chắc, có thể là trong thôn nhặt kim cốt."

Nhặt kim cốt chính là một loại tập tục khác, một vài dân tộc thiểu số sẽ có loại tín ngưỡng này, nói sau khi người chết, linh hồn sẽ bám lên thi thể, nếu thi thể thối rữa bẩn thỉu, linh hồn cũng sẽ khó chịu theo, cho nên cứ cách một khoảng thời gian trong thôn sẽ tiến hành nghi thức "nhặt kim cốt", cũng chính là dọn dẹp hài cốt của người chết, rửa sạch đem đi phơi sau đó mới mang đi chôn lại lần nữa.

Quá trình nhặt kim cốt cũng giống tết Trung Nguyên bình thường của Hán tộc vậy, cũng sẽ có cúng tế phong phú.

Ta nghĩ cũng đúng, nếu như người ở thôn này vừa thực hiện lễ nhặt kim cốt thì không kỳ quái chút nhào.

Xe lái qua đường núi, một mùi thơm nhẹ nhàng bay vào cửa kính.

Trình Tinh Hà nhăn mũi, lập tức túm lấy ta:

"Thất Tinh, ngươi có ngửi thấy không? Gà gói lá sen, gà nướng đất sét, gà quay, gà sốt tương, gà hầm hạt dẻ..."

Gà gà gà, ngươi rơi vào ổ gà hả?

Mặc dù ta không nhạy bén với đồ ăn như Trình Tinh Hà, nhưng mà ta cũng ngửi ra khắp phố lớn hẻm nhỏ đều là mùi thơm của gà.

Bạch Hoắc Hương hứng thú:

"Sao vậy, phượng hoàng này còn phải nấu lên mới có thể đưa cho người chết cưỡi hay sao?"

Không đúng...mặc dù ác tử kê phải nhổ lông, nhưng lại có một quy củ chính là nhất định phải giữ ác tử kê nguyên vẹn, nếu không người chết cưỡi một con phượng hoàng bị thương, ngã xuống thì làm sao? Cho nên tất cả ác tử kê đều là toàn thây, đúng là chưa nghe nói phải nấu nướng lên bao giờ.

Chẳng lẽ ở đây khác với những nơi khác, thật sự một ít tín ngưỡng dân tộc thiểu số đặc biệt sao?

Mà Tiểu Hắc Vô Thường quan sát phong thủy xung quanh một chút, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, lẩm bẩm nói:

"Phong thủy này không tệ."

Ta nghe vậy cũng nhìn theo, chỉ thấy nơi này bị chín đỉnh núi bao vây lại, đây không phải là cửu thương lưu thủy sao?

Cửu thương lưu thủy cũng là phong thủy rất bình thường, khí hậu nơi này tốt, thích hợp trồng hoa màu, những thứ khác cũng không có gì, xã hội cũ không giống bây giờ, người dân lao động không muốn hướng mặt xuống đất hướng lưng lên trời cả đời, loại phong thủy này cũng chỉ sinh ra được nông dân, không được yêu thích bằng kim bồn dục lý.

Nhưng đến khi nhìn kỹ, ta không khỏi cảm thán, lúc trước lại không thấy trên đỉnh núi ở giữa có một cây tùng đổ!

Cây tùng đổ là loại tùng mọc trên vách núi thẳng đứng, cả cái cây có dáng nghiêng ngả, tạo thành góc chín mươi độ với mặt đất. Loại tùng đổ này cũng được gọi là “miệng phượng”!

Có cây tùng đổ này, chỗ này đã không phải làcửu thương lưu thủy nữa, mà là phượng khiếu cửu thiên!

Loại phong thủy này nhất định có bảo vật!

Ta cũng lập tức hưng phấn hẳn lên, trước kia ta không nhìn được rõ ràng như bậy, xem ra đại sơn mị kia đã lại tăng lên một cấp, trở thành Huyền cấp nhị phẩm rồi!

Khó trách Tiêu Tương đã lập tức lớn lên nhiều như vậy!

Lại nói, không hổ là Chu Tước cục chiêu tài, những chỗ nó đến giống như bảo khố của Alibaba vậy, khắp nơi đều là thứ tốt, đầu tiên là sơn mị, bây giờ đến cái này.

Tiểu Hắc Vô Thường phát hiện ta cũng đã nhìn ra phượng khiếu cửu thiên, không khỏi nhìn ta với cặp mắt khác xưa:

"Tên nhóc ngươi đúng là chó ngáp phải ruồi, vậy mà cũng có thể thăng cấp."

Được rồi, cơ hội vẫn luôn cùng tồn tại với nguy hiểm.

Ta đã nhìn ra Tiểu Hắc Vô Thường không chịu được nữa, bây giờ nhà họ đã nghèo rớt mồng tơi, không thể không kiếm được tiền, cũng không thể tốn tiền cho Chu Tước cục nữa, vì vậy hắn trực tiếp xuống xe, có vẻ muốn đi xem rốt cuộc ở đây có thứ gì tốt.

Đương nhiên cũng ta cũng xuống theo, có hai tiền bối Địa cấp nhất phẩm ở chỗ này, có bảo bối cũng không đến lượt chúng ta, nhưng mà mọi người đang rất đói, có thể ăn được một miếng gà nóng thì không thể tốt hơn nữa.

Trong thôn vô cùng vắng vẻ, mặc dù là ban ngày, sắc trời vẫn chưa hoàn toàn sáng lên, mang đến một cảm giác âm u cho toàn thôn. Tất cả những căn nhà đều đóng chặt cửa, khiến người ta hoảng sợ không diễn tả được.

Chương 428 - Nhất Định Cố Hết Sức

Chương 428: Nhất Định Cố Hết Sức

Nếu không phải ngửi thấy mùi gà thơm mới mẻ, ta thật sự cho rằng đây là một cái thôn quỷ.

Anh em Hắc Bạch Vô Thường ngồi xuống xem đất, có lẽ đây là sở trường của họ. Trình Tinh Hà thì đến gõ cửa một nhà, ta thấy cái bóng lảo đảo lắc lư từ trong khe cửa, hiển nhiên trong phòng có người, nhưng nói cũng kỳ quái, người ở bên trong nghe thấy tiếng gõ cửa, chẳng những không ra mở cửa mà còn chạy vào trong như chạy trốn vậy.

Trình Tinh Hà gãi đầu một cái:

"Đậu má, không thể là nhà nhà ở đây đều nợ lãi cao cho nên mới đóng chặt cửa để tránh bị đòi nợ chứ?"

Ta và Bạch Hoắc Hương cũng đi gõ mấy nhà, kết quả đều giống như Trình Tinh Hà vậy, không ai dám mở, giống như người đang gõ cửa là ác quỷ vậy.

Trình Tinh Hà giận dữ nói:

"Người ở đây cũng quá bài ngoại đi, thế này thị không được, ca không thể chết đói được, Thất Tinh tay nghề ngươi tốt, cứ thiêu hết đám ác tử kê bên ngoài đi, ta qua bên kia hái ít hạt dẻ làm gà hầm hạt dẻ."

Ngươi mau cút đi, ngươi ăn ác tử kê, không sợ người chết đến tính sổ với ngươi à?

Ông cậu ba đã nói thời trước thiếu đồ ăn, có người đói quá đã ăn trộm ác tử kê trong đám tang của người ta, từ đó về sau ngày nào cũng cảm thấy bả vai đau nhức, càng ngày càng hơn lợi hại, đi tìm thầy thuốc, thầy thuốc không nhìn ra, đi tìm bà đồng, bà đồng nhìn một cái liền hoảng sợ nói mọe nó cái gì ngươi cũng dám ăn. Ngươi ăn phượng hoàng của người ta, người ta liền coi ngươi thành phượng hoàng để cưỡi, ngồi trên cổ ngươi bảy ngày!

Điều này khiến người nọ sợ đến mức suýt nữa tè ra quần, sau đó cũng không biết giải quyết như thế nào, dù sao cả đời người nọ cũng không ăn gà nữa, nói là sợ.

Lại nói dù chúng ta ăn cơm âm dương, tà vật không dám làm gì chúng ta, nhưng ác tử kê này là bị bóp chết, trong bụng toàn máu bầm, ăn cũng không ngon lành gì.

Trình Tinh Hà ngồi bệt xuống đất khóc lóc om sòm, nói ta mặc kệ, ta cứ muốn ăn gà, ngươi không làm cho ta, ta sẽ lăn lộn trên mặt đất.

Bạch Hoắc Hương bật cười, kéo ta nói:

"Lý Bắc Đẩu, ngươi đừng làm cho hắn, ta muốn nhìn xem rốt cuộc hắn muốn lăn lộn như thế nào."

Đúng lúc này, một giọng nói sợ hãi nhỏ bé vang lên:

"Đừng ăn gà nhà chúng ta, lão đầu nhi lão thái thái sẽ đánh!"

Ta quay đầu lại, thấy là một cô bé.

Cô bé kia cũng chỉ bảy tám tuổi, trên người mặc quần áo vải nhuộm hoa sáp, hiển nhiên là trang phục của dân tộc thiểu số, nhưng chỗ này có rất nhiều dân tộc sống chung với nhau, trang phục cũng không khác nhau lắm, ta không nhìn ra nàng là người dân tộc nào.

Tiếng phổ thông của nàng cũng coi như không tệ, ta liền gọi nàng tới hỏi:

"Lão đầu nhi lão thái thái là ai?"

Bé gái lộ ra một nụ cười rất hồn nhiên, chỉ quan tài trước cửa:

"Nằm bên trong đó!"

Lời này khiến người ta phải run lên, ta thầm nói sợ là bình thường tiểu cô nương này thường xuyên bị người lớn kể chuyện ma hù dọa, đáp:

"Lão đầu nhi lão thái thái đều chết cả rồi, đánh người như thế nào được?"

Ai ngờ tiểu cô nương nói rất chân thành:

"Chết thì chết, qua đêm cũng sẽ trở về thôi, nói là vừa lạnh vừa đói, muốn ăn."

Lời này khiến sau lưng ta nổi đầy da gà, nụ cười của Trình Tinh Hà cũng cứng lại. nghĩa là sao, tối nào trong thôn này cũng có xác chết vùng dậy tập thể ư?

"Không được nói bậy bạ!"

Đúng lúc này, một cô gái trẻ tuổi chạy ra ôm lấy cô bé kia, đề phòng nhìn chúng ta:

"Các ngươi không phải người ở đây?"

Ta nói mục đích đến đây ra, người phụ nữ trẻ tuổi chợt thấy chuông phong thủy ngang hông ta, đột nhiên túm lấy ta:

"Ngươi biết nhìn chuyện này?"

Chậc, người phụ nữ này đã được trải sự đời, ngay cả chuông phong thủy cũng đã thấy.

Hóa ra nàng là người ngoài núi được gả vào đây, đã từng thấy người của Thiên Sư Phủ hàng yêu phục ma.

Sau đó nàng đặt bé gái xuống, hô to lên khắp thôn:

"Được cứu rồi, tiên sinh bên ngoài núi tới rồi!"

Nàng vừa hô như vậy, nhà nào cũng mở cửa, thò đầu ra bán tín bán nghi nhìn chúng ta.

Anh em Hắc Bạch Vô Thường thấy cảnh này, Tiểu Hắc Vô Thường liền than thở:

"Lại có phiền toái tìm tới rồi."

Tiểu Bạch Vô Thường:

"Ca ta nói không sai."

Người trong thôn nghe nói về thân phận của chúng ta thì lập tức quỳ xuống dập đầu:

"Nếu mấy tiên sinh có thể giải quyết chuyện trong thôn chúng ta, muốn bao nhiêu gà chúng ta sẽ cho bấy nhiêu!"

Ta vội vàng kéo họ lên:

"Có gì từ từ nói, có thể giúp, nhất định ta sẽ cố hết sức."

Chắc hẳn cũng là công đức không nhỏ.

Mẹ bé gái suy nghĩ hồi lâu, đáp:

"Chuyện này rất loạn, bắt đầu nói từ chỗ nào đây...Đúng rồi, bắt đầu nói từ lúc nghĩa địa bị đào lên đi!"

Nghĩa địa bị đào lên, ở đây có trộm mộ hay sao?

Hóa ra thôn này cũng không có tín ngưỡng gì, xếp quan tài căn bản không phải vì để nhặt kim cốt.

Chương 429 - Cha Hắn Đã Trở Lại

Chương 429: Cha Hắn Đã Trở Lại

Ban đầu có một gia đình ra ngoài mộ, phát hiện mộ tổ tiên nhà mình đã bị đào lên, quan tài của cha hắn cũng bị lật ngược.

Dù là dân tộc gì, mộ tổ tiên bị đào lên đều là vì có mối thù không đội trời chung, người này lập tức ngây ngốc, thầm nói hay là kẻ thù làm, vì vậy liền vội vàng gọi người trong gia tộc tới luống cuống thu dọn, vừa thu dọn hắn liền phát hiện trong quan tài bị thiếu mất mấy món đồ.

…

Đó chính là đầu lâu của cha hắn.

Lần này người kia suýt nữa tức điên lên, đã đào mộ thì thôi, còn lấy cả đầu lâu của cha hắn đi nữa, ai mà chịu nổi?

Lúc ấy nhà họ và một nhà ở phía tây đầu thôn vì chuyện làm ruộng nên có chút va chạm, nghĩ nhất định là nhà phía tây đầu thôn đến gây chuyện, lập tức kéo cả gia tộc đến nhà ở phía tây đầu thôn đòi lại đầu cha hắn.

Nhà ở phía tây đầu thôn cũng đang cãi nhau vì chuyện ruộng đất, nghe lời này liền nổi giận nói ông đây lấy đầu lâu của lão già nhà ngươi làm gì, đựng rượu uống hả? Không có bằng chứng, ta thấy ngươi đến để gây phiền toái thì đúng hơn!

Người già trong thôn cũng tới hòa giải, nói đúng là không có bằng chứng, có khi là đạo tặc ngoài núi làm.

Vì chỗ này còn có một tập tục chôn cất tên là "trấn khẩu kim" .

Chính là sau khi người chết sẽ bị bỏ một miếng vàng vào trong miệng, ý là miệng ngậm vàng sẽ mang tiền tài đến cho con cháu, còn có thể dùng làm lộ phí trên hoàng tuyền, tránh đắc tội âm soaáp giải.

Cho nên có vài người nghèo đến điên rồi cũng sẽ nhắm đến trấn khẩu kim.

Nhưng người nhà mất đầu lâu lập tức vứt trấn khẩu kim kia ra:

"Có kẻ gian trộm mộ nào không lấy vàng mà chỉ lấy mỗi đầu lâu không? Ta thấy chính là người nhà này muốn gây sự!"

Hai nhà này ngươi nói ta đào mộ phần trộm đầu lâu, ta nói ngươi gây chuyện, đánh nhau túi bụi, cuối cùng ai nấy đều thiệt mà không giải quyết được gì, người nào cũng vô cùng giận dữ.

Mà chuyện này còn chưa xong, đêm hôm đó, nhà bị mất đầu lâu bỗng nhiên nghe thấy trong sân có động tĩnh, giống như là có người nhảy qua tường vào nhà họ vậy.

Điều này khiến nam chủ nhà rất giận dữ, nghĩ nhất định là nhà phía tây đầu thôn không thắng được nên lại tới ném đá giấu tay, cho nên liền vác một cái đòn gánh đi ra ngoài.

Đêm hôm đó là mùng một, đỉnh đầu gần như không có ánh trăng, hắn thấy một người rất cao lớn đứng ở trước ổ gà, không biết đang là cái gì.

Ở chỗ này nhà nào cũng nuôi gà, buổi sáng gà gáy gáy, buổi tối lấy trứng gà, nam chủ nhà thầm nói đã trộm đầu cha ta còn muốn tới trộm gà nhà ta, hôm nay dù như thế nào cũng phải liều mạng với hắn.

Vì vậy hắn liền xông lên vung đòn gánh đập vào người kia.

Kết quả người kia đột nhiên kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết, hắn liền gọi vợ cầm đèn ra bắt kẻ gian, lần này không phải là bắt được cả người lẫn tang vật sao?

Nhưng vợ hắn vừa giơ đèn lên soi đã không thốt lên lời, hai mắt trợn ngược ngã xuống đất giống như thấy được cái gì đó đáng sợ vậy.

Nam chủ nhà nghĩ bình thường vợ mình không phải người nhát gan, bây giờ lại làm sao vậy?

Hắn liền cầm đèn pin lên soi vào ổ gà, sau đó cũng đặt mông ngồi trên đất.

Chỉ thấy người đang đứng ở trước ổ gà không phải ai khác mà chính là người cha chết đã lâu của hắn.

Mà trên tay cha hắn còn cầm một con gà trống, lông trên cổ gà còn dựng đứng nhưng đã không nhúc nhích, trên cổ toàn là máu, giống như là bị cắn chết vậy.

Trên mép cha hắn còn dính máu và mấy cây lông gà.

Nam chủ nhà không khá hơn nữ chủ nhà là bao, cũng trợn mắt lên ngất xỉu.

Trong mơ hồ hình như còn nghe được một giọng nói.

"Ta đói...Ta đói..."

Ngày hôm sau mặt trời lên cao ba sào, có người đến nhà họ mượn muối ăn mới thấy hai người nằm trong sân, suýt nữa sợ vỡ mật, sờ thấy hai người này còn thở hơi ấm thì vội vàng lấy nước lạnh đến đánh thức họ.

Hai người này tỉnh lại, nghĩ chẳng lẽ hôm qua là nằm mơ?

Nhưng liếc mắt một cái, cả người liền run lên, ổ gà đã bị phá, trong sân toàn là lông gà, đòn gánh hôm qua còn vứt trên đất.

Cha hắn...đã trở lại thật?

Hai người này thảo luận một chút, chắc chắn là lão đầu nhi mất đầu nổi giận, muốn tới tìm con cháu tính sổ, nghĩ như vậy thì không được, liền vội vàng đến nhà phía tây đầu thôn nói dù có cầu xin cũng phải lấy được đầu của lão đầu nhi về, phải để lão đầu nhi yên tâm nhắm mắt, nếu không ngày nào cũng quay về thì người trong nhà còn sống kiểu gì nữa?

Kết quả vừa ra khỏi cửa đã thấy nhà phía tây đầu thôn cũng kéo người nhà tới nói muốn liều mạng với người nhà này. Hỏi một chút mới biết hóa ra hôm qua mộ tổ tiên của nhà đó cũng bị đào, cũng bị mất đầu lâu của lão thái thái, nhưng lại không mất trấn khẩu kim.

Chương 430 - Ăn Cơm Trước Rồi Tính Sau

Chương 430: Ăn Cơm Trước Rồi Tính Sau

Ai nấy cũng đều cảm thấy là người nhà này làm vì muốn trả thù họ, người nhà này giống như người câm ăn hoàng liên, có đắng cũng không nói ra được. Ngươi cảm thấy ta đào nhà các ngươi, ta lại cảm thấy ngươi đào nhà chúng ta.

Kết quả không lâu sau, một nhà phía tây đầu thôn cũng phờ phạc đến tìm người nhà này nói cầu hắn trả lại đầu lâu, lão thái thái nhà họ bị mất đầu lâu, buổi tối cũng hiển linh, trong nhà không còn một con gà nào cả.

Hai nhà này đang vì chuyện đó mà cãi nhau chí chóe, mộ phần của nhà thứ ba cũng bị đào lên, lại cũng bị mất đầu lâu giống nhau như đúc.

Người nhà thứ ba vẫn luôn hiền lành, rất được lòng người trong thôn, tới bây giờ chưa đắc tội ai cả. Lần này họ mới hiểu được có lẽ cũng không phải người đào mộ phần.

Hoặc là...những lão đầu lão thái thái kia tự mình đi ra ngoài.

Lần này cả thôn đều rơi vào trong khủng hoảng, có người đêm nào cũng ra mộ tổ tiên trông nom, sợ bị đào, nhưng chỗ này là trong núi, có rất nhiều hơi nước, đến tối nhiệt độ chênh lệch rất lớn, dù sao cũng sẽ có sương mù, chỉ cần không nhìn được là mộ phần đã bị đào ra, đầu lâu cũng mất.

Cứ tiếp tục như vậy, gần như nhà nào cũng bị mất đầu lâu. Mà những người nhà này cũng lần lượt thấy lão đầu nhi lão thái thái bị mất đầu lâu vào trong sân ăn gà.

Nhà nào có trẻ con còn nói nghe họ nói:

"Ta lạnh, ta đói..."

Người trong thôn nói chắc chắn là thôn chúng ta lễ nghi không chu đáo, để lão đầu nhi lão thái thái chịu khổ nên mới tự bò từ trong đất ra tìm ăn, cứ như vậy không được, phải dỗ dành họ.

Người trong thôn sợ hãi, nhà nào đều bày đồ cúng tế ở cửa, ý là mời ông bà lão ăn một bữa cơm no rồi mau chóng trở về đi.

Dựa theo quy củ, lúc cúng tế phải bày tiệc rượu trước cửa nhà, mà người trong nhà phải đóng chặt cửa, không thể đối mặt với người chết, người chết ăn no sẽ trở về.

Đêm hôm đó, nhà nào cũng nấp ở phía sau cửa nhìn qua khe cửa ra ngoài.

Vừa nhìn liền thấy một đôi chân sau khe cửa đi đến trên bàn đồ cúng nhà mình, ăn nhồm nhoàm như hổ đói, những người đó còn rất vui mừng, ăn no rồi thì ngươi đi đi!

Nhưng ai ngờ ngoài cửa lại vang lên một giọng nói quỷ dị:

"Ăn ngon, ngày mai ta lại tới."

Ngày hôm sau quả nhiên thấy bàn tiệc sạch bóng, lần này người trong thôn đều buồn bã, trong thôn cũng không giàu có, ngày nào cũng phải bày tiệc rượu ai mà chịu nổi.

Có người nhanh trí xuống núi tìm người nghĩ kế, thôn này ở nơi heo hút, lại không cho nhiều tiền, những người hiểu chuyện này dưới núi đều không muốn tới, chỉ dạy cho họ một phương pháp, nói không phải đêm nào lão nhân nhà ngươi cũng trở lại sao? Chắc chắn là là lễ nghi tang lễ không hợp quy củ, các ngươi đào quan tài ra, nhà nhà thống nhất cách an táng lần nữa để hoàn thành tâm nguyện cho lão nhân, chuyện này sẽ được giải quyết.

Cho nên người ở đây đều đào quan tài ra để ở cửa, chuẩn bị làm tang sự lần nữa, nhưng dù có làm mấy lần đi nữa thì lão nhân bị mất đầu lâu vẫn trở lại hàng đêm, khiến người trong thôn vô cùng buồn bã.

Lúc chúng ta mới tới, họ nghe tiếng gõ cửa cho rằng ban ngày những lão đầu lão thái thái kia cũng trở lại đòi ăn, sợ đến mức không có một ai dám mở cửa.

Mất đầu lâu, xác chết vùng dậy?

Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy loại chuyện này.

Trình Tinh Hà cũng nhíu mày:

"Không ngờ lão đầu nhi lão thái thái trong thôn này đều là người sành ăn, người cùng lý tưởng rồi!"

Ai là người cùng lý tưởng với ngươi.

Ta liếc sang Tiểu Hắc Vô Thường, thấy hắn nở nụ cười như đã tính trước trong lòng, có vẻ đã biết được có chuyện gì xảy ra, đang cười trên sự đau khổ của người khác nhìn ta, hiển nhiên muốn xem ta sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Nhìn một cái cũng biết không hỏi hắn được, vẫn phải dựa vào mình.

Mọi người nhìn vẻ mặt này của ta thì trố mắt nhìn nhau, hỏi ta có phải rất khó giải quyết hay không, ta đang định nói phải, bụng Trình Tinh Hà đã kêu lên ùng ục trước một bước.

Cảnh này vô cùng khó xử, mà mẹ cô bé kia thấy vậy liền vội vàng nói:

"Tiên sinh chạy đường xa tới, chắc hẳn đều đã đói, ăn cơm trước rồi tính sau."

Những người khác trong thôn đều ngượng ngùng, lộ ra vẻ mặt không tin lắm, có người còn thấp giọng nói:

"Người chết tới đòi ăn, người sống cũng tới đòi ăn, gà lại gặp họa rồi."

Trình Tinh Hà không vui:

"Ngươi nói vậy là có ý gì, nghĩ chúng ta tới hết ăn rồi lại uống à?"

Những người đó im lặng, hiển nhiên trong lòng cũng nghĩ như vậy.

Cũng may mẹ bé gái là người già dặn, biết lý lẽ, nói người trong thôn không phóng khoáng, bảo chúng ta đừng so đo, sau đó mời chúng ta đến nhà họ.

Người phụ nữ kia đi nấu cơm, bé gái liền mở hai mắt nhìn chúng ta, nhìn cũng rất đáng yêu, ta liền hỏi nàng:

"Trong thôn xảy ra chuyện như vậy, ngươi có sợ không?"

Chương 431 - Bà Nội Và Cháu

Chương 431: Bà Nội Và Cháu

Cô bé chớp chớp mắt to:

"Sao phải sợ, khi còn sống họ bị đói, sau khi chết đương nhiên là muốn ăn, nếu ban ngày ta không được ăn no, đến đêm cũng phải đi tìm đồ ăn."

Ta sửng sốt:

"Khi còn sống...bị đói?"

Lời này có ý gì, mặc dù thôn này nghèo, nhưng bây giờ là thời đại gì rồi, trông cũng không giống như bị đói lắm chứ?

Ai ngờ bé gái liền nói tiếp:

"Đúng thế, ta nghe mọe nói những lão nhân kia đều bị chết đói."

Chương 19: Chết đói

Trình Tinh Hà cũng sửng sốt:

"Chết đói, nhà những người này đều không có đồ ăn sao?"

Cô bé lắc đầu một cái, nói một câu khiến người ta rợn cả tóc gáy:

"Có đồ ăn cũng không cho lão nhân ăn!"

Bạch Hoắc Hương không nhịn được:

"Tại sao?"

Bé gái vừa nghịch tóc đuôi sam của mình vừa đáp:

"Các ngươi không phải người lớn sao, vì sao lại ngốc vậy, đương nhiên là không để lão đầu nhi lão thái thái sống quá lâu rồi."

Nàng nói lời này rất nhẹ nhàng, nhưng chúng ta nghe vậy thì không thể hiểu được.

Đối với Hán tộc mà nói, trăm nết thiện thì chữ Hiếu đứng đầu, dù là ở thời đại thiếu thốn, có thức ăn cũng phải cho lão nhân ăn trước.

Ông cậu ba nói vào thời đại đói kém trước kia có một quả phụ trên có mẹ chồng, dưới có con trai, không đủ thức ăn nên nàng liền giữ lại một phần lương thực cho mẹ chồng, để con trai nhỏ ăn đất sét trắng với mình, kết quả mẹ chồng thì sống còn con trai lại chết đói.

Sau khi mẹ chồng biết liền mắng con dâu không hiền huệ, nói mình già rồi có thể chết lúc nào cũng được, cháu trai là đời sau duy nhất, vì một bà già mà khiến nhà này tuyệt hậu, nàng bất hiếu thì thôi, còn kéo theo cả mẹ chồng bất nghĩa, sao nàng còn mặt mũi xuống gặp tổ tông?

Sau đó mẹ chồng liền gọi hàng xóm tới lên án con dâu ngu xuẩn như thế nào, mình thì đập đầu vào tường tự sát.

Mọi người cũng đều nói con dâu không phải là người, có trái tim ác độc, khắc chết chồng, làm con trai chết đói, lại hại chết mẹ chồng, con dâu kia không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là cũng nhảy giếng.

Sau chuyện này, người trong thôn lại nói mẹ chồng hiền huệ, còn lập đền thờ cho nàng, con dâu rơi ngu hiếu, người nhà mẹ đẻ cũng không đến nhặt xác, chết không có chỗ chôn.

Câu chuyện này khiến người nghe thấy lạnh cả sống lưng, nếu nàng để mẹ chồng chết đói mà nuôi con trai, ta nghĩ nàng cũng sẽ không gặp phải chuyện như vậy.

Nhưng theo câu chuyện này, có thể thấy được xưa nay chúng ta đều phải kính già yêu trẻ, quạ đen còn biết chăm sóc cha mẹ, để cha mẹ già nuôi dưỡng mình chết đói là sao?

Mà lúc này, mẹ bé gái đã vén rèm tiến vào, đặt mấy món ăn lên bàn, ngượng ngùng nói:

"Nhà chúng ta gần đây cũng chuẩn bị cúng tế, không còn nhiều thứ tốt nữa, các tiên sinh ăn tạm."

Có thể nhìn ra được cuộc sống của người phụ nữ này cũng khá tốt, tuy không có nhiều thứ ăn nhưng đều được xếp sạch sẽ gọn gàng. Sau khi bày cơm xong, ta không nhịn được hỏi:

"Tại sao người chỗ các ngươi lại không cho lão nhân ăn cơm?"

Vừa nghe ta hỏi, mẹ bé gái liền thay đổi sắc mặt, vội vàng nhìn về phía bé gái:

"Đã nói bao nhiêu lần không được nói nhiều như vậy mà!"

Bé gái tủi thân chỉ vào chúng ta:

"Là họ bảo ta nói."

Ta cũng bảo nàng đừng trách bé gái, nếu đã giao chuyện này cho chúng ta, đương nhiên chúng ta phải hỏi rõ ràng, nhỡ may manh mối ở trong đó thì sao!

Mẹ bé gái do dự một lát rồi mới lên tiếng:

"Nói ra cũng được, nhưng đừng để họ biết là ta nói."

Chúng ta đáp ứng, mẹ bé gái mới nói không cho lão nhân ăn cơm vốn là chính là tập tục ở chỗ này, để tránh lão nhân trộm thọ.

Trộm thọ?

Hóa ra trước kia thôn này từng có chuyện về một lão nhân tinh.

Nói là năm đó có một lão thái thái sống đến hơn tám mươi tuổi mà vẫn rất khỏe khoắn, có rất nhiều con cháu, nhưng nói cũng lạ, trong gia tộc nàng lại không có một ai sống lâu.

Có một năm lão thái thái bị bệnh nặng, mắt không nhìn được, nhưng nàng lại chịu đựng nổi, mà đứa con trai hơn sáu mươi của nàng thì chết.

Hơn mười năm sau, nàng lại bị bệnh nặng, nàng vẫn chịu đựng được, nhưng đứa cháu trai chừng bốn mươi tuổi của nàng lại chết.

Sau khi trong nhà có hai người chết liên tiếp, lão thái thái vẫn tràn đầy tinh thần, thậm chí tóc bạc giảm bớt, tóc đen mọc ra, càng sống càng trẻ tuổi.

Người trong thôn họ bắt đầu cảm thấy có cái gì không đúng, cuối cùng trong một đám tang của cháu trai nàng, lúc ấy lão thái thái đã hơn một trăm tuổi, người túc trực bên linh sàng bắt đầu nghị luận, cháu dâu bỗng nhiên nói người cháu này trước khi chết đã mơ thấy bà nội mình.

Ở trong mơ, bà nội đòi hắn tiền tiêu, hắn là người hiếu thảo, nói đương nhiên là được, móc túi ra lại phát hiện trong túi có mấy chục đồng tiền, liền cho bà nội hết. Bà nội rất vui vẻ nhận lấy, kết quả bà nội khỏi bệnh, cháu trai lại chết.

Chương 432 - Nổ Tung

Chương 432: Nổ Tung

Nghe lời này, con dâu của lão thái thái thủ tiết nhiều năm cũng vỗ đùi. Nói con trai lão thái thái trước khi chết cũng đã nằm mơ y như vậy.

Người nhà này liền biết có kỳ hoặc, đã nói cho người trong nhà nếu có mơ thấy bà nội thì ngàn vạn lần không được cho nàng tiền trong mơ.

Một thời gian sau lão thái thái kia đã sắp đến một trăm hai mươi tuổi, đến một ngày nằm liệt trên giường không dậy nổi.

Ngày đó đàn ông trong tộc toàn nằm mơ thấy lão thái thái đòi tiền, nhưng họ lại che túi quần lại không chịu cho, chỉ một cháu trai không nhịn được cho lão thái thái một đồng.

Kết quả lão thái thái ở trong mơ gật đầu một cái, nói xem ra không qua được ải này rồi.

Ngày hôm sau, lão thái thái liền bảo trong tộc chuẩn bị cho mình những thứ cần cho tang sự, người nhà làm theo, một tháng sau lão thái thái chết, cháu trai từng cho một đồng tiền ở trong mơ thì bị bệnh nặng, nhưng vẫn còn sống.

Có người hiểu được, nói lão thái thái sống lâu như vậy đã sống thành lão nhân tinh rồi, nếu có thể chịu đựng qua một trăm năm mươi tuổi thì sẽ tu thành chính quả, trở thành lão yêu bà. Từ đó về sau, người trong thôn đều sợ mạng mình bị lão nhân trộm đi, chỉ cần có lão nhân đến tám mươi tuổi trở lên đều sẽ bị nhốt vào trong phòng nhỏ chờ chết, đề phòng lão nhân trộm thọ của con cháu.

Nghe nói có lão đầu hơn tám mươi mà vẫn còn có thể xuống ruộng làm việc, ngày nào cũng liều mạng trồng hoa màu là vì sợ người nhà sẽ nhốt hắn vào trong phòng. Nhưng hắn càng khỏe mạnh, người nhà càng lo lắng đó là do hắn trộm thọ được, ảnh hưởng đến con cháu đời sau, cho nên liền chuốc thuốc ngủ ném hắn vào trong phòng sau này. Nửa thôn đều có thể nghe lão đầu nhi kêu rên:

"Ta còn có thể làm việc, để ta đi ra đi! Ta đói quá! Ta đói quá!"

Nhưng nào có ai dám làm gì? Lão đầu nhi còn sống, không phải con cháu nhà này sẽ bị rút ngắn mạng sao?

Lão đầu nhi gào được một khoảng thời gian liền không còn âm thanh gì nữa, con trai hắn đi qua dọn thi thể, có người đi theo thấy nói lão đầu nhi vốn rất cường tráng lại đói gầy trơ xương, cánh tay còn không to bằng cọng rơm.

Mà lão nhân chết càng thảm, con cái trong nhà sẽ càng làm tang sự lớn, rất sợ bị mang tiếng bất hiếu. Nếu nhà không có vàng sẽ lấy đồ trang sức của con dâu, kiểu gì cũng phải có trấn khẩu kim, cái gì nên có thì không thể thiếu, nếu không sẽ bị người trong thôn cười nhạo.

Những năm gần đây chỗ này vẫn luôn có quy củ đó, làm tang sự có thể diện là được, ai quan tâm người chết như thế nào.

Trình Tinh Hà nghe đến ngây người:

"Ai nấy cũng làm như vậy, không nghĩ tới mình cũng có một ngày già đi sao?"

Người phụ nữ kia thở dài lắc đầu:

"Nhà nào cũng đều như vậy, không còn cách nào cả, nếu con ruột không nỡ nhốt vào trong phòng thì cũng phải để ý đến cháu trai, sợ lão nhân lớn tuổi sẽ liên lụy mình, trộm thọ của mình. Cho nên người trong thôn đều cầu trời cầu đất để mình đừng sống qua tám mươi thành lão nhân tinh."

Bạch Hoắc Hương bình thường vẫn luôn lạnh lùng cũng không nhịn được nói:

"Đây không phải là mưu sát sao?"

Chỗ này là núi thẳm, ít khi liên lạc với bên ngoài, làm gì biết nhiều như vậy.

Mà bây giờ laij xảy ra chuyện lão nhân trở lại ăn đồ, họ không nghĩ đến việc mình bỏ chết đói lão nhân đi mà còn đổ do tang lễ không đủ thể diện, đây là chuyện khiến người ta không lạnh mà run.

Trình Tinh Hà liền nhìn ta:

"Thất Tinh, ngươi nói xem đây có phải quỷ chết đói minh oan hay không?"

Nếu người bị chết đói đương nhiên là có oán khí, chẳng qua là có một vài điều khá kỳ quái, nếu là như vậy thật, ma quỷ lộng hành, xác chết vùng dậy đều có thể hiểu, nhưng mộ phần bị đào lên chỉ có thiếu mỗi cái đầu lâu là sao?

Cộng thêm phong thủy phượng khiếu cửu thiên, ta mơ hồ cảm thấy chuyện này không có đơn giản như vậy.

Vì vậy ta liền nói với người phụ nữ kia ăn cơm xong thì dẫn chúng ta ra nghĩa địa xem một chút.

Người phụ nữ vội vàng đáp ứng.

Tiểu Hắc Vô Thường vẫn luôn không lên tiếng thì cười nhạt, Tiểu Bạch Vô Thường chỉ lo ăn.

Ăn cơm xong, Vô Thường huynh đệ đã không thấy tăm hơi, chắc là đi tìm bảo bối một mình rồi.

Chờ chúng ta đến nghĩa địa, Trình Tinh Hà không nhịn được hít một hơi lạnh:

"Chỗ này bị nổ tung ra sao?"

Chỉ thấy phần lớn nghĩa địa đều đã bị đào xới lung tung, còn lại mỗi cái hố đất. Có thể hiểu được là người địa phương đều đã mang quan tài về nhà làm tang sự lần nữa rồi.

Có một mộ phần là của cả gia đình, chết cũng không có ai để ý, quan tài đổ nát vứt sang một bên, vẫn còn duy trì hình dáng lúc bị đào lên.

Ta đi qua nhìn một cái, trong lòng lập tức hiểu ra, quả nhiên không phải người chết từ bên trong chui ra ngoài, mà là bị đào từ bên ngoài.

Chương 433 - Đừng Hành Khí

Chương 433: Đừng Hành Khí

Mà dấu vết đó không phải là tay người đào, càng không phải là xẻng đào, hình dáng rất quái lạ, bên mép có chút giống cánh hoa mai.

Rốt cuộc là ai đào quan tài lấy đầu lâu, tại sao những lão nhân kia lại trở về đòi ăn?

Lúc này trời đã dần dần tối xuống, người phụ nữ bắt đầu khẩn trương:

"Những lão đầu lão thái thái kia sắp đến ăn rồi!"

Nếu như vậy, ta nói chúng ta trở về thôn đi, ta muốn xem rốt cuộc những lão đầu lão thái thái kia là gì.

…

Đến khi quay về thôn, trời đã tối đen, nhà nào cũng đóng chặt cửa giống lúc chúng ta tới, giống như đã sợ hãi đi vào trong hết, nhưng có thể nhìn ra được đằng sau khe cửa có chân, họ đang nấp ở sau cửa yên lặng theo dõi.

Từng cái quan tài khiến con đường này càng thêm vắng vẻ, chúng ta vào nhà người phụ nữ, cũng nấp sau cửa.

Cứ chờ như thế đến nửa đêm, Trình Tinh Hà đã cầm đùi gà nằm ngáy, Bạch Hoắc Hương cũng ngáp liên tục, nước mắt tràn ra khóe mắt, ta khuyên nàng vào đi nghỉ ngơi, nhưng nàng lại ra vẻ thông thạo, nói sợ dẫn linh châm trên người ta phát tác cho nên không đi.

Đang yên đang lành, ta không xúc động cũng không tức giận, sao có thể phát tác được? Lúc ta đang bế tắc, liền nghe thấy những tiếng bước chân rất nhỏ.

Ta vội vàng thò đầu đến gần khe cửa, Bạch Hoắc Hương cũng chen tới, trên đầu nàng là mùi xà phòng rất dễ ngửi.

Chỉ thấy dưới ánh sao trong vắt lạnh lùng, một người rất cao lớn lắc lư loạng choạng xuất hiện ở trên đường.

Tư thế của "người" đó rất kỳ quái, hai cánh tay khép lại ở trước ngực, bàn tay rũ xuống.

Bạch Hoắc Hương lại không sợ, thấp giọng nói:

"Ngươi nhìn chân trước của người kia kìa, giống như là mèo chó lúc thức dậy vậy."

Ta càng nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, không hổ là quỷ y, sao lại to gan như vậy.

Nhưng đúng lúc này, nghịch lân trên cổ lại rung động, ta biết Tiêu Tương mất hứng, vội vàng cách xa nàng một chút.

Bạch Hoắc Hương không tỏ vẻ gì, nhưng ánh mắt có chút thất vọng.

Người phụ nữ kia cũng bu lại, thận trọng nhìn một cái, lẩm bẩm nói:

"Đây là Hoàng đại cha sân trước, nhưng mà..."

Nàng do dự một chút:

"Hoàng đại cha khi còn sống còn lùn hơn ta, sao chết đi lại cao lên vậy..."

Ta chợt nhớ ra, người đầu tiên bị đào bộ cũng nói thấy hồn cha hắn trở về ăn gà, là một bóng người rất cao lớn.

Ta đã có suy đoán, liền lập tức xem khí, vừa nhìn đã hơi sững sờ, chỉ thấy trên đầu "người” kia đúng là tử khí đen thui, nhưng trên người lại có một loại khí xanh rất đậm.

Đây là lần đầu tiên ta thấy loại chuyện này, tại sao vừa giống như người chết vừa như là linh vật vậy?

Giọng nói của Trình Tinh Hà đột nhiên vang lên ngay bên tai ta:

"Mọe nó, đúng là thấy bạch cốt tinh rồi."

Ta thì tiếp tục nhìn, chỉ thấy "người" đó đi ra đường, cầm “thập tầng cẩm” trên bàn thờ - đây là hộp đồ ăn mười món xếp chồng lên nhau, đặc biệt dùng để cúng bái người chết - đổ hết vào miệng ăn như hổ đói. Cách ăn kia nhanh vèo vèo như gió cuốn mây tan, đúng là giống như quỷ chết đói.

Nhưng hắn cũng không ăn đồ cúng của nhà họ Hoàng mình, mà là của một nhà khác.

Điều này thì kỳ quái, theo lý mà nói hồn người chết trở về chỉ có thể ăn đồ của nhà mình, căn bản không có tư cách ăn đồ cúng của nhà người khác.

Mà Hoàng đại cha lại không kiêng dè gì cả, vớ được cái gì ăn cái đó, gieo họa hết cả đồ cúng trên đường. Thật ra cảnh tượng này có chút đáng sợ, nhưng Bạch Hoắc Hương lại càng ngày càng cảm thấy hứng thú:

"Lý Bắc Đẩu, ngươi nói có giống Vô Diện không?"

Đúng là hơi giống.

Trình Tinh Hà nuốt nước miếng một cái, nói tiếp:

"Nói từ phương diện sức ăn, ta cảm thấy ta có thể làm bạn với thứ này."

Ta cũng thấy vậy.

Thấy "Hoàng đại cha" đã ăn không ít thứ, Bạch Hoắc Hương nói tiếp:

"Sao lại không có đại cha đại nương nào đến nữa, chẳng lẽ chỉ có mỗi hắn vào thôn?"

Trình Tinh Hà đáp:

"Có thể họ thay phiên nhau."

Ngươi cho rằng là làm ca đêm sao?

Thấy hắn tới gần, ta cầm lấy Thất Tinh Long Tuyền, quyết định bắt "Hoàng đại cha" trước rồi nói sau.

Quả nhiên không lâu sau, Hoàng đại cha đã đến trước cửa chỗ chúng ta, muốn đưa tay cầm lấy những thứ kia, ta đá văng cửa vọt về phía hắn.

Sát khí của Thất Tinh Long Tuyền nổ tung ầm ầm trong bóng đêm, "Hoàng đại cha" cao lớn kia bất ngờ không kịp đề phòng, bị sát khí đẩy ngã xuống đất. Ta xoay người đè lên, muốn đưa tay bắt lấy hắn. Nhưng vừa đụng vào ta liền sửng sốt, vật này ấm áp sao?

Mà "Hoàng đại cha" lại rất khỏe, trong lúc ta ngây người, chỉ cảm thấy cả người bị bắn lại, đã trực tiếp bị hắn lật ngược.

Đậu má...Hoàng đại cha này có bản lĩnh không nhỏ!

Ta muốn hành khí dùng Thất Tinh Long Tuyền chém hắn theo phản xạ, nhưng không ngờ vừa mới dẫn khí ra đã cảm thấy đan điền giống như là bị kim đâm một cái, đau đến mức trên trán lấm tấm mồ hôi.

Bạch Hoắc Hương giống như đã nhìn ra, lập tức thò đầu ra từ sau cửa, lớn tiếng nói:

"Lý Bắc Đẩu, đừng hành khí!"

Chương 434 - Đầu Lâu

Chương 434: Đầu Lâu

Tim ta bỗng thót lại, cũng không phải sợ mình bị làm sao, nhưng vừa nãy Bạch Hoắc Hương đã nói là sẽ không lên tiếng, sao bây giờ lại đột nhiên thò đầu ra, bị "Hoàng đại cha" phát hiện thì sao?

Quả nhiên "Hoàng đại cha" kia thấy Bạch Hoắc Hương, trong nháy mắt đã tỏ ra vô cùng hứng thú, lập tức nhào về phía Bạch Hoắc Hương.

Bạch Hoắc Hương phản ứng rất nhanh, vội vàng né tránh. Trình Tinh Hà liền xông lên bắn một sợi dây máu chó ra, trực tiếp để ngang cổ "Hoàng đại cha":

"Thất Tinh, mau!"

Ta lập tức đứng lên, cố gắng không để mình hành khí mà chém sát khí của Thất Tinh Long Tuyền qua, chỉ nghe "rầm" một tiếng, đầu của thứ kia đột nhiên rơi xuống đất, lăn lông lốc ra xa.

Trình Tinh Hà lập tức vui vẻ thu dây đỏ về, lớn tiếng nói:

"Thành công rồi!"

Không đúng...Ta lại nhìn ra, mặc dù khí đen trên đầu vật này đã bị chặt xuống, nhưng khí xanh trên người vẫn không hề ảm đạm.

Theo lý thuyết, hành thi gãy đầu cũng sẽ ngã xuống đất bất động, mà vật này lại giống như là...còn sống!

Quả nhiên, cơ thể cao lớn đó không có đầu, ban đầu cương cứng tại chỗ, nhưng ngay sau đó một luồng sáng xanh đã bắn ra từ trong cơ thể, nhào về phía Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà không kịp đề phòng, thấy còn có một thứ nữa chui ra từ trong thi thể không đầu thì ngây người, ta vội vàng vọt qua, chém về phía thứ kia.

Nếu lần này không chém trúng, Trình Tinh Hà sẽ gặp nguy hiểm. Ta không thể tránh khỏi dùng tới hành khí, cơn đau đớn kia chợt nổ tung ở đan điền. Cả người ta đầm đìa mồ hôi lạnh, nhưng hành khí đã xuyên qua Thất Tinh Long Tuyền, bổ vào trên người thứ kia.

Thứ kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết ngắn ngủi, cả người lộn một vòng trên không rồi lăn đến chỗ tối biến mất.

Ta muốn đuổi theo, nhưng đau nhức khiến ta chưa chạy được mấy bước đã đứng không vững, Bạch Hoắc Hương chạy tới kéo ta lại, tức giận mắng:

"Đã bảo ngươi đừng hành khí, sao ngươi lại không nghe! Ngươi sợ không nuôi được dẫn linh châm hay sao!"

Ta bị mắng xối xả, nhưng với tình huống vừa rồi, ta cũng không có biện pháp gì.

Lúc này Trình Tinh Hà mới phản ứng được, mắng:

"Đậu má, đó là cái gì, sao mất đầu rồi còn dữ như vậy?"

Vừa nói vừa soi đèn pin xuống đất, liền thấy một cái đầu lâu màu trắng.

Lúc này hàng xóm xung quanh nghe động tĩnh cũng chạy tới, thấy cảnh này thì sợ hãi lui về phía sau. Con trai của Hoàng đại cha cũng xông tới, thấy cái đầu lâu thì vội vàng khóc rống lên:

"Cha, ngươi chết đang yên đang lành, tại sao còn phải đi ra ngoài gây họa, ta đã bao giờ bạc đãi ngươi chưa..."

Trình Tinh Hà lấy lại tinh thần:

"Làm sao ngươi biết đây là đầu lâu của cha ngươi?"

Con trai Hoàng đại cha vội vàng chỉ vào cái đầu lâu kia:

"Cha ta lúc còn trẻ từng bị ngã từ sườn núi xuống, đây, đây không phải là vết sẹo đó sao!"

Quả nhiên trên cái đầu lâu có một chỗ lõm xuống.

Mà dưới đất còn có một đống vải rách, cũng là thứ vừa chạy đi để lại, trông giống tấm đệm đặt thi thể trong quan tài.

Bản thân nó cũng không cao lớn như vậy, hóa ra là khoác đệm trong quan tài đi ra ngoài.

Trình Tinh Hà liền vội vàng nói:

"Thứ vừa rồi chạy mất có phải là nguyên thần của Hoàng đại cha không?"

Đương nhiên không phải, thậm chí còn chẳng phải là Hoàng đại cha.

Bạch Hoắc Hương không hiểu:

"Không phải Hoàng đại cha vậy là ai?"

Ta chỉ xuống đất:

"Hoàng đại cha không thể chảy máu, cũng sẽ không có lông."

Họ bật đèn bão lên soi, quả nhiên thấy dưới đất có một vũng máu, vẫn còn nóng hổi, bên cạnh máu tươi là một bó lông to màu vàng.

Đám người đứng xem trợn mắt, đều không hiểu gì:

"Vậy rốt cuộc là..."

Ta cất Thất Tinh Long Tuyền đi:

"Cùng đi qua xem là biết."

Vật kia không chỉ để lại vết máu, còn để lại loại khí xanh đó.

Trình Tinh Hà vội vàng đuổi theo ta, Bạch Hoắc Hương cũng đi theo.

Có người trong thôn muốn đi cùng, nhưng lại bị kéo về:

"Để họ nhìn là được."

Nghề của chúng ta đúng là tốn sức còn không được cảm ơn, dù có gặp nguy hiểm lớn thế nào, nếu ngươi làm không tốt, người ta sẽ mắng ngươi vô dụng, làm xong rồi thì lại là trách nhiệm của ngươi.

Đi theo khí xanh đó đến phía bắc đầu thôn, liền thấy khí xanh tụ tập trong một cái hang nhỏ.

Chúng ta đi lên xem, ánh trăng đang chiếu vào trong cái động kia. Sau khi mượn ánh trăng để nhìn cảnh tượng bên trong, ba người chúng ta lập tức sửng sốt, từ trước đến nay chưa bao giờ thấy cảnh tượng này!

…

Chỉ thấy bên trong cái động đó có vô số đầu lâu rậm rạp đếm không hết!

Một tia sáng chiếu xuống hang động giống như đèn pha trên sân khấu, một bóng người nho nhỏ đang đứng dưới “đèn pha”, đắm chìm trong ánh nắng, hai tay khép lại, không ngừng cúi người về phía những cái đầu lâu kia.

Giống như đang biểu diễn một vở kịch một vai cho những cái đầu lâu đó vậy.

Cảnh tượng này vừa âm u vừa cổ quái, khiến người ta phải lạnh cả sống lưng.

Trình Tinh Hà lấy dây đỏ máu chó ra:

"Không phải thứ kia thích diễn sao? Đi, chúng ta làm cho nó một cái BGM."

Chương 435 - Bất Thường

Chương 435: Bất Thường

Làm cái con khỉ, còn chưa xác định được lai lịch của nó, tốt nhất là lẻn vào theo dõi. Ta liền kéo hắn lại bôi nhiên tê du, kết quả hai chúng ta bôi xong, quay sang đã không thấy Bạch Hoắc Hương, ta giật thót tim lại, nàng đi đâu rồi?

Trình Tinh Hà nháy mắt với ta, chỉ thấy nàng còn nhanh hơn chúng ta, đã đi vào trước rồi.

Đây không phải là vô tổ chức vô kỷ luật sao? Bị thứ kia phát hiện thì phải làm thế nào?

Nhưng ta còn chưa túm được nàng đã phát hiện ra không đúng...Nàng đi vào cũng không làm kinh động đến cái bóng đang nhảy nhót quái dị kia, chẳng lẽ quỷ y còn có bản lĩnh "ẩn thân" của mình?

Trình Tinh Hà bảo ta đừng quan tâm, sau đó cũng đẩy ta vào.

Xung quanh hang động toàn là đầu lâu, khiến người ta nhìn mà sởn gai óc. Nhưng có một vài cái đã được lau chùi sạch sẽ sáng bóng.

Thứ này còn thích sạch sẽ, hơn Trình Tinh Hà nhiều.

Thấy Bạch Hoắc Hương đứng trước mặt, ta liền kéo nàng lại sát lại không cho nàng đi tiếp nữa. Cũng lạ, Bạch Hoắc Hương bình thường rất nóng tính, lần này lại không phản kháng, cả người cứng đờ, làn da còn hơi nóng lên.

Mà ngay lúc này, cái bóng kia cũng đã gần nhảy xong, đi về trước đoạt hai bước, bỗng nhiên ôm một cái đầu lâu lên đội vào đầu mình như đội mũ vậy.

Ba người chúng ta lập tức sửng sốt, nó muốn làm gì?

Nhưng sau khi nó đội cái đầu lâu kia xong, cái đầu lâu lại không giữ vững được trên đầu nó, lắc lư rồi rơi xuống.

Nó hết cách, liền tháo cái đầu lâu đó xuống, tiếp theo lại cầm một cái đầu lên khác lên đội vào đầu mình như vừa nãy.

Đáng tiếc cái này cũng không vững được, cứ thử khoảng dăm ba cái như vậy, cuối cùng đã có một cái đầu lâu vừa vặn giống như được đặt làm vậy. Thứ kia vô cùng vui vẻ, lại lắc lư nhảy múa.

Nhưng vừa nhảy, cả người nó lại xảy ra biến hóa. Chúng ta trơ mắt nhìn bóng người kia dâng lên sương mù nhàn nhạt, đường nét dần dần biến thành một “người” vô cùng thấp bé. Mà cái đầu lâu vừa đội trên đầu thoáng cái đã biến thành một cái đầu người thật.

Người kia có mày chữ bát, miệng như móc câu, vẻ mặt khắc khổ, sau đầu còn có một búi tóc màu xám trắng, chính là một lão thái thái.

Lão thái thái này trông rất quen...A, đúng rồi, chính là di ảnh đặt trước quan tài nhà hàng xóm đối diện nhà bé gái.

Khó trách mất đầu lâu là có thể thấy người nhà trở lại, chắc hẳn là thứ này đội đầu lâu lên biến thành!

Nói cũng kỳ quái, tuy ta biết tinh quái có thể biến thành dáng người, nhưng chưa bao giờ nghe nói phải mượn đầu lâu mới có thể đổi cả.

Thứ này đúng là không bình thường a!

Ngay sau đó, thứ biến thành lão thái thái kia bắt đầu lẩm bẩm:

"Đói...Ta đói...Ta muốn ăn..."

Không ngờ đây cũng là giọng của một lão thái thái.

Trình Tinh Hà nhìn không chớp mắt, quay đầu làm khẩu hình với ta:

"Lừa đảo."

Còn phải nói sao!

Ta cầm Thất Tinh Long Tuyền, muốn nhân lúc thứ này không chú ý để bắt nó, đúng lúc này, "lão thái thái" đó bỗng nhiên lẩm bẩm:

"Không được, rất hung dữ...bị thương!"

Nói về chúng ta? Vả lại, vẻ mặt kia đúng là oan ức.

Bây giờ ta không có cách nào hành khí, liền nháy mắt với Trình Tinh Hà, định giương đông kích tây để Trình Tinh Hà ở phía đông tạo ra tiếng vang khiến thứ kia bị giật mình, ta sẽ bắt được nó.

Trình Tinh Hà làm động tác "OK", tiện tay cầm lấy một cái đầu lâu chạy về phía đông. Giống như ta đoán, "lão thái thái" dưới ánh nắng kia lập tức hoảng sợ, bốn chân chạm đất, đề phòng nhìn sang phía đông, tư thế kia không khác động vật lắm.

Ta quay người qua, sát khí của Thất Tinh Long Tuyền lập tức đánh gục nó. Mà nó lại lộn vòng tại chỗ, bị dọa giật mình, ta nhân cơ hội này muốn bắt nó, nhưng ai ngờ cổ tay thứ này lại trơn trượt ngoài dự đoán, cứ như không xương vậy, rất nhanh đã thoát khỏi tay ta.

Ta thấy lạnh cả sống lưng, vậy còn bắt kiểu gì nữa?

Cùng lúc đó, Bạch Hoắc Hương bỗng nhiên kêu lớn một tiếng:

"Lý Bắc Đẩu, cẩn thận!"

Ta cũng cảm giác thứ này đột nhiên biến lớn như khí cầu bơm hơi, nhào về phía ta.

"Lão thái thái" này bề ngoài là người, nhưng lúc há miệng lại lộ ra bốn cái răng nanh lớn.

Một mùi đặc biệt của động vật phả tới, ta lăn một vòng tránh đi, liền nghe thấy thứ kia “phập” một tiếng bên cổ ta giống như cắn hụt.

Ta sởn hết cả da gà, nếu nó cắn trúng cổ ta, không phải có thể cắn chết ta ngay lập tức sao?

Mà lúc này Trình Tinh Hà cũng bọc đánh từ phía sau, bắn hai dây đỏ ra siết cổ "lão thái thái" , lão thái thái bị siết ngã ngửa, kết quả cái đầu lâu kia “rắc” một tiếng rơi xuống đất, trong nháy mắt "lão thái thái" đã biến thành một thứ toàn lông.

Lần này có thể nói là nó thẹn quá thành giận, xòe móng vuốt về phía Trình Tinh Hà, tiếng xé gió vang lên, hiển nhiên là muốn giết người. Ta phản ứng nhanh hơn Trình Tinh Hà, loạng choạng đá văng hắn ra. Thứ kia vồ hụt, quay đầu về phía ta gầm một tiếng.

Chương 436 - Móng Vuốt

Chương 436: Móng Vuốt

Mà vừa rồi không thể tránh khỏi dùng tới hành khí, đan điền ta đột nhiên đau nhức, trước mắt trắng xóa, mơ hồ cảm giác vật kia đang nhào về phía ta.

Lần này chết chắc rồi...

Nhưng đúng lúc này, ta cảm thấy một mùi cay rát ập về phía thứ kia, thứ kia bị mùi đó phả vào thì bỗng kêu lên một tiếng giống như vô cùng đau đớn.

Giọng nói của Bạch Hoắc Hương vang lên:

"Lý Bắc Đẩu, đừng mở mắt!"

Nàng vẩy vôi phấn hay là cái gì?

Ta phát hiện thứ kia muốn chạy liền túm lấy móng của nó, mà khi nó chạy, ta lại không buông tay, trực tiếp bị kéo đi một đoạn. Trong tay càng ngày càng trơn trượt, trên người vật này giống như được bôi một lớp dầu vậy, căn bản không có cách nào túm được.

Chứ đừng nói đến bây giờ ta không thể dùng hành khí.

Ta luống cuống lục lọi trên người muốn tìm đồ để bắt, lại sờ được một cái hộp nhỏ.

Mực đỏ.

Đầu óc chợt lóe, trong nháy mắt ta đã nghĩ ra một phương pháp, ta nhớ có thể vẽ bùa để đối phó với tinh quái!

Thật ra vẽ bùa là phương pháp tiện lợi nhất để đối phó với tinh quái, chẳng qua là trước kia phẩm cấp của ta không đủ, bùa vẽ ra cũng không hiệu nghiệm, bây giờ vất vả lắm mới lên tới Huyền cấp nhị phẩm, kiểu gì cũng phải thử một chút.

Vì vậy ta cũng không kịp suy nghĩ nhiều, lấy mực đỏ ra luống cuống bôi lên ngón trỏ, sau đó bôi xuống móng vuốt trong tay.

Ta từng thấy lúc ông cậu ba xem chuyện cho người ta đã vẽ loại định linh phù nguyền rủa này, chỉ cần có hiệu lực, tinh quái sẽ bị đứng yên tại chỗ không động được.

Thứ này vẫn đang chạy đi rất nhanh, ta cũng không nhắm chắc được, mà đường nét bùa chú lại vô cùng phức tạp, khó khăn thế nào không cần phải nói. Thấy thứ kia đã đào một cái động trong đất muốn chui vào, ta liền dùng sức vẽ xong định linh phù trước khi bị tuột tay.

Cùng lúc đó, cả người nó đã chui vào trong hang, chỉ còn lại cái móng vuốt đó chưa kịp thu vào.

Chỉ trong nháy mắt này, cái móng vuốt đó mắc lại trên đất giống như bị đóng đinh vậy!

Có tác dụng rồi!

Lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, nếu không bắt được mà để bứt dây động rừng thì càng khó khăn bắt.

Trình Tinh Hà đuổi theo, khó tin nói:

"Tên nhóc ngươi biết vẽ bùa từ khi nào vậy?"

Ta khoát tay bảo xong rồi nói, sau đó ngồi xuống quan sát cái móng vuốt kia, quả nhiên giống vết hoa mai trên mộ phần lão nhân như đúc, đất trên mộ chính là do nó đào.

Bạch Hoắc Hương cũng đuổi theo, thấy ta không sao mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền chuyển sự chú ý tới cái móng vuốt ngoài mặt đất:

"Đây là cái gì?"

Trong đám tinh quái, am hiểu biến hóa nhất chính là hồ ly.

Cái móng vuốt lẻ loi này chắc chắn là móng của hồ ly.

…

Trong truyền thuyết, hồ ly rất giỏi biến hóa, cũng có sở trường đào hang.

Mắt thấy cơ thể hồ ly kia ở trong tường đất, chỉ lộ ra móng vuốt bên ngoài, dáng vẻ thật sự rất xấu hổ.

Trình Tinh Hà đập lên móng vuốt kia:

“Chạy chạy chạy, sao ngươi không chạy nữa đi?”

Móng vuốt kia run lên ngay lập tức, nhưng vì bùa định linh, muốn rút cũng không rút được, muốn duỗi cũng duỗi không xong, đột nhiên trong tường đất truyền đến giọng nói:

“Ta đói…ta muốn ăn…”

Trình Tinh Hà trừng mắt:

“Đã là lúc nào rồi, còn lẩm bẩm đòi ăn!”

Cho nên mới nói đúng là người đồng đạo với ngươi.

Nhưng mà giọng nói của nó mang theo vẻ sợ hãi, còn mang theo đau thương, nghe qua cực kì thê lương, hoàn toàn không giống ý biểu đạt trên mặt chữ.

Nghĩ kỹ cũng phải, nó ăn không ít thứ, nhưng thật sự chưa từng hại mạng người.

Ta cúi đầu nhìn, trông thấy trên móng vuốt kia còn có vết thương, da lông cuốn lên, chảy máu đầm đìa.

Chắc chắn khi trước bị Thất Tinh Long Tuyền chém trúng.

Ta suy nghĩ một lúc, chỉ cho Bạch Hoắc Hương.

Bạch Hoắc Hương hiểu ý, sờ lên vết thương.

Móng vuốt kia bỗng nhiên cứng ngắc, hiển nhiên bị đau, nhưng Bạch Hoắc Hương rất nhanh đã bôi thuốc băng bó, móng vuốt hẳn không đau nữa, ngược lại vẫn lặp lại câu đó một cách kỳ lạ khó hiểu:

“Ta đói, ta muốn ăn…”

Âm điệu này có chút sợ hãi, còn hơi ngoài ý muốn.

Trình Tinh Hà dùng bả vai huých ta, lên tiếng:

“Hình như nó, chỉ biết nói một câu đó thôi.”

Ta suy nghĩ một lúc, đáp:

“Chúng ta chỉ muốn hỏi, tại sao ngươi đào những đầu lâu kia? Với loài người chúng ta mà nói, đó là mối thù không đội trời chung.”

Giọng nói kia run rẩy một lúc lâu, vẫn lặp lại một câu:

“Ta đói...ta muốn ăn....”

Giọng điệu này, ngược lại như đang giải thích gì đó.

Ta ngẫm nghĩ, duỗi tay muốn xóa bùa định linh chu sa kia.

Trình Tinh Hà thấy thế, lập tức chộp lấy tay ta:

“Ngươi điên rồi à, tốn nhiều sức lực mới bắt được…”

Nhưng hắn ra tay chậm hơn một chút, chu sa trên móng vuốt, đã bị ta lau đi, chỉ thoáng chốc, móng vuốt kia nhanh chóng rụt về trong hang, không thấy đâu nữa.

Trình Tinh Hà tức đến độ giậm chân, muốn mắng ta, ta bèn đáp:

“Ngươi tin ta, nó không chạy đâu.”

Quả nhiên, phía sau tường đất ồn ào một lúc, không lâu sau, một thứ lông lá bò ra.

Chương 437 - Hồ Ly

Chương 437: Hồ Ly

Thứ này dài khoảng một mét, cả người đầy lông, quả thật là con hồ ly lớn.

Mà con hồ ly lớn kia đột nhiên đứng lên, duỗi hai chi trước, bắt đầu “chúc tết” chúng ta, hệt như những gì nhìn thấy trước cửa hang đất ban nãy.

Trình Tinh Hà không khỏi lùi ra sau một bước, tưởng nó muốn giở trò, ta bảo hắn đứng sợ, cái này là tư thế cám ơn.

Nó đang cám ơn Bạch Hoắc Hương đã chữa thương, tuy vết thương kia là do ta chém.

Sau đó, ta nhìn về phía gương mặt của hồ ly lớn.

Căn cứ “Khí giai” đã nói, một khi thăng cấp đến nhị phẩm huyền giai, sẽ nhìn thấy được mặt mày của vật có linh tính.

Quả khiên, vừa quan sát khí, ta đã nhìn ra, mặt của động vật và con người không quá khác biệt, cũng có thể trông thấy khí che giấu bên trong.

Nhìn như vậy, ta mới biết mục đích của nó là gì, trên ấn đường của con hồ ly này, vậy mà có ánh sáng công đức yếu ớt.

Chẳng trách nó phải đội đầu lâu lên mới có thể biến hình!

Trong truyền thuyết, chỉ cần hồ ly ăn tinh khí của con người, sẽ có thể hóa thành hình người, cho nên thường có những truyền thuyết hồ ly tinh mê hoặc con người. Chúng muốn ăn tinh khí của con người, dùng để bổ hình cho mình.

Có điều tuy ăn tinh khí người có hiệu quả rất nhanh, nhưng chỉ có thể thành tinh, không dễ thành tiên, vì điều đó tổn hại công đức.

Mà con hồ ly này, không thể hóa thành hình người, cho nên nó chỉ có thể mượn đầu lâu để hóa hình.

Bạch Hoắc Hương cảm thấy hứng thú:

“Nói như vậy, đây là con hồ ly tốt à?”

Trình Tinh Hà đáp:

“Ta thấy chưa chắc, hồ ly tốt sao không ở nhà mình tu tiên, ra ngoài đào đầu lâu dọa người ta làm gì?”

Ta nhìn kỹ lại, cung phúc đức của con hồ ly này mang theo âm khí người chết, bèn ngồi xổm xuống hỏi:

“Có phải ngươi nợ ơn tình của người nào đó không?”

Quả nhiên, tuy hồ ly không nói được câu khác, nhưng lại nghe hiểu tiếng người, đột nhiên đứng bật dậy, liều mạng gật đầu, sau đó bốn móng vuốt của nó chạm đất, ra hiệu chúng ta đi theo.

Nó dẫn theo chúng ta, đến một bia mộ lẻ loi phía sau núi.

Nhưng vừa đến đó, Trình Tinh Hà lập tức cau mày:

“Ngươi có nghe thấy gì không?”

Bạch Hoắc Hương không nghe thấy gì cả, vì châm định linh, ta cũng không dám ngưng khí lắng nghe, bảo hắn nói thẳng.

Bấy giờ Trình Tinh Hà mới chỉ vào bia mộ kia, lên tiếng:

“Bên trong...có tiếng kêu thảm thiết.”

Ta đến gần bia mộ, thấy trên bia mộ, có khắc phù triện rất phức tạp. Cái này khác với phù triện của dân tộc Hán chúng ta, hẳn là phù thủy bản xứ để lại, nhìn hình dáng kia, giống như dùng để trấn áp tà vật.

Chính vào lúc này, ta đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh, cảm giác này cực kì quen thuộc, như có người chết đến trước mặt ta.

Trình Tinh Hà như xách gà con, lôi ta trở lại, hạ giọng nói:

“Có một bà lão...trời ạ, mặt như quả óc chó, không nhìn ra bao nhiêu tuổi...’

Không nhìn ra bao nhiêu tuổi?

Ta phản ứng lại ngay lập tức, lẽ nào là...lão nhân tinh trộm tuổi thọ trong truyền thuyết?

Ta bảo Trình Tinh Hà hỏi thử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trình Tinh Hà lẩm bẩm nói lời quỷ quái một lúc lâu, thở dài:

“Thật đúng là khó xử cho con hồ ly kia...”

Thì ra lão nhân tinh này, ban đầu chỉ là một bà lão bình thường.

Mùa đông tuyết rơi năm ấy, hồ ly này đói đến không chịu nổi, muốn đến nhà người ta thử vận may, vừa khéo gặp được nhà bà lão này đang treo thịt xông khói.

Hồ ly nhảy vào, muốn cắn thịt xông khói, nhưng có làm sao cũng không cắn xuống được.

Lúc này, bà lão kia nghe thấy tiếng động, bước ra ngoài.

Dọa hồ ly giật mình chết dở, thông thường mà nói, nếu để cư dân miền núi nhìn thấy hồ ly, nó sẽ bị bắt lại.

Hồ ly kia xoay người muốn bỏ chạy, nhưng thật sự đói đến mức không chạy nổi, chính vào lúc nó chuẩn bị bó tay chịu trói, đột nhiên ngửi thấy mùi thịt xông khói.

Ngẩng đầu nhìn, thì ra là bà lão kia đã lấy thịt xông khói xuống, đút cho nó ăn.

Hồ ly được cứu, trong lòng bèn cảm kích bà lão này.

Bà lão và hồ ly cũng quen thân hơn, vì không có ai bầu bạn, thường xuyên lặng lẽ trò chuyện với hồ ly, nàng nói tuổi của nàng đã sắp đến hạn, nhưng nàng không muốn chết.

Vẫn chưa sống đủ.

Hồ ly nhớ kỹ, ngược lại nghĩ cách, khiến nàng trường sinh bất lão – chính là trộm tuổi thọ.

Như thế, bà lão lấy tuổi thọ người trong nhà mình, trở thành lão nhân tinh.

Nhưng chuyện sau này chúng ta đã biết, sự việc bại lộ, sau khi bà lão chết, đã bị phù thủy bản địa phong ấn ở đây, không thể luân hồi, miễn cho sống lại hại người.

Huống hồ, những người già sống qua tám mươi tuổi còn lại, cũng vì truyền thuyết của nàng, thế nên không thể sống tiếp được nữa, nơi này có phong tục để người già chết đói.

Mấy chuyện đó, đã gia tăng tội nghiệt của lão nhân tinh, cho nên nàng bị nhốt ở đây, luôn bị trời phạt hành hạ, người già chết đói càng nhiều, tội nghiệt của nàng lại càng sâu nặng, cả ngày khổ không thể tả.

Bấy giờ hồ ly mới biết, mình đã gây ra họa lớn, muốn bù đắp sai lầm, nhưng trước giờ nó không ăn tinh khí người, cho nên bản lĩnh có hạn, hoàn toàn không có năng lực này.

Chương 438 - Báo Ơn

Chương 438: Báo Ơn

Nhưng gần đây, nó tu hành có thành tựu, được năng lực hóa hình, bắt đầu đội đầu lâu hình người hóa hình vào thôn. Nó nghĩ, hoàn thành tâm nguyện của những người chết kia, tích lũy công đức, bù đắp những tội nghiệt của ân nhân.

Mà tâm nguyện của những người già chết đói kia, chính là được ăn no một bữa.

Thế nên, nó đội đầu lâu của những người già chết đói, trở về ăn đồ nhà họ. Do đó mấy người kia mới nhìn thấy ba mẹ đã qua đời của mình về nhà.

Trình Tinh Hà nhìn ta:

“Ngươi có cách gì không?”

Thực ra trước mắt cho thấy, cách duy nhất có thể giải thoát hồn phách cho lão nhân tinh, chính là xóa bỏ thói xấu bỏ đói người già trong thôn này.

Ngược lại cũng dễ giải quyết, chúng ta là Văn tiên sinh, miệng lưỡi khéo nói, vốn có bản lĩnh xem nhà.

Thế nên ta nhìn hồ ly kia, nói cứ giao chuyện này cho chúng ta, sau này ngươi cũng không cần trộm đầu lâu nữa, nếu có thể mong ngươi giúp việc này.

Hồ ly lập tức đứng lên, vội vã nhìn ta, như muốn hỏi ta, rốt cuộc là giúp việc gì.

Chờ ta nói cho nó biết xong, nó gật đầu bỏ chạy.

Ta dẫn theo nhóm người Trình Tinh Hà, trở lại trong thôn.

Người trong thôn thấy chúng ta về, ai nấy đều cực kì kích động, liên tiếp hỏi chúng ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta nói cho họ biết, những chuyện này, đều là do mấy người già chết đói gây ra, người lớn tuổi chết không cam lòng, tất nhiên phải đến tìm các người tính sổ.

Bấy giờ người dân hoảng hốt không thôi, nhìn nhau, xôn xao than thở bản thân xui xẻo, cũng có kẻ mắng mấy người già kia, lúc họ còn trẻ, chẳng phải cũng bỏ đói ba mẹ lớn tuổi à, tại sao đến lượt mình, lại trở về gây chuyện.

Ta vội nói mình đã bàn bạc ổn thỏa, chỉ cần bỏ thói xấu này, sự việc coi như sẽ được giải quyết, bọn họ sẽ không về hù dọa các người nữa.

Người trong thôn nghe vậy, bán tin bán nghi:

“Thế nếu sau này, lại có lão nhân tinh hút tuổi thọ thì phải làm sao?”

Ta trả lời:

“Chuyện này phải xem lựa chọn của các người, lão nhân tinh trăm năm hiếm có đáng sợ, hay ba mẹ đã qua đời của các người ngày nào cũng đến tìm đáng sợ hơn?”

Người trong thôn không nói gì nữa.

Nhưng vẫn có người không yên tâm:

“Nói suông không chứng cứ, dựa vào đâu chúng ta phải tin tưởng người ngoài như các ngươi?”

Ta đáp:

“Nếu các ngươi không tin, trở lại bia mộ xem thử, ta đã bàn bạc ổn thỏa, bảo họ tự trở về rồi.”

Mấy người đó nghe vậy, vội vàng chạy đến bia mộ như ong vỡ tổ, nhìn vào mộ huyệt như bùng nổ, bấy giờ mới trợn mắt, chỉ thấy trong mộ huyệt, đầu lâu của ba mẹ nhà họ Bạch, đều trở lại an ổn.

Lúc này, không còn ai không phục nữa, tin tưởng lời nói của ta.

Bạch Hoắc Hương nhìn ra:

“Đây là chuyện ngươi nhờ hồ ly giúp à?”

Đúng vậy...nó đào ra, chỉ có nó biết đặt như thế nào.

Trình Tinh Hà lại nhìn về phía ngôi mộ lẻ loi:

“Vậy ngươi nói xem, lão nhân tinh kia phải làm sao?”

Hại chết nhiều người đến thế, có thể nói là tội nghiệt nặng nề, cho dù hồ ly có tích lũy công đức cho nàng, cũng như Tinh Vệ lấp biển.

Nhưng mà, ai biết được, Ngu Công cũng có thể dời núi, có lẽ nó thật sự giúp lão nhân tinh kia chuộc hết tội nghiệt trong những năm còn sống, đổi lại tự do cho lão nhân tinh thì sao.

Trình Tinh Hà lắc đầu:

“Miếng thịt xông khói kia, ăn chẳng đáng chút nào.”

Chính vào lúc này, Bạch Hoắc Hương huých ta, nhỏ tiếng nói:

“Ngươi nhìn bên kia.”

Ta ngẩng đầu, trông thấy hồ ly lớn kia trốn bên cạnh hòn đá lớn, tránh khỏi tầm mắt của người trong thôn, vẫy tay bảo chúng ta qua đó.

Trình Tinh Hà lập tức kích động:

“Trời ơi, Thất Tinh, chắc chắn là nó muốn báo ơn chúng ta! Đi đi đi, qua đó xem thử, nó cho chúng ta đồ tốt gì!”

…

Ta cũng thấy hứng thú, bèn đi qua đó.

Hồ ly lớn kia vừa đi vừa quay đầu, dường như sợ chúng ta không đi theo, không lâu sau, đã đến một hang ổ trong núi.

Ta nhìn vào đó, lập tức sửng sốt, nơi này vậy mà lại có một loại ánh sáng rất kỳ lạ.

Cũng là lần đầu tiên ta thấy nó, hẳn là màu mới thấy được sau khi thăng cấp, là màu nằm giữa tím và đỏ, màu hoa hồng mà phụ nữ thích.

Màu đó...là bảo khí!

Bên dưới chắc chắn có đồ tốt!

Ta còn nhớ ra, nơi này là phụng tiêu cửu thiên rất ghê gớm, nếu không ngoài dự đoán, chỗ này là trái tim phượng hoàng, cũng là mắt phong thủy trong bố cục phong thủy!

Hắc Bạch Vô Thường chẳng phải đã qua đó tìm bảo vật rồi sao? Chẳng lẽ, hồ ly lớn tìm được trước, giờ chúng ta được lợi?

Hồ ly lớn này chạy đến hang núi kia đào đất, chúng ta qua kia xem, nơi đó có một hang nhỏ, bên trong còn có từng bậc thang đá.

Trình Tinh Hà vừa nghe có đồ tốt, sốt ruột hơn bất cứ ai, lao đến thang đá kia rồi chạy xuống, trượt chân đập mông, đau đến la oai oái, ta sợ Bạch Hoắc Hương cũng té ngã, nên bảo nàng đi sau lưng ta, nếu thật sự bị trơn, ít nhất ta cũng có thể đỡ nàng.

Chương 439 - Thông Linh

Chương 439: Thông Linh

Hình như tâm trạng Bạch Hoắc Hương rất tốt, nhưng vừa ngửi thấy mùi bên trong, bèn cau mày lại:

“Đây là mùi của lưu huỳnh và chì thủy ngân.”

Trình Tinh Hà vừa xoa mông của mình, vừa hỏi:

“Cái gì, chỗ này có mỏ à? Không giấu mọi người, nhà ta cũng có hai mỏ.”

Bạch Hoắc Hương nổi hứng:

“Nhà của ngươi có mỏ, còn mê tiền như vậy?”

Trình Tinh Hà đáp:

“Thật không dám giấu, một cái là khung cửa sổ, một cái là khung ảnh.”

Bạch Hoắc Hương trợn mắt không thèm để ý hắn nữa, con hàng này bớt nói một câu đùa cợt đốt tim thì có sao đâu nhỉ.

Có điều, lưu huỳnh và chì thủy ngân, còn một cách dùng khác.

Chờ đến dưới đáy, càng cảm thấy, bốn phương tám hướng đều có mùi hương của thuốc.

Lúc nhỏ ta hay bị bệnh, ông già ngại đút thuốc phiền phức, trực tiếp rót thuốc cho ta, mấy lần suýt nữa làm ta sặc chết, khiến ta vừa ngửi thấy mùi thuốc là muốn ói, thấy bệnh viện sẽ khóc lớn. Nhưng cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, ta lại cảm thấy mùi thuốc thật sự rất dễ ngửi.

Vì A Mãn và Bạch Hoắc Hương sao?

Nghịch lân chớp mắt run lên, ta nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tư, gần đây ta cũng thật là, cả ngày nghĩ lung tung mấy chuyện không đâu.

Trình Tinh Hà bật đèn pin chiếu khắp nơi, chỉ thấy nơi này có rất nhiều giá, trên đó đặt rất nhiều chai lọ, nền trắng thanh hoa, cổ kính lâu đời.

Trên mặt còn dán giấy vàng giấy đỏ, chữ viết bằng bút lông ghi lại các tên – Đá quyết minh, cây bàn long…

Bạch Hoắc Hương lập tức hưng phấn, chạy về phía mấy chai lọ kia:

“Đá linh lung, phượng hoàng chi…Lý Bắc Đẩu, nơi này có nhiều đồ tốt quá!”

Phòng thuốc mà người cổ đại để lại? Với Bạch Hoắc Hương mà nói, quả thật là bảo vật, hồ ly lớn rất hiểu chuyện, tặng quà đúng trọng điểm.

Trình Tinh Hà thấy thế cũng hưng phấn, đi theo sau lưng Bạch Hoắc Hương hỏi:

“Đáng tiền không?”

Nhiều dược liệu như thế, càng gia tăng suy đoán của ta, ta nhận lấy đèn pin trong tay Trình Tinh Hà xem thử, quả nhiên chính giữa hang động này, có một lò luyện đan rất lớn.

Vậy thì đúng rồi, lưu huỳnh và chì thủy ngân, đều là nguyên liệu để luyện đan thời cổ đại.

Người cổ đại theo đuổi trường sinh bất lão, rất thích luyện đan, nhất là mấy tên hoàng đế, luôn muốn thanh xuân vĩnh cửu, nắm chặt quyền lực trong tay, có điều từ xưa đến nay, chưa có ai thực hiện được chuyện trường sinh bất lão này, thậm chí triều Minh còn có một vị hoàng đế, uống đan thủy ngân mà chết.

Mà cả người hồ ly lớn nằm bò lên lò luyện đan, sốt ruột muốn chúng ta nhìn qua đó.

Ta qua đó xem thử, hoảng hốt đến độ suýt không thể kêu thành tiếng, chỉ thấy một người rất ốm đang ngồi sau lưng lò luyện đan, duỗi một tay ra, dường như muốn lấy thứ gì đó trong lò luyện đan.

Suýt chút nữa ta thốt lên một câu xin lỗi đã làm phiền, chính vào lúc này ta nhận ra, tay người đó đã hoàn toàn cứng ngắc, không biết đã chết bao lâu rồi.

Quần áo hắn mặc là áo choàng lớn ống tay rộng, không phải nói chứ, chẳng khác gì với người nhà họ Ngụy gả con gái, rất giống cách ăn mặc của đạo gia.

Mà bên dưới tay hắn, chính là cửa nhỏ của lò luyện đan, bên trong toàn là tro, còn có một vết tích rất kỳ lạ.

Ngồi xổm soi đèn vào, đã nghe Trình Tinh Hà mắng ta:

“Thất Tinh, ngươi đang coi cái gì thế? Chỗ chúng ta không còn ánh sáng nữa, ta còn phải tìm vàng đây!”

Cái này…người cổ đại luyện đan còn có một cái tên gọi là “kim đan”, vàng cũng là nguyên liệu thường thấy để luyện đan.

Ta bèn đáp:

“Gấp cái gì, đồ ở đây, có thể còn đáng tiền hơn vàng nữa!”

Trình Tinh Hà nghe vậy, hưng phấn chạy đến:

“Là đồ tốt gì vậy, hòa thị bích sao?”

Ngươi rớt tiền trong mắt à?

Ta đã nhìn ra, những dấu vết kỳ lạ kia, chính là hình móng vuốt hoa mai, do hồ ly ấn vào đó.

Ta nói mà hồ ly kia không ăn tinh khí người, sao lại có bản lĩnh lớn như vậy có thể đội đầu lâu hóa hình người, còn tưởng do nó tích lũy rất nhiều công đức, nhưng bây giờ xem ra, đoán chừng là do gần đây cơ duyên trùng hợp hồ ly vào nơi này, ăn đan dược bên trong!

Hồ ly hiểu ý ta, vội vàng gật đầu.

Bạch Hoắc Hương trợn to mắt:

“Có thể khiến hồ ly thông linh...lẽ nào, người này thật sự đã luyện thành kim đan? Nhưng tại sao hắn lại không dùng, còn...”

Người đó đã trở thành xác khô, nhưng ta miễn cưỡng có thể từ trên gương mặt của xác khô, thấy chút manh mối. Có thể nhìn ra từ cung phúc đức, người này giống như chúng ta, cũng ăn cơm âm dương, cấp bậc khi còn sống cũng không quá thấp.

Hơn nữa trên thi thể, có chút khí màu tím còn sót lại, có thể thấy hắn cũng giống như cây máu rồng, hẳn đã được hoàng gia phong tặng. Ở xã hội cũ, hẳn là thuộc Khâm Thiên Giám.

Nói như thế, nơi này chuyên luyện đan cho hoàng đế?

Trình Tinh Hà nghe vậy, vội nói:

“Vậy hắn chết thế nào, có phải uống thuốc độc chết không?”

Chương 440 - Huyệt Chân Long

Chương 440: Huyệt Chân Long

Nói đoạn còn cố ý cách lò luyện đan xa hơn một chút, như sợ trúng độc.

Cái này không phải, cung bảo thọ của hắn rất êm đềm, giống như nhắm mắt buông xuôi hơn, theo ta thấy, hình như sau khi hắn luyện xong lò đan dược này, còn chưa kịp ăn thử một viên, số mạng đã tận.

Nếu vậy thật sự rất đáng tiếc, cổ đại luyện chế đan dược, khống chế thời gian cực kì chính xác, sớm một phút, trễ một phút, cũng không được, có thể nhìn ra từ con hồ ly lớn này, những viên đan dược kia rõ ràng đã được luyện thành công. Chỉ còn thiếu một vài phút nữa, hắn đã có thể lấy được đan dược, trường sinh bất lão, đáng tiếc, vươn tay một nửa, người đã chết.

Mọi thứ đều là số mệnh, không do con người.

Ta duỗi tay vào, sờ trong tro bụi, thật sự mò được một vài thứ, tròn trịa, không khác gì những viên bi thủy tinh hay chơi thuở bé, lấy ra xem, thật sự là bảy viên đan dược.

Ta lấy ra cho họ xem, cùng lúc này, ta đột nhiên cảm thấy sau lưng truyền đến tiếng cười.

Tiếng cười kia, giống như trút được gánh nặng, hoàn thành tâm nguyện gì đó.

Trình Tinh Hà?

Không đúng...Trình Tinh Hà đang ở trước mặt ta mà!

Lông tơ ta dựng đứng, cái đó, thi thể?

Chính vào lúc này, vẻ mặt Trình Tinh Hà bỗng cảnh giác, kéo ta lại.

“Rào”, ta quay đầu lại, trông thấy thi thể đang tọa hóa kia, bỗng dưng sụp đổ, trở thành khói bụi.

Ta lập tức sửng sốt, đang yên đang lành sao lại đổ hết, ta cũng đâu có chạm vào!

Trình Tinh Hà nói cho ta biết, vừa rồi, hắn trông thấy thi thể kia mỉm cười, sau đó hành lễ, rồi tan biến.

Chẳng lẽ, hắn mãi không chịu đi, là do không cam lòng những viên đan dược kia bị chôn vùi tại đây?

Bây giờ thấy chúng ta đã lấy đan dược ra, hắn cũng yên lòng.

Nhưng biểu hiện của Trình Tinh Hà lại rất kỳ lạ:

“Cũng có thể...hắn cố ý gọi hồ ly vào, mấy thứ này, trong cõi u minh đã định sẵn sẽ để lại cho ngươi chăng?”

Cho ta, ngươi đùa gì vậy?

Trình Tinh Hà đáp:

“Nhưng trước khi hắn đi, đối với ngươi như thế...”

Nói đoạn, bèn làm một tư thế cho ta xem.

Ta nhìn, lòng lạnh ngắt, giống hệt như vua Thành Bắc đã hành lễ với ta lúc đầu.

Đây là...lễ quân thần?

Chắc không phải lại nhận nhầm người đấy chứ?

Bạch Hoắc Hương hoàn toàn không biết chúng ta đang nói gì, giành mấy viên đan dược qua, ngửi thử, lập tức lên tiếng:

“Thật đúng là đồ tốt...”

Hồ ly lớn nghe vậy, cực kì vui vẻ, cũng rung đùi vẫy đuôi theo, dường như rất đắc ý.

Ta nói cám ơn nó, nó gật đầu, xoay người chạy mất dạng.

Ta quay đầu muốn hỏi Bạch Hoắc Hương, mấy viên đan dược này có phải thật sự giúp trường sinh bất lão hay không, nhưng chính vào lúc này, ta liếc mắt, thấy một vài chữ nhỏ trên vách tường.

Ánh mắt đầu tiên, đã trông thấy ba chữ “huyệt chân long”.

…

Có liên quan đến Tứ tướng cục? Trong lòng ta chấn động, lập tức bước qua đó.

Trên tường viết những chữ cổ tối nghĩa: “Phu tứ tướng giả, chính là chân long, dốc hết tất cả, công đức rực rỡ...”

Ý muốn nói triều Cảnh vì Tứ tướng cục, đã trả giá rất lớn, cuối cùng giúp Hoa Hạ thái bình an ổn, công đức muôn đời sau.

Ta bỏ qua những lời khen ngợi để tìm kiếm sự thật, sau khi đọc hiểu bỗng sửng sốt.

Bên trên nói, quốc quân triều Cảnh vốn là chân long chuyển thế, nhưng lại bị người lừa gạt, có một “kẻ gian nham hiểm”, động tay động chân với chân long, cho nên “sắp thành lại hỏng”.

Trời ạ, nói như thế, phong thủy của Tứ tướng cục, thì ra đã bị thay đổi!

Ta nói mà triều Cảnh sao lại xui xẻo như thế, không ngờ bên trong còn có hung thủ.

Huyệt chân long rốt cuộc là thế nào? Có thể khiến cả Tứ tướng cục phục vụ cho huyệt chân long, nghĩ thôi cũng biết ghê gớm đến mức nào, chẳng trách ông già nhà họ Lan và Mã Nguyên Thu cũng đổ xô vào.

Cũng đâu thể nào...thật sự có thể liên kết với tiên cảnh?

Càng lúc ta càng cảm thấy hứng thú, nhưng những câu chữ còn lại càng khó hiểu hơn, cũng không nói rõ rốt cuộc hung thủ là ai, chỉ là người luyện đan bày tỏ lòng quyết tâm, nói mình nhẫn nhục mang theo trọng trách nặng nề, trốn ở đây, phải luyện thành kim đan, một khi thành công, lập tức lên đó tìm quốc quân, giúp quốc quân trở lại ngày xưa.

Từ đó cho thấy, chuyện trong này, xảy ra sau khi nhà Cảnh sụp đổ, người luyện đan là lão trung thần.

Tứ tướng cục rộng lớn đến thế, có thể thay đổi tứ tướng cục, bản lĩnh tuyệt đối không thua kém người của Tứ tướng cục.

Ta quay đầu muốn hỏi Bạch Hoắc Hương, mấy viên đan dược kia rốt cuộc có thể làm gì, vừa quay lại, đã giật mình, chỉ thấy anh em Hắc Bạch Vô Thường, không biết từ lúc nào cũng đi vào đây.

Tiểu Hắc Vô Thường lạnh lùng nhìn ta:

“Không ngờ, các ngươi còn có thể tìm đến đây.”

Nếu không nhờ hồ ly lớn kia, chúng ta thật sự không thể đến được.

Mà trên người Tiểu Bạch Vô Thường vác theo một bọc đồ, trong đó toát ra bảo khí màu hoa hồng, trong lòng ta lập tức sáng như tuyết, bọn họ vào trước một bước, hẳn đã lấy được đồ đáng tiền vào tay rồi.

Chương 441 - Quân Tử Báo Thù Mười Năm Chưa Muộn

Chương 441: Quân Tử Báo Thù Mười Năm Chưa Muộn

Ở thời cổ đại, trừ vàng ra còn có rất nhiều báu vật quý giá khác, ví dụ như trân châu, ngọc thạch, đều là nguyên liệu dùng để luyện đan, lần này bọn họ kiếm lời rồi.

Nhưng cái này còn không tính, Tiểu Hắc Vô Thường chộp lấy tay Bạch Hoắc Hương:

“Đồ tốt như thế này, không phải những kẻ huyền giai như các ngươi có thể lấy được.”

Trình Tinh Hà nóng mắt:

“Dựa vào cái gì, đây là thứ chúng ta tìm được.”

Bạch Hoắc Hương cũng cắn răng không chịu đưa, nhưng Tiểu Hắc Vô Thường lại chuẩn xác bấm vào mạch môn của Bạch Hoắc Hương, bấu chặt, cái này giống như phản xạ giật đầu gối, ngươi không muốn buông tay cũng phải buông.

Khóe mắt Bạch Hoắc Hương lập tức chảy nước mắt, hiển nhiên rất đau, bàn tay trắng nõn như ngó sen mở ra, Tiểu Hắc Vô Thường lấy đi bảy viên đan dược chẳng chút khách sáo, cất vào trong lòng, lạnh lùng bước ra ngoài:

“Chờ sét đánh à? Còn không đi mau?”

Tiểu Bạch Vô Thường siết chặt bao vải, cũng trèo lên thang đá:

“Anh ta nói rất đúng.”

Trình Tinh Hà tức đến ngứa răng, nhào qua đó lên tiếng:

“Móa nó hiếp người quá đáng, ta liều với các ngươi...”

Nhưng hắn còn chưa qua đó, một tiếng vang trong không khí, như có ai đó không nhìn thấy được cho hắn một bạt tai lên mặt, hắn kêu lên rồi loạng choạng ngã ra sau.

Trong lòng ta bùng lửa giận, ước gì có thể lấy Thất Tinh Long Tuyền chém bọn họ, nhưng thoáng chốc, huyệt thái dương lập tức đau nhói, châm dẫn linh chó chết của nhà họ Hải...

Bạch Hoắc Hương kéo ta:

“Đừng giận!”

Mắt thấy vận thế chúng ta hiện nay không tốt, ta đành phải đỡ lấy Trình Tinh Hà:

“Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, bây giờ chúng ta không đánh lại nhất phẩm địa giai, đừng lấy trứng chọi đá, chờ sau này, để bọn họ trả lại gấp mười lần.”

Trình Tinh Hà giậm chân:

“Móa nó, chỉ vì chúng ta còn trẻ, phải để người ta ức hiếp như thế sao?”

Hàn Tín còn chịu nỗi nhục luồn cúi dưới háng, không chịu nổi chút chuyện nhỏ này, sao có thể làm việc lớn.

Chuyện chúng ta cần làm lúc này chính là khiến bản thân mạnh mẽ hơn nữa, mới có tư cách đòi lại toàn bộ những gì đã đánh mất.

Sau đó ta nhìn tay của Bạch Hoắc Hương:

“Ngươi có sao không?”

Bạch Hoắc Hương lắc đầu, cúi đầu mím môi.

Hình như...khóc?

Trong lòng ta lập tức hoảng loạn, cũng không biết khuyên thế nào, vội nói:

“Để ngươi tủi thân rồi...”

Nhưng không ngờ, Bạch Hoắc Hương ngẩng đầu, nàng không khóc, mà là đang nín cười!

Ta ngơ ngác ngay tức khắc, sao nàng lại cười?

Trình Tinh Hà cũng sửng sốt:

“Thất Tinh cởi giày đánh thất khiếu của nàng đi, chắc không phải trúng tà rồi chứ?”

Nhưng Bạch Hoắc Hương ngẩng đầu, đắc ý duỗi một tay khác ra.

Trong bàn tay này, đang siết chặt bảy viên đan dược tràn đầy.

Ta hiểu ra ngay:

“Lẽ nào...”

Quả nhiên, Bạch Hoắc Hương phản ứng rất nhanh, lúc Hắc Bạch Vô Thường đến, nàng tiện tay bốc lấy một vài viên thuốc chữa bệnh sốt rét, giấu trong lòng bàn tay, thứ Tiểu Hắc Vô Thường lấy đi, chính là thuốc chữa sốt rét, kim đan thật sự, vẫn ở chỗ của Bạch Hoắc Hương.

Trình Tinh Hà kích động:

“Ôi chao thật thông minh, không ngờ ngươi còn có chiêu lừa gạt này, thật đúng là xem thường ngươi rồi...này, cho ta một viên thử xem.”

Hắn vừa chịu cơn giận chỗ Hắc Bạch Vô Thường, gấp không chờ nổi muốn báo thù rửa hận.

Chính vào lúc này, giọng nói của Tiểu Hắc Vô Thường lại vang lên như đòi mạng:

“Rốt cuộc các ngươi có đi hay không?”

Bạch Hoắc Hương khép tay lại, như làm ảo thuật, mấy viên đan dược kia không thấy đâu nữa, vừa đi, vừa nhỏ tiếng nói:

“Không được, ta phải nghiên cứu trước, rốt cuộc thứ này có tác dụng gì.”

Trình Tinh Hà rất sốt ruột, vội nói:

“Cái này còn cần phải nói sao? Hồ ly lớn ăn vào có thể thông linh, chúng ta đâu đến nỗi không bằng hồ ly đúng không?”

Nói rồi nhìn về phía ta:

“À, nói không chừng, Thất Tinh ăn vào, sẽ có thể đi ngoài ra châm dẫn linh gì đó.”

Đi ngoài ông nội ngươi, cũng đâu phải thuốc tiêu chảy.

Bạch Hoắc Hương lại lắc đầu, đáp:

“Chính vì thứ này có thể bổ sung rất nhiều hành khí mới không thể tùy tiện cho ngươi ăn được, ngươi nghĩ thử xem, bây giờ ngươi chỉ là huyền giai, một quả bóng cỡ nắm đấm, rót vào lượng khí của quả bóng lớn cao nửa người, sẽ như thế nào?”

Không chứa nổi, sẽ nổ tung.

Trình Tinh Hà tưởng tượng tình cảnh đó, cả người lập tức không ổn, cũng không lên tiếng nữa.

Bạch Hoắc Hương nói tiếp:

“Càng đừng nhắc đến Lý Bắc Đẩu nữa, bây giờ trên người hắn có châm dẫn linh, nếu hành khí đột nhiên nhiều hơn, khó tránh khỏi khiến châm dẫn linh xảy ra rắc rối lớn gì đó, mất nhiều hơn được thì hỏng bét. Cho nên, thứ này, ta sẽ giữ giúp các ngươi trước, nói không chừng đến lúc nào đó, sẽ có tác dụng lớn.”

Trình Tinh Hà suy nghĩ thấy cũng phải, biểu hiện rất lạc quan, thứ này không bị cướp đi, xem như đã có lời rồi.

Huống hồ, hắn và Bạch Hoắc Hương cũng lấy được không ít thứ mình muốn trong đó.

Hai người họ giống Hắc Bạch Vô Thường, coi như đầy túi trở về, ta nghĩ mà hối hận, chỉ lo xem mấy hàng chữ kia, lẽ ra nên mò chút gì đó.

Chương 442 - Mất Mặt

Chương 442: Mất Mặt

Chờ ra khỏi cửa hang, sắc trời bên ngoài đã hửng sáng.

Người trong thôn đang thu xếp đồ dùng trong tang lễ, bận bịu đến độ không có ai liếc nhìn chúng ta, Trình Tinh Hà thở dài:

“Lại uổng công bận rộn một phen.”

Lại trợn mắt nói bậy, mấy món dược liệu đắt tiền kia ngươi lấy không ít đâu.

Vừa định đi, đã trông thấy bóng dáng nho nhỏ đứng trước mặt chúng ta.

Một cô bé mặc đồ màu xanh lam.

Nàng mỉm cười với chúng ta:

“Mẹ ta nói, cám ơn mọi người, một vài ông lão bà lão, cũng nói cám ơn mọi người!”

Ta xoa gương mặt nhỏ như trái táo của nàng, mỉm cười, ai nói lòng tốt không được báo đáp chứ!

Chính vào lúc này, mặt trời ló dạng, ta nhớ đến Tiêu Tương, vội lấy nghịch lân ra, đưa về phía mặt trời quan sát, lập tức vui mừng, cơ thể Tiêu Tương lại lớn hơn một chút, thậm chí có thể phân biệt, những chiếc vảy tinh tế đầy màu sắc trên người nàng!

Mà dường như nàng cũng có ý thức, trong nghịch lân, vậy mà lại gật đầu với ta.

Chuyện này với ta mà nói, đáng giá hơn bất kỳ món đồ tốt nào.

Lên xe với Hắc Bạch Vô Thường, đoạn đường còn lại dễ đi hơn một chút, rất nhanh, vòng qua đường núi nhấp nhô, lại ra đường lớn, chớp mắt cả người thoải mái, ta đang định nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, nhưng xe đột ngột dừng lại, đầu ta đâm thẳng vào hàng ghế trước.

Lúc này đã đuổi sạch cơn buồn ngủ của ta, ngẩng đầu nhìn, Tiểu Hắc Vô Thường đổ mồ hôi đầy đầu, đột ngột xoay vô lăng, lái vào con đường nhỏ vô cùng hoang vắng.

Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương không thắt dây an toàn, chẳng kịp đề phòng, suýt nữa đập vào cửa kính, Trình Tinh Hà tức giận mắng lớ, hỏi Tiểu Hắc Vô Thường lái xe kiểu gì vậy?

Tiểu Hắc Vô Thường lạnh lùng nói:

“Ngươi nhìn cho kỹ, trước mặt là ai?”

Ta duỗi cổ ra nhìn, lập tức sửng sốt.

Trời ạ, trên con đường lớn phía trước, lại có rất nhiều xe thương vụ màu đen, mang theo khí màu tím nhạt...người của phủ thiên sư!

…

Chuyện này cũng rất kỳ lạ, sao người của phủ thiên sư lại chạy đến đây?

Nhìn kỹ lại, đám người của phủ thiên sư đang mở điện thoại máy tính bảng gì đó cho thôn dân gần đây xem, dường như để họ nhận diện thứ gì đó.

Mà thôn dân thấy, đều lần lượt lắc đầu, quan sát kỹ khẩu hình kia, hình như đang nói:

“Không thấy.”

Da đầu ta lập tức nổ tung, lẽ nào...họ biết ta sẽ đến phá hoại cục Chu Tước, nên đến bắt ta?

Mà lúc này, có người tinh mắt, thấy xe của chúng ta, lập tức báo cáo với người trong xe, người bên trong phất tay, mấy thiên sư kia nhanh chóng lên xe, chạy về phía chúng ta.

Lòng ta lập tức lạnh lẽo, sắc mặt Tiểu Hắc Vô Thường u ám, hai cái chân ngắn ngủn giẫm xuống, xe đột nhiên khởi động, phóng như bay trên đường lớn, khung xe thỉnh thoảng va vào đá, ta còn chưa kịp thắt dây an toàn, đập đầu vào nóc xe mấy lần, gần như chấn động não.

Chuyện này còn chưa tính, con đường nhỏ này ngay sát vách núi, cong như núi Thu Danh, thỉnh thoảng còn có mấy con dê núi lao ra khỏi đàn, xe chạy khiến lòng người hoảng hốt, còn kích thích hơn ngồi tàu lượn siêu tốc.

Trình Tinh Hà cúi đầu nhìn vách đá, đổ mồ hôi lạnh đầy đầu:

“Nếu bị lật nghiêng qua, vậy chúng ta…”

Bạch Hoắc Hương đẩy đầu hắn:

“Cái miệng quạ của ngươi, nói gì tốt một chút xem!”

Trình Tinh Hà cũng không dám nhìn vách đá đó nữa, siết chặt dây an toàn, vẻ mặt khẳng khái liều chết.

May mà Tiểu Hắc Vô Thường có lẽ cũng thường chơi đua xe QQ, vài lần trở về từ cõi chết, kéo dài khoảng cách với xe thương vụ đang đuổi theo bọn ta, cuối cùng hoàn toàn cắt đuôi.

Bạch Hoắc Hương quay đầu nhìn, lên tiếng hỏi:

“Người của phủ thiên sư canh ở đó, chúng ta còn có thể đến cục Chu Tước sao?”

Tiểu Hắc Vô Thường buồn bực đáp:

“Vòng đường nhỏ.”

Tiểu Bạch Vô Thường:

“Anh của ta nói đúng.”

Ta quay đầu đại khái xem một chút phong thủy nơi này, đây là những dãy núi kéo dài không ngớt, nếu đi đường lớn, đến thẳng về thẳng, hẳn sẽ cách khá gần với đuôi phượng hoàng kia, nhưng nếu vòng đường nhỏ, sẽ có cảm giác hoàn toàn trái ngược, càng lúc càng xa.

Hơn nữa, đường núi hoang vắng như thế, Tiểu Hắc Vô Thường biết đường sao?

Quả nhiên, vừa bắt đầu còn có thể trông thấy đuôi phượng hoàng ở phía xa, đến khi hoàng hôn ngã về tây, ngay cả đuôi phượng hoàng cũng không thấy đâu nữa.

Tục ngữ nói núi chạy ngựa chết, lúc thấy khoảng cách đã xa rồi, không thấy thì càng khỏi phải nói nữa.

Mắt thấy lãng phí suốt cả ngày, trời lại mờ tối, sắc mặt Tiểu Hắc Vô Thường càng thêm u ám, xuống xe, đi vệ sinh.

Ta và Trình Tinh Hà cũng xuống theo, Trình Tinh Hà vừa cởi quần vừa nói:

“Ta thấy Tiểu Hắc Vô Thường rõ ràng đã lạc đường rồi, mẹ nó là nhất phẩm địa giai đấy, một người xem phong thủy, không phải ma che mắt thì bị lạc đường, có mất mặt không hả?”

Ta nói ngươi nhỏ tiếng chút đi, Tiểu Hắc Vô Thường tà như vậy, để hắn nghe thấy, khó tránh lại xử lý ngươi.

Chương 443 - Lại Có Ma

Chương 443: Lại Có Ma

Trình Tinh Hà không trả lời, ta vừa rời mắt, đã thấy hắn đang nhìn bụng ta, ta nghĩ thầm lẽ nào hắn muốn so với ta xem ai tiểu xa hơn?

Nhưng cúi đầu nhìn lại, lòng ta lạnh toát, ban đầu trên đan điền vẫn là một chấm đỏ nhỏ, lúc này vòng thẳng lên trên rốn, hiển nhiên đã trở thành một vạch màu đỏ.

Trình Tinh Hà nuốt nước bọt:

“Bạch Hoắc Hương nói, cái này chạy đến ngực, châm sẽ được dưỡng thành?”

Nếu căn cứ theo tốc độ như vậy, thời gian dưỡng thành sẽ không quá ngắn.

Trình Tinh Hà mắng:

“Cái ông già khốn kiếp họ Hải chó chết kia, thất đức lại xấu xa, nếu còn gặp hắn…”

Nếu gặp lại hắn, trong thời gian ngắn cũng không thể làm gì được hắn.

Chỉ đành trông chờ vào Bạch Hoắc Hương.

Chính vào lúc này, tiếng sấm nổ vang trên đỉnh đầu, từng cụm mây đen từ trên trời tụ lại chỗ này, trước khi đổ mưa gió cũng thổi qua.

Mưa trong núi kéo đến rất nhanh, chúng ta vội vã lên xe, vừa đặt mông ngồi xuống, những giọt nước tí tách đã đập vào cửa kính, trời mưa rồi.

Tiểu Hắc Vô Thường vừa chửi vừa khởi động xe, kết quả chiếc Poussin rách nát này hệt như lừa hoang, kéo thì không đi, đánh lại thụt lùi, vừa ngấm nước, dứt khoát nằm trong ổ.

Nằm ổ đơn thuần thì không nói, ai mà biết chiếc Poussin rách nát kia còn rỉ nước, nước mưa lọt vào từ nóc xe và khe cửa sổ, quả thật là gió mưa khổ sở lạnh lẽo.

Trình Tinh Hà ôm đầu ngăn nước mưa:

“Nếu lũ kéo tới đây, sẽ gây sạt lở…”

Mọi người không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng sẽ chết cùng ngày cùng tháng cùng năm mất.

Khỏi phải nói ta vừa thò đầu ra, đã thấy loài cây mọc trên sườn núi đều là cây dương, trong lòng lập tức nặng nề. Rễ của cây dương rất cạn, loại cây này cũng được gọi là cây sạt lở, những ngọn núi trồng loại cây này, bùn đất gạch đá không thể bám chặt, dễ sạt lở nhất!

Quả nhiên, loáng thoáng nghe thấy âm thanh khả nghi phát ra từ trên núi, như có thứ gì đó sắp lăn xuống!

Tiểu Hắc Vô Thường lập tức xuống xe, cũng tóm Tiểu Bạch Vô Thường xuống, ba người chúng ta phản ứng rất nhanh, chui ra ngoài theo.

Rời khỏi xe chưa được mấy bước, chỉ nghe “ầm” một tiếng, đất đá trên núi lăn xuống như tuyết lở, đập nát chiếc Poussin kia.

Khiến người ta nghĩ lại mà sợ, nếu chúng ta không ra ngoài, e rằng sẽ biến thành thịt bằm A Hương Bà mất.

Tiểu Hắc Vô Thường nhìn chằm chằm chiếc xe yêu quý, vuốt nước mưa chảy trên mặt xuống, sắc mặt càng lúc càng u ám.

Nhưng bọn ta cũng không có tâm trạng xem sắc mặt của hắn, nước mưa dường như mang theo đá, cứ tiếp tục như thế, không bị đá lăn đè chết, cũng sẽ bị ướt chết.

Quần áo Bạch Hoắc Hương mỏng manh, rất nhanh đã ướt đẫm, đang ôm chặt cơ thể của mình, ta cởi áo sơ mi ra, khoác lên người nàng.

Trình Tinh Hà ôm đầu muốn tìm chỗ trú mưa, Bạch Hoắc Hương kéo hắn, chỉ phía trước, lớn tiếng nói:

“Các người xem kìa!”

Ta nhìn theo hướng nàng chỉ, lờ mờ trông thấy một tòa kiến trúc rất lớn.

Mà trước cánh cửa của tòanhà kia, có treo hai chiếc đèn lồng đỏ lớn.

Trời ạ, tốt quá rồi!

Chẳng qua vùng núi hoang vu bỗng xuất hiện một nơi như thế, đèn lồng đỏ không còn hiện vẻ vui mừng nữa, ngược lại khá âm u, như thể ánh mắt đỏ ngầu của một con thú khổng lồ ăn thịt người.

Hoàn cảnh của chúng ta, làm gì có tư cách kén chọn, có một mái che trú mưa, đã đủ niệm a di đà phật rồi.

Nhóm người lảo đảo đi đến cánh cửa kia, trông thấy trước cửa còn treo một tấm bảng, trên đó viết mấy chữ “khách sạn Thu Hà”.

Trình Tinh Hà vung vẩy đầu mình như lũ chó đi tắm:

“Móa ơi, chỗ này mà cũng có người mở khách sạn à, không lỗ tụt quần ta sẽ gọi hắn ông nội.”

Ta nói ngươi thì hiểu cái rắm gì, nói không chừng người ta không phải mở khách sạn, mà là ôm ấp tình cảm. Ngày trước khi khắp các trang mạng đăng những mẫu quảng cáo nhỏ, ta thấy có rất nhiều thành phần trí thức tuyên bố muốn rời khỏi những công ty phía bắc, mở khách sạn ở nơi có phong cảnh đẹp đẽ, dạo núi nghịch nước, đạm bạc cả đời.

Tiểu Hắc Vô Thường cười lạnh một tiếng, đi thẳng vào sân.

Dù là ban đêm, cũng có thể nhìn ra, hoa cỏ trong sân um tùm, những đóa hoa khoe màu đua sắc bị nước mưa xối vào có vẻ điềm đạm đáng yêu, thiết kế mô phỏng thời cổ, có chút hương vị khu vườn Giang Nam, cổ kính lâu đời.

Vào trong nhà, trông thấy một người đàn ông gầy gò như cây ma can đang tựa trên quầy ngủ gật, một quả đầu bóng loáng, trọc đến độ hoàn hảo không khuyết điểm.

Tiểu Hắc Vô Thường bước qua vỗ bàn, hắn còn không cao bằng quầy, thế nên chỉ lộ ra một bàn tay.

Ma can vốn đang ngủ ngon, chớp mắt trông thấy bàn tay, sợ đến mức tròng mắt muốn bật ra ngoài, ngã thẳng xuống đất:

“Má ơi, lại có ma…”

Lại?

Chờ ma can kia làm rõ lai lịch của bọn ta, vội vã nói:

“Không được không được, chỗ chúng ta không có người ở, khách đầy rồi, các người đi đi...”

Khách đầy à, nơi này vắng ngắt, ngươi lừa ai hả?

Chương 444 - Ma Can

Chương 444: Ma Can

Hơn nữa, mở tiệm không đón khách, thật sự là muốn ôm ấp tình cảm sao?

Nhưng nói tới nói lui, ma can kia vẫn không cho chúng ta vào ở, một tay đẩy chúng ta ra ngoài, giọng điệu càng lúc càng tệ:

“Đã nói khách đầy là đầy rồi, các người còn dài dòng gì chứ, không mau cút đi, mang hai đứa nhỏ này đi luôn…”

Tiểu Hắc Vô Thường hận nhất người ta nói hắn là trẻ con, vừa nghe câu này liền không vui, khớp xương trên cổ tay vừa xoay chuyển, đã vật cả người ma can qua, u ám lên tiếng:

“Bây giờ ông đây muốn ở chỗ này, biết điều thì mau chuẩn bị phòng, nếu không ngươi có chết cũng không biết tại sao đấy!”

Ma can kia đâu ngờ Tiểu Hắc Vô Thường lại có bản lĩnh này, lập tiếng hét thảm, chỉ thấy sân sau lại có một người thở hổn hển bước ra, sốt sắng hoảng loạn hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Người đó rất mập, nhưng cũng như ma can, là một kẻ trọc đầu.

Ma can vội vã kể lại một lượt, ánh mắt tên mập đầu trọc bừng sáng, bước lên đá ma can một cái:

“Mở cửa làm ăn, làm gì có chuyện đuổi khách, có điều kiện thì để khách vào ở, không có điều kiện, cũng phải tạo điều kiện cho khách vào, ta thấy ngươi chơi game đến ngốc rồi, chẳng phải phòng hoa nguyệt mẫu đơn đang trống sao!”

Ma can không nghe còn đỡ, vừa nghe phòng “hoa nguyệt mẫu đơn”, lập tức biến sắc:

“Nhưng mà…”

Tên mập đầu tróc tức đến không biết xả vào đâu, lại bước lên đá ma can:

“Bảo ngươi đi thì đi mau, làm gì có nhiều lời nhảm nhí như thế.”

Ma can hết cách, đành phải khép nép dẫn chúng ta vào trong.

Vừa ra khỏi hành lang, đột nhiên nghe thấy giọng nói quái gở trên hành lang:

“Hoa nguyệt mẫu đơn có người chết! Hoa nguyệt mẫu đơn có người chết!”

Bất thình lình dọa người ta giật mình, ngẩng đầu nhìn, trông thấy con vẹt treo mình trên hành lang, đang xù cánh, lớn tiếng la hét.

Ma can lập tức run rẩy, vờ như không nghe thấy, tiếp tục đi vào trong, chỉ một dãy phòng, lên tiếng:

“Chỗ, chỗ kia chính là hoa nguyệt mẫu đơn…”

Tiểu Hắc Vô Thường lại tóm lấy Ma Can:

“Lời con vẹt kia nói có ý gì?”

Sắc mặt ma can lập tức thay đổi, lắp bắp nói:

“Không, không có ý gì…con vẹt, con vẹt không biết nói tiếng người, ăn nói lung tung thôi!”

Lúc ma can nói chuyện, ra sức chớp mắt, hiển nhiên đang nói dối.

Mà trên tròng trắng của ma can này, có khí đen rất rõ ràng, gần đây hình như hắn gặp phải thứ không sạch sẽ, hoảng hốt sợ hãi, vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Ta còn muốn hỏi tiếp, ngoài cửa đột nhiên có tiếng vang, ta ngoái đầu nhìn, trái tim lập tức nhấc lên cao, xe đang dừng trước cửa là của phủ thiên sư!

Mẹ kiếp, bọn họ cũng đến rồi?

Tiểu Hắc Vô Thường cũng phát giác ra, đẩy ma can ra ngoài, uy hiếp nói:

“Đừng nói với bất cứ ai bọn ta đến chỗ này, nếu không, ông đây chém ngươi.”

Ma can thấy dáng vẻ hung thần ác sát của Tiểu Hắc Vô Thường, lộ ra biểu cảm bừng tỉnh hiểu rõ:

“Các người, chắc không phải là…”

Hiển nhiên, coi chúng ta như tội phạm bỏ trốn.

Mắt thấy người của phủ thiên sư sắp vào, ma can vội vàng qua đó đón tiếp họ, nhưng hắn nghĩ ngợi một lúc, cắn răng quay lại, nhỏ tiếng nói:

“Ta chỉ nói một câu thôi...nếu có ai đó xoa đầu các ngươi, tuyệt đối đừng mở mắt.”

…

Sờ tóc?

Ma can nói xong, chạy đi như làn khói.

Không kịp truy hỏi, lúc này người của phủ thiên sư đã bước vào, may mà trước mặt chúng ta có một giàn hoa tử đằng che chắn, trời lại đổ mưa to, mấy người bọn họ cũng không nhìn về bên này, chúng ta vội vã bước vào phòng hoa nguyệt mẫu đơn.

Để tránh người của phủ thiên sư chú ý, chúng ta cũng không dám mở đèn, Tiểu Hắc Vô Thường lấy đèn pin nhỏ ra soi, không phải nói chứ, phòng này cũng có thiết kế mô phỏng thời cổ, chỗ nào cũng có những thứ như rèm vải, tháp quý phi, thoạt trông nghiên cứu khá kỹ lưỡng, hơn nữa có ba căn phòng, vừa khéo đủ cho bọn ta ở.

Bạch Hoắc Hương hơi căng thẳng, kéo cánh tay ta, nhỏ tiếng nói:

“Sao ta lại cảm thấy chỗ này không ổn lắm?”

Chỉ riêng dáng vẻ thần bí của ma can kia thôi, ổn mới lạ đấy.

Tiểu Hắc Vô Thường nói:

“Nơi này không sạch sẽ lắm, nhìn thấy thứ không nên thấy, cũng đừng lắm lời.”

Lúc đến, nước mưa đập vào mắt không mở ra nổi, bây giờ lại không thể bật đèn, mãi vẫn không nhìn rõ phong thủy nơi này, sao mà...chỗ này, lẽ nào cũng có phong thủy xấu?

Trình Tinh Hà vuốt nước mưa trên đầu:

“Chúng ta ra ngoài không xem ngày tháng, sao đi đến đâu cũng không sạch sẽ thế này? Thất Tinh, có phải ngươi cầm tinh bọ hung không?”

Cầm tinh ông nội ngươi.

Có điều với ta mà nói đây lại là chuyện tốt, nếu thật sự có thứ gì đó, chẳng phải có thể tích lũy thêm công đức sao?

Lúc này Bạch Hoắc Hương hắt xì, ta vội lên tiếng:

“Được rồi, đi tắm trước đã, đừng để bị cảm.”

Bạch Hoắc Hương hơi lo lắng nói:

“Nhưng mà…lỡ ma can kia dẫn đám người phủ thiên sư đến…”

Chương 445 - Ngươi...Có Sợ Không?

Chương 445: Ngươi...Có Sợ Không?

Ta trả lời:

“Không sao đâu, khóe môi của ma can kia có hai cái mụn cóc, người như vậy rất kín miệng, mà khóe mắt của hắn lại lún vào trong, nhát gan, vừa rồi bị tiền bối Huyền gia hù dọa, chuyện đã đồng ý, sẽ không nuốt lời.”

Bạch Hoắc Hương tin ta, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người vào phòng, lại có chút do dự:

“Ta…”

Ta biết nàng đang nghĩ gì, đi theo qua đó:

“Tắm từ từ thôi, ta sẽ canh bên ngoài.”

Lúc này Bạch Hoắc Hương mới yên tâm.

Tiểu Hắc Vô Thường hừ lạnh một tiếng, dường như có chút xem thường, xoay người đưa Tiểu Bạch Vô Thường vào phòng của mình.

Trình Tinh Hà ước gì được nhàn hạ, cũng vào phòng chúng ta tắm rửa, đàn ông tắm nhanh, không lâu sau đã nghe tiếng ngáy của hắn.

Ta nhàm chán ngồi xổm trước cửa nhà tắm, mùi xà phòng nương theo khí nóng tràn ra khỏi cửa nhà tắm, thơm đến độ không quen, khiến người ta không thoải mái khó nói nên lời.

Tay ta không tự chủ sờ lên nghịch lân.

Đến khi nào, mới có thể gặp lại Tiêu Tương đây?

Lúc này, ta đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, lướt đến từ sau lưng ta.

Bạch Hoắc Hương ra rồi?

Ta bèn đứng dậy:

“Thế ta về trước nhé, ngươi khóa cửa lại cẩn...”

Nhưng giọng nói của Bạch Hoắc Hương, lại truyền đến từ trong nhà tắm với vẻ không vui:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi không thể làm người tốt đến cùng sao? Ta còn chưa tắm xong mà!”

Tim ta bỗng giật thót, tiếng động ban nãy, không phải của Bạch Hoắc Hương?

Ta lập tức lấy điện thoại chiếu sáng, nhưng trong phòng trống rỗng, không có vật sống gì.

Ta vừa định quan sát khí, giọng nói của Bạch Hoắc Hương lại vang lên:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi…có sợ không?”

Ta sợ gì chứ? Ta ước gì có tà vật ghê gớm một chút để tăng công đức đây!

Nhưng suy nghĩ lại bèn hiểu ngay nàng có ý gì:

“Ngươi nói châm dẫn linh à?”

Ta nói cho nàng biết, không sợ chắc chắn là đang khoác lác, nhưng ta cảm thấy, sợ cũng vô ích, hơn nữa, chẳng phải ngươi vẫn ở bên cạnh ta sao.

Ta tin tưởng Quá đầu hổ sanh.

Bạch Hoắc Hương không lên tiếng nữa, ta chỉ nghe tiếng nước nóng chảy xuống róc rách.

Một cơn mưa thu một đợt lạnh lẽo, gió luồn vào dưới bệ cửa sổ, ta cũng hắt xì, thầm nói đúng là phụ nữ tắm lâu thật.

Nàng bỗng dưng lại cất lời:

“Có câu này của ngươi, ta...”

Còn chưa nói xong, nàng bỗng dưng hét lớn, ta đột ngột quay đầu:

“Sao vậy?”

Một cơ thể nóng ấm mang theo mùi hương xà phòng, cả người vẫn còn hơi nước ấm áp, nhào vào lòng ta, giọng nói run rẩy:

“Trong phòng tắm...có thứ gì đó, sờ tóc ta!”

Lòng ta giật thót, lập tức móc điện thoại ra định chiếu sáng, nhưng phản ứng lại ngay, hình như Bạch Hoắc Hương vẫn chưa kịp…

Bạch Hoắc Hương cũng phản ứng lại, la lớn:

“Đừng soi!”

Mặt ta nóng lên, người cũng hoảng hốt, vội nói:

“Ngươi yên tâm, ta không soi...”

Nàng ôm ta rất chặt, làn da cực kì ấm áp, ta thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim đang đập kịch liệt của nàng.

Bấy giờ, phản xạ có điều kiện khiến người ta miệng đắng lưỡi khô, thậm chí...

Nhưng chính vào lúc này, khóe mắt ta trông thấy thứ gì đó mơ hồ, đang nằm rạp trên cửa sổ, như đang nhìn lén chúng ta.

Da đầu ta muốn nổ tung, đồng thời ta vẫn nhìn ra được, cả người thứ này toàn là uế khí xám sắt, đã dính đến mạng người.

Chính là thứ đã sờ tóc sao?

Ta lục lại ký ức ba nãy khi soi đèn điện thoại, duỗi tay mò khăn trên sô pha khoác lên người Bạch Hoắc Hương, lớn tiếng nói:

“Trình Tinh Hà, ra đây!”

Tiếng ngáy Trình Tinh Hà vang lên được một nửa, cả người lật dậy:

“Móa nó, người của phủ thiên sư đến rồi?”

“Nói nhảm, chăm sóc cho Bạch Hoắc Hương.”

Ta nắm chặt chuôi kiếm Thất Tinh Long Tuyền, đẩy cửa sổ với khung hoa mô phỏng thời cổ, chạy về phía thứ kia chém qua đó.

Nhưng tốc độ của thứ kia cũng rất nhanh, nhanh nhẹn lẩn vào dưới đáy giàn hoa, lao về phía tây.

Ta dầm mưa lớn đuổi theo qua đó, trông thấy thứ kia trốn dưới bàn đá trong lều tránh mưa ở vườn hoa, đuổi đến vừa muốn chém xuống, đột nhiên nghe thấy hành lang truyền đến giọng nói:

“Nghỉ ngơi trước đã, chuyến này mệt quá.”

Xuyên qua giàn hoa giấy xanh tươi um tùm, ta trông thấy hai người của phủ thiên sư đang đi về hướng này.

Màu xanh biếc trong suốt – Địa giai.

Ta vội vã trốn dưới giàn hoa giấy, rút chân vào trong cành khô tán loạn, hai người kia vừa khéo ngồi trước mặt ta.

Một người đặt lon bia lên bàn, thở hổn hển:

“Ngươi nói xem, đã tìm lâu như vậy rồi, cũng chẳng có chút manh mối nào, có thể tìm thấy không?”

Đang tìm ta sao?

Người còn lại thở dài:

“Cái đó ai mà biết, chẳng qua ta thấy rất khó, người ta là thiên giai, nếu thiên giai còn giải quyết không xong, chúng ta có đi, cũng là tặng đầu người miễn phí thôi.”

Thiên giai? Không đúng, ta với thiên giai cách xa tám cây sào!

Chẳng lẽ…người họ muốn tìm, không phải ta?

Người thứ nhất uống một hớp bia, thở dài:

“Từ khi Lý Bắc Đẩu kia phá cục Thanh Long, chúng ta chẳng có ngày lành, cũng không tìm được Đỗ Hành Chỉ, cứ tiếp tục như vậy, đừng vì Tứ tướng cục, khiến cả phủ thiên sư phải gặp họa.”

Hả?

Trái tim ta giật thót, từ sau chuyện Hạn Bạt lần trước, ta vẫn chưa gặp lại Đỗ Hành Chỉ, đến phủ thiên sư, cũng chỉ nghe nói, nàng ra ngoài làm việc, chẳng trách vẫn không thấy tin tức của nàng, nàng đã xảy ra chuyện rồi sao?

Chương 446 - Mùi Dầu Mỡ

Chương 446: Mùi Dầu Mỡ

Ta ước gì có thể ra ngoài hỏi thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này bản thân ta cũng bị “truy nã”, hoàn toàn không thể mạo hiểm, trong lòng không khỏi mong chờ, móa nó mau nói thêm về chuyện này đi.

Ông trời có mắt, quả nhiên, người thứ hai lên tiếng:

“Dù sao cũng là cục Chu Tước, làm sao dễ đối phó như thế được, mấy nhóm vào núi tìm nàng, chẳng phải đều không có tin tức gì sao? Ài, chỗ thiên sư thủ tịch cũng khó xử, nếu Đỗ Hành Chỉ thật sự xảy ra chuyện, không chỉ là tổn thất cực lớn với phủ thiên sư chúng ta, nhà họ Đỗ ở Tây Xuyên của họ chắc chắn cũng sẽ không để yên, ta nhớ đại tiên sinh Tây Xuyên Đỗ Hải Đường là cô họ của Đỗ Hành Chỉ, khó tránh khỏi gây phiền phức cho thiên sư thủ tịch.”

Nói như thế, Đỗ Hành Chỉ mất tích ở cục Chu Tước, với bản lĩnh của nàng, có thể nhốt được nàng, phải ghê gớm đến độ nào?

“Đều tại Lý Bắc Đẩu kia.”

Người còn lại mất kiên nhẫn nói:

“Ta còn nghe nói, lúc đầu Đỗ Hành Chỉ rất thưởng thức hắn, muốn tuyển hắn vào ra sức cho phủ thiên sư, ai ngờ hắn lại là người phá cục, biết trước cứ chôn sống cho xong, nói không chừng lần này Đỗ Hành Chỉ xảy ra chuyện, có liên quan đến thằng nhóc kia đấy. Haiz, cũng tà lắm, ta không hiểu, một con cáo hoang, lấy đâu ra bản lĩnh, trở thành người phá cục?”

Không giấu gì ngươi, ta còn muốn biết đây này!

Thiên sư uống bia kia đặt lon bia xuống, quan sát xung quanh, nhỏ tiếng nói:

“Này, liên quan đến Lý Bắc Đẩu, ngươi có nghe lời đồn kia không?”

Thiên sư còn lại nổi hứng:

“Tin đồn gì?”

Thiên sư uống bia thần bí đáp:

“Chuyện này truyền khắp giới rồi, nói ra sẽ dọa chết ngươi, ta nghe nói, hắn là con riêng, ba hắn là...”

Tim ta lập tức nhấc lên, ba của ta?

Nhưng giọng nói của người đó lập tức hạ thấp, ta đang muốn nghe kỹ lại, nhưng chính vào lúc này, ta đột nhiên cảm thấy có một bàn tay, đang sờ tóc ta.

Bàn tay đó, ướt đẫm, lạnh lẽo.

…

Trong lòng ta lập tức căng thẳng, đây là cái tên sờ đầu kia?

Sớm không tới muộn không tới, ngươi mé nó cứ phải lúc này tới!

Ta phản xạ có điều kiện lập tức vận khí lật nó lại, nhưng đau nhức trong đan điền còn đến sớm hơn ta nghĩ, lần này đau đến mức trước mắt ta trắng bệch, phải cắn chặt răng mới không hét to thành tiếng.

Nhưng cơ thể run lên, toàn bộ Tóc mai cũng bị ta làm cho run lên, bên trên vốn dĩ đã có đầy nước mưa, lúc này, bùm bùm rơi xuống.

Hai tên Thiên Sư Địa giai ngồi ở trước Tóc mai, nước từ Tóc mai rơi xuống như vậy, họ đương nhiên cũng hoảng sợ, cảnh giác quay đầu lại nhìn Tóc mai:

“Động tĩnh gì?”

Lòng ta lập tức kêu khổ không thôi, giờ tốt rồi, tin tức còn chưa nghe thấy, chính mình lại lộ ra dấu vết, mé nó mất cả chì lẫn chài.

Hai tên này là Địa giai, ta lại không thể vận khí, một khi bị phát hiện, thế nào cũng phải bị chôn sống.

Mà đôi mắt của hai tên Thiên Sư kia đã cảnh giác, vươn tay ra với Tóc mai.

Cùng lúc đó, một thứ càng ướt càng trơn đụng vào đầu ta, nhão nhão dính dính, giống như là, đầu lưỡi?

Con mé nó cảm giác quá ghê tởm!

Ta suy nghĩ thật nhanh, dù thế nào cũng là cái chết, ta không thích chọn cách chết đưa tay chịu trói như vậy, vì thế ta nắm lấy thứ đồ nhớp nhớp dính dính kia ném ra bên ngoài Tóc mai.

Lần này, không thể tránh né liền sử dụng vận khí, ta chỉ cảm thấy một cơn đau nhức nháy mắt truyền từ đan điền lan ra khắp người, không giống như một cây châm, mà như là bị một ngàn cây châm cùng nhau đâm, đau hơn nhiều so với lúc trước.

Cảm giác này khiến người ta hít thở không thông, mà thứ đồ dính dính nhớp nhớp kia đột nhiên không kịp phòng ngừa, giống như trong môn ném đĩa, lập tức bị ta ném văng ra ngoài.

Hai tên Thiên Sư kia cũng không nghĩ tới, từ trong Tóc mai lại bắn ra tới thứ đồ chơi này, lập tức choáng váng:

“Cái này là…”

Tuy rằng ta đau muốn chết đi sống lại, nhưng phản ứng vẫn rất nhanh, thừa dịp lực chú ý của họ bị thứ đồ kia hấp dẫn, ta nhanh chóng lăn ra từ đằng sau Tóc mai, chạy theo hành lang gấp khúc đến phòng hhoa nguyệt mẫu đơn, lặng yên không một tiếng động xoay người nhảy vào từ cửa sổ con thoi.

Quay đầu lại nhìn qua khe cửa sổ, thấy hai tên Thiên Sư Địa giai kia đã bị quấn vào thứ đồ kia , ta nhịn không được thở dài, đồ vật kia không cần nhìn cũng biết là tà vật, công đức đến miệng rồi lại rơi.

Chính lúc này, một bàn tay vỗ vào trên vai ta.

Dọa ta giật mình một cái, phản xạ có điều kiện vật cái tay kia lại, một thân hình mảnh khảnh đập vào người ta, ta mới ngửi thấy được mùi thanh hương bồ kết.

Bạch Hoắc Hương?

Phía bên ngoài cửa sổ là ánh đèn đường hiu hắt, ta thấy đôi mắt đen kịt của Bạch Hoắc Hương, đang kinh hoảng thất thố nhìn ta.

Ta nhanh chóng buông lỏng nàng ra, xấu hổ nói:

“Không sao chứ?”

Một mùi dầu mỡ của que cay đến gần, Trình Ngân Hà vừa nhai que cay, vừa nhích lại đây, quẹt miệng nói:

“Không lấy được đồ vật? Mé nó ngốc quá ngốc, ngốc chết mất.”

Chương 447 - Không Phải Tiêu Tương

Chương 447: Không Phải Tiêu Tương

Ta tức giận nói:

“Ta thấy ngươi rảnh quá hóa điên rồi đấy, ở đấy mà nói mát, ngươi mé nó thử dùng Dẫn Linh Châm xem.”

Trình Ngân Hà vẫy que cay trong tay, vui sướng khi người gặp họa:

“Ai bảo linh khí của anh đây không tốt, không giống ngươi, giống như Đường Tăng vậy, chỉ giỏi thu hút yêu quái.”

Còn không phải do ngươi đưa tới à?

Ta còn chưa kịp mắng hắn, quần đã bị kéo ra, chỉ cảm thấy trên bụng chợt lạnh, đã thấy Bạch Hoắc Hương đang cúi đầu nhìn ta.

Mặt ta lập tức nóng bỏng, nhưng ánh mắt của Bạch Hoắc Hương rất sạch sẽ, cũng chỉ như là bác sĩ nhân từ đang cứu mạng ngươi, làm người ta cảm thấy, ở trước mặt nàng, có suy nghĩ không đứng đắn là một chuyện rất đáng khinh.

Còn không chờ ta kịp phản ứng, Bạch Hoắc Hương đã giơ tay lên, đập bộp một cái vào đầu ta:

“Bảo ngươi đừng vận khí, ngươi có phải con thiêu thân không, suốt ngày tìm đường chết!”

Ta cúi đầu nhìn, trái tim như bị nổ tung, chỉ thấy tơ hồng Dẫn Linh Châm kia, trong thời gian ngắn ngủn đã kéo dài thêm một khoảng về phía trái tim của ta.

Hóa ra thứ đồ chơi này ngâm càng lâu, lúc sau vận khí dưỡng càng nhanh, ngày chết càng ngày càng gần, đến lúc đó, Hải lão nhân rút Dẫn Linh Châm từ trên người ta ra, vậy ta xong đời rồi.

Bạch Hoắc Hương giữ chặt ta, một tay ấn ta xuống giường.

Trình Ngân Hà cắn một mồm que cay ngậm ở trong miệng, cố gắng giữ không cho rơi ra ngoài:

“Không phải, vẫn còn có người ở đây đấy...”

Bạch Hoắc Hương trừng mắt nhìn hắn một cái, lấy ra một chút ngải cứu, hơ vào phần bụng của ta.

Thật ra sau khi bị Dẫn Linh Châm đâm vào, ta luôn là cảm thấy trên người rét run, giống như bị phong thấp, nhưng sau khi hơ ngải cứu vào bụng, cảm giác ấm áp lan ra khắp người, cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Trên trán Bạch Hoắc Hương cũng chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, biểu cảm nghiêm túc.

Lúc nàng nghiêm túc trông rất đẹp.

Nửa ngày sau, nàng mới nói:

“Ta tìm được một ít tơ vàng phượng hoàng trong phòng đan dược vừa nãy, đúng lúc cho ngươi dùng, có thể tạm thời khắc chế Dẫn Linh Châm, kéo dài một chút thời gian, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, chắc chắn không thể lại vận khí bừa, nếu không, Dẫn Linh Châm phát tác, mỗi một lần lại đau hơn một lần, đau chết ngươi.”

Ta nhanh chóng gật đầu, từ nhỏ ta đã sợ bác sĩ, cậu ba ông ngoại nói cho ta, nghe bác sĩ nói có thể ít chịu khổ hơn.

Chuyện này gần như thành một loại bản năng.

Bạch Hoắc Hương nhìn biểu cảm của ta, như là cũng hơi vừa lòng, nhưng vừa cúi đầu, lại nhíu mày, mắng:

“Trình Ngân Hà nói không sai, ngươi đúng là ngốc mé nó ngốc, ngốc chết mất.”

Ta nhìn theo ánh mắt của nàng, mới phát hiện không biết từ khi nào tay lại bị rách một vệt lớn, hẳn là lúc ở phía dưới Tóc mai, ném thứ đồ vật kia ra dùng sức hơi mạnh, bị vật nhọn quệt qua.

Bạch Hoắc Hương bôi thuốc, băng bó cho ta xong, nhìn chằm chằm tay của ta, nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu:

“Người ngốc như vậy, sao tay đẹp thế...”

Đẹp?

Trình Ngân Hà vừa ăn que cay vừa nói:

“Có đẹp hơn nữa cũng chỉ xứng để chùi đít thôi.”

Bạch Hoắc Hương trừng mắt nhìn Trình Ngân Hà một cái, kéo ta lên, đẩy cả ta và Trình Ngân Hà ra, cạch một cái khóa cửa lại.

Dù sao thứ đồ vật màu xám kia hẳn cũng đã bị hai tên Thiên Sư cấp Địa giai đánh giết, cũng không cần lo lắng chuyện quỷ quái ma sờ đầu xảy ra, ta và Trình Ngân Hà cùng nhau về phòng của mình.

Tắm rửa xong nằm xuống, bỗng nhiên phát hiện nằm thật hạnh phúc, đã bao nhiêu lâu không được ngủ một giấc thoải mái dễ chịu như vậy rồi?

Trình Ngân Hà lật qua, chân đè trên bụng ta, bị ta véo một cái, ré lên rồi thu chân lại.

Hắn mang theo mùi hương que cay nhích lại gần:

“Thất Tinh, ngươi có cảm thấy, Bạch Hoắc Hương, hình như nàng thích...”

Trong lòng ta cũng không biết tại sao lại nhảy lên:

“Hả?”

“Hình như nàng thích ta!”

Trình Ngân Hà lấy ra một cái que cay:

“Ngươi không phát hiện hôm nay ánh mắt nàng nhìn ta như muốn móc mắt ta xuống vậy, ai, ngươi nói xã hội này, đàn ông xuất đầu lộ diện cũng không an toàn...”

Ngươi mé nó nói linh tinh cái gì vậy?

Ta cướp que cay lại ăn, Trình Ngân Hà không mạnh bằng ta, tức anh ách đi ngủ.

Khó được một giấc ngủ ngon, cho nên khó được nằm mơ.

Ta mơ thấy một con sông nước mông lung, rất xa, thấy ở vùng trung tâm của nơi đất bồi, có một người đang đứng đợi.

Tóc dài, váy trắng, tinh tế xinh đẹp.

Ta muốn tới gần nàng nhưng làm thế nào cũng không qua được.

Tiêu Tương...Tiêu Tương...

Ta muốn bơi qua, nhưng trong nước xuất hiện rất nhiều thứ hình thù kỳ quái, ta có làm cách nào cũng không qua được.

Mà hình bóng kia, đứng lên, sắp rời khỏi.

Ta lập tức sốt ruột, ngươi chờ ta! Ngươi chờ ta đi!

Ngay lúc này, nàng quay đầu lại, ta ngạc nhiên.

Đó không phải Tiêu Tương, mà là...

Chương 448 - Quá Xuất Sắc

Chương 448: Quá Xuất Sắc

Cũng ở ngay lúc này, ta chỉ cảm thấy một con yêu quái dùng móng vuốt to lớn của nó đặt trên mũi ta, trong lòng không kiên nhẫn, bàn tay dùng lực, lật cái móng vuốt lớn kia đi.

Bên tai đột nhiên phát ra tiếng hét thảm, mở choàng mắt, thứ đầu tiên thấy mắt chính là một phong cách kiến trúc cổ, còn có một cái đầu trọc bóng lưỡng.

Ta chớp chớp mắt, phản ứng lại, đây mé nó không phải tên đầu trọc kia à?

Đầu trọc ôm tay của mình, ngồi phệt mông trên mặt đất, hoảng sợ nhìn ta, lẩm bẩm nói:

“Xác chết sống dậy…”

Ta cau mày nói:

“Ai chết? Xác chết ở đâu?”

Nhưng đầu trọc nhanh chóng lùi lại phía sau, lúc này ta mới phản ứng lại, hắn nói xác chết sống dậy, ý chỉ ta?

Ta cũng không chết, cái gì mà xác chết vùng dậy?

Trình Ngân Hà cũng xoa xoa đôi mắt của mình:

“Bánh cam? Ta muốn nhân mứt táo.”

Tên đầu trọc kia cũng phản ứng lại, đôi mắt trừng to:

“Các ngươi…Không chết?”

Ta nhíu mày, kéo hắn tới:

“Ngươi có ý gì?”

Đầu trọc nuốt nước miếng, nhìn xung quanh, vội vàng bò lại đây hỏi:

“Ngày hôm qua…Có thứ gì sờ đầu tóc của ngươi không?”

Có thì cũng có, nhưng thứ đồ kia không phải đã bị Thiên Sư cấp Địa giai tiêu diệt rồi à?

Đầu trọc nhìn biểu cảm vậy là hiểu, nhìn ta nói:

“Giỏi! Quá xuất sắc! Ngày hôm qua hai tên kia đã chết, các ngươi lại không có việc gì…”

Hai tên ngày hôm qua? Ta lập tức tỉnh táo lại:

“Ngươi nói, hai tên đến muộn hơn chúng ta một chút, đi xe ô tô mpv màu đen, trên eo có Phong Thủy Linh?”

Đầu trọc đâu biết cái gì là Phong Thủy Linh, chỉ vào bên ngoài nói:

“Chính là họ…”

Ta mở cửa ra nhìn, lập tức ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy bên trong sân rậm rạp cỏ, có hai thi thể đang nằm song song ở đó, nhìn cách ăn mặc, đúng là hai tên Thiên Sư Địa giai ngày hôm qua.

Đờ mờ, không đúng, hai người họ chết như thế nào?

Lúc này mưa đã tạnh, ta vòng qua hành lang gấp khúc đi đến gần nhìn, càng hoa mắt choáng váng. Chỉ thấy hai tên Thiên Sư này đã mất toàn bộ da đầu, chỉ còn hộp sọ trắng như tuyết.

Đầu trọc đi theo ta lại đây, lắc đầu, thật cẩn thận nói:

“Thứ khi đã làm loạn ở chỗ chúng ta một thời gian dài rồi, da đầu bị lột xuống, cũng không biết là cái thứ mấy rồi, cho nên ta mới bảo các ngươi đừng ở đây, ai biết...”

Thứ đồ màu xám kia, lột da đầu của người? Thứ đó rốt cuộc là cái quỷ gì?

Ta nhìn đầu của đầu trọc, lập tức hiểu rõ: “Các ngươi cạo trọc, cũng vì thứ đồ kia?”

Đầu trọc vuốt đầu mình, nói tiếp:

“Còn không phải à, thứ đồ vật kia thích tóc, sau khi sờ sẽ đến lột da đầu! Cho nên người trong tiệm của chúng ta đều phải cạo trọc lóc, làm ảnh hưởng đến việc xem mắt, con gái nhà người ta không ai thích đầu trọc cả...”

Ta ngẩng đầu, nhìn phong thuỷ trong sân, không khỏi sửng sốt, phong thuỷ của sân này, không đúng!

…

Lúc tới không thấy, bây giờ xem ra, bố trí của khách sạn này là một hành lang gấp khúc quấn quanh mấy căn phòng, nhìn qua rất phong nhã, nhưng nếu để người sống ở thì lại cực kì không tốt, từ góc độ phong thuỷ mà nói, bố cục này gọi là hồi phong dưỡng sát.

Người sống ở dương trạch, mong muốn tà ám không vào được, phúc lộc ở lại, nhưng hồi phong dưỡng sát lại tương phản, chỉ cần có thứ không tốt vào được, chắc chắn sẽ phải lưu lại nơi này, ra cũng không ra được.

Người bình thường không ai dùng loại phong thuỷ này, chẳng lẽ ông chủ đắc tội với người ta?

Ta lập tức hỏi tên đầu trọc:

“Phong thủy khách sạn nhà ngươi là ai xem?”

Đầu trọc trả lời:

“Là ông chủ của chúng ta tìm một tiên sinh nổi tiếng đến xem, người ta nói, một bức tường, hai cánh cửa, uế khí tiêu tán giữ lại vàng, chính là nói khách nhân tới đây rất dễ đưa đến thứ không tốt, bố cục này có thể trừ tà chiêu tài, ai, cậu này, chẳng lẽ là ngươi cũng hiểu phong thuỷ à?”

Mé nó lời nói xàm xí giữ lại vàng, chỗ nào nhảy ra đại sư hại con cháu nhà người khác như vậy?

Lúc này Trình Ngân Hà cũng chạy tới, hỏi:

“Bánh cam ở đâu, không có mứt táo, đậu phộng cũng chắp vá...”

Nói đến chỗ này hắn mới thấy hai thi thể này, lập tức “Đờ mờ” một câu:

“Hai người này sao lại chết?”

Ta còn đang muốn biết đây, đáng tiếc ngày hôm qua cũng không thấy rõ ràng.

Ngồi xổm xuống nhìn, thấy trên cổ tay và trên cổ hai người kia đều có một vệt dải hằn, hiển nhiên lúc còn sống bị thứ gì đó quấn quanh.

Độ nhỏ này...Tóc?

Trước kia chúng ta cũng từng gặp qua tà ám liên quan đến tóc, trông coi Thái Cực đường ở Thiên Sư phủ, Nghịch Phát Tiếu.

Thứ này là sở trường đặc biệt của người nhà họ Hải, nhưng thứ này hình như cũng không phải Nghịch Phát Tiếu, lần trước trên cơ thể của người nhà họ Hải bị Nghịch Phát Tiếu quấn chết đều là vết ứa máu như kim đâm, hai người kia không có những chỗ lấm tấm máu như vậy.

Chương 449 - Tạm Thời Không Đi Được

Chương 449: Tạm Thời Không Đi Được

Đây chính là hai tên Địa giai, thứ đồ kia lợi hại đến mức nào, ngay cả hai tên Địa giai cũng bị nó lột da đầu?

Lúc này, phía sau phát ra tiếng ho khan, là ca hai Hắc Vô Thường đi lên.

Hắc Vô Thường lạnh lùng nhìn hai tên Địa giai này, lắc đầu:

"Từ khi tên Lý Mậu Xương gì đó lên làm Chủ tịch hội Thiên Sư, Sư Phủ ngày nay thế hệ sau không bằng thế hệ trước, tùy tiện con chó con mèo gì cũng có thể đánh bại Địa giai, thật là làm trò cười cho thiên hạ."

Bạch Vô Thường:

"Anh trai ta nói không sai."

Đầu trọc nghe xong, cũng không biết lấy vinh dự từ đâu, vội vàng nói:

"Cậu bạn nhỏ, ngươi đừng nhìn chỗ chúng ta thâm sơn cùng cốc, cho nên khinh thường tà ám chỗ chúng ta, thứ đồ vật kia rất lợi hại, lần trước trong tiệm của chúng ta có cả Thiên Sư hàng đầu Tây Á, dùng xương đầu người làm chén rượu cũng bị lột da đầu, đều nói người ngoại lai đều sẽ biết niệm kinh, nhưng tên ngoại lai này cũng không được, nói gì đến mấy người bản địa nhà quê.

Hắc Vô Thường vừa nghe thấy ba chữ "Cậu bạn nhỏ" suýt nữa bùng nổ tại chỗ, nắm chặt cánh tay chuẩn bị đánh tên đầu trọc, nhưng lại suy nghĩ, có lẽ hắn sợ tốn công, buông tay, lạnh lùng nói:

“Còn chờ cái gì nữa, đi.”

Nói xong đi về phía xe thương vụ màu đen gần cửa:

“Đúng lúc hai tên quỷ đoản mệnh này còn để lại tài sản cho chúng ta.”

Nói cũng vậy, chiếc xe sedan cũ yêu quý của hắn đã chết oan chết uổng trong trận lở đất, chiếc xe mpv hai tên Thiên Sư Địa giai này lái đúng là quà từ trên trời rơi xuống.

Trình Ngân Hà rất vui vẻ, chạy về phía xe mpv:

“Thất Tinh mau đến đây xem, nói không chừng cái xe này dùng da thật để bọc ghế dựa đấy.”

Thế còn tà ám ở nơi này, cứ để kệ như thế không phải sẽ hại càng nhiều người hơn nữa à?

Hắc Vô Thường như biết ta đang suy nghĩ gì, lạnh lùng nói:

“Người của Thiên Sư phủ đã chết, ngươi cho rằng Thiên Sư phủ sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy sao? Không bao lâu nữa họ sẽ tìm đến nơi này, không muốn chết thì đi nhanh lên.”

Điều này cũng đúng...Thiên Sư phủ tìm tới sẽ báo thù cho đồng nghệp của bọn hắn, chúng ta vẫn là nên làm chuyện chính thì hơn.

Nghĩ như vậy, ta lập tức xoay người đi đến phòng xép gọi Bạch Hoắc Hương.

Nhưng gõ cửa một lúc lâu cũng không thấy Bạch Hoắc Hương mở cửa.

Kỳ quái, bình thường nàng còn dậy sớm hơn chúng ta, hôm nay làm sao vậy?

Người của Thiên Sư phủ lúc nào cũng có thể tới, ta sốt ruột, quay đầu lại nhìn tên đầu trọc.

Đầu trọc vừa thấy ánh mắt, bị dọa rụt cổ lại, nhanh chóng lấy chìa khóa mở cửa cho ta.

Vừa mở cửa ra, chỉ thấy trong phòng lộn xộn, giống như có trộm đến, lòng ta trầm xuống, nhìn về phía màn che giường, vén màn lên.

Quả nhiên...Bên trong trống không, không thấy Bạch Hoắc Hương.

Lúc này ngoài cửa đã truyền đến tiếng xe mpv bóp còi, Trình Ngân Hà cũng la to:

“Thất Tinh, sao ngươi còn chưa ra, chờ sét đánh à!”

Ta đi ra cửa hô to:

“Quay lại, tạm thời chúng ta ...không đi được.”

Trình Ngân Hà bước vào thấy, sắc mặt cũng thay đổi:

“Mé nó, chẳng lẽ nàng ...”

Ta hối hận, ngày hôm qua nghĩ rằng thứ đồ kia bị hai tên Địa giai đánh giết, thiếu cảnh giác, để một mình Bạch Hoắc Hương ở lại nơi này, nếu ngày hôm qua ta cẩn thận hơn, cho dù nhìn thêm một lần, cũng biết thứ đồ vật kia lợi hại, dù sao cũng không đến mức để nàng...

Hắc Vô Thường tiến vào nhìn, sắc mặt trầm xuống:

“Cô nhóc kia sợ là dữ nhiều lành ít, đừng tìm, đi thôi.”

Ta lập tức nói:

“Không được, cho dù bị giết, nàng cũng nên giống như hai tên Địa giai kia, còn lại một thi thể không có da đầu, nhưng bây giờ...cho dù tính đến trường hợp xấu nhất, sống phải thấy người chết phải thấy xác, ta cũng sẽ đi tìm nàng.”

Hắc Vô Thường nắm chặt cổ áo sơmi của ta, theo lý thuyết túm cổ áo như vậy sẽ rất chiếm ưu thế, nhưng đáng tiếc chiều cao của hắn không đủ, chỉ có thể túm nút áo ngang bụng ta, âm trầm quát:

“Thằng nhóc thối này, ngươi cho rằng ngươi là ai, có tư cách gì nói điều kiện với chúng ta? Nói cho ngươi biết, người của Thiên Sư phủ đã chết, đây là chuyện lớn, không bao lâu nữa, lực lượng chính của Thiên Sư phủ tới đây, đến lúc đó, đừng nói Chu Tước cục, ta xem tiểu tử ngươi là người phá cục gì, trước hết kéo đi chôn sống.”

Sắc mặt của ta cũng lạnh xuống.

“Ngại quá, đây là chuyện của ta, không liên quan đến ngươi, nếu ngươi sốt ruột cứ đi trước.”

Hắc Vô Thường nắm chặt nắm tay chuẩn bị đánh ta:

“Ngươi...”

Đúng vậy, ta là người duy nhất có thể phá cục, không có ta, các ngươi không thể mở ra Chu Tước cục, không lấy được Tụ Bảo Bồn.

Bây giờ Hắc Vô Thường cũng coi như là quen thuộc tính tình của ta, biết ta mềm cứng không chịu, nói được thì làm được, cắn răng một cái thả tay ra, mắng.

Chương 450 - Từ Từ Nói Chuyện

Chương 450: Từ Từ Nói Chuyện

“Ông đây xui xẻo tám đời mới gặp phải tên tai họa như ngươi,...Vậy ông đây sẽ cho ngươi một cơ hội, trước khi người của Thiên Sư phủ tới, nếu ngươi có thể tìm được, coi như cô nhóc kia gặp may mắn, nếu ngươi không tìm thấy, ta có rất nhiều cách để đưa ngươi đi.”

Nói xong, hung dữ lên xe.

Đầu trọc nghe thấy, thật cẩn thận nói:

“Ngày hôm qua ta còn nghe hai người kia nói, đồng nghiệp của họ hẹn với nhau hôm nay 10 giờ sáng gặp mặt, ngươi xem...”

Ta bắt lấy tay Trình Ngân Hà xem đồng hồ trên tay hắn, bây giờ đã 8 giờ.

Còn có hai tiếng là người của Thiên Sư phủ đến.

Trình Ngân Hà cau mày:

“Chúng ta phân công nhau hành động, ta đi xem xung quanh này có nhân chứng nào không.”

Nơi này có nhiều người chết như vậy, theo lý thuyết hẳn là có một ít người chết có thể cung cấp manh mối cho Trình Ngân Hà.

Lúc này đầu trọc muốn chạy, ta giữ chặt hắn:

“Ngươi nói cho ta biết, các ngươi này từ khi nào, bắt đầu có chuyện ma quỷ?”

Đầu trọc vẻ mặt oan uổng.

“Không phải, lúc ta tới nơi này cũng đã bắt đầu có chuyện quỷ quái rồi...”

Ta hỏi hắn:

“Vậy ngươi còn đồng ý đi làm ở đây?”

Cái này còn chưa tính, còn phải cạo trọc đầu, diện viên đóng phim cũng không đồng ý hy sinh.

Đầu trọc ngượng ngùng xoa xoa ngón cái với ngón trỏ, cười cười:

“Tiền nhiều!”

Vậy càng không thích hợp, nơi này ma quỷ ám, đã chết nhiều người như vậy, theo lý thuyết không thể làm ăn được nữa, sao ông chủ kia còn có tâm trạng tuyển nhân viên về buôn bán.

Ta lập tức nghĩ tới người béo béo hói đầu ngày hôm qua.

“Ngươi dẫn ta đi đến chỗ ông chủ kia của các ngươi đi.”

Đầu trọc không muốn, nói ông chủ không dậy, lúc rời giường rất cáu bẩn, nếu không đợi một lát?

Mạng người nhìn trời, chờ con mẹ ngươi.

Đầu trọc một nhìn dáng vẻ của ta, chỉ phải làm vẻ mặt đen đủi đưa ta tới chỗ ông chủ.

Quả nhiên ông chủ còn đang ngủ, nghe thấy tiếng gõ cửa rất không vui:

“Không phải lại chết hai người thôi à? Ít thấy việc lạ lắm hay gì? Lại gõ nữa ông đây trừ hết...”

Ta chờ sốt ruột, đá văng cửa.

Ông chủ đang trần truồng nằm ở trên giường chơi di động, vừa thấy ta hung dữ xông tới, nhanh chóng lấy chăn bọc cơ thể lại.

“Anh hùng có chuyện gì từ từ nói, xúc động là ma quỷ...”

Ta bắt lấy hắn:

“Ta hỏi ngươi một câu, cái thứ đồ lột da kia rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Nó bây giờ đang ở đâu?”

Ông chủ vừa nghe, trừng to mắt nhìn tên đầu trọc kia, hiển nhiên là chê hắn nhiều chuyện, đầu trọc chột dạ rụt cổ lại.

Ta bảo hắn nhanh nói, ta rất gấp.

Lúc này ông chủ kia mới lắp bắp nói:

“Cái này không liên quan đến ta, là cái giếng kia có quỷ lộng hành!”

Giếng?

Ông chủ thở hổn hển, nói cho ta, nói từ sau khi hắn mua cái khách sạn này, cảm thấy cái giếng trong sân có hơi không thích hợp, chất lượng nước ở địa phương này vốn rất tốt, nhưng không biết vì cái gì, một thùng nước, bên trong trôi nổi rất nhiều sợi tóc.

Lúc ấy hắn đã cảm thấy cái giếng này chỉ sợ không sạch sẽ, cũng không dám dùng, càng đáng sợ hơn là, thỉnh thoảng ở đêm khuya tĩnh lặng còn có thể nghe thấy tiếng hát tuồng, cẩn thận nghe lại giống như là phát ra từ dưới giếng.

Chuyện này dọa hắn, đây không phải là có quỷ ư? Hắn có tâm đổi cửa hàng này ra ngoài, nhưng nói cũng kỳ quái, từ khi ở lại trong cái tiệm này, tài vận của hắn cực kì tốt, cổ phiếu mua cái gì lãi cái đó, mắt thấy sắp giàu, nhưng vừa rời khỏi nơi này lại hỏng rồi, mua cái gì lỗ cái đó.

Hắn suy nghĩ, tuy rằng nơi này rất hung, không nghĩ tới lại là phong thuỷ bảo địa, cho nên vẫn luôn ở chỗ này mở khách sạn, để phát tài.

Điều này cũng đúng...Có đôi khi, phong thuỷ càng hung, ngược lại càng nhiều tài vận, mượn dùng lực lượng của tà ám.

Giếng...còn đừng nói, đêm qua cái tay sờ đầu của ta đúng là ướt nhẹp.

Nhưng nói cũng kỳ quái, lúc trước ta nhìn phong thuỷ của nơi này không thấy giếng ở chỗ nào!

Ta để cho ông chủ nhanh chóng mang ta đến chỗ cái giếng đó nhìn xem.

Ông chủ do dự một chút, đưa ta vào trong, lúc này ta mới hiểu được, hóa ra cái giếng xảy ra chuyện quỷ quái ở trong phòng Hoa nguyệt mẫu đơn.

Hắn sợ chuyện có ma quỷ bị khách biết, đơn giản để lại miệng giếng, bên trên xây một loạt phòng ở, giấu tai mắt của mọi người.

Mà miệng giếng kia, thế mà lại ở ngay phía dưới giường trong phòng xép của Bạch Hoắc Hương.

Dọn cái giường Bạch Hoắc Hương ngủ lúc trước ra, cúi đầu nhìn, cái giếng kia có tuổi thọ không nhỏ, càng quan trọng là, dưới đáy giếng xác thật có uế khi màu xám không nói nên lời.

Bạch Hoắc Hương có ở phía dưới này không?

Ta ngẩng đầu xem, không biết Trình Ngân Hà đi đâu rồi, vì tiết kiệm thời gian, ta bảo ông chủ giúp ta tìm cái dây thừng, ta phải đi xuống xem.

Ông chủ nghe vậy rất kích động, nhiệt tình giúp ta tìm.

Ta lần theo miệng giếng đi xuống dưới, càng đi xuống, uế khí càng nặng, không khỏi càng ngày càng lo lắng, ruốt cuộc bây giờ Bạch Hoắc Hương thế nào?

Chương 451 - Hồi Phong Dưỡng Sát

Chương 451: Hồi Phong Dưỡng Sát

Nhưng không nghĩ tới, ở ngay lúc này, ta bỗng nhiên cảm thấy cả người mất đi cân bằng, tiếng gió ở bên tai vụt qua, cả người ngã xuống.

Dây thừng...bị đứt?

Cùng lúc đó, ta nghe thấybene trên miệng giếng truyền đến tiếng nói kinh hãi.

“Ông chủ, ngươi đang làm gì?”

Giọng nói hung tợn của ông chủ vang lên.

“Chỉ sợ lai lịch của tiểu tử kia có chút vấn đề, làm không khéo còn gặp phải tai họa, đúng lúc chúng ta cũng cung cấp thiếu một người, bây giờ gom đủ rồi.”

Cung cấp?

Mé nó, ta biết tại sao khách sạn này lại biến thành “Hồi phong dưỡng sát” rồi!

Đây con mé nó là một cái tiệm xấu xa, cái thứ lột da đầu người ta kia nói không chừng là họ tự nuôi!

…

Không đợi ta mắng ra tiếng, chỉ cảm thấy chính mình đã rơi xuống đất, đau đớn như điện giật chạy khắp người, cảm giác mình đã vỡ thành trăm mảnh, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, còn may còn may, ta vẫn chưa thiếu bộ phận nào.

Hơn nữa, may mắn nơi này là cái giếng cạn, không có nước, nếu không càng thảm hại hơn.

Trước mắt đen nhánh, hiển nhiên là ông chủ béo ú táng tận lương tâm kia đã dùng giường che miệng giếng lại lần nữa, định để ta tự sống sót.

Ta sờ sờ chỗ ngực, lấy ra một cái đèn pin nhỏ, lúc đứng dậy ta đau đến nghẹt thở.

Mé nó, đầu tiên là bị Hải lão nhân lừa, bây giờ lại bị một chủ khách sạn vốn không quen biết lừa, mé nó gần nhất ta phạm mệnh hay thế nào.

Có lẽ Mã Nguyên Thu nói có đạo lý, dùng hết may mắn, xui xẻo bắt đầu đến liên tiếp.

Mất một lúc lâu để đứng lên, đèn pin nhỏ soi khắp nơi, soi ra giống như dự đoán của ta, đây mé nó thật sự là một cái Dưỡng sát cục.

Dưỡng sát cục cũng là một nhánh của phong thuỷ, nói trắng ra nguyên lý không khác gì rùa ấp trứng, áp một thứ đồ có oán khí sâu nặng dưới mặt đất, sau đó bố trí phong thuỷ cho tốt, chủ nhân nơi này sẽ nhận được tài phú cuồn cuộn không dứt.

Nhưng để báo đáp, ngươi cần phải trả giá thật đắt, phải hiến tặng cho đồ hiến tết mà Sát cục yêu cầu.

Nơi này đã có nhiều người chết như vậy, không cần phải nói, thứ hiến tế là da đầu người sống.

Nhưng mà...Rốt cuộc là thờ phụng thứ gì mà đồ hiến tế lại quái ác như vậy?

Lúc này ta phản ứng lại, Trình Ngân Hà còn ở bên ngoài, nên nhanh chóng lấy di động ra gọi điện thoại cho hắn, kết quả vừa nhìn, chỗ thanh tín hiệu hoàn toàn trống không, không thể gọi được.

Chỉ có thể ngóng trông tên này cẩn thận một chút, đừng giống như ta, chỉ lo tìm Bạch Hoắc Hương, để ngườid ta lừa thành như vậy.

Ta mở đèn pin tiếp tục soi vào bên trong, chỉ thấy nơi này tràn ngập uế khí màu xám, khó trách có thể quấn chết hai tên Địa giai, thứ này ít nhất cũng đạt tới cấp bậc Âm Thanh Quỷ trở lên, ông chủ béo kia thật sự vì nuôi nó mà phải bỏ rất nhiều công sức.

Ta càng nghĩ càng lo lắng Bạch Hoắc Hương, nếu nàng bị thứ đồ kia quấn lấy, vậy tại sao lại mất tích?

Nghĩ đến cũng chỉ có một lời giải thích, nàng có ích đối với thứ đồ kia.

Ta nhớ tới mái tóc dài của Bạch Hoắc Hương, càng ngày càng lo lắng.

Ngay lúc này, ta loáng thoáng ngửi thấy được mùi hương của bồ kết thoang thoảng.

Mũi của ta rất thính, nhưng cũng không thính tới tới đâu, chỉ đơn giản là vì nơi này tràn ngập uế khí hôi thối, cho nên kia một chút tươi mát kia lộ rõ sự đáng quý.

Ta nhanh chóng lần theo mùi hương này, thật đúng là tìm được một cái hang đất nhỏ.

Lần mò đi theo cái hang đất kia, ta sờ đến một thứ gì đó rất trơn.

Tóc?

Không đợi ta phản ứng lại, những sợi tóc đó giống như sống lại, lập tức cuộn về phía ta.

Được thôi, ta tức giận thứ đồ này đánh đến tận nơi mới rốt cuộc hiện thân.

Nghĩ như vậy, ta rút ra Thất Tinh Long Tuyền, chém về phía thứ kia.

Sát khi của Thất Tinh Long Tuyền bỗng nhiên nổ tung, những sợi tóc nhỏ bé đó lập tức bị cắt vụn thành từng đoạn dễ như trở bàn tay, nhưng số lượng tóc không ít, cuốn lại đây từng lớp từng tầng một.

Ta cũng cáu, thứ đồ chơi này mé nó khinh người quá đáng!

Tình huống bây giờ đúng là không thể vận khí, nhưng cho dù Dẫn Linh Châm phát tác cũng tốt hơn đưa tay chịu trói nhiều.

Trên Thất Tinh Long Tuyền đang lên một ánh sáng vàng chói, ta hét lớn:

“Trả Bạch Hoắc Hương lại đây!”

Đan điền như là bị ngàn vạn cây châm cùng nhau đâm, đau đến sắp cán nát cả hàm răng, nhưng cho dù như vậy, ta cũng phải cố chịu đựng, Bạch Hoắc Hương êm đẹp đi theo ta ra tới, ta phải êm đẹp đưa người ta trở về.

Nhưng ngay lúc này, một bàn tay kéo cổ tay ta, nổi giận đùng đùng nói:

“Lý Bắc Đẩu! Ngươi lại coi lời ta nói như gió thoảng bên tai có đúng không!”

Đây là...giọng nói của Bạch Hoắc Hương?

Ta lập tức kéo nàng ra phía sau:

“Ngươi không có việc gì thì tốt rồi.”

Chương 452 - Nói Gì Đúng Đó

Chương 452: Nói Gì Đúng Đó

Bạch Hoắc Hương khựng người lại một cái, lúc này mới nhỏ giọng nói:

“Ngươi vì ta mà tới đây?”

Lời này không phải vô nghĩa à? Nếu không ta ăn no rảnh mỡ, đến chỗ này đi tìm cái chết?

“Ngươi yên tâm.”

Ta hít vào một hơi:

“Ta chắc chắn sẽ đưa ngươi về an toàn, trốn xa một chút, đừng để bị thương.”

“Ngươi chờ một lát!”

Bạch Hoắc Hương lúc này mới phản ứng quá lại, lập tức nói:

“Đừng làm bị thương thứ này!”

“Cái gì?”

Ta vẫn chưa phản ứng lại ngay được, Bạch Hoắc Hương cũng bị hội chứng Stockholm gì đó?

Còn Bạch Hoắc Hương ấn một cái trên đám tóc dài kia.

“Ngụy Thu Hà, ngươi chờ một lát, hắn không phải một giuộc với ông chủ kia.”

Ngụy Thu Hà? Đờ mờ ta cũng không nghĩ tới, nắm tóc còn có tên? Là được Bạch Hoắc Hương nhận nuôi hay là như thế nào? Không đúng, Thu Hà...Tên này sao lại nghe quen như vậy?

A, đúng rồi, tên của khách sạn này không phải là khách sạn Thu Hà sao?

Mà đống tóc kia hình như thật sự nghe hiểu được Bạch Hoắc Hương nói gì, không nhúc nhích.

Bạch Hoắc Hương nói cho ta, thứ này mới là chủ thật sự của khách sạn này.

Hóa ra khách sạn này là của cha Ngụy Thu Hà, chuyên môn lấy tên của con gái đặt tên khách sạn, lúc ấy nơi này không giống như bây giờ, là đường giao thông quan trọng để vận chuyển vật liệu gỗ, tài xế xe tải cũng sẽ đến nơi này nghỉ ngơi, coi như là tán tài tán lộc.

Mà tên mập mạp kia chính là một tài xế xe vận tải lớn, lúc ấy hắn còn trẻ, vẫn chưa béo như bây giờ, bộ dạng thậm chí có thể nói khá đẹp trai, đến nơi này nghỉ trọ nhiều lần, quen biết Ngụy Thu Hà.

Ngụy Thu Hà vừa lùn vừa béo, lớn lên chẳng ra gì nhưng có một mái tóc dài rất xinh đẹp, nàng cũng nhìn trúng tên mập mạp kia, hai người ở bên nhau.

Nhưng khiến nàng không nghĩ tới là, tên mập mạp kia thật ra sớm đã có vợ con ở quê.

Sau khi cha của Ngụy Thu Hà biết, tức đến mức bối khói, muốn đi đánh tên mập mạp kia một trận, nhưng Ngụy Thu Hà chảy nước mắt, nói nàng thật sự muốn sống với hắn cả đời, nàng đã mang thai đứa con của tên mập.

Mập mạp cũng quỳ xuống đất dập đầu như giã tỏi, tỏ vẻ chính mình và ngươi vợ ở nhà bị ép duyên, vốn không có tình cảm, đồng ý ly hôn vì Ngụy Thu Hà.

Cha vợ khuyên con gái, hôm nay hắn có thể vứt bỏ người vợ cưới hỏi đàng hoàng của mình vì ngươi, nói không chừng ngày mai hắn sẽ vứt bỏ ngươi vì người phụ nữ khác.

Nhưng Ngụy Thu Hà bị tình cảm che mờ mắt, không nghe khuyên, kiên quyết muốn sống cùng hắn.

Kết quả, cha vợ nói gì thành đấy.

Ngay từ đầu, nơi này kiếm được tiền, mập mạp chạy trước chạy sau ân cần giúp đỡ lo liệu buôn bán, nhưng sau này, quốc gia thu ruộng trả núi, không cho chở gỗ ở chỗ này, xe vận tải không tới, đương nhiên việc buôn bán xuống dốc không phanh.

Mập mạp cũng không chịu nổi nữa, không biết từ khi nào, cặp kè với quả phụ nuôi bồ câu trên núi.

Sau khi cha vợ biết lập tức bị tăng huyết áp, nhưng Ngụy Thu Hà khăng khăng cho rằng người đàn ông này chỉ gặp dịp thì chơi với quả phụ kia, sẽ trở về thôi, cha vợ cuối cùng bị tức chết.

Cứ như vậy, cha vợ chết, mập mạp càng không kiêng nể gì, thậm chí còn đưa quả phụ kia vào khách sạn Thu Hà, ra vào có đôi, quát tháo sai vặt, để Ngụy Thu Hà lấy nước rửa chân, nấu cơm cho họ.

Quả phụ kia nhìn Ngụy Thu Hà cười, nói một người phụ nữ như ngươi làm được đến mức này còn không bằng quả phụ như ta.

Ngụy Thu Hà cũng không dám cãi lại, hết lòng chờ chồng quay đầu lại, điều nàng làm nhiều nhất là ngồi trước gương chải tóc.

Nàng còn nhớ rõ, lúc trước mập mạp yêu nàng bởi vì mái tóc của nàng.

Quả phụ thấy thế nói, vợ của ngươi có mái tóc đẹp, đáng tiếc tóc của ta không tốt.

Trên đầu nàng ta chỉ có lấm tấm đỏ, rất thưa thớt.

Sau khi mập mạp biết, lập tức gọi Ngụy Thu Hà tới, ấn nàng xuống rồi cắt mái tóc dài của nàng thành ngắn cụt ngủn, làm tóc giả cho quả phụ.

Quả phụ rất vui vẻ, Ngụy Thu Hà thấy tóc cũng không còn , một tia hy vọng cuối cùng cũng không có, khóc cũng không khóc được nữa.

Nàng nhảy giếng.

Ngay từ đầu quả phụ và mập mạp còn rất vui vẻ, thứ đồ chướng mắt này còn rất hiểu chuyện, kết quả họ đang định đổi tên khách sạn Thu Hà thành khách sạn Na Tử (tên của quả phụ), quả phụ đột nhiên chết.

Nàng bị mái tóc giả của chính mình siết cổ đến chết.

Mập mạp biết chuyện này có gì đó không ổn, biết Ngụy Thu Hà khuất tất mà chết, nói không chừng tiếp theo sẽ đến phiên mình, nhanh chóng đi khắp nơi tìm ngừi nghĩ giải pháp cho mình.

Ngay lúc này, có một ông lão ốm yếu bệnh tật đến khách sạn, dạy cho tên mập mạp một cách.

Nói nếu dùng cách này tốt, không riêng gì có thể khiến Ngụy Thu Hà thành thật, mà nó còn có thể mang đến cho hắn một khoản lớn.

Chương 453 - Nuôi Sát

Chương 453: Nuôi Sát

Đối với mập mạp mà nói, quả thực là chuyện tốt trên trời giáng xuống, có lý nào lại không đồng ý, lập tức hỏi lão đầu nhi kia, đây rốt cuộc là cách gì.

Lão đầu nhi ho khan một hồi rồi nói cho hắn biết, bảo hắn xuống giếng, rút khô nước giếng, lại dùng chín cây kim châm đâm vào chín đại huyệt của Ngụy Thu Hà.

Hắn lại thiết lập một cục phong thủy cho mập mạp, vậy hắn chỉ cần ngồi ở nhà, tài nguyên cũng sẽ kéo đến cuồn cuộn.

Mập mạp vừa nghe chuyện này, trong lòng nghĩ thầm - lúc ấy Ngụy Thu Hà đã chết một khoảng thời gian, thi thể đã thối rữa từ lâu, hắn thật sự không muốn sờ cái thứ đó.

Lão đầu nhi cũng không miễn cưỡng, ở khách sạn cả đêm, nói chờ hắn suy nghĩ.

Buổi tối hôm đó, mập mạp cảm thấy cả người khó chịu, tóc cũng lần lượt rụng xuống, nghi ngờ mình gần đây bị áp lực lớn nên đầu bị hói đi. Đúng lúc này, đứa con trai Ngụy Thu Hà để lại lại nhìn mập mạp cười khanh khách khiến hắn sởn cả tóc gáy.

Mập mạp hỏi con trai cười cái gì, con trai liền đáp, mẹ ta trở về sờ đầu ngươi đấy.

Gã mập mạp này bị dọa sợ đến hồn bay phách lạc, ngay trong đêm đi tìm lão đầu bệnh kia, nói nguyện ý làm theo.

Lão đầu nhi cũng không bất ngờ, sau khi mập mạp đóng đinh thi thể Ngụy Thu Hà xong, lão đầu nhi liền dặn dò hắn, nhớ kỹ ba chuyện, một là tuyệt đối không nên rút kim châm ra, thứ hai là không nên rời khỏi nơi này, thứ ba cũng là điều quan trọng nhất, là mỗi tháng đều phải để chín người ở gần miệng giếng làm cung, nếu một trong ba chuyện này làm không được, Ngụy Thu Hà sẽ đi ra.

Mập mạp đương nhiên không muốn Ngụy Thu Hà đi ra, nhưng cũng không hiểu tại sao phải gọi chín người tới nơi này, càng không biết cái gì gọi là cung.

Nhưng hắn cảm thấy lão đầu nhi giống như người có năng lực thật sự nên cũng đồng ý.

Quả nhiên, sau khi lão đầu nhi đi rồi, mập mạp này lại trúng số, giá trị đầu tư tăng lên, tích góp được không ít tiền, hắn hoàn toàn tin tưởng, suy nghĩ quỷ cuối cùng vẫn không đáng sợ bằng nghèo.

Hơn nữa, sắp xếp chín người khách cũng không khó, không có cửa hàng dầu muối nào đóng cửa, dù sao quốc lộ ở đây cũng có người canh gác, chín người khách cũng dư dả.

Nhưng...Lúc này hắn mới phát hiện, mỗi khi có khách vào ở sẽ than phiền nơi này có thứ gì không sạch sẽ, sao giống như có người sờ tóc họ?

Nhưng cũng không cần sợ họ truyền những lời này ra ngoài – người khách nói lời này cơ bản không sống được đến sáng hôm sau.

Mà da đầu của họ cũng sẽ không cánh mà bay.

Mập mạp cũng biết cung là có ý gì - là cho Ngụy Thu Hà dưới giếng ăn.

Khi còn sống, chấp niệm của nàng là tóc, sau khi chết cũng vậy.

Mập mạp vốn không có lương tâm, những người ở trọ cùng hắn lại không thân thiết với hắn, cùng lắm hắn chỉ nói gần đây có gấu rừng làm loạn, những vị khách này đều bị gấu tập kích.

Nghe đến đây, trái tim ta đã nhảy dựng - nàng đã ăn bao nhiêu người?

Rõ ràng, đây chính là một cục nuôi sát.

Nhưng cho dù vậy, nàng dựa vào cái gì có thể đối phó hai Địa cấp?

Kết quả sau khi vừa nghe chuyện này, cả người ta đều không tốt - loại sát này thật sự không phải sát bình thường!

Bởi vì có đôi khi, vừa vào mùa thấp điểm, mập mạp này thật sự tìm không đủ chín người.

Trong lòng hắn sợ hãi nha – nàng không ăn được chín người, vận làm giàu của mình tuột xuống thì làm sao đây?

Lúc này hắn mới nhớ tới một câu nói của lão già bệnh kia - mạng của người thân cung càng có tác dụng hơn những thứ khác.

Vì thế mập mạp suy nghĩ lại, rồi ném đứa con trai mà Ngụy Thu Hà lưu lại lúc còn sống xuống giếng - luôn miệng nói, bảo đứa nhỏ đi tìm mẹ.

Tục ngữ nói hổ dữ không ăn thịt con, cái gã mập mạp này còn không bằng cả súc sinh.

Khi đó, Ngụy Thu Hà đã không còn lý trí, cho nên nuốt cả con trai mình, kết quả sau khi nuốt con trai, sát khí chợt tăng lên, lý trí của nàng cũng rõ ràng, oán khí càng lớn hơn, bản lĩnh cũng lớn hơn, một lòng muốn thoát khỏi chín cây kim châm, tìm mập mạp báo thù.

Nhưng lần này, tài vận của mập mạp càng tốt hơn, ngược lại tìm cách mỗi tháng đều có thể để cho nàng ăn được chín người, nàng chiếm được đồ cúng, vẫn không thoát ra được, khỏi phải nói khó chịu biết bao nhiêu.

Khỏi phải nói, dù lên trời hay xuống đất, cũng tìm không ra mấy loại người khốn kiếp nào có thể so với mập mạp hắn. Thậm chí người cha khốn kiếp của ta có thể cũng phải cúi đầu xưng thần trước mặt hắn.

Nghe đến đây, ta còn phản ứng lại, liền hỏi Bạch Hoắc Hương:

“Vậy ngươi làm sao bị nàng bắt được?”

Bạch Hoắc Hương nói cho ta biết, mặc dù ngày hôm qua Ngụy Thu Hà lột da đầu hai Địa cấp, nhưng bản thân cũng bị thương rất nặng, lúc đi qua phòng Bạch Hoắc Hương để quay lại miệng giếng thì bị Bạch Hoắc Hương phát hiện.

Chương 454 - Chín Dẫn Linh Châm

Chương 454: Chín Dẫn Linh Châm

Bạch Hoắc Hương là quỷ y, ai để tóc dài đều nhìn ra, loại tà vật này cũng biết trị như thế nào, cho nên nàng liền xuống miệng giếng giúp Ngụy Thu Hà bổ sát khí – đúng lúc nàng lấy được không ít sách thuốc tốt trong phòng luyện đan kia mới có thể nhìn thấy vật liệu tốt, còn lấy Ngụy Thu Hà này luyện tập.

Tình cảm là coi Ngụy Thu Hà như chuột bạch nhỏ.

Nói đến đây, Bạch Hoắc Hương còn rất đắc ý, nói đồ đạc trong luyện đan phòng thực sự rất tốt. Sau đó hỏi ta, làm sao ta nhìn thấy chuyện này?

Ta còn có thể nhìn thế nào chứ, vừa là dịch quỷ, vừa dùng kim châm, vừa là cục nuôi sát, lại là lão già bệnh tật thoi thóp, không thể nghi ngờ là kiệt tác của ông cụ Hải.

Hắn được xưng là không làm chuyện không có lợi ích, chuyện này hiển nhiên cũng không phải học Lôi Phong, mà là hữu dụng - trên người Ngụy Thu Hà này, chỉ sợ cũng là chín cây dẫn linh châm.

Hắn lấy tài phú làm mồi nhử, dụ mập mạp nuôi sát – người nuôi sát chính là mập mạp, nghiệt cũng là do mập mạp tự mình tạo ra, điều này không tổn hại đến công đức của hắn.

Đợi đến khi chín cây kim châm kia dưỡng thành, hắn sẽ tới cắt rau hẹ. Sau đó lấy ra, gieo linh khí cho đứa con trai tốt gỗ hơn tốt nước sơn kia của mình.

Khó trách ông cụ Hải kia tội ác chồng chất mà công đức vẫn Thiên cấp, là một con cò tranh giành ngư nhân đắc lợi.

Chuyện này đương nhiên không thể mặc kệ, cho dù ông cụ Hải không có thù với ta, ta cũng không thể trơ mắt nhìn tên mượn tay giết người này tiếp tục hại người.

Vì vậy, ta nói, chuyện này cứ giao cho ta.

Ta mò vào trong động, muốn rút kim châm của Ngụy Thu Hà ra, nhưng lần mò một hồi, trước tiên sờ được một cái hài cốt nho nhỏ.

Trong thổ động lập tức truyền đến một trần âm thanh gào khóc, làm ta chấn động đến giật mình, khỏi phải phải nói, hài cốt nhỏ này chính là con trai của Ngụy Thu Hà.

Cái hài cốt nhỏ kia hiện giờ đã khô quắp, hai con mắt thành hai cái lỗ lớn lõm xuống, miệng há to giống như đang gọi ba.

Trên người hắn còn mặc áo thun nho nhỏ, miễn cưỡng có thể nhận ra trên đó có heo con màu hồng Peppa.

Ta thu hồi hài cốt nhỏ kia, tiếp tục lần mò, quả nhiên sờ đến chín chỗ linh huyệt đều cắm kim châm.

Rút kim châm này ra, Ngụy Thu Hà sẽ tự do - có thể có ân báo ân, có thù báo thù.

Nhưng hành động này lại khiến ta lập tức sửng sốt - những kim châm này vậy mà giống như còn mang theo mật chú gì đó, kẹt rất chặt, trong chốc lát thật đúng là khó lấy xuống.

Bạch Hoắc Hương ngồi xổm bên cạnh ta, ta liền nói:

“Ngươi chờ ta một chút, để ta nghĩ cách.”

Đáng tiếc hiện giờ không thể hành khí, nếu như có thể hành khí, đừng nói là rút kim châm, rút đinh ta cũng rút ra được.

Không ngờ Bạch Hoắc Hương chỉ nói:

“Ta không sốt ruột, không phải ngươi cũng không có việc gấp sao? Ta chỉ...Muốn để ngươi từ từ rút ra cũng được.”

Không biết vì sao, cảm giác này của nàng giống như ước gì có thể ở đây lâu hơn một lát.

Nhưng chúng ta làm sao có thời gian - Thiên Sư phủ có thể nhanh chóng tìm tới cửa.

Vốn theo ta thì có lương tử, hiện giờ người lại chết ở đây, e là càng không được lợi ích gì từ ta.

Nghĩ như vậy, bản thân ta ngược lại càng ngày càng sốt ruột, tiếp tục hao tổn như vậy...

Chết thì chết đi.

Ta hít sâu một hơi, cắn răng, dẫn hành khí rót vào trên tay, thoáng cái đã nhổ được một kim châm ở huyệt Đại Chuỳ trên đỉnh đầu.

Kim châm rơi xuống đất kêu leng keng, đan điền của ta đau nhức một trận, may mà không hét lên.

Cái cảm giác này chắc cũng không khác gì Quan Vân Trường nạo xương chữa thương.

Nhưng nói cũng kỳ quái...Lúc những kim châm này bị ta rút ra, ta lại cảm giác được, phía trên giống như có thứ gì đó bám vào, giống như rắn sống chui vào trong tay ta.

Đây là ảo giác hay...

Bạch Hoắc Hương nhìn ra, sắc mặt biến đổi, giọng nói cũng gấp gáp:

“Lý Bắc Đẩu, có phải ngươi lại…”

Con rận nhiều không ngứa, nợ nhiều không lo, dứt khoát rút hết tất cả những kim châm này xuống rồi tính tiếp.

Lần này, ta dùng tốc độ nhanh nhất rút tất cả tám cây kim châm còn lại cùng nhau ra - tám cây kim châm kia cũng giống như mang theo thứ gì đó, cuồn cuộn không ngừng từ gan bàn tay chui vào trong.

Thật ra ta cũng có chút hoảng hốt – chẳng lẽ ông cụ Hải không hề làm trò, còn có thể cho thêm độc gì đó lên kim châm đấy chứ?

Nhưng cũng không đúng, độc đến thấy máu mới có thể đi vào, cảm giác vừa rồi không giống là độc, ngược lại giống như…

Không đợi ta nghĩ rõ ràng, chỉ nghe một tiếng “hô” vang lên, một thứ vừa lạnh vừa trơn trượt đột nhiên gào thét rồi đi qua ngay bên cạnh ta, chạy tới miệng giếng rồi đi lên!

Ngụy Thu Hà?

Xem ra gã mập mạp ngốc nghếch đó phải gặp xui xẻo rồi.

Vì người cha khốn khiếp của ta nên ta đặc biệt oán hận loại đàn ông vứt vợ bỏ con này, lúc này, tâm trạng lại vô cùng sảng khoái.

Thiện ác cuối cùng cũng có quả báo, lẽ trời có tuần hoàn tốt, tên hói đầu mập mạp có kiếm được nhiều tiền hơn nữa cũng vô dụng - có mạng kiếm tiền, mé nó, cũng không có mạng tiêu tiền.

Lúc này, Bạch Hoắc Hương bỗng nhiên nắm lấy tay ta.

Chương 455 - Bị Cắn Trả

Chương 455: Bị Cắn Trả

Bàn tay của nàng rất ấm áp.

Ta sửng sốt, nàng nói:

“Ngươi để ta xem xem...khí trên người ngươi không đúng lắm.”

Ta lập tức nhớ tới cảm giác vừa rồi nhổ chín cây kim châm ra, trong lòng lập tức trầm xuống, mé nó, không lẽ ta thật sự trúng độc ư?

Nhưng không ngờ, Bạch Hoắc Hương cầm mạch môn của ta một hồi lâu, giọng nói lại nghi hoặc:

“Không đúng, khí của ngươi...Sao ngược lại càng ngày càng mạnh?”

Mạnh? Ta ngay cả hành khí cũng không được, làm sao trở nên mạnh mẽ?

Đừng nói là...Dù không thể hành khí, nhưng dường như tinh thần thực sự dồi dào hơn trước rất nhiều!

Chẳng lẽ ta vận khí tốt, lại thăng cấp?

Chuyện này không có khả năng nha - thăng cấp từ cấp này lên cấp kia rất khó, ta mới thăng Huyền cấp nhị phẩm còn chưa bao lâu, lại không làm được công đức lớn gì, ông trời không lý nào lại cho không ta một chiếc bánh.

Bạch Hoắc Hương còn chưa nghĩ ra nguyên nhân, trên miệng giếng liền truyền đến một trận tiếng bước chân, còn có giọng nói tức giận của Trình Tinh Hà:

“Thất Tinh, mé nó, ngươi chết ở đâu rồi, Thiên Sư phủ tới rồi! Ngươi chỉ cần chờ để cho người ta làm khoai lang đỏ chôn đi!”

Mọe kiếp, đám người này có nhầm lẫn hay không, sao không có quan niệm thời gian gì thế, sao có thể tới trước thời hạn chứ?

Ta lập tức hét lên:

“Đây là cái quái gì thế!”

Trình Tinh Hà nghe thấy, chỉ nghe phía trên vang lên một trận tiếng leng keng hỗn loạn, chắc là hắn giống như heo rừng lật nghiêng cái giường kia, trên đầu rốt cuộc cũng lộ ra một tia sáng, tiếp theo lại thấy một sợi dây thừng.

Ta vội mang theo Bạch Hoắc Hương, leo lên sợi dây thừng để ra ngoài.

Trình Tinh Hà vừa thấy hai bọn ta đi ra từ nơi này, tức giận giậm chân nói:

“Hai người các ngươi tình cảm đi xuống trốn thanh tĩnh, Lưu ca ở bên ngoài thu dọn cục diện rối rắm, đúng là một cặp đôi không có nhân tính.”

Ta lập tức hỏi hắn:

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Trình Tinh Hà tức giận nghiêng đầu ra bên ngoài:

“Tự nhìn đi.”

Ta nhìn ra bên ngoài, trong lòng lập tức lạnh lẽo - chỉ thấy trước cửa lớn đã đậu đầy xe thương vụ màu đen, tất cả những người đứng ở cửa đều là tinh anh của Thiên Sư phủ!

Lần này hỏng đồ ăn rồi – nhìn phẩm cấp và số lượng kia, chỉ sợ bọn ta chắp cánh cũng khó bay.

Ta phản xạ có điều kiện muốn tìm cửa sau chạy mau - Tiêu Tương còn chưa trở về, ta chết cũng không thể làm khoai lang đỏ, nhưng lúc này ta vẫn kịp phản ứng lại, bọn họ ngơ ngác đứng ở đó, giống như đang nhìn cái gì đó.

Theo tầm mắt của bọn họ vừa nhìn, chỉ thấy gã mập mạp kia mặt không chút cảm xúc ngồi trên bậc thang, đang sờ đầu mình - trên cái đầu hói có một hạt dưa giống như là đội một cái mũ đỏ.

Trời đang nóng bức mà hắn đội mũ len, cosplay ông già Nô-en?

Nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện trên người hắn có một luồng uế khí nồng đậm màu xám tro đang vờn quanh - quỷ nhập vào người!

Nhưng Ngụy Thu Hà kia đã bị dưỡng thành sát, cũng không đơn giản như quỷ nhập vào người...trên đầu hắn không phải là một chiếc mũ đỏ!

Sau khi nhìn kỹ lại, ta hoảng hốt đến đổ mồ hôi lạnh, gã mập mạp hói đầu kia không phải đang sờ đầu, mà là đang từng chút từng chút bóc da đầu của mình!

Những màu đỏ đó...Là máu, mà cả cái đầu hói hoàn toàn của hắn đều là máu thịt mơ hồ, xương hộp sọ cũng sắp lộ ra rồi.

Ma Can đứng ở phía sau gã mập mạp trọc đầu, tay chân cũng không biết đặt ở đâu, lời cũng không nói ra được, chỉ sững sờ đứng đó nhìn.

Bị cắn trả rồi – người nuôi sát chắc chắn phải thỏa mãn nhu cầu của cục nuôi sát, một khi phạm vào quy tắc, sát tích tụ sát khí sẽ bắn ngược toàn bộ lên người chủ nhân của mình.

Xem ra chuyện này không đơn giản như vậy, làm không tốt, Ngụy Thu Hà này muốn từ từ hành hạ gã hói đầu mập mạp đến chết - giống như trò chơi mèo vờn chuột vậy.

Báo ứng này đúng là khiến lòng người hả hê, nhưng hiện tại cũng không phải thời điểm vỗ tay, hay là nhanh chóng đi lên thôi, ta liền hạ thấp giọng hỏi Trình Tinh Hà:

“Hắc Bạch Vô Thường đâu?”

Ánh mắt Trình Tinh Hà hận không thể đánh ta một trận:

“Ngươi nói xem? Ban đầu không thấy Bạch Hoắc Hương đâu, ta đi ra ngoài hỏi một vòng, trở về cả ngươi cũng không thấy đâu, Hắc Bạch Vô Thường còn tưởng là ngươi nhân cơ hội chạy trốn nên lái xe đi xung quanh tìm ngươi, cũng không biết đi đâu rồi.”

Vậy thì hỏng rồi, quyển bí mật của Chu Tước đồ vẫn còn ở trong tay hai người bọn họ, nếu biến mất cùng bọn họ thì còn tìm Chu Tước cục thế nào đây?

Nếu không phá được cục...Ánh mắt Trình Tinh Hà nhìn ta càng ngày càng bi phẫn:

“Kiếp trước ta đã tạo nghiệt gì, sao lại gặp phải kẻ ngốc như ngươi thế.”

Không phải, mé nó, ngươi đang đạp bàn duỗi chân trước đấy à? Chuyện này cũng không phải hoàn toàn do ta mà!

Lúc này, hình như có mấy Thiên Sư phát hiện manh mối bên phía bọn ta nên chạy tới bên này.

Trong lòng ta lập tức trầm xuống - quay đầu lại muốn tìm đường, nhưng hình như vận khí tốt của ta gần đây thật sự đã tạm ứng hết rồi, cái nơi rách nát này căn bản không có cửa sau, sinh ra để ngăn chặn bọn ta ở bên trong.

Chương 456 - Nhà

Chương 456: Nhà

Ta đành phải nói:

“Hai người các ngươi trốn trước đi, bọn họ không thù không oán với các ngươi…”

Nhưng vừa quay đầu lại, Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương đã không thấy tung tích - là Trình Tinh Hà kéo nàng vào trong tủ quần áo, trong cửa gỗ còn kẹp một mảnh vạt áo sơ mi.

Đầu ta lập tức đầy hắc tuyến, cũng không thể nói không vui với phản ứng của hắn - so với việc toàn bộ bị bắt, kịp thời giảm bớt tổn hại như vậy tốt hơn.

Cùng lúc đó, cửa đã bị đẩy ra, hai Thiên Sư phủ tiến vào, vừa thấy ta, quả nhiên vô cùng vui mừng:

“Thật sự tìm được rồi!”

Hai Thiên Sư này đều là Địa cấp, bên ngoài càng nhiều hơn.

Mọe kiếp, lần này rốt cuộc cũng không thoát khỏi vận mệnh khoai lang đỏ rồi.

Ta xem như nhận mệnh, đang suy nghĩ làm thế nào để chạy đây, mấy người kia bỗng nhiên lại rất khách sáo hành lễ với ta, thật cẩn thận hỏi:

“Khoảng thời gian này ngài chịu khổ rồi, mau cùng chúng ta trở về Thiên Sư phủ đi! Ghế thủ lĩnh Thiên Sư vẫn đang chờ ngài đấy!”

Cái gì vậy?

Ta lập tức thấy mơ hồ - không đúng nha, mấy tinh anh Thiên Sư phủ này trước giờ đều tự cho mình là nhất, lúc nhìn thấy ta không phải là la lối om sòm thì cũng là hùng hổ doạ người, xem ta là chó đất mà đánh đuổi. Hôm nay là tình huống gì đây, sao lại khách sáo như vậy, bọn họ đổi từ tuyến đường cao lãnh sang tuyến đường thôn dân để đi à?

Đúng rồi...Ở xã hội cũ, trước khi chém đầu còn được ăn một bữa cơm thịnh soạn, đây 80% là "quà tiễn biệt" của phủ Thiên Sư.

Chết cũng không thể sợ hãi, ta cứng cổ, ngoài mạnh trong yếu liền hỏi:

"Các ngươi...định làm gì ta?"

Hai người kia liếc nhìn nhau, vội nói:

"Theo lời nói của ngài, bọn ta có thể làm gì ngài chứ? Mấy ngày nay ngài đã chịu ấm ức rồi, Thiên Sư phủ mới là nhà của ngài!"

"Đúng vậy."

Một Thiên Sư khác cũng nở nụ cười giống như mẹ già và nói:

"Bọn ta đều đã nghe nói về thân thể của ngài, những năm gần đây, thật đúng là để ngài chịu khổ rồi!"

Chịu khổ? Thân thế của ta quả thật không tốt lắm, nhưng cũng không đến phiên các ngươi đồng cảm với ta chứ!

Ta vội hỏi:

"Các ngươi biết bao nhiêu về thân thế của ta chứ?"

Bọn họ lại lần nữa nở nụ cười hiền lành:

“Ngài yên tâm, chúng ta sẽ giữ bí mật, mọi người đều không nói, tuyệt đối không nói...Nhưng sau này mấy người chúng ta đều phải dựa vào ngài chiếu cố rồi.”

Chuyện này ta càng nghe càng không hiểu, ta chỉ là một “khoai lang đỏ”, chiếu cố các ngươi kiểu gì chứ, chẳng lẽ sau khi các ngươi chôn sống ta thì phong ta làm ông thổ địa sao?

Mà lúc này, những Thiên Sư khác phát hiện ra ta cũng vội chạy tới, đồng loạt hành lễ với ta:

“Cuối cùng cũng tìm được ngài rồi, chúng ta hoan nghênh ngài về nhà!”

Nhà?

Có một người thông minh, nhìn biểu cảm này của ta bỗng nhiên như chợt hiểu ra, quay đầu lại xua tay với những người đang hành lễ kia:

“Được rồi được rồi, gióng trống khua chiêng làm gì, sợ Thiên Sư Chung gia không biết hay là như thế nào? Khiêm tốn! Khiêm tốn!”

Thiên sư Chung gia là người nào?

Tiếp theo, người kia liền hạ thấp giọng và nói với ta:

“Ngài băn khoăn cũng đúng, dù thân thế của ngài đã là bí mật công khai, nhưng bên phía Chung Thiên Sư chúng ta có thể không đâm thọc vào, sẽ không đâm thọc, dù sao cũng là việc nhà của các ngươi...Nhưng hiện tại tốt rồi, toàn bộ Thiên Sư phủ chúng ta đều chờ ngài nhận tổ quy tông!”

Nhận tổ quy tông? Ta tự cho là đầu óc mình bị điên rồi, nhưng lời nói của hai người này thật sự quá khó hiểu, nhận tổ quy tông là quỷ gì chứ?

Chẳng lẽ...

Một ý nghĩ nảy ra trong đầu khiến ta không tưởng tượng được:

“Các ngươi...Thật sự biết người cha khốn kiếp của ta?”

Bên trong tủ quần áo lập tức phát ra một tiếng vang, nghĩ cũng biết, Trình Tinh Hà cũng hoảng sợ.

Trước kia Trình Tinh Hà cũng từng nói, cha ta có khả năng là một nhân vật lớn, nhưng ta thế nào cũng không ngờ tới, cha ta có thể là Thiên Sư phủ!

Hắn là một tên khốn kiếp vô tình, dựa vào cái gì mà vào Thiên Sư phủ chứ?

Không chỉ như vậy, mắt thấy những Thiên Sư cao cấp này đều nể mặt như vậy, không chừng hắn còn là một nhân vật có máu mặt trong Thiên Sư phủ!

Hai người này vừa nghe bốn chữ “Người cha khốn kiếp”, sắc mặt lập tức thay đổi, vội hạ thấp giọng nói:

“Ôi chao, ngài còn nhỏ tuổi, nói chuyện này cũng phải phân trọng nặng nhẹ nha...Lệnh Tôn đại nhân nghe thấy sẽ rất đau lòng đó.”

Đau lòng? Mé nó, ta muốn làm tổn thương đại gia nhà hắn đấy!

Một ngọn lửa bùng nổ dâng lên trong lòng:

“Các ngươi nói cho ta biết, lão già khốn khiếp kia rốt cuộc là ai?”

Cũng đừng nói với ta hắn có nỗi khổ tâm gì, năm đó sinh ta xong không nuôi ta, hiện giờ lại bảo ta nuôi dưỡng hắn khi về già, ta không làm được đâu!

Lời này vừa ra khỏi miệng, mấy Thiên Sư kia ngược lại ngây ngẩn cả người, thoáng nhìn lẫn nhau, lúc này mới hỏi:

“Ngài, bản thân ngài vẫn không biết sao?”

Đây không phải là một câu vô nghĩa sao? Ta biết còn hỏi ngươi làm gì nữa?

Chương 457 - Con Riêng

Chương 457: Con Riêng

Biểu cảm của tất cả bọn họ đều rất vi diệu, một lúc lâu sau mới có người ho khan, nói:

“Ngài suy nghĩ thật kỹ, có mấy Thiên Sư cao cấp là họ Lý.”

Ta cũng không biết những Thiên Sư cao cấp các ngươi đâu, cho dù ta đã từng đi qua văn phòng Bát Trượng Kiều, ta cũng chỉ là một con tôm nhỏ, họ Lý cao cấp...

Ta phản ứng lại và nói một câu mà chính ta cũng cảm thấy vô lý:

“Người các ngươi đang nói là...Lý Mậu Xương?”

Cái đó...Thủ lĩnh Thiên Sư?

Làm sao có thể được chứ?

Ai ngờ, đám Thiên Sư kia lập tức thở phào nhẹ nhõm, mỗi người đều có biểu cảm ngầm thừa nhận.

Cả người ta đều nổi hết da gà rồi.

Một đầu của Trình Tinh Hà liền chui ra khỏi tủ quần áo, trừng mắt nhìn ta:

“CMN, ta đã nói thằng nhóc ngươi không giống người bình thường mà, mé nó, không ngờ ngươi là con cháu thế gia – dù là con ngoài giá thú.”

Con ngoài giá thú...Đúng vậy, nghe nói thủ lĩnh Thiên Sư Lý Mậu Xương đã cưới người thừa kế duy nhất của gia tộc Chung Thiên Sư, tên là Chung Linh Tú.

Nếu hắn thật sự là cha ta - thứ nịnh nọt này, chẳng trách vứt bỏ mẹ ta như Tần Hương Liên!

…

Bạch Hoắc Hương cũng nhìn chằm chằm ta một cách khó tin:

“Ngươi thật sự là...”

Ta suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới lấy lại tinh thần – vậy chưa kiểm tra ADN với hắn, ta cũng không biết nha!

Vì thế ta lập tức quay đầu nhìn về phía mấy Thiên Sư kia:

“Các ngươi...Làm sao biết?”

Có một Thiên Sư vội nói:

“Chuyện này đã truyền ra, đều là bí mật công khai...Thật ra cũng do chúng ta bất cẩn, sớm nên nghĩ đến, với tư chất bẩm sinh và năng lực của ngài, ngoại trừ thủ lĩnh Thiên Sư thì ai xứng làm cha của ngài nữa.”

“Đúng đúng đúng.”

Thì ra bản thân Lý Mậu Xương kia cũng là một cái rễ cỏ nghịch tập điển hình - từ một Thổ tiên sinh nông thôn không một xu dính túi, phá cách tiến vào Thiên Sư phủ, còn chiếm được ghế thủ lĩnh Thiên Sư lúc đó – người thừa kế Thiên Sư phủ Chung Linh Tú ưu ái, tuổi còn trẻ đã thành Thiên cấp, hiện giờ lại kế thừa thành thủ lĩnh Thiên Sư, dưới gối đã có một trai một gái, tuổi tác cũng không lớn.

Kịch bản này nhìn thế nào cũng giống Trần Thế Mỹ.

Mà tên của cặp con gái kia - một người tên là Lý Thiên Cương, một người tên là Lý Thiên Tuyền.

Nghe thấy hai cái tên này, trong lòng ta lập tức run lên.

Đây là tên của hai ngôi sao - Thiên Cương là chuôi của sao Bắc Đẩu, Thiên Tuyền là ngôi sao thứ hai của Bắc Đẩu Tinh.

Trình Tinh Hà bày ra biểu cảm của một nhà tiên tri về vịt sưởi ấm nước sông:

“Mặc dù cha ngươi là một tên khốn khiếp, nhưng trong lòng vẫn có ngươi, tên đệ đệ muội muội, đều phải đồng bộ với ngươi.”

Mé nó, ai cần hắn dùng đồng bộ chứ.

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng ta lại chua xót.

Ta...cũng có đệ đệ muội muội sao?

Hai người họ bao nhiêu tuổi, có giống...với ta không?

Không đúng, ta vội buộc mình tỉnh táo lại, đó là dòng chính của người ta, mé nó ai lại muốn có quan hệ vớ đứa con riêng như ta chứ.

Trình Tinh Hà vội nói:

“Ngươi cũng không cần quá không biết điều, chẳng trách bữa trước người ta thả cho chúng ta một con ngựa đấy, tình cảm máu mủ dày hơn nước nha! Ta cũng biết, người ta chính là thủ lĩnh Thiên Sư, làm sao có thể thả ngươi đi dễ dàng như vậy, bên trong khẳng định có uẩn khúc, chỉ là không ngờ tới, uẩn khúc lại lớn như vậy...”

Những Thiên Sư kia liên tục gật đầu, vô cùng tán thành.

Ta nhìn ánh mắt tha thiết của những Thiên Sư kia, nhịn hồi lâu nhưng không được, vẫn là không có tiền đồ hỏi:

“Vâng...hắn bảo các ngươi tới đón ta sao?”

Trong lòng ta loáng thoáng, cũng có chút hy vọng - có phải năm đó hắn thật sự có khổ tâm gì hay không?

Hay là cho hắn một cơ hội giải thích một lần cũng được.

Nhà, ta cũng muốn có một ngôi nhà.

Ai ngờ, biểu cảm của những Thiên Sư kia trong nháy mắt đều rất vi diệu, nhìn trái phải mà nói hắn:

“Chuyện này hả, ngươi gặp được hắn thì biết.”

Không đúng...Họ vừa mới nói cái gì, chuyện này vẫn không thể để cho Chung Thiên Sư, cũng chính là người vợ xuất thân hiển quý của hắn biết.

Trái tim ta từ từ lạnh đi, nói cách khác...Ta vẫn không thể thấy ánh sáng.

Đúng vậy, nếu ta thật sự là con trai hắn, ta cũng chỉ là con ngoài giá thú, có tư cách gì nhận tổ quy tông?

Gia đình người ta viên mãn, con cái song toàn, ta đi, ngoại trừ thêm sự ngột ngạt cho gia đình kia, còn có thể có tác dụng gì?

Càng đừng nói đến tình cảnh hiện tại của ta - ta là người phá Tứ Tướng cục, đối thủ sống chết của Thiên Sư phủ họ.

Bầu không khí xấu hổ, Thiên Sư tương đối thông minh kia lập tức thay đổi cục diện khó xử này:

“Ôi, chúng ta cũng đừng ở đây nữa, đây là chuyện đáng mừng, chuyện một nhà đoàn viên, chúng ta nên mau tìm thủ lĩnh Thiên Sư chúc mừng đi!”

“Đúng đúng đúng.”

Các Thiên Sư còn lại cũng phụ họa theo:

“Chuyện tốt chuyện tốt.”

Tốt đại gia hắn, ta mới không trở về đâu!

Trái tim ta lạnh lùng:

“Ta không đi - nếu hắn muốn nhận ta thì tự mình đến nhận.”

Chương 458 - Tỳ Hưu Bạch Ngọc

Chương 458: Tỳ Hưu Bạch Ngọc

Người cha khốn kiếp này nợ ta một lời xin lỗi, cũng nợ mẹ ta một lời xin lỗi.

Cứ như vậy dễ dàng bình thường trở về, cũng phải xin lỗi mấy năm nay ta đi theo lão đầu chịu khổ.

Lần này những Thiên Sư kia đều không lên tiếng - ta nhìn ra được, bởi vì thân phận này, họ kiêng kỵ ta.

Như vậy thì càng tốt, ta giả bộ lãnh khốc đến cùng, chạy tới cửa liền đi ra ngoài, có người không cam lòng, muốn ngăn cản ta:

“Ngài đi như vậy, chúng ta không tiện giải thích...”

Ta quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn một cái, hắn hơi giật mình, lập tức rút tay về.

Hắn không phải sợ ta, mà là sợ tên khốn kiếp kia.

Ta cười lạnh một tiếng rồi đi ra ngoài, không mang theo một đám mây màu.

Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương cũng đuổi theo, biểu cảm của những Thiên Sư kia đều thay đổi, vội vội vàng đuổi theo ta, lại không dám thật sự làm gì ta, mặt cũng kìm nén đến tái xanh.

Nhưng đúng lúc này, ta còn nhớ tới chuyện của Đỗ Hành Chỉ, quay đầu lại hỏi:

“Đỗ Thiên Sư...hiện giờ đã có tin tức gì chưa?”

Đám Thiên Sư kia vừa nghe vậy, vội nói:

“Hiện tại vẫn đang tìm!”

Hỏi ra, thì ra sau khi Tiêu Tương bị ta mang đi không bao lâu, Chu Tước cục cũng xảy ra tai vạ, còn rất phiền phức, cho nên nàng buông xuống chuyện của Thanh Long cục mà chạy tới Chu Tước cục. nhưng nàng vừa vào Chu Tước cục, người liền biến mất, người nàng mang theo cũng không có tung tích, Thiên Sư phủ mấy lần phái người đến tìm, đều không có tin tức của nàng.

Mà đám người này thật ra cũng không phải tới tìm ta, mà là bị phái tới tìm nàng.

Ta và Đỗ Hành Chỉ dầu gì cũng coi như là quen biết một hồi, dù sao chúng ta cũng đang muốn đi Chu Tước cục, cũng là thuận đường, nếu thật sự có thể giúp đỡ thì không thể thấy chết không cứu.

Vì vậy, ta hỏi, sự hỗn loạn đó rốt cuộc như thế nào?

Họ liền nói cho ta biết, ban đầu là gần Chu Tước cục có rất nhiều người vô duyên vô cớ mất tích.

Người nhà của những người đó đương nhiên đều rất sốt ruột, đi khắp nơi, nhưng thế nào cũng tìm không thấy, những người đó thật giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Kết quả qua một khoảng thời gian, họ liền mơ thấy người thân mất tích báo mộng cho mình, trong mộng vẫn khóc không ngừng, cả người đầy máu, nói mình làm chuyện không nên làm, bị tỳ hưu bạch ngọc ăn mất, bảo họ đến nhận xác cho mình.

Những người này đều không rõ lời này là có ý gì, tỳ hưu bạch ngọc là cái gì đây?

Hỏi thăm lẫn nhau thì biết gia đình có người mất tích đều mơ thấy giấc mơ này, khiến ai cũng cảm thấy kỳ lạ.

Vì thế họ đã báo cáo chuyện này cho Thiên Sư phủ địa phương.

Thiên Sư phủ địa phương tới đây điều tra, cũng không điều tra ra nguyên nhân gì, vì thế chuyện cứ thế tiếp diễn liền đâm đến chỗ Đỗ Hành Chỉ.

Đỗ Hành Chỉ vốn đã rất bận rộn vì Thanh Long cục, nhưng cũng không biết vì sao, vừa nghe bốn chữ "tỳ hưu bạch ngọc" thì lại xem trọng đến kỳ lạ, dứt khoát gác lại chuyện Thanh Long cục mà tới Chu Tước cục.

Lần này đi lại không trở về, người tới tìm Đỗ Hành Chỉ cũng theo đó mất tung tích - có thể đều có liên quan đến tỳ hưu bạch ngọc.

Tỳ hưu bạch ngọc? Đây cũng là lần đầu tiên ta nghe thấy bốn từ này.

Ánh mắt Trình Tinh Hà thoáng cái sáng lên:

"Đồ chơi này vừa nghe đã thấy đáng giá, Thất Tinh, hay là chúng ta cũng đi tìm xem?"

Cái gọi là tỳ hưu, thật ra là một loại thần thú trong truyền thuyết, còn gọi là trừ tà, Thiên Lộc, người Trung Quốc đều biết. Thứ này làm mặt dây chuyền ngọc thạch, thường xuyên được điêu khắc thành bộ dáng tỳ hưu, đặc biệt được ngành tài chính và tay cờ bạc hoan nghênh, bởi vì nó có thể mang đến tài vận.

Truyền thuyết kể rằng tỳ hưu tính cách hung mãnh thiện chiến, từng xúc phạm luật trời, Ngọc Hoàng đại đế phạt hắn chỉ lấy tài phú bốn phương tám hướng làm thức ăn, nuốt vạn vật mà không đổ, có thể chiêu tài tụ bảo, chỉ vào không ra, thần thông đặc biệt. Từ xưa đến nay, tỳ hưu được coi là điềm thú chiêu tài tiến bảo.

Tỳ hưu bạch ngọc rốt cuộc có ý gì, nghe có vẻ là một tác phẩm điêu khắc, còn có thể ăn thịt người?

Chu Tước cục chính là Chu Tước cục, đồ đạc xung quanh này còn có liên quan đến tài vận.

Đúng lúc này, Trình Tinh Hà bỗng nhiên đụng vào bả vai ta, ý bảo ta nhìn về phía trước.

Vừa nhìn, náo loạn cả hồi lâu mới thấy huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường đang lái xe công vụ, giấu ở phía sau một bụi cây lớn, đang nháy mắt với chúng ta - xem ý như muốn bảo chúng ta len lén chạy ra ngoài.

Họ trở về thì ta yên tâm rồi, quyển bí quyển còn ở chỗ họ, tìm không thấy họ thì làm sao tìm Chu Tước cục.

Vì thế ta liền đi về phía Hắc Bạch Vô Thường.

Hắc Bạch vô thường thấy ta nghênh ngang như vậy, còn lắp bắp kinh hãi nhìn ta giống như nhìn kẻ ngốc vậy.

Nhưng họ lại nhìn kỹ, phát hiện những Thiên Sư phủ cao cấp kia vẫn luôn cung kính với ta, biểu cảm càng đặc sắc hơn.

Chương 459 - Bất Thường

Chương 459: Bất Thường

Ta lên xe, Tiểu Hắc Vô Thường nhịn không được nhìn ta hỏi:

“Họ trúng mê hồn chú ư?”

Ta còn chưa nói gì, Trình Tinh Hà chặc một tiếng:

“Ngươi biết gì không? Đừng nhìn dáng vẻ Thất Tinh quê mùa như thế, người ta hiện giờ đã có một người cha tốt từ trên trời rơi xuống - một người làm không tốt liền phải trở về kế thừa ngàn vạn gia sản.”

Nói bậy, gia sản của hắn khi nào đến phiên ta kế thừa?

Tiểu Hắc Vô Thường nghe không hiểu, nhưng lái xe đi thì phát hiện những Thiên Sư kia vẫn yên lặng ở bên ngoài, đi theo phía sau chúng ta, cảnh giác nói:

“Ta nói cho ngươi biết, Lý Bắc Đẩu, nếu bởi vì thân phận gì của ngươi mà liên lụy ta tìm không thấy Chu Tước cục...”

Trình Tinh Hà không kiên nhẫn cắt đứt lời của hắn:

“Ngươi yên tâm đi, những người đó cũng không phải đến tìm Thất Tinh gây phiền phức - là lo lắng Thất Tinh xảy ra chuyện gì đó, đến hộ giá hộ tống cho hắn. Đúng rồi, tặng ngươi một câu hay, từ nay về sau, đừng ỷ vào các ngươi là Thập Nhị Thiên giai gia thì bắt nạt Thất Tinh, nếu không, chết cũng không biết chết như thế nào đâu.”

Tiểu Hắc Vô Thường nghe xong những lời điên khùng này, lọt vô não chỉ giống như gió thổi qua tai, quả thực suýt nữa bật cười, nhưng vừa nhìn bộ dáng Trình Tinh Hà lại không giống là nói giỡn, ánh mắt cũng nghiêm túc hẳn, giống như là đang suy đoán, ta rốt cuộc có thân phận thần bí gì, thật sự kiêng dè ta không ít.

Trình Tinh Hà càng bày ra bộ dáng như nông dân ca hát, thản nhiên tự đắc tựa vào ghế da tâm tâm niệm niệm, thảnh thơi nói:

“Thất Tinh, sau khi hai chúng ta quen biết, ca vẫn bị ngươi liên lụy, thật sự là không thể tưởng tượng được cũng có một ngày được thơm lây từ ngươi...”

Nói xong hắn lại đau lòng nói:

“Nhưng dựa vào cái gì ngươi và Ách Ba Lan đều là phú nhị đại, mà mé nó, sao ta ngay cả cha cũng không có?”

Ta nói ngươi đừng nói nhảm nữa, ta làm sao là phú nhị đại chứ, người ta có cái gì cũng không tới phiên ta kế thừa, ta cũng không muốn có quan hệ gì với hắn.

Trình Tinh Hà nhìn ta giống như nhìn kẻ ngốc:

“Ngươi hạ thấp bản thân đi, thân phận này của ngươi nếu công khai, trong giới chúng ta, mười người thì hết chín người muốn đi tìm ngươi nịnh nọt, ngươi lấy làm bộ làm tịch quái gì.”

Nói đến đây, Trình Tinh Hà bỗng nhiên giống như nhớ tới cái gì đó, chợt ngồi thẳng người:

“À, ta còn nhớ tới, ta đã từng gặp Lý Mậu Xương kia, muốn nói hắn là cha ngươi...Có điều, có vẻ như không đúng!”

…

Ngoài miệng ta nói không để ý, nhưng cuối cùng cũng có liên quan đến thân thế của mình, sao có thể không quan tâm được, lập tức hỏi:

“Có ý gì?”

Trình Tinh Hà ôm cánh tay, nói với vẻ như có điều suy nghĩ:

“Vừa nãy thấy đám người kia thề thốt thành khẩn, khiến ta cũng choáng váng, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, tuổi tác không khớp lắm, thiên sư thủ tịch kia thoạt nhìn mới hơn ba mươi, nhiều nhất chỉ hơn ngươi mười mấy tuổi, sao có thể là ba ngươi được, ba mẹ ngươi đính hôn từ bé hay sao.”

Thiên sư thủ tịch kia, trẻ như vậy à?

Bạch Hoắc Hương suy nghĩ, đáp:

“Chuyện này không kỳ lạ, phụ nữ ăn trái tim cửu khiếu linh lung, sẽ có thể giữ thanh xuân vĩnh viễn, ta cũng biết vài loại vật phẩm quý giá, đàn ông ăn vào, cũng có thể giữ được dung nhan, thân phận người ta nổi bật như vậy, phủ thiên sư lại có nhiều đồ tốt, nói không chừng nhìn qua trẻ trung thế thôi, thực ra cũng đã mấy chục tuổi rồi.”

Nói đoạn, nàng cố ý vô tình nhìn thoáng qua Hắc Bạch Vô Thường.

Tiểu Bạch Vô Thường suy nghĩ lung tung không nghe lọt tai, sắc mặt Tiểu Hắc Vô Thường u ám.

Trước mắt đã có ví dụ sống, hai người đã sắp sáu mươi, vẫn chỉ như bảy tám tuổi, lời Bạch Hoắc Hương nói cũng có lý.

Nhưng mà...phụ nữ yêu cái đẹp, bằng lòng giữ mãi thanh xuân, hiếm khi thấy đàn ông muốn trẻ trung như vậy, cũng đâu phải minh tinh điện ảnh.

Trình Tinh Hà cau mày suy nghĩ:

“Còn có một điểm, hắn và ngươi không giống nhau chút nào, nếu nói ba ngươi là Giang Thần, còn nhiều khả năng hơn đấy.”

Giang Thần? Con mẹ ngươi đấy, Giang Thần cũng là mệnh rồng tứ thần, theo lý mà nói phải sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với ta, miệng lưỡi ngươi dẻo quẹo, bắt được người nào cũng có thể làm ba ta à?

Nhưng cân nhắc kỹ lưỡng lại, trong lòng ta cũng có tính toán, chuyện gì cũng phải có nhân quả, nếu không phải ba ta, sao lại truyền ra ngoài mấy lời đồn kia?

Ta đột nhiên, rất muốn gặp hắn.

Trình Tinh Hà nói tiếp:

“Nếu hắn thật sự là ba ngươi, vậy thì thú vị rồi. Người ta là thủ tịch phủ thiên sư, con trai lại là người phá cục, ngươi nói xem, hoàn cảnh của hắn cũng không dễ dàng gì, hổ dữ không ăn thịt con, chôn hay không chôn đây?”

Nếu thật sự là thế, có thể khiến hắn khó chịu, ta vui lắm đấy!

Trình Tinh Hà càng nói càng kích động, cầm điện thoại muốn tìm hình của Lý Mậu Xương cho ta xem, nhưng hắn vừa trượt màn hình, bỗng dưng “ơ” một tiếng, rồi quay đầu nhìn ta:

“Thất Tinh, e rằng ngươi thật sự gặp xui xẻo rồi.”

Chương 460 - Hận

Chương 460: Hận

Ta cau mày đến gần:

“Sao thế?”

Chẳng lẽ, đã lên lệnh truy nã?

Nhưng vừa nhìn vào giao diện kia, trong lòng ta lập tức nặng nề.

Đó là một bản cáo phó, nói vợ của ông già họ Hải thập nhị thiên giai kia đã qua đời, đau lòng nhung nhớ, có cả ảnh của ông già họ Hải bệnh tật thoi thóp và tên nhà giàu mới nổi ngu ngốc kia đến dự tang lễ.

Nhà giàu mới nổi ôm di ảnh trắng đen, trong hình là người phụ nữ trung niên tóc uốn lọn xoăn lớn.

Người phụ nữ có lông mày tằm, mắt phượng, tuổi tác lớn như vậy, cũng có thể nhìn ra thời trẻ chắc chắn rất diêm dúa lòe loẹt, mà gương mặt kia, ta không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy phần đuôi mắt trái phải của người phụ nữ đó, vậy mà lại có hai chỗ phồng lên, thật sự rất giống thú mắt vàng trong truyền thuyết.

Vị trí kia là cung vợ chồng, cũng gọi là gian môn, bình thường với phụ nữ mà nói, hơi nở nang một chút sẽ được coi là vượng phu, hơi phồng lên là mệnh giàu sang, giúp chồng mình một bước lên mây, nhưng bà Hải này lại căng phồng đến mức độ này, quả thật chưa từng nghe thấy, cũng chưa từng gặp qua, sẽ mang đến vận thế lớn đến mức nào cho bạn đời của mình?

Chẳng trách khi ông già họ Hải kia còn trẻ, dùng hết thủ đoạn, cũng phải lấy nàng!

Bây giờ xem ra, không chút nghi ngờ, lần trước hắn tìm trái tim cửu khiếu linh lung, chính là để cứu mạng bà Hải, đáng tiếc ta đã lấy thứ đó trước, bị Công Tôn Thống mang đi cứu cháu gái hắn.

Kết quả bà lão có mệnh thú mắt vàng hiếm có này qua đời, vận thế của hắn cũng sẽ giảm đi rất nhiều, với tính cách u ám của hắn, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ta.

Bạch Hoắc Hương không nhịn được xen lời:

“Nhưng theo lý mà nói, thứ đó do tên ăn mày cướp đi, hắn muốn báo thù cũng phải tìm tên ăn mày chứ?”

Chưa chắc, hắn đánh không lại người ta, trong lòng có oán khí, cũng chỉ có thể trút lên đầu ta. Có ai ăn hồng, lại không chọn trái mềm để bóp chứ?

Trình Tinh Hà ngáp:

“Ngươi cũng không cần sợ, với thân phận hiện nay của ngươi, hắn cũng chẳng dám làm gì ngươi...”

Đúng vậy, từ biểu cảm của Tiểu Hắc Vô Thường cũng có thể nhận ra, sau khi nghe thấy lời bàn tán của bọn ta, nét mặt hắn nhìn ta từ kính chiếu hậu đã hoàn toàn thay đổi, trước đây rõ ràng là khinh thường và ghét bỏ, giờ lại có sự kiêng kị và đề phòng.

Thế lực huyền gia của họ hiện nay khá mỏng, ước gì có thể trỗi dậy ngay lập tức, ngay cả nhà họ Hải cũng không dám đắc tội, đừng nói đến phủ thiên sư.

Lúc này điện thoại trượt khỏi tay Trình Tinh Hà, hắn há miệng ngủ thiếp đi, ta sờ soạng phía sau, mò được tấm thảm trên xe, đắp lên cho hắn.

Bạch Hoắc Hương nhìn ta:

“Ngươi đối xử với hắn tốt như vậy?”

Ta nhìn phong cảnh kéo dài không ngớt bên ngoài cửa xe, thuận miệng đáp:

“Ai bảo ta là ba của hắn.”

Ta có một loại cảm giác, không thể bị người ta khống chế như vậy nữa.

Mặc kệ thân thế của ta là gì, cũng phải tự mình tìm hiểu. Nhưng trước mắt họ đã cướp đi một phần sách mật, bất kể thế nào, cũng phải nghĩ cách lấy lại sách mật kia.

Ta dùng khóe mắt quan sát anh em Hắc Bạch Vô Thường.

Rốt cuộc họ cất sách mật kia ở đâu?

Chính vào lúc này, ta phát hiện Tiểu Hắc Vô Thường có thêm một thứ mà trước đây không có...trên cổ hắn, có đeo mặt dây chuyền.

Mặt dây chuyền kia trông khá nghèo nàn, chỉ tốn năm đồng đã có thể mua được hai cái ngoài chợ, trên móc khóa đầy rỉ sét.

Bên trên mắc vào một vài sợi tơ màu xanh biếc, là sợi tơ trên chăn của khách sạn Thu Hà.

Điều này cho thấy rõ, hắn đi ngủ, đi tắm, cũng sẽ không cởi dây chuyền ra.

Chẳng trách, tám phần là...sách mật giấu trong mặt dây chuyền.

Ta đang động não nghĩ cách, Bạch Hoắc Hương đột nhiên lên tiếng:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi...có phải rất hận ba mình không?”

Cái này còn phải nói sao?

Bắt đầu từ lúc nào nhỉ?

À, đúng rồi, hình như là khi ta khoảng năm sáu tuổi.

Trên phố có rất nhiều đứa trẻ, nhưng không một ai chịu chơi với ta.

Thấy ta đến, họ sẽ trốn tránh, cứ như né ôn thần, tập trung chơi ở nhà ai đó, nếu ta đi, họ sẽ đóng cửa lại, ngăn ta bên ngoài, nói ta là ve chai không ai cần, họ chê ta bẩn.

Có một người tên Ma Tiểu vốn chịu chơi với ta, sau này cũng không muốn nữa, bảo là mẹ hắn nói, mẹ của Lý Bắc Đẩu là kẻ lưng quần lỏng lẻo, rất đê tiện, con của chuột cũng sẽ đào hang, tương lai Lý Bắc Đẩu cũng chẳng có tiền đồ gì.

Hơn nữa, ông già nhà họ không có nghề nghiệp đàng hoàng, sống nhờ lừa gạt, làm phong thủy gì đó, gia đình như thế chỉ có thể nuôi dưỡng tội phạm kẻ giết người thôi, chơi chung với hắn, học mấy thứ xấu xa, khiến người ta chê cười.

Ma Tiểu nói với ta xong, đứa bé lớn hơn ở phía xa giựt dây hắn, bảo hắn phun nước bọt lên người ta, nếu không sẽ coi hắn như bạn ta, ức hiếp luôn cả hắn.

Ma Tiểu không hề do dự, phun vào người ta, lau miệng bỏ chạy:

“Sau này đừng tìm ta chơi nữa, nếu không ta cũng đóng cửa.”

Chương 461 - Khí Công

Chương 461: Khí Công

Trở về ta hỏi ông già, cái gì gọi là lưng quần lỏng lẻo?

Sau khi ông già biết, tức đến độ bàn tay run rẩy, nhưng cuối cùng chỉ thở dài, nói sau này ngươi đừng chơi với mấy đứa nhỏ kia nữa, mấy đứa như thế sau này trưởng thành, cũng chẳng có tiền đồ gì, đừng làm lỡ dỡ nhau, cứ học hành đàng hoàng thôi.

Cho dù đi học, An Gia Dũng vẫn vu oan ta trộm đồ, chẳng phải ai nấy cũng tin đấy sao.

Nhiều năm như vậy, ta chưa từng có bạn.

Ba mẹ ta, có bao giờ nghĩ đến ta sẽ trải qua những ngày tháng như thế chưa? Họ chưa từng nghĩ, có lẽ dù nghĩ đến, cũng chẳng thèm để ý.

Sự ra đời của ta, vốn dĩ là một sai lầm.

Nhưng Bạch Hoắc Hương bỗng nắm lấy tay ta, ta quay đầu nhìn nàng, trông thấy ánh mắt nàng phản chiếu bóng dáng ta:

“Không phải, ngươi thật sự rất tốt.”

Ta bị nàng nhìn đến ngơ ngác.

Ta mỉm cười, nói ừm, sau này ta sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Người ta có thể làm được, tại sao ta lại không thể?

Nếu đã ra đời, tất nhiên phải sống cho thật tốt, mặc kệ người ta nói gì?

Đây là cuộc đời của chính ta, và cuộc đời của Tiêu Tương.

Lúc này, rẽ khỏi đường núi, trước mặt sáng tỏ thông suốt, xuất hiện một thị trấn nhỏ.

Khoảng thời gian này luôn ở trong núi sâu, sắp biến thành người hoang dã rồi, hiếm khi trông thấy thị trấn, trong lòng vô cùng thoải mái.

Mà vào lúc này, một nhóm người đang tập trung với nhau, không biết làm gì, ta thấy trên đỉnh đầu họ dâng lên từng luồng khói xanh.

Phóng hỏa giữa ban ngày ban mặt?

Ta vội vàng thò đầu ra ngoài, bấy giờ mới phát hiện, không phải họ phóng hỏa, mà là đang đốt giấy, hình như đang làm lễ cúng bái gì đó.

…

Họ đặt một cái thùng sắt rất lớn ở ngã tư đường, đang thả giấy vào để đốt, trong miệng dường như lẩm bẩm gì đó.

Nhìn lại mấy món đồ cúng kia, cũng đủ mẫu mã, tụ bảo bồn đốt giấy, cây rung tiền gì đó.

Kỳ lạ nhất là, trong số những món đồ cúng kia, còn có một người giấy nữ tóc dài.

Bạch Hoắc Hương nương theo tầm mắt ta nhìn ra ngoài, lập tức có chút buồn bực:

“Thông thường người ta đốt giấy, chẳng phải đều có một đôi đồng nam đồng nữ à? Sao chỉ có một đồng nữ thế này?”

Ta cũng có chút buồn bực, nhìn từ xa, người giấy nữ kia được làm rất tinh xảo, quần áo giấy đỏ, tóc dài, nhìn thoáng qua rất giống người thật, ta bèn nói với Bạch Hoắc Hương, có lẽ lễ cúng này dành cho người đàn ông chưa kết hôn đã chết.

Xe chạy đến gần, Tiểu Hắc Vô Thường xuống xe hỏi đường, nơi này khói đen lượn lờ, bốc mùi xăng dầu, hăng đến độ khiến ta phải lau nước mắt, nhưng vào giờ phút này, Bạch Hoắc Hương bỗng nhiên nắm lấy ta:

“Không đúng…ngươi nhìn xem, người giấy kia…hình như cử động!”

Ta bị nàng nói đến sững sờ, ban ngày ban mặt, người giấy còn có thể quấy phá?

Ta vội vàng quan sát khí, vừa nhìn ta lập tức ngơ ngác. Mẹ nó đâu phải người giấy, là người thật!

Nhưng toàn thân nàng đều bị trói, trong miệng cũng bị nhét thứ gì đó, mắt thấy mình sắp vùi thân trong thùng sắt, đang liều mạng vùng vẫy.

Nhưng nàng bị trói chặt, lại bị mấy người cúng bái giữ cứng ngắc, hoàn toàn không thể giãy giụa.

Không phải chứ, đã là thời đại nào rồi, nơi này thoạt trông cũng không giống thành phố bị phong tỏa, sao lại có loại chuyện mưu sát giữa đường như vậy?

Nếu không phải xung quanh không có máy quay, ta còn tưởng đang đóng phim đấy!

Ta đẩy cửa xe ra ngay lập tức, lúc này, người phụ nữ kia đã bị mấy kẻ đó đẩy tới bên cạnh thùng sắt, mắt thấy sắp bị ném vào trong, ta xoay người bước lên, nhanh chóng ngăn mấy người đó lại:

“Các ngươi muốn làm gì?”

Mấy người kia không ngờ giữa đường lại nhảy ra tên Trình Giảo Kim, giật thót tim, buông lỏng tay, khiến người phụ nữ kia ngã xuống đất, cú ngã kia khiến thứ nhét trong miệng người phụ nữ văng ra ngoài, là bánh nếp đậu đỏ.

Bánh nếp đậu đỏ, là vật trừ tà trấn áp xác sống.

Lòng ta giật thót, nàng là xác sống?

Không đúng, ta còn chưa đến mức ngay cả người sống và xác sống cũng không phân biệt được, quả nhiên, bánh nếp đậu đỏ vừa rớt ra khỏi miệng, nàng lập tức la lớn:

“Cứu mạng, anh trai, cứu ta, đám người này muốn đốt chết ta!”

Bạch Hoắc Hương đuổi đến, bảo vệ người phụ nữ sau lưng, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn mấy người kia:

“Các người không sợ ngồi tù sao?”

Mấy người đó thấy vậy, vội vàng lớn tiếng nói:

“Người ngoài như các ngươi hiểu cái rắm gì, lo chuyện rắm của các ngươi đi, biết điều thì tránh ra cho ông đây, nếu không sẽ đốt các ngươi luôn!”

Ta vào nghề này lâu như vậy, từng gặp không ít chuyện quái lạ, nhưng chưa từng thấy loại chuyện này, các ngươi coi pháp luật là đồ ăn nuốt hết rồi hay sao hả?

Mà đám người đó không nói hai lời xông lên ngay, muốn tóm lấy ta.

Ta trở tay rút Thất Tinh Long Tuyền ra, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, chém ngang thùng sắt, tia lửa lập tức văng tung tóe, than lửa nung đỏ lăn ra khắp nơi, mấy người kia không ngờ Thất Tinh Long Tuyền lại ghê gớm như vậy, bị ta dọa, vội vàng lùi về sau:

“Hình như thằng nhóc này không phải người bình thường…”

“Có phải hắn biết khí công không?”

Ta còn biết Lư sơn thăng long bá đây.

Lúc này họ không dám bước lên cứng rắn chống lại ta, xôn xao nhìn về phía một người sau lưng.

Nhóm người tự động nhường ra một con đường, một người đàn ông râu cá trê dáng vẻ thô bỉ bước ra, thoạt nhìn khoảng bốn mươi tuổi.

Chương 462 - Báo Thù

Chương 462: Báo Thù

Râu cá trê ôm cánh tay nhìn ta, lắc đầu:

“Nhóc con dốt nát, đừng nhất thời hồ đồ, học người ta anh hùng cứu mỹ nhân, nói thật với ngươi, người phụ nữ kia là yêu nghiệt.”

Ai là nhóc con hả?

Người phụ nữ kia mắng:

“Bà đây cha sinh mẹ đẻ suốt hai mươi bốn năm, ai là yêu nghiệt hả!”

Ta bèn hỏi:

“Các người…rốt cuộc tại sao lại làm vậy?”

Râu cá trê khoanh tay, nghiêng đầu nhìn ta:

“Yêu nghiệt phạm luật trời, đương nhiên phải tế trời.”

Cái gọi là tế trời, là phải đốt vật có linh tính nhưng không phải con người, hiến tế thần linh cầu xin phù hộ.

Nhưng người phụ nữ kia, có nhìn thế nào cũng chỉ là một cô gái bình thường thôi!

Mà nhóm người bản địa cúng bái cũng xen miệng vào:

“Ngươi là ai, lo chuyện bao đồng như vậy, nếu chỗ chúng ta lại xảy ra chuyện nữa, ngươi có gánh nổi không?”

Râu cá trê thở dài, lộ biểu cảm vui sướng khi người gặp họa:

“Ta thấy kiếm thằng nhóc này cầm, rất giống kiếm phong thủy, nói không chừng hắn và người kia là một bọn.”

Người kia? Là người nào?

Câu này vừa thốt ra, ánh mắt mấy người đó nhìn ta càng thêm phẫn nộ:

“Chẳng trách!”

Lập tức có người hỏi ta:

“Ngươi là người xem phong thủy phải không?”

Ta gật đầu với vẻ kỳ lạ khó hiểu:

“Phải thì phải, nhưng các ngươi...”

“Vậy thì đúng rồi!”

Đột nhiên có ông lão nắm hòn đá ném lên đầu ta, gào lên:

“Đập chết mấy tên lừa gạt chó chết này! Báo thù cho đồng tiền cũ nhà ta!”

Ta nhanh chóng bước ra bảo vệ Bạch Hoắc Hương, vì không thể hành khí, không được nhanh nhẹn như lúc bình thường, mấy hòn đá đập trúng đầu ta, mẹ nó cũng đau thật đấy.

Lừa gạt ư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một người phụ nữ hơi mập xông ra khỏi nhóm người như đạn pháo, vừa cắn vừa cào ta:

“Tên khốn, trả trong sạch cho con gái ta!”

Không phải chứ, ta trợn mắt há miệng, sao lại liên quan đến trong sạch rồi?

Khóe mắt ta liếc thấy, Tiểu Hắc Vô Thường vui sướng khi người gặp họa.

Nhưng chính vào lúc này, người phụ nữ mập kia không còn đấm ta nữa, nằm dưới đất lăn lộn, nghiền nát một rãnh đất.

Những người khác lập tức ngơ ngác:

“Thím ba, thím làm gì vậy?”

Ta nhìn ra được, trên người thím ba mơ hồ như có một bóng người chồng lên, ba ngọn đèn sinh mệnh cũng nhạt đi một nửa, là quỷ nhập vào người.

Những người kia tưởng thím ba này lên cơn thần kinh, muốn đưa nàng đi, lại có vài kẻ muốn nhào vào người ta, nhưng không ngoài ý muốn, kẻ đến gần ta toàn bộ đều trúng tà, có kẻ nhảy loạn xạ, có tên bò đi xung quanh, còn có người gào khóc.

Cứ thế, họ có ngốc cũng biết không ổn, không ai dám bước lên, lùi về sau không ít:

“Thằng nhóc này biết tà pháp!”

Ta biết tà pháp cái rắm ấy, quay đầu nhìn lại, quả nhiên, Trình Tinh Hà bước qua, đang khoanh tay cười lạnh.

Bình thường hắn muốn không đứng đắn đến đâu, sẽ không đứng đắn đến đó, nhưng một khi thật sự chọc hắn nóng mắt, quả thật cũng ra tay độc ác vô tình. Hiển nhiên, hắn vừa ngủ dậy, thấy đám người này ức hiếp ta, gọi đám cô hồn dã quỷ nơi này đến, nhập vào đám người kia.

Râu cá trê dường như đã gặp không ít việc đời, biết chúng ta không hiền lành, bấy giờ mới ngoài mạnh trong yếu lên tiếng:

“Các ngươi muốn gì?”

Trình Tinh Hà cong môi, ánh mắt cũng tà hơn:

“Không muốn thế nào cả, chỉ muốn hỏi, các ngươi dựa vào đâu ức hiếp người ta? Người anh em của ta gần đây xui xẻo, ta còn không nỡ bắt nạt hắn, từ lúc nào đến phiên đám chó mèo các ngươi rồi?”

Lời nói đường hoàng chính đáng, đển cả ta cũng sắp tin, nhưng nghĩ kỹ lại, bình thường người gây rắc rối cho ta nhiều nhất chính là ngươi.

Sắc mặt râu cá trê thoáng qua vẻ hoảng sợ, bấy giờ mới miễn cưỡng nói:

“Các ngươi…cái loại xem phong thủy như các ngươi, hại chúng ta thê thảm, mắng các ngươi vài câu cũng không được à?”

“Đúng vậy!”

Vài người to gan cũng nói theo:

“Lừa tiền lừa sắc, tội ác nặng nề!”

“Chúng ta đã thề, nếu còn gặp người xem phong thủy, thấy lần nào đánh lần đó!”

Trên đời này có rất nhiều người xem phong thủy, các ngươi bị lừa, thì muốn dùng gậy tre lật thuyền của một nhóm người à?

Lúc này đám người trúng tà quậy phá càng thêm vui vẻ, người nhà họ sợ hãi, xin Trình Tinh Hà thu hồi phép thuật.

Trình Tinh Hà rút một que cay ra nhai, chậm rãi lên tiếng:

“Vậy các ngươi kể lại chuyện đã xảy ra xem, ta sẽ cân nhắc.”

Nói đến ra vẻ ngươi thật sự là sư phụ lõi đời.

Mấy người kia nhìn nhau, bấy giờ mới nói:

“Lúc vừa bắt đầu là chuyện núi Tỳ Hưu có ma quỷ quấy phá...”

Núi Tỳ Hưu? Ta vội phản ứng lại:

“Bạch Ngọc Tỳ Hưu?”

Nhóm người kia nghe vậy, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, lên tiếng với vẻ khó tin:

“Ngươi…sao ngươi lại biết?”

Thì ra, nơi Đỗ Hành Chỉ đến, chính là chỗ này.

Rất nhiều người ở đây bị mất tích, người nhà đều mơ thấy họ khóc lóc bảo bị Bạch Ngọc Tỳ Hưu ăn thịt, mấy người này suy nghĩ, chắc chắn núi Tỳ Hưu có yêu ma quấy phá, thế nên chẳng phải đã mời Đỗ Hành Chỉ đến sao?

Chương 463 - Kiểm Tra

Chương 463: Kiểm Tra

Kết quả nhóm người Đỗ Hành Chỉ cũng một đi không trở lại, họ nghĩ chuyện này không thể không giải quyết, lại góp tiền tìm thầy phong thủy ở nơi khác.

Thầy phong thủy từ nơi khác vừa đến đây, nhìn chằm chằm địa thế nơi này hai mắt tỏa sáng, như thể phát hiện ra vùng đất mới.

Sau đó bày vẻ như thật, nói chỗ này phạm phải Thanh Ngưu mở khẩu sát, há miệng nuốt người, cho nên mới có nhiều người mất tích như vậy, ăn nói rõ ràng mạch lạc, khiến người dân bản địa sững sờ ngơ ngác.

Ba của Tiểu Đức Tử khi trước mất tích, cảm thấy có hi vọng, mời người đó giúp đỡ tìm Tiểu Đức Tử.

Người đó đến nhà Tiểu Đức Tử, nói hướng đông nam nhà các người có hung sát!

Tìm được không ít đồng tiên cũ ở chỗ đó. Lúc ông nội Tiểu Đức Tử còn sống đã để dành, nghe nói rất đáng giá.

Ba Tiểu Đức Tử hỏi nên sửa lại thế nào?

Người đó nói không vội, mấy thứ này giao cho ta, ta giải quyết miễn phí giúp ngươi.

Mà anh trai Vương Mỹ Lệ là Vương Anh Tuấn cũng mất tích, người đó qua kia xem xét, nói vấn đề xuất hiện từ chỗ của Vương Mỹ Lệ, buổi tối muốn trừ tà trên người Vương Mỹ Lệ. Kết quả ngày hôm sau, không thấy người đó đâu nữa, Vương Mỹ Lệ mặt mày ửng hồng, còn nói kỹ thuật người đó rất tốt.

Không chỉ hai nhà này, người xem phong thủy kia gần như đều nói đâu ra đó với những gia đình có người mất tích toàn thôn, không phải lừa tiền, thì cũng lừa sắc người ta, ngày hôm sau, sau khi lừa gạt đầy bồn đầy bát, cũng không thấy đâu nữa.

Bấy giờ người dân bản địa mới biết gặp phải tên lừa gạt, nhất là về sau ba của Tiểu Đức Tử mới biết, mấy đồng tiền cũ kia có thể bán được mười ngàn, Vương Mỹ Lệ trà không uống cơm không ăn mong ngóng người kia trở lại lần nữa, tức chết người trong thôn, họ nói sau này còn có ai xem phong thủy đến lừa gạt, gặp lần nào đánh lần đó.

Không phải nói, người nơi này đúng là quá xui xẻo, yêu ma quấy phá không tính, còn gặp lừa đảo.

Mắt thấy người mất tích càng ngày càng nhiều, râu cá trê bèn nghĩ cách, nói chuyện này có tìm người đến cũng không giải quyết được, chi bằng dùng cách cũ của những người đi trước.

Hóa ra, trong cuốn huyện cũ có ghi chép, trước đây núi Tỳ Hưu cũng từng xuất hiện chuyện nuốt người, đó là do bản địa xuất hiện bạch hổ tinh, khiến cho sơn thần phẫn nộ, thiêu chết bạch hổ tinh, không cần sợ sẽ không nguy hiểm nữa.

Nói đoạn, râu cá trê chỉ người phụ nữ bị ăn mặc trang điểm như người giấy sau lưng chúng ta nói:

“Trải qua điều tra về nhiều phương diện của mọi người, phát hiện nàng là bạch hổ tinh thôn chúng ta, dốt nàng, là muốn tốt cho mọi người.”

…

Người phụ nữ kia nghe vậy, phun ra hết bánh nếp đậu đỏ còn sót lại trong miệng, lớn tiếng mắng:

“CM nhà ngươi, bà đây từ lúc nào trở thành bạch hổ tinh! Ngươi mới là bạch hổ tinh! Cả nhà ngươi đều là bạch hổ tinh! Nếu không tụt quần xuống cho các ngươi xem!”

Râu cá trê hình như kiêng kỵ người phụ nữ này ba phần, lùi về sau một bước, bấy giờ mới lên tiếng:

“Còn không thừa nhận! Khắc chết cả nhà già trẻ, bây giờ lại khắc chúng ta, giữ nàng ta lại, có thế nào cũng là mối họa.”

Trình Tinh Hà nhìn hắn, biểu cảm có chút thay đổi:

“Các ngươi từ đâu nhìn ra? Kiểm...kiểm tra ra?”

Ta hiểu ngay hắn có ý gì, đạp chân hắn, nói mé nó ngươi nghĩ đi đâu vậy.

Quả thật, hiện nay nếu phụ nữ không có lông sẽ gọi là bạch hổ, nhưng trong quyển huyện cũ, chắc chắn là bạch hổ tinh mang ý nghĩa truyền thống.

Cái gọi là bạch hổ tinh, là câu mắng người, gần như sao chổi ôn thần, ý muốn nói một người phụ nữ mệnh cứng, khắc người, ai đến gần nàng, đều bị nàng liên lụy.

Râu cá trê lên tiếng với vẻ thông thạo:

“Ngươi cũng có thể hỏi nàng, ba mẹ chồng nàng chết thế nào, chồng nàng, con trai nàng, chết ra sao? Quan trọng nhất là…nàng kiếm sống bằng nghề không biết xấu hổ gì.”

“Làm gái, mười dặm tám thôn này, không có người đàn ông nào mà nàng không qua lại!”

Một bà lão mặt ngựa khinh thường lên tiếng:

“Nếu con gái ta cũng giống nàng, chi bằng ta thắt cổ chết cho xong!”

Người phụ nữ kia hừ lạnh:

“Nếu ta giống con gái bà, ngay cả đàn ông cũng không giữ nổi, vậy ta cũng thắt cổ chết cho xong! Chính mình không có bản lĩnh, liên quan cái rắm gì đến ta, có bản lĩnh thì buộc chặt thắt lưng người đàn ông của nàng, đi đâu cũng mang theo!”

“Đồ kỹ nữ không biết xấu hổ…cái miệng thối nát.”

Bà lão mặt ngựa hiển nhiên đã sớm có thù với nàng, muốn cởi giày đánh nàng, nhưng lại không nỡ, tiện tay bốc nắm giấy tro trát lên mặt nàng:

“Ngươi là thứ đàn bà chẳng ra gì, ăn nhiều chim.”

Người phụ nữ kia cũng không phải dạng hiền lành, dứt khoát đánh nhau với nàng:

“Ta thấy ngươi sinh con cắn hạt dưa, miệng không nhàn rỗi!”

Thấy hai người đánh nhau, ta không khỏi nhớ đến một câu hát.

Phụ nữ dưới núi là hổ, gặp được nhất định phải tránh xa.

Chương 464 - Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Chương 464: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Thì ra người phụ nữ kia tên Trương Vĩ Lệ, mở tiệm làm tóc ở cửa thôn, cái loại phi pháp ấy.

Nàng từ nơi khác gả đến đây, gả đến không lâu đã làm việc bán thời gian này, vì nàng trẻ trung xinh đẹp, giá lại không mắc, mấy người đàn ông gần đây nhàn rỗi, không có việc gì bèn dạo quanh chỗ nàng.

Có vài người đàn ông thật sự động lòng, có tiền nhớ đến cho nàng, trái cây tươi theo mùa, hàng loại tốt từ nơi khác đến, thà không cho vợ con, cũng bằng lòng để lại cho nàng.

Vì cái nghề làm ăn này của nàng, phụ nữ gần đây đều hận đến cắn nát răng, ước gì có thể xé xác nàng, nhưng nếu ai muốn động đến nàng, đám đàn ông trong thôn sẽ là người đầu tiên không chịu, thậm chí có vài tên lưu manh côn đồ, tự phát thành lập phân đội nhỏ bảo vệ người đẹp ngày nào cũng tuần tra gần cửa nhà nàng.

A, sức quyến rũ của nàng thật sự rất lớn.

Thế nên phụ nữ toàn thôn, không ai không nguyền rủa nàng, có lẽ lời nguyền của họ đã có tác dụng. Con trai, chồng, ba mẹ chồng của Trương Vĩ Lệ đều mất mạng, Trương Vĩ Lệ lẻ loi một mình.

Chính vào lúc này, trong thôn lại xảy ra chuyện Bạch Ngọc Tỳ Hưu nuốt người.

Râu cá trê ưa chuộng văn hóa truyền thống, ngày nào cũng ngâm mình trong thư viện, bấy giờ phát hiện chuyện bạch hổ ăn người, lập tức nói cho mọi người biết.

Mọi người suy nghĩ, còn không phải sao? Cả thành trấn này, nếu nói khắc người nhất, chẳng phải Trương Vĩ Lệ à?

Mấy người phụ nữ vốn đã hận nàng, tuy trong lòng đàn ông không nỡ, nhưng thấy liên quan đến mạng người, nói không chừng ngày nào đó mình cũng bị Bạch Ngọc Tỳ Hưu thần bí kia ăn thịt, làm gì còn quan tâm đến tiệm làm tóc này nữa, cũng đồng ý luôn.

Bạch Hoắc Hương nghe đến đây, không nhịn được xen vào nói một câu:

“Chỉ dựa vào người nhà nàng qua đời, các ngươi đã phán đoán nàng là bạch hổ tinh, thời đại nào rồi, các ngươi không cảm thấy quá ngu ngốc sao?”

Trình Tinh Hà cũng gật đầu:

“Cái này không khác gì Tây Môn Báo hiến tế Hà Bá.”

Ai ngờ, râu cá trê vội nói:

“Chúng ta có chứng cứ khoa học đấy! Không tin các ngươi xem đi!”

Nói đoạn, râu cá trê dùng ánh mắt ra hiệu cho mấy người đàn ông, mấy người đàn ông hiểu ý, lập tức nhào qua, lôi Trương Vĩ Lệ từ dưới đất lên, cởi giày nàng ra.

Chúng ta nhìn qua, lập tức sửng sốt, chỉ thấy trong lòng bàn chân của nàng, mọc lông trắng toát.

Đây cũng là đặc trưng của bạch hổ tinh về mặt ý nghĩa truyền thống, lòng bàn chân người phụ nữ mọc lông trắng, không phải si mị thì chính là yêu quái.

Nếu ở xã hội cũ, những người phụ nữ này khi còn là bé con, có lẽ đã bị người nhà ném xuống giếng rồi.

Trương Vĩ Lệ chộp lấy giày của mình, mang vào, cắn răng, không lên tiếng.

Râu cá trê tưởng nàng chột dạ, thừa thắng xông lên:

“Cho nên mới nói, không phải nàng thì là ai? Ba mẹ anh em nhà nàng, ba mẹ chồng ở đây, con trai mang từ bên ngoài đến, chẳng phải chết vô ích rồi sao.”

Nàng thật sự chỉ lẻ loi một mình.

Nếu đã như thế, nguyên nhân quan trọng hơn, vẫn là Trương Vĩ Lệ không có người thân nào ở đây, những người kia giống hệt ông già nhà họ Hải, lựa quả hồng mềm để bóp.

Vừa nãy nàng còn hung hăng, bây giờ đột nhiên không lên tiếng, ta có thể nhìn ra, ngoài mặt nàng giả vờ không quan tâm, nhưng nghe thấy mấy câu này, trong lòng cũng sẽ khó chịu.

Trình Tinh Hà nhỏ tiếng nói:

“Mé nó, Thất Tinh, lần này có phải chúng ta anh hùng cứu mỹ nhân sai rồi không?”

Nói nhảm, ta lớn tiếng bảo:

“Cho dù nàng là mệnh bạch hổ, cũng không ai có tư cách quyết định sống chết của nàng. Mạng là của chính nàng, không phải của các ngươi.”

Câu này vừa thốt ra, mây người kia nóng mắt, mồm năm miệng mười bảo ta còn trẻ, ánh mắt nông cạn, bảo ta bị sắc đẹp mê hoặc, còn Trương Vĩ Lệ lại nhìn ta với vẻ khó tin, trong mắt bỗng dưng lóe lên vẻ cảm động.

Râu cá trê cũng không làm, muốn lôi kéo ta, nhưng vừa chạm đến ánh mắt lạnh lùng của Trình Tinh Hà, nảy sinh ý định rút lui, vội vã cất lời:

“Vậy...mạng của nàng là mạng, mạng của cả thôn của chúng ta, cũng là mạng vậy! Vì một mình nàng, khiến toàn thôn chúng ta chịu chết, trên đời nào có đạo lý đó.”

Cho dù thật sự là thế, cũng phải xem nàng có lòng dạ Bồ Tất, hi sinh thân mình cứu người tự thiêu hay không, các ngươi vẫn không có tư cách yêu cầu nàng chết vì các ngươi. Các ngươi làm vậy là bắt cóc đạo đức, các ngươi muốn sống, nàng không có tư cách muốn sống sao?

Nhưng mà, thấy người trong thôn quyết tâm, cho dù bây giờ cứu nàng, chúng ta vừa đi, nàng vẫn sẽ gặp nạn, ta bèn hỏi nàng, ngươi có muốn rời khỏi chỗ này không?

Người trong thôn xôn xao kháng nghị, bị ánh mắt Trình Tinh Hà dọa cho ngậm miệng.

Ta vốn cho rằng Trương Vĩ Lệ gấp gáp muốn rời khỏi nơi thị phi này, nhưng không ngờ, nàng ngẩng đầu, ánh mắt sáng rỡ lại kiên định:

“Dựa vào đâu ta phải đi? Nhà ta ở đây, mé nó ta không đi đấy.”

Chương 465 - Kẻ Thù Của A Mãn

Chương 465: Kẻ Thù Của A Mãn

Lúc này bà lão mặt ngựa bò dậy từ dưới đất, lau mặt hừ một tiếng:

“Đã nói nàng có số mệnh ti tiện mà, không biết tốt xấu!”

Nếu nàng không đi, với tình thế này, cũng chỉ có con đường chết.

Ta không nhịn được quan sát khí của nàng, muốn xem thử vận mệnh nàng rốt cuộc thế nào, nhưng vừa nhìn, ta lập tức ngơ ngác, trời ạ, người làm công việc đặc biệt như thế, phá hoại gia đình người khác, trên ấn đường sao lại có ánh sáng công đức?

Ánh sáng công đức này không giống với người ăn cơm âm dương như chúng ta, có màu đỏ đồng, nghĩa là người đại thiện.

Loại người này, ngươi muốn tìm cũng không tìm được, gặp được người đại thiện, giúp đỡ nàng, chính là công đức cực lớn!

Ta suy nghĩ, vốn dĩ chúng ta muốn đến cục Chu Tước, chuyện này lại liên quan đến Đỗ Hành Chỉ, xem ra có thế nào cũng phải giải quyết.

Thế nên ta nói với nhóm người râu cá trê:

“Các người đừng động vào nàng, chuyện Tỳ Hưu ăn người, chúng ta sẽ thử xem.”

Trương Vĩ Lệ lập tức sửng sốt, ngước mắt, nhìn ta với vẻ khó tin.

Nhóm người râu cá trê cũng ngơ ngác:

“Ngươi? Nhưng mà...”

Trình Tinh Hà gấp không chờ nổi muốn tham dự, lập tức kích động:

“Trời ạ, Bạch Ngọc Tỳ Hưu, Thất Tinh, xem ra chúng ta phát tài rồi!”

Tiểu Hắc Vô Thường thấy ta muốn quản chuyện này, sắc mặt thay đổi ngay lập tức, nhưng mà, chuyện này có liên quan đến cục Chu Tước, hiển nhiên hắn cũng rất để ý, xe thương vụ của phủ thiên sư bên ngoài tuy không can thiệp vào chuyện của chúng ta, nhưng lại luôn đi theo hộ tống như vệ tinh, hắn sợ dẫn đến phiền phức không cần thiết, cũng coi như mặc nhận.

Nhóm râu cá trê bàn bạc một lúc, thăm dò hỏi:

“Vậy…nói trước nhé, chuyện này không làm xong, chúng ta sẽ không đưa tiền.”

Trình Tinh Hà vội nói:

“Vẫn phải đưa chút tiền cọc chứ...”

Ta ngắt lời hắn:

“Làm xong rồi tính.”

Nhóm râu cá trê vừa nghe không nhắc đến tiền, càng thêm khó tin, xì xào bàn tán nói mấy người này có được hay không đây?

Râu cá trê sờ râu, quyết định:

“Dù sao họ cũng không lấy tiền, cứ thử xem sao, đã đến nước này rồi, cứ chữa ngựa chết như ngựa sống vậy.”

Lúc này sắc trời mờ tối, Trương Vĩ Lệ cũng phản ứng lại, vén tóc mai hỗn loạn ra sau tai, bấy giờ mới lên tiếng:

“Cám ơn mọi người…nếu không chê, hôm nay cũng tối rồi, đến chỗ ta nghỉ ngơi, ngày mai hãy đi xem.”

Không cần phải nói, một động tác đơn giản, khi nàng làm, cực kì quyến rũ, chẳng trách có thể thu hút nhiều người như thế! A, thảo nào, trên khóe mắt nàng, có nốt ruồi lệ.

Phụ nữ có nốt ruồi lệ, rất được đàn ông ưa thích, cũng gọi là nốt ruồi phong tình, cả đời đào hoa không ngớt, đàn ông sẽ có khát vọng bảo vệ rất mãnh liệt với những người phụ nữ này.

Nhưng tương ứng, phụ nữ có nốt ruồi lệ, cả đời không nguôi nước mắt, mệnh khổ.

Theo nàng trở về tiệm làm tóc, chỉ thấy tiệm làm tóc đã bị người ta đập nát, thiết bị làm tóc bị quăng khắp nơi, nàng hoảng loạn thu dọn:

“Mấy lão già ngu ngốc kia là đám nhà quê, chẳng hiểu cái rắm gì cả...mọi người cứ ngồi thoải mái!”

Lúc này, Bạch Hoắc Hương cũng phát hiện trên người nàng có không ít vết thương, hiển nhiên do khi trước bị trói chặt vùng vẫy mà ra, muốn chữa thương cho nàng.

Nàng được yêu thương mà sợ hãi, hiển nhiên đã lâu không ai đối xử tốt với nàng như vậy, nàng hồi hộp nói chuyện cũng không rành mạch:

“Vết thương nhỏ thôi, không cần phiền phức, chuột tới kỳ kinh nguyệt, đâu phải chuyện gì lớn! Trước đây mấy bà già trong thôn tìm ta đánh nhau, đầu cũng bị đập nát, số mạng ti tiện, cũng chẳng có chuyện gì...”

Quả nhiên, bên dưới tóc mái che chắn, là một vết lõm không nhỏ.

Bạch Hoắc Hương lạnh lùng không nói chuyện, nhưng tay chân nhanh nhẹn, đã bôi thuốc cho nàng.

Mắt nàng bỗng lóe lên ánh lệ, nhưng dường như sợ chúng ta chê cười, vội lau đi, tự giễu nói:

“Người như ta...không quen người khác tốt với mình, đốt tiền.”

Ta bảo nàng đừng buồn, mời nàng kể lại, liên quan đến Bạch Ngọc Tỳ Hưu, có manh mối gì không?

Nàng vừa nghe hỏi, đã vỗ tay, lên tiếng:

“Đúng rồi, có chuyện này có lẽ ngươi thật sự không biết, núi Tỳ Hưu của chúng ta, có một quy tắc rất kỳ lạ.”

…

Quy tắc kỳ quái này, chính là ngươi có thể lên núi Tỳ Hưu, nhưng ngươi không thể lấy đi bất kỳ món đồ nào trên núi Tỳ Hưu, nhỏ như lá cây, lớn như hòn đá, chỉ cần ngươi lấy chắc chắn sẽ không có chuyện tốt.

Trình Tinh Hà nghe vậy cảm thấy kính nể:

“Thật không hổ là núi Tỳ Hưu.”

Đặc điểm nổi tiếng nhất của Tỳ Hưu, chính là chỉ ăn không đi ngoài.

Ta hỏi nàng, sao lại truyền ra quy tắc đó?

Nàng nói cho chúng ta biết, đây là thần dụ của sơn thần.

Giống như A Mãn?

Cũng như mỗi một nơi đều có chính quyền địa phương của riêng mình, mỗi một ngọn núi cũng chia ra thuộc về từng vị sơn thần khác nhau, nói ra cũng lạ, từ khi đến cục Chu Tước, A Mãn cũng không chịu ra, hệt như Tiêu Tương lúc đầu.

Chẳng lẽ…nơi này có kẻ thù của A Mãn?

Chương 466 - Lão Tam Phố Tây

Chương 466: Lão Tam Phố Tây

Các nàng ăn hương hỏa, xem ra quan hệ giao thiệp cũng rất phức tạp.

Trương Vĩ Lệ nói cho chúng ta biết, thì ra không có ai thờ cúng sơn thần núi Tỳ Hưu, nhưng có một lần, vừa khéo là ngày rằm tháng bảy, người địa phương làm theo phong tục, thả hoa đăng dưới núi, cúng bái cho người thân đã qua đời, cầu may mắn cho mình.

Cho nên hôm đó tất cả mọi người đều xuống núi.

Mà chạng vạng hôm ấy, đột nhiên có rất nhiều ngỗng màu xanh lá từ trên núi chạy xuống, người địa phương rất thích ăn ngỗng, thấy thế chẳng phải là của hời trời ban sao, cho nên nam nữ già trẻ đều mặc kệ hoa đăng, đuổi theo bắt ngỗng.

Kết quả họ cứ chạy theo ngỗng như vậy, ngươi đoán xem thế nào, núi Tỳ Hưu ầm một tiếng sạt lở, đập nát nơi họ thả hoa đăng.

Đám người bắt ngỗng quay đầu nhìn lại, sợ hãi đến độ ngồi bệt dưới đất.

Nếu không phải đám ngỗng kia, chẳng phải kẻ bị đè bên dưới sẽ là họ sao?

Mà khi họ quay đầu lần nữa, ngỗng xanh ồ ạt kéo tới ban nãy, chớp mắt cứ như chưa từng xuất hiện, một con cũng không thấy đâu, ngay cả dưới đất cũng không sót lại lông ngỗng.

Dù là ai cũng cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, rõ ràng trên núi có thần linh, nhờ mấy con ngỗng này dụ bọn họ đi, cứu mạng bọn họ!

Mấy người dân bản địa tất nhiên cảm tạ ân đức, muốn xây miếu sơn thần cho núi Tỳ Hưu.

Nhưng đêm đến, trưởng giả nơi này nằm mơ, thấy có người nói với hắn, ta không cần các ngươi cám ơn ta, cũng không cần các ngươi xây miếu, lại càng không muốn hương hỏa gì đó, chỉ có một chuyện, ai đến núi Tỳ Hưu, cũng không thể mang theo bất kỳ thứ gì trên đó xuống, nếu không sẽ gặp nạn.

Trưởng giả cám ơn trong mộng, liên tục đồng ý, bèn truyền lại quy tắc này.

Ở cổ đại, tín ngưỡng của mọi người vô cùng kiên định, vẫn luôn tuân thủ quy tắc này.

Nhưng có một năm mất mùa, trong hồ không có cá, dưới đất không có lương thưc, nhưng cây trái trên núi Tỳ Hưu vẫn nở rộ, có một người mẹ trong gia đình kia, đói đến không chịu nổi.

Người đó đau lòng không thôi, tim thắt lại, lén lên núi Tỳ Hưu, hái quả cho mẹ hắn ăn.

Sau khi người mẹ ăn vào, rất nhanh đã khỏe lại, người đó rất vui, kết quả không lâu sau, mẹ hắn mắc bệnh ôn dịch, ôn dịch từ nhà hắn lây cho nửa thôn, người đó cũng không có kết quả tốt, trước khi chết khóc lóc kể lại chuyện này cho mọi người biết, nói quả thật đồ trên núi Tỳ Hưu không thể động đến, thật sự sẽ có tai họa.

Chuyện này xem như có tác dụng khiếp sợ, người bản địa nghe kể câu chuyện này cho đến lớn, ngay cả mấy đứa nhóc phá phách cũng không dám lên núi lấy bất kỳ thứ gì.

Nghe đến đây, ta suy nghĩ ra:

“Vậy những người mất tích báo mộng, có phải đều thất lạc trên núi Tỳ Hưu không?”

Cũng như chuyện của sơn mị, lên đó rồi không trở về nữa.

Nhưng Trương Vĩ Lệ lắc đầu:

“Không phải.”

Hóa ra mấy người đó mất tích cũng rất kỳ lạ, có người ra ngoài mua đồ ăn rồi mất tích, có kẻ lên sửa nóc nhà rồi không thấy đâu, còn có người ly kỳ hơn, sau khi vào nhà vệ sĩnh bỗng dưng biến mất.

Thế thì lạ quá rồi, thật sự là bốc hơi giữa nhân gian à?

Nhưng bọn họ báo mộng nói mình bị Bạch Ngọc Tỳ Huơu ăn mất, vậy những người mất tích, chắc chắn phải có điểm chung gì đó, ta bảo Trương Vĩ Lệ suy nghĩ kỹ lại.

Trương Vĩ Lệ nhíu mày suy nghĩ một lúc lại, bỗng dưng cau chặt mày, nói với vẻ không chắc lắm:

“Chẳng lẽ…là chuyện kia?”

Ta bảo nàng mau kể lại.

Thì ra khoảng thời gian trước, trên đỉnh núi đang yên đang lành bỗng đánh sét hạn, dường như bổ thứ gì đó trên đỉnh núi ra, có người nói nhìn thấy ánh sáng kỳ lạ trên núi, có không ít người đi xem náo nhiệt.

Chờ mấy người đó xuống núi, người bên dưới hỏi họ đã nhìn thấy gì, bọn họ lắp bắp không chịu nói, dáng vẻ rất đáng ngờ.

Có điều mọi người rất nhanh đã quên chuyện này, nàng cũng bị ta nói mới nhớ ra, không cần nói, người mất tích đều là những người lên núi hôm đó!

Bạch Ngọc Tỳ Hưu…lẽ nào hôm đó họ lên núi, đã gặp Bạch Ngọc Tỳ Hưu gì đó?

Những lời nói trong mộng, cũng bảo đã làm chuyện không nên làm, mới bị Bạch Ngọc Tỳ Hưu ăn mất.

Ta vội hỏi Trương Vĩ Lệ, những người lên núi, còn ai may mắn sống sót không?

Trương Vĩ Lệ ngẫm nghĩ một lúc, vỗ đùi bảo:

“Lão Tam phố tây hình như là một trong số đó.”

Ta nghe thấy bèn đứng dậy, nói chuyện không thể chậm trễ, bây giờ chúng ta đi hỏi lão Tam kia.

Nhưng Trương Vĩ Lệ lắc đầu, nói lão Tam là tài xế taxi chạy xe đêm, bây giờ chắc chắn không ở nhà, nàng gọi điện bảo lão Tam đến.

Nhưng lão Tam mãi không nghe máy, Trương Vĩ Lệ xấu hổ nói, có lẽ do lái xe không tiện nhận điện thoại, hay là sáng mai lại đến tìm hắn.

Cũng phải, bình thường nửa đêm còn có thể tìm người, nhưng biết đi đâu tìm xe taxi đây, đành phải đợi thôi.

Chương 467 - Số Mạng

Chương 467: Số Mạng

Lúc này trời cũng mờ tối, Tiểu Hắc Vô Thường vừa cau mày vừa nghe, Tiểu Bạch Vô Thường đã ngáp dài, bấy giờ Trương Vĩ Lệ mới phản ứng lại, nói chuyện nãy giờ, vẫn chưa nấu cơm cho chúng ta, vội vàng xuống bếp nấu ăn.

Nhưng vào lúc này, Trình Tinh Hà kéo Trương Vĩ Lệ, hai mắt như điện, tỏa sáng:

“Chị gái, có chuyện này phải xác định với ngươi, mấy con ngỗng kia có phải mỏ đỏ chân vàng không?”

Trương Vĩ Lệ bị câu hỏi không đầu không đuôi của hắn khiến cho chẳng hiểu ra sao, nhưng vừa suy nghĩ đã phản ứng lại:

“Ý ngươi là, mấy con ngỗng dẫn mọi người tránh khỏi sạt lở à? Để ta nghĩ xem...đúng rồi.”

Trương Vĩ Lệ vỗ đùi:

“Sao ngươi biết? Mấy người lớn tuổi quả thật nói như vậy, nghe đồn mấy con ngỗng kia màu sắc sống động, lông màu xanh phỉ thúy, mỏ đỏ như mã não, chân màu vàng kim, ai cũng chưa từng gặp qua loại ngỗng đó!”

Bấy giờ Trình Tinh Hà mới buông Trương Vĩ Lệ ra, lẩm bẩm nói:

“Phong thủy luân chuyển, năm nay đến nhà ta rồi, nếu ta thật sự có con trai, vậy thì có thể giống ngươi và Ách Ba Lan, trở thành phú nhị đại…”

Trương Vĩ Lệ không hiểu hắn có ý gì, nhìn dáng vẻ lén lút của hắn, có lẽ là sợ hắn trúng gió, vội vàng vào nhà bếp.

Bạch Hoắc Hương nhìn Trình Tinh Hà với vẻ ghét bỏ, hỏi ta hắn có tiền sử bệnh động kinh hay không, nàng có linh dược, chuyên chữa bệnh não.

Ta lại biết tại sao hắn đột nhiên như phát điên.

Nếu Trương Vĩ Lệ không nói sai, đó thật sự không phải ngỗng.

Thứ kia, trong nghề phong thủy của chúng ta, được gọi là eo ngọc bích.

Cũng chính là eo ngọc bích mà khi trước Trình Tinh Hà từng nói, “mầm tử kim, eo ngọc bích” không sánh nổi một cọng lông của sơn mị.

Chúng ta từng gặp mầm tử kim trong đồ cưới, có kim loại quý trong đất, sơn mị thì không cần phải nói nữa, đầy đồ xinh đẹp quý giá hiếm có, dưới người chẳng khác gì kho báu của cướp biển vùng Caribe.

Mà eo ngọc bích, chính là một loại sơn tinh, trong đất có bảo vật, tất nhiên sẽ có bảo khí, nếu nơi này là linh mạch phong thủy, bảo khí sẽ cảm hóa thành hình, biến thành dáng vẻ loài ngỗng.

Cho nên, nơi có eo ngọc bích, chắc chắn sẽ có đồ tốt. Một eo ngọc bích đại diện cho một bảo tàng, theo lời Trương Vĩ Lệ đã nói, nơi này có vô số eo ngọc bích, cũng tức là có rất nhiều đồ tốt không đếm xuể.

Đôi mắt của Trình Tinh Hà sắp biến thành ký hiệu đô la rồi:

“Lần trước chẳng lấy được bao nhiêu chỗ sơn mị, lần này có thế nào cũng phải nắm chắc cơ hội, thật không hổ là đất Chu Tước, núi Tỳ Hưu.”

Hắc Bạch Vô Thường kinh nghiệm lão luyện hơn chúng ta, lại nghèo muốn chết, trong lòng đã sớm gõ bàn tính, khóe môi cũng cười lạnh.

Tuy Trình Tinh Hà kích động, nhưng không ngốc, cũng phát giác biểu cảm của Tiểu Hắc Vô Thường, lén lút kéo áo sơ mi của ta:

“Lần trước bọn họ đã cướp đồ của chúng ta ở đại dược phòng, lần này nhất định phải khôn khéo hơn.”

Nếu thật sự có nhiều bảo vật như thế, một mình bọn hắn cũng nuốt không trôi, có thế nào cũng sẽ chiếm được chút lợi.

Ngoài mặt ta gật đầu, thầm tính toán lấy sợi dây chuyền của Tiểu Hắc Vô Thường.

Chỉ cần lấy lại sách mật, chúng ta sẽ tự do.

Lúc này Trương Vĩ Lệ đã nấu xong, nhìn nàng tùy tiện hùng hổ, không ngờ rất có kỹ xảo nấu ăn, tuy chỉ là mấy món da hổ tiêu xanh, cà tím xào thông thường, nhưng đầy đủ sắc hương vị, thật sự có mùi vị của gia đình.

Trình Tinh Hà ăn một miếng, không nói nên lời, bỗng dưng hé miệng:

“Thất Tinh ngươi mau nếm thử đi, trời ạ muộn một chút sẽ bị ta ăn hết đấy.”

Trương Vĩ Lệ thấy vậy vui vẻ:

“Anh bạn ăn chậm chút, vẫn còn, hồi đó con trai ta rất thích ăn món này.”

Nói đoạn, nàng nhìn ra sau lưng.

Ta nương theo tầm mắt nàng, trông thấy ảnh chụp cả nhà treo sau lưng nàng, nhìn kỹ lại tướng mạo người nhà nàng, ta không khỏi hít khí lạnh, cả nhà họ, đều chết rất thê thảm!

…

Sau lưng cha mẹ chồng, trên mũi đều có đường vân hình chữ thập, cái này gọi là đường ngũ mã phanh thây, chủ chết không toàn thây, mà mặc dù dáng vẻ chồng nàng rất anh tuấn, nhưng sống mũi lún xuống, lông mày từ nửa bộ phận trước bị cắt đứt 1 phần 3 chỗ bắt đầu, biểu thị thanh niên mất vong, trong vòng ba mươi tuổi sẽ chết oan.

Con trai thì càng thảm, đại khái cũng chỉ sống đến bốn năm tuổi thôi, mệnh cung toàn bộ lõm xuống, lông mày rất nhạt, tán mà không tụ, so với cha hắn còn thảm hơn, đoán chừng chụp xong ảnh gia đình không bao lâu sẽ chết, dựa theo tai ách cung xem, lúc đứa nhỏ này chết vẫn là chịu đủ tra tấn.

Trương Vĩ Lệ phát hiện ta đang nhìn ảnh gia đình của nàng, biểu cảm trong nháy mắt có chút mất tự nhiên, cúi đầu nói:

“Sau này sẽ không bao giờ gặp lại nữa, đều là ta...hại chết họ.”

Ta lắc đầu:

“Không trách ngươi, đó cũng là số mạng của họ.”

Trương Vĩ Lệ ngẩng đầu nhìn ta, ngơ ngác nói:

“Không...trách ta?”

Ta gật đầu:

“Mỗi người đều có số mạng riêng, cha mẹ chồng chết do tai nạn giao thông, chồng đi làm thì xảy ra tai nạn bất ngờ, con cái bị bệnh chết, phải không?”

Chương 468 - Bán Thân

Chương 468: Bán Thân

Trương Vĩ Lệ bất ngờ đứng lên:

“Ngươi...Làm sao ngươi biết?”

Điều này rất rõ ràng.

Bạch Hoắc Hương vừa nghe người nhà này xui xẻo như vậy, tuy rằng không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn về phía Trương Vĩ Lệ cũng mang theo chút đồng tình.

Mà trán Trương Vĩ Lệ phẳng dẹt, nhà mẹ đẻ đương nhiên cũng sớm đã không còn.

Trong mắt Trương Vĩ Lệ bỗng nhiên rưng rưng nước mắt.

Thì ra ngay từ nhỏ, vì lòng bàn chân Trương Vĩ Lệ mọc lông trắng, đã bị họ hàng nói là Bạch Hổ tinh hạ phàm, bảo cha mẹ nàng ném nàng ra nghĩa địa, nếu không để lại trong nhà sẽ gây tai họa lớn - nhà mẹ đẻ hắn bế tắc, cũng là trọng nam khinh nữ.

Nhưng nói thế nào cha mẹ nàng cũng không chịu - đây là thịt rớt xuống từ trên người mình mà!

Lúc Trương Vĩ Lệ lên mười bốn, em trai nàng bị bệnh, cha mẹ nàng đi ra ngoài kéo than đá kiếm tiền cho em trai khám bệnh, dặn dò nàng chăm sóc em trai, buổi tối sẽ trở về.

Nhưng cuối cùng cha mẹ nàng không trở về nữa - mỏ than xảy ra tai nạn, cha mẹ nàng đều bị đè chết ở bên trong.

Cha mẹ chết, còn có một đứa em trai, Trương Vĩ Lệ đi ra ngoài làm việc lặt vặt kiếm tiền cho em trai, gội đầu cho khách ở tiệm làm tóc, mùa Đông tay vẫn ngâm nước đến nứt nẻ, nàng cũng không oán trách – nàng chỉ còn một người thân là em trai.

Nhưng em trai bị bệnh nặng, làm chút việc lặt vặt này cũng không đủ tiền khám bệnh.

Mà trong tiệm làm tóc có một vị khách quen biết chuyện này, nói ta có tấm lòng lương thiện, có thể cho em trai ngươi một con đường sống, chỉ cần phục vụ ta thoải mái, ta sẽ cho ngươi một trăm đồng.

Trương Vĩ Lệ không còn cách nào khác - nàng không có học thức, không có kỹ thuật, thậm chí còn chưa trưởng thành, năm đó cũng không làm gì có thể xoay sở được, nàng đi đâu kiếm tiền?

Cái gã đầu hói mập mạp năm mươi tuổi kia trở thành người đàn ông đầu tiên của nàng, hiện tại nàng còn nhớ rõ một khối bụng to kia giống như qua đêm với một nắm bột lên men vậy.

Có khởi đầu, nàng biết đối với nàng mà nói, đây là con đường duy nhất để có tiền nhanh nên đành làm nghề này.

Em trai hỏi nàng lấy tiền ở đâu, nàng nói có một người tốt bụng cho mượn, chờ sau này ngươi lên đại học sẽ trả lại.

Em trai cũng không chịu thua kém, khỏi bệnh rồi, lớn lên thực sự đậu đại học.

Trương Vĩ Lệ khỏi phải nói vui mừng biết bao, chịu đựng thêm bốn năm nữa, sau này mình có thể theo em trai hưởng phúc, không làm việc buôn bán bẩn thỉu này nữa. Nhưng không nghĩ tới, tạo hóa trêu người, lúc nàng tặng quần áo mùa Đông cho em trai, lại gặp phải quản lý ký túc xá của em trai.

Đó là một gương mặt quen thuộc, quản lý chớp mắt đã nhận ra nàng, nàng quỳ xuống cầu xin quản lý đừng nói chuyện này cho em trai của nàng biết.

Nàng sợ nhất là mất mặt em trai mình.

Quản lý cười xấu xa nói cũng được, vậy ngươi phải hầu hạ ta thoải mái.

Trương Vĩ Lệ chỉ có thể đồng ý, nhưng không lâu sau, bạn học của em trai đã phát hiện mối quan hệ giữa nàng và quản lý, sau đó nói cho em trai nàng biết.

Em trai nàng vội vã đến và bắt gian trên giường.

Trương Vĩ Lệ khóc nói nàng cũng bất đắc dĩ, nhưng em trai lắc đầu, hất nàng ra và nói chê nàng bẩn.

Làm một công việc nghiêm túc không được sao? Làm nghề này chính là ăn ngon lười làm, ham ăn biếng làm.

Trương Vĩ Lệ gật đầu nói sau này nàng sẽ thay đổi, đuổi theo em trai nàng cầu xin hắn tha thứ - nàng chỉ còn duy nhất một người thân này thôi.

Nhưng em trai nàng hung hăng hất nàng ra, nói ngươi đừng đụng vào ta, nói cũng khéo, em trai nàng dùng sức quá mạnh tựa vào lan can, lan can kia bị gãy, em trai nàng từ tầng bảy ngã xuống, ngã chết tại chỗ.

Trương Vĩ Lệ trở thành người một thân một mình.

Nàng trăn trở đi nơi khác sinh sống, nhưng cuối cùng vẫn làm nghề này - bất kể là đi bưng trà đưa nước, hay là lau dọn ở nhà hàng, luôn có người nhìn trúng nàng, hỏi nàng có bán thân không.

Không bán thì lại bắt nạt nàng.

Nàng cũng chỉ có thể sống như vậy cho đến khi gặp được chồng.

Chồng nàng là một công nhân cắt rau trong nhà hàng, vẫn là một người học việc, nhưng lá gan rất lớn, thấy đầu bếp trưởng bắt nạt nàng, hắn liền dùng một con dao kề trên cổ đầu bếp trưởng.

Đầu bếp trưởng nói con mẹ nó ngươi điên rồi, nàng vốn là biểu tử ngàn người sờ vạn người kỵ, đến phiên ngươi là anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Chồng nàng nói những thứ khác ta không hiểu, ta chỉ biết nàng không hài lòng.

Cả hai người họ đều không có việc làm, dứt khoát trở về quê hương.

Những ngày tháng đó nàng sống rất hạnh phúc.

Mấy năm nay luôn ở tiệm làm tóc bất hợp pháp, chưa từng ăn thịt lợn cũng chưa từng thấy lợn chạy, bây giờ cũng mở một tiệm hớt tóc cho người ta, muốn sống một cuộc sống tốt đẹp.

Cuối cùng nàng cũng có một ngôi nhà.

Đáng tiếc có gia đình không bao lâu, nàng vừa mới sinh con xong, chồng lên nhà hàng nhỏ làm tạp vụ, bình gas nổ làm người bị bỏng nặng.

Chương 469 - Mạng Bạch Hổ

Chương 469: Mạng Bạch Hổ

Loại vết thương này muốn điều trị cần rất nhiều tiền, nàng không còn cách nào khác, chỉ có thể làm nghề cũ là mua bán da thịt, nàng phải cứu chồng mình.

Cha mẹ chồng cũng biết con dâu không dễ dàng, khóc một tràng nói để nàng chịu ấm ức rồi.

Nàng lại cảm thấy, cha mẹ chồng đối với nàng thật tốt - cả nhà cũng không chê mình bẩn, không chê mình không lao động mà thu hoạch.

Cứ như vậy, nàng bán thịt, nuôi con, cha mẹ chồng chăm sóc con trai trong bệnh viện.

Kết quả là, một ngày nọ, cha mẹ chồng đi xe đạp điện băng qua đường, một chiếc xe tải do một tài xế đang mệt điều khiển làm nghiền nát chiếc xe điện.

Bắp đùi cha chồng bay sang bên kia đường, đầu mẹ chồng bị nghiền nát trên mặt đất, không thể thu lại được, hai vợ chồng thành thật sống bên nhau cả đời, nhưng lại rơi vào cảnh chết không toàn thây.

Nàng đã không nhớ rõ lúc ấy mình khóc như thế nào, chuyện này ban đầu nàng muốn gạt chồng, nhưng bị người họ hàng nhanh miệng nói ra.

Chồng nàng không nói gì, ngày đó chỉ nói với nàng, ngươi đừng đến, ta không cần người chăm sóc, dẫn theo đứa nhỏ sống một cuộc sống thật tốt đi.

Nàng nói không đến sao mà được? Nhưng vì quá mệt mỏi, nàng cũng không hiểu ý nghĩ của chồng.

Ngày hôm sau nàng mới biết - chồng nàng cầm thắt lưng, đợi lúc đêm khuya vắng vẻ đã treo cổ trên giường bệnh.

Ai cũng không biết hắn chết như thế nào lại yên lặng như vậy, một người trong phòng bệnh ngay cả chút tiếng động cũng không nghe thấy - nghĩ là hạ quyết tâm, giãy dụa cũng không muốn giãy dụa.

Nước mắt nàng khóc đến khô rồi, về nhà nuôi con, kết quả là con trai nàng sốt cao không giảm, kiểm tra thì biết mắc bệnh ung thư máu cấp tính.

Đứa bé nhỏ như vậy đã bị châm kim, bị đâm kim lấy máu nhưng không hề khóc, nàng hỏi con trai không đau sao? Con trai nàng nói, cha nói, nam tử hán đại trượng phu không thể khóc - hắn phải kiên cường một chút, trong nhà vẫn còn phụ nữ cần phải chăm sóc.

Từ miệng một đứa nhỏ nói ra những lời này, Trương Vĩ Lệ khóc đến nghẹn lòng.

Đứa nhỏ số khổ, không trị được bao lâu cũng đoàn tụ với ông bà nội và cha.

Nàng sống qua ngày một mình trong tiệm làm tóc.

Người dân địa phương cũng cảm thấy là một Bạch Hổ tinh, nhưng nàng xinh đẹp, vì vậy vẫn còn rất nhiều người chiếu cố công việc kinh doanh của nàng.

Cũng có người hỏi nàng, sao ngươi vẫn còn ở đây? Nhà chồng ngươi cũng không còn ai, thời đại này mà ngươi còn thủ tiết à?

Nàng lắc đầu, nói bà đây dựa vào cái gì phải đi, nơi này chính là nhà của bà đây.

Bây giờ, cũng không ai chê nàng bẩn - người trong nhà đều đã chết, nàng cũng không quan tâm ai chê nàng bẩn.

Nàng nói đến đây cũng không rơi nước mắt, ngược lại là cười, giống như đang kể câu chuyện của người khác:

“Đừng nói người khác nói ta là mạng Bạch Hổ, bản thân ta cũng cảm thấy ta là mạng Bạch Hổ! Ngươi nhìn người bên cạnh ta đi, dính lấy ta thì có kết cục tốt không? Sở dĩ ta còn sống, thật ra cũng không vì cái gì khác – người nhà ta nhân số ít ỏi, ta mà chết, ngày lễ tết, ngay cả người đốt giấy cho họ cũng không có - ta sợ họ ở dưới đất, không có tiền sẽ bị coi thường.”

Cùng lúc đó, số tiền nàng kiếm được, cũng có không ít quyên góp lên nền tảng như từ thiện gây quỹ - nàng nhìn thấy những người bị bệnh xảy ra chuyện không may, luôn nhớ tới người nhà mình.

Khó trách...Ánh sáng công đức màu tím của nàng thì ra là có như vậy.

Người phụ nữ này, đời này dường như chưa từng sống cho mình.

Trình Tinh Hà có chút ăn không vô nữa, mím môi, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không nói ra, mặc dù Bạch Cổ Hương vẫn duy trì khuôn mặt lạnh, nhưng vòng mắt lại nhịn không được cũng phiếm hồng theo, giống như quả đào vậy.

Mỗi người đều có số mạng riêng, không ai có cách nào cả. Ta vừa định an ủi một câu, bỗng nhiên chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng nổ lớn.

“Ầm...”

Ta lập tức đứng lên, tiếng động gì thế?

…

Trình Tinh Hà cũng thốt lên:

“Không xong rồi, động đất!”

Ta ngẩng đầu nhìn đèn treo trên đỉnh đầu, hoàn toàn không lắc lư, tiếng động này giống như thứ gì đó va chạm hơn, cách nơi này không xa, ta lập tức chạy ra ngoài.

Đi ra ngoài vừa nhìn, loáng thoáng, ở đầu hẻm gần đò, thấy một cái bóng.

Tốt...Lớn quá!

Từ trước đến giờ ta chưa từng thấy qua loại đồ vật này, lập tức đuổi theo.

Hơn nữa, kỳ lạ nhất chính là người khác không nhìn ra thứ đó, ta lại thấy được bảo khí sáng chói - màu hoa hồng, thấy còn nồng đậm hơn Phượng Khiếu Cửu Thiên lúc trước nhiều!

Nhưng qua ngõ hẻm, bóng dáng to lớn kia đã biến mất, nhìn mức độ bảo khí ảm đạm xuống - giống như là lên núi Tỳ Hưu.

Vậy rốt cuộc thứ đó là cái quái gì vậy?

Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương cũng đuổi theo, Trình Tinh Hà bỗng nhiên chỉ một chỗ:

“Ngươi xem đi.”

Đó là một chiếc xe ba bánh đã lật, đầu xe hiển nhiên nằm trên tường, hư hỏng rất nghiêm trọng, mấy cái bánh xe hướng lên trời vẫn còn đang xoay chuyển loạn xạ.

Lúc này, Trương Vĩ Lệ cũng đuổi theo, vừa nhìn chiếc xe ba bánh kia, nhào tới quỳ xuống, lớn tiếng khóc lên:

“Ôi mẹ ơi, lão tam, lão tam!”

Chương 470 - Lão Bất Tử

Chương 470: Lão Bất Tử

Chiếc xe ba bánh đã trống rỗng.

Mọe kiếp, chẳng lẽ người lái chiếc xe ba bánh này chính là lão tam mà Trương Vĩ Lệ nói?

Người cuối cùng lên núi cũng đã biến mất?

Chuyện này đương nhiên có liên quan tới cái vật to lớn mang theo bảo khí kia.

Lúc này, tám hàng xóm bốn phương cũng đi ra, họ đều biết cái xe ba bánh kia, lão thái thái mặt ngựa cũng ở trong hàng, vui sướng khi người gặp họa liền nói:

“Thấy chưa, Bạch Hổ chính là Bạch Hổ, dính lấy nàng đếu có kết cục không tốt? Xem trong các ngươi còn ai giúp sấn tới giúp đỡ nàng nữa không.”

Nói như vậy, lão tam lái xe ba bánh kia có quan hệ với Trương Vĩ Lệ?

Trương Vĩ Lệ bỗng nhiên xoay người, quỳ xuống với ta:

“Tiểu ca, nếu ngươi có năng lực này, ta cầu xin ngươi hãy cứu lão tam trở về! Ta cầu xin ngươi! Ta vẫn còn chuyện chưa nói với lão tam!”

Trương Vĩ Lệ dập đầu rất chân thật, trán đều bị dập nát, ta vội vàng kéo nàng lên.

Lúc này, Niêm Ngư Tu cũng từ một bên chạy tới - trên đầu hắn chỗ xanh chỗ tím, hiển nhiên vừa mới bị người ta đánh.

Chỉ thấy trong tay hắn có một quả trứng gà, còn đang thật cẩn thận lăn vết thương cho mình, vừa nhìn chiếc xe ba bánh kia, lập tức vui vẻ nói:

“Các ngươi thấy chưa, lão tam kia, đây là gieo gió gặt bão!”

Thì ra, lão tam là một lão lưu manh, sau khi biết chuyện của Trương Vĩ Lệ, cũng động lòng với nàng - không phải kiểu động lòng mua bán, hắn muốn chăm sóc Trương Vĩ Lệ, cùng nàng lập gia đình sống qua ngày.

Hắn cảm thấy người phụ nữ này quá cực khổ rồi.

Trương Vĩ Lệ cũng là lòng dạ mềm yếu, có thể không cảm động sao?

Nhưng nàng đã không còn dám có dây dưa gì với người đàn ông khác, cũng từ chối lão tam, đây mới là chuyện ngày hôm qua, trong miệng nói còn rất ngoan độc – một mình ngươi mở xe ba bánh mà đòi nuôi được bà đây? Bà đây tùy tiện tìm một khách hàng, rút ra cây lông tơ, còn to hơn cả eo ngươi đấy! Ta khuyên ngươi nên đi tiểu đi.

Lão tam vẫn không hết hy vọng, nói không sợ, sau này ta nghĩ cũng phải kiếm thêm tiền cho ngươi sống thật tốt.

Ngày hôm sau, hắn xuống núi để tìm việc làm, mà lúc hắn không có ở đó, Trương Vĩ Lệ đã bị Niêm Ngư Tu kéo đi nấu cao hổ trắng.

Đây không phải là, hắn vừa về nhà nghe nói chuyện này, chạy đến nhà Niêm Ngư Tu đánh hắn một trận, nói hắn còn bắt nạt Trương Vĩ Lệ nữa thì sẽ nhét hắn xuống giếng.

Kết quả hắn vừa mới lái xe ba bánh muốn tới tìm Trương Vĩ Lệ, người liền biến mất, xe ba bánh cũng đụng vào tường.

Trương Vĩ Lệ nhìn chằm chằm chiếc xe ba bánh chưa quay xong kia, bỗng nhiên bĩu môi mình và nói:

“Đều do ta, đều trách ta, nếu không phải ta, lão tam còn đang yên đang lành...”

Đầu tóc nàng đều xoã tứ tung, mặt đầy máu do tự mình đánh ra, nhìn khỏi phải nói thê thảm cỡ não.

Bạch Hoắc Hương giữ chặt gân gai trên tay nàng, kéo tay nàng xuống, lạnh lùng nói:

“Vô dụng.”

Câu này lời ít ý nhiều, giống như mắng Trương Vĩ Lệ vô dụng, nhưng ta biết, ý nàng nói, trách mình cũng vô dụng.

Ai thấy trong lòng cũng sẽ không dễ chịu, ta đành phải đồng ý, ta nhất định cố gắng hết sức.

Núi Tỳ Hưu...Hiện giờ rốt cuộc đám người Đỗ Hành Chỉ thế nào rồi?

Ta liếc xéo mắt thì thấy, Tiểu Hắc Vô Thường cũng đi ra xem náo nhiệt, nhưng biểu cảm của Tiểu Hắc Vô Thường có chút kỳ quái, giống như là thấy thứ gì đó đáng sợ vậy.

Ta nhìn theo tầm mắt của hắn, lại không phát hiện ra gì.

Tiểu Bạch Vô Thường muốn nói gì đó, Tiểu Hắc Vô Thường phát hiện ta đang nhìn hắn thì nháy mắt với Tiểu Bạch Vô Thường, xoay mặt liền lạnh lùng trở về, nhưng bước chân hắn rất hốt hoảng.

Với thân phận của hắn mà cũng biết sợ hãi ư?

Ta ngược lại muốn hỏi một chút, nhưng nghĩ lại hắn cũng sẽ không nói cho chúng ta biết.

Ban đêm, ta suy nghĩ chuyện mặt dây chuyền, liền lén lút đến phòng Hắc Bạch Vô Thường, kết quả lại nghe thấy Tiểu Bạch Vô Thường thấp giọng nói:

“Ca, ngươi không nhìn lầm, thật sự là “hắn”?”

Đây là lần đầu tiên ta nghe hắn nói “Ca ta nói không sai”.

Tiểu Hắc Vô Thường lạnh lùng nói:

“Hai chiêu này của ta, còn có thể có sai?”

“Hắn”? Lai lịch thế nào, nam hay nữ, chết hay sống?”

Giọng nói của Tiểu Bạch Vô Thường cũng căng thẳng lên:

“Nếu “hắn” cũng tới, vậy tụ bảo bồn còn đến phiên chúng ta sao?”

CMN, ta...Nghe ý ra này, Hắc Bạch Vô Thường đều sợ hãi tên này.

Đại lão?

Trong lòng ta vừa nhảy dựng, hai người họ là hai Địa cấp nhất phẩm, có thể làm cho họ kiêng kỵ chỉ có Thiên cấp!

Chẳng lẽ...Là ông cụ Hải suy nghĩ Dẫn Linh Châm của ta có thể thu hoạch nên tới tìm ta trước?

Ta vội vàng mượn ánh trăng nhìn bụng mình – đúng như dự đoán, tuy rằng gần đây ta vẫn không dám hành khí, nhưng tơ vàng Phượng Hoàng dường như cũng không thể chèn ép được Dẫn Linh Châm, một sợi dây đỏ kia đang từ từ tiến gần ngực.

Mẹ kiếp, lão bất tử này.

Chương 471 - Một Cặp Ông Cháu

Chương 471: Một Cặp Ông Cháu

Mà Tiểu Hắc Vô Thường nói tiếp:

“Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải cẩn thận hơn nhiều, bất kể là quyển bí mật hay là người phá cục kia đều phải trông chừng kỹ - đừng để hắn toát ra, cầm con vịt đến miệng tiệt hồ.”

Tiểu Bạch Vô Thường nói:

“Ca, ngươi nói không sai!”

Tiểu Hắc Vô Thường thở dài:

“Hai chúng ta đã chờ năm mươi năm rồi, chuyện này có thể thành hay không, chỉ xem lần này, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót gì.”

Huyền gia đã nghèo hơn 50 năm rồi sao?

Cũng không đúng nha, chuyện của đảo Hồ Lô nhỏ hình như cũng không lâu như vậy.

Hay là nói...Họ tìm tụ bảo bồn không chỉ vì tiền, mà còn mục đích khác?

Ta đang muốn nghe kỹ hơn, bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng động mạnh, có thể là có chuột, Hắc Bạch Vô Thường lập tức cảnh giác, không nói gì nữa, ta biết không thể ở lại, đành phải trốn về phòng trước.

Tiểu Hắc Vô Thường đuổi theo, may mà không thấy ta, ta thấy hắn sờ sờ mặt dây chuyền trên cổ mình rồi trở về.

Chờ trở lại trong phòng, Trình Tinh Hà cảm giác được, theo thói quen đặt chân lên bụng ta, ngáy đến rung động trời đất.

Ta cũng theo thói quen véo chân hắn một cái, hắn mơ mơ màng màng nói:

“Chân gà mắm tương, phải cay...”

Cay đại gia ngươi đấy.

Sáng sớm hôm sau, chúng ta thức dậy và chuẩn bị lên núi Tỳ Hưu.

Trước khi đi đương nhiên là phải ăn một bữa sáng, Trình Tinh Hà kiên trì muốn ăn một bữa đặc sản địa phương dưới chân núi, thịt bò bột cay.

Quầy hàng này buôn bán rất phát đạt, xung quanh đều là thực khách.

Đằng sau chúng ta là một bà già đang nói lải nhải, còn dẫn theo một đứa cháu trai nhỏ.

Cháu trai nhỏ ghét món ăn không ngon này, nhưng bà cụ đang kiên nhẫn dỗ dành hắn.

Nhưng cháu trai nhỏ thoáng cái liền xốc chén cơm lên, nổi giận nói:

“Mỗi lần ngươi ăn cơm đều phải lấy thịt trong bát của mình cho ta, hôm nay trong bát này của ngươi sao không có thịt, có phải ngươi ăn vụng hay không?”

Bà nội kia sợ hãi, vội vàng ngăn cản canh nóng chảy xuống trên bàn:

“Ngoan ngoãn nha, đừng tức giận, chỉ là bà nội muốn ăn chay, ngoan ngoãn đương nhiên sẽ được ăn thịt, nhưng đừng làm nóng ngươi…”

Nàng nói xong thì gọi lớn về phía chủ quán:

“Lại ngoan ngoãn cho ta một chén thịt bò!”

Cháu trai nhỏ đạp liên tục:

“Chính là ngươi ăn vụng! Chính là ngươi ăn vụng! Ngươi là một lão bất tử!”

Bà nội vội vàng nói:

“Ta chết, ta chết, bà nội chết không đáng gì, đừng tức giận cháu trai ngoan của ta…”

Chủ cửa hàng không thể nhìn nổi nữa, nói:

“Không có.”

Ta cũng là mở mang tầm mắt, nào có chuyện cưng chiều trẻ con như thế.

Trình Tinh Hà vừa ăn vừa nói:

“Dạy dỗ kiểu này, e là nuôi ra một người bất hiếu, phải nuôi thành một người gieo hoạ.”

Ta cũng nghĩ vậy.

Đúng lúc này, dư quang ta phát hiện ánh mắt Tiểu Hắc Vô Thường dần dần thay đổi, vô cùng sợ hãi nhìn về phía sau ta.

Ánh mắt kia giống như ngày hôm qua, chẳng lẽ là ông cụ Hải tới?

Ta lập tức nhìn theo tầm mắt của hắn, lại sửng sốt.

Phía sau không có tung tích của ông cụ Hải – cái hắn nhìn lại là một cặp ông cháu.

…

Ta không khỏi nghi ngờ đứng bật dậy - chẳng lẽ người mà họ nói trước đó không phải ông cụ Hải, mà là lão thái thái này?

Nhưng trông tướng mạo lão thái thái này xấu xí, chẳng có chỗ nào đặc biệt cả...

Ta lập tức ngẩng đầu, lần này nhất thời làm da đầu muốn rách toạc ra - lão thái thái này giống như Công Tôn trước đó, trên ấn đường căn bản không thấy được ánh sáng công đức!

Là Thiên cấp tam phẩm, cấp bậc mạnh hơn có thể che giấu được cả công đức sao?

Người xung quanh nào biết lai lịch của lão thái thái, cũng chưa từng thấy đứa trẻ nào được chiều chuộng như vậy nên không khỏi bàn luận sôi nổi, có mấy người tương đối nhiều chuyện, đã vậy còn ríu rít, nói đứa nhỏ được chiều như thế mà không biết cảm ơn, về già thì chính ngươi chịu thiệt thòi.

Nhưng lão thái thái không thèm ý tới, cứ tiếp tục gân giọng bảo ông chủ làm thịt bò, dĩ nhiên ông chủ vốn không ưa họ, lớn tiếng nói:

“Đã nói không có là không có!”

Sắc mặt lão thái thái tối sầm xuống, đúng lúc đó, ta thấy trên tay nàng hơi phát sáng, năm viên hắc khí bỗng nhiên đi về phía quầy.

Không lâu sau, một chén thịt bò bỗng nhiên xuất hiện trên bàn hai bà cháu.

Những người khác đương nhiên không thấy được thứ này, duy nhất mình Trình Tinh Hà há rộng miệng ra một tý, nửa ngụm canh mỳ rơi thẳng xuống:

“Dịch chuyển ngũ quỷ…”

Trời ạ, đây chính là thuật dịch chuyển ngũ quỷ trong truyền thuyết ư?

Đây cũng là một loại thuật dịch quỷ, nhưng khác với Hải gia.

Loại của Hải gia cần phải lấy máu mình nuôi thì mới có thể nghe lời mình, tương tự như thuật nuôi quỷ của Hắc tiên sinh.

Nhưng dịch chuyển ngũ quỷ là một loại cao cấp hơn, nàng có thể tùy ý điều khiển cô hồn dã quỷ bản xứ làm theo ý mình!

Trình Tinh Hà có thể dẫn quỷ trên nhân thân, vừa nhìn thì cũng thấy lợi hại, nhưng so cái này với lão thái thái thì đúng là trò mèo ba chân!

Ông chủ còn không biết chuyện này, định cho thịt bò vào làm món ăn kèm với mỳ sợi, nhưng vừa quay đầu lại thì thịt bò đã không còn - mà thành đồ ăn cho cháu trai nhỏ đó rồi!

Chương 472 - Xiếc Khỉ

Chương 472: Xiếc Khỉ

Cháu trai nhỏ ăn rồi gật gù đắc ý, nhưng miệng cũng không quên than phiền:

“Chỗ này ăn không ngon, ăn không ngon chút nào, ai ăn thịt bò chỗ này là con lừa đần, ngu như heo…”

Còn vừa nói vừa dùng chân đạp bàn.

Những bàn này đều rung hẳn lên, mỗi lần nó đạp một cái như thế, chén canh của thực khách bên cạnh bắn tung tóe ra ngoài, văng vào ngực.

Mấy thực khách kia không chịu nổi nữa:

“Đứa nhỏ nhà ngươi làm gì vậy? Thế mà cũng không biết quản à!”

Lão thái thái không thèm ngẩng đầu lên:

“So đo với một đứa nhỏ làm gì, trẻ con hoạt bát hiếu động là chuyện tốt mà.”

Vừa nói xong thì cười với chú bé:

“Thằng bé rất ngoan mà!”

Ta cũng bị đứa nhỏ làm tô mỳ bắn tung toé vào mặt nhưng vẫn lau đi bằng nụ cười thân thiện.

Mấy người kia tức giận:

“Đứa nhỏ nhà ngươi hoạt bát hiếu động, bọn ta trêu ai ghẹo ai à? Bọn ta cũng đâu phải là cha nó.”

Mặt lão thái thái lạnh lẽo:

“Các ngươi mà cũng xứng ư?”

Lão thái thái vừa dứt lời, ta chợt thấy những luồng khí kia chạy qua cái chén, phải đứng lên nói:

“Cẩn thận!”

Vừa cất lời, những cái chén kia vỡ vụn ngay tức thì, nước canh nóng hổi văng hết lên người mấy người kia, bọn hắn kêu gào khóc lóc trong cơn nóng, huơi tay múa chân.

Nhưng cháu trai nhỏ kia thấy vậy thì lại vui vẻ hẳn lên, liền vỗ tay:

“Vui quá! Vui quá! Bà nội, ta muốn xem xiếc khỉ nữa!”

Xiếc khỉ…

Lão thái thái lập tức vui lên:

“Cháu trai yêu xem này, bà nội bắt họ diễn nhé!”

Sắc mặt mấy thực khách xung quanh đều thay đổi:

“Lão thái thái này, ngươi dạy dỗ đứa trẻ như nào thế…”

Chủ tiệm cũng tức giận:

“Các ngươi ăn không thấy ngon thì mau cút đi…”

Nhưng ánh sáng kia văng tứ phía, chén mỳ của mọi người đều bể hết. Chén đũa các thứ bay khắp nơi, nhất thời trên mặt lão bản là một miệng đầy máu, bụm miệng lại kêu to một tiếng:

“Quỷ ám…”

Thế mà đứa nhỏ càng vui hơn:

“Hay! hay! Diễn hay lắm!”

Cuối cùng những thực khách kia cũng phản ứng lại – e là lão thái thái này không phải người bình thường, sợ hãi rú lên rồi bỏ chạy.

Cháu trai nhỏ thấy vậy thì rất thất vọng:

“Không được, ta chưa xem đủ, bắt họ diễn đi! Bắt họ diễn đi!”

Giữa lưng ta lạnh dần - khó trách sao anh em Hắc Bạch Vô Thường cũng e dè với lão thái thái như thế!

Lão thái thái này chẳng phân biệt được sai trái, không rõ đen trắng, chỉ mù quáng cưng chìu đứa nhỏ, đã vậy thủ đoạn lại cao minh như thế.

Trình Tinh Hà liếm môi một cái, âm thầm kéo ta, ý là mau đi thôi, ý của Hắc Bạch Vô Thường cũng vậy, đưa mắt nhìn xung quanh định rời khỏi chỗ ngồi.

Nhưng vừa lúc đó, cháu trai nhỏ đó phát hiện ra Hắc Bạch Vô Thường, chỉ vào hai người họ rồi nói:

“Có hai đứa nhỏ kìa! Bà nội, bắt họ chơi cùng ta đi!”

Lúc ấy hình bóng của hai đứa nhỏ Hắc Bạch Vô Thường cứng lại.

Bà nội đó không thèm đếm xỉa tới, thậm chí có hơi ghét bỏ đáp:

“Cháu ngoan à, đó không phải là hai đứa nhỏ đâu — là hai lão giúp việc thôi! Họ chẳng có gì vui hết.”

Nhưng đứa nhỏ không chịu:

“Ta phải chơi với họ! Ta phải chơi với họ!”

Giọng nói lão thái thái chợt lạnh hẳn đi:

“Hai thằng nhóc con Huyền gia, cháu ta lên tiếng rồi, các người liệu mà làm đi.”

Quả nhiên là có quen biết nhau.

Dựa theo tính cách nóng nảy của Hắc Bạch Vô Thường...Làm sao có thể liều mạng mà chết chứ? Bình thường, có người gọi họ là đứa trẻ là cũng xui xẻo rồi.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Tiểu Hắc Vô Thường hít một hơi, xoay người, thật sự nhảy cỡn lên – cái bộ dạng đó thì tức cười khỏi phải bàn.

Nhưng ta nhìn ra hắn chỉ cười ngoài mặt, ánh mắt xám xịt.

Đứa nhỏ vô cùng vui vẻ đến nỗi vỗ tay:

“Vui quá! Vui quá!”

Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương không tránh khỏi sửng sốt - đồng hành với nhau lâu như vậy rồi, biết sĩ diện họ còn lớn hơn trời, thế mà lại làm đến mức này vì đứa nhỏ đó.

Trình Tinh Hà hạ giọng nói:

“Ngươi thấy tóc đứa nhỏ chưa?”

Dĩ nhiên rồi. Sau ót chú bé đó treo một đuôi sam nhỏ, phía trên còn kết hoa sen.

Đây không phải là nữ trang cho phụ nữ trưởng thành mà là nuôi từ bé, đây là tập tục mấy trăm năm của Trung Quốc, bé trai mấy đời đơn truyền sẽ đuôi sam nhỏ đến khi lớn, được gọi là bím tóc khoá mệnh - khoá chắc mệnh đứa con lại, không để cho hắn chết yểu.

Khó trách sao cưng chìu đến vậy.

Mà cháu trai nhỏ xem một chút thấy chán rồi, bỗng nhiên chỉa vào người của bọn ta nói:

“Mấy người kia không làm xiếc khỉ! Mấy người kia không làm xiếc khỉ!”

Bọn ta?

Lòng bàn tay ta lập tức siết chặt.

Bà nội đó căn bản không coi bọn ta là người:

“Các ngươi điếc sao? Nhảy đi!”

Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương có hơi sốt ruột, lửa giận của ta cũng bùng lên rồi:

“Mắc gì phải đặc biệt phục vụ đứa nhỏ nhà các ngươi?”

Trình Tinh Hà hạ giọng nói:

“Thất Tinh, ngươi có tân nông hợp không?”

Ai biết Bạch Hoắc Hương lại nói thật:

“Có ta rồi còn muốn tân nông hợp gì nữa.”

Chương 473 - Lão Luyện

Chương 473: Lão Luyện

Nói có lý quá, ta không còn lời nào để nói - ta cũng không ngờ bị đánh, còn bị bắt diễn xiếc khỉ, ta đến bệnh viện bắt WiFi còn hơn.

Ánh mắt bà nội đó lạnh lẽo, mới vừa định nói thì bỗng nhiên một người bấm bả vai ta, nóng lòng nói:

“Sư phụ, lâu rồi không gặp, lão nhân gia ngài gần đây có ổn không?”

Ta ngẩng đầu nhìn thấy thì nhất thời cũng hơi bất ngờ:

“Ô Kê?”

Ô Kê chớp mắt với ta một cái, nháy mắt, quay đầu lại nói:

“Bà nội Hồ, còn nhớ ta không? Ta là cháu trai Hồ Tử Thâm, Hồ Bạch Phượng.”

Hồ...Chẳng lẽ là Thập Nhị thiên giai, “Hồ” trong sông Trường Giang và Hoàng Hà đấy à?

Khoé miệng lão thái thái đó cong lên một cái, lộ ra một nụ cười mất hứng:

“À, hoá ra là thằng nhóc ngươi, ta nhớ ngươi là địa cấp, lúc nào rồi còn nhận huyền cấp làm sư phụ? Ông cụ nhà các ngươi già rồi bị ngốc à?”

Ô Kê cũng không để bụng:

“Bà nội Hồ hỗ trợ trận ở Chu Tước, để ngài vất vả rồi! Thủ lĩnh Thiên Sư bọn ta có gửi lời cảm ơn đến ngài đó!”

Sắc mặt lão thái thái được gọi là Bà nội Hồ đó chợt thay đổi, đưa mắt nhìn ta một cái, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười thú vị:

“À...Lúc đầu thằng nhóc này...”

Trong lòng ta thấy khó chịu một hồi lâu.

Quá rõ ràng rồi, Ô Kê dùng gia gia mình, cộng thêm danh tiếng của thủ tịch thiên sư để đè lão thái thái này, bắt nàng phải cho ta vài phần mặt mũi.

Cháu trai nhỏ kia lại không vui:

“Làm xiếc khỉ đi!”

Lúc này bà nội Hồ mới hạ giọng nói:

“Họ làm xiếc khỉ không vui đâu, đi thôi, bà nội bắt thứ lớn hơn làm xiếc khỉ cho ngươi nhé!”

Vừa nói vừa đưa cháu trai nhỏ có đuôi sam dài đó lên núi Tỳ Hưu.

Hắc Bạch Vô Thường nhìn bóng lưng của nàng, càng ngày càng sốt ruột hơn.

Ta nhìn về phía Ô Kê:

“Sao ngươi tới đây?”

Ô Kê cười ranh mãnh:

“Liên quan tới lời đồn quá ồn ào của sư phụ ngươi đó, ta và sư phụ còn có tình thầy trò, dĩ nhiên là tới đây xin dây trói giặc rồi.”

Lời đồn...Ta gượng ép nói:

“Chỉ là một lời đồn thôi mà đến mức vậy à?”

Ô Kê đáp:

“Mặc kệ những lời đồn này là thật hay giả, dù sao Thiên Sư phủ cũng không dám bắt ngươi, ta tới hộ giá hộ tống cho ông cụ nhà sư phụ ngài thôi - với lại, còn có một chuyện quan trọng hơn chuyện này nữa, sư phụ mà không có ta thì không làm được đâu.”

Quan trọng hơn chuyện này à? Ta liền hỏi hắn có ý gì.

Ô Kê liền chỉ tay về phía trên núi:

“Sư phụ, ngươi nhìn cái đó đi!”

Ta nhìn theo hướng tay hắn, thấy trên một thân cây có một ký hiệu rất kỳ lạ.

…

Như có ai đó dùng dao khắc trên vỏ cây, rất xấu, trông giống một bông hoa sen nhưng rụng hết cánh hoa.

Trình Tinh Hà quay đầu lại húp hết bát canh thịt bò, lau miệng rồi nói:

“Là câu đồ của Thiên Sư phủ.”

Câu đồ là ngôn ngữ trong nghề, có nghĩa là ký hiệu chỉ đường.

Thời xưa không có thiết bị liên lạc, nếu lên núi đạp huyệt mà tìm được chỗ đẹp thì đương nhiên phải để lại ký hiệu cho mình, miễn cho lần sau không tìm lại được.

Mà một biểu tượng nho nhỏ bao hàm rất nhiều thông tin, nó sẽ ghi lại rõ ràng nhánh núi trong khu vực, hướng đi, thậm chí là loại huyệt gì.

Loại câu đồ này mỗi trường phái một khác, tương tự như mật mã, chỉ có người một nhà mới hiểu, không thể để người khác hưởng lợi.

Vậy có nghĩa là câu đồ này do Đồ Hành Chỉ để lại, Ô Kê cũng giúp tìm kiếm Đỗ Hành Chỉ, có thể giải mã thông điệp của câu đồ.

Quả nhiên, Ô Kê chỉ vào câu đồ và nói:

“Đúng vậy, câu đồ này chắc chắn là do Đỗ thiên sư để lại, có nghĩa là chia nhau ra lên núi.”

Chia nhau ra lên núi? Thế thì lạ quá, bọn họ biết nơi này nguy hiểm, nên tập trung lại mới đúng, sao lại tách ra?

Ô Kê sửa sang lại hành trang, nói:

“Sư phụ, chúng ta đi thôi, ta dẫn đường.”

Bỗng nhiên hắn liếc thấy Hắc Bạch Vô Thường, vội vàng chào hỏi:

“Chào hai bá bá của Huyền gia.”

Mới đầu Tiểu Hắc Vô Thường thấy Ô Kê chưa chào hỏi thì tưởng hắn chướng mắt mình, thế nên hơi tỏ vẻ giận dỗi, nhưng bây giờ thấy Ô Kê nhiệt tình không giống giả vờ, hắn cũng tự lấy cớ cho mình, gật nhẹ rồi uy nghiêm hỏi lại:

“Tiểu tử ngươi thật sự nhận Huyền cấp làm sư phụ à?”

Hắn hỏi câu này hiển nhiên cũng vì cảm thấy tò mò.

Ô Kê đáp khéo:

“Làm sư phụ, đương nhiên phải có bản lĩnh, ông nội của ta nói, đừng thấy cấp bậc của sư phụ ta bây giờ còn thấp, nhưng phúc phận ngày sau khó có thể đo lường.”

Trình Tinh Hà nghe xong thì lấy cùi chỏ vào ta:

“Hà Hữu Thâm tinh thông bói toán, hắn đã nói thì chắc chắn không thể sai được, chẳng lẽ ngươi thật sự là đại nhân vật nào đó?”

Chưa chắc, theo ta thấy Ô Kê đã nhận ra làm thầy rồi, hắn đánh giá thấp ta thì chẳng phải là đang nói Ô Kê mù? Vậy thà rằng khen ta để mọi người đều có thể diện.

Có điều, ta thấy Ô Kê không giống trước kia lắm. Trước kia hắn khờ lắm, làm gì lão luyện được như thế này.

Chương 474 - Người Phá Cục

Chương 474: Người Phá Cục

Lên núi, Tiểu Hắc Vô Thường nhìn kỹ, bà Hồ đã biến mất rồi, bèn hỏi:

“Sao người nhà họ Hồ lại đến đây?”

Ô Kê kể cho Tiểu Hắc Vô Thường, thì ra việc Đỗ Hành Chỉ mất tích đã gây chấn động, một thiên sư Thiên cấp như nàng còn mất tích thì chắc chắn nơi này không đơn giản, để đảm bảo, chỉ có thể tìm người nào Thiên cấp cao hơn đến giúp đỡ. Vốn dĩ trong khoảng thời gian này bà Hồ chỉ ở nhà chuyên tâm chăm sóc cháu trai, không quan tâm thế sự, không biết thiên sư thủ tịch dùng cách gì mới mời được.

Dường như Tiểu Hắc Vô Thường không đồng ý với cụm từ “không quan tâm thế sự” lắm, hắn hừ lạnh một tiếng.

Xem ra Tiểu Hắc Vô Thường và bà Hồ có thù cũ.

Thì ra, bà Hồ cũng là người được Thiên Sư phủ mời đến giúp đỡ.

Nhưng mà bà cụ này hành động một mình, không đi chung với Thiên Sư phủ, càng khó tin hơn là bà cụ không chỉ lớn tuổi, vậy mà còn mang theo cháu nhỏ, bà Hồ tự tin về năng lực của mình đến mức nào?

Ô Kê nói cho ta biết, bà Hồ đúng là có bản lĩnh để làm được như thế: Bà có biệt hiệu là Mạc Long nãi nãi.

Mạc Long? Bây giờ ta cực kỳ hứng thú với rồng, bèn hỏi hắn biệt hiệu này có nguồn gốc thế nào?

Hóa ra, theo truyền thuyết bà Hồ là bậc nữ trung hào kiệt, thường một mình đi xem phong thủy, có một lần bà thấy một nơi xuất hiện ánh sáng màu tím bắn cực kỳ mãnh liệt, ắt hẳn có điều khác thường, mà ngọn núi ấy dường như có xu thế đoạn long, bèn tự mò mẫm đi lên núi, kết quả trèo được nửa đường thì trượt chân rơi xuống thung lũng, đúng lúc ấy trên trời có sấm sét, một con quái vật khổng lồ rơi xuống bên cạnh bà.

Đèn bão bà mang theo đã vỡ rồi, cho nên không nhìn thấy gì cả, thế là đánh bạo giơ tay ra sờ, bà chạm phải một thứ gì đó có vảy sần sùi, mặt trên đầy chất lỏng dính nhớp.

Mà con quái vật khổng lồ ấy gầm rú, sau tiếng sét đánh thì bay vọt lên trời cao, bà Hồ bị ù tai mãi lâu mới khỏi, và từ đó về sau, bàn tay của bà cụ có được khả năng đặc biệt, ấy là bất kể đất cát ở nơi nào, sờ vào là biết ngay nguồn gốc lai lịch của nơi ấy.

Mọi người đồn rằng bà chạm vào máu rồng, biết rồng, được ông trời thưởng cho năng lực tầm long điểm huyệt.

Đương nhiên, lời đồn này là do bà Hồ truyền ra để tăng giá trị bản thân, có phải thật hay không thì không ai biết được.

Bạch Hoắc Hương im lặng từ nãy đến giờ bỗng nhiên lên tiếng:

“Đúng là bà ta đã từng sờ vào rồng.”

Vừa rồi Ô Kê cứ nhìn lén Bạch Hoắc Hương mãi, dường như rất tò mò thân phận của nàng, vừa có cơ hội là hắn hỏi ngay:

“Sao tiểu tỷ tỷ biết?”

Bạch Hoắc Hương nhìn chằm chằm phương hướng bà Hồ biến mất, nói:

“Tay bà ta có mùi hương rất lạ lùng, là nước bọt của rồng.”

Theo truyền thuyết, nước bọt của rồng có mùi thơm, thế nên có thuật ngữ long diên hương, nhưng trong xã hội hiện nay không có ai từng nhìn thấy nước bọt rồng thật, bình thường toàn gọi chất bài tiết của cá nhà táng là long diên hương.

Đúng rồi…Nghe nói mùi long diên hương thật sự mấy chục năm cũng không tiêu tán!

Ô Kê dù không hiểu gì nhưng cũng cảm thấy rất lợi hại, hắn sáp lại gần hỏi ta quan hệ giữa ta và Bạch Hoắc Hương là gì, có phải là tìm sư nương cho hắn không, ta đẩy đầu hắn ra, hắn thấy là không phải thì rất vui vẻ, vội vàng chạy tới làm quen với Bạch Hoắc Hương.

Mới vừa rồi còn cảm thấy hắn trưởng thành, bây giờ xem ra, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Còn Tiểu Hắc Vô Thường thì cười khẩy:

“Ta khuyên các ngươi nên cẩn thận. Danh tiếng của bà già này chẳng tốt đẹp gì đâu, bây giờ gọi bà ta là Mạc Long nãi nãi, còn trước kia toàn gọi là nữ thổ phỉ.”

Thì ra hồi trời bà Hồ rất đẹp, phụ nữ làm nghề này vốn đã ít, người đẹp tất nhiên càng hiếm có, tuy nàng không được đào tạo chính quy, nhưng lại được rất chiều chuộng, có mạch hay huyệt nào tốt là vô số người tranh nhau đưa cho nàng.

Nàng dưỡng thành thói quen: Ta thích thì là của ta.

Nghe nói, sau đó có một huyệt dạ minh châu – chôn người, con cháu là nữ giới sẽ được giàu sang phú quý – nàng vừa ý, bảo chủ nhân nhường lại cho nàng.

Nhưng chủ nhân không chịu nhường, nàng tức giận, đổ giấm chua khắp xung quanh huyệt dạ minh châu. Huyệt dạ minh châu sợ giấm nhất, quả nhiên, không bao lâu sau huyệt dạ minh châu nứt hết, thành đồ bỏ.

Nàng đã làm chuyện như thế nhiều lần rồi, có thể nói là phí phạm của trời, nhưng nàng tinh thông phá giải phong thủy, không ai làm gì được nàng. Phượng hoàng chân bích, nàng phá diều, bát phương du ngư, nàng cắm đinh sắt đập vỡ đuôi, ai tranh giành với nàng thì chỉ có thể nhận mệnh.

Vì thế, có người đặt biệt hiệu cho nàng là nữ thổ phỉ, sau khi lời đồn về Mạc Long nãi nãi xuất hiện mới không có ai gọi nữa.

Nói cách khác, nếu nàng không có thì sẽ phá hủy để người khác cũng không chiếm được.

Xem ra, so với ta, nàng mới thật sự được gọi là người phá cục.

Chương 475 - Là Thủy Dạ Xoa

Chương 475: Là Thủy Dạ Xoa

Mà kể cũng lạ, rõ ràng là mười hai Thiên cấp vô cùng nổi danh, đáng lý đều là đại nhân vật, mà sao người này còn độc ác hơn người kia, lên Thiên cấp là bắt đầu bung lụa hết mình à?

Lúc này bọn ta đã lên đến một vị trí tương đối cao trên núi Tỳ Hưu, cây cối cao lớn rậm rạp xung quanh che khuất bầu trời, dây leo phủ kín cành cây, khó có thể nhìn thấy mặt trời.

Suốt quãng đường không thấy được dấu vết gì cả, Trình Tinh Hà đã thấm mệt, hắn nhìn thấy một tảng đá xanh dưới gốc đại thụ, trông sạch sẽ, trơn nhẵn, bèn trèo lên ngồi:

“Chúng ta nghỉ ngơi một lát đi, có bột mới gột nên hồ.”

Nói xong hắn quen cửa quen nẻo lấy mì trong balo ra ăn.

Tại sao hắn lại mệt nhanh như vậy, bởi vì hắn sợ chết đói, nên cõng hẳn một balo đồ ăn teo.

Tiểu Hắc Vô Thường làm gì có kiên nhẫn nghỉ ngơi, hắn ép Trình Tinh Hà đứng dậy, ta quay đầu nhìn xung quanh, chợt phát hiện một con thằn lằn rất to đang nằm sấp trên vỏ cây, trông rất ghê tởm.

Không biết nó có độc không, ta cầm lấy cành cây định đuổi nó đi, kết quả con thằn lằn ấy bỏ chạy, lộ ra một vết khắc nhỏ ở vị trí nó vừa bám.

Trông như một con bạch tuộc.

Ta vội vàng gọi Ô Kê đang quấy rầy Bạch Hoắc Hương lại:

“Ngươi nhìn xem, nó có ý nghĩa gì?”

Ô Kê đi đến xem ký hiệu dù lòng không muốn, đột nhiên sắc mặt hắn thay đổi, lập tức quay đầu lại gào lên với Trình Tinh Hà:

“Mau bỏ xuống khỏi tảng đá ấy!”

Trình Tinh Hà bị hắn dọa sợ hết hồn, thịt bò khô nghẹn trong họng, ho khan mãi mới xuôi:

“Ngươi la toáng lên là muốn hù chết cha ngươi à?”

Ô Kê chỉ vào ký hiệu, nói vội:

“Ý nghĩa của ký hiệu này là tuyệt đối không được trèo lên tảng đá, xung quanh đây có thứ gì đó!”

Hắn vừa dứt lời, ta nhìn về phía Trình Tinh Hà, trái tim vọt lên tận cổ họng.

Một cánh tay không biết thò từ đâu ra, khoác lên vai Trình Tinh Hà.

Cánh tay ấy trắng nhợt, không giống như tay của người sống.

…

Ô Kê trông thấy thế thì hét to, sắc mặt thay đổi:

“Là...Là thủy dạ xoa…”

Trình Tinh Hà còn đang ngậm váng đậu kẹp nấm kim châm, nghe thấy Ô Kê nói vậy thì vẻ mặt cũng không còn bình tĩnh nữa:

“Cái gì? Ô Kê ngươi bị đui à? Trên núi thì đâu ra nước…”

Nói rồi hắn phản xạ có điều kiện định xoay đầu lại nhìn rốt cuộc là cái gì ở sau lưng.

Ta lập tức hô lên:

“Đừng quay đầu!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cánh tay kia giống như một con rắn sống sờ sờ ngay lập tức quấn lấy cổ Trình Tinh Hà, sau đó một khuôn mặt xinh đẹp tươi cười xuất hiện.

Nhưng Trình Tinh Hà đã xoay sang rồi, chóp mũi hai bên chạm vào nhau, đối phương lại nở nụ cười quyến rũ với hắn, một chiếc lưỡi dài vươn về phía miệng của Trình Tinh Hà.

Bây giờ Trình Tinh Hà mới phục hồi tinh thần, hắn phun váng đậu ra, tức khắc lùi lại, chiếc lưỡi sượt qua mặt hắn như phi tiêu, đâm thủng váng đậu.

Ta hoàn hồn, lập tức tiến lên trước và rút Thất Tinh Long Tuyền ra, chém vào người phụ nữ xinh đẹp kia.

Nhưng đột nhiên, một luồng hành khí bắn về phía đan điền của ta hệt như hàng nghìn hàng vạn Dung ma ma đồng thời dùng kim đâm vào đó, ta chưa kịp kêu la thảm thiết thì ngã quỵ trên mặt đất vì quá đau.

Bạch Hoắc Hương nổi giận:

“Lý Bắc Đẩu! Ngươi lại tìm đường chết!”

Trình Tinh Hà thấy thế, biết ta không thể cứu được hắn, thế là la lên với Ô Kê:

“Hộ giá! Hộ giá!”

Lúc này Ô Kê mới kịp phản ứng, tia sáng lạnh lẽo chợt lóe lên trong lòng bàn tay hắn, một cây thước sắc bén bay ra, cắt đứt chiếc lưỡi kia, chất lỏng tanh tưởi bắn đầy mặt Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà vuốt chất lỏng xuống, nhảy từ tảng đá xuống dưới đất, lòng còn chưa hết sợ hãi định mắng Ô Kê báo cáo sai tình hình. Ô Kê từng bị thủy dạ xoa bắt được lúc ở đập Cửu Khúc, có thể nói là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, hắn nhìn cá gì cũng giống thủy dạ xoa.

Nhưng có lẽ Ô Kệ bị thủy dạ xoa dọa thành ra bóng ma tâm lý, hắn tức khắc xông lên chém sơn mị, vừa chém vừa mắng:

"Làm ta sợ hết hồn. Sơn mị mà còn dám giả làm thủy dạ xoa à!"

Trình Tinh Hà thấy hắn nổi bão, nghĩ lại dù sao hắn cũng là Địa cấp, thế là biết điều lùi về sau, còn lẩm bẩm:

"Nó cũng có nói mình là thủy dạ xoa đâu!"

Ta cảm thấy đỡ hơn, nghe hắn nói thế thì chỉ muốn cười.

Cũng phải, nơi này có bảo bối, mà sơn mị thích báu vật, chắc chắn nó đánh hơi được nên mới tới.

Nghĩ vậy, ta chợt hoàn hồn, nghĩ thầm Hắc Bạch Vô Thường không nghĩa khí gì cả, tuy mọi người lợi dụng lẫn nhau, cũng không thân thiết gì, nhưng dù gì cũng là bạn đồng hành, vậy mà lại thấy chết mà không cứu, đúng là trái tim sắt đá.

Ta ngẩng lên nhìn Hắc Bạch Vô Thường, nhưng vừa ngẩng đầu thì tóc gáy của ta dựng đứng cả lên, vội kéo tay Bạch Hoắc Hương trèo lên cây, đồng thời quay đầu gọi Trình Tinh Hà và Ô Kê:

"Theo kịp, theo kịp!"

Chương 476 - Vớ Vẩn

Chương 476: Vớ Vẩn

Ô Kê ngẩng đầu nhìn xung quanh, tức khắc mặt mày tái nhợt, nhờ có Trình Tinh Hà xách hắn lên cây.

Hằng hà sa số sơn mị đang bò ra như suối phun từ đằng sau tảng đá lớn kia!

Cây này không phải cây huyết giác, chưa chắc chúng đã sợ, ta lập tức cầm lấy một mớ dây leo khô quắt, đốt lửa rồi quăng về phía đàn sơn bị định bò lên cây.

Sơn mị sợ lửa, chúng oán hận canh giữ bên dưới, nhìn họ chòng chọc.

Dây leo khô không có nhiều, chẳng bao lâu sau đã đốt hết sạch, mồ hôi nhễ nhại trên trán ta, Ô Kê dè dặt hỏi:

“Sư phụ, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Trình Tinh Hà xen mồm:

“Còn làm gì được nữa, họ thấy được nhưng không ăn được, một lát nữa là sẽ đi về ngủ trưa thôi.”

Nếu thật sự đơn giản như thế thì tốt quá rồi.

Ta ngẩng đầu nhìn Hắc Bạch Vô Thường, kết quả phát hiện họ cũng không khá hơn bạo ta là bao, chắc là do vội không kịp chuẩn bị, hai anh em nhảy lên đu dây leo như Tarzan, từ từ leo lên trên.

Vừa leo, Tiểu Hắc Vô Thường vừa trừng Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà cảm thấy uất ức, nhỏ giọng lẩm bẩm:

“Ta đâu biết có sơn mị, trên đó có viết gì đâu…”

Hắn còn chưa nói xong thì Bạch Hoắc Hương đã hô lên với Hắc Bạch Vô Thường:

“Cẩn thận!”

Ta dõi theo tầm mắt của Bạch Hoắc Hương, chợt rùng mình. Một con sơn mị có thể nói là thông minh lạ thường, nó bò lên và cắn dây leo, ý đồ khiến hai anh em rơi xuống, cả bọn đều được lời.

Hắc Bạch Vô Thường thấy thế thì kinh hãi, dây leo đứt thì hai người họ sẽ rơi xuống làm thức ăn cho sơn mị, cho dù là Địa cấp thì cũng khó có thể chạy thoát.

Trái tim của ta vọt lên cổ họng, ta suy nghĩ kế sách, quay đầu lại nói với Trình Tinh Hà và Ô Kê:

“Để ý Bạch Hoắc Hương cẩn thận.”

Bạch Hoắc Hương nghe vậy liền biết ta muốn làm gì, nàng định giữ ta lại, nghiêm giọng:

“Lý Bắc Đẩu, ta nói cho ngươi biết…”

Nhưng ta nhanh hơn nàng, ta giẫm lên cành cây, nhảy sang cây của hắc Bạch Vô Thường.

Trình Tinh Hà đơ ra:

“Sống sót không tốt à?”

Từ nhỏ ta đã giỏi khoản vận động, đám trẻ khác hay có trò nhảy qua rãnh phân, đứa nào nhảy qua được thì thắng, nhảy không qua thì ngã xuống ăn phân, trò này vừa mạo hiểm vừa kích thích.

Ta thèm chơi lắm, thừa dịp họ chơi chán rồi rời đi, ta ra nhảy qua nhảy lại rãnh phân, chưa ngã lần nào cả. Chưa kể sau này ta còn vào đội điền kinh nữa.

Vừa rồi ta liếc thử, khoảng cách từ chỗ ta đến cái cây đối diện không rộng hơn rãnh phân là bao, coi bầy sơn mị đang chực chờ đòi ăn bên dưới là phân thôi.

Gió vụt qua bên tai, tiếng Ô Kê gọi như khóc tang vang lên sau lưng:

“Sư phụ!”

Chân của ta đã đáp xuống cành cây bên kia.

Sơn mị đã cắn đứt nửa dây leo bằng hàm răng sắc nhọn của mình, nàng ngẩng đầu nhìn ta ngờ vực như không biết ta từ đâu ra, nhưng vẻ mặt vô cùng kích động, ngay lập tức nhào về phía ta.

Ta rút Thất Tinh Long Tuyền ra chém nàng, lần này tuy hất tung nàng xuống nhưng cũng khiến cho cả cái cây rung lên. Không ổn, Thất Tinh long Tuyền quá sắc bén, có khả năng sẽ chém đứt luôn cành cây, vậy thì Hắc Bạch Vô Thường cũng sẽ chết.

Quả nhiên, Tiểu Hắc Vô Thường hét lên tuyệt vọng:

“Ngươi tém tém lại đi!”

Ta không có cách nào khác, đành phải cất Thất Tinh Long Tuyền lại, sơn mị thấy thế tưởng là ta thương hương tiếc ngọc, bèn quấn lấy ta.

Bây giờ không thể hành khí, ta đang định đá nàng xuống, bỗng nghe thấy âm thanh “roẹt”, dây leo vốn đã bị sơn mị cắn mất một nửa không chịu được sức nặng của Hắc Bạch Vô Thường nữa, sắp sửa bị kéo đứt rồi!

Ta còn hơi đâu quan tâm đến sơn mị nữa, lập tức nhảy sang bắt được dây leo, sắc mặt Hắc Bạch Vô Thường thay đổi, vốn đã bày ra vẻ mặt chờ chết rồi, bỗng ngẩng đầu lên trông thấy ta thì đều tỏ ra khó tin nổi:

“Ngươi...”

Đột nhiên ta cảm thấy hít thở không thông, sơn mị đã quấn lấy cổ ta rồi

Giọng nói thê lương của Bạch Hoắc Hương vang lên từ cái cây đối diện:

“Lý Bắc Đẩu...Hai người các ngươi đi cứu hắn đi!”

Cứu cái khỉ ấy, hai người họ làm gì có kỹ năng nhảy rãnh phân chuyên nghiệp giống như ta, ta hít sâu một hơi, một tay nắm chặt dây leo, tay kia vòng ra sau đầu, kẹp cổ sơn mị.

Cho dù dẫn linh châm phát tác thì cũng còn tốt hơn là bị sơn mị bóp cổ chết.

Một luồng hành khí trào lên, ta khép năm ngón tay lại, răng rắc, sơn mị bám sau lưng ta mềm nhũn rồi bất động.

Ta vặn gãy cổ nàng.

Một vạn Dung ma ma lại xuất hiện, mồ hôi lạnh trên trán sắp chảy vào mắt ta đến nơi rồi, nhưng bỗng nhiên ta kịp phản ứng, không đúng.

Hành khí của ta mạnh như thế từ bao giờ?

Nếu trước kia là cá diếc, thì trình độ hiện tại sắp đuổi kịp cá sấu rồi!

Chẳng lẽ dẫn linh châm ngoài hấp thụ hành khí ra thì còn có thể tăng hành khí?

Không thể nào, quả thực là vớ vẩn.

Nhưng ta cũng không có thời gian suy nghĩ về chuyện này, ta cố gắng kéo Hắc Bạch Vô Thường lên.

Chương 477 - Vạn Thọ Hoàn

Chương 477: Vạn Thọ Hoàn

Nhưng ta cũng không có thời gian suy nghĩ về chuyện này, ta cố gắng kéo Hắc Bạch Vô Thường lên.

Dù sao Hắc Bạch Vô Thường cũng không trẻ tuổi, vừa rồi đu dây leo cũng đã hao hết sức lực rồi, ta kéo họ lên, sau đó vỗ lưng cho họ.

Mãi một lúc lâu sau, hai người họ mới lấy lại sức, Tiểu Hắc Vô Thường nhìn ta, giọng con nít hơi ồm ồm:

“Bọn ta không phải trẻ con vô tri, đừng tưởng ngươi cứu bọn ta thì bọn ta phải mang ơn đội nghĩa.”

Tiểu Bạch Vô Thường nghe anh trai mình nói thế, tuy hơi do dự nhưng vẫn cắn răng, nói một cách gượng gạo:

“Ca ca ta nói phải.”

Thấy thế, Trình Tinh Hà cáu tiết:

“Thất Tinh, nói đã nói ngươi hay lo chuyện bao đồng, làm điều thừa, cứu bọn ta làm gì, cứ để mặc họ tự sinh tự diệt là được.”

Ta không trả lời, mà đứng dậy, nhảy về cây của bọn ta.

Ô Kê nhìn ta, hai mắt sáng rực:

“Sư phụ, ngươi từng bị nhện biến dị cắn à?”

Cắn cái đầu ngươi ấy, ta đâu phải Người Nhện.

Bạch Hoắc Hương cắn răng nhìn ta chằm chằm, hiển nhiên là muốn mắng ta, nhưng đột nhiên nàng ôm chầm lấy ta, giọng nghẹn ngào:

“Làm ta sợ muốn chết, ta cho rằng...”

Trình Tinh Hà tỏ vẻ “Ta biết ngay mà”, còn Ô Kê bày ra vẻ tan nát cõi lòng.

Ta chỉ đành ngại ngùng vỗ lưng Bạch Hoắc Hương:

“Ta không sao rồi đây thây.”

Bạch Hoắc Hương định thần lại, vội đẩy ta ra, ngồi xổm một bên không nói gì.

Trịnh Tinh Hà lườm Hắc Bạch Vô Thường một cái, sau đó quay sang nói với ta:

“Ngươi nói xem ngươi cứu hai lão bất tử kia làm gì? Ngươi là thánh mẫu chuyên đi cứu vớt người khác à?”

Ta không nói gì, chỉ nắm chặt đồ vật trong tay.

Vừa rồi nhân lúc kéo hai người họ lên, ta đã lấy được sợi dây chuyền trên cổ Tiểu Hắc Vô Thường.

Nếu không nắm lấy cơ hội này thì không biết đến khi nào mới trộm mật quyền về được.

Giờ thì tốt quá, cuối cùng cũng không cần nể nang họ nữa rồi.

Nghĩ vậy, ta quay lưng về phía Hắc Bạch Vô Thường, lấy vòng cổ ra xem. Mặt dây chuyền hình bầu dục, bên trong rỗng không, có thể cất giữ thứ gì đó quan trọng.

Nhưng khi mở mặt dây chuyền ra, ta sững sờ, bên trong không phải mật quyển.

Mà là một vật hình cầu màu đen, tỏa ra mùi thuốc kỳ lạ.

Không phải mật quyển thì ngươi giữ kỹ thế làm gì? Không phải khiến người khác thất vọng à? Nhưng nghĩ lại, không đúng, Tiểu Hắc Vô Thường coi trọng nó đến thế, chưa biết chừng thứ này cũng quan trọng như mật quyển.

Bạch Hoắc Hương ngửi thấy mùi thuốc này thì ngẩng đầu lên, vừa trông thấy thứ trong tay ta thì lắp bắp kinh hãi:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi lấy thứ này từ đâu ra?”

Ta ra hiệu cho nàng đừng lớn tiếng, rồi thấp giọng hỏi:

“Đây là cái gì?”

Bạch Hoắc Hương phản ứng nhanh, nàng lại gần, nói nhỏ:

“Đây...Hình như là Vạn Thọ hoàn trong truyền thuyết.”

…

Vạn Thọ hoàn? Vừa nghe tên đã cảm thấy nó chắc chắn là loại đan dược lừa đảo – có liên quan đến trường sinh bất lão.

Chẳng lẽ là thứ lần trước họ trộm được từ phòng đan dược?

Nhưng Bạch Hoắc Hương lắc đầu, nói nhỏ:

“Không giống nhau...Cái này chưa tồn tại lâu đến thế.”

Ta bảo Bạch Hoắc Hương nói cho ta biết, nó dùng để làm gì?

Bạch Hoắc Hương do dự một lát rồi mới trả lời:

“Đây là một loại thuốc độc, kịch độc, ta cũng chỉ được nghe kể về truyền thuyết của nó thôi, nghe nói một vị thuốc trong đó đã tuyệt chủng hoàn toàn rồi, vốn dĩ đã thất truyền từ lâu.”

Một thứ thuốc độc mà lại quý hiếm như thế chẳng phải không có tác dụng gì sao? Chắc chắn không đáng sợ bằng kali xyanua.

Chỉ có điều hắn giữ khư khư thứ này làm gì? Lẽ nào gặp chuyện gì đó thì dùng nó để tự sát nhằm giữ bí mật, giống như tử sĩ thời xưa?

Cùng lúc đó, Tiểu Hắc Vô Thường đã khôi phục, hắn giơ tay sờ cổ, vẻ mặt thay đổi ngay tức thì, hắn vội cúi đầu nhìn dưới đất.

Bên dưới mặt đất, sơn mị xúm lại một chỗ như đàn cá chép chờ cho ăn, không hề có ý định tản ra, chúng còn cười với bọn ta.

Tiểu Hắc Vô Thường cắn răng, đột nhiên cầm lấy một dây mây, toan nhảy xuống.

Ta sửng sốt, vì loại độc dược này mà hắn sẵn sàng vứt bỏ mạng sống của mình ư?

May mà Tiểu Bạch Vô Thường lôi hắn lại:

“Ca, ngươi muốn làm gì?”

Tiểu Hắc Vô Thường hất tay hắn ra:

“Thứ kia mất rồi, nhất định là rơi xuống dưới, ngươi ở đây chờ, ca đi tìm về cho ngươi.”

Nhưng Tiểu Bạch Vô Thường ôm lấy Tiểu Hắc Vô Thường, gào lên:

“Ca, nó không quan trọng bằng mạng mình!”

“Sao lại không?”

Tiểu Hắc Vô Thường hét to:

“Không tìm thấy thì chúng ta cũng xong đời!”

Xong đời? Tại sao thứ thuốc độ ấy lại quan trọng đến thế?

Thứ này cũng không quan trọng với ta, đã thế chi bằng dùng nó để đổi lấy mật quyển.

Vì thế ta lập tức lớn tiếng nói:

“Thứ đó không bị mất.”

Tiểu Hắc Vô Thường đã thò một chân xuống rồi, nhìn thấy món đồ trong tay ta tức thì mừng rỡ, ngay sau đó mặt mày tím tái, nổi trận lôi đình:

“Đồ khốn, thì ra là ngươi...Trả đồ vật của tao lại đây!”

Nói xong hắn lao ngay về phía ta.

Chương 478 - Đường Tắt

Chương 478: Đường Tắt

Ta nắm chặt món đồ, cười híp mắt và nói:

“Ta tặng y nguyên câu này lại cho ngươi...Ngươi trả lại mật quyển Tứ Tượng cục của bọn ta đi đã.”

Tiểu Hắc Vô Thường khựng lại, hắn cười gằn:

“Thằng lỏi, thì ra là chờ ta ở chỗ này...”

Sau đó hắn sực nhận ra, tức khắc nghiến răng nghiến lợi:

“Chẳng lẽ...Nửa mật quyển lần trước cũng do ngươi trộm?”

Trình Tinh Hà vội nói:

“Không phải trộm, nói khó nghe thế hả, nó vốn là của bọn ta...Ngươi có biết để lấy được nó mà bọn ta suýt mất mạng nhiều lần không hả?”

Ta bảo Trình Tinh Hà đừng nói nhảm nữa, nói với họ cũng chẳng có tác dụng gì, dù sao bọn ta không cần đến độc dược, mà nó dường như cực kỳ quan trọng với họ, nêu quan trọng đến vậy thì đổi với ta.

Nếu không đổi...Ta thả tay ra một cái là sợi dây chuyền sẽ rơi xuống, để họ xem rồi làm.

Tiểu Hắc Vô Thường nhìn chăm chăm Vạn Thọ hoàn, ta biết, việc này xác định trăm phần trăm rồi.

Quả nhiên, Tiểu Hắc Vô Thường cắn răng, nói:

“Được, nhưng có một điều kiện.”

Ta nhìn hắn:

“Ngươi nói đi.”

Tiểu Hắc Vô Thường nói:

“Chu Tước cục, bọn ta cũng phải đi theo các ngươi. Các ngươi không thể bỏ bọn ta lại.”

Trình Tinh Hà đứng sau lưng túm áo ta một cái, ý bảo nếu họ đi theo thì họ cướp luôn chậu châu báu, làm gì còn phần của chúng ta nữa?

Tiểu Hắc Vô Thường tung hoành giang hồ bao năm nên cũng tinh ranh lắm, hắn đoán được Trình Tinh Hà nghĩ gì:

“Nếu tìm được chậu châu báu thì bọn ta không tranh cướp với các ngươi, chỉ cần cho bọn ta dùng một lần là được, chỉ một lần thôi, dùng xong bọn ta và các ngươi sẽ tách ra ngay, đời này không dây dưa gì với các ngươi nữa.”

Rồi hắn bổ sung:

“Có thể lấy chu sa hoàng phiếu thề với Quan nhị gia.”

Lấy chu sa hoàng phiếu mà thề, đó là lời thề cao cấp nhất trong nghề - tức là truyền đạt lời thề đến Quan nhị gia vốn gắn liền với hai chữ “trung nghĩa”, để Quan Công làm chứng, nếu vi phạm lời thề thì Quan Công đích thân đến giáng tai họa cho kẻ đó.

Bình thường không ai dám thề bậy, xem ra Tiểu Hắc Vô Thường không nói đối.

Ta suy nghĩ rồi hỏi:

“Nếu vậy thì chúng ta là châu chấu trên một sợi dây rồi, không cần gì phải giấu giếm nhau cả…Vạn Thọ hoàn rốt cuộc có tác dụng gì?”

Tiểu Hắc Vô Thường cắn răng, hiển nhiên không muốn nói, nhưng đồ vật ở trong tay ta, hắn đành phải trả lời:

“Đó là…Thuốc giải.”

Thuốc giải?

Ta chưa kịp lên tiếng thì Bạch Hoắc Hương còn tỏ ra sốt rốt hơn ta:

“Loại thuốc cực độc này là thuốc giải gì?”

Tiểu Hắc Vô Thường bỗng mỉm cười chán chường:

“Thuốc giải giúp hai bọn ta trở thành người bình thường.”

“Người bình thường?”

Bạch Hoắc Hương sững sờ:

“Có thể giúp các ngươi…Lớn lên?”

Tiểu Hắc Vô Thường gật đầu một cách lạnh lùng.

Để trở thành người bình thường, nhà họ phải nói là dốc hết toàn lực mới tìm được Vạn Thọ hoàn.

Nhưng trên đời này chỉ có một viên thuốc, mà họ có hai người.

Hai anh em không ai chịu dùng nó, khiến người còn lại không còn hy vọng khôi phục, cũng bởi vì anh em yêu thương nhau, cho nên những năm qua vẫn luôn nhường nhịn người kia mãi không có kết quả, chỉ có thể trì hoãn.

Nhưng mới đây họ biết chuyện Tứ Tượng cục bị phá, hơn nữa còn biết được tin vật trấn giữ Chu Tước cục là chậu châu báu.

Mọi chuyện không giống như những gì bọn ta tưởng tượng trước đây. Đối với họ, tuy phát tài cứu lại Huyền gia quan trọng, nhưng việc quan trọng hơn là họ muốn lợi dụng đặc tính nhân bản một đồ vật lên nhiều lần của chậu châu báu để nhân đôi Vạn Thọ hoàn!

Trình Tinh Hà buột miệng:

“Tốn nhiều công sức tìm chậu châu báu như vậy, ta thấy không bằng tìm nốt loại dược liệu cuối còn nhanh hơn! Mà dược liệu còn thiếu là gì?”

Tiểu Hắc Vô Thường cười khẩy:

“Ngươi thì biết cái gì, dược liệu thất truyền chính là sừng rồng!”

CMN, chẳng trách! Năm xưa Huyền gia họ lên đảo Tiểu Hồ Lô săn rồng, liên lụy một gia tộc, thì ra là vì sừng rồng!

Kết quả thế nào bọn ta cũng đã biết, tiền mất tật mang.

Nghe đến đây, Bạch Hoắc Hương không kiềm chế được bèn nói:

“Rốt cuộc tại sao các ngươi không lớn lên được?”

Tiểu Hắc Vô Thường cắn răng, mắng:

“Liên quan quái gì đến ngươi? Những việc còn lại không có quan hệ gì với các ngươi, không thể trả lời.”

Nhưng ta có thể thấy được, nắm tay hắn siết chặt, ống tay áo rộng lớn cũng không che giấu được cơ thể run rẩy.

Không muốn nói tiếp, hình như là bởi vì sợ hãi.

Nếu hắn không chịu trả lời thì cũng không thể bổ đầu hắn ra được, ta nói được thôi, việc này dừng lại ở đây, việc chúng ta cần làm bây giờ là nghĩ cách tiếp tục tìm được Đỗ Hành Chỉ và Chu Tước cục, ta sẽ bảo Hắc Bạch Vô Thường lấy mật quyển Chu Tước cục ra, mọi người cùng nhau xem.

Chưa biết chừng có thể ra khỏi nơi này bằng đường tắt nào đó.

Tiểu Hắc Vô Thường do dự một lát rồi mới lấy mật quyển ra. Ta chịu phục luôn, không ngờ hắn lại xoắn mật quyển lại thành sợi dài, nhét vào trong lỗ tai!

Chương 479 - Cảnh Giác

Chương 479: Cảnh Giác

Trình Tinh Hà cũng cảm thán:

“Người không lớn mà lỗ tai không nhỏ.”

Trong Động Trung Kinh có viết: “Lỗ tai như kim, nhà không cắc vàng”. Lỗ tai của một người càng nhỏ thì càng ngu dốt vô tri, người như thế đời này khó có làm nên thành tựu gì, phát tài, giàu sang chỉ là chuyện viển vông, mặt khác nếu lỗ tai càng to thì tương ứng với đó là chỉ số thông minh càng cao, tài vận tốt. Xem ra Tiểu Hắc Vô Thường là người có mệnh thông minh phú quý, có lẽ nghèo rớt mồng tơi chỉ là tạm thời, chẳng mấy chốc là đổi vận.

Ta bắt đầu suy xét, chẳng lẽ lần này Tiểu Hắc Vô Thường có thể thành công phá giải Chu Tước cục phát tài? Nếu là thế thật thì đi chung với hắn sẽ được thơm lây.

Nhưng đột nhiên, Ô Kê chỉ vào một cái cây đằng trước và nói:

“Sư phụ, ngươi nhìn kia! Hình như...Là người!”

Ta lập tức nhìn theo hướng Ô Kê chỉ, quả nhiên phát hiện một người đang đi trong rừng.

Người của Đỗ Hành Chỉ?

Bọn ta muốn đi xuống, nhưng trên mặt đất toàn là sơn mị, không nhảy xuống được, nhưng không hiểu sao đám sơn mị bỗng nhiên lũ lượt bò về, trong thoáng chốc mặt đất đã trống không.

Trình Tinh Hà phấn khởi, huých vai ta:

“Ngươi có thấy không, họ đi ngủ trưa đấy, anh đây không nói sai mà!”

Dạo này ta chưa gặp phải chuyện nào may mắn thế này!

Ta nhảy xuống trước, quả nhiên, bầy sơn mị không trở ra nữa, ta yên tâm, gọi mọi người xuống, bọn ta chạy đến nơi bóng người xuất hiện, Bạch Hoắc Hương quay đầu lại nhìn, biểu cảm có phần kỳ lạ.

Ta hỏi nàng nhìn cái gì?

Nàng suy nghĩ, rồi nói khẽ:

“Ngươi có phát hiện ra không, hình như có gì đó không hợp lý.”

…

Hả? Ta bảo nàng nói tường tận.

Nàng đáp:

“Ngươi có chú ý đến lưng của sơn mị không?”

Tuy sơn mị rất đẹp, nhưng với ta lại chẳng khác gì đàn bò, đàn dê cả, ta không coi họ như con người, đương nhiên không để ý đến phần lưng của họ.

Bạch Hoắc Hương nói tiếp:

“Trên lưng họ có trồng thứ gì đó...Vừa rồi, họ đột nhiên quay về không giống như đi ngủ trưa, mà hình như bởi vì thứ trên lưng.”

Ta vô cùng bất ngờ, vậy có nghĩa là đám sơn mị ấy bị người khác điều khiển, họ...Còn có chủ nhân?

Bạch Hoắc Hương lắc đầu:

“Ta không biết trên người họ trồng cái gì, tóm lại nơi này rất bất thường, bây giờ ngươi không thể hành khí, mọi việc nhất định phải cẩn thận.”

Trình Tinh Hà thấy bọn ta không theo kịp thì gọi với lại:

“Hai người các ngươi đừng nấu thức ăn cho chó nữa, bọn ta ăn no quá rồi, nếu không mau chóng đuổi theo thì còn cái nịt.”

Nấu thức ăn cho chó cái đầu nhà ngươi, ta thấy ngươi không cần cái nịt mà cần ăn đòn ấy.

Bạch Hoắc Hương nghe xong cũng không lên tiếng, chỉ đỏ mặt đuổi theo.

Địa thế ở đây rất xấu, hiển nhiên bình thường ít người ghé thăm, ta còn tưởng Bạch Hoắc Hương sẽ gặp khó khăn khi di chuyển, không biết có cần cõng nàng không, ai ngờ Bạch Hoắc Hương bước đi phăm phăm, khỏe không kém gì Ách Ba Lan.

Không chỉ có thế, nàng còn chỉ cho bọn ta biết cỏ cây nào ở địa hình nào có độc, trên cành cây nào dễ cho rắn, xem ra là người dày dặn kinh nghiệm sinh tồn ở dã ngoại.

Ngay cả Tiểu Hắc Vô Thường cũng phải nhìn nàng với con mắt khác, nghĩ thầm siêu chuông dược đúng là danh bất hư truyền.

Bạch Hoắc Hương mặt ngoài tỏ ra lạnh lùng, nhưng khóe miệng bất giác cong lên, hiển nhiên khá là đắc ý.

Ô Kê nhìn nàng với ánh mắt sùng bái, sau đó lại nhìn ta đầy ai oán:

“Sư phụ, bái sư học nghệ đã lâu, đồ đệ không cầu mong gì khác, chỉ mong học được vài chiêu mở vận đào hoa.”

Ta vỗ đầu hắn một phát, người đã nặng hơn 50 kg rồi có thể chín chắn hơn được không, đột nhiên nghe thấy Trình Tinh Hà lẩm bẩm:

“Xong rồi, vẫn không đuổi kịp, mất dấu rồi.”

Ta đang suy nghĩ, bỗng nhiên trông thấy vài con chim dáo dác bay về phía bên phải.

Tốt rồi, đám bồ câu rừng xám ấy rất ngáo ngơ, chúng sẽ không bay đi trừ phi bị động tĩnh lớn dọa sợ.

Chúng bay từ bên trái sang, chắc chắn người kia đang ở bên trái.

Quả nhiên, đuổi theo được một lúc thì nhìn thấy dấu chân trong bị cỏ dại.

Bụi cỏ cao đến đầu người, dấu vết hãy còn rất mới, mùi cỏ xanh ập vào mặt, hiển nhiên vừa mới có người đi qua đây.

Ô Kê mừng lắm, há mồm toan gọi Đỗ Hành Chi, nhưng Trình Tinh Hà giữ chặt hắn lại,

“Yên đã, bụi cỏ này có vấn đề.”

Ta cũng đã nhìn ra.

Người bình thường khi đi qua bụi cỏ cao thế này nhất định phải gạt cỏ sang hai bên, rồi giẫm lên bụi cỏ để đi tiếp.

Nhưng nếp gấp trên cỏ không hợp lý, dường như người nọ không gạt cỏ ra mà cứ xông thẳng vào.

Ngọn cỏ rất sắc, nếu không rẽ vạt cỏ thì nhất định sẽ xước xát khắp người, người bình thường sẽ không làm như vậy.

Lúc này Ô Kê mới nhận ra:

“Người này…Không biết đau à? Là gấu chó chắc?”

Hoặc là gấu chó, hoặc là hắn gặp phải nguy hiểm nào đó, không kịp gạt bụi cỏ ra.

Hắc Bạch Vô Thường cũng trở nên cảnh giác.

Chương 480 - Nào Có Ai Biết Được

Chương 480: Nào Có Ai Biết Được

Ta lập tức xem khí, nhưng chưa kịp nhìn rõ ràng thì ta đã giữ Ô Kê lại:

“Đừng nhúc nhích.”

Ô Kê sững sờ, vừa định mở miệng thì ta rút Thất Tinh Long Tuyền ra chém về phía hắn.

Hành động này của hắn suýt nữa làm Ô Kê sợ vãi tè ra quần, hắn chưa kịp thốt lên “Ối mẹ ơi” đã nghe thấy tiếng rầm rầm bỗng vang lên sau lưng.

Một người bị sát khí của Thất Tinh Long Tuyền hất tung, ngã nhào trên mặt đất.

Vừa rồi, một bàn tay đen sì của thứ này sắp tóm cổ Ô Kê.

Trình Tinh Hà chạy lại, còn không quên trách móc Ô Kê:

“Địa cấp cơ đấy, ngươi cống tiền cho công đức à?”

Trình Tinh Hà nói thế làm Ô Kê chột dạ:

“Ta, ta mới Địa cấp bậc bốn thôi, không lợi hại như Địa cấp bậc một cũng là bình thường thôi mà.”

Không ai để ý đến hắn, bọn ta đều đang nhìn về phía “người” nọ.

Vừa rồi ta cũng đã nhận ra: Đó không phải là người nữa, mà nó mang theo thi khí.

“Người” đen thui từ đầu đến chân, bị sát khí của Thất Tinh Long Tuyền tổn thương, không động đậy nữa.

Nhưng đồng thời, nhiều “người” màu đen bắt đầu xuất hiện.

Ngay lập tức ta nắm chặt Thất Tinh Long Tuyền, nhưng Tiểu Hắc Vô Thường che trước mặt ra, bắn một thứ gì đó rất nhỏ ra ngoài.

Thứ đó trông giống như con quay mà học sinh tiểu học hay chơi, nói bay một vòng rồi quay trở lại trong tay hắn, mà những “người” màu đen không động đậy nữa, lần lượt ngã xuống đất.

Trình Tinh Hà nhìn không chớp mắt:

“Huyết trích tử?”

Tiểu Bạch Vô Thường nói với vẻ kiêu ngạo:

“Ngươi đoán đúng rồi.”

Tiểu Hắc Vô Thường mỉm cười, ẩn giấu công danh.

Đi chung với họ lâu rồi mà chưa từng thấy họ bộc lộ bản lĩnh đối phó tai họa, không hổ là Địa cấp bậc một.

Những “người” này là một loại cương thi, tên là hắc cương.

Cương thi chia ra làm nhiều loại, bao gồm tử cương, bạch cương, hắc cương, lục cương, mao cương, phi cương, hắc cương được xem như một loại rất lợi hại, tương tự như Âm Thanh quỷ sai.

Trình Tinh Hà lầu bầu:

“Nơi này đâu đâu cũng là bảo vật, không phải sơn mị thì là hắc cương...”

Nói rồi hắn móc một chiếc bình nhỏ ra đi cạo bột phấn trên người hắc cương, Bạch Hoắc Hương vội nói:

“Để phần cho ta một ít!”

Đúng là tận dụng cơ hội.

Cương thi ban đầu sẽ tím tái, sau đó mọc lông trắng, lông trắng biến thành màu đen thì gọi là hắc cương, cơ thể của hắc cương đen sì, rất giống thợ mỏ, thật ra lấy thứ bột đen này hòa với vô căn thủy, chuyên để trị liệu thi độc.

Ô Kê tỏ ra thất vọng:

“Chẳng lẽ bóng người ban nãy là thứ này à? Đây là người dân trên núi chết trong ngọn núi này?”

Bạch Hoắc Hương nhìn chằm chằm vào tay của hắc cương, nói:

“Từ độ mài mòn của bàn tay, có thể nhìn ra được những người này hay dùng xẻng Lạc Dương, đây không phải là dân miền núi bình thường mà là phiên sơn khách.”

Người trong nghề gọi dân trộm mộ là phiên sơn khách, thật ra họ và nghề nghiệp của bọn ta có điểm chung, ấy là vào núi đáp huyệt.

Vì thế rất nhiều phiên sơn khách có sẵn một lượng kiến thức nhất định về phong thủy, họ phải đi xem nơi nào có báu vật.

Phiên sơn khách...Lẽ nào ở đây có mộ lớn?

Nơi này tiếp giáp Chu Tước cục, linh khí tràn đầy, ai chết ở đây quả thực rất dễ trở thành cương thi.

Nhưng đột nhiên, một bóng người thò ra, ta phản xạ có điều kiện định chém hắn, nhưng nhìn kỹ thì thấy khí của người nọ hơi khác...Là người sống!

Ta vội vàng thu Thất Tinh Long Tuyền lại, khiến mình lảo đảo, đứng không vững.

Người kia cũng đen sì từ đầu đến chân, hắn nói với bọn ta:

“Cảm ơn...Cảm ơn ơn cứu mạng...”

Giọng địa phương.

Hắn còn chưa nói xong thì đã ngã lăn ra đất.

Có thể thấy được nhiều dấu tay màu đen trên cổ hắn, hiển nhiên trước khi bọn ta đến, hắn đang bị hắc cương bóp cổ.

Bạch Hoắc Hương chế thuốc ngay tại chỗ, hòa tan bột hắc cương ra cho hắn uống.

Mùi của bột hắc cương cực kỳ buồn nôn, người nọ bị rót thuốc, nghiêng đầu nôn ra lượng lớn chất lỏng màu xanh lá rồi ho khan dữ dội.

Bạch Hoắc Hương đứng dậy:

“Có thể ho được là sống rồi.”

Quả nhiên, một lát sau người nọ tỉnh lại, rối rít cảm ơn bọn ta.

Ta hỏi hắn, sao lại chạy đến đây?

Người nọ thở dài:

“Nào có ai biết được. Ta bị bắt đến đây!”

Bị bắt?

Ta phấn khởi, đây là một trong những người mất tích sao?

Người nọ giới thiệu với bọn ta, hắn chạy xe ôm dưới núi.

Xe ôm...Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, tức thì mừng ra mặt:

“Ngươi có phải là lão Tam không?”

Người nọ giật mình:

“Ôi trời, ngài đúng là thần tiên sống, ngay cả tên của ta cũng tính ra được!”

Không ngờ người này chính là lão Tam mà Trương Vĩ Lệ nhờ bọn ta đi tìm!

Nếu tìm được người này thì chẳng phải biết được đáp án rồi sao?

Ta vội hỏi hắn, rốt cuộc hắn bị thứ gì bắt đi, sao mà trốn thoát được?

Lão Tam nghe ta hỏi thì vỗ đùi đét một cái:

“Chuyện này nói ra thì rất dài.”

Chương 481 - Giữ Bí Mật

Chương 481: Giữ Bí Mật

Thì ra, hôm qua lão Tam chạy xe, vốn dĩ định tìm Trương Vĩ Lệ, nhưng đi đến giao lộ thì bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì đó túm lấy mình, kéo lên núi.

Lão Tam sợ mất mật. Hắn cũng biết chuyện về tỳ hưu bằng bạch ngọc, nghĩ sông có lúc người có khúc, hôm nay đến lượt mình, vốn đang nhắm mắt chờ chết rồi, thế nhưng không biết vì sao, vật ấy vung tay lên ném hắn ra.

Hắn có cảm giác hình như mình nện trúng thứ gì đó, sau đó không còn biết gì nữa, vừa mở mắt ra thì phát hiện mình còn sống, lảo đảo định đi xuống núi, kết quả lại vấp phải cái gì, quay ra nhìn xem, không ngờ lại là vài người chết đen sì, chưa kịp la hét thì đám người chết đã xông lên bóp cổ hắn, khi hắn sắp tắt thở, đám người chết bỗng đứng dậy quay đầu lại, nhờ thế hắn mới tránh được một kiếp.

Ta nhìn lại tướng mạo của người này, thế là ngớ ra.

CMN, đây chẳng phải mệnh kim cương toản sao?

…

Thật ra, trông lão Tam khá hung dữ: Xương gò má cao, hốc mắt trũng sâu, diện mạo hết sức tục tằn, nói khó nghe thì giống người vượn Bắc Kinh chưa tiến hóa, ngươi xem trong lệnh truy nã, rất nhiều tội phạm đều có tướng mạo tương tự.

Mệnh của kiểu người này phạm “tuyệt”, chắc chắn sinh ra và lớn lên gia đình không hạnh phúc, tục ngữ có câu “vua thua thằng liều”, kiểu người này côi cút một mình, dễ sa vào con đường phạm tội – không còn gì để mất nữa, cho nên không sợ gì cả.

Nhưng mệnh kim cương toản có một điểm khác biệt với người tuyệt mệnh bình thường, phần sau đầu của người tuyệt mệnh thường hơi bẹp – khắc người khác khắc cả bản thân, phải chết oan uổng, nhưng phần sau đầu của mệnh kim cương toản thì nhọn, giống như góc tam giác, người mang số mệnh này không chỉ mệnh cứng mà còn mạng lớn, tai họa nào “cắn” hắn một cái có khi còn bị mẻ răng.

Có câu yêu tinh ăn thịt người, mà hắn thì ngược lại, là nam thanh niên làm thịt yêu tinh.

Tà ma dây vào hắn sẽ chịu chung cảnh ngộ với người thân của bạch hổ nữ Trương Vĩ Lệ, sớm muộn gì cũng gặp xui xẻo.

Thảo nào hắc cương lại bị bọn ta giết sạch – thời vận quá kém do bị hắn liên lụy, không chỉ hắc cương mà có lẽ cả “tỳ hưu bạch ngọc” bắt hắn cũng bị mệnh kim cương toản khắc dẫn đến xảy ra chuyện không may, trời xui đất khiến ném hắn ra.

Ta cầm lòng không đặng đi sờ phần đầu nhòn nhọn của hắn. Mệnh kim cương toản trăm năm khó gặp, ta dính tí sát khí của nó, biết đâu có thể trừ tà.

Lão Tam để mặc cho ta sờ, vẻ mặt ngơ ngác, miệng há to, trông khờ khạo đơn thuần.

Trình Tinh Hà thấy thế cũng muốn giành sờ với ta, Ô Kê tuy không biết là chuyện gì nhưng không cam lòng yếu thế, cũng xoa đầu lão Tam như xoa bóng.

Ta hoàn hồn, vội đánh rớt tay hai người họ:

“Được rồi, được rồi, đâu phải gấu trúc đâu, xoa nhiều khiến người ta trọc đi đấy.”

Lão Tam không giận:

“Không sao, không sao, mạng của ta là do tiên sinh cứu, sờ một lát thì có làm sao, trọc cũng không thành vấn đề.”

Lông mày của lão Tam vừa rậm vừa cứng, trọng nghĩa khí, là kiểu người nhận ơn một giọt trả ơn một dòng, đáng giá kết bạn.

Ta lập tức hỏi hắn, có nhìn rõ tỳ hưu bạch ngọc trông ra sao không?

Lão Tam lắc đầu, mặt lộ vẻ hoảng sợ:

“Không biết! Ta đàn chạy xe ôm như bình thường thì một bàn tay lớn túm ta trên xe xuống, bỗng nhiên trời đất quay cuồng, lúc ấy trời tối, ta lại sợ quá, không phát hiện ra gì cả, nhưng mà...”

Hắn suy nghĩ rồi nói tiếp:

“Trong lúc mê mê tỉnh tỉnh, dường như ta ngửi thấy một mùi thơm.”

Tỳ hưu bạch ngọc này còn có mùi thơm nữa ư?

Đúng rồi, ngay từ đầu thôn họ tập thể lên núi xem cái gì đó nên mới bị tỳ hưu bạch ngọc quấy phá, Trương Vĩ Lệ nói khi đó hắn cũng lên núi, ta hỏi hắn, hôm ấy họ lên núi rốt cuộc nhìn thấy cái gì?

Lão Tam nghĩ ngợi, rồi lúng túng trả lời:

“Không phải ta không muốn nói...Ta đã thề rồi, phải giữ bí mật về chuyện này.”

Trình Tinh Hà tiện tay đẩy phần đầu nhọn của hắn:

“Giữ bí mật? Đã chết bao nhiêu người rồi mà ngươi còn giữ bí mật làm gì, nếu ngươi không nói thì chẳng khác nào chính ngươi là người đã hại chết những người đó.”

Lão Tam méo miệng, hiển nhiên hắn là người có thể giữ bí mật, chỉ có điều cảm nhớ ơn cứu mạng của ta, hắn do dự mãi, bởi vì tin tưởng ta nên mới kể chuyện này ra.

Thì ra tối hôm đó có sấm sét, núi Tỳ Hưu bị sét đánh trúng, phát ra ánh sáng kỳ lạ, thế là họ chạy đến xem.

Nơi ấy ở trên đỉnh núi, họ đi xem, tức khắc trợn tròn mắt, một măng đá dài bị bổ trúng, lộ ra một hốc lớn đằng sau – bên trong toàn là của báu sáng lóng lánh.

Hào quang làm dân bản xứ quáng mắt, nào là chén vàng mẫu đơn quấn lụa, nào là hộp bạc khảm xà cừ, nào là phục sức lộng lẫy, viện bảo tàng còn chẳng có nhiều báu vật đến thế.

Chương 482 - Âm Khí

Chương 482: Âm Khí

Có người lớn gan dò dẫm đi vào, kết quả vừa soi đèn lên thì thốt lên “Ối mẹ ơi”: Đằng sau vàng bạc châu báu là một chiếc quan tài sơn son.

Mấy người lớn tuổi nói, trước kia có thấy phiên sơn khách ẩn hiện quanh đây, bèn đoán trên núi Tỳ Hưu có bảo bối, quả nhiên, nơi này là mộ của người giàu có.

Chẳng qua chỉ thấy phiên sơn khách lên núi, chứ chưa thấy phiên sơn khách đi ra lần nào.

Nhưng nhìn số vàng bạc châu báu này, ai còn quan tâm phiên sơn khách nữa, kinh tế của thôn trấn này không phát triển, nhiều người cả đời cũng không mua nổi một sợi dây chuyền vàng, bây giờ cả núi vàng lấp lánh ở ngay trước mắt, có người lẩm bẩm, chắc chắn là ngài Sơn Thần bản ơn, thưởng cho người dân địa phương.

Thế là họ xúm lại cướp bóc. Báu vật nhiều vô kể, thấy cái này quý, lại xem cái kia cũng đẹp, nhiều người dứt khoát nằm nhoài trong núi báu mà bơi.

Nhưng các bô lão ngăn họ lại, nói, các ngươi không muốn sống nữa hay sao, nghe kể chuyện núi Tỳ Hưu từ nhỏ rồi, không biết quy củ của núi Tỳ Hưu à? Cầm những thứ ấy sẽ gặp xui xẻo đấy.

Những người này chợt nhớ ra, nhiệt huyết tức thì nguội lạnh, nhưng nếu không cầm thì có ai cưỡng lại được sự hấp dẫn của số châu báu rực rỡ này chứ, lấy đại một thứ gì đó cũng đủ để tiêu xài cả đời rồi.

Không có ai muốn vứt bỏ những thứ đã ôm vào trong ngực về.

Cả nhóm bàn bạc với nhau, không biết là ai nghĩ ra một kế, rằng chúng ta không lấy, chúng ta”mượn” thôi.

Mang những thứ này đến hiệu cầm đồ cầm cố, có thể lấy được nhiều tiền vốn, dùng số tiền ấy đi làm gì đó, kiếm được tiền thì mang về chuộc lại, trả cho Sơn Thần!

Thế chẳng khác nào bịt tai trộm chuông, làm sao ngươi biết được ngươi có tiền vốn thì chỉ lời chứ không lỗ?

Nhưng nhóm người này cần cần một cái cớ, họ vái lạy quan tài, nói rằng về sau giàu có sẽ trả lại, sau đó bắt đầu chọn nhặt báu vật...Họ chọn lựa đến hoa cả mắt, không biết món đồ nào đáng giá nhất.

Trái lại có một kẻ lỗ mãng hay lên mạng đọc tiểu thuyết về thần tiên ma quái, tinh hơn người khác, hắn cứ nhìn chằm chằm vào quan tài. Vật bồi táng bên ngoài nhiều, nhưng bình thường thứ quý giá nhất vẫn là thứ ngay cạnh thi thể.

Theo truyền thuyết, Từ Hy được an táng với một viên dạ minh châu trong miệng, tay cầm ngọc như ý, một món trong đó đáng tiền hơn trăm món châu báu bên ngoài.

Trùng hợp là tên này từng làm việc ở tiệm quan tài, cho nên biết cách mở nắp quan tài, trước khi bị người khác ngăn lại, hắn đã tháo đinh trấn hồn “ba dài hai ngắn” ra một cách thành thạo.

Nắp quan tài mở ra, âm khí ập vào mặt, rét căm căm như mở tủ lạnh, khiến già trẻ ở đây hãi hùng, có người nhắc thế này không tốt: Khí bốc lên từ quan tài, đại hung bất lợi, không phải xác chết vùng dậy đấy chứ?

Nhưng tên lỗ mãng nọ cười nhạo những người này, nói đám nông dân các ngươi thì biết cái gì, nhìn là biết đây là đồ cũ rích rồi, kiểu gì cũng được khoảng trăm năm, chắc chắn bên trong chỉ còn lại mảnh xương thôi, vùng dậy cái quái gì?

Nói xong hắn ghé lại gần nhìn xem, bỗng "ớ" một tiếng.

Ngươi nói xem ai có thể kiềm chế sự hiếu kỳ chứ? Những người khác cũng không nhịn được, bèn xúm lại xem, vừa ngó một cái là già trẻ ai nấy cũng mắt tròn mắt dẹt.

Nằm trong chiếc quan tài đỏ sẫm ấy là một cô gái yêu kiều.

Cô gái này không giống công chúa Tiểu Hà hay Tân Truy phu nhân, nàng giống hệt người sống, như thể có thể ngồi dậy bất cứ lúc nào, có người gần như cho rằng một cô gái sống sờ sờ chui vào trong quan tài nằm ngủ.

Nhưng ý tưởng này khá là đáng sợ: Làm gì có người sống nào rỗi hơn vào trong quan tài ngủ.

Nhìn kỹ lại thì thấy cô gái ấy còn đội mũ phượng, mang khăn quàng vai.

Qua bao nhiêu năm mà bộ hỷ phục này không hề mục nát, trông hệt như mới!

Có người lẩm bẩm, thi thể bình thường sao có thể không phân hủy trong thời gian dài như thế được? Chỉ nghe nói xác người chết oan mới không thối rữa.

Câu này làm mọi người ở đây run bần bật vì sợ.

Nhưng tên lỗ mãng kia không sợ hãi, hắn nói các ngươi sợ thì vứt châu báu xuống, ta lấy hết.

Sau đó hắn đi sờ miệng của cô gái.

Hắn tách miệng nàng ra, không ngờ lấy ra được thứ gì đó từ sau đôi môi đỏ son như nụ hoa của cô nàng thật.

Thứ đó có màu xanh biếc, giữa mùa hè lại tỏa ra hơi lạnh, khi chiếu đèn pin vào nó, cả ngôi mộ sáng rực lên, ánh sáng xanh lục phủ kín khắp nơi.

Mọi người thấy thế thì hâm mộ vô cùng, đúng là to gan no bụng nhát gan chết đói, thứ mà tên lỗ mãng tìm được có khi chính là dạ minh châu trong truyền thuyết.

Nhưng họ cũng chỉ hâm mộ vậy thôi chứ không ai dám sờ vào đồ vật trong quan tài, chỉ có thể nuốt nước miếng thèm thuồng, nhìn đối phương cất vòng tay và nhẫn của cô gái vào trong túi.

Chương 483 - Nữ Thi

Chương 483: Nữ Thi

Không biết công nghệ của thời đại nào mà châu báu ở đây trông còn tinh xảo và đẹp hơn đồ kim khí của tiệm Chu Đại Sinh gì đó trên phố, hơn nữa đã trăm năm trôi qua mà vẫn sáng như mới.

Những người này vui mừng, họ đã nghĩ xong bán những thứ này đi rồi tiêu xài như thế nào rồi, đang định trở về thì đột nhiên có người gào lên, nói rằng cô gái kia có vấn đề.

Già trẻ lớn bé đồng loạt quay sang nhìn, tức khắc mặt mày tái mét.

Cô gái đã mở mắt ra từ bao giờ.

…

Có người nhát gan, ném đồ đi dập đầu với quan tài, tuy Lão Tam này có vẻ ngoài hung ác, nhưng dập đầu mạnh hơn bất cứ ai.

Không nghĩ tới, tên lỗ mãng vừa nhìn, ôm bụng cười to:

“Bảo các ngươi là nông dân, thật đúng là nông dân, không hiểu tí gì về khoa học, thi thể này gặp gió, đương nhiên phải co rút lại, đây là quy luật tự nhiên, mở to đã là cái gì, có quan tài vừa mở ra người bên trong đã ngồi bật dậy!”

Nói xong hắn chọc vào nữ thi kia.

“Không tin các ngươi nhìn xem nàng có cắn ta không?”

Nữ thi đúng là không động đậy.

Nhưng Lão Tam cũng không biết như thế nào, tuy rằng cũng cảm thấy nữ thi đẹp, nhưng càng nhìn nữ thi càng sợ hãi, hắn cứ cảm thấy nữ thi kia không chỉ trợn mắt, hình như khóe miệng còn cười mỉm.

Cái ý tưởng này kích thích hắn run lên, không tự giác muốn ném đồ trên tay xuống, tự mình trở về.

Nhưng người bên cạnh nhìn thấy Lão Tam bị dọa như vậy, cười nhạo hắn có tướng mạo hung dữ như thế mà lại nhát gan, chẳng lẽ là tự mình ăn trứng.

Còn có người nói hắn nhát như vậy, khó trách không lấy được vợ.

Nói bản thân hắn, thật ra hắn không ham gì, nhưng vừa nghe thấy vậy hắn lại nhớ đến Trương Vĩ Lệ.

Cả đời này hắn chưa từng thấy người phụ nữ nào tốt như Trương Vĩ Lệ, nói cái gì cũng muốn ở bên Trương Vĩ Lệ.

Đương nhiên, hắn cũng biết Trương Vĩ Lệ là mệnh Bạch Hổ, người đàn ông ở bên nàng đều sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, hắn chỉ muốn bảo vệ nàng, dù không bảo vệ được, để lại cho nàng ít tiền cũng được, hắn không muốn để Trương Vĩ Lệ chịu khổ.

Vì thế trái tim hắn quyết định, giống như những người đàn ông già trẻ lớn bé khác, rất vui vẻ mang bảo bối về nhà.

Ở trên đường, họ thương lượng, chuyện này nói nhẹ thì cũng giống như việc tranh cướp đồ rơi ra từ xe tải chạy trên đường, là nhặt của hời, nói nặng thì là trộm mộ, vi phạm vương pháp, có thể bị tịch thu tài sản.

Mọi người đều được lợi, dĩ nhiên không ai muốn chọc phiền phức, vì vậy cùng nhau tụ tập lại, bẻ nhánh cây thề, dù sau này có chuyện gì, chuyện xảy ra ngày hôm nay không được tiết lộ ra bên ngoài dù chỉ một chữ, nếu không sẽ giống như cành cây này.

Nghe đến đây, ánh mắt của Trình Ngân Hà phát sáng, cái mông như bị mọc mụn, nửa phút cũng không ngồi im được, chuẩn bị để Lão Tam dẫn đường, lên mộ huyệt kia trước rồi nói sau.

Ta kéo Trình Ngân Hà lại, hỏi tiếp, vậy sau đó tên tên lỗ mãng kia đâu?

Lão Tam không nghĩ tới ta lại hỏi tên lỗ mãng, suy nghĩ hồi lâu, vỗ đùi nói, ngươi không nhắc là ta quên rồi, lúc mọi người cùng nhau bẻ nhánh cây đã không thấy tên lỗ mãng, có lẽ hắn nhanh chân, đi xuống núi trước, sau đó nữa vẫn luôn không nhìn thấy hắn, có khả năng hắn cũng bị Bạch Ngọc Tì Hưu kia bắt đi.

Nói xong hắn lại thở dài, nói cũng do mình tham tiền, nếu không cũng không trêu chọc đến phiền phức lớn như vậy.

Khó trách ngày đó Trương Vĩ Lệ đòi tiền, hắn nói hắn có thể nghĩ cách, hắn đi xuống núi hỏi những cách để bán những bảo bối đó đi, kết quả ngày đó, Trương Vĩ Lệ thật sự bị thiêu sống.

Nói rồi hắn lắc đầu, chuyện này ngay từ đầu đã là sai lầm, về sau cũng không dám nghĩ đến tiền của phi nghĩa từ trên trời rơi xuống, vẫn nên đàng hoàng kinh doanh thì hơn.

Nói như vậy, những người đó vì cầm đồ vật không trả, cho nên mới bị “Bạch Ngọc Tì Hưu” bắt về ăn.

Nữ thi...Nữ thi kia, nói không chừng có quan hệ với Bạch Ngọc Tì Hưu, tìm được Bạch Ngọc Tì Hưu cũng đồng nghĩa tìm được mấy người Đỗ Hành Chỉ.

Nghĩ như vậy, ta bò tới trên cây, nhìn xung quanh.

Vừa nhìn đã phát hiện trên đỉnh núi Tì Hưu đúng thật có một cái mắt huyệt.

Cái mắt huyệt kia, đờ mờ, hai bên đồi núi như là hai cái cánh, đối diện trời, đại khí bàng bạc, đúng là Đan Phượng Triều Dương!

Đan Phượng Triều Dương cũng giống như Bách Điểu Triều Phượng, đều từ nữ quý nhân ra, nhưng là Đan Phượng Triều Dương bá đạo hơn Bách Điểu Triều Phượng rất nhiều, nếu chôn ở ngoài miệng Đan Phượng Triều Dương thì sẽ độc hưởng toàn bộ linh khí trên đỉnh núi, đời sau phúc trạch liên miên, đều sẽ đại phú đại quý.

Hơn nữa, trên mắt huyệt kia còn có một rặng mây tía nhàn nhạt.

Nói như vậy, nữ thi kia cũng là người thuộc quý tộc? Thành Bắc vương, núi lớn mê huyễn, một lần này ta gặp nguyên tà ám được Hoàng phong, mệnh bị sao Tử Vi chiếu hay thế nào?

Chương 484 - Chính Là Hắn

Chương 484: Chính Là Hắn

Hắc Vô Thường nhỏ hiển nhiên cũng đã nhìn ra, nhưng ta chú ý tới, Hắc Vô Thường nhỏ cử động ngón tay, giống như đang bấm đốt tính toán gì đó.

Không chờ ta nhìn ra, Lão Tam phát hiện tầm mắt của ta, lập tức bội phục:

“Thần tiên, ta đúng là phục ngươi, sao ngươi biết nơi đó ở vị trí nào?”

Chuyện này giải thích kiểu gì đây, chỉ có thể nói đây bản lĩnh giữ nhà của ta.

Ta nhảy xuống từ trên cây, có tâm bảo Lão Tam trở về, nhưng vừa suy nghĩ, bây giờ mắt huyệt trên núi này xảy ra vấn đề, chắc chắn trên núi có biến mới có thể xuất hiện Sơn Mị và Hắc Cương, tuy rằng Lão Tam là mệnh Kim Cang, nhưng một mình hắn xuống núi, nhỡ đâu gặp phải chuyện gì thì đúng là tạo nghiệp.

Vì thế ta hỏi hắn, ngươi có muốn đi cùng chúng ta không? Không cần gì cả, trong núi này không an toàn, ta cảm thấy tốt nhất ngươi nên xuống núi với chúng ta.

Ta vốn cho rằng Lão Tam bị sợ hãi đến như vậy có thể sẽ không muốn.

Nhưng không nghĩ đến, Lão Tam đứng lên:

“Thần tiên, ta cũng biết nơi này không yên ổn, dù ngươi bảo ta đi, ta cũng không đi...Ngươi đã cứu Lão Tam ta một mạng, hôm nay mặc kệ ngươi đi đâu, Lão Tam ta cũng sẽ hộ tống ngươi đến nơi!”

Bạch Hoắc Hương rất khó chịu:

“Cứu hắn không phải ta à?”

Hắc Vô Thường nhỏ cũng nghĩ như vậy.

Ta cũng không biết tại sao hắn lại nhận định ta là ân nhân cứu mạng, có lẽ trông ta giống thủ lĩnh của bang phái.

Đi một lúc, Lão Tam như nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên từ lấy ra một túi đồ từ trong lòng ngực ra:

“Bề ngoài không được đẹp nhưng hương vị không thay đổi, các ngươi...Ăn không?”

Ta lập tức ngửi thấy được một mùi hương ngọt ngào, hương vị này quá quen thuộc, bánh gạo rán!

Ông già ở nhà chúng ta thích tất cả những đồ dính dính, bánh cam bánh trôi gì đó, mấy ngày không ăn là thèm, ta thường xuyên xếp hàng ở các quán để mua cho hắn ăn.

Vừa nhìn, hắn cầm một cái hộp to, chẳng qua hộp bị bẹp, nhân đậu đỏ bên trong bị lòi ra, nhìn rất lộn xộn.

Lão Tam rất tự hào giới thiệu cho chúng ta, nói bánh gạo rán này là từ cửa hàng Quế Hương Trai nổi tiếng nhất huyện thành, điểm tâm cũ kỹ, nghe nói trước khi chết đặt thứ này bên miệng bên miệng, có thể câu được hồn của người chết trở về, có thể thấy được độ ngon của nó.

Trương Vĩ Lệ thích ăn cái này, hắn chuyên mang về cho nàng.

Ai biết sau lại xảy ra chuyện này, còn chưa kịp đưa cho Trương Vĩ Lệ.

Trình Ngân Hà vừa nghe vậy nước dãi cũng sắp chảy xuống, Ô Kê nhìn dáng kẻ kia, không muốn liếc thêm một cái chứ đừng nói ăn, ta cảm ơn, cầm vào tay.

Bò lên trên thêm một đoạn, đến huyệt mộ kia, xung quanh không có tung tích của những người khác Đỗ Hành Chỉ, chúng ta đi thẳng vào huyệt mộ, quả nhiên, huyệt mộ giống hệt như Lão Tam miêu tả, bên trong tràn đầy, tất cả đều là vàng bạc châu báu.

Những người địa phương hẳn là đã cầm đi không ít, nhưng số còn lại vẫn chồng chất như núi, đúng thật có thể bơi được ở trong đó.

Nhưng nói cũng kỳ quái, ta vừa bước vào đã ngửi thấy mùi tanh hôi của xác chết.

Nơi này có quan tài, có thi khí là bình thường.

Nhưng theo lý thuyết, nhiều năm như vậy rồi, thi khí hẳn là đã trở thành táng khí, mà thi khí này vẫn còn mới mẻ.

Bạch Hoắc Hương cũng đoán được, lén kéo ta một cái, ý bảo ta cẩn thận.

Trình Ngân Hà đã không rảnh lo cái này, trừng to mắt bước vào, sờ đông sờ tây, quả thực không thể tin được hai mắt của mình:

“Mẹ nó, cuối cùng con trai của ta cũng có thể làm con nhà giàu rồi…”

Bản thân Ô Kê đã là con nhà giàu, đời này cũng không thiếu tiền tiêu, không có gì khái niệm gì với mấy thứ này, chỉ là đi theo tham gia náo nhiệt, Hắc Bạch Vô Thường tương đối cụ thể, chưa nói lời nào đã bắt đầu lấy đồ vật đút vào người.

Ta nhìn về phía quan tài sơn màu đỏ son kia.

Cái quan tài kia không nhỏ, hơn nữa hình dạng và cấu tạo đúng là hình dạng và cấu tạo cho nhà quyền quý.

Đến gần nhìn hoa văn trên quan tài kia, lòng ta càng rõ ràng, là hoa mẫu đơn kết hợp hoa văn long phượng.

Đây không phải tùy tiện người phụ nữ nào cũng có thể được hưởng được,...cái này ít nhất là đãi ngộ của Quý Phi.

Chuyện này cũng kì lạ, Quý Phi không phải đều được chôn trong Hoàng lăng sao? Chưa nghe nói qua, người phụ nữ của Hoàng Đế bị ném ở một cái rừng núi hoang vắng nhue vậy.

Nữ thi này chắc chắn có bí mật gì đó không muốn người biết.

Ta đang muốn mở quan tài kia ra nhìn xem bộ dạng của “Hoàng Quý Phi” này, bỗng nhiên Lão Tam kêu lên.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lão Tam đặt mông ngồi ở trên mặt đất, chỉ vào vật phẩm đẹp đẽ quý giá tuẫn táng kia run lên: “Kia kia kia kia...Đào Khí!”

Đào Khí? Ta nhìn theo tầm mắt hắn, trong lòng lập tức căng thẳng.

Chỉ thấy đống hoàng kim kia, xuất hiện chân của con người.

Đôi giày trên chân kia là của thương hiệu “Mike”, bên trên có hình mặt cười.

“Là là là...Người chết, chính là hắn……”

Chương 485 - Cầu Nguyện

Chương 485: Cầu Nguyện

Lão Tam nối không lưu loát nhưng đoán cũng đoán được, người này chỉ sợ cũng là ở tên lỗ mãng lấy hạt châu từ trong miệng người chết.

Giống như ta đoán, ngày đó mọi người đi rồi, hắn sợ là không đi xuống núi, mà là một mình trở lại.

Chắc chắn hắn đã làm chuyện gì đó không nên làm.

Ta lập tức cùng Trình Ngân Hà kéo cái chân kia ra, vừa nhìn cái thi thể kia, tất cả chúng ta đều đảo hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy thi thể kia, chỉ còn lại có đôi chân đeo giày vẫn hoàn hảo, còn lại đã thành một bộ xương khô, bên trên mơ hồ còn một ít thịt vụn chưa gặm sạch sẽ, trên xương cốt trắng như tuyết còn có những dấu răng rậm rạp, như bị thứ gì cắn ăn.

Lão Tam rốt cuộc không chịu được, đi qua bên cạnh nôn ra.

Ta phản ứng lại, lập tức tới bên cạnh quan tài, ném cái nắp quan tài đi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, trong quan tài đã trống không.

…

Nhưng khi thấy rõ thi khí còn dư lại bên trong, ta lập tức cảm thấy đầu óc như nổ tung, quay về phía họ kêu:

“Chạy chạy chạy!”

Bây giờ ta đã thăng cấp, có thể phân biệt được, nếu tràng khí uyển chuyển nhẹ nhàng bay lên, chủ nơi này có linh khí, là thiện, nhưng nếu tràng khí đình trệ nặng nề, bay tà tà trên mặt đất, vậy nghĩa là chủ hung.

Rặng mây tía của nơi này kề sát mặt đất, dấu hiệu đại hung ta chưa từng thấy qua.

Con cương thi biết đi kia đã làm ra thành tựu rồi, cương thi biết đi bình thường ăn tinh khí, còn nó có thể ăn huyết nhục, trên khí giai thứ này gọi là “Huyết Bạt”, so với người phụ nữ gả đi là Hạn Bạt bình thường, còn lợi hại hơn gấp mười lần, dù chúng ta có không ít người, còn có ba Địa giai, nhưng vậy cũng không phải đối thủ của thứ này.

Ngay từ đầu ta cũng không nghĩ tới thứ này mạnh như vậy, bây giờ xem ra, không có chút phần thắng nào, còn đánh cái mẹ gì nữa!

Họ vừa nghe được động tĩnh, đều quay đầu lại nhìn ta, Ô Kê không thể hiểu được đứng lên:

“Sư phụ, làm sao……”

Hắn con chưa nói xong, chúng ta đã nghe thấy được tiếng sột soạt, như là một người mặc một bộ quần áo nặng nề đang đi đến chỗ của chúng ta.

Tốc độ kia, cực kì nhanh!

Tuy Trình Ngân Hà tham tài nhưng cũng không ngốc, là người đầu tiên phản ứng lại, bây giờ là mùa hè, không ai sẽ mặc nhiều quần áo như vậy, ở đây người duy nhất mặc bộ quần áo dày nặng cũng chỉ có nữ thi đội mũ phượng khăn quàng vai trong quan tài kia!

Tiếng động này rõ ràng là chủ nơi này đã trở lại.

Thật ra ngay từ đầu Trình Ngân Hà còn cảm thấy kì lạ, chúng ta cũng gặp qua không ít cương thi biết đi, người phụ nữ được gả đi còn là Hạn Bạt, còn không phải đều bị Thất Tinh Long Tuyền đánh tơi bời à, sợ cái gì?

Nhưng hắn tin ta, cho nên ta vừa mở miệng, hắn cũng không do dự, một tay túm áo sơ mi đựng đầy vàng bạc châu báu áo vác trên vai, túm lấy Ô Kê đang đứng ngây như phỗng ở đó chạy ra bên ngoài.

Hắc Bạch Vô Thường là Địa giai cũng phát hiện được, hai người vung vẩy đôi chân ngắn xông ra ngoài, ta càng không cần phải nói, túm chặt Bạch Hoắc Hương và Lão Tam nói:

“Đi theo ta...Dù nghe thấy phía sau có tiếng gì cũng đừng quay đầu lại!”

Kết quả mới vừa tránh xa, ta đã nghe thấy phía sau phát ra một tràng tiếng cười.

Âm thanh kia thật ra rất hay, năng động mê hoặc dễ nghe, giống như tiếng trời vậy, nhưng lúc này phát ra từ sau lưng sẽ chỉ làm cả người khiếp sợ đến tê dại!

Thật nhanh, không còn kịp rồi……

Nhưng ở ngay lúc này, ta phát hiện Hắc Vô Thường nhỏ và Bạch Vô Thường nhỏ bước chậm lại, đèn sinh mệnh trên đỉnh đầu và hai vai bị tắt.

Đờ mờ, họ dùng dầu tê giác à?

Không đúng...không kịp, ta lập tức nhớ ra, hét lớn:

“Các ngươi nhanh che miệng lại, tuyệt đối đừng thở!”

Một khi con người không có hô hấp, đèn sinh mệnh cũng sẽ lập tức bị tắt, Hắc Bạch Vô Thường có kinh nghiệm phong phú đang dùng chiêu giả chết này.

Tà ám nhìn người thông qua đèn sinh mệnh, đèn sinh mệnh của ngươi bị tắt thì trong mắt tà ám, ngươi giống như một xác chết, không hề có giá trị, đương nhiên nàng cũng sẽ không ăn ngươi.

Vừa nghe ta nói như vậy, Trình Ngân Hà đã bắt chước làm theo, ba ngọn đèn sinh mệnh lập tức bị tắt, còn thuận tay bịt kín mũi miệng của Ô Kê.

Một khi người nín thở, đương nhiên sẽ không thể vận động mạnh, nếu ngươi chạy nhanh, tiêu tốn dưỡng khí, rất có thể sẽ bị ngất đi.

Vì thế đoàn người chúng ta đoàn nín thở, chậm rãi đi về phía trước.

Sau khoảng thời gian chậm lại như vậy, ta cảm giác được “Người” mặc bộ quần áo nặng nề kia đã đuổi kịp chúng ta.

Không biết có phải chiêu nín thở tắt đèn sinh mệnh này có tác dụng hay không, “Người” kia thật sự chỉ đi theo sau chúng ta, không lao đến đây.

Ta vừa nín thở, vừa âm thầm cầu nguyện, chỉ mong có thể thuận lợi đi ra cửa.

Chương 486 - Là Huyết Bạt!

Chương 486: Là Huyết Bạt!

Có thể nhìn ra được, bên ngoài còn có ánh hoàng hôn ráng đỏ, một ít cũng được, chỉ cần có thể tới được nơi có ánh mặt trời, Huyết Bạt này sẽ không đuổi được nữa.

Chỉ là con người ở gặp phải nguy hiểm, ngược lại càng muốn hít sâu, cảm giác cực kì áp lực, khó chịu khiến người ta nuốt nước bọt, cảm giác hít thở không thông càng ngày càng khó chịu, thấy khoảng cách không xa, mà lúc đi lại giống như cách mẹ nó cả ngàn dặm vậy.

Cuối cùng, còn mười bước nữa là đi ra ngoài, trước mắt đã thấy hy vọng, nhưng lúc này, ta phát hiện có người đang chọc chọc ta, liếc nhìn sang thì thấy người chọc ta chính là Lão Tam.

Lão Tam ấn chặt tay bịt miệng, dùng sức rất mạnh, khớp xương tay trắng bệch, đôi mắt đỏ ngầu, tôi nhìn ra được Lão Tam sắp không chịu nổi nữa.

Ta căng thẳng trong lòng, muốn tìm dầu tê giác bôi lên đỉnh đầu trước, nhưng lục lọi khắp người ta mới nhớ ra, không biết xui xẻo thế nào mà dầu tê giác của ta đã dùng hết rồi.

Lúc trước Trình Ngân Hà lấy ở chỗ ta không ít, ta đang định gọi hắn giúp, nhưng hắn vẫn luôn không dám quay đầu lại, ta cũng không đuổi kịp hắn.

Ta không có cách nào, đành phải nháy mắt ra hiệu cho Lão Tam, ý là ngươi kiên trì thêm chút, cửa động ở trước mặt rồi.

Lão Tam chỉ phải gật đầu trong đau khổ, nhưng khi sắp đến cửa động, chân hắn lại dẫm lên một thứ gì đó.

Thứ đồ vật kia vang lên một tiếng “Cộp”, Lão Tam cúi đầu nhìn, là xương chân của tên lỗ mãng Đào Khí.

Hắn vốn đã rất khẩn trương, lần này bị dọa hắn bật thốt lên một tiếng “Mẹ nó”.

Tuy hắn lập tức phản ứng lại, nhanh chóng bịt chặt miệng nhưng đáng tiếc đã không kịp rồi.

Ta thấy một bàn tay trắng như tuyết đặt lên trên vai hắn.

Bộ móng tay kia...lông tơ của ta dựng ngược hết lên, quanh co uốn lượn, dài ba tấc!

Lão Tam cũng liếc thấy, cả người run cầm cập như cầy sấy, lúc này đã tới cửa động, ta nhanh chóng quyết định, đạp một cái đẩy Lão Tam ra ngoài.

Nhưng lần này cũng đã dùng hết sức lực của ta, bản thân ta thiếu oxy đến hai mắt trắng dã, không tự chủ được hít vào một hơi.

Cùng lúc đó, một luồng khí lạnh chết chóc thổi qua gáy ta, như là có người đang đứng ở phía sau ta, từ từ thổi vào cổ ta.

Ta không nhịn được nhớ tới miệng nụ hoa trong lời nói của Lão Tam, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh một người phụ nữ dán vào sau lưng ta, cảm giác này có thể dọa chết người.

Bạch Hoắc Hương bên cạnh ta cảm nhận được, đang muốn kéo ta cùng đi ra ngoài, trong lòng ta nói nàng không thể chạm vào ta, nếu không cũng sẽ bị liên lụy mất, nhưng lúc này, ta bỗng nhiên nhớ tới trên người còn có một thứ đồ vật bánh gạo rán Lão Tam đưa.

bánh gạo rán được làm từ gạo nếp, bên trong là nhân đậu đỏ, hai thứ này là khắc tinh của cương thi biết đi!

Vì thế ta hét lên cho Bạch Hoắc Hương một tiếng:

“Chạy mau!”

Sau đó quay người lại, nhét miếng bánh bánh gạo rán ở Quế Hương Trai vào trong miệng của “Người” phía sau ta.

Khi nhìn thấy vẻ ngoài của thứ kia, ta đã sững sờ một chút.

Chỉ thấy thứ đồ kia là một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, thậm chí còn có cái cổ phượng hoàng, loại cổ này nhìn thon dài tuyệt đẹp, người có cổ phượng hoàng chắc chắn sẽ gả cho hậu duệ hoàng thất quý tộc.

Tuy nhiên cung vợ chồng của nàng hơi hẹp, có thể thấy được không phải chính thất.

Đúng là Quý Phi.

Nhưng đáng sợ nhất là mệnh cung của nàng hõm xuống, lông mày mọc ngược, quả nhiên là chết oan chết uổng, vẻ mặt chứa đầy oán khí, hai tay cũng tản ra ánh đỏ máu, mẹ nó, lần này dẫm phải mìn rồi!

Mà lúc này, nàng bị ta nhét gạo nếp đầy miệng, lập tức lộ ra vẻ mặt cực kỳ khó chịu.

Ta nhân cơ hội này xoay người chạy đi, nhưng ai biết ta cũng xui xẻo, dẫm vào xương cốt trơn trượt của tên “Đào Khí” giống như Lão Tam, bị vướng ngã.

Mẹ nó, lúc tên lỗ mãng này còn sống gây rắc rối, lúc chết rồi còn mẹ nó hại người!

Nhưng lúc này, Quý Phi kia đã nhổ bánh gạo rán làm bằng gạo nếp trong miệng ra, ta cảm giác được khí lạnh đã bao trùm cơ thể mình, bị nàng bắt được, trơ mắt nhìn thi thể chồng chất dấu răng của “Đào Khí”, cả người không khỏi cảm thấy đau đớn, cương thi biết đi chỉ ăn người sống, bị cắn từng miếng đến khi chết, có phải còn khó chịu hơn cả bị chặt thành từng mảnh không?

Đồng thời, ta nghe thấy phía sau có một đống âm thanh hỗn loạn, là giọng gọi ta của Bạch Hoắc Hương và Ô Kê, lòng ta căng thẳng:

“Các ngươi chạy nhanh…”

Tuy rằng ta cũng không muốn chết, nhưng một người xui xẻo vẫn tốt hơn so với một đám người xui xẻo.

Nhưng ai biết, một nắm bột trắng bay về phía sau ta, sau đó có người túm cổ áo sơ mi của ta lên như túm gà con:

“Đùa cái gì thế, đã đi thì đi cùng nhau!”

Là bột gạo nếp, Trình Ngân Hà.

Thằng ngốc này, ngươi mẹ nó trở về làm cái gì?

Đây là Huyết Bạt!

Chương 487 - Tìm Đường Chết

Chương 487: Tìm Đường Chết

Đám Ô Kê cũng muốn đi vào, ta lập tức quát:

“Ngươi nhanh đưa Bạch Hoắc Hươngđến nơi an toàn đi, sắp hết ngày rồi!”

Đến lúc đó, các ngươi muốn chạy cũng không chạy được.

Ô Kê sững sờ, do dự một chút, Bạch Hoắc Hương luôn rất gan dạ, không quan tâm lao vào bên trong, Ô Kê cũng biết đây là chịu chết, không có cách nào, túm chặt Bạch Hoắc Hương chạy:

“Sư phụ, ta chờ ngươi ở bên ngoài, nhất định phải còn sống ra đấy!”

Hắn vừa đi trái tim của ta cũng được thả lỏng, nhưng Trình Ngân Hà chưa mang ta đi ra ngoài được hai bước đã bị Quý Phi bắt được cái cổ.

Mắt thấy mặt của phu nhân sắp dán vào phía sau chuẩn bị]cắn hắn!

ta căng thẳng lập tức cầm lấy Thất Tinh Long Tuyền quét về phía Quý Phi, lần này dùng hết hành khí, đan điền lại lần nữa đau nhức.

Quý Phi không nghĩ tới sát khi của Thất Tinh Long Tuyền lớn như vậy, nghiêng người tránh một chút, Trình Ngân Hà phản ứng rất nhanh, nhân cơ hội trốn thoát, lớn tiếng nói:

“Ngươi lại tìm đường chết!”

Không tìm đường chết cũng chỉ có thể cùng chết, ta chịu đau, túm chặt Trình Ngân Hà, kéo hắn ra phía sau quan tài.

Trình Ngân Hà phản ứng lại, mắng ta:

“Mẹ nó có phải ngươi bị sợ hãi làm não không hoạt động rồi, không đi ra, đến hang ổ của người ta làm gì?”

Vô nghĩa, ta bảo hắn nhìn xem bên ngoài, mặt trời đã xuống núi, dù chúng ta chạy ra, cũng chỉ có thể bị nàng đuổi theo cắn chết, càng thêm bị động, ngược lại ở chỗ này còn có cơ hội sống sót.

Ngay từ đầu nàng bị phong ấn ở trong quan tài, cái quan tài này chắc chắn có pháp môn gì đó có thể khắc chế nàng pháp môn,

Chỉ cần cho nàng vào đây, tám phần là có thể phong ấn thêm một lần nữa!

Trình Ngân Hà nghe vậy, ;ập tức lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh:

“Ngươi đúng là đồ khôn vặt!”

Ta không quan tâm chuyện khác, nhanh chóng suy nghĩ làm thế nào để cho nàng vào lại được?

Mà ở ngay lúc này, cương thi biết đi bỗng nhiên mở mồm nói:

“Chủ thượng, ngươi không nhận ra ta?”

Gì?

Ta thò đầu ra nhìn, nàng giống như đang thật sự nói chuyện với ta.

Trình Ngân Hà lập tức kích động:

“Có phải ngươi...nhìn giống như Thành Bắc vương cho nên coi ngươi……”

Coi ta trở thành Quốc vương của Cảnh Triều?

Đờ mờ...người phụ nữ này, chẳng lẽ là Quý Phi của Quốc vương Cảnh Triều?

Trình Ngân Hà huých vai ta:

“Tốt rồi, là vợ trước chân chính của ngươi, một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, bảo nàng thả chúng ta ra nhanh lên!”

Trước mrj nhà ngươi.

Nhưng nếu đúng như thế, vậy có thể giống như lần đó với Thành Bắc vương hay không, dựa vào khuôn mặt của mình qua loa vượt qua chuyện này?

Vì thế ta làm liều, thử thăm dò nói:

“Ái, ái phi à, đương nhiên ta nhớ rõ, đã lâu rồi không gặp?”

Mà Quý Phi hơi mỉm cười:

“Nhớ rõ thì tốt rồi, vậy Chủ thượng cũng nhớ rõ, ngày đó ngươi xử tử thiếp thân như thế nào đúng không?”

…

Lỗ tai ta ong lên một tiếng, thường đi ở bờ sông sao tránh khỏi ướt giày, báo ứng cho việc giả mạo người khác hôm nay quấn vào thân rồi!

Trình Ngân Hà vừa nghe vậy lập tức lộ ra vẻ mặt khóc không ra nước mắt, ấn đầu của ta một cái:

“Ngươi báo hại ta rồi.”

Mẹ nó chiêu chữa lợn lành thành lợn què này, vừa rồi không phải ngươi bảo ta giả vờ à?

Quý Phi từ từ bước về phía quan tài, tư thái có thể nói là yểu điệu quý khí, xinh đẹp không có gì phải bàn, giọng nói lại lạnh căm căm:

“Làm sao, chủ thượng không nhớ rõ?”

Không ăn thịt heo cũng thấy qua heo chạy, trong TV những người yêu nhau, một khi bên nữ phát hiện bên nam quên ngày kỷ niệm gì đó chắc chắn muốn nổi cáu, Quý Phi trước mặt này đang ở biên giới bùng nổ, chọc giận nàng khẳng định không có gì tốt.

Trước khi suy nghĩ ra cách để khống chế nàng, có thế nào cũng phải kéo dài thời gian một chút.

Vì thế ta nhô đầu ra từ bên cạnh quan tài, nhìn khuôn mặt nàng.

Vừa nãy chỉ thoáng nhìn, không thấy có bao nhiêu manh mối, bây giờ cẩn thận nhìn lại, trong lòng ta lập tức có cơ sở:

“Ái phi vì ghen ghét hại người nên dẫn tới họa sát thân?”

Tuy rằng vẻ ngoài của Quý Phi xinh đẹp như tiên nữ, nhưng ấn đường hẹp, thái dương nhọn, mũi có một đường vắt ngang, liền ở bên nhau, giống như một con bò cạp giơ cái đuôi lên, cái này gọi là tướng bò cạp bên gối.

Ấn đường hẹp hòi không rộng lượng, cái trán nhô ra quả đức thiếu nhân, mũi hoành kết tâm lý trả thù mạnh, ba cái kết hợp lại, đây chính xác là tướng mạo của một đố phụ.

Mà một luồng khí đen như có như không xỏ xiên từ giữa mũi nàng qua tới hai sườn cung phu thê, đây là dấu hiệu của chết oan chết uổng, xem ra nàng chết có liên quan đến chuyện vợ chồng.

Vừa nghe thấy vậy, Quý Phi kia cắn chặt răng, lúc này mới nói:

“Chủ thượng quả nhiên nhớ rõ ràng, chẳng lẽ chủ thượng còn đang bất bình vì mấy con tiện phụ kia?”

Chương 488 - Đâm Kim Sắt

Chương 488: Đâm Kim Sắt

Tiện phụ? A, đúng rồi, hậu cung Hoàng Đế có ba ngàn giai lệ, không có chuyện gì cũng không thể chỉ ngồi im hóng chuyện, dù sao cũng phải tranh sủng ghen ghét, đấu đá với nhau một trận, những chuyện như vậy trong lịch sử không thiếu, rất nhiều người phụ nữ đều chết ở trong loại tranh đấu này.

Chuyện này nghe đã biết là đề bài chết người, Trình Ngân Hà ở bên cạnh huých ta:

“Ngươi nói chuyện cần phải chú ý đúng mực, đừng chọc nàng nóng nảy.”

Ta còn phải chú ý đúng mực nữa, ta mẹ nó chỉ thiếu nước quỳ xuống cho ngâm một khúc Chinh Phụ xướng cho nàng.

Hoàng Đế Cảnh triều này cũng thật là, nói như thế nào cũng là vợ mình, thế mà nói giết là giết, khiến ta chịu vạ lây, mọi người nói gần vua như gần cọp, đúng là không sai một chút nào.

Ta vừa vuốt quan tài nghĩ cách, vừa không để ý nói:

“Chuyện này cũng không đúng, nhưng lúc trước rốt cuộc ái phi làm sao……”

Vẻ mặt Quý Phi bỗng nhiên trở nên đau khổ:

“Nói đến cùng vẫn vì chủ thượng nói không giữ lời!”

Nói không giữ lời? Đúng rồi, tuy Quý Phi ghen tị, nhưng là đuôi lông mi thon dài, vành tai dày rộng, là người trọng tình trọng nghĩa dễ tin người.

Thế nào, quả nhiên là do tên Quốc quân Cảnh triều chó chết, thứ này không làm việc đàng hoàng, hàng ngày không phải bố trí trận phong thuỷ với đám đạo sĩ thì là ở cùng với những người phụ nữ trong hậu cung, khó trách Cảnh triều bị huỷ diệt, đánh giá hắn là tên hôn quân.

Rốt cuộc người cha khốn nạn kia của ta có huyết thống gì, sao giống như tên hôn quân vậy, chuyện này đủ chứng minh hắn cũng không phải người tốt lành gì.

Quý Phi hiển nhiên có oán khí, tà ám nào cũng giống nhau, rất nguyện ý nói ra chuyện mình oán hận.

Ta vừa mới dẫn đường là có thể nghe được chuyện gì đã xảy ra, nhưng sau khi nghe rõ ràng, ta và Trình Ngân Hà nhìn nhau một cái, hít một hơi lạnh, những chuyện Quý Phi này làm lại một lần chứng minh phụ nữ dưới chân núi là hổ, nếu gặp phải tránh né bằng mọi giá.

Hóa ra Quý Phi này từ nhỏ đã có cổ phượng hoàng, hầu như ai hiểu xem tướng gặp được nàng cũng phải khen tương lai nàng có thể làm được mẫu nghi thiên hạ, nhưng có lẽ những người xem tướng cho nàng đều khá nghiệp dư, tuy nàng có cổ phượng hoàng nhưng lại knhoong có tướng chính thất, lấy đâu ra mẫu nghi thiên hạ.

Chuyện này khiến những người lớn trong nhà vui vẻ không chịu nổi, nhà họ là nhà giàu có, tiền không ít, nhưng trong gia tộc lại không có quyền quý.

Mà ngay lúc này, có một cái thầy phong thủy đi ngang qua, hôm đó trời mưa lớn, thầy phong thủy bị dính mưa ướt như chuột lột, cha Quý Phi đang muốn tích góp công đức làm chuyện tốt, để thầy phong thủy kia vào nhà tránh mưa, còn mang cho cơm cháo nóng hổi.

Thấy Quý Phi đi ngang qua, vội vàng nói nguyện ý xem tướng miễn phí cho nàng, báo đáp ân tình, cha Quý Phi vẫn luôn kiêu ngạo vì Quý Phi, để hắn xem, chờ hắn khen.

Ai biết cái thầy phong thủy này nói không giống như những người khác, nói tuy nàng có cổ phượng hoàng, nhưng trên cổ có nốt chu sa, tuyệt đối không thể vào cung, nếu không trong nhà chắc chắn sẽ có tai họa.

Ai cũng không thích nghe lời nói như vậy, người nhà họ lập tức đuổi thầy phong thủy này ra ngoài, bảo hắn nói hươu nói vượn, ai cũng không biết sau này lời nói ấy lại thành sự thật.

Thời cổ đại, có tiền cũng vô dụng, ngươi phải có quyền mới có thể hãnh diện trước mặt láng giềng, vì thế cha của Quý Phi tiêu xài không biết bao nhiêu tiền mới đưa Quý Phi vào trong cung, trông cậy vào nàng trở thành mẫu nghi thiên hạ, quang tông diệu tổ.

Sau khi vào cung, nàng thật ra rất được Quốc quân sủng ái, thậm chí Quốc quân còn nói về sau muốn cho nàng làm Hoàng Hậu.

Nàng cũng yêu tên Quốc quân kia, nhưng Dù sao Quốc quân cũng có ba ngàn giai lệ, mưa móc đều dính, mỗi lần nàng thấyQuốc quân ra vào cung điện của phi tần khác, trong lòng lại hận như bị một vạn con bò cạp đâm.

Cổ đại không thể so với bây giờ, ngươi ghen có nghĩa ngươi không hiền huệ, không hiền huệ thì không có tư cách làm Hoàng Hậu, cách một thời gian, người trong nhà Quý Phi lại tới thăm hỏi, khi nào quang tông diệu tổ? Áp lực của Quý Phi cũng rất lớn.

Nàng muốn nhanh chóng để quốc quân thực hiện lời hứa.

Nhưng nàng không có con nối dõi, không hợp quy củ, càng sốt ruột càng không dễ mang thai.

Mà ngay lúc này, một phi tần khác lại dẫn đầu, sắp sinh.

Người trong cung đồn đãi khắp nơi, nói một khi phi tần kia sinh con trai, vayaj đứa bé chính là Thái Tử, mẫu bằng tử quý, đương nhiên muốn sắc phong Hoàng Hậu, sau khi nàng nghe xong giống như bị sét đánh trúng, lập tức nhớ đến một việc.

Lúc sinh sản đâm kim sắt.

Tục ngữ nói rồng sinh rồng phượng sinh phượng, mẹ của Quý Phi cũng là một đố phụ thâm niên, đã từng vì tranh sủng mà ở lúc thiếp thất sinh hài tử, giả vờ hầu hạ, thật ra đã mua chuộc bà mụ, trong khi đỡ đẻ đâm kim sắt rỉ sét, hơn nữa còn ngâm qua nước phân đâm vào bên trong âm đạo của thai phụ.

Chương 489 - Kết Chuyện

Chương 489: Kết Chuyện

Thời đại đó không thể so với bây giờ, bên trong nước phân có vi khuẩn gồm cả vi khuẩn bệnh thương hàn, dịch tả rất khó trị, hơn nữa sản phụ vừa mới sinh con xong cơ thể rất suy yếu, bị đâm hai kim như vậy, chắc chắn sẽ bị nhiễm trùng mà chết.

Nhiễm trùng mà chết khác với trúng độc mà chết, chỉ cần bà mụ không nói, không ai có thể tra ra được, người ta chỉ cảm thấy sản phụ bạc mệnh, sẽ không nghi ngờ gì nhiều, cứ như vậy, mẹ của Quý Phi đã giết mấy thiếp thất, người ta còn nói mẹ của Quý Phi rất hiền huệ, đối xử với thiếp cũng tốt như vậy, còn tự mình đưa tiễn đến nơi chôn cất.

Chuyện này Quý Phi cũng biết, bản thân nhà mẹ đẻ của nàng có tiền, lại ở trong cung được sủng ái, mua được bà mụ quá dễ dàng.

Cứ như vậy, Quý Phi cũng phát huy tinh thần của mẹ nàng đến cực đại, giết chết không ít phi tần, long thai cũng không buông tha, đâm kim bên dưới, không ai tra ra được.

Trong lúc nhất thời mọi người trong hậu cung Cảnh triều cảm thấy bất an, mọi người đều thảo luận sôi nổi, chết một cái hai cái còn đỡ, nhưng tại sao lại chết nhiều như vậy, chẳng lẽ Quốc quân Cảnh triều là hôn quân, để ông trời phải giáng tai họa khiến hắn không có con nối dõi?

Người cổ đại mê tín hơn bây giờ nhiều lắm, chuyện này lập tức truyền ra ngoài, thậm chí còn có người muốn mượn cơ hội này khởi binh tạo phản, hưởng ứng ông trời kêu gọi.

Sau khi Quý Phi biết cũng cảm thấy hình như lớn chuyện rồi, đi khẩn cầu Quốc quân, nói chỉ cần ngươi phong ta làm hậu là mọi chuyện có thể được giải quyết.

Nhưng Quý Phi không có con nối dõi, không phù hợp quy củ, Quốc quân cũng sứt đầu mẻ trán vì vụ tai họa, sao còn có thể để ý đến nàng.

Quý Phi xem như hết đường xoay xở, sốt ruột đi đến chùa miếu trong cung dâng hương, kết quả đi vào lập tức bị quỷ ám.

Nàng tự mình nói, nàng là phi tần nào đó bị hại chết, sau khi chết biết bị Quý Phi làm hại, đạc biệt đến nơi này báo thù.

Nhưng Quý Phi dương thọ chưa hết, theo lý thuyết còn chưa thể thụ lí, thần linh nói vậy các ngươi ở chỗ này chờ nàng đi, khi nào Quý Phi đến, tự nhiên có thể lấy lại công đạo.

Chuyện này lập tức khiến cho sóng to gió lớn, Quốc quân tức giận, để người đi điều tra thi thể, vừa điều tra lập tức lòi ra, lúc này, long thai và phi tần đều đã nát thịt, kim sắt rỉ sét lấy ra được mấy cái.

Chuyện này phát triển thành như vậy, Quý Phi sao có thể làm Hoàng Hậu được, chỉ có thể liên luỵ cửu tộc, tất cả đều chết.

Trước khi bị chém đầu, Quý Phi nuốt vàng tự sát.

Mà lúc nàng hạ táng cũng không tư cách chôn ở Hoàng lăng, sau lại có một thầy phong thủy rất được Quốc quân tin tưởng cầu tình, nói dù sao nàng cũng là mệnh phượng hoàng, có thể để cho Chu Tước cục càng vững chắc, mới để nàng cô đơn ở nơi này, sau này nàng mới biết được, thầy phong thủy kia chính là người năm đó trú mưa ở nhà nàng, bảo nàng đừng tiến cung.

Quả nhiên...Cũng liên quan đến Tứ Tướng cục.

Ta vội hỏi:

“Thầy phong thủy kia có phải gọi là Giang Trọng Ly hay không?”

…

Quý phi nhìn ta chằm chằm:

"Quả nhiên chủ thượng còn nhớ rõ."

Hóa ra Đan Phượng Triêu Dương huyệt là Giang Trọng Ly chỉ cho, đúng là không phí công mời ăn bữa cơm này, nếu là bây giờ, ngươi chỉ cho người ta huyệt tốt như vậy, không trả mấy trăm vạn còn thấy ngượng, huống chi đây còn là loại huyệt chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, ngươi muốn tìm cũng không biết đi đâu mà tìm nữa.

Hơn nữa, một phi tần bị xử tử đương nhiên không có khả năng có nô tỳ chết theo, chỉ sợ những vàng bạc tài bảo này đều là Giang Trọng Ly tìm cớ gì đó mới cho chôn cùng nàng.

Có ơn tất báo như thế sao? Ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Giang Trọng Ly, cũng không biết ta và hắn rốt cuộc có duyên phận gì, hắn thiết kế ra tứ tướng cục mà lại muốn ta đến phá.

Nhìn bản lĩnh này của hắn, ta đột nhiên cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, có phải hắn đã nhìn ra được kết cục của tứ tướng cục từ mấy trăm năm trước rồi hay không?

Năm đó chắc hẳn hắn cũng là Thiên cấp?

Chỉ sợ Thiên cấp cũng không thể thần kỳ như vậy! Chẳng lẽ trên đời còn có cấp bậc cao hơn Thiên cấp?

Nhưng ta lập tức lấy lại tinh thần, sau đó liền muốn hỏi quý phi về tứ tướng cục và Giang Trọng Ly, đáng tiếc quý phi và Thành Bắc Vương đều chết sớm, không biết Cảnh triều bị hủy diệt như thế nào, càng không biết kết cục về sau của Giang Trọng Ly.

Haiz, đáng tiếc...

Lúc này Trình Tinh Hà thọc ta một cái, thấp giọng nói:

"Ta nhìn thấy quý phi này có vẻ rất yêu ngươi, ngươi nhìn nàng cũng đã nói ra gần hết oan khuất rồi, có phải sát khí đã giảm đi một chút hay không?"

Trình Tinh Hà nói lời này cũng có lý, bây giờ ở rất nhiều nơi vẫn còn phong tục đó, nếu người chết có oán hận đi gây sự, có thể gọi người chết lên trên người bà đồng, mượn cơ thể bà đồng thổ lộ oan tình, thổ lộ xong oán khí tiêu tan, mọi chuyện cũng sẽ được giải quyết.

Chương 490 - Lời Hứa

Chương 490: Lời Hứa

Trước kia lão đầu nhi cũng từng xử lý loại chuyện này trên đường phố của chúng ta. Một người vợ thường xuyên ngược đãi mẹ chồng, còn đánh mẹ chồng chết tươi, sau đó nói dối là mẹ chồng tự ngã, nhưng nhà họ thường xuyên xảy ra chuyện nên mới mời lão đầu nhi đến xem phong thuỷ.

Lão đầu nhi không nói hai lời liền tìm bà đồng đến, bà đồng bị mẹ chồng nhập vào, vạch trần thủ phạm, mặc dù con trai yêu vợ mình, cũng không chịu truy cứu trách nhiệm, nhưng mẹ chồng đã xả được giận, cho nên không gây chuyện nữa.

Điều này khiến ta vô cùng giận dữ, không ngờ tại sao người vợ kia đánh chết mẹ chồng mà lại không bị chút báo ứng nào, còn vụng trộm đập cửa kính nhà họ nhiều lần.

Ta liền quan sát một chút, đáng tiếc lại cực kì thất vọng, trên mặt quý phi vẫn dày đặc khí thế hung ác, xem ra nàng vẫn chưa buông bỏ được chuyện này.

Thế là ta liền cả gan hỏi:

"Ta cũng biết ngươi chết thảm, vậy, vậy người trong thôn và những thiên sư kia đều là do ngươi ăn?"

Lúc hỏi lời này ta cứ nơm nớp lo sợ, dù sao cũng có quen biết với Đỗ Hành Chỉ, nếu biết tin nàng chết, phải nhặt xác cho nàng thì chắc chắn sẽ không dễ chịu, nhất là sau khi gặp thi thể “Đào Khí” kia.

Ai ngờ quý phi lại nhíu mày, hỏi:

"Thiên sư? Thiên sư gì?"

Cái gì vậy? Quý phi không biết chuyện về thiên sư sao?

Ta không khỏi nhìn thoáng qua Trình Tinh Hà, quý phi không cần phải lừa ta, nếu thật sự không có liên quan gì với nàng, vậy Đỗ Hành Chỉ và những thôn dân kia đã đi đâu rồi?

Ta vội hỏi một câu:

"Vậy...Bạch Ngọc Tỳ Hưu thì sao?"

Hiển nhiên quý phi không hiểu câu này:

"Bạch Ngọc Tỳ Hưu nào?"

Không đúng, không phải những thôn dân kia báo mộng nói mình là bị Bạch Ngọc Tỳ Hưu ăn sao?

Nhưng bây giờ xem ra...Ta chợt nghĩ ra lúc trước lão tam bị bắt, ta đã thấy được một cái bóng đen to lớn mang theo bảo khí, khí tức của cái bóng đen kia không giống quý phi Huyết Bạt này.

Chuyện này hơi loạn, cũng không thể đổ oan cho nàng chứ?

Ta vội hỏi:

"Vậy sau khi ngươi tỉnh lại đã ăn bao nhiêu người?"

Không ngờ nghe xong câu này, quý phi kia lập tức nhướng mày lên:

"Chỉ có một, dám xâm phạm thiếp thân, thiếp thân không thể giết sao?"

Xâm phạm?

Hóa ra lúc trước Giang Trọng Ly để nàng ở đây, biết nơi này là phong thuỷ bảo địa, chắc cũng sợ quý phi này có oán khí lớn, lại có quý mệnh, có khả năng sẽ thành thi, cho nên đã dùng mấy tầng cấm chế để dọa nàng.

Thứ nhất là dùng Phỉ Thúy Định Thi Châu, vật kia có thể trừ tà, trấn trụ hành thi, nhét vào trong miệng hành thi sẽ không động được.

Thứ hai là dùng chú Thần Đồ Úc Lũy Định Thi, dùng chu sa vẽ ở trên người thi thể.

Thứ ba là dùng quan tài Thần Bách Định Thi, cái quan tài này được làm từ thần bách mộc ngàn năm ở Bắc Hải, dù là hành thi gì, đã đi vào sẽ không ra được.

Nhưng trùng hợp là hôm đó lại có thiên lôi đánh xuống mộ huyệt, bảo khí trong mộ bị lộ ra, thu hút đám người Đào Khí và lão tam.

Mà ngày đó Lăng Đầu Thanh không chỉ trộm Định Thi Châu đi mà còn giấu mọi người lén lút quay lại, thật ra cũng muốn cởi triều phục của quý phi xuống. Tuy đống vàng bạc châu báu này đều có giá, nhưng loại triều phục kia lại là vô giá, lúc trước có nhiều người, hắn cũng biết chuyện này rất khốn nạn nên không dám lên tiếng, về sau mới trở về muốn giấu triều phục cho riêng mình.

Kết quả khi hắn cởi triều phục lại gặp hai chuyện xui xẻo. Một là quá vội nên bị một cái trâm kim phượng ngậm châu trên đầu quý phi cắt đứt tay, hai là chú Đồ Úc Lũy trên triều phục bị hắn xé hỏng, Đào Khí là nam đồng tử, tuy máu đồng tử có thể trừ tà, nhưng mùi máu tanh lại có thể kích thích được hành thi.

Quý phi vốn có nhiều oán khí, liền biến thành Huyết Bạt, ăn Đào Khí thành bộ xương khô.

Đậu má, nói như vậy, Đỗ Hành Chỉ và những thôn dân khác mất tích đều không có liên quan gì đến quý phi, vậy rốt cuộc Bạch Ngọc Tỳ Hưu kia là cái quái gì?

Mé nó còn có thủ phạm khác nữa?

Ta còn chưa nghĩ rõ ràng, quý phi bỗng nhiên đi tới chỗ ta, mỉm cười nói:

"Rốt cuộc chủ thượng vẫn chưa quên thiếp thân, chắc hẳn là đến để làm bạn với thiếp thân..."

Ngược lại thì có, ngươi hại nhiều cô gái vô tội như vậy, nếu quốc quân của Cảnh triều kia mà còn sống, có không quên được ngươi cũng là bởi vì hận ngươi.

Mà nàng vừa dứt lời, bỗng nhiên chuyển sang vẻ mặt hung ác, nhào tới chỗ ta:

"Mong chủ thượng thực hiện lời hứa lúc trước, đời này kiếp này chỉ tốt với mình thiếp thân..."

Ta thấy nàng nhe một đống răng nanh ra với ta!

Trình Tinh Hà cũng sợ hãi:

"Có ý gì, là muốn ăn ngươi, hợp hai làm một với ngươi sao? Vừa rồi còn đang nói hay, sao bây giờ lại muốn ăn người rồi? Lòng dạ phụ nữ như kim dưới đáy biển, đúng là không sai!"

Chương 491 - Nhận Nhầm Người

Chương 491: Nhận Nhầm Người

Ta kéo Trình Tinh Hà tránh ra, sau đó liếc mắt ra hiệu với Trình Tinh Hà, thứ này quá mạnh, chúng ta không đối phó được, chỉ có thể dùng trí.

Trình Tinh Hà suy nghĩ rất nhanh, cũng nhìn thoáng qua quan tài bách mộc định thi, ý là đã biết.

Chúng ta không đánh lại nàng, nhưng nếu có thể ngáng chân nàng, nói không chừng sẽ có chút hi vọng.

Thế là ta ngăn cản phía trước, thu hút quý phi kia, sau đó nhìn thấy Trình Tinh Hà đã nhanh chóng bắn không ít dây đỏ xuống đất.

Cũng không biết hắn học được chiêu này ở đâu mà rất thành thạo giống như trẻ con chơi dây vậy.

Nhưng bây giờ ta cũng không thể hành khí, không thể dụ được lâu, thể năng sẽ không duy trì được, cho nên liền muốn giục hắn nhanh lên, nhưng lúc này Trình Tinh Hà lại hét to một tiếng:

"Thất Tinh, chạy!"

Ta nghiêng người một cái, Trình Tinh Hà dùng lực thật mạnh, chỉ thấy dây đỏ dưới đất nhanh chóng thu về từ bốn phương tám hướng, trong nháy mắt đã buộc lên cổ chân quý phi, treo ngược quý phi lên!

Quý phi sao có thể ngờ chúng ta còn có chiêu này, giãy giụa muốn bắt lấy ta.

Ta vội né tránh, nói Trình Tinh Hà đúng là lợi hại! Ngươi còn uy vũ hùng tráng hơn cả người đàn ông cao nhất Trung Quốc nữa!

Trình Tinh Hà dương dương đắc ý nói:

"Trước kia ta lên núi, phải dựa vào tuyệt kỹ độc môn này mới không chết đói, dù là hươu nai gì đều có thể bắt được."

Đây là lần đầu tiên ta được thấy bản lĩnh ở phương diện này của Trình Tinh Hà, nếu về sau không làm nghề này nữa, lên núi với hắn cũng không đói chết.

Ta và Trình Tinh Hà vội đưa quý phi đang bị treo như cần cẩu, không ngừng giãy giụa vào trong quan tài bách mộc định thi.

Nhìn dáng vẻ này của nàng, thật ra rất thê lương, nhưng mà...Nếu sớm biết như thế thì sao lúc trước còn phải làm vậy.

Ta đi tìm một cái nắp quan tài nhốt nàng ở bên trong, chuyện này phải giành giật từng giây, dây của Trình Tinh Hà không trụ được lâu.

Nhưng đúng lúc này, sau lưng bỗng nhiên vang lên một giọng nói hưng phấn:

"Chơi vui! Thú vị!"

Ta chau mày, đây là...tiếng của cháu trai Mạc Long nãi nãi!

Ngay sau đó, những tiếng bước chân nho nhỏ chạy tới chỗ chúng ta, vừa đá vừa đánh chúng ta:

"Các ngươi buông ra, ta muốn chơi đan dây!"

Mà giọng nói của Mạc Long nãi nãi cũng vang lên theo:

"Nghe thấy cháu ta nói gì chưa?"

…

Dù sao quý phi cũng là Huyết Bạt, bây giờ đang nhìn chằm chằm ta, giọng nói cũng âm trầm hẳn xuống:

"Chủ thượng lại lừa ta?"

Trên mặt nàng bỗng nhiên tràn đầy khí thế hung ác, có vẻ nếu có thể đi xuống, nhất định nàng sẽ xé sống ta.

Trình Tinh Hà nghiêng đầu nhìn ra sau lưng, đứa bé kia đã lại gần, không hổ là đời sau danh môn, không hề có chút sợ hãi Huyết Bạt mà còn vừa cắn vừa đánh Trình Tinh Hà:

"Cho ta! Cho ta!"

Nếu buông lỏng tay ta, Huyết Bạt phản công, ta và Trình Tinh Hà chắc chắn sẽ ngỏm ở đây.

Trình Tinh Hà cũng nổi khùng lên, nào còn nghĩ đến phải kính già yêu trẻ, vừa nói “cút đi” vừa đạp bay đứa bé kia.

"Nãi nãi!"

Đứa bé rơi xuống đất nửa ngày mới phản ứng được, gào họng kêu lớn lên:

"Họ bắt nạt ta!"

Giọng nói của Mạc Long nãi nãi đột nhiên tới gần:

"Đó là họ không muốn sống..."

Phía trước là quý phi với vẻ mặt hung ác lắc lư sắp rơi, đằng sau là Mạc Long nãi nãi, đúng là rùa đen mắc kẹt trên ngưỡng cửa, tiến hay lùi đều sẽ bị lật

Lúc này Trình Tinh Hà đột nhiên chửi bậy một câu, ta vừa nhìn đã dựng hết tóc gáy, vừa rồi bị đứa bé giành giật, làm đứt mấy sợi dây đỏ quấn chung với nhau, quý phi kia sắp rơi xuống.

Càng ở trong tình huống xấu càng không thể hoảng, ta cầm nắp quan tài lên đánh về phía quý phi, muốn ấn nàng vào trong quan tài.

Nhưng lúc này, một vật từ phía sau rơi xuống trên tay ta, ta còn chưa thấy rõ là cái gì đã nghe thấy một tiếng “đùng”, trước mắt bị một vệt sáng nổ trắng xóa, sau đó bàn tay vô cùng đau đớn. Đậu má, đứa bé kia lại ném một quả pháo nổ lên người ta!

Mà Mạc Long nãi nãi vui vẻ nói:

"Cháu ngoan làm tốt lắm! Nổ họ đi!"

Ta thật sự nghĩ mãi mà không rõ đây là chuyện gì, Thiên cấp có thể tùy tiện đẩy người ta vào trọng miệng cọp sao?

Chắc hẳn ngón tay đã bị thương, ta liền buông lỏng ra theo phản xạ, nắp quan tài và quý phi đồng thời rơi xuống đất, sau đó liền nghe thấy Trình Tinh Hà lẩm bẩm một câu bên tai:

"Lần này là kem vị bạc hạ rồi, lạnh chết."

Quả nhiên, một luồng âm khí nhào về phía ta, trong nháy mắt đã đè ta xuống đất. Bả vai đầu tiên là mát lanh, ngay sau đó là đau nhức kịch liệt, đậu má, lại bắt đầu cắn người!

Giọng nói kia vang lên bên tai ta:

"Chúng ta đã nói, sống cùng chăn, chết cùng huyệt..."

Ông đây đau lòng chết mất, đã nói với ngươi không phải là ta mà!

Trình Tinh Hà chạy tới muốn kéo quý phi ra:

"Mé nó ngươi nhận nhầm người rồi..."

Chương 492 - Kiểu Chết Mất Thể Diện

Chương 492: Kiểu Chết Mất Thể Diện

Quý phi bỗng nhiên quay đầu, nhíu mày, vung một cái tay về phía cổ Trình Tinh Hà.

Nàng vừa nhấc tay lên, ta đã có nhiều không gian hơn, trực tiếp rút Thất Tinh Long Tuyền ra chém về phía nàng.

Đan điền đau nhức kịch liệt đến mức như muốn nổ tung, nhưng đau lâu rồi cũng đã quen, trước kia Tiêu Tương từng huấn luyện ta không ít.

Sát khí của Thất Tinh Long Tuyền lập tức nổ tung, quý phi không ngờ ta còn mang theo vũ khí có tính sát thương như thế, sắc mặt lập tức biến đổi, xoay người né tránh về phía sau. Ta nhân cơ hội này ngáng chân dưới gót giày thêu của nàng, chỉ nghe "rầm" một tiếng, nàng liền ngã vào trong quan tài Thần Bách Định Thi.

Ông trời có mắt, cuối cùng ta vẫn may mắn!

Adrenalin khiến đầu óc ta trắng xóa, lập tức nhặt nắp quan tài lên đậy trên quan tài.

Vào giây phút cuối cùng khi nắp quan tài đóng lại, nàng bỗng nhiên khàn giọng nói:

"Ta muốn trong lòng ngươi chỉ có một mình ta là sai sao?"

Ta nhìn vẻ mặt tuyệt vọng lại oán hận của nàng, trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Câu nói này...rất quen tai, có phải trước kia đã từng có người nói với ta rồi không?

Nhưng ta còn chưa nhớ ra, Trình Tinh Hà đã nhào về phía trước, cẩn thận đóng chặt năm cái đinh trấn hồn lên trên nắp quan tài, ban đầu bên trong còn có tiếng giãy giụa kịch liệt, nhưng rất nhanh đã không còn tiếng gì.

Lúc này ta mới thở dài một hơi, xem như đã làm xong.

Nhưng còn chưa kịp thở phào, ta đột nhiên cảm thấy một thứ đang cháy “xèo xèo” rơi vào mông mình. Ta lập tức chấn động, trong đầu hiện ra quả pháo vừa rồi suýt nữa hại chết chúng ta.

Quả nhiên ta còn chưa quay đầu, quả pháo kia đã nổ tung trên người, lần này khiến ta tê dại cả da đầu. Vừa rồi đối phó với Huyết Bạt đã dùng hết toàn bộ sức lực, không khỏi "a" một tiếng lăn từ trên quan tài xuống.

Đứa bé kia hung tợn nhìn ta:

"Ai bảo các ngươi bắt nạt ta, đáng đời, nổ chết ngươi, đùng!"

Trình Tinh Hà không chịu nổi nữa:

"Con mé nó chứ từ trước đến nay ta chưa bao giờ đánh trẻ con, xem ra hôm nay phải phá lệ..."

Nhưng vừa dứt lời, ta đã nhìn thấy năm bóng đen nhào về phía Trình Tinh Hà, là Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật lần trước!

Còn chưa kịp kêu lên một tiếng cẩn thận, Trình Tinh Hà đã "ai u" một tiếng, ôm bụng co quắp trên mặt đất như con tôm, sắc mặt tái nhợt, trên trán toàn là mồ hôi:

"Đậu má..."

Vừa rồi hắn đá đứa bé một cú, bây giờ Mạc Long nãi nãi đang báo thù!

Một ngọn lửa giận dâng lên, bắt nạt ta thì thôi, mé nó còn bắt nạt cả bạn thân ta, chuyện này không xong đâu.

Có vẻ đứa bé kia vô cùng hưng phấn:

"Chưa đủ! Không đủ, ta còn muốn nữa! Làm hắn phải khóc!"

Mạc Long nãi nãi cưng chiều sờ đầu cháu trai:

"Cháu ngoan nhìn đi, nãi nãi sẽ bắt hắn khóc!"

Nhưng ta đã nắm lấy Thất Tinh Long Tuyền, nhìn thấy rõ luồng khí đen kia, cũng mặc kệ dẫn linh châm, chém mạnh về phía khí đen.

Thứ kia bị ta bổ ra, đứa cháu trai thấy thế thì giận dữ nhảy nhót:

"Hắn mất hứng! Hắn mất hứng!"

Mà Mạc Long nãi nãi lại sa sầm mặt lại:

"Hắn đúng là chán sống rồi..."

Còn chưa dứt lời, ta đột nhiên cảm nhận được một cái tay bóp chặt cổ mình, trực tiếp đem ghim ta lên trên tường mộ thất.

Trong lòng ta lập tức sợ hãi, thật nhanh...

Trước mặt ta là một cái mặt già nua, vừa rồi Mạc Long nãi nãi còn ở gần chỗ quan tài, nàng là The Flash biết dịch chuyển tức thời sao?

Ta nghe thấy được tay nàng cổ mình dưới phát ra một tiếng “rắc”.

Trình Tinh Hà thấy thế thì lập tức kêu lớn:

"Bà già chết bầm, mé nó ngươi buông hắn ra!"

Nói xong thì nhào về phía này, nhưng hắn còn chưa tới đã bị trượt chân, văng ra thật xa.

Ta lập tức hành khí, nhưng vừa mới chạm vào cổ tay Mạc Long nãi nãi đã chậm rãi trợn mắt lên, khuôn mặt của Mạc Long nãi nãi nghiêng ngả trước mặt ta, gần như xếp chồng thành ba tầng.

Cảm giác này giống như là uống nhiều quá, sắp ngủ thiếp đi vậy...

Ta loáng thoáng nghe thấy Trình Tinh Hà hô:

"Nghe nói hắn là con trai của thủ tịch thiên sư Lý Mậu Xương, ngươi muốn đối đầu với Thiên Sư Phủ sao?"

Mặc dù giọng nói của Mạc Long nãi nãi rất gần với ta, nhưng lại mang theo chút tạp âm giống như tín hiệu không tốt vậy:

"Thằng nhãi còn hôi sữa kia thì tính là thứ gì? Lại nói, ta giết hết các ngươi, ai sẽ biết chứ?"

Hay cho một bà già độc ác...Ngươi già như vậy rồi mà cứ chém chém giết giết là sao, mé nó không thể ra quảng trường khiêu vũ giống những lão thái thái bình thường được sao?

Lúc này, ta chỉ cảm thấy trong cổ họng vừa tanh vừa ngọt, một mùi rỉ sắt tràn ra khỏi khóe miệng, rơi xuống tay phải của Mạc Long nãi nãi.

Ta đã không thấy rõ gì nữa, chỉ hơi nghe thấy Trình Tinh Hà đang rống.

Mé nó, bị lão thái thái này bóp chết, đây là kiểu chết gì chứ?

Mất hết thể diện, hình tượng anh dũng đã bị lão thái thái này phá hủy hoàn toàn rồi...

Chương 493 - Đứa Bé

Chương 493: Đứa Bé

Nhưng đúng lúc này, Mạc Long nãi nãi bỗng nhiên buông lỏng tay ra.

Ta liền tuột xuống theo tường, giương mắt lên nhìn, ánh mắt dần dần rõ ràng, phát hiện Mạc Long nãi nãi trước mặt lại tỏ ra luống cuống giống như là bị cái gì đó dọa sợ vậy.

Kỳ quái, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lớn tuổi chính là lớn tuổi, chẳng lẽ nàng đột nhiên tái phát bệnh tim?

Không đúng...Ta còn chú ý tới nàng đưa tay sờ vào tay phải, thậm chí còn lui về sau một bước, bờ môi run lên, lẩm bẩm nói:

"Ngươi là..."

Vẻ mặt này cứ như quen biết ta vậy, là sao, ngươi cũng có người quen trông rất giống ta à?

Khuôn mặt quần chúng này của ta đã giống quần chúng đến trình độ nào rồi?

Trình Tinh Hà nhào tới, thấy ta không sao thì quay đầu rống lên với lão thái thái kia:

"Chết thì chết, ông đây có nhắm mắt cũng phải liều mạng với ngươi..."

Điểm này hắn rất giống ta, có thể không đánh lại, nhưng tuyệt đối không thể sợ.

Mà Mạc Long nãi nãi còn chưa kịp phản ứng từ trong sự sợ hãi nghi ngờ, bị Trình Tinh Hà huých một gối vào bụng.

Tim ta lập tức thót lại, đậu má, lão thái thái này lớn tuổi như vậy rồi, nếu đánh chết nàng, hai chúng ta sẽ gặp tai vạ thật.

Nhưng lão thái thái mình đồng da dắt, không những không có chuyện gì mà còn lật tay một cái, ném Trình Tinh Hà ra ngoài thật xa.

Dù sao cũng là chết, còn không bằng liều mạng với bà già chết bầm này, ta lập tức hành khí, muốn rút Thất Tinh Long Tuyền ra, đột nhiên cảm thấy không đúng, Mạc Long nãi nãi không những không phản kháng mà còn lui về sau mấy bước, đôi mắt đều trừng lớn giống như là...sợ hãi ta?

Đứa bé kia chạy tới, lớn tiếng nói:

"Bà già chết bầm, sao ngươi lại vô dụng như vậy, giết chết hắn! Giết chết hắn!"

Mạc Long nãi nãi kịp phản ứng, đưa tay bịt miệng đứa bé, run rẩy nói:

"Cháu ngoan, đừng nói bậy bạ nữa, đắc tội hắn sẽ bị thiên lôi đánh..."

Thiên lôi đánh xuống? Ngươi cũng quá khoa trương rồi đi?

Ta ngày càng buồn bực:

"Lão thái thái, ngươi...biết ta?"

Mạc Long nãi nãi nhìn ta chằm chằm, ánh mắt dao động, ta đang định mở miệng thì đột nhiên cảm thấy tim đau thắt lại, phun ra một ngụm máu.

Cảm giác đó giống như có thứ gì đâm vào tim vậy...

Trình Tinh Hà bò qua nhìn thấy thế thì trầm mặt xuống, nhặt đá dưới đất lên muốn đập Mạc Long nãi nãi.

Ta vội kéo Trình Tinh Hà lại:

"Không phải nàng..."

Trình Tinh Hà kịp phản ứng, ném đá đi rồi vạch áo ta ra xem ngực ta, sau đó lập tức hít hà.

Sợi dây đỏ kia đã lan đến dạ dày, sắp dồn đến tim.

Trình Tinh Hà lấy điện thoại ra muốn gọi Bạch Hoắc Hương, nhưng gọi mãi mà không được, không khỏi mắng một câu:

"Không phải nàng nói sẽ nghĩ biện pháp cho ngươi sao? Biện pháp đâu?"

Nàng đã cố gắng lắm rồi, còn có thể làm gì được nữa?

Mà lúc này, Mạc Long nãi nãi nhìn sợi dây đỏ kia, bỗng nhiên nở một nụ cười quỷ dị:

"Dẫn linh châm?"

Nụ cười kia khiến người ta không thoải mái, ta không nhịn được hỏi lại:

"Sao vậy, ngươi biết?"

Mạc Long nãi nãi không trả lời ta, chỉ lẩm bẩm nói:

"Lão bà mắt vàng của Hải lão đầu tử chết rồi, lần này lại bày ra chuyện xui xẻo, ai cũng cứu không được hắn..."

Chuyện xui xẻo? Không phải chứ, người bị ghim châm không phải ta sao? Sao lại thành Hải lão đầu tử xui xẻo rồi?

Câu này không đầu không đuôi, ta cũng không hiểu nhiều lắm, chỉ cảm thấy nụ cười kia khiến người ta phải sợ hãi không diễn tả được.

Mà đứa cháu kia đã kịp phản ứng, nhảy cẫng lên khóc lóc om sòm:

"Lão bà tử chết bầm, vì sao ngươi lại sợ hắn?"

Mạc Long nãi nãi vội kéo cháu trai, đôi mắt vàng khè liếc ta:

"Các ngươi...cũng tới đây tìm người?"

Thấy Mạc Long nãi nãi có vẻ sẽ không làm gì chúng ta nữa, ta liền gật đầu.

Mạc Long nãi nãi như được gãi đúng chỗ ngứa:

"Nếu vậy thì lão bà tử ta sẽ đi cùng với các ngươi."

Thái độ của lão thái thái này biến hóa quá nhanh, vừa rồi còn kêu đánh kêu giết, lát sau đã muốn đi chung, khiến cho người ta không biết làm thế nào.

Ta và Trình Tinh Hà nhìn thoáng qua nhau, đành phải đồng ý, núi Tỳ Hưu này như đầm rồng hang hổ, có thể đi chung cũng không phải chuyện xấu, cùng lắm là đề phòng, cẩn thận một chút sẽ nhiều thêm một năm thọ.

Lúc này sắc trời đã tối xuống, ánh trăng sáng như nước, tín hiệu trên núi không tốt, chúng ta đã mất liên lạc với mấy người Gà Ác, cũng không biết họ đã đi đâu rồi.

Đi loanh quanh một lúc vẫn không có thu hoạch gì, ta và Trình Tinh Hà nhìn thoáng qua nhau, trong lòng đều có chút khẩn trương, rốt cuộc mấy người Bạch Hoắc Hương đã đi đâu rồi, cũng không thể...cũng mất tích như bọn Đỗ Hành Chỉ chứ?

Rốt cuộc Bạch Ngọc Tỳ Hưu bắt người kia là sao?

Chúng ta còn chưa nghĩ ra được, đứa bé kia đã không vui, giãy giụa muốn nghỉ ngơi.

Ta suy nghĩ một lát, nơi đây vừa là núi mị vừa lại là hắc sát, đừng để bị sa vào bùn lầy, cho nên liền trèo lên cây quan sát bốn phía, tìm sơn động chuẩn bị qua đêm ở bên trong. Hơn nữa trên núi tối như vậy, nếu đốt lửa, có lẽ mấy người Bạch Hoắc Hương nhìn thấy, sẽ tìm tới thì sao.

Chương 494 - Công Đức

Chương 494: Công Đức

Hang động kia rất rộng rãi, điều phiền phức duy nhất chính là đứa bé kia lát thì nghịch ngợm, lát lại ghét bỏ không ở nổi, chốc lại ghét bỏ đồ ăn không ngon, đấm đá lung tung mắng chửi nửa ngày, khiến hai chúng ta thấy cực kỳ phiền toái. Mặc dù Mạc Long nãi nãi rất hung dữ với người khác, nhưng lại không thể làm gì được cháu trai, mái tóc muối tiêu bị cháu trai nhổ mất mấy nhúm mà vẫn còn mỉm cười làm lành.

Người ta hay nói bản lĩnh lớn thì nhân tính cách sẽ không bình thường, ta vẫn luôn không tin, sau khi quen biết Hải lão đầu tử và Mạc Long nãi nãi này mới phát hiện người xưa thật sự không lừa ta, bản lĩnh lớn cũng lắm tật kỳ lạ.

Trình Tinh Hà sờ soạng trong bụi cây, lập tức vui vẻ bảo ta nhanh chóng đi kiếm củi nhóm lửa.

Ta làm theo, hắn thì cầm một ít nấm và một con gà rừng tới:

"Khoảng thời gian này đi theo Hắc Bạch Vô Thường xem như xui xẻo, còn không dễ chịu bằng kiếm đồ ăn hoang dã, đi cùng với ca, ca còn phải hâm mộ ngươi..."

Ta thấy tên này tìm được rất nhiều thứ, thậm chí có hành và hoa tiêu dại.

Vừa đốt lửa, mùi thơm nức mũi đã bay lên. Mặc dù vẫn có chút lo lắng cho mấy người Bạch Hoắc Hương, nhưng được ăn gà nướng nóng hổi, một loại cảm giác hạnh phúc đã lâu không có liền dâng lên trong lòng.

Nếu lúc này có Tiêu Tương ở bên cạnh thì tốt.

Nghĩ như vậy, ta liền lấy vảy ngược ra, chiếu vào ánh lửa xem xét. Vừa nhìn ta đã lập tức vui vẻ hẳn lên, vậy mà Tiêu Tương đã lớn hơn lúc trước một chút, cái đầu đã to bằng con thạch sùng nhỏ!

Đây là...công đức do cứu được Trương Vĩ Lệ?

Dù như thế nào thì cũng không thể để dẫn linh châm giết chết, ta còn muốn làm rất nhiều chuyện.

Lúc này Trình Tinh Hà ghét bỏ nhìn ta:

"Sắp chết đến nơi rồi mà ngươi còn ăn cơm được?"

Ta nói mẹ nhà ngươi, chết thì có liên quan gì đến ăn cơm, xử trảm còn có cơm chặt đầu cơ mà, mắc gì mà không ăn được.

Ánh mắt Trình Tinh Hà chuyển sang tán thưởng, nói tên ngốc to gan như ta cũng có chút phong thái của hắn hồi trẻ, liền bị ta đạp hai cú.

Đứa bé kia đang ăn lương khô, vốn đang giận dỗi, nhưng vừa ngửi thấy mùi thơm ở đây thì giãy giụa muốn ăn gà. Trình Tinh Hà đá sớm không vừa mắt với nó, cố ý ăn gà nhồm nhoàm, ánh lửa chiếu vào trên mặt hắn, bên mép toàn mỡ bóng loáng.

Nhưng Mạc Long nãi nãi lại giống như rất kiêng kị ta, kéo đứa bé không cho nó tới. Ta nghĩ người lớn tức giận với trẻ con làm gì, liền cho hắn một cái đùi gà.

Đứa bé kia nhận lấy, bởi vì hơi nóng nên trượt tay làm rơi đùi gà xuống đất, hắn cũng không đau lòng, tru lên muốn ăn miếng sạch sẽ của Trình Tinh Hà. Trình Tinh Hà nghe vậy liền lập tức nhét đùi gà vào trong miệng, đứa bé tức giận ném đá về phía Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà uốn éo tỏ vẻ "không trúng đâu", khiến đứa bé tức điên lên.

Sắc mặt Mạc Long nãi nãi âm trầm xuống, xòe tay ra, một cái chân gà liền rơi vào trong tay nàng:

"Cháu ngoan nghe lời, cái kia bẩn, cái này cho ngươi ăn."

Trình Tinh Hà cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện miếng gà hắn để lại ăn sau cùng đã biến mất.

Bây giờ đứa bé mới vui vẻ, cầm chân gà ăn ngon lành.

Trình Tinh Hà có một thói quen là luôn để món ngon nhất lại cuối cùng, thấy bị cướp mất thì vô cùng giận dữ, ta liền khuyên hắn, ai bảo ngươi không ăn nhanh, đối phương là Thiên cấp, tính cách vui giận thất thường, phải nhẫn nhịn để gió yên sóng lặng.

Trình Tinh Hà rất không vui, nói thầm:

"Đồ tốt để lại cuối cùng mới có hy vọng, nếu không càng đi về phía sau càng không có ý nghĩa."

Mé nó ngươi ăn một bữa cơm sao lại lắm triết học nhân sinh như vậy.

Lúc này Trình Tinh Hà cầm điện thoại lên thử xem có tín hiệu hay không, không cẩn thận lướt đến một giao diện toàn là lịch sử chuyển khoản, là hắn chuyển cho người khác.

Đậu má, tên này kẹt sỉ vắt chày ra nước vậy mà lại có thể chuyển nhiều tiền cho người ta thế sao?

Ta muốn xem, nhưng hắn đã lập tức lướt đi.

Ta liền hỏi hắn:

"Móa nó, ta nói tên nhóc ngươi suốt ngày thấy tiền là sáng mắt, ngươi nói thật với ta, có phải ngươi donate cho nữ streamer không?"

Lần trước hắn liều chết đến đại sơn mị trộm đồ, ta đã cảm thấy là lạ.

Mặc dù bình thường hắn rất tham lam, nhưng sợ chết nhiều hơn, lần trước suýt nữa còn bị mất mạng.

Lúc ấy ta đã cảm thấy điều này không giống hắn, chắc chắn là có chuyện ẩn khúc gì bên trong, bây giờ mới biết được nguyên nhân.

Vài ngày trước ta còn đọc được tin có vài người bình thường thắt lưng buộc bụng, trông thấy nữ streamer làm mấy động tác đã thi nhau donate cho rồi.

Ta liền khuyên hắn sớm quay đầu là bờ, tình yêu không phải là thứ mà ngươi muốn mua là có thể mua được.

Trình Tinh Hà tái cả mặt, nhẫn nhịn nửa ngày mới nói ngươi biết cái gì.

Chương 495 - Tâm Tư

Chương 495: Tâm Tư

Ta nói đương nhiên ta không hiểu, nếu không ngươi nói cho ta đi, ta về cửa hàng mở một cuộc tọa đàm nói về tác hại của internet, mang đến chút năng lượng cho xã hội.

Trình Tinh Hà bị ta bám riết không còn cách nào mới đưa điện thoại cho ta, nói ngươi nhìn thì nhìn đi, người như ngươi mà còn đòi mở tọa đàm, cùng lắm chỉ là tọa bồn cầu thôi.

Ta vừa mắng hắn vừa cầm điện thoại xem, lúc này mới sững sờ.

Đối tượng mà hắn chuyển khoản là "trường tiểu học Khoát Chủy Tử" .

Trường tiểu học Khoát Chủy Tử kia ở một nơi rất heo hút, trẻ con đi học ở đó đều phải trèo đèo lội suối mới đến được.

Đó cũng là ngọn núi lúc trước Trình Tinh Hà bị Hải Nghênh Xuân truy sát chạy trốn đến.

Mà lai lịch của ngọn núi đó cũng rất thú vị, nói có người ở trên núi gặp quỷ, quỷ kia thổi âm khí cho hắn, tuy hắn rất sốt ruột, nhưng trong lòng vẫn tự nhủ sợ cái gì, thắng thì không có gì phải sợ, mà thua thì cùng lắm là giống hắn, cho nên quyết định chắc chắn, cũng thổi khí với quỷ.

Quỷ kia không thổi thắng hắn liền chạy trối chết, hắn vui vẻ cười to, kết quả ngoài miệng có âm khí, cười thành tên sứt môi.

Trình Tinh Hà nói với ta hắn cũng không may, lúc lên núi vào đúng mùa đông, tuyết dày đến đầu gối, đi một bước cứ như nhổ củ cải. Lúc đến sườn núi vừa lạnh vừa đói liền ngã xuống, may mà là sơn dân trên núi cứu được hắn, nếu không hắn đã sớm thành một bộ xương khô rồi.

Những kỹ năng dã ngoại mưu sinh này cũng là người dân ở núi Khoát Chủy Tử dạy cho hắn.

Sau khi hắn trưởng thành đã ngẫu nhiên trở về một lần, phát hiện trẻ con ở núi Khoát Chủy Tử sống rất khổ, mùa đông lên núi đều phải đi đường nhỏ như ruột dê, không cẩn thận là ngã xuống vực sâu vạn trượng, tay chân cũng bị đông lạnh đến nứt da, vào trong nhà là ngứa. Nhưng những đứa trẻ này dù có phải liều mạng cũng muốn đi học, bởi vì chỉ có học mới có thể đi ra khỏi núi.

Trình Tinh Hà cay xè cả mắt, lúc ấy đã cảm thấy những đứa bé này quá thảm, rất có phong thái của hắn hồi trẻ, cho nên cứ kiếm được tiền là sẽ quyên góp cho trường tiểu học Khoát Chủy Tử, mười đồng tiền đối chúng ta mà nói có thể là một cái bánh rán, nhưng đối trường tiểu học Khoát Chủy Tử thì đó lại là hai đôi găng tay, nửa túi gạo, đủ cho ba đứa trẻ ăn một bữa cơm no.

Trong lòng ta không khỏi khẽ động, cho nên hắn mới coi trọng tiền như vậy?

Trình Tinh Hà cẩn thận nhặt từng miếng thịt trên xương gà:

"Ngươi chưa từng nhìn thấy sự nghèo khổ đó cho nên không biết được, năm nay trường tiểu học bị lũ lụt cuốn trôi, nhưng họ lại không chịu nói với ta, sợ gây thêm phiền phức, ta cũng xem bài đăng của một người bạn đồng hương mới biết, ngươi nói có khéo hay không, chúng ta vừa vặn có được Chu Tước cục, kiếm thêm một chút tiền sẽ có thể quyên góp nhiều hơn cho trường tiểu học, nếu kiếm thêm được chút nữa, nói không chừng trường tiểu học kia sẽ có thể có lò sưởi, quạt trần, thậm chí là lò vi sóng. Như vậy, mùa đông họ cũng có thể được ăn cơm nóng."

Ta nhìn hắn, đột nhiên cảm giác hình như mình không biết tí gì về hắn cả.

Điều này khiến ta không tiện nói hắn ngốc nữa.

Hắn nói tiếp:

"Hơn nữa...Không phải ta nói điềm xấu, nhưng nhỡ may thật sự không phá được tứ tướng cục, ta cũng không sống được bao lâu, ta muốn để lại thứ gì đó trước khi chết, để chứng minh ta đã sống hơn hai mươi năm."

Lời nói này khiến trong lòng run lên.

Dưới ánh lửa lấp lánh, ta nhìn thấy trên bàn tay thon dài của Trình Tinh Hà có một vài vết sẹo không thấy rõ, giống như là từng bị nứt da.

Ta vẫn cho rằng tuổi thơ của mình đã rất khổ rồi, nhưng giống như luôn có người mạnh hơn ngươi, cũng sẽ có người khổ hơn ngươi.

Trình Tinh Hà mút sạch xương gà đến mức không còn mùi vị gì mới lưu luyến ném vào trong đống lửa:

"Thất Tinh, ngươi cũng không thể chết, ngươi chết rồi, tứ tướng cục không phá được, ta cũng phải chôn cùng ngươi...Nếu ta không chết, ta còn phải cho con trai ta thành triệu phú nữa!"

Hắn cũng không muốn để đời sau lại phải sống như thế này nữa.

Ta không tự chủ được sờ lên dây đỏ trên ngực:

"Được, ta không chết."

Nếu có thể còn sống, chúng ta đều đừng chết.

Lúc này ta đột nhiên cảm giác ở đây đã yên tĩnh hơn rất nhiều, vừa quay đầu lại liền thấy đứa bé kia đã ngủ.

Chẳng trách, ta vừa thở dài một hơi, chợt phát hiện vẻ mặt Mạc Long nãi nãi không đúng.

Nàng vừa ôm đứa bé vừa cảnh giác nhìn chằm chằm bên ngoài.

Ta đang muốn bảo Trình Tinh Hà nhìn, Trình Tinh Hà bỗng nhiên túm lấy ta, đặt một ngón trỏ lên miệng, còn nháy mắt ra bên ngoài với ta.

Ta hiểu được ý hắn là bên ngoài có cái gì?

Quả nhiên, những tiếng bước chân sột soạt vang lên ở bên ngoài, giống như là sắp đi vào đây!

Chương 496 - Hạt Châu Màu Xanh

Chương 496: Hạt Châu Màu Xanh

Ta nắm chặt Thất Tinh Long Tuyền.

Trình Tinh Hà bóp vai ta, ra hiệu cho ta đừng tìm đường chết.

Ta nhớ tới dẫn linh châm chỉ còn một lần cuối cùng nữa là đâm vào ngực, bất giác buông tay xuống, đồng thời cũng cảm thấy lo lắng, bên ngoài sẽ là cái gì?

Nhưng mãi vẫn không thấy thứ đó đi vào, Trình Tinh Hà và ta trao đổi ánh mắt, ý bảo ở đây chờ với hắn chi bằng ra ngoài xem.

Ta cũng có ý định ấy, vả lại, nhỡ đâu là nhóm Bạch Hoắc Hương thì sao.

Kết quả là ra ngoài cửa hang, họ thấy một bụi cây đong đưa lay động, còn có tiếng giãy giụa phát ra từ bên trong, Trình Tinh Hà hạ giọng:

“Móa nó, không phải là có người đang làm chuyện không dành cho trẻ em đấy chứ? Tình thú phết...Chúng ta đừng xem, đau mắt hột đấy.”

Tình thú cái đầu ngươi, ai rỗi hơi chạy đến đây làm chuyện đó.

Ta nhìn kỹ, tức khắc cả kinh, thứ trong bụi cỏ vậy mà lại tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt.

Vật có linh hồn?

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau rồi đến đó xem xét, phát hiện một con thằn lằn lớn và một con mèo hoang cỡ bự đang đánh nhau.

Con thằn lằn trông rất gớm, CMN, chẳng phải là con thằn lằn bị ta đuổi đi hồi sáng sao? Ta có duyên với nó ghê.

Trình Tinh Hà tỏ ra vô cùng thất vọng, quay đầu định đi:

“Móa nó, cứ tưởng là cái gì…”

Ta giữ hắn lại:

“Đợi một lát.”

Trình Tinh Hà quay đầu lại, chợt hiểu ra:

“Ồ, không ngờ ngươi còn là một kẻ sành ăn, thế nào, có phải ngươi định mang hai con này đi làm một nồi long tranh hổ đấu không? Nhưng tốt nhất là ngươi kiềm chế thôi, không có phụ nữ bên cạnh, uống vào dễ chảy máu mũi.”

Ngươi có kinh nghiệm quá nhỉ, ta liếc xéo hắn một cái, nói nhỏ:

“Bình thường vì sao long hổ lại đánh nhau?”

Trình Tinh Hà nhìn ta:

“Hỏi thừa, ăn no quá đánh cho xuôi cơm chứ còn gì nữa.”

Xuôi cái khỉ, ngươi nghĩ ai cũng giống ngươi chắc?

Ta nghe ông già nói, nơi long hổ đánh nhau chắc chắn có báu vật lạ.

Hơn nữa, hai con vật này đều mang thanh khí, không nồng đậm như Tiểu Kim Hoa hay Hôi Bách Thương, nhưng sinh vật có linh khí sẽ không tự dưng đánh nhau, chắc chắn chúng đang tranh giành thứ tốt.

Trình Tinh Hà nghe ta nói thì giật mình:

“Thật hay giả thế?”

Ta đáp:

“Không tin ngươi nhìn xem.”

Lúc này, thằn lằn hiển nhiên đã chiếm thế thượng phong, nó cắn cổ họng của mèo hoang, mèo hoang gào lên, nhưng ngay lập tức lông ở phần cổ như bị đốt cháy, bắt đầu thối rữa một cách nhanh chóng, mép sủi bọt, bốn chân căng cứng như người múa ba lê, nó giãy giụa một lát rồi chết ngắc.

Trình Tinh Hà kinh hãi:

“Con “rồng” này độc thật, may mà không đem đi nấu canh.”

Ta không ngờ con thằn lằn này lại độc đến vậy, ta còn phát hiện ra hình như có thứ gì đó mắc kẹt trong cổ họng của thằn lằn.

Lẽ nào...Là bảo vật?

Nhìn kỹ, trong họng nó quả nhiên tỏa ra ánh sáng lạ thường.

Thằn lằn cắn chết mèo hoang, ngạo nghễ chạy theo hình vòng tròn, ta suy nghĩ, rồi nháy mắt ra hiệu cho Trình Tinh hà:

“Bắt nó.”

Trình Tinh Hà nhìn ta như nhìn một tên ngốc:

“Ngươi ăn no rửng mỡ à? Ngươi chán sống nhưng mà ta còn chưa sống đủ đâu!”

Ta lắc đầu:

“Không phải bảo ngươi bắt rồng, ý ta bảo ta ngươi bắt hổ. Nhanh lên, lát nữa chạy đi rồi.”

Trình Tinh Hà không còn cách nào khác mới bắn chỉ đỏ ra bọc lấy thi thể của mèo hoang.

Thằn lằn vốn hể hả sắp sửa rời đi, chợt thấy mèo hoang “xác chết vùng dậy” thì hoảng sợ, chạy đến cắn nó thêm phát nữa.

Lần này, miệng vết thương của mèo hoang lại thối rữa, ta bảo Trình Tinh Hà kéo vài lần.

Kèo tới kéo lui, thằn lằn đã cắn con mèo mười mấy phát, bây giờ trông chẳng khác nào đài sen, ta nhìn rõ những vết cắn ấy, cân nhắc xong rồi túm con thằn lằn ấy.

Trình Tinh Hà bất ngờ, hắn vứt mèo hoang đã bị cắn nát ra rồi chạy lại:

“Ngươi chán sống rồi à, làm trò gì thế?”

Hắn chưa nói xong thì ta đã vói tay vào miệng thằn lằn.

Trình Tinh Hà cứng đờ.

Ta lấy ra một hạt châu màu xanh lá.

Sau đó vứt thằn lằn đi.

Thằn lằn thấy hạt châu trong miệng bị lấy đi, nhanh chóng đi vòng vòng trên mặt đất, bị ta đá văng ra thì bỏ chạy.

Hạt châu này xanh biếc, cầm trên tay có cảm giác mát lạnh.

Trình Tinh Hà:

“Ngươi...Ngươi làm được kiểu gì thế?”

Còn phải hỏi nữa sao? Nọc độc của thằn lằn có hạn, cắn con mèo bao nhiêu lâu như thế, nó cũng dùng hết nọc độc rồi, ta thấy miệng vết thương mới vẫn nguyên vẹn là biết, đương nhiên là móc ra.

Hai con vật này đánh nhau, phỏng chừng là vì hạt châu này.

Mà hạt châu này...Ta thấy giống định thi châu trong miệng quý phi.

Thật ra, lúc ấy ta nghe lão Tam tự thuật đã cảm thấy đây là thứ tốt, nhưng mãi không tìm được, trên giá đầu lâu của Đào Khí cũng không thấy.

Ta còn đang đoán nó có thể ở đâu được đây? Bây giờ xem ra là Đào Khí ném ở ở đâu đó trên đường xuống núi rồi bị thằn lằn nuốt.

Chương 497 - Tiếng Chuông

Chương 497: Tiếng Chuông

Trình Tinh Hà kích động:

“Thất Tinh, vận may của ngươi bắn ngược, bắt đầu đỏ lên rồi à? Đồ tốt dâng tận tay luôn này! Thứ này lợi hại hơn gạo nếp gì đó nhiều, có cái này thì khỏi phải sợ cương thi nữa.”

Vận số là như thế đấy, không thể cứ may mắn mãi, nhưng cũng sẽ không xui xẻo không ngừng.

Đột nhiên, ta có một cảm giác kỳ lạ, giống như có ai đó ở đằng sau đang nhìn ta.

Ta lập tức quay đầu lại, nhưng sau lưng trống không, không có gì cả.

Cũng không thấy khí gì khác thường cả.

Lẽ nào dạo này thấy nhiều thứ kỳ quái quá nên bắt đầu đa nghi?

Trình Tinh Hà đã cầm lấy định thi châu, xoa đi xoa lại, yêu thích không buông tay:

“Ngươi nói xem cái này có thể bán được bao nhiêu tiền?”

Thứ này hoặc là giá cao cắt cổ, hoặc là vô giá, còn tùy thuộc vào người mua.

Nhưng đây là đồ của Giang Trọng Ly, ta cảm thấy khá hứng thú. Rốt cuộc hắn là người như thế nào?

Trình Tinh Hà thưởng thức mãi rồi mới dè dặt hỏi:

“Đúng rồi, ngươi xem Mạc Long nãi nãi, rốt cuộc có lai lịch ra sao? Vì sao...Lại sợ ngươi?”

Ta suy nghĩ rồi lắc đầu:

“Ai biết được, lớn tuổi nên nhát gan.”

Nói xong, ta đang định dẫn hắn về sơn động, nhưng vừa quay đầu lại thì ta sửng sốt, ánh lửa trong sơn động đã tắt từ bao giờ.

Trình Tinh Hà cũng trông thấy:

“CMN, bà già này lười đến mức nào thế, không biết thêm củi à...”

Không đúng...Ta chợt cảm thấy, Mạc Long nãi nãi hình như không còn ở trong đó nữa.

Bà ta đi đâu?

Đột nhiên, âm thanh sột soạt vang lên sau lưng, ta quay đầu lại thì thấy một bầy chuột xếp hàng ngay ngắn như hành quân đánh trận chạy về một hướng nào đó.

Mà con chuột dẫn đầu cõng thứ gì đó.

Đó là...Hào quang nhàn nhạt?

Trình Tinh Hà có chút hiểu biết:

“Đám cưới chuột?”

Không đúng.

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, sau đó đi theo đội chuột này.

Bầy chuột chạy qua một sườn núi, đi đến một khu vực rộng rãi.

Nơi này...Là phượng hoàng tâm của Đan Phượng Triều Dương.

Nhìn kỹ, dưới ánh trăng, một người ngồi trong phượng hoàng tâm, trăng sáng rọi xuống, hắn đang làm một động tác kỳ lạ với ánh trăng.

Giống như coi ánh trăng là nước và uống nó.

Thế là có ý gì?

Những con chuốt kia đặt thứ chúng mang đến trước mặt người nọ một cách cung kính, người nọ mới cúi đầu.

Ánh trăng chiếu rõ mặt hắn, là một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú.

Lạ thật, ở đây còn có người ư?

Dám lên đây, đương nhiên không phải người bình thường.

Ta đang định vọng khí thì Trình Tinh Hà bỗng cố gắng nháy mắt ra hiệu cho ta.

Ta nhìn theo tầm mắt của hắn, tức khắc cau mày.

Trên cổ người này có một sợi dây chuyền, đúng là tỳ hưu bạch ngọc sinh động như thật.

…

Trình Tinh Hà dùng tay ra hiệu, hỏi ta người này có lai lịch gì?

Ta bị hắn hỏi ngơ luôn, ngươi hỏi ta, ta còn muốn hỏi mắt Nhị Lang của ngươi đấy!

Mắt Nhị Lang cũng không nhìn ra được, chắc chắn người này không phải loại người dễ đối phó.

Ta lập tức vọng khí, kết quả ta lạnh sống lưng.

Vậy mà lại không nhìn ra chút khí nào hết!

Vạn vật đều có trường khí, bây giờ ta là Huyền cấp cấp hai, tuy cấp bậc không cao nhưng trong số mười món đồ thì ta có thể thấy 99% khí, nhưng người đàn ông này lại nằm trong 1% còn lại.

Ta không biết hắn là ai, nhưng có thể suy đoán bản lĩnh của hắn ít nhất cũng phải ngang với Mạc Long nãi nãi!

Thiên cấp? Không, Thiên cấp trẻ tuổi nhất là Đỗ Hành Chỉ, hắn không thể là một trong mười hai Thiên cấp được.

Thậm chí, ta không biết hắn là người, hay là thứ gì khác.

Lòng bàn tay ta đổ mồ hôi lạnh, Chu Tước cục khắc ta hay sao, những người xuất hiện ở đây, từ Hải lão đầu cho đến người này, không có người nào là ta dây vào nổi.

Người nọ ngồi xổm xuống, lấy thứ gì đó trên người con chuột, còn xoa đầu nó như khen ngợi.

Trời quá tối, ta không thấy rõ đồ vật con chuột mang đến là cái gì, nhưng có thể thấy được bảo khí phát ra từ nó, có lẽ cũng là thứ đáng tiền.

Từ khi vào nghề đến nay ta đã thấy nhiều việc lạ, nhưng đây là lần đầu tiên thấy người có thể khống chế vật sống, người này có thân phận gì, người của gánh xiếc thú à?

Ta sực nhớ ra, Bạch Hoắc Hương từng nói với ta, trên lưng đám sơn mị có thứ gì đó, giống như bị người nào đó điều khiển.

Vì thế ta lập tức nhìn kỹ con chuột kia, vừa nhìn là thấy ngay, trên phần lưng của bầy chuột này quả nhiên cũng có hắc khí lờ mờ. Những luồng hắc khí ấy rất mỏng manh, gần như chỉ bằng sợi tóc, nếu ta chưa thăng cấp thì nhất định không thể thấy, mà những sợi đen mảnh ấy tập trung hết trên người người đàn ông trẻ tuổi kia như múa rối.

Hắn dùng sợi dây đen này để khống chế vật sống sao?

Ta đang định nhìn kỹ thì bọn chuột đã tản ra, còn người này động đậy, ta bỗng nghe thấy một âm thanh rất quen thuộc.

Tiếng chuông dược!

Bạch Hoắc Hương?

Chương 498 - Linh Ẩn Động

Chương 498: Linh Ẩn Động

Nhìn kỹ thì thấy chuông dược của Bạch Hoắc Hương đang được treo trên hông hắn!

Ta cảm thấy ngày càng tuyệt vọng, nhóm Bạch Hoắc Hương mất tích là do rơi vào tay người này rồi ư?

Người đeo tỳ hưu bạch ngọc quả nhiên là thủ phạm của vụ án mất tích, có phải nhóm Đỗ Hành Chỉ cũng nằm trong tay hắn không, hoặc giống như những sơn dân báo mộng...Chờ người đến nhặt xác?

Lòng ta càng lo lắng hơn, rốt cuộc người này là gì?

Trình Tinh Hà cũng đã nhận ra, lập tức túm lấy ta, ý bảo ngươi đừng xúc động, có lẽ chuông dược kia hắn lấy được từ nơi khác, chưa chắc đã là của Bạch Hoắc Hương.

Ánh trăng rọi xuống, chiếu lên chuông dược, ta càng thêm chắc chắn, không còn ôm hy vọng gì nữa, đó chính là chuông dược của Bạch Hoắc Hương.

Ta nhớ rõ ràng, chuông dược của Bạch Hoắc Hương có một một vết bẩn nhỏ.

Không có bác sĩ nào không thích sự sạch sẽ, Bạch Hoắc Hương cũng không ngoại lệ, chuông dược là vật tượng trưng cho thân phận của nàng, ngày nào cũng lau sạch nó sáng bóng, ta thấy vết bẩn còn hỏi nàng sao không lau, là vật kỷ niệm hay gì?

Khi ấy Bạch Hoắc Hương trừng ta, nói ta biết cái gì, vết bẩn này là do năm xưa nàng lên Tây Xuyên, trị cổ độc cho người dân bản địa, có một ông lão sau khi được nàng giải cổ độc cho thì phun ra một búng máu, bắn lên chuông dược, rửa không sạch.

Nhưng nó quả thực giống như huân chương, người tinh mắt nhìn dấu vết ấy là biết ngay nàng có thể chữa được cả cổ độc.

Bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt đắc ý của nàng khi ấy.

Trình Tinh Hà thấy được vẻ khác thường của ta, sợ ta kích động mất khống chế, bèn giữ chặt ta, ra hiệu ý nói xúc động là ma quỷ, trước tiên chúng ta phải biết rõ người này có lai lịch gì, sau đó tìm người cũng chưa muộn.

Bỗng nhiên, ánh trăng chiếu xuống, người này như hết hứng thú, rời đi theo một hướng nào đó.

Hắn đi ra vì ánh trăng sao?

Trong đầu ta chợt nảy ra một ý, ta nhớ ông cậu ba từng nói với ta, trên đời này có một thứ ăn ánh trăng!

Nhưng thứ này cực kỳ hiếm thấy, nghìn năm khó gặp một lần, chẳng lẽ, hắn là…

Trình Tinh Hà níu ta rồi đưa dầu nhiên tê sang, ta và hắn vội vàng che mệnh đăng lại, rồi theo đuôi người kia từ xa.

Người kia đi rất nhanh, hiển nhiên hắn rất quen thuộc địa hình ở đây, sau khi băng qua một sườn núi thì đi vào trong một hang đá..

Địa thế này trong phong thủy được gọi là “linh ẩn động”.

Nói cách khác, nơi này bị núi đá ngăn cách với bên ngoài, ngươi đứng dưới chân núi hay bên ngoài ngọn núi thì không thấy được, bên trong “linh ẩn động” thường cất giấu cảnh tượng huyền bí khác, đồng thời cũng rất khó tìm, nếu không có người này dẫn đường thì có lẽ bọn ta không thể tìm đến đây.

Theo vào trong linh ẩn động, quả nhiên trong hang động rộng rãi thoáng đãng, không ngờ lại là phong thủy đẹp không kém gì giá nữ địa hay nhất tuyến thiên!

Nơi này như một giếng trời tự nhiên, nhưng lại giống như cái phễu, trên to dưới nhỏ, tàng phong tụ khí, đặt tên là "ánh sáng phễu"!

Tên này nghe có vẻ không may mắn, giống như rò rỉ tiền, nhưng không phải như thế. Ánh sáng phễu sẽ tập hợp linh khí xung quanh lại một chỗ, nói thẳng ra là giống như kính lúp hội tụ ánh sáng mặt trời có thể đốt cháy giấy, phong thủy đẹp quanh đây đều dùng để phục vụ hắn, làm ăn chơi thật.

Linh khí ở khu vực Chu Tước vốn đã nhiều, bây giờ tập trung hết ở đây, cao nhân điểm huyệt này phải cao tay đến mức nào?

Cũng là Giang Trọng Ly sao?

Bỗng nhiên Trình Tinh Hà trượt chân, giẫm phải cái gì đó, may mắn không ngã dập mông, làm hắn sợ đến mức suýt nữa chửi thể, may mà ta phản ứng nhanh kéo hắn lại, sau đó cẩn thận quan sát thứ làm hắn trượt chân, thế là càng khẳng định phỏng đoán của mình.

Đó là một tảng đá âm binh.

Trình Tinh Hà cũng thấy được nó, hắn mở to hai mắt nhìn ta, ra hiệu, sao ở đây còn có mộ?

Đá âm binh là gì? Người xưa mê tín hơn người hiện đại, đá âm binh được dựng trước mộ để dọa những kẻ trộm mộ, sẽ khắc vài chữ trên đó, thông thường sẽ khắc ai dám trộm huyệt mộ thì chết không có chỗ chôn vân vân.

Mà hình dạng của tảng đá âm binh này có hình dạng của thú trấn mộ, trông rất kỳ lạ, mục đích ban đầu là dọa ngựa không dám tiến lên. Nhưng ta nghe nói bên trong thường cất giấu mánh khóe, ví dụ tảng đá có mùi vị mà giống ngựa nào đó không thích, người xưa tin động vật có thể tiếp xúc với người âm, thấy ngựa sợ hãi không dám đi tiếp thì nhiều người cảm thấy xui xẻo, cũng sợ chết khiếp.

Nhưng dân trộm mộ vẫn dám đến đào mộ, vốn dĩ đã không sợ chết, ngươi dọa hắn thì cũng chẳng được ích gì.

Tiếp tục nhìn kỹ, quả nhiên, mặt đất quanh ngựa âm binh không còn nguyên vẹn, giống như bị pháo hay thứ gì đó nổ tung.

Chương 499 - Thi Giải Thành Công

Chương 499: Thi Giải Thành Công

Xem ra, những phiên sơn khách trước khi chết ở bên ngoài đã đi qua nơi này.

Ta quả thực phải nhìn họ với cặp mắt khác xưa, không ngờ trình độ phong thủy của họ cao như vậy, nhưng đáng tiếc vẫn trở thành hắc sát.

Nếu đây thật sự là một ngôi mộ lớn, vậy thì suy đoán của ta ngày càng có nhiều khả năng là thật.

Tiếp tục đi theo người kia vào sâu hơn, ta phát hiện bên trong có ánh sáng rực rỡ phát ra từ bảo vật, khi vào đến nơi, nhìn rõ ràng, ta và Trình Tinh Hà cảm thấy hoa cả mắt.

Bên trong...Là châu báu xếp thành núi!

Hai họ không phải những người chưa trải đời, bên dưới sơn mị, trong mộ của quý phi, nơi nào cũng có báu vật, nhưng của cải châu báu ở đây thật sự chất đống như "núi", vàng bạc đủ kiểu đủ loại, phải trèo mới lên đến đỉnh!

Trình Tinh Hà ấn ngực, như sợ mình vui mừng quá mức lên cơn đau tim.

Mà người kia vòng qua núi châu báu và biến mất ở bên trong.

Trình Tinh Hà nhìn ta, há miệng một lúc lâu nhưng không thốt ra được câu nào. Ta cũng không muốn hắn lên tiếng, một khi lên tiếng, dầu nhiên tê sẽ mất hiệu lực.

Hắn thở dồn dập cả buổi mới bình tĩnh lại được, bàn tay run rẩy chỉ vào số báu vật ấy, ý nói núi vàng núi bạc này từ đâu ra?

Chắc chắn đây là bụng núi Tỳ Hưu, tỳ hưu nuốt châu báu.

Trình Tinh Hà khua chân múa tay:

“Người nọ là tỳ hưu hóa thành à?”

Không phải, người này ăn ánh trăng, ngoại trừ yêu ma tinh quái tu tiên, cương thi có phúc phận, còn có một loại sinh vật ăn ánh trăng, đó chính là thi giải tiên.

Trình Tinh Hà nhìn ta viết mấy chữ này vào lòng bàn tay hắn, ngớ ra, sau đó vỗ đầu sực hiểu, vội vàng ra hiệu:

“Giống như cái người nhà họ Ngụy ở giá nữ địa ấy hả?”

Đúng vậy, người nọ không gặp may, thi giải thất bại, trở thành một bộ xương khô, nhưng người này chắc hẳn đã thi giải thành công.

…

Tu vi của thi giải tiên đương nhiên cao hơn Thiên cấp, nếu Đố Hành Chỉ bị hắn bắt thì cũng không có gì là lạ.

Nếu thế thì người dùng ngỗng xanh dọa người dân miền núi, bắt lão Tam và những thôn dân trộm báu vật khác là hắn sao?

Bây giờ, hắn còn bắt nhóm Đỗ Hành Chỉ và Bạch Hoắc Hương, chẳng phải hắn đã thành công rồi sao, đáng lẽ phải vô dục vô cầu chứ, sao còn gây khó dễ cho những phàm nhân này làm gì?

Thế nào cũng phải qua đó xem sao.

Vì vậy, bọn ta đi qua đống vàng bạc châu báu, Trình Tinh Hà không kiềm chế được vươn tay về phía đống châu báu, đều bị ta đánh vài phát.

Hắn che tay, nhìn ta tủi hờn, ra dấu hỏi ta có phải đầu óc vấn đề không, thấy núi vàng núi bạc thế kia mà vẫn chịu đựng được?

Mỗi người đều có thất tình lục dục, ta cũng từng rơi vào cảnh nghèo khổ, làm gì có chuyện không yêu tiền, chỉ có điều bọn ta đi chuyến này là để cứu người, mạng người quan trọng hơn tiền bạc.

Hơn nữa, hết thảy đều có mệnh, nếu trong số mệnh thật sự có tài vận thì lúc đi ra lấy cũng không muộn.

Nghĩ đến đây, ta chỉ vào Trình Tinh Hà, hắn lấy được kha khá đồ quý giá ở mộ quý phi, thứ tốt đều rất nặng, khi cõng rất lãng phí thể lực, đồ vàng bạc đặt chung một chỗ khó tránh khỏi phát ra âm thanh, lỡ như bị thi giải tiên phát hiện thì chúng ta cũng gặp xui xẻo.

Mới đầu Trình Tinh Hà còn giữ khư khư bọc đồ của mình như, nhưng suy nghĩ một lúc cảm thấy cũng đúng, tiền quan trọng, nhưng mà mạng quan trọng hơn tiền nhiều. Có mệnh cầm thì cũng phải có mệnh mà tiêu.

Hắn đành phải bỏ bọc đồ xuống.

Vừa ngồi xổm xuống thì hắn bỗng bật dậy ngay.

Ta đang định mắng hắn gặp quỷ à, kết quả nhìn về phía đó, ta cũng suýt nữa nhảy dựng lên. Có người đang nằm ở kia!

Ngay từ đầu ta còn cảm thấy căng thẳng, nghi ngờ liệu có phải là nhóm Đỗ Hành Chỉ không, người nọ khô quắt, trừng mắt há miệng, không biết đã chết bao lâu rồi.

Sau đó nhìn cách ăn mặc của hắn, ta biết ngay đáp án: Giống những hắc sát bên ngoài, là phiên sơn khách!

Hắn cũng bị thi giải tiên giết chết sao?

Một suy nghĩ nảy ra trong đầu, ta muốn nhìn nguyên nhân tử vong của phiên sơn khách này, biết mình biết ta trăm trận trăm thắng, chưa từng có ai nhìn thật thi giải tiên thật sự, cho nên không có bất kỳ tài liệu nào ghi chép về thi giải tiên, chỉ có thể quan sát thi thể này để xem thi giải tiên dùng thủ đoạn gì.

Nhưng mà thi thể này còn nguyên vẹn, không biết chết như thế nào, giống như chết đói chết khát.

Thế thì lạ quá, cửa hang động ở ngay gần đây, đi ra ngoài cũng không phải chuyện gì khó khăn, sao lại rơi vào nông nỗi chết vì đói khát được? Chẳng lẽ đây là một kẻ tham tài, thấy ở đây có nhiều của báu quá nên không muốn đi?

Thôi, dù sao bọn ta đến đây không phải để tìm hắn, thích ra sao thì ra. Nghĩ vậy, ta ngẩng đầu ra hiệu cho Trình Tinh Hà, chúng ta đi tìm của chúng ta, nhưng Trình Tinh Hà há to miệng nhìn xung quanh, biểu cảm không khác gì phiên sơn khách kia.

Chương 500 - Cửa Hang

Chương 500: Cửa Hang

Ta tưởng rằng tên này bị thi giải tiên nhập rồi, nhưng ta nhìn theo hướng Trình Tinh Hà đang nhìn, tức khắc lạnh sống lưng.

Ở chính giữa của núi vàng núi bạc, xung quanh là hình tròn giống như đấu trường La Mã.

Mà trên hình tròn ấy, bốn phương tám hướng là những cửa hang giống hệt nhau.

Dày đặc, có đến mấy trăm cửa!

Địa hình là “ánh sáng phễu”, cũng có nghĩa là chỉ có một lối ra, còn lại là hỏa mù.

Vừa mới tiến vào, vô thức bị núi châu báu hấp dẫn sự chú ý, bây giờ nhìn ra ngoài, thật sự không phân biệt nổi, rốt cuộc bọn ta đến qua cửa hang nào!

Trình Tinh Hà chỉ thi thể phiên sơn khách, ta hiểu ý hắn ngay, chẳng lẽ phiên sơn khách không bị người khác giết chết, mà do không biết đi ra ngoài bằng cách nào nên chết đói?

Ta biết xem phong thủy, cảm nhận phương hướng gần như là bản năng của ta, ta lập tức chạy về hướng mình vừa đến, để nhìn xem đâu mới là cửa ra thật.

Nhưng không biết vì sao, cảm giác về phương hướng trong đầu ta giống như la bàn bị hỏng, nó không nhạy, thấy cái này giống, thấy cái kia cũng giống, tức thì cảm thấy hoảng loạn.

Vì vậy ta vọng khí, nhưng ai ngờ bảo khí ở đây quá lớn, ta chỉ có thể thấy bảo khí, những khí khác đều bị nó che lấp.

Lòng ta trùng xuống, có phải Đỗ Hành Chỉ và những người khác đi vào nơi này, kết quả lúc ra không tìm thấy lối ra chính xác, còn bị nhốt mãi trong cửa hang nào đó rồi không?

Trình Tinh Hà không chịu đựng được, cuối cùng vẫn mở miệng:

“Chóa má thật, người thiết kế cục này xảo trá quá vậy? Ngươi nhìn xem những cửa hang này xem, còn nhiều hơn bảy mươi hai mộ giả của Tào Tháo nữa!”

Sau đó hắn nhìn xung quanh một lượt, nói:

“Tiếp theo chúng ta phải làm gì đây, đi vào hang nào? CMN, nếu thăm dò từng cửa hang một thì chúng ta cũng đến tuổi nhận bảo hiểm dưỡng lão luôn rồi.”

Quan trọng hơn là ở đây không có nước, không có thức ăn.

Tìm không thấy đường ra thì sẽ chết ở đây giống như thi thể phiên sơn khách ra.

Trình Tinh Hà cũng nghĩ đến điều này, mặt hắn càng ngày càng tái.

Kho báu to nhường này, đương nhiên phải có cách bảo vệ nó, nhưng không ngờ biện pháp bảo vệ lại phô trương đến vậy.

Để làm được điều này, không biết hao tài tốn của đến mức nào, nhưng quả thực cực kỳ hiệu quả - thi thể kia là bằng chứng.

Ta không có cách nào khác, vậy đi, bọn ta vào thăm dò một hang động bất kỳ, xem tình huống bên trong thế nào.

Ta còn đề phòng cẩn thận, tìm ra bức thêu tơ vàng sợi bạc từ trong núi châu báu.

Ta chỉ thấy tranh thêu tơ vàng sợi bạc trong viện bảo tàng, nghe nói là bảo vật quý giá nhất trong viện bảo tàng, chưa từng xuất hiện trong các buổi bán đấu giá, là vật báu vô giá.

Nhưng bây giờ ta không đau lòng, dứt khoát rút từng sợi chỉ của bức tranh thêu ra làm thành dây thừng, buộc bên cạnh cửa hang. Không biết tình hình bên trong như thế nào, ít nhất bọn ta phải đảm bảo mình có thể trở lại chỗ này.

Trình Tinh Hà cũng giúp một tay, chẳng mấy chốc đã có được một sợi dây rất dài.

Lúc bình thường còn đỡ, một khi con người gặp phải nguy cơ đói khát thì sẽ dễ cảm thấy đói và khát nước hơn, Trình Tinh Hà liếm môi mãi, hối hận mình có mắt không tròng, biết trước đã không mang theo đống sắt vụn này đi, ở đây đâu có thiếu, mang một chai nước khoáng, một chiếc bánh mì hạnh nhân còn hơn.

Bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Trình Tinh Hà đành phải đi vào với vẻ mặt đau khổ, còn vừa đi vừa than phiền:

“Nếu chết kiểu khác thì ta còn chịu, chứ chết đói, chết khát thật thì ta thấy chi bằng tự sát cho rồi, Thất Tinh, nếu thật sự không ra được thì đến lúc ngươi tiễn ta một đoạn đường.”

Thật ra ta cũng khát rồi, nhưng đi vội nên ta cũng không mang theo cái gì cả, bèn bảo hắn nói ít thôi, giảm lượng nước bọt bốc hơi, đồng thời nghĩ đến những thứ chua, dễ tiết nước bọt.

Hai bọn ta vừa nghĩ đến điển cố “trông mơ giải khát”, vừa chọn đại một cửa hang và tiến vào.

Nếu có thể thấy tận cùng của những cửa động này thì còn may, nhưng tất cả hang động đều tối om, giơ năm ngón tay lên cũng không thấy, không khác hang động bọn ta đến là bao, thậm chí đều có đá âm binh giống y hệt.

Hang động rất dài, bọn ta đi hơn nửa tiếng, đang nghĩ có lẽ cửa hang này sai rồi, cửa hang thật sự không dài đến vậy, nhưng bỗng nhiên, bọn ta thấy ánh sáng, cửa hang!

Trình Tinh Hà vốn định nằm xuống nghỉ ngơi, nhưng vừa thấy cửa hang thì bật dậy:

“Thất Tinh, đi với ngươi bao lâu thế mà lần này lại gặp may mắn, chúng ta đúng là mèo mù vớ phải cá rán, chọn bừa một lối lại là lối ra thật ư?”

Tỷ lệ 1%, gần như có thể đi mua xổ số!

Ta cũng vui mừng, bước nhanh hơn, trong đầu toàn là nước suối mát lạnh, ngọt lành.

Nhưng đi được vài bước, ta bỗng cảm thấy là lạ. Tuy nhớ không rõ lúc đến đi vào hang động nào, nhưng hình như nó không dài như thế này.

Chương 501 - Âm Thanh Lạ

Chương 501: Âm Thanh Lạ

Ta lập tức giữ Trình Tinh Hà lại:

“Không đúng.”

Trình Tinh Hà hất tay ta ra:

“Trước mắt chính là cửa hang rồi. Sao lại không đúng? Ngươi không đi ra ngoài thì ta còn muốn ra đây này!”

Lần này ta không giữ hắn, ta bỗng nghe thấy âm thanh vo ve.

Chết tiệt, đoán đúng rồi!

Trình Tinh Hà cũng nghe thấy, hắn dừng bước, thấy ánh sáng ở cửa động bỗng chốc ảm đạm, giống như có vô số con côn trùng bay về phía ra. Có tiếng vỗ cánh dồn dập như che trời lấp đất!

Ta túm Trình Tinh Hà chạy ra ngoài, Trịnh Tinh Hà cũng tỉnh táo lại:

“CMN, quan tài si!”

Bọn ta từng gặp sinh vật này ở nơi linh quy ấp trứng, loài côn trùng này được người xưa dùng để trấn thủ mộ thất, tương tự ảo ảnh, khiến kẻ trộm mộ thấy thứ mình muốn nhìn, đến khi đối phương lại gần thì ăn sạch tên trộm thành cái xác rỗng!

Cái hang này còn là một cái bẫy!

Vậy tức là mấy trăm hang động là mấy trăm cái bẫy?

Ta bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ bọn ta bị thi giải tiên tính kế, sợ rằng hắn cố ý dẫn bọn ta vào!

Thế chẳng phải là muốn hại chết người ta à?

Rốt cuộc côn trùng có cánh, bay nhanh hơn người, chẳng bao lâu sau ta có cảm giác có vô số thứ gì đó rơi lên người bọn ta, giống như hằng hà sa số côn trùng giáp xác.

Khác với côn trùng giáp xác là côn trùng giáp xác không gây đau đớn khi bám vào người, còn những thứ này bám lên cơ thể khiến bọn ta cảm thấy giống như bị kim đâm vậy!

Nếu bị côn trùng đốt chết, truyền ra ngoài cũng không dễ nghe hơn việc bị bà già bóp cổ đến chết.

Không biết Trình Tinh Hà dùng cách gì mà ta nghe thấy âm thanh côn trùng rơi xuống đất vang lên lốp bốp bên cạnh mình, ta cũng muốn rút Thất Tinh Long Tuyền ra diệt sạch bọn chúng. Nhưng kỳ lạ là khi đám côn trùng ấy chạm vào ta, ta lại cảm thấy dường như có thứ gì đó trên thân quan tài si chảy vào người ta.

Cảm giác này giống như khi chạm phải kim châm của Ngụy Thu Hà ở quán trọ Thu Hà!

Như thể...Ta hấp thu cái gì đó trên cơ thể chúng!

Ta còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, bỗng nghe thấy tiếng côn trùng rơi lốp bốp sau lưng.

Trình Tinh Hà cũng nghe thấy, hắn mừng rơn:

“Thất Tinh, ngươi là vợt bắt muỗi đấy à?”

Biến giùm đi.

Đường giới hạn đỏ của dẫn linh châm đã xuống đến dạ dày, nếu tiếp tục sử dụng thì sẽ dưỡng thành dẫn linh châm mất, may mà sau khi một đám quan tài si rơi xuống đất, những con quan tài si khác dường như cảm thấy đốt ta quá nguy hiểm, lập tức bay về phía Trình Tinh Hà.

Ta nắm chặt Thất Tinh Long Tuyền vung về phía quan tài si.

Sát khi cắt một nhóm quan tài si làm đôi, xác côn trùng rơi bồm bộp trên mặt đất như mưa rơi, chất lỏng trong cơ thể quan tài si nổ tung giữa không trung, mùi vị cực kỳ ghê tởm.

Nhưng quan tài si cực kỳ sợ hãi chất lỏng của đồng loại, ta cảm nhận được chúng vừa ngửi thấy mùi này là lập tức vỗ cánh bay ra xa bọn ta.

Nhân cơ hội này, bọn ta chạy nhanh, cuối cùng cũng có thể trốn ra khỏi cửa hang, trở lại kho tàng.

Lần này bọn ta chạy trốn khiến cảm giác khát nước càng thêm mãnh liệt, ta gần như nghe thấy tiếng khóe miệng mình nứt toác, quay đầu sang nhìn Trình Tinh Hà, ta lại càng hoảng sợ. Trên da của hắn đầy những lỗ tam giác do bị quan tài si đốt, không có chỗ nào lành lặn cả.

Trình Tinh Hà nhìn ta với vẻ mặt khó tin:

“Không phải đấy chứ, sao quan tài si không cắn ngươi?”

Không chỉ không cắn ra, trái lại hình như còn sợ ta.

Ta nói ta không biết, chưa biết chừng ta là anh hùng cái thế nào đó, cần ta sống sót để cứu vớt hệ ngân hà.

Trình Tinh Hà muốn phỉ nhổ ta, nhưng hắn quá khát, không nỡ lãng phí nước bọt.

Rồi hắn ngoái đầu nhìn vô số cửa hang, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi:

“Tiếp theo chúng ta làm gì đây?”

Còn có thể làm gì được, dù biết có nguy hiểm thì vẫn phải tiến lên thôi. Phải thử đi hết những cửa hang này, không thử thì sao biết cái nào mới là lối ra, sao biết Đỗ Hành Chỉ, Bạch Hoắc Hương ở trong hang động nào?

Trình Tinh Hà sầu, đành phải tạo ký hiệu cho cửa hang này.

Nhưng hắn vừa cúi đầu, bỗng nhiên phấn khởi:

“Thất Tinh, ngươi xem này!”

Ta lại gần, cũng vui mừng. Chẳng phải câu đồ của Thiên Sư phủ đây sao?

Quả nhiên nhóm Đỗ Hành Chỉ cũng bị nhốt ở nơi này!

Ta lập tức tìm xung quanh, quả nhiên trên nhiều cửa hang cũng có loại câu đồ này!

Chỉ tiếc Ô Kê không ở đây, hai bọn ta không biết câu đồ này có ý nghĩa gì.

Nhưng nơi nào có câu đồ, có nghĩa là bọn họ từng vào thử, nhưng không thành công, như thế bớt việc cho bọn ta, chỉ cần vào trong những cửa hang không có câu đồ tìm, chưa biết chừng có thể tìm được bọn họ.

Chỉ có điều...Bọn ta càng ngày càng khát, cứ tiếp tục thế này thì không biết có thể chịu đựng được bao lâu, có thể cầm cự để đi hết những cửa hang không câu đồ không.

Đột nhiên, ta nghe thấy có âm thanh phát ra từ một cửa hang nào đó.

Chương 502 - Đến Lúc Nào Rồi

Chương 502: Đến Lúc Nào Rồi

Trình Tinh Hà nghe vậy lập tức chạy theo ta đến đó.

Trên cửa hang có câu đồ, chẳng lẽ là do nhóm Đỗ Hành Chỉ lưu lại?

Nhưng cầu đồ này trông rất kỳ lạ, nó giống như những đường nét lộn xộn, nhìn kiểu gì cũng cảm thấy không phải điềm lành.

Đến bây giờ cũng không thể không đi vào, ta nắm Thất Tinh Long Tuyền, chạy vào trong hô một câu:

“Ai ở trong đó?”

Vẫn chỉ có tiếng vọng lại từ bên trong, không nghe ra là đang làm gì, Trình Tinh Hà nói nhỏ:

“Không phải là bẫy rập gì đấy chứ?”

Không ai trả lời được, ngoại trừ vào xem xét thì không có cách nào khác. Lỡ như là nhóm Bạch Hoắc Hương thì sao?

Càng đi sâu vào trong, càng cảm thấy vị trí của thứ bên trong hình như không thay đổi.

Chẳng lẽ...Bị quan tài si bao vây rồi?

Nhưng ta không nghe thấy tiếng côn trùng vỗ cánh, cũng không giống quan tài si. Dự cảm chẳng lành chợt xuất hiện, chẳng lẽ bẫy trong từng hang không giống nhau?

Người bố trí cục đúng là không ngại phiền toái.

Lần này bọn ta đi vội, đồ đạc mang theo đều để lại hết trong hang động, đến cả một chiếc đèn pin cũng chẳng có, muốn chiếu sáng lại không có cách nào chiếu sáng. Nhưng ta bất chợt phát hiện, trên người Trình Tinh Hà loáng thoáng sắc xanh như bị đom đóm bám vào.

Theo vào từ bên ngoài sao?

Không đúng, tia sáng xanh lục ấy không giống vật còn sống...Định thi châu?

Ta vội kéo Trình Tình Hà lại.

Trình Tinh Hà còn tưởng có thứ gì đó kéo hắn, làm hắn sợ giật bắn người, may kịp nhận ra là ta, chưa kịp mắng thì ta đã móc định thi châu ra.

Quả nhiên, giống như lão Tam nói, lấy thứ này ra, hào quang màu xanh bao phủ xung quanh.

Trình Tinh Hà nuốt nước bọt:

“Dạ minh châu...”

Nhưng ta không kịp vui mừng.

Bởi vì nhờ có ánh sáng xanh soi sáng, ta nhìn thấy một thứ trắng toát.

Như một chiếc kén tằm khổng lồ.

Mà chiếc kén này lại còn động đậy!

Ta chưa kịp nhìn kỹ thì cảm giác được Trình Tinh Hà va vào ta, cùng lúc đó có thứ gì đó dán lại gần bọn ta.

Thứ đó...Rất dài, cũng cực kỳ sắc bén!

Giống như...Móng vuốt?

Trong vầng sáng xanh lá nhàn nhạt, vô số chiếc vuốt giơ lên với bọn ta, tỏa ra ánh sáng sắc lạnh.

Vuốt, kén...Nhện!

Ta vừa mới hiểu ra thì bỗng nhiên một mảng trắng bắn về phía bọn ta...Là tơ nhện, ta chưa bao giờ thấy tơ nhện thô to như vậy, nó to không khác gì sợi bún!

Trình Tinh Hà xanh mặt, cũng có thể là do ánh sáng của định thi châu, hắn phản ứng nhanh chóng, lập tức lăn ra xa, nhưng ống quần đã dính vào tơ nhện, không giãy ra được.

Đúng rồi, sở dĩ tơ nhện có thể bẫy côn trùng là bởi nó dính.

Mà kén tằm đang động đậy kia chưa biết chừng là người sống bị tơ nhện bọc kín!

Chiếc kén ấy đong đưa càng ngày càng yếu, sợ là người bên trong sắp chết rồi.

Ai sẽ ở bên trong?

Nếu là Bạch Hoắc Hương...

Ta lập tức bò dậy, chém chiếc kén.

Trình Tinh Hà la to:

“Ngươi không muốn sống nữa à!”

Ngực và đan điền đau dữ dội, nhưng sát khí của Thất Tinh Long Tuyền tràn ra dễ dàng, tơ nhện đứt sạch, một chiếc chân nhện cũng rơi xuống đất.

Ta khẩn trương cầm lấy cái chân sắc bén như móng vuốt kia lên vung lên đập vào kén khổng lồ như đánh golf.

Tơ nhện siêu dính, ngoại trừ chân của chính nó thì không có thứ gì khác có thể đối phó tơ nhện.

Trình Tinh Hà xé tơ nhện dính trên ống quần xuống, chạy đi cùng với ta và chiếc kén, hắn vừa chạy vừa nói:

“CMN, Thất Tinh, ngươi đúng là khắc tinh của côn trùng, có thể suy xét việc mở một công ty diệt côn trùng.”

Âm thanh lạch cạch đuổi theo sau lưng, hiển nhiên con nhện khổng lồ mất một chân nổi nóng, muốn giết chết bọn ta!

Ta không có tâm trạng đấu võ mồm với Trình Tinh Hà, ta dốc hết sức lực chạy ra khỏi cửa hang.

Nhưng trong nháy mắt chạy ra ngoài, cái chân nhện kia sượt qua cổ bọn ta toan đâm xuống, ta phản ứng kịp, lập tức đá Trình Tinh Hà và kén ra, đồng thời cảm thấy cổ mình đau đớn. CMN, đâm vào cổ ta rồi!

May sao ta vừa hay ra khỏi cửa hang, chân nhện bị bảo khí ở cửa động chiếu đến, nó không đuổi theo ra ngoài, trái lại co lại trong hang.

Phỏng chừng thứ đó bị huấn luyện chỉ có thể ở trong hang động, không được phép đi ra.

Sau đó ta sờ cổ, máu dính đầy tay, không biết con nhện ấy có độc không nữa.

Nhưng ta không hơi đâu quan tâm cổ mình, dù sao cũng không phải vết thương trí mạng. Ta cầm chân nhện khổng lồ mở kén ra, và không hề bất ngờ, quả nhiên có hai người lăn ra từ trong kén, vốn dĩ họ cuộn tròn, sắp ngạt thở, vừa tiếp xúc với không khí là che cổ ho sặc sụa.

Ta và Trình Tinh Hà nhìn xem, không ngờ lại là anh em Hắc Bạch Vô Thường.

Đợi Tiểu Hắc Vô Thường mở mắt ra rồi, ta lập tức túm hắn và hỏi:

“Bạch Hoắc Hương và Ô Kê đâu?”

Tiểu Hắc Vô Thường hoàn hồn, hắn cũng biết chuyện gì đã xảy ra, cảm thấy khó có thể tin nổi:

“Chỉ dựa vào ngươi…”

Không phải chứ, đến lúc nào rồi còn có tâm tình khinh thường ta?

Chương 503 - Dã Thú Cũng Gặp Quỷ?

Chương 503: Dã Thú Cũng Gặp Quỷ?

Đến khi anh em họ tỉnh táo lại, ta mới biết được, sau khi bọn ta tách ra ở cửa hang quý phi, mấy người họ gặp phải vài con chuột, đuổi theo họ muốn lấy đi báu vật họ mang ra từ mộ quý phi, họ cảm thấy đám chuột này không bình thường, bèn bám theo chúng và tìm được nơi này như ta và Trình Tinh Hà.

Kết quả là sau khi đi vào thì mất phương hướng, không ra được, họ quyết định chia nhau ra hành động để mau chóng tìm được lối ra, thế nhưng lại lạc mất Bạch Hoắc Hương và Ô Kê.

Ta nhớ đến chuông dược trên người Bạch Hoắc Hương, trong lòng vô cùng lo lắng, rốt cuộc bây giờ nàng ra sao rồi?

Nhóm Đỗ Hành Chỉ cũng vậy, đã lâu quá rồi, liệu có phải họ đã chết ở trong hang động nào đó rồi không?

Mà bọn ta càng ngày càng khát, cổ họng bốc khói rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy...

Bỗng nhiên Trình Tinh Hà nháy mắt ra hiểu cho ta, ta nhìn thấy Tiểu Bạch Vô Thường bị rất nặng, chắc là bị nhện khổng lồ đâm, máu chảy ồ ạt, khuôn mặt tái nhợt.

Thế này thì nguy rồi, Bạch Hoắc Hương không có ở đây, không ai có thể cầm máu cho hắn.

Tiểu Hắc Vô Thường nhìn Tiểu Bạch Vô Thường chằm chằm, thình lình bắt lấy ta, rít lên:

“Ngươi còn không mau nghĩ cách tìm lối ra, chẳng lẽ phải bị nhốt ở đây đến chết à?”

Gì vậy, ngươi dù gì cũng là tiền bối Địa cấp bậc một, sao lại phải trông chờ vào ta?

Nhưng Tiểu Hắc Vô Thường bị tình cảnh nguy hiểm của em trai tra tấn đến mức điên cuồng:

“Bây giờ ta muốn ngươi nghĩ cách, ngươi là người phá cục, ngươi không tìm thì ai tìm? Ta nói cho ngươi biết, nếu em của ta xảy ra chuyện gì thì ta có chết cũng không tha cho ngươi!”

Logic thần kỳ thật đấy, rõ ràng các ngươi muốn vào Chu Tước cục nhân bản Vạn Thọ hoàn, tại sao bây giờ xảy ra chuyện lại phải dựa vào ta?

Trình Tinh Hà kéo Tiểu Hắc Vô Thường ra:

“CMN, vừa rồi nếu không phải Thất Tinh cứu các ngươi thì hai người các ngươi đã thành phân nhện rồi đấy, không chỉ không biết ơn ân nhân cứu mạng mà còn uy hiếp, các ngươi còn có mặt mũi làm tiền bối à?”

Tiểu Bạch Vô Thường chậm rãi nói:

“Ca, ngươi đừng nóng, ta không sao.”

Tiểu Hắc Vô Thường thấy thế thì cũng chẳng để tâm đến bọn ta nữa, hắn ôm Tiểu Bạc Vô Thương, mắt đỏ hoe:

“Không sao, không sao, chúng ta còn phải cùng nhau ra khỏi đây, cùng nhau tìm được chậu châu báu, cùng nhau ăn Vạn Thọ hoàn…”

Tuy Tiểu Hắc Vô Thường ngang ngược, nhưng trong tình huống này, không ai có thể nhẫn tâm so đo với họ.

Ta không có cách nào khác, bèn quay đầu đi, muốn nhanh chóng tìm lối ra, nhưng vừa quay đi, ta liếc mắt phát hiện hình như có vật còn sống nào đó di chuyển đằng sau ở bên ngoài.

Vật sống...Ta mừng rỡ, ở đây không có thức ăn không có nước uống, nếu thật sự có vật sống thì chắc chắn nó biết đường đi ra ngoài, hoặc chí ít cũng biết nơi có nước và đồ ăn.

Nhưng ta vừa ngoảnh đầu lại thì vật sống ấy bỗng nhiên biến mất, giống như vừa rồi ta hoa mắt nhìn nhầm.

Kỳ lạ, không thể thế được…

Nhưng đột nhiên, ta cảm thấy nguồn sáng thay đổi, quay sang nhìn thì thấy Trần Tinh Hà cất định thi châu đi, ánh sáng xanh biến mất.

Ta nảy ra một ý, lập tức cướp hạt châu đi, soi sáng lần nữa nhờ vào hào quang của phòng châu báu.

Quả nhiên...Trong vầng sáng xanh lục, một thứ giống ốc sét xuất hiện trước mặt chúng ta!

Trình Tinh Hà quan sát nó, đột nhiên cầm lấy một chiếc cốc vàng định đập thứ ấy:

“CMN, ta còn nghĩ sao lại mất cảm giác về phương hướng, không ngờ lại là do thứ này! Ta nghe lão thợ săn ở núi Khoát Chủy Tử nhắc đến nó, đây là loạn hướng trùng!”

Loạn hướng trùng? Lần đầu tiên ta nghe về nó, bèn hỏi hắn rốt cuộc nó là thứ gì?

Trình Tinh Hà nói cho ta biết, lão thợ săn hiểu biết sâu rộng từng thấy thứ này, nghe nói thời xưa chiến tranh loạn lạc, thỉnh thoảng có người lên núi sẽ thấy dã thú đi loanh quanh tại chỗ một cách khó hiểu, bắt một phát là được ngay.

Nhóm thợ săn nói nhất định là dã thú gặp phải cái gì mới bị nhốt lại một chỗ, nếu có thể tìm được nguyên nhân, bắt chước làm theo thì hiệu quả hơn dùng bẫy nhiều, trên da của dã thú sẽ không có lỗ đạn hay vết thương, có thể bán với giá cao hơn.

Nhưng bọn họ tìm kiếm cẩn thận thì vẫn không thấy gì xung quanh dã thú cả, chẳng lẽ dã thú cũng gặp quỷ? Về sau, một ngày nọ, một thợ săn gặp sét đánh, tia sét từ trên không trung chiếu sáng mặt đất như ban ngày, hắn lại bắt gặp một con dã thú chạy vòng vòng tại chỗ, nhờ ánh sáng từ tia sét, hắn phát hiện trên cơ thể dã thú có một thứ giống ốc sên.

Thợ săn suy nghĩ chu đáo, bắt con côn trùng ấy lại, nhưng hắn vừa bắt nó, dã thú chợt tỉnh táo lại, nhanh chóng bỏ chạy.

Nhờ thế thợ săn mới biết, dã thú di chuyển tại chỗ là bởi vì gặp phải loài côn trùng này, bèn mang nó đi hỏi thăm, có người thạo nghề nói, thứ này tên là loạn hướng trùng, là tinh phách của người chết đói trong thời loạn lạc, hấp thụ linh khí thiên địa mà thành.

Chương 504 - Liều Mạng

Chương 504: Liều Mạng

Nó có thể khiến sinh vật đánh mất phương hương, chết đói ở khu vực đó, để nó tinh khí cho đỡ thèm.

Đào ba thước đất quanh nơi loạn hướng trùng xuất hiện, nhất định có thể đào ra một thi thể chết đói, một khi bị đào ra thì pháp môn của loạn hướng trùng cũng bị phá vỡ.

Trình Tinh Hà và ta nhìn nhau, nói đào là đào ngay, quả nhiên đào ra được vài bộ xương khô bên dưới cửa hang trước mặt.

Những bộ xương ấy vừa xuất hiện là bọn ta nhận thấy được cảm giác về phương hướng quay trở lại, giống như lúc trước rối loạn là vì bị từ trường nào đó quấy nhiễu, còn bây giờ từ trường ấy đã biến mất.

Tiểu Hắc Vô Thường thấy có tác dụng thì lập tức đứng dậy đào đất ngay.

Vốn dĩ ta cảm thấy nơi này quá lớn, ngươi đào như vậy cũng không được bao nhiêu, ai ngờ Tiểu Hắc Vô Thường tuy đã kiệt sức nhưng do bức thiết cứu em trai, hắn đào rất nhanh, trước mắt gần như là bọt nước phun ra từ bùn đất.

Trình Tinh Hà lè lưỡi:

“Không hổ là Địa cấp, ngươi nhìn xem bản lĩnh của hắn kìa, còn giỏi đào hố hơn cả tác giả văn học mạng.”

Không biết làm sao mà hắn nói nhảm được nhiều vậy.

Ta cũng giúp một tay, một lát sau, đất ở trước cửa hang bị đào hết lên, quả nhiên đào ra vào hài cốt.

Nơi này là ánh sáng phễu, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, có thể dưỡng thi, tuy những thi thể này đã bị chôn từ lâu, nhưng thoạt nhìn vẫn còn nguyên vẹn, có thể thấy được bọn họ đều chết vì đói khát.

Không biết bọn họ đã nằm ở đây ngay từ khi xây dựng hang động, hay là gặp xui xẻo khi đi trộm kho báu như phiên sơn khách.

Xương trắng lộ ra, cảm giác phương hướng của bọn ta trở lại, chưa đến vài giây, ta đã tìm được cửa hang bọn ta đến lúc đầu.

Tốt quá rồi...Không phải chết khát…

Tiểu Hắc Vô Thường ôm Tiểu Bạch Vô Thường, định chạy ra ngoài.

Trình Tinh Hà cũng chạy về phía đó:

“Ta đi tìm nước, uống xong thì đi tìm Bạch Hoắc Hương…”

Nhưng bỗng nhiên có tiếng vỗ tay vang lên.

Ở lối ra duy nhất, một người bỗng xuất hiện, gật đầu nói:

“Động Vạn Bàn được xây dựng từ rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên có người phá giải được nó.”

Ta thấy tỳ hưu bạch ngọc trên cổ hắn.

Là thi giải tiên.

Bây giờ Tiểu Hắc Vô Thường vô cùng lo lắng vết thương của Tiểu Bạch Vô Thường, hắn gằn giọng, ngữ khi u ám:

“Chó ngoan không cản đường. Ta phải đi ra ngoài ngay, không muốn mạng của ngươi."

CMN, hắn không thấy đó là thi giải tiên à!

Mà cũng đúng...Nếu ta không tận mắt thấy hắn ăn ánh trăng thì ta cũng không đoán ra được thân phận của hắn.

Nhưng nhìn kỹ thì thấy mỗi hành động mỗi cử chỉ của thi giải tiên này không giống người bình thường bọn ta, trông rất tiên phong đạo cốt, có một loại khí chất rất kỳ lạ.

Thi giải tiên không tức giận, mà còn mỉm cười:

"Vội như thế làm gì, dù sao em trai của ngươi cũng không sống được."

Tiểu Hắc Vô Thường vốn đang sốt ruột, nghe hắn nói thế thì đặt Tiểu Bạch Vô Thường xuống đất, mặt mày sa sầm, sát khí bùng nổ, hiển nhiên muốn liều mạng với thi giải tiên!

Ta vội bảo Tiểu Hắc Vô Thường đừng kích động rồi nói cho hắn biết thân phận của đối phương.

Tiểu Hắc Vô Thường nghe nhắc đến ba chữ "thi giải tiên" thì sững sờ, dường như vô cùng khó tin:

"Không thể nào...Trên đời này làm sao có thi giải tiên thật được?"

Vì thế mới nói tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

Thi giải tiên nhìn về phía ta, cảm thấy hơi bất ngờ:

"Ngươi là ngươi phá động Vạn Bàn?"

Đối mặt với đối thủ mạnh hơn mình gấp nhiều lần, sợ hãi cũng vô dụng, ta dứt khoát cứng cổ hỏi:

“Ngươi bắt người của Thiên Sư phủ và bạn bè của ta?”

Vốn dĩ ngay từ đầu thi giải tiên đã có hứng thú với ta, nghe ta hỏi thì phá lên cười:

“Ngươi không sợ ta à?”

Sợ thì có ích gì?

Thi giải tiên cười đủ rồi bèn nói:

“Đúng là những người đó đã bị ta bắt, nhưng mà tất cả là do bọn họ tự chuốc lấy khổ.”

Ta nhớ ra, sơn dân cầm châu báu trong mộ quý phi.

Hắc Bạch Vô Thường cũng lấy, về phần Bạch Hoắc Hương, nàng lau bột hắc cương.

Trình Tinh Hà không nhịn được nữa:

“Chẳng lẽ cả ngọn núi này đều là của ngươi à?”

Không ngờ thi giải tiên nhẹ nhàng gật đầu:

“Ngươi nói đúng, có điều những điều đó chỉ là thứ yếu, ta bắt bọn họ là vì hận bọn họ không thủ tín.”

A, đúng rồi, hắn từng cử ngỗng xanh đi cứu những người dân miền núi ấy thoát khỏi nạn núi lở, với điều kiện không cho phép người nơi này lấy đi bất cứ thứ gì trên núi.

Hắn nói tiếp:

“Lần trước, những người đó lấy đồ vật trong mộ quý phi, nói rằng mượn hai ngày sau sẽ trả, có người nói mượn một tháng, ta ghi nhớ rõ thời gian, và cũng thả bọn họ xuống núi, nhưng đến kỳ hạn, không một ai có thể lên núi trả lại đồ đã mượn.”

Nói xong, hắn lại thở dài, giọng nói trở nên lạnh lùng:

“Ta hận nhất người không giữ lời hứa.”

Vì thế hắn bắt từng người đi?

Ta nuốt nước bọt:

“Những người dân bị ngươi bắt đi báo mộng nói phải nhặt xác, bây giờ bọn họ...”

Chương 505 - Ta Biết Ngươi Cũng Thích Nàng

Chương 505: Ta Biết Ngươi Cũng Thích Nàng

Thi giải tiên ngẩng đầu cười với ta, trả lời rất tự nhiên:

“Đúng vậy, chính ta đã giúp bọn họ báo mộng, ta muốn giết gà dọa khỉ, để bọn người lòng tham không đáy ấy nhìn xem, thất tín bội nghĩa sẽ rơi vào kết cục gì. Nhưng mà nhặt xác chẳng qua là ảo tưởng của những người đã chết thôi, kẻ bội tín, đành phải chết mất xác.”

Ta nhìn tỳ hưu bạch ngọc trên cổ hắn, chẳng lẽ...Bị hắn ăn rồi?

Vậy nhóm Bạch Hoắc Hương...

Ta chưa kịp truy hỏi thì Tiểu Hắc Vô Thường đã không có kiên nhẫn nghe những chuyện này, hắn xông ra ngoài cửa hang:

“Ta mặc kệ ngươi là thứ gì, dám trễ nài ta cứu em trai, ta không tha cho ngươi!”

Tuy Tiểu Hắc Vô Thường nhỏ con nhưng tốc độ rất nhanh, ta nhất thời không giữ chặt hắn là hắn lao về phía thi giải tiên như đạn pháo.

Thi giải tiên vẫn mỉm cười tao nhã, nhưng hắn lật nhẹ bàn tay thon gầy của mình, Tiểu Hắc Vô Thường bỗng ngửa đầu bay về phía sau như mất trọng lực, nện mạnh lên đống châu báu.

Ta kinh hãi, ta mới chỉ thấy Tiêu Tương sử dụng năng lực này!

Cú ngã của Tiểu Hắc Vô Thường làm vàng bạc trang sức dưới thân rơi tán loạn, thi giải tiên đáp lại một cách thản nhiên:

“Không được, phàm là đồ vật trên ngọn núi này, không một ai có thể mang đi, trên cơ thể của em ngươi có nọc độc của nhện.”

CMN, thế chẳng phải ngang ngược lắm sao?

Tiểu Bạch Vô Thường lăn từ trên đống châu báu xuống, Tiểu Hắc Vô Thường cả kinh, định giữ lấy hắn, nhưng đột nhiên Tiểu Hắc Vô Thường nghiêng đầu phun ra một búng máu, hiển nhiên cũng bị thương, cho nên chậm tay, không với tới, Tiểu Bạch Vô Thường ngã bịch xuống đất.

Thấy thế, Tiểu Hắc Vô Thường gào lên và chạy nhào đến chỗ Tiểu Bạch Vô Thường, Tiểu Bạch Vô Thường thều thào:

“Ca, ngươi đi đi, có lẽ ta...Không dùng được Vạn Thọ hoàn rồi.”

Tiểu Hắc Vô Thường quát:

“Nói linh tinh! Ngươi dậy đi, ca mang ngươi đi chữa thương, ca mang ngươi đi tìm chậu châu báu! Chẳng phải ngươi vẫn luôn muốn lấy con gái nhà họ Tả sao? Ngươi ăn Vạn Thọ hoàn thì có thể lấy nàng!”

Nhưng Tiểu Bạch Vô Thường lắc đầu, nói khẽ:

“Ta biết, ngươi cũng thích nàng...”

Nói xong, Tiểu Bạch Vô Thường nghiêng đầu, không lên tiếng nữa.

Trái tim của ta vọt lên tận cổ họng, chết rồi ư?

Thi giải tiên vẫn cười:

"Em ngươi nói có lý đấy, hơn nữa người mang độc là em trai ngươi, không phải ngươi, ngươi tắm rửa, rũ sạch bụi đất trên người thì ta thả ngươi đi. Xem ra, nhà các ngươi không có người nối dõi tông đường, sắp tuyệt hậu, chẳng phải hồi trước ngươi vì điều đó mới muốn trở thành người bình thường, lấy vợ sinh con, kéo dài huyết mạch của gia tộc sao? Em của ngươi chết rồi cũng không ảnh hưởng gì cả."

Thi giải tiên còn biết cả chuyện này!

Nụ cười của hắn hẳn nhiên vô cùng tao nhã, nhưng không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy khủng bố.

Hắn là thi giải tiên, không phải con người nữa, thế nên cũng không còn chút nhân tính nào nữa à?

Tiểu Hắc Vô Thường nhìn Tiểu Bạch Vô Thường, không nhịn được nữa, hắn đứng dậy, ý đồ liều mạng với thi giải tiên.

Với năng lực Tiểu Hắc Vô Thường thể hiện khi đánh Trình Tình Hà lúc trước, hai người bọn ta chỉ có thể đứng một bên nhìn, nhưng bây giờ cũng tương tự như khi hắn đánh Trình Tinh Hà, hắn chỉ cần đứng lên thì sẽ bị một bàn tay vô hình hất bay ra ngoài, nghe động tĩnh thì có vẻ như hắn nội thương rồi.

Nhưng dường như hắn không cảm nhận được đau đớn, hắn phun ra một chiếc răng, một búng máu, vẫn muốn tiếp tục đứng lên, chạy về phía thi giải tiên!

Một lần, hai lần...Mùi máu tanh nồng tràn ngập không gian, vì Tiểu Bạch Vô Thường, Tiểu Hắc Vô Thường không muốn sống nữa!

Thi giải tiên vờn qua vờn lại như mèo bắt chuột, chơi đùa một cách thích thú:

"Bao nhiêu năm rồi ta chưa thấy tình cảm của con người..."

Nói thật, từ khi Hắc Bạch Vô Thường và bọn ta đi cùng nhau, hai người họ không đối xử tốt với bọn ta, nhưng ai thấy cảnh này cũng cảm thấy khó chịu.

Hai người bọn ta chắc chắn đánh không lại thi giải tiên, xông lên liều mạng cũng không thực tế, Trình Tinh Hà cầm lòng không đặng nói với Tiểu Hắc Vô Thường:

“Chết một người chí ít tốt hơn là chết hai người mà đúng không? Không phải ngươi còn cần nối dõi tông đường sao?”

Nhưng Tiểu Hắc Vô Thường lại bò dậy, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Nếu thật sự chỉ có một người được sống thì ta muốn em trai của ta sống sót!”

Lần này, hắn bay ra xa hơn.

Trình Tinh Hà thật lòng không nhìn nổi nữa, hắn quay sang định bàn bạc với ta, nếu không thì giúp đối phương một tay, thấy chết mà không cứu chẳng phải cùng cấp với tội giết người?

Nhưng ta dùng mắt ra hiệu cho hắn, ý bảo hắn đi bắt Tiểu Bạch Vô Thường, lát nữa dù xảy ra chuyện gì thì cứ đi theo ta.

Trình Tinh Hà biết được ý của ta thì khó hiểu, nhưng hắn tin ta, ngơ ngơ ngác ngác đồng ý.

Thừa dịp thi giải tiên tập trung toàn bộ sự chú ý cho Tiểu Hắc Vô Thường, ta lặng lẽ đi vòng ra đằng sau núi châu báu, nhào lên ôm lấy Tiểu Hắc Vô Thường rồi chui vào một cửa hang.

Chương 506 - Hang Động

Chương 506: Hang Động

Trình Tinh Hà không hiểu tại sao ta phải chui vào trong bẫy, chửi thề một câu rồi đành ôm Tiểu Bạch Vô Thường và đi theo ta.

Thi giải tiên “hửm” một tiếng, hiển nhiên cũng muốn đuổi theo, nhưng ta giơ Thất Tinh Long Tuyền lên, sát khí bắn về phía cửa động.

Cửa hang ầm ầm sụp đổ, ngăn cản thi giải tiên ở bên ngoài.

Trình Tinh Hà nhìn ta như đồ khùng, mắng:

“Ngươi bị điên à, ta còn tưởng ngươi tìm được lối thoát rồi, sao trái lại lại chôn sống mình thế nào, lấy cái chết tỏ lòng à?”

Ta lắc đầu, nói ngươi biết cái gì, vừa rồi đám loạn hướng trùng vừa tản ra là ta nhận ra thứ tự sắp xếp những thi thể kia là trận pháp.

Trong phong thủy, nó được gọi là Khôi Tinh Điểm Đấu.

Kiểu trận pháp này tất nhiên có thể mê hồn, nhưng thứ được bảo vệ trọng điểm nhất là một hang động trong số đó, nói cách khác, bố trí nhiều mê hồn trận như vậy thật ra là vì sợ có người vào nhầm cửa hang này.

Đó cũng chính là “đấu”.

Trình Tinh Hà chợt hiểu ra:

“Ý của ngươi là hắn càng không muốn cho chúng ta vào trong hang thì chúng ta càng phải vào à?”

Canh giữ nghiêm ngặt như thế này thì chắc chắn trong hang động có gì đó, không vào được không vào hang hổ sao bắt được hổ con, đương nhiên là phải vào xem rồi.

Chưa biết chừng sự mất tích của nhóm Bạch Hoắc Hương và Đỗ Chỉ Hành có liên quan đến hang động này.

Quả nhiên, bên ngoài bỗng vang lên âm thành đào khoét, thi giải tiên muốn phá tảng đá ở cửa hang để đuổi theo.

Bọn ta vội ôm anh em Hắc Bạch Vô Thường đi vào trong, vừa chạy Trình Tinh Hà vừa thở dài:

“Rốt cuộc thi giải tiên ấy có lai lịch gì, tại sao ngọn núi này lại bị hắn chiếm giữ?”

Ta trả lời:

“Ta không có bằng chứng, nhưng ta có một suy đoán, hắn nói hắn ở đây canh giữ ngọn núi này, có khả năng ngôi mộ này là của hắn, nếu vậy thì hắn chính là người của tứ đại gia tộc – tổ tiên của nhà họ Ngụy ở Kinh Nam.”

…

Trình Tinh Hà sửng sốt:

“Ý ngươi là…CMN, sao có thể thế được?”

Sao lại không thể?

Từ sự kiện ở giá nữ địa có thể thấy được, nhà họ Ngụy ở Kinh Nam có vẻ như là nhiều đời tu đạo, “thi giải tiên” là pháp môn tổ truyền của nhà họ, tổ tiên ra sao thì con cháu thế ấy.

Tứ tượng cục vốn là phần mộ tổ tiên của tứ đại gia tộc, người nọ ở đây giữ cục, thi giải thành tiên, tiếp tục canh giữ nơi này là điều hết sức bình thường.

Trình Tinh Hà nhìn ta chằm chằm, hắn nuốt nước bọt:

“Nói vậy tức là...”

Nếu thi giải tiên thật sự là tổ tiên nhà họ Ngụy được hồi sinh ở đây, vậy có phải tổ tiên Liễu Kiều Trịnh gia cũng có thể bật mồ sống lại?

Ta nói, vậy thì không biết được, nhưng mà nhà họ Ngụy vốn đã có thuật thi giải, nhà các ngươi cũng có truyền thừa này à?

Trình Tinh Hà nghĩ không có chuyện này, đành lắc đầu:

“Nếu thật sự lợi hại như thế thì khuyên hắn tự mình rời đi cũng dễ hơn là buộc hắn đi.”

Cảm giác qua trăm nghìn năm gặp lại tổ tiên, nghĩ kiểu gì cũng thấy ảo ma quá.

Trình Tinh Hà nói tiếp:

“Ờm, hang động này…”

Ta trả lời:

“Nếu là Khôi Tinh Thích Đấu, canh gác hang động này, vậy khả năng cao…”

Vật trấn cục chậu châu báu ở nơi này.

Trình Tinh Hà nghe xong thì hơi thở trở nên gấp gáp:

“CMN…”

Nếu thật sự lấy được chậu châu báu thì Chu Tước cục cũng bị bọn ta phá giải.

Tiểu Hắc Vô Thường nằm trong ngực ta cũng nghe thấy, hắn lập tức ngẩng đầu lên:

“Đây là Chu Tước cục…”

Hắn giãy giụa muốn xuống dưới, nhưng bị ta kéo lại:

“Gấp cái gì...Trước tiên đảm bảo mình không bị thi giải tiên đuổi kịp đi đã.”

Ta vừa nói, vừa vọng khí, quả nhiên nhìn thấy bảo khí ở phía trước.

Điều duy nhất ta lo lắng bây giờ là Bạch Hoắc Hương và Ô Kê, cùng với lão Tam, không biết họ thế nào rồi, thật ra ta không dám nghĩ sâu hơn.

Đột nhiên, Tiểu Hắc Vô Thường thấp giọng nói:

“Cảm ơn ngươi.”

Gì thế này? Ta cho rằng mình nghe nhầm, Tiểu Hắc Vô Thường sẽ nói câu này ư?

Nhưng Tiểu Hắc Vô Thường nói xong thì bướng bỉnh nói sang chuyện khác, như thể sợ ta nghe thấy câu nói vừa rồi:

“Quả nhiên, tìm được người phá cục thì có thể phá tứ tượng cục.”

Ta cảm ơn ngươi nhé.

Nhưng đúng lúc này, ta bỗng cảm nhận được nơi này có một mùi hương kỳ lạ.

Trình Tinh Hà cũng ngửi được:

“Mùi gì vậy? Sơn mị à?”

Mùi hương này không giống hương thơm của phụ nữ trên người sơn mị, mà giống như một thứ gì đó rất ngon.

Trình Tinh Hà lên tinh thần ngay:

“Lẽ nào nơi này là phòng bếp của thi giải tiên?”

Người ta ăn ánh trăng, làm gì có phòng bếp.

Hơn nữa vọng khí thấy được là khí cũ, không giống bảo khí bên ngoài!

Bảo khí bên ngoài tỏa sáng rực rỡ, nhưng chúng đều là vật chết, ta có thể cảm nhận được những bảo khí bên trong là vật sống!

Bảo khí sống này, ta từng nhìn thấy rồi!

Chẳng phải là thứ khổng lồ bọn ta nhìn thấy ở trước cổng nhà Trương Vĩ Lệ sao?

Chính thứ đó đã bắt lão Tam đi!

Chương 507 - Tai Nạn Đổ Máu

Chương 507: Tai Nạn Đổ Máu

Lão Tam nói với ta, thứ mang bảo khí ấy tỏa ra một mùi hương kỳ lạ.

Có bảo khí, có mùi thơm, ta dựng tóc gáy, sống lưng ớn lạnh, chuyến đi này đúng là không uổng công, thứ người khác không thấy được lại bị ta bắt gặp...

Ta chưa kịp lên tiếng, bỗng nhiên cảm nhận được trong động như nổi gió, không đứng vững được, giống như rơi vào máy giặt, hoặc bồn cầu.

Trình Tinh Hà cũng cảm thấy thế, hắn túm lấy ta:

“Thi giải tiên đuổi kịp rồi ư?”

Trời đất xoay tròn càng ngày càng mãnh liệt, ta chợt nhớ đến lời miêu tả của lão Tam khi trước: Chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, không biết bị thứ gì bắt đi.

Đến khi hoàn hồn, bốn người bọn ta đã nằm trong một khu vực rộng rãi, đầu đau dữ dội, kèm theo đó là cảm giác ù tai, ta chưa kịp nhìn rõ mình đang ở đây thì lại ngửi thấy hương thơm nồng nặc.

Mùi thịt nướng khiến người ta thèm nhỏ dãi?

Ta mở mắt ra, cảm thấy không ổn chút nào. Trước mặt ta là một cái miệng mở to như chậu máu!

Cơ thể phản ứng nhanh hơn đầu óc, ta phản xạ có điều kiện lăn sang một bên, cái miệng vồ hụt, rầm, sượt qua ta và khép lại.

Ta giương mắt nhìn Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà còn không bằng ta, hắn chưa phản ứng kịp, mà cái bồn máu kia không cắn trúng ta thì chuyển hướng sang hắn.

Một tay ta ôm Tiểu Hắc Vô Thường, tay còn lại rút Thất Tinh Long Tuyền nhét vào trong cái miệng đỏ lòm, vừa chống vừa đạp Trình Tinh Hà:

“Ngươi còn học người đẹp ngủ trong rừng nữa à, còn không mau dậy đi?”

Trình Tinh Hà bừng tỉnh, thấy Thất Tinh Long Tuyền của ta kẹt trong một cái miệng to như chậu máu!

Hàm răng trắng ởn sắc bén chạm phải Thất Tinh Long Tuyền, giống như bị dọa, cái miệng lập tức rút về sau, bọn ta nhìn thấy hình thù của nó.

Đó là một con thú khổng lồ trắng tinh, có một chiếc sừng nhọn mọc trên đầu, toàn thân tỏa ra bảo khí rực rỡ, vẻ ngoài mỹ lệ oai hùng. Lớp vảy tỏa sáng, khí thế mãnh liệt, giống như kỳ lân mang điềm lành trong tranh Tết.

Không ngờ thứ này thật sự tồn tại!

Trình Tinh Hà bò dậy, lắp bắp:

“Đây là…”

Tỳ hưu bạch ngọc.

Đôi mắt sáng lấp lánh của nó nhìn chằm chằm vào Thất Tinh Long Tuyền, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Ta bỗng nhớ Tiêu Tương từng nói, nàng từng chịu khổ vì Thất Tinh Long Tuyền.

Một giọng nói quen thuộc chợt vang lên:

“Lý Bắc Đẩu!”

Ta quay đầu lại, một người nhào đến ôm ta, giọng nghẹn ngào nức nở:

“Ta còn tưởng rằng, ngươi đã…”

Là Bạch Hoắc Hương.

Ta vội vàng che chở nàng, rồi quay đầu nhìn chằm chằm vào tỳ hưu bạch ngọc:

“Sao ngươi lại ở đây?”

Lúc này Bạch Hoắc Hương mới hoàn hồn, nàng vội nói:

“Ngươi đừng gấp, cũng đừng thương tổn nó.”

Chuyện gì vậy? Ta càng cảm thấy khó hiểu hơn, tách ra một khoảng thời gian ngắn, các ngươi và tỳ hưu bạch ngọc đã thành một nhóm rồi à?

Nhưng mà nhìn kỹ, tỳ hưu bạch ngọc hiển nhiên tỏ ra kính trọng Bạch Hoắc Hương, Ô Kê cũng đã chạy tới:

“Sư phụ, mạng của ngươi còn cứng hơn kim cương toản đấy!”

Mệnh kim cương toàn chân chính là lão Tam cũng xúm lại, gật đầu theo.

Đừng khen ta trước mặt lão Tam thì hơn, có khác nào múa rìu qua mắt thợ đâu cơ chứ?

Ta hỏi họ mới biết được hành trình của họ còn lạ kỳ hơn ta.

Thì ra, sau khi bọn ta và Hắc Bạch Vô Thường tách ra, không biết đi vào trong hang động nào, kết quả lão Tam đi tới đi lui, không biết thế nào lại giết một con côn trùng.

Côn trùng chết, không biết quấy rầy cái gì, thế rồi họ cảm thấy như mình bị thứ gì đó bắt lại. Lão Tam phản ứng kịp, nói thứ bắt mình đi chính là nó.

Đến khi định thần lại thì thấy thứ đó muốn ăn họ, may mà Ô Kê cũng coi như Địa cấp, tạm thời ngăn cản được cái miệng đỏ lòm kia, trong lúc đó Bạch Hoắc Hương nhận ra con thú ấy bị thương.

Bạch Hoắc Hương là quỷ y, quái thú lông dài cũng cho chữa trị, nàng bèn giữ Ô Kê lại và chữa mắt cho tỳ hưu bạch ngọc.

Trên khuôn mặt nồng đậm bảo khí của tỳ hưu bạch ngọc quả thực có vết thương, mà vết thương này rất sâu.

Nó mới gặp tai nạn đổ máu.

Vết thương được chữa khỏi, tỳ hưu bạch ngọc như có linh tính, nó còn cúi đầu bày tỏ lòng biết ơn với Bạch Hoắc Hương.

Đột nhiên, họ nghe thấy tiếng người nói chuyện, bảo tỳ hưu bạch ngọc xử lý họ như cách làm trước đó.

Nhưng tỳ hưu bạch ngọc do dự, không chịu làm theo.

Người nọ sẵng giọng, dường như tỳ hưu bạch ngọc rất sợ hãi, bỗng chui vào hang động này, như muốn bảo vệ họ.

Trình Tinh Hà và ta nhìn nhau, trong lòng đều rõ ràng, người bảo tỳ hưu bạch ngọc ăn người chính là thi giải tiên.

Ta quan sát thì phát hiện tỳ hưu bạch ngọc ngoại trừ rất sợ Thất Tinh Long Tuyền của ta hình như còn kiêng dè lão Tam, lão Tam vừa lại gần là nó lập tức cách xa lão Tam ra.

Đúng rồi, hễ là sinh vật không phải nhân loại, một khi chạm vào lão Tam sẽ bị khắc, theo suy đoán của ta, có khả năng là tối hôm đó tỳ hưu bạch ngọc bắt được lão Tam, gặp phải biến cố nào đó khiến đôi mắt bị thương, vì vậy mới ném văng lão Tam ra.

Chương 508 - Đoàn Tụ

Chương 508: Đoàn Tụ

Ta suy nghĩ cẩn thận, hình như lúc trước huyết bạt quý phi cũng sờ vai lão Tam, chẳng lẽ nàng xui xẻo bị nhốt lại lần nữa là bởi vì chạm vào lão Tam dẫn đến vận khí suy giảm?

Trong chuyến đi lần này, báu vật khác thì ta không dám nói chứ lão Tam thật sự giống như chí bảo phòng ngừa tà ma cả trong nhà lẫn khi đi du lịch, hắn và Trương Vĩ Lệ đúng là một cặp trời sinh, một người khắc nhân loại, một người khắc phi nhân loại.

Ngẩng đầu nhìn nơi này, ta nhận ra ngay, đây là mắt phong thủy của Chu Tước cục, chắc chắn chậu châu báu ở chỗ này.

Nhưng mà...Ở đây cũng không có tung tích của chậu châu báu!

Bạch Hoắc Hương bắt đầu chữa thương cho Hắc Bạch Vô Thường, ta bèn hỏi Ô Kê ở bên cạnh:

“Có tìm được nhóm Đỗ Hành Chỉ không?”

Ô Kê nhìn quanh, rồi đè thấp giọng, nói:

“Sư phụ, đúng là tìm được rồi, có điều...Chỉ sợ không phải tin tức tốt.”

…

Ta thầm lo lắng:

“Có ý nghĩa gì?”

Ô Kê chỉ vào một vị trí và nói:

“Câu đồ này có nghĩa là nhóm Đỗ thiên sư từng đến đây, nhưng gặp rắc rối, Đỗ thiên sư xảy ra chuyện rồi.”

Câu đồ là hình bát quái, bị hủy làm đôi.

Chẳng lẽ nàng...Bị thi giải tiên làm hại?

Ta đang định nói chuyện, bỗng nhiên ngực đau nhức nhối, không chịu được mà phải ngồi xổm xuống, đau đến mức không thở nổi.

Bạch Hoắc Hương phát hiện, lập tức vén áo của ta lên, rồi nàng cau mày.

Ta cúi đầu nhìn thấy sợi dây đỏ đã chạm đến phần dưới của trái tim.

Trình Tinh Hà cũng trông thấy, mặt hắn tái nhợt:

“Dẫn linh châm…”

Sắp hình thành rồi!

Lão Tam không hiểu, chỉ cảm thấy lợi hại đến kỳ lạ:

“Hình xăm của đại sư đẹp thật đây! Có phải có ý nghĩa đứng đắn đoan chính không? Mấy người trong thôn bọn ta toàn xăm hình rồng hình hổ trông tầm thường hơn nhiều.”

Vốn dĩ ta cho rằng Bạch Hoắc Hương sẽ mắng ta, nhưng nàng không nói gì, chỉ yên lặng lấy lá dành dành kim ti phượng hoàng ra xông cho ta, mặt nàng lạnh tanh.

Ô Kê sốc:

“Không phải đấy chứ, chuyện gì thế này? Sư phụ, ngươi kết thù kết oán với nhà họ Hải từ bao giờ vậy? Hải lão đầu ấy, đến cả ông nội của ta còn chướng mắt ông ta, lại dám trộm linh khí của người khác để bổ sung linh khí cho con mình. Không được, sư phụ ngươi phải chịu đựng, đợi chúng ta đi ra ngoài thì ta bảo ông nội đi tìm Hải lão đầu...”

Có thể thoát ra khỏi Chu Tước cục trước rồi tính sau.

Quả thực Hải lão đầu đáng trách, nhưng đáng trách nhất là Mã Nguyên Thu xúi giục Hải lão đầu hãm hại ta.

Nếu thật sự có thể ra khỏi đây, hết thảy thù cũ hận mới, ta sẽ thanh toán hết một lượt.

Đầu óc vận chuyển, huyệt thái dương cũng đau theo. Đúng rồi, trên người có dẫn linh châm, không thể hành khí, cũng không được tức giận.

Ô Kê vội vàng nói với Bạch Hoắc Hương:

“Ngươi nhất định phải...”

“Ồn ào cái gì?”

Bạch Hoắc Hương lạnh lùng liếc Ô Kê:

“Ta sẽ không để hắn chết.”

Ô Kê bị ánh mắt của Bạch Hoắc Hương dọa chết khiếp, há to miệng, không lên tiếng.

Trình Tinh Hà cũng đứng dậy:

“Phải nhanh chóng phá giải Chu Tước cục, chúng ta còn phải đi tìm Hải lão đầu báo thù, nhưng mà rốt cuộc chậu châu báu chết tiệt ấy nằm ở đâu?”

Vết thương của Tiểu Hắc Vô Thường nhẹ hơn Tiểu Bạch Vô

Thường, hắn đã bò dậy, quan sát địa hình ở đây, nhưng rồi hắn nhíu mày:

“Chậu châu báu chẳng phải nên ở đây sao?”

Trình Tinh Hà suy nghĩ:

“Liệu có khả năng...Bị Đỗ Hành Chỉ cầm đi rồi không?”

Ô Kê vội nói:

“Không có chuyện đó đâu, Thiên Sư phủ bọn ta nhất định phải bảo vệ tứ tượng cục, Đỗ thiên sư đến là để bảo vệ nơi này...”

Đúng vậy, rốt cuộc nàng gây thù chuốc oán thế nào để mà bị thi giải tiên hại?

Và bây giờ nàng đang ở đâu? Không phải là bị tỳ hưu bạch ngọc ăn rồi đấy chứ?

Bạch Hoắc Hương nhìn tỳ hưu bạch ngọc, nói khẽ:

“Nó ở đây là do bị hại, bị người kia khống chế, chắc hẳn nó cũng khổ lắm.”

Tỳ hưu bạch ngọc được Bạch Hoắc Hương cứu, cho nên nó rất biết ơn nàng.

Không phải con người, nhưng lại có tình có nghĩa hơn con người.

Đột nhiên, tỳ hưu bạch ngọc bật dậy, nó đứng che cho bạch Hoắc Hương và thấp giọng gầm gừ với một cửa hang như đang đề phòng!

Ta nhìn theo hướng tầm mắt của tỳ hưu bạch ngọc, trái tim vọt lên tận cổ họng, thi giải tiên đã lặng lẽ tiến vào nơi này.

Tỳ hưu bạch ngọc trông thấy hắn thì giật mình, hiển nhiên nó cực kỳ sợ hắn.

Thi giải tiên không thèm liếc tỳ hưu bạch ngọc một cái mà nhìn thẳng vào ta, vẻ hứng thú trong ánh mắt càng thêm rõ ràng:

“Sao ngươi tìm được cái này?”

Tại sao ta phải trả lời hắn chứ, ta chỉ cứng cổ hỏi lại:

“Nữ thiên sư Thiên cấp đâu? Có phải ngươi…”

Vừa nghe ta hỏi Đỗ Hành Chỉ, vẻ mặt thi giải tiên trở nên âm u:

“Ngươi và nàng cùng một lứa à? Vậy thì tốt…”

Thế là sao?

Thi giải tiên mỉm cười với bọn ta:

“Các ngươi sẽ đoàn tụ với nàng nhanh thôi.”

Chương 509 - Năng Lực Của Thi Tiên Giải

Chương 509: Năng Lực Của Thi Tiên Giải

Ô Kê sầm mặt:

“Chẳng lẽ nàng thật sự…”

Thi giải tiên nhìn về phía tỳ hưu bạch ngọc:

“Xử lý họ.”

Tỳ hưu bạch ngọc dường như bị đánh đâm ra sợ, cơ thể khổng lồ của nó có rúm lại về phía sau, nhưng nó vẫn không làm theo lời thi giải tiên nói.

Thi giải tiên mỉm cười nhìn tỳ hưu bạch ngọc:

“Hôm nay ngươi không nghe lời lắm.”

Tỳ hưu bạch ngọc giật bắn người, nhưng trong nháy mắt dường như nó đã hạ quyết tâm, nó đứng dậy, kiên quyết che cho Bạch Hoắc Hương, như quyết tâm phải bảo vệ nàng.

Ta giật mình, hiển nhiên Bạch Hoắc Hương cũng cảm động.

Thi giải tiên lắc đầu thở dài:

“Xem ra dạo này ta quá nhân từ với ngươi.”

Nói xong, hắn giơ một tay lên chạm vào sợi dây chuyền tỳ hưu bạc ngọc trên cổ mình, khớp xương lộ rõ như dùng sức bóp mặt dây chuyền.

Cùng lúc đó, tỳ hưu bạch ngọc bỗng phát ra tiếng kêu rên kinh thiên động địa, hiển nhiên đang chịu đựng nỗi đau cùng cực!

Ta hiểu ngay, chỉ e sợi dây chuyền ấy là ký thân phù!

Thi giải tiên nhìn chằm chằm vào tỳ hưu bạch ngọc đang chìm trong sự thống khổ, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc gì:

“Ngươi không phải người, tình người từ đâu ra?”

Nhưng cho dù tỳ hưu bạch ngọc phải chịu đựng sự đau đớn khủng khiếp như vậy, nó vẫn kiên trì che chở cho Bạch Hoắc Hương, không mảy may di chuyển!

Lúc này thi giải tiên mới cảm thấy hơi bất ngờ, bàn tay lại siết chặt hơn:

“Đã vậy, giữ ngươi lại chỉ sợ cũng không có tác dụng gì nữa.”

Tỳ hưu bạch ngọc lại kêu rên thảm thiết, lần này nó không đứng vững được nữa, mà ngã quỵ trước mặt Bạch Hoắc Hương.

Bạch Hoắc Hương lập tức chạm vào Bạch Hoắc Hương, nhưng đây là tác dụng của ký thân phù, nàng không cứu được tỳ hưu bạch ngọc.

Lão Tam cũng nhận ra, hắn không kìm được mà thốt lên:

“Nó...Chịu khổ đến mức ấy vì bác sĩ ư?”

Trình Tinh Hà cắn răng, nói nó quả thực có linh tính, có ơn báo ơn.

Tiếng xé gió nho nhỏ hướng về phía thi giải tiên, nhưng những thứ đó không thể chạm đến thi giải tiên, như bị bức tường vô hình chặn lại và rơi xuống đất.

Châm do Bạch Hoắc Hương bắn ra.

Thi giải tiên cau mày, hiển nhiên hắn đã không còn kiên nhẫn, hắn giơ một tay lên, định đích thân đối phó với bọn ta.

Nhưng đúng lúc này, tỳ hưu bạch ngọc chịu đựng cơn đau, đứng bật dậy, che trước mặt Bạch Hoắc Hương, quyết không nhường bước!

Thi giải tiên càng ngày càng mất kiên nhẫn, hắn bóp ký thân phù, tỳ hưu bạch ngọc ngã xuống, máu tươi chảy ra từ khóe miệng.

Ta không chịu nổi nữa, đứng ra che chở cho tỳ hưu bạch ngọc:

“Nó đưa ký thân phù cho ngươi là tin tưởng ngươi, nhưng ngươi độc ác với ký thân linh của mình quá rồi đấy.”

Thi giải tiên như thấy được trò cười:

“Ồ? Ngươi muốn che chở cho thứ này? Chẳng phải các ngươi đến để tìm chậu châu báu à?”

Đúng là bọn ta đến tìm chậu châu báu, nhưng việc này thì liên quan gì đến tỳ hưu bạch ngọc?

Đột nhiên một ý nghĩ nảy ra trong đầu.

Nơi này là mắt phong thủy, chắc chắn chậu châu báu ở đây, nhưng tìm mãi không thấy tung tích của nó.

Không có ở những nơi khác, vậy chậu châu báu...Chắc hẳn đã bị tỳ hưu bạch ngọc ăn, hiện tại đang nằm trong bụng tỳ hưu bạch ngọc?

Ta choáng, chẳng trách, đối với người bố trí ván cục mà nói đây là nơi thích hợp nhất, tỳ hưu không thể bài tiết!

Muốn lấy được chậu châu báu từ trong bụng tỳ hưu bạch ngọc ra, trừ phi…

Ta chưa kịp nghĩ xong, bỗng cảm thấy cơ thể như bị hất tung bởi một luồng sức mạnh cực lớn, sau một tiếng nổ vang là cơn đau kịch liệt ở sau lưng, rồi ta ngã văng ra xa.

Đây là năng lực của thi giải tiên...Không nói đến việc trên người ta có dẫn linh châm, nếu không có dẫn linh châm thì chắc chắn ta cũng không phải đối thủ của hắn!

Những người khác cũng không khá hơn ta là nhiêu, không một ai có thể đứng lên được!

Ngoại trừ Bạch Hoắc Hương được tỳ hưu bạch ngọc bảo vệ.

Thi giải tiên đi về phía ta:

“Ngươi không giống người bình thường, nói cho ta biết, ngươi họ gì, quê quán ở đâu?”

Đang yên đang lành ngươi điều tra hộ khẩu làm cái gì?

Ta định rút Thất Tinh Long Tuyền, nhưng Bạch Hoắc Hương lớn tiếng hô:

“Ngươi không thể hành khí nữa!”

Không hành khí thì chờ chết à?

…

Không chỉ tay, mà huyệt thái dương, ngực, đan điền, tất cả đều cực kỳ đau đớn,

Có lẽ đây chính là cảm giác bị vạn tiễn xuyên tâm.

Ta cảm nhận được hắn đang lại gần mình:

“Ta hỏi ngươi lại lần nữa, họ của ngươi, quê…”

Không biết vì sao, ta bỗng gào lên:

“Dù sao ta cũng không họ Ngụy, không phải người Kinh Nam, cũng không cần xuất gia!”

Nói xong, ta nhận thấy áp lực trước mặt mình thình lình biến mất, ta mở mắt ra, thấy vẻ mặt của giải thi tiên thay đổi:

“Ngươi biết chuyện nhà họ Ngụy bọn ta?”

Không thể coi như biết, chẳng qua là đoán ra được, nhưng vận may của ta bắn ngược thật rồi, vậy mà lại đoán đúng.

Chương 510 - Người Nhà Họ Ngụy

Chương 510: Người Nhà Họ Ngụy

Quả nhiên hắn là tổ tiên của nhà họ Ngụy.

Thi giải tiên là pháp môn chuyên biệt của Đạo giáo, vì thế hậu nhân nhà họ Ngụy bọn ta nhìn thấy ở giá nữ địa mặc trang phục đạo sĩ.

Nếu pháp môn này được nhà bọn họ truyền từ đời này sang đời khác, vậy thì chứng tỏ con cháu đời đời phải làm đạo sĩ, may mà đạo sĩ có thể kết hôn sinh con, bằng không nhà bọn họ tuyệt hậu rồi.

Ta cảm giác cơ thể bị hắn nắm dậy

“Nhà họ Ngụy Kinh Nam bọn ta bây giờ thế nào rồi?”

Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai.

“Bây giờ ngươi còn biết quan tâm người nhà họ Ngụy à?”

Bỗng nhiên một giọng nói không biết từ đâu vang lên, giọng điệu hết sức cay độc:

“Trước kia ngươi chết trong huyệt này, sao không nghĩ đến con cháu đời sau của nhà họ Ngụy phải chịu bao nhiêu đau khổ vì cục này?”

Giọng nói này rất quen, ta quay đầu lại, tức khắc ngớ ra.

Là Mạc Long nãi nãi!

Ô Kê cũng sững sờ:

“Bà Hồ?”

Mạc Long nãi nãi ôm đứa cháu đang ngọ nguậy không ngừng của mình và nhìn thi giải tiên chòng chọc, hai mắt đỏ ngầu:

“Ngươi cũng xứng là tổ tiên của nhà họ Ngụy sao?”

Kỳ lạ, sao bà ta biết chuyện nhà họ Ngụy?

Thi giải tiên nhìn chằm chằm vào Mạc Long nãi nãi, sau đó lại nhìn về phía đứa cháu trai trong ngực bà cụ, dường như đã nhận ra, tròng mắt của hắn bỗng hiện lên ánh sáng khác thường:

“Đó là con cháu nhà họ Ngụy bọn ta…”

Thi giải tiên chạy về phía bà cháu Mạc Long nãi nãi.

Nhưng Mạc Long nãi nãi ôm chặt đứa cháu nghịch ngợm, xoay người đi không chịu cho thi giải tiên nhìn kỹ, bà cụ đanh giọng:

“Đúng vậy, nó là độc đinh cuối cùng của nhà họ Ngụy, nhưng ngươi không có tư cách xem.”

Thảo nào! Thì ra....Mạc Long nãi nãi kết hôn với người nhà họ Ngụy!

Trình Tinh Hà đã lén bò đến cạnh ta từ bao giờ, hắn nói nhỏ:

“Thế này thì hỏng rồi, ai biết thi giải tiên còn có người giúp đỡ cơ chứ, một người chúng ta đã không đối phó nổi rồi chứ đừng nói là hai người. Thất Tinh, ta thấy chúng ta tìm cơ hội chạy đi thôi, dù sao không phá được Chu Tước cục, chết muộn được năm nào thì hay năm đấy.”

Ngươi nói cái quái gì thế? Chu Tước cục ở ngay trước mắt, ngươi nói không phá là không phá à?

Ta còn nói sao Mạc Long nãi nãi tốt bụng xung phong lên đây giúp đỡ tìm Đỗ Hành Chỉ, thì ra đối phương cũng có mục đích của mình.

Hơn nữa, Mạc Long nãi nãi chưa chắc đã giúp thi giải tiên, hình như nàng cực kỳ oán hận tổ tiên của nhà họ Ngụy.

Thi giải tiên nhìn chằm chằm vào đứa bé kia, vươn tay ra định ôm, nhưng thằng bé nhổ nước bọt vào mặt thi giải tiên:

“Ngươi là ai, cút đi! Phì!”

Tuy thi giải tiên đã chết một lần, nhưng theo truyền thống của Trung Quốc, trưởng bối lớn hơn trời, bất kính với trưởng bối là phải chịu gia pháp.

Nhưng thi giải tiên không tức giận, trái lại còn mỉm cười, như Mạc Long nãi nãi chiều cháu, nói:

“Đứa bé này khỏe mạnh kháu khỉnh, rất giống nhà họ Ngụy…”

Vậy nhưng Mạc Long nãi nãi đáp trả với giọng lạnh lùng:

“Ngươi vì tư lợi, còn mặt mũi nhận con cháu nữa a? Ngươi tiến vào Chu Tước cục, trở thành thi giải tiên rồi, nhưng hậu nhân của ngươi chịu biết bao đau khổ vì điều đó, ngươi có biết không?”

Nói rồi bà ta vén áo phông của đứa bé lên.

Ta trợn tròn mắt nhìn lưng của đứa bé.

Trên phần lưng của thằng bé rậm rạp những lỗ kim và vết sẹo, nhìn một cái là biết đứa trẻ này đã phải chịu biết bao nỗi đau thể xác!

Trình Tinh Hà kinh hãi:

“CMN, chuyện gì thế kia, ngoài mặt thấy bà già ấy cưng chiều đứa cháu, sau lưng lại là Dung ma ma, đúng là biết người biết mặt không biết lòng…”

“Không phải.”

Bạch Hoắc Hương nói với bọn ta:

“Đó là dấu vết châm cứu bằng biếm thạch, đứa bé này mắc bệnh nan y!”

Bệnh nan y?

Bạch Hoắc Hương nói tiếp:

“Nếu không châm cứu kéo dài tính mạng, chỉ e thằng bé đã chết từ lâu rồi.”

Ta nhớ ra rồi, trong tứ đại gia tộc ngoại trừ một loại thiên phú dị bẩm, mỗi gia tộc còn sẽ vướng phải một chuyện xui xẻo, chẳng lẽ chuyện xúi quẩy của nhà họ Ngụy là…

Mạc Long nãi nãi nói một cách lạnh lùng:

“Đúng vậy….Người nhà họ Ngụy từ khi sinh ra đã mắc phải nhiều bệnh, bởi vì phần mộ tổ tiên chôn cất ở Chu Tước cục. Không chỉ cháu trai của ta, con trai và chồng ta, mà biết bao thế hệ trước, có người nhà họ Ngụy của Kinh Nam nào không phải chịu mọi tra tấn, sống không bằng chết?”

Ta nghĩ ngay đến thi thể thi giải thất bại ở giá nữ địa, thảo nào người nhà họ Ngụy phải phá cục bằng bất cứ giá nào!

Hơn nữa, từ bím tóc có thể thấy được đứa trẻ này là độc đinh suốt mấy đời, xem ra thể chất của người nhà họ Ngụy thật sự quá kém.

Mạc Long nãi nãi lấy hơi rồi nói tiếp:

“Tiểu Kỳ Lân nhà bọn ta vừa sinh ra thì cơ thể đã mưng mủ, xương cổ chân lở loét, ta phải hao tâm tổn trí chỉ để thằng bé bớt khổ, tất cả là do ngươi tạo nên. Tổ tiên nhà người khác mong con cháu đời sau phúc thọ lâu dài, còn ngươi thì sao? Vì lợi ích riêng của mình mà chôn thân ở đây, ngươi còn có mặt mũi để con cháu nhà họ Ngụy nhận ngươi làm tổ tiên hay sao?”

Từ chương 511 mỗi chương sẽ là 50 TLT, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ ạ! 3

Chương 511 - Uế Vật

Chương 511: Uế Vật

Mạc Long nãi nãi cưng chiều cháu trai mình quá mức, xem ra là vì đau lòng thằng bé chịu khổ nên mới đền bù bằng cách khác?

Thi giải tiên cũng lộ vẻ đau lòng, nhưng hắn vẫn nói:

“Ta làm vậy đương nhiên cũng có mục đích của mình, ta để lại pháp môn thi giải, chỉ cần các ngươi tu luyện thành công thì bệnh tật quấn thân có là gì? Các ngươi có thể giống như ta, thi giải thành tiên, có được cuộc đời mới!”

“Ta khinh!”

Mạc Long nãi nãi thiếu điều nhổ nước bọt lên mặt thi giải tiên:

“Ngươi vẫn còn lừa mình dối người nữa à?”

…

Lừa mình dối người? Thế là có ý gì?

Mạc Long nãi nãi nói tiếp:

“Ngươi trở thành thi giải tiên bằng cách nào thì bọn ta không biết, nhưng phần mộ tổ tiên chôn cất ở đây, ngươi cảm thấy đời sau còn có thể xuất hiện cơ duyên như ngươi nữa sao?”

Đúng rồi…Ta bỗng nhớ ra, quả thực là có ý kiến vậy.

Hiện tượng này xuất hiện ở phong thủy âm trạch, gọi là “độc chiếm ngao đầu”.

Tức là, có một số người chôn cất tổ tiên ở những nơi phong thủy đẹp, đúng là sẽ được lợi ích tương ứng, ví dụ như phất nhanh hay trường thọ.

Nhưng một người được hưởng lợi sẽ hút hết tài nguyên của mấy đời. Chắc hẳn mọi người đều từng nghe đến việc đôi khi có người nào đó cực kỳ quyền thế, nhưng hậu duệ không phải bị điên thì ngu đần, không thể kế thừa bản lĩnh của hắn, cũng có người cực kỳ giàu có nhưng con cháu lại là phá gia chi tử, tiêu xài hết tiền tài của tổ tiên tích lũy suốt bao năm qua.

Đó là nhân quả mặt trái của “độc chiếm ngao đầu”, giống như thẻ tín dụng hiện nay, ngươi tiêu sạch tiền, nhưng con cháu phải giúp ngươi trả tiền.

Nếu là vậy...Cơ duyên thi giải thành công cực ít, tổ tiên nhà họ Ngụy thi giải thành công tức là đã dùng hết cơ hội thi giải của đời sau, vì thế con cháu dù tìm cách nào cũng thất bại trong gang tấc, như thi thể ở giá nữ địa.

Chẳng trách Mạc Long nãi nãi mắng hắn như thế, không khác lão già xảo quyệt của Phượng Khiếu Cửu Thiên là bao, cướp đồ của con cháu để mình dùng, hại con cháu gặp xui xẻo, bị ăn chửi là đáng.

Không ngờ, thi giải tiên nghe xong thì trên mặt cũng lộ vẻ bất ngờ:

“Không thể nào, vì huyệt này phong thủy đẹp, sẽ mang lại vô số tiên duyên cho con cháu nên ta mới một mực trông giữ ở đây, để cho con cháu đời đời có thể trở thành thi giải tiên, sao các ngươi lại thất bại...Trong đó có vấn đề…”

Mạc Long nãi nãi nghe xong thì phẫn nộ hơn:

“Đến lúc nào rồi ngươi còn không thừa nhận…”

Nhưng đột nhiên đứa bé ngã nhào xuống dưới đất, toàn thân run rẩy, kêu la:

“Bà già thối, ta đau quá! Ta đau quá!”

Bọn ta nhìn ra được phần lưng đầy vết thương của đứa bé này tuy thê thảm nhưng vẫn là màu da trắng nõn như bình thường, song lần này lại biến thành màu tím đen giống như trúng độc!

Mạc Long nãi nãi thấy thế thì luống cuống chân tay:

“Bà giúp cháu ngoan đây, bà giúp cháu ngoan đây...”

Sau đó Mạc Long nãi nãi lấy một vài món đồ kỳ lạ ra đâm lên lưng đứa bé, một dòng máu đen lập tức phun ra ngoài.

Thằng bé kêu gào thảm thiết, tuy nó rất đáng đánh đòn, nhưng tận mắt thấy dáng vẻ đau đớn của đứa trẻ này, ai cũng cảm thấy khó chịu.

Người ngoài như bọn ta còn thương chứ nói chi là tổ tiên nhà họ Ngụy, mấy lần hắn muốn tiến lên xem đứa bé kia, nhưng Mạc Long nãi nãi như cọp mẹ che chở cho con, không chịu cho hắn lại gần.

Cuối cùng, sau khi làn da tím đen khôi phục bình thường, thằng bé cũng kiệt sực vì giãy giụa, bây giờ nằm ngủ trong lồng ngực Mạc Long nãi nãi.

Vẻ đáng yêu của trẻ con chỉ hiện ra khi đứa bé nghịch ngợm này ngủ.

Mạc Long nãi nãi nhìn chằm chằm vào thi giải tiên, ánh mắt vô cùng lạnh lùng:

“Nhà họ Ngụy đời đời tìm ngươi là để đào lão khọm nhà ngươi ra, nghiền xương thành tro, ném đến nơi khác, nhưng tìm kiếm mấy đời cũng không thành công.”

Mạc Long nãi nãi nhìn ta, nói tiếp:

“Ta nghĩ hết mọi cách mới đi theo họ tìm được Chu Tước cục, bằng không còn để mặc lão yêu quái nhà ngươi ở đây tiêu dao tự tại. Bây giờ, ngươi cũng thấy độc đinh của nhà họ Ngụy các ngươi rồi đấy, để hắn thoát ly bể khổ, ngươi tự rời khỏi Chu Tước cục, hay là cần ta bẻ gãy lão già ngươi rồi ném ra?”

Thế nhưng biểu cảm của thi giải tiền càng ngày càng kỳ lạ, hắn cứ lẩm bẩm không ngừng:

“Chắc chắn có gì đó sai lầm trong chuyện này...Ngươi để ta suy nghĩ rõ ràng trước đã, rốt cuộc sai ở đâu…”

Sai, còn có thể sai cái gì được?

Mà Mạc Long nãi nãi không tin, cũng không để cho thi giải tiên nghĩ cái gì, bàn tay phải từng sờ rộng bỗng vung về phía thi giải tiên, một chuỗi tơ màu đỏ trói thi giải tiên lại, như thể muốn trói chặt hắn lối ra ngoài.

Mùi này...Những sợi tơ này được ngâm trong thiên quỳ thủy.

Thứ uế vật này đến cả Thiên Lôi cùng kiêng kỵ chứ nói chi là thi giải tiên, bà ta muốn bắt thiên giải tiên đi, chôn sống ở nơi khác.

Chương 512 - Tứ Tướng Cục Bị Sửa

Chương 512: Tứ Tướng Cục Bị Sửa

Trình Tinh Hà tức khắc phấn khởi:

“Thế thì tốt quá, nhà họ Ngụy họ lục đục nội bộ! Này, chúng ta tăng tốc độ, tìm kiếm chậu châu báu, mau lên.”

Ta cũng rất muốn tìm chậu châu báu, nhưng khả năng cao chậu châu báu nằm trong bụng tỳ hưu bạch ngọc, chẳng lẽ họ phải mổ bụng tỳ hưu bạch ngọc ra…

Hơn nữa, về thi giải tiên, hắn xem như nhân chứng sống duy nhất của tứ tượng cục, ta còn muốn có nhiều nhiều chuyện muốn hỏi hắn.

Đột nhiên có tiếng động vang lên sau lưng, ta quay đầu lại thì thấy Tiểu Hắc Vô Thương nhân cơ hội này đứng dậy lục lọi xung quanh tìm kiếm chậu châu báu như phát điên.

Nhìn sang Tiểu Bạch Vô Thường, ta sững sờ, Tiểu Bạch Vô Thường gần như thoi thóp, có lẽ...Sắp chết rồi!

Thảo nào Tiểu Hắc Vô Thường không muốn sống nữa mà đi lung tung, hắn muốn nhân bản Vạn Thọ hoàn cho dù phải chết, để Tiểu Bạch Vô Thường dùng thuốc, hoàn thành tâm nguyện trưởng thành.

Ta bỗng cảm thấy chua xót, có những chuyện mọi người cho là lẽ dĩ nhiên, nhưng có người lại coi nó như tâm nguyện, phải liều mình cố gắng mới làm được.

Trình Tinh Hà huých ta một cái, ý bảo ta quay ra nhìn thi giải tiên, Mạc Long nãi nãi có bản lĩnh Thiên cấp, ra tay độc ác, nhưng đối phương là thi giải tiên cao hơn một bậc, mặc dù những sợi tơ đỏ thiên tùy vừa nhanh vừa chuẩn, thi giải tiên lơ đãng giơ tay lên, tơ hồng bị cắt đứt, rơi xuống đất. Chắc hắn vẫn còn đang suy nghĩ sai lầm mà hắn nói là gì.

Ta suy nghĩ, rồi hỏi:

“Vậy ngươi nói cho Mạc Long nãi nãi, tứ tượng cục dùng để làm gì, và huyệt Chân Long rốt cuộc là thế nào? Còn cả Cảnh Triêu gì đó nữa...Bốn người các ngươi tại sao lại hy sinh mạng sống của mình và tiền đồ tương lai của con cháu để dựng nên cục này?”

Mạc Long nãi nãi nghe hắn hỏi thế, bàn tay ném sợi chỉ thiên quỳ buông lỏng, hiển nhiên cũng cảm thấy hứng thú.

Nhưng thi giải tiên hơi ngây ra rồi đanh mặt, rõ ràng không muốn trả lời:

“Liên quan gì đến ngươi?”

Ta cũng hy vọng là không liên quan gì đến ta! Nhưng ai mà biết sao ta lại trở thành người phá cục!

Vì thân phận này, ta đã phải chịu biết bao đau khổ!

Thi giải tiên cau mày, dường như không tin lời ta nói:

“Phá cục? Ngươi có biết phải hao tốn biết bao tâm huyết mới hoàn thành tứ tượng cục không? Đương nhiên nó sẽ tồn tại vạn năm, sao có thể bị phá được?”

Nhưng đột nhiên, hắn thấy nghịch lân trên người ta, ánh mắt của hắn tức khắc thay đổi:

“Thủy thần của Thanh Long cục...”

Ta giật mình:

“Ngươi biết Tiêu Tương?”

Dường như nghĩ đến cái gì đó, hắn quan sát ta một lượt, rồi thốt lên với giọng khó tin:

“Chẳng lẽ...Ngươi có mệnh Tứ Thần Long, khi sinh ra sau Bắc Đẩu sáng chói?”

Ta sững sờ, hắn còn đoán ra được điều này nữa ư?

Hắn há to miệng, nói khẽ:

“Không thể nào…”

Ta đang định hỏi hắn ta ra đời có vấn đề gì, đột nhiên cảm thấy cổ bị siết chặt – hắn bóp cổ ta!

Hắn bừng hiểu:

“Nhất định tứ tượng cục bị người nào đó sửa lại!”

Sửa lại...Đúng rồi, ta bỗng nhớ ra, trong phòng đan được Phượng Khiếu Cửu Thiên cũng có một câu, tứ tượng cục bị sửa chữa!

Lần này ta cảm thấy trước mắt trắng toát, mùi rỉ sắt tràn ra trong cổ họng, tiếng kêu la của mấy người Trình Tinh Hà vang lên bên tai, cùng với giọng nói hư ảo của thi giải tiên:

“Ngươi không nên chuyển thế, vậy là sai, vì vậy mà nhà họ Ngụy mới xảy ra cơ sự này…”

Chuyển thế?

“Giết ngươi, chưa biết chừng có thể bù đắp lại sai lầm này…”

Ta đặt một tay lên cánh tay hắn toan hất hắn ra, nhưng vừa chạm vào tay của thi giải tiên, dường như có thứ gì đó trên người của hắn chảy vào trong cơ thể ta từ lòng bàn tay.

Ban đầu là Ngụy Thu Hà, rồi đến quan tài si, bây giờ là thi giải tiên, trước đó Trình Tinh Hà còn nói ta là vợt muỗi, sao giờ lại giống máy hút bụi hơn nhỉ?

Rốt cuộc ta hút đi thứ gì trên người họ?

Thi giải tiên cảm nhận được điều này, sắc mặt hắn thay đổi, muốn rút tay lại nhưng lần này lại không thể rút về.

Đôi mắt hắn trở nên u ám, xen lẫn sự sợ hãi.

Nhưng ngay sau đó hắn định thần lại, tay còn lại đập mạnh lên bàn tay bóp cổ ta, giãy ra khỏi tay của ta, rồi lập tức lùi về sau hơn một mét.

Trình Tinh Hà hô:

“Thất Tinh, ngươi không sao chứ?”

Ta ho sù sụ, mãi mới khôi phục lại được, đang định lên tiếng thì lại há mồm phun ra một búng máu. Chết tiệt, dẫn linh châm vào trong trái tim rồi!

Bạc Hoắc Hương không chịu đựng được nữa, nàng định chạy đến chỗ ta nhưng tỳ hưu bạch ngọc ngăn cản nàng, không cho đến tới đây.

Ta chỉ xua tay:

“Ta không sao…”

Nhưng chưa kịp nói hết câu thì tay của ta bỗng đau nhức vô cùng, giống như bị thứ gì đó ghim trên mặt đất!

Thi giải tiên độc ác thật, sợ ta bắn hắn hút lần nữa à?

Thi giải tiên đột nhiên lại gần, ánh mắt của hắn ngày càng u ám và lạnh lẽo hơn:

“Đáng lẽ ngươi phải nằm trong huyệt Chân Long, ngươi không ở đó đương nhiên tứ tượng cục sẽ lộn xộn, nhà họ Ngụy của ta...”

Chương 513 - Chuyển Thế

Chương 513: Chuyển Thế

Huyệt chân long? Chuyển thế? Chẳng lẽ...Hắn cũng nhận nhầm ta với ai?

Tứ tượng khiêng chân long, nói vậy người kia phải nằm trong huyệt Chân Long thì tứ tượng cục mới phát huy tác dụng thật sự, còn nhà họ Ngụy cũng sẽ được hưởng lợi ích thành tiên từ đời này sang đời khác.

Vì vậy, lão Ngụy xả thân vào huyệt là lấy mạng đổi mạng, mưu cầu phúc lợi cho con cháu.

Còn hắn, vì phong thủy của Chu Tước cục, thành công trở thành thi giải tiên.

Nhưng một chỗ trong tứ tượng cục bị người nào đó lén lút sửa chữa, “người đó” cũng đã ra khỏi huyệt Chân Long, khiến cho tứ tượng cục không thể phát huy công năng vốn có, vì vậy các thế hệ con cháu nhà lão Ngụy không có tiên duyên, trái lại còn bị bệnh tật quấn thân.

Nếu là vậy thì có thể giải thích rõ nguyên nhân rồi!

Tại sao tổ tiên của tứ đại gia tộc phải xả thân điểm bốn cục này, hy sinh bốn mạng người, theo ta thấy, mỗi người đều nhận được lợi ích, là lấy mạng đổi mạng để thế hệ sau được lợi.

Nhưng sau khi tứ tượng cục bị sửa đổi, bốn gia tộc này mới gặp chuyện không may.

Vậy thì xem ra, họ bị người sửa tứ tượng cục lừa, những hậu duệ của tứ đại gia tộc như Trình Tinh Hà không phải bị tổ tiên lừa, mà là bị người sửa cục lừa!

Nhưng tứ tượng cục được thiết kế cực kỳ quy mô, ai có thể dễ dàng sửa cục?

Người có bản lĩnh ấy nhất định không nhiều!

Giang Trong Ly – người bố trí cục – là nhân tài nghìn năm có một, vậy thì người sửa cục sẽ là ai?

Nghĩ đến đây, thi giải tiên cũng nghĩ đến điều ấy, hắn thì thào:

“Chẳng lẽ là hắn?”

Ta nổi cáu:

“Ai?”

…

Thi giải tiên nhìn ta chằm chằm, vẻ sợ hãi ánh trong mắt hiện lên rõ ràng hơn. Không, hắn không sợ ta, mà hắn sợ người sửa cục xuất hiện trong đầu mình.

Ta nghe thấy hắn lẩm bẩm:

“Thất bại trong gang tấc...Tâm huyết biết bao năm qua, mạng sống của biết bao con người, thất bại trong gang tấc…”

Ta nhanh chóng suy tư, rốt cuộc ai sửa lại tứ tượng cục, tại sao lại phải làm như vậy?

Sự diệt vong của Cảnh triều có liên quan gì đến việc sửa cục này không?

Người đáng lẽ phải nằm trong huyệt Chân Long bị mang đi đâu rồi?

Quan trọng nhất là tứ tượng cục và ta rốt cuộc có quan hệ gì?

Ta chưa kịp hỏi thì lại bị bóp cổ, thi giải tiên nói với ngữ khí hung ác:

“Không sao, ngươi chết rồi lại bỏ ngươi vào huyệt Chân Long thì mọi việc sẽ được giải quyết, nhà họ Ngụy bọn ta muôn đời có thể thành tiên…”

Tay bị ấn chặt trên mặt đất, không nhấc lên nổi, toàn thân đau đớn, không thể hành khí, đột nhiên thi giải tiên hơi ngửa về sau, cổ của hắn bị sợi chỉ đỏ của Trình Tinh Hà quấn lấy.

Ta thấy Trình Tinh Hà đứng sau lưng thi giải tiên cố gắng hết sức mình, gân xanh trên trán nổi lên, nhưng trong nháy mắt những sợi chỉ đỏ ấy đứt đoạn, Trình Tinh Hà chưa thu lực, mất thăng bằng ngã lộn nhào.

Tay cả thi giải tiên vẫn không mảy may buông lỏng:

“Khi còn sống hay sau khi chết, người trung thành với ngươi cũng không ít nhỉ…”

Trước mắt ta càng ngày càng mơ hồ, như thế này không được…

Nhưng một giọng nói bỗng vang lên sau lưng thi giải tiên:

“CMN, ngươi nghĩ bọn ta chết hết rồi à? Mau buông tiểu thần tiên ra…”

Sau đó, một thứ gì đó úp lên đầu thi giải tiên.

Giọng nói này, là lão Tam?

Không phải chứ, dù lão Tam có mệnh kim cương toản thì cũng chỉ là người thường, Trình Tinh Hà, không, thậm chí Mạc Long nãi nãi còn không thể làm gì thi giải tiên, sao ngươi còn đi tìm chết hả?

Ngươi tuyệt đối đừng xảy ra chuyện, bằng không ta không biết phải ăn nói thế nào Trương Vĩ Lệ!

Nghĩ đến đây, ta cầm lòng không đặng mà tự giễu, bản thân ta không biết có thể sống sót ra khỏi Chu Tước cục không, vậy mà còn có tâm trạng lo cho lão Tam và Trương Vĩ Lệ!

Không ngờ, bàn tay siết lấy cổ ta bỗng thả lỏng.

Không khí lại tràn vào trong phổi, ta mở bừng mắt, tuy mắt vẫn nổ đom đóm nhưng ta dần dần nhìn rõ lão Tam và thi giải tiên.

Vừa nhìn thấy rõ, ta lập tức há hốc mồm.

Thứ lão Tam dùng để úp lên đầu thi giải tiên vậy mà lại là một cái vạc bằng vàng.

Vạc vàng từ đâu ra vậy? À, có lẽ là chiến lợi phẩm của lão Tam, không biết lấy ở đâu ra, cứ mang theo bên người.

Hắn úp thẳng vạc vàng lên đầu thi giải tiên, hệt như đeo mặt nạ, làm đầu đối phương kẹt bên trong!

Ta cũng chịu phục, đúng rồi, thi giải tiên không thể coi như con người, lão Tam có thể khắc tất cả sinh vật phi nhân loại, thế chẳng phải là thi giải tiên chạm mặt hắn cũng sẽ gặp xui!

Thi giải tiên giận dữ, giơ hai tay lên muốn lấy vạc vàng úp trên đầu mình ra, ta nhân cơ hội này xoay người lăn sang bên cạnh, nhìn về phía Mạc Long nãi nãi, ta nghĩ ra một kế, nói ngay:

“Bà Hồ, chẳng phải ngươi muốn bắt vị tổ tiên này ra khỏi Chu Tước cục để tránh cho hắn làm hại hậu duệ nhà họ Ngụy các ngươi sao? Bây giờ là cơ hội nghìn năm có một, ngươi không bắt hắn luôn đi còn đợi đến lúc nào nữa!”

Chương 514 - Thi Tiên Giải Bị Thương

Chương 514: Thi Tiên Giải Bị Thương

Mạc Long nãi nãi vừa mới hiểu được những gì thi giải tiên nói rốt cuộc là có ý gì, nghe ta nói thế thì hơi do dự.

Ta nói tiếp:

“Ta biết, thi giải tiên nói giết ta thì nhà các ngươi đời đời có thể tu tiên, nhưng đứa cháu cưng của ngươi có thể chờ đến lúc đó hay sao? Thằng bé còn nhỏ đã phải chịu khổ đến thế rồi, ngươi nhẫn tâm để cháu mình tiếp tục chịu sự tra tấn ấy sao?”

Câu nói của hắn đánh thức Mạc Long nãi nãi, bà cụ nhìn cháu trai, sợi chỉ đỏ bay về phía thi giải tiên.

Với năng lực của thi giải tiên, cho dù úp một chiếc vạc trên đầu thì cũng có thể lấy nó ra chỉ trong nháy mắt, nhưng trùng hợp là vừa rồi khi Mạc Long nãi nãi vung sợi chỉ ra, thiên quỳ thủy dính lên vạc vàng, bởi vì uế vật như thiên quỳ thủy nên thi giải tiên không thể tháo nó ra dễ dàng được nữa.

Mệnh kim cương toản của lão Tam đúng là được việc.

Nhân cơ hội này, ta loạng choạng bò dậy, đồng thời kéo Trình Tinh Hà lên. Thi giải tiên bị lão Tam chạm vào, chắc chắn bây giờ vận khí rất xấu, mà Mạc Long nãi nãi là Thiên cấp cao cấp, chưa biết chừng có thể bắt được thi giải tiên thật!

Những sợi chỉ đỏ sắp sửa chạm vào thi giải tiên, nhưng trong khoảnh khắc, vạc vàng trên đầu thi giải tiên vỡ làm đôi và nện lên tường, thi giải tiên nhấc tay, sợi chỉ sắp lướt qua người hắn nhưng rồi đồng loạt đứt đoạn, Mạc Long nãi nãi lảo đảo và ngã ngửa ra sao như Trình Tinh Hà bởi lực tác dụng.

Hỏng mất rồi…

Quả nhiên, sắc mặt của thi giải tiên thay đổi.

Hắn nhìn ta chòng chọc, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Xem ra không nhanh chóng giết chết ngươi thì không được…”

Nói xong, hắn xòe tay ra, ta bỗng cảm thấy cơ thể mình loạng choạng tiến lên, giống như bị một bàn tay vô hình đẩy mạnh về phía trước.

Trình Tinh Hà thấy thế, muốn kéo ta về, nhưng hắn chưa kịp với tới thì ta đã bị thi giải tiên bắt được.

Đột nhiên, một thân hình nhỏ con nhào đến trước mặt thi giải tiên, Tiểu Hắc Vô Thường gào lên, thanh âm thấm đẫm bi thương:

“Chậu châu báu ở đâu, rốt cuộc chậu châu báu ở đâu, giao chậu châu báu ra đây!”

Nhưng thi giải tiên vung tay lên, Tiểu Hắc Vô Thường bị ném ra ngoài như quả bóng, va vào tường, phun ta một búng máu.

Hắn đã bị thương nặng sẵn rồi, rõ ràng biết mình không phải đối thủ của thi giải tiên.

Làm thế có khác gì tự sát đâu?

Nhưng cách tấn công liều chết này không có tác dụng gì hết.

Thi giải tiên nhìn xung quanh, bỗng nhiên nở nụ cười:

“Đám người trần mắt thịt các ngươi cố gắng đến thế nhưng không phải vì mình, mà lại hy sinh vì người khác, đáng giá sao?”

Tiểu Hắc Vô Thường đã thoi thóp, nhưng vẫn quật cường phun ra một búng máu rồi nói:

“Ngươi không xứng hiểu tình người, ngươi đã không phải con người nữa rồi.”

Nụ cười của thi giải tiên cứng đờ, trên mặt của hắn hiện rõ vẻ cô đơn.

Đúng vậy, sau khi thi giải thành công, một mình hắn ở lại ngọn núi canh giữ Chu Tước cục, ngoại trừ tỳ hưu bạch ngọc thì không có người bạn nào cả. Bây giờ, tỳ hưu bạch ngọc cũng làm phản rồi, hắn thành ra lẻ loi một mình.

Mà hậu duệ hắn tâm tâm niệm niệm muôn họ được hưởng phúc lại hận hắn thấu xương.

Hắn trở thành thi giải tiên trường sinh bất tử, nhưng cô độc từng ấy thời gian, đáng giá sao?

Dường như hắn cũng nhận ra điều này, vì thế khi nhìn những con người đầy “tình cảm” này cảm thấy rất gai mắt, hai mắt hắn đỏ ngầu:

“Người trần mắt thịt có tư cách gì biết cảm thụ thành tiên? Nếu các ngươi chán sống rồi thì ta đành làm việc thiện, tiễn các ngươi một đoạn đường...”

Nói rồi hắn bóp cổ ta:

“Bắt đầu từ ngươi, trên đường xuống suối vàng, ngươi hãy dẫn đường cho bọn họ.”

Cổ họng đau đớn, nhưng đúng lúc này, vài cây châm bay về phía thi giải tiên.

Bạch Hoắc Hương.

Rõ ràng nàng biết châm không có tác dụng!

Nàng đã tránh thoát khỏi sự che chở của tỳ hưu bạch ngọc từ bao giờ, lao về phía trước nắm chặt lấy tay thi giải tiên:

“Ngươi thả hắn ra!”

Thi giải tiên cau mày:

“Ngươi muốn giành lượt đầu thì ta chiều lòng ngươi.”

Sau đó, hắn giơ tay lên!

Ta đã thấy được năng lực của hắn, Địa cấp bậc một như Tiểu Hắc Vô Thường còn bị nội thương chứ nói chi là Bạch Hoắc Hương!

Tuyệt đối không thể để hắn tổn thương Bạch Hoắc Hương!

Suy nghĩ này bùng nổ trong đầu ta, khí và cơn đau dữ dội bột phát ở đan điền, ta nắm Thất Tinh Long Tuyền, chém thi giải tiên!

Thi giải tiên không ngờ ta vẫn còn sức lực, mất cảnh giác thế là ngã nhào, hắn giơ tay muốn đỡ Thất Tinh Long Tuyền.

Nhưng Thất Tinh Long Tuyền phủ một vầng sáng vàng lấp lánh nhàn nhạt, thuận thế bổ xuống.

Sắc mặt của hắn thay đổi, nhưng đã không kịp tránh né, bàn tay bị chém đứt một nửa!

Ta giật mình, thi giải tiên cũng sẽ bị thương?

Trên mặt thi giải tiên cũng hiện lên vẻ bất ngờ.

Nhưng ta lại thấy được bàn tay bị chém đứt dần dần mọc ra xương và thịt mới, một lát sau đã khôi phục như cũ.

Chương 515 - Ăn Bao Nhiêu Là Thứ Tốt

Chương 515: Ăn Bao Nhiêu Là Thứ Tốt

Đúng rồi...Các thi giải của thi giải tiên này chắc hẳn là thái âm luyện hình, thái âm luyện hình tức là người chết thay da đổi thịt, từ đó tái sinh.

Hắn không thể bị giết chết, cũng sẽ không bị thương!

Bọn ta không phải đối thủ của hắn…

Thi giải tiên đã nhận ra sự sắc bén của Thất Tinh Long Tuyền, thình lình bắt Bạch Hoắc Hương lại:

“Được, nàng chịu chết vì ngươi, vậy thì ta giúp nàng một tay!”

Hắn bóp cổ Bạch Hoắc Hương!

Đột nhiên, giọng của thằng nhóc nghịch ngợm vang lên:

“Bà già thối...Bà già chết tiệt…”

Mạc Long nãi nãi lập tức xoa đầu thằng bé, ôm cháu mình vào lòng với sự yêu thương:

“Cháu ngoan...Bà đây, đừng nhìn…”

Nhưng thằng bé lấy tay Mạc Long nãi nãi xuống:

“Cái gã quái đản kia đang làm gì? Có phải là hắn muốn bóp chết người ta không! Bóp đi, mau bóp đi, ta thích xem người chết!”

Thằng ranh con này, còn nhỏ mà tâm lý đã vặn vẹo, suốt ngày bệnh tật cũng đáng đời!

Thi giải tiên quay đầu lại, nhìn đứa trẻ như suy tư.

Ta bỗng ngửi thấy một mùi thơm, là mùi thịt nướng lúc bị bắt vào đây.

Nghe nói, tỳ hưu không đi săn, miệng của nó sẽ tỏa ra mùi đồ ăn mà sinh vật khác yêu thích, dẫn chúng vào trong miệng mình...

Ta ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy tỳ hưu bạch ngọc mở to cái miệng như chậu máu của mình cắn thi giải tiên!

CMN...Thi giải tiên chẳng phải là chủ nhân của tỳ hưu bạch ngọc sao? Không chỉ phản bội mà còn muốn ăn thi giải tiên để cứu Bạch Hoắc Hương?

Thi giải tiên cũng không tin tỳ hưu bạch ngọc sẽ làm như vậy, hắn lập tức thả Bạch Hoắc Hương ra, định điều khiển ký thân phù.

Ta thấy được sát khí trên mặt hắn.

Bây giờ ký thân phù nằm trong tay hắn, tỳ hưu bạch ngọc sống hay chết do hắn định đoạt, nếu hắn bóp ký thân phù, tỳ hưu bạch ngọc sẽ…

Ta lập tức đứng dậy cầm tay thi giải tiên không chút do dự, toan cướp lấy ký thân phù, nhưng trong nháy mắt, ta bỗng dưng cảm thấy trời đất xoay chuyển, trước mắt tối sầm.

Ta và thi giải tiên đều bị tỳ hưu bạch ngọc nuốt vào trong bụng.

…

Cảm giác xây xẩm mặt mày như bị nhét vào cống thoát nước, ta bỗng nghĩ đến những người bản địa về báo mộng cho người khác.

Có phải họ cũng chết như thế này không?

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đầu ta đập phải thứ gì đó cưng cứng, đau đớn vô cùng, ta lập tức giơ tay lên sờ đầu mình.

Cái gì vậy?

A, phải rồi, ngoại trừ sinh vật, tỳ hưu bạch ngọc còn ăn vàng bạc, chắc chắn trong này có báu vật gì đó.

Nhưng vừa giơ tay lên, ta lại cảm thấy cánh tay đau nhức dữ dội, trước đó tay bị đâm, có thương tích.

CMN, mỗi lần đi ra ngoài đều tàn tạ tả tơi, toàn thân bầm dập, lần này thì chơi lớn rồi, cuối cùng cũng chơi luôn mạng của mình.

Hơn nữa...Vẫn chưa tìm được Đỗ Hành Chỉ, chưa phá được tứ tượng cục, đúng là thất bại.

Không biết thi giải tiên đi đâu rồi, có lẽ hắn có cách riêng, đi ra ngoài trước rồi.

Lần này có thể nói là mất cả chì lẫn chài.

Ta hơi do dự, nên chờ đợi mình từ từ bị tiêu hóa hay là tự sát luôn?

Nói thật ta chẳng muốn chọn phương án nào cả.

Đột nhiên, ta phát hiện phía trước có ánh sáng le lói.

Đúng rồi, tỳ hưu bạch ngọc ăn bao nhiêu là thứ tốt, chẳng lẽ trong bụng nó có dạ minh châu gì đó thật ư?

Ta nhanh chóng leo về phía tia sáng, có ai không thích ánh sáng cơ chứ

Không gian trong bụng tỳ hưu bạch ngọc khá rộng lớn, ta trèo vào xem, thấy được hằng hà sa số báu vật.

Khoảng thời gian này nhìn thấy hơi bị nhiều châu báu nên sức chống cự tăng lên, nhưng mà trong đống báu vật kia thật sự có thứ gì đó đang phát sáng, chiếu rọi nơi này.

Nhưng nhìn kỹ vẫn không biết là thứ gì đang phát sáng, vầng sáng bảo khí ấy quả thực vô cùng chói mắt!

Một suy nghĩ hiện lên trong đầu ta, châu châu báu?

Ta lập tức đào bới đống châu báu đó, đã đến đây rồi, kiểu gì cũng phải mở mắt tầm mắt.

Nhưng ta vừa mới duỗi tay vào trong thì bỗng nghe thấy một giọng nói vang lên sau lưng:

“Sắp chết đến nơi rồi còn lòng tham không đáy?”

Ta quay ngoắt lại, quả nhiên thấy được thi giải tiên.

Trái tim ta vọt lên cổ họng, định rút Thất Tinh Long Tuyền ra, nhưng thi giải tiên mệt mỏi xua tay, nói:

“Chẳng phải trên người ngươi có thứ gì à? Nếu tiếp tục thì không sống được bao lâu, ta khuyên ngươi tiết kiệm sức lực đi.”

Ý của hắn là không định làm gì ta nữa à?

Ta tinh mắt phát hiện ký thân phù của tỳ hưu bạch ngọc trên cổ hắn đã biến mất, chắc lúc hắn muốn hại tỳ hưu bạch ngọc bị ta cướp đi, hình như rơi bên ngoài rồi.

Vậy ta hoàn toàn yên tâm rồi, không khống chế được tỳ hưu bạch ngọc thì không ai ra được.

Lần này thi giải tiên lại cảm thấy hứng thú với ta:

“Ngươi không sợ à?”

Sợ hãi là bản năng của con người khi đối mặt với nguy hiểm, đương nhiên ta cũng sợ, nhưng trong tình huống này sợ thì có ích gì, đến đâu hay đến đấy thôi.

Cùng bị nuốt vào đây, tỳ hưu lại không bài tiết, trước khi chết còn có thể làm bạn với nhau.

Chương 516 - Chu Tước Cục

Chương 516: Chu Tước Cục

Thi giải tiên càng ngày càng hứng thú với ta:

“Quả nhiên ngươi không giống người thường.”

Tất cả mọi người đều nói như vậy, nhưng ta không biết có phải thật hay không, cũng có thể ta chỉ trông không giống người bình thường mà thôi.

Nói đến đây, ta nhớ ra một chuyện, bèn hỏi ngay:

“Trước đó ngươi nói đáng lẽ ta phải nằm trong Chân Long cục, vậy là sao?”

Vẻ mặt của thi giải tiên dao động, hắn nói:

“Ta không thể nói cho ngươi biết…Vi phạm thiên cơ, nhà họ Ngụy bọn ta sẽ gặp tai họa.”

Hắn nói thế làm ta tức sôi máu, sắp chết đến nơi rồi còn quan tâm thiên cơ gì nữa?

Ta suy nghĩ một lát rồi hỏi:

“Vậy chuyện sửa cục mà ngươi nói là thế nào, người hại các ngươi rốt cuộc là ai?”

Lần này thi giải tiên trả lời rất nhanh, hắn nghiến răng nghiến lợi:

“Giang Trọng Ly…”

Ta sửng sốt:

“Người bố trí cục?”

Hắn là người dựng nên tứ tượng cục mà? Sao hắn vừa ăn cướp vừa la làng, tự sửa lại?”

Nhưng mà cũng đúng...Chỉ có hắn mới có năng lực bố trí tứ tượng cục, vậy thì người có thể sửa cục cũng chỉ có mình hắn mà thôi.

Ta hỏi ngay:

“Rốt cuộc Giang Trọng Ly là ai, có quan hệ gì với tứ đại gia tộc các ngươi?”

Thi giải tiên thở dài:

“Yêu đạo.”

Thì ra tên thật của thi giải tiên là Ngụy Tổ Quang, nghe tên là hiểu ngay, chắc chắn trong nhà đặt rất nhiều kỳ vọng vào hắn. Năm xưa nhà hắn là phong thủy thế gia, nghe nói lúc hắn sinh ra, bầu trời xuất hiện mây tía ngũ sắc, một con chim đỏ rất to bay vào phòng ngủ của mẹ hắn, thế là hắn ra đời.

Khoảnh khắc hắn chào đời, bách điểu hót vang như chúc mừng.

Trong xã hội xưa, đó hiển nhiên là hiện tượng kỳ lạ, dân chúng xung quanh đến ăn mừng, nói rằng gia đình nhất định sẽ có nhân vật lợi hại.

Chỉ có ông nội hắn nói một câu, tuy đứa bé này làm rạng rỡ tổ tông, nhưng mệnh số cô độc.

Nhà họ Ngụy am hiểu thuật phong thủy, xem bảo địa long mạch, vì vậy nhà họ không thiếu tiền.

Nhưng vì tiết lộ thiên cơ, con cháu đời này qua đời khác đều ốm yếu, bởi vậy một lòng một dạ muốn tìm biện pháp tăng tuổi thọ. Khi ấy phương pháp tu tiên phổ biến rộng rãi, tích lũy công đức là một trong số đó, nhưng thành tiên nhờ vào công đức, đời người lại ngắn ngủi, khó có thể tích lũy đủ.

Thi giải tiên thái âm luyện hình là cách thích hợp nhất.

Sau khi Ngụy Tổ Quang lớn lên quả nhiên không phụ sự mong đợi của tổ tiên, danh tiếng nổi như cồn. Nhưng như tổ tiên đã nói, hắn mệnh số cô độc.

Hắn lấy vợ sinh con, thuận buồm xuôi gió, nhưng một năm nọ, phu nhân nhà hắn về nhà mẹ đẻ, hẹn hắn hôm nào đến đón nàng về, lúc ấy phu nhân còn cười nói, nếu ngươi đến muộn thì ta không chờ ngươi nữa.

Kết quả khi hắn đi đón phu nhân, ngựa của hắn bỗng dưng chết giữa đường, thế nên muộn một ngày, khi đến nơi, cùng ngày nhà mẹ đẻ của phu nhân xảy ra hỏa hoạn, phu nhân cố gắng đưa con ra ngoài, còn mình thì chết cháy trong nhà.

Chỉ cần hắn đến đúng như hẹn, phu nhân sẽ không chết, đối với hắn mà nói chuyện này quả thực là một đả kích nghiêm trọng.

Nghe đến đây, ta nghĩ thầm, thảo nào hắn hận người không tuân thủ giao hẹn đến vậy, những người dân miền núi lấy châu báu trong mộ quý phi xem như xui xẻo.

Đúng lúc này, có một người tự xưng là Giang Trọng Ly giúp hắn tìm ra thủ phạm phóng hỏa – một nhóm thổ phỉ.

Đương nhiên hắn vô cùng biết ơn, muốn cảm ơn Giang Trọng Ly, nhưng Giang Trọng Ly không muốn gì khác mà chỉ thỉnh cầu hắn đến một nơi để điểm huyệt.

Lúc đó hắn còn khó hiểu, Giang Trọng Ly không phải người bình thương, tại sao lại muốn hắn điểm huyệt giúp mình?

Giang Trọng Ly không lừa hắn, nói rằng bây giờ hắn đang làm một việc rất quan trọng, tình cờ trùng hợp với chuyện thi giải thành tiên của nhà họ Ngụy.

Đó chính là tứ tượng sĩ chân long.

Sau khi biết được tác dụng của cục này, hắn cũng nhận ra cục này có lẽ sẽ vang danh kim cổ, truyền lưu muôn đời, tất nhiên là đồng ý ngay.

Rồi xem xét mảnh đất Giang Trọng Ly giới thiệu cho hắn, hắn lại càng kích động hơn, điểm huyệt canh giữ cục ở nơi như thế thì con cháu sẽ có được tiên duyên không ngừng.

Thế là hắn đồng ý, Chu Tước chủ tài, vật trấn giữ nơi này là chậu châu báu.

Hắn đặt huyệt ở nơi này, muốn để lại tiên duyên của nhà họ Ngụy.

Vốn dĩ hắn trấn giữ ở đây với chậu châu báu, mọi việc yên ổn, nhưng về sau biến cố vẫn xảy ra.

…

Chu Tước cục là mộ huyệt lớn, người nằm trong huyệt tất nhiên có thể tu luyện thành công, nhưng ngay từ đầu Ngụy Tổ Quang không muốn tỉnh lại, thi thể của hắn nằm ở đây với tác dụng duy nhất là mang lại tiên duyên cho con cháu.

Tỉnh lại cũng không thể rời đi, cô đơn một mình ở đây cũng rất nhàm chán.

Ngoại trừ hắn, Giang Trọng Ly còn tìm đâu ra được tỳ hưu bạch ngọc đến canh giữ chậu châu báu, một chết một sống hai lớp bảo hiểm.

Nhưng về sau, một nhóm trộm mộ lên núi Tỳ Hưu, họ thạo nghề, lúc đến đã nhận ra hắn là chủ mộ.

Chương 517 - Cảm Giác Quen Thuộc

Chương 517: Cảm Giác Quen Thuộc

Ở đây, vàng bạc châu báu có ở khắp mọi nơi, đáng lý ra ngoan ngoãn lấy đi coi như vớ bở rồi, nhưng nhóm người trộm mộ phát hiện ngôi mộ này không tầm thường, vàng bạc châu báu chỉ là thứ yếu, khả năng cao chủ mộ là người tu tiên.

Nếu tu tiên thì chắc chắn sẽ có văn chương trên hài cốt, nếu có thể lấy lấy được tiên dược trường sinh bất tử gì đó thì chẳng phải còn đáng giá hơn châu báu sao.

Họ mở quan tài của Ngụy Tổ Quang ra, phát hiện hài cốt của hắn.

Có rất nhiều các tu luyện thi giải tiên, Ngụy Tổ Quang đi theo con đường luyện chế tinh nguyên.

Vì thế, những tên trộm mộ mở quan tài ra, nhìn thấy trên bộ xương khô có năm viên tròn sáng lấp lánh như xá lợi trong truyền thuyết.

Họ dĩ nhiên lấy năm viên tinh nguyên đi.

Lúc rời đi, nhờ có tinh nguyên mà họ tìm được đường ra ngoài, nhưng có một tên tụt lại phía sau và chết ở bên trong như bọn ta đã thấy.

Những phiên sơn khách còn lại ra khỏi núi, thảo luận với nhau xem rốt cuộc những viên tinh nguyên này là cái gì, sau khi trao đổi xong, có người nói, có lẽ thứ này là nội đan, chúng ta ăn chúng thì có thể sống lâu trăm tuổi.

Mấy phiên sơn khách đều cảm thấy có lý, thế là ăn luôn “nội đan” lấy từ thi thể.

Ai ngờ, nội này xuống bụng lại hấp thụ tinh khí của đám người sống này, trở lại hài cốt.

Xương cốt của thi giải tiên mọc ra máu thịt, thi giải thành công.

Hắn mở mắt ra, tức khắc thở dài, tỉnh rồi, nhưng sống tiếp quá vô vị.

Hắn thật sự không có cách nào khác, bèn đánh thức tỳ hưu bạch ngọc, dù sao có bạn cũng tốt hơn.

Khi ấy, hắn phát hiện sắp có núi lở, mà dân chúng dưới chân núi đang tổ chức đón tết Trung Nguyên, vì thế hắn mới bảo yêu tinh trong núi là ngỗng long xanh xuống chân núi giúp họ thoát khỏi kiếp nạn này.

Tổ tiên làm việc thiện thì con cháu sẽ được hưởng phúc, hắn muốn tích lũy công đức cho hậu duệ nhà họ Ngụy.

Nhưng sau đó người dân thỉnh nguyện, muốn dâng hương thờ cúng hắn, hắn không muốn, càng ít người đến đây càng tốt.

Bởi vậy hắn mới hồi đáp không cần gì cả, chỉ ước định một việc: Tuyệt đối không được lấy bất cứ thứ gì trên núi.

Đây cũng là giao kèo giữa hắn và Giang Trọng Ly.

Bình yên vô sự nhiều năm, thế nhưng năm nay xảy ra chuyện ngoài ý muốn – trời giáng sấm sét.

Có lẽ Thanh Long cục bị phá, khiến Chu Tước cục bị liên lụy, Chu Tước cục rung chuyển, mộ quý phi mở ra, nhiều người dân lên núi lấy những thứ trong mộ đi.

Hắn căm thù những người không tuân thủ ước định đến tận xương tủy, hắn luôn nhớ đến phu nhân vô tội chết thảm của mình.

Người sống vi phạm giao kèo thì phải được dạy cho một bài học.

Vì thế, hắn bảo tỳ hưu bạch ngọc xuống núi ăn những người lấy châu báu.

Nói đến đây, ta nghĩ đến Đỗ Hành Chỉ. Lúc trước nàng nghe đến mấy chữ tỳ hưu bạch ngọc thì mới biết Chu Tước cục thay đổi nên cố ý chạy tới nơi này, ta bèn hỏi nữ thiên sư Thiên cấp Đỗ Hành Chi lần trước đến đây tìm người cũng bị tỳ hưu bạch ngọc ăn mất rồi sao?

Ta còn nhớ lần trước Ngụy Tổ Quang nghe nhắc đến Đỗ Hành Chỉ thì tỏ ra vô cùng căm ghét.

Quả nhiên, nghe ta hỏi, Ngụy Tổ Quang sầm mặt:

“Ngươi quan tâm nàng quá nhỉ.”

Nhưng ngay sau đó Ngụy Tổ Quang nói với giọng thoải mái:

“Cũng không có gì...Nàng thấy ta giết người, muốn trấn áp ta vào quan tài lần nữa, nói là phải bảo vệ tứ tượng cục. Tứ tượng cục còn chưa đến lượt nàng bảo vệ.”

Đỗ Hành Chỉ rất thông minh mà, sao lại khăng khăng cứng đối cứng với thi giải tiên, hoàn toàn không được lợi gì!

Thấy ta sốt ruột, thi giải tiên thở dài:

“Nhưng nàng khá may, có một người giúp sức lợi hại.”

Ta mừng rỡ:

“Vậy là nàng không sao ư?”

Trước kia đã nghe nói Đỗ Hành Chỉ xuất thân từ danh môn thế gia ở Tây Xuyên, bậc thầy phong thủy Đỗ Hải Đường là cô của nàng, chẳng lẽ người nhà họ Đỗ đến cứu nàng đi rồi?

Vậy thì ta yên tâm rồi.

Nhưng ai ngờ thi giải tiên lắc đầu:

“Ngươi phải hỏi người giúp đỡ nàng.”

Ta vừa mới yên lòng, tức khắc lại căng thẳng. Nói vậy là có ý gì, lẽ nào Đỗ Hải Đường bị thương nặng, không rõ sống chết?

Ta đang định hỏi hắn, đột nhiên bàn tay bất cẩn chui tọt vào đống châu báu và chạm phải thứ gì đó.

Cảm giác ấy...Cực kỳ quen thuộc.

Giống như...Trước kia ta từng sờ rồi!

Ta vô thức cầm lấy thứ đó, rút ra, là một cái chậu.

Nó không khác chậu rửa rau là bao, màu sắc rất kỳ lạ, đó là màu tím ánh vàng kim.

Tiếp theo quan sát khí, bảo khí của nó sáng đến mức chói mắt!

Ta chưa bao giờ thấy bảo khí nào chói lóa đến vậy...

Nhưng đồng thời, cảm giác quen thuộc kỳ lạ lại xuất hiện, giống như chính tay ta đặt nó ở đây từ rất lâu trước kia!

Tuy chưa kiểm chứng, nhưng ta cảm nhận được rõ ràng, đây là chậu châu báu!

Chương 518 - Đó Là...

Chương 518: Đó Là...

Thi giải tiên nói với giọng điệu dửng dưng:

“Ai ai cũng muốn có được thứ này, nhưng ta khuyên ngươi một câu, có thể không dùng thì đừng dùng, đây là một chuyện không có lời, cái giá phải trả đắt hơn nhiều so với cái có được.”

Là sao? Tức là tuy thứ này có thể nhân bản bất cứ thứ gì nhưng mà người sử dụng sẽ…

Ta chưa kịp hỏi thì bỗng cảm thấy nơi này giống như xảy ra động đất, tỳ hưu bạch ngọc đi di chuyển?

Đúng rồi...Tỳ hưu bạch ngọc nuốt ta vào bụng, chắc chắn Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương sẽ nghĩ cách cứu ta ra, họ định làm gì tỳ hưu bạch ngọc, không phải là...Giết nó đấy chứ?

Ý nghĩ này làm ta sợ hãi, tức khắc đứng dậy. Tỳ hưu bạch ngọc là linh thú, giết tỳ hưu thì sẽ bị trời phạt!

Nhưng chưa đứng vững thì cảm giác rung lắc còn dữ dội hơn trước, ta lại ngã ngồi xuống đất.

Thi giải tiên nhìn chằm chằm vào ta, nói:

“Vô dụng thôi...Tỳ hưu bạch ngọc sợ hãi thì sẽ tiêu hóa nhanh hơn.”

Quả nhiên, hắn còn chưa nói xong, ta bỗng nhận thấy lòng bàn chân mình nóng ran, ta cúi đầu nhìn xem, tức khắc cảm thấy kinh hãi: Đế giày của ta đã biến mất từ bao giờ, giống như bị thứ gì đó hòa tan, lộ ra bàn chân trần!

Trên mặt đất...Không, phải nói là trong cơ thể của tỳ hưu bạch ngọc tiết ra một loại chất lỏng, giống như mưa lâm râm, thấm ướt cả không gian này.

Màu của chất lỏng này cũng là màu tím ánh kim.

Ngay lập tức ta bò lên đống châu báu, nhưng ta phát hiện ra, vàng bạc châu báu bên dưới dính phải chất lòng tím ánh kim ấy sẽ dần dần tan chảy như kim loại bị nung nóng!

CMN...Dịch vị này còn có thể hòa tan vàng chứ đừng nói là con người!

Vừa rồi chỉ biết những thứ ở đây là báu vật, không để ý đến hình dạng của chúng, bây giờ nhìn kỹ thì nhận ra hình dạng của những món đồ này giống như bị tan chảy và định hình lại. Dịch vị sẽ nhấn chìm nơi này, dù đứng trên đỉnh đống châu báu cũng sẽ bị bao phủ!

Nhưng thi giải tiên vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, dường như không sợ thứ chất lỏng này.

CMN, không hổ là thi giải tiên, cơ thể kim cương bất hoại hay gì?

Không đúng...Quần áo trên người hắn cũng dần dần bị ăn mòn, cơ thể bắt đầu bị thương!

Hắn cũng sợ thứ này!

Ta vội vàng bảo hắn leo lên đây...Dù phải chết thì chịu khổ ít được lúc nào hay lúc ấy.

Nhưng hắn lắc đầu, nói:

“Ta chỉ có thể làm được đến đây thôi.”

Thế là có ý gì?

A. Ta hiểu ra, bây giờ hắn là thi giải tiên, không chết được.

Hắn không thể ra khỏi Chu Tước cục, nếu giết ta và đưa ta trở lại huyệt Chân Long có lẽ còn có tác dụng, nhưng bây giờ ta cũng bị nhốt ở đây, hy vọng cứu nhà họ Ngụy ra khỏi khốn cảnh cũng hóa thành hư không.

Trong tình huống này, cách duy nhất là hắn biến mất. Một khi vị tổ tiên này bị tỳ hưu bạch ngọc tiêu hóa, không có hài cốt thì nơi này cũng không phải phần mộ tổ tiên của nhà họ Ngụy, con cháu nhà họ cũng sẽ không phải chịu khổ nữa.

Vì đời sau, hắn thật sự có hy sinh bản thân năm lần bảy lượt sao?

Còn nói bọn ta là người trần mắt thịt, liều mạng cố gắng vì người khác, cuối cùng chẳng phải hắn cũng giống thế hay sao?

Hắn nhìn ta, không ngờ hắn lại nở nụ cười, nói:

“Ngươi cũng nhận mệnh đi, chỉ có thể chết ở đây thôi.”

Đời này, thứ ta không chịu khuất phục nhất chính là số mệnh.

Đến tình cảnh này, dẫn linh châm đã vào tim, tiếp tục hành khí thì mạch máu sẽ nổ tung và chết, hơn nữa, công đức ta tích lũy cho Tiêu Tương còn chưa có, dù ta có năng lực thì giết linh thú trái lại sẽ bị khấu trừ công đức.

Chất lỏng tím ánh kim ngày một nhiều hơn, tràn vào từ bốn phương tám hướng, đã có không ít chất lỏng nhỏ giọt lên người ta.

Một giọt chất lỏng có thể đốt cháy một lỗ trên cơ thể, ta lập tức giơ chậu châu báu lên che đầu. Chậu châu báu bị đặt trong này bao nhiêu lâu mà vẫn còn nguyên vẹn, có thể thấy nó không sợ dịch vị trong bụng tỳ hưu bạch ngọc.

Nhưng chậu châu báu không phải ô, cũng không che được cả người, chất lỏng tím ánh kim càng ngày càng dâng cao, sắp sửa nhấn chìm ta, ta không khỏi hoảng sợ. Thế này có khác gì dung nham núi lửa? Ta sẽ giống như những người dân miền núi kia, ngay cả hài cốt cũng chẳng còn sót lại sao?

Nhưng đột nhiên, ta bỗng nhớ ra, tuy tỳ hưu không thể bài tiết, nhưng nó có miệng, có thể nôn thứ trong bụng ra!

Người sống muốn nôn ói thì uống thuốc, móc họng, nhưng tỳ hưu quá lớn, làm sao để khiến nó nôn ra?

Trừ phi ta có thứ gì đó tỳ hưu chán ghét…

Ta vô thức sờ soạng trên người mình, vừa sờ lại vừa nghĩ, ta cảm thấy mình có thể thử mọi cách khi tuyệt vọng.

Nhưng ta vừa sờ thì tìm được một chiếc hộp nhỏ thật.

Ta chợt nhớ ra, có một lần ta và Trình Tinh Hà tắm rửa, hắn nói thứ này rất được giá, bảo ta bảo quan thay hắn, nếu ta đánh mất thì hắn nướng ta.

Đó là…

Chương 519 - Lấy Được Chậu Châu Báu

Chương 519: Lấy Được Chậu Châu Báu

Ta lập tức mở ra, đúng rồi...Là trái tim của thủy dạ xoa ở đập Cửu Khúc!

Thủy dạ xoa đó là vật chí uế, một ngụm nước bọt có thể bịt kín dương khí của người ta, tất nhiên trái tim của nàng còn ô uế hơn.

Tỳ hưu là linh thú, về mặt lý thuyết, nó ghét thứ dơ bẩn nhất!

Ta lập tức ném trái tim còn đang đập vào chất lỏng tím ánh kim.

Chỉ nghe thấy âm thanh xèo xèo, trái tim đã bị chất lỏng tím ánh kim nhấn chìm và hòa tan.

Chân của thi giải tiên đã chìm trong chất lỏng, nhưng sắc mặt hắn vẫn không mảy may thay đổi, hắn nhìn chằm chằm vào trái tim kia, cau mày nói:

“Ngươi còn có cả trái tim của thủy dạ xoa…”

Ta có duyên với tim, thậm chí còn có cả tim của đại sơn mị.

Nhưng có lẽ ta mơ tưởng hơi quá, trái tim bị tiêu hóa hết nhưng ngoại trừ dịch vị càng ngày càng nhiều ra thì tỳ hưu bạch ngọc không hề có dấu hiệu muốn nôn.

Chất lỏng đã dâng lên đến mu bàn chân, xem ra lần này xong đời rồi…

Đế giày vốn đã không còn, bây giờ chân bị bỏng khủng khiếp, còn thi giải tiên, nửa người dưới của hắn đã chìm trong chất lỏng tím ánh kim. Ta không dám tưởng tượng nửa cơ thể bị ăn mòn thành ra thế nào rồi.

Thi giải tiên nhìn ta, như nhìn ra được manh mối nào đó, hắn bỗng nói:

“Sau khi ngươi đi ra ngoài, nhà họ Ngụy bọn ta nhờ người chiếu cố, để báo đáp, ta tặng ngươi một câu, khi nào thấy người chết nhảy sông, gà trống đẻ trứng, ngươi sẽ có được cơ duyên của mình.”

Không phải chứ, chết đến nơi rồi còn tặng một câu gì nữa? Hơn nữa, người chết sao có thể nhảy sông, gà trống sao có thể đẻ trứng?

Nhưng bỗng nhiên, ta cảm thấy trời đất quay cuồng, như bị hút vào lồng máy giặt lần nữa, mất thăng bằng không kiểm soát. Thật sự giống như bị tỳ hưu bạch ngọc nôn ra!

Ta trở tay định nắm lấy thi giải tiên, muốn lôi hắn đi cùng, nhưng lại thiếu một chút nữa, ta không với tới.

…

Đúng rồi, thi giải tiên bị lão Tam chạm vào, vận số kém đi.

Lần cuối ta nhìn hắn, ta cảm giác hắn như trút được gánh nặng.

Trước mắt đột nhiên bừng sáng, ta nhận thấy có người đỡ được ta, sau đó ta nghe được giọng của Trình Tinh Hà:

“Thất Tinh, ngươi còn nhận ra ba ngươi không?”

Bạch Hoắc Hương đẩy đầu hắn ra:

“Biến đi.”

Rồi nàng kiểm tra vết thương cho ta:

“Thế này còn chưa chết, ngươi…”

Nhất định nàng muốn mắng ta, nhưng vành mắt nàng đỏ lên, lời trách mắng không thốt ra được.

Ta định mỉm cười với nàng, bỗng nhiên cảm thấy có một bóng người nhỏ con xông tới, cướp đi chậu châu báu trong tay ta.

Ta không biết mình mang thứ này ra bằng cách nào nữa.

Ta quay đầu lại nhìn tỳ hưu bạch ngọc, nó gục đầu ủ ê, trên mặt đất là một ít trang sức vàng bị nung chảy, mùi khét lan tỏa trong không khí.

Mạc Long nãi nãi cũng nhìn tỳ hưu bạch ngọc, sau đó quay lại nhìn ta:

“Cái người…”

Nàng muốn miêu tả, nhưng không nghĩ ra được tính từ nào cả.

Ta kể lại sự việc một lần.

Mạc Long nãi nãi thở dài, nhìn tỳ hưu bạch ngọc với vẻ mặt phức tạp.

Chỉ có thằng bé nghịch ngợm không biết gì cả, vẫn đang nhảy nhót lung tung, chê ở đây nhàm chán, muốn về ngồi xe nhún, thằng bé vặn vẹo không ngừng bên cạnh Mạc Long nãi nãi:

“Bà già thối, các ngươi sẽ bị sét đánh chết!”

Mạc Long nãi nãi thở dài, lẩm bẩm:

“Chuyện này đúng là sẽ bị thiên lôi đánh.”

Dồn tổ tiên nhà mình đến mức này, quả thực đáng bị sét đánh.

Ô Kê biết được chuyện của Đỗ Hành Chỉ, hắn cau mày:

“Người giúp đỡ của Đỗ thiên sư? Có thể là ai được?”

Đột nhiên Trình Tinh Hà huých vai ta, ý bảo ta mau nhìn sau lưng.

Ta ngoái lại nhìn, Tiểu Hắc Vô Thường đã ôm lấy chậu châu báu, ta chợt nhớ đến lời thi giải tiên nói, bèn hô to:

“Ngươi chờ chút đã, hình như chậu châu báu không thể tùy tiện sử dụng…”

Phải trả giá đắt.

Nhưng Tiểu Hắc Vô Thường làm lơ, giống như sợ có người ngăn cản, hắn đã bỏ viên thuốc nho nhỏ màu đen vào trong chậu, trên mặt hiện vẻ cầu khẩn.

Trình Tinh Hà nói:

“Ngươi không phát hiện hắn thấy chậu châu báu cứ như ăn thuốc kích thích à? Bất kể cái giá nào cũng được, ngươi không ngăn cản được.”

Mấy đôi mắt mở trừng trừng nhìn vào trong chậu, vậy mà lại biến thành hai viên thuốc đen thật!

Trình Tinh Hà kích động, chà xát hai tay như ruồi:

“Tốt qua rồi, cuối cùng cũng có thể biến con trai thành cậu ấm rồi…”

Nhưng viên thuốc vừa được lấy ra, ta bỗng cảm thấy tướng mạo của Tiểu Hắc Vô Thường có vẻ khác thường.

Tiểu Hắc Vô Thường lập tức quay đầu đi nên ta không thấy rõ khác thường ở đâu.

Tiểu Bạch Vô Thường chỉ còn lại một hơi, Tiểu Hắc Vô Thường đút thuốc cho hắn, Tiểu Bạch Vô Thường thoi thóp nói:

“Ca...Ta ăn rồi, ngươi…”

“Ngươi yên tâm!”

Tức khắc Tiểu Hắc Vô Thường lớn tiếng nói:

“Ca lấy được chậu châu báu rồi, ngươi xem này!”

Nói xong, hắn ăn luôn viên Vạn Thọ hoàn còn lại.

Tiểu Bạch Vô Thường thế mới yên tâm:

“Tốt quá rồi...Ca, chúng ta có thể…”

Nhưng mới nói được một nửa, Tiểu Bạch Vô Thường nghiêng đầu, phun ra một búng máu.

Chương 520 - Nhân Bản

Chương 520: Nhân Bản

Bạch Hoắc Hương nhíu mày, khẽ nói:

“Chỉ sợ…”

Ta hiểu ý của nàng, chỉ sợ Tiểu Bạch Vô Thường không sống được bao lâu.

Đương nhiên Tiểu Hắc Vô Thường cũng nhận ra, nhưng hắn không muốn tin, chỉ tiếp tục ôm chặt Tiểu Bạch Vô Thường vào lòng.

Một lát sau, hai anh em bỗng dưng run rẩy, chất độc phát tác.

Đúng rồi, Vạn Thọ hoàn vốn là thuốc kịch độc.

Tiếp theo, bọn ta nghe thấy tiếng quần áo rách toạc, cơ thể của hai người họ thật sự bắt đầu lớn lên, cho đến khi căng nứt áo!

Hiển nhiên Mạc Long nãi nãi cũng biết chuyện của hai người họ, không kìm được tiếng thở dài.

Không bao lâu sau, họ thật sự biến thành người trưởng thành.

Hắc Bạch Vô Thường trong hình hài trẻ con có vẻ hung ác, bây giờ trông cũng ra gì, thoạt nhìn rất tuấn tú, giống kiểu ông chú mà các cô gái thích hiện nay.

Tiểu Bạch Vô Thường nhìn diện mạo của Tiểu Hắc Vô Thường, vui vẻ vuốt ve mặt của hắn:

“Ca, ngươi đẹp trai đấy.”

Thật ra Tiểu Hắc Vô Thường sắp khóc rồi, nhưng hắn vẫn cố gắng bày ra vẻ mặt tươi cười:

“Ngươi cũng vậy, nào, chúng ta về nhà thôi, đi cầu hôn cô nàng nhà họ Tả…”

Tiểu Bạch Vô Thường chờ mong:

“Đi…”

Tay của Tiểu Bạch Vô Thường bỗng rũ xuống.

Tiểu Hắc Vô Thường vẫn giả vờ không thấy, hắn ôm lấy Tiểu Bạch Vô Thường, nhưng bây giờ Tiểu Bạch Vô Thường đã lớn lên, hắn không ôm nổi.

Vốn dĩ hắn bị nội thương, hơn nữa còn ăn Vạn Thọ hoàn kịch độc, hai người họ chẳng những không đứng dậy được mà còn đồng thời ngã lăn trên mặt đất.

Ô Kê không nhẫn nhịn được:

“Em trai ngươi…”

Ta kéo Ô Kê lại, thằng nhóc này sao lại không tinh ý thế chứ? Đúng là ngứa đón mà.

Ô Kê đành phải lùi lại, Tiểu Hắc Vô Thường quay đầu lại nhìn ta:

“Lý Bắc Đẩu, Huyền gia bọn ta sẽ ghi nhớ ân huệ của ngươi, về sau có việc gì thì đến nhà họ Huyền tìm anh em bọn ta, núi đao biển lửa quyết không chối từ.”

Ta chỉ có thể xua tay:

“Không cần phải khách sáo như thế...”

Nhưng lại bị Trình Tinh Hà đá một cú sau lưng:

“Ta thấy ngươi bị ngu rồi, tự dưng có được ơn huệ, ngu gì không cần.”

Tiểu Hắc Vô Thường đặt chậu châu báu lên mặt đất:

“Nói lời giữ lời, chậu châu báu này, anh em bọn ta chỉ dùng một lần.”

Trình Tinh Hà lập tức đi lấy chậu châu báu, cọ chậu châu báu lên mặt một cách quý trọng:

“Đây đúng thật là...”

Bạch Hoắc Hương chướng mắt bộ dạng này của hắn, nàng đanh giọng:

“Ngươi nói xem chậu châu báu có thể nhân bản một ngươi khác không?”

Câu này làm Trình Tinh Hà lạnh sống lưng, hắn vội vàng dời mặt đi.

Ta vẫn không yên tâm về việc “phải trả giá đắt”, bèn nhìn tướng mạo của Tiểu Hắc Vô Thường, và lần này ta mới nhận ra sự khác thường nằm ở đâu.

Sau khi hắn trưởng thành, bảo thọ quan rút ngắn, giống như thiếu mười năm dương thọ!

CMN, ta chợt căng thẳng, vậy tức là cái giá phải trả khi sử dụng chậu châu báu là dương thọ của mình!

Ta bỗng nhớ đến Thẩm Vạn Sơn trong truyền thuyết, thảo nào hắn chết bất đắc kỳ tử, tiền tài hắn có được thật sự đổi bằng mạng sống của hắn!

Nhưng mà...Nhìn bộ dạng của Tiểu Hắc Vô Thường bây giờ, ngươi nói cho hắn biết dùng chậu châu báu là phải đánh đổi mạng sống thì có lẽ hắn cũng bằng lòng.

Tiểu Hắc Vô Thường thở hổn hển, hắn vẫn cõng Tiểu Bạch Vô Thường, bước từng bước ra ngoài.

Ở phía sau, Mạc Long nãi nãi thở dài, rồi cũng ôm đứa cháu nghịch ngợm không lúc nào ngơi đi khỏi đây.

Ô Kê hoàn hồn:

“Gì vậy, bà Hồ, ngài đừng vội đi, lần này ngài đến để giúp Thiên Sư phủ bọn ta tìm Đỗ thiên sư mà? Nhưng bây giờ vẫn chưa tìm được Đỗ thiên sư...”

Mạc Long nãi nãi cười khẩy:

“Việc ta cần làm đã xong rồi, chuyện còn lại các ngươi tự giải quyết đi.”

Ô Kê tức sôi máu, nhưng lại không dám làm gì Mạc Long nãi nãi, hắn tức giậm chân, động tác còn ẻo lả hơn cả Ách Ba Lan.

Ta nhìn bóng lưng hai bà cháu, bỗng nhớ đến lời thi giải tiên nói, hắn muốn ta giúp hắn chiếu cố nhà họ Ngụy.

Nhưng người ta là Thiên cấp cao cấp, ta còn chẳng thấy khí của người ta, bảo ta đi chăm sóc đối phương, chẳng phải là muốn người khác cười rụng răng à?

Đột nhiên, Mạc Long nãi nãi quay đầu lại, nói với ta:

“Lý Bắc Đẩu, về sau chúng ta còn sẽ gặp lại. Có lẽ ta sẽ nhờ vả ngươi một việc, mong rằng đến lúc đó ngươi đừng ghét bỏ.”

Nhờ vả…Ta?

Ta không nghe nhầm đấy chứ?

Hai mắt Ô Kê trừng hai mắt như sắp rơi ra ngoài, hắn nhỏ giọng lẩm bẩm:

“Quào, ta cảm thấy Địa cấp như mình nhận Hoàng cấp làm sư phụ đã đủ kỳ lạ rồi, không ngờ Thiên cấp còn có chuyện cần nhờ Huyền cấp? Sư phụ, ngươi tiết lộ cho đồ đệ biết chút đi, rốt cuộc lai lịch của ngươi là gì?”

Trình Tinh Hà đáp:

“Chắc ngươi cũng nghe qua rồi, thiên sư thủ tịch có khả năng là cha hắn.”

Ô Kê cau mày:

“Ta cảm thấy không giống…Nói một câu đại nghịch bất đạo thì ta thấy thiên sư thủ tịch có khi còn chưa có tư cách làm cha của sư phụ ta.”

Thằng nhóc Ô Kê này cái khác không học được chứ khả năng nịnh bợ tiến bộ rõ rệt, tự học thành tài à?

Chương 521 - Nhà Giàu Mới Nổi

Chương 521: Nhà Giàu Mới Nổi

Lúc này, tỳ hưu bạch ngọc ở phía sau đã hồi phục lại, nó vẫn rất quyến luyến Bạch Hoắc Hương.

Bạch Hoắc Hương vỗ đầu nó:

“Chung quy sẽ phải ly biệt, không cần tiễn đưa, bọn ta phải đi rồi.”

Nhưng tỳ hưu bạch ngọc giữ Bạch Hoắc Hương lại, không muốn cho nàng đi.

Bạch Hoắc Hương lấy ra một thứ, chính là sợi dây chuyền tỳ hưu bạch ngọc trên cổ thi giải tiên lúc trước, ký thân phù của nó.

Nàng nói:

“Từ nay về sau, ngươi tự do rồi.”

Trình Tinh Hà không nhịn được, lập tức nhảy tới muốn lấy lại ký thân phù:

“Bây giờ chủ nhân của nó bị tiêu hóa rồi, còn mỗi nó ở lại đây lẻ loi một mình chẳng phải cũng rất đáng thương à? Hơn nữa, nếu nó tiếp tục tấn công người dân dưới núi thì tạo nghiệp chướng quá, không bằng đổi chủ nhân, về sau đi theo ta, ta đảm bảo nó ăn ngon uống tốt...”

Bạch Hoắc Hương lấy lại vòng cổ:

“Tại sao chứ? Khó khăn lắm nó mới được tự do...”

Tỳ hưu bạch ngọc cũng hiểu được Trình Tinh Hà vừa nói gì, lập tức hất tung Trình Tinh Hà.

Ta muốn cười, nhưng vừa cười là toàn thân đau đớn, cho nên không cười nổi.

Nhưng mà Bạch Hoắc Hương cũng hiểu ý Trình Tinh Hà, quả thực tỳ hưu bạch ngọc ăn thịt người, lỡ như để nó ở lại đây tác oai tác quái thì cũng không ổn.

Ô Kê nói:

“Hiển nhiên tỳ hưu bạch ngọc thích ngươi, đã thế chi bằng ngươi giữ lấy ký thân phù, cho nó đi theo ngươi.”

Cuối cùng, hắn còn ngứa mồm bồi thêm một câu:

“Đúng không sư mẫu.”

Mặt Bạch Hoắc Hương bỗng chốc đỏ bừng, nàng trừng Ô Kê:

“Lại nói hươu nói vượn, có tin ta hạ độc cho ngươi câm luôn?”

Ô Kê rụt cổ không lên tiếng, quăng cho ta một ánh mắt cầu cứu, nhưng ta lờ hắn đi, đáng đời.

Tỳ hưu bạch ngọc đang đợi câu này, nó nhìn Bạch Hoắc Hướng với ánh mắt tràn đầy kỳ vọng.

Bạch Hoắc Hương suy nghĩ, cảm thấy cũng có lý, bèn đeo sợi dây chuyền lên cổ:

“Khi nào ngươi muốn tự do thì ta sẽ cho ngươi tự do, vào đi, Tiểu Bạch.”

Tỳ hưu bạch ngọc biến mất.

Trình Tinh Hà bĩu môi:

“Được đấy, lần trước Thất Tinh thu một con lửng đặt tên là Tiểu Hắc, bây giờ ngươi đặt tên cho tỳ hưu bạch ngọc là Tiểu Bạch, trình độ đặt tên của hai người có đến thế thôi à? Còn chơi ký thân phù đôi.”

Nhưng Bạch Hoắc Hương lườm hắn làm hắn không dám ho he gì nữa, hắn còn cần phải dựa vào cái mồm này để làm ăn, không muốn bị hạ độc thành người câm.

Nhắc đến Tiểu Hắc, lần trước ở nhà Ách Ba Lan, ta đưa Tiểu Hắc cho Lan Kiến Quốc mượn, về sau Tiêu Tương xảy ra chuyện, ta chưa gặp lại Lan Kiến Quốc lần nào, không biết Tiểu Hắc ra sao rồi.

Và cũng không biết Ách Ba Lan có ổn không.

Bọn ta ôm đồ vật ra ngoài, đi khá chậm, Ô Kê còn lành lặn, mà ta và Trình Tinh Hà lần này thương tích đầy mình, như hai quả hồng đỏ nát bươm.

Lão Tam rất ân cần, còn đỡ ta đi, ta nói cảm ơn với lão Tam, làm hắn đỏ bừng mặt:

“Tiểu thần tiên, ngươi nói gì thế, nếu không có ngươi thì mạng của lão Tam này cũng chẳng còn nữa. Vả lại ta cũng không làm được gì.”

Không làm được gì? Nói ra chỉ sợ hắn cũng không tin, trong chuyến đi vào Chu Tước cục lần này hắn chiếm công lao to nhất.

Trình Tinh Hà thấy vô số vàng bạc châu báu, hận không thể mang hết trên người, nhưng hắn bị thương khắp người, không mang được vật nặng, hắn ôm chặt chậu châu báu, lẩm bẩm, số châu báu có đáng là gì, đã có chậu châu báu rồi, những cái khác chỉ là muỗi.

Nếu cho hắn biết dùng chậu châu báu phải đánh đổi tuổi thọ, để xem hắn còn cười được nữa không.

Ra khỏi cửa hang, bên ngoài trời đã sáng, khiến người ta không mở mắt ra nổi. Ta bỗng cảm thấy, sống hai mươi năm lần đầu tiên ta mệt mỏi như thế này.

Tay vô thức sờ lên nghịch lân, Chu Tước cục đã phá rồi, khi nào Tiêu Tương mới có thể trở về?

Nhưng đột nhiên, ta nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên bên tai:

“Cẩn thận.”

Bàn tay che mắt của ta chợt khựng lại.

Đó là...Giọng của Tiêu Tương?

Nhưng ta chưa kịp suy nghĩ thì một giọng nói khác vang lên trước mặt bọn ta:

“Khụ khụ...Lý Bắc Đẩu, ta chờ được các ngươi ra rồi.”

Giọng Trình Tinh Hà lộ rõ vẻ căng thẳng:

“Hải lão đầu…”

Nhà giàu mới nổi tỏ ra hết sức hưng phấn:

“Cha, dẫn linh châm trên người hắn, con chờ lâu rồi, mau lấy ra, truyền linh khí cho con đi!”

Ta cắn răng, chết tiệt, vừa rồi còn cảm thấy bây giờ may mắn lên rồi, lão khọm này biết chọn thời điểm thật đấy, vậy mà nhằm vào lúc mấy người bọn ta trong tình trạng này…

Đôi mắt dần dần thích ứng với ánh sáng mãnh liệt, ta thấy hai cha con Hải lão đầu đang ngồi dưới cây sưa Hải Nam trước cửa hang, tên giàu xổi còn che ô nom rất giống khách du lịch, chỉ còn thiếu điều bôi kem chống nắng lên người mình thôi.

Lão Tam cảm thấy khó hiểu:

“Gì vậy, hai người này thì có gì phải sợ? Đại tỷ, ngươi thả con quái vật kia ra ăn luôn hai người này đi.”

Chương 522 - Bảo Vệ Bạch Hoắc Hương

Chương 522: Bảo Vệ Bạch Hoắc Hương

Bạch Hoắc Hương bị gọi là đại tỷ, trán nổi gân xanh, nàng đanh giọng trả lời:

“Ăn không được.”

Trình Tinh Hà vừa xắn tay áo lên, vừa sầm mặt nói:

“Nếu ăn họ thì ai giải dẫn linh châm cho Thất Tinh? Ta thấy lần này xong thật rồi.”

Ô Kê đâu biết ân oán giữa ta và Hải lão đầu, hắn ỷ vào mình cũng thuộc gia tộc mười hai Thiên cấp, không có ai ra gì mà xông lên như lần trước gặp Mạc Long nãi nãi:

“Đây chẳng phải là Hải…”

Nhưng Ô Kê chưa kịp nói hết lời thì đã ngã nhào xuống đất.

Hắn ngã không phải do đụng vào đâu, mà là do bẫy của Hải lão đầu, chắc chắn có trận pháp bên cạnh ông ta.

Ta từng nghe qua về loại trận pháp này, không phải là loại cực kỳ cao cấp gì. Ngưng khí thành hình, giống như vòng bảo vệ trong suốt, không ai lại gần được, nghe nói phát triển từ Kỳ Môn Độn Giáp, từ Thiên cấp trở lên mới dùng được, tương tự với Kim Chung Tráo của khí công, nhưng lợi hại hơn nó nhiều.

Ô Kê đứng lên, trên mặt không nén được giận:

“Nhà họ Hà bọn ta xếp hạng cao hơn lão nhân gia ngài trong mười hai Thiên cấp…”

Nhưng còn chưa dứt lời thì Ô Kê đứng không vững, quỳ mọp xuống, giọng Hải lão đầu vang lên:

“Họ Hà xếp trên họ Hải này thật, nhưng đó là ông nội của ngươi chứ không phải thứ nhãi ranh nhà ngươi. Nếu biết cao thấp trên dưới thì một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch như ngươi dám cáo mượn oai hùm trước mặt ta à?”

Nhà giàu mới nổi

“Cha, dạy dỗ tên khốn ỷ thế hiếp người này đi! Thay Hà Hữu Thâm dạy cho hắn một bài học!”

Ta hiểu phong cách nhà họ Hải, họ không thèm để ý tình cảm lễ nghĩa, ta lập tức nói với Ô Kê:

“Ô Kê, chuyện này không liên quan gì đến ngươi, đừng nhúng tay…”

Nhưng Ô Kê lớn tiếng nói:

“Sao lại không liên quan, chuyện của sư phụ cũng là chuyện của Hà Bạch Phượng này. Ngươi muốn động vào sư phụ ta thì cùng lắm ta liều mạng một trận với ngươi!”

Lão Tam hết sức khâm phục:

“Trước kia thấy tiểu tử này đỏm dáng, không ngờ lại khí phách như vậy.”

Hải lão đầu nói với giọng lạnh tanh:

“Ranh con, nể mặt ông ngươi, hôm nay ta không so đo với ngươi, nếu còn có lần sau, ông của ngươi có đến thì cũng chẳng được ích gì đâu!”

Nói xong, Hải lão đầu giơ tay lên, Ô Kê tức khắc ngã nhào, hắn giãy giụa muốn đứng dậy nhưng hai đùi không nhúc nhích được, trên mặt đất có hai luồng hắc khí giữ chặt lấy Ô Kê.

Thứ có thể trói buộc Địa cấp, tất nhiên là lệ quỷ do nhà họ Hải nuôi dưỡng.

Hải lão đầu xem như đã kiêng dè Hà Hữu Thâm, nể mặt vài phần, không cho Ô Kê dây vào chuyện này. Nể mặt nhau để sau này còn có thể gặp mặt.

Tên giàu xổi hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường Ô Kê, sau đó xoay sang nhìn ta, vẻ mặt như trẻ em thiểu năng muốn ăn gà rán:

“Cha, ngươi mau lên...”

Hải lão đầu từ từ đi về phía ta và giơ tay lên.

Ta bỗng cảm thấy mình giống như một mảnh sắt vụn bị hút về phía nam châm, cơ thể không khống chế được mà bước về phía bàn tay của Hải lão đầu!

“Thất Tinh!”

Trình Tinh Hà đuổi theo, nhưng vô số hắc khí đè hắn lại.

Ta hô to:

“Mặc kệ ta, bảo vệ Bạch Hoắc Hương...”

Ta chưa nói xong thì có vài tiếng xé gió lao tới từ hắc khí, bay về phía Hải lão đầu, đồng thời giọng nói lạnh lùng của Bạch Hoắc Hương vang lên:

“Ta thấy lão già ngươi toàn thân đều là bệnh, hôm nay ta phải chữa trị cho ngươi!”

Đến lúc nào rồi mà ngươi còn đổ thêm dầu vào lửa hả.

Hải lão đầu thấy thế, lắc đầu cười nói:

“Hôm nay ta rất vội, không rảnh chơi với các ngươi…”

Giống như người lớn nhìn bọn trẻ chơi đồ hàng vậy.

Ta thấy những cây châm không thể xuyên qua Kim Chung Tráo, trực tiếp rơi xuống đất.

Ta lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng xé gió của một vật sắc nhọn, ta liếc sang thì thấy là đồ bằng vàng buộc dây thiên quỳ.

Dây thiên quỳ đó rất quen mắt, là sợi dây của Mạc Long nãi nãi bị đứt trong hang động!

Chắc chắn là Trình Tinh Hà đã nhặt nó theo, đời trước tên này chuyên đi nhặt ve chai à, cái gì cũng nhặt được. Còn dụng cụ bằng vàng, vì ta hắn cam lòng ném nó ra ư?

Nhưng chiêu này có tác dụng thật. Đồ bằng vàng nằm trong động lâu, dính đầy thi khí, dây thiên quỳ thì càng khỏi phải nói, bọn ta hành khí kiêng kỵ thứ này nhất!

Ta nghe thấy âm thanh đứt gãy, Kim Chung Trái của Hải lão đầu bị Trình Tinh Hà đập ra rồi!

Sắc mặt của Hải lão đầu thay đổi:

“Đó là dây Sáo Long của Mạc Long nãi nãi…”

Quả nhiên, dây thiên quỳ của Mạc Long nãi nãi chắc chắn có tuyệt kỹ độc môn!

Nhân cơ hội này, Trình Tinh Hà tung cước đá. Đế giày hắn có dính uế vật, không biết giẫm ở đâu mà có.

Bàn về sự nhanh trí và tận dụng phế liệu, đúng là không một ai bằng hắn được, hắn là thiên tài nhặt ve chai.

Chân rơi xuống, keng, Kim Chung Tráo vỡ vụn!

Giọng nói nghiêm nghị của Trình Tinh Hà vang lên bên cạnh:

“Con trai đừng sợ, có ba đây.”

Cái con c**.

Chương 523 - Thiếu Một Khiếu

Chương 523: Thiếu Một Khiếu

*Khiếu trong thất khiếu, thất khiếu là bảy cái lỗ trên mặt: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng. Cửu khiếu là thất khiếu với hai khiếu: lỗ sinh thực khí và hậu môn.

Ta được tự do, phản xạ có điều kiện kéo hắn đi:

“Chạy, chạy, chạy…”

Giọng của Hải lão đầu trở nên lạnh lùng hơn:

“Các ngươi đúng là không biết điều…”

Nghe giọng nói của Hải lão đầu cũng biết đối phương sắp tung tuyệt chiêu.

Ta lập tức đá Trình Tinh Hà đi, hắn lộn nhào về sau một vòng, trở tay túm Bạch Hoắc Hương và lão Tam:

“Không phải nhân viên chiến đấu thì rút lui ngay!”

Bạch Hoắc Hương đâu thèm quan tâm việc này nữa, nàng gào lên với ta:

“Lý Bắc Đẩu, nếu ngươi dám hành khí…”

Lão Tam đã nhận ra tình hình ở đây, rốt cuộc làm xe ôm nên thấy nhiều hiểu nhiều, hắn ôm eo Bạch Hoắc Hương giữ nàng lại:

“Đại tỷ, thần tiên đánh nhau, chúng ta đừng gây thêm phiền, xem như giúp họ rồi…”

Cơ thể Bạch Hoắc Hương run rẩy, rồi nàng mới cắn răng nói:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi nhớ kỹ cho ta…”

Họ rời đi, ta cũng yên tâm hơn. Dân linh châm đã vào tim rồi, chẳng lẽ ta còn ở đây chờ Hải lão đầu rút ra rồi chết?

Từ nhỏ, ông cậu ba đã nói với ta, lúc đánh nhau gì thì gì chứ không được sợ hãi, ngươi mà sợ thì thua trước một nửa rồi, mỗi người đều có hai cái tay hai cái chân, ai thắng cuối cùng còn chưa biết được đâu?

Bây giờ tên giàu xổi cũng không nhẫn nhịn được nữa, hắn rục rịch lại gần:

“Nhãi ranh, hôm nay không dạy cho ngươi một bài học thì ngươi không biết trời cao đất dày là gì…”

Nói cứ như ngươi biết ấy.

Nhưng tay vẫn không thể hành khí, trước đó còn bị ăn đạp, Trình Tinh Hà đứng che cho ta, nói:

“Để ta. Mỗi ngày bị đè đầu cưỡi cổ, ta thật sự không chịu được nữa…”

Nhà giàu mới nổi bị chọc tức đến mức bật cười, hắn giơ tay lên, hắc khí lao về phía Trình Tinh Hà, hắn đanh giọng:

“Đi khỏi nhà họ Hải bao nhiêu năm rồi mà ngươi vẫn không tiến bộ, Huyền cấp, đừng ra ngoài cho mất mặt.”

Trình Tinh Hà cười:

“Xem thường Huyền cấp? Vậy hôm nay ta cho ngươi nhìn xem, thế nào là tứ lạng bạt thiên cân.”

Hắn bắt đầu nói lảm nhảm với những thứ đen thui đó.

Ta không thể hành khí, không biết hắn nói gì, nhưng ta có cảm giác, chắc chắn không phải lời hay.

Hình như tên giàu xổi nghe hiểu, mặt bỗng chốc đen sì:

“Tiểu tử ngươi dám…”

Trình Tinh Hà mỉm cười gian xảo, những luồng hắc khí kia bỗng thay đổi phương hướng như bị gió thổi ngược, bay về phía chủ nhân của mình.

Tên giàu xổi sợ hãi hét toáng lên, chạy trối chết, ta túm lấy Trình Tinh Hà:

“Ngươi nói cái gì đấy?”

Trình Tinh Hà móc lỗ tai:

“Ta nói…”

Nhưng Trình Tinh Hà chưa kịp nói thì đám hắc khí đã tiêu tan, Hải lão đầu đứng che trước mặt tên giàu xổi.

Trình Tinh Hà đang định mở miệng thì Hải lão đầu giơ tay lên, đột nhiên một tay của Trình Tinh Hà bóp chặt cổ họng mình, sau đó ngã văng ra xa.

“Thất Tinh ngươi cẩn thận…”

Giọng Trình Tinh Hà đã khản đặc, hắn giãy giụa hô lên:

“Lão khọm ấy muốn lấy châm của ngươi!”

Ta cũng đã nhận ra, trông Hải lão đầu mất hết hứng thú, lao về phía ta, không hề giống một ông lão bệnh tật ốm đau!

Ta nghiêng người nhào sang bên cạnh, xoẹt, Thất Tinh Long Tuyền ra khỏi vỏ, chém về phía ông ta.

Thất Tinh Long Tuyền mang theo kim quang, tỏa ra sát ý mãnh liệt, nhưng dù sao Hải lão đầu cũng là Thiên cấp, nghiêng người với góc độ con người khó có thể làm được và nhẹ nhàng tránh thoát.

Một tay bóp cổ ta.

Ông ta bóp rất mạnh, ta gần như cảm thấy máu trong cơ thể ngừng lưu thông.

“Thất Tinh...”

Nhưng ta vẫn giơ tay bóp cổ tay của Hải lão đầu, ấn mạch môn của ông ta.

Hải lão đầu cảm thấy bất ngờ:

“Lần đầu tiên ta thấy có người sắp chết còn không sợ, có phải ngươi thiếu một khiếu so với những người khác không?”

“Cha...”

Nhà giàu mới nổi lảo đảo chạy tới:

“Đã được chưa?”

Hải lão đầu lườm hắn:

“Giục cái gì mà giục?”

Nói xong, Hải lão đầu bóp chặt ta, sờ lên ngực ta, trên mặt hiện lên vẻ mừng rỡ:

“Cây châm này được nuôi dưỡng tốt quá, linh khí của hắn cũng không giống với người bình thường, con à, lần này ngươi gặp may rồi.”

Ngón tay ông ta như chui vào trong máu thịt dưới lồng ngực, cảm giác đau đớn lan ra khắp cơ thể, xông thẳng lên đỉnh đầu!

Kiểu gì cũng chết, vậy thì không thể chọn cách chết như dê bị làm thịt thế này được!

Cơn đau khiến ta tỉnh táo vô cùng, ngay khi Hải lão đầu đang tập trung tinh thần lấy châm, ta cầm một nắm đất vung về phía ông ta.

Đây là biện pháp cấp thấp nhất, bọn trẻ con đánh nhau còn không thèm dùng, dùng thủ đoạn bẩn thỉu chứng tỏ ngươi hèn nhát.

Nhưng lúc này ai còn quan tâm ngươi dùng thủ đoạn bỉ ổi hay không!

Mới đầu Hải lão đầu không coi nó ra gì, nhưng ông ta đã quên, Kim Chung Tráo đã bị Trình Tinh Hà đập vỡ rồi.

Đến khi ông ta định thần lại thì đã không kịp rồi, ngay khi châm bị lấy ra, ông ta dính đất bụi, phản xạ có điều kiện hắt hơi một cái.

Nhân lúc này, ta bùng nổ toàn bộ sức lực, lập tức đẩy Hải lão đầu ngã lăn xuống đất, rồi xoay người đè lên người lão, bóp cổ đối phương.

Tên giàu xổi không ngờ tình thế lại đột ngột thay đổi, con vịt đến tay rồi còn bay đi được.

Đến khi hắn hoàn hồn, muốn lôi ta ra, ta đã mất khống chế rồi, tức khắc đá bay hắn ra ngoài.

Hải lão đầu cũng quýnh lên, trở tay muốn túm ra xuống.

Nhưng đột nhiên, cảm giác kỳ lạ ở bàn tay lại xuất hiện, hình như thứ gì đó trên người Hải lão đầu đang chảy vào trong cơ thể ta.

Chương 524 - Chia Đôi Mọi Thứ Trên Thế Gian

Chương 524: Chia Đôi Mọi Thứ Trên Thế Gian

Trong nháy mắt, sắc mặt Hải Lão Đầu trở nên tái nhợt, giống như không thể tin được chuyện phát sinh trước mắt, nhưng dù sao hắn cũng là thiên cấp, sau đó như nhớ tới điều gì, lập tức

lớn tiếng quát một tiếng:

"Nghênh Xuân, mau kéo thằng nhóc này ra khỏi người ta đi...nếu không sẽ không kịp!"

Nhà giàu mới nổi nghe vậy lập tức giữ chặt chiếc kính râm trên đầu, nhào về phía hắn:

"Cha, ngươi…"

Trong mắt hắn, một thiên cấp như Hải Lão Đầu xử lý ta còn dễ hơn xỉa răng, sao lại phải nhờ đến sự giúp đỡ của ta chứ?

Hải Lão Đầu gấp đến mức gân xanh đều nổi lên:

"Không kịp để giải thích..."

Nhà giàu mới nổi lắp ba lắp bắp mà "ồ" một tiếng, rồi lao tới kéo ta đi, nhưng chưa kịp vồ lấy thì hắn đã ngã lăn xuống đất trước.

Là do Trình Tinh Hà ôm chân hắn, cười một cách ranh mãnh:

"Hải Lão Đầu, ngươi xem mặt trời cũng chưa quá trưa, còn có rất nhiều thời gian, ngươi nói thử xem, chúng ta sẽ nghe."

Nhà giàu mới nổi muốn giãy giụa thoát khỏi tay Trình Tinh Hà nhưng hốc mắt hắn trũng sâu, rõ ràng là do thận khí không đủ, chắc là do thức khuya rồi lại ăn ăn chơi đàng điếm, tinh lực hao tổn nghiêm trọng. Sao có thể so với thanh niên ở khu ổ chuột không dính rượu bia, đi ngủ đúng giờ lúc mười giờ tối như Trình Tinh Hà. Cho dù đá đạp loạn xạ thì cũng chẳng có thể thoát khỏi tay Trình Tinh Hà.

Mà những con quỷ được nuôi dưới tay hắn vì Trình Tinh Hà nên cũng dùng được nữa, gấp gáp gào thét..

Nhưng ta có thể cảm nhận được thứ khí kia của Hải Lão Đầu chưa từng ngừng, đổ lên người ta càng ngày càng nhiều...như rượu được rót từ bình này sang bình khác.

Giống như...dẫn linh châm trên người ta là nam châm, thứ khí kia đều là vụn sắt!

Ngay sau đó, linh khí đột nhiên dâng trào, sắc mặt Hải Lão Đầu càng ngày càng khó coi, thậm chí còn có vẻ đáng sợ!

Nhưng hắn không có năng lực như thi giải tiên, cho nên dù thế nào cũng không thể thoát khỏi tay ta. Nghĩ trái nghĩ phải, hắn duỗi ngón tay ra, trong nháy mắt, giữa kẽ ngón tay bắn ra một bó châm to, tất cả chúng đều ghim vào tay ta.

Một trận đau đớn kịch liệt ập tới, hơn nữa điều quan trọng hơn là...hình như những chiếc châm này không phải châm bình thường.

Trên đó có một luồng linh khí ổn định, còn là dẫn linh châm thu thập từ nơi khác!

Thấy vậy, nhà giàu mới nổi lập tức than vãn:

"Cha, đó không phải là chuẩn bị cho con trai à? Phù sa không chảy ruộng ngoài!"

Giọng Hải Lão Đầu trở nên gay gắt:

"Ngươi thì biết cái gì! Nếu không phải vì những chiếc châm này, cha ngươi đã hút khô hắn!"

Hút khô...

Ta đột nhiên nhớ ra sau khi ta trồng dẫn linh châm, ta đã gặp được Ngụy Thu Hà, sau đó là Quan Tài Si, thậm chí cả Thi Giải Tiên...đều có thứ gì đó chảy vào cơ thể họ như thế này!

Chẳng lẽ...dẫn linh châm hút linh lực về phía ta?

Đến bây giờ...Hải Lão Đầu đúng là vác đá đập chân mình, muốn dụ linh khí của ta cho con hắn dùng nhưng giờ thì hay rồi, linh khí của chính hắn cũng bị dẫn linh châm hút vào người ta!

Trình Tinh Hà cũng hiểu:

"Ta nói rồi, ngươi làm sao lại trở thành cái vợt muỗi được...Thất Tinh, vận khí của ngươi đúng là rớt đến vực sâu rồi lại vọt lên tận trời mà!"

Càng có khả năng là do Hải Lão Đầu quá xui xẻo.

Sợ là tất cả những gì hắn làm trước đây có được đều nhờ số vượng phu của người vợ Kim Tinh Thú. Bây giờ vợ của hắn đã chết, vận may của hắn rớt thảm...khó trách Mạc Long nãi nãi đã nói Hải Lão Đầu xui xẻo khi nhìn thấy dẫn linh châm trên người ta trước đó!

Nhà giàu mới nổi mở to mắt:

"Việc này...Việc này sao có thể..."

Hải Lão Đầu phải dùng cả đời để luyện linh khí này, hiện tại lại hay rồi, tất cả lại có lợi cho ta.

Nói ngại thì cũng hơi ngại nhưng nếu không phải hắn có ý xấu thì làm sao có thể phối hợp linh khí, hắn đáng bị như vậy.

Tuy nhiên, linh khí của những chiếc châm kia rất phức tạp, suýt chút nữa đã hất tay ta ra xa.

Ta vừa buông tay, Hải Lão Đầu đã dùng một loại sức mạnh khó có thể tưởng tượng được ở tuổi này, từ dưới người ta chui lên. Sắc mặt sa sầm, một tay vỗ xuống đất, một bóng đen lớn từ dưới đất bay lên.

Đó là quỷ mà Hải Lão Đầu nuôi dưỡng ...

Trình Tinh Hà tiến lại gần ta:

"Thất Tinh, ngươi không sao chứ, Hải Lão Đầu đang thẹn quá thành giận, nếu không chúng ta chạy đi?"

Đây là hắc khí mà hắn đã sử dụng khi đối mặt với Công Tôn Thống vào lần trước.

Ta lắc đầu, bắt lấy Thất Tinh Long Tuyền, chém ngang qua đám hắc khí.

Thất Tinh Long Tuyền được bao phủ bởi một tầng kim quang nhàn nhạt, sát khí phun ra...Cảm giác này thật quen thuộc và sảng khoái, giống như có thể chia đôi mọi thứ trên thế gian!

Quả nhiên, đã lâu rồi ta mới dốc hết sức để chống lại hành khí, khi đột nhiên tăng vọt...giống như một con cá chép lớn trước khi biến thành một con hổ kình.

Chương 525 - Chỉ Có Đường Chết

Chương 525: Chỉ Có Đường Chết

Tiếng xé gió xẹt qua, hắc khí trước mặt tách ra làm hai, Hải Lão Đầu lộ ra vẻ khó tin, lảo đảo một cái, lập tức cùng Hải Nghênh Xuân bị sát khí làm ngã.

Hải Lão Đầu nghiêng đầu phun ra một ngụm máu, sắc mặt càng ngày càng khó coi, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to:

"Lần này thì tốt rồi...mất vợ rồi, số mệnh thật sự cạn rồi..."

Nhà giàu mới nổi không cam lòng, vội vàng kêu lên:

"Cha, ngươi xử hắn đi!"

Hải Lão Đầu không còn sức vùng vẫy, dáng vẻ ngày càng yếu ớt:

"Xử cái quái gì...một nửa linh khí của ta đã bị hắn hút mất..."

Nói xong, hắn từ từ nhắm mắt lại.

Nhà giàu mới nổi nhào vào trên người Hải Lão Đầu:

"Cha, cha! Cha dậy nhìn ta đi...Nếu cha đi rồi, sau này con trai sẽ ra sao..."

Trình Tinh Hà chạy tới, thấp giọng hỏi:

"Ngươi không phải người tốt sao? Lần này như thế nào quyết đoán như vậy, hơn nữa ngươi còn giết người?"

Má, ta đâu ra tay tàn ác như vậy.

Quả nhiên, Hải Lão Đầu giơ một tay lên, nắm lấy tay nhà giàu mới nổi, hơi thở mong manh:

"Thằng nhóc khốn nạn. . . Ta không có chết, ngươi khóc làm gì?"

Nhà giàu mới ban đầu sửng sốt, sau đó ôm lấy Hải Lão Đầu:

"Cha, ngươi không sao chứ?"

Hải Lão Đầu thở ra một hơi, lẩm bẩm nói:

"Cả đời này của ta tranh cường háo thắng không chịu thua, chỉ muốn hơn người khác, không ngờ cuối cùng lại phạm sai lầm..."

Nhà giàu mới nổi không hiểu, Hải Lão Đầu như hận rèn sắt không thanh thép, thở dài nói:

"Quên đi, cần gì phải tranh...Lúc trước hắn nói với ta giỏ trúc treo cao thì khe hở lớn, đến cuối cùng chỉ là vô ích, ta không phục, nhưng hắn đúng là hắn."

Hắn, là ai lại lợi hại đến mức có thể làm cho thiên cấp như Hải Lão Đầu nói ra loại lời nói này?

Đã đến lúc này, ta cũng không muốn đối chọi mà chẳng được lợi ích gì với Hải Lão Đầu nữa, dù sao cũng phải lôi hung thủ xuống nước trước, nên nhân cơ hội nói luôn việc Mã Nguyên Thu lợi dụng bọn họ để xử lý ta.

Hải Lão Đầu vừa nghe thấy vậy, sắc mặt tái xanh rồi trắng bệch.

Trong lòng hắn cũng biết rõ mình đã gặp xui xẻo, ta căn bản cũng không cần lừa hắn, hắn không kiềm được mà nắm chặt tay, nện mạnh một cái:

“Mã Nguyên Thu này đang lợi dụng người họ Hải công kích kẻ khác…”

Trình Tinh Hà hạ giọng nói:

"Chính mình cũng không phải thứ gì tốt, đừng nghĩ ai cũng xấu xa."

Sau khi nghiến răng nghiến lợi, Hải Lão Đầu nhìn về phía ta, nhưng vào lúc này, hắn như nhìn thấy gì đó, con ngươi lập tức trợn to.

Rồi như không tin vào mắt mình, hắn bấm ngón tay rất lâu.

Hắn đang bói cho ta đấy à?

Ta để cho hắn nhìn đến mức sởn da gà, sau đó lập tức hỏi hắn đã thấy gì?

Không ngờ, Hải Lão Đầu đột nhiên cười lớn:

"Mã Nguyên Thu ơi Mã Nguyên Thu, tính toán quá thông minh, lần này chỉ sợ hắn sai rồi, hahahaha…"

Có ý gì gì đây?

Hải Lão Đầu xua tay không chịu nói thêm, hắn được nhà giàu mới nổi đỡ lên. Sau khi linh khi bị ta hút đi, hắn ho khan càng nhiều...điều này không giống giả bộ.

Nhà giàu mới nổi quay đầu nhìn ta chằm chằm như muốn chém ta hai nhát, nhưng Hải Lão Đầu xua tay nói:

"Đều là số mệnh...Hải gia chúng ta, chúng ta cần nghỉ ngơi một thời gian...có nợ cũng phải tính từ từ."

Khi Hải Lão Đầu đến, cũng không phải không rõ gì mà về đến nhà.

Nhưng sau khi nghĩ lại, ta vội nói:

"Dẫn linh châm của ta…"

Lời còn chưa dứt, hai cha con đã biến mất.

Trình Tinh Hà không khỏi lẩm bẩm:

"Làm thế nào mà họ lại đi nhanh như vậy? Trên thảm quỷ đến?"

Lúc này, một người chạy tới từ phía sau đến và bắt đầu chạm vào tĩnh mạch của ta.

Bạch Hoắc Hương.

Ta muốn nói nhưng nàng ngẩng đầu lên và liếc ta một cái, liếc đến mức ta không dám nói nữa.

Sau đó, nàng bắt đầu sờ xung quanh, cau mày.

Trình Tinh Hà bị vẻ mặt của nàng làm cho hoảng sợ:

"Tình huống như thế nào, chẳng lẽ Thất Tinh..."

Dẫn linh châm nhập tim, chỉ có đường chết, nếu không chết, khí tức cũng sẽ bị phong ấn hoàn toàn, trở thành nửa động tác võ thuật đẹp mắt nhưng không dùng được.

Ta không khỏi lo lắng...nếu đã như vậy, không ăn được bát cơm này là thứ yếu, làm sao ta có thể tích công đức cho Tiêu Tương?

Ai biết được, Bạch Hoắc Hương thở dài một hơi dài và nói:

"Không biết vận khí như thế nào...dẫn linh châm mất rồi."

Cái quái gì vậy?

Dựa theo ý tứ của Bạch Hoắc Hương, khi Hải Lão Đầu dẫn linh, nhất định trong tay hắn có sơ suất, linh khí của chính hắn bị ta hấp dẫn thụ ngược lại, cùng vô số dẫn linh châm đâm xuống, chiếc dẫn linh châm vốn nhập tim ta không chịu nổi linh khí lớn như vậy nên tiêu tán.

Còn có chuyện tốt như vậy?

Nhưng...hắn là thiên cấp, có thể xảy ra chuyện gì?

Bạch Hoắc Hương khinh bỉ liếc mắt, bảo ta đừng được lợi mà ra vẻ, thử hành khí xem sao.

Hình như trong mắt nàng có chút chờ mong.

Ta nhìn cúc vàng hộc mộc trước mặt, cố gắng thử hành khí...Cúc vàng hộc mộc nổi tiếng vì gỗ cứng. Dựa theo bản lĩnh Huyền cấp nhị phẩm của ta, nếu dùng toàn lực ứng phó, có thể tạo một dấu tay trên vỏ cây này.

Chương 526 - Khí Công Cường Hãn

Chương 526: Khí Công Cường Hãn

Ta nhớ rằng trước kia ông già đã từng để lộ loại kỹ năng độc đáo này - khi đó chúng ta không ăn thịt trong một tuần, ông già nói rằng hắn sẽ không đến mua bán nữa, vì vậy hắn chỉ dựa vào ngón tay cầu trời bán đại lực hoàn, đến lúc đó để cho ta cầm khay thu tiền.

Kết quả, vừa lúc ông già chuẩn bị động thủ thì lập tức có người kêu hắn chọn âm trạch, ta không có cơ hội chạm vào cái khay.

Nghĩ như thế, hành khí từ từ dâng lên từ đan điền, cảm giác vừa quen thuộc vừa hưng phấn, đã bao lâu rồi ta mới hành khí mà lòng không có tạp niệm như vậy?

Nhưng điều ta không ngờ tới là sức mạnh của khí vượt ngoài dự đoán của ta, thật sự là khó kiểm soát được...cứ như thể một chiếc xe điện đột nhiên có tốc độ như một chiếc xe thể thao. Chân ta không đứng vững, vì vậy ta đã dùng một tay chộp vào cây cúc vàng hộc mộc.

…

Ta vừa ra ngoài, một cơn gió lướt qua tóc của ta, không kịp đề phòng nên cả người bị cuốn đi...giống như một người đang dắt ngựa nhưng lại bị ngựa kéo đi.

Trời đất đảo ngược trước mặt ta, ta thực sự bị đảo lộn bởi hành khí của mình!

Khi ta quay đầu nhìn thì lại thất vọng, cúc vàng hộc mộc vẫn còn nguyên vẹn và không để lại bất kỳ dấu tay nào như ta mong đợi.

Nhưng biểu hiện của Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương lại thay đổi cùng một lúc.

Quay đầu lại, chưa đến hai giây, da đầu ta nổ tung.

Chỉ một tiếng "cạch", cả cây cúc vàng hộc mộc đều đổ rạp...những bụi cây trong phạm vi ba mét xung quanh cây cúc vàng hộc mộc cũng phát ra tiếng "oành", tất cả đều ngã ngửa ra sau.

Cái này...là do ta làm ư?

Lão Tam trợn mắt, há to miệng lẩm bẩm:

"Tiểu thần tiên...ngươi, ngươi biết cách núi đánh trâu sao? Đây là khí công rất cường hãn!"

Vừa nói, hắn vừa giơ ngón tay cái lên, miệng lẩm bẩm rằng ta còn giỏi Lão Tứ có sở trường đánh vỡ gạch trong làng hắn.

Ta vừa muốn đứng dậy nhưng lại cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, hơi đứng không vững, may mà không ngã ở đây.

Bạch Hoắc Hương đỡ ta một cái:

"Ngươi hút nhiều linh khí như vậy, không thể tiêu hóa được ngay khi ở trình độ này...phải từ từ làm quen."

Trình Tinh Hà cũng phản ứng:

"Vận cứt chó...đây chắc chắn là vận cứt chó trong họa có phúc mà!"

Lúc này, Ô Kê giãy dụa đến, nhìn ta, không ngừng thở dài:

"Sư phụ, ngươi thật đúng là không phải người bình thường!"

Hiện tại ta như vừa đi tàu lượn siêu tốc, cảm thấy choáng váng, lúc này mới lấy lại tinh thần, vận may của ta đúng là rớt xuống vực sâu rồi lại vọt lên trời.

Hơn nữa...giây phút sinh tử đã qua, tôi vẫn nghĩ về Tiêu Tương.

Lúc trước ta rõ ràng nghe thấy thanh âm của nàng, nàng có phải đã trở về rồi không?

Hơn nữa, dẫn linh châm rõ ràng là để hấp thụ linh khí của ta, tại sao lại có thể hấp thụ linh lực của người khác?

Lúc này phía sau truyền đến một tiếng hét, ta quay đầu nhìn lại, thì ra là tất cả kim khí mà Trình Tinh Hà mang đến đều là dùng để đập vỡ kim chung tráo của Hải lão. Hiện tại cũng không biết rơi ở nơi nào, hắn chuẩn bị trở về Linh Ẩn Động lấy một ít đồ vật.

Đáng tiếc là không biết từ khi nào cái động đó đổ sập, không thể đi vào được nữa.

Hổ hàng, vật trấn này cũng không còn nữa, thế cục tự nhiên cũng sụp đổ, điều này còn cần phải nói sao?

Nhìn biểu tình kia của Trình Tinh Hà, gần như sắp lăn lộn trên mặt đất.

Phải mất một lúc hắn mới nhận ra rằng, liều mạng tìm kiếm kim khí đã mất. Theo lời hắn, có bát châu báu cũng phải có vốn, không thể bỏ tay vào đó để tạo ra một cái móng tay.

Nhưng nơi này đã nhiều năm không có người, cỏ dại xung quanh đều mọc cao hơn nửa người, muốn tìm những kim khí kia thật sự rất khó.

Hắn lập tức mượn tỳ hưu của Bạch Hoắc Hương, thức ăn của tỳ hưu là vàng bạc và châu báu, có thể tìm thấy dấu vết của bảo vật.

Bạch Hoắc Hương cười híp mắt:

"Ngươi cũng biết Tiểu Bạch ăn vàng bạc châu báu, ngươi không sợ..."

Bấy giờ Trình Tinh Hà mới sực tỉnh, vội vàng xua tay:

"Quên đi, Trịnh Thất Thủy, ngươi coi như ta chưa nói cái gì đi."

Rồi như lại nhớ ra điều gì, hắn lại hỏi ta:

"Ngươi không phải biết xem bảo khí sao? Mau giúp ta tìm đi! Tìm được rồi ta sẽ mua cho ngươi một chiếc Rolls-Royce."

Ngươi cứ nổ đi, ngươi mua cho ta cái gì, bong bóng hay ảo giác?

Nhưng có được nhiều hành khí như vậy, khí tụ lên mắt, nói không chừng có thể nhìn thấy những thứ mới vì vậy ta ngưng tụ khí để tìm kiếm.

Không thành vấn đề, quả thực rõ ràng hơn lúc trước, ta có thể thấy xung quanh có rất nhiều bảo khi rải rác, nhưng chúng đều vỡ vụn, chắc chắn tất cả đều bị đập nát. Ta vừa định chỉ cho Trình Tinh Hà thì đột nhiên thấy rằng có một đám khí có vấn đề.

Tử khí nhẹ.

Loại tử khí này khác với tràng khí trong mộ của phi tần, có quầng sáng màu đỏ, đó là khí tức của người sống.

Hơn nữa, tử khí đó là công đức quang, không phải ấn đường quang bình thường, điều đó có nghĩa là nó không phải là một người cao quý như Giang Thần hay Thành Bắc Vương mà là một thiên cấp.

Chương 527 - Xin Cơm

Chương 527: Xin Cơm

Có thể là Mạc Long nãi nãi đã không đi xa?

Không đúng...Ta căn bản không thể thấy rõ khí tức của Mạc Long nãi nĩ.

Đó là một thiên cấp khác.

Loại tử khí kia cũng không quá lớn, kém xa Hải Lão Đầu, vừa nhắc tới trong lòng liền đoán ra là ai!

Trình Tinh Hà thấy ta chạy tới về phía bên kia, không kiềm được sự hưng phấn:

"Thất Tinh, ngươi kích động như vậy, có phải thấy đại bảo bối gì không?"

Ô Kê và những người khác thấy chúng ta chạy đến nơi này, vội vàng chạy theo:

“Sư phụ, có chuyện gì vậy?”

Xung quanh nơi đó có đủ loại cây mây và dây leo, thoạt nhìn cũng đã hơn một năm không có người đặt chân vào.

Nhưng ta không thể nhìn sai được, nhất định có người ở đây.

Luồng khí này càng ngày càng rõ ràng, hẳn là ở chỗ này.

Trình Tinh Hà vẫn muốn hỏi thêm, vì vậy hắn giơ Thất Tinh Long Tuyền lên, dây leo ở đây đều bị chặt hết, có một cái hang bên trong. Hang động ngay ngắn chỉnh tề, giống như do con người đào ra.

Ô Kê cũng có kiến thức rộng rãi, buột miệng nói:

"Đây là Tọa Hóa Động ư?"

Cái gọi là "Tọa Hóa Động" thực chất là nơi các tiền bối một mình tu tiên, là bảo huyệt có thể hấp thụ tinh hoa của trời trăng. Cái gọi là “tọa hóa” là thành tiên.

Người tu hành thời cổ đại xem khí để biết được vị trí tốt thì đào ra được một cái cửa hang, tu hành ở bên trong. Nghe nói vào thời nhà Tống, có một người vọng khi vào ban đêm và tìm thấy một nơi trên núi có luồng khí rất nổi bật. Hắn lập tức bỏ lại vợ con để đi tu hành, nói rằng nơi đó là Tọa Hóa Động do trời đất tạo nên.

Kể từ đó, hắn sống ở đó, dặn người trong nhà đừng đi tìm hắn.

Người nhà lo lắng, sau đó đi tìm hắn, này cũng không sao cả, hắn đã bị vậy lại bởi một cái kén nhiều lớp. Người nhà thấy hắn tu tiên thành công thì vô cùng mừng rỡ, mãi sau này mới có một đạo sĩ nói với họ rằng nơi đây có con nhện tinh, chiếm cứ Tọa Hóa Động của tiên nhân, đặc biệt còn biến ra ảo ảnh ăn thịt người, người nhà của họ có thể đã gặp xui xẻo.

Khi gia đình hắn nghe thấy điều này thì lập tức bóc cái kén ra và phát hiện thực sự chỉ còn lại một bộ hài cốt bên trong.

Chúng ta đi vào xem, bên trong đúng là có một ít bùa phong thủy của đạo giáo, bước vào trong, Trình Tinh Hà bắt đầu đề phòng

“Đừng nói chỗ này cũng có quái vật gì đó nhé…”

Lời còn chưa dứt, một giọng nói vang lên:

"Các ngươi đoán xem."

Giọng nói này...vô cùng quen thuộc.

Chúng ta xem qua, sững sờ một lúc và Trình Tinh Hà bật thốt lên:

"Xin cơm..."

Ta đá hắn một phát từ phía sau, lúc đó chúng ta đều thấy bản lĩnh của Công Tôn Thống khi hắn đối phó với Hải Lão Đầu, hắn thật sự không thể là một tên ăn mày.

Nhưng Công Tôn Thống cũng không tức giận, chỉ lười biếng ngáp một cái, bĩu môi nói vào bên trong:

"Đợi các ngươi đến mức hoa đều tàn rồi."

Đợi chúng ta? Hắn sớm đã đoán ra chúng ta sẽ tới nơi này?

Điều này không khỏi khiến người ta cảm thấy ớn lạnh, trong chuyến đi của chúng ta, xác thực có thể do thám được nhiều thiên cơ hơn so với người bình thường. hơn nữa có thể biết chính xác thời gian và địa điểm của các sự kiện trong tương lai, đây là...tiên tri chân chính!

Theo tầm mắt của hắn nhìn vào trong, ta không khỏi sửng sốt một lần nữa, bên trong có một chiếc giường đá, người nằm trên đó đúng là Đỗ Hành Chỉ không thấy đã lâu.

Ta chợt nhận ra...Công Tôn Thống đã hao hết khí lực để tìm Cửu Khiếu Linh Lung Tâm của Đại Sơn Mị để chữa trị cho cháu gái của mình, người cháu gái đó thực sự là Đỗ Hành Chỉ?

Và Thi Giải Tiên nói rằng Đỗ Hành Chỉ có một trợ thủ đắc lực, đó là Công Tôn Thống?

Thế giới thực sự nhỏ, không, thế giới thiên cấp thực sự nhỏ.

Ô Kê không biết bên trong có nhiều chuyện như vậy, ba bước thành hai bước chạy tới:

"Đỗ Thiên Sư, coi như ta tìm được ngươi…"

Nhưng chưa đến gần, Công Tôn Thống đã ngăn hắn lại, lắc đầu dùng khẩu hình miệng với ta, muốn ta đi gọi nàng.

Điều này khiến ta rất lúng túng, ta và Đỗ Hành Chỉ chưa gặp mặt được ba lần, cũng không quen thuộc với nàng như Ô Kê, vậy ta đi thì được gì?

Nhưng…dáng vẻ của Công Tôn Thống ngang ngạnh nhưng lại có một sự uy hiếp khó có thể diễn tả được, giống như...một vị tiền bối, ngươi phải nghe theo lời của hắn.

Ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đi qua, nhưng Công Tôn Thống đã túm lấy cổ áo của ta và nói:

"Còn một việc, ta muốn nhờ ngươi giúp."

Ta? Công Tôn Thống này là người như thế nào? Hắn còn cao hơn cả thiên cấp, ta có thể giúp gì được chứ?

Công Tôn Thống ho một cách không tự nhiên, nhìn Đỗ Hành Chỉ phía bên kia:

“Đợi cháu gái của ta tỉnh lại, đừng nói chuyện này có liên quan gì đến ta, nếu nàng có hỏi, chỉ cần nói là ngươi cứu nàng là được.”

“Cái gì?”

Tôi không hiểu.

"Tại sao? Đây không phải là lừa người à?"

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc:

NHÂN DANH BÓNG ĐÊM (BẢN DỊCH): ĐỆ NHẤT DANH SÁCH TOP 1 QIDIAN - PHẦN 2, hài hước, hệ thống, dị năng, đô thị....

Chương 528 - Quỷ Y

Chương 528: Quỷ Y

Vẻ mặt của Công Tôn Thống càng thêm mất tự nhiên, một tay không ngừng gãi gãi cái ót:

"Đó là chuyện cũ năm xưa, ta không muốn nhắc đến nó. Nói tóm lại, đừng bao giờ đề cập bất cứ điều gì về ta với nàng. Ngoài ra..."

Hắn nhìn ta chằm chằm, nói một cách mạnh mẽ:

"Không phải lừa người...Cửu Khiếu Linh Lung Tâm đúng là do ngươi lấy được, nói ngươi đã cứu nàng cũng là danh xứng với thực. Ngươi giúp ta một tay, ta thiếu ngươi một ân huệ lớn."

Nào là danh xứng với thực, nghĩ cũng biết, Công Tôn Thống đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức để cứu Đỗ Hành Chỉ khỏi tay Thi Giải Tiên, chỉ bằng ta sao có thể làm được?

Nhưng Trình Tinh Hà lại đá ta một cái:

"Loại ân tình của người này, ngươi không muốn cũng vô ích!"

Đúng vậy, biệt danh của hắn là không nợ ân huệ gì đó.

Công Tôn Thống không nói lời nào, đẩy ta vào trong:

"Mau lên mau lên, ngươi đang chờ sét đánh à!"

Ta đành phải đi qua.

Thật trùng hợp, ta vừa ngồi xuống, không nhanh không chậm, đúng lúc Đỗ Hành Chỉ mở mắt.

Bắn pháo vào năm mới cũng không chính xác được như vậy!

Ngay khi Đỗ Hành Chỉ nhìn thấy, nàng lập tức ngồi dậy, đôi mắt to của nàng chiếu ra bóng hình ta:

"Lý Bắc Đẩu?"

Ta ngượng ngùng gật đầu:

"Nàng...nàng ổn chứ?"

Đỗ Hành Chỉ gật đầu và hỏi:

"Ngươi đã cứu ta?"

Đôi mắt to của nàng có chút mong chờ không thể diễn tả.

Thật ra ta không quen nói dối, nhưng ta đã đồng ý với Công Tôn Thống nên chỉ có thể cắn răng gật đầu.

Nàng trợn tròn mắt và lập tức ôm lấy tôi:

"Cảm ơn…"

Trên người nàng có mùi hoa đào ngày xuân.

Không biết làm sao, ta quay lại nhìn Công Tôn Thống nhưng Công Tôn Thống đã biến mất không biết từ lúc nào.

Dường như Ô Kê chịu không nổi, ở một bên ho khan, tiếng ho rất khoa trương.

Ta muốn hỏi hắn có uống nước không, nhưng khi ta nhìn lên lại thấy hắn đang nháy mắt với ta.

Có chuyện gì vậy?

…

Quay đầu lại chỉ thấy Bạch Hoắc Hương quay đi và bước ra ngoài.

Nơi này không an toàn, không chừng bên ngoài còn có cái gì khác. Trình Tinh Hà quay đầu nhìn nàng một cái, làm động tác "ghi sổ rồi đuổi theo nàng.

Lúc này, Đỗ hành chỉ mới ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu thăm thẳm phản chiếu lại bóng hình ta, trong mắt có chút áy náy:

“Ngươi...phải chịu nhiều khổ sở vì ta rồi.”

Đúng rồi...vết thương trên người ta còn chưa lành, giống như vừa mới chạy khỏi chiến trường Trung Đông, ánh mắt kia càng làm cho ta ngượng ngùng. Lòng tốt này cứ như trộm được:

"Không, không đâu."

Trước đó Đỗ Hành Chỉ có thể đã bị thương rất nặng nên mới cần Cửu Khiếu Linh Lung Tâm để cứu mạng, nhưng bây giờ có vẻ như nàng không những không bị thương gì mà còn trông khá hơn trước.

Nghịch lân trên cổ run lên, ta nhận ra điều đó và ta nghĩ đến Tiêu Tương.

Kể từ lần đầu tiên Tiêu Tương gặp Đỗ Hành Chỉ, có vẻ Tiêu Tương không thích nàng. Còn nói với ta rằng ta sẽ gặp lại nàng trong tương lai, bảo ta đừng lại gần nàng quá, cũng đừng nghĩ rằng nàng xinh đẹp.

Hóa ra, Đỗ Hành Chỉ đã sớm biết rằng chậu châu báu được giấu trong bụng của Tỳ Hưu Bạch Ngọc. Ngay khi nghe tin Tỳ Hưu Bạch Ngọc ra ngoài, tự nhiên hiểu rằng Chu Tước Cục đã có những thay đổi và chạy tới ngay lập tức.

Rốt cuộc nàng cũng là thiên cấp, sẽ suôn sẻ hơn ta trong việc tìm kiếm Linh Ẩn Động.

Nhưng nàng không ngờ thứ bên trong lại là Thi Giải Tiên ngàn năm khó gặp, đương nhiên nàng không phải là đối thủ của Thi Giải Tiên, nếu không phải "ta" cứu nàng, nàng nhất định đã mất mạng rồi.

Hơn nữa những người đồng hành Thiên Sư Phủ đi cùng nàng ngày đó cũng sẽ...

Ô Kê thì đấm ngực dậm chân, nhưng ta tự nhủ là Thiên Sư Phủ đang thiếu người, bây giờ là lúc để mở rộng một lần nữa..

Khi xuống núi, Đỗ Hành Chỉ rất lo lắng, liên tục bám lấy ta. Gương mặt Bạch Hoắc Hương lạnh tanh như Siberia, không có biểu cảm gì, thậm chí không thèm nhìn ta, ngược lại không ngừng chữa trị cho Trình Tinh Hà và Ô Kê, đến mức hai người họ thấy được yêu thương mà vừa mừng vừa lo.

Đỗ Hành Chỉ ngay lập tức hỏi:

"Ngươi là quỷ y à?"

Không hổ là thiên cấp, nhãn lực thật tốt, Bạch Hoắc Hương ném hổ xanh về phía Thi Giải Tiên mà nàng cũng có thể nhìn ra.

Bạch Hoắc Hương phớt lờ nàng, làm như không quen nàng.

Đỗ Hành Chỉ xuất thân từ một đại gia tộc, kiêu ngạo thành thói nhưng vẫn hạ giọng xuống một chút:

"Vậy ngươi có thể giúp Lý Bắc Đẩu xem một chút được không?"

Trình Tinh Hà và Ô Kê liếc nhau, dáng vẻ xem náo nhiệt mà không sợ lửa lớn, còn rất mong chờ.

Bạch Hoắc Hương nhếch mép:

"Ta chữa bệnh cho chó cũng không chữa cho hắn."

Vừa nói, nàng vừa tiếp tục dùng sức bôi thuốc cho Trình Tinh Hà và Ô Kê.

Trình Tinh Hà và Wuji không còn cách nào khác ngoài việc nở một nụ cười lễ phép đầy ngượng ngùng, giống như khuôn mặt mất mẹ trong WeChat.

Đỗ Hành Chỉ thấp giọng hỏi:

"Không phải ngươi thuê nàng à? Ta nghe nói tính tình quỷ y không tốt, đúng là không sai."

Thuê hả? Ta nhanh chóng xua tay, ta không đủ khả năng để thuê.

Chương 529 - Chỉ Là Một Người Què

Chương 529: Chỉ Là Một Người Què

Đỗ Hành Chỉ nhìn vết thương của ta, cau mày nói:

"Ngươi theo ta trở về Thiên Sư Phủ, Thiên Sư Phủ có một quỷ y tên là Hoàng Nhị Bạch, y thuật của hắn cũng rất tốt."

Thiên Sư Phủ, khi ta nghe thấy ba từ này, ta đã dao động. Ta cũng muốn đến Thiên Sư Phủ và gặp Lý Mậu Xương đó.

Nhưng trong tứ tương cục này...

Trình Tinh Hà vội vàng nói:

"Thất Tinh, ngươi lại đây."

Ta nghiêng người, Trình Tinh Hà nhỏ giọng thì thầm:

"Thì ra hai anh em nhà họ Huyền kia đã đưa bí kíp cho Bạch Hoắc Hương, nhưng chắc chắn nàng sẽ không nói chuyện với ngươi, bảo ta truyền đạt."

Truyền đạt? Điều này làm ta nhớ đến vợ chồng Lão Trương có cửa hàng chiên bánh tiêu ở phố, khi họ cãi nhau, họ không chịu nói chuyện với nhau, thay vào đó, họ bắt hàng xóm làm loa truyền tin. Như khi ta đi mua bánh tiêu, hai người rõ ràng ở hai bên của cái chảo, nhưng Trương Tẩu nói với ta, Bắc Đẩu, nói với họ Trương bánh tiêu bên kia cháy rồi cũng không biết vớt lên à?

Trương Ca giả vờ không nghe thấy, ta thành thật truyền đạt, sau đó hắn mới nói, vậy thì nói với bà đó bớt quản chuyển của người khác, ta thích chiên đen, nổ nồi.

Khóe miệng ta giật giật:

"Ta đắc tội nàng?"

Trình Tinh Hà bĩu môi:

"Má nó ngươi không có việc gì thì đi xem Quỳnh Dao học hỏi thêm đi, chẳng có chút EQ nào, ngươi có hiểu tâm tư của con gái không? Quên đi, chúng ta nói chuyện chính đi, ngươi xem."

Ta lấy bí kíp, là tấm Chu Tước Cục kia, ta chỉ muốn nói Chu Tước Cục đã hỏng rồi, còn gì đẹp để xem nữa?

Nhưng khi ta nhìn kỹ hơn, ta thấy có gì đó không ổn, không thể không thốt ra một tiếng "ồ".

Ta lấy nó ra và đặt nó cùng với Thanh Long Cục và Bạch Hổ Cục còn lại trong tay.

Quả nhiên...Dù tam tượng này đều ở cùng nhau nhưng còn đang thiếu Huyền Vũ Cục của nhà Trình Tinh Hà.

Huyền Vũ Cục là cục cuối cùng. Phía trên có hướng đi mạch lạc của tứ tương cục.

Nếu không có bản đồ tổng thể, chúng ta chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh chung của ba cục, giống như khi xem sơ đồ mặt bằng của một biệt thự sẽ biết hình dạng và hướng của biệt thự, nhưng không biết vị trí cụ thể của biệt thự ở Sơn Tây hay Lưỡng Quảng. Vì vậy, dù biết biệt thự này trông như thế nào, nhưng việc tìm kiếm nó chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Ta vội hỏi hắn Huyền Vũ Cục ở đâu, Tiểu Hắc Vô Thường chiếm làm của riêng hả?

Trình Tinh Hà lắc đầu và thở dài:

"Vận may của ngươi đã xuống đáy rồi vọt lên nhưng ta thì rất xui xẻo."

Hóa ra Tiểu Hắc Vô Thường, lúc đó có người tìm được hắn và nói biết Huyền Vũ Cục có chậu châu báu mà cả hai đều mơ ước, hắn có thể giúp họ tìm ra bí cuộc giấy bí mật, nhưng có một điều kiện...sau khi lấy được cuộn giấy bí mật thì hãy tặng Huyền Vũ Đồ như một phần thưởng cho anh ta.

Hắc Bạch Vô Thường làm theo lời anh ta, quả nhiên anh ta đã lấy được cuộc giấy bí mật bị thuộc hạ của Mã Nguyên Thu đánh cắp, vì vậy anh ta tự nhiên đưa Huyền Vũ Cục cho hắn.

Về phần người đó là ai, Hắc Bạch Vô Thường cũng không biết, chỉ biết là một người què.

Ta đột nhiên siết chặt lòng bàn tay của mình, CMN lại là tên què họ Giang đó sao?

Mới vừa lãng quên kẻ chủ mưu thì hắn lại xuất hiện, anh ta còn muốn lừa chúng ta bao nhiêu nữa?

Ta vội hỏi:

"Ngươi nghĩ tên què họ Giang này là ai?"

Ta hơi nghi ngờ...Chẳng lẽ anh ta là người còn lại trong tứ đại gia tộc kia nên mới quyết tâm phá đám thế sao?

Nhưng nếu vậy thì có thể hợp tác với chúng ta, cần gì phải giở trò nham hiểm?

Trình Tinh Hà thở ra:

"Vậy ta cũng không biết, ngươi nói xem chúng ta đi nơi nào tìm phần mộ tổ tiên đây?"

Ta còn có thể làm gì nữa, vì mạng sống của Trình Tinh Hà, ta chỉ có thể tìm mọi cách để tìm ra nó.

Nhưng nếu dễ tìm như vậy thì chúng ta đã tìm thấy anh ấy từ lâu rồi.

Ta mơ hồ có cảm giác Tứ Tương Cục bị phá vỡ, không phải vì ta mà là vì tên què họ Giang đó.

Lời vừa nói đến đây, xung quanh có rất nhiều người hô hoán chạy tới, tất cả đều là người của Thiên Sư Phủ:

"Đỗ Thiên Sư, cuối cùng cũng tìm được ngươi!"

Hóa ra từ khi đến nơi này, không hiểu sao họ không vào được nên phải chia nhau ra hành động, chỉ có Ô Kê tìm được ta.

Ô Kê nói với ta nếu như vậy, lẽ nào có ai đó thiết lập một loại kết giới bên dưới thì mới có thể ngăn chặn đoàn người của Thiên Sư Phủ ở bên ngoài được.

Người trong Thiên Sư Phủ đều là thiên cấp, có thể lập kết giới ngăn cản bọn họ thì tất nhiên kẻ hiền lành...không biết là ai?

Có lẽ đó là Mạc Long nãi nãi hoặc Hải Lão Đầu, họ không muốn người Thiên Sư Phủ nhúng tay vào chuyện này.

Hơn nữa những Thiên Sư đó còn nhìn ta với vẻ đắn đo.

Chương 530 - Người Mình

Chương 530: Người Mình

Ta thầm nghĩ trong lòng, làm sao, thấy Chu Tước Cục cũng đã bị phá rồi, chẳng lẽ muốn chôn sống ta à?

Nhưng Đỗ Hành Chỉ đứng trước mặt ta và nói:

"Lần này không tính...Lý Bắc Đẩu vì cứu ta mới phá Chu Tước Cục, nếu như thủ lĩnh Thiên Sư hỏi, ta sẽ đích thân nói cho hắn biết."

Có lời tin đồn rằng ta có quan hệ với thủ lĩnh Thiên Sư Lý Mậu Xương , bọn họ vốn ghen tị với ta, bây giờ ngay cả Đỗ Hành Chỉ cũng nói như vậy, họ gần như đã xác nhận danh tính của tôi, nhiều người đã tiến lên và nói một cách nhiệt tình:

"Trở về Thiên Sư Phủ trước, ngài có công lao to như vậy, tiền đồ vô hạn!"

"Đúng vậy, từ nay về sau chúng ta đều nhờ ngài chăm sóc..."

"Đúng đúng đúng, kẻ phá cục hóa ra lại là người của Thiên Sư Phủ chúng ta, vậy chúng ta yên tâm rồi."

Đúng vậy, miễn là hai cục còn lại không bị phá vỡ, tác dụng của tư tương cục vẫn có thể được phát huy, vẫn còn có thể giữ thế ổn định cho Hoa Hạ.

Nhưng...nếu đúng thế, Trình Tinh Hà sẽ gặp xui xẻo.

Trình Tinh Hà trời sinh rộng lượng và còn tin tưởng ta, vì vậy hắn không nghĩ nhiều, hắn chỉ hỏi:

"Vậy các ngươi không chôn sống hắn à?"

Vẻ mặt của những người Thiên Sư Phủ đó đột nhiên trở nên xấu hổ:

"Đây là lời từ đâu? Trước kia đều là hiểu lầm."

Bây giờ đã trở thành "người mình" rồi?

Ta không khỏi hỏi:

"Ta có thể...Ta có thể gặp thủ lĩnh Thiên Sư không?"

Về mối quan hệ của ta với hắn, là một tin đồn hay là...

Họ vội nói:

"Có thể có thể, nhưng gần nhất thủ lĩnh Thiên Sư đang xử lý chuyện khác, cũng không có ở Thiên Sư Phủ, chờ hắn trở về, ngài có thể đoàn tụ cùng hắn."

Đoàn tụ...

Lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên...lần này ở trong núi sâu chim không thèm ị, gần như hoàn toàn cách ly với công nghệ cao, điện thoại luôn ở trạng thái không có tín hiệu, đột nhiên vang lên, giống như chuyển kiếp.

Ta vội vàng nhấc máy, nhưng tay ta suýt nữa đã bị Hải Lão Đầu làm cho tàn phế, hoàn toàn không có chút sức lực nào. Bạch Hoắc Hương muốn đưa tay giúp ta tiếp điện thoại, nhưng Đỗ Hành Chỉ đã nhanh hơn một bước, cầm lấy điện thoại và đặt nó cạnh tai ta.

Bạch Hoắc Hương trợn tròn mắt, những Thiên Sư còn lại nhìn thấy Đỗ Hành Chỉ tự tay tiếp điện thoại cho ta, như thể đã tập dượt, đồng loạt nói:

"Không hổ là con của thủ lĩnh Thiên Sư."

"Nhận tổ quy tông, còn cùng Đỗ Thiên Sư...Tương lai vô hạn!"

Không, nơi đó với nơi đó là tiền đồ không thể vô hản đâu.

Ta chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã bắt máy, là giọng của Cao lão sư:

"Bắc Đẩu, cuối cùng ngươi cũng gọi lại cho ta rồi. Trong khoảng thời gian này ngươi làm gì, sao không liên lạc được? Lo lắng chết ta rồi."

Ta hơi lo lắng khi nghe nói:

"Ở nhà có chuyện sao?"

Cao lão sư nhanh chóng nói:

"Phải không? Vừa rồi có một người phụ nữ tới tìm ngươi."

Điện thoại của ta rẻ tiền, đầu thu âm lượng lớn đến mức những người khác đều có thể nghe rõ ràng, Bạch Hoắc Hương và Đỗ Hành Chỉ bất giác nhìn tôi, trong khi những người khác tỏ vẻ hóng hớt.

"Phụ nữ?"

Ta thầm nghĩ bây giờ mình thực sự sợ phụ nữ, phụ nữ ở đâu ra nữa?

Đồng thời, trái tim thắt lại, và ta có một linh cảm không tốt

Chẳng lẽ...là Hà Lạc?

Nếu như vậy, tam cữu mộ gia sẽ không gặp nguy hiểm gì đi?

Vì vậy, ta lo lắng hỏi.

"Trông có đẹp không?"

Vẻ đẹp của Hà Lạc cũng giống như Tiêu Tương, vượt xa tầm với của người thường.

Sắc mặt Bạch Hoắc Hương càng thêm khó coi, nàng xoay người đi xuống núi, Trình Tinh Hà đành phải đuổi theo nàng lần nữa:

"Chính Khí Thủy, nghe lời khuyên của ta, nhân sinh không chỉ có hiện tại, còn có thi ca cùng cánh đồng xa xôi..."

Khóe miệng Đỗ Hành Chỉ giật giật, rõ ràng có chút mất tự nhiên, nàng không nhịn được để ống nghe ra xa tai ta một chút...để nàng có thể nghe rõ hơn.

Trong lòng ta đang mắng Hải Lão, ngươi đánh chỗ nào không được, nhất định đánh vào tay ta. Bây giờ thì hay rồi, chuyện gì cũng phải nói cho người khác biết.

Cao lão sư cũng sửng sốt, rồi nói:

"Đẹp thì đẹp, tuy không thấy mặt nhưng khí chất, điệu bộ, chậc chậc chậc chậc, không kém công nương Anna bao nhiêu..."

Nhưng hắn phản ứng rất nhanh:

"Không phải, ngươi cả ngày nghĩ cái gì đâu? Người ta đến tuổi này rồi còn có thể làm mẹ của ngươi."

“Hả?”

Ta chưa từng gặp cha mẹ mình, huống chi là họ hàng, xung quanh ta cũng không có cô dì, ngoại trừ người buôn bán trên phố, ta thật sự không quen người phụ nữ nào ở độ tuổi này.

Hơn nữa không gặp rồi à, không thấy mặt là có ý gì?

Cao lão sư đáp:

"Nàng đeo kính râm và đeo khẩu trang, giống như minh tinh ra đường, vừa đến đã hỏi tam cữu lão gia của ngươi nhưng ta không nghe thấy, vì vậy ta đã nói với nàng. Đừng hỏi nữa, ta bị trí nhớ không tốt cho nên nàng nói lần này tới tìm ngươi, ta nói ngươi không có ở nhà, cũng không biết ngươi khi nào trở lại, nàng rất khẩn trương, hỏi ngươi đang ở đâu, bảo ta gọi cho ngươi, nói rằng có việc gấp."

Ta cảm thấy nhẹ nhõm vì không phải Hà Lạc. Nghe có vẻ như đó có thể là một khách hàng muốn đến xem phong thủy. Ngay khi ta định nói thì Cao lão sư nói thêm:

"Nhưng ta nhìn nàng có vẻ quen ông lão nhà ngươi, nhìn thấy địa phụ linh dầu ngan trên bàn thì lập tức bảo ta bê đi, ông già dị ứng với cái này."

Quen biết với ông, ở độ tuổi này...tim ta đột nhiên co lại.

Chương 531 - Vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu

Chương 531: Vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu

Ta vội hỏi lại:

“Nàng...Có nhắn gì cho ta không?”

Ta nghe ra được, mình đang thấp thỏm.

Đỗ Hành Chỉ nhìn ta.

Cao lão sư đáp:

“Nàng nói, chờ ngươi về thì nàng lại đến. Ta nói như thế không hiệu suất, bảo nàng để lại phương thức liên lạc, nhưng nàng cứ như đi ăn trộm, cẩn thận như sợ để người khác biết được hành tung của mình, nói rằng không tiện để phương thức liên lạc lại, lát nữa nàng sẽ lại đến đây tìm ngươi.”

Che giấu tai mắt của người khác như thế, lẽ nào...Thật sự là người mẹ ruột kết hôn với phú hào?

Nàng đến tìm ta làm gì?

Ta bỗng nhớ hồi đi học, mỗi buổi trưa tan học, những đứa trẻ khác hét lên từ phía xa:

“Mẹ, hôm nay ăn gì thế?”

Ta hâm mộ lắm, nhưng vẫn giả vờ như không thèm để ý.

Trong nhà còn có ông già, sáng sớm xếp hàng mua cho ta hai cái bánh nướng vừng, nếu có việc làm thì còn có thể thêm một ít tảo bẹ thái sợi.

Những năm ấy ông cụ rất khi ăn trưa, nói là tích cốc rồi. Thật ra ta biết, tiền của bọn ta chỉ đủ mua một suất cơm, ông nhịn đói cùng lắm không ngủ trưa được, còn ta nhịn ăn thì không học được, tương lai không có tiền đó, phải chịu đói tiếp.

Nói đến đây, Cao lão sư lại hỏi tiếp:

“À mà ông cụ cả ngày ngóng trông ngươi trở về mua bánh đậu cho ông, nói mười lăm tháng Tám rồi, nên lên đường tìm Hằng Nga, bảo ngươi thi bằng lái đưa ông ấy đi.”

Ta hít sâu một hơi, nói:

“Được, ta trở về ngay đây.”

Dù sao bây giờ vẫn chưa biết hai nơi còn lại đi kiểu gì, đành bàn bạc kỹ hơn rồi tính tiếp.

Trên đường về, Bạch Hoắc Hương vẫn cứ không chịu nói chuyện với ta, còn Đỗ Hành Chỉ ngồi cạnh ta suốt, ta chỉ chăm chăm nghĩ đến tứ tượng cục và người phụ nữ thần bí, không tập trung, trò chuyện với Đỗ Hành Chỉ cũng chỉ câu được câu không, Đỗ Hành Chỉ nhận ra nên cũng không nhiều lời.

Sau đó đến khu nghỉ ngơi đi vệ sinh, Ô Kê mới sán lại, hỏi nhỏ:

“Sư phụ, khi nào ngươi truyền thụ pháp môn hút đào hoa cho đồ đệ đáng yêu của ngươi?”

Ta chuyên tâm kéo khóa quần:

“Vô chiêu thắng hữu chiêu.”

Ô Kê bị hắt hủi, Trình Tinh Hà cũng đi tiểu:

“Hầy, ngươi vẫn còn nhớ đến Tiêu Tương à? Với tư cách một người từng trải, ca nói cho ngươi một câu, mong người trân trọng người trước mắt, tình yêu không ở bên cạnh như lá cây trên cành, hoặc mọc sừng hoặc úa tàn.”

Người từng trải? Ngươi còn chưa yêu đương thì từng trải cái nỗi gì?

“Ngươi có tin ta giã ngươi không?”

Ô Kê cũng góp vui:

“Chẳng phải vậy sao, sư phụ, Đỗ thiên sư của bọn ta là con nhà nòi, lại còn xinh đẹp, bao nhiêu người mong còn chẳng được, hời cho ngươi quá.”

Trình Tinh Hà chõ mõm vào:

“Đẹp mới lấy thân báo đáp, còn xấu thì kiếp sau làm trâu làm ngựa.”

Ở đâu cũng có phần của ngươi.

Ô Kê vội nói:

“Sư phụ, ngươi không biết tiêu chuẩn chọn chồng của Đỗ thiên sư à?”

Vì sao ta phải biết tiêu chuẩn chọn chồng của người ta?

Ô Kê thận trọng nói với ta:

“Ngươi xem, Đỗ thiên sư là người trẻ tuổi nhất trong mười hai Thiên cấp, người ái mộ nàng có thể xếp hàng từ nơi này đến tận Taklamakan, làm Đỗ thiên sư thấy phiền, ngươi biết nàng nói thế nào không?”

Trình Tinh Hà lại nói chen vào:

“Người mặc áo giáp vàng, chân đạp thất thải tường vân?”

“Cút.”

Ô Kê nói tiếp:

“Nàng nói, người đàn ông nàng kết hôn nhất định phải là người đã cứu nàng.”

May mà ta không tiểu ra ngoài, nhưng cũng khiến Ô Kê và Trình Tinh Hà hoảng sợ lùi lại mấy bước.

Đã cứu nàng...Lần trước ở cao ốc, Tiểu Kim Hoa đến cướp giao châu, nàng sợ rắn, ta cõng nàng, cứu nàng ra, lần này lại là…

“Ngươi nghĩ đi, nàng là Thiên cấp đấy! Có năng lực cứu nàng thì kiểu gì cũng mạnh hơn nàng đúng không? Nhưng trong số mười một người còn lại, không phải ông già thì cũng là ông già đã kết hôn, biết tìm ở đâu đây.”

Ô Kê thấy ta tiểu xong mới yên tâm, từ tốn nói tiếp:

“Từ xưa đến nay sư phụ là người đầu tiên làm được, thế nên nàng mới cố ý cho mọi người biết ngươi đã cứu nàng, ta thấy ngươi chắc kèo này rồi!”

Thảo nào những thiên sư ấy đều lộ ra vẻ mặt như thế.

Phải nói rõ chuyện này với đối phương mới được, nhưng Đỗ Hành Chỉ còn chưa tỏ ý, ta bảo người ta ngươi đừng nhớ thương ta nữa, chẳng phải xấu hổ lắm sao?

Đến thị trấn, Đỗ Hành Chỉ bảo ta theo nàng đến Thiên Sư phủ, ta vội vàng xua tay bảo ta chỉ bị thương nhẹ, bệnh viện trong thị trấn cũng chữa được, không chiếm dụng tài nguyên của Thiên Sư phủ các ngươi.

Đỗ Hành Chỉ hơi thất vọng, nhưng cũng không nói thêm gì.

Nàng mất tích đã lâu, Thiên Sư phủ còn có một đống việc đang chờ nàng giải quyết, tiếp theo nàng bổ sung một câu, có rảnh sẽ đến thăm ta, bảo ta đừng ra ngoài.

Ô Kê cũng về cùng, trước khi đi hắn vẫy tay với ta, bảo ta nhớ kỹ lời hắn nói, suy nghĩ chuyện này cẩn thận.

Dù thế nào thì không bị chôn sống là tốt rồi, có thể thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Đỗ Hành Chỉ rời đi, tâm trạng của Bạch Hoắc Hướng mới tốt hơn một chút, nàng kéo ta lại, lạnh lùng bôi thuốc cho ta.

Chương 532 - Cuối Cùng Cũng Đồng Ý

Chương 532: Cuối Cùng Cũng Đồng Ý

Trình Tinh Hà cũng coi như hiểu y dược, hắn ngửi mùi thuốc:

“Sao thuốc này không giống của bọn ta?”

Bạch Hoắc Hương không để ý đến hắn.

Trình Tinh Hà bị nàng làm lơ, nằm trên giường quý phi thở dài:

“Con người nên an phận thủ thường, không nên so sánh mù quáng mà...”

Đã lâu không về cửa hàng, tuy nó vẫn dột nát như thế, nhưng nhìn thấy xà nhà cũ kỹ, ta đặt túi lên bàn, trong lòng yên tâm khó tả.

Ta chờ mong Bạch Hoắc Hương mau chóng chữa thương xong, ta lên phố tây mua bánh quế hoa, bánh đậu xanh về cho ông già ăn.

Đột nhiên, ta nhận ra có tiếng động phát ra từ trên tầng, chẳng lẽ hôm nay ông già còn chưa ngủ?

Kết quả ta thò đầu ra thì thấy được một cặp chân trắng nõn bước từ trên cầu thang tầng hai xuống, hiển nhiên là một người phụ nữ!

Ta kích động, đứng bật zrdrdậy, là người phụ nữ thần bí đó đến ư?

Không ngờ, người kia lộ mặt, tức khắc vui vẻ, tung tăng chạy về phía ta:

“Ca, ta tìm được ngươi rồi!”

Ách Ba Lan?

Trình Tinh Hà thấy thế thì lập tức đề cao cảnh giác:

“Ngươi đến đây làm gì?”

Ánh mắt của của Trình Tinh Hà làm Ách Ba Lan tủi thân:

“Ta…”

Bạch Hoắc Hương kéo tay Ách Ba Lan:

“Hắn trốn ra, đây là dây tơ ngọc.”

Quả nhiên, trên cổ tay mảnh khảnh của Ách Ba Lan toàn là vết bầm tím, giống như bị trói lâu ngày không tan, có thể đoán được khi ấy hắn phải chịu khổ ra sao.

Ông già nhà bọn họ đúng là mất hết tính người.

Ách Ba Lan xua tay, bảo thế này đã là gì? Sau đó hắn lo lắng giữ chặt tay ta, nói:

“Ca, ta đến đây là để báo tin cho ngươi!”

Thì ra, từ sau chuyện lần trước, lão gia tử nhà họ Lan cũng bị kích thích nghiêm trọng, vứt Ách Ba Lan vào phòng đan dược và giam lại, mỗi ngày nhắc đi nhắc lại huyệt Chân Long gì đó, y như tẩu hỏa nhập ma.

Không bao lâu sau, Mã Nguyên Thu lại đến, nói gì đó với Lan lão gia tử, trùng hợp Ách Ba Lan bị nhốt bên cạnh, chỉ nghe được láng máng, ý của Mã Nguyên Thu là hắn đã bảo Hải lão đầu đi đối phó ta.

Chỉ cần linh khí của ta bị dẫn linh châm của Hải lão đầu hút đi thì bọn họ có thể mang ta đến huyệt Chân Long dễ dàng.

Ách Ba Lan biết chuyện thì sợ ta bị hãm hại, vì thế năn nỉ Lan Kiến Quốc đến đưa cơm thả hắn ra, hắn phải đi báo tin, bằng không ta sẽ bị người ta hại chết, Lan Kiến Quốc do dự mãi, cuối cùng cũng đồng ý.

Nhưng mà lúc đi ra vẫn quấy nhiễu Lan lão gia tử, nếu không phải nhờ có an Kiến Quốc kéo dài thời gian thì chỉ sợ hắn đã bị bắt về đánh một trận nhừ tử.

Hắn chạy ra, tìm được cửa hàng, nhưng ta không ở nhà, làm hắn sốt ruột đến mức nhiệt lưỡi, may mà ta không.

Ta nhận ra Ách Ba Lan ăn mặc rách rưới như mới trốn ra từ khu ổ chuột, hỏi ra mới biết hắn vừa chạy trốn là tài khoản cá nhân bị đóng băng, có thể đi từ Cẩm Giang phủ đến đây là do vừa đi vừa giúp người ta đuổi tà mà kiếm lộ phí đi đường.

Ách Ba Lan từ nhỏ đã là thiếu gia nhà giàu, đã bao giờ phải trải qua nỗi khổ cực như vậy? Thấy hắn thành ra thế này, ta cảm thấy vô cùng đau lòng.

Tuy báo tin muộn, nhưng chỉ với mảnh tình nghĩa này, ai cũng sẽ nhớ mãi trong lòng.

Ách Ba Lan nở nụ cười chất phác hoàn toàn không phù hợp với khuôn mặt xinh đẹp của hắn:

“Ta lo cho ca nên ta đến, không có gì cả.”

Rồi hắn còn bảo ta đề phòng Mã Nguyên Thu, lão già ấy biết chuyện lần này không thành công, chắc chắn sẽ chơi mưu hèn kế bẩn khác.

Ta suy nghĩ, cảm thấy cũng đúng.

Nói xong, Ách Ba Lan lục lọi trên người, lấy một chiếc cúc nhỏ màu đen ra:

“Tỷ của ta bảo ta đưa cho ngươi.”

Là ký thân phù của Tiểu Hắc.

Ách Ba Lan nói tiếp:

“Tỷ của ta còn nhờ ta hỏi ngươi chuyện này. Nàng hỏi ngươi nghĩ thế nào về chuyện đến ở rể.”

Đến ở rể? Mấy chữ này chẳng liên quan gì đến ta, ta nghĩ thế nào là nghĩ thế nào cơ?

Bạch Hoắc Hương ở bên cạnh ho sù sụ, ta bảo Trình Tinh Hà nhanh chóng đi tìm canh tuyết lê đường phèn cho nàng uống.

Trình Tinh Hà hùng hùng hổ hổ đi mở cửa tủ lạnh:

“Bạch Hoắc Hương ho thì uống tuyết lê, ta ho thì bảo ta đi uống thuốc khử trùng 84.”

Lúc này sắc mặt của Bạch Hoắc Hương mới trông khá hơn, có lẽ là bởi vì tuyết lê ngon.

Ta lên tầng xem ông cụ, ông vẫn đang ngủ say, ta giúp ông rèm cửa sổ thì thấy tai mắt của Thiên Sư phủ vẫn ẩn nấp quanh phố mua sắm.

Bọn họ nể mặt Lý Mậu Xương và Đỗ Hành Chỉ mới không kéo ta đi chôn sống, nhưng vẫn bị đề phòng.

Chết tiệt, chẳng khác gì giam lỏng cả.

Cuộc sống kiểu này bao giờ mới kết thúc.

Đang suy nghĩ thì bỗng nghe thấy mấy người bọn họ la hét ầm ĩ dưới tầng, ta sợ bọn họ đánh thức ông cụ, bèn chạy xuống hỏi bọn họ có chuyện gì?

Trình Tinh Hà nói năng hùng hồn, tiền vào nhỏ giọt, tiền ra như nước, bây giờ cửa hàng có thêm hai miệng ăn, kiểu gì cũng phải nghĩ cách kiếm tiền sống tạm.

Chương 533 - Nuôi Kuman Thong

Chương 533: Nuôi Kuman Thong

Ý hắn là lần này vàng bạc châu báu mang ra không được bao nhiêu, bảo ta lấy chậu châu báu ra.

Ta nói cho hắn biết chuyện chậu châu báu, tức khắc mặt hắn trắng bệch. Với tuổi thọ của hắn thì còn nhân bản gì nữa, chưa biết chừng còn phải nợ chậu châu báu ấy chứ.

Ta đang định hỏi tám trăm nghìn xem biệt thự cho phú hào đâu? Nhưng lại nghĩ, chắc chắn là bảo hắn đưa thằng nhóc sứt môi đi học tiểu học từ lâu rồi.

Đợt này ta không có tiền, có một khoản để cho ông cụ dưỡng lão, không thể động vào nó được.

Vì vậy ta nói, trước tiên mở cửa hàng đi, kiểu gì cũng có cách giải quyết thôi.

Vừa hay ta cũng cần công đức, mau chóng cứu Tiêu Tương, nàng đã có thể mở miệng nói chuyện rồi, thế có phải là sắp về rồi không?

Vả lại, ta cũng có chút danh tiếng trong thị trấn, kiếm công đức và lấp đầy bụng chắc là không có vấn đề gì.

Nhưng có lẽ đã lâu không mở cửa hàng, ta cứ như hotboy mạng hết thời, đợi mãi mà vẫn chẳng thấy ma nào ghé thăm.

Ta đang định lên mạng đăng bài viết, Trình Tinh Hà thản nhiên ôm chậu rửa chân ngồi ở cửa, lấy chày cán bột gõ:

“Tầm long điểm huyệt, xem phong thủy trừ tà, trọn bộ phong thủy giá gốc trăm nghìn, hiện nay chỉ cần hơn năm mươi, đừng hỏi ta vì sao, thầy phong thủy là anh họ của ta, xem có được hay không, hỏi chị dâu ta!”

Mọi người ở phố mua bán quen biết ta từ nhỏ đến giờ, nghe thấy tiếng đập chậu thì kéo hết đến xem Trình Tinh Hà làm trò con bò, làm ta muốn đội quần. Ta nói với Trình Tinh Hà ngươi bán giày da à? Với cả ta đi đâu tìm chị dâu cho ngươi.

Hắn bĩu môi với Ách Ba Lan hà Bạch Hoắc Hương, nói rằng không rao hang ven đường thì khi nào mới kiếm được tiền, khi nào mới kiếm được công đức? Đừng để chết đói trước khi tìm được mật quyển, có thể buôn bán là được rồi, còn kén cá chọn canh.

Ông chủ tiệm đồ cổ đã ngồi cắn hạt dưa hóng chuyện bên cạnh, nói ta đi ra ngoài một chuyện, tiểu nhị càng sung sức hơn nhỉ, có thể cho hắn mượn vài ngày về rao cho tiệm đồ cổ không.

Ta bảo hắn đừng cười nhạo ta, ông chủ tiệm đồ cổ phun vỏ hạt dưa, nói:

“Ngươi không làm ăn được là có nguyên do cả đấy, ta nói cho ngươi, trong khoảng thời gian ngươi không ở nhà, thị trấn này xảy ra chuyện lớn rồi.”

Ta cau mày, bảo hắn nói xem là có chuyện gì, chẳng lẽ phong thủy của thị trấn tốt hơn rồi, không cân những người như bọn ta xem phong thủy nữa?

Hắc lắc đầu, ra vẻ thần bí:

“Nuôi Kuman Thong, ngươi biết không?”

…

Nuôi Kuman Thong?

Ta nhớ đến những lời Uông Tình Tình nói, bèn bảo ông chủ tiệm đồ cổ kể lại kỹ càng.

Ông chủ tiệm đồ cổ kéo chiếc ghế nhựa lại, rồi nói cho ta hay:

“Dạo gần đây có tin đồn mới xuất hiện trong thị trấn, tốn ít tiền mời Kuman Thong về là mọi chuyện thuận lợi, như ý, so với mời các ngươi về tốn công tốn sức xem phong thủy thì đơn giản, vui sướng hơn nhiều.”

Nói xong, hắn còn giơ ngón tay lên lấy ví dụ cho ta, hắn có một thằng bạn tiểu học nghèo rớt mồng tơi, vay nặng lãi mời Kuman Thong chiêu tài về, không bao lâu sau nhà người nọ phá dỡ được bồi thường, còn có một người khách quen của hắn là một người phụ nữ trung niên ly dị một mình nuôi con, không có tài năng cũng không xinh đẹp, xin Kuman Thong vượng hoa đào, ngày hôm qua mới gửi thiệp cưới, bảo là kết hôn với một cậu trai nai tơ du học về nước, đẹp trai, cao ráo lại còn giàu có, nhỏ hơn nàng 16 tuổi.

CMN, ta nghe xong thì ngu người luôn, đây là chiêu tài vượng đào hoa ư? Đây là nghịch thiên sửa mệnh thì có!

Ta hỏi Kuman Thong từ đâu ra, không phải cũng buôn bán qua Wechat đấy chứ?

Ánh mắt ông chủ tiệm đồ cổ nhìn ta tức khắc thay đổi:

“Tiểu tử ngươi không ở trong thị trấn mà biết thế nhỉ, này, có phải ngươi cũng đi mời Kuman Thong tăng trí thông minh không thế?”

Vớ vẩn, một người đi đường ngay như ta sao có thể có suy nghĩ lệch lạc thế được?

Phong thủy thật sự, thậm chí cả ngành nghề liên quan đến âm dương, cùng lắm là cho ngươi một bố cục có lợi, có thể có phúc báo hay không thì phải xem ngươi trả giá bằng nào.

Nghe ông chủ tiệm đồ cổ kể chuyện quá đỗi ly kỳ, ta biết nhất định là phong thủy âm diện. Hiệu quả vượt qua sức tưởng tượng, nhưng nó giống như vay nặng lãi, đến lúc sẽ phải trả lại, mà cái giá chắc chắn sẽ không nhỏ.

Ta bèn hỏi hắn, có phải dạo này trong thị trấn xảy ra rất nhiều việc lạ không? Ví dụ như có người bỗng dưng phát điên, thậm chí tự sát?

Ánh mắt ông chủ tiệm đổ cổ nhìn ta ngày càng sáng:

“Ây dô, thằng nhóc nhà ngươi càng ngày càng có tiền đồ. Thế mà ngươi cũng biết được.”

Quả nhiên, đầu phố tây có một người phụ nữ đâm đầu vào bồn cầu chết đuối, một người phụ nữ khác ở chợ bán thức ăn đột nhiên cởi quần áo ra uốn éo giữa đường, còn có một người đàn ông nhảy xuống từ cao ốc Kim Mậu.

Chương 534 - Hoang Tưởng

Chương 534: Hoang Tưởng

Ta lấy điện thoại ra tìm kiếm, quả nhiên, mấy chuyện này nhìn như không hề liên quan đến nhau, nhưng đều có một điểm chung, đó là trước khi xảy ra chuyện, họ đều đang gặp vận đỏ.

Cổ phiếu của người phụ nữ chết đuối sinh lời cao, người phụ nữ cởi quần áo vừa mới quen với một chàng trai tuấn tú nhà giàu, người đàn ông nhảy lầu vừa thăng chức, lẽ ra họ đều có cuộc đời tốt đẹp, nhưng không biết vì sao lại thành ra như vậy. Mọi người trên tieba của thị trấn đều nhất trí cho rằng môi trường sống bây giờ không tốt, áp lực quá lớn, họ đều mắc bệnh trầm cảm.

Những chuyển kiểu này xảy ra là trầm cảm lại bị réo tên lên gánh tội.

Mà kể ra cũng đúng, lúc trước Tiêu Tương còn ở dưới mặt đất Cửu Long Áp Đỉnh, thị trấn gió êm sóng lặng, không có chút sóng gió gì, thế mà Tiêu Tương vừa đi ra ngoài với ta là nơi đâu cũng đầy uế khí, những thứ bị trấn áp đã lâu nay đi ra tác oai tác quái.

Huống chi Thiện Sư phủ vốn đã thiếu người, còn phải cử Đỗ Hành Chỉ đi tìm ta, hoàn toàn không có thừa tinh lực quan tâm nơi này.

Quả thực thuận tiện cho ai thừa dịp kiếm lời vào lúc này.

Thảo nào Thiên Sư phủ ngăn cản không cho phá tứ tượng cục.

Mà chuyện này ít nhiều gì cũng liên quan đến ta, không thể trơ mắt nhìn thị trấn bị những kẻ gây rối ấy phá hoại được.

Nhân cơ hội này phải tranh thủ kiếm công đức.

Đã lâu ta không vào nhóm chat của lớp, bây giờ lấy điện thoại ra xem, thấy trong nhóm chat vô cùng náo nhiệt, ai ai cũng bàn về chuyện nuôi Kuman Thong.

Đặc biệt là mấy cô bạn đều đang xúm lại trò chuyện với Trương Mạn, có một người kết hôn với cậu ấm lăng nhăng giờ vô cùng bất mãn với hôn nhân:

“Hầy, Mạn mạn, Kuman Thong lần trước ngươi đặt đã đến chưa? Chồng ta đã không về nhà hơn một tháng rồi, cứ thế này thì chút tài sản của nhà bọn ta sẽ bị hắn mang hết đi cho con hồ ly tinh kia mất!”

Trương Mạn gửi một sticker gấu trúc lầy lội với biểu cảm cười trên nỗi đau của người khác:

“A, ngươi nói là Kuman Thong cải thiện quan hệ vợ chồng, phòng trừ kẻ thứ ba đúng không? Tiên sinh của bọn ta đang gấp rút chế tạo rồi, yên tâm đi.”

Còn có một cô bạn học lấy chồng thuộc nhóm được bồi thường do nhà ở bị phá dỡ, ngày ngày đi club, mắc bệnh truyền nhiễm không thể miêu tả:

“Mạn Mạn, ta nữa, ta nữa! Tháng trước ta lại bị khám ra dương tính, không thể để cho chồng ta biết được, ngươi mau chóng tìm cho ta Kuman Thong giữ bình an đi, khẩn cấp!”

CMN, chuyện này mà còn phải tìm Kuman Thong, thật sự xem như nuôi Kuman Thong là có thể trị bách bệnh à?

Trương Mạn vui vẻ đăng sticker đếm tiền thông dụng, còn nói đang tuyển đại lý, trích hoa hồng cao linh tinh. Ta nhìn giá suýt nữa nhồi máu cơ tim, một con Kuman Thong một trăm nghìn, không trả giá.

Tất nhiên An Gia Dũng cũng vào hóng chuyện, hắn cười hì hì hỏi bà chủ Trương phát tài rồi, Trương Mạn đăng sticker gật đầu, còn nói phải nhờ ông chủ giúp đỡ.

An Gia Dũng nói tiếp:

“Bây giờ mọi người càng ngày càng thông minh hơn rồi, không vô tri như trước kia, đi tin những kẻ lừa đảo như Lý Bắc Đẩu, trên đời này những thứ tốt mới có thể tồn tại đến cuối cùng, để những tên ngu như thế ở nhà hoang tưởng một mình đi.”

Hoang tưởng cái đầu ngươi.

Tên khốn này, lúc đi học chuyên bắt nạt ta, bây giờ còn muốn phá cần câu cơm của ta, không được, thù này nhất định phải báo.

Thế là ta chụp màn hình những người chết oan uổng đăng lên nhóm chat, còn nói thêm một câu, những người này đều nuôi Kuman Thong ở chỗ các ngươi đúng không? Xem ra nuôi Kuman Thong tốt thật, chẳng qua là cần bỏ mạng ra nuôi.

Nhóm chat nổ tung chảo, kết quả lại không phải là sợ hãi, trái lại tất cả họ mắng ta, nói ta còn không biết xấu hổ chường mặt ra?

Ta chẳng hiểu ra sao, ta vụng trộm với vợ ngươi hay sao mà lại phải xấu hổ?

Ta nhìn kỹ mới biết trong khoảng thời gian ta rời khỏi phố mua sắm, An Gia Dũng tung tin vịt về ta, nói ta lừa dối người này người kia, người ta cùng nhau đi tìm ta đòi quyền lợi, ta chạy trốn.

Mà ta ở trong núi không có tín hiệu, không biết trong nhóm chat nói những gì, họ thấy ta không lên tiếng thì ngầm thừa nhận ta thật sự là một kẻ lừa đảo đang chạy trốn.

Đúng là đặt điều dễ, thanh minh khó, ta tức muốn ứa gan. Những người này cũng chẳng khác gì, cả ngày mơ mộng hão huyền, muốn một bước lên trời, không biết luật nhân quả à?

Thấy mình bị họ mắng té tát, cũng không đáp trả được, bỗng nhiên Hòa Thượng nhắn tin cho ta, hỏi ta về rồi à? Bây giờ hắn sẽ đến cửa hàng tìm ta!

Ta còn đang định hỏi hắn có chuyện gì, hắn không trả lời, có lẽ đang bận lái xe.

Đúng rồi...Ta sực nhớ ra, chẳng phải nhà của Mã Nguyên Thu và Hòa Thượng là thế giao sao? Nhân dịp này ta phải hỏi hắn về Mã Nguyên Thu.

Chương 535 - Ma Đội Mũ Da

Chương 535: Ma Đội Mũ Da

Quả nhiên, một lát sau, Hòa Thượng phi xe điện đến, còn đội mũ bảo hiểm màu vàng của Meituan.

Hắn cháy đen, cứ như đi giao hàng suốt mùa hè vậy.

Ta trợn tròn mắt:

“CMN, Tiểu Hòa tổng, sao ngươi lại trông thế kia? Trải nghiệm cuộc sống à?”

Hòa Thượng lắc đầu:

“Trung tâm thương mại làm ăn bết bát, trong túi không có một đồng, việc nhỏ thôi, Hòa Thượng ta sớm muộn gì cũng phải cô độc chiến đấu với đàn sói, tiếu ngạo sa trường ta xưng vương.”

Xuất phát điểm của ngươi tốt đấy, nhưng việc chuyện này không hợp lý, âm trạch của nhà Hòa Thượng là “mỹ nhân bụng to” hiếm có, con đàn cháu đống, tiền tiêu không hết, lúc trước ta đã xem phong thủy cho hắn rồi, bây giờ là thế nào.

Ta cẩn thận vọng khí cho Hòa Thượng, nhận ra ngay lần này khác với lần trước, chuyện lần này xảy ra do dương trạch.

Cung Tài Bạch của Hòa Thượng dính một luồng hắc khí, hắc khí ăn mòn cả chóp mũi, chứng tỏ tình hình của hắn bây giờ xấu đi hoàn toàn là do có người dùng tà pháp giở trò ở nơi hắn ở.

Chẳng lẽ...Ta cau mày, trước đây An Gia Dũng nhận ra Hòa Thượng giúp ta về mọi mặt, thế là hắn nhân lúc ta không ở thị trấn, ra tay với Hòa Thượng?

Lửa giận bùng lên trong lòng ta, đặt điều hãm hại ta thì thôi đi, lại còn dám động đến bạn thân của ta, ta thấy tên An Gia Dũng này không muốn sống nữa đây mà.

Vì thế ta định đi xem chỗ ở của Hòa Thượng ngay bây giờ, để xem rốt cuộc ai động tay động chân, theo lời Hòa Thượng nói, tìm một con đường mới, tàn nhẫn với kẻ địch.

Nhưng ai ngờ Hòa Thượng lại lắc đầu:

“Chuyện khác không vội, ngươi về rồi thì ta có việc muốn nhờ ngươi.”

Thì ra, sau khi Hòa Thượng gặp xui xẻo một lần nữa, hắn lại rơi vào cảnh không có nơi kiếm sống, chạy trốn khắp nơi trốn nợ, có thể nói cuộc đời thăng trầm, lần trước ta giúp hắn, lần này người giúp đỡ hắn là một ông chú không thân quen.

Lúc trốn nợ, hắn không có nơi để ăn cơm, thùng rác sau bếp của một nhà hàng luôn có đồ ăn, hắn bèn đến đó trộm gà Cung Bảo còn thừa. Có khách hàng tạo nghiệp, khi ăn chỉ ăn mấy miếng là vứt đi.

Ngày hôm đó mưa to, hắn đang ăn vụng, một ông chú thở dài, nói ngươi vào ăn đi.

Hòa Thượng lắc đầu, nói sợ làm bẩn nhà hàng.

Ông chủ thấy thú vị, nói rằng không ai chê, nhà hàng này là của ta.

Ông chủ ấy rất giống Hùng Bá trong Phong Vân, từ đó Hòa Thượng luôn gọi đối phương là Hùng Bá thúc.

Hùng Bá thúc tự mình làm cho hắn hai món xào, hỏi rõ ngọn ngành thì lắc đầu, nói Hòa Thượng xui xẻo quá, nếu không chê thì có thể trốn ở nhà hàng của hắn một thời gian.

Hòa Thượng vô cùng biết ơn, nhưng không muốn ăn uống chùa, bèn giúp người ta đi giao thức ăn.

Nhưng dạo này hắn nhận ra sắc mặt của Hùng Bá thúc không được tốt, hỏi ra mới biết Hùng Bá thúc gặp chuyện rắc rối: Đang yên đang lành, tự dưng nhà họ bắt đầu bị ma ám.

Không chỉ bị ma ám, việc kinh doanh đồng thời cũng xuống dốc, nhất định có gì đó kỳ quặc.

Hòa Thượng là kiểu người nhận được ơn huệ nhỏ thì sẵn sàng trả ơn gấp trăm lần, hắn đang nghĩ khi nào ta về thì bảo ta đi xem, kết quả hôm nay ta về đây rồi.

Ta bèn bảo hắn nói, bị ma ám là thế nào?

Hòa Thượng suy nghĩ rồi mới nói:

“Đó là một tên đội mũ da, ma đội mũ da.”

Ma đội mũ da? Lần đầu tiên ta nghe đến loại ma quỷ này.

…

Hóa ra Hùng Bá thúc sống ở tầng trên của nhà hàng, tối hôm đó nghe thấy động tĩnh dưới tầng, sợ có trộm bèn xuống dưới xem xét, rồi hắn trông thấy một bóng người đen đen lục lọi trong bếp.

Hùng Bá thúc nghĩ thầm, dạo này thịt lợn tăng giá, thành ngoại tệ mạnh, chắc hẳn người này đến ăn trộm thịt lợn đây mà.

Vì vậy, Hùng Bá thúc cầm lấy cây lau nhà lặng lẽ lại gần, định bắt người nọ lại.

Tối đó trăng rất sáng, ánh trăng từ bên ngoài chiếu qua lỗ thông gió vào trong nhà bếp, Hùng Bá thúc bỗng phát hiện, người này ăn mặc rất kỳ lạ: Tuy đã đầu thu nhưng thời tiết vẫn còn nóng nực, thế mà người nọ lại mặc áo da, càng lạ hơn nữa là đối phương đội một chiếc mũ da rất cao.

Chiếc mũ da ấy không phải kiểu hiện đại, mà giống mũ của thợ săn trên núi Trường Bạch thời xưa, chống lạnh cực tốt, nhưng mùa này đội thì nóng chết người.

Hùng Bá thúc nghĩ người này ranh mãnh thật, sợ bị camera quay lại nên mới ăn mặc kiểu này, bất chấp nguy cơ bị rôm sảy.

Nhưng đột nhiên Hùng Bá thúc phát hiện, người này rõ ràng mở tủ lạnh nhưng lại không trộm thịt lợn, mà cứ lục tìm trong chạn, giống như đang tìm thứ gì khác.

Thời buổi này có rất ít người thanh toán bằng tiền mặt, hầu hết đều sử dụng phương thức thanh toán điện tử, người này muốn trộm tiền thì cũng chẳng được ấy chứ.

Hùng Bá thúc nghĩ không ra, dứt khoát không thèm nghĩ nữa, vì thế hắn vung ngang cây lau nhà về phía người nọ.

Chương 536 - Tìm Đồ

Chương 536: Tìm Đồ

Hùng Bá thúc thường xuyên tập các thiết bị thể dục trong công viên, hắn khá tin tưởng vào lực tay của mình.

Nhưng không ngờ, người kia ăn một gậy, loạng choạng nhào về phía trước, mũ da trên đầu rơi xuống, Hùng Bà thúc đang định nhìn xem hắn trông ra sao, kết quả vừa nhìn rõ, tức khắc gào lên: Sau khi mũ rơi thì không thấy đầu của người này đâu.

Hơn nữa, “người” đó còn quay người lại, đối diện với Hùng Bá thúc và đi từng bước về phía hắn.

Cuối cùng Hùng Bá thúc không chống đỡ được, ngã quỵ xuống đất, cho đến sáng hôm sau nhân viên đến làm, hắn mới được phát hiện. Mọi người cảm thấy hắn mộng du.

Hùng Bá thúc mở mắt ra, nhớ lại chuyện hôm qua, cơ hồ cũng tưởng mình mộng du, nhưng tận mắt thấy nhà bếp hỗn độn, quả thực giống như có người vào lục tìm, bấy giờ mới cảm thấy lo sợ.

Hắn kể lại chuyện xảy ra tối qua, các nhân viên không tin, cứ nói là hắn xem nhiều phim kinh dị quá: Không tin ngươi tự đi kiểm tra xem, nhà bếp của chúng ta không mất gì cả.

Hắn nghĩ thầm, không đúng, lẽ nào chuyện tối qua thật sự chỉ là một giấc mơ?

Mà kể cũng lạ, bắt đầu từ hôm đó, nhà hàng làm ăn sa sút dần, bình thường nguyên liệu nhập về có thể hết ngay trong ngày, nhưng từ hôm đó trở đi, tất cả nguyên liệu đều còn thừa, ngay cả khách quen mấy chục năm cũng không tới nữa.

Hùng Bá thúc khó hiểu, bèn đi hỏi khách hàng cũ, bọn họ cũng không nói ra được nguyên nhân, chỉ bảo dạo này mình không muốn đồ của nhà bọn họ nữa, có lẽ ăn lâu nên không còn cảm thấy mới lạ nữa.

Nhưng ăn cơm không giống xem phim, chẳng phải càng quen thuộc mới càng muốn đến sao?

Mở nhà hàng bao nhiêu năm nay, Hùng Bá thúc chưa từng gặp phải tình huống này. Hắn lựa chọn đầu bếp, lựa chọn nguyên liệu đều rất tỉ mỉ, luôn luôn cẩn thận, không thể nào ngờ được lại có ngày rơi vào cảnh không buôn bán được.

Khách quen không đến, khỏi phải nói khách mới, trước cửa người đến người đi mà không một ai bước vào ăn cơm, mà đã nghèo còn mắc cái eo, mãi mới có một người vào nhà hàng, đèn cồn của món mao huyết vượng phát nổ, thế là phải bồi thường tiền thuốc men cho khách.

Mấy việc này làm Hùng Bá thúc lo lắng gần chết, nghĩ lại chuyện này có phần quỷ dị, mà bây giờ, buổi tối thỉnh thoảng vẫn xuất hiện âm thanh lục lọi ở dưới nhà, nhưng Hùng Bá thúc không dám xuống xem.

Hắn kể với Hòa Thượng, Hòa Thượng nghe xong thì nhớ kỹ, cảm thấy chuyện này tương tự với sự cố xui xẻo hắn trải qua, bèn nghĩ đợi ta về nhất định phải bảo ta đi giúp.

Tìm đồ...Sẽ là thứ gì?

“Ta thấy chắc hẳn là đang tìm đầu đấy!”

Ông chủ tiệm đồ cổ xen mồm:

“Trước kia ta từng nghe, ở cửa Thái Thị của Đế Đô có một hiệu may, một hôm nọ những người chủ trương cải cách thời ấy bị chém đầu, ngay đêm hôm ấy chủ hiệu may nghe thấy có người gõ cửa, muốn mượn kim chỉ khâu đồ, ngày hôm sau thấy bên ngoài ầm ĩ, ra xem, thi thể không đầu bị bêu trước công chúng được khâu lại đầu bằng kim chỉ! Thi thể đó còn ôm khay đan của hiệu may trước ngực!”

Hòa Thượng nghe xong thì mặt tái nhợt, hắn lẩm bẩm:

“Không phải chứ...Thật sự là đang tìm đầu ư? Nhưng vì sao hắn lại vào nhà hàng tìm đầu?”

“Nhà hàng các ngươi có bán thủ lợn không?”

Trình Tinh Hà bưng bát chè ngồi xổm cạnh Hòa Thượng, không biết đã nghe bao lâu:

“Chưa biết chừng là con lợn chết oan nào đó.”

Lợn cái đầu ngươi ấy, nếu là như thế thật thì dân bán thịt dẹp tiệm cả đi.

Hòa Thượng vội nói:

“Tiếp tục như thế, ta thấy Hùng Bá thúc càng ngày càng ủ rũ hơn, nếu ngươi rảnh thì qua xem thử, nhà hàng là tâm huyết cả đời của hắn, nếu thật sự không làm ăn được nữa thì hắn...A, đúng rồi, Hùng Bá thúc kinh doanh nhà hàng nhiều năm, nếu lo được thì quà đáp lễ kiểu gì cũng phải năm chữ số.”

Ta còn chưa gật đầu thì Trình Tinh Hà đã sán lại:

“Tiền cọc vào tay, có ngay dịch vụ.”

Hòa Thượng nghe xong thì khó xử, hắn đi vội nên không mang tiền, ta đẩy đầu Trình Tinh Hà ra, nói không sao, bây giờ ta đi xem cho ngươi.

Ách Ba Lan thấy có mối thì vui lắm, cũng theo ra, Hòa Thượng quay đầu lại, trông thấy Ách Ba Lan thì nhìn không chớp mắt.

Nếu có nhạc nền ở đây thì chắc chắn sẽ là bài “Túy Xích Bích”: Chỉ bằng một ánh mắt, ta biết đã gặp đúng người.

Hòa Thượng dậy thì muộn, đặc biệt là trong quan hệ nam nữ, cứ như chưa tiến hóa hết, sau khi lên chức Tiểu Hòa tổng thì có không ít cô nàng mặt hot girl bám theo hắn, nhưng chưa thấy hắn thích cô nào.

Kết quả, Ách Ba Lan bây giờ không thèm che giấu gì cả, nói thẳng:

“Ca, xong việc ta muốn ăn cua to.”

Trình Tinh Hà đẩy đầu hắn:

“Mấy đứa con trai lớn như ngươi đều muốn làm lớn bụng người khác, vậy mà ngươi chỉ muốn làm lớn bụng của mình.”

Tức khắc mặt Hòa Thượng xanh mét, có lẽ trong hơn hai mươi năm cuộc đời trúng tiếng sét ái tình lần đầu tiên mà lại vỡ mộng ngay tại chỗ, ta cũng cảm thấy tội nghiệp cho hắn.

Chương 537 - Mắt Chó Coi Người Thấp

Chương 537: Mắt Chó Coi Người Thấp

Ta quay đầu lại bảo Bạch Hoắc Hương trông nhà, bọn ta đi xem rồi về, tranh thủ mang khởi đầu tốt đẹp trở về.

Nơi ấy không xa không gần, xe điện không chở được bốn người, chiếc Buick tàn của Trình Tinh Hà cũng đã báo hỏng ở phương xa, hắn cứ làu bàu mãi, nói là làm ăn mà không có xe thì bất tiện, có tà vật cũng không kéo về được. Vụ này mà thành công, chí ít cũng phải thêm một con ba bánh điện.

May mà chỗ ấy có một trạm xe buýt, Hòa Thượng chào hỏi xong thì lái xe điện đi trước, ba người bọn ta đi xe buýt.

Vừa lên xe, ta lập tức cảm giác uế khí phả vào mặt, ta nhìn kỹ thì thấy trong số mười người trên xe buýt, có đến năm người dính hắc khí trên mặt.

Thị trấn này bị làm sao thế, bị ma quỷ quấy phá nghiêm trọng đến thế à?

Trình Tinh Hà cũng đè thấp giọng:

“Mấy người có hắc khí ít nhiều gì cũng cõng theo thứ kỳ quái nào đó trên lưng. Người phụ nữ đeo kính đỏ bị một đứa bé bám vào người, trên đầu gối của người đàn ông cầm báo có một cô gái trẻ đang nằm nhoài ở đó, có lẽ đều liên quan đến thứ không sạch sẽ.”

Ta cau mày, sao việc kinh doanh của Trương Mạn bây giờ đã phát đạt đến thế rồi?

Một lát sau, xe buýt rung lắc đến trạm, bọn ta ngó ra xem, bất ngờ khi thấy nhà hàng khá lớn, trang hoàng đầy đủ, trông rất cao cấp.

Chỉ có điều nhìn từ bên ngoài, đại sảnh vắng tanh vắng ngắt, một nhóm đầu bếp mặc áo trắng nhàm chán ngồi bên trong.

Xuống xe, đang định vào cửa thì bỗng thấy một người đang đẩy Hòa Thượng đi, muốn đuổi hắn ra ngoài.

Ta khó hiểu, bèn qua đó hỏi có chuyện gì xảy ra, Hòa Thượng vung tay đẩy người kia ra, đanh giọng:

“Thúc vẫn còn khỏe, khi nào đã đến lượt ngươi làm chủ?”

Người đuổi Hòa Thượng mặc âu phục, xem thẻ tên trước ngực thì chắc là quản lý sảnh các kiểu, hắn mở mồm ra mắng chửi:

“Một tên giao hàng như ngươi xem thường ai đấy hả? Đây là nhà của ông đây, sao ông đây lại không thể làm chủ? Ta nói cho ngươi biết, bây giờ nhà hàng sa sút, không nuôi nổi hạng người ăn không ngồi rồi như ngươi, không cút đi thì ta báo cảnh sát đấy!”

Hòa Thượng quay đầu lại, thấy ta đến thì đẩy người đàn ông mặc âu phục ra một cách dễ dàng:

“Bắc Đẩu, mau vào xem đi.”

Người nọ bò dậy, mắng:

“Còn gọi người đến giúp đỡ đúng không? Thái thịt, phối chế, đến đây đuổi đám người này ra ngoài cho ta!”

…

Mấy nhân viên mặc áo trắng đành phải dè dặt nói:

“Trương ca, như thế...Hình như không ổn đâu?”

Người đàn ông mặc âu phục nghe xong thì nổi trận lôi đình:

“CMN, có phải các ngươi cũng khinh thường ta không? Mắt chó coi người thấp, chờ ta kế thừa nhà hàng rồi thì cho các ngươi cuốn gói hết!”

Trình Tinh Hà cười lạnh:

“Mở miệng ngậm miệng đều là khinh thường, về bản chất người này rất tự ti.”

Hòa Thượng nói với giọng coi khinh:

“Mặc kệ hắn, hắn đến ở rể nhà Hùng Bá thúc, cả ngày bao biện làm thay, ta ngứa mắt hắn từ lâu rồi.”

Không nghe còn được, vừa nghe xong ba chữ “đến ở rể” thì người này như phát điên, hắn túm lấy Hòa Thượng và gào lên:

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, ông đây chỉ là hùn vốn gây dựng sự nghiệp với cha vợ, không phải ở rể! Mau cút đi với đám bạn bất lực của ngươi đi!”

Ách Ba Lan thân là tay đấm hàng đầu, hắn đanh mặt xắn tay áo lên định đánh đối phương, nhưng Hòa Thường là người có thể khiêng sư tử đá lên, thế nên Ách Ba Lan không nhúng tay vào được.

“Khụ…khụ...”

Đúng lúc này có tiếng ho khan vang lên:

“Ầm ĩ gì đấy?”

Người đàn ông mặc âu phục nghe tiếng, lập tức trở nên ngoan ngoãn, hắn thay sang vẻ mặt tươi cười nịnh nọt:

“Cha, mấy ngày ngay cha không ngủ ngon, sao không nghỉ ngơi cho khỏe? Chẳng phải đã nói rồi sao, về sau công việc trong nhà hàng có ta chăm lo là được rồi.”

Người đến là một ông già gần 60 tuổi, hai hàng lông mày đen rậm như lông quạ, tướng mạo rắn rỏi.

Kiểu lông mày này được gọi là mày song nha, trọng tình trọng người, hào sảng phóng khoáng, hơn nữa có năng lực lạnh đạo, bình thường thủ lĩnh lục lâm hảo hán đều có kiểu lông mày này.

Quả thực hắn trông rất giống Hùng Bá, có cảm giác một lời không hợp là hắn tung một chiêu Tam Phân Quy Nguyên Khí ra ngay.

Hắn vừa xuất hiện, mọi người trong nhà hàng vô thức thẳng lưng, cả đám đứng ra đứng, ngồi ra ngồi.

Hùng Bá thúc nhìn bọn ta, rồi hỏi Hòa Thượng:

“Đây là bạn của ngươi à?”

Hòa Thượng gật đầu lia lịa, hắn kể lại việc ta giúp hắn xem mỹ nhân bụng to và linh quy ấp trứng, khen hết lời khiến ta cảm thấy xấu hổ. Còn anh con rể nghe xong thì móc mỉa:

“Đúng là thần kỳ, có thể biến Tiểu Hòa tổng thành người giao thức ăn.”

Hùng Bá thúc lườm hắn, hắn cúi đầu, nhưng hiển nhiên có phần không phục.

Hùng Bá thúc mời bọn ta lại ngồi, hỏi bọn ta có thể nhìn ra nhà hàng rốt cuộc xảy ra vấn đề gì được không?

Chương 538 - Thợ Nề

Chương 538: Thợ Nề

Ta nhìn kỹ phong thủy của đại sảnh, có lẽ lúc trước cũng tìm người xem phong thủy cho nơi này rồi, quầy thu ngân đặt chéo đối diện với cửa, là bố cục hũ vàng nghênh tài truyền thống, bố cục đúng quy tắc, trái lại không có vấn đề gì lớn.

Hơn nữa, ở đây vậy mà lại không có uế khí rõ ràng, quan sát xung quanh quả thực không phát hiện được cái gì.

Con rể nhàn rỗi sinh nông nổi, bắt đầu châm chọc:

“Không nói được đúng không? Loại người này là bọn bịp bợm thôi, ta thấy nhiều rồi, cha, việc kinh doanh của nhà hàng chúng ta vốn đã không được tốt, ngươi cũng lớn tuổi rồi, đừng bị loại người này lừa gạt, chi bằng ngươi nghe ta, chúng ta biến nhà hàng thành sảnh ẩm thực, chia ra cho thuê…”

Ta ngắt lời hắn, chỉ vào mái hiên và nói:

“Gần đây mái hiên nhà các ngươi bị hỏng à?”

Hùng Bá thúc nói ngay:

“Đúng vậy, mấy hôm trước có sét, bổ trúng mái hiên, sao thế, có vấn đề gì sao?”

Ta đáp:

“Ngươi tìm giúp ta cái thang, cây búa, ta sửa lại mái hiên.”

Nghe xong, tất cả mọi người ở đây đều ngớ ra, ông con rể còn sốt sắng hơn cả:

“Không phải bảo đến xem phong thủy à? Hóa ra là thợ nề à? Bây giờ công nhân xây dựng không tìm được vàng làm, ngày ngày ra ngã tư đường chờ công việc, ngươi khôn đấy, biết lấy cớ xem phong thủy…”

Các nhân viên khác cũng cho rằng ta là thợ nề, ai nấy đều tỏ vẻ xem thường.

Ngay cả ánh mắt của Hùng Bá thúc nhìn Hòa Thượng cũng lộ vẻ khó hiểu.

Nhưng Hòa Thường cố chấp, tin tưởng ta, thấy ta nói thế thì lập tức đưa công cụ đến cho ta:

“Các ngươi chờ xem bản lĩnh thật sự của bản thân ta đi!”

Thật ra, công việc nào có phân chia cao thấp sang hèn, người sống ở đời không phải đều vì miếng cơm manh áo sao? Không ăn trộm ăn cắp, dựa vào chính năng lực của mình, có gì để mà xem thường?

Ta sửa xong mái hiên, đi xuống rửa tay, Trình Tinh Hà nhìn mái hiên:

“Chà, Thất Tinh, không ngờ ngươi đa tài đa nghệ thế, có phong thái của ca hồi trẻ lắm...Khoan, ngươi sửa kiểu gì thế?”

Ta không bịt lỗ thủng lại, trái lại còn bổ thêm ba lỗ nữa rìa lỗ thủng, bây giờ mái hiên trông còn tàn tạ hơn trước.

Con rể nhìn rồi cười, lập tức chạy tới nói với Hùng Bá thúc:

“Cha, ngươi thấy rồi đấy, tiểu tử này giả làm thợ nề cũng chẳng xong, hắn còn phá mái hiên nhà chúng ta rồi!”

Những nhân viên khác cũng xì xào bàn tán:

“Còn tưởng là thợ nề, ai ngờ còn chẳng bằng thợ nề.”

“Ông chủ lớn tuổi rồi, hay chúng ta báo cảnh sát đi?”

“Coi nhà hàng chúng ta là đồ ngu để đi lừa đảo, chuyện này không thể để yên được…”

Hùng Bá thúc trải đời nhiều rồi, hắn không nói gì, chỉ yên lặng quan sát ta.

Nhưng bỗng nhiên, cửa lớn bật mở, một đôi nam nữ trẻ tuổi bước vào.

Hai người này vừa đi vào khiến cả nhà hàng hoảng sợ:

“Khách...Có khách!”

“CMN, nhà hàng chúng ta đã ba ngày không có khách...Đây...”

“Chẳng lẽ...Tiểu tử đó vừa sửa mái hiên xong là có thể đưa khách tới?”

Hai người khách nhìn nhân viên trợn mắt há mồm như thấy quỷ, tức khắc cũng hơi thấp thỏm:

“Sao thế, hôm nay các ngươi không mở cửa à?”

Nhân viên đón tiếp hoàn hồn đầu tiên, lập tức dẫn bọn họ đến chỗ ngồi:

“Khách quý đến, mời đi bên này...”

Bồi bàn cũng tỉnh táo lại, nhanh chóng mang thực đơn ra cho bọn họ:

“Xin hỏi quý khách gọi món gì?”

Nhân viên thái thịt, nhân viên bưng bê trợn tròn mắt, mỗi đầu bếp huých bọn họ một cái thì mới hoàn hồn, chạy vào bếp.

Con rể hơi hoảng, nhưng lại già mồm át lẽ phải ngay:

“Cha, ngươi đừng mắc lừa, có cung thì có cầu, ta thấy đây chỉ là trùng...”

Nhưng hắn chưa hết hai chữ “trùng hợp”, không ít khách hàng lại lục tục bước vào nhà hàng, ngồi vào bàn và gọi món.

Hùng Thúc nhìn chằm chằm vào ta, quả thực là nhìn với cặp mắt khác:

“Đây là...”

Con rể vội kéo Hùng Bá thúc lại, nói nhỏ:

“Cha, ngươi cẩn thận, ta thấy đây đều là thủ đoạn lừa đảo thôi. Chắc chắn những người này là do nhóm bịp bợm này mời đến!”

Cửa nhà hàng lại mở ra, vài người đàn ông lớn tuổi mang theo ghế gập đi vào trong, chào hỏi với Hùng Bá thúc:

“Mấy người bọn ta vẫn ba món cũ nhé!”

Hiển nhiên đây đều là khách quen, Hùng Bá thúc mừng lắm, hắn lại gần chào hỏi:

“Mấy lão ca đến rồi, đã vài hôm rồi không thấy mặt!”

Mấy ông già nhìn nhau rồi cười híp mắt:

“Tại ăn quen quán của ngươi rồi, mùi vị cũ vẫn là ngon nhất, mấy ngày không đến, thèm quá!”

Hòa Thượng đắc ý:

“Mở mắt chó của ngươi ra nhìn đi, bọn ta có thể mời những người này đến làm diễn viên lừa ngươi được à?”

Thì ra mấy ông cụ này là khách quen của nhà hàng, đều là quan chức về hưu.

Con rể không nói gì, đang vắt óc nghĩ cách chửi bọn ta, đột nhiên một hướng dẫn viên du lịch cầm cờ đỏ đi vào, lớn tiếng hỏi:

“Các ngươi có nhận làm cơm cho đoàn không?”

Nhân viên đón tiếp mừng rơn:

“Có…có…có! Mời quý khách lên tầng trên!”

Quả nhiên, một nhóm du khách theo sau hướng dẫn viên du lịch, rầm rầm đi lên tầng.

Chương 539 - Truyền Kỳ

Chương 539: Truyền Kỳ

Lần này, không chỉ con rể há hốc mồm, ngay cả Hùng Bá thúc cũng sững sờ tại chỗ.

Nhà hàng tức khắc trở nên bận rộn, mùi thức ăn lan tỏa, bụng Trình Tinh Hà réo liên tục, ngay sau đó nhân viên đón tiếp xinh đẹp lại đây, bưng cho bọn ta một đĩa cua hoàng đế to bự, ánh mắt hết sức quyến rũ:

“Các đại sư vất vả rồi, ông chủ của bọn ta mời mọi người!”

Chao ôi, ta mới chỉ nhìn thấy thứ này trong tivi thôi, hôm nay may mắn thật đấy.

Ta đang định gỡ càng cua, Hùng Bá thúc ngồi xuống, nhìn ta với vẻ hào hứng, hỏi:

“Tiểu ca, có thể nói cho ta biết ngươi đã làm như thế nào không? Mái hiên nhà ta rốt cuộc bị làm sao?”

Thật ra chuyện này rất đơn giản, mái hiên bị sét đánh trúng thủng một lỗ, nếu là cục phong thủy khác thì không sao, nhưng lại không tốt cho cục hũ vàng nghênh tài. Hũ là cái gì, là thứ để chứa đồ, một khi bố cục bị phá hỏng thì tiền tài sẽ rò rỉ ra ngoài như hũ bị thủng vậy.

Ta bổ lỗ thủng trên mái hiên ra ba lỗ nữa, ý nghĩa đã thay đổi, một khi trời mưa, mưa sẽ chảy vào ba cái lỗ này, đổ ra cửa.

Bởi vì núi quản nhân khẩu, nước quản tài lộc, trong thuật phong thủy gọi là kim thiềm nhả nguyệt, chủ phát tài. Mà kim thiềm nhả nguyệt kết hợp với hũ vàng nghênh tài thì sẽ thành hũ vàng úp kim thiềm, vàng bạc giữ lại trong nhà, nhất định sẽ có mối làm ăn.

Nghe xong, Hùng Bá thúc sững sờ, rồi gật đầu liên tục:

“Thần kỳ, đúng là thần kỳ! Cảm ơn tiểu thần tiên!”

Ta vội xua tay:

“Ngài nói quá lời rồi, thật ra việc này cũng không phải công lao của mình ta, phong thủy chú ý địa linh nhân kiệt, có hiệu quả nhanh chóng chủ yếu là bởi vì ngài ngày thường trọng tình trọng nghĩa, hay giúp đỡ người khác, tự tích góp phúc đức cho mình, nếu bày cục này cho người khác thì chưa chắc đã có hiệu quả như vậy.”

Câu nói của ta khiến Hùng Bá thúc cảm thấy ngượng ngùng, nhưng rồi nghĩ đến chuyện ma đội mũ da, hắn bèn hỏi ta thế này có phải là giải quyết xong ma đội mũ da rồi không?

Ta lắc đầu, vừa rồi ta xem thì thấy hai chuyện này là hai chuyện khác nhau, lát nữa nhà bếp hết việc thì ta vào xem thử.

Thật ra, ta cũng hơi tò mò. Rốt cuộc ma đội mũ da có lai lịch ra sao, đang tìm cái gì?

Hùng Bá thúc nghe xong thì mừng hơn, khăng khăng muốn xuống bếp, đích thân làm vài món ngon cho bọn ta.

Nhưng hành động này lại chọc giận anh con rể, bụng hắn phồng lên như con cóc, ta liếc hắn một cáu, đúng lúc này nhân viên bưng bê bưng một bát canh thịt bò chua cay ra, con rể thấy thế, bèn vươn tay ra lấy, muốn đích thân mang ra cho bọn ta. Kết quả, hắn bê bát canh đến đầu ta, không biết cố ý hay vô tình “ối” một tiếng, cả bát canh thịt bò chua cay sắp sửa đổ ụp lên người ta và Trình Tinh Hà.

Khóe miệng hắn cong lên, như đang chế nhạo.

Nhưng ta nhận ra trước rồi, ta đạp ghế của Trình Tinh Hà ra, tiếp theo giơ chân ra vướng chân hắn, bát canh thịt bò chua cay lật nhào, đổ hết lên người hắn, hắn bị bỏng nước canh, la oai oái.

Hùng Bá thúc từ nhà bếp trở về, mắng hắn lay chân long ngóng, hai ba mươi tuổi rồi còn không được việc gì cả.

Nhân viên đón tiếp ở bên cạnh lẩm bẩm:

“Nỗ lực cày cấy vài lần là được rồi.”

Cái gì? Nhân viên đón tiếp phát hiện ta đang nhìn nàng, tự biết mình lỡ mồm, thế là vội đi ra chỗ khác.

Hòa Thượng nói nhỏ với ta:

“Ngươi không biết cái tên họ Trương này vào nhà cha vợ kiểu gì đâu, quả thực là truyền kỳ.”

…

Thì ra, con rể họ Trương mới từ quê lên thành phố, không có bản lĩnh gì, cũng không có văn hóa, cứ mấp mé ở bờ vực thất nghiệp suốt.

Khi ấy, hắn quen biết con gái của Hùng Bá thúc nhờ “người khu này”, hai người bọn họ nảy sinh tình cảm, củi khô bốc lửa, cứ thế lên giường với nhau, sau đó con gái của Hùng Bá thúc mang thai. Sau đó tính ngày thì biết hai người đã có thai từ buổi hẹn hò đầu tiên rồi.

Thế là con gái vui mừng báo cho Hùng Bá thúc, khăng khăng phải kết hôn với tên họ Trương, Hùng Bá thúc thấy hắn thì biết hắn là kiểu người không làm nên trò trống, ngoài ăn ra thì chẳng biết làm gì, đã thế còn giỏi trốn tránh trách nhiệm, không giống người đáng tin, thế là từ chối ngay, bảo con gái đi phá thai.

Con gái khóc lóc phá thai xong, đến tháng sau lại có bầu.

Hùng Bá thúc tức sôi máu, đến bệnh viện đặt lịch hẹn phẫu thuật, bảo con gái lập tức phá thai lần nữa, bằng không cắt đứt quan hệ cha con.

Con gái không có cách nào khác, đành phải đi phá thai, kết quả đến tháng thứ ba khóc lóc thảm thiết nói mình lại mang bầu, còn nói lần này không thể phá thai, bác sĩ bảo tần suất mang thai quá cao, nếu nạo phá thai tiếp thì đời này không thể mang thai nữa.

Chương 540 - Đàn Ông Trẻ Tuổi

Chương 540: Đàn Ông Trẻ Tuổi

Hùng Bá thúc có mỗi một cô con gái, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, làm sao hắn nỡ để con gái mình chịu đựng nỗi khổ ấy? Thế là chỉ có thể thở dài nói mình mạnh mẽ một đời, ai ngờ lại thua bởi con gái mình.

Lúc kết hôn thì khỏi phải nói, tên họ Trương chẳng có nổi một phần sính lễ, cũng không trông chờ gì vào việc có nhà hay có xe, thậm chí còn phải nhờ Hùng Bá thúc chu cấp tiền bạc, về cơ bản là đãi ngộ đến ở rể. Con gái Hùng Bá thúc cũng không cảm thấy tủi thân, nếu ai xem thường tên họ Trương thì nàng lập tức mắng người đó.

Đã đến mức này, nếu rể họ Trương đi nơi khác làm việc thì con gái sẽ phải chịu đói, Hùng Bá thúc không có cách nào khác đành phải cho con rể làm quản lý trong nhà hàng. Chịu thôi, một bó tuổi rồi, sản nghiệp kiểu gì cũng phải để lại con cái, ít nhất con theo họ mình.

Mới đầu, con rể còn giả vờ an phận thủ thường, trong khoảng thời gian này nhà hàng làm ăn sa sút, hắn bắt đầu ngo ngoe rục rịch, nói là Hùng Bá thúc già rồi, không làm gì được nữa, hắn phải bắt đầu kế thừa gia nghiệp, quan trọng là hắn có hiểu cái quái gì đâu, nếu giao nhà hàng cho hắn thì không còn hy vọng gì nữa.

Đáng sợ hơn nữa là tên họ Trương còn bàn với con gái của Hùng Bá thúc, Hùng Bá thúc lớn tuổi rồi, dạo này còn nhìn thấy ảo giác, để đảm bảo an toàn, chi bằng đổi quyền sở hữu tài sản thành hắn?

Khỏi cần nghĩ cũng biết tên này rắp tâm bất lương muốn trộm tài sản nhà bọn họ, nhưng cô con gái cực kỳ ngốc nghếch mà đồng ý luôn, còn khen tên họ Trương biết suy nghĩ cho mẹ con, là người cha tốt.

May mà con gái Hùng Bá ngu xuẩn, lúc làm giấy tờ bị Hùng Bá phát hiện, để lộ chuyện này, nếu không nói không chừng quyền sở hữu của nhà hàng này đã thay đổi người rồi.

Ta cảm thấy hứng thú, con gái của Hùng Bá chưa thấy đàn ông bao giờ hay sao thế?

Ta thấy tên họ Trương còn chẳng đẹp bằng Trình Tinh Hà, thế mà cũng khiến cô nàng chết mê chết mệt đến mức ấy cơ à?

Trình Tinh Hà chen mồm:

“Đừng nói nữa, có những cô gái không xinh đẹp, nội tâm tự ti thiếu tình yêu, cho nên nhìn thấy đàn ông là muốn dính chặt lấy hắn…”

Hắn còn chưa nói xong thì một cô gái, à không, một người phụ nữ có thai xinh đẹp bước vào cửa hàng.

Người phụ nữ ấy búi tóc Hàn Quốc, mặc một chiếc váy trang nhã nhẹ nhàng, mắt cười cong cong, trông có phần giống Kim Hee Sun.

Hòa Thượng thở dài, quay đầu về phía bà bầu và trề môi ra:

“Là nàng đấy.”

CMN, không phải chứ?

Ta và Trình Tinh Hà nhìn không chớp mắt, cô con gái đẹp thế kia mà lại thích tên họ Trương, đúng là hoa nhài cắm bãi phân trâu!

Bà bầu thấy tên họ Trương bị bỏng thì đau lòng lắm, lập tức lau cho hắn:

“Chồng à, tên nào không có mắt làm ngươi ra thế này đây?”

Tên họ Trương vốn đã không vui, hắn vung tay cho người phụ nữ một bạt tai:

“CMN ngươi nói ai không có mắt hả?”

Bà bầu bị hắn tát một cái thì sững sờ, loạng choạng suýt ngã, nhưng vẫn đứng dậy, cầm lấy cây chổi.

Bọn ta yên tâm, người phụ nữ này không hết thuốc chữa như bọn ta tưởng tượng, nàng sắp đánh trả đây mà.

Ai ngờ bà bầu đưa cây chổi cho tên họ Trương, còn nâng tay hắn lên thổi cho hắn:

“Ngươi giận, muốn đánh ta cũng không sao, dùng chổi mà đánh, đừng làm đau tay mình!”

Bọn ta phục sát đất.

Hòa Thượng nói:

“Trước kia con gái của Hùng Bá thúc có nhiều người theo đuổi lắm, nàng còn có thể đánh đàn piano nữa, nhưng không biết tại sao lại thích tên họ Trương kia. Tất cả mọi người đều nói, thật sự không nghĩ ra hắn có ưu điểm gì có thể thu hút phụ nữ, chắc là tên này tu luyện công phu trên giường đến hàng cao thủ rồi, nhưng lúc ta đi tiểu thấy hắn còn chưa cắt bao quy đầu đâu, chỉ có thể nói hai người này trúng tiếng sét ái tình, thắm thiết mặn nồng.”

Ta nhìn kỹ tướng mạo của tên họ Trương, lông mày đầu đậm đuôi nhạt, mũi tẹt, là người hám lợi, xảo trá, lông mũi dài, lộ cái khôn ra ngoài, trán ngắn và hẹp, quai hàm rộng, khuôn mặt như cái vợt, như thế gọi là mệnh bì tráo ly.

Người mang mệnh này thích chiếm lợi, không thông minh nhưng giỏi trò khôn vặt, là kiểu người đi đường chỉ muốn đi lối tắt, du lịch thì trốn vé, chỉ thấy cái lợi trước mắt. Cả ngày hết ăn lại nằm, hay mơ mộng hão huyền.

Nếu ta có con gái thì dù có chết cũng không gả cho hắn.

Mà điều kỳ lạ là trong tròng trắng của hắn có vết bầm, chứng tỏ dạo gần đây hắn chạm vào thứ gì đó không sạch sẽ.

Ngưng khí vào mắt, quả nhiên thấy được một thứ màu trắng xám sau lưng hắn, nhưng ta không thấy rõ là cái gì.

Ta giật mình, đẩy Trình Tinh Hà một cái:

“Bên cạnh ông con rể này có cái gì không?”

Trình Tinh Hà ăn no, đang dùng chân cua xỉa răng, nghe ta hỏi thì quay ra xem:

“CMN, ngươi không chỉ thì ta không nhận ra đâu đấy, có một khuôn mặt trên vai hắn, hình như là mặt của một người đàn ông trẻ tuổi.”

Đàn ông trẻ tuổi?

Mọi chuyện ngày càng rối hơn, điều này có liên quan gì đến ma đội mũ da không?

Chương 541 - Rối Gỗ

Chương 541: Rối Gỗ

Con rể bực mình đẩy bà bầu ra, hắn nhìn bọn ta, như nghĩ ra ý gì đó, bèn thì thầm với cô con gái, còn nháy mắt với bọn ta.

Con gái nghe xong thì không vui, hùng hổ đi về phía bọn ta, chỉ vào mặt ta và mắng:

“Chồng ta bị bỏng là do ngươi đúng không? Bây giờ các ngươi cút đi cho ta!”

Nàng vừa lại gần là ta phát hiện tròng trắng của nàng cũng có vết bầm, chắc chắn trong khoảng thời gian này nàng cũng chạm vào thứ gì không sạch sẽ.

Hơn nữa, ba mệnh đăng trên người nàng dập dờn như sắp tắt, sắp tới nàng chắc chắn sẽ phải trải qua kiếp nạn nào đó.

Bọn ta không muốn so đo với phụ nữ, bà bầu chửi bọn ta là bọn lừa đảo, đến đây lừa đảo ăn chùa, nàng còn muốn đập bàn.

Ách Ba Lan cầm bát muốn ném, ta nhanh chóng giữ hắn lại, Ách Ba Lan mà ra tay thì chẳng phải là một thi hai mệnh?

May mà Hùng Bá thúc đã đến, giữ con gái lại, mắng nàng lại phát điên gì nữa?

Con gái uất ức nói bọn họ bắt nạt chồng mình, nếu không ra mặt cho Tiểu Trương thì nàng còn xứng làm vợ người ta sao?

Tên họ Trương thấy thế, sợ liên lụy đến mình, bèn chạy trốn.

Hùng Bá thúc gọi nhân viên đón tiếp đến đưa nàng đi, đây không phải là nơi nàng nên ở.

Ta suy nghĩ, gọi nàng lại:

“Ta hỏi ngươi mấy việc.”

Con gái trừng ta:

“Ngươi bắt nạt chồng ta, ta thề đời này không đội trời chung với ngươi…”

Nói rồi còn lấy bỏng ngô gần đó ném ta.

Ta nghĩ ngợi, sau đó thay đổi cách nói:

“Chuyện này liên quan đến tính mạng của chồng ngươi, ngươi không lo cho chồng ngươi à?”

Quả nhiên, nghe vậy, cô gái buông tay ra, lo lắng hỏi chồng nàng làm sao?

Ta nói chuyện này nghiêm trọng lắm. Ta hỏi ngươi, sau khi kết hôn với ngươi, chồng ngươi có hành vì nào đặc biệt không?

Con gái sửng sốt, nói rất đẹp trai, rất quyến rũ có tính không?

Ta thiếu điều hộc máu, ngươi bị cận thị thêm loạn thị cần phải đi khám mắt à?

Mãi mới hỏi ra được, thì ra tên họ Trương này có một điểm khác người: Cứ đến nửa đêm, hắn một mình đi ra ngoài, lắng nghe cẩn thận thì thấy hắn lẩm bẩm, như đang nói chuyện với ai đó.

Lâu dần, con gái phát hiện, sợ hắn bị người phụ nữ khác cướp đi, gọi điện cho hồ ly tinh, thế là lén lút đi ra xem, thì thấy tên họ Trương ngồi xổm bên ngoài, đang nắm chặt thứ gì đó, trông như một con rối gỗ.

Rối gỗ tô xanh xanh đỏ đỏ như trang điểm.

Nàng khó hiểu, nghĩ thầm, hắn đang nói chuyện với con rối sao?

Nàng bèn hỏi đó là gì, con rể giật mình làm rơi rối gỗ, quay đầu lại mắng nàng một trận té tát, nàng sợ con rể không vui nên không dám nhiều lời nữa.

Bây giờ con rể vẫn ra ngoài mỗi khi trời tối, dạo này âm thanh làu bàu mỗi lúc một lớn hơn, hình như còn khóc nữa, cứ hu hu khiến người ta đau lòng, muốn ôm ấp, dỗ dành hắn.

Xem ra không cần nghe tiếp nữa.

Ta suy nghĩ, ma đội mũ da liệu có liên quan gì đến con rể không?

Bỗng nhiên, ta phát hiện trên đầu Hùng Bá thúc có một vết tròn tròn, lộ ra một mảng da đầu, không có tóc, Hùng Bá thúc nhận ra, nói với vẻ xấu hổ:

“Lớn tuổi nên bị rụng tóc ấy mà.”

Tóc...Ta cảm thấy ta đoán ra được gì đó rồi.

Mãi mới đợi đến khi nhà hàng đóng cửa, nhân viên tan tầm, lục tục ra về, ta ngăn con rể lại, nói hôm nay có việc cần nhờ ngươi giúp đỡ.

Con rể không rõ nguyên do, theo bản năng cảm thấy kháng cự:

“Ta thì giúp được cái gì?”

Nhưng vừa đối diện với Hùng Bá thúc là con rể không dám lên tiếng nữa, đành miễn cưỡng ở lại, còn chỉ cây dâu mắng cây hòe nói bọn ta lắm chuyện.

Nhà bếp hiện tại đã được dọn dẹp sạch sẽ, ta bắt đầu vọng khí.

Nhưng ngay sau đó ta ngớ ra, lạ thật, tại sao không có thứ gì không sạch sẽ? Sao lại không thấy chút uế khí nào cả?

Ta suy nghĩ, rồi rải bột nếp lên cửa sổ và cửa ra vào.

Vốn dĩ nhà hàng đóng cửa muộn, Hùng Bá thúc cũng mệt rồi, bây giờ đã ngồi một bên gật gà gật gù, ta bảo Hòa Thường đưa hắn về phòng ngủ trước, ta ở đây nhìn xem.

Ta nói xong thì phát hiện con rể vẫn luôn giữ im lặng nãy giờ hình như đang cười trộm.

Điệu cười ấy không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Trình Tinh Hà cũng đã nhận ra, hỏi hắn cười cái gì?

Hắn vội lắc đầu:

“Các ngươi nhìn nhầm rồi, ta có cười à? Có gì buồn cười đâu…”

Nói xong, hắn nhìn xung quanh:

“Nếu không cần ta làm gì thì ta cũng về nghỉ ngơi đây.”

Ta nhìn đồng hồ, đã gần đến giờ hắn phải ra ngoài một mình mỗi tối theo như lời vợ hắn nói.

Vì vậy, ta dừng lại trước mặt hắn:

"Phải dùng đến."

Sắc mặt người con rể thay đổi, trộm liếc nhìn đồng hồ, sốt ruột nói:

"Rốt cuộc có chuyện gì, ngươi nhanh nói đi."

Ta đã trả lời:

"Vậy thì ta sẽ đi thẳng vào vấn đề, làm thế nào mà ngươi có tiểu quỷ này trên người?"

Chương 542 - Nhặt Được

Chương 542: Nhặt Được

Người con rể nghe xong thì trợn mắt như cá chết:

"Ngươi, ngươi có ý gì, tiểu qủy là cái gì, ta nghe không hiểu."

Với dáng vẻ này, đôi mắt khác lạ và lòng bàn tay đầy mồ hôi, rõ ràng là đang nói dối, nghe không hiểu mới có quỷ.

Trình Tinh Hà cũng không nhịn được nữa:

"Không dựa vào tiểu quỷ kia, ngươi có thể ở rể ở nhà người ta sao? Em trai à, ngươi đi mua một cái gương đi, không được thì đi tiểu rồi soi thử cũng được."

Con rể nghe đến chữ “ở rể”, vội nói:

"Ta không có ở rể..."

Ta trả lời:

"Nếu ngươi không vội thì cứ từ nói đi."

Vừa nói ta vừa liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

người con rể nhìn theo hướng nhìn đồng hồ của ta, nhất thời nóng nảy, hất tay định lao ra khỏi cửa bên chắn nhưng sức lực của hắn không bằng ta, giãy dụa cũng không thoát được, hắn ngày càng trở nên hốt hoảng:

"Ngươi...Ngươi buông ra! Mẹ nó ta bảo ngươi buông ra!"

Thời gian không chờ đợi một ai, hắn giãy giụa không thành, giống như thực sự hoảng sợ, sau đó bắt đầu van xin, muốn ta thả hắn ra. Ta sẽ để hắn nắm bắt cơ hội cuối cùng, nói xong càng sớm càng tốt, để hắn ra ngoài, muốn làm gì thì làm.

Nuôi những thứ kia thì thường sẽ phải thờ cúng vào một giờ nhất định, nếu đến giờ mà không thờ cúng thì có nghĩa là phạm lệ, phải gặp xui xẻo.

Trước kia, một số ít người đã phát điên hoặc tự tử sau khi gặp may mắn, có lẽ đã phá vỡ các quy tắc.

Vì đã tiếp xúc với những thứ không sạch sẽ lâu như vậy nên hắn đương nhiên biết quy tắc này, thật sự quá bế tắc, hắn vừa nhìn đồng hồ vừa miễn cưỡng nói:

"Ta...Lúc đầu ta không biết, linh thật sự! Năm phút đồng hồ, ca, ta gọi ngươi là ca còn không được sao.

Ta cũng có hứng thú:

"Năm phút à, ngươi nói nhanh chút không phải là được à? Nghe nói thứ kia rất đắt, làm sao ngươi có được?"

người con rể do dự hồi lâu, mới nói:

"Là...Ta nhặt được."

Nhặt được? Ta và Trình Tinh Hà liếc nhau, chuyện này có chút kỳ lạ.

Lại hỏi, nhặt được cái gì, hóa ra là ăn trộm.

người con rể từng là người giao đồ ăn, nhưng hắn là một thằng ngốc, hắn không dùng đầu óc để làm những việc phải làm, mà hắn thường tìm thủ đoạn- làm nghề này, hắn biết rằng công việc này thực sự rất dễ trộm chuyển phát nhanh và đồ ăn.

Con thỏ không ăn cỏ gần hang, hắn thì hay rồi, chuyên kiếm người mình để ra tay. Trong khi những tay đua khác đang đi lên lầu, hắn đã lấy trộm đồ trong xe của những người lái xe và không bao giờ bị bắt.

Dựa vào nghề tay trái này, hắn cũng có được sự ấm no, cũng không quan tâm đến việc bị trừ chuyên cần. Ngày ngày hắn ảo tưởng hão huyền. nghĩ rằng đừng khinh người nghèo, sẽ có ngày một bạch phú mỹ sẽ đến bên hắn, không phải là muốn gì là có đó à.

Đáng tiếc hắn vẫn mãi chưa gặp được bạch phú mỹ nào cả.

Ngày đó hắn phát hiện trên xe của một cậu em có một kí hiệu, kí hiệu đó là một món đồ có giá trị cao, hắn cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, lập tức lấy trộm thứ đó.

Trên đường về nhà, hắn khá vui mừng, nghĩ rằng đó là Rolex hay là ngọc trai gì đó, hắn chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì có giá cao như vậy.

Kết quả là khi về đến nhà, vừa xem thử thì hắn đã chết lặng người, hóa ra là một hình nộm bằng gỗ.

Điêu khắc cũng khá thô sơ, nếu nói là đồ cổ thì cũng không giống lắm, chắc là đồ kỷ niệm gì đó, sợ làm mất nên mới giữ gìn thế. Điều này khiến hắn tức giận đến mức ném thẳng nó vào thùng rác.

Không ngờ, đêm đó hắn mơ hồ cảm thấy có người lay mình, còn loáng thoáng như có người nói:

"Ta đói...Ta đói..."

Nơi hắn ở rất tồi tàn, chỉ có một mình hắn ở, điều này đủ dọa sợ hắn rồi, sau đó hắn nghe đối phương thì thào:

"Cho ta ăn cái gì đi, không phải ngươi muốn tiền và nữ nhân sao? Ta cho ngươi."

Kêu đến mức sợ là người khác thì sẽ không tin.

Nhưng người con rể vốn là người quen dùng thủ đoạn, nghe đến đây liền có vẻ có lợi, không sợ hãi nữa, đánh bạo hỏi, ngươi ăn cái gì?

Người kia nói, ta ăn thịt của ngươi, một ngày cũng không thể thiếu. cũng không thể muộn.

Điều này khiến người con rể giật mình, mở mắt ra.

Sau đó phát hiện ra đang cầm trên tay một hình nộm nhỏ bằng gỗ đã bị ném vào thùng rác.

Nghĩ đi nghĩ lại, thử một lần cũng không cần tiêu tiền, nếu như hắn thật sự có thể có nữ nhân và tiền thì sao!

Vì vậy, hắn cắt tay của mình và nhỏ máu lên hình nhân kia.

Lúc này, hắn nhìn thấy một yêu cầu thêm trên điện thoại của mình. Mẹ nó đúng là bạch phú mỹ!

Bình thường, một câu “mẹ nó” của hắn có thể khiến người ta đen mặt, nhưng bạch phú mỹ này lại giống như quỷ, muốn bao nhiêu nhiệt tình có bấy nhiêu nhiệt tình. Cuộc đời này không có người phụ nữ nào đối xử với hắn như vậy, nhưng đã thiêu rụi hắn.

Vì vậy, hắn cua bạch phú mỹ vào tay, còn khiến nàng mang thai.

Chương 543 - Người Nộm

Chương 543: Người Nộm

Vốn tưởng rằng lần này hắn sẽ có thể cưới bạch phú mỹ và đạt đến đỉnh cao của cuộc đời, nhưng ai biết được, bạch phú mỹ này si mê hắn nhưng cha của bạch phú mỹ không phải là người hiền lành - bắt bạch phú mỹ phá thai.

Điều này khiến hắn tức giận, hình nhân nói với hắn rằng đừng lo lắng, sớm muộn gì nàng cũng sẽ là người của ngươi.

Quả nhiên bạch phú mỹ bị Hùng Bá Thúc nhốt lại, vì vậy nàng đành làm liều nhảy từ trên lầu xuống để gặp người con rể, cứ như vậy, nàng liên tục mang thai.

Mà người con rể cũng không biết trân trọng, thấy bạch phú mỹ như nghiện hắn, hắn cũng không sợ bạch phú mỹ chạy mất, càng hung dữ với bạch phú mỹ, càng chịu đựng.

Cuối cùng, bạch phú mỹ không thể phá thai lần thứ ba nên hắn vào nhà như một lẽ đương nhiên.

Nói đến đây, hắn nhìn ta chằm chặp, nói rằng hắn không có ác ý, cũng không làm chuyện thương thiên hại lý, nam nhân nào không muốn cưới bạch phú mỹ? Hơn nữa, hắn cho bạch phú mỹ một tình yêu khó quên, bạch phú mỹ còn phải cảm ơn hắn.

Ta cũng phục da mặt của người này, dày hơn cả băng của hồ Tra Can vào mùa đông.

Nếu như hắn không có dã tâm làm chuyện xấu, chắc chắn ấn đường sẽ không có khả năng đen như vậy.

Hơn nữa hắn vừa nói vừa nhìn đồng hồ, nói chuyện xong rồi, hắn xin ta buông ra, nếu không cho người gỗ uống máu, hắn sẽ gặp rắc rối thật.

Hóa ra một ngày nọ, hắn đã trải qua một đêm tình tứ với bạch phú mỹ. Lúc đó hắn ngủ thiếp đi, nhưng đến nửa đêm, toàn thân đau nhức, nghe thấy người gỗ nói với hắn, nếu lần sau hắn lại muộn, hắn sẽ chết. Khi tỉnh dậy, hắn thấy khắp người mình có những vết thương kỳ lạ, hắn sợ đến mức không dám chậm trễ một ngày, hiện tại chỉ còn hai phút, hắn còn phải lấy máu.

Ta nói có thể, ngươi phải nó rõ một chuyện cuối cùng cho ta, có phải ngươi đã lấy một nắm tóc của Hùng Bá Thúc không?

người con rể vừa nghe thấy lời của ta, thân thể lập tức mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, lẩm bẩm nói sao người biết hết vậy?

Lúc đầu hắn vẫn rất vui, còn kể chuyện này cho người thân ở quê nghe, lúc đầu cha hắn rất mừng, đi khoe với mọi người trong làng. Kết quả là những người dân làng khác đã không công nhận, thay vào đó, họ cười nhạo hắn vì có một đứa con trai sẽ đi ở rể, rất mất mặt, cả đời phải ăn cơm mềm, không có tiền đồ.

Cha hắn tai mềm, bị mọi người cười nhạo, hắn đã gọi cho người con rể và nói với hắn rằng không làm sản nghiệp mang họ Trương, sau này đừng về quê nữa!

người con rể nghe vậy ngẩn ra, khi làm giao đồ ăn hắn không có bản lĩnh năng lực gì, cũng bị người trong nhà ăn nói ra nói vào, hiện tại thì hay rồi. có vẻ mọi người đều coi thường hắn.

Hắn suy nghĩ hồi lâu, đi đến kết luận rằng hắn đã làm việc rất chăm chỉ, và chỉ có một trở ngại duy nhất - cha vợ.

Lão cha vợ độc chiếm quyền hành, nhân viên nhà hàng không ai nghe theo, nếu lão cha vợ chết đi, tất cả những thứ này chẳng phải đều thuộc về hắn sao?

Vì vậy, hắn đã ước với người gỗ nhỏ, nói rằng hắn hy vọng rằng cha vợ sẽ chết sớm.

Người gỗ nói trong đầu rằng điều này thật dễ dàng, hãy lấy một mớ tóc của cha vợ và giấu nó trong bếp, phần còn lại tất nhiên là chuyện sẽ thành hiện thực.

Quả nhiên, từ ngày đó trở đi, Hùng Ba Thúc luôn nhìn thấy quỷ trong bếp, nhà hàng kinh doanh cũng sa sút, nhưng hắn lại rất vui vẻ. Thậm chí còn lười làm ăn, cảm thấy làm việc trong nhà hàng rất vất vả. Hắn suốt ngày đi đi về về, còn mơ ước có được quyền sở hữu nhà hàng, sau này trở thành ông chủ, mỗi ngày chỉ nằm một chỗ thu tiền.

Những gì ta đoán đã đúng, ta buông người con rể ra.

Hắn cảm giác được, nhìn đồng hồ, sợ đến sắp khóc, không thèm ra ngoài trhắni mắt, định lấy người gỗ ra luôn trong phòng.

Trình Tinh Hà ngay lập tức hỏi ta:

“Vì sao, cái mũ lông to đó trò quỷ của tên người con rể này?”

Không hoàn toàn đúng.

Nếu vậy, chiếc mũ lông lớn kia chẳng phải là trực tiếp đả thương Hùng Bá Thúc sao? Muốn tìm đồ trong phòng bếp làm gì?

Huống chi, người gỗ, mũ da, hai thứ này có liên quan gì? Chưa từng nghe nói tiểu quỷ đi ra ngoài giết người còn phải cải trang.

Nó đang tìm kiếm cái gì?

Dù sao thì trước hãy xem người gỗ nhỏ đó rốt cuộc là thứ gì.

Mà lúc này, người con rể đột nhiên kêu lên một tiếng.

Ta nghĩ chuyện gì đã xảy ra, hình nộm gỗ đó đã phản tác dụng?

Nhưng quay đầu nhìn lại, người con rể đã cởi hết quần áo và lục lọi lung tung bên trong.

Trình Tinh Hà hỏi hắn đang làm gì?

Hắn rơm rớm nước mắt:

"Không không có ..."

Ta thấy quần tây của hắn thủng một lỗ, nhất thời cũng biết:

"Người nộm của người mất rồi?"

Hắn nhìn ta rồi chợt ôm lấy ống quần ta:

"Thần tiên sống, ta...Bây giờ đã đến lúc, ta nên làm gì ..."

Chương 544 - Người Không Đầu

Chương 544: Người Không Đầu

Hắn dùng máu thịt của mình làm khế ước nuôi lớn vật kia, một khi phạm quy, kết quả tự nhiên sẽ là...

Ta cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt hắn, trái tim tôi đột nhiên thắt lại.

Sợ rằng thực sự sẽ không may mắn.

Ta lập tức kéo Trình Tinh Hà:

"Ngươi thử xem xem, cái người trẻ tuổi ban ngày ở gần hắn đâu?"

Trình Tinh Hà nhìn kỹ lại và nhanh chóng nói:

"Không biết khi nào...không thấy nữa."

Mà lúc này, ta chuyển mắt, đột nhiên nhìn thấy bột nếp trên bệ cửa sổ có một dấu vết, giống như có người từ bệ cửa sổ bò vào.

Cái mũ lông lớn đó, đến rồi?

Không đợi ta nói chuyện, Trình Tinh Hà bất ngờ lao về phía ta, sợi dây đẫm máu chó bắn ra.

Ta nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất, quay đầu lại thì thấy một chiếc mũ da dày nặng trên mặt đất, sau đó ta thấy một người ngồi xuống, sờ soạng đội lại chiếc mũ.

“Người" này không có đầu.

Thủ phạm?

Mà thủ phạm sau khi nhặt mũ lên, giống như cảm giác được nơi này không an toàn, lập tức chạy ra ngoài bằng cửa sổ.

Đến đây chỉ vì nó thôi, sao ta có thể để nó bỏ chạy thế này được.

Thậm chí ta chưa kịp lấy hơi, rút ra chiếc Thất Tinh Long Tuyền và chém về phía nó.

Với một tiếng "rào", toàn bộ khung cửa sổ bằng gỗ đã bị cắt đứt, những chiếc xoong nồi gần đó cũng bị chém đứt một cách gọn gàng.

Người đội chiếc mũ da lớn này đã nghiêng người, tránh thoát mũi nhọn của Thất Tinh Long Tuyền.

Ta sửng sốt một chút, má nó, người này không hiển lộ tài năng, nhanh như vậy?

Trình Tinh Hà nhìn những thứ đã bị hỏng, lớn tiếng nói:

"Thất Tinh, ngươi giữ chừng mực đi, đừng để chưa kịp mua bán gì đã phải bồi thường tiền cho người ta."

Ách Ba Lan đang nghe câu chuyện cũng bừng tỉnh, mở mắt ra đã thấy người đội chiếc mũ da lớn, không nói một lời mà lao tới, dùng cây lau nhà đập người đội chiếc mũ da lớn đang muốn đi ra ngoài, đánh về như một quả bóng chày.

Càng không phải nói đến Trình Tinh Hà, xung quanh hắn đã có một đường máu chó đỏ, người đội chiếc mũ da lớn đã bị ba chúng ta vây quanh, vì vậy hắn đứng giữa bếp một cách ngơ ngác.

Sát khí của Thất Tinh Long Tuyền quá lớn, lần này nó có thể sẽ chết, vì vậy ta đã nhờ Trình Tinh Hà thu thập nó bằng sợi dây máu chó đỏ.

Trình Tinh Hà hiểu ý, nhưng ngay khi sợi dây máu chó màu được kéo ra, người đội mũ da lớn lại mềm nhũn rồi ngã xuống.

Ách Ba Lan trố mắt:

"Ca, đây là vật gì, làm sao dễ dàng chết như vậy?"

Ta vẫn muốn biết, vì vậy ta nhìn chằm chằm vào Trình Tinh Hà:

"Mẹ nó sao ngươi xuống tay ác như thế?"

Đây đúng là làm oan uổng Trình Tinh Hà, hắn nhanh chóng nói:

"Này, ngươi đừng vu oan giá họa, không biết chừng là vừa rồi bị người chém chết đó."

Không phải là lúc để đùn đẩy trách nhiệm, ta lập tức cởi chiếc mũ da lớn, bên trong đúng là không có đầu, sau đó cởi chiếc áo khoác da lớn ra, ba người chúng ta đều sững sờ.

Thế mà bên trong chiếc áo khoác da lớn này trống rỗng!

Trình Tinh Hà vội vàng nói:

"Thật sự là tiểu quỷ đội lốt người à? Còn chú trọng riêng tư hơn cả minh tinh..."

“Không."

Ta cởi chiếc áo khoác da lớn và để họ nhìn xuống đất:

"Thứ đó không những chạy mất mà còn chạy rất nhanh."

Hai người nhìn xem, thì ra không biết lúc nào trên nền xi măng của nhà bếp đã bị thủng một lỗ lớn, mùi đất mới còn xộc vào mũi.

Ách Ba Lan cúi đầu xuống xem:

"Vậy...nó là cái quái gì vậy?"

Ta quay đầu muốn đi xem người con rể, nhưng vừa rồi trong lúc hỗn loạn, người con rể đã bỏ chạy từ lúc nào không hay.

Khó trách nhìn sắc mặt của hắn, giống như sắp có đại họa ập lên đầu...Tên này tự cho là mình thông minh, chắc là sợ tiểu quỷ trả thù cho nên đã tìm chỗ trốn đi.

Ngu ngốc, nếu hắn ở lại với chúng ta, ta có thể thử nghĩ cách, có khi có thể giúp hắn thoát một kiếp nhưng hắn lại chạy mất, có thể sẽ không trốn được huyết khế của tiểu quỷ.

Ta lập tức muốn ra ngoài tìm hắn. Vẫn còn một chuyện ra chưa hỏi, đó là tóc của Hùng Bá Thúc giấu ở nơi nào trong bếp?

Nhưng đúng lúc này, trên lầu truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, hình như là của Hòa Thượng!

Trước đó, Hòa Thượng đã đưa Hùng Bá Thúc lên lầu, Hùng Bá Thúc đã xảy ra chuyện gì sao?

Thôi kệ, người có mạng sống, đó cũng là do người con rể tự tìm, ta thu chân đã bước qua ngưỡng cửa, chạy lên lầu.

Ta bước vào và thấy Hùng Bá Thức đang cầm một con dao làm bếp sáng loáng trên tay, như thể hắn định chém Hòa Thượng, Hòa Thượng đã bắt được tay Hùng Bá Thúc, trên tay là một vết cắt sâu.

Ta lập tức đi đến kéo hắn, nhưng Hòa Thượng nói to:

"Bắc Đẩu, ngươi đừng tới đây, ta sợ Hùng Bá Thúc phát điên muốn lấy dao tự chém mình, vừa rồi ta đã ngăn cản hắn!"

Chương 545 - Chết Oan

Chương 545: Chết Oan

Bây giờ ta đã có thể nhìn ra rồi. Trên khuôn mặt của Hùng Bá Thúc phủ lên một cái bóng lúc ẩn lúc hiện.

Trúng tà.

Trình Tinh Hà nói to:

"Trên người của Hùng Bá Thúc...là người nam nhân trẻ tuổi bên cạnh người con rể!"

Hùng Bá Thúc nhìn chúng ta chằm chằm, đột nhiên hắn dùng trái tay túm lấy cổ Hòa Thượng và rít lên:

"Các ngươi lại đây, ta sẽ giết chết cả hai!"

Giọng nói này...hoàn toàn khác với giọng của Hùng Bá Thúc, hơn nữa còn mang âm hưởng của Cẩm Giang Phủ.

Đồng hương của Ách Ba Lan?

Sức mạnh của thứ đó quá lớn...ngay cả Hòa Thượng cũng không thể khống chế được hắn.

Không phải là một tà vật bình thường. Nhìn kỹ, chết tiệt, thực sự là người chết không thể xem bề ngoài, cấp bậc của thứ này rất cao. Nó cao hơn một bậc so với Âm Thanh Quỷ, có thể sớm đuổi Hôi Linh Quỷ nhất đăng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ phải hóa sát.

Thế nào cũng phải địa cấp một, hai mới có thể đối phó...

Ta lập tức nói:

"Ngươi biết người ta thành tiểu quỷ, thật sự là đáng thương, nhưng những người này đều là vô tội...Thế này đi, ngươi thả họ đi, có chuyện gì từ từ nói, có oán hận, chúng ta sẽ giải quyết giúp ngươi."

Người thanh niên này rõ ràng đã được huấn luyện để trở thành một tiểu quỷ, dù một người chết bình thường có bao nhiêu oán hận cũng khó có thể đạt đến trình độ này.

Tiểu quỷ luyện chế từ người không giống với anh thai được luyện chế. Anh thai dựa vào oán khí khi không được sinh ra, không rõ đúng sai nhưng tiểu quỷ luyện chế từ người trưởng thành thường là do oán hận quá lớn, 90% là chết oan.

Nếu giải tỏa được nỗi oán hận của con quỷ chết oan này thì đã giải quyết được một nửa.

"Ngươi biết gì?"

Ai ngờ cái "mặt nạ" xám xịt trên mặt Hùng Bá Thúc lớn tiếng nói:

"Ta không muốn cái khác, chỉ muốn lão già này chết!"

Đây là có bao nhiêu thù oán đây.

Nếu đối đầu, Hòa Thượng và Hùng Bá Thúc có thể sẽ bị kéo vào.

Hơn nữa, nghe có vẻ người thanh niên này có thù oán gì với Hùng Bá Thúc?

Lúc này, hắn đột nhiên đá Hòa Thượng ra xa, cầm con dao làm bếp, chém vào cổ Húng Bá Thúc.

Sau khi thấy, lòng ta trở nên lạnh lẽo, lập tức tiến lên một bước, đá vào đầu gối của Hùng Bá Thúc.

Hùng Bá Thúc bất giác lảo đảo, nhìn ta và nổi giận:

"Ngươi dám làm hỏng việc tốt của ta..."

Vừa nói, hắn vừa lấy con dao làm bếp từ cổ Hùng Bá Thúc xuống và chém ta.

Chờ đến thời điểm này.

Ta rút Thất Tinh Long Tuyền ra ngay lập tức, dẫn hành khí đánh về phía hắn.

Nhưng lúc đó ta còn quên mất hiện tại trong người ta có một nửa khí công của Hải Lão Đầu, một khi ra tay thì lực sẽ quá mạnh, đánh rơi con dao làm bếp trong tay hắn, chính ta cũng bị hành khí làm ngã nhào, đụng vào Hùng Bá Thúc.

Thật là trùng hợp...Đằng sau Hùng Bá Thúc là cửa sổ sát đất của phòng ngủ!

Đại sảnh của nhà hàng rất cao, phòng ngủ mặc dù ở lầu hai nhưng thật ra cũng cao ba bốn tầng, nếu như rơi xuống mà đụng trúng chỗ hiểm thì coi như xong!

Chỉ nghe thấy một tiếng “choang”, tiếng cửa kính vỡ nổ bên tai chúng ta, gió lạnh nửa đêm tạt vào mặt.

Ngay khi cơ thể tôi ngã xuống, ta tóm lấy Hùng Bá Thúc bằng một tay, tay kia đâm Thất Tinh Long Tuyền vào khe hở của máy điều hòa, cố gắng giữ.

Ba người Trình Tinh Hà vô cùng sợ hãi, họ nhoài người ra khỏi cửa sổ bị vỡ và muốn kéo chúng ta lên, nhưng vị trí đó rất khó tiếp cận, người thanh niên kia ngẩng đầu lên với khuôn mặt của Hùng Bá Thúc, hắn nở một nụ cười nham hiểm với ta.

Đồng thời, ta cảm thấy bàn tay nắm Hùng Bá Thúc đau nhói.

Hắn muốn ép ta buông tay.

Ta muốn dùng sức ném hắn lên, nhưng còn chưa kịp làm gì thì ta đã nghe thấy tiếng ken két” từ khớp tay, tay của Hùng Bá Thúc trượt khỏi tay ta, hắn ngã xuống lầu!

Mọe kiếp, hỏng rồi…

Hòa Thượng cũng vô cùng sợ hãi, nhưng vào lúc này, Hùng Bá Thúc đột nhiên dừng lại giữa không trung, như...có một bàn tay vươn ra bắt lấy hắn.

Người thanh niên nghiêng đầu, tựa hồ thấy cái gì, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, vừa muốn động thủ thì lập tức bị bàn tay kia lôi vào.

Nó là thứ gì?

Mấy người chúng ta lập tức đi xuống lầu, thấy Hùng Bá Thúc đang nằm trên mặt đất, trong tay kéo thứ gì đó, ta lập tức quay đầu lại nói:

"Trình Tinh Hà, Hòa Thượng, giữ lấy Ách Ba Lan."

Câu nói này làm cả ba người sững sờ:

"Gì?"

Nhưng họ biết ta nói cái gì cũng phải có lý do nên họ làm ngay, ta nói tiếp:

"Ách Ba Lan, niệm chú dẫn quỷ, dẫn thanh niên kia lên người ngươi."

Ta muốn xem thử thứ này có thù hận gì với Hùng Bá Thúc.

Ba người chợt hiểu ra, Ách Ba Lan vừa mở miệng, Hùng Bá Thúc đột nhiên quay đầu lại nhìn chúng ta. Nhưng khi hắn nghe được câu chú dẫn quỷ, sắc mặt lập tức vặn vẹo, xoay người muốn chạy, nhưng lại ngã xuống, cả người nằm dưới đất.

Chương 546 - Mục Đích Riêng

Chương 546: Mục Đích Riêng

Mà đám tử khí xám xịt ấy, như sương khói bị máy hút bụi hút, bao trùm lấy thân thể Ách Ba Lan.

Bây giờ ta đã khá có kinh nghiệm, ta đã sớm đặt Thất Tinh Long Tuyền lên người Ách Ba Lan.

Thất Tinh Long Tuyền có thể áp chế cả Đại tướng quân nơi Linh Quy ôm trứng, huống chi là một con Hôi Linh Quỷ.

Quả nhiên, Ách Ba Lan chợt mở mắt, nhìn ta chằm chằm, đôi mắt to xinh đẹp đầy căm hận:

"Tại sao người lại...tại sao ngươi lại phá hoại chuyện tốt của ta?"

Ta trả lời:

"Ngươi trước nói cho ta biết...Ngươi cùng này đôi phụ tử này có thù hận gì?"

Lúc này, Hòa Thượng đã đỡ Hùng Bá Thúc dậy, dùng sức nhéo nhân trung cho Hùng Bá Thúc, lực tay mạnh đến mức có thể bóp nát xương, Hùng Bá Thúc bị cơn đau đánh thức ngay lập tức.

Hắn không khỏi run lên khi nghe những gì Ách Ba Lan nói.

Ta lanh mắt, đã nhìn ra vấn đề, ta hỏi ngay:

"Hùng Bá Thúc, ngươi có nhận ra đây là giọng nói của ai không?"

Chú Xiongba sửng sốt, rồi gật đầu, ngập ngừng nói:

"Giống như...Giống như là giọng nói của người học việc trong nhà hàng của chúng ta, Tiểu...Tiểu Ngô.”

Vừa nói, hắn vừa nhìn Ách Ba Lan:

"Ngươi...Ngươi là Tiểu Ngô?"

Ách Ba Lan cười khẩy:

"Không ngờ ngươi còn nhớ ta...vậy ngươi còn nhớ rõ ta chết như thế nào không?"

Khuôn mặt của Hùng Bá Thúc ngay lập tức tối sầm lại, hắn thì thầm:

"Ta, cả đời này của ta đều chỉ áy náy chuyện này..."

…

Hóa ra Tiểu Ngô đang là sinh viên đại học, gia đình tương đối khó khăn nên hắn đến nhà hàng để vừa làm vừa học.

Lâu ngày, hắn yêu con gái của chú Hùng Bá, nhưng vì điều kiện gia đình nên hắn không dám theo đuổi cô.

Nhưng Tiểu Ngô rất đẹp trai và có tính cách tốt, chú Hùng Bá khá thích hắn, và cũng có suy nghĩ - hắn chỉ có một cô con gái như vậy và hắn muốn tìm một người đến ở rể để kế thừa công việc kinh doanh của gia đình.

Những vị cao phú soái kia làm sao có thể tới cửa, loại người vừa nghèo vừa thực tế như này là ứng cử viên tốt nhất để đến ở rể.

Tiểu Ngô biết chú Hùng Bá có ý nghĩ này, vui vẻ vô cùng - hắn bắt đầu công khai theo đuổi con gái của chú Hùng Bá.

Nhưng con gái của chú Hùng Bá không có cảm giác với Tiểu Ngô, vì vậy nàng đã từ chối.

Nhưng Hùng Bá và Tiểu Ngô không cam tâm.

Hùng Bá Thúc nghĩ rằng hiếm có một đứa trẻ phù hợp như Tiểu Ngô, nếu ngươi muốn tìm thấy một người hoàn hảo về mọi mặt nhưng không thể giữ được người ta thì phải làm sao?

Tiểu Ngô cảm thấy rằng đây là một cơ hội trời cho, thực sự không thể chịu bỏ cuộc như thế này.

Thế là hai người bàn bạc với nhau, Hùng Bá cũng khuyên Tiểu Ngô đừng bỏ cuộc, gái ngoan sợ đàn ông dây dưa, con gái của ta mềm lòng, ngươi cố gắng, nếu nàng động lòng với ngươi thì sao?

Tiểu Ngô nhận được sự khích lệ cũng trở nên có động lực hơn, mỗi ngày đều cố gắng thay đổi cách để lấy lòng con gái Hùng Bá.

Con gái của Hùng Bá không ngại rắc rối, dọn ra ở riêng.

Hai người không nghĩ ra cách gì, đúng lúc thấy con gái Hùng Bá đăng bài trong vòng bạn bè, nói cửa sổ tầng trên không dễ lau chùi.

Thấy vậy, Hùng Bá nói con gái mình mắc chứng sợ độ cao, ngươi giúp nàng một chút biết đâu lại đổi cách nhìn với ngươi.

Tiểu Ngô vui vẻ đi đến đó, còn nghĩ rằng bố vợ tương lai thực sự rất tốt.

Ai biết được, một đi không trở về.

Khi đang lau kính, hắn vì quá bận nói chuyện với con gái của Hùng Bá nên đã giẫm phải nước tẩy trên bệ cửa sổ và ngã xuống.

Đó là tầng 17, có thể tưởng tượng được cái chết thê thảm đến mức nào.

Con gái của Hùng Bá cũng hoảng sợ, càng đừng nói đến Hùng Bá, mình có ý tốt, nhưng cũng không biết tại sao lại thành ra như thế này.

Sự việc này thực ra là một tai nạn, nhưng cùng với cái chết của Tiểu Ngô, gia đình họ Ngô cũng xong đời.

Tại sao gia đình Tiểu Ngô lại nghèo như vậy, người lớn trong nhà hắn đều là người bệnh, mẹ hắn mắc bệnh ung thư, bố hắn bị đột quỵ, ông bà của hắn thì nằm liệt giường quanh năm, cả gia đình đều dựa vào trụ cột là hắn.

Hắn cũng có mục đích riêng, dựa vào chính mình thì khi nào anh ta mới có thể tiết kiệm tiền cho việc chữa bệnh cho gia đình mình? Nếu có thể nhờ vào Hùng Bá, không chỉ có thể kết hôn với cô gái mình thích mà không phải chi phí chữ bệnh của gia đình cũng sẽ được chi trả ư?

Hắn vừa chết đã đi ngược lại với giấc mơ của mình, ông nội không thể chịu đựng được nữa và qua đời vì một cơn đau tim, bà nội nằm trên giường không ai chăm sóc với những vết lở loét và rất nhiều giòi trên da, cũng không sống được lâu.

Chưa kể đến cha mẹ đã tự tử, đứa con chết rồi, họ đang sống những ngày cuối cùng, không có hy vọng vào tương lai.

Khi đó, người nhà còn nói, sau này khi hắn trúng tuyển đại học, thành tài thì cả nhà cũng được hưởng hào quang, còn bây giờ thì hết thật rồi.

Chương 547 - Hủy Hoại Đời Con Gái

Chương 547: Hủy Hoại Đời Con Gái

Khi còn sống Tiểu Ngô là một người rất háo thắng, sự tự ái cũng rất mạnh, cái gì cũng phải hoàn thành tốt, làm không tốt sẽ dấm dứt không ngủ được, ai ngờ còn chưa theo đuổi được người ta mà lại dẫn đến đến chuyện mất mạng.

Tiểu Ngô không can tâm.

Tục ngữ nói hà quỷ cuồng, chúc thiểu mất, huống chi hắn chết ở đất khách, oán hận càng nặng.

Con người khi bị oán hận che mù mắt, huống hồ là người chết, người chết lại càng nặng hơn.

Hắn vừa có ý nghĩ hắn cảm thấy rằng mình đã bị cha con Hùng Bá giết chết, và những người trong gia đình hắn cũng bị cha con Hùng Bác hại chết.

Kể từ đó, hắn thường xuyên xuất hiện ở gần nhà Hùng Bá, nghĩ cách tìm lại công bằng và trả thù cho mình.

Nhưng hắn không thể đến gần nhà Hùng Bá - hắn cảm thấy ngôi nhà của Hùng Bá đang bốc hơi nóng, giống như nó đang bị đốt cháy, hắn không thể đến gần.

Ta biết điều này, đây là công đức của Hùng Bá do làm việc tốt.

Công đức quang có thể xua đuổi tà ma hơn bất cứ thứ gì khác.

Hắn không can tâm, vì vậy hắn đã bị người bắt được, đó là một người dưỡng quỷ.

Hắn là một tiểu vong quỷ mang oán hận, oán hận càng lớn thì ảnh hưởng càng nặng.

Người dưỡng quỷ đã tốn rất nhiều công sức để nuôi dưỡng hắn thành một con Hôi Linh Quỷ.

Thứ này thậm chí còn có giá trị hơn, trị giá tám con số trong thị trường đó.

Người dưỡng quỷ nhanh chóng tìm được người mua là một người làm công ăn lương, chỉ cần cúng bái thì sẽ thăng quan tiến chức, giàu có, cuộc sống bình an vô sự.

Tiểu Ngô thấy rằng không thể trả thù, sự phẫn nộ trong hắn ngày càng lớn.

Thật trùng hợp, có thể là kiếp nạn của bọn họ, linh thể của Tiểu Ngô đã bị người con rể của hắn đánh cắp.

Tiểu Ngô có thể cảm thấy rằng người đàn ông họ Trương này đầy tà khí, vì vậy có thể giúp hắn việc này.

Vì vậy, hắn đã khiến tên họ Trương lập một huyết khế với hắn, và hắn muốn trả thù Hùng Bá và con gái.

Lúc đầu mặc dù hắn là Hôi Linh Quỷ nhưng linh thể của hắn lại bị người gỗ trói buộc, không thể tự mình ra mặt hại người, đành phải dựa vào tên họ Trương để ra tay.

Đó là cách họ Trương có được con gái của Hùng Bá như ý nguyện. Tiểu Ngô có thể nói là yêu càng nhiều thì hận càng sâu, người phụ nữ mà hắn không có được cũng không thể để nàng có được hạnh phúc.

Nàng không phải coi thường con nai đất nông thôn này sao, vậy hãy để cho một con nai đất càng thấp kém hơn đến làm nhục nàng.

Chẳng phải Hùng Bá muốn con gái mình có một chàng rể lương thiện để kế thừa gia nghiệp sao? Hắn phải để cho một tên lưu manh chuyên trộm cắp, hay giở trò, muốn cướp đi tài sản của nhà hắn.

Hắn muốn Hùng Bá và con gái của hắn mất tất cả, giống như mình.

Khi Hùng Bá Thúc nghe thấy điều này, khuôn mặt của hắn ngày càng trở nên khó coi, hắn túm lấy cổ áo Ách Ba Lan và hét lớn:

"Thằng khốn, lúc đầu ta còn tưởng rằng ngươi là người tốt, cho nên muốn giao con gái cho ngươi, nhưng cuối cùng ngươi lại là một con bạch nhãn lang, ngươi đã hủy hoại đời con gái của ta!"

Tiểu Ngô hiện đang ở trong cơ thể Ách Ba Lan, ta nhanh chóng tóm lấy Hùng Bá Thúc, tránh cho hắn vô tình làm bị thương đồng đội của ta.

Hòa Thượng không khỏi "hừ" một tiếng:

"Nhà tên này nghèo thì đáng thương nhưng lại không có bản lĩnh, tại sao gửi gắm hy vọng của bản thân vào người khác? Ta cảm thấy hắn xứng đáng."

Trình Tinh Hà liếc nhìn hắn với vẻ khinh bỉ, cũng nhổ nước bọt:

"Còn tưởng oan uổng thế nào. Tình cảm là thứ để lợi dụng à. Thật là xấu hổ cho những người nghèo như chúng ta."

Khi Tiểu Ngô ở trên người Ách Ba Lan nghe thấy điều này, hắn đột nhiên cười lớn và toàn thân run lên:

"Đáng đời, đáng đời các ngươi...Các ngươi đều xứng đời...Đến lúc đó các ngươi sẽ biết...Phần còn lại sẽ như ta..."

Hùng Bá Thúc sửng sốt:

"Ý của ngươi là gì?"

Ta lại nghe hiểu:

“Vậy là ngươi đang liều mạng khiến cô gái kia mang thai?”

Thì ra, Hôi Linh Quỷ này đã trở thành khí, sở dĩ hắn khiến cho con gái của Hùng Bá mang thai ba lần là vì để tái sinh vào trong bụng của con gái Hùng Bá, để chiếm nhà hàng này làm của riêng và lấy đi mọi thứ.

Mà Hùng Bá Thúc hai lần ép con gái phá thai, hiện tại cái thai trong bụng nàng cũng là quỷ thai.

Hùng Bá Thúc không thể chịu đựng được nữa, hắn lập tức kéo ta lại:

"Tiểu ca, xin ngươi giúp ta tiêu diệt thứ có hại này, chỉ cần tiêu diệt được hắn, mặc kệ ngươi muốn thế nào, dù có táng gia bại sản ta cũng sẽ cho ngươi, hãy trả thù cho đứa con gái đáng thương kia!"

Nhưng Tiểu Ngô đang trong cơ thể Ách Ba Lan lại cười to:

"Nếu ngươi dám thì cứ thử."

Hùng Bá Thúc nhìn ta, hỏi hắn nói vậy là có ý gì.

Ta chỉ có thể nói:

"Được thì được nhưng có một điều, chắc ngươi cũng đoán ra được."

Chương 548 - Đại Quy

Chương 548: Đại Quy

Hiện tại hắn thật sự có thể bị đánh thành tro bụi, nhưng có một điều, nếu như hắn bị tiêu diệt, quỷ thai trong người con gái của Hùng Bá Thúc cũng sẽ sảy mất, nếu lại sảy thai, kiếp này cũng sẽ không có khả năng sinh con nữa.

Ngoài mặt, chiếm được gia sản là nhà họ Trương nhưng thật ra lại là Tiểu Ngô.

Ngoài con gái của Hùng Bá, hắn càng hận Hùng Bá, vì vậy hắn đã kiểm soát tên họ Trương và khiến con rể Trương ghét bố vợ của mình. Cảm giác tự ti, bị người khác coi thường thực ra là suy nghĩ của Tiểu Ngô.

Trước đây ta còn cảm thấy kỳ quái, con rể họ Trương không biết xấu hổ, sao có thể quan tâm người khác nghĩ gì về mình, thì ra là như vậy.

Khi Hùng Bá Thúc nghe thấy điều này, hắn đã kêu lên một tiếng "Aww", nói rằng hắn bị mù rồi, nhìn trúng thứ như vậy, phá hỏng hạnh phúc cả đời con gái mình, đồng thời nói rằng nếu Tiểu Ngô không can tâm, hắn có thể tự hại mình, miễn là đừng làm tổn thương đến con gái của hắn.

Hắn vốn là muốn hại Hùng Bá Thúc mà!

Lúc đầu, một mình hắn không thể hại người, nhưng hiện tại, hắn nhận được càng nhiều máu cung phụng, năng lực càng lớn. Lần này, cuối cùng hắn cũng có thể xuất hiện một mình. Sở dĩ hắn muốn tóc của Hùng Bá Thúc cũng là bởi vì có được chúng thì hắn có thể đến gần Hùng Bá Thúc một cách thuận lợi. Từ xưa đến nay, tóc là thứ tốt để sử dụng bùa chú độc.

Đúng lúc này, một thanh âm mỏng manh đột nhiên vang lên:

"Chuyện quỷ thai, ta có ý kiến."

Âm thanh đột ngột này khiến mọi người giật mình.

Đây là...thứ thoát ra từ chiếc mũ da lớn?

Bây giờ, cuối cùng ta cũng có thể nhận ra người đội chiếc mũ da lớn và Tiểu Ngô này không cùng một phe.

Thứ đã đỡ chú Hùng Bá và cứu chú ấy khỏi bị ngã có lẽ cũng chính là người đội chiếc mũ da lớn đó.

…

Hắn từng thấy con Đại Quy này.

Loại rùa này không hay gặp, có tên khoa học là Vạn Thọ Nguyên.

Theo truyền thuyết cổ xưa, ăn thịt loại rùa này có thể trường sinh bất lão.

Đương nhiên, vạn năm trường sinh bất tử cũng không thực tế, cũng đâu phải thịt người cá, nhưng nghe nói tác dụng có thể sánh ngang với nhân sâm ngàn năm, có thể kéo dài tuổi thọ.

Do đó, loại Vạn Thọ Nguyên này đã bị săn bắt và đánh bắt quá mức trong những năm đầu tiên, chúng không còn nhiều trên thế giới, vật hiếm thì đắt. Một con Vạn Thọ Nguyên nhỏ có thể được bán với giá trên trời, loại Vạn Niên Nguyên to này lại càng đắt hơn.

Hồi đó, một người bạn mà Hùng Bá Thúc từng giúp đỡ đã đi đánh cá ngoài biển và tình cờ bắt được nó, cho rằng là của hiếm nên đã đặc biệt gửi nó cho Hùng Bá Thúc.

Ngay khi con Vạn Thọ Nguyên này đến nhà hàng, ngay lập tức gây chấn động, không ít người giàu có đã đấu giá để được ăn một miếng.

Thứ này rất to, nếu tùy tiện bán ra thì sẽ là giá trên trời.

Mở cửa kinh doanh, ai lại không muốn kiếm tiền, Hùng Bá Thúc cũng có tham vọng, nghĩ kiếm thật nhiều tiền.

Nhưng đêm đó, Hùng Bá Thúc có một giấc mơ, hắn mơ thấy có người quỳ xuống đất van xin hắn, nói rằng hôm nay là ngày cuối cùng, nếu ngươi thả ta ra, ta nợ ngươi một ân tình, chú chắc chắn sẽ trả ơn.

Ngày cuối cùng là gì? Trong mơ Hùng Bá Thúc hỏi hắn là ai?

Người đó nói rằng ngày mai ngươi sẽ biết, có người sẽ chém ta một nhát, nhưng vết cắt đầu tiên sẽ không giết chết ta.

Hùng Bá Thúc thấy hơi khó hiểu, hắn là người của thế giới ngầm hay gì đó chăng? Nhưng người ta muốn chém, lão già như hắn có thể làm gì?

Sau khi tỉnh dậy, hắn luôn nghĩ đến việc giết Vạn Thọ Nguyên để kiếm thật nhiều tiền, vì vậy cũng đã quên mất giấc mơ.

Kết quả là ngày hôm sau, khi đang sắp xếp khách mời, hắn nghe thấy trong bếp có động tĩnh gì đó nên đi vào xem thử. Hóa ra đầu bếp muốn dùng dao giết Vạn Thọ Nguyên, kết quả khi đầu Vạn Thọ Nguyên lộ ra, nhát dao đầu tiên chém được nó. Đầu nó rút lại, chỉ chém lên mai rùa, con Vạn Thọ Nguyên rơi khỏi thớt, đập vào không ít người.

Hùng Bá Thúc nhìn lưỡi dao trên mai rùa, đột nhiên sửng sốt.

Chẳng lẽ hôm qua báo mộng là thứ này?

Đầu bếp bên cạnh xin lỗi, nói rằng lần thứ hai sẽ dứt khoát hơn, nhưng Hùng Bá Thúc lại xua tay và nói bỏ đi.

Những người trong nhà hàng nghĩ rằng Hùng Bá Thúc sẽ tự mình làm điều đó, dù sao hắn cũng là một người chế biến thức ăn có tay nghề tốt.

Nhưng Hùng Bá mang Vạn Thọ Nguyên ra ngoài.

Các nhân viên và hòa thượng Trương Nhị không hiểu, nghĩ rằng hắn có cách khác để giết rùa, nhưng Hùng Bá Thúc đã thực sự nghĩ đến việc thả nó đi.

Nhưng thứ này lớn như vậy, nếu cứ thế ôm ra ngoài thì không tránh khỏi việc bị người chú ý, chân trước thả ra thì chân sau đã bị bắt đi.

Vì vậy, hắn lấy một chiếc mũ da lớn, lấy thêm một chiếc áo khoác da bỏ đi để bao nó lại.

Hắn vừa ra ngoài thì đã có người hỏi chuyện, hắn nói đứa nhỏ trong nhà bị ốm, phải quấn kín để đưa đi bác sĩ.

Chương 549 - Công Đức

Chương 549: Công Đức

Bằng cách này, hắn bí mật đưa Vạn Thọ Nguyên đến một nơi thích hợp để thả về tự nhiên. Hắn còn vỗ vỗ cái mai lớn của Vạn Thọ Nguyên, nói ngươi mau đi đi, coi như người mạng lớn, sau này cẩn thận một chút, lần sau bị người bắt rồi thì chỉ có thể thành canh.

Khi trở lại nhà hàng, các vị khách vẫn đang đợi thịt của Vạn Thọ Nguyên, vì vậy Hùng Bá Thúc rất xấu hổ và nói rằng một không để mắt đến nó nên nên nó đã chạy mất, thật xin lỗi.

Bất kể là khách hàng hay nhân viên nghe vậy đều tức giận lắc đầu, nói đồ quý giá như vậy mà sao cũng để mất, tổn thất bao nhiêu tiền?

Hùng Bá Thúc rất vui vẻ, cũng không để trong lòng, rất nhanh đã quên chuyện này, nhìn thấy mũ da cùng áo khoác da cũng không nhớ ra.

Vừa nói vừa sờ Vạn Thọ Nguyên, không thể tin nói:

"Thứ này linh thế sao? Từ trên lầu rơi xuống, chính là hắn…"

Không sai, chính là vật này đỡ lấy Hùng Bá Thúc, không để hắn ngã xuống.

Ta nhìn kỹ mai rùa, ta biết câu "ngày cuối cùng" khi thứ này báo mộng có nghĩa là gì.

Mai rùa cũng giống như vòng năm của cây, có thể nhìn ra tuổi tác, tục ngữ nói ngàn năm vương bắt vạn năm con rùa, Vạn Thọ

Nguyên này đã sống được khoảng ngàn năm.

Một con rùa ngàn năm tuổi, trước khi thành linh, thường sẽ gặp phải tai họa, tai họa của Vạn Thọ Nguyên này chắc là bị ngư dân bắt được.

Nó chỉ còn một ngày là sẽ có thể có linh hồn, vì vậy nó mới báo mộng như vậy.

Chẳng trách công đức của Hùng Bá Thúc cao đến mức ngay cả Tiểu Ngô cũng không thể lại gần, việc cứu Vạn Thọ Nguyên này chắc chắn có tác dụng rất lớn.

Và sau khi nó trở thành linh, nó luôn muốn trả ơn Hùng Bá, nhưng Hùng Bá Thúc có rất nhiều công đức, vì vậy nó không có cơ hội.

Nhưng mấy ngày nay, nó tình cờ phát hiện trong cửa hàng này có nơi không sạch sẽ...trong phòng bếp.

Nhưng sau khi vào bếp lại không thể tìm thấy.

Trên thực tế, con Vạn Thọ Nguyên này sợ Hùng Bá Thúc không nhìn thấy nó và sẽ bị dọa nên đã đội một chiếc mũ da và mặc áo khoác da.

Nhưng ai biết được Hùng Bá Thúc đã quên mất chuyện này từ lâu, dùng cây lau nhà hất tung chiếc mũ lông da.

Khi con rùa gặp nguy hiểm, nó sẽ rụt đầu lại theo bản năng, vì vậy Hùng Bá Thúc đã nhìn nó và thấy giống như một người đàn ông không đầu.

Nói đến đây, ta còn nhớ Tiểu Ngô đã lén mang tóc vào, tóc đâu rồi, sao ta không thấy?

Nhưng vào lúc này, Tiểu Ngô bị giam cầm trên người Ách Ba

Lan đột nhiên cười nói:

"Không tìm được...không tìm được..."

Ta có thể nhìn thấy trên đầu Ách Ba Lan nổi đầy gân xanh.

Hắn không mạnh bằng Lan Kiến Quốc, vì vậy hắn sẽ không chống đỡ được lâu.

Hòa Thượng vội nói:

"Tìm không thấy cũng không sao? Thứ này không phải bị bắt rồi à? Chúng ta giải quyết hắn diệt trừ hậu họa đi!"

Làm sao có thể đơn giản như vậy, những sợi tóc đó ở lại đây, nó có chỗ bám vào, giống như có một phân thân ở đây, nếu nó bị đứt ra, nó có thể dựa vào đó mà tái sinh.

Đốt chỗ tóc đó đi, rồi xử lý Tiểu Ngô, nhất định phải làm xong, nếu không sẽ vô dụng.

Nhưng...người con rể đã đi rồi, ta không thể hỏi hắn là đã để tóc ở đâu trong bếp.

Ở đâu...ngay cả ta cũng không thể tìm thấy?

Lúc này ta chợt kịp phản ứng lại:

"Trong nhà hàng còn có con vật nào dưới nước không?"

Hùng Bá Thúc vội gật đầu:

"Có! Nó ở trong ngăn đá!"

Đúng vậy...Thứ khí có thể khiến ta không nhìn thấy được thì trừ khi là bị uế vật nào đó che mất.

Nếu ẩn trong bong bóng của lợn, ruột già lợn...thì khí hôi sẽ chặn tà khí.

Ta nhanh chóng chạy vào bếp.

Kết quả là mở ngăn đá ra, da đầu ta tê dại, nhiều nước như thế, tìm đến năm nào?

Hòa Thượng vội nói:

"Nếu chúng ta đốt hết chúng thì sao?"

Làm sao có thể đốt nhiều thứ như vậy cùng nhau, trừ khi chúng được đặt trong lò hỏa táng.

Lúc này, sắc mặt của Ách Ba Lan càng ngày càng khó coi, dù sao Tiểu Ngô cũng là Hôi Linh Quỷ, nhất định phải nhanh lên.

Những thứ này bẩn thỉu và hôi hám, lật đi lật lại một hồi khiến người ta khó chịu.

Đây không phải là mò kim đáy bể sao?

Nhưng lúc này, ta chợt nghĩ đến một người.

Uông Tình Tình.

Uông Tình Tình cũng được nuôi dưỡng bởi một người dưỡng quỷ, nàng có biết làm thế nào để tìm nó không?

Ta ngay lập tức lấy ẩn thân phù ra:

"Uông Tình Tình, giúp ta tìm sợi tóc trên người Âm Linh Quỷ này."

Năng lực của Uông Tình Tình không quá lớn, ta không có cách nhìn kỹ diện mạo của nàng, vừa nói xong chỉ thấy một bóng người tựa sương khói, tư thế của bóng đen cũng rất uyển chuyển.

Cái bóng nhào lên tủ đông, một đống gì đó đột nhiên bay ra khỏi tủ đông và đáp xuống đất.

Nó thực sự là một đống ruột lợn, mép được buộc bằng một sợi chỉ đỏ.

Mà hình như Ách Ba Lan không thể khống chế được Tiểu Ngô nữa, nhìn thấy đám sương mù kia sắp lao về phía mình.

Ta lập tức bật bếp ga và ném đống ruột heo vào đó.

Chương 550 - Kéo Dài Tuổi Thọ

Chương 550: Kéo Dài Tuổi Thọ

Tiểu Ngô đột nhiên hét lên một tiếng, ta cảm thấy một cơn gió bao phủ lấy ta, cũng không nương tay, Thất Tinh Long Tuyền vung ngang, dồn toàn bộ áp lực lên nó, chém xuống cơn gió lạnh.

Lúc này, gió lạnh trước mặt bị chém thành hai mảnh, bên tai nghe được thanh âm.

"Ta không sai...Họ làm hại ta...Ta không cam tâm..."

Hành khí quá mạnh, ta vẫn chưa quen với nó, điều đó khiến ta loạng choạng.

Sau khi đứng vững, ta thấy nhà bếp bừa bộn, tất cả đều bị ta chẻ ra.

Hùng Bá Thúc nhìn chằm chằm mọi thứ trước mặt, chết lặng và cuối cùng nhận ra:

"Chuyện này...đã kết thúc sao?"

Còn một số thứ cần kết thúc.

Quả nhiên, vào lúc này, điện thoại di động của Hùng Bá Thúc đột nhiên vang lên.

Khi cầm lên, sắc mặt hắn đột nhiên tái mét:

"Ngươi nói gì?"

Chắc chắn là con gái của Hùng Bá Thúc đã mang thai với một con quỷ, sau khi Tiểu Ngô chết, nàng đã bị sảy thai.

Còn người con rể thì trốn ở đâu đó, một mình nàng không thể đi đến bệnh viện.

Hùng Bá Thúc nhìn ta, tay run run:

"Liệu con gái ta..."

Ta trả lời:

"Đừng lo lắng, Vạn Thọ Nguyên kia để lại đồ cho ngươi."

Một cái bát lớn được đặt trên thớt, trên đó có nửa bát máu tươi.

Vạn Thọ Nguyên quả thật có thể kéo dài tuổi thọ, càng đừng nói đến việc Vạn Thọ Nguyên có linh, sau nửa bát, thân thể tổn thương sẽ được chữa khỏi.

Khi Hùng Bá Thúc nghe thấy điều này, hắn rất biết ơn và gần như muốn cúi lạy ta, ta đã ngăn hắn lại và nói con gái hắn cần gấp.

Hòa Thượng đã lái xe điện đến, đưa Hùng Bá Thúc đến bệnh viện.

Lúc này Ách Ba Lan mới mở mắt ra:

"Ca…xong chưa?"

Vừa nói, hắn vừa muốn đứng dậy, nhưng khi cúi đầu xuống mới phát hiện dây thừng màu đỏ trên người còn chưa cởi ra.

Trình Tinh Hà cởi dây trói cho hắn, ta đột nhiên nghe thấy giọng nói chói tai đó:

"Đã lâu không thấy Thủy Thần nương nương, cũng không biết

Thủy Thần nương nương đã chịu khổ như vậy, đáng tiếc, thật đáng tiếc..."

Đây là thanh âm của Vạn Thọ Nguyên kia, hắn còn chưa đi?

Ta lập tức quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy bóng người đội chiếc mũ dalớn đang nấp sau chiếc tủ.

Đúng rồi...Hắn là Thủy tộc, hắn sống lâu như vậy, đương nhiên phải biết chuyện của Tiêu Tương!

Nghĩ tới đó, ta hỏi:

"Ngươi cũng biết Thủy Thần nương nương?"

Nó gật đầu nói:

"Ở Đông Hải, ta cũng nhận được ân sủng của Thủy Thần nương nương. Ai biết được Thủy Thần nương nương lại có kết cục như vậy, đáng tiếc, đáng tiếc...vật đó khó được..."

Cảm thấy đáng tiếc một hồi, ta chợt nhận ra:

"Ngươi có biết cách nào để cứu Tiêu Tương không?"

Quả nhiên, nó do dự một chút, đáp:

"Ta có nghe nói qua nhưng quá khó khăn."

Ta vội nói, dù khó cũng không vấn đề gì cả, chỉ cần thực sự có phương pháp hiệu nghiệm như vậy thì khỏi cần bàn.

người đội mũ da lớn nói với ta rằng Tiêu Tương là thủy thần chính thống được sắc phong, nhưng sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì, vị trí đó đã bị Hà Lạc thay thế, nghe nói hắn bị trấn áp trong một phong thủy lớn.

Bây giờ nàng chỉ còn lại một tia linh khí, nếu ta từ từ tích công đức cứu nàng thì cũng giống như Ngu Công dời núi vậy, không biết khi nào mới khôi phục.

Nhưng có một cách có thể khiến cho nàng lấy lại năng lực thủy thần ngay tức khắc.

Chính là lấy lại ấn tín của thủy thần thuộc về nàng.

Chỉ cần có được ấn tín của thủy thần, nàng có thể đuổi Hà Lạc đi và khôi phục lại vị trí ban đầu của mình.

Ấn tín thủy thần?

Kỳ lạ, tại sao Tiêu Tương không bao giờ đề cập đến vấn đề này với ta?

Ta hỏi người đội mũ da lớn, ấn tín của thủy thần là gì và nó ở đâu?

người đội mũ da lớn lắc đầu, khó khăn nằm ở chỗ đó.

Tộc cá bọn họ chưa từng thấy ấn tín của thủy thần, cũng không ai biết nó trông như thế nào, từ khi Hà Lạc nắm quyền, không ai thấy nó nữa. Có tin đồn rằng nó nằm trong tay Hà Lạc.

Hà Lạc...

người đội mũ da lớn nói tới đây, vội nói:

“Ngươi đã giúp chủ nhà hàng, cũng coi như là giúp ta, ngươi là người tốt, hi vọng ngươi sống lâu, chuyện này, ngươi nói mình ngươi biết, ngươi nhất định không được nhất thời phân tâm đi tìm thủy thần của hiện tại..."

Đúng vậy, ta biết năng lực của Hà Lạc ra sao.

Lần trước nàng đánh Tiêu Tương bị thương, Mã Nguyên Thu đã bắt Tiêu Tương phải quỳ xuống trước mặt Giang Thần.

Chuyện này bỏ qua không dễ dàng như vậy đâu.

Ta nghĩ một lúc rồi gật đầu nói cảm ơn. Lần trước có thể nghe thấy giọng nói của Tiêu Tương, chắc chắn nàng sẽ sớm quay về.

Ngay cả khi không thể xuất hiện trước mặt ta như trước, thì ít nhất ta cũng có thể hỏi được một vài tin tức về ấn tín của Thủy thần.

Tin tức này đáng lẽ ra ta phải biết từ lâu rồi.

người đội mũ da lớn thở phào nhẹ nhõm, quay người đi ra ngoài cửa sổ.

Lúc này, Trình Tinh Hà đập đập vào người ta và đưa cho ta xem tin nhắn điện thoại.

Chương 551 - Phát Hiện

Chương 551: Phát Hiện

Ta nhìn xuống, hóa ra ở Chiêu Tài ngõ đang xảy ra một vụ tai nạn giao thông, một người đi ra từ Chiêu Tài ngõ và chạy về phía ngã tư, nhưng lại đụng phải một chiếc taxi, chiếc taxi vội chuyển lái gây ra một chuỗi tai nạn giao thông, ba chiếc xe hạng sang cũng bị hư hỏng ở các mức độ khác nhau. Toàn bộ trách nhiệm thuộc về người đi bộ đó.

Nhìn người được khiêng đi trên cáng trong tấm ảnh, trên người mặc bộ tây trang quen thuộc, ta nhận ra đó chính là người con rể họ Trương.

Ngày trước, vận may của hắn phụ thuộc hoàn toàn vào Tiểu Ngô.

Bây giờ chính Tiểu Ngô đã hứng chịu mọi chuyện, người con rể họ Trương thật xui xẻo, giống như đĩa thịt trên bàn ăn đã bị gắp sạch, những thứ còn lại chẳng có gì hay ho cả.

Khi con gái của Hùng Bá Thúc tỉnh dậy, cũng không thể nối lại tiền duyên với hắn.

Bận mãi đến giờ, ta mới thở phào nhẹ nhõm, trời đã tờ mờ sáng, bước ra đường, những sạp hàng bán đồ sáng đã bày ra.

Thật trùng hợp, nơi này gần Cẩm Tú gia viên, nhà của chủ thầu Linh Quân Bão Đản ở đây, mời chúng tôi ăn sáng một lần, Trình Tinh Hà không thể quên được, vì vậy chúng tôi đã đi vào.

Chủ quán bánh bao vẫn còn nhớ đến chúng ta và rất hào hứng, khi bánh bao được làm xong, ta hỏi Trương Mạn dạo này ở tiểu khu thế nào rồi?

Ông chủ tiệm bánh bao vỗ đùi bảo ngươi chưa biết à? Trương Mạn là một nhân vật truyền kỳ. Sau khi ly hôn, hắn bắt đầu tự gây dựng sự nghiệp và bỗng nhiên trở nên nổi tiếng, hắn mua một biệt thự dành cho gia đình ở Tử Dương Sơn, sớm đã dọn đi rồi.

Tử Dương Sơn? Ta lập tức há hốc mồm, đó là ngôi nhà sang nhất trong huyện chúng ta, mang phong cách quý tộc, nghe nói có minh tinh mua nhà ở đó, biệt thự biệt lập, không đáng bảy con số?

Đúng vậy, một tiểu quỷ bắt đầu từ 10 vạn nhân dân tệ, nên việc mua biệt thự đối với nàng thực sự rất dễ dàng.

Nhưng trước kia thấy tướng của nàng không tốt lắm, đoán chừng sớm muộn gì cũng gặp xui xẻo.

Sau đó, chủ tiệm bánh bao nói với ta rằng hắn cũng muốn tiết kiệm 10 vạn nhân dân tệ, có sự giàu có và thịnh vượng để cha hắn cũng được hưởng phúc.

Lúc ta đang nói chuyện, Hòa Thượng thở hổn hển đi tới đây, vỗ vỗ vai ta:

"Ca, chuyện của Hùng Bá Thúc là nhờ có ngươi, những thứ khác ta mời không nổi, bữa sáng hôm nay ta mời, các ngươi cứ gọi món đi.”

Trình Tinh Hà ngậm miếng bánh bao trong miệng:

"Không, một bữa sáng bao nhiêu tiền? Còn phí phục vụ?”

Ách Ba Lan cũng nhìn ta với đôi mắt to lấp lánh:

“Ca, ta còn muốn ăn cua nữa cơ”.

Hòa Thượng vội nói:

“Việc nào ra việc đó, bữa sáng là tình nghĩa giữa ta và Bắc Đẩu, phí phục vụ thì Hùng Bá Thúc đã chuyển cho ngươi rồi, ngươi xem điện thoại đi.”

Khi làm chuyện về ma quỷ, ta thường để điện thoại ở chế độ im lặng, sau khi nghe hắn nói xong, ta mở máy lên thì thấy một thông báo chuyển khoản...Hùng Bá Thúc thật là hào phóng, chú ấy đã chuyển 188.000!

Trình Tinh Hà ngẩng đầu nhìn một cái, mặt mày hớn hở:

“Được, được, nếu như buôn bán mà theo phương thức này, vậy thì chúng ta rất nhanh liền có thể mua được biệt thự ở Tử Dương Sơn.”

“Cái đó còn chưa tính.”

Trình Tinh Hà lấy ra một cái thẻ:

“Thẻ VIP trọn đời của nhà hàng, chỉ cần mang theo tấm thẻ này, ngươi có thể ăn miễn phí cả đời.”

Chuyện này thật tốt, con cua to bự của Ách Ba Lan cuối cùng cũng được giải quyết.

Lúc này ta vẫn còn nhớ nên đã hỏi Hòa Thượng về chuyện của Mã Nguyên Thu xem đã giúp ta điều tra như thế nào?

Hòa Thượng lắc đầu, có chút xin lỗi nói rằng hắn đã điều tra, nhưng hắn còn chưa tìm được gì thì ở chỗ làm đã xảy ra chuyện, hắn bị đuổi khỏi vòng đầu tư, những mối quan hệ đó không ai có thể cung cấp cho hắn bất cứ thứ gì.

Tim tôi như ngừng đập một nhịp...lẽ nào An Gia Dũng không hại Hòa Thượng, mà Mã Nguyên Thu động thủ với hắn vì sợ hắn phát hiện ra điều gì?

Dù sao đi nữa, chuyện Hòa Thượng gặp xui xẻo phần lớn cũng là do ta, điều này khiến ta cảm thấy áy náy, vì vậy ta vội nói, sao không đưa ta đến nhà hắn xem thử, nhà hắn có thể có vấn đề gì đó.

Hòa Thượng lắc đầu, nói rằng không vội, hắn vừa đến đã bị ta kéo đến chỗ của Hùng Bá Thúc, cả đêm không ngủ, ngươi đi nghỉ ngơi trước đi, nghỉ ngơi xong rồi đến cũng không muộn.

Nói xong, hắn đứng dậy và nói rằng hắn không thể ở lại lâu, Hùng Bá Thúc vẫn cần nhân lực, vì vậy hắn bảo ta sau khi nghỉ ngơi khỏe lại rồi hãy đến gặp hắn.

Ta gật đầu đồng ý, nhìn thân hình to lớn của Hòa Thượng áp sát vào chiếc xe điện nhỏ, hắn vội biến mất.

Trình Tinh Hà vừa ăn bánh bao vừa nói:

“Ta cảm thấy lo lắng cho chiếc xe điện đó.”

Hắn nhiều lời rồi, bạn bè của người khác thì cùng nhau tiến bộ, hắn thì chỉ biết dẫn ta đi ăn.

Sau khi ăn xong, ba người chúng ta quả thực rất mệt rồi, đặc biệt là Ách Ba Lan, người đã tiêu hao sức lực vì dẫn quỷ, hắn ăn hết nửa cái bánh bao, đầu ong ong như bọ cánh cứng, như sắp ngủ thiếp đi.

Chương 552 - Ấn Tín Thủy Thần

Chương 552: Ấn Tín Thủy Thần

Ta nghĩ, mài dao không bằng bổ củi, kiếm được tiền rồi, ta có thể nghỉ ngơi, bàn bước tiếp theo.

Trên đường trở về, Trình Tinh Hà vẫn đề phòng, không thể không nhìn về phía sau, giống như một người lính trong trò chơi đấu súng.

Ta hỏi hắn thần kinh có vấn đề à? Hắn trả lời:

“Ta sợ Mã Nguyên Thu sẽ lại lừa người đến chân long nguyệt.”

Ta nói đừng lo lắng, Thiên Sư Phủ luôn theo dõi ta rồi. Trước mặt hắn không thể làm gì ta đâu.

Không thể để một người khôn ngoan như vậy đối đầu trực diện với Thiên Sư Phủ.

Trở về chiếc giường nhỏ quen thuộc, thoải mái vô cùng, ta nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ này, tôi thực sự đã mơ thấy Tiêu Tương.

Nhưng...không thể thấy dáng vẻ của nàng, chỉ có thể nghe thấy giọng nói.

Ta nghe thấy nàng nói:

“Bắc Đẩu, mấy ngày nay ngươi vất vả rồi.”

Ta vội lắc đầu:

“Không có gì đâu...Ta nhớ ngươi lắm.”

Ta muốn chạm vào nàng, nhưng ta chỉ có thể chạm vào nàng trong sự vô vọng.

Trong lòng ta giật nảy, lập tức phản ứng lại:

“Đúng rồi, ta muốn hỏi ngươi chuyện này, ấn tín của thủy thần...”

Chỉ cần tìm được ấn tín của Thủy Thần, nàng sẽ có thể trở về!

Nhưng ai biết, Tiêu Tương lại nói:

“Lần này ta tốn rất nhiều công sức tìm ngươi là muốn nói cho ngươi về chuyện này, nhất định đừng đi tìm ấn tín thủy thần.”

Tại sao? Ta sững sờ:

“Nhưng mà...”

Nhưng chỉ có điều đó mới có thể khiến Tiêu Tương quay về với ta càng sớm càng tốt!

Tiêu Tương nghiến răng, sau đó nói:

“Ta biết vị trí ấn tín thủy thần ở đâu, nhưng nó quá nguy hiểm, đó không phải là nơi ngươi có thể đến.”

Ta vội nói:

“Cứ nói cho ta biết.”

Vì nàng, bất kể đó là nơi nào, ta đều sẵn sàng đi.

Nàng cười một cái, lại nói:

“Ta không đủ khí lực, đến gặp ngươi cũng không dễ dàng gì, ta chỉ muốn ngươi hứa với ta, đừng đi tìm ấn tín thủy thần, ta không muốn...mất người lần nữa."

Lần nữa?

“Đã muộn rồi…”

Giọng nói của nàng trở nên gấp gáp, giống như đang cầu xin:

“Hứa với ta, được không?”

Nàng sợ rằng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Ta không còn lựa chọn nào khác ngoài gật đầu.

Dường như ta thấy nụ cười nhẹ nhõm của nàng, giọng nói đó thực sự rất hay.

Ta muốn nghe tiếp!

Nhưng giọng nói của nàng tan biến, mất dần mất dần...

Trái tim ta đau thắt lại...còn đau hơn cả khi bị kim châm...

“Thất Tinh!”

Một giọng nói đột ngột vang lên, ta mở mắt ra và thấy một khuôn mặt tươi cười nịnh nọt.

Theo phản xạ, ta đẩy sang một bên, trùm chăn ngủ tiếp.

Trình Tinh Hà...tên khốn này lần nào cũng làm phiền ta.

Nhưng hắn kích động nói:

“Ngươi ngủ bao lâu rồi, cứ ngủ nướng như vậy? Mau dậy đi, hôm nay chúng ta có nơi tuyệt vời phải đi.”

Nơi tuyệt vời? Ta không khỏi tò mò liền hỏi:

“Lần này đi ăn BBQ hay ăn tôm hùm?”

Trình Tinh Hà bày ra bộ dạng nghiêm khắc kéo ta ra khỏi chăn:

“Cái tên này từ tối đến sáng lúc nào cũng chỉ biết ăn? Nhìn xe kìa, chúng ta không có tiền sao? Đi xem xe trước đi. Lần sau làm ăn buôn bán không phải đi xe buýt nữa, giá chào bán...”

Hắn có tư cách gì để nói người khác chỉ biết ăn chứ? Hơn nữa, số tiền ít ỏi đó cầm còn chưa kịp nóng tay đã phải tiêu đi rồi?

Trình Tinh Hà nói tiếp:

“Trong lúc đang ăn bánh bao, ta đã nghe ngóng từ ông chủ tiệm, hắn nói rằng có một đại lý ô tô cũ đang tổ chức lễ kỷ niệm cửa hàng. Nhân cơ hội này nên mua, nếu không mua sẽ hối hận cả năm!”

Hắn không đi siêu thị để bán trứng thì đúng là nhân tài không được trọng dụng.

Thật là không thể ngủ tiếp được, ta chỉ đành chui ra khỏi chăn, Trình Tinh Hà mừng rỡ:

“Đúng vậy, ngươi xem mọi người đều chuẩn bị chọn xe, chỉ còn thiếu một mình ngươi...”

Khi ta ngẩng đầu lên, ta thấy Bạch Hoắc Hương đang đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn ta.

Ta đã quen với việc không mặc gì khi ngủ...

Ta vội quấn chăn lên, hai tai bắt đầu nóng ran, mặt đỏ bừng, Bạch Hoắc Hương lạnh lùng nói:

“Coi như ta chưa thấy gì.”

Nói xong quay người đi xuống lầu.

Nhưng tai nàng cũng đỏ.

Trình Tinh Hà vội nói:

“Nàng nói có lý.”

Có lý ông ngươi.

Vừa nhắc đến xe cũ, ta liền nghĩ đến An Gia Dũng, tất cả đều là những kỷ niệm buồn, ta thuận miệng hỏi hãng xe nào?

Trình Tinh Hà nói với ta rằng đó là hãng xe Key Joy.

Hãng xe Key Joy...tại sao cái tên này lại quen thuộc như vậy?

…

Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, An Gia Dũng từng mắng chửi trong nhóm chat, nói rằng đại lý ô tô Khải Duyệt là đối thủ cạnh tranh của hắn từ thời cha chú, thường xuyên cướp khách hàng của hắn, còn bịa đặt nói xấu nhà họ đủ điều, sớm muộn gì cũng phải chém chết nhà đối thủ.

Lắm kẻ bợ đít trong lớp cũng nhao nhao bảo An thiếu chỉ cần nói một câu, anh em lập tức giúp ngươi một tay.

Khi ấy ta còn nghĩ, An Gia Dũng cũng làm không ít chuyện hèn hạ, sao mà tiêu chuẩn kép thế, Ngọc Hoàng đại đế có phải cha ngươi đâu.

Tục ngữ nói, kẻ thù của kẻ thù là bạn, người bị An Gia Dũng căm hận có lẽ không phải người xấu, vì thế ta mặc quần áo rồi đi theo.

Chương 553 - Xe Gây Tai Nạn

Chương 553: Xe Gây Tai Nạn

Lúc ra, ông lão đang ăn bánh su kem Bạch Hoắc Hương mua về, kem dính đầy trên mép, ta suy nghĩ, hỏi Bạch Hoắc Hương:

“Đúng rồi, ngươi thấy ông cậu ba nhà ta mắc bệnh Alzheimer thế này thì có chữa được không?”

Bạch Hoắc Hương không thèm nhìn ta:

“Xem biểu hiện của ngươi thế nào đã.”

Biểu hiện của ta thì liên quan gì đến bệnh Alzheimer của ông lão?

Trình Tinh Hà huých vai ta:

“Lòng dạ đàn bà như kim đáy bể, ngươi đừng đoán, đoán tới đoán lui cũng không ra đâu.”

Chẳng lẽ đợt này dỗ nàng vui vẻ là nàng sẽ khám bệnh? Xem ra phải cố gắng mới được.

Trên đường, ta lấy nghịch lân ra soi dưới ánh mặt trời, dạo này tích lũy công đức, Tiêu Tương lớn hơn một chút rồi.

Nhưng mà...Ma đội mũ da nói đúng, cứ thế này thì khi nào Tiêu Tương mới khôi phục vẻ khí phách ngang tàng, bay lượn trời cao ngày xưa?

Về phần con dấu của Thủy Thìn, kiểu gì cũng phải nghĩ cách thôi.

Đến đại lý ô tô Khải Duyệt, diện tích khu vực này không nhỏ hơn bên An Gia Dũng là bao, cờ màu bay phấp phới ở cửa ra vào, đúng là giống như đang tổ chức sự kiện.

Còn có vài nhân viên đón tiếp mặc sườn xám họa tiết thanh hoa xẻ tà cao thu hút khách hàng, bảng hiệu mà họ giơ lên cũng rất hấp dẫn, Teana 2017 chỉ có mấy chục nghìn, không biết có phải thật hay không.

Nhưng mà nơi này vắng tanh, ngoại trừ bọn ta thì cũng chỉ có lác đác vài người khách.

Một nhân viên đón tiếp nhìn thấy bọn ta thì mừng lắm, vội vàng dẫn bọn ta vào bên trong:

“Các vị khách quý, các ngươi đến đúng nơi rồi, ông chủ không có đây, bọn ta cứ bán đại thôi!”

Đi vào nhìn xe và giá cả, mắt Trình Tinh Hà bỗng chốc sáng rực lên:

“Giá này được đấy, ngon hơn con Buick ghẻ của ta trước kia…”

Ách Ba Lan cả đời chưa thiếu tiền tiêu xài, cũng không hiểu gì, bèn nhõng nhẽo muốn mua xe địa hình, đi núi đạp huyệt thì tiện phải biết, Trình Tinh Hà nói ngươi biết cái gì, xe địa hình tốn xăng lắm, chẳng hiểu xe gì cả.

Bạch Hoắc Hương không có hứng thú với ô tô, nàng nhìn ta:

“Sao thế, có vấn đề gì à?”

Ta nhìn xung quanh, nhưng không thấy gì cả.

Nghĩ đến cũng phải, tương tự đại lý ô tô của An Gia Dũng, chắc chắn ở đây có rất nhiều chiếc xe gây tai nạn, oán khí của người chết bám vào xe, nhất định sẽ có âm khí.

Bỗng nhiên, Trình Tinh Hà vừa rồi còn nói không mua xe địa hình, bây giờ đang nhìn một chiếc Jeep Cherokee hơi cũ, hỏi nhân viên kinh doanh, xe này giá bao nhiêu?

Nhân viên kinh doanh nhìn về phía chiếc xe đó, thoáng chần chừ.

Ta nhìn ra được nhân viên kinh doanh này có thùy tai tròn đầy đặn, lông mày đậm và dài, kiểu người này tính tình ngay thẳng, không giỏi giấu giếm tâm sự.

Nhưng nàng chưa kịp lên tiếng thì một nhân viên kinh doanh ngồi xe lăn đẩy nàng ra, cười tủm tỉm và nói:

“Quý khách tinh mắt quá, chiếc Cherokee hãy còn mới, đi đường núi rất êm, chỗ ngồi cũng rất thoải mái, quan trọng nhất là giá cả phải chăng, sau khi giảm giá nhân dịp sự kiện, giá của chiếc xe này chỉ còn 180 nghìn.”

Nhân viên kinh doanh ngồi xe lăn mà còn hết mình với công việc, đúng là thân tàn nhưng chí không tàn.

Tuy người này ngồi xe lăn, nhưng mặt nhọn môi mỏng, là kiểu người khéo ăn khéo nói, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, quả thực rất phù hợp với công việc này.

Chẳng qua điều kỳ quái hơn việc ngồi xe lăn là nhân viên kinh doanh này dặm phấn rất dày, song vẫn có thể thấy được mặt mũi nàng sưng tím, hơn nữa vết thương mới đè lên vết thương cũ, thoạt nhìn giống như bị bạo lực gia đình.

Nhưng nhìn cung Phu Thê của nàng, nhô lên và hồng hào, chứng tỏ người chồng nghe lời nàng, cuộc sống gia đình do nàng làm chủ, không biết tại sao lại thế này.

Trình Tinh Hà không quan tâm cái đó, hắn vừa nghe giá tiền là vừa ý ngay, hắn quay đầu lại nhìn ta:

“Đúng là hời thật. Hơn nữa, 180 nghìn à, khéo ghê, cứ như đặt riêng cho chúng ta vậy, được đây.”

Đặt riêng cái khỉ mốc, đó là toàn bộ số tiền chúng ta có ấy.

Ta chưa nói gì, bỗng liếc thấy nhân viên kinh doanh cái thùy tai tròn đầy muốn nói lại thôi, dường như có điều gì muốn nói nhưng lại không tiện nói ra.

Ta nhìn chiếc xe Cherokee kia, đúng là có phát hiện mới: Đầu xe có hắc khí đè lên hồng khí rất rõ ràng, chắc chắn từng xảy ra tai nạn dính máu.

Ta hỏi:

“Đâm chết mấy người rồi?”

Nhân viên kinh doanh kia nghe ta hỏi, vẻ mặt tức khắc cứng đờ, nhân viên kinh doanh có thùy tai hạt châu buột miệng:

“Không nhiều, chỉ...”

Nhân viên kinh doanh môi mỏng vội nói:

“Quý khách, ngài nói đùa, xe này còn...”

Trình Tinh Hà sờ đầu xe:

“Ban đầu đâm chết một bé gái tám tuổi, sau đó đổi chủ, còn đâm chết một ông bác khoảng 50 tuổi, tiếp đó lại đổi chủ khác, chủ xe cũng chết nốt, là một người phụ nữ nội trợ tầm ba mươi tuổi? Có không ít người chết, đây là xe gây tai nạn! Các ngươi bớt thêm đi.”

Nói rất rành mạch, chắc là mấy người chết đang bay đầy cạnh xe.

Hai nhân viên kinh doanh tức khắc trở nên khó coi hơn.

Chương 554 - Nhân Vật Hết Thời

Chương 554: Nhân Vật Hết Thời

Mấy người khách hiếm hoi đến đây xem xe vừa nghe thấy họ bán xe gây tai nạn mà không nhắc thì tái mặt, vội bỏ đi ngay.

Nhân viên kinh doanh môi mỏng sốt ruột, sắc mặt thay đổi, lớn tiếng nói:

“Các ngươi đến phá đám à? Ai cho các ngươi đến?”

Trình Tinh Hà vội xua tay:

“Bọn ta không phải…”

Nhân viên kinh doanh môi mỏng lộ vẻ hung ác:

“Ta thấy đúng là như thế đấy!”

Nói xong nàng quay ra sau và gọi:

“Ông chủ đâu?”

Ngay sau đó, một người đàn ông béo ục ịch đi ra từ phía sau:

“Ồn ào gì thế? Văn hóa doanh nghiệp của chúng ta là dĩ hòa vi quý, hòa khí sinh tài...”

Ách Ba Lan thốt lên:

“Không phải bảo là ông chủ không có đây, họ bán đại à?”

Chỉ có ngươi mới tin thôi.

Nhân viên kinh doanh môi mỏng di chuyển xe lăn về phía hắn, hớt lẻo còn thêm mắm thêm muối, nói rằng họ không muốn mua xe lại còn dọa khách mua chạy mất.

Ông chủ nghe xong thì nhìn về phía ta, bỗng nhiên vẻ mặt thay đổi:

“Ngươi...Là Lý Bắc Đẩu?”

Ta ngớ ra:

“Ngươi biết ta à?”

Ông chủ giữ chặt ta, khuôn mặt bóng dầu hoan hỉ lắm:

“Ôi chao, không ngờ Lý đại sư hạ cố đến chơi, vinh dự cho cửa tiệm nho nhỏ của bọn ta quá! Lý đại sư còn nhớ ta không?”

Câu hỏi của hắn khiến ta vô cùng xấu hổ, ta quả thực không nhớ rõ.

Ông chủ béo cũng không giận:

“Lý đại sư là quý nhân hay quên! Lần trước Lý đại sư nổi danh nhờ sự kiện đất linh quy ấp trứng, ta và quản lý của Hỉ Dương Dương và Cẩm Tú Gia Viên đến tìm ngài nhờ xem phong thủy, nhưng ngài bận quá, không đến lượt ta…”

Hắn từng xếp hàng trong đám đông nghìn nghịt ấy? Lần đó có thể nói là đỉnh cao trong cuộc đời làm ăn của ta, nhưng ta mới chỉ xem phong thủy cho La giáo sư, Ô Kê đã cướp hết danh tiếng của ta rồi.

Trình Tinh Hà nghe thế thì vui vẻ, nói khẽ:

“Này, Thất Tinh, còn có người nhớ một nhân vật nổi tiếng trên mạng hết thời như ngươi à? Ngươi nhân cơ hội này làm quen với người ta, để hắn bán rẻ cho chúng ta.”

Ta chỉ gật đầu xấu ổ:

“Ngươi cũng muốn xem phong thủy?”

Nhân viên kinh doanh môi mỏng véo ông chủ béo:

“Ta đã nói với ngươi rồi, hắn đến gây sự…”

Ta đã nhận ra nhân viên kinh doanh này thật ra không phải người bình thường: Cung Điền Trạch tỏa sáng, hiển nhiên nàng cũng là chủ nhân của nơi này, tức là bà chủ.

Nhưng mà nhân trung của bà chủ nhỏ và hẹp, kết hợp với môi mỏng cằm nhọn, tạo thành tướng mạo cay nghiệt.

Mà trùng hợp thay, ông chủ trái ngược hẳn với nàng, lông mày nhạt và mềm, khuôn mặt không có đường nét rõ ràng. Hiển nhiên là một người sợ vợ, thiếu quyết đoán.

Quả nhiên, ông chủ năn nỉ bà chủ vài câu thì bà chủ mới bực bộ chuyển xe lăn đi, vừa khéo trông thấy nhân viên kinh doanh thùy tai tròn đánh ngáp, thế là lao lên đâm nàng và mắng:

“Ngươi có còn quan tâm đến công việc không hả, thế có khác nào đang bôi đen hình tượng công ty không? Thưởng chuyên cần tháng này của ngươi bị trừ một nửa.”

Nhân viên thùy tai tròn hoảng loạn:

“Triệu tỷ, con của ta sắp đi nhà trẻ rồi, ta còn phải giao học phí nữa, xin ngươi tha cho ta lần này, tháng sau hẵng trừ lương được không…”

Bà chủ lườm nàng:

“Xí nghiệp là nơi bàn chuyện tình cảm à? Ta tha cho ngươi thì ai tha cho ta? Muốn làm thì làm, không làm thì về nhà trông con đi.”

Mắt Thùy Tai Hạt Châu đỏ hoe, nhưng hiển nhiên nàng rất cần công việc này, nên không dám nói gì.

Ngáp một cái cũng bị trừ lương, đây đâu phải bà chủ, mà là bà sói thì có.

Ông chủ kéo ta lại, nói nhỏ:

“Đại sư ngươi đến đúng lúc quá, ta đang có việc cần nhờ đại sự giúp đỡ, chỉ cần có thể giúp, thì chiếc xe rởm kia…”

“Khụ…khụ…”

Bà chủ đằng hắng:

“Xe đấy 180 nghìn, ít không đồng cũng không bán.”

Ông chủ đành phải nói:

“Ta cũng vì ngươi thôi…”

Nói rồi hắn quay sang nhìn ta:

“Đại sư, ngươi xem giúp vợ ta, hình như dạo này nàng bị ma ám.”

Vừa rồi ta còn nghi ngờ về vết thương trên mặt nàng, bây giờ nghe được hai chữ “ma ám” thì thấy hứng thú ngay:

“xảy ra chuyện gì?”

Ông chủ thở dài, gọi:

“Vợ à, ngơi vén ống quần lên cho đại sư xem.”

Bà chủ hơi không kiên nhẫn, ông chủ đích thân đi đến vén quần bà chủ lên, bọn ta nhìn chân của bà chủ, tức khắc sững sờ.

Trên đùi của bà chủ có rất nhiều vết bầm tím, giống như bị ai đó véo vậy.

Trình Tinh Hà vốn không ưa bà chủ, biết rõ còn cố hỏi:

“Ơ, hóa ra bà chủ thích cạo gió à.”

“Không phải.”

Ông chủ nói ngay:

“Dạo gần đây vợ ta hình như bị ma ám, bởi vì ma quỷ quấy phá nên nàng mới không đứng lên được, đại sư, ta có mỗi người vợ này thôi, các ngươi nhất định phải giúp ta nghĩ cách!”

Bọn ta còn chưa tỏ thái độ thì bà chủ đã nổi giận trước:

“Ngươi có biết ăn nói không đấy? Ngươi còn muốn mấy người vợ hả?”

Ông chủ vội cười làm lành, sau đó lại quay sang nhìn bọn ta, xoa hai tay tỏ vẻ chờ mong:

“Trước kia vợ ta có thể chạy có thể nhảy, ta còn bị nàng đạp gãy mấy chiếc xương sườn cơ, ngươi nhìn nàng bây giờ xem, đáng thương quá chừng.”

Chương 555 - Rồng Komodo

Chương 555: Rồng Komodo

Bà chủ nghe ắn nói thì cực kỳ đắc ý:

“Thôi, người giỏi không kể lại công tích trước kia.”

Trình Tinh Hà thản nhiên móc ra một gói da đậu cay:

“Thì ra ông chủ là một gã M.”

Bà chủ bắt đầu phát bệnh từ đầu mùa hè năm nay.

Có một đợt ô tô cũ bị đối thủ cạnh tranh – cũng chính là An Gia Dũng – theo dõi, tìm mấy tên trộm đến quấy rối bọn họ, bà chủ sợ đại lý ô tô tổn thất gì đó nên buổi đêm ở lại trong đại lý.

Một buổi tối nọ, trong đại lý vang lên âm thanh “loạch xoạch...loạch xoạch…”, nàng bảo ông chủ dậy xem có phải có người đến không.

Ông chủ ngủ say như chết, cấu véo thế nào cũng không dậy, bà chủ nghe thấy tiếng động càng lúc càng lớn, lo cho chiếc Panamera mới nhập về, bèn cầm chổi đi ra ngoài một mình.

Nhưng bên trong đại lý trống không, cũng không thấy bóng người nào, nàng đánh bạo vào bên trong, bỗng nhiên thấy một bóng đen chui tọt xuống dưới gầm chiếc xe Panamera.

Giống như...Một thứ gì đó bò dưới đất!

Bà chủ lập tức cúi người xuống xem cái gì ở dưới gầm xe, kết quả có thứ gì đó vươn ra từ dưới đó, nắm lấy cổ chân nàng, kéo nàng xuống gầm xe.

Bà chủ sợ hết hồn, chưa kịp kêu to thì đã cảm nhận được căng chân mình bị bóp chặt, tiếp theo đùi đau nhức dữ dội, như thể xương chân vỡ vụn hết cả, khi ấy trước mắt bà chủ trắng toát, nghĩ có lẽ mình phải chết ở đây rồi.

Mà kể ra cũng kéo, trùng hợp đêm hôm đó có sấm sét, một tia sét chợt lóe lên, bà chủ thấy thứ gì đó nằm sấp trước mặt mình, đôi mắt đỏ ngầu của nó nhìn nàng chòng chọc.

Ngay sau đó, tiếng sấm rền vang, dường như thứ đó rất sợ thiên lôi, nó nháo nhào bò đi như một con thằn lằn lớn, rồi biến mất không thấy tăm hơi nữa.

Bà chủ biết mình gặp phải thứ tà ám, vừa sợ vừa đau, muốn bò ra ngoài nhưng hai chân nặng như rót chì, không sao nhúc nhích được, bèn gào rú gọi người trong phòng, nhưng mưa dông quá to, che lấp tiếng kêu của nàng. Đến chín giờ sáng hôm sau, nhân viên trong đại lý đi làm mới phát hiện ra nàng dưới gầm xe Panamera.

Lúc đó nàng vô cùng nhếch nhác, trông như cương thi mới bò ra từ lòng đất, trái lại còn làm nhân viên sợ đến mức lên cơ sốt.

Vì thế nàng rất tức giận, nói bảo vệ trông cửa chắc chắn có nghe thấy nàng kêu cứu, nhưng thù nàng trừ điểm chấm công, cố ý không đi ra, thế là đuổi việc bảo vệ.

Ông chủ tức tốc đưa nàng đến bệnh viện, nhưng bệnh viện khám cả buổi, nói rằng xương cốt, cơ bắp, dây thần kinh đều không có vấn đề gì, hay là bệnh tâm lý?

Bà chủ nghe xong thì làm ầm ĩ ở bệnh viện, nói bác sĩ kém cỏi, lơ là chức trách, dám mắng nàng là bệnh tâm thần, nàng phải vạch mặt bác sĩ, nhưng trái lại bị người khác quay lên Tiktok, nói nàng hành hung bác sĩ, nhờ thế còn nổi tiếng một phen.

Từ lần đó, ông chủ trằn trọc đưa nàng đi khám ở nhiều bệnh viện, nhưng đều không khám ra là bệnh gì, còn khiến nàng bị liệt vào danh sách đen của bệnh viện.

Bà chủ là người cực kỳ ương ngạnh, không tin mình mắc bệnh giống như Hawking, ngày ngày đều luyện tập đứng dậy, nhưng mà lạ lắm, mỗi khi nàng muốn bước chân thì lại cảm thấy có người ở đằng sau kéo cổ chân nàng, khiến nàng chỉ có thể bổ nhào xuống đất.

Bởi vậy mới ngã bầm dập hết cả mặt.

Cứ tiếp tục như thế cũng không phải cách hay, có người nói, vợ ngươi chạm vào thứ không sạch sẽ, trúng tà, chi bằng tìm đại sư trong nghề xem cho.

Nhưng tìm vài đại sư rồi, không biết bọn họ học nghệ không tinh hay do bệnh của bà chủ quá khó chữa, bọn họ đều bó tay chịu chết, bị bà chủ mắng chửi, đuổi đi.

Thế nên ông chủ mới chạy đi xếp hàng cầu xin ta, nói đến đây ông chủ kéo tay ta, nói ta đã đến tức là duyên phận, hy vọng ta nhất định phải nghĩ cách giúp vợ hắn.

Thứ gì đó bò trên mặt đất...Đó là cái gì? Chẳng lẽ là thằn lằn thành tinh thật à?

Trình Tinh Hà cười trên nỗi đau của người khác:

“Cũng có thể là rồng Komodo.”

Ta đẩy đầu hắn ra, nhìn về phía Bạch Hoắc Hương.

Nếu đây là một loại tà bệnh thì quỷ y có thể phát huy tác dụng rồi.

Bạch Hoắc Hương lạnh lùng nhìn bà chủ, nàng nói khẽ với ta:

“Vừa rồi ta đã nhận ra thứ trên đùi nàng là oán khí. Nếu chủ nhân của oán khí không chết thì chỉ sợ chân nàng không khỏi được, thay vì khám bệnh, chi bằng hỏi xem nàng đắc tội ai.”

Ta thuật lại những gì nàng nói, bà chủ nghe xong thì trợn mắt:

“Các ngươi nói ai đắc tội người khác hả? Cả đời này ta sống quang minh lỗi lạc, không làm gì sai trái, ta đắc tội ai được? Các ngươi không có bản lĩnh thì đừng có mà nói hươu nói vượn.”

Nói dối không biết ngượng mồm, mắt của bà chủ là mắt lồi, lông mày lộn xộn, nhân trung dày và rộng, hiển nhiên là tướng mạo của người nhân duyên rất kém, đắc tội người khác còn cảm thấy mình tốt đẹp, là kiểu người ta làm sai thì sao, ngươi không tha thứ cho ta là vấn đề của ngươi.

Chương 556 - Thầy Bói Rởm

Chương 556: Thầy Bói Rởm

Người nào tiếp xúc với nàng thì sẽ bị nàng chọc tức chết, nhiều anh hùng bàn phím ngoài đời thật đều có tướng mạo như thế.

Người nàng đắc tội có lẽ còn nhiều hơn yêu quái trong Tây Du Ký.

Hơn nữa, cung Phúc Đức của nàng đã sụp đổ hoàn toàn, giăng kín hắc khí, bình thường làm quá nhiều việc ác, tiêu hao âm đức, không cứu cũng không sao.

Ta cũng chẳng thèm so đo với một kẻ xui xẻo như vậy:

“Vậy thì thôi, bà chủ không thích thì ta cũng chịu, chúng ta tiếp tục bàn chuyện mua xe đi. Không được thì bọn ta đi nơi khác xem.”

Có tiền còn lo không có chỗ tiêu à?

Tức khắc mặt bà chủ tái nhợt, nàng lại mắng bọn ta té tát:

“Ta thấy các ngươi không có bản lĩnh gì, mượn tiếng lừa bịp người khác, hù dọa ai đấy hả? Không phải ham của rẻ muốn mua xe nhà bọn ta à? Thứ rẻ rách, trong túi không có được mấy đồng còn đua đòi mua ô tô, nói thì hay làm thì dở, thảo nào chỉ có thể xem hàng second-hand.”

Chưa dứt lời thì một con chó trắng không biết từ đâu chạy đến, nó không to nhưng rất hung dữ, nhe răng sủa bọn ta, hiển nhiên con chó này do bà chủ nuôi, đang bảo vệ chủ nhân.

Đúng là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.

Ách Ba Lan không nhịn nổi nữa, hắn xắn tay áo lên:

“Ca, ta có thể phá lệ không?”

Ta xua tay:

“Nàng ba tuổi mất mẹ, năm tuổi cha chết, từ nhỏ đã bị họ hàng đùn đẩy hết nhà này đến nhà khác, những gì nàng nói hẳn là học được trong khoảng thời gian chịu khổ, để nàng tự sinh tự diệt đi, bọn họ không bán xe thì chúng ta đi khác nhìn xem.”

Ông bà chủ nghe ta nói thế thì mặt tái nhợt, ông chủ kéo ta lại:

“Đại sư, đại sư ngươi đừng đi, ta biết biết lợi hại thật mà, cầu xin ngươi cứu vợ ta!”

Bà chủ vẫn còn cãi bướng:

“Loại thầy bói rởm này chắc chắn đã hỏi thăm người khác kỹ càng trước khi đến rồi…”

Ta quay đầu nhìn nàng:

“Vậy chuyện năm nay ngươi dùng tiền bao nuôi một thanh niên cũng có thể hỏi thăm được à?”

Bà chủ trợn trừng hai mắt, vẻ mặt ngơ ngác, hiển nhiên bị ta dọa chết khiếp:

“Sao ngươi…”

Rất rõ ràng, gian môn của nàng sưng lên, dục vọng mạnh, cung Phu Thê có nếp nhăn hỗn loạn, quan hệ tình dục không rõ ràng, đặc biệt là năm nay, đường vân đã chuyển sang màu xanh, tướng mạo hao tài tốn của, nhưng trong chuyện này nàng là người bỏ tiền, hơn nữa còn tốn một khoản lớn.

Ông chủ chết sững:

“Ngươi...Ngươi thật sự…”

Vẻ mặt của bà chủ ngày càng mất tự nhiên hơn. Một người rất khó nói dối khi hoảng loạn, ai cũng thấy được ta đã nói đúng.

Người như thế, độc ác với người khác, không chung thủy với chồng, tính cách lại hung ác bạo ngược, tìm đâu ra bà vợ thế này, thế nhưng Hồng Loan chiếu mệnh, chồng nghe lời nàng răm rắp.

Không ngoài dự đoán của ta, ông chủ quỳ xuống trước mặt ta:

“Ta không thể không có vợ ta được, đại sư, ta biết ngươi có bản lĩnh thật, xin ngươi cứu vợ của ta! Nếu thành công thì ta đưa tặng luôn chiếc xe kia!”

Bà chủ cũng biết năng lực của ta, mấp máy môi muốn chửi bọn ta, nhưng không dám.

Ách Ba Lan cầm lòng không đặng, hỏi:

“Tại sao một người đàn ông có thể chịu đựng được cả việc này?”

Trình Tinh Hà lắc đầu:

“Đồ ngốc, không thấy ông chủ ít tóc à? Trời rét thì lạnh đầu, mọc thêm sừng cho bớt lạnh.”

Nói rồi Trình Tinh Hà kéo ta:

“Tiền đâu có thù oán gì với ta trong chuyện này, cứ xem xem sao. Coi như làm từ thiện, giúp đỡ ông chủ.”

Ông chủ không chịu đựng dậy, ta nhìn kỹ miệng vết thương, bỗng nhiên nhìn ra vấn đề.

Dấu vết trên vết thương láng máng có hình dạng như miếng vảy, giống như bị cào bởi một thứ phủ đầy vảy.

Ta bắt đầu cảm thấy hứng thú với tà ma quấn lấy nàng.

Trên người Tiêu Tương cũng có vảy.

Nếu tà ma quấy rối thuộc tộc của Tiêu Tương, vậy thì chưa biết chừng có thể hỏi thăm thêm tin tức về dấu Thủy Thần.

Ông chủ nghe xong thì vô cùng vui vẻ, vội vàng kể lại rành mạch cho bọn ta nghe, nói mấy năm trước vợ hắn cãi nhau om tỏi với hàng xóm vì chuyện nước thải, đẩy ngã Trương Đại Nương khiến nàng gãy xương sống lưng nhưng không chịu bồi thường.

Năm ngoái đi chợ mua gà sống, người bán không cho mặc cả, nàng bức xúc, lén bỏ thuốc diệt chuột vào trong lồng gà, mọi người nghe xong thì thấy lạnh sống lưng, đàn bà đanh đá nhiều vô số kể, nhưng đanh đá đến mức này đúng là tìm khắp trên trời dưới đất cũng chẳng được mấy ai.

Trình Tinh Hà nghe mà lắc đầu:

“Gu của ông chủ mặn thật đấy, có bà vợ thế này còn chẳng bằng Phan Kim Liên, ít nhất Phan Kim Liên xinh đẹp.”

Nàng có quá nhiều kẻ thù, ông chủ nói hăng say, uống vài chai nước mới vừa.

Người nàng đắc tội nhiều như sao trên trời, tìm ra thủ phạm chẳng khác nào mò kim đáy bể, làm khó nhau quá.

Bỗng nhiên, ta phát hiện Thùy Tai Hạt Châu hình như có tâm sự, thấy ta nhìn sang, nàng lập tức lảng tránh ánh mắt của ta.

Vì thế ta kiếm cớ đi qua, hỏi:

“Sao thế, ngươi có manh mối gì về chuyện bà chủ đắc tội người khác à?”

Chương 557 - Không Có Nhân Tính

Chương 557: Không Có Nhân Tính

Thùy Tai Hạt Châu nghe được chữ “bà chủ” thì:

“Có một chuyện ông chủ bỏ sót.”

Nói rồi nàng đưa mắt ra hiệu cho bọn ta nhìn một cái thùng rách nát bên cạnh nhà kho:

“Ngươi đoán được bên trong là gì không?”

Trong chiếc thùng cũ nát ấy còn lộ ra một ít ruột bông bẩn, ta nhìn về phía con chó trắng:

“Ổ chó à?”

Thùy Tai Hạt Châu lắc đầu:

“Không phải, nói ra sợ các ngươi không tin.”

…

Từ khi ta theo nghề phong thủy đến nay đã thấy được biết bao việc lạ, sao lại không tin được?

Thùy Tai Hạt Châu nhìn bà chủ đang lườm ông chủ:

“Đó là chỗ ở của cha ông chủ đấy.”

Cha ông chủ?

Vừa rồi ta vọng khí, chỉ nhìn phần tai ách của bà chủ chứ không nghĩ đến ông chủ, nhưng bây giờ xem ra, cung Phụ Mẫu của ông chủ quả thực có vấn đề: Ở trên có một đường vẫn cắt cụt, dính hắc khí, chứng tỏ cha mẹ của hắn đều đã hắn, chỉ sợ lúc ra đi cũng không yên ổn.

Hả? Ta vội hỏi:

“Nơi này mà cũng cho người ở được à?”

Thùy Tai Hạt Châu thở dài:

“Có ai làm được gì đâu? Ai bảo ông chủ sợ vợ!”

Ta không kiềm chế được bèn qua đó nhìn xem, cửa thùng không rộng, nặng hơn bốn mươi cân thì không thể chui vào được.

Nhưng đúng là có thể lờ mờ thấy được dấu vết có người từng nằm trên ruột bông.

Ta cảm thấy kinh hãi, đại lý ô tô cũ lớn như thế này mà không có chỗ cho một ông cụ ư? Người vô gia cư lang thang trên đường phố còn không ở nơi rách nát như thế này nữa là.

Thùy Tai Hạt Châu nói tiếp:

“Hè năm nay nóng nực, một ngày không bật điều hòa đã không chịu nổi rồi, mà cha của ông chủ sống trong ngày cả mùa hè, rôm nổi đầy người. Rôm sảy ngứa ngáy, gãi đến mức tróc da bật máu, ai thấy cũng thương.”

Vừa nhắc đến người già là ta phản xạ có điều kiện nhớ ngay đến ông lão nhà mình, ông cụ ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn ta, báo hiếu còn chưa đủ sao có thể ngược đãi như vậy được.

Ta hỏi ngay:

“Ông chủ mặc kệ à?”

Thùy Tai Hạt Châu nói nhỏ:

“Ông chủ nào dám quản, thương vợ còn chưa kịp!”

Hóa ra, cha của ông chủ năm nay 79 tuổi rồi, đầu năm từ quê lên.

Ông lão mất vợ từ hồi còn trẻ, nhưng sợ ông chủ chịu khổ nên không đi bước nữa, ngậm đắng nuốt cay nuôi ông chủ trưởng thành.

Ông chủ cũng biết phấn đấu, đến thành phố với hai bàn tay trắng, sau đó gây dựng được sự nghiệp của mình.

Đáng lý ra lúc này phải đưa cha đến hưởng phúc, nhưng ngay từ đầu cha của ông chủ không muốn gây phiền toái cho con trai.

Thế nhưng hồi đầu năm, đất ở dưới quê chiếm đất làm đường cao tốc, phải phá bỏ và di dời, mảnh đất ông lão ở cả đời không còn nữa, bà chủ biết tin thì lập tức mua vé máy bay về quê, tịch thu toàn bộ khoản tiền bồi thường.

Ông lão không có tiền, không có nhà, lại không thể thật sự lang thang ngoài đường được, chỉ đành đến sống với con trai và con dâu.

Ông lão từ quê lên, ưa sạch sẽ, lại cần cù thật thà, đến nơi này ở lại sợ rước thêm phiền toái cho con trai con dâu, bèn làm những việc trong khả năng của mình như dọn dẹp vệ sinh, canh cổng đánh chuông, thay thế bảo vệ cũ của đại lý ô tô, lương của bảo vệ một tháng cũng phải mấy nghìn!

Nhưng bà chủ hay lên mặt với ông lão, chưa bao giờ gọi ông lão một tiếng “cha”, ngày ngày gọi ông lão là cứ “ê này” như gọi chó. Khi thì bảo ông lão quét không sạch, khi thì bảo ông lão mắt mù, quay ông lão như dế.

Mà có nhà trống lại không cho ông lão ở, sao lại thế? Bà chủ nói rằng ông lão lớn tuổi rồi, lỡ như chết trong căn nhà nào thì chẳng phải nơi đó thành nhà ma à? Xui xẻo lắm, mình thấy gớm, mà bán nhà cũng không được giá, dù sao đã một bó tuổi rồi, ở tạm đâu chẳng được, thế là tìm một cái thùng cho ông lão ở thôi.

Ông chủ không hé răng, coi như ngầm đồng ý.

Ông lão nếm trải đủ mọi đau khổ cả đời, có sự ẩn nhẫn chỉ xã hội cũ mới có, mọi người trong đại lý ô tô đều bất bình thay cho ông lão, bảo ông lão báo cảnh sát hoặc ra tòa kiện hai người này không thực hiện nghĩa vụ phụng dưỡng, dù sao đưa vào viện dưỡng lão cũng hơn thế này chứ?

Nhưng ông lão xua tay, nói mình sống không được bao lâu nữa, ở đâu cũng như như cả thôi.

Thật ra, ông lão thương con trai. Ông cụ biết, nếu làm ầm ĩ lên thì con dâu sẽ không tha cho con mình, con trai chịu khổ, ông cụ cảm thấy đau lòng hơn so với mình chịu khổ.

Nghe vậy, ta thực lòng cảm thấy khó chịu. Thế hệ trước sống trong núi cả đời, chưa từng trải qua nền giáo dục hiện đại, ngươi không thể nói bọn họ ngu xuẩn, bọn họ không giống như người hiện đại biết phải giành quyền lợi hợp pháp cho bản thân, mà chỉ biết nhẫn nhịn, không thể gây rắc rối cho con cái.

Muốn mắng thì cũng chỉ có thể mắng ông chủ và bà chủ không có nhân tính.

Chương 558 - Ngươi Còn Non Lắm

Chương 558: Ngươi Còn Non Lắm

Bà chủ thấy ông lão nhẫn nhục chịu đựng, ông chủ già vờ câm điếc thì càng càn rỡ hơn, mỗi ngày vênh mặt hất hàm sai khiến ông lão, có người không hiểu chuyện, hỏi, ngược đãi người già thế này bị người khác biết được thì chết à?

Nhưng bà chủ nói, lão khom này cả đời không có năng lực gì, cũng không có sự nghiệp, hết ăn lại nằm, không biết phấn đấu làm việc để lại cơ nghiệp cho con, nuôi đồ ăn hại này chẳng phải là lãng phí lương thực à? Muốn hận thì hận ông lão không có bản lĩnh, sống với nàng đã là tốt lắm rồi, có giỏi chết sớm sớm siêu sinh, nàng còn chẳng muốn hầu!

Nàng cũng không nhắc đến khoản tiền bồi thường phá dỡ căn nhà ở quê.

Cuối cùng có một ngày, nàng lại ngược đãi ông lão, nói ông lão lau nhà quá bẩn, bảo ông lau lại mười lần. Hôm đó rất nóng, một mình ông lão lặng lẽ lau nhà, cảm thấy hoa mắt chóng mắt, bỗng nhiên một đứa trẻ nghịch ngợm vẩy Sprite đầy đất, ông lại đến chỗ đó lau lại, kết quả không thấy rõ nước ngọt ở chỗ nào, lỡ giẫm phải, trượt chân ngã gãy thắt lưng.

Con dâu còn chẳng chịu cho ông lão ăn bát cơm nóng, đương nhiên không thể cho ông lão đi chữa bệnh. Cho dù có chế độ y tế nông thôn mới cũng không được, đi khám theo chế độ y tế nông thôn mới có hoàn trả tổn thất thu nhập và tiền xăng không?

Hơn nữa đợt đó nàng đang bận, Thùy Tai Hạt Châu nói xong thì bảo ta xem một căn phòng trên tầng hai:

“Ngươi thử đoán xem căn phòng ấy là để làm gì?”

Cách sân thượng cũng có thể thấy được căn phòng ấy treo rất nhiều đèn màu, ngay cạnh cửa sổ sát đất, lại còn có rất nhiều thú nhồi bông, nhìn một cái là biết căn phòng được trang hoàng đẹp đẽ, trông rất ấm áp, ngoài ra còn có cục nóng điều hòa lắp bên ngoài cửa sổ.

Ta nói nàng bận trang hoàng cho phòng mình?

Thùy Tai Hạt Châu lắc đầu:

“Không phải, căn phòng ấy là phòng nàng chuẩn bị cho con chó trắng. Nàng nói thời tiết nóng quá, sợ chó bị bệnh nên lắp điều hòa cho nó.”

Ông lão nuôi con trai cả đời, kết quả không bằng một con chó.

Ông lão nằm yên trong thùng, không ai biết ông tắt thở lúc nào, đến khi mùi hôi thối bốc ra từ trong thùng khiến người ta không chịu nổi nữa mới bị phát hiện.

Ta thở dài:

“Ông cụ bị ném ra ngoài à?”

Thùy Tai Hạt Châu lắc đầu:

“Đại sư, ngươi còn non lắm. Quẳng đi chẳng phải thiệt à?”

Bà chủ lập tức gọi công ty mai táng tới, trang điểm cho ông lão, tiếp theo mở tiệc mời khách, tổ chức tang lễ long trọng, còn nàng thì mặc áo tang, quỳ gối trước quan tài thủy tinh kêu gào khóc lóc, nói cha ơi cha đi sớm quá, ngươi dậy nhìn con dâu đi, đại thọ tám mươi còn chưa tổ chức, con cái chưa kịp báo hiếu các kiểu, diễn trò cũng thật trân lắm.

Nàng mời tất cả người quen đến để lấy tiền biếu, nghe nói tiền biếu hơi bị nhiều.

Có lẽ nằm trong quan tài thủy tinh là đãi ngộ mát mẻ nhất ông lão được hưởng sau khi lên thành phố.

Càng nghe ta càng tức giận hơn, hận không thể đè bà chủ xuống đất đánh một trận:

“Nàng còn là con người nữa sao?”

Tội ác nàng đang phải gánh chịu, ta cảm thấy còn nhẹ ấy.

Thùy Tai Hạt Châu thở dài:

“Đại sư, chuyện này ngươi biết là được rồi, ta cảm thấy nàng ở ác gặp dữ thôi. Ngay cả đại lý ô tô này cũng thế, trước kia đại lý rất nổi tiếng, nhưng từ khi nàng quản lý nơi này, hết phạt tiền thì trừ tiền, nhân viên cũ bị buộc nghỉ việc hết rồi, việc kinh doanh ế ẩm, nàng không nghĩ lại xem nàng đã làm những gì, còn nói bọn ta lười biếng, bây giờ lứa nhân viên cũ chỉ còn lại mình ta. Nếu không phải ta thiếu tiền thì ta đã bỏ việc ở đây lâu rồi.”

Ta hiểu ý của Thùy Tai Hạt Châu, cũng chướng mắt bà chủ, bèn nói cảm ơn với Thùy Tai Hạt Châu:

“Chuyện này ta sẽ nhớ kỹ, ngươi là người tốt, nghe ta khuyên một câu, đừng nhặt đàn ông trong thùng rác.”

Thùy Tai Hạt Châu nghe ta nói xong thì sững sờ, hai mắt chợt đỏ lên, nàng quay lưng đi lau nước mắt, sau đó nói cảm ơn ta, nói nàng nhớ rồi.

Tướng mạo của Thùy Tai Hạt Châu cũng không phải tướng mạo phúc khi: Cung Phu Thê có đường vân đứt đoạn như ẩn như hiện, e rằng ông chồng hiện tại là kiểu người hết ăn lại nằm, cha mẹ chồng cũng không dễ đối phó, cả nhà bóc lột một mình nàng, với loại đàn ông này dừng hy vọng hắn có thể thay đổi, chỉ có thể kịp thời ngăn chặn tổn thất.

Trình Tinh Hà đã lại đây từ bao giờ, nghe được gần hết, hắn hỏi:

“Chuyện này do ông cụ nhà này quấy phá à?”

Ta hỏi ngược lại:

“Ngươi thấy thế nào?”

Trình Tinh Hà lắc đầu, nói khẽ:

“Vừa rồi ta hỏi thăm mấy người chết bên cạnh chiếc xe Cherokee kia, bọn họ cũng nhìn thấy thứ gì đó bò trên mặt đất. Người phụ nữ khá hóng hớt, lôi kéo ta tám chuyện cả buổi, nói thứ đó quả thực toàn thân là vảy, giống như thằn lằn khổng lồ, không giống người.”

Đúng vậy, cho dù ông lão trả thù thì cũng không thể mọc vảy khắp người được, vậy thứ nắm cổ chân bà chủ rốt cuộc là thứ gì?

Chương 559 - Chiếc Xe Có Vấn Đề

Chương 559: Chiếc Xe Có Vấn Đề

Ách Ba Lan tiếp lời:

“Ca, ngươi nói xem liệu tình huống này có giống như Hùng Bá thúc không, khi ông lão còn sống đã làm việc tốt, cứu con vật nào đó, linh vật biết ông cụ chết thì đến báo thù cho ông?”

Chưa thấy được thứ mọc vảy, bò trên mặt đất là gì thì không ai có thể đưa ra kết luận, chỉ có thể nhìn xem nó là gì rồi mới có thể đưa ra câu trả lời.

Nhưng có một việc rất kỳ lạ, vì sao thứ đó chỉ bắt chân bà chủ?

Ta quay đầu nhìn ông bà chủ, thấy ông chủ như bị bỏ bùa mê thuốc lú, cho dù biết được bà chủ cắm sừng mình thì vẫn không dám hỏi câu nào.

Trình Tinh Hà đã hỏi thăm người phụ nữ ám chiếc xe Cherokee, nói là thứ đó xuất hiện vào buổi tối, chúng ta nói với ông chủ một tiếng, buổi tối ở lại đây nhìn xem sao.

Ông chủ vô cùng cảm kích, còn bà chủ thì bĩu môi, lẩm bẩm:

“Xem mà còn không chịu xem sớm cho xong, ta thấy bọn họ muốn lừa nhà chúng ta một bữa cơm thì có.”

Ông chủ sợ bọn ta nghe thấy, lập tức đằng hắng một tiếng rõ để che giấu sự xấu hổ.

Ta không muốn cứu bà chủ, chẳng qua cảm thấy tò mò về thứ quỷ quái kia thôi, vì thế chỉ lạnh lùng nhìn bà chủ.

Bà chủ vừa mới bị ta nhìn thấu bí mật bao nuôi tình nhân, khi đối diện trực tiếp với ánh mắt của ta thì chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt ta, bèn đẩy xe lăn đi ra chỗ khác.

Sau đó bọn ta thử xe, Trình Tinh Hà hài lòng cực kỳ, nói Cherokee là xế yêu đích thực của đời hắn, nhất quyết không buông tay.

Mà chiếc Cherokee này chiến công hiển hách, đâm chết ba người, nhân viên kinh doanh của đại lý ô tô không dám lái thử, thế là ông chủ đích thân lên xe với bọn ta.

Vừa lái xe, ông chủ vừa cẩn thận nhìn gương chiếu hậu và cửa thủy tinh, ta hỏi hắn rốt cuộc chiếc xe này có vấn đề gì thì ông chủ mới lúng túng trả lời, không gạt được đại sư, nên nói thẳng cho ngươi biết, chiếc xe này đúng thật bị ma ám: Khi lái xe sẽ nghe thấy tiếng gõ cửa sổ ghế sau, hơn nữa một khi ngồi vào ghế lái thì sẽ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, như bị ma quỷ che mắt vậy, rất dễ xảy ra sự cố.

Nói xong hắn còn làm dấu chữ thập trước ngực.

Nhưng ta mang theo Thất Tinh Long Tuyền lên xe, có sát khí trấn áp, mấy oan hồn hết sức thành thật, không gây ra động tĩnh gì.

Trình Tinh Hà hỏi ba người chết trên xe Cherokee thì biết được nguyên nhân tại sao chiếc xe này đâm chết nhiều người vậy. Chủ nhân đầu tiên của xe là người mê tín, sau khi mua xe mới đã tìm mua một lá bùa Mao Sơn lên xe, mục đích là để ngăn tà ma không vào được trong xe.

Ai ngờ hắn dán ngược lá bùa, biến thành khóa chặt tà ma với xe, khiến yêu ma quỷ quái bị nhốt trong xe không ra được.

Vì thế, lần đầu tiên sau khi đâm chết một đứa bé, linh hồn của đứa trẻ bị nhốt trên xe, muốn đi cũng không đi được, quýnh lên ngày ngày đập cửa sổ, nhưng chủ xe mê tín, đánh bạo rải bột gạo nếp xem trong xe có cái gì.

Từ bột gạo nếp thấy được dấu vết, biết là có chuyện không hay rồi, đây chẳng phải là dấu tay của trẻ con sao? Linh hồn của đứa trẻ bị đâm chết vẫn đang bám theo!

Hắn hoảng sợ, lập tức bán ô tô.

Người chủ thứ hai không vững tay lái, kỹ thuật lái xe vốn đã kém, kết quả nhìn qua gương chiếu hậu thấy một đứa trẻ ngồi ở ghế sau, sợ đến mức hồn bay phách lạc, quay đầu lại thì thấy chỗ ngồi trông không, hắn suýt lên cơn đau tim, đúng lúc đó một ông chú khoảng năm mươi tuổi xui xẻo bị đâm bay, trùng hợp rơi từ cửa sổ trời ô tô xuống ghế sau, thế là đứa bé thêm một người bạn.

Chủ xe bị dọa thành ra mắc bệnh suy nhược thần kinh, không thể lái xe nữa, người chủ thứ ba là người phụ nữ lắm chuyện. Bình thường nàng không thông minh lắm, sau khi mua xe về xảy ra chuyện cũng không nghĩ nhiều, nhưng dù sao âm khí trong xe quá nặng, ảnh hưởng đến năng lực phán đoán, thậm chí nhiễu loạn cảm giác về phương hướng như bị quỷ che mắt. Có một lần người phụ nữ nhầm lẫn chân ga với chân phanh, tự mình đăng xuất khỏi Trái Đất.

Từ đó về sau, ba hồn ma ngày ngày đập cửa sổ muốn thoát đi, khiến cho chiếc ô tô như tổ chức buổi hòa nhạc, cuối cùng bị đưa vào đại lý ô tô cũ.

Ông chủ nhìn chằm chằm Trình Tinh Hà nói chuyện với không khí như thật, mặt mày tái nhợt, liên mồm nói bọn ta là kỳ nhân dị sĩ, hắn vô cùng bội phục.

Trở về đại lý, ông chủ đích thân chuẩn bị rất nhiều món ăn cho bọn ta, sắc hương vị đầy đủ, hết sức mỹ vị. Bà chủ không nhúng tay vào việc nhà, mọi công việc nội trợ đều do ông chủ làm hết.

Ông chủ còn giới thiệu cho bọn ta món măng núi xào thịt lợn muối là món ăn quê nhà, cha hắn dạy hắn làm hồi còn sống. Cha hắn không nỡ ăn thịt, lần nào cũng chỉ ăn măng.

Chương 560 - Thứ Bốn Chân

Chương 560: Thứ Bốn Chân

Nói đến đây, vành mắt ông chủ đỏ lên, nhưng hắn lập tức lau khóe mắt, cười làm lành nói bị khói hun cay mắt.

Nay hối hận, lúc trước hà tất làm vậy? Bây giờ ngươi nhớ nhung cha, nhưng chẳng phải cha ngươi bị ngươi gián tiếp hại chết sao.

Nói rồi hắn nhìn về phía bức ảnh trên tường.

Đó là ảnh chụp trên Thái Sơn.

Người trong ảnh là một ông lão với làn da đen đúa, biểu cảm mất tự nhiên, dường như lần đầu chụp ảnh nên hơi căng thẳng, quả thực là một ông cụ chất phác, ông lão mặc áo ba lỗ trắng bình thường, trên cánh tay trái có một vết sẹo dài.

Ông chủ nói với bọn ta, có lần cha lên núi hái măng cho hắn thì gặp một con lợn rừng rất to, bị nó húc, vết sẹo ấy là do con lợn rừng ấy tạo thành, sau khi trở về cánh tay be bét máu trông ghê lắm, hắn rất sợ, nhưng cha hắn nói không đau, chỉ tự trách mình vô dụng, bằng không đã bắt được lợn rừng, làm thêm được nhiều thịt ướp muối cho hắn rồi.

Nếu ngươi nhớ rõ ràng như vậy thì tại sao còn làm những việc ấy với cha ngươi?

Nói đến đây, ta thừa cơ nói bóng gió dò hỏi hắn:

“Sau khi cha ngươi mất, ngươi có nằm mơ thấy ông cụ không?”

Nếu người chết không cam lòng thì thông thường sẽ trở về báo mộng cho con cháu. Ở quê ta, giấc mơ này được gọi là mộng nhớ quê, người chết có thể lên Vọng Hương đài, gặp lại người nhà lần cuối bằng cách này.

Trong mộng nhớ quê, người già sẽ nói cho con cái biết quan tài bị thủng, rất lạnh, hoặc giày không vừa chân, đi vào rất khó chịu, nếu con cháu hiếu thảo thật sự mở mộ ra kiểm tra, thường thường sẽ thấy những điều giống hệt cảnh trong mơ.

Ông chủ nghe ta hỏi thế thì sững sờ, hiển nhiên vẫn còn muốn trốn tránh, nhưng hắn nghĩ ra được bọn ta là “đại sư”, trốn tránh cũng chẳng được ích gì, vì thế cắn răng nói:

“Đúng là ta từng nằm mơ, nhưng mà cũng chỉ là mơ thôi...”

Thì ra, hắn mơ thấy cha mình bị nhốt trong một nơi chật hẹp, không cách nào thoát ra được, vừa gọi nhũ danh Đồng Tử của hắn vừa cầu xin hắn thả mình ra, nói nơi này bí bách quá.

Ông chủ xấu hổ:

“Lúc cha ta còn sống, thật sự quá thiệt thòi cho ông ấy rồi, không phải là trong lòng bất an, nằm mơ thấy cha ở trong thùng...”

Bấn an? Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói thế à.

Ta hỏi tiếp:

“Trong giấc mơ, ông cụ mặc cái gì?”

Ông chủ không ngờ ta sẽ hỏi câu này, hắn suy nghĩ một lát rồi mới trả lời:

“Mặc...Áo liệm.”

Nếu mặc áo liệm thì không gian chật hẹp trong mơ không phải là thùng, mà là quan tài.

Ta lại hỏi, lúc tổ chức đám tang, kích cỡ của quan tài cho ông lão thế nào?

Ông chủ ngập ngừng, rồi nói:

“Vợ ta đặt mua, ta nghe nói…”

Thì ra không ai biết chiếc quan tài ấy làm từ gỗ gì, trông giống như đồ từ thời dân quốc lưu truyền đến bây giờ, đặt trong tiệm quan tài hơn một trăm mười năm rồi, bởi vì vừa nhỏ vừa cũ nên mãi không có khách nào hỏi mua. Chủ tiệm quan tài phát hiện ra nó lúc quét dọn nhà kho, không nhận ra vật liệu làm quan tài là loại gỗ nào, sợ để lâu rồi có mối mọt, càng lãng phí.

Đúng lúc này bà chủ đi mua quan tài, nói rằng muốn mua loại rẻ nhất, to nhỏ không thành vấn đề, dù sao chỉ còn một đống xương cốt, nát ngay ấy mà, suy nghĩ của nàng đúng ý ông chủ của cửa hàng quan tài, hắn lập tức lau sạch chiếc quan tài cũ nát kia rồi bán cho bà chủ mang về chôn cất ông lão.

Nhưng mà quan tài quá nhỏ, ông lão phải gập chân lại thì mới nằm vừa quan tài.

Mấy người bọn ta nhìn nhau, nghĩ thầm, không biết đời trước ông lão gây nên tội tình gì mà có đứa con trai thế này.

Đến tối, bọn ta bôi dầu nhiên tê, chỉ giữ bà chủ lại làm mồi.

Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương đã đi ngủ từ sớm, đợt này ta làm cú đêm, bây giờ vẫn còn tỉnh táo, Trình Tinh Hà biết bữa khuya còn đang được hầm trong nồi nên kiên trì không đi ngủ.

Ông chủ thương bà chủ nên cũng không ngủ.

Hiện tại, không gian vô cùng im ắng, Trình Tinh Hà đang định đi xem bữa khuya sắp ăn được chưa thì đột nhiên quay đầu lại, nhanh chóng giơ tay ra hiệu cho ta, ý bảo ta để ý, người phụ nữ lắm chuyện báo thứ đó lại đến rồi.

Ta khẽ gật đầu, nhìn về phía bà chủ.

Tuy bà chủ kiên cường, nhưng rốt cuộc từng trải qua sự kiện kinh hồn dưới gầm xe, có bóng ma tâm lý, tức khắc mặt nàng trắng bệch.

Ông chủ thì càng khỏi phải nói, hắn nhìn bọn ta với ánh mắt đáng thương, chắp tay trước ngực với vẻ mặt cầu khẩn.

Khi bôi dầu nhiên tê thì không được nói chuyện, ông bà chủ biết quy tắc, chỉ tập trung tinh thần nhìn ta.

Quả nhiên, không bao lâu sau, bọn ta nghe thấy âm thanh loạch xoạch, giống như có thứ gì đó leo vào nhà.

Thứ đó khá to.

Ta nhìn qua vai bà chủ, thấy được một sinh vật bò trên mặt đất bằng bốn chân như loài bò sát.

To...Bằng người.

Chương 561 - Hối Hận

Chương 561: Hối Hận

Ta sững sờ, vào nghề bao lâu nay, ta từng gặp những con thú lạ và hiếm như tỳ hưu bạch ngọc hay mèo tám đuôi, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy thứ nào như thế cả, trông nó giống như một con rắn mối khổng lồ!

Nhưng đó chắc chắn không phải rắn mối, mà giống một người mọc vảy hơn.

Mà lớp vảy ấy...Ta nhíu mày, thậm chí cảm thấy khá quen mắt.

Nó chậm rãi bò lại gần, hai mắt đỏ tươi, bò về phía bà chủ. Ông chủ được bôi nước mắt bò nên tận mặt nhìn thấy thứ đó, sợ đến mức run bần bật.

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt của hắn thay đổi, như thể nhìn thấy manh mối gì đó từ trên người thứ đó.

Tiếp theo, hắn giật mình, ra sức khua chân múa tay với ta, ý bảo ta nhìn chân trước của nó.

Trên chân trái đằng trước của thứ đó có một vết sẹo dài.

Hình dạng giống hệt vết sẹo trên người cha hắn trong bức ảnh.

Quả nhiên...Chuyện này có liên quan đến ông lão chết uổng.

Nhưng một người bình thường mọc vảy bằng cách nào? Ta nhìn chằm chằm vào lớp vảy ấy, bỗng nhớ đến một truyền thuyết xa xưa, trái tim vọt lên tận cổ họng.

Chẳng lẽ vận may của ta quá lập dị, chỉ toàn gặp phải những thứ hiếm có?

Trình Tinh Hà cũng thấy vết sẹo ấy, mắt mở trừng trừng, rồi nhìn ta ý hỏi thế nào thế nào?

Vấn đề này không dùng tay ra hiệu được, mà lúc này thứ phủ kín vảy đã bò đến bên chân bà chủ.

Bà chủ không ngủ, nhìn vẻ mặt của bọn ta là biết thứ đó đã đến, tức khắc hoảng sợ quay đầu sang, vừa trông thấy rõ thì sợ đến mức há hốc mồm, song không thốt nên lời.

Thấy người vảy giáp ấy đã bò đến chân bà chủ, duỗi một "chân" ra.

Năm móng tay dài và cong mọc trên chân, trông vô cùng sắc bén, bị cái chân đầy vuốt sắc tóm được thì đương nhiên là đau, bà chủ nhe răng trợn mắt, sau đó trừng bọn ta, giục bọn ta mau chóng bắt thứ này lại.

Ông chủ đứng bên cạnh đau lòng không thôi, cũng nhìn bọn ta với vẻ van xin.

Trái lại ta không sốt ruột, ta xua tay ý bảo nhìn tiếp.

Bà chủ thấy bọn ta bày ra vẻ dửng dưng thì muốn chửi ầm lên, nhưng nàng sợ bọn ta bị người vảy giáp phát hiện là những người được mời đến giúp đỡ thì sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng hơn, suy nghĩ cho sự an toàn của bản thân, cuối cùng không la lên. Nàng không nhìn người vảy giáp mà chỉ nhìn chòng chọc vào bọn ta như thể muốn băm vằm bọn ta thành muôn mảnh.

Ta cũng không nhìn nàng, chỉ tập trung quan sát tay của người mọc giáp: Từ lòng bàn tay đến mu bàn tay đều được bao phủ bởi một lớp vảy dày. Bà chủ không chịu đựng được nữa, gào toáng lên.

Nàng vừa la to thì “xoẹt” một tiếng, một bóng trắng bỗng lao từ bên ngoài vào, hiển nhiên muốn bảo vệ bà chủ.

Nhưng con chó cậy thế chủ trông thấy người vảy giáp thì hoảng sợ, co rúm về phía sau.

Bà chủ đinh ninh bọn ta thấy chết mà không cứu, cố ý khiến nàng phải chịu tra tấn, thế là nhằm vào con chó mà mắng:

“Thứ ăn không ngồi rồi, nuôi ngươi là để đến lúc cần ngươi, xảy ra chuyện thì lại sợ, đồ ăn cháo đá bát, chỉ xứng đớp phân...”

Rõ ràng là chỉ cây dâu mắng cây hòe.

Lúc này Bạch Hoắc Hương và Ách Ba Lan cũng bị đánh thức, bọn họ nhìn thấy trong phòng có thêm một người nữa thì cau mày.

Ta vẫn không nóng vội, dù sao người đau không phải là ta. Nghề của bọn ta lấy thiện làm đầu, kiêng kỵ nhất cười trên nỗi đau của người khác, nhưng bà chủ ở ác gặp ác thôi.

Chó trắng thấy bà chủ mắng hăng như thế thì lại cậy thế, nhào về phía người vảy giáp, nhe răng định cắn.

Nhưng người vảy giáp không thèm ngẩng đầu lên đã ngay lập tức giơ vuốt lên đập con chó xuống đất với tốc độ cực nhanh.

Con chó chưa kịp phản kháng đã nằm bất động trên mặt đất, máu tươi tuôn ra ào ào. Người vảy giáp từ từ giơ tay lên, bọn ta nhìn thấy đầu của con chó trắng dẹp lép như bị lốp xe cán qua.

Ta cảm thấy lạnh gáy, đến cả xương cốt cũng bị đập bẹp, vậy thì phải mạnh tay đến mức nào?

Trình Tinh Hà há hốc miệng, làm khẩu hình “đầu rơi máu chảy”.

Nhưng thế lại càng quái hơn, với năng lực này của người vảy giáp, đập chết bà chủ là chuyện dễ như bỡn, nhưng hắn chỉ cầm chân bà chủ...

Chẳng lẽ...Có thù sâu oán nặng, giết luôn thì hời cho nàng quá, cho nên muốn từ từ hành hạ nàng đến chết như mèo vờn chuột?

Ông lão khi còn sống cũng bị ngược đãi mà chết.

Bà chủ mở mắt trừng trừng nhìn đầu của con chó trắng dính lên sàn nhà, tròng mắt lòi ra ngoài, nàng sợ hãi không thốt nên lời, tiếp theo chẳng hơi đâu chửi rủa bọn ta nữa, nàng cứ nhìn bọn ta chằm chằm với vẻ mặt van nài.

Vẫn là câu nói cũ…Bây giờ hối hận, lúc trước hà tất làm thế?

Hiện nay có rất nhiều người không tin báo ứng nhân quả, vì thế tùy ý tổn thương người khác, nhưng mà ở hiền gặp lành, ở ác gặp dữ, đến khi bọn họ tin thì đã muộn rồi.

Chương 562 - Bồng Bột

Chương 562: Bồng Bột

Cuối cùng ông chủ không chịu đựng được, ánh mắt hắn nhìn vợ hết sức đau lòng, hắn liên tục chọc ta, sợ vợ hắn cũng sẽ rơi vào kết cục giống như con chó.

Một tay ta đè ông chủ lại, ý bảo hắn đừng hành động thiếu suy nghĩ. Ta quan sát thấy kẽ hở giữa lớp vảy ở phần bụng của người vảy giáp dính một ít đất màu đỏ tươi.

Đất ở khu vực này hình như đều là đất màu vàng đen, đất đỏ rất hiếm thấy.

Nhưng ta vừa mới lơ đễnh một tí là ông chủ đứng bên cạnh đã không nhịn được, nhân lúc ta không chú ý thì nhảy tót ra, cầm lấy cái gì đó ở chỗ cửa và nện lên người người vảy giáp, vừa đập vừa mắng to:

“Đồ sao chổi, lão già ăn của ta, uống của ta lại còn dám bắt nạt vợ ta, biết thế ta hỏa táng ngươi cho xong việc...”

Người vảy giáp bị đập mạnh vào đầu, giống như bị hắn đánh ngất rồi.

CMN, ông chủ ra tay độc ác quá. Hơn nữa, đến khi ta nhìn thấy rõ, phát hiện thứ hắn đang cầm là ngưỡng cửa di động!

CMN, ngưỡng cửa bị vô số người giẫm lên, là thứ gần địa khí nhất, cũng là vật trừ tà tốt nhất, nếu là ngưỡng cửa ở chùa miếu, thậm chí còn có thể đánh cương thi, giết quỷ. Tuy ngưỡng cửa trong tay hắn không lợi hại như ngưỡng cửa trong miếu, nhưng nó đã cũ, cho nên vẫn có thể gây ra lực sát thương rất lớn cho tà ma.

Biết rõ đó là cha ngươi mà còn làm như thế...

Ta lập tức xông lên ngăn cản ông chủ, cướp lấy ngưỡng cửa không chút do dự, nhưng ông chủ vẫn không chịu nghe theo, còn mắng người vảy giáp:

“Ngươi đã chết rồi thì còn trở về làm gì? Về sau ta còn phải sống với vợ ta cả đời chứ không phải ngươi! Đại sư, ngươi đừng cản ta, làm đàn ông mà không bảo vệ được vợ mình thì còn gì là đàn ông nữa!”

Ta thật sự không thể nhẫn nhịn được nữa:

“Bây giờ ngươi muốn làm đàn ông à? Ngươi bỏ mặc cha ngươi thì đáng mặt đàn ông à?”

Đây thật ra là đại kỵ trong nghề phong thủy của bọn ta – người ngoài khó nhúng tay vào chuyện nội bộ gia đình, huống hồ là những người xem phong thủy như bọn ta, bọn ta chỉ là người làm ăn, hoàn thành việc của mình là được, không nên lẫn cảm xúc của mình vào chuyện của khách hàng.

Có lẽ ta còn bồng bột, nhưng ta thật sự không nhịn được.

Mấy người Trình Tinh Hà cũng không chịu đựng được, không ai ngăn cản ta.

Mà người vảy giáp ngẩng đầu nhìn ông chủ.

Đúng như lời bà chủ nói, ánh mắt của đối phương đỏ ngầu, toát ra vẻ bi ai khó nói thành lời.

Quả thực chỉ có người già trải qua tuổi xế chiều tang thương mới có được thần thái như vậy: Không giống tủi nhục hay oán hận, mà dường như là không yên tâm.

Nhưng ông chủ cứ như bị ma ám, không giằng lại được ngưỡng cửa thì giơ chân lên đạp người vảy giáp:

“Già mà không đứng đắn, ngươi độc thân cả đời, bây giờ còn muốn hại ta độc thân cả đời phải không? Không phù hộ ta thì thôi, lại còn dám gây thêm rắc rối cho ta, cút đi, bây giờ ngươi cút đi cho ta, bằng không ta…”

Ông chủ nhất thời nghẹn lời, không nói ra được, đột nhiên hắn cầm lấy bình hoa vung vẩy trên đầu mình:

“Ngươi còn dám tổn thương vợ ta, ta chôn cùng với ngươi.”

Ông chủ biết nhược điểm của người vảy giáp: Chính là hắn.

Ánh mắt của người vảy giáp càng thêm bi ai, ông chủ thấy thế, lập tức cầm đồ vật trên cái bàn gần đó đập lên đầu người vảy giáp, người vảy giáp cúi đầu, bỗng nhiên bò ra ngoài.

Ta đang định đuổi theo, đột nhiên bà chủ nhìn ông chủ ra hiệu:

“Nếu thật sự là lão già ấy thì tốt nhất ngươi bắt sống, cái thứ đó trông có vẻ là đồ hiếm, nếu bán đi nghiên cứu khoa học chắc chắn sẽ kiếm được rất nhiều tiền!”

Ngươi không đứng lên được rồi còn nghĩ đến việc này, đúng là tham lam bủn xỉn.

Ông chủ nghe xong, thấy có lý, vội vàng theo bọn ta ra ngoài.

Nhưng vừa ra ngoài thì thấy người vảy giáp bò qua tường với tốc độ cực nhanh, rồi biến mất ở cửa ra của đại lý ô tô. Ta ngẫm nghĩ, bảo Trình Tinh Hà lái xe đi, có lẽ nơi người vảy giáp muốn đi không ở gần đây.

Đến nơi đó thì có thể xác nhận được nguồn gốc lớp vảy của nó từ đâu mà ra.

Trình Tinh Hà hiểu ý, bọn ta lên xe, đuổi theo bóng đen ấy, nhưng vừa đến góc đường thì nó đã biến mất.

Trình Tinh Hà nhìn ta, ta hỏi ông chủ:

“Mộ của cha ngươi ở đâu?”

Ông chủ nghe xong, vội nói:

“Hồ Cửu Lý!”

Hả? Ta từng nghe kể về nơi này.

Nhưng không phải là lời đồn hay ho gì.

Đó là nghĩa địa do một công ty bất động sản mở, nghe nói sau khi lấy được mảnh đất ấy, công trình hay xảy ra nhiều vấn đề, hơn nữa từng có công nhân tử vong, mọi việc chẳng được suôn sẻ, mãi mới xây xong nghĩa địa thì mắt xích tài chính đứt đoạn, ông chủ tự sát.

Nơi đó biến thành dự án dở dang, mọi người kháo nhau đó là hung địa, mà thầy phong thủy xem đất không phải nhân vật có tiếng tăm gì, mọi người đều cho rằng tiên sinh đó xem phong thủy bị nhầm lẫn, liên lụy ông chủ đang yên đang lành thì gặp xui xẻo.

Chương 563 - Ba Việc

Chương 563: Ba Việc

Hồi trước chuyện này ầm ĩ lắm, nhiều công nhân đòi tiền lương, từng lên báo điện tử địa phương mấy lần.

Sau khi nghĩa địa hoàn công, người dân địa phương sợ chôn tổ tiên ở hung địa sẽ gây hại cho gia đình, ngươi xem, ngay cả ông chủ lớn cũng chết vì mảnh đất ấy, dân đen có mấy cái đầu so được với người ta? Thế nên cho dù nghĩa địa bán phá giá thì cũng không có ai dám chôn cất ở đó.

Nhưng bà chủ không tin những “phong tục mê tín” ấy, kiên trì cho rằng tốn càng ít tiền cho ông lão càng tốt, vì vậy chôn ông lão trong khu nghĩa địa ấy. Nàng tìm người quen, giá rẻ đến mức gần như là nửa bán nửa tặng, để ông lão trở thành “hộ gia đình” đầu tiên trong nghĩa địa.

Ông chủ nghe thế, vội hỏi:

“Đại sư, thế là sao? Chẳng lẽ cha ta bị chôn ở hung địa, cho nên xác chết vùng dậy? Tội nghiệp vợ ta…”

“Đúng vậy.”

Ách Ba Lan không nhịn được, cũng xen mồm vào hỏi:

“Ca, chúng ta thấy cương thi nhiều lần rồi, loại nào cũng gặp rồi, nhưng chưa từng nhìn thấy cương thi mọc vảy, rốt cuộc ông lão bị sao thế?”

Ta nói:

“Các ngươi đã bao giờ nghe kể về người hóa rồng chưa?”

…

Nghe ta nói thế, Trình Tinh Hà và những người khác nhìn nhau, rồi đồng thanh nói:

“Người sao có thể hóa rồng được?”

Đúng vậy, mọi người nghe kể rất nhiều về chuyện rắn hóa rồng, cá chép hóa rồng hay thuồng luồng hóa rồng rồi, nhưng người hóa rồng thì hiếm có ai biết đến.

Ta từng nghe ông cậu ba nhắc tới nó, chuyện này rất giống với sự thay đổi của ông lão mọc vảy này.

Hồi ấy, khi ông cậu ba của ta còn trẻ, có một tông sư trong nghề qua đời, hắn phải đi phúng viếng.

Phàm là người, ai rồi cũng phải chết, tang lễ không hiếm thấy, cái hiếm là lời trăng trối của tông sư nọ.

Đang yên đang lành tông sư nói với mấy đứa con:

“Sau khi ta chết, hứa với ta ba việc, thứ nhất là đừng đặt ta vào quan tài, thứ hai là đừng chôn ta trong phần mộ tổ tiên, mà phải chôn ta ở nơi nào gần hồ nước, bên hồ có vài cây hòe, bên dưới tảng đá thứ ba, không thể sai một li, thứ ba là sau khi chôn xong, trong vòng bốn mươi chín ngày không được cho ai lại gần mộ. Làm xong ba việc này, lão già ta đây ở trên trời cũng yên tâm rồi, nếu làm sai thì nhà chúng ta sẽ gặp nạn.”

Trong ba yêu cầu này, yêu cầu nào cũng hết sức quái lạ, không phù hợp với quy chế lễ nghi thời đó, nhưng tông sư có địa vị cao, người trong nhà đành phải đồng ý.

Nhân vật lợi hại thật sự có thể bấm đốt ngón tay tính toán ngày chết của mình một cách chính xác, không lệch nửa khắc, giống như Diêm Vương bảo ngươi chết canh ba thì ai dám sống đến canh năm.

Quả nhiên, tông sư dặn dò xong, tuy cơ thể hãy còn khỏe mạnh nhưng đến trưa ngày hôm sau đã trút hơi thở cuối cùng trên giường.

Trước khi chết hắn đã nói rõ ràng, con cái cũng hiếu thảo, lo liệu đám tang theo đúng như những gì hắn nói.

Nhưng đột nhiên mẹ của tông sư, tức là bà của đám con cái hiếu thảo, đứng ra phản đối.

Lúc đã bà lão đã hơn một trăm tuổi rồi, nhưng tai không điếc mắt không mờ, nhà họ chú trọng hiếu đạo, vì thế địa vị của bà lão trong nhà rất cao.

Bà lão vốn đang khóc người đầu bạc tiễn người đầu xanh (thật ra tông sư cũng hơn tám mươi rồi), ngay sau đó tức giận mắng con cháu vô dụng, ăn cây táo rào cây sung, tổ chức lễ tang cho cha mình là làm xằng làm bậy, hắn sống vất vả cả đời, ngươi còn không chuẩn bị cho hắn một chiếc quan tài mà để hắn nằm trong đất cho giòi bọ ăn à?

Bất hiếu như thế thì sẽ bị thiên lôi đánh chết!

Con cháu đành phải nói rõ, đấy là lời dặn của cha họ lúc còn sống, họ đều đồng ý rồi.

Nhưng bà lão khăng khăng không làm theo, tháo vải bó chân ra treo lên xà nhà linh đường gào khóc, nói các ngươi mà không cho con ta một chiếc quan tài, để hắn chết tử tế, vậy thì hôm nay ta cũng treo cổ chết ở đây, xuống suối vàng với con ta, thuận tiện giúp đám con cháu táng tận lương tâm các ngươi tiết kiệm tiền quan tài.

Bà lão đã lớn tuổi, bây giờ lấy cái chết để đe dọa thì ai chịu nổi. Khi ấy mọi người đều chú trọng thể diện, tông sư là nhân vật nổi tiếng một phương, khách khứa bốn phương đều ngồi ở lình đường, bị chụp mũ bất hiếu rồi truyền ra ngoài thì khó nghe lắm!

Con cháu không có cách nào khác, đành phải dỗ bà lão xuống, hứa muôn quan tài, có thế bà lão mới vừa lòng.

Nhưng đến lúc hạ táng lại sinh sự, bà lão thấy vị trí dưới tảng đá quá nhỏ, đem con trai chôn cất ở đó chẳng phải quá bí bách, vì thế lại khóc lóc đại náo một trận, nhất quyết phải dịch mộ đi vài tấc, sang tảng đá thứ tư, nơi ấy rộng rãi hơn.

Người trong nhà chỉ đành nghe lời bà lão, di chuyển mộ phần vài mét.

Như vậy lễ tang mới coi như xong xuôi, người nhà vừa mới thở phào một hơi thì con trai cả của tông sư bỗng nằm mộng nhớ quê, trong giấc mơ tông sư cực kỳ tức giận, chỉ vào con trai mà mắng to, nói hắn bất hiếu, phá hỏng chuyện của mình, bảo hắn nhân lúc trời chưa sáng thì mau chóng lén đào mộ lên, bổ quan tài ra, bằng không thì hỏng việc.

Chương 564 - Hóa Rồng

Chương 564: Hóa Rồng

Con cả tỉnh lại, mồ hôi lạnh túa ra như tắm, lập tức bàn bạc với các anh em còn lại.

Các em nghe xong thì mỗi người một ý, có người nói bởi vì nghe lời bà mà lúc hạ táng đã làm trái lời cha dặn, bất hiếu với cha, bây giờ cha báo mộng, chẳng lẽ lại không nghe? Nhanh đi bổ quan tài ra thôi!

Nhưng lại có người nói, ngươi nằm mơ thôi mà? Ai biết là thật hay giả? Hơn nữa, cha biết chuyện quá khứ lẫn tương lai, có chuyện gì mà bấm đốt ngón tay không tính ra được? Có lẽ cha đã tính trước hai việc vi phạm quy tắc này rồi, trước khi chết hắn còn nhắn là trong vòng bốn mươi chín ngày không ai được lại gần nghĩa địa, không đi thì còn giữ được quy tắc cuối cùng, nếu để cha phơi thây hoang dã, vậy là vi phạm cả ba quy tắc rồi, thế thì làm sao có mặt mũi nhìn cha dưới suối vàng?

Con cả cũng do dự, trời sắp sáng mà vẫn chưa bàn bạc xong, trái lại con út là người có chủ kiến, thấy chưa bàn ra kết quả thì lén chạy đến nghĩa địa mở nắp quan tài ra.

Bình thường một gia tộc bồi dưỡng được một tông sư thì trong vòng ba đời rất khó có thêm nhân tài xuất chúng hơn tông sư ấy, nhà này cũng vậy, tuy con cháu trong gia đình đều theo nghiệp âm dương, nhưng năng lực bình thường, không có truyền thừa.

Cậu con út xem như một người thông minh, có chủ kiến, nhưng không biết trắc huyệt, đào cả buổi mới phát hiện đào sai, đến khi nhận ra thì trời đã sáng.

Dù sao cũng đã đến đây rồi, con út vẫn mở quan tài của cha ra, không xem thì không biết, trong quan tài đầy dấu vết giãy giụa, như bị móng tay cào bới, tiếp đến khi nhìn thi thể, con út ngã ngồi trên mặt đất.

Tay chân của tông sư đều mọc vuốt, như vuốt rồng, cơ thể cũng xuất hiện vảy rồng, trên trán cũng mọc ra hai cái sừng nhọn trông như sừng nhung hươu.

Mà vẻ mặt của tông sư bị như ngạt thở, như thể bị chôn sống rồi chết ngạt trong quan tài.

Con út gào khóc, nói mình chậm trễ làm hỏng việc của cha, cha hắn sắp hóa rồng!

Ông cậu ba hồi trẻ hay nhiều chuyện, khi ấy cũng đi theo xem, bỗng nghe thấy các tông sư khác bàn tán, nói rằng tuy tông sư bấm ngón tay tính toán chuẩn xác, nhưng khó tránh khỏi kiếp số, không tính ra được chuyện của mình bị mẹ già phá hỏng: Theo truyền thuyết, từng có chín con rồng ra đời từ hồ nước ấy, dưới đáy hồ có linh khí của rồng.

Mà cây hòe cũng là hòe long môn cực kỳ hiếm có.

Hòe long môn kết hợp với hồ Cửu Long là có thể mượn long khí trong vùng, chọn long huyệt đẹp nhất, nếu trực tiếp chôn cất thì vượt qua cây hòe là có thể hóa rồng.

Đáng tiếc, sau khi chôn cất, tuy tông sư thay đổi nhưng lại bị nhốt trong quan tài là một, sai địa điểm là hai, thế nên không có đủ long khí tâm bổ, có lẽ không thể hóa rồng hoàn toàn, không đủ sức vượt long môn.

Mặc dù tông sư đã chọn sẵn đất, giữ kín không nói ra, khi chết cũng tính toán cẩn thận, nhưng không có mệnh hóa rồng, chỉ đành uổng phí cơ mưu.

Và như tông sư đã nói, không bao lâu sau, nhà họ sa sút, một ngày nọ bà lão bỗng nhiên mất tích, nhưng sau một thời gian, có người nói nhìn thấy sấm sét nổ đùng đoành gần hồ Cửu Long, sau đó một con thuồng luồng bay lên trời.

Mọi người bàn tán xôn xao, nói chắc chắn là bà lão biết chuyện, cố ý không cho con trai chôn cất trong long huyệt, làm hỏng chuyện tốt của con, để mình cướp chỗ đẹp.

Nhưng đó chỉ là lời nói của một bên, không ai phát hiện con thuồng luồng nào cả.

Chuyện này đã xảy ra từ mấy chục năm trước, ngoại trừ quần chúng hóng chuyện như ông cậu ba, có lẽ không ai còn nhớ.

Ta lấy điện thoại ra tìm kiếm hồ Cửu Lý, quả nhiên, tên cũ của hồ Cửu Lý là hồ Cửu Long. Nhưng bởi vì trùng tên với địa danh nào đó, vả lại chữ “long” mang sắc thái phong kiến mê tín, cho nên đổi thành hồ Cửu Lý.

Nếu ta đoán không sai thì ông lão bị ngược đãi đến chết trùng hợp được chôn cất trong huyệt hóa rồng.

Ta cảm thấy chiếc vảy quen thuộc là bởi vì tuy nó không tỏa sáng rực rỡ như Tiêu Tương, nhưng hình dạng cực kỳ tương tự.

Huống hồ, vụn đất dính trong kẽ hở của người vảy giáp có màu đỏ trơn mượt, tươi mà êm dịu, giống đan chu, nơi có loại đất này được gọi là long huyết địa.

Ông chủ nghe xong thì ngớ người:

“Người có thể hóa rộng được thật ư? Không khoa học!”

Đúng vậy, đến bây giờ khoa học còn chưa giải thích được nghề của bọn ta.

Đang nói chuyện, bản đồ Baidu bỗng nhắc nhở, đã đến hồ Cửu Lý.

Ta lập tức ló đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xem, quả nhiên thấy được một thung lung mỹ lệ, cùng với một hồ nước đẹp như gương.

Những ngôi mộ không bán được nối nhau san sát cạnh bờ hồ, trông hết sức âm u.

Ông chủ tức khắc căng thẳng, hỏi với giọng dè dặt:

“Nếu thật sự là như thế, thì ai chôn ở đó đều có thể biến thành rồng sao?”

Chương 565 - Hủy Thi Diệt Tích

Chương 565: Hủy Thi Diệt Tích

Làm gì có chuyện đó, mệnh số bát quái của ngươi, ngày hạ táng thiên thời địa lợi, từng yếu tố phải tính toán rõ ràng, cho dù tình được rạch ròi thì cũng không biết sẽ xảy ra biến số gì, giống như tông sư đã tính toán tường tận mọi bề kia vậy.

Nói tóm lại, tỷ lệ hóa rồng bằng với tỷ lệ bị sét đánh trúng, phải xem thiên mệnh. Thậm chí, ta nghi ngờ còn có nguyên nhân khác khiến công lão chôn ở đây hóa rồng được .

Đến cổng nghĩa địa, Trình Tinh Hà xuống xe, quay đầu nhìn những ngôi mô bên trong:

“Từng này ngôi mộ, là cái nào?”

Ông chủ cảm thấy xấu hổ:

“Ngươi xem, sao trí nhớ của ta kém quá...Bao nhiêu bia mộ thế này, trông cái nào cũng giống nhau, ta tạm thời không nhận ra được.”

Mộ của cha ngươi mà còn không tìm được, có thể thấy sau khi hạ táng, bất kể ngày tam thất hay ngũ thất, hắn đều chưa từng tới đây.

Thậm chí có lẽ lúc chôn cất hắn cũng không tới, chỉ để vợ mình xử lý qua loa.

Ta thật sự chỉ muốn đấm vào đầu hắn mấy đấm, nhưng chuyện cha con nhà người ta cũng là một người muốn đánh một người nguyện chịu, không đến lượt người ngoài như ta nhúng tay.

Vì thế ta nói với Trình Tinh Hà:

“Từ ngôi mộ bên tay trái của ngươi đếm đến cái thứ ba, đi thẳng về phía trước là đến.”

Trình Tinh Hà, Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương đều tin ta, không hỏi một câu đã đi vào trong như lời ta nói, còn ông chủ da mặt dày hỏi với giọng hào hứng:

“Đại sư, ngươi đúng là thần tiên, ta còn không tìm được, ngươi làm sao mà tìm được thế?”

Đơn giản thôi, nơi ấy có một cây hòe rất lớn, nếu không đoán sai thì đó chính là hòe long môn.

Đi đến gốc cây, quả nhiên nhìn thấy một tấm bia mộ le loi ở đó, gắn trên tấm bia là một bức ảnh đen trắng chụp cẩu thả, đúng là ông lão trong bức ảnh kỷ niệm du lịch Thái Sơn trong đại lý ô tô của ông chủ.

Ta quay đầu nhìn về phía Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan:

“Anh em cố gắng mở quan tài ra.”

Ông chủ vội hỏi:

“Đại sư, chỉ cần mở quan tài, hủy thi diệt tích lão già ấy, thế là xong rồi đúng không?”

…

Ta trả lời:

“Trước tiên làm rõ nguyên nhân vì sao ông lão làm như vậy rồi bàn tiếp.”

Ông chủ nôn nóng:

“Còn có thể vì nguyên nhân gì nữa, ông lão mang thù, chê đi theo ta ăn, ở không thoải mái, ngươi nói xem ông ta sống lâu thế rồi mà sao vẫn hẹp hòi quá vậy, không thể thông cảm cho phận làm con như bọn ta sao?”

Thông cảm? Chết thành ra như thế rồi, ngươi nói cho ta nghe xem phải thông cảm kiểu gì? Mạng ai chẳng là mạng?

Ta thật sự không chịu nổi, đây mà là những gì người làm con nói được hay sao, đầu óc của ngươi bị bà vợ dùng Omo giặt sạch bong rồi à?

Nói chuyện với loại người này chỉ tổ phí lời. Ách Ba Lan dã lật bia mộ lên rồi, hắn nói với vẻ hưng phấn:

“Ca, mau lại đây!”

Đáng tiếc Ách Ba Lan là nam, nếu là nữ thì hắn với Hòa Thượng đúng là một đôi trời sinh.

Ba người cùng ra sức, lúc trước để cho bớt việc nên quan tài không chôn sâu, chẳng bao lâu đã bị bọn ta đào lên.

Ta nhìn quan tài, phát hiện quan tài vậy mà lại không có trấn hồn đình ba dài hai ngắn.

Hơn nữa, quan tài cực kỳ nhỏ hẹp, chiều dài bên trong ước chừng một mét hai là cùng, thảo nào bao nhiêu năm không có người ngó ngàng.

Mà vật liệu làm quan tài...Kỳ lạ thật, ta không biết loại gỗ này là gì.

Ta đi xuống dưới hố, sờ gỗ quan tài, chất gỗ rắn chắc và mịn, khi gõ có tiếng kim thạch, mặt trên còn có những đường vân gỗ như sóng.

Bạch Hoắc Hương cũng nhảy xuống, sờ chất liệu gỗ, tức khắc hai mắt sáng rực lên:

“Gỗ tê long! Không ngờ loại gỗ này vẫn còn tồn tại trên đời!”

Thì ra, loại gỗ này còn là một loại dược liệu, có tác dụng trừ tà trấn an, thường dùng để an ủi người bị trúng tà.

Thứ này cực kỳ hiếm, nghe nói dùng làm đồ chứa có thể giải trăm loại độc, thời cổ trong vương phủ sợ có người hạ độc trong thức ăn, sẽ dùng ngân châm thử độc trước khi dùng hoặc trực tiếp dùng gỗ tê long làm bát đĩa.

Một điều hiếm lạ hơn nữa là khi ngươi bỏ thức ăn vào trong bát đĩa làm từ gỗ tê long, cho dù thời tiết nắng nóng thì thức ăn cũng sẽ không hỏng, có thể nói là tủ lạnh cổ đại.

Tuy đây là thứ tốt, nhưng chỉ mọc ở long huyết địa, vì thế cực kỳ hiếm cố, ngàn vạn lượng hoàng kim cũng không tìm được một khối, ngoại trừ dùng làm vật chứa còn có thể để người chết ngậm trong miệng, làm định thi châu.

Xã hội phong kiến sụp đổ, thứ này cũng biến mất theo. Chiếc quan tài này không lớn, nhưng nó được làm từ gỗ tê long, xem như là độc nhất vô nhị.

Bạch Hoắc Hương lẩm bẩm:

“Không biết hồi xưa ai hào phóng đến mức dùng gỗ tê long làm quan tài như vậy, nó còn đắt tiền hơn cả quan tài vàng cùng kích cỡ!”

Đáng tiếc chính chủ bạc mệnh, không biết vì sao không hưởng thụ được món đồ tốt này, trùng hợp làm sao, một trăm năm sau ông lão được ăn hôi.

Chương 566 - Quỷ Thoại

Chương 566: Quỷ Thoại

Chu Ông chủ tức khắc vui mừng:

“Thấy chưa, vợ ta có mệnh phát tài! Đại sư ngươi mau giải quyết ông già này đi! Ta nói chuyện này cho vợ biết, chắc chắn nàng sẽ vui lắm! Một chiếc quan tài chống phân thủy, ôi chao, quan tài to như thế này, có thể làm ra được bao nhiêu là hạt châu!”

Bạch Hoắc Hương nhìn hắn với ánh mắt lạnh lùng:

“Ngươi lấy quan tài đi rồi, còn xác của cha ngươi thì sao?”

Ông chủ xua tay:

“Không sao, cha ta ra khỏi quan tài thì mang đi thiêu, đựng trong hũ tro là được rồi, không cần đồ tốt thế này.”

Ta cũng chịu thua hắn, sau đó một tay mở quan tài ra.

Nắp quan tài rơi xuống đất, trong quan tài đúng là một thi thể.

Tình trạng của thi thể giống hệt như những gì ta nghĩ – co rúc trong quan tài chật hẹp, cơ thể không thể duỗi ra được, áo liệm đã thủng lỗ chỗ do bị những mảnh vảy trên cơ thể đâm thủng.

Không chỉ cơ thể mà ngay cả trên mặt cũng mọc vảy.

Mặt trong của quan tài có nhiều vết cào như quan tài của tông sư mà ông cậu ba đã miêu tả, chỉ có điều ông lão này may mắn hơn tông sư, đã mở được nắp quan tài ra.

Trình Tinh Hà lập tức nhìn về phía ta:

“Ông lão...Theo lý thuyết có thể hóa rồng rồi, nhưng mà...”

Nhưng vẫn hóa rồng thất bại, biến thành bộ dạng hiện giờ.

Chắc chắn còn có sự tình ẩn giấu trong chuyện này.

Ông chủ nhìn thi thể, lắc đầu:

“Không còn thở nữa à? Thế là thi thể không còn đáng giá nữa à?”

Lúc ăn thịt muối, hắn ăn luôn cả lương tri của mình rồi à?

Nói xong, hắn định thò tay vào lôi cơ thể phủ đầy vảy của ông lão ra, nhưng đúng lúc này ta bỗng nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ, khó có thể phát hiện.

Ta cúi đầu quan sát, lập tức kéo tay ông chủ lại.

Cùng lúc đó, một trận gió to bỗng ập về phía bọn ta.

Ông lão nổi giận rồi...

Còn loáng thoáng nghe thấy vài âm thanh kỳ lạ...Quỷ thoại?

Ta chưa kịp ngưng khí ở tai thì Trình Tinh Hà bỗng hét lên:

“Chết dở, ông lão thấy chúng ta đuổi theo từ đại lý ô tô đến nơi này, cho rằng chúng ta được bà chủ mời đến để đối phó ông lão, cho nên tức giận, muốn cuốn bay chúng ta!”

Cơn gió này vừa mạnh vừa quỷ quái, đồng thời còn có âm thanh kèn kẹt phát ra từ cổ họng của thi thể ông lão, như thể đang mài răng, chuẩn bị ăn sạch bọn ta!

Ông chủ run bần bật vì sợ, còn ta bảo vệ Bạch Hoắc Hương, quay mặt về phía quan tài, vận khí lên yết hầu, nói tiếng người chết với ông lão.

Nhờ Hải lão đầu mà khí trên người ta vô cùng mạnh mẽ, ta nói quỷ thoại vậy mà lại vô cùng rõ ràng:

“Ông lão, bọn ta không đến để hại ngươi, ta biết ngươi còn có tâm nguyện chưa hoàn thành ở trần thế. Ngươi nói ra, nếu có thể giúp được, bọn ta nhất định sẽ cố gắng hết mình.”

Trình Tinh Hà bày ra vẻ mặt kinh ngạc, nhìn ta với cặp mắt khác:

“Thất Tinh, ngươi tiến bộ mau thật, nói quỷ thoại còn chuẩn hơn cả ta.”

Ta xua tay ý bảo hắn câm miệng lại, ông lão đã mở mắt ra nhìn chằm chằm vào ta không biết từ lúc nào.

Ông chủ thấy thế thì càng sợ hơn, vội vàng trốn sau lưng ta:

“Ông ta, ông ta định hại người sao?”

Hại cái đầu ngươi ấy.

Cổ họng của ông lão động đậy, lại nói quỷ thoại, nhưng bây giờ ta có thể nghe rõ:

“Ngươi nói...Thật ư?”

Vừa nãy ta đã nhận ra, ông lão có diện mạo hiền hậu, khóe mắt rủ xuống, khóe miệng nhếch lên, góc độ giống sừng bò, tướng mạo như thế gọi là mệnh bò già. Nói dễ nghe là chịu khó chịu khổ, không màn thù, nói khó nghe thì là bị bắt nạt cũng sẽ cắn răng chịu đựng, nghĩ quá nhiều đến cảm nhận của người khác cho nên ép bản thân chịu thiệt thòi.

Ta lập tức thề, vì người già tin cái này.

Quả nhiên, ông lão nghe ta thế, ngữ khí cảm kích:

“Nếu thật sự là vậy thì cảm ơn các ngươi...Ta chỉ cầu xin các ngươi chuyền lời của ta cho con trai ta. Ta chưa đi không phải vì muốn dọa hắn, mà vì vợ hắn lòng lang dạ sói, ta không yên tâm.”

Thì ra, trời xui đất khiến cho ông lão vào huyệt có long khí, lại nằm trong quan tài gỗ tê long, chôn cất dưới cây hòe long môn mà tông sư nhầm sẵn, con trai con dâu không hiếu thuận, cũng không có ai đến quấy rối, có thể nói là thánh ăn hôi, quả thực có cơ hội hóa rồng.

Nhưng ngay lúc hóa hình, ông lão bỗng nghe thấy tiếng con dâu.

Lúc còn sống ông lão chịu đủ ngược đãi, vừa nghe thấy tiếng con dâu thì sợ đến mức run rẩy, nhưng vào lúc này ông lão nghe thấy con dâu nói chuyện cùng với một người đàn ông trẻ tuổi.

Thế ông cụ mới biết, thì ra người đàn ông nàng bao nuôi là nhân viên kinh doanh ở chỗ này, mộ trong nghĩa địa không bán được, doanh thu kém, nhà nàng có đám tang, đương nhiên phải giúp nhân viên kinh doanh mở hàng. Nhân viên kinh doanh cũng hiểu, vạn sự khởi đầu nan, một khi chôn cất người chết ở đây mà không xảy ra vấn đề gì, chẳng phải sẽ có người đến mua mộ sao?

Chương 567 - Thất Bại

Chương 567: Thất Bại

Nhưng mãi không có người nhà của người chết chịu mạo hiểm, con dâu ước gì ông lão chết nhanh đi để mở hàng cho tình nhân!

Thật ra, ông lão không phải kẻ ngu ngốc, đương nhiên biết con dâu dính vào thứ không sạch sẽ, nhưng con trai đã nhắm mắt làm ngơ thì ông lão tội gì thêm phiền?

Sừng không đè chết người.

Nhưng nội dung còn lại của cuộc trò chuyện khiến ông lão vừa kinh ngạc vừa sợ hãi: Con dâu nói, lão khọm của nợ cuối cùng cũng xuống lỗ rồi, còn lại là hưởng thụ cuộc sống thôi.

Tình nhân vội vàng hỏi con dâu, khi nào ngươi định bắt tay vào làm việc này?

Con dâu nói, gần đây nàng thường xuyên xem thời sự, có linh cảm rồi, định qua một thời gian nữa đi du lịch nước ngoài với ông chủ, đã tìm được ngọn núi hiểm trở ưng ý rồi, đến lúc đó lấy cớ chụp ảnh, đá hắn xuống dưới vách núi, chưa biết chừng còn không tìm thấy thi thể. Thế là số tài sản còn lại sẽ thuộc về hai người họ.

Tình nhân cực kỳ vui vẻ, hôn chùn chụt lên khuôn mặt đầy nếp nhăn của con dâu:

“Bảo bối, ngươi thông minh quá!”

Đúng vậy...Ông chủ chỉ còn mỗi một người thân là cha ruột, bây giờ cha không còn, hắn chết rồi thì chẳng có ai hỏi han nữa!

Ông lão kinh hãi, nóng lòng muốn nói chuyện này với con trai ngay, lập tức chui ra khỏi quan tài.

Nhưng ông lão sắp hóa hình, một khi đi ra ngoài, trì hoãn thời gian thì sẽ không thể hóa rồng được nữa.

Nhưng vì con trai, ông lão bằng lòng mạo hiểm.

Đáng tiếc ông lão không hiểu rõ ngọn ngành chuyện này: Cho dù leo ra ngoài thì ông lão cũng đã hóa rồng thất bại, không thể nói tiếng người, cũng không thể đi lại như người bình thường. Hơn nữa, với bộ dạng này, ông lão không chỉ không thể truyền đạt lại việc mình muốn kể, mà chắc chắn sẽ khiến con trai sợ hãi.

Ông biết, con mình nhát gan, sét đánh còn sợ hãi chứ nói chi là thấy ông lão "xác chết vùng dậy".

Thế là ông lão nghĩ ra một cách: Ra tay với con dâu, nếu nàng không thể đi lại thì còn đạp con trai xuống núi kiểu gì nữa?

Vì vậy, ông lão ra khỏi quan tài, bò đến đại lý ô tô cũ.

Vốn dĩ ngày hôm đó ông lão nhân lúc sấm sét ở trên không, nếu kịp trở về trước khi sét đánh xuống thì thành công.

Đáng tiếc, tính nhầm thời gian, ông lão vừa mới bắt con dâu xuống dưới gầm xe thì sấm sét đã vang lên.

Ông lão vuột mất thời cơ, cho dù đuổi theo sấm sét thì cũng đã hóa hình thất bại.

Nhưng ông lão không hối hận, cho dù không thể hóa hình thì có sao? Dù sao cũng cứu được con trai rồi.

Nhưng khi ông lão quay trở lại nơi này thì nghe thấy tình nhân gọi điện thoại, mắng bà chủ vô dụng, đến lúc này còn làm hỏng việc, hắn thấy tình hình vô vọng rồi, nếu không nhanh chóng tìm cách lấy tiền thì hắn sẽ đi hẹn hò với nữ đại gia khác.

Bà chủ sợ hãi, liên mồm nói sẽ nghĩ cách khác, mong hắn cho thêm thời gian.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, bình thường bà chủ càn quấy ngang ngược ở đại lý ô tô, khi đối mặt với tình nhân thì ngoan như cún.

Ông lão càng ngày càng lo lắng, nhưng hôm nay đã là ngày cuối cùng ông ở lại thế gian, vì hóa hình thất bại, thế nên ông lão sẽ tiêu tan.

Đáng tiếc, ông lão lại bị con trai lấy cái chết uy hiếp, phải chạy ra.

Nghe đến đây, Trình Tinh Hà cầm lòng không đặng mà cảm thán:

“Có thằng con như thế chẳng bằng nuôi cuống rốn cho rồi! Ngươi tội gì...Hầy…”

Có sai đâu cơ chứ! Ông chủ cũng tỏ ra xấu hổ, nhưng hoàn toàn không thấy hắn có vẻ gì là ăn năn hối lỗi.

Nhìn mặt là thấy bực, ta dứt khoát không nhìn hắn nữa.

Những chuyện thế này, muối bỏ lòng ai người nấy xót, người ngoài như bọn ta nói thì dễ hơn làm.

Không ngờ, ông lão nói:

“Không...Còn có một việc các ngươi không biết.”

…

Đây là một đôi vợ chồng khốn nạn, còn chuyện gì bọn ta không biết nữa?

Giọng ông lão thấm đẫm bi thương:

“Con của ta trước kia không phải như thế.”

Cái gì cơ? Ta nhìn về phía ông chủ.

Phần địa các của ông chủ hơi ngắn, thu hẹp vào bên trong, chân mày nhọn, góc nhật nguyệt trên trán không rõ ràng.

Người có tướng mạo này rõ ràng là loại con cháu bất hiếu, lão Hầu bán kimbap ở phố mua sắm cũng có tướng mạo như thế, ngày ngày sai sử cha mình, ông cậu ba còn lắc đầu, nói cha của lão Hầu tuổi già vất vả.

Quả nhiên sau đó cha của lão Hầu tắc mạch máu não, không có ai hầu hạ, cơ thể hoại tử trông như cây nấm, ai thấy cũng khiếp.

Với tướng mạo thế này, trước kia hắn cũng chẳng phải hạng tốt lành gì mà?

Ông lão nói tiếp:

“Hắn thay đổi, bắt đầu thay đổi từ mấy tháng trước rồi.”

Thì ra, sau khi ông lão lên thành phố, ngay từ đầu ông chủ đối xử rất tốt với cha mình, trước đây hắn cũng vẫn yêu thương vợ, có thể nói là ngoan ngoãn nghe lời vợ.

Nhưng ông lão đến ở cùng con trai, ông chủ rất hiếu thảo với cha, cho ông lão ăn ngon mặc ấm, ở phòng đẹp.

Bà chủ ngứa mắt, nói lão khọm này không kiếm ra tiền, không xứng được đãi ngộ tốt như thế.

Chương 568 - Điều Khác Thường

Chương 568: Điều Khác Thường

Tuy ông chủ bình thường nhẫn nhục chịu đựng, nhân chỉ có việc của cha là hắn không chịu nhượng bộ, lần đầu tiên cãi nhau với bà chủ.

Ông lão băn khoăn, bèn khuyên con trai, nói ông chịu khổ quen rồi, có một tấm chăn là được, dù sao vợ mới là người ngươi sẽ sống chung cả đời, vì một lão già như ta mà vợ chồng bất hòa, ngươi bảo ta làm sao yên tâm được?

Nhưng ông chủ không quan tâm, nói cha đừng lo lắng, con dâu có thể đổi, nhưng cha chỉ có một.

Lúc ông chủ nói câu này cũng chỉ là đang nổi nóng thôi, nhưng bà chủ lại nhớ kỹ. Nàng khăng khăng cho rằng, bình thường chồng mình rất kiệm lời, thế nhưng từ khi lão già này đến là có ý định “nổi dậy”, nàng đinh ninh rằng ông lão giả vờ đáng thương, thật ra đang châm ngòi ly gián hai vợ chồng bọn họ.

Thế là nàng càng căm hơn ông lão hơn, chỉ muốn đánh chết lão già ăn hại này.

Ngày hôm đó, ông chủ đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, ông lão và con dâu ở nhà, con dâu cố ý không cho ông lão ăn cơm, còn ngắt điện trong phòng ông cụ. Ông lão nóng bức khó chịu, ra cửa hóng gió cho mát, nàng lại chê ông lão vô dụng, cố ý đứng ở cửa ngăn cản tài lộ, đi tới đạp ông lão ngã lăn xuống đất.

Kết quả ông chủ trở về trông thấy cảnh này, tức nổ phổi, lập tức cho bà chủ một bạt tai ngay trước mặt bao nhiêu công nhân.

Bà chủ đã bao giờ bị đối xử như thế, khi ấy bị đánh thì chết sững. Bị đánh chỉ là thứ yếu, ngươi nói xem, làm bà chủ mà không hề có uy tín thì làm sao quản lý cửa hàng được nữa?

Thế là bà chủ khóc lóc, làm loạn, dọa tự tử, nói hai người bọn họ muốn giết mình, sau đó bỏ đi.

Đây cũng là lần đầu tiên ông chủ không dỗ dành nàng.

Ông lão còn lo lắng, sợ con dâu làm chuyện gì ngu xuẩn, bèn bảo con trai đi cầu xin con dâu tha thứ. Ở quê có nhiều vụ như thế lắm, vợ chồng cãi nhau, vợ muốn rời đi thì đằng trai nhất định phải đến tận nơi đón về, bằng không vợ mất mặt, sẽ bị láng giềng chế giễu.

Khi ấy ông lão còn lo cho thể diện của con dâu.

Nhưng ông chủ không nghe, nói nàng tính con lừa, rất ngang bướng, chẳng bao lâu sẽ về thôi.

Quả nhiên, ông chủ nói không sai, không bao lâu sau bà chủ trở về rồi.

Nhưng bà chủ không chỉ không giận, trái lại còn vui mừng hớn hở như không có gì xảy ra.

Chỉ có điều, điệu cười của bà chủ trông rất quái dị, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Ông lão không dám hỏi, nhưng bắt đầu từ hôm đó, ông mới phát hiện, con trai thay đổi rồi.

Vốn dĩ bà chủ ngược đãi mình thì kiểu gì con trai cũng phải tranh cãi với nàng, nhưng từ lần đó trở đi, dù nàng đấm đá mình thế nào thì ông chủ đều giả vờ không thấy.

Ông lão cũng không nghĩ nhiều, cảm thấy có lẽ con trai nghĩ thoáng ra rồi, dù sao hai người bọn họ mới là người một nhà. Ông lão còn vui khi thấy con trai không bị con dâu khó xử, mình già rồi, có được hưởng phúc hay không cũng không quan trọng.

Gì vậy?

Ta và Trình Tinh Hà nghe xong thì nhìn nhau, trông ông chủ sợ vợ thế kia mà còn dám cãi lại bà chủ sao?

Ta lập tức nhìn ông chủ, hỏi hắn có việc này không?

Ông chủ xấu hổ xoa đầu mình:

“Ta cũng không biết làm sao lại bị ma ám như thế nữa...Sao ta có thể đánh vợ được? Nàng là mạng của ta mà!”

Không đúng...Chắc chắn có gì đó khác thường trong chuyện này.

Con người không thể thay đổi thất thường chứ đừng nói là trở nên quái lạ như thế.

Bỗng nhiên, có tiếng gà gáy vang lên từ phía xa.

Mùa thu, mặt trời mọc muộn, nhưng bầu trời phía đông vẫn dần dần sáng lên, trời sắp sáng rồi.

Ông lão thở hắt ra, như trút được gánh nặng, ông lẩm bẩm:

“Có thể nói ra được, trong lòng ta nhẹ nhõm hơn rồi, cầu xin các ngươi cứu mạng con ta…”

Nói xong, bọn ta trơ mắt nhìn lớp vảy trên người ông lão xoay tròn, nhanh chóng trở nên xám xịt trước mắt bọn ta.

Một cơn gió lạnh sáng sớm thổi qua, những chiếc vảy bị cuốn đi như tro bụi tan theo gió.

Cơ thể của ông lão co rúm lại, khô quắt, rồi dần dần biến mất.

Hóa rồng thất bại, chỉ có thể tan thành mây khói.

Bọn ta cảm thấy vô cùng khó chịu, Trình Tinh Hà lặng lẽ chọc ta một phát, ý bảo ta nhìn ông chủ.

Ta quay đầu sang, phát hiện trên mặt ông chủ giàn giụa nước mắt giống như lúc ăn thịt lợn muối xào măng.

Ách Ba Lan nhìn mà ngứa mắt, lẩm bẩm:

“Mèo khóc chuột, giả từ bi.”

Nhưng ông chủ dụi mắt, lộ vẻ khó hiểu:

“Ta bị sao thế này? Ơ, khói bụi ở đâu ra mà nhiều thế, cay mắt quá.”

Ông chủ không nói dối. Hắn có vấn đề, khóc giống như phản ứng bản năng của cơ thể, nhưng trái tim hắn như thể đã bị tách ra khỏi cơ thể.

Bạch Hoắc Hương hành động trước ta một bước, nàng bắt mạch cho ông chủ, sau đó nói với ta:

“Có cái gì đó trong cơ thể ông chủ.”

Chương 569 - Phá Hoại

Chương 569: Phá Hoại

Ta lại gần quan sát cẩn thận, thế mới phát hiện, thì ra ở sau đầu của ông chủ có một luồng hắc khí rất nhỏ, nhưng hắc khí rất ẩn nấp rất khéo, vừa hay bị tóc che lấp, không rẽ tóc ra thì không thấy được.

Mà bên dưới hắc khí là một cục u.

Chính là cái này, ta giơ Thất Tinh Long Tuyền lên, lấy lưỡi kiếm rạch cục u ấy ra.

Ông chủ cho rằng ta muốn mở hộp sọ của mình, sợ chết khiếp, trong nháy mắt một thứ màu đen chui ra từ miệng vết thương.

Ta nhanh tay bắt được thứ đó.

Nó giống như một luồng hắc khí hữu hình, ta vận khí, thổi mạnh một hơi, hắc khí tan biến.

Sau khi hắc khí biến mất, tướng mạo của ông chủ lập tức thay đổi.

Đại các của ông chủ mở rộng, từ chân mày nhọn biến thành lông mày cong xuống, nguyệt giác ở thiên đình tuy lõm xuống nhưng nhật giác lồi lên, trở nên tròn đầy.

Tuy khuôn mặt của hắn thoạt nhìn không thay đổi gì nhiều, nhưng người trong nghề nhìn một cái thì cảm thấy hắn giống như thay đổi thành người khác.

Người có kiểu tướng mạo này cực kỳ thân thiết với cha, nhất định sẽ hiếu thảo với cha mình.

Ách Ba Lan hỏi:

“Ca, cái gì vậy?”

Ta trả lời:

“Là oán khí.”

Xem ra lần đó bà chủ đi ra ngoài gặp được hạng người xấu xa, nàng nuôi thứ không nên nuôi để khống chế ông chủ.

Lúc này ông chủ cũng tỉnh táo lại, ngơ ngác nhìn ta, sau đó nhìn về phía quan tài trống không, dường như nhớ ra cái gì, đột nhiên hắn gào khóc với quan tài:

“Cha ơi…”

Tiếng gọi cha nghe vừa thê lương vừa bi thảm, bọn ta đều cảm thấy xót xa trong lòng.

Trình Tinh Hà không nhịn được mà nói:

“Người nuôi Kuman Thong có còn nhân tính không vậy? Tiền gì cũng dám kiếm, không sợ gặp báo ứng à?”

Nuôi Kuman Thong tuy đáng giận, nhưng đáng ghê tởm hơn là người nuôi quỷ để thỏa mãn dục vọng của bản thân.

Ông chủ gào lên:

“Ta bị quỷ ám, cha, sao ta lại đối xử với ngươi như thế được cơ chứ, ta hối hận lắm…”

Ông chủ thật sự trở lại rồi.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc âu phục vừa ngáp vừa đi tới, thấy bọn ta thì bày ra vẻ mặt khó coi:

“Nhà các ngươi có người chết à?”

Trình Tinh Hà cau mày:

“Mới sáng sớm đã không biết nói tiếng người rồi à? Nhà ngươi mới có người chết ấy!”

Người đàn ông trẻ tuổi bĩu môi:

“Không có người chết thì ở đây gào thét cái gì? Bọn ma cà bông nghèo kiết xác, không mua mộ thì tụ tập hóng hớt làm gì, trì hoãn thời gian của ta, có biết mỗi một phút của ta đáng giá vài triệu không hả?”

Mắt hắn đỏ ngầu như thức đêm, vừa ngáp vừa nhìn Bạch Hoắc Hương và Ách Ba Lan đứng sau lưng ta, tức khắc hai mắt sáng rực lên:

“Hai mỹ nữ, ngươi đến mua mộ à? Cứ xem thoải mái, đây là danh thiếp của ta.”

Ta ngó thử, hắn là nhân viên kinh doanh của nghĩa địa.

Đột nhiên, hắn thấy rõ ngôi mộ phía sau là của ai, tức khắc vẻ mặt trở nên mất tự nhiên:

“Các ngươi...Có quan hệ gì với ông lão chôn ở đây? Ta nhớ lúc ông lão hạ táng không có ai đến mà…”

Ta càng thêm chắc chắn, tình nhân bà chủ bao nuôi chính là hắn.

Ta lập tức hỏi ông chủ:

“Vợ ngươi tên gì?”

Ông chủ vừa khóc vừa nghiến răng nghiến lợi trả lời:

"Ả đàn bà độc ác ấy...Ta trở về thì xử lý nàng, nàng tên là Triệu Mỹ Ngọc."

Quả nhiên, nghe đến cái tên này, vẻ mặt của nhân viên kinh doanh trở nên khó coi hơn, ánh mắt thay đổi, sau đó hắn lớn tiếng nói:

"Ơ kìa, sao các ngươi lại phá hoại nghĩa địa thế hả? Đây là tài sản của công ty bọn ta, phá hủy phong thủy rồi thì các ngươi đền nổi không? Các ngươi mau cút đi, bằng không ta gọi bảo vệ…"

Nói xong, hắn chạy như bay về hướng phòng trực ban.

Không cần ta nói, Ách Ba Lan lập tức xông lên cầm lấy cổ tay hắn.

Nhân viên kinh doanh lập tức hóa thân thành người sói, hú hét ầm ĩ:

"Ối, CMN, ngươi buông tay ra...Có ai không, có người đến gây sự!"

Hắn vừa gào lên thì có vài người đàn ông cường tráng đi ra từ trong phòng trực, hùng hổ quát bọn ta như tra khảo:

"Đang làm cái gì đấy?"

Ách Ba Lan không buông tay ra, cái tay còn lại cầm lấy một bia mộ trống, rắc, một góc của bia đá bị bẻ gãy dễ dàng như bóp nát một chiếc bánh quy.

Mấy người đó tức khắc sợ hãi đến mức sắc mặt thay đổi, vội lùi về sau vài bước:

"Các ngươi...Là con người à?"

Nhân viên kinh doanh thấy không ai giúp hắn, khuôn mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Ta nhìn về phía nhân viên kinh doanh:

“Ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi có biết Triệu Mỹ Ngọc lấy Kuman Thong từ đâu không?”

Vẻ mặt hắn càng khó coi hơn, một lúc sau hắn mới nói nhỏ:

“Là...Là ta giới thiệu cho nàng…”

Nhìn tướng mạo của nhân viên kinh doanh, mắt cụp, bọng mắt sắp xệ xuống má, mũi tuy nhô lên rõ ràng nhưng chóp mũi teo tóp, thoạt nhìn rất giống con cóc. Tướng mạo như thế được gọi là mệnh cóc khí cầu, loại người có mệnh này nhát gan, tham lam, giống như con rể của Hùng Bá thúc, có ý đồ xấu xa nhưng không có gan làm, bị dọa là im ngay.

Chương 570 - Chờ Gặp Xui Xẻo

Chương 570: Chờ Gặp Xui Xẻo

Thì ra, nhân viên kinh doanh cả ngày nằm mơ một bước lên trời, nhưng tài vận kém, tiêu xài một thời gian thì hai bàn tay trắng, nghe nói Kuman Thong có thể vượng vận, thế là lập tức đi thỉnh Kuman Thong tài vận về.

Nhưng sau khi mua về nuôi, đường tài vận của hắn không hề khởi sắc, hắn tức giận đi tìm người bán Kuman Thong đòi lời giải thích.

Người bán Kuman Thong kiểm tra cả buổi, cuối cùng mới sực hiểu ra, hỏi có phải phụ nữ tiếp cận hắn nhiều lên không?

Hắn suy nghĩ thì thấy đúng là vậy thật, hỏi thế thì sao?

Hóa ra người bán nhầm lẫn, đưa cho hắn Kuman Thong hút đào hoa.

Nhân viên kinh doanh tức điên, muốn trả hàng, nhưng một khi mời Kuman Thong về thì “thỉnh thần dễ, tiễn thần khó,”, ngươi vừa mới mời người ta vào cửa đã muốn đuổi ra ngoài, chờ gặp xui xẻo đi!

Nhân viên kinh doanh nghe xong cũng thấy sợ, hỏi phải làm sao bây giờ?

Đối phương nói, dễ ợt, đã có Kuman Thong hút đào hoa, duyên với người khác giới sẽ đến, tìm nữ đại gia là được rồi mà.

Nhân viên kinh doanh không phải người thông minh, vỗ đùi nói có lý, vì thế hắn vội vàng đi tìm phú bà bao nuôi mình. Nhưng tầng lớp quyết định tầm mắt, đến cả một ngôi mộ trong nghĩa địa hắn cũng không bán được thì làm sao quen biết phụ nữ giàu có nào được, đúng lúc này hắn làm quen với bà chủ.

Thật ra bà chủ cũng là một kẻ hám tiền, nhưng bởi vì Kuman Thong đào hoa, nàng lập tức một lòng một dạ với nhân viên kinh doanh, đưa hết tiền riêng của mình cho hắn tiêu xài.

Nhân viên kinh doanh vui mừng, nhưng đột nhiên bà chủ bỗng bỏ nhà ra đi, nói là ở nhà bị ăn hiếp. Nhân viên kinh doanh hỏi rõ ngọn ngành, nghĩ thế này thì không được, bà chủ không có tiền, đại lý ô tô cũ mới là cơ nghiệp khổng lồ, vì thế hắn giới thiệu bà chủ đến chỗ bán Kuman Thong, mua một con có thể khống chế chồng.

Hắn nói gì thì bà chủ nghe nói, quả nhiên, ông chủ lập tức ngoan ngoãn nghe lời bà chủ nói, bà chủ càng ngày càng ngang ngược, hắn cũng nhắm mắt làm thinh, cho đến khi cha mình bị hại chết cũng chẳng ư hử gì, cho nên mới trông chờ ông chủ chết, mình thừa kế đại lý ô tô, một bước lên trời, nổi trội hơn người khác.

Nói đến đây, hắn lại bắt đầu phàn nàn, nói rằng biết thế chẳng bằng tìm phú bà khác. Bà chủ một bó tuổi rồi, làn da nhăn nheo, tắt đèn đi còn được chứ buổi sáng nhìn thì thấy ghê tởm...

Hắn vừa mới nói xong thì tiếng gào thét phẫn nộ bỗng vang lên sau lưng bọn ta.

Một bóng người xông lên bổ nhào về phía hắn, người nọ giơ nắm tay lên, đấm vào cái mặt cóc kia không nương tay.

“CMN, ta thấy ngươi đã ăn chùa còn ghét bỏ!”

Nhân viên kinh doanh hét lên rồi ngã gục xuống, hắn bị đánh chảy máu mũi, tiếng kêu la thảm thiết vang vọng khiến quạ đen đậu trên cây giật mình bay đi, phọt một bãi xuống đầu ông chủ.

Ông chủ còn hơi đâu lau phân chim, hắn vừa đánh vừa mắng:

“CMN ngươi làm hại ta tan cửa nát nhà, không đánh chết ngươi thì ta cùng họ với ngươi!”

Ngay từ đầu nhân viên kinh doanh còn có thể kêu gào, dần dần tiếng kêu cũng tắt lịm.

Thứ khốn nạn đã ngoại tình với vợ người ta còn mưu toan chiếm đoạt gia sản của người khác, đánh chết hắn còn là nhẹ.

Trình Tinh Hà móc bánh gạo ra, vừa ăn vừa xem trò vui:

“Này, đánh là tạo nghiệp đấy.”

Ách Ba Lan nhìn cũng thấy hả giận, nhưng vẫn hơi lo lắng:

“Đừng đánh chết, nhỡ hắn cũng hóa rồng thì sao?”

Bạch Hoắc Hương vươn tay cướp một miếng bánh của Trình Tinh Hà, nói với giọng điệu lạnh lùng:

“Có ta ở đây, hắn không chết được.”

Chỉ có thể muốn sống không được muốn chết không xong.

Nghe thấy tiếng kêu cứu mạng, mấy bảo vệ thực hiện chức trách, nóng vội muốn xông lên giúp đỡ, nhưng Ách Ba Lan nhìn bọn họ, lại bẻ một tấm bia nữa.

Trình Tinh Hà nói:

“Đừng cứng đối cứng với hắn, hắn chưa bị thương thì các ngươi đã hẹo rồi.”

Mấy tên bảo vệ chưa từng thấy “cô gái” nào như thế, nghe vậy thì sợ hãi lùi lại vài bước, liên tục xua tay:

“Không dám, không dám.”

Đúng lúc này, một giọng nữ hùng hổ vang lên:

“Đi ra ngoài cũng không biết đường trở về, còn tưởng ngươi bị sét đánh chết rồi.”

Ta quay đầu lại xem, náo nhiệt rồi đây, bà chủ ngồi xe lăn, dẫn theo vài người mặc âu phục đến nơi này.

Nhóm người mặc âu phục có vẻ sốt ruột:

“Không phải nói là có thi thể mọc vảy à? Ở đâu?”

Bà chủ nhìn thấy ngôi mộ bị đào bới, thế là mặt mày hớn hở nói với bọn họ:

“Các vị vào trong nhìn xem, đang ở bên trong đấy, hãy còn tung tăng nhảy nhót, đảm bảo các ngươi hài long!”

CMN, bà chủ làm việc hiệu suất quá, trong thời gian ngắn thế mà đã tìm được người mua rồi.

Mấy người bọn ta nhìn nhau, lần này to chuyện rồi đây.

Kết quả nàng chen vào chỗ bọn ta xem xét, thấy ông chủ đang đánh nhân viên kinh doanh kia bầm dập thì hét toáng lên:

“Ngươi điên rồi, ngươi không lôi xác lão già ra mà còn đánh người làm gì...”

Chương 571 - Nhờ Vả

Chương 571: Nhờ Vả

Nhân viên kinh doanh bị đánh thâm tím hết cả mặt, máu me be bét, bà chủ không nhận ra ngay là ai, đến khi nhận ra thì bò từ xe lăn xuống, nàng đau lòng bằng chết, gào to:

“Ngươi to gan thật, dám đánh cả hắn à, quỳ xuống cho ta!”

Bình thường chiêu này rất hữu dụng.

Nhưng ông chủ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào bà chủ, trong mắt tràn ngập lửa giận.

Bà chủ không ngờ ông chủ lại dám nhìn mình như thế, cảm thấy vô cùng nhục nhã, nàng thẹn quá hóa giận, giơ tay lên định đánh ông chủ:

“Ngươi điếc à? Ta bảo ngươi quỳ xuống!”

Nhưng ông chủ giơ một tay lên cản tay bà chủ lại, kéo nàng xuống khỏi xe lăn, “chát”, tiếp theo là một cái tát đau điếng.

Tát rất nhanh và dứt khoát, khiến bà chủ chết sững.

Ông chủ thở hổn hển, lại giơ hai tay tát lia lịa, mấy người đàn ông mặc âu phục sợ hãi lùi lại vài bước, có một người đánh bạo hỏi:

“Thi thể mọc vảy...Còn bán nữa không?”

Ông chủ ngẩng đầu nhìn mấy người đó, vẻ mặt vô cùng dữ tợn:

“Ngươi bán cha ngươi à?”

Người nọ nuốt nước bọt, nói nhỏ:

“Gia đình này điên rồi, đi thôi.”

Bà chủ mãi chưa hoàn hồn, bởi vì bị đánh ngu người rồi, nàng thốt ra một câu như mê sảng:

“Ngươi...Ngươi có tin ta ly hôn với ngươi không...”

“Không tin.”

Ông chủ lại cho nàng một bạt tai:

“Ông đây phải ly hôn với ngươi!”

Nói xong, ông chủ đứng dậy, khuôn mặt dữ tợn run rẩy:

“Chân của nàng còn có thể chữa khỏi được không?”

Bạch Hoắc Hương trả lời:

“Ngoại trừ ta, không ai có thể chữa khỏi.”

Ông chủ đột nhiên quỳ xuống trước mặt Bạch Hoắc Hương:

“Vậy ta cầu xin ngươi...”

Bà chủ thấy có hy vọng, thế là lại giở giọng hống hách:

“Có giỏi đánh ta đi, có giỏi đừng cầu xin người ta chữa cho ta! Xem ngươi vô dụng chưa kìa, không có bà đây ngươi còn sống được sao?”

Mấy người bọn ta nhìn nhau, sao thế, ông chủ lại bị bỏ bùa nữa à?

Không ngờ ông chủ nghiến răng nghiến lợi nói:

“Cầu xin ngươi đừng chữa bệnh cho nàng! Nàng trả bao nhiêu tiền thì ta trả gấp đôi!”

Cằm bà chủ rơi xuống đất, nói không nên lời.

Bạch Hoắc Hương nói với giọng lạnh lùng:

“Ngươi đề cao ta quá, ta là quỷ y, không phải bác sĩ thú y.”

Bà chủ cắn răng:

“Con ranh con, ngươi mắng ai đấy hả, đừng tưởng...”

Ông chủ lại tát bà chủ thêm cái nữa, lúc này ngữ khí đã bình tĩnh lại:

“Trở về chuẩn bị đi, hai ta ly hôn.”

Dường như bà chủ bị đánh tỉnh, cuối cùng cũng nhận rõ hiện thực, nàng lộ vẻ sợ hãi:

“Ngươi...”

Chẳng phải chính ngươi làm chuyện quá quắt hay sao, không biết “có câu tức nước vỡ bờ” à?

Ông chủ xoay người, bỗng gào khóc với ngôi mộ trống rỗng kia:

“Cha...Con trai cưới con dâu như thế, thật là có lỗi với cha...”

Lúc này, nhân viên kinh doanh kia nhân lúc không ai chú ý thì chạy trối chết.

Ách Ba Lan định đuổi theo nhưng ta xua tay, nói giặc cùng đường chớ đuổi giết, người này đã dùng hết vận may của mình, đến lúc bị cắn trả rồi, chưa biết chừng ngày mai sẽ nhìn thấy tin tức hắn xảy ra bất trắc trên kênh thời sự.

Ông chủ lấy lại tinh thần, bày tỏ sự biết ơn với ta:

“Đại sư, chuyện hôm nay may mà có ngươi, nếu không nhờ ngươi thì ta phải làm Võ Đại Lang cả đời rồi! Ta cũng không báo thù cho cha được...Nói thật, lúc ta mua lại chiếc Cherokee, nó đã gây tai nạn chết người rồi, không tốn bao nhiêu tiền, nếu các ngươi muốn xe thì ta đưa chiếc xe Cherokee ấy cho ngươi coi như chút lòng thành...”

Hai mắt Trình Tinh Hà sáng rực lên:

“Thật sao?”

Dù là thật thì cũng không thể nhận được.

Chuyện bọn ta làm giúp ông chủ tối đa cũng bằng giá tiền của chiếc Cherokee, nếu đòi nhiều hơn thì sẽ thành ra thiếu nợ nhân quản với ông chủ, lợi bất cập hại. Trong khi làm ăn, bắt chẹt người khác sẽ hao hụt công đức, có khi còn mất nghề chứ chẳng chơi.

Trình Tinh Hà cũng là người trong nghề, đương nhiên biết đạo lý này, nhưng hắn vội vàng nắm chặt chìa khóa xe Cherokee lại, nói xế yêu đích thực là xế yêu đích thực.

Ông chủ hơi xấu hổ, gật đầu:

“Ta cảm thấy đưa ít, nếu nghề của các ngươi đã có quy củ thì ta cũng không ép...”

Ta nói với ông chủ:

“Còn có việc này ta muốn nhờ ngươi giúp.”

Ông chủ kích động:

“Giúp cái gì cơ?”

Ta nói:

“Bây giờ cụ nhà cũng đã tan thành mây khói rồi, chiếm giữ huyệt mộ này cũng không có ích gì. Nếu có thể thì ta xem cho ngươi một chỗ khác, ngươi nhường lại ngôi mộ này cho ta, được không?”

Mấy bảo vệ đứng hóng chuyện vẫn chưa chạy đi, thế là ghé tai nhau bàn tán:

“Lần đầu tiên thấy có người muốn mộ ở nghĩa địa chúng ta đấy.”

“Tiểu tử này là đại sư thật à? Ta thấy hắn là đồ ngu thì có, đại sư thật sự sao có thể muốn mua mộ ở hung địa này chứ?”

Ông chủ nói ngay:

“Đại sư không chê thì ta tặng cho ngươi.”

Ta lắc đầu:

“Ta không thể thiếu nợ công đức của ngươi được, ngươi mua ngôi mộ này hết bao nhiêu tiền thì ta trả ngươi giá gốc.”

Ông chủ kiểm tra hóa đơn, nói là mua hết 180 nghìn.

Hay lắm, lại trùng hợp, bọn ta nhẵn túi luôn.

Chương 572 - Cao Lão Sư

Chương 572: Cao Lão Sư

Ách Ba Lan không hiểu:

“Ca, ngươi cần huyệt mộ này làm gì, để dành cho ông cậu ba à?

Ta đầy đầu hắn, nói ông cậu ba của ngươi sống lâu trăm tuổi, cần mộ làm gì.

Trình Tinh Hà đã nhận ra:

“Biết cái gì, hắn mua mộ không phải để cho ông lão, mà là cho vợ.”

Tức khắc sắc mặt của Bạch Hoắc Hương trở nên khó coi, nàng vờ như không nghe thấy.

Trình Tinh Hà nói đúng, ta nhìn trúng long khí ở đây.

Nhưng tại sao nơi này lại có long khí dồi dào như vậy?

Ta có một suy đoán táo bạo.

…

Long khí vô cùng hiếm có, nhưng theo truyền thuyết, hồ Cửu Lý từng có chín con rồng.

Tuy không biết là thật hay giả, nhưng long khí ở đây là hàng thật giá thật, nếu người bình thường chôn đúng chỗ cũng có thể hóa rồng.

Nhưng ta quan sát địa thế của nơi này thì thấy đây không phải là phong thủy bảo địa, thậm chí còn kém xa phần mộ tổ tiên cũ của nhà Giang Thần.

Nếu cần một lời giải thích thì chỉ có thể là nơi này cất giấu một thứ nào đó có sức mạnh to lớn, và long khí đến từ thứ nó.

Theo lời của ba ba vạn thọ đã nói trước đó, ta suy đoán nơi này có khả năng cao liên quan đến con dấu Thủy Thần.

Chỉ có điều, với năng lực của ta bây giờ, giở hết bản lĩnh ra cũng không thấy con dấu Thủy Thần bị giấu ở nơi nào.

Nghĩ cũng phải, nếu có thể tìm được dễ dàng thì nó đã bị tông sư tiền bối lấy đi từ lâu rồi, huống chi Tiêu Tương bảo ta đừng đi tìm, còn nói rằng rất nguy hiểm.

Ta nhìn về phía mặt hồ Cửu Lý phẳng lặng như tấm gương, liệu có bí mật nào được cất giấu trong hồ nước này không?

Ta quay đầu nhìn mấy bảo vệ:

“Ta muốn hỏi các ngươi một việc, tiên sinh xem phong thủy cho mảnh đất này là ai?”

Bảo vệ lắc đầu:

“Không biết. Người nọ chết lâu rồi.”

“Chết rồi?”

Dù thế nào, nơi này tràn ngập long khí, nếu Tiêu Tương có thể ở lại đây thì chắc chắn sẽ rất có lợi cho sự khôi phục của nàng.

Cho nên ta chuyển 180 nghìn cho ông chủ, để lấy huyệt mộ này.

Tiếp theo ta lấy nghịch lân ra.

Nơi này quả thực là một địa điểm có lợi cho Tiêu Tương, thậm chí nàng có vẻ có sức sống hơn nhiều rồi.

Ta không nỡ để nàng rời đi, đồng thời cũng không yên tâm, nhưng nếu giúp ích cho nàng thì kiểu gì cũng phải thử xem.

Ta bèn hỏi nàng:

“Ngươi thích chỗ này không?”

Không ngờ Tiêu Tương khẽ gật đầu.

Tốt quá, ngươi nhất định sẽ mau chóng khôi phục.

Ta cẩn thận đặt nàng vào trong mộ, thuận tiện gọi Tiểu Hắc ra, canh giữ Tiêu Tương giúp ta, nhất định phải trông chừng cẩn thận, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì phải gọi ta ngay.

Tiểu Hắc vô cùng vui vẻ, gật đầu lia lịa, nói rằng mình có thể giúp đỡ, thế lại tốt quá. Đã lâu không thấy ta, nàng cho rằng ta không cần nàng nữa.

Sau khi hoàn tất thủ tục mua xe, bọn ta an vị trên chiếc Cherokee về đến phố mua sắm.

Hiện tại đã tiêu hết tiền trong tay rồi, xem ra phải tranh thủ thời gian đi tìm mối mới.

Đến cổng lớn đi vào phố mua sắm, từ đằng xa đã thấy khu phố hôm nay đông nghịt, Trình Tinh Hà phấn khởi:

“Có phải nhà ai tổ chức chương trình khuyến mãi không? Từ khi vào đây ở ta chưa thấy nơi này náo nhiệt như thế bao giờ, ngoại trừ lần ngươi nổi tiếng.”

Ngày mười lăm tháng Tám có đợt khuyến mãi chung, mua một món đồ tặng một hộp bánh trung thu, thế nhưng cũng đâu có sôi động như hôm nay? Xem ra hôm nay phải đi ké fame của người ta, biết đâu lại có thể kiếm được một vụ làm ăn mới, nhà lắm thành viên quá rồi, kiểu gì cũng phải kiếm tiền ăn cơm.

Nhưng đột nhiên họ thấy luồng khói đen bốc lên từ con phố phía xa, Ách Ba Lan tinh mắt, vội hỏi:

“Ca, ngươi nhìn xem, nhà ai cháy kìa?”

Công tác phòng cháy chữa cháy của khu phố mua sắm này khá ổn mà, nhà ai bất cẩn thế?

Ta thò cổ ra ngoài nhìn xem, kết quả vừa nhìn, trái tim ta tức khắc vọt lên tận cổ họng:

“Trình Tinh Hà, mau dừng xe lại!”

Trình Tinh Hà nói:

“Sao thế, ngươi muốn đi hóng à?”

“Xem cái đầu ngươi!”

Ta dứt khoát chui ra khỏi cửa sổ:

“Đó là cửa hàng của chúng ta!”

Trình Tinh Hà còn chưa kịp nói hết câu chửi thề đã phanh gấp lại ngay lập tức, còn ta đã chạy đến trước cửa hàng rồi.

Khói đen bốc lên cuồn cuộn từ cửa ra vào và cửa sổ, đầu óc ta trống rỗng ngay tức thì: Ông lão đâu! Giờ này ông lão hẳn là đang ngủ trưa…

Nhìn tầng hai cháy hừng hực, ta lập tức định chui vào trong.

Bỗng nhiên một người giữ ta lại từ sau lưng:

“Bắc Đẩu, ngươi chạy vào chịu chết à…”

Nhưng người này không khỏe bằng ta, trái lại bị ta kéo lảo đảo.

Ta quay đầu lại nhìn, ra là Cao lão sư.

Ta vội nói:

“Ông cụ…”

Cao lão sư dính đầy muội than trên người, như thể vừa mới chui ra từ mỏ than, trông vô cùng nhếch nhác. Hắn vừa ho vừa nói:

“Ngươi nhìn xem ngươi vội quá đấy, cũng không biết hỏi một câu, ngươi nhìn bên kia đi!”

Chương 573 - Thèm Ăn Đòn À

Chương 573: Thèm Ăn Đòn À

Ở phía bên kia, đám người nhốn nháo tản ra, bấy giờ ta mới nhận ra, thì ra ông lão đã được cứu ra, quấn một chiếc khăn lông lớn, cũng đang ho sù sụ.

Ta lập tức xông tới, Bạch Hoắc Hương cũng chen vào, bắt mạch cho ông lão, rồi mới thở phào một hơi:

“Không sao.”

Trái tim như đã mất đi trọng lượng của ta cuối cùng cũng về lại trong ngực, cảm thấy mồ hôi lạnh ướt túa ra ướt đẫm trán và sau lưng, sắp che mờ hai mắt.

Khoảng thời gian này, ta trải qua rất nhiều chuyện ly kỳ và hãi hùng, nhưng lần này khiến ta cảm thấy sợ hãi nhất.

Bạch Hoắc Hương nhận ra tình trạng của ta, bèn buông bàn tay bắt mạch ra định lau mồ hôi cho ta, nhưng ông lão lại giữ nàng lại, vui mừng nói:

“Thất Tinh, cháu dâu này được, hơn hẳn những người khác! Ta vừa lòng, ta vừa lòng!”

Những người khác nào cơ! Dù là Đỗ Hành Chỉ hay ai, hễ bị ngươi nhận làm vợ ta thì có ai là ngươi không vừa lòng hả?

Mặt Bạch Hoắc Hương đỏ bừng, nàng muốn rút tay lại:

“Ta không phải…”

“Ngươi là cháu dâu!”

Bệnh Alzheimer của ông lão lại tái phát, hành xử cứ như trẻ con, ông cậu ba gật mạnh:

“Vợ Thất Tinh à, về sau Thất Tinh bắt nạt ngươi thì ngươi cứ tìm ông cậu ba ra mặt cho, ông già này nhận ngươi rồi, vợ Thất Tinh, ta lấy kẹo cho ngươi, kẹo hạt thông hoa quế Tô Châu…”

Nói xong ông cụ còn hạ thấp giọng:

“Nếu là người bình thường thì ta không nói cho đâu, đây là kẹo Hằng Nga mang đến hộ ta đấy…”

Rõ ràng là túi kẹo giá năm đồng ta mua ở chỗ Tú Liên.

Nhưng mà túi kẹo năm đồng ấy đã không còn, cửa hàng đã cháy rụi như nhà hầm, có lẽ đồ đạc bên trong đã bị thiêu sạch.

Những thứ đó đều cất chứa toàn bộ kỷ niệm của ta từ nhỏ đến lớn. Nhưng...Ông lão không sao đã là chuyện may mắn nhất rồi.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên:

“A, Lý Bắc Đẩu, trong nhà có lão già ngu đần mà còn không trông cẩn thận, đây là phố mua sắm đấy, nhà các ngươi xảy ra chuyện thì đừng liên lụy đến người khác.”

Ta quay sang nhìn, tức khắc cảm thấy ngứa răng:

“Ngươi nói ai ngu đần hả?”

An Gia Dũng.

Sao tên khốn này lại ở đây?

Mà Cao Á Thông dựa vào hắn, nhìn ta với ánh mắt “quan tâm”:

“Lý Bắc Đẩu, ông lão nhà các ngươi mắc bệnh này thì không thể để ông ở nhà một mình được, mà nhà các ngươi ngày ngày thắp hương bái Phật, phải chú ý phòng cháy, may mà ông lão không sao.”

Ta đanh mặt:

“Ngươi nói thế là có ý gì, thế ra nhà bọn ta xảy ra hỏa hoạn là do ông cậu ba của ta à? Ngươi thấy à?”

“Ta không có ý này…”

Cao Á Thông lập tức bày ra vẻ mặt vô tội:

“Ta biết, ông cậu ba lớn tuổi, chắc chắn không cố ý mà, ngươi đừng nóng…”

Cố ý cái đầu ngươi!

Phần lớn hàng xóm láng giềng trong phố mua sắm đều thân thiết với nhà bọn ta, nhưng trong khoảng thời gian ta vắng mặt, có vài cửa hàng không quen biết mới đến, họ nghe hiểu ý của Cao Á Thông, tức khắc bắt đầu xì xào bàn tán, nhìn ta với ánh mắt đầy ghét bỏ.

“Đúng vậy đấy, có người già mà còn không hầu hạ, ngày nào cũng đi ra ngoài, cháy sang cửa hàng nhà bọn ta thì ngươi có đền được không?”

“Nhìn quần áo ngươi đang mặc kìa, còn trẻ mà không biết cầu tiến, ông cụ nhà các ngươi thật xui xẻo khi có đứa cháu như ngươi.”

“Chưa biết chừng là hắn không muốn nuôi ông lão nữa, cho nên tự mình phóng hỏa lừa tiền bảo hiểm đấy! Người nghèo chí ngắn, có chuyện gì mà không dám làm?”

Trình Tinh Hà thật sự không nhịn được nữa:

“CMN, thèm ăn đòn à?”

“Nhìn xem!”

An Gia Dũng chờ có thế thôi, hắn gân cổ lên gào:

“Mau đến xem này, thẹn quá hóa giận rồi, có phải là bị nói trúng tim đen nên chột dạ không hả?”

Ách Ba Lan muốn xông lên tẩn hắn, nhưng lúc này nhân viên điều tra đã đến nơi, ngăn cản Ách Ba Lan lại:

“Tìm cơ gây sự đúng không?”

Xảy ra hỏa hoạn, người có liên quan đều phải bị điều tra, nhưng bình thường trong nhà không có vật phẩm nguy hiểm gì, làm sao mà bốc cháy được?

Với cả...Tại sao An Gia Dũng lại trùng hợp xuất hiện ở đây?

Cao lão sư kéo ta:

“Camera nhà bọn ta có quay lại được! Sau khi đôi nam nữ vào cửa hàng không bao lâu thì cửa hàng bốc cháy!”

Đúng như những gì ta suy đoán, lửa giận bùng lên trong lòng ta, ta lập tức xông lên nắm cổ áo An Gia Dũng:

“Ngươi phóng hỏa đúng không?”

An Gia Dũng giơ hai tay lên, trông hắn như đang vui sướng trên nỗi đau của người khác:

“Ăn có thể ăn bậy nhưng nói thì đừng nói lung tung! Có chứng cứ thì lấy ra đây, đồng chí điều tra viên, các ngươi xem, tên này đánh công dân tuân thủ pháp luật!”

CMN, nhìn vẻ mặt của hắn thế kia, không phải hắn thì còn có thể là ai nữa, tai ta ù đi, còn chưa kịp tìm ngươi tính sổ chuyện lần trước thì ngươi đã tự đưa đến tận cửa.

Cao Á Thông vội lôi ta ra:

“Lý Bắc Đầu, có chuyện gì cứ bình tĩnh mà nói, kiềm chế lại…”

CMN, các ngươi có quan hệ gì với ta, vì sao ta phải kiềm chế?

Mấy điều tra viên muốn giữ ta lại, ta không quan tâm gì cả, hất tay họ ra muốn xông lên đánh hắn. Nhưng đột nhiên, ta chợt phát hiện có một người rất kỳ lạ đi theo sau hắn.

Người nọ mặc áo choàng đỏ, đi chân trần.

Chương 574 - Phóng Hỏa

Chương 574: Phóng Hỏa

Ăn mặc kiểu gì vậy?

Nhưng sau khi nhìn lại, bóng người đó khẽ lắc lư rồi biến mất.

Không người nào có thể đi nhanh như vậy - đó không phải con người.

Nếu không phải là con người thì nó là cái quái gì?

Ánh mắt tập trung và rồi thấy một chút tà khí, nhưng tà khí biến mất rất nhanh giống như chưa từng xuất hiện.

Lợi dụng lúc ta mất tập trung, một số nhân viên điều tra đã bao vây và bắt giữ ta, hét lên:

“Trung thực một chút!”

Lão phu suýt chút nữa bị thiêu chết, thế mà ngươi còn bảo ta bình tĩnh?

Lửa giận dâng lên không thể kiểm soát, ta gần như muốn đập vỡ hộp sọ của An Gia Dũng.

Nhưng Trình Tinh Hà cũng đi tới, ấn chặt lấy tay ta:

"Bình thường ngươi tinh ý như khỉ, sao hôm nay lại ngốc như vậy, muốn vào uống trà hay gì?"

An Gia Dũng cười hả hê:

"Đồng chí điều tra viên, bây giờ cả nước đang truy quét tội phạm. Tiểu tử này dám cả gan phạm tội, các ngươi không được bỏ qua đâu đấy, nếu không những công dân tuân thủ pháp luật như chúng ta sẽ tố cáo."

Vừa nói hắn vừa nhìn những người chủ cửa hàng mới tới:

"Có phải chúng ta cũng nên thề sống chết bảo vệ tính mạng và tài sản của mình không?"

Những chủ cửa hàng cũng cho là vậy, rất nhiều người đều giơ điện thoại di động chạy tới bên này chụp ảnh, kêu gào:

"Chúng ta vẫn luôn quan tâm đến chuyện này, phóng hỏa không phải là tội nhỏ, nếu không cho chúng ta một lời giải thích thỏa đáng thì các ngươi cứ đợi mà lên bảng tin Tencent đi!"

Trong lòng ta biết rất rõ, An Gia Dũng rất muốn ta làm gì đó với hắn trước mặt mọi người, rõ ràng hắn đang cố ý khiêu khích ta, bây giờ xông tới đánh hắn thì chẳng khác nào sa vào bẫy của hắn, ân oán mới cũ không thể chỉ cần đánh hắn là có thể giải quyết, ta muốn hắn trả lại cả gốc và lãi.

Nghĩ đến đây, ta nuốt cơn giận xuống rồi nói:

"Vậy được, chúng ta kiểm tra camera giám sát đi."

Trước cửa hàng nhà ta thậm chí còn không có máy tính chứ đừng nói là camera giám sát…dù sao ta buôn bán ở đây cũng không có hàng hóa gì, cũng không sợ bị trộm.

Camera giám sát này là của thầy Cao bỏ ra.

Đoạn video ghi lại cảnh An Gia Dũng và vợ lái chiếc Mercedes-Benz tiến vào cửa trước dưới ánh mắt ghen tị của mọi người, sau khi vào được khoảng mười lăm phút, lúc họ bước ra thì cửa sổ bắt đầu bốc khói.

Các nhân viên điều tra nhìn chằm chằm vào An Gia Dũng:

"Ngươi đã làm gì trong đó?"

An Gia Dũng lập tức nói:

"Này, chuyện này thật ra cũng trách ta - ngươi biết đấy, gia đình họ làm ăn ngầm, chuyên về mê tín phong kiến lừa đảo. Lúc đó ta đi ngang qua thì thấy nhà họ có nến hương và vải vàng xung quanh, nghĩ bụng nó có nguy cơ gây hỏa hoạn! Ta vội vã chạy vào và muốn nói chuyện với Lý Bắc Đẩu nhưng trong nhà của họ lại chỉ có một ông già mất trí không ai săn sóc."

Tên ngu đần này quả nhiên đang nói dối, lúc trong nhà chúng ta không có người thì sẽ không bao giờ thắp nến trải khăn vàng...nhưng bây giờ chỗ này đã bị thêu rụi và không còn chứng cứ gì nữa.

An Gia Dũng nói tiếp:

"Vợ tôi tốt bụng khuyên ông ta dập lửa, nhưng các ngươi đoán xem ông già đã làm gì? Ông ta dùng chổi lông đuổi chúng ta ra ngoài...đây chẳng phải là “chó cắn Lão Động Tân”, làm ơn mắc oán sao?"

Sự tức giận khiến màng nhĩ ta run lên:

"Ngươi nói lại cho ta, ngươi nói ai là chó hả?"

Nhân viên điều tra thản nhiên nói:

"Chú ý lời nói của ngươi."

An Gia Dũng lúc này mới nói:

"Ai da, nói chung cũng là ý đó, chúng ta cũng là có ý tốt đến góp ý, các ngươi xem bây giờ thế nào, không phải có hỏa hoạn thật rồi đấy sao.Vì vậy mới nói làm người tốt thật khó, bây giờ ngược lại còn đổ oan cho chúng ta, vợ chồng chúng ta thật là oan ức mà."

Đôi mắt của Cao Á Thông tỏ ra vô cùng vô tội, ngấn nước mắt như sắp trào ra, tai của nhân viên điều tra bỗng đỏ bừng, hắn lập tức bình tĩnh lại và nhẹ nhàng bảo nàng đừng lo lắng, hắn nhất định sẽ trả lại công bằng cho nàng.

Ta cười khẩy trong lòng, xinh đẹp đúng là một lợi thế, ta đã thấy ánh mắt này của nàng rất nhiều lần.

Nhưng trong phòng không có camera giám sát, cũng không thể quay lại tình hình bên trong, chủ tiệm quần áo mới mở đối diện đột nhiên vỗ tay:

“Đúng rồi, camera của chúng ta có thể quay đến."

Nhưng khi thấy camera giám sát của họ, lòng ta trĩu nặng.

Trong camera chỉ thấy hai vợ chồng An Gia Dũng đến cửa, dường như đã nói vài câu với bên trong, nhưng họ vẫn luôn ở ngoài sảnh và không hề đi vào. Khi họ đi ra, hai tay họ trống trơn và không hề giống kẻ phóng hỏa.

An Gia Dũng lập tức vui vẻ:

"Cảm ơn đại tỷ, ngươi đã rửa oan giúp vợ chồng chúng ta!"

Nhưng vào lúc này, ta đột nhiên phát hiện dường như trong cửa hàng có một bóng người mặc đồ đỏ.

Đó là cái quái gì thế? Nó là người phóng hỏa sao?

Chương 575 - Không Thể Chấp Nhận Được

Chương 575: Không Thể Chấp Nhận Được

Bóng người đó lướt qua, nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn sẽ không thấy rõ, ta lập tức yêu cầu phóng to chỗ đó lên, nhưng chất lượng ảnh của camera giám sát không được rõ, phóng to lên chỉ thấy nhòe thêm và càng không thấy rõ, huống hồ lúc này ngoài vợ chồng An Gia Dũng ra thì không còn ai khác bước vào cửa chính, ta nói bên trong còn có người khác nhưng lại không có ai tin.

Nhân viên điều tra lạnh lùng nói:

"Nếu đã có chứng cứ, thì chính ông già mất trí đã cố ý phóng hỏa. Ngươi tên là Lý Bắc Đẩu đúng không? Dẫn ông già đó về cùng chúng ta để điều tra. Còn nữa, trả tiền cho xe cứu hỏa và xe cứu thương cũng như chi phí sửa cửa hàng và bồi thường những người bị thiệt hại."

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

“Vừa rồi ta thấy một cửa hàng đồ cổ bị hư hại nặng, chủ cửa hàng đồ cổ ôm đầu khóc, vàng có giá nhưng đồ cổ thì lại vô giá, tiền cũng khó có thể giải quyết vấn đề, ngoài ra còn có một cửa hàng trang sức mới chuyển đến đây, bên trong đều là phỉ thúy và ngọc bích, tất cả đều không có giá cụ thể và không có mức định giá tiêu chuẩn, vì vậy nếu họ muốn tống tiền ngươi thì chỉ cần mở miệng là được.”

Thầy Cao cũng nói:

“Còn có một bà cụ đi bộ mệt nên ngồi ở cửa, khi thấy ngọn lửa, bà ấy đã sợ hãi đến mức lên cơn đau tim, khi xe cứu thương đến thì đã không khám cho ông lão mà chỉ đưa bà lão đi, nếu thật sự phải làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành thì cũng không phải số tiền nhỏ.

An Gia Dũng càng vui vẻ hơn:

"Tiền không thành vấn đề, tuy nhiên nếu là cố ý phóng hỏa thì sẽ phải ngồi tù từ ba đến mười năm!"

Cao Á Thông cũng khẽ mỉm cười:

"Đáng ghét, họ vốn đã lo lắng lắm rồi, đừng dọa họ nữa...Lý Bắc Đẩu, ngươi cũng đừng tức giận, chỉ là nói đùa tí thôi mà."

Đứng hình.

Bạch Hoắc Hương cắn răng đứng dậy, trầm giọng nói:

"Ngươi cảm thấy thế nào khi làm họ ngậm mồm lại?"

"Chẳng thế nào cả."

Ta trả lời.

"Thế thì nhẹ nhàng cho họ quá rồi."

Dám đùa cợt với mạng sống của lão phu đây, bọn họ sẽ phải trả giá, không đơn giản như vậy đâu.

Cao Á Thông ban đầu còn khá vui vẻ, nhưng khi thấy Bạch Hoắc Hương thì lập tức cau mày, nhìn Bạch Hoắc Hương với vẻ thăm dò giống như rất lấy làm lạ khi một cô gái xinh đẹp như Bạch Hoắc Hương lại ở cạnh ta, khóe miệng mím chặt, ánh mắt trở nên nham hiểm.

Ta không quan tâm đến những gì nàng đang nghĩ, nhưng đầu óc ta nhanh chóng quay cuồng, chuyện trong ngành thì chỉ có người trong ngành mới có thể giải quyết, ta không phải là người trong lĩnh vực này, nhưng nếu ta nhờ giúp đỡ những người trong lĩnh vực này thì họ sẽ lập tức đến ngay.

Lúc này, một vài nhân viên điều tra kéo ta dậy, ta vẫy tay và nói rằng ta muốn gọi điện lần cuối.

An Gia Dũng hả hê nhìn ta:

“Để lại di chúc hay sao vậy?”

Nhưng trước khi ta gọi điện, một người bước qua đám đông và đi đến chỗ ta.

Vừa thấy người này các nhân viên điều tra đều sững sờ.

…

Có lẽ họ chưa bao giờ thấy một nữ nhân xinh đẹp như vậy.

Tuy rằng dáng người mềm mại xinh đẹp, nhưng bước đi lại rất già dặn, chưa nói đến cách ăn mặc cùng phong thái, thoạt nhìn đã biết không phải là người bình thường.

Rất nhiều người sẽ không bao giờ được thấy một người phụ nữ như vậy trong đời.

Đó là Đỗ Hành Chỉ.

Ta cũng sửng sờ, ngón tay của ta đang ấn vào chữ "Đỗ" trong danh bạ, còn chưa kịp gọi thì nàng đã đến?

Bạch Hoắc Hương thấy màn hình điện thoại di động của ta và cười khẩy.

"Cũng có chút tâm linh tương thông nhỉ."

Ta lúng túng một lúc, cũng không hẳn...ngoài nàng ra, ta thật sự không còn quen ai thuộc lĩnh vực này.

Đỗ Hành Chỉ đi tới trước mặt ta, nàng cau mày, sau đó lấy khăn tay cẩn thận lau vết nhọ trên mặt ta, nhìn nàng có chút đau lòng:

“Không sao chứ?”

Ta chỉ đành gật đầu:

“Tạm thời thì không sao.”

Vẫn chưa đến nỗi ngồi tù ba đến mười năm.

Thời này không còn nhiều người dùng khăn tay, khăn tay đó làm từ vải lụa màu xanh lam tinh xảo, vừa nhìn đã biết đó là hàng cao cấp, mùi thơm rất dễ chịu giống như mùi hoa đào.

Hơn nữa động tác của nàng tuy thân mật nhưng lại rất tự nhiên khiến ta có chút ngượng ngùng, đồng thời cũng khiến ta suy nghĩ từ bao giờ chúng ta lại thân thiết như vậy?

Mọi người xung quanh nhìn chằm chằm:

"Đại mỹ nhân kia có quan hệ gì với hắn vậy?"

"Nhìn hành động của hai người rất thân thiết, sao hắn trèo cao được hay vậy?"

Ai trèo cao?

Cao Á Thông vốn đã không vui vẻ gì khi thấy bên cạnh ta có một Bạch Hoắc Hương, bây giờ lại thấy ta có quan hệ thân thiết với Đỗ Hành Chỉ, khóe miệng nàng giật giật như thể đang kìm lại cơn giận.

Nghĩ cũng biết - trong mắt nàng, ta chỉ là một gã lỗ mãng vừa nghèo vừa ngu, ngoài việc bị nàng làm nhục ra thì ta chẳng có tiền đồ gì, thế nhưng những người phụ nữ xung quanh ta lại luôn ưu tú hơn nàng ta.

Nàng hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Chương 576 - Vạch Trần

Chương 576: Vạch Trần

Chưa kể đến An Gia Dũng, lúc thấy Bạch Hoắc Hương, hắn còn gắng gượng kiềm chế bản thân, nhưng khi thấy một người phụ nữ mà bình thường không thể có cơ hội tiếp xúc như Đỗ Hành Chỉ, hắn lại tỏ ra thân thiết với ta, mắt hắn trừng to như sắp rơi cả đồng tử ra, vẻ mặt không thể tin.

"Tên nghèo kiết xác này gặp phải vận may nào mà nữ nhân hắn quen đều vừa đẹp vừa mù quáng..."

Cao Á Thông nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó coi, ho khan một tiếng, An Gia Dũng nhận ra mình đã lỡ lời, vội vàng nói:

"Có đẹp hơn nữa thì cũng đâu có ích gì, cùng lắm cũng chỉ đến đưa cơm tù cho tên ngốc kia không phải sao? Tên ngốc kiêu ngạo này sẽ sớm bị trừng phạt.”

Vừa nói vừa thúc giục:

"Các ngươi còn chờ gì nữa? Mau đi bắt người và cho chúng ta một lời giải thích!"

Ngay khi hắn hét lên, những chủ tiệm mới cũng định thần lại và hùa theo.

Hắn vừa la lối vừa nhìn Đỗ Hành Chỉ, ánh mắt trở nên phức tạp hơn giống như đang đoán xem nữ nhân có khí chất này từ đâu đến.

Những điều tra viên đó cũng phản ứng lại và muốn đến bắt ta đi.

Đỗ Hành Chỉ nói với một điều tra viên:

"Cấp trên của các ngươi đâu?"

Giọng nói của nàng rất hay, nhưng không hiểu vì sao lại có cảm giác đè nén lạnh lùng.

Cồn việc cả những điều tra viên đó chủ yếu là xây dựng mối quan hệ với mọi người, người này lại không phải tầm thường, nghe thấy câu hỏi của nàng, hắn có chút bất ngờ:

"À…ta…đi tìm..."

Vừa nói hắn vừa nhìn về phía sau:

"Đổng ca đâu? Mau gọi Đổng ca đến đây."

Vẻ mặt nàng ôn hòa nhưng lại có khí chất áp đảo người khác.

Không hổ danh là con gái của gia tộc lớn, kiểu khí chất này nếu không phải xuất thân từ một gia đình có gia thế thì không thể có được.

Bạch Hoắc Hương chú ý đến ánh mắt của ta và bắt đầu ho một lần nữa, Trình Tinh Hà đứng một bên cố tình góp vui:

"Thời tiết khô khan, ngươi phải uống gì đó để mát người."

Nhờ ta và Bạch Hoắc Hương đầu óc hắn đã được khai sáng.

Nhóm người phản ứng lại và tránh sang một bên, phía sau quả nhiên xuất hiện một người phụ trách, hắn nhìn Đỗ Hành Chỉ:

"Ta họ Đổng, ngươi là..."

Đỗ Hành Chỉ giơ tay lên và cho hắn xem một thứ.

Chúng ta không nhìn rõ trong tay nàng đang cầm cái gì, chắc là một loại giấy chứng nhận nào đó, nhưng sắc mặt Đổng ca đột nhiên thay đổi, hắn bỗng tỏ vẻ nghiêm túc:

“Thì ra là vậy, suýt chút nữa ta đã làm lỡ việc lớn, rất xin lỗi rất xin lỗi, những việc còn lại nếu bộ phận của chúng ta có thể giúp đỡ thì chúng ta nhất định sẽ phối hợp."

Lúc này ta mới thầm thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên người thuộc cùng một tầng lớp giải quyết công việc cũng dễ dàng hơn hẳn.

Lúc này đám người càng rộn lên:

"Không ngờ những điều tra viên này lại có thái độ như vậy với đại mỹ nhân này!"

"Đại mỹ nhân này lai lịch thế nào vậy?"

"Vấn đề là Lý Bắc Đẩu kia có lai lịch thế nào mà lại được một đại mỹ nữ như vậy đến hộ giá?"

Ta cũng rất muốn hỏi câu này với người cha khốn nạn mà ta chưa từng gặp mặt đó.

Đỗ Hành Chỉ trả lời:

"Vậy thì hy vọng có thể giao cho chúng ta xử lý việc này."

Các điều tra viên ngay lập tức đồng ý và tránh sang một bên!

Ta vẫn nhớ…khi chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, cấp dưới của Đỗ Hành Chỉ đã nói rằng những người bình thường không thể kiểm soát được công việc của họ.

Miệng An Gia Dũng như bị trật khớp, hoàn toàn không khép lại được, hắn rất mong muốn chúng ta bị bắt, nhưng ai biết được chỉ với một câu nói của đại mỹ nhân, kế hoạch mà hắn dày công bày ta lại hoàn toàn thất bại, hắn không khỏi lo lắng:

"Không đúng, lời giải thích đâu? Giải thích cho việc phóng hỏa thì sao! Hắn gây nguy hiểm cho cộng đồng, việc này không thể cứ cho qua vậy được, không phải các ngươi đi cửa sau đó chứ?"

“Đúng vậy!”

Những chủ tiệm mới khác cũng thấy bất mãn:

“Chúng ta sẽ vạch trần các ngươi!”

Đổng ca kiên nhẫn nhìn họ:

“Không phải chúng ta không quan tâm chuyện này, mà là do nguyên nhân phân công công việc nên chuyện này giao cho bộ phận khác điều tra, nếu có vấn đề gì các ngươi có thể báo cáo với bộ phận liên quan."

Thấy người phụ trách nói nghiêm túc như vậy, những người đó không khỏi đưa mắt nhìn nhau, một người nói:

"Các ngươi cho rằng mình có thể đấu lại những người có đãi ngộ sao? Ngồi điều hòa nhiều quá sinh bệnh, quản việc bao đồng cũng nhiều quá rồi đấy."

Điều này là để cảnh báo họ đừng tự rước họa vào thân.

Những chủ cửa hàng đó cũng không phải ngốc, sau khi định thần lại, họ bỗng chốc im lặng, đặc biệt là những người vừa làm ầm lên nói rằng ta đã đốt cửa hàng của họ và không đền nổi bây giờ đều tỏ ra vô cùng hối hận, họ lén nhìn ta như thể sợ rằng ta sẽ tính sổ với họ.

An Gia Dũng lo lắng muốn nhảy dựng lên, những chủ cửa hàng nhớ lại chính An Gia Dũng là người khơi mào, nhìn hắn với vẻ mặt oán giận.

Chương 577 - Ăn Vạ

Chương 577: Ăn Vạ

Thấy tình hình như vậy, mặc dù không cam tâm nhưng Cao Á Thông cũng không thể làm gì, chỉ đành thấp giọng nói:

"Bỏ đi, coi như hôm nay hắn may mắn, sau này còn có nhiều cơ hội, chúng ta trở về trước đi."

An Gia Dũng không biết phải làm sao, chỉ muốn lái xe rời đi.

Nhưng ta lớn tiếng nói:

"Bạn học cũ, sao vội vã rời đi như vậy, nhà ngươi bị cháy sao?"

Hai người họ dừng bước, An Gia Dũng vừa xấu hổ vừa tức giận quay mặt đi:

“Đồ đần, ta nói cho ngươi biết, đừng được nước lấn tới, ta không tin trên đời này không có luật nhân quả..."

Câu này ta nên nói với ngươi mới đúng...ngươi tưởng rằng sau khi bày trò lừa người, đặt bẫy hãm hại người khác không thành thì có thể phủi mông rời đi sao? Ngươi cho mình là Tần Thủy Hoàng hả?

Ta trả lời:

“Không có tật thì không giật mình, ngươi cần gì phải hoảng hốt? Được, nếu sợ thì ngươi cứ về đi, dù sao cũng là bạn học cũ, để người ta đồn rằng ngươi bị Lý Bắc Đẩu ta dọa cho sợ chết khiếp cũng không hay ho gì.

An Gia Dũng là người thích hư vinh và giữ thể diện, hắn ghét nhất là bị người khác khiêu khích, hồi còn đi học hắn cũng như vậy, hắn từng có biệt danh là pháo kép Thập Bát Trung, châm ngòi “khiêu khích” thì hắn sẽ nổ.

Quả nhiên Cao Á Thông đã ngăn lại nhưng vẫn không thể ngăn được hắn, hắn dạt Cao Á Thông sang một bên và đi về phía ta:

"Một tên mê tín như ngươi mà đòi dọa ta sao? Ngươi tính dọa ta thế nào, gọi ngưu quỷ sà thần của ngươi ra hả? Cũng được, gọi ra đi để mọi người được mở mang tầm mắt.”

Ta chạy đến chỗ hắn, nắm lấy cổ áo hắn và kéo hắn qua.

Những người có mặt ở đó đều tưởng rằng ta sẽ đánh hắn, họ trợn tròn mắt, Cao Á Thông nhìn ta, không hề tỏ ra thương hại An Gia Dũng mà ngược lại mang vẻ mặt khinh thường như muốn nói rằng kiểu người kém hiểu biết như ta cũng chỉ có thế -- thù oán lớn đến mấy thì chỉ cần đánh một trận là xong.

Đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy...ngươi nằm mơ đi.

Khi An Gia Dũng bị ta tóm cổ, hắn vô cùng tức giận và đấm vào thái dương của ta:

"Ngươi là cái quái gì chứ, ngươi ngứa đòn phải không?"

Nhưng chưa đấm vào mặt ta, sắc mặt hắn đã lập tức thay đổi...vì lúc này hắn nghe thấy tiếng xương tay của chính mình vỡ nát giống như va phải một thứ gì đó rất cứng khiến xương cốt hắn vỡ vụn.

Ngay sau đó, hắn kêu lên thất thanh:

"Cmn, ngươi làm gãy xương của ta rồi..."

Không gãy mới lạ, ta đã dồn hết toàn bộ sức lực của lão hải lên trán, ngươi dùng sức lớn bao nhiêu thì ta trả lại cho ngươi gấp mười lần.

Những người xung quanh ngẩn người ra:

"Tiểu tử kia đánh vào thái dương người ta, người ta thì không sao còn hắn lại khóc kêu đau?"

"Lâm Đại Ngọc không yếu đuối như vậy, hắn là đầu thai của người âm?"

"Xí, ta nghĩ hắn đang ăn vạ để lấy chi phí thuốc thang đấy? Cũng không tập qua diễn xuất mà đã đòi ra đây biểu diễn rồi."

Mọi người đều nghĩ rằng An Gia Dũng đang giả vờ, họ đều bật cười.

Ngay cả Cao Á Thông cũng cau mày, không hiểu An Gia Dũng đang diễn vở kịch nào:

"Được rồi, lão công, đừng đùa nữa, chúng ta về nhà thôi..."

“Ngươi thì biết cái khỉ gì!”

An Gia Dũng vừa đau vừa xấu hổ vừa giận nên đương nhiên sẽ không nói được lời lẽ tốt đẹp gì:

“Ai rảnh mà đùa chứ!

Hai tay hắn kiệt sức buông thõng xuống, mặc dù không muốn khóc nhưng dưới cơn đau dữ dội, nước mắt vô thức trào ra.

"Mẹ kiếp, diễn cũng giống thật đấy!"

Mọi người la ó:

"Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ta còn tưởng rằng hắn bị người khác đánh thật đấy chứ!"

Trình Tinh Hà đứng một bên giả vờ làm người qua đường, ném một đồng xu qua:

"Diễn thật hơn một chút nữa đi, chúng ta sẽ thưởng cho ngươi!"

An Gia Dũng tức giận muốn giơ cánh tay còn lại lên nhưng ngay lập tức bị ta kéo lại, ta nheo mắt nhìn thứ trên người hắn và rồi lấy mặt dây chuyền treo trên cổ hắn ra.

Lúc này, mọi người đều không nhìn ra đó là thứ gì, vẻ mặt của An Gia Dũng và Cao Á Thông ngay lập tức thay đổi.

Xem ra ta đã tìm đúng chỗ.

Đỗ Hành Chỉ nhìn sang cau mày nói:

"Quả nhiên là thứ này."

Ách Ba Lan chạy tới, tò mò nhìn mặt dây chuyền:

"Ca, đây là thứ gì vậy?"

Đúng như ta nghĩ, mặt dây chuyền đó được làm bằng xương, bên trên còn có một số câu thần chú dày đặc.

Đây là nơi người đàn ông mặc áo choàng đỏ sống.

Ta nói với Ách Ba Lan:

"Thứ phóng hỏa đó có tên là Ương."

Ương trong gặp tai ương.

Nghe thấy ta nói vậy, An Gia Dũng giống như bị nói trúng tim đen, vẻ mặt hắn sợ hãi không thể diễn tả được, giọng nói run rẩy:

"Lý Bắc Đẩu, chúng ta có gì từ từ nói, đừng động vào thứ này..."

Ta đưa mặt dây chuyền đó ra trước mặt An Gia Dũng, ngay khi ta buông ra, mặt dây chuyền rơi xuống đất.

Chương 578 - Không Cam Tâm

Chương 578: Không Cam Tâm

Mặt Cao Á Thông cứng đờ, nàng muốn lấy lại thứ đó nhưng Bạch Hoắc Hương đã chặn ngay phía trước, cố ý không muốn cho nàng ấy bước tới.

Hai vợ chồng họ nhìn chằm chằm vào mặt dây chuyền, ta duỗi chân ra và nghiền nát mặt dây chuyền.

"Rắc."

Cao Á Thông lập tức hét lên, An Gia Dũng không bằng Cao Á Thông, hắn còn không thể hét lên, miệng hắn hơi hé giống như cá bị dạt vào bờ.

Hắn gắng gượng thốt ra hai chữ:

"Tiêu rồi..."

Ta thấy một sát khí hình người bay lên từ dưới chân..."Ương" này đúng như ta nghĩ, nó đã đạt đến trình độ Hôi Linh quỷ, tức là nó đã có hình dạng cụ thể, người thường có thể thấy.

Quả nhiên, hình dáng nó giống hệt người mặc áo choàng đỏ mà ta thấy vừa rồi.

Thấy một vật không biết từ đâu xuất hiện, những người có mặt đều kinh ngạc há hốc mồm, sau đó sợ sệt kêu lên:

"Đó là thứ gì vậy?"

"Giở trò...ma quỷ sao!"

Có người mạnh dạn lấy điện thoại chụp lại:

"Được lắm, sông có khúc người có lúc, lần này thời của ta đến rồi..."

Ách Ba Lan có chút lo lắng:

"Để cho họ chụp ảnh sẽ không gây rắc rối chứ?"

Trình Tinh Hà theo thói quen lấy ra que cay chuyên dùng để hóng chuyện:

"Ngươi vẫn còn quá trẻ, cho dù có chụp ảnh cũng không ai tin...thời đại này bất kể là cái gì cũng có thể photoshop được."

Các điều tra viên nhìn Đỗ Hành Chỉ, Đỗ Hành Chỉ ra hiệu để nàng xử lý những việc còn lại, các điều tra viên đó nhẹ nhõm rời đi.

Cao Á Thông lùi lại một bước và trốn sau đám đông giống như sợ rằng thứ đó sẽ gây họa cho mình.

Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, họa đến thì đường ai nấy đi...ta bỗng nhiên cảm thấy may mắn vì năm đó Cao Á Thông không thèm để ý đến ta.

Còn bóng người đó thì ngày càng rõ ràng, quả nhiên chính là người mặc áo choàng đỏ.

Ách Ba Lan suy nghĩ một chút, chợt hiểu ra điều gì đó:

"Tai ương này...ta nhớ ra rồi, ông cố của ta đã từng nhắc đến, hình như có liên quan đến người chết..."

Đúng vậy.

Người mặc áo choàng đỏ đó thoạt nhìn vẫn còn trẻ, chắc dưới ba mươi tuổi, sắc mặt tái nhợt, cả người rũ xuống...lộ ra vẻ quỷ dị âm u, thê lương khiến người ta toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Còn chiếc áo choàng đỏ của người đó có hình dáng giống cát phục của tân lang truyền thống.

Đây là "ương hôn nhân" hy hữu nhất.

Ách Ba Lan không hiểu, vì vậy ta nói với Ách Ba Lan rằng cái gọi là "ương" có những truyền thuyết khác nhau ở những nơi khác nhau, nhưng nói chung nó có nghĩa là “tai ương”, vì vậy thông thường nếu ai gặp “xui xẻo” thì được gọi là “gặp tai ương”.

“Ương” xuất hiện vào trạng thái của linh hồn khi trở về nhà lần cuối cùng sau khi chết, tức là giữa người và ma.

Người giết người, ma hại người, tai ương mang đến tai họa.

Tai ương chất chứa sự hoài niệm, sự không cam lòng và oán hận của người đã khuất đối với thế gian nên ai gặp phải sẽ gặp xui xẻo, người Tây Xuyên có câu, thà gặp vong linh cũ còn hơn gặp tai ương mới.

Ở một số nơi đến nay vẫn còn tục lệ này, những người làm đồ tang lễ thường phán đoán thời điểm người sắp chết "xuất hiện tai ương" dựa trên giới tính, tư thế ngón tay và thời gian chết, trong vòng hai giờ, tuyệt đối không được gặp ai.

Trong thời gian "xuất hiện tai ương", ban ngày cắm cờ giấy trắng trước cửa nhà, ban đêm treo đèn lồng giấy trắng để tránh người ta va vào. Nếu có người quay mặt về hướng “xuất hiện tai ương” thì cũng phải đề nghị họ tránh xa...treo một mảnh vải đỏ hoặc cái ray ngoài sân để chắn lại thì sẽ bình an vô sự.

Khi xuất hiện tai ương, người trong nhà sẽ phủ lên mặt đất một lớp tro thực vật để xem đối đãi với người chết trong lòng đất thế nào, ương là mắt hồ ly xuất hiện do sai sót âm dương, nếu dấu vết để lại của sợi dây trên mặt đất tro thực vật là dây rơm, nghĩa là người này tội nghiệt sâu nặng, có thể dẫn đến xui xẻo, nếu dấu vết là xích sắt thì người này công đức viên mãn.

Ta mơ hồ nhớ tới lần trước bị mắt hồ ly bắt đi, hình như là xích sắt, xem ra lần công đức này đã không uổng phí.

Một số yêu ma rất can đảm, chúng chỉ thích thời gian này vì có thể mang lại tai ương cho con người.

Nếu có thể lấy được "tai ương" này và nuôi lớn, giữ vững tư thế của tai ương, không để nó biến thành quỷ thường thì nó có thể gây tai họa cho người khác, đến lúc đó bản thân là kẻ gian lại hô hào đi bắt kẻ gian, danh lợi nhân đôi.

Tai ương thông thường vốn đã rất lợi hại, nhưng có một loại tai ương còn lợi hại hơn đó là tai ương được hóa thành từ tân lang và tân ương qua đời trong hôn lễ.

Vừa đối mặt với sự kiện hạnh phúc lớn nhất trong đời mà lại phải chết bất đắc kỳ tử, sự phẫn nộ của loại tai ương này lớn gấp mười lần so với những tai ương khác...vì không cam tâm!

Tai họa và tính chất nguy hiểm do loại tai ương hôn nhân mang lại cũng là lớn nhất.

Tai ương này mặc áo choàng đỏ, chắc là tân lang xui xẻo nào đó. Còn mặt dây chuyền đó là trung tâm xương hộp sọ thi thể của hắn.

Chương 579 - Tự Làm Tự Chịu

Chương 579: Tự Làm Tự Chịu

Những người phía sau An Gia Dũng đối xử với hắn cũng không tệ, không ngờ lại tặng hắn một thứ tuyệt vời như vậy.

Ách Ba Lan nghe vậy thì sửng sốt:

“Ca, não ngươi được làm từ gì thế, sao cái gì cũng biết hết vậy?”

Ngay cả Đỗ Hành Chỉ cũng nhìn chằm chằm vào ta với vẻ ngưỡng mộ.

Có thể khiến một nữ nhân xuất thân cao quý và xinh đẹp nhìn với ánh mắt như vậy, có nam nhân nào mà không tự hào, sự thỏa mãn đó không khỏi khiến ta có chút mừng thầm.

Bạch Hoắc Hương vốn dĩ cũng nhìn tôi với vẻ ngưỡng mộ, nhưng không biết mình đã chạm đến nỗi đau nào của nàng, nàng bỗng lạnh lùng nói:

"Biết một chút kiến thức chuyên môn là đã không ngừng khoe khoang rồi, nó chỉ nằm trong phạm vi công việc, giả vờ giỏi giang gì chứ."

Ta cũng đâu có nói bản thân mình giỏi giang, Trình Tinh Hà nói đúng, nàng ấy là một tia sét, không ai biết đánh trúng đâu thì sẽ nổ.

Nghe vậy, Đỗ Hành Chỉ không kìm được nói:

"Đây vốn là một cuộc thảo luận trong ngành của chúng ta, tại sao lại trở thành khoe khoang?"

Không đợi Đỗ Hành Chỉ kịp trả lời, Bạch Hoắc Hương đã lập tức nói:

"Ta cũng đâu chỉ đích danh ai, sao ngươi phải cuống lên như vậy? Sao, những người trong ngành của ngươi thích kiếm tiền hay kiếm chuyện?"

Đỗ Hành Chỉ lập tức nhíu mày, với địa vị cao quý của mình, chắc là từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cãi thua người khác:

"Làm phiền ngươi lúc nói chuyện..."

Sự việc cứ tiếp tục như vậy ta không thể không ra mặt, dù gì nó cũng do ta mà ra, ta chỉ có thể đến giảng hòa:

“Ngươi đừng nóng giận, bình thường nàng ấy cũng hay đùa giỡn với ta, không có ác ý gì đâu.”

Lúc này Đỗ Hành Chỉ không vui vẻ gì nhưng nàng là người hiểu chuyện, sợ ta khó xử nên nàng ấy cũng nhịn không nói gì. Bạch Hoắc Hương thì lại nở nụ cười đắc thắng, vẻ mặt câng câng vô cùng đắc ý.

Trình Tinh Hà rất thích hóng chuyện, vừa vui mừng khi thấy bên này đang đấu tranh kịch liệt, hắn vừa nóng lòng được chứng kiến tai ương này xuất hiện, An Gia Dũng sao lại xui xẻo như vậy, ánh mắt láo liên vô cùng bận rộn, không biết phải nhìn vào đâu.

Đúng rồi, An Gia Dũng gặp xui xẻo là sự kiện được mong đợi nhất trong năm, ta vội nhìn sang An Gia Dũng.

Lúc này An Gia Dũng cũng thấy một bóng người, sợ tới mức không còn để ý đến hai tay đang bị đau, toàn thân run rẩy:

“Ngươi đừng tới đây...Ta là chủ nhân của ngươi, ngươi quên rồi sao..."

Nếu An Gia Dũng đang đeo mặt dây chuyền đó thì chắc hẳn hắn đã dùng máu của mình để nuôi dưỡng nó, ngay cả bản thân cũng nhận mình là chủ nhân của nó, đáng tiếc, mặt dây chuyền đã vỡ nát, hắn nhất định sẽ cắn trả.

Quả nhiên, An Gia Dũng chưa kịp nói hết câu thì đã đột nhiên hét lên...người mặc áo choàng đỏ túm lấy tay hắn và rút móng tay hắn ra.

Nếu nhớ không nhầm thì chiêu thức này là một cực hình của xã hội cũ.

Hắn muốn từ từ tra tấn An Gia Dũng.

Một cái, hai cái, ba cái, những móng tay ố vàng vì hương khói rơi xuống đất với thịt mềm còn dính trên đó...Móng tay màu hồng lộ ra ngoài không khí, An Gia Dũng hét lên vỡ cả cổ họng.

Những người đang quay video cũng bắt đầu run tay, chắc những gì họ quay được cũng chẳng thấy gì:

"Cmn...Đây là thật hay giả vậy?"

"Ta có chút không tin - không phải là phim điện ảnh chèn hiệu ứng đặc biệt đó chứ?"

"Nhưng...mùi tanh của máu đâu thể là giả được, phải không?"

Sau đó, ám khí tai ương dày đặc, kéo ngón tay của An Gia Dũng và rồi “thọt” một tiếng, sau đó là tiếng hét thất thanh của An Gia Dũng, ngón tay của hắn mềm nhũn rơi xuống giống như mười sợi mì.

Tất cả đều đã bị gãy.

Nếu để ương này làm quản ngục thì e là các phạm nhân đều phải ngoan ngoãn khai ra sự thật.

Cao Á Thông vẫn lạnh lùng quan sát từ phía sau, vì sợ tai ương tìm đến nàng nên chỉ có thể đứng nhìn An Gia Dũng chịu tội, nàng không nói lời nào, chỉ đứng đó nhìn ta.

Ta không quan tâm việc nàng hận ta, nhưng ánh mắt đó của nàng rất kỳ lạ, nàng nhìn ta như thể đang nhìn đồ vật gì đó...đúng rồi, nó giống như một món đồ chơi mà bản thân không thích và ném vào thùng rác nhưng lại được người khác trân quý như báu vật, nàng không cam tâm.

Ta nhớ lúc cùng ta xem phim nàng từng nói một câu:

"Đồ của ta thì dù sống hay chết, tốt hay xấu đều là của ta, cho dù tự tay hủy hoại cũng sẽ không đưa cho người khác."

Ánh mắt đó khiến người khác rất khó chịu, ta ngoảnh mặt đi không thèm nhìn nàng ấy.

Ách Ba Lan biết rất rõ thái độ của An Gia Dũng đối với ta, họ hả hê trên nỗi đau người khác:

"Ai da, gậy ông đập lưng ông, thật nghiệt ngã!"

Đỗ Hành Chỉ hẳn cũng đã biết những chuyện An Gia Dũng làm với ta, nàng tỏ ra vô cùng oán hận:

"Tự làm tự chịu."

An Gia Dũng khóc không ra tiếng, hắn đột nhiên nhìn ta rồi quỳ xuống trước mặt ta:

"Bắc Đẩu, chúng ta là bạn học cũ mà! Chúng ta cùng nhau lớn lên, xin hãy giúp ta, ta cầu xin ngươi...xin ngươi hãy cứu ta...."

Chương 580 - Đùa Chút Thôi

Chương 580: Đùa Chút Thôi

Bây giờ đã nhớ ra ta là bạn học của ngươi rồi sao, ngươi để ương hôn nhân phóng hỏa nhà ta, suýt chút nữa thêu chết cha của ta, ngươi nghĩ rằng chỉ với mấy câu nói đó thì có thể giải quyết tất cả sao?

Nằm mơ cưới Tây Thi...nằm mơ đi.

Ta nhìn An Gia Dũng và nói:

"Ta hỏi ngươi vài câu, ngươi phải nói sự thật."

An Gia Dũng sững sờ:

"Ngươi hỏi đi! Ai da..."

Trong lúc nói, một cánh tay của hắn đã bị ương đánh gãy giống như một cây roi chín khúc.

"Ai là người đã phóng hỏa nhà ta?"

“Ta…là ta!”

An Gia Dũng lớn tiếng nói.

“Nhân lúc ngươi không có ở nhà, ta đã bảo ương đi phóng hỏa!”

"Vì sao?"

"Chẳng vì sao cả, nghe nói ngươi đã trở về nên ta chỉ muốn chơi ngươi một vố...Ta biết môn kiểm là nơi dừng chân cuối cùng của ngươi, lão già đó là người thân duy nhất của ngươi, nếu đốt nơi này, ngươi nhất định sẽ tức giận."

Vừa nói, hắn vừa chịu đựng cơn đau kịch liệt, mặt như thằng hề nở nụ cười xấu hơn cả khóc:

“Thật ra ta chỉ muốn đùa chút thôi…”

Giở một trò đùa có thể khiến ta ở tù năm đến mười năm?

Tuy nhiên, ta đã lấy điện thoại ghi lại hết những điều này...ngươi thừa nhận là tốt, môn kiểm nhà chúng ta và của ông chủ tiệm đồ cổ cũng như số tiền bồi thường cho cửa hàng trang sức ngọc bích đều oan có đầu nợ có chủ.

Ông chủ tiệm đồ cổ và tiệm ngọc bích đang đứng một bên xem náo nhiệt sau khi nghe thấy những lời này thì nhìn hắn nghiến răng nghiến lợi:

"Khốn kiếp..."

Dù là nguyên cớ gì, đây là việc do ngươi gây ra thì tự ngươi phải trả giá, đây gọi là gậy ông đập lưng ông.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên:

"Lý Bắc Đẩu, làm người đừng quá quá đáng, ngươi sẽ gặp báo ứng."

Giọng nói này rõ ràng là giọng Tây Xuyên.

Lần trước ta đã nghe thấy giọng nói này - đó là con gái của Hắc tiên sinh, người đã vận chuyển linh hồn hài nhi trong trường hợp của giáo sư La.

Ta lập tức quay đầu lại, quả nhiên ở góc đường nhìn thấy một cô gái không biết xuất hiện từ lúc nào.

Trên đầu nàng là một chiếc ô màu đen, ô che thấp không nhìn thấy mặt.

Nhìn dáng người của nàng chắc khoảng mười lăm mười sáu tuổi, dáng người mảnh khảnh khoác một bộ đồ đen kín mít, nói trắng ra, phong cách đó tuyệt đối không phải là phong cách của một cô gái ở độ tuổi này nên mặc, ngược lại giống đồ mừng thọ hơn.

Dáng vẻ kỳ dị, quần áo kỳ dị, tư thế kỳ dị, nàng cứ đứng ở đó đem đến cho người khác một cảm giác bí hiểm...quanh người nàng có một loại âm khí khiến người ta kinh hãi.

Mấy người quay video thấy người lạ mặt xuất hiện liền bắt đầu bàn tán:

"Cô gái đó là sao vậy, trời nắng mà che ô làm gì chứ?"

"Ngươi ngốc hả, bây giờ các cô gái thích làm đẹp, người ta muốn chống nắng!"

"Không đúng...Ngươi xem cô gái đó che ô...không phải để chống nắng, ngay cả bản thân nàng cũng không nhìn thấy gì?"

"Này, ta từng nghe nói...ban ngày người chết thường đội ô màu đen che mặt bởi vì họ sợ ánh sáng!"

"Cmn, không phải chứ, lại thêm người chết đến hả? Đây không phải phim điện ảnh trên mạng đúng không?"

Nàng đương nhiên không phải người chết, nhưng ta cũng rất tò mò tại sao nàng lại ăn mặc như vậy, chẳng lẽ Hắc tiên sinh muốn người ta giống như tên gọi, mặc bộ đồ đen để dọa người sao?

Trình Tinh Hà chưa bao giờ thấy nàng nhưng đã từng gặp cha nàng ấy, hắn lập tức hiểu ra, sắc mặt tối sầm lại, không kìm được phản bác lại:

"Ai dô, ta không nghe nhầm chứ? Hắc tiên sinh cũng nói đến chuyện quả báo với người khác sao, ngươi cũng hơi nhiều tiêu chuẩn rồi đấy, nếu thật sự có báo ứng thì những người giết hại con trẻ như các ngươi cũng nên nhận trước."

Hắn ghi thù cũng là có lý do, lần trước hắn bị con quỷ do cô gái đó phái đến cắn suýt chết.

Nhưng ngay khi hắn vừa dứt lời, ta đột nhiên cảm thấy một luồng tà khí đang tiến đến gần chúng ta...luồng khí đó đến rất nhanh và dữ dội, nó đang nhắm thẳng vào Trình Tinh Hà!

Đó là một con quỷ thi dầu giương răng nanh và móng vuốt...Tốc độ và sức mạnh này gần bằng khoảng hai mươi mốt người!

Trình Tinh Hà có đôi mắt Nhị Lang, hắn có thể nhìn ra nó ngay lập tức nhưng cơ thể hắn không nhanh bằng mắt nên hoàn toàn không kịp trốn đi!

Ta đứng chắn trước mặt hắn, Thất Tinh long tuyền bị sặc ra khỏi vỏ và lập tức xé đôi con quỷ thi dầu đó...dù rất mạnh nhưng cấp bậc của hắn không cao, hắn có cảm giác mình đã dùng quá sức, cả người cũng loạng choạng, thật may hắn chưa ngã xuống lề đường.

Đỗ Hành Chỉ dìu lấy ta, cũng nhận ra ta có chút không ổn, thấp giọng hỏi:

“Thứ...trên người ngươi từ đâu ra vậy?”

Nhưng vào lúc này, một thứ khác cũng nhân cơ hội nhào tới chộp lấy miệng Trình Tinh Hà.

Đỗ Hành Chỉ cau mày xoay người, ta không nhìn rõ nàng đã ra tay thế nào, chỉ thấy vật kia vừa chạm vào mặt Trình Tinh Hà thì liền biến mất trong nháy mắt.

Chương 581 - Rải Đậu Thành Binh

Chương 581: Rải Đậu Thành Binh

Còn con thứ hai, chắc bằng khoảng ba mươi lăm người, không hổ danh là thiên cấp, ra tay không hề phô trương, vô cùng sắc lẹm.

Nhưng ngay cả như vậy, khóe miệng của Trình Tinh Hà cũng có một vết máu giống như bị cắt bởi một thứ gì đó sắc nhọn.

Trình Tinh Hà vừa sờ miệng thì liền không nhịn được mắng:

"Tuổi nhỏ mà ra tay ác liệt thế!"

Giọng nói của cô gái rất vô cảm:

"Không biết nói chuyện sao, để ta dạy ngươi."

Ta đã nhìn ra rồi, cô gái này...đã lợi hại hơn rất nhiều so với lần trước gặp mặt, trong một thời gian ngắn mà sao năng lực của nàng lại tiến bộ nhanh như vậy?

Không lẽ...

Nhìn thấy cô gái này đến, hai mắt Cáo Á Thông sáng lên, không chút do dự lập tức từ phía sau chạy tới, bất lực nói:

"Ngươi mau đến cứu Dũng ca của ngươi đi, Đại Dũng vốn dĩ giận Lý Bắc Đẩu vì đã đốt nơi luyện thi thể của ngươi, lại ba lần bảy lượt phá hoại chuyện làm ăn của tiểu quỷ, muốn ngươi ra mặt để xả giận nên mới dùng ương đùa giỡn với hắn một chút, dù sao cũng không đến nỗi hành hạ Đại Dũng ra nông nỗi này..."

Nàng ta giả vờ cũng rất giống, nhưng đôi mắt lại láo liên không ngừng với vẻ hả hê trên nỗi đau người khác giống như bây giờ đã có người cứu viện nên nàng ta hy vọng người này trừng trị ta.

Kỹ năng gây chia rẽ của nàng ta đã nâng cấp rõ rệt.

Ta không thể nhìn thấy vẻ mặt của cô gái đó, chỉ cảm thấy rằng sát khí của nàng ngày càng mạnh hơn:

"Ngươi đốt điểm luyện thi thể của ta, còn Dũng ca thì đốt cửa hàng của ngươi, coi như ngươi ăn miếng trả miếng."

An Gia Dũng sắp bị ương hôn nhân giày vò sắp chết, mắt nhìn thoi thóp, nhưng khi nghe thấy giọng nói này, hắn như được giải cứu, hét lên với giọng khàn khàn:

“Ích Linh, ta chỉ muốn báo thù cho ngươi, ai mà ngờ ca ca bất lực để hắn chơi khăm mình...Ca ca thật có lỗi với ngươi..."

Cô gái tên Ích Linh không hề tỏ ra biểu cảm gì nhưng ương hôn nhân đang xé nát cánh tay của An Gia Dũng với khuôn mặt không chút biểu cảm thì lại đột ngột dừng lại.

Ách Ba Lan không thể tin nói:

"Ca, sao không đánh trả?"

Không phải không đánh trả...mà là bản lĩnh của cô gái này rất lợi hại, cho dù là ương hôn nhân phản đòn, nàng cũng có thể dễ dàng khống chế.

Đầu óc ta nhất thời tê dại, nàng còn trẻ như vậy sao lại có bản lĩnh lợi hại như vậy? Chẳng lẽ nàng thật sự là thiên tài nuôi quỷ sao?

Ngay cả Đỗ Hành Chỉ cũng phải cảnh giác:

"Cô gái này không bình thường, sao ngươi lại dính dáng đến nàng ta?"

Ta còn chưa kịp trả lời, giọng nói lạnh lùng của nàng lại vang lên:

"Lý Bắc Đẩu, thù giết cha, không đội trời chung, hôm nay ta sẽ giết ngươi."

Nàng chưa nói xong, vô số sát khí đã tràn ra từ bên cạnh nàng ấy và lao về phía chúng ta.

Trình Tinh Hà thấy vậy, sắc mặt bỗng tái nhợt:

"Không hay rồi, nha đầu này dùng sát chiêu, hảo hán không chấp thua thiệt trước mắt, chạy nhanh!"

Vừa nói, hắn không đợi ta đáp trả thì đã mang theo ông cậu ba cùng Bạch Hoắc Hương rời đi trước.

…

Những người đứng một bên xem náo nhiệt khi nghe sắp ra tuyệt chiêu thì ai nấy đều trở nên phấn khích, họ lao về phía trước như những con cua ký sinh khi thủy triều lên, nhưng khi một luồng âm khí lướt qua thì liền lật nhào những người lỗ mãng chạy phía trước.

Quả táo mới mua của hai cậu bé lăn ra xa, chúng há hốc mồm vì xót xa, những người phía sau rất tinh ý, ôm chặt điện thoại chạy đi:

"Trời ơi, ma quỷ giở trò thật rồi!"

Bây giờ các ngươi mới biết à!

Cao Á Thông chạy tới và ôm lấy An Gia Dũng đang bị phân thành từng mảnh trên mặt đất, nhưng ánh mắt vẫn luôn hướng về phía chúng ta, ánh mắt u ám và hả hê trên nỗi đau của người khác.

Ngay khi ta định rút thất tinh long tuyền ra thì Đỗ Hành Chỉ đã ngăn lại:

"Khí của ngươi dùng không quen, để ta."

Việc của ta mà lại để nữ nhân phải gánh vác thì còn ra thể thống gì, nhưng không đợi ta lên tiếng Đỗ Hành Chỉ đã búng ngón tay mảnh khảnh của mình và ném một đống đồ đạc về phía trước.

Khi nhìn những thứ nàng ném, ta bỗng sững sờ, thiên cấp đúng là thiên cấp, thứ này có thể sử dụng sao?

Ách Ba Lan trừng mắt muốn xông lên nhưng bị ta kéo lại:

"Ngươi ngốc như vậy làm gì, bản lĩnh của Ích Linh kia rất mạnh, đừng để chịu thiệt."

Ách Ba Lan vội vàng hỏi:

"Ca, ta cũng có cảm giác tiểu nha đầu kia có gì đó không đúng, nàng dường như không phải người bình thường, vậy thiên sư Đỗ sẽ không gặp bất lợi chứ?"

Ta lắc đầu:

"Ngươi xem, đó là gì?"

Những thứ Đỗ Hành Chỉ ném ra bỗng dài ra trong thoáng chốc, chúng ngay lập tức liên kết lại với nhau và chặn ngay phía trước tà khí.

Ánh sáng đó là ánh sáng công đức đầy hào hùng, nhìn đường nét giống như vô số người mặc áo giáp trắng!

Tuy hơi sửng sốt, nhưng là truyền nhân của gia tộc lớn, Ách Ba Lan vỗ đùi:

"Đó là...Rải đậu thành binh?"

Chương 582 - Đối Thủ

Chương 582: Đối Thủ

Việc lợi hại nhất mà người ăn thịt người âm dương có thể làm gồm bốn việc - biến ngày thành đêm, rải đậu thành binh, khua kiếm thành sông, hô mưa gọi gió.

Có thể làm được những điều này thì chỉ còn một bước nữa là trở thành thần tiên.

Thời xưa có rất nhiều truyền thuyết về việc rải đậu thành binh, tương truyền rằng Quách Phác thời nhà Tấn khi rải một nắm đậu đỏ xuống thì trở thành một đội quân áo đỏ.

Nhưng việc này tiêu tốn rất nhiều sức lực, bằng với khí của một người được chia thành nhiều phần và tiêu thụ cùng nhau, rất dễ bị kiệt sức.

Đỗ Hành Chỉ nhìn đòn tấn công uy hiếp của đối thủ, nàng muốn dốc toàn lực để tốc chiến tốc thắng.

Ách Ba Lan đột nhiên trở nên kích động:

"Thiên Sư Đỗ, sư phụ của ngươi là ai? Không lẽ là tán tiên nào đó sao?"

Không ngờ sau khi nghe được câu hỏi này, Đỗ Hành chỉ liền cau mày căm ghét như thể nhớ lại một hồi ức nào đó không vui.

“Người đó...là tán tiên gì chứ, chắc là chết ở xó xỉnh nào đó rồi cũng nên."

Ta chợt nhớ đến Công Tôn Thống.

Hai gia đình họ nhất định có chuyện gì đó.

Ích Linh vẫn chưa bước ra chiếc ô màu đen, cũng không thấy nàng biểu lộ bất kỳ biểu cảm nào, ta chỉ thấy làn khí đen ùn ùn kéo tới cuốn về phía chúng ta.

Khi nhìn thấy trận chiến, ta đã rất ngạc nhiên...nhiều vậy sao?

Lần trước khi đốt điểm luyện thi thể của nàng, ta còn tưởng rằng nàng sẽ bị thương nặng nhưng không ngờ rằng sau khi thoát ra ngoài nàng còn trở nên mạnh mẽ hơn.

Dù đoàn người áo giáp trắng của Đỗ Hành Chỉ có thể chống lại, nhưng đám tiểu quỷ của đối thủ vẫn không ngừng lao tới, cái trán nhẵn nhụi của Đỗ Hành Chỉ cũng đã đổ mồ hôi.

Một lúc thì không sao nhưng dần dà ta nhìn thấy Đỗ Hành Chỉ cũng không thể chịu đựng nỗi.

Có thể đánh cả thiên cấp, ta ngày càng tò mò tên Ích Linh kia, nàng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, làm sao có thể được như vậy?

An Gia Dũng từ từ chạy lại, không thèm quan tâm đến thân thể tàn tạ của mình mà cười nhạo ta.

"Ta còn tưởng rằng ngươi ra ngoài một chuyến thì sẽ trở nên lợi hại hơn chứ, nói cho cùng thì ngươi cũng phải nhờ đến nữ nhân bảo vệ, chắc là ngươi đến trường dạy nấu ăn để học cách ăn bám hả? Hahaha..."

Hắn muốn ra oai nhưng vì bị trọng thương, hắn ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt sợ hãi tái nhợt:

"Mau, đưa ta đến bệnh viện..."

Cao Á Thông làm gì còn tâm trạng quan tâm đến hắn, nàng vẫn muốn xem ta xui xẻo đến mức nào, vì vậy nàng chỉ giả vờ như không nghe thấy.

Ách Ba Lan nhìn An Gia Dũng với vẻ không thể tin được:

"Ca, bạn học của ngươi rốt cuộc có thù oán gì với ngươi mà ngay cả khi không sắp thở nỗi nữa vẫn nhớ đến ngươi vậy."

Có lẽ chấp niệm của hắn quá lớn.

Ta không còn tâm trạng quan tâm đến tên vô dụng đó nữa, ta đang tập trung quan sát Ích Linh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy có lẽ nàng cũng sẽ không chịu nỗi.

Quả nhiên, cơ thể mảnh khảnh dưới chiếc ô màu đen đang khẽ run lên.

Đỗ Hành Chỉ sắp thắng rồi.

Nhưng vào lúc này, ta chợt nhận thấy nàng đưa một tay về phía sau giống như đang định giở trò gì đó.

Ta đột nhiên nhớ đến cảm xúc của cha nàng ấy trong bệnh viện...nàng đang khống chế tà vật!

Lòng ta biết rất rõ, nàng ấy cũng có thể nhìn ra, suy nghĩ của Đỗ Hành Chỉ đều đang đặt hết vào việc điều khiển đội quân áo giáp trắng, hành động nhỏ này chỉ có thể là đánh lén từ phía sau.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên, một luồng khí tà khí phóng ta từ phía sau nhắm thẳng vào lưng Đỗ Hành Chỉ.

Bất kể là ngành gì thì việc đánh lén từ phía sau không phải là điều quang minh tốt đẹp gì.

Ta ấn đầu của Ách Ba Lan xuống, xoay người rút ra thất tinh long tuyền, vận hết khí của hải lão đầu và xông đến vật đó.

Nhưng điều ta không ngờ tới là dù lưỡi kiếm sắc bén của thất tinh long tuyền nhắm vào thứ đó nhưng ta lại nghe thấy tiếng "xẹt".

Không thể đâm xuyên qua vật đó!

Đỗ Hành Chỉ lúc này mới nhận ra, lập tức cau mày:

"Lý Bắc Đẩu, đừng để ý đến ta, đó là tiểu quỷ tử kim!"

Tiểu quỷ tử kim? Thứ mạnh nhất mà ta từng nghe nói vào thời điểm đó là bốn mươi chín người dầu, tiểu quỷ tử kim là thứ gì vậy, rõ ràng còn lợi hại hơn cả bốn mươi chín người dầu...rất lâu sau này khi biết tiểu quỷ tử kim lợi hại đến mức nào thì ta mới thấy sợ hãi!"?

Nhưng lúc đó ta không nghĩ được nhiều như vậy...ta không thể nhìn thứ này làm tổn thương Đỗ Hành Chỉ.

Vì vậy, ta dùng hết sức lực và đâm qua một lần...điều khiến ta ngạc nhiên hơn nữa là tiểu quỷ tử kim đã tránh được cạnh kiếm sắc bén của thất tinh long tuyền và tóm lấy ta.

Ngay khi nghiêng cổ và né nó, ta cảm thấy tai mình nóng ran...ta bị thứ đó làm bị thương.

Đỗ Hành Chỉ vẻ mặt biến sắc:

"Lý Bắc Đẩu, ngươi không phải là đối thủ của tiểu quỷ tử kim!"

Chương 583 - Âm Sinh Tử

Chương 583: Âm Sinh Tử

Ách Ba Lan cũng muốn giúp nhưng đến ta còn lực bất tòng tâm huống chi là hắn, tiểu quỷ tử kim đã luyện hóa, không thể bị hắn dụ đến gần, hơn nữa nơi này tà khí rất nhiều, không có sự giúp đỡ từ bên ngoài nào có thể giúp hắn.

Thứ này thật sự rất khó xơi, ta cũng không thể tiếp tục đứng chịu chết, thế là lập tức quay đầu lại phản ứng.

Ta không đấu lại thứ này, nhưng nếu muốn bắt được hổ mẹ thì phải bắt được hổ con, đánh không lại con rối, nhưng không thể không đánh lại người điều khiển con rối?

Vì vậy, ta quay lại, một tay trèo lên cây xanh, nhảy qua những tà khí và những người mặc áo giáp vàng và lao thẳng đến Ích Linh.

Ích Linh không ngờ ta lại bạo gan như vậy, hắn lật một tay lại, muốn gọi thứ gì đó đến đối phó với ta, nhưng ta đã đâm xiêng thất tinh long tuyền qua rồi.

Một tiếng "ầm" vang lên. Chiếc ô màu đen trên đầu Ích Linh đã bị cắt đứt, lộ ra khuôn mặt không chút máu.

Tuy khuôn mặt đó xinh đẹp khả ái, đôi mắt to thăm thẳm như vực sâu, giống như mắt của yêu tinh, nhưng nước da của nàng lại giống như chưa từng thấy ánh sáng, trắng bệch dị thường.

Lúc đó nàng đột nhiên hét lên và ngay lập tức che mặt.

Lúc đầu ta hơi sững sờ, tại sao, lẽ nào nàng tin vào một tôn giáo thiểu số, phụ nữ không thể ló mặt ra trước mặt đàn ông?

Nhưng ta ngay lập tức nhận ra có điều gì đó không ổn, khi nàng tiếp xúc với ánh sáng, có một vệt khói xanh bốc ra từ cái trán lộ ra ngoài của nàng giống như bị bỏng!

Cấu trúc cơ thể của nàng sợ ánh sáng?

Chuyện gì đang xảy ra vậy, ta lập tức nhìn lên, và càng ngạc nhiên hơn - tại sao không có ngọn đèn sống nào trên vai và đầu nàng ấy?

Thấy nàng như vậy, Đỗ Hành Chỉ dùng chút sức lực, đoàn người mặc áo giáp trắng đã tản ra áp đảo tà khí, rất nhiều tà khí đã hòa tan trong không khí và biến mất không tăm hơi.

Đỗ Hành Chỉ cũng đã nhìn thấy tình trạng của nàng ấy, nàng ngẩn người một lúc sau đó lớn tiếng nói với ta:

“Lý Bắc Đẩu, nàng là âm sinh tử!”

Ta không khỏi sửng sốt, ta đã từng nghe truyền thuyết về những âm sinh tử, nhưng không ngờ trên đời lại thật sự có âm sinh tử?

Nếu nàng ấy thật sự là âm sinh tử vậy thì mọi thứ trước mắt có thể được giải thích!

Nhưng lúc này, nàng đột nhiên lại hét lên một tiếng, ôm lấy đầu, nhưng mái tóc của nàng không thể che hết ánh mặt trời, giữa các sợi tóc tỏa ra khói xanh nhàn nhạt.

Âm sinh tử đương nhiên sợ ánh sáng, nếu tiếp xúc với ánh sáng trong một thời gian dài thì sẽ ...

Đỗ Hành Chỉ quan sát tình hình, lớn tiếng nói:

"Ta còn có một việc rất quan trọng muốn hỏi nàng, ngươi giúp ta một việc, đừng để nàng chết!"

Ta phản ứng lại, lập tức cởi quần áo quấn quanh đầu nàng ấy, thật trùng hợp hôm nay nắng rất gắt, ánh sáng len lỏi khắp mọi nơi, nóng rát, lúc này nhìn sang thì vừa hay thấy nắp giếng cống thoát nước đã bị người ta cướp mất, vì vậy ta ngay lập tức ôm nàng nhảy xuống miệng giếng.

Bên dưới miệng giếng tối đen như mực, không khí mát lạnh bao trùm tứ phía, ta có thể cảm nhận được cơ thể nàng ấy đang run lên một cách dễ chịu vì âm khí.

Ta vội hỏi:

“Ngươi có sao không?”

Người nàng cứng đờ, một lúc sau mới lạnh lùng nói:

"Giết cha ta cũng được, giết ta cũng được, đồ đạo đức giả, cứu ta làm gì!"

Đâu phải ta muốn cứu ngươi, cũng đừng nghĩ rằng ta là người tốt bụng như vậy, là Đỗ Hành Chỉ muốn hỏi ngươi một chuyện.

Nhưng ta cũng lười giải thích nhiều với nàng, lần này Đỗ Hành Chỉ đã cứu ta, ta đương nhiên phải giúp nàng để báo đáp ân tình rồi.

Thấy bên trong tối dần, ta ôm nàng ấy nhích vào trong, nàng ấy rất nhẹ, ôm nàng giống như ôm một con mèo.

Nàng nghiến răng:

"Ngươi không sợ ta sao?"

Ta trả lời:

“Có gì đâu phải sợ, ngươi cũng không còn là tiểu quỷ nữa, nhìn ngươi như con cua không chân”.

"Ngươi..."

Nàng rõ ràng rất tức giận, nhưng bởi vì tiếp xúc với ánh sáng dẫn đến nguyên khí bị trọng thương nên thật sự không thể làm gì được ta.

Ta chỉ nói:

“Cha ngươi chết rồi, ta biết ngươi một mình côi cút, ta cũng biết, nhưng nếu ngươi muốn tìm một nơi để dung thân thì cũng phải chọn đúng người, vợ chồng An Gia Dũng là những người tồi tệ, đến lúc đó họ bán ngươi đi rồi thì ngươi còn phải giúp họ đếm tiền nữa là!"

Nàng nghiến răng nghiến lợi:

"Ngươi thì biết gì, ngoài cha ta ra, chỉ có hai người họ đối xử tốt với ta! Tìm chỗ...?"

Nàng càng nói càng tức giận:

“Không ở trong hoàn cảnh của người khác thì không thể hiểu, người như ta làm gì tìm được nơi nào tốt chứ?”

Ta bỗng thấy cảm động, đúng vậy, quả thật không dễ dàng cho một âm sinh tử.

Cái gọi là âm sinh tử thật chất là một đứa trẻ được sinh ra từ người sống và người chết.

Chương 584 - Chân Long Huyệt

Chương 584: Chân Long Huyệt

Từ xưa đến nay, có rất nhiều truyền thuyết về sự ra đời của Âm Sinh Tử, có rất nhiều câu chuyện dân gian.

Lão Đầu từng nói với ta rằng khi hắn còn trẻ, trong làng có một người anh em tên là Nhị Điều Tử. Thằng nhóc này không thích ăn chơi, cờ bạc mà chỉ thích phụ nữ.

Có một lần, hắn đi ra ngoài vào ban đêm, thấy sau rừng cây có một dòng sông, trong đó có thứ gì đó màu trắng, nhìn kỹ thì chảy máu mũi luôn, đó là một nữ nhân!

Hắn vội vàng đi qua và nhìn kỹ, khi người phụ nữ đó đi ra khỏi sông, hắn lập tức kéo vào trong bụi cỏ.

Năm ấy khác bây giờ, bây giờ sẽ đi làm thủ tục pháp lý nhưng nữ nhân miền núi thời đó coi trọng thể diện, coi trọng trinh tiết, không thể báo quan được. Sau khi xong việc, người phụ nữ đã khóc, Nhị Điều Tử thấy ba nốt ruồi chu sa trên trán người phụ nữ ở dưới ánh trăng, giống như một nửa bông hoa mai.

Nhị Điều Tử cũng hơi động lòng, hắn nói đừng khóc, từ nay nàng sẽ là người của Nhị Điều Tử hắn, hắn sẽ mang tam mai sáu sính đến rước nàng về.

Người phụ nữ rất cảm động và nói với Nhị Điều Tử đừng rời đi, nhưng Nhị Điều Tử nghĩ vẫn còn mẹ già ở nhà nên đã hẹn nàng sau mười ngày sẽ đến rước nàng.

Đến ngày thứ mười, hắn tìm không thấy con sông kia, lập tức hỏi người gần đó có nữ nhân nào trên trán có ba nốt ruồi chu sa không, người địa phương suy nghĩ hồi lâu, nói là có người phụ nữ như vậy, nàng gọi là Bán Đóa Mai.

Trước khi Nhị Điều Tử kịp vui mừng, người kia đã nói, nhưng lúc còn sống Bán Đóa Mai đã khắc chết ba vị hôn phu nên không ai dám cưới nàng. Nàng đã treo cổ tự vẫn vì hận gả chồng, nàng đã chết hơn một năm, chôn mình ở dòng sông sau bãi tha ma.

Điều này khiến Nhị Điều Tử sợ hãi đến mất nửa hồn, về đến nhà thì phát sốt, ngày nào cũng nói những lời nhảm nhí, nói rằng đã tìm Bán Đóa Mai, đang đứng ở cửa gọi hắn, nhưng những người khác không thấy gì cả.

Sau mười tháng, Nhị Điều Tử đột nhiên cười và nói rằng con trai mình đã lớn như thế rồi.

Đang nói thì ngoài cửa có tiếng trẻ con khóc, bà lão ra mở cửa thì thấy thật là một đứa con trai.

Cậu con trai mũm mĩm và dễ thương, lông mày và đôi mắt giống hệt Nhị Điều Tử.

Những người biết chuyện đều lắc đầu thở dài, nói là không tốt, đây là Âm Sinh Tử, nữ quỷ sinh ra!

Nhưng bà lão không thể bỏ mà không nuôi, thạo nghề lập tức nói, vậy một đừng để cho đứa nhỏ gặp ánh sáng, hai đừng để đứa trẻ thấy máu.

Kết quả là đứa bé được nuôi đến ba, bốn tuổi. Một buổi sáng nọ, khi bà lão mở cửa ra thì thấy Nhị Điều Tử nằm bất động trên giường. Còn đứa trẻ thì nằm trên ngực Nhị Điều Tử, đang ngấu nghiến ăn nội tạng của Nhị Điều Tử, máu me đầy mặt, bà lão sợ hãi ngã đập vài cửa, cửa mở, ánh nắng chiếu vào, đứa trẻ biến thành một đám bụi.

Vì vậy, Âm Sinh Tử này là nửa người nửa quỷ.

Khó trách nàng ra lệnh cho những âm linh đó rất thuận tiện, nàng là một trong số đó.

Không có gì ngạc nhiên khi có bản lĩnh lớn như vậy.

Nàng có vẻ rất nhạy cảm:

"Làm sao, ngươi cũng xem thường ta?"

Ta? Ta thì thôi đi. Thậm chí ta còn chưa từng gặp cha mẹ mình. Ta còn không bằng nàng, ai có thể coi thường ai?

Hơn nữa ta đã thấy cha nàng, mẹ nàng hắn đã chết.

Ta không nhịn được hỏi:

"Vậy cha ngươi đi rồi, mẹ ngươi đâu?"

Giọng nàng lạnh lùng hơn:

“Ông nội nói đó là một bất hạnh của gia đình, một nỗi nhục lớn và mẹ ta đã tan thành mây khói.”

Hóa ra cha hắn vô cùng tức giận và tình cờ phát hiện ra có thứ có thể biến Âm Sinh Tử thành người bình thường nên đã đưa nàng rời quê hương và tìm kiếm thứ đó khắp nơi.

Cứ như vậy, ngay khi nàng được sinh ra, nàng đã lang thang khắp nơi với cha mình.

Chưa từng thấy ánh sáng của đời mình.

Và những Âm Sinh Tử cần rất nhiều âm khí hỗ trợ chúng để tiếp tục tồn tại, nếu không chúng sẽ dễ dàng tan thành mây khói.

Cha nàng đã sử dụng phương pháp nuôi dạy tiểu quỷ, tìm kiếm âm khí ở khắp mọi nơi để hỗ trợ con gái mình.

Khó trách có rất nhiều anh linh như vậy.

Hơn nữa lý do đám An Gia Dũng ở cùng nhau cũng được tìm ra, nàng muốn nuôi tiểu quỷ thông qua người khác, để thu thập âm khí nuôi sống bản thân, trong khi An Gia Dũng, Trương Mạn và đồng bọn của hắn sẽ thu được lợi ích của ngư dân và kiếm được rất nhiều tiền.

Tóm lại, đáng thương các bậc cha mẹ trên đời, nàng hận ta, đó là điều quá tự nhiên.

Tuy nhiên, ta không khỏi tò mò, Âm Sinh Tử này có thể trở thành người bình thường không?

Vì vậy, ta hỏi nàng,

"Rốt cuộc là thứ gì khiến ngươi trở thành người bình thường?"

Lúc đầu nàng phớt lờ ta nhưng vẫn trả lời:

"Nói rồi ngươi cũng không hiểu, ngươi hiểu được Chân Long Cục Tư Tương Cục à?"

Ta sững sờ một lúc:

"Chân Long Huyệt?"

Chương 585 - Bò Đấu Tái Sinh

Chương 585: Bò Đấu Tái Sinh

Mặc dù đầu nàng bị áo sơ mi của ta che mất nhưng nàng cũng nhận thấy được phản ứng của ta, giọng nói trở nên cảnh giác:

"Chỉ bằng ngươi mà hiểu được Chân Long Huyệt à? Vậy ngươi có biết Chân Long Huyệt ở nơi nào không?"

Ta vội lắc đầu:

"Ngược lại ta cũng muốn biết! Ngươi còn có tin tức gì khác về Chân Long Huyệt không? Ví dụ như nó dùng để làm gì?"

Đầu óc Xích Linh rất nhanh nhạy:

"Nếu ta nói cho ngươi biết, ngươi sẽ chịu thả ta đi ư?"

Thả nàng đi thì chẳng phải là thả hổ về núi, ngươi nghĩ ta là đồ ngốc à?

Mà lúc này, miệng giếng truyền đến động tĩnh, là đám người Đỗ Hành Chỉ đang tìm kiếm:

"Lý Bắc Đẩu!"

Cống thoát nước vốn là hẹp, mấy bóng người cùng nhau chen chúc xuống, giống như máy xay thịt, một bóng người xinh đẹp nũng nịu là người đầu tiên chạy tới, trong giọng nói lộ ra vẻ lo lắng khó tả:

"Trừ chịu chết, ngươi còn có thể làm cái gì?"

Đó là hương dược tươi mát quen thuộc - Bạch Hoắc Hương.

Đỗ Hành Chỉ muốn đi qua, Bạch Hoắc Hương có thể nhận ra điều đó,giống như một con cua tám càng đứng ở cửa hang, không cho nàng đến, nói một cách mỉa mai:

"Là ngươi để hắn cứu tiểu yêu nữ này? Ta nói cho ngươi biết, nếu Lý Bắc Đẩu thật sự đã xảy ra chuyện, ta sẽ hạ độc toàn bộ Thiên Sư Phủ của ngươi!"

Trời ạ, biết ngươi cường đại có năng lực, nhưng cũng không cần lệ khí đến như vậy, ta vội vàng nói:

"Ta không sao, chút việc nhỏ, Đỗ Thiên Sư lại đây đi, đứa nhỏ này không có chuyện gì."

Xích Linh nắm chặt lấy tôi, tức giận nói:

"Ngươi chỉ lớn hơn ta vài tuổi, gọi ai là đứa nhỏ đó!"

Người nhỏ mà tích cách không nhỏ, thực sự là một quả bóng gai.

Bạch Hoắc Hương nghiến răng không vui, nhưng Đỗ Hành Chỉ đã khéo léo đi đến, đón lấy Xích Linh bằng một tay, vui vẻ nói:

"Thật tốt quá...Bắc Đẩu, lần này ngươi vất vả rồi."

"Bắc Đẩu..."

Trình Tinh Hà phía sau cũng nghe thấy:

"Hai người thân thiết như vậy từ khi nào?"

Mẹ kiếp ngươi không nói chuyện sẽ không có người nói ngươi câm đâu!

Bạch Hoắc Hương càng tức giận hơn, ta có thể cảm nhận được hơi thở của nàng giống như rồng phun lửa, thật đáng sợ.

Thực ra ta không biết mình đã trở nên quen thuộc với nàng từ lúc nào.

Đỗ Hành Chỉ hạ giọng và nói vào tai ta:

"Ngươi giúp ta mấy lần, muốn thưởng gì?"

Hương hoa đào thoang thoảng bên tai, ngứa ngáy khắp người, ta vội rụt cổ lại:

"Không, ân không lời nào cám ơn hết được..."

Không đúng, lần này ta đã cố gắng tránh cắn lưỡi, từ này làm sao có thể được sử dụng như thế này.

"Ý ta là, nên làm..."

Cũng không đúng, ta và ngươi thân thân đến thế à?

Cũng lạ, ta chưa bao giờ lo lắng trước sóng to gió lớn, hôm nay ta đã lên cơn điên gì vậy?

Xích Linh không nghe nổi nữa, hừ lạnh một tiếng.

Giọng của Bạch Hoắc Hương càng trở nên chê cười:

"Được rồi, đừng nói nữa, ta thấy ngươi là bị tà khí mê đầu rồi, trở về ta cho ngươi ăn chút Nhân Trung Bạch."

Nàng nhấn mạnh hai từ “tà linh”, hàm ý gì đó.

Ta vẫn muốn nói, nhưng sau khi suy nghĩ lại cũng không nói nữa, nói nhiều sẽ mất, ta ra cửa cũng không không xem ngày, có lẽ hôm nay kỵ nói quá nhiều.

Tâm trạng Đỗ Hành Chỉ ngoài ý muốn rất tốt, không khỏi cười nói:

"Được, vậy ngươi chờ tin tức của ta, mấy ngày nữa, ta sẽ tới tìm ngươi."

Quả nhiên sau khi Đỗ Hành Chỉ trở lại Thiên Sư Phủ, tiếp quản chuyện đám tiểu quỷ, đang tra đến nơi này, biết rằng An Gia Dũng có liên quan đến chuyện này, vì vậy đang chú ý đến An Gia Dũng.

Có thể bên này không có dấu tích của An Gia Dũng, vì vậy tập trung vào ta và thực sự bắt được Xích Linh, bắt được tiểu quỷ Xích Linh bị thủ phạm bán đi.

Ta nhìn Xích Linh dưới lớp áo sơ mi, không khỏi nói:

"Sau khi ngươi mang nàng đi, ngươi sẽ làm gì với nàng? Rốt cuộc nàng..."

Rốt cuộc, nàng không thể sống thiếu âm khí.

Đỗ Hành Chỉ đáp:

"Yên tâm đi, nàng tạm thời không chết được, thân phận của nàng rất hiếm thấy, có thể làm được rất nhiều chuyện."

Nói xong, nàng bồi thêm một câu:

"Ngươi quan tâm nàng?"

Cái quái gì thế? Đừng hiểu lầm ta, ta vẫn muốn sống!

Xích Linh sửng sốt, nghiến răng nói:

“Mèo khóc chuột giả từ bi, chỉ cần ta không chết, sớm muộn gì cũng tìm ngươi báo thù cho cha.”

Ta biết rằng nếu có lần sau, đó thực sự chỉ có thể là ngươi chết ta sống.

Chúng ta vừa định đi ra ngoài, nhưng Bạch Hoắc Hương không rời đi, ta nghĩ nàng lại mất bình tĩnh, vì vậy ta hỏi nàng có chuyện gì vậy?

Nhưng nàng lại túm lấy ta, nhìn về phía cuối cống tối tăm và thì thầm:

"Lý Bắc Đẩu, cẩn thận, bên kia hình như có cái gì."

Ta sửng sốt một chút , nhìn theo ánh mắt của nàng, nhìn đám khí, trong lòng chợt dấy lo lắng:

"Mọi người mau đi lên thang!"

Ách Ba Lan ngày ngày lấy lời nói của ta làm mũi tên, thấy ta vừa hô thế này, không nói hai lời đòi chen lên:

"Ca ca nói đi nhanh!"

Lần này Trình Tinh Hà đã bị chen đến ngã nhào, cũng gấp gáp:

"Ngươi suốt ngày nói nhảm, ngươi là bò đấu tái sinh à!"

Chương 586 - Thứ Trí Mạng

Chương 586: Thứ Trí Mạng

Ách Ba Lan ngày ngày lấy lời nói của ta làm mũi tên, thấy ta vừa hô thế này, không nói hai lời đòi chen lên:

"Ca ca nói đi nhanh!"

Lần này Trình Tinh Hà đã bị chen đến ngã nhào, cũng gấp gáp:

"Ngươi suốt ngày nói nhảm, ngươi là bò đấu tái sinh à!"

Lần này, cửa cống thoát nước càng thêm chật chội, một nhóm người mắc kẹt ở đó không thể đi ra ngoài, nhưng bọn họ đều cảm giác được một đoàn âm khí truyền đến.

Đỗ Hành Chỉ đột nhiên kéo Xích Linh lại:

"Đây là..."

Hỏng rồi.

Tà vật đều thích ẩn náu ở nơi âm khí nặng nề, cống rãnh nhiều năm không thấy mặt trời, tràn đầy âm khí, rất nhiều tà vật thích tụ tập ở nơi này.

Nhưng ta có thể nhận thấy khi vọng khí, mặc dù thứ đó không thể nhìn thấy, nhưng trình độ âm khí thịnh vượng, không khác Sát là mấy!

Ta thực sự có chút nghi ngờ, làm sao có thể có một thứ mạnh mẽ như vậy trong cống, nhưng thứ đó đến quá nhanh, không có thời gian để suy nghĩ, ta đã chặn phía trước họ và rút ra Thất Tinh

Long Tuyền.

May mắn thay, hành khí - tử khí của Hải Lão Đầu lại có ích.

Thất Tinh Long Tuyền chém xuống, theo lý thuyết thì có thể chặt đầu thứ đó, nhưng thứ đó lại như thể nó có trí tuệ, xoay người, tránh đi lưỡi kiếm.

Mẹ kiếp, thật không hổ là cấp độ của Sát, ta lập tức quay lại đuổi theo, nhưng cuối cùng đây không phải là khí của ta, giống như đào thải cơ quan, hoặc là tác dụng của nó đáng sợ, hoặc là không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là không quay đầu lại, ngược lại khiến ta đập mình vào thành giếng thoát nước.

Thứ đó lao về phía Đỗ Hành Chỉ, Đỗ Hành Chỉ đang định ra tay xử lý, nhưng hình như lúc này Xích Linh đã kịp phản ứng, giãy giụa rời khỏi Đỗ Hành Chỉ.

Sau đó, ngày càng nhiều sát khí, từ mọi hướng trong ống cống tập trung về phía chúng ta.

Điều này phiền phức rồi, trong cống rãnh đã có rất nhiều tà ma, Xích Linh lại là một Âm Sinh Tử nồng nặc linh khí, dĩ nhiên là thứ hấp dẫn trí mạng những tà ma đó!

Đối phó với Sát này đã rất tốn sức, huống hồ lại nhiều như vậy.

Sát đó cũng nắm được cơ hội, cùng với tà ma kia ùn ùn lao về phía Đỗ Hành Chỉ.

Điều vậy không được, ta liều mạng xoay chuyển khí công trong cơ thể, tập trung chúng lên Thất Tinh Long Tuyền, thầm nghĩ trong lòng, bất kể chủ nhân cũ của những khí này từng là ai, nhưng bây giờ tất cả đều là của ta!

Những đám khí đó bị cưỡng bức tập trung vào đan điền, một đám kim khí mờ nhạt xuất hiện từ Thất Tinh Long Tuyền, bổ nhào về phía đám khí đen đó.

Trong nháy mắt, sát khí bị chia thành hai nửa, trong ống cống đột nhiên có loại cảm giác trời quang mây tạnh, nhưng vào lúc này, đột nhiên loáng thoáng nghe được một tiếng.

Tiếng cười này rất quen thuộc - thanh âm của Mã Nguyên Thu!

Ta lập tức nhìn xung quanh, làm sao, lão thất phu này lại lợi dụng việc Thiên Sư Phủ không giám sát được ở đây, nhân cơ hội ra tay?

Nhưng lão thất phu đó chạy quá nhanh, nhìn xung quanh, hắn đã biến mất cùng với những tà ma kia.

Mà lúc này, ta lại nghe Bạch Hoắc Hương "hừ" một tiếng:

"Đỗ Hành Chỉ, người kia đâu?"

Ta nhìn lại, chỉ còn lại chiếc áo sơ mi của ta trong tay Đỗ Hành Chỉ, Xích Linh đã biến mất.

Đỗ Hành Chỉ cũng cau mày và nghiến răng.

Sẽ không ai vui vẻ sau khi tốn nhiều công sức như vậy mà lại thành lấy nước bằng một cái giỏ tre, nhưng Bạch Hoắc Hương khá vui vẻ, hả hê nói:

"Ơ kìa, không phải nói có chỗ dùng được à? Sao không nhìn thấy khá hơn chút nào? Này là xong rồi nhỉ, vịt đến miệng còn bay."

Đỗ Hành Chỉ hoàn toàn không để ý đến Bạch Hoắc Hương mà chỉ nắm chặt tay, rõ ràng là thất vọng và khó chịu.

Nhưng ta nghĩ lại, nếu Mã Nguyên Thu thực sự có được thứ vừa rồi, tại sao hắn lại cứu Xích Linh?

Vừa rồi Đỗ Hành Chỉ cũng nói rằng Xích Linh có ích.

Ta vội hỏi:

"Đỗ Hành Chỉ, nói cho ta biết Xích Linh có ích lợi gì?"

Đỗ Hành Chỉ do dự một chút, nhưng vẫn là lắc đầu, áy náy nói:

"Đây là bí mật của Thiên Sư Phủ, ta không thể nói cho ngươi."

Ta không khỏi thất vọng.

Bạch Hoắc Hương nhân cơ hội nói:

"Hừ, Thiên Sư Phủ các ngươi xử lý sự tình thật là tốt nhỉ,chuyện chịu chết cũng không thấy khách khí nhưng vừa có bí mật là khách khí ngay."

Những lời này thật nặng nề, Đỗ Hành Chỉ lại cau mày, nhưng vì ta, nàng vẫn nhẫn nhịn, không quan tâm đến Bạch Hoắc Hương, chỉ chân thành nhìn ta:

"Bắc Đẩu, ta nhớ kỹ những chuyện người làm vì Thiên Sư Phủ của chúng ta, ngươi tin tưởng ta, biết nhiều không có lợi cho ngươi."

Ta gật đầu:

"Làm hết trách nhiệm của mình, ta hiểu điều đó."

Có thể thấy rằng dường như nàng không nói dối.

Đỗ Hành Chỉ thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Hoắc Hương liếc mắt.

Sau khi ra ngoài, ta có đề cập đến chuyện của Mã Nguyên Thu với Đỗ Hành Chỉ, Đỗ Hành Chỉ cau mày nói sẽ điều tra kỹ người này nên bảo ta cứ yên tâm.

Hơn nữa trên đường phố đã xảy ra một vụ náo động lớn như vậy, những người giám thị ta của Thiên Sư Phủ đã tập trung lại với nhau, họ tỏ ra nhẹ nhõm sau khi thấy chúng ta không sao.

Có người nóng tính hơn, còn xông ra nói chuyện nguy hiểm bên ngoài, chờ thiên chủ trở về, hi vọng có thể mau chóng trở về Thiên Sư Phủ để “đoàn tụ”.

Chương 587 - Rắc Rối

Chương 587: Rắc Rối

Còn có người nhìn thấy mối quan hệ thân thiết của Đỗ Hành Chỉ với ta, hâm mộ rồi nói môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, Thiên Sư Phủ đã lâu không tổ chức hôn lễ lớn, còn phải đợi uống rượu mừng của ta và Đỗ Hành Chỉ.

Này đều là gì đây, toàn chuyện không đâu vào đâu, sao nói đến phức tạp như vậy.

Đỗ Hành Chỉ bị nói đến đỏ mặt, nhưng không bác bỏ.

Trình Tinh Hà không nhịn được, lẩm bẩm:

"Một đám vuốt đuôi ngựa, lúc Thất Tinh để họ vây thì họ không ra, không có chuyện gì cũng vui vẻ."

Bạch Hoắc Hương càng nghe càng tức giận, quay người bỏ đi, để lại mùi hương thơm.

Hơn nữa những Thiên Sư đó chẳng bao lâu đã bắt đầu ho khan hắt hơi, như thể họ bị nhiễm cúm.

Ta nghi ngờ có liên quan gì đến mùi thơm đó, nhưng ta không dám hỏi.

Đỗ Hành Chỉ từ biệt ta rồi rời đi, nói rằng chuyện này cần phải điều tra kỹ lưỡng, vì vậy ta đã hỏi một câu, thủ lĩnh Thiên Sư đi đâu rồi, khi nào thì trở lại?

Quan hệ giữa hắn và ta còn chưa giải quyết, như thể đang chờ phán quyết, ta hận không thể biết kết quả sớm hơn một chút.

Đỗ Hành Chỉ cười cười, nói khi nào thủ lĩnh Thiên Sư trở về, sẽ nói cho ngươi biết đầu tiên.

Không phải, hiện tại Tư Tương Cục loạn thành như vậy, hắn còn có tâm tình chạy loạn, hắn còn có tinh thần trách nhiệm không?

Nhưng nghĩ lại, đúng rồi, hắn cũng sẽ đến Huyền Vũ Cục hay Bạch Hổ Cục còn lại?

Sau khi đuổi Đỗ Hành Chỉ đi, chủ cửa hàng đồ cổ và những người khác chen lên, mồm năm miệng mười hỏi ta, chuyện quần ma loạn vũ hôm nay ở trên phố là như thế nào?

Thật rắc rối khi giải thích, vì vậy ta đã học được một chiêu từ Đổng Ca và nhờ họ đi hỏi "bộ phận tương quan".

Bọn họ không biết bốn chữ này ám chỉ cái gì, nghi hoặc hồi lâu rồi chỉ có thể bỏ qua.

Và ta nhìn theo hướng hai vợ chồng Cao Á Thông và An Gia Dũng - còn có Giá Tái Ương kia.

Giá Thú Ương để Xích Linh ổn định lại, nhưng trước khi nàng bị Xích Linh bắt đi, An Gia Dũng vốn trông cậy vào Xích Linh để đối phó với ta, ai biết Xích Linh đã đi rồi, mà ta lại vô sự trở về, một đôi mắt trừng như con cóc, tràn đầy vẻ không cam lòng, muốn hống hách mắng ta như trước kia nhưng hắn lại không dám nữa.

Bởi vì cách hắn nhìn ta, ngoài không can tâm còn có sự sợ hãi.

Hắn thua luôn.

Hận thù trong mắt Cao Á Thông ngày càng sâu khiến ông chủ khó chịu.

Bạch Hoắc Hương liếc nhìn An Gia Dũng, nói một cách thờ ơ:

"Hừ, vết thương cũng đủ nặng rồi, nếu như ta không chữa trị cho, có lẽ hắn sẽ phế cả đời."

Hóa ra việc tay hắn bị cắt thành chín đoạn cũng không có gì to tát, cột sống và thắt lưng cũng bị tổn thương nghiêm trọng.

Khi An Gia Dũng nghe thấy điều này, sắc mặt hắn càng lúc càng tái nhợt, hắn lập tức nói:

"Ngươi biết xem bệnh à? Vậy mau xem cho ta, Lý Bắc Đẩu thuê ngươi bao nhiêu tiền, ta trả gấp đôi!"

Bạch Hoắc Hương:

"Thuê ta? Đùa à, người có thể thuê ta còn chưa ra đời."

Khi nói, nàng nhìn ta, ngụ ý rằng ta phải nói một lời.

Ta cười nói:

"Vậy thì ngươi đừng chữa trị."

Theo lời dặn của lão đầu, cả đời ta đối xử tốt với người khác và không làm tổn thương người khác, nhưng hôm nay rất sảng khoái.

Ta không biết mình đã chờ đợi ngày này bao lâu rồi.

Ta có thể nhìn ra tội ác tày trời của An Gia Dũng, đáng lẽ phải nhận quả báo từ lâu, nhưng không biết tại sao lại may mắn gặp gỡ cha con Xích Linh, chắc là Xích Linh đã giúp hắn đổi đời, giúp hắn thoát khỏi vài kiếp nạn.

Bây giờ, Xích Linh cũng đã rời bỏ hắn, mây đen lập tức bao trùm phúc đức của hắn.

Không chỉ vậy, giữa hai lông mày của hắn còn có một vết đứt rõ ràng, cho thấy bước ngoặt thay đổi cuộc đời và vận mệnh của hắn đã đến - sợ là sau này hắn chỉ có thể ngồi trên xe lăn.

An Gia Dũng nghiến răng, không khỏi chửi rủa lần nữa:

"Má nó, không sợ nói láo mất đầu lưỡi à, con mẹ nó ai cho ngươi một mình bán Đại Lực Hoàn, bệnh viện nhiều người như thế, đều chết à?"

Nói rồi, hắn đi kéo Cao Á Thông:

"Vợ à, mau đưa ta đến bệnh viện đi..."

Cao Á Thông cũng biết rằng An Gia Dũng vô dụng, vì vậy hất tay An Gia Dũng ra và đi về phía ta với đôi mắt ngấn lệ:

"Bắc Đẩu, giữa chúng ta có chút hiểu lầm, có một chuyện muốn nói cặn kẽ với ngươi, nếu có thời gian nói chuyện với ta..."

Vừa nói, nàng vừa định đặt tay lên tay ta.

Mẹ kiếp, cô gái lật mặt quá nhanh rồi, tắc kè hoa cũng không nhanh bằng nàng!

Ta đã sớm né và lạnh lùng nói:

"Muốn nói chuyện gì nói ở đấy, đứng gần như vậy làm gì, ta không điếc."

Cả Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đều biết những gì nàng đã làm với ta, vì vậy họ đồng thanh nói:

"Đúng."

Tay nàng vơ được không khí, ngực phập phồng dữ dội - có lẽ chưa từng có người nạn nhân nào từ chối nàng ở nơi công cộng như thế này.

Chương 588 - Hủy Hoại

Chương 588: Hủy Hoại

Đối với nàng, đây là một sự sỉ nhục còn tồi tệ hơn cả việc bị chặt đầu.

Lúc này nàng mới ngẩng đầu lên, cố nặn ra một nụ cười ảm đạm:

"Được, Lý Bắc Đẩu, vậy lần sau chúng ta nói."

Đang định xoay người, An Gia Dũng vội vàng kéo nàng lại, lại bị đôi chân mảnh khảnh xinh đẹp đi giày cao gót của nàng đá ra:

"Ta sẽ cho người tới đón ngươi."

"Đợi một chút."

Ta vội nói:

"Đừng đi vội, còn có một việc."

Cao Á Thông quay lại, như thể nhìn thấy một chút hy vọng nào đó, đôi mắt nàng ngay lập tức sáng lên.

…

Mà đám người Trình Tinh Hà nhìn ta với vẻ hoài nghi, nghĩ rằng ta nhớ ăn không nhớ đánh.

Ta bình tĩnh mở video trong tay ra:

"Ta tổn thất mặt tiền cửa cửa hàng, cũng như thiệt hại của cửa hàng đồ cổ bên cạnh, cửa hàng ngọc bích và những cửa hàng bị ảnh hưởng còn lại, ngươi nên thanh toán và trả lại càng sớm càng tốt, nếu không chúng ta sẽ xem xét đến pháp luật."

Ba đến mười năm.

Những ngón tay mảnh khảnh của Cao Á Thông lập tức bị siết chặt đến ứ máu, nhưng nàng vẫn giữ được sự đoan trang tao nhã của mình, cười nhạt:

"Đây là An..."

"Ta nghe các trong nhóm đồng học là các ngươi không làm công chứng tài sản trước hôn nhân. Những gì bây giờ ngươi sở hữu là tài sản chung của hai vợ chồng, phải không?"

Ta ngắt lời nàng:

"Vậy tại sao ngươi lại rời đi?"

Các cửa hàng xung quanh bị hư hại, còn có người nhà của bà lão bị bệnh tim đến gây rối thấy chính chủ, họ vây lấy Cao Á Thông vì sợ Cao Á Thông sẽ bỏ chạy. Người lớn khóc, trẻ con ồn ào, thằng nhóc choai choau nhảy chân sáo, tất cả đều đòi tiền Cao Á Thông, nói rằng tiền hôm nay không có, đừng rời đi.

Nàng chưa từng gặp qua cảnh này, nàng không khỏi tái mặt, muốn nhờ ta giúp đỡ, nhưng ta vốn không thèm nhìn nàng thêm chút nào.

Đám người Trình Tinh Hà đã muốn xử lý bọn họ từ lâu, họ đều chen chúc để xem cuộc vui, nhân cơ hội ném trứng lên đầu đôi vợ chồng, nói bọn họ cố tình phóng hỏa, là kẻ giết người. Như vậy, hai người họ giống như những tù nhân diễu hành trên đường phố trong xã hội cũ, toàn thân là lá rau và vỏ trứng.

Bạch Hoắc Hương cũng dựa vào cửa hàng của Cao lão bản và bắt đầu cắn hạt dưa, Cao lão bản không xem cuộc vui mà nhìn Bai

Huo Xiang, hạ giọng hỏi ta:

"Làm sao thế, thằng nhóc ngươi ra ngoài một chuyến, thật sự là tìm bà chủ về cho cửa hàng à?"

Bạch Hoắc Hương giả vờ không nghe thấy, nhưng tai nàng đỏ lên.

Ta vội nói với Cao lão bản đừng nói nhảm nữa, bà chủ thật vẫn chưa về.

Mặc dù ta không thể nói chính xác thời gian, nhưng nàng sớm hay muộn cũng sẽ về.

Bạch Hoắc Hương sững người, đi ra ngoài xem náo nhiệt.

Ta không quen với chủ cửa hàng trang sức bị ảnh hưởng, ta không biết hắn có có đôn giá không, ta chỉ biết chủ cửa hàng đồ cổ...là ông chủ bắt một con cóc đái, đồ bị hư là đồ cổ không ai kiểm tra báo giá rõ ràng, xem xong không khỏi bàng hoàng, cả hai cửa hàng đều đòi hơn chục triệu.

Trình Tinh Hà cũng không phải là người tốt, hắn đã khai man mặt tiền cửa hàng của mình thêm vài phần trăm, cũng phải trăm vạn.

Hắn vừa lắc đầu thở dài vừa nói, đáng tiếc cửa hàng của chúng ta kinh doanh dựa vào miệng lưỡi, hắn lại không có sản phẩm, nếu không phải lừa tên khốn kiếp kia thêm một món tiền mới có thể xả giận.

Như vậy cũng khá tốt rồi, mặt tiền ngôi nhà của chúng ta đã xuống cấp từ lâu. Vào mùa hè, chúng ta thường phải lấy các chậu nhỏ để lấy nước trên mặt đất, nó nên được sửa chữa từ lâu.

Trước khi ông lão bị mất trí nhớ, hắn có ý đợi đến khi ta cưới vợ thì sẽ sửa sang, nhưng bây giờ vừa lúc, ta sẽ giao việc này cho

An Gia Dũng.

Tính như vậy, mặc dù An Gia Dũng đã kiếm được rất nhiều tiền từ việc bán tiểu quỷ trong một thời gian, nhưng nếu hắn phải trả toàn bộ, không chết cũng phải lột da.

Nhìn lại Tài Bạch Cung của hắn, ta càng cảm thấy sảng khoái hơn, Tài Bạch Cung rất cao, như thể đã được tiêm axit hyaluronic trước đó, nhưng bây giờ "axit hyaluronic" đã tan thành mây khói.

Nhìn từ đó, sau khi kiếm được nhiều tiền, hắn đã tiêu rất nhiều tiền vào cờ bạc, có lẽ cũng không tiết kiệm được bao nhiêu, nếu trả tiền bồi thường, chiếc Mercedes-Benz của hắn cũng không gánh nổi.

Với điều kiện của hắn, làm sao Cao Á Thông có thể tiếp tục ở bên hắn, có thể nói là tiền mất tật mang, số phận giống như cơ thể, nửa đời sau đều không thể khá lên.

Còn An Gia Dũng giờ đang hấp hối, xung quanh đây có rất nhiều người, ngay cả xe cấp cứu cũng không vào được, tính mạng đương nhiên quan trọng hơn tiền bạc. Hắn sợ không cứu kịp nên đành phải ấn dấu tay vào bản thỏa thuận, chuyển tiền qua di động rồi cho xe cấp cứu đến đón hắn.

Ách Ba Lan nhìn An Gia Dũng bị đuổi đi, lẩm bẩm:

"Ca, rốt cuộc là chuyện gì xảy? Ta còn cảm thấy quá dễ với tên kia."

Đúng vậy, hắn gần như hủy hoại cuộc đời ta.

Chương 589 - Vẫy Tay

Chương 589: Vẫy Tay

Ta trả lời, hận thù giữa ta và hắn tạm thời chấm dứt tại đây, tiền mất, mạng cũng chỉ còn một nửa, còn chênh lệch gốc lãi, tính toán nhiều ngược lại sẽ bị trừ công đức.

Nhưng vẫn còn một người chưa tính sổ xong đâu!

Ta lấy ẩn thân phù ra:

"Uông Tình Tình, thù của ta sắp xong rồi, đến lượt ngươi."

Một đợt tử khí đột nhiên từ trong tay hắn phóng ra, lao về phía xe cứu thương.

An Gia Dũng còn nàng cô một mạng, muốn tính trả như thế nào là chuyện của hai người bọn họ.

Ta vừa định hỏi các thương gia cách tính tiền, thì bỗng một người đàn ông chen ra khỏi đám đông, may mà không đẩy ta ngã nhào.

Ách Ba Lan ngay lập tức quay lại:

"Ai dám đánh lén ca của ta!"

Ta nhanh chóng kéo Ách Ba Lan lại, ai không có việc gì mà đánh lén ta, sức mạnh của cú húc này tất nhiên chỉ có thể là Hòa Thượng thôi?

Hòa Thượng thở hồng hộc, trên tay còn cầm một cây hút bồn cầu:

"Chết tiệt, tên khốn An Gia Dũng đâu? Ta sẽ đánh gãy răng của hắn!"

Thì ra trong lúc Hòa Thượng đi giao đồ ăn thì đã đi vệ sinh, lại xem wechat và thấy 99+ thông báo trong nhóm lớp. Trương Mạn nói rằng thần côn Lý Bắc Đẩu không có tiền ăn cơm, thế mà lại phóng hỏa đốt nhà của lão đầu nhà mình để lừa tiền bảo hiểm. Khi nghe thấy điều này, bạn học đã mắng Lý Bắc Đẩu là đồ vô nhân đạo, lương tâm bị chó tha rồi à?

Một vài bạn học nữ còn nói, biết người biết mặt không biết lòng, nhân mô cẩu dạng, còn muốn lừa gạt.

Trương Mạn đã gửi một meme gấu trúc ngớ ngẩn hút thuốc và nói hắn rất vui khi nghe điều đó, An Thiếu đã trở thành chính nghĩa sứ giả.

Mặc dù Hòa Thượng sững sờ nhưng hắn không ngu ngốc, biết An Gia Dũng lại đến gây rắc rối cho ta, hắn đã đi khắp nơi tìm vũ khí để giúp ta. Nhưng trong nhà vệ sinh có thể có thứ gì, ngay khi tìm thấy một chiếc gậy hút bồn cầu, hắn đã chộp lấy, phóng xe điện đến.

Ta vô cùng cảm động, một đời người có được mấy người bạn như thế này?

Hòa Thượng biết rõ đầu đuôi ngọn ngành, vui vẻ vỗ đùi, nói thằng nhóc ngươi ra ngoài một chuyến thì đầy hứa hẹn, An Gia Dũng chưa từng cố gắng, hắn đáng bị như vậy.

Sau đó Hòa Thượng nhìn mặt tiền của cửa hàng, nói không thể sống ở đây nữa, sao có thể để ông lão sống ở đây nữa ?

Trình Tinh Hà là người nhạy cảm nhất với tiền bạc, vì vậy hắn đã tính toán trên máy tính một lúc lâu rồi trả lời:

"Sửa sang căn nhà này tốn rất nhiều tiền, chúng ta thuê phòng trước đi."

Hiện tại chưa kinh doanh gì nên còn phải tiết kiệm, nhưng đám người họ đông, phải thuê nhà rộng rãi, rộng rãi thì chắc chắn sẽ đắt.

Nhưng ai biết Hòa Thượng đã vỗ vào đùi nó:

"Thật trùng hợp, các ngươi ở cái phòng trên lầu mà ta tìm đi! Đừng nói nữa, vừa rẻ vừa to!"

Bây giờ ta mới nhớ ra có một vấn đề với ngôi nhà mà ta đang sống, ta đang muốn cho hắn xem.

Khi Trình Tinh Hà nghe thấy từ "rẻ", mắt hắn sáng lên, dẫn theo ông lão, lái chiếc Cherokee và để Hòa Thượng dẫn đường.

Hòa Thượng từng là chủ sở hữu của một chiếc Lincoln sang trọng, nhưng đời người thay đổi nanh, hắn lại lái một chiếc xe điện. Hắn chạm vào chiếc Cherokee và cảm thấy rất xúc động, nói rằng chưa từng ngồi trên chiếc xe nào tốt như vậy.

Khi ông lão lên xe, hắn vẫy tay với mặt tiền cửa hàng, như thể ở đó có một người đang đứng, điều này đủ khiến Hòa Thượng sợ hãi.

hỏi ông già:

"Ngươi đang vẫy tay với ai?"

Ông lão chưa kịp nói thì một con mèo nhảy vào.

Ta lập tức thích thú, Tiểu Bạch Cước?

Kể từ lúc con mèo tám đuôi giúp ta đổi một mạng, nó không còn xuất hiện nữa, ta nghĩ nó đã đi đâu đó để tĩnh dưỡng, không ngờ nó vẫn ở gần đó.

Con mèo cuộn tròn trong lòng ông lão và ngẩng đầu lên, ra hiệu cho ông lão có thể vuốt ve đầu nó.

Ông lão vuốt ve vào nó như một quả óc chó, nó thoải mái kêu vài tiếng.

Trên người nó có rất nhiều tàn thuốc lá.

Chẳng lẽ...Trước đây ta hỏi ai đã cứu ông lão từ mặt tiền nhưng không có ai biết, Cao lão sư nói hắn vốn là muốn đi vào nhưng sơ ý nên ông lão đã đi ra, hắn muốn tìm người để cảm ơn nhưng không tìm được.

Chẳng lẽ...Tiểu Bạch Cước đã cứu hắn?

Lần này, chúng ta nợ ân huệ của nó.

Ta vội mua rất nhiều cá nhỏ cho Tiểu Bạch Cước, Tiểu Bạch Cước rất kén ăn và chỉ muốn ăn những loại có gia vị, những thứ còn lại đều vào thân Trình Tinh Hà.

Cherokee di chuyển, tốc độ rất nhanh, theo chỉ dẫn của Hòa Thượng, chúng ta nhanh chóng đến được một chung cư.

Chung cư đó được coi là ngoại ô, vì vậy nó hơi xa, cho nên mới rẻ như vậy.

Bệnh nghề nghiệp, ta theo phản xạ xem luôn phong thủy của chung cư này, nhưng sau khi xem xong, ta nhíu mày.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một chung cư có hình dạng này.

Ách Ba Lan cũng bắt chước nhìn theo, cũng nói một câu:

"Ca, chung cư này thật thú vị, nhìn có vẻ giống chữ ‘sơn’."

Đúng vậy, nhìn từ xa tổng cộng chỉ có ba tòa nhà, tòa nhà chính ở giữa cao sừng sững, hai toàn bên cạnh thấp hơn một chút, thực sự giống như một chữ "sơn".

Chương 590 - Sơn

Chương 590: Sơn

Nhưng vào sâu bên trong, chúng ta có thể thấy rằng đằng sau ba tòa nhà cao tầng vẫn còn hai tòa nhà thấp.

Nó không giống như chữ “sơn” nữa, nó giống như một thứ gì không may mắn khác.

Trước cổng tiểu khu có dòng chữ "Manh Quế chung cư", không có dùng từ may mắn như ở các tiểu khu khác mà có vẻ u ám, giống như một tấm bia mộ lớn.

Hòa Thượng sống trong tòa nhà cao nhất trong khu, tầng cao nhất, tầng 23.

Tiểu khu có bộ phận cho thuê riêng, nhưng dường như tỷ lệ lấp đầy của tiểu khu này không cao, nơi cho thuê đầy bụi, rõ ràng là không có ai thường đến.

Một người môi giới mặt đầy mụn đang chơi game trên di động, trong điện thoại vang lên giọng nói "bảo vệ tháp phòng thủ của chúng ta", khi thấy một nhóm người tiến vào, mắt hắn sáng lên, hắn vừa nghịch điện thoại vừa hỏi chúng ta cần gì?

Ta đã nói những gì ta muốn, người bán hàng nhanh chóng nói các ngươi quá sáng suốt, nhà trong Manh Quế chung cư của chúng ta là rẻ nhất toàn huyện, vừa nói vừa lấy ra một bảng báo giá:

"Với giá này, muốn đi đâu liền đi!"

Ta nhìn xuống và không khỏi sửng sốt, ta thấy một căn phòng rộng 180 mét vuông có bốn phòng ngủ và hai phòng khách, có thể cho thuê với giá một nghìn năm nhân dân tệ!

Hơn nữa, nó còn được dọn dẹp sách sẽ, có thể xách vali vào phòng ngay, nhìn ảnh thì gần giống căn hộ kiểu khách sạn.

Trình Tinh Hà sững sờ...vì huyện của chúng ta gần thủ đô, một phòng 80 mét vuông có giá khoảng hai nghìn, trước Hòa Thượng nói nơi này vừa rẻ vừa rộng còn tưởng khoác lác, nhưng bây giờ nhìn lại, giá cả rẻ thật đấy, rẻ giật mình!

Trình Tinh Hà thì thầm sau khi phấn khích:

"Để ta nói cho ngươi biết, đầu năm nay không gian cũng thương, có lẽ là lừa gạt gạt đấy."

Môi giới tai nhạy, vội nói:

"Ngươi nói thế là có ý gì, chìa khóa ở chỗ này, đến, các vị khách quý, ta dẫn các vị đi vào trong xem thử."

Vừa nói, hắn vừa lấy một chùm chìa khóa lớn, đồng thời lấy một thứ khác đeo vào cổ.

Sau khi ta nhìn rõ thứ mà hắn đang đeo trên đó, ta không khỏi nhíu mày.

…

Hóa ra đó là một cái hộ tâm kính bát quái màu vàng tím, chuyên dùng để xua đuổi tà ma.

Lúc này trời cũng đã nhá nhem tối, nhưng trong tòa nhà cao như vậy lại không có mấy ngọn đèn, khiến người ta cảm thấy u ám.

Ta không kìm được nên hỏi:

“Giá thuê rẻ như vậy nhưng sao tỉ lệ vào ở lại ít như thế?”

Người môi giới xua tay và nói:

"Ai nói tỷ lệ vào ở thấp? Chẳng qua là tỷ lệ vào ở..."

Nhưng hắn lập tức ý thức được cái gì, vội ngậm miệng, sắc mặt tái nhợt.

Trình Tinh Hà cảm thấy khó chịu, đáp:

"Chẳng lẽ những người sống ở đây đều là người mù, không cần bật đèn à?"

Người môi giới gượng cười, nói hắn thật biết đùa, rồi mời vào thang máy.

Thang máy đi lên tầng 23, có một căn hộ bên cạnh phòng của Hòa Thượng ở.

Sau khi mở cánh cửa căn hộ đó, những lo lắng về việc "lừa đảo" của Trình Tinh Hà cũng biến mất. Căn phòng được trang trí rất tinh xảo, đồ điện gia dụng các loại đều có sẵn, đúng là chỉ cần xách vali vào ở thôi.

Nếu có thể thuê với giá này, hoặc là công ty môi giới bị điên, hoặc là có điều mờ ám.

Mặt ta không đổi sắc, nhưng Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà rất vui, chạy loạn khắp phòng nói nơi này tốt, ông lão tùy theo hoàn cảnh, còn hỏi ban công nào có thể tìm được Hằng Nga. Bạch Hoắc Hương không nói gì, nhưng nàng rõ ràng thích ở đây, đã chiếm một căn phòng với phong cách trang màu trắng.

Người môi giới thấy chúng ta hài lòng, không khỏi mừng rỡ, ta đi một vòng vào trong, lúc đi ra, Trình Tinh Hà giống như sợ người môi giới sẽ hối hận, không biết đã ký hợp đồng và chuyển tiền từ lúc nào rồi.

Người môi giới thấy đã được thanh toán, lúc này mới yên tâm, sau đó như không muốn nán lại lâu hơn, vội nói:

"Chúc các vị khách quý ở lại vui vẻ, ta không làm phiền nữa."

Vừa nói hắn vừa bước nhanh vào thang máy, như sợ có người đuổi theo.

Chúng ta cũng không tiễn hắn, Trình Tinh Hà đang tìm kiếm bàn chải đánh răng và các đồ gia dụng khác, bây giờ hắn có tiền, hắn đã gọi đồ ăn ở bên ngoài.

Sau đó tranh phòng với Ách Ba Lan.

Hòa Thượng thấy chúng ta hài lòng nên cũng rất vui, ta cũng nhớ lần này Hòa Thượng xui xẻo là vì chỗ ở, nên ta đã đề xuất đến chỗ hắn xem thử.

Hòa Thượng vội gật đầu, vừa đi vào trong phòng và nhìn thử, cũng không phát hiện có vấn đề gì, chỉ là cảm giác được gian phòng này rất tối.

Nhưng khi ta nhìn xung quanh, gần đó không có thứ gì, vậy nhiều âm khí như vậy đến từ đâu?

Nếu một người sống ở một nơi đầy âm khí trong một thời gian dài, nhẹ thì xui xẻo, nặng thì mất mạng, Hòa Thượng đã sống ở đây lâu như vậy mà vẫn khỏe như trâu, đúng là đỉnh.

Ta hỏi Hòa Thượng, ai đã giới thiệu ngôi nhà này cho hắn?

Hòa Thượng nói là một đối tác làm ăn không quá thân thiết, giờ nghĩ lại cũng không nhớ nổi đó là ai.

Chương 591 - Chung Cư Mãnh Quỷ

Chương 591: Chung Cư Mãnh Quỷ

Hóa ra khi đó Hòa Thượng đã trở lại đỉnh cao nhờ vào mỹ nhân bụng bự, ý chí muốn tích lũy tài sản càng sớm càng tốt dâng lên mạnh mẽ. Vào thời điểm đó, có một cơ hội tuyệt vời, miễn là đầu tư vào là có thể kiếm lời, Hòa Thượng có khứu giác nhạy bén, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, vì vậy hắn nghiến răng và thế chấp nhà, dù sao hắn cảm thấy tiền sẽ sớm trở lại, chỉ để xoay vòng thôi.

Sau đó hắn được một người giới thiệu và thuê ở đây.

Ai biết được sau khi ở đây không lâu, khoản đầu tư đó mất trắng, tiền của và quyền lực đều trôi theo dòng nước, rất nhiều nhà đầu tư tin tưởng hắn cũng gặp vận đen, không ít người la hét muốn chém hắn.

Cũng may nơi này không ai biết, tiền thuê nhà đã trả trước nên còn chỗ ở, nếu không thật sự phải đến nhà kho của Hùng Bá Thúc ở.

Nói về điều này, hắn cười một cách rất lạc quan, nói rằng ngươi thấy ta nàng nhìn xa không.

Có cái rắm, vận khí của ngươi là do nơi này gây chuyện.

Ngã ở đâu đứng lên ở đó, ta phải giúp Hòa Thượng giải quyết mọi việc ở đây càng sớm càng tốt.

Nhưng bây giờ đã quá muộn, Hòa Thượng đã đi giao đồ ăn cả một ngày rồi, có thể thấy Hòa Thượng cũng buồn ngủ nên ta để hắn đi nghỉ ngơi trước, ngày mai ta sẽ quay lại.

Vừa nói ta vừa mở cửa, có một người giao đồ ăn đang cẩn thận nhìn vào nhà chúng ta, trong tay cầm những nhu yếu phẩm hàng ngày mà Trình Tinh Hà đặt mua.

Quái lạ, ngươi mang đồ ăn đến rồi, cứ gõ cửa mà vào, lén lén lút lút làm gì vậy?

Ta vỗ vai hắn:

"Không sai, đây là thứ chúng ta cần, giao cho ta đi."

Không ngờ tay ta vừa chạm vào vai hắn, hắn lập tức sợ hãi run lên, gọi một tiếng "Má ơi", đặt mông ngồi dưới đất, nhắm mắt lại không ngừng lẩm bẩm:

"Cấp cấp như luật lệnh, Hallelujah..."

Phản ứng của hắn làm ta giật mình, chuyện quái gì thế này?

Trình Tinh Hà và những người khác nghe thấy tiếng ồn ào và vội vã chạy tới. Vị tiểu ca kia cả buổi không dám mở mắt, Bạch Hoắc Hương đi ra, nói là do quá sợ hãi vì vậy tiêm cho hắn một mũi. Hắn bình tĩnh lại nhưng khi nhìn chúng ta thì vẫn run rẩy, hỏi chúng ta là người hay quỷ?

Đây không phải là nói nhảm à, ngươi đi nơi nào nhìn thấy quỷ sống động như này?

Vị tiểu ca cúi đầu nhìn, thấy chúng ta đều có bóng nên thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói may mắn rồi nhìn chúng ta như nhìn quái vật:

"Các ngươi...Các ngươi là người sống, tại sao phải khổ như vậy, sống ở chỗ như thế này?"

Vừa nghe là biết đây là một vị đồng học có chuyện xưa, ta lập tức hỏi hắn có ý gì?

Vị tiểu ca này có môi châu lồi và đôi tai vểnh, thoạt nhìn giống như một kẻ thích ngồi lê đôi mách, quả nhiên sau khi nghe câu hỏi của chúng ta, hắn không quan tâm đến đồ ăn nữa, ngơ ngác nói:

"Ngươi không nghe nói tòa nhà này có tên là chung cư Mãnh Quỷ à? Ôi mẹ nó cũng quá tà môn, ta bị lừa đến chỗ này, còn chưa kịp chuẩn bị xong! Khi ta nhìn thấy nơi giao đồ ăn của các ngươi, lúc đó ta đã rất sốc! Nhưng ta không dám từ chối đơn hàng, cũng không biết đơn hàng này là của người hay quỷ..."

chung cư Mãnh Quỷ?

Hóa ra tiền thuê nhà ở nơi này rẻ cũng có lý do của nó, bởi vì những người sống ở đây...trúng tà nhiều!

Sau một thời gian dài, những người xung quanh đã biết chi tiết và không dám sống ở đây, tiền thuê nhà đương nhiên sẽ rẻ hơn, nhưng dù rẻ hơn, mạng sống vẫn quan trọng!

Lần trước, bạn của tiểu ca này giao hàng ở đây và gặp một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó đi một đôi giày cao gót màu đỏ, đôi chân thon dài trắng nõn xinh đẹp, người bạn này chưa từng có người yêu nên suýt chút nữa đã chảy máu mũi.

Người phụ nữ cười ngọt ngào, hỏi tiểu ca có thể chạy việc vặt cho nàng không, sẽ cho hắn tiền mặt, nhưng có một điều kiện là khi giúp nàng thì chỉ cứ mua đồ, không được nói gì khi người khác hỏi hắn.

Vừa nói, vừa đưa cho tiểu ca một xấp tiền màu hồng.

Tiểu ca thấy có đồ tốt như vậy, đương nhiên đồng ý, còn hỏi nàng muốn mua cái gì?

Người phụ nữ nói rằng hãy đến cửa hàng đầu tiên ở ngã tư phố Tây để mua cho ta một bộ quần áo mới, là bộ có hình cây tre màu tím, quần áo của ta bị rách, ta cũng không có tiền lẻ.

Tiểu ca nhanh chóng đồng ý và đi ra ngoài với một xấp tiền do người phụ nữ đưa cho.

Khi thang máy đóng lại, người phụ nữ vẫn mỉm cười và nói, ngươi phải nhanh chóng quay lại!

Tiểu ca gật đầu mạnh, thang máy vừa đóng lại liền nghe thấy người phụ nữ lại nói nếu không đến ta sẽ đi tìm ngươi.

Lúc đó tiểu ca nghĩ, mình là người có uy tín, sao có thể cầm tiền rồi không quay lại được? Nhưng nghĩ lại cũng lạ, tại sao không đặt hàng trên điện thoại và thanh toán bằng tiền mặt, như này chẳng phải quá không an toàn sao? Nếu mình không quay lại, nàng cũng chẳng thể làm gì.

Chương 592 - Âm Khí

Chương 592: Âm Khí

Nhưng phí chạy chân cao như vậy, tiểu ca có thể kiếm tiền lâu, cho nên đang vui vẻ cũng không nghĩ nhiều.

Và đợi đến khi hắn đến cửa hàng, hắn nhìn thấy một con ma-nơ-canh bằng nhựa mặc một chiếc váy tre màu tím, vì vậy hắn đã đề nghị mua nó và hỏi bao nhiêu tiền?

Ai ngờ, người trong cửa hàng nhìn hắn như một kẻ điên, hỏi hắn:

"Ngươi mua cái váy này làm gì?"

Tiểu ca nói cửa hàng này nhiều lời vô nghĩa thế, có khách hàng còn hỏi tại sao nhiều như vậy?

Đang định trả lời, hắn chợt nhớ ra người phụ nữ đi giày cao gót màu đỏ không cho mình trả lời, lập tức lắc đầu, còn đưa tiền mà người phụ nữ đó đưa cho:

"Có bao nhiêu, mau bán cho ta, ta đang vội đi giao hàng!"

Nhưng chủ tiệm cứ nhìn hắn như vậy, càng ngày càng kỳ lạ, cuối cùng quát to một tiếng, nói ở đây có người phá rối, các huynh đệ mau xử lý hắn!

Điều này làm tiểu ca sợ hãi, đàng hoàng đến mua đồ, sao lại còn bị đánh, quá vô lý rồi?

Nhưng mặc kệ hắn nói cái gì, đối phương cũng không thèm để ý, chỉ muốn đánh hắn một trận, nhưng khi hắn vừa tránh, một cây chổi cạnh cửa đập vào đầu hắn.

Bụi làm mờ mắt, hắn dụi dụi mắt mới nhìn rõ mình đang ở đâu, hắn vô cùng sợ hãi khi thấy trong tay mình là cái gì, hắn hét lên một tiếng "má ơi".

Hóa ra hắn đang ở trong một tiệm hàng mã, xung quanh là người giấy ngựa giấy kỳ quái, và chiếc váy vẽ trúc màu tím là đồ đang mặc trên người một đồng nữ.

Huống chi, thứ hắn cầm trong tay là một xấp tiền âm phủ, trên đó còn in hình Ngọc Hoàng!

Người đánh hắn chính là ông chủ của cửa tiệm hàng mã, họ vừa đánh vừa nói:

"Nhất định thằng nhóc này đang lấy chúng ta ra làm trò đùa, mua quần áo của người giấy, con mẹ nó quỷ cũng biết đặt Mỹ Đoàn à?"

Tiểu ca che đầu, lúc này mới biết lai lịch của đôi giày cao gót màu đỏ mà mình gặp, đây là quỷ che mắt, tương truyền chổi quét nhà là thứ có địa khí, có thổ địa phù hộ nên có thể phá quỷ che mắt.

Điều này khiến hắn rất sợ hãi, quên mất mình đã ra khỏi cửa tiệm hàng mã như thế nào, khi về đến ký túc xá, hắn run cầm cập và lên cơn sốt cao.

Và cơn mơ hồ, hắn còn hỏi ai đang gõ cửa sổ.

Tiểu ca giao đồ cho chúng ta ở chung ký túc xá với hắn, nói rằng đâu có ai gõ cửa sổ, họ sống ở tầng 18, người có thể gõ cửa sổ chỉ có thể là spiderman hoặc...

Thiết Tử hắn cứ liên tục lẩm bẩm, không đúng, không đúng, người phụ nữ đi giày cao gót màu đỏ đang ở đây, ngay bên ngoài cửa sổ, tức giận hỏi hắn tại sao không gửi quần áo đến.

Nói đến đây, tiểu ca giao đồ ăn cho chúng ta sờ sờ tay, nơm nớp lo sợ nói:

"Làm ta sợ muốn chết, trong phòng chúng ta có bốn người nhưng không dám tắt đèn! Thiết Tử ta còn nằm ở giường trên, ngươi nói xem sao ta không sợ được chứ?"

Rõ ràng chàng trai trẻ đó đã bị dọa đến mất hồn.

Ta bảo hắn đừng sợ, xuống lầu mua một tấm vải đỏ, quấn một ít chu sa, để dưới cửa sổ và dưới ngưỡng cửa, rồi tìm người thạo nghệ gọi hồn chàng trai kia về là được.

Bạch Hoắc Hương nói thêm một câu, mua một ít bột trân châu về uống sẽ tốt hơn, một bao mấy chục đồng là được.

Tiểu ca giao hàng nghe vậy cũng biết chúng ta là người thạo nghề, vội cảm ơn với vẻ mặt ngưỡng mộ:

"Ôi trời, ta đi đây, ta nói này sao ngươi dám ở chỗ này, chắc là người tài cao can gan lớn!"

Ta nói câu không dám, tiểu ca giao hàng nhận ra các đơn đặt hàng khác của hắn sắp đến giờ giao, vì vậy hắn tạm biệt chúng ta và ra khỏi thang máy.

Khi thang máy đi xuống, hắn có không kiềm được mà giật mình một cái, ta nhân ra có thể có thứ gì đó trong thang máy.

Ta vừa muốn bảo Trình Tinh Hà đi xem thử nhưng Trình Tinh Hà chưa kịp vào thì, thang máy đã đóng cửa, ta miễn cưỡng nhìn thấy...một hình dáng mơ hồ trong thang máy.

Âm khí ở tầng này thực sự rất mạnh, không phải là một người chết bình thường có thể tạo ra.

Hoặc là có thứ gì đó thực sự mạnh mẽ, hoặc là...

Vào đến nhà, Ách Ba Lan lại khá phấn khởi:

"Ca, âm khí nhiều như thế, có chuyện gì vậy?"

Ta lắc đầu nói chưa thấy, cũng không biết.

Trình Tinh Hà mang những thứ đó vào nhà:

"Cho dù là chuyện gì, nếu có chuyện lớn thì cũng đều là chuyện tốt, có thể tích lũy công đức."

Đúng vậy, sau chuyện ở Đại Sơn Mị, ta đã đạt được Huyền cấp nhị phẩm, nhưng cấp bậc càng cao thì càng cần nhiều công đức, cũng càng ngày càng khó thăng cấp.

Nếu thật sự có thể thăng cấp, như vậy hắn hẳn là có thể dễ dàng khống chế Hải Lão Đầu, không giống phải quá sức như bây giờ, xui xẻo nhiều lần.

Ngay khi chuẩn bị đi ngủ sau khi sắp xếp đồ đạc, chúng ta đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn.

Giống như tiếng giày cao gót, lạch cạch lạch cạch không dứt.

Hơn nữa, thanh âm rất kỳ lạ, giống như một người đang đi catwalk, cứ đi từ đầu này sang đầu kia của hành lang.

Trình Tinh Hà mất bình tĩnh:

"Chết tiệt, không đủ tiền mua dép là thế nào, còn làm người khác không ngủ được."

Chương 593 - Ông Lão

Chương 593: Ông Lão

Nhưng ta lại nhớ đến tiểu ca bị quỷ bịt mắt, không phải hắn đã gặp một người phụ nữ đi giày cao gót sao?

Thế là ta cũng đi ra ngoài.

Nhưng khi cửa vừa mở ra, tiếng giày cao gót đột ngột dừng lại, bên ngoài không có ai.

Không có người nào có thể nhanh đến như vậy.

Trình Tinh Hà cau mày và không còn cách nào khác ngoài việc đóng cửa một cách giận dữ.

Nhưng khi cánh cửa vừa đóng lại, tiếng giày cao gót lại vang lên.

Lần này, Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương cũng không thể chịu đựng được nữa, họ có bốn quầng thâm dưới mắt.

Nhưng khi cánh cửa được mở ra lần nữa, hành lang vẫn yên tĩnh và không có ai ở đó.

Trình Tinh Hà cau mày và đẩy ta ra:

"Thất Tinh, ta cảm thấy ngươi trừ tà rất giỏi, vì giấc ngủ của mọi người, ngươi nên đứng canh ở cửa đi."

Mẹ kiếp, ngươi coi ta là sư tử đá hay gì?

Ngay khi ta định mắng hắn, thang máy đột nhiên mở ra, một người vội vàng đi ra, tay giơ một thứ gì đó và mắng chúng ta:

"Đêm khuya rồi, lũ chó chết các người còn đi đi lại lại!"

Ta nhìn lại, đó là một ông lão đang cầm cái nạng trên tay.

A, thực sự còn có những người thuê nhà khác ở nơi này à?

Ông lão chừng ngoài 70, có cái đầu địa trung hai đúng tiêu chuẩn của các ông lão phố huyện, tóc mai bạc phơ, nhưng trông có vẻ tinh thần quắc thước, khí thế hung hăng, dậm chân với chúng ta :

"Tuổi quá trẻ, có người sinh nhưng không có người dạy, không có chút công đức nào. Ta nói cho ngươi biết, ngươi ăn no là việc của ngươi nhưng ngươi đi giày cao gót làm gì?"

Vừa nói vừa nhìn Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương, trong mắt đầy sự chán ghét:

"Nửa đêm đi qua đi lại, tiếp khách à?"

Ông lão này còn tưởng rằng chúng ta đi giày cao gót, nửa đêm ồn ào trên tầng khiến ai cũng tức giận, nhưng hắn nói quá nặng lời.

Ta không nhịn được nói:

"Ông lão, làm người thì phải nói đạo lý, chúng ta cũng nghe thấy tiếng giày cao gót, nhưng không phải người nhà chúng ta đi, ngươi nhìn xem ai trong chúng ta đi giày cao gót đâu."

Bạch Hoắc Hưng đi dép bông, còn Ách Ba Lan thì đi dép xỏ ngón.

Nhưng ông lão không nghe, lạnh lùng nói:

"Đương nhiên các ngươi sẽ không thừa nhận, cho nên nói đời sau không bằng đời trước, chuyện mình làm còn dám không thừa nhận! Ta trước khách khí một chút, ta nói cho ngươi biết, ngươi nếu lại làm ầm ĩ như vậy, đừng trách ta không nể tình!"

Nói xong, hắn xách nạng và rời đi.

Mẹ nó không phải không giải thích được à? Ồn đến không ngủ được còn bị đội nồi.

Ta cũng tức giận rồi, đám người Trình Tinh Hà đi ngủ còn ta ở lại đây để canh gác, ta cũng muốn xem rốt cuộc là ai đi giày cao gót.

Kết quả lúc vừa định xoay người đẩy Trình Tinh Hà, lại thấy biểu cảm khác lạ của hắn.

Ta hỏi hắn có chuyện gì vậy, ông lão vừa rồi có phải là họ hàng của gia đình ngươi không?

Cheng Xihe mắng ta đánh rắm, hắn là con một của nhà họ Trình, ta có thể tìm người thân ở đâu, nhưng nhìn ông lão đó có gì đó không ổn.

Ta nhíu mày:

"Sao vậy, ông lão đó là người chết?"

Không thể nào, ba trản mệnh đăng của ông lão khá sáng.

Trình Tinh Hà suy nghĩ một lúc lâu và đi vào mà không nói gì.

Không cần phải nói, ta thực sự có tác dụng như sư tử đá, khi ta dựa vào cửa, tiếng giày cao gót không vang lên nữa.

Lại nói Hòa Thượng chưa từng xuất hiện, chắc là không nghe thấy gì ở đây cả...ngoại trừ thiên sinh thần lực, hắn còn có một bản lĩnh khác là ngủ say như chết.

Có một trận động đất vào mùa hè ở Thập Bát Trung, trời rung đất chuyển, tường rơi vỡ thành từng mảnh, mọi người la hét, thậm chí có vài bạn nữ bắt đầu gào khóc, chạy ra ngoài như ong vỡ tổ, khi giáo viên kiểm tra số người, tất cả đều đi ra ngoài rồi trừ Hòa Thượng.

Giáo viên vô cùng sợ hãi, nghĩ rằng Hòa Thượng đã bị đè bên trong trên đường ra ngoài, bất chấp dư chấn chạy vào tìm hắn, nhưng khi vào xem, Hòa Thượng vẫn đang ngáy ngủ bên trong đống đổ nát.

Kể từ đó, Hòa Thượng có biệt danh là người đẹp ngủ trong rừng, người không biết còn tưởng hắn đẹp trai như thế nào.

Vừa nghĩ tới đây, ta lập tức nghe thấy tiếng gõ cửa, nhìn thấy 2303 ở phía đông lặng lẽ ló ra một cái đầu.

Khoan, ta còn nghĩ tầng này không có người ở, chẳng nhẽ còn có người ở đây?

Hơn nữa người đó gầy trơ xương, sắc mặt xanh xao, đeo cặp kính dày như đít chai rượu, trông như thây ma chui từ dưới đất lên.

Hắn thận trọng bước ra chào hỏi, hỏi ông lão đã đi chưa?

Ta gật đầu, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, nói với ta vài câu:

"Ở đây thì rẻ nhưng có rất nhiều phiền toái, không dễ dàng mà!"

Đúng vậy, ông lão ở tầng dưới không phải người tốt, đồ rẻ thì không tốt.

Ta nghĩ người bình thường sẽ phải chuyển nhà vì ông lão đó.

Người đeo cặp kính dày nhìn xung quanh, hỏi một cách mơ hồ:

"Ngươi sống trong căn nhà này, không thấy có gì lạ sao?"

Ta lắc đầu theo bản năng.

Chương 594 - Khinh Người Quá Đáng

Chương 594: Khinh Người Quá Đáng

Người đeo cặp kính dày cười lạ lùng:

"Vậy là còn chưa tới lúc, ngươi cũng không biết những người ở đó trước đây à, chậc chậc, người thì bị thương, kẻ thì rơi lệ, đặc biệt là một nữ nhân đi giày cao gót màu đỏ."

Người phụ nữ đó đã từng sống trong phòng của chúng ta?

Ta vội hỏi hắn mấy người thuê nhà kia thì thế nào?

Người đeo cặp kính dày lập tức nói cho ta:

“Sẽ không ở đây lâu đâu.”

“Người thuê nhà đầu tiên là lập trình viên, nhảy lầu rồi. Người thứ hai là sinh viên đại học, cắt cổ tay. Người thứ ba thì, haha…”

Nói đến đây, con ngươi người đeo cặp kính dày lại cong cong:

“Nếu các ngươi không chạy nhanh thì sẽ biết ngay thôi.”

Điều quan trọng thì nó không nói, còn thừa nước đục thả câu khiến ta muốn đánh nó một cái.

Hơn nữa còn có ý nếu chúng ta ở lại đây thì cũng chỉ chịu chết, có thể sẽ theo chân những người kia? Đúng là ở lại trong cái nơi quỷ quái này quá lâu, cũng không còn là người bình thường.

Nhưng mà ta khá hứng thú:

“Nơi này kỳ quái như thế, sao ngươi không rời đi?”

Người đeo cặp kính dày lắc đầu, lải nhải:

“Tiểu ca, vừa nhìn đã biết ngươi không thiếu tiền, nghèo nàn á, còn đáng sợ hơn cả chuyện ma quỷ.”

Điều này cũng đúng.

Ta còn nhìn ra người này không chỉ gầy, hơn nữa xương lông mày, xương gò má, xương má đều nhô ra, vẻ ngoài giống như Dạ Vương trong Quyền Du vậy. Vẻ mặt góc cạnh, loại người này là mệnh cứng, hơn nữa ở xã hội cũ, xương gò má còn được gọi là “xương mắt cá”. Nữ nhân có xương gò má cao không ai thèm cưới, nói là khắc phu, chắc chắn sẽ cô độc cả đời.

Tướng mạo người này như trái bóng vậy, cho nên chắc chắn đã độc thân vạn năm, đừng nói nữ nhân, chỉ sợ ngay cả tai họa cũng không muốn ở bên cạnh hắn, khó trách có thể bình tĩnh ở đây.

“Đúng rồi, còn có lão đầu dưới lầu kia.”

Người đeo cặp kính dày lại nở một nụ cười gian trá:

“Không bao lâu nữa, lão sẽ tặng cho các ngươi một phần đại lễ, chờ tiếp chiêu đi.”

Đại lễ ư?

Còn chưa để ta hỏi, người đeo cặp kính dày đã như con ốc mượn hồn, chui đầu ra sau cửa, “lách cách” một tiếng, cửa đóng lại.

Ta cũng hết cách, đành phải đứng chờ ở ngoài hành lang.

Lúc này cũng đã lập thu rồi, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm khá lớn, ta tựa vào góc tường, vừa lạnh vừa mệt, bất tri bất giác bắt đầu buồn ngủ.

Mơ mơ màng màng, ta cảm giác như sau lưng có rất nhiều người đang quan sát mình như đang xem xiếc vậy, một đống người tạo thành vòng tròn, đều đang quan sát ta, còn nói nhỏ:

“Sao trong tòa nhà này lại có người vậy?”

“Hắn ở đây, chỉ sợ mình không thể ở lại đây.”

“Không ở lại thì còn cách nào chứ, ngươi còn chỗ nào để đi không?”

“Muốn trách thì trách mình mệnh khổ đi, chao ôi…”

“Tìm được đồ ăn chưa? Tìm được đồ ăn chưa?”

“Không tìm được…”

Hả? Mấy câu này sao ù ù cạc cạc vậy, chẳng hiểu gì sất.

Chỉ cảm thấy hình như họ rất sợ mình.

Hơn nữa còn nói ăn gì đó.

Trò vui gì đấy?

Ta muốn ngẩng đầu nhìn họ, nhưng ngay lúc này lại có tiếng giày cao gót vang lên lần nữa.

Theo tiếng giày cao gót vang lên, mọi âm thanh xung quanh lại biến mất, những tiếng thì thầm này giống như mây mù vậy, đột ngột tan biến.

Ta cố ngẩng đầu lên, muốn nhìn xem người nào phát ra âm thanh, nhưng vào lúc này dưới thân lại lắc lư kịch liệt.

Móa nó, hỏng rồi, nhớ đến chuyện động đất hồi cấp ba, bây giờ cũng động đất.

Ta mở to mắt ra, mới đứng bật dậy đã đâm sầm vào phòng, tòa nhà này cao như thế, nếu như có động đất thật thì ai ai cũng phải bỏ mạng ở đây.

Vừa vào phòng, bọn Trình Tinh Hà cũng bị dọa sợ:

“Trời ạ, động tĩnh gì thế?”

Ách Ba Lan ở bên cạnh run rẩy nói:

“Ca, đừng sợ, mẹ ta nói động đất nhỏ không cần chạy, động đất lớn chạy không thoát.”

“Móa nó!”

Trình Tinh Hà chỉ cái thứ “tài nguyên cuồn cuộn” đỏ thẫm ở quần lót, cất hết thứ đáng giá trong người:

“Lỡ như động đất thì phải chờ chết sao?”

Ta lập tức chạy vào phòng, cõng lão đầu lên lưng, lão đầu hỏi ta:

“Cân đẩu vân của ngươi đốt dầu ma-dút rồi à? Sức lực mạnh thế?”

Nếu là cân đẩu vân thì tốt rồi, vừa ra khỏi cửa thấy Bạch Hoắc Hương sợ hãi đứng ở cửa, ta vội kéo Bạch Hoắc Hương:

“Đi với ta.”

Mặt Bạch Hoắc Hương đỏ ửng: “Lúc này ngươi còn nhớ ta sao…”

Gì cơ?

Bạch Hoắc Hương lắc đầu thật mạnh, nhưng mà lúc này ta lại cảm thấy sai sai, động tĩnh này hình như không phải là động đất thì phải? Cái này giống như là…

Trình Tinh Hà cũng cảm thấy thế, cầm vật đắt tiền ném trên ghế sô pha, mắng một câu:

“Chấn lâu khí!”

Ta bừng tỉnh, bây giờ mới biết “đại lễ” mà người đeo cặp kính dày nói là gì.

Trình Tinh Hà xoay người, một chiếc dép không biết đã bay đi đâu, thất thiểu đi xuống dưới lầu:

“Lão đầu đáng chết này, khinh người quá đáng!”

Chương 595 - Tác Thành

Chương 595: Tác Thành

Ách Ba Lan không quan tâm gì, đột nhiên mất hết hứng thú đánh nhau, vén tay áo ren trên bộ quần áo ngủ thêu hoa lên, chạy theo Trình Tinh Hà về phía thang máy.

Trình Tinh Hà thì thôi đi, Ách Ba Lan đã ra tay thì lão đầu không chết cũng tàn, ta nhanh chóng dặn dò Bạch Hoắc Hương mà lão đầu đừng ra khỏi phòng, lập tức đi theo:

“Hai người chờ ta một chút.”

Tiếp tục như vậy đúng là không phải cách hay, không nói chuyện khác, lão đầu vốn đã ngốc nghếch, lỡ như phát bệnh tim thì chẳng phải hỏng bét sao?

Vừa mới đi đến thang máy đã mở ra, ta vừa muốn vào thì Trình Tinh Hà đã kéo lại.

Ta quay đầu nhìn, lập tức phát hiện Trình Tinh Hà đang nhìn thang máy chằm chằm.

Trong thang máy không có gì.

Không đúng...Bên trong thay máy có sát khí nồng nặc, khiến chúng ta ai ai cũng nổi da gà.

“Không ổn rồi…”

Trình Tinh Hà hít một hơi sâu:

“Thang máy đủ người rồi.”

Sau gáy ta lạnh toát, sao nơi này lại nhiều tà ma như thế?

Trình Tinh Hà nhìn về phía thang máy trống rỗng, nói mấy câu hoang đường, nhưng có vẻ người ta không trả lời hắn.

Cửa thang máy từ từ đóng lại trước mặt chúng ta, ta lập tức hỏi Trình Tinh Hà: “Chuyện gì vậy?”

Trình Tinh Hà quay đầu nhìn ta:

“Thứ gì cũng có...Già trẻ gái trai, cao thấp mập ốm, móa nó, chen thành một mớ hỗn độn.”

Chuyện gì thế?

Từ khi ta vào đây cũng gặp không ít tà ma, nhưng mà chưa bao giờ nghe nói lại có nhiều tà ma đồng thời xuất hiện như vậy.

Cái tòa nhà này là nơi quỷ quái gì thế, sao mà lắm ma đến thế?

Trình Tinh Hà đáp:

“Đúng là kì lạ, ta hỏi vài câu mà họ cũng không trả lời, phòng ta như phòng cướp vậy.”

Ách Ba Lan lập tức nhìn về phía ta:

“Ca, ngươi nói xem, có phải trước kia nơi này là bãi tha ma không?”

Ta nghe hắn nói như thế, lập tức đứng ở cửa sổ cuối hành lang nhìn xuống.

Đúng là rất nhiều chung cư vì để mua đất giá rẻ nên đã xây ở bãi tha ma. Đất nơi nào chỉ cần từng là bãi tha ma hay nghĩa địa thì đất nơi đó đều có một lớp màu trắng xui xẻo, cái này được gọi là thị tử sương...Xem ra trong mắt người, chúng ta cũng giống như thị tử sương vậy.

Nhưng đất nơi này lại sạch sẽ, có thể thấy không giống như đã từng chôn người, cùng lắm thì chỉ chôn cất trẻ con hoặc nam nữ chưa lập gia đình, không có tư cách vào phần mộ tổ tiên.

Không thể nào có cái quy mô như Trình Tinh Hà đã thấy.

Trình Tinh Hà cũng nhíu mày:

“Không phải là bãi tha ma ư? Vậy nhiều người chết như thế đến từ đâu? Không thể nào, chẳng nhẽ cũng là người thuê nhà như chúng ta ư?”

Ta nhìn về địa thế của căn chung cư, quay đầu nhìn họ:

“Các ngươi xem, năm tòa này này nằm theo thứ tự gì?”

Hai người họ nhìn nhau một cái, Trình Tinh Hà không giải thích được:

“Năm tòa nhà? À, năm tòa, năm tòa thì ít hơn bốn tòa.”

Ách Ba Lan lại phụ họa:

“À, năm tòa, năm tòa ít hơn sáu tòa.”

Ta thấy hai người này như thèm bị đánh vậy, đây là việc xui xẻo - hình dạng của trấn hồn đinh.

Người cổ đại khi thông báo có người chết thì không nói là “đã chết”, mà nói là “đã xảy ra chuyện không may”, bởi vì không may nên nắp quan tài có hình dạng trấn hồn đinh.

Hai người kia mặt đối mặt, vậy xây tòa nhà này làm gì?

Ta cũng muốn biết đây.

Lúc này thang máy đi lên, Trình Tinh Hà nhìn thoáng qua đang dò xét, lúc này mới dẫn chúng ta vào.

Thang máy vừa xuống một tầng thì dừng lại rồi mở ra, có một người đi vào, chúng ta nhìn sang. Được đấy, kẻ thù gặp nhau đỏ cả mắt, chính là lão đầu kia.

Lão đầu đeo túi bảo vệ môi trường, hẳn là đi sớm để giành mua rau giảm giá ở siêu thị, còn mang theo một cái ghế để chờ lúc đang xếp hàng. Lão nhìn chúng ta, cười lạnh một cái, dường như đã sớm chuẩn bị tinh thần để đối đầu với chúng ta.

Trình Tinh Hà nhìn ta một cái, khí thế lập tức giảm xuống:

“Lão đầu, ngươi chỉ cách cho chúng ta đi.”

Lão đầu chẳng sợ gì, cứng đầu nói:

“Các ngươi làm ra động tĩnh đấy còn muốn dựa vào ta sao? Nào có đạo ý ấy, ngươi bất nhân thì ta bất nghĩa. Phòng riêng của ông đây thì ông đây muốn ầm ĩ thế nào cũng được, nếu các ngươi không quen thì cứ mua lại cả tòa nhà này đi, không thì cút.”

Trình Tinh Hà không ngờ lão đầu đã lớn tuổi mà lại như thế, vén tay áo lên:

“Ôi chao, móa nó, đúng là già mà không nên nết, đừng tưởng ngươi già thì chúng ta không dám đánh!”

Lão đầu cười lạnh, đặt túi bảo vệ môi trường xuống đất, còn vuốt tóc lại, nói:

“Đến đây đi, đang lo không ai phụng dưỡng đây, các ngươi lên đi.”

Trình Tinh Hà tức muốn nổ phổi, Ách Ba Lan thì vén tay áo lên:

“Vậy chúng ta tác thành cho ngươi…”

Ta kéo hắn lại:

“Tưởng ngươi còn là con trai địa chủ sao? Thẻ tín dụng cũng cắt rồi, ngươi lấy gì cho lão dưỡng già?”

Ta nhìn về phía lão già, đúng lúc này, cửa thang máy sau lưng chúng ta mở ra. Trình Tinh Hà quay đầu nhìn, kéo ta lại, mà lão đầu nhìn bên cạnh lại hơi rụt người vào trong, dường như đang né tránh gì đó.

Trình Tinh Hà và ta nhìn nhau, trong lòng chúng ta đều nhận ra.

Chương 596 - Người Môi Giới

Chương 596: Người Môi Giới

Lão đầu này cũng thấy được người chết!

Chẳng nhẽ là người cùng ngành ư?

Hay là…

Nhưng không đợi ta nhìn rõ, lão đầu bỗng nhiên bật dậy như con cá chép, quăng cái ghế xếp về phía chúng ta:

“Các ngươi lằng nhằng thế, vậy thì gia gia ta không khách khí nữa…”

Ba người chúng ta nhanh chóng chạy vào thang máy, lão đầu này lớn tuổi như thế, lỡ như gãy tay hay chân gì đó, 80% là đổ lên đầu chúng ta.

Ba người trẻ tuổi bị một ông cụ đuổi vào thang máy, không khỏi trố mắt nhìn nhau, ta lập tức hỏi Trình Tinh Hà:

“Có phải lão đầu kia cũng có mắt Nhị Lang không?”

Trình Tinh Hà cũng chẳng hiểu mô tê:

“Theo lý thuyết nếu có mắt Nhị Lang thì sẽ không sống lâu như thế đâu…”

Ách Ba Lan tiếp lời:

“Ca, ngươi nói trong tòa nhà này nhiều chuyện lạ mà, có phải có liên quan đến lão đầu kia không? Có khi lão cũng nuôi quỷ như

Xích linh kia vậy, rất sợ mấy nhân sĩ trong nghề như chúng ta đến phá chuyện tốt của lão, vậy nên mới gây sức ép như thế.”

Lão đầu đúng là có điều khác lạ.

Trình Tinh Hà không cam lòng, hỏi:

“Tình huống thế nào cũng kệ, Thất Tinh, làm sao bây giờ? Đã giao tiền thuê rồi, đâu thể để lão già này bắt nạt mình như thế được đúng không?”

Nơi này là khu vực ngoại ô, quanh đây còn có trại nuôi gà, hiện tại có tia sáng le lói ở phương đông, đã có tiếng gà gáy.

Trời sắp sáng rồi, ta nói với họ, thế này đi, trước tiên tìm người môi giới đòi lời giải thích.

Trình Tinh Hà cũng nhớ ra:

“Đúng rồi! CMN, nơi này là nhà ma mà cũng không biết báo cho một tiếng, thế là vi phạm hợp đồng.”

Ách Ba Lan bẻ ngón tay răng rắc, ý là đã không đánh được ông lão, chẳng lẽ còn không đánh được người môi giới?

Đi xuống dưới nhà, bọn ta thấy người môi giới vừa ngáp vừa đẩy cửa cuốn lên.

Tay hắn còn cầm điện thoại, phát ra âm thanh “Tập hợp, đến chỗ ta”.

Hắn vừa thấy bọn ta thì sắc mặt cứng đờ, dường như đã chuẩn bị tâm lý:

“Soái ca mỹ nữ, ngày hôm qua chúng ta đã trao đổi xong rồi, rời đi trước thời hạn thì không hoàn lại tiền thuê...”

Ách Ba Lan khóa cổ hắn ngay lập tức:

“Ngươi biết đây là hung trạch, vì sao còn lừa gạt bọn ta?”

Bây giờ Ách Ba Lan tiến bộ hơn rồi, trước kia chỉ biết đánh, giờ còn biết tra khảo.

Người môi giới vội nói:

“Oan cho ta quá, căn hộ của các ngươi sạch sẽ mà, chưa từng có người chết, sao lại thành hung trạch được? Có phải là con ếch bốn nắm ở số nhà 2303 tung tin vịt không?”

“Chưa từng có nguời chết?”

Trình Tinh Hà giằng lấy người từ tay Ách Ba Lan:

“Vậy ngươi nói xem, người chết trong căn hộ kia từ đâu ra? Còn có nhảy lầu, cắt cổ tay gì đó đấy!”

Người môi giới lập tức nói:

“Ta thật sự không biết mà, ôi, soái ca mỹ nữ, à, ba soái ca, là thế này, ngươi xem, khách thuê nhà đúng là đã chết rồi...”

Trình Tinh Hà đập đầu hắn một phát:

“Thừa nhận rồi à?”

Người môi giới kêu rên:

“Nhưng mà không chết trong nhà! Người thuê đầu tiên sau khi nhảy lầu thì thi thể rơi xuống dải cây xanh bên dưới, đè chết vài bụi cây trong khu dân cư bọn ta, có xảy ra chuyện trong nhà đâu! Người thứ hai thì càng khỏi phải nói, nữ sinh viên cắt cổ tay trong nhà vệ sinh của trường, cũng không chết trong nhà, còn người thứ ba…”

Nói đến người thứ ba, vẻ mặt của người môi giới trở nên kỳ lạ hơn, gượng gạo nói:

“Nàng treo cổ trên cục nóng của điều hòa, không thể xem như trong nhà, cho nên căn hộ ấy vẫn còn sạch sẽ.”

Như thế cũng được à? Ba khách thuê nhà đều chết sạch, đây không phải sự trùng hợp, ngươi nói thế chẳng phải là ngụy biện sao?

Ta nhớ tới lời Đít Chai nói, bèn hỏi:

“Vậy ngươi nói cho ta biết, người khách nữ thứ ba lúc chết có phải đi đôi giày cao gót màu đỏ không?”

Người môi giới hoảng sợ:

“Ca, ngươi...Ngươi cũng thấy nàng sao?”

Thì ra, người thuê nhà thứ ba là một nữ nhân viên văn phòng, cục nóng điều hòa trùng hợp nằm ở vị trí khuất, sau khi nàng treo cổ, thi thể phơi nắng phơi gió không biết bao lâu mới có người phát hiện. Đến khi tìm được thì xác nàng đã thối rữa hết cả, không còn nhận ra dáng vẻ ngày xưa nữa, bộ váy mặc trên người đã rách nát như giẻ lau nhà, chỉ còn đôi giày cao gót màu đỏ chất lượng tốt, vẫn sáng bóng, đỏ tươi.

Kể từ sau cái chết của người phụ nữ ấy, thường xuyên có tiếng giày cao gót giẫm lộc cộc lên sàn nhà vang lên trong tòa nhà ấy.

Người môi giới còn nói thêm:

“Sau đó không còn có người chết nữa, yên tâm.”

Yên tâm cái con khỉ, vì từ đó không còn ai đến đây thuê nhà nữa chứ gì.

Người môi giới nhỏ giọng làu bàu, còn không phải vì vì đám rẻ rách các ngươi sao, không biết ham lợi nhỏ chịu thiệt lớn à?

Ngươi có tư cách gì nói thế hả.

Người môi giới sợ nắm đấm của Ách Ba Lan nên không dám nhiều lời nữa.

Chương 597 - Tòa Nhà

Chương 597: Tòa Nhà

Ta hỏi tiếp:

“Ông lão ở tầng 22 thì sao? Đối phương vào đây ở từ bao giờ?”

Người môi giới suy nghĩ một lúc lâu, sau đó vỗ đùi:

“Ờ đấy, các vị à, mấy vụ khách thuê trọ tử vong đều xảy ra sau khi ông lão đó vào ở! Mà ông lão còn có mâu thuẫn với tầng trên suốt thôi.”

“Dùng máy rung chấn với nhà của người chết à?”

Mấy người thuê đã tử vong bị ông lão dùng máy rung chấn quấy nhiễu, không sống nổi nữa cho nên mới tự sát?

“Máy rung chấn?”

Hiển nhiên người môi giới không biết việc này:

“Không phải, không biết vì sao ông lão bị hộ đầu tiên đánh, sau đó lại bị bạn trai của khách thuê thứ hai đánh, đến người thứ ba...Phỏng chừng người thứ ba cũng xảy ra mâu thuẫn với ông lão, ta nhớ có một lần ông cụ đi xuống mua thức ăn, thấy đầu ông cụ sưng vù, giống như bị giày cao gót đánh trúng ấy.”

Trình Tinh Hà giả dạng thám tử Conan:

“Các ngươi nghe rồi đấy, ba người thuê trọ ở đây đều từng xích mích với ông lão mới chết, chắc chắn ông lão này có vấn đề. Ta nghĩ hắn nuôi Kuman Thong, ai đắc tội hắn thì hắn sai quỷ đi quấy phá người đó.”

Ta lại suy nghĩ, vội nói không ổn rồi, bây giờ chúng ta đắc tội ông lão rồi, lỡ như ông lão tức giận muốn trả thù bọn ta, thế thì Bạch Hoắc Hương và ông cậu ba sẽ không được an toàn.

Nghĩ vậy, bọn ta mau chóng trở lại căn hộ, vừa mở cửa ra thì thấy Bạch Hoắc Hương giơ cây thụt bồn cầu lên đang định đập bọn ta, khiến ta hoảng sợ:

“Là bọn ta!”

Bạch Hoắc Hương đánh trượt, thấy rõ là ai thì lập tức ôm chầm lấy ta:

“Làm ta sợ muốn chết...”

Mùi thuốc nồng nặc, xem ra trong lúc bọn ta đi ra ngoài, quả nhiên trong nhà đã xảy ra, hậu phương bỏ trống, thật là thất sách.

Ta vỗ lưng nàng:

“Rồi, rồi, không sợ, bọn ta về rồi đây...Ở nhà đã xảy ra chuyện gì!”

Bạch Hoắc Hương nghe hắn dỗ như dỗ trẻ con thì phì cười, sau đó mới lên tiếng:

“Vừa rồi làm ta sợ muốn chết, may mà có Tiểu Bạch Cước!”

Thì ra, sau khi bọn ta đi ra ngoài thì có tiếng gõ cửa, Bạch Hoắc Hương cho rằng bọn ta trở về, định ra mở cửa, nhưng nàng cảnh giác, nàng tận mắt thấy bọn ta mang theo chìa khóa lúc đi ra ngoài, mà nàng cũng không khóa cửa, thế thì gõ cửa làm gì?

Vì thế, nàng nhìn bên ngoài bằng mắt mèo trên cửa, nàng vừa mới dòm ra ngoài thì cánh cửa đập sầm sập, tay nắm cửa cũng chấn động, nhưng mà bên ngoài không có ai cả!

Nàng đánh bạo bôi nước mắt bò lên mắt, thế rồi nàng thấy một người phụ nữ tóc tai bù xù, mặt không biểu cảm đang đập cửa, miệng há to như quát gào, xem khẩu hình của nàng dường như đang nói:

“Cho ta vào.”

Tất nhiên Bạch Hoắc Hương biết đó là lệ quỷ, nào dám mở cửa, biết ma quỷ sợ thứ dơ bẩn nên mới lấy cây thụt bồn cầu ra, giơ lên chờ sẵn ở đây, định bụng khi nào nàng tiến vào thì đâm nàng một nhát, sau đó Tiểu Bạch Cước xông lên, kêu meo meo vài tiếng với cánh cửa thì âm thanh ngoài cửa mới biến mất.

Nàng chưa bình tĩnh lại sau cơn hãi hùng thì bọn ta đã về.

Tiếp theo Bạch Hoắc Hương nói cho bọn ta biết, người phụ nữ vừa rồi không giống với cô hồn dã quỷ bình thường, nàng tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Đúng vậy, lúc ta canh cửa ở bên ngoài cũng đã nhận ra, đám người nhốn nháo kia dường như rất kiêng dè nàng.

Trình Tinh Hà tức sôi máu:

“Ngươi xem thế nào đi chứ, lão già chết tiệt ấy không chịu bỏ qua, muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết, chuyện này không thể để như vậy được, nếu ông ta nuôi quỷ, số lượng còn nhiều như vậy nữa, thế thì chúng ta thả họ đi tức là làm việc thiện, chưa biết chừng có thể thăng lên Địa cấp.”

Ngươi mơ đẹp thật đấy.

Nếu thật sự là như vậy...Không được, bọn ta nhất định phải nghiệm chứng.

Vì thế ta bảo Ách Ba Lan đi theo ta đến cửa hàng gần đó, mua ba món đồ.

Ba món đồ này là đậu đỏ, vụn sắt và gạo, mỗi thứ mua một cân là đủ.

Ách Ba Lan hỏi ta:

“Ca, ngươi định bỏ vụn sắt vào cháo đậu đỏ để ông già ấy ăn cho tiêu chảy à?”

Nói vớ vẩn, người bình thường ăn vụn sắt mà còn sống được à?

Trộn ba thứ này lại với nhau, rắc bên ngoài cửa là một loại phương thuật, trong phong thủy gọi là Quỷ Không Vào Cửa.

Mua thứ này về rồi ta bảo Trình Tinh Hà xuống dưới nhìn xem khi nào những người chết khi nào xuất hiện, khi nào vào cửa, và vào cửa nào.

Trình Tinh Hà ôm túi quà vặt Ba Con Sóc, tuân lệnh đi làm việc.

Một lát sau, Trình Tinh Hà nhắn tin cho ta:

“Mau xuống đây, CMN, phát hiện trọng đại!”

“Cái gì?”

“Ông lão bán buôn hay sao ấy, cả tỏa nhà này, ngoại trừ tầng của chúng ta thì nhà nào cũng có người chết, hơn nữa còn đông nghìn nghịt, cứ như tàu hỏa dịp cuối năm ấy, ta đếm không xuể.”

Cả tòa nhà? Ta choáng váng, vụ này không nhỏ đâu! Khu chung cư này tổng cộng 88 hộ gia đình, mỗi hộ vài người, thế chẳng phải là có khoảng hơn trăm người chết?

Chương 598 - Người Phụ Nữ

Chương 598: Người Phụ Nữ

“Đặc biệt là hộ gia đình cạnh nhà ông lão chết nhiều lắm, sau khi họ đi ra ngoài, ta rải thứ kia trước cửa phòng, phát hiện đám người chết không vào được nữa, nôn nóng đến độ gào khóc, nhất định có thể hỏi thăm ra được tin tức gì đó.”

Vậy thì tốt quá, ta bảo Ách Ba Lan ở lại trông nhà rồi nhanh chóng xuống dưới tầng, đột nhiên ta cảm thấy vai mình nặng trĩu, nhưng ngoái lại thì không phát hiện ra cái gì, nên cũng không để tâm.

Xuống đến nơi, Trình Tinh Hà nháy mắt với ta, ý bảo đằng trước có rất nhiều người chết.

Ta cũng cảm nhận được nơi này còn lạnh hơn cả khi cửa tủ lạnh mở ra.

Ta hỏi Trình Tinh Hà:

“Hỏi được gì không?”

Trình Tinh Hà trả lời:

“Lúc đầu thì không nói, nhưng không vào được trong nhà thì họ lập tức gào rú lao ra, bấy giờ mới nói cho ta biết, họ tiêu tiền vào nhà.”

Ta ngớ ra, thế là thế nào, vào bằng tiền? Hóa ra họ cũng là khách ở trọ như bọn ta à?

Nhưng ta tức khắc nghĩ ra đáp án. Chẳng trách là vậy! Ta biết thân phận của ông lão kia rồi!

Trình Tinh Hà nhận ra, đang định hỏi ta nghĩ đến cái gì thì đột nhiên sắc mặt của hắn thay đổi:

“Sao những người chết này lại tỏ ra sợ hãi khi trông thấy ngươi?”

Hả? Vì Thất Tinh Long Tuyền?

Nhưng Trình Tinh Hà thình lình hét lên:

“Thất Tinh, trên lưng ngươi!”

Hắn chưa nói xong thì ta cũng đã cảm nhận được một luồng khí lạnh trên vai mình, sau đó cơ thể ta mất khống chế, lao về phía cửa ban công đang mở toang.

Giống như có người...Muốn đẩy ta xuống dưới!

Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là người phụ nữ đi giày cao gót màu đỏ, nàng to gan lớn mật quá, ai cũng dám gọi.

Nhưng khi tà khí ập tới, ta lập tức phát hiện không đúng, người này lợi hại hơn ta nghĩ, chứng tỏ nàng là hôi linh quỷ, thậm chí sắp biến thành Sát!

Rõ ràng đối phương mới chết không lâu mà? Tại sao lại mạnh đến vậy? Nghĩ đến việc nhóm người chết rất sợ nàng, ta hiểu ra ngay.

Chỉ sợ nàng chết oan khuất, oán khí quá mãnh liệt, mà ở đây có nhiều người chết, nàng ăn luôn những người chết đó để nuôi lớn bản thân.

“Thất Tinh, cẩn thận!”

Ở phía sau, Trình Tinh Hà kêu gào:

“Người phụ nữ này ăn rất nhiều người chết rồi, nếu nàng ăn sinh hồn của ngươi thì sẽ biến thành Sát!”

Nếu thật sự hóa thành Sát thì bọn ta không phải đối thủ của nàng.

Không kịp rút Thất Tinh Long Tuyền ra, ta lập tức sử dụng hành khí của Hải lão đầu đánh nàng. Thật ra ma quỷ được tạo thành từ khí, hành khí của ngươi mạnh hơn nàng thì nàng sẽ bị ngươi đánh tan, nhưng nếu hành khí của ngươi yếu hơn thì nàng sẽ hấp thu ngươi.

Ta tấn công nàng, nhưng lại cảm thấy như đánh vào mớ bông lạnh, bàn tay tức khắc lún xuống.

CMN, người phụ nữ này mạnh vậy sao?

Ta quay đầu lại, nhìn thấy rõ một khuôn mặt trắng bệch đang thổi âm khí về phía ta.

Âm khí bay ra, ta rùng mình, biết là không ổn, quả nhiên cơ thể sắp rơi xuống như diều đứt dây. May mà ta phản ứng nhanh, quắp chân vào hệ thống sưởi lắp đặt dưới cửa sổ, cơ thể chơi vơi ngoài cửa sổ, vẫn chưa ngã xuống.

Chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt, tuy Trình Tinh Hà chạy về phía này nhưng chưa kịp đi xa thì đã bị người phụ nữ kia hất bay ra.

Cùng lúc đó, ta nghe thấy tiếng ốc vít dưới lòng bàn chân lỏng ra, trong lòng cảm thấy tuyệt vọng.

Hệ thống sưởi thế mà lại là hàng kém chất lượng, sao lại yếu ớt thế chứ?

Khuôn mặt trắng bệch áp sát, ra sức thổi tắt mệnh đăng của ta, ta hạ quyết tâm, vươn tay rút Thất Tinh Long Tuyền ra.

Giọng của Trình Tinh Hà vang lên trên đỉnh đầu:

“Thất Tinh, ngươi không muốn sống nữa, ngươi mà còn động đậy nữa là sẽ rơi xuống đấy!”

Kiểu gì cũng chết, tại sao không phản kháng?

Sát khí của Thất Tinh Long Tuyền bùng lên, người phụ nữ kia lộ vẻ sợ hãi, lập tức lùi lại. Ốc vít của máy sưởi cuối cùng không thể trụ nổi, ta nghe thấy tiếng nứt, ngay sau đó ta rơi xuống.

Nhưng đột nhiên một bàn tay bắt được ta.

Trình Tinh Hà ư?

Ta ngẩng đầu lên nhìn và ngẩn ra.

Vậy mà lại là ông lão dùng máy rung chấn!

Ông lão đã hơn bảy mươi tuổi rồi, cầm ghế gập còn nhọc mà lại dám giữ ta lại, không sợ bị ta kéo xuống theo à?

Ý nghĩ xui xẻo này vừa hiện lên trong đầu, quả nhiên ông lão cũng rơi xuống cùng với ta.

Câu chửi thề chưa kịp thốt ra thì ta bỗng nhận thấy cơ thể không tiếp tục rơi xuống dưới, ta ngẩng đầu lên nhìn thấy Trình Tinh Hà ôm lấy eo ông lão, hiển nhiên đang dốc hết sức bình sinh:

“Thất Tinh, đừng thả tay ra!”

Khó khăn lắm mới ngã vào trong hành lang, ta cảm nhận được tà khí trở nên dày đặc hơn. Tuy người phụ nữ bị Thất Tinh Long Tuyền dọa, nhưng lại quay trở lại, còn định nhào về phía bọn ta, tiếng giày cao gót gõ lộc cộc vang lên trong hành lang, như đang đuổi theo bọn ta.

Ông lão lập tức kéo bọn ta vào trong nhà, khóa cửa lại, nhốt âm thanh lộc cộc ấy ở bên ngoài.

Cửa rung lắc rầm rầm ngay trước mặt bọn ta.

Chương 599 - Lập Trình Viên Xui Xẻo

Chương 599: Lập Trình Viên Xui Xẻo

Nhưng ta phát hiện có tia sáng trong cánh cửa, nhất định từng cao nhân làm gì với nó, khiến tà mà không thể vào bên trong.

Trình Tinh Hà hãy còn sợ hãi, hắn lau mồ hôi trên trán:

“Cái nơi khỉ gió này đúng là miếu nhỏ nhiều gió độc, ao cạn lắm ba ba…”

Nói xong, hắn sực nghĩ đến cái gì, quay sang nhìn ông lão:

“Ấy, không đúng, chẳng phải nữ quỷ là do ngươi nuôi à? Ngươi sợ như thế làm gì? Với cả…”

Hắn muốn hỏi, tại sao ông lão lại cứu bọn ta.

Ông lão nghe được từ “nuôi” thì sửng sốt:

“Ngươi nói thế là có ý gì, quỷ mà nuôi được à?”

Lần này ta thấy rõ tướng mạo của ông lão.

Đúng như ta suy đoán, trên ấn đường của ông lão quả thực có ánh sáng công đức, nhưng ánh sáng công đức của ông lão không giống người trong nghề như bọn ta, mà giống với bạch hổ nữ Trương Vĩ Lệ, là hào quang của người lương thiện.

Đời này ông lão làm rất nhiều việc thiện.

Hơn nữa, ánh mắt của ông lão không vẩn đục như những người già khác, trái lại trong veo như Trình Tinh Hà.

Khiến đôi mắt ông cụ trông rất có sức sống.

Trình Tinh Hà không hiểu, hắn nhìn ta rồi lại nhìn ông lão:

“Những người từng thuê căn hộ của bọn ta không phải bị ngươi phái quỷ đi hại chết à?”

Ông lão nghe vậy, dường như gợi lại đến chuyện cũ đau lòng nào đó, ông thở dài, nói:

“Muốn trách thì phải trách ta. Nếu ta cố gắng thì ba người bọn họ có lẽ sẽ không chết.”

Trình Tinh Hà càng mù mờ, bèn nhìn ta và hỏi:

“Thất Tinh, ông lão này đang làm gì, sao cứ nói nhăng nói cuội gì vậy.”

Ta trả lời:

“Đơn giản thôi, ông lão này là người trông mộ.”

Nghe được câu trả lời của ta, Trình Tinh Hà và ông lão sửng sốt, Trình Tinh Hà không hiểu:

“Trông mộ? Nơi này lấy đâu ra mộ?”

Còn ông lão thì lẩm bẩm:

“Ngươi...Làm sao ngươi biết?”

Ta hỏi Trình Tinh Hà có biết nghĩa địa gần nhất cách đây bao xa không?

Về phương diện này, Trình Tinh Hà là người rành nghề, nghĩa địa công cộng nổi tiếng nhất ở khu bọn ta là núi Nam Minh, núi

Bát Quái cùng với Linh Sơn.

Nói vậy, nhà nào có điều kiện muốn chôn cất người già chắc chắn sẽ chọn phong thủy bảo địa, như nhà Giang Thần vậy, nhưng trên đời còn có rất nhiều hộ gia đình bình thường neo người, bọn họ không hiểu chuyện trong giới phong thủy, cảm thấy an táng hài cốt của tổ tiên nhà mình ở nơi nào đó là hiếu thảo lắm rồi, thế nên mới mua mộ trong công viên nghĩa trang cho người trong nhà.

Nhưng giá nhà, giá đất tăng cao, đương nhiên giá đất nghĩa trang cũng sẽ tăng theo, rẻ thì mấy chục nghìn, đắt hơn thì hơn hai trăm nghìn, thời hạn cũng không dài, chỉ có hai mươi năm mà thôi.

Trình Tinh Hà gãi đầu:

“Nhưng giá cả thì liên quan gì...A! Ta hiểu rồi!”

Trình Tinh Hà vỗ đùi:

“Hóa ra tòa nhà này là tháp linh cốt?”

Đúng vậy.

Giá đất mộ cao, thời hạn sử dụng lại ngắn, nhiều gia đình không chi trả nổi, người hiện đại nhiều áp lực, mình mua nhà, con cái mua nhà, thế là đã vét hết sạch tiền dành dụm rồi, lại mua cho các cụ ngôi mộ quý nữa thì sao mà chịu nổi.

Vì thế, có người suy nghĩ rồi nghĩ ra một cách: Mua thật nhiều phòng trống giá rẻ, thời hạn sở hữu nhà ở kiểu gì cũng phải được bảy mươi năm, hơn nữa có thể chưa rất nhiều hũ tro, mấy nghìn đồng là có thể gửi tro cốt của người chết ở đó bảy mươi năm, còn có cách nào có lợi hơn sao?

Dạo trước ta thấy thời sự đưa tin, một số tòa nhà chung cư bán hết sạch tất cả căn hộ nhưng tỷ lệ vào ở không cao, có khả năng bị dân đầu cơ mua lại để đầu tư, nhưng có một bộ phận bị mua về làm tháp linh cốt. Đây là mối làm ăn một vốn bốn lời, kiếm được nhiều hơn buôn bán bất động sản bình thường.

Vì vậy, vào buổi tối, nhưng căn hộ này không bật đèn, mà người môi giới chắc chắn biết chuyện, nhưng bởi vì còn phải tiêu thụ số căn hộ còn lại nên không dám nói ra, chỉ tùy tiện nói là khách thuê sống ở đây không phải người.

Có “nghĩa địa”, tất nhiên sẽ có người trông mộ. Chung quy không thể đặt những hũ tro cốt ở đây phủ bụi được, phải có người trông coi, quét dọn. Hiển nhiên ông lão biết chuyện này, không phải người trông mộ thì còn có thể là ai?

Trình Tinh Hà nhìn ông lão, hiểu ra:

“Thảo nào trong từng nhà đều có nhiều người chết chen chúc nhau ra ra vào vào như vậy...”

Ông lão cúi đầu, lẩm bẩm:

“Thần kỳ, thật là thần kỳ...”

Trình Tinh Hà vội hỏi:

“Ngươi cứ làm tròn trách nhiệm của người trông mộ thôi, ba người chết ở phòng bọn ta rốt cuộc chết như thế nào, có liên quan gì đến ngươi không?”

Ông lão thở hắt ra, nói với vẻ khó xử:

“Đám người trẻ tuổi các ngươi cố chấp quá, nơi này thật sự không ở được!”

Ông lão nói đúng, bình thường người sống sống trong môi trường này thời gian dài tất nhiên sẽ âm thịnh dương suy, sẽ mang đến một loạt hậu quả xấu, nhẹ thì mắc bệnh, nặng thì tử vong.

Nhưng bên đầu tư vô lương tâm, tuy đã bán một lượng lớn nhà ở làm tháp linh cốt, nhưng thấy còn nhiều căn hộ trống thì cảm thấy lãng phí, tất nhiên sẽ tìm người thuê, có tiền ngu gì không kiếm, thế là lập trình viên là khách thuê đầu tiên vào ở trong căn hộ của bọn ta.

Lập trình viên đó chính là người mở màn xui xẻo.

Chương 600 - Giải Thoát

Chương 600: Giải Thoát

Lập trình viên làm việc trong một công ty bóc lột nghiêm trọng, hằng ngày đi sớm về, từ khi gà gáy cho đến lúc quỷ kêu, còn trẻ mà còn rụng tóc kinh hơn cả ông lão trông mộ. Mỗi ngày ông lão tuần tra, quét dọn theo thường lệ, thường xuyên nhìn thấy lập trình viên đi lại trên hành lang với vẻ ủ ê.

Đúng như bọn ta suy đoán, ông lão cũng có thể nhìn thấy linh hồn người chết, vì thế ông cụ thấy được lập trình viên này bị vài người chết ám.

Người sống có tốt có xấu, người chết cũng vậy. Bình thường người chết còn vấn vương ở nhân gian sẽ hưởng tiền giấy, có người chết thích bắt nạt kẻ yếu, thích ăn dương khí của người sống có vận số thấp để tăng sức mạnh của bản thân.

Mà lập trình viên lại còn sống trên tầng cao nhất của tháp linh cốt, có thể nói toàn bộ âm khí tràn đến nơi hắn ở, cộng thêm áp lực công việc lớn, khí sắc của hắn càng ngày càng kém.

Cứ tiếp tục như thế thì sớm muộn gì lập trình viên cũng sẽ đi đời nhà ma. Ông lão nhìn mà sốt ruột, suy nghĩ mãi, cảm thấy không thể thấy chết mà không cứu được.

Vì vậy, ông đi khuyên lập trình viên, nói ngươi còn trẻ, đừng ở nơi hẻo lánh này, không bằng tìm nơi khác tốt hơn mà ở, ngươi nhìn xem từ khi ngươi đến sống ở đây, khí sắc trông tệ quá.

Hôm đó lập trình viên rất bận, đang định về công ty, thấy ông lão lo chuyện đâu đâu thì cảm thấy phiền hà, nói liên quan gì đến ngươi?

Ông lão muốn nói cho hắn biết chân tướng, nhưng khổ nỗi ông đã ký hợp đồng bảo mật nên không nói ra được, bằng không ông phải bồi thường khoản tiền kếch xù.

Ông lão không có cách nào khác, cứ dăm ba ngày lại lên tầng làm công tác tư tưởng cho lập trình viên, lải nhải khuyên hắn chuyển đi. Nhưng lập trình viên vốn đã phải chịu áp lực lớn, một ngày nọ ông lão lại khuyên hắn chuyển đi, hắn đánh ông một trận.

Nói xong, ông lão còn há mồm cho bọn ta xem hàm răng của mình, có vài chiếc răng giả.

Có thể thấy được lập trình viên tức giận đến mức nào, đánh ác thật.

Ông lão bị đánh một trận tơi bời, nằm ở nhà vài ngày, đang nghĩ cách khuyên lập trình viên rời đi thì bỗng nghe thấy một tiếng động lớn ngoài cửa sổ, thì ra lập trình viên chung quy không chịu đựng nổi, nhảy lầu rồi.

Người nhà và bạn bè trong công ty đến khâm liệm hắn, thế ông lão mới biết, hóa ra lập trình viên là nhân viên mới, áp lực công việc rất lớn, dạo gần đây một dự án lớn trong công ty xảy ra sai sót, cấp trên đổ hết trách nhiệm lên đầu hắn.

Mỗi ngày hắn cật lực làm việc, mãi mới hoàn thành tốt công tác, thế mà cấp trên lại ung dung xuất hiện cướp hết công lao của hắn, sợ hắn nói ra ngoài nên còn vu oan cho hắn, nói năng lực làm việc của hắn quá kém, muốn sa thải hắn.

Hắn nổi giận, đi tìm cấp trên đôi co, cấp trên kiêu căng phách lối không chỉ không thừa nhận sự thật, mà còn đặt điều về hắn trong nghề để vu khống hắn, nói hắn vừa bất tài vừa không tôn trọng lãnh đạo, ai nhận hắn vào làm thì xui quẩy.

Chuyện này bị làm ầm ĩ cả lên, cứ tiếp tục như thế thì công ty khác chưa chắc đã chịu nhận, một khi hắn từ chức thì chẳng khác nào bị cấm hành nghề.

Hắn là con nhà nông dân, không tìm được việc làm thì chỉ có thể về quê làm ruộng, gia đình nhịn ăn nhịn mặc để nuôi một cậu sinh viên, họ hàng chém gió bay nóc nhà, chờ được thơm lây, cuối cùng lại rơi vào đồng ruộng, hắn luẩn quẩn trong lòng, thế là nhảy lầu.

Thật ra điều này hết sức bình thường, người sống sống chung với người chết thì tất nhiên vận khí sẽ thay đổi, gặp nhiều chuyện không may cũng không có gì lạ, lần này Hòa Thượng gặp xui xẻo cũng bởi nguyên nhân này.

Hơn nữa âm khí xung quanh vô hình trung sẽ ảnh hưởng tiêu cực đến con người. Quanh mình toàn là người chết, dần dà hắn cũng cảm thấy chết thì sẽ yên ổn, cái chết chính là sự giải thoát.

Có những người đang yên đang lành thì tự sát, nhìn bề ngoài có vẻ như là do bệnh trầm cảm gây ra, thật ra xét theo phương diện phong thủy, cư trú ở nơi có phong thủy không tốt như thế này, va chạm người chết nên mới dẫn đến tử vong.

Thấy người nhà của lập trình viên khóc lóc thảm thương, ông lão vô cùng áy náy. Ông lão nghĩ, một cậu trai hãy còn rất trẻ, ấy thế mà đã giã từ cuộc đời, nếu lúc trước mình kiên trì khuyên nhủ hắn, có phải hắn sẽ không chết không?

Không bao lâu sau, người thứ hai vào ở, đó là một nữ sinh viên trẻ trung xinh đẹp, đến đây ở vì muốn sống chung với bạn trai.

Ông lão thấy lại có người đến thuê nhà, vội vàng bóng gió tiết lộ chuyện người chết, hòng khiến nữ sinh chuyển đi. Nhưng đối phương vô cùng phản cảm, cảm thấy ông già vốn chẳng thân quen gì với mình xen vào chuyện của người khác, cố ý hù dọa nàng.

Hai sinh viên đang ở trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, chỉ muốn bám dính lấy nhau 24/7, đương nhiên muốn ở chung, nhưng bởi vì điều kiện kinh tế eo hẹp nên chỉ thuê được căn hộ ở đây, vừa mới giao tiền thuê nhà, bị hù dọa vài câu đã chuyển đi thì quá thiệt.

Chương 601 - Rời Đi

Chương 601: Rời Đi

Ông lão chưa từ bỏ ý định, còn định khuyên đối phương, kết quả nữ sinh viên gọi điện cho bạn trai, nói rằng có một lão già cứ quấy rối ta, bạn trai nàng nghe thế thì nổi trận lôi đình, đánh ông lão một trận.

Ông lão không có cách nào khác, họ không tin lời mình, một thời gian sau nữ sinh đi tìm việc làm, bị một gã dâm dê đê hèn trong công ty lớn cưỡng hiếp, nàng muốn báo án nhưng đối phương có nhiều kinh nghiệm, phá hủy chứng cứ, còn vu khống nàng gài bẫy tống tiền, nàng hết đường chối cãi. Bạn trai biết chuyện, cũng ghét bỏ nàng rồi chia tay.

Nàng tức giận, cắt cổ tay trong nhà vệ sinh bỏ hoang, ngày hôm sau thi thể đã lạnh ngắt mới được nhân viên vệ sinh phát hiện.

Ông lão càng ngày càng cảm thấy khó chịu, mình là người trông mộ, đáng lẽ không thể lo chuyện bao đồng, nhưng tận mắt nhìn thấy người sống ở đây lần lượt chết đi, trong lòng ông vô cùng áy náy, cảm giác như mình là đồng lõa.

Có ý định không làm công việc này nữa, nhưng lại sợ mình đi rồi sẽ có thêm càng nhiều người bị hại, cho nên ông lão đành kiên trì ở lại, muốn góp chút sức mọn, cố gắng cứu vài mạng người coi như chuộc tội cho sự bất lực của mình khi trước.

Vào lúc này, nữ nhân viên văn phòng đến.

Ông lão tổng kết lại, đến tận nơi khuyên nhủ không được, hù dọa cũng không được, vậy phải làm gì mới hữu hiệu? Điều khó chịu nhất khi đi thuê nhà là gặp phải hàng xóm đáng ghét, vì thế ông lão giả vờ hung hãn đi gây sự, hòng đuổi nữ nhân viên văn phòng này đi. Nhưng tính cách đối phương nhu nhược, nuốt giận vào bụng, vâng vâng dạ dạ, trái lại khiến ông lão không biết phải làm sao, với người có tính cách này, ngươi khó có thể ức hiếp đối phương.

Ông lão hay chạy theo trào lưu, nhờ bác gái nhảy dân vũ ở quảng trường với mình lên Pinduoduo mua máy rung chấn loại âm thanh siêu to giúp mình, ông phải quấy rầy nữ nhân viên văn phòng, buộc nàng rời đi.

Nhưng dùng máy rung chấn suốt một tuần mà nữ nhân viên không xuống dưới tầng tìm ông lần nào, ông nghĩ thầm chịu đựng giỏi vậy à?

Ông lão đích thân đi lên gõ cửa cũng không mở, đột nhiên ông cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, từ tầng dưới dùng ống nhòm nhìn lên, nàng đã treo cổ trên cục nóng bên ngoài.

Người phụ nữ đi giày cao gót màu đỏ này yêu đương với đồng nghiệp cùng phòng làm việc, người đàn ông kia nói là muốn gây dựng sự nghiệp, lừa hết số tiền nàng tích góp nhiều năm, bảo rằng mang đi đầu tư, không ngờ đối phương đã có vợ và con gái, nàng trở thành kẻ thứ ba, bị vợ tìm đến tận công ty đánh chửi, còn bị người vợ lột quần áo và chụp hình lại, khiến cho cả người trong công ty chỉ chỉ trỏ trỏ nàng, mắng nàng không biết xấu hổ, là hồ ly tinh, còn người đàn ông kia chơi trò mất tích, không hề lên tiếng.

Nàng nén giận cả đời, bây giờ cả người lẫn của đều mất sạch, nàng thật sự không chịu nổi nữa, thế là mặc đôi giày cao gót đỏ người đàn ông kia tặng cho nàng và treo cổ tự vẫn. Nàng sống một mình, sợ người khác không nhìn thấy đôi giày cao gót, nàng hy vọng người đàn ông phụ bạc biết được việc này, khiến hắn hối hận suốt đời.

Thật ra, tên đó đã làm những chuyện như thế rồi mà ngươi còn trông chờ hắn áy náy thì đúng là mơ tưởng viển vông, hắn đã không biết xấu hổ nữa.

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, ba hộ gia đình này là minh chứng cho câu nói: Những gia đình hạnh phúc đều giống nhau, nhưng gia đình bất hạnh thì lại muôn màu muôn vẻ.

Sau khi người phụ nữ đi giày cao gót màu đỏ chết đi, không biết vì sao nàng không giống như những người chết khác, trái lại oán khí vô cùng mãnh liệt, nàng bắt đầu đi lại trong hành lang, ăn rất nhiều người chết trong tháp linh cốt, ngày càng trở nên hung ác.

Có người chết cam tâm tình nguyện đầu thai, có người lại tìm cách ở lại nhân gian làm cô hồn dã quỷ, trong tháp linh cốt có rất nhiều cô hồn dã quỷ, họ sợ hãi người phụ nữ đi giày cao gót màu đỏ, không ai dám lạc đàn, sợ mình bị nàng nuốt mất.

Ông lão thấy thế thì càng ngày càng lo lắng.

Nói đến đây, ông cụ lắc đầu, nói rằng các ngươi vừa đến là ta biết mọi sự không ổn, sợ chậm chân, các ngươi cũng trở thành người bị hại, thế nên ta đã chuẩn bị máy rung chấn ngay trong ngày, nếu biết trước các ngươi là chuyên gia thì ta còn tốn công tốn sức làm gì.

Đột nhiên, âm thanh đập cửa càng lúc càng lớn hơn.

Trình Tinh Hà nhìn ta:

“Nhưng mà lạ thật, để trở thành hôi linh quỷ cũng không phải chuyện dễ dàng, sao nàng lại lợi hại như vậy?”

Ta suy nghĩ rồi nói:

“Ta có một phỏng đoán, có lẽ nàng không chỉ là người phụ nữ đi giày đỏ.”

Trình Tinh Hà cau mày:

“Tức là sao?”

Ta trả lời:

“Chắc hẳn năng lực của nàng hình thành do cắn nuốt và dung hợp lẫn nhau, ta có cảm giác, có lẽ lập trình viên, nữ sinh viên, nữ nhân viên văn phòng, ba người chết chất chứa oán khí hợp lại làm một, mới càng ngày càng lớn mạnh.”

Chương 602 - Nói Hươu Nói Vượn

Chương 602: Nói Hươu Nói Vượn

“Hợp lại làm một?”

Người trông mộ nhìn ta:

“Giống như đất nặn ấy hả?”

“Vậy thì phải có cơ hội chứ?”

Trình Tinh Hà cũng rất nhạy bén, lập tức vỗ đùi, nhìn ta chằm chằm:

“Chẳng lẽ là…”

Đúng vậy, có lẽ ba người họ bị cùng một người hạt chết.

Thế nên oán niệm của họ mới có thể tập trung lại, đồng tâm hiệp lực, bởi vì họ có chung mục đích: Báo thù người đó.

“Chà.”

Trình Tinh Hà lắc đầu nguầy nguậy:

“Nếu vậy thì cái người bắt nạt cấp dưới, cưỡng hiếp nữ sinh viên, còn lừa dối đồng nghiệp thật là thâm độc!”

Quả đúng là như vậy!

Ông lão nhìn ta với ánh mắt trông mong:

“Tiểu ca, sao mà ngươi thông minh thế, so được với cả...Với cả…”

Ta xua tay, nói không có gì, ta là người làm nghề này, những linh hồn lang thang ở vùng rìa, không biết đi đâu đòi lại công lý, bọn ta sẽ giúp họ giải oan.

Vì thế đừng nói ông trời bất công, thật ra bọn ta xuất hiện ở đây là do ông trời an bài.

Ông lão không nghĩ ra được từ nào để miêu tả, thế là không nghĩ nữa, vội hỏi ngay:

“Vậy các ngươi định làm thế nào?”

Ta trả lời:

“Đương nhiên là giúp họ giải oan.”

…

Tiếp đó ta hỏi ông lão, có biết những người đó trước kia làm việc ở đâu không?

Ông lão suy nghĩ, rồi nói ông cụ xích mích với họ nên không biết, sau đó lại vỗ đùi nhớ ra, nói hình như nghe thấy có một tối lập trình viên tan tầm về, nói chuyện điện thoại bảo chỗ mình ở gần công ty, đi qua cầu là đến.

Qua cầu?

Ta nhìn về hướng đối diện qua cửa sổ của nhà ông lão, đúng là sau khi qua cầu thì có một tòa nhà cao ốc thật.

Trình Tinh Hà cũng ngó ra xem:

“Thảo nào lại thuê căn hộ ở đây, chỉ cách nhau một cây cầu, mà phía bên kia là tấc đất tấc vàng, ta từng đến tòa nhà kia hành nghề rồi, nghe nói giá nhà ở đó mấy chục nghìn một mét vuông đấy.”

Đúng vậy, chỉ cách nhau một cây cầu, nhưng vị trí không thuộc địa phận thị trấn của bọn ta, mà thuộc phạm vi của Đế Đô rồi.

Sau đó Trình Tinh Hà giới thiệu với ta, nói rằng tòa nhà kia gọi là cao ốc Thần Long, là một tòa nhà văn phòng cao cấp, lúc mới bắt đầu khởi công xây dựng thì trông cũng bình thường thôi, làm cái gì cũng không khấm khá nổi, không ai chịu đến đó phát triển.

Nhưng không biết vì sao, về sau đột nhiên trở nên rất nổi tiếng, nhiều xí nghiệp đổ xô đến định cư ở cao ốc, chắc chắn những người chết ở đây cũng đi làm ở nơi đó.

A, nghe Trình Tinh Hà nói xong, ta biết tại sao nơi này phải xây dựng thành kết cấu ba dài hai ngắn rồi!

Vị trí của cao ốc Thần Long là hồng sương địa, tức là bãi tha ma.

Tất nhiên kinh doanh sẽ bết bát rồi, ngày ngày âm khí lởn vởn, gặp may mới là lạ, vì thế ngay từ đầu không có ai bằng lòng đến nơi đó mở công ty.

Nhưng mà có một cây cầu ở đây, nếu có một kiến trúc với kết cấu ba dài hai ngắn thì cô hồn dã quỷ đương nhiên sẽ đi qua cây cầu và bị thu hút lại đây.

Đinh trấn hồn ba dài hai ngắn là thứ dễ dàng hấp dẫn người chết nhất.

Ta đoán, lúc cao ốc Thần Long được xây dựng không xem phong thủy, sau khi xây xong thì lỗ lã, thế là nhà đầu tư mới tìm cao nhân khác, dùng khu chung cư Manh Quế ba dài hai ngắn này để xoay chuyển tình hình.

Vì vậy, khu chung cư Manh Quế xây xong, cao ốc Thần Long mới phát triển thịnh vượng.

Nơi này vốn dĩ không phải là nơi cho người sống ở.

Chưa kịp nói xong thì tiếng đập cửa càng ngày càng kịch liệt, ông lão trông mộ run rẩy nhìn cửa, vội nói:

“Các ngươi yên tâm, hồi trước đã có đại sư làm phép cho cánh cửa này rồi, cô hồn dã quỷ bình thường…”

Ông lão còn chưa dứt lời, rầm, cánh cửa đã bị phá, một cơn gió mạnh thổi về phía bọn ta.

Trình Tinh Hà kêu “Ối mẹ ơi” rồi muốn kéo ông lão ra, còn ta vận khí tập trung vào yết hầu, bắt đầu nói quỷ thoại:

“Đừng hiểu lầm, ta đến để giúp các ngươi!”

Ta nói xong, sát khí bỗng dừng lại trước mặt ta, ta nhanh chóng hành khí lên tai, lắng nghe cẩn thận, quả nhiên thứ đó phát ra âm thanh mơ hồ, giống như giọng nói của ba người, có nữ có nam, hỗn tạp với nhau!

“Nói hươu nói vượn!”

Ta vội nói:

“Ngươi muốn trở thành Sát chẳng phải là để tìm người kia báo thù sao? Giết người vô tội lung tung, lây dính nhân quả thì người gặp xui xẻo sẽ là các ngươi, chỉ cần nói cho ta biết tên của người đó, ta sẽ giúp các ngươi!”

“Tại sao ta phải tin ngươi?”

Giọng nói ấy cực kỳ âm u khủng bố, thậm chí còn không có hiệu ứng âm thanh.

Ta thở dài:

“Ngươi thấy năng lực của ta là biết rồi đấy, ta cũng phải người bình thường.”

Thật ra đến bây giờ ta vẫn không biết ta có cái gì bình thường, nhưng lúc gác đêm, từ việc nhóm người chết bao vây ta là ta biết, dường như họ rất kiêng dè ta.

Mà tối hôm đó, không có chuyện người chết đi giày cao gót màu đỏ ăn no căng mới đi lại, nàng muốn ăn sinh hồn của bọn ta để trở thành Sát, nhưng ta vừa xuất hiện thì nàng lại biến mất, không hẳn là nàng muốn chơi trốn tìm, có khả năng cao là nàng bị ta đâm bay ra ngoài.

Chương 603 - Bất Thường

Chương 603: Bất Thường

Một đêm không gặp, sát khí của nàng đã mạnh hơn rồi, chắc hắn vì biết không dễ gì ăn được sinh hồn của bọn ta, nên đi nơi khác ăn người chết, tăng sức mạnh của mình lên rồi mới đến ăn ta.

Quả nhiên, nàng nghe ta nói xong, hiển nhiên đã hơi dao động:

“Người này...Đúng là không bình thường.”

Giọng nữ ngập ngừng vang lên, nghe giống giọng ngự tỷ.

Là nữ nhân viên văn phòng.

“Đúng vậy, nhất định hắn có thể giúp chúng ta giết chết tên khốn đó!”

Giọng nói này tuy có vẻ nôn nóng, nhưng lại dịu dàng đáng yêu, hẳn là nữ sinh viên cắt cổ tay.

Đúng như ta suy đoán, tam hồn nhất thể.

Có hy vọng rồi. Ta dựng ngón cái, ra dấu OK với Trình Tinh Hà.

Nhưng ta chưa kịp yên tâm thì một giọng nói đầy phẫn nộ vang lên:

“Ta không tin hắn! Hắn lời ngon tiếng ngọt vì để tiêu diệt chúng ta thôi, lúc còn sống đã bị người khác quay như dế, đến khi chết còn bị đùa bỡn nữa sao?”

Đó là một giọng nam quá khích, là lập trình viên. Xem ra hồi con sống hắn bị lừa gạt, tạo thành bóng ma tâm lý nghiêm trọng.

Hiển nhiên lập trình viên chiếm cứ vị trí chủ đạo trong linh thể, hắn gào lên là hai giọng nữ còn lại im bặt, dường như rất sợ hắn.

Linh thể nhe nanh múa vuốt nhào về phía ta:

“Chỉ còn thiếu một...Chỉ còn thiếu một người sống nữa là chúng ta có thể trở thành Sát, ra khỏi nơi này, đi tìm Đổng Hồng Lâu…”

Thì ra kẻ thù của họ tên là Đổng Hồng Lâu?

Ta rút Thất Tinh Long Tuyền ra:

“Ta chỉ nói một câu, dù các ngươi báo thù được thì có thể rửa sạch oan khiên sao? Người nhà của các ngươi có thể ngẩng đầu lên nữa sao?”

Vừa dứt lời, linh thể lập tức dừng lại trước mặt ta.

Ta biết, ta nói trúng vấn đề của họ.

Ông lão thấy ta nói dăm ba câu là thu phục được thứ này thì giơ ngón cái:

“Tiểu ca...Quả thực không phải người bình thường, giải quyết dễ như trở bàn, có phong thái của bậc đại tướng!”

Hồi đầu Trình Tinh Hà thấy ta dùng mồm mép giải quyết sự tình thì hãy còn chấn động, bây giờ hắn đã chai lì rồi, hắn biết mọi việc đến đây là kết thúc, thế nên đã móc que cay ra ăn từ bao giờ:

“Ta thấy hắn là đại tướng chém gió thì có.”

Ta nói tiếp:

“Lấy mạng đổi mạng thì có ích gì đâu, các ngươi vẫn phải gánh bêu danh là đồ nhu nhược, lừa đảo làm tiền, kẻ thứ ba thôi, muốn xả giận thì phải khiến tên khốn nạn đó công bố chân tướng sự việc từ đầu tới cuối cho mọi người cùng biết, đó mới là ý nghĩa của việc khiến hắn trả giá cho những gì mình đã làm.”

Tuy Đổng Hồng Lâu hại họ thành ra thế này nhưng vẫn không bị trừng phạt, chắc chắn hắn đã che giấu mọi việc, tiếp tục thảnh thơi làm cấp trên, tiếp tục bắt nạt cấp dưới khác, đùa bỡn nữ đồng nghiệp khác.

Để mặc loại tai họa này nhởn nhơ sống trên đời thì sẽ có thêm nhiều người gặp xui xẻo.

Quả nhiên, nghe ta nói xong, giọng lập trình viên trở nên nôn nóng:

“Ngươi thật sự có thể khiến hắn nói ra tất cả mọi việc, trả lại công bằng cho bọn ta?”

Ta đáp:

“Chuyện nhỏ thôi, chỉ cần các ngươi tin ta.”

Đột nhiên tiếng gào khóc vang lên trước mặt ta, hẳn là hai linh thể nữ cảm thấy căm phẫn và oan ức về chuyện này.

Không cần nghĩ cũng biết Đổng Hồng Lâu không chỉ hại chết họ, mà hơn cả hắn còn chà đạp tôn nghiêm, bôi nhọ danh dự của họ.

Lập trình viên nghiến răng nghiến lợi:

“Bọn ta phải làm gì?”

Ta suy nghĩ rồi nói:

“Cho ta một ký thân phù, ta mang các ngươi đi tìm hắn.”

Một chiếc nắp chai bia rơi vào tay ta.

Ký thân phù này trông lạ thật.

Trên ký thân phù có ba chữ, Hoàng Lâm Mai.

Phỏng chừng là họ của ba người này.

Giúp họ giải oan, rồi còn có thể khiến một tên khốn nạn chịu báo ứng, giải quyết ổn thỏa là có thể tích góp được một lượng công đức nhất định. Người chết càng oan uổng, đồ khốn càng xấu xa thì công đức càng nhiều.

Ông lão và Trình Tinh Hà đồng thời lại gần, nhìn thấy nắp chai bia, ông lão lại giơ ngón cái lên:

“Đại sư, lợi hại quá, ngươi thật sự quá lợi hại!”

Ta xua tay:

“Đây là bổn phận của ta.”

Sau đó ta đi ra ngoài. Phải báo bình an với ông cụ ba và mọi người, đợi trời sáng thì đi tìm Đổng Hồng Lâu.

Kết quả vừa ra khỏi cửa, ta nhận thấy có một luồng sát khí ở trên hành lang, chắc chắn là đám cô hồn dã quỷ chạy hết đến đây.

Chắc hẳn họ đang nhìn ta, những ánh mắt vô hình ấy khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Ông lão nói:

“Họ biết ngươi làm nghề này nên cầu xin ngươi giúp một tay thuận tiện siêu độ họ!”

Trình Tinh Hà vừa ăn que cay vừa nói:

“Ông lão nói đúng.”

Đúng rồi, những người bị con cháu xử lý qua loa rồi tiễn ra ngoài chắc chắn không được tổ chức nghi thức tang lễ đàng hoàng, thế nên nhiều người mới không thể siêu độ, vất vưởng ở trần gian, cũng có người bằng lòng trở lại luân hồi.

Vậy thì càng tốt, ta lập tức phấn khởi, siêu độ nhiều cô hồn dã quỷ thế này chẳng phải là công đức to lớn hay sao?

Với số lượng này, có lẽ có hy vọng thăng lên Huyền cấp bậc một!

Chỉ có điều…

Chương 604 - Tiết Thu Phân

Chương 604: Tiết Thu Phân

Chỉ có điều ngày mai là ngày rằm, đạo Phật có lịch ăn chay, tụng kinh niệm Phật vào ngày mùng một và mười lăm, vì thế nếu siêu độ vào thời điểm này thì sẽ có hiệu quả nhất, không chỉ họ mà cô hồn xung quanh cũng được thơm lây, công đức sẽ lớn hơn. Thế là ta bảo Trình Tinh Hà nói với họ một tiếng, có thể chờ thêm một ngày nữa không?

Nhóm người chết biết được, tất nhiên là đồng ý, nói nếu hiệu quả tốt hơn thì chờ thêm một ngày cũng không sao, dù gì họ đã đợi rất lâu rồi.

Những người chết này thật sự rất đáng thương, gia đình của họ đặt họ ở đây, chẳng quan tâm, cũng chẳng tưởng niệm, vào ngày tết Nguyên tiêu, Tết Thanh minh cũng không cúng bái, họ không có tiền giấy vàng mã, cho nên đói bụng. Vì sao họ suốt ngày ra ngoài, bởi vì họ cũng phải bôn ba vì miếng cơm manh áo như người sống.

Đôi khi, bọn ta có thể nhìn thấy vài người về muộn bị ma ám, làm ầm ĩ suốt, chỉ cần tìm thầy cúng rồi đốt vàng mã là bình thường lại ngay. Thật ra đó là do người chết đói ăn đói mặc quấy rối, hù dọa người sống kiếm chút tiền tiêu.

Vì thế nhiều người sống ở đây bị ma quỷ quấy phá.

Nhưng những người chết này cũng thỏa mãn rồi, có nơi che gió che mưa đã là kiếp trước tích đức, con cái hiếu thuận, thế còn tốt hơn là cô hồn dã quỷ bị tống vào bãi tha ma, không có nổi một chốn yên thân.

Thế mới nói con người ta hạnh phúc nhờ vào so sánh, mức độ hạnh phúc phụ thuộc vào việc ngươi so sánh mình với ai.

Về đến nhà, Hòa Thượng cũng đến rồi. Tên này ngủ say như chết, máy rung chấn không đánh thức được hắn.

Mà Đít Chai ở căn hộ 2303 cũng có động tĩnh, hiển nhiên đang đứng ở cửa nhìn trộm xem khi nào bọn ta chuyển đi, đáng tiếc hắn phải thất vọng rồi.

Ta nói với Hòa Thượng, mọi việc đã rõ ràng, ta sẽ siêu độ cho những người chết ở đây để họ vào luân hồi, sau đó dán gương lên khung cửa, đặt khay rây bột trước cửa, trong đó đựng vải đỏ, đậu đỏ, gạo nếp, vụn sắt, khiến ma quỷ không thể vào trong nhà, âm khí cũng sẽ bị chặn ngoài cửa.

Làm như thế thì cư trú ở đây sẽ không bị sao nữa.

Hòa Thượng lập tức giơ ngón cái:

“Bắc Đẩu, ngươi càng ngày càng giỏi hơn rồi đấy, không phục không được!”

Còn kém lắm, ta mới là Huyền cấp bậc hai, còn có thể tiến bộ hơn nữa.

Sau khi hoàn thành phương thuật, ta cảm thấy yên tâm, ta nghĩ chuyện của Đổng Hồng Lâu chắc hẳn cũng không khó, bèn bảo Ách Ba Lan ở nhà bảo vệ ông lão và Bạch Hoắc Hương, ta và Trình Tinh Hà đến cao ốc Thần Long.

Ách Ba La hãy còn lo lắng, nói vì sao ba linh thể không báo thù trực tiếp mà còn phải hóa Sát rồi mới đi, có phải là Đổng Hồng Lâu rất lợi hại, cô hồn dã quỷ bình thường không thể làm gì được đối phương không? Vậy thì hắn lại càng phải đi.

Ta nói ngươi đề cao Đổng Hồng Lâu quá, sở dĩ ba linh thể phải cố gắng hóa Sát là bởi vì kiến trúc ba dài hai ngắn ở đây.

Đó là hình dạng của đinh trấn hồn, sau khi người chết vào ở thì chẳng khác nào bị đóng đinh ở đây, nói một câu khó nghe là giống như tù nhân đeo xiềng xích vào chân, phạm vi hoạt động rất nhỏ, không thể đi đến cao ốc Thần Long ở phía bên kia.

Chỉ khi nào trở thành Sát mới có thể thoát khỏi “xích chân”, họ mới hoàn toàn tự do.

Bây giờ ta nhớ ra, rốt cuộc vì sao ông lão có thể nhìn thấy người chết? Trình Tinh Hà cũng muốn hỏi về vấn đề này, kết quả xuống dưới tầng thì ông lão đã khóa cửa đi ra ngoài, có lẽ là đi tranh mua trứng gà tre giá ưu đã, đành phải chờ ông về rồi hỏi.

Cao ốc Thần Long cách không xa, họ dứt khoát đi đến đó.

Hiện tại đã là tiết thu phân, mặt trời không còn chói chang như hai tháng trước, ánh nắng vàng ươm êm dịu, bãi lau dưới cầu đã bắt đầu ngả vàng, quả thực là khung cảnh mùa thu tuyệt đẹp.

Mỗi lần đi làm việc đều là đi chịu chết, lần này thì đơn giản, đưa ba linh thể đến chỗ Đổng Hồng Lâu là được. Khó có được một buổi tâm tình khoan khái, Trình Tinh Hà mua một xâu bột mì rán to ăn, miệng bóng nhẫy.

Đến cao ốc Thần Long, cao ốc này mang xu hướng công nghệ cao, trông khí thế hơn hẳn những tòa nhà cao tầng ở thị trấn bọn ta, trên bức tường kính bên ngoài dán đầy những logo thấy nhiều trên di động.

Nơi này làm ăn phát đạt thật đấy.

Trước cao ốc là cửa kính cảm ứng rất cao, kết quả không ngờ phải quẹt thẻ mới có thể đi vào đây.

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, công ty lớn thì lắm quy củ, khó vào vậy ư?

Một người đàn ông trung niên đi ngang qua bọn ta, liếc bọn ta, thấy xiên bột mì rán trong tay Trình Tinh Hà và bộ quần áo rách rưới trên người ta, hắn khinh thường ra mặt.

Thấy người này là nhân viên làm việc ở cao ốc Thần Long, xung quanh không còn ai khác, ta đành phải hỏi thăm:

“Xin hỏi bọn ta làm thế nào để đi vào?”

Chương 605 - Cung Nô Bộc

Chương 605: Cung Nô Bộc

Người đàn ông trung niên bực bội liếc xéo bọn ta:

“Nhà quê không biết chữ, không tự xem được à!”

Nói xong hắn đi nhanh hơn, làu bàu một cách khinh khỉnh:

“Dám đến đây trải việc đời, bọn nông thôn bây giờ đúng là không tự biết thân biết phận.”

Trình Tinh Hà chướng tai:

“Nhà quê làm gì ngươi à? Có thù oán gì à!”

Người đàn ông trung niên dừng lại, cười khẩy:

“Vậy các ngươi nói xem các ngươi đến đây để làm gì? Giao hàng, hay dọn rác? Còn không có cả quần áo lao động, đúng là còn thấp kém hơn cả đám rác rưởi tầng chót.”

Người này lạ thật đấy, ai cho hắn cảm giác ưu việt vậy, ngành nghề nào chẳng phải kiếm ăn bằng bản lĩnh của chính mình, cầm tiền thưởng ngươi phát là để cho ngươi nhục mạ như thế à?

Trình Tinh Hà tức giận, định đôi co với đối phương, ta giữ chặt hắn nói thôi, khóe miệng của người này có hồng quang, chủ yếu là vạ từ miệng mà ra, sắp gặp tai nạn đổ máu, chúng ta nhanh chóng đi tìm Đổng Hồng Lâu thì hơn.

Không ngờ tai người nọ rất thính, vừa nghe bọn ta nói chuyện là lập tức tỏ ra cảnh giác, hỏi:

“Các ngươi tìm Đổng Hồng Lâu làm gì?”

…

Nhìn vẻ mặt của hắn, ta liền hỏi hắn có quen Đổng Hồng Lâu không?

Hắn cau mày nhìn chúng ta một hồi, rồi giống như đột nhiên nhớ ra gì đó, vẻ mặt hắn tự tin, lạnh lùng nói:

"Ta không quen."

Lúc nói ra câu này, chân mày hắn run lên.

Vị trí đó ứng với cung phúc đức, nó chứng tỏ hắn đang nói dối.

Ánh mắt hắn nhìn chúng ta càng tỏ ra khinh bỉ hơn, như thể gợi đòn, sau đó hắn quay người giống như sợ chúng ta đuổi theo, hắn chuồn nhanh vào trong.

Đương nhiên chúng ta cũng muốn vào theo nhưng cảnh cửa kính đã nhanh chóng đóng lại suýt chút nữa kẹp trúng mũi của chúng ta.

May mà chúng ta phản ứng nhanh nên đã kịp thời đưa Trình Tinh Hà ra ngoài, Trình Tinh Hà đứng trước cửa mắng vọng vào:

“Này, Thất Tinh, ngươi nói xem mật thất của phủ Thiên sư, huyệt nhãn của cục Chu Tước còn chưa làm khó được chúng ta, thế mà lại bị một cánh cửa tự động ngăn chặn, tin này mà truyền ra ngoài ngươi không sợ người ta cười chê sao?"

Ta không lo lắng, dù sao cũng có thể nghĩ ra cách, nhưng ta lại bắt đầu quan tâm đến người đàn ông trung niên vừa rồi hơn.

Người đàn ông này mặt rỗ và không có râu, khuôn mặt gian xảo, khóe miệng có một nếp ngang cắt ngắn, có thể nhìn ra thường ngày hắn rất hay nói dối, nói tóm lại là một lão già xấu xa.

Người đàn ông vừa mới bước vào phòng khách thì đứng nói chuyện trước quầy lễ tân một hồi lâu, vừa nói hắn vừa quay đầu nhìn về phía chúng ta, lúc đi lên tầng, cứ đi được một bước hắn lại quay đầu nhìn giống như đang lo lắng.

Trình Tinh Hà xì một tiếng:

"Ngươi nói xem hắn có gì phải tỏ ra hơn người chứ? Mặc âu phục thì liền cho mình là Donald Trump à."

Ta trả lời:

"Đương nhiên hắn sẽ thấy mình tài giỏi hơn rồi, nhìn cung Nô Bộc của hắn sáng sủa như vậy, có lẽ hắn vừa mới thăng chức nên rất đắc ý coi trời bằng vung."

Trình Tinh Hà ngẩn người:

"Người này mà có thể làm chức lớn sao, không phải ông chủ của hắn bị mù rồi chứ? Ai, không đúng, không phải vừa rồi ngươi còn nói hắn sẽ gặp xui xẻo sao?"

Lúc trước hắn rất may mắn, nhưng vì cái miệng của hắn nên vận may sắp hết rồi.

Lúc này, vài người mặc đồng phục làm việc khiêng một thùng hàngđi vào, ta lập tức nháy mắt với Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà phản ứng rất nhanh và ngay lập tức hiểu ý, hắn cùng ta trốn sau thùng hàng lớn, thận trọng đi theo vào cửa lớn.

Trong sảnh có biển chỉ dẫn, ta thấy công ty của Đổng Hồng Lâu ở tầng năm nên ta đi theo vào thang máy.

Khởi đầu rất thuận buồm xuôi gió, chúng ta tránh được ánh mắt của nhân viên bảo vệ và vào được thang máy.

Không ngờ chúng ta chỉ thuận lợi được một lúc, lúc chúng ta đi theo vào thì thang máy kêu quá tải.

Anh trai giao hàng nhìn chúng ta với ánh mắt trách cứ:

“Đây là thang máy chuyên dùng để chở hàng, phiền các ngươi hãy đi thang máy chở khách.”

Chúng ta không còn cách nào khác là phải bước ra thang máy, kết quả chưa kịp bước vào thang máy chở khách thì một giọng nói lanh lảnh vang lên:

"Các ngươi đang làm gì vậy? Làm vì vậy? Làm gì vậy?"

Âm thanh chói tai giống như đang đuổi bắt kẻ trộm.

Ta ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một người phụ nữ mặc đồng phục có cổ màu hồng, hai tay chống nạnh.

Người phụ nữ này có mái tóc vàng óng như rơm trên đầu, do chăm sóc không đúng cách nên bị xoăn, hai nếp nhăn quanh mũi trông giống như hai hẻm núi lớn và những nếp nhăn quanh miệng hằn sâu như vết dao cắt. Nàng trông phờ phạc, vô cùng khó tính giống hệt mẹ kế của cô bé lọ lem.

Ông chủ công ty này cũng khá phóng khoáng, quầy lễ tân là bộ mặt của một công ty, quầy lễ tân bề thế mới có thể mang lại phú quý cho công ty, bị một nhân viên lễ tân thế này chặn ngay trước cửa lớn, tài vận đến e là cũng bị chặn lại.

Càng kỳ quái hơn là khóe miệng của nhân viên lễ tân cũng rất sâu, vị trí giống với người đàn ông trung niên lúc nãy, đều là dấu hiệu của người miệng mồm lanh lợi và hay gây họa.

Chương 606 - Gõ Tường

Chương 606: Gõ Tường

Khi chúng ta trình bày mục đích đến đây, nàng bỗng cười khẩy:

“Loại chó loại mèo như các ngươi lén lút đến đây, không biết đây là đâu sao, các ngươi có biết đây là nơi cao quý sang trọng không? Bỏ đi, nói chuyện với loại người hạ lưu như các ngươi cũng chẳng ích gì, bây giờ cút đi ngay cho ta.”

Trình Tinh Hà vội vàng nói:

"Này, này, ngươi la lối gì chứ? Chúng ta đến đây để tìm người, không phải để ăn cắp, ngươi có biết nói chuyện không đấy?"

Nhân viên tiếp tân ngoác mồm ra, càng tỏ ra ác ý:

"Tìm người? Tìm ai? Có hẹn trước không?"

Ta chưa hẹn trước.

Nhân viên lễ tân lộ ra vẻ mặt không bất ngờ:

"Ta biết ngay mà, còn ở đó mà tìm người, ta thấy đến tìm vật có giá trị thì có. Nghèo không sao, nhưng nghèo mà không có lòng tự trọng thì mới đáng khinh. Phẩm chất trung bình người dân của đất nước đã bị các ngươi vẩn đục."

Vừa nói, nàng vừa xua tay và hét lên:

"Nhân viên bảo vệ đâu? Các ngươi là đồ ăn hại sao? Sao lại để loại người này vào đây, nếu bị khách hàng nhìn thấy thì sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của công ty, hạ thấp địa vị của công ty chúng ta, các ngươi có gánh vác nổi chuyện này không."

Một vài nhân viên bảo vệ nghe thấy tiếng la hét ngay lập tức chạy đến kéo chúng ta ra ngoài, nhân viên tiếp tân liếc mắt sau đó về lại chỗ ngồi và chậm rãi sơn móng tay.

Thế này thì không ổn, không thể vào cửa thì làm sao lập công đức? Các nhân viên bảo vệ cũng rất tận tâm với công việc, ta không thể quét thất tinh long tuyền vào bọn họ.

Lúc này, ta chợt nghe thấy tiếng giày cao gót, quay đầu nhìn lại thì thấy một người phụ nữ.

Người phụ nữ này khoảng bốn mươi tuổi, dáng người thướt tha, có một sức hút mà các cô gái trẻ không thể có được.

Nàng cao khoảng 1,7 mét, mặc một bộ đồ công sở màu trắng, tháo vát và hào phóng, với tư thế của một người phụ nữ mạnh mẽ. Nàng đang cúi đầu nhìn tài liệu, một số người đàn ông mặc vest đen, vệ sĩ và luật sư vây quanh nàng như thể những ngôi sao đang bảo vệ mặt trăng.

Vầng trán rộng của nàng chứng tỏ nàng được sinh ra trong giàu sang phú quý, cung Tài Bạch và cung Thiên Di cao vút và sáng sủa cũng nói lên nàng là người tài năng, đặc biệt cung Nô Bộc của nàng hiện lên màu vàng nhạt, chắc chắn nàng có địa vị rất cao ở đây.

Vẻ ngoài của người phụ nữ này lập tức thu hút sự chú ý của ta.

Vì vậy ta lập tức nói to với người phụ nữ:

"Thưa cô, có phải gần đây ngươi hay nghe thấy tiếng gõ vào tường mỗi đêm ở phòng ngủ không?"

Người phụ nữ ngước lên và nhìn ta cau có.

Khi nhìn thấy người phụ nữ này, nhân viên lễ tân hốt hoảng đứng dậy, làm đổ hết sơn móng tay, vội nói:

"Ấy, sếp Giang, ngươi đừng để tên lang thang này lừa gạt, hắn đến đây để ăn trộm đồ nhưng đã bị chúng ta bắt quả tang, toàn ăn nói xàm bậy!"

Vừa nói, nàng vừa nháy mắt với đám bảo vệ:

"Các ngươi lề mề làm gì vậy, không muốn chạy KPI nữa sao? Theo ta thấy chắc là các ngươi muốn bị phạt!"

Rõ ràng nhân viên lễ tân có địa vị cao hơn đám bảo vệ nên họ chỉ có thể hậm hực kéo chúng ta đi.

Không ngờ sếp Giang giơ tay lên, nhân viên bảo vệ lập tức dừng lại, nàng nhìn ta hỏi:

“Sao ngươi biết?”

Sếp Giang vừa nói ra câu này thì những người xung quanh đều ngẩn người:

“Phòng của sếp Giang thật sự có người gõ tường sao?”

"Nhưng nơi mà sếp Giang ở không thể có người dám đến làm phiền..."

Ta trả lời:

"Nếu là gõ tường thì không sao, điều quan trọng hơn là kể từ khi có tiếng gõ tường, tài vận của ngươi cũng trở nên sa sút, làm việc gì cũng không suôn sẻ?"

Sếp Giang không có biểu cảm gì, nhưng sắc mặt của các nhân viên xung quanh hắn đã thay đổi ngay lập tức:

"Sao hắn biết được..."

"Ngoại trừ chúng ta ra, theo lý thì chuyện này không thể nào được tiết lộ..."

"Tên tiểu tử kia, rốt cuộc ngươi có lai lịch thế nào?"

Nhân viên lễ tân nhìn sếp Giang với vẻ mặt ngày càng hoang mang, nàng quát mắng chúng ta:

“Việc làm ăn của sếp Giang chúng ta vẫn đang rất tốt, ngươi là cái thá gì chứ, ở đây ăn nói xui xẻo?”

Sếp Giang liếc nhìn nhân viên lễ tân, nàng rụt cổ không dám lên tiếng nhưng vẫn nghiến răng nghiến lợi nhìn chúng ta như thể muốn ăn thịt lột da.

Sau đó, sếp Giang hỏi:

“Vậy, ngươi có cách giải quyết nào không?”

“Rất đơn giản.”

Ta nói:

“Nhà các ngươi chắc là có người đúng không, ngươi bảo hắn tìm dưới cửa sổ hướng nam trong phòng ngủ ngươi xem có vật gì không.”

Người phụ nữ được gọi là sếp Giang đó không nghĩ ngợi nhiều, nàng nhìn các nhân viên bảo vệ và nói:

"Hãy thả hắn ra."

Sau khi nghe lệnh đám nhân viên bảo vệ mới chịu buông tay.

Nhân viên quầy lễ tân vẻ mặt xấu hổ, vẫn giãy giụa nói:

"Ây, sếp Giang, tên này toàn ăn nói xàm bậy, ngươi tuyệt đối đừng tin hắn..."

Sếp Giang nhìn nhân viên lễ tân, vẻ mặt dường như tỏ ra vô cùng phiền phức, biểu cảm có chút lạnh lùng:

"Ta cần ngươi dạy ta sao?"

Chương 607 - Mã Tỷ

Chương 607: Mã Tỷ

Nhân viên quầy lễ tân bỗng vô thức lùi lại một bước, vẻ mặt sượng trân:

"Sếp Giang, ta không có ý đó..."

Sếp Giang không thèm quan tâm đến nàng và liếc mắt với người có dáng vẻ như một thư ký.

Thư ký lập tức làm theo lời ta nói và gọi điện hỏi, hắn nhìn ta, vẻ mặt không thể tin vào sự thật nói với sếp Giang:

“Quả thật có một thứ...thật kỳ lạ, họ chưa từng thấy qua, cũng không biết sao nó lại được đặt ở đó."

Sau đó ta nói:

“Đó có phải là một người gỗ nhỏ cầm xẻng quay mặt ra ngoài không?”

Thư ký hỏi lại, vẻ mặt lần nữa biến sắc, bàng hoàng gật đầu với sếp Giang:

“Hoàn toàn giống như lời hắn nói.”

Có lẽ sếp Giang vốn đã quen với sóng to gió lớn, nhưng ánh mắt nàng nhìn ta vẫn có chút thay đổi:

"Thứ đó là gì?"

Ta trả lời:

"Đó là một loại thuật phong thủy gọi là khiêu góc tường...nếu ta đoán không sai thì mấy tháng gần đây không chỉ việc làm ăn của ngươi mà ngay cả những nhân viên đắc lực của ngươi cũng bị đối thủ cạnh tranh giành lấy, lý do là vì vật này."

Một khi vật này được đặt trong phòng ngủ thì thứ này sẽ vung xẻng khoét lỗ tài vận của chủ nhân, nó hướng mặt ra ngoài nên sẽ đào hết mọi thứ tốt đẹp ra bên ngoài.

Ta nhìn vẻ mặt của sếp Giang là có thể biết mặc dù nàng rất có tướng phú quý nhưng vẻ mặt lại bị khuất lấp bởi một vận khí âm, cung Phúc Đức của nàng rất sáng chứng tỏ những xui xẻo gần đây không phải là báo ứng và số mệnh của nàng mà là bị người khác hãm hại.

Nhìn cung Tài Bạch của nàng, đúng là rất cao ráo và sáng sủa nhưng lại có thêm sọc ngang, không thuận, cung Nô Bộc thì nở nang nhưng lại có vài điểm nhỏ màu đen, đây đều là biểu hiện của việc may mắn đã bị lọt ra ngoài.

Mắt nàng hơi xanh đen, chắc là bị quấy rầy nên ngủ không ngon, kết hợp những biểu hiện này lại chứng tỏ nhà ở đã xảy ra vấn đề, chín mươi chín phần trăm là bị người ta dùng tà thuật “khiêu góc tường”.

Sếp Giang không khỏi nhìn ta với ánh mắt khác:

"Ngươi biết xem phong thủy sao?"

Ta ra vẻ khiêm tốn:

“Có biết một chút.”

Nhân viên lễ tân dường như không nhịn được nữa, nói:

"Sếp Giang, có lẽ đây chỉ là trùng hợp...Có lẽ, đây là một thói quen trang trí nào đó, chẳng qua là bị hắn qua mắt..."

Các nhân viên xung quanh nghe vậy cũng bắt đầu bàn tán:

"Đúng vậy, cho dù có đào ra một người gỗ thật thì cũng không giải thích được vấn đề."

"Này, các ngươi nói xem, liệu hắn có phải là người lắp đặt nội thất nhà sếp Giang không, người gỗ đó cũng là do hắn chôn cất chỉ để giả thần giả quỷ trước mặt chúng ta mà lừa tiền?"

Sếp Giang trông có vẻ là người lý trí, bình thường chắc không tin vào phong thủy, tạm thời chưa thể hoàn toàn chấp nhận chuyện này, ánh mắt nàng nhìn ta dường như cũng có chút lưỡng lự.

Khi nhân viên lễ tân nghe thuyết âm mưu của kẻ trộm hét lên đòi bắt kẻ trộm, nàng càng trở nên phấn khích:

"Ta tưởng hắn lén la lén lút thế nào, hóa ra là đã âm mưu từ lâu, sếp Giang, ta đề nghị chúng ta vẫn nên gọi 110! Đối với loại lang băm này, tuyệt đối không thể nhân nhượng!"

Ta nhìn nhân viên lễ tân đang nói năng hùng hồn.

"Hay là chúng ta đánh cược đi?"

Nhân viên lễ tân nhìn ta, ngẩn người một lúc:

"Đánh cược cái...cái gì?"

Ta trả lời:

"Không phải ngươi luôn mồm nói ta là kẻ lừa gạt sao? Bây giờ người gỗ đã được lấy ra tức là tà thuật đã được phá vỡ, vận đen của sếp Giang cũng sẽ qua đi. Trong vòng năm phút nữa, công ty của sếp Giang sẽ làm ăn vô cùng thuận lợi, nếu không phải như vậy thì ta để các ngươi tùy ý xử lý. Được rồi, bây giờ các ngươi thả ta ra để ta vào trong tìm người, không ai được cản ta, nhân viên lễ tân nhà ngươi còn không biết xem người, cũng không cần cứ dây dưa ở đây với ta để khiến sếp của các ngươi phá sản đâu?"

Tòa nhà Thần Long này quả thật không phải là nơi ai cũng có thể tùy tiện bước vào. Nhân viên lễ tân có một cái trán nhô ra, là dấu hiệu có sự che chở của gia đình, phải dựa vào mối quan hệ của gia đình để vào làm việc, vì thế nên mới tỏ ra kiêu căng ngạo mạn.

Nhưng mối quan hệ của nàng không hề vững chắc như ta nghĩ, chắc chắn gia đình đã phải cầu xin người quen vất vả lắm thì nàng mới leo lên được vị trí này, nếu từ chức thì thật quá mất mặt.

Quả nhiên, vừa nghe đến "từ chức", nhân viên lễ tân liền cười khẩy:

"Dựa vào cái gì..."

Nhưng những nhân viên bảo vệ đó cũng hùa theo muốn xem náo nhiệt:

"Mã tỷ, ngươi cứ đánh cược với hắn đi!"

"Đúng vậy, Mã tỷ làm ngành này sao có thể nhìn sai người được chứ? Truyền ra ngoài cũng không hay ho gì!"

"Mã tỷ, chúng ta đều tin tưởng ngươi!"

"Hay là...Mã tỷ không dám?"

"Không dám thì đừng miễn cưỡng."

Quả nhiên bình thường nhân viên lễ tân đã đắc tội rất nhiều với những nhân viên bảo vệ đó, họ nóng lòng muốn xem trò đùa của nàng!

Chương 608 - Quản Lý

Chương 608: Quản Lý

Nhân viên lập tức bị kích động bởi hai từ "không dám", nhưng nàng vẫn rụt cổ nói:

"Ai nói ta không dám, nhưng công ty có quy định, sao ta có thể lấy chức vị ra đùa giỡn chứ..."

Vừa nói nàng vừa liếc nhìn sếp Giang.

Ai mà ngờ sếp Giang cũng lạnh lùng nói:

"Không sao, cứ đánh cược đi, ta cũng muốn xem kết quả sẽ thế nào."

Sếp Giang cũng đã nói vậy, nhân viên lễ tân ngẩn ra, nhưng nàng suy nghĩ một lúc rồi cười trừ nói:

"Sếp Giang cũng thích nói đùa vậy sao, thời gian của sếp Giang rất quý giá, không đáng để lãng phí vào những việc này..."

Sếp Giang thật sự rất hứng thú với chuyện này, nàng vừa nhìn ta với vẻ thích thú vừa yêu cầu thư ký bấm đồng hồ:

“Ta làm ăn nhiều năm như vậy, một chữ nói ra đáng giá ngàn vàng, có bao giờ ta nói đùa chưa?"

Nhân viên lễ tân hốt hoảng nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh, nàng lén nhìn đồng hồ, dáng vẻ như người sắp chết đuối thở không ra hơi.

Thời gian từng phút trôi qua, bốn phút sau, điện thoại của sếp

Giang vẫn lặng im như tờ.

Một số nhân viên lẩm bẩm:

"Không phải năm phút của sếp Giang trôi qua vô ích rồi đó chứ ..."

Lúc đầu Trình Tinh Hà tin ta và không nói gì, nhưng khi nhìn kim đồng hồ di chuyển nhanh chóng, hắn nuốt nước bọt:

"Để họ tùy ý xử lý? Thất Tinh, không phải ta không tins ngươi, nhưng có phải ngươi cược hơi lớn rồi không?"

Nhân viên lễ tân dần dần thở phào nhẹ nhõm, nhìn kim giây đồng hồ giống như đang ước gì kim giây có thể di chuyển nhanh hơn một chút:

"Ta biết ngay, tên lang băm này muốn tự tát vào mặt mình mà..."

Thấy kim giây đã chỉ đến năm mươi, sếp Giang cũng bắt đầu nhìn ta cười nửa miệng.

Trình Tinh Hà đã tìm một đường lui và sẵn sàng dẫn ta trốn đi bất cứ lúc nào, còn ta thì vẫn đang đếm ngược trong lòng.

Năm bốn ba hai một…Điện thoại di động của sếp Giang đột nhiên reo lên.

Những người có mặt ở đó đều sững sờ, dường như còn kích động hơn cả chờ đợi kết quả xổ số, dù sao thì “trái dưa” này không phải ngày nào cũng có.

Nhân viên lễ tân cũng bắt đầu thở dốc, nhìn chằm chằm người thư ký đang nghe điện thoại giống như đang tự an ủi mình, nàng vẫn không biết nội dung cuộc gọi đó là gì!

Thư ký nghe máy, nói đôi câu vui vẻ rồi cúp điện thoại, nói với sếp Giang:

"Chúc mừng sếp Giang, vụ làm ăn ở thành phố nhất phẩm Tây Xuyên thành công rồi!"

Sếp Giang có chút khó tin, quay sang nhìn ta.

Nhân viên xung quanh chịu không nổi nữa, vỗ tay khen ngợi:

"Nhìn dáng vẻ của hắn xấu xí nhưng thật lợi hại..."

"Thật không ngờ, trên đời lại có cao thủ như vậy!"

"Mấy tháng nay việc làm ăn của chúng ta không tốt như vậy, dù có trùng hợp thì cũng không đến nỗi trùng hợp như vậy chứ!"

Nhân viên lễ tân đó đứng không vững nữa, ngồi phịch xuống ghế, sắc mặt tái nhợt, lẩm bẩm nói:

"Không thể nào, không thể nào..."

Các nhân viên bảo vệ hoan hô và nheo mắt nhìn nhân viên lễ tân:

"Ai da, Mã tỷ, lần cược này quả thật hơi lớn."

"Không sao, Mã tỷ là ai chứ, cược được thì chịu được..."

Ngươi xem, hoàn toàn không cần ta nói ra, những người mà thường ngày nàng đắc tội có thể cắn trả lại nàng.

Thấy vẻ mặt của nhân viên lễ tân, Trình Tinh Hà không nhịn được cười:

“Này, Thất Tinh, đừng nói năng lực của ngươi lại tiến bộ rồi đấy, cô ả này thật sự gặp xui xẻo vì chính cái miệng của mình rồi, nhưng làm cách nào mà bây giờ ngươi có thể chính xác đến từng phút như vậy?"

Nói một cách đơn giản, vừa rồi ta đã nhìn ra khi người gỗ được lấy ra, khí đen trên mặt sếp Giang liền bắt đầu tan ra, với tốc độ như vậy, trong vòng năm phút, cung Tài Bạch chắc chắn sẽ sáng trở lại.

Nhưng tài vận của nàng bị đè nén lâu như vậy, một khi sáng trở lại thì nhất định sẽ là vụ làm ăn lớn.

Sếp Giang không khỏi nhìn ta với vẻ ngưỡng mộ, thư ký mới thật sự biết nhìn người, lập tức tiến lên một bước, nhiệt tình nói:

“Vị đại sư này, không biết danh tính thế nào?”

Ta hua tay:

"Ta không dám nhận mình là đại sư, ta tên Lý Bắc Đẩu."

Không ngờ khi nghe đến cái tên này, sắc mặt của thư ký bỗng có chút gượng gạo nhưng lập tức điều chỉnh sắc mặt và niềm nở chào hỏi:

“Thì ra là đại nhân Lý, tự cổ anh hùng xuất thiếu niên, ngài đã giúp một việc lớn cho sếp Giang của chúng ta, thật sự cảm ơn ngươi rất nhiều, không biết ngươi muốn sếp Giang báo đáp ngươi thế nào?

Trình Tinh Hà nghe vậy liền trở nên phấn khích:

"À ừm, ta là quản lý của Lý Bắc Đẩu, về chuyện này, chúng ta nên bàn ..."

Ta cẩn thận nhìn sếp Giang và hỏi:

“Có phải các ngươi thường xuyên làm từ thiện, quyên góp tiền không?”

Thư ký vội gật đầu:

"Đại sư Lý quả nhiên là đại sư Lý, chuyện này cũng có thể nhìn ra, thật khiến người ta phục sát đất..."

Đương nhiên ta cũng muốn tiền, không có ai không thích tiền cả, chưa kể còn phải nuôi thêm mấy miệng người, nhưng sếp Giang này đã làm rất nhiều việc thiện, ở giữa trán có ánh sáng công đức, nếu có thể giúp đỡ nàng ấy và tích lũy công đức thì nó còn quan trọng hơn tiền, cùng lắm là chịu vất vả thêm tí, làm thêm vài việc buôn bán để kiếm tiền.

Chương 609 - Đại Sư

Chương 609: Đại Sư

Ta xua tay bảo lần sau rồi hẵng nói chuyện, hôm nay chúng ta còn có việc gấp.

Nói rồi chúng ta đi vào trong.

Những nhân viên đó đều ngẩn người ra:

"Không ngờ hắn lại không nhắc đến vấn đề tiền bạc? Đây là sếp Giang đó!"

"Chẳng lẽ, làm nghề này là ăn gió uống sương, không nhiễm khói lửa nhân gian, ngay cả tiền cũng không cần?"

Trình Tinh Hà như bị ai cắt thịt, lộ ra vẻ mặt đau khổ, nhưng hắn cũng không thể làm gì, chỉ có thể đi theo ta:

"Việc công đức của ngươi từ từ rồi hẵng làm không được sao?"

Tiêu Tương đã đợi quá lâu rồi, không được.

Ánh mắt sếp Giang nhìn ta đã thay đổi, cuối cùng nàng phải đích thân nói:

“Vừa rồi ngươi nói muốn tìm người đúng không?”

Ta gật đầu.

Sếp Giang trả lời:

"Vậy ta dẫn ngươi đi, sau khi xong việc của ngươi, ta còn việc muốn tư vấn ý kiến của đại sư...đến lúc đó, ngươi muốn báo đáp thế nào thì quản lý của ngươi có thể bàn bạc với thư ký của ta."

Bỗng nhiên ta thấy rất vui, ta đã giúp một lần và đã có được công đức, nếu còn có thù lao khác thì ngại gì mà không làm!

Trình Tinh Hà thì không cần phải nói nữa, hắn phấn khích xoa xoa tay:

"Thất Tinh ngươi phải biểu hiện thật tốt, đã đến lúc mở rộng mối quan hệ rồi."

Làm nghề phong thủy thì trước tiên phải chú trọng danh tiếng, sau đó là mối quan hệ, một khi ngươi có khách hàng khá quyền lực và hắn vô cùng tin tưởng ngươi thì họ sẽ giới thiệu những người khác cho ngươi, sếp Giang này vừa nhìn là có thể biết là người vô cùng quyền quý, có thể thiết lập mối quan hệ với nàng thì việc trở nên giàu có chỉ là vấn đề thời gian.

Sếp Giang thấy ta đồng ý thì liền mừng rỡ đưa ta lên tầng.

Những nhân viên của nàng đều lẩm bẩm:

"Thấy chưa, sếp Giang còn đích thân dẫn đường."

"Dù sếp Giang nhỏ đến đây thì cũng không thể có đãi ngộ như vậy!"

Sếp Giang nhỏ? Đây là con trai của sếp Giang sao?

Lúc chuẩn bị bước vào thang máy, ta liếc mắt nhìn, nhân viên lễ tân nằm bất động ở đó giống như không chịu nỗi kích động mà ngất đi.

Họa từ miệng mà ra, hy vọng sau này nàng có thể kiên nhẫn hơn một chút.

Khi ta nhắc đến cái tên Đổng Hồng Lâu, sếp Giang cau mày:

"Ngươi tìm hắn có chuyện gì sao?"

Cũng không thể nói ta đến để đem quỷ trừng trị hắn, ta chỉ trả lời qua loa cho có rồi nói đến chuyện riêng.

Sếp Giang nhìn Đổng Hồng Lâu với ánh mắt khác:

"Không ngờ hắn lại quen biết một người lợi hại như đại sư, xem ra ta đã không thăng chức nhầm người."

Hóa ra hầu hết các công ty ở đây đều có cổ phần của sếp Giang, công ty của Đổng Hồng Lâu cũng đứng tên sếp Giang.

Thảo nào cung Nô Bộc của sếp Giang lại sáng sủa như vậy, tình cảm là thứ nắm giữ nô lệ.

Cửa thang máy vừa mở ra, rất nhiều người lập tức cúi đầu chào chúng ta:

"Chào sếp Giang."

Đây là lần đầu tiên ta cáo đội lốt hổ đi bên cạnh một người quyền lực như vậy, làm lãnh đạo quả nhiên rất mực oai phong.

Một người đàn ông trung niên lững thững đi tới, ân cần nói:

"Ồ, sếp Giang, ngươi đến rồi à, mời vào, chúng ta đã đợi ngươi..."

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt của chúng ta.

Ba chúng ta nhìn nhau, tất cả đều sững sờ trong giây lát.

Người đàn ông trung niên này là người đã nói rằng chúng ta là người nhà quê khi chúng ta bước vào.

Không biết vì nguyên do gì mà lại oan gia ngõ hẹp như vậy.

Hắn ngẩn người một lúc, sắc mặt trầm xuống, đuổi chúng ta như đuổi tà:

“Những người vô phận sự như các ngươi sao lại dám vào cùng thang máy với sếp Giang, nhân viên bảo vệ đâu, đuổi hai người họ ra ngoài! "

Sau đó hắn vội hét lên:

"Nhân viên vệ sinh đâu, không có mắt sao? Mau tới lau lại sàn và khử trùng đi, ai mà biết được hai người nhà quê này mang theo thứ gì."

Hắn la lối om sòm, cũng bận rộn thật đấy.

Sếp Giang không khỏi có chút ngượng ngùng, nhìn sang ta, thư lý thì không cần phải nói nữa, hắn ho khan một tiếng:

“Ngươi đừng làm loạn nữa, hai vị này là…”

Người đàn ông trung niên vội cắt ngang lời thư ký, mỉm cười nịnh bợ với sếp Giang:

"Cũng không biết đám côn đồ này từ đâu tới, sao có thể để chúng làm bẩn mắt của ngươi được chứ, nhân viên lễ tân đó người nào cũng cho vào, nên phạt nàng ta..."

Ta đã nói mà, trước lúc lên tầng hắn đã nói to nói nhỏ gì đó với nhân viên lễ tân, bây giờ nghĩ lại, nhân viên lễ tân đó đúng là đã cố ý làm khó chúng ta, tất cả là vì tên khốn này đã ra lệnh.

"Đổng Hồng Lâu."

Sếp Giang hứng thú nói.

"Hai vị đại sư này đã vất vả để đến tìm ngươi, lẽ nào ngươi không quen họ sao?"

Trình Tinh Hà sửng sốt một chút, chọt vào sườn ta:

"Nên nói thế nào nhỉ, ta đã xác nhận ánh mắt, chúng ta thật sự đã gặp đúng người! Đây không phải là duyên phận sao?"

Đổng Hồng Lâu nghe vậy thì bỗng sững sờ:

"Ngươi nói họ là đại sư sao?"

Chương 610 - Sếp Giang

Chương 610: Sếp Giang

Ta xua tay nói:

"Cũng không có gì, hai chúng ta đến đây để tặng quà cho ngươi."

Vừa nói, ta vừa ấn một tay lên tấm bùa náu thân.

"Hoàng Lâm Mai."

Nhưng khi ta ấn vào thì lại không có phản ứng gì.

Kỳ lạ, ba người này không phải muốn tìm Đổng Hồng Lâu báo thù sao? Tại sao sau khi đến đây thì lại không muốn ra ngoài?

Hơn nữa thấy ta vô duyên vô cớ nói ra một cái tên, mọi người xung quanh đều nhìn ta và rồi trố mắt nhìn nhau:

"Vị đại sư này đang làm gì vậy?"

"Hoàng Lâm Mai là ai?"

Trình Tinh Hà đứng một bên chen vào:

"Có phải vì ở đây có nhiều đồng nghiệp cũ nên họ không dám ra ngoài?"

Không thể nào, họ rất nóng lòng muốn vạch trần bộ mặt thật của Đổng Hồng Lâu trước mặt những đồng nghiệp này, không có cơ hội nào tốt hơn lúc này.

Sếp Giang nhìn ta với chút hoài nghi.

Đổng Hồng Lâu quát lớn:

"Các ngươi đến đây để giả thần giả quỷ sao?"

Thật kỳ lạ...

Nhưng vào lúc này, phía sau Đổng Hồng Lâu truyền đến một giọng nói:

"Hắn rất muốn giả thần giả quỷ, nhưng ở trước mặt ta, chỉ sợ hắn không thể giở trò."

Vừa nói, một người bước ra từ phía sau Đổng Hồng Lâu, nhìn về phía chúng ta:

"Tiểu tử, ngươi có thể an tâm khi mang Hôi Linh quỷ đến đây sao?"

Người đó khoảng bốn mươi tuổi, gò má cao, miệng rộng, trên tay cầm một đĩa quả óc chó, mặc một bộ y phục kiểu Đường Trung Quốc hiếm có cài khuy, trông giống như một đại sư quốc học quảng cáo cao dán trên ti vi.

Bên eo hắn có đeo một chiếc chuông phong thủy.

Ta cũng rất bất ngờ, đây không phải đều là nhân viên văn phòng sao, sao lại xuất hiện đồng nghiệp ở đây? Nghe nói tình hình năm nay không khả quan, không lẽ hắn làm ăn không được gì nên đổi sang nghề này?

Một đồng nghiệp có thể áp chế Hôi Linh quỷ, chắc cũng phải là nhất phẩm Địa cấp trở lên!

Quả nhiên, vừa nhìn công đức quang ở giữa trán của hắn, thật sự rất giống với Hắc Bạch Vô Thường, chính là một màu xanh biếc.

Trình Tinh Hà lập tức thì thầm:

"CMN, Để Hồng Nhãn!"

Ta vội hỏi hắn, Để Hồng Nhãn là ai?

Để...phát âm gần với chữ “địa”, lẽ nào...

Quả nhiên, Trình Tinh Hà nói với ta hắn chính là Địa gia trong 12 thiên cấp “Thiên địa huyền hoàng”, là con trai cả của Để Thông Thiên, đại danh Để Phong Tranh, biệt danh là Để Hồng Nhãn.

Để Phong Tranh, với vẻ ngoài của một đại sư cao dán, tại sao lại được gọi với cái tên đầy nữ nhân thường tình như vậy.

Nhưng không cần nghĩ cũng biết, mỗi người trong gia tộc mười hai thiên cấp này đều có lai lịch.

Trình Tinh Hà không khỏi lẩm bẩm nói:

"Trước kia bôn ba làm ăn cũng chỉ từng nghe qua mười hai thiên cấp chứ chưa bao giờ được gặp mặt, nhưng sau khi đi cùng ngươi, chỉ mới vài tháng mà ta đã có thể biết tất cả cấp bậc công phu, Thất Tinh, mệnh của ngươi năm nay gặp may sao?"

Ta cũng đang muốn biết đây này!

Ngành của chúng ta cũng giống như nhiều ngành nghề truyền thống khác, rất coi trọng mối quan hệ cao thấp, một hậu bối vừa mới vào nghề không bao lâu như ta, khi gặp được tiền bối, phép lịch sự cơ bản đương nhiên phải có, nếu không khi truyền ra ngoài mọi người sẽ nói sư phụ của ta đã dạy dỗ một đồ đệ không biết phép tắc, làm mất mặt sư môn.

Vì vậy ta chắp tay hành lễ:

"Chào tiền bối, ta có việc mang theo Hôi Linh quỷ tới đây, kính xin tiền bối giơ cao đánh khẽ tạo điều kiện thuận lợi."

Sếp Giang và những người khác nghĩ rằng ta rất lợi hại, nhưng khi nhìn ta lễ phép với Để Hồng Nhãn, họ không khỏi nhìn Để Hồng Nhãn bằng ánh mắt khác.

Sở dĩ Để Hồng Nhãn ra tay là vì hắn thấy ta chỉ mới ngang Huyền cấp nên hắn muốn dọa ta một phen.

Thấy ta ăn nói khách sáo như vậy, hắn còn tưởng rằng ta đã bị dọa cho khiếp sợ nên không khỏi tỏ ra đắc ý hơn, hừ lạnh một tiếng:

“Chuyện của con nít, đừng đến những nơi thế này để làm mất mặt nữa.”

Hắn nói khá thẳng thừng, lúc Đổng Hồng Lâu thấy ta bị chèn ép, hắn vui mừng khôn xiết, hắn đẩy ra ra và nịnh nọt sếp Giang:

“Ta hoàn toàn không quen biết hai người này, chắc chắn những người này tới đây để lừa bịp, sếp Giang ngươi đừng để ý đến bọn họ, ngươi xem, ta đã mời đại sư Để đến đây, chuyện phiền não của ngươi nhất định sẽ được giải quyết!"

Vừa nói hắn vừa nhìn Để Hồng Nhãn:

"Đại sư, đây là sếp Giang của chúng ta, ngươi xem ngươi có thể giúp giải quyết chuyện phòng ngủ có tiếng động lạ, tinh thần bất an không?"

Để Hồng Nhãn đắc ý gật đầu:

"Không có gì khó, chúng ta ăn cơm âm dương, vốn dĩ đã có chí giúp đời, gặp mặt là hữu duyên, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Ta và Trình Tinh Hà nghe vậy liền nhìn nhau, chúng ta đã hiểu ra.

Vốn dĩ hôm nay sếp Giang đến tòa nhà Thần Long là để nhờ Để Hồng Nhãn giúp nàng giải quyết chuyện phòng ngủ có tiếng động bất thường, ai mà ngờ vừa mới đến đại sảnh thì đã bị ta hớt tay trên!

Chương 611 - Trả Phí

Chương 611: Trả Phí

Trong nghề này, hớt tay trên là việc đáng khinh bỉ, huống hồ là việc hậu bối hớt tay trên của tiền bối, đây chẳng khác nào là múa rìu qua mắt thợ!

Đổng Hồng Lâu đã bí mật lấy tay ra hiệu “tám triệu” với sếp Giang, điều đó có nghĩa hắn đã thỏa thuận về giá cả.

CMN, tám triệu, xem như ta đã được mở mang tầm mắt, sao hắn không đi ăn cướp luôn đi? Tiền của người giàu dễ kiếm vậy sao?

Nhưng nghĩ cũng phải...nhìn vẻ ngoài của sếp Giang chắc hẳn mỗi vụ làm ăn đều lên đến hàng trăm triệu đô la, tám triệu đương nhiên chẳng nhằm nhò gì với nàng!

Thảo nào khi thấy ta từ chối thù lao của sếp Giang, những nhân viên đều tỏ ra vẻ mặt đó!

Còn bây giờ...Miếng thịt mỡ đã được dâng tận miệng của Để Hồng Nhãn đã bị ta oẫm mất, hắn không tức giận với ta mới lạ.

Mặc dù Trình Tinh Hà cũng biết rằng tiền của sếp Giang rất dễ kiếm, mắt hắn sáng lên một lúc lâu nhưng cuối cùng vẫn đau khổ kéo ta:

“Hay là đi trước đi...nếu không tên Để Hồng Nhãn bụng dạ hẹp hòi này sẽ biến chúng ta thành con diều mà thả mất, kiếm được tiền nhưng cũng phải còn sống mới tiêu được tiền chứ.”

Đây không giống những lời Trình Tinh Hà thường nói.

Hóa ra lý do Để Hồng Nhãn có biệt danh như vậy là vì tính ghen ăn tức ở của hắn.

Nghe nói kể từ khi vào nghề, chỉ cần gặp phải một đồng nghiệp có năng lực và danh tiếng hơn mình, hắn nhất định sẽ nghĩ đủ mọi cách để phá hoại người ta.

Phá hoại bằng cách nào? Đó là cố tình phá hủy phong thủy và tiếng tăm gia đình người ta.

Có một lần, một tiên sinh với danh tiếng đang đi lên xem Ngưu Vĩ cho một gia đình và nói rằng nhất định sẽ sinh ra một vị quan võ.

Nhưng gia đình đó không chỉ không sinh ra một quan võ mà ngược lại toàn sinh ra phạm nhân.

Người nhà đó vô cùng tức giận và muốn có một lời giải thích, thanh danh của vị tiên sinh đó cũng bị hủy hoại, từ đó không ai dám mời hắn đến xem âm trạch, thật ra Để Hồng Nhãn đã lén nhấc một hòn đá và đóng một cái đinh ba tấc...cái đinh đã kìm lại Ngưu Vĩ thì còn phát tài thế nào được?

Còn có một vị tiên sinh cũng là đồng nghiệp của hắn đã xem kim kỳ lân cho một quý nhân, nói rằng con cháu nhất định sẽ thịnh vượng, kết quả con cháu khi sinh ra không tàn tật thì cũng là ngu ngốc.

Quý nhân đó nổi cơn thịnh nộ, tiên sinh gặp xui, người biết được sự tình tiết lộ rằng Để Hồng Nhãn có đêm đã lẻn vào và chặt đi hai cái cây.

Thứ mà hắn chặt là sừng kỳ lân, sừng kỳ lân đã mất thì làm sao có thể ban quý tử, chỉ có thể ban phế phẩm mà thôi.

Trên đời không có bức tường nào gió không lọt qua được, Để Hồng Nhãn tưởng rằng mình không để lại sơ hở gì nhưng trong ngành có rất nhiều chuyên gia, họ biết rất rõ những chuyện này, vì vậy nên mới đặt biệt danh cho hắn là Để Hồng Nhãn...Hắn không thích nhìn người khác tốt hơn mình, chỉ thích lén lút ngáng chân người khác.

Thảo nào vẻ mặt của Để Hồng Nhãn trông rất hà khắc, nhìn rất có tướng phu thê với ả nhân viên lễ tân dưới lầu.

Tại sao năng lực của những đệ tử của mười hai thiên cấp này lại ngày càng tệ đi? Nghe có vẻ như Để Hồng Nhãn này còn lợi hại hơn cả Hải Nghênh Xuân.

Cũng khó trách...Trong gia tộc mười hai thiên cấp xuất hiện thiên cấp, vận may chỉ đổ dồn về một người, những thế hệ sau đương nhiên sẽ không thể được hưởng bằng nhau nên sẽ xuất hiện nhiều kẻ điên kẻ ngốc.

Vì vậy tuy rằng Hải Nghênh Xuân có động tác võ thuật đẹp nhưng bản lĩnh lại có hạn, còn Để Hồng Nhãn này lại là Địa cấp thực thụ, e rằng không dễ đối phó.

Bây giờ ta đang ở trong tình thế này, tích công đức cho Tiêu Tương vẫn là ưu tiên hàng đầu, thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện, cũng không cần đối đầu với hắn làm gì, dù sao lần này ta đã quen biết với sếp Giang, chắc là có thể tự nhiên ra vào, đợi sau khi tên Để Hồng Nhãn này đi rồi hẵng xử lý tên Đổng Hồng Lâu cũng chưa muộn.

Vì vậy, ta và Trình Tinh Hà đi rón rén về phía sau...định sẽ đi ra thang máy và xuống lầu cho xong chuyện.

Nhưng không ngờ tay đeo đồng hồ Vacheron Constantin của sếp Giang lại đặt lên vai ta và nói một cách hào phóng:

“Cảm ơn đại sư Để đã đích thân đến đây, nhưng chuyện phòng ngủ của ta đã có cao nhân giải quyết rồi, thật xin lỗi, để đại sư Để mất công đến đây một chuyến rồi."

Vừa nói, nàng vừa nháy mắt với thư ký:

"Hãy trả phí vì đã vất vả đến đây cho đại sư Để."

Nghe vậy, Để Hồng Nhãn và Đổng Hồng Lâu đều ngẩn người ra.

Đổng Hồng Lâu vội nói:

"Sếp Giang, ngươi nói gì vậy, chúng ta đều biết một quẻ của đại sư Để đáng giá nghìn vàng, muốn tìm đại sư đây giúp đỡ không phải chuyện dễ dàng, người ta phải xếp hàng dài tới tận sông Song Long để chờ tới lượt đấy! Huống hồ vì để hợp tác với chúng ta, đại sư Để đã từ chối rất nhiều khách hàng khác, chúng ta làm vậy thì còn tình nghĩa gì nữa, chúng ta thế này là...”

Chương 612 - Con Sâu

Chương 612: Con Sâu

Không biết có phải hắn đã lấy tiền hoa hồng rồi hay sao mà hắn vô cùng sốt sắng, nhưng khi nhìn biểu cảm lạnh lùng kiên định của sếp Giang, hắn nhất thời im lặng.

Lúc này, thư ký mang đến một tấm séc có rất nhiều số không, ta chỉ nhìn thoáng qua nên không thể đếm chính xác.

Đây không phải số tiền nhỏ, nói thẳng ra là cho không.

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Tên Để Hồng Nhãn này gặp tài vận rồi."

Không đúng...Rõ ràng ta thấy trên mặt Để Hồng Nhãn có một luồng khí đen dâng lên và ở ngay giữa trán.

Đây đâu phải là tài vận, từ giờ trở đi, Để Hồng Nhãn bắt đầu gặp xui xẻo rồi!

Giữa hai lông mày giữa trán cũng có thể nhìn ra tâm tư của một người, tên Để Hồng Nhãn này gặp xui cũng là vì tâm địa nhỏ nhen của hắn mà ra.

Quả nhiên, Để Hồng Nhãn nắm chặt lòng bàn tay, ánh mắt trở nên lạnh lùng:

“Ta đã nói rồi, kết duyên cũng nên kết duyên lành, vô công bất thụ lộc, số tiền này ta không thể nhận."

Đổng Hồng Lâu nghe vậy, lộ ra vẻ mặt đau lòng...hắn chắc chắn đã nhận hoa hồng:

"Đại sư Để, ngươi đừng kích động, chuyện này chúng ta nên bàn bạc thêm..."

Để Hồng Nhãn nhìn sếp Giang:

"Nếu sếp Giang cảm thấy áy náy thì chỉ cần nói cho ta biết người hớt tay trên của ta là ai là được rồi."

Có thể leo lên được vị trí này, sếp Giang đương nhiên là một lão hồ ly, nàng không hề nói tên của ta ra nhưng cấp dưới của nàng thì lại khác, họ đều đồng loạt nhìn sang ta.

Quả nhiên, ánh mắt của Để Hồng Nhãn đầy tức giận, hắn xông tới kéo ta lại:

“Quả nhiên nhân tài đời nào cũng có mà, tiểu tử, chúng ta có lai lịch thế nào...Sư phụ ngươi không biết dạy người, để ta thay hắn dạy dỗ ngươi!"

Ta cũng đâu có ngốc, không thể đứng đó chờ hắn đến bắt ta được, ta xoay người và nhanh nhẹn lướt qua người Đổng Hồng Lâu, nhìn chằm chằm vào mặt Để Hồng Nhãn, chỉ cảm thấy luồng khí đen trên mặt hắn càng nghiêm trọng.

Vì vậy ta lập tức nói:

"Tiền bối, trong chuyện này có hiểu lầm, ta thật sự không biết ngươi có liên quan đến vụ làm ăn này...Tuy nhiên, so với làm vậy chi bằng ngươi hãy quay về nhà kiểm tra xem? E là nhà ngươi đã xảy ra chuyện rồi."

Luồng khí đen lan thẳng xuống và dừng lại ở cung Điền Trạch, các cạnh của luồng khí đen không đồng đều, có hình dạng "gãy", nhà của gia chủ đã gặp chuyện không hay.

Để Hồng Nhãn không nghe thì còn đỡ, nhưng khi vừa nghe ta nói vậy, hắn lập tức nổi giận:

"Được lắm, chỉ là một Huyền cấp mà ngươi cũng thật to gan, không chỉ dám hớt tay trên của ta mà còn dám xem tướng cho ta...một hậu bối vô sĩ như ngươi không sợ sét đánh hả!"

Trình Tinh Hà không hiểu vì sao còn đứng bên cạnh cổ vũ cho ta, nói rằng tiểu tử ta đây làm rất tốt.

Tốt con khỉ.

Tính khí của Để Hồng Nhãn quả nhiên nóng nảy như lời đồn, hắn vẫn cho rằng ta đang làm nhục hắn, cả người giận run lên và đuổi theo muốn bắt lấy ta.

Dù gì sếp Giang cũng là chủ ở đây, không thể cứ ngồi khoanh tay để sự việc tiếp diễn như vậy, nàng lập tức nháy mắt với cấp dưới.

Những người mặc đồ đen xung quanh nàng trông giống như những tòa tháp sắt, ai ai cũng cường tráng, sếp Giang vừa ra lệnh, họ lập tức nghiêng người qua:

“Đại sư Để, xin hãy bình tĩnh…”

Lúc này Để Hồng Nhãn chẳng khác gì núi lửa đang phun trào, làm sao có thể bình tĩnh lại được chứ, hắn vận khí và rồi trong nháy mắt những vệ sĩ đã bị lật nhào:

“Đây là chuyện của chúng ta, không liên quan đến người ngoài các ngươi.”

Không hổ danh là Địa cấp, nhìn thì yếu ớt nhưng khi hành động thì lại là bốn lạng đẩy ngàn cân, một vài vệ sĩ cao lớn kêu lên, trong đó có một người nước ngoài, hắn khó tin nói:

"Võ công Trung Quốc?"

Sếp Giang cũng không ngờ Để Hồng Nhãn lại độc đoán như vậy, nàng sớm đã cho vệ sĩ bảo vệ xung quanh.

Ta vội vàng nói:

“Tiền bối, nơi này dù sao cũng là công ty của sếp Giang, ngươi cũng nên cho người ta chút mặt mũi, nếu làm vỡ cái gì thì...”

Mọi thứ ở đây đều rất đắt, ta cũng không thể trả nỗi.

Để Hồng Nhãn dữ tợn nhìn sếp Giang:

“Sếp Giang, phiền ngươi đừng nhúng tay vào, ngươi thật sự đã bị tên tiểu tử này làm cho hồ đồ rồi. Hắn chính là một kẻ nghiệp dư đến chuông phong thủy còn không có, đợi đến lúc gặp thiệt thì không kịp nữa rồi...Ngành nghề của chúng ta bị rất nhiều người hiểu lầm, chính là vì những con sâu này làm rầu nồi canh. Ta sẽ giúp ngươi bắt tên tiểu tử này lại, giúp ngươi đòi lại công bằng sau đó đền tội với ngươi."

Sếp Giang cũng nhìn ta, dù sao nàng cũng không biết nhiều về ngành này nên không phân biệt được ai đúng ai sai:

“Đại sư Lý, chuyện này…”

Ta cũng lập tức nổi giận:

"Ngươi nói ai là con sâu hả?"

Người lợi dụng người khác để kiếm chác như ngươi mới là con sâu làm rầu nồi canh!

Chương 613 - Hải Gia

Chương 613: Hải Gia

Không ngờ Để Hồng Nhãn mỉm cười:

"Tưởng ngươi sợ rồi chứ, không ngờ vẫn còn chút bản lĩnh nhỉ? Ta nói ngươi là lũ sâu làm rầu nồi canh đó thì sao? Người không có người dạy dỗ tử tế như ngươi e là sư môn của ngươi cũng chẳng khác gì lũ sâu bọ!"

Quá tam ba bận, nhìn ta có vẻ hiền lành nhưng ta đã cố gắng giữ phép lịch sự hết mức có thể, ngươi đã ăn nói vậy rồi thì đừng trách ta phá vỡ uy phong của mình.

Vì vậy ta lạnh mặt đáp:

“Tiền bối, nếu ta là ngươi thì trước khi lo chuyện người khác, ta sẽ lo chuyện của mình trước...Hôm nay không những nhà ngươi gặp chuyện mà bản thân ngươi cũng sẽ gặp tai họa đổ máu, ngươi sẽ bị gãy ba cái xương sườn."

Để Hồng Nhãn nghe vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống:

“Tên nhóc con, ngươi nói năng cũng không nể nang gì nhỉ, có giỏi thì ngươi đừng chạy, hôm nay ta không gãy ba cái xương sườn thì ta sẽ cho ngươi đứt làm ba!"

Không phải ta khoác lác đâu, luồng khí đen của Để Hồng Nhãn đã dịch chuyển đến cung Tai Ách, sọc ngang ở giữa bị cắt thành ba, chính là vị trí của xương sườn.

Sếp Giang chỉ vừa mới nhìn ra năng lực của ta, nghe ta nói chuyện, nàng càng nhìn ta với vẻ mong chờ:

"Thật thú vị."

Nhưng Địa cấp quả là Địa cấp, trong cơn tức giận, tay run như bị tắc mạch máu não, tay hắn như móng vuốt đại bàng vồ lấy ta.

Lần này ta không né tránh, hắn chộp lấy tay ta...hắn dùng hết sức lực giống như muốn bóp nát tay ta!

Hắn cười khẩy:

"Các ngươi hãy xem xương của ai sẽ gãy trước! Trong ngành của chúng ta có nguyên lý ngũ tệ tam khuyết. Ta thấy các bộ phận trên cơ thể ngươi cũng khá đầy đủ, thôi thì tặng cho ngươi một món quà vậy, lần sau có ra ngoài lừa bịp thì cũng nên giả vờ giống một chút."

Tay đau nhức dữ dội, đừng nói nữa, Địa cấp không hổ danh là Địa cấp!

Trình Tinh Hà nhìn không nổi nữa, lập tức đi tới kéo lấy tay Để Hồng Nhãn:

"Ngươi ức hiếp hậu bối, còn đáng mặt làm tiền bối không? Truyền ra ngoài không sợ người ta chê cười sao?"

Để Hồng Nhãn một tay hất tay Trình Tinh Hà ra:

"Ta khinh, với loại người không tôn trọng tiền bối này thì đây có thể gọi là ức hiếp sao? Đây là quy tắc trong ngành, ai gặp vậy thì cũng sẽ dạy dỗ hắn một bài học!"

Trình Tinh Hà chắc chắn không thể đánh lại hắn, hắn bị Để Hồng Nhãn lật văng về phía tủ lớn ở quầy lễ tân, phát ra một tiếng "bốp" thật lớn, nghe thôi cũng thấy rất đau.

Một tiền bối không biết tôn trọng người khác như ngươi lấy tư cách gì mà dạy dỗ chúng ta?

Hơn nữa ánh mắt hắn nhìn ta càng thêm đắc ý:

“Sếp Giang, bây giờ ta...”

Ta cái đầu ngươi!

Hắn còn chưa nói hết câu, ta đã vận hết khí tức của Hải lão đầu từ vùng dưới rốn, luồng khí này rất mãnh liệt, vừa mới tuôn ra nó đã phun trào như thác lũ, Để Hồng Nhãn còn chưa nói xong thì sắc mặt đã thay đổi:

“Không thể nào…”

Còn có nhiều chuyện không thể nào hơn nữa!

Tay đang bóp nát tay ta của Để Hồng Nhãn lập tức văng ra, hai chân hắn không đứng vững nữa, hắn ngã về phía sau, vẻ mặt hoảng sợ, cố gắng hết sức để đứng vững nhưng hắn hoàn toàn không thể làm được...đây chính là lực của Thiên cấp!

Quả nhiên, cả người hắn như bị một bàn tay vô hình nắm lấy và lập tức bị dội về phía bức tường đối diện.

Phía đối diện là một bức tường trang trí, trên tường chất đầy sách, lúc này vách ngăn đã bị nứt ra vì sức nặng của hắn, sách lần lượt rơi xuống người hắn.

Đám nhân viên đó nhìn thấy bản lĩnh của hắn có thể lật nhào hai vệ sĩ trong nháy mắt, lúc ban đầu họ còn lo lắng cho ta, nhưng đến lúc này, ta không hề nhúc nhích, Để Hồng Nhân đã văng về phía xa, hắn há hốc mồm không nói nên lời:

"Võ công này của hắn từ đâu ta vậy..."

"Ta chưa từng nhìn thấy chiêu thức này trên tivi!"

"Đúng là trên đời có cao thủ mà..."

Sếp Giang thì khỏi phải nói, đôi mắt xinh đẹp của nàng nhìn ta với vẻ bất ngờ và thán phục khó tả.

Đổng Hồng Lâu vốn dĩ còn muốn để Để Hồng Nhãn đến trừng trị ta, lúc này thì hay rồi, Để Hồng Nhãn đã tự rước họa vào thân, hắn không thể tin vào sự thật, nhìn chằm chằm vào ta:

"Rốt cuộc ngươi là..."

Vào lúc này, Để Hồng Nhãn giãy giụa từ trong đống sách ra, bộ dạng vô cùng thảm hại, nhưng hắn vẫn hung ác nhìn ta:

"Sao ngươi có thể..."

Đương nhiên rồi, một huyền cấp không thể có sức mạnh như vậy.

Trình Tinh Hà đã đứng dậy từ phía sau quầy, vì đau nên hắn đỡ eo anh như một bà bầu, cao giọng nói:

“Theo lý mà nói thì người anh em của ta vốn dĩ không có, nhưng một khi nói ra thì sẽ dọa chết ngươi, đây là Thiên cấp...của hải lão đầu biết không hả?"

Ánh mắt Để Hồng Nhãn càng tức giận:

"Hải gia, sức mạnh của Hải gia, võ thuật của Hải Nghênh Xuân còn chưa đủ đánh lại, sao có thể đến lượt ngươi..."

Quả thật không thể nào, nhưng nó đã xảy ra rồi, ta còn biết làm gì.

Chương 614 - Lai Lịch

Chương 614: Lai Lịch

Sếp Giang như nhớ ra gì đó, lập tức nói:

"Gọi bác sĩ đến kiểm tra cho hắn."

Một bác sĩ nhanh chóng chạy tới, bị sỉ nhục như vậy, Để Hồng Nhãn không còn mặt mũi nào nữa, hắn không muốn ở lại đây thêm phút giây nào nữa, hắn vật vã muốn rời đi, nhưng bác sĩ lớn tiếng nói:

"Tiên sinh, bây giờ ngươi không thể đi...ngươi đã gãy ba cái xương sườn!"

Bác sĩ vừa thốt ta câu này, mọi người xung quanh đều câm nín.

Sếp Giang là người đầu tiên nhìn ta với ánh mắt hỗn độn.

Giống hệt những gì ta nói lúc nãy.

Những nhân viên kia cũng phản ứng lại:

"Quả thật là ba cái!"

"Không thừa không thiếu cái nào..."

"Chắc chắn là thần rồi, hắn rốt cuộc là người gì vậy?"

Đổng Hồng Lâu cũng trừng mắt, không kìm được lùi lại một bước, thăm dò ta một lúc lâu.

Để Hồng Nhãn cũng không còn mặt mũi nào ở lại đây nữa, hắn vật vã muốn rời đi...người khác khi bị gãy ba cái xương sườn thì không còn sức để đứng vững nữa, hắn đơn thuần dựa vào sức lực để chống đỡ.

Nhưng đó chưa là gì, điện thoại của Để Hồng Nhãn reo lên, mặc dù hắn không muốn bắt máy, nhưng khi nhìn số điện thoại hắn lại cau mày, cuối cùng đành phải bắt máy.

Kết quả khi lướt một cái hắn vô tình bật loa ngoài, giọng nói ở đầu dây bên kia vô cùng hoảng loạn:

“Sư phụ, ngươi mau quay lại đi, cửa trước của chúng ta bị người họ Lưu đập vỡ rồi! Tấm kính chạm hoa phía trước vỡ nát không còn sót mảnh vụn nào…”

Thế nào, nhà bị hư hại rồi đúng không.

Mặt hắn lập tức biến sắc, quay đầu lại nhìn ta:

"Ngươi..."

Hắn muốn hỏi làm sao ta biết được...hắn vẫn không tin, ta chỉ là một Huyền cấp, sao có thể xem tướng một cách chính xác như vậy.

Không chỉ hắn mà những người xung quanh cũng đều bất ngờ:

“Mọi thứ đã được kiểm chứng.”

"Hắn thật sự có thể dự đoán tương lai sao?"

Hăn nghiến răng nghiến lợi nhìn ta:

“Tiểu tử ngươi rốt cuộc có lai lịch thế nào?”

Ta trả lời:

“Ta tên Lý Bắc Đẩu, sư phụ của ta là Mã Liên Sinh.”

Để Hồng Nhãn bỗng trợn tròn hai mắt:

"Thảo nào, thì ra ngươi là..."

Thế nào, bây giờ ta có danh tiếng vậy rồi sao, đến cả môn đệ của mười hai thiên cấp cũng biết ta?

Để Hồng Nhãn nghiến răng, nói:

"Việc hôm nay Để gia chúng ta xem như khắc cốt ghi tâm, chuyện hôm nay vẫn chưa xong đâu, ba ngày sau ta sẽ đến tìm ngươi..."

Trình Tinh Hà chen vào:

"Ba ngày e là không đủ, bị tổn thương gân cốt phải trăm ngày sau mới khỏi hẳn."

Những người xung quanh không nhịn được phì cười.

Để Hồng Nhãn chưa bao giờ phải chịu một nỗi nhục như vậy, hắn muốn dạy dỗ Trình Tinh Hà nhưng lại lực bất tòng tâm, hắn chỉ đành nghiến răng xoay người rời đi...đi cà nhắc vô cùng thảm hại.

Trình Tinh Hà thở phào nhẹ nhõm:

"Đáng đời."

Sau đó, hắn nhìn ta và nháy mắt:

"Thất Tinh, phải nhanh chóng hoàn thành công việc của chúng ta...Bạch Hoắc Hương nói rằng mọi người đã bị kinh hãi nên đã nấu súp gà chờ chúng ta quay về. Nếu còn trì hoãn thì e là...hết sạch."

Ta gật đầu và nhìn Đổng Hồng Lâu.

Đổng Hồng Lâu đã nhìn ra bản lĩnh của ta, hắn không còn nhìn ta bằng ánh mắt ngờ vực nữa mà sợ hãi giống như đang nhìn thấy ma!

Mặc dù việc tam linh nhất thể không được trả nhiều tiền nhung lại tốn rất nhiều công sức, bất kể thế nào việc này cũng phải được giải quyết.

Nghĩ vậy, ta lấy tấm bùa náu thân ra:

"Đổng Hồng Lâu, lần này ta đến đây là được người ta ủy thác giúp họ hoàn thành một tâm nguyện."

Đổng Hồng Lâu chớp mắt, rõ ràng hắn vẫn chưa hiểu ý của ta, nhưng khi thấy nắp chai bia, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Sao vậy, lẽ nào nắp chai bia này còn có ý nghĩa gì đặc biệt?

Trong khi đó nhân viên của công ty Đổng Hồng Lâu lại tinh mắt hơn:

"Ơ, đây không phải là loại bia yêu thích hằng ngày của Đổng ca sao?"

Trước đây mỗi khi tụ họp, Đổng Hồng Lâu sẽ chọn loại bia này.

Dường như Đổng Hồng Lâu đã nhớ ra gì đó, nhìn ta chằm chằm:

“Rốt cuộc là ai bảo ngươi đến?”

Ta trả lời:

"Ba người. Họ là Hoàng Hải, Lâm Oánh Oánh và Mai Tiểu Trúc."

Vừa nói ba cái tên này ra, Đổng Hồng Lâu liền sửng sốt, không tự chủ được lui về phía sau một bước, những đồng nghiệp của hắn xì xào với nhau:

“Họ không phải đều là những người vừa mới qua đời sao?”

"Ta nghe nói vì tham rẻ sống trong một ngôi nhà ma ám nên mới qua đời."

"Không phải, chắc là do áp lực công việc quá lớn dẫn đến trầm cảm?"

"Không lẽ cái chết của họ có liên quan đến Đổng ca?"

Sếp Giang nhìn sang Đổng Hồng Lâu.

Đổng Hồng Lâu vội nói:

“Sếp Giang, tất cả đều là trùng hợp...Ngươi nói xem xã hội bây giờ áp lực lớn đến như vậy, tâm trạng u uất một chút cũng là chuyện thường tình, những người trẻ đó chịu không nổi áp lực mà tự sát cũng không phải hiếm gặp, ta...ta không có quan hệ gì với bọn họ, nếu nói có quan hệ thì tất cả nhân viên trong công ty này đều có quan hệ công việc với họ chứ không phải chỉ một mình ta!"

Lúc nói chuyện lông mày của hắn vẫn luôn run rẩy, rõ ràng hắn lại đang nói dối.

Chương 615 - Cặn Bã Không Thể Chết Quá Dễ Dàng

Chương 615: Cặn Bã Không Thể Chết Quá Dễ Dàng

Ta sớm đã nhận ra, một nữ nhân viên phía sau hắn bĩu môi.

Nữ nhân viên đó tai vểnh, miệng rộng, nhất định thường ngày rất thích hóng chuyện...bất cứ đâu cũng có kiểu người thế này.

Loại người này rất thích hóng chuyện, lại còn thích lan truyền khắp mọi nơi, có chuyện gì thì không thể giữ trong bụng.

Ta nhìn nàng:

"Thưa cô, chắc ngươi cũng biết sự tình đúng không? Ngươi nói đi."

Sau khi nghe vậy, nữ nhân viên đó hơi giật mình, nàng càng nhìn ta với ánh mắt ngưỡng mộ...vừa rồi chứng kiến bản lĩnh nhìn người của ta chắc là trong lòng nàng đã sùng bái ta là thần mất rồi, sao nàng có thể giấu giếm được chứ, liền chỉ tay về phía Đổng Hồng Lâu và nói:

"Cái khác thì ta không biết nhưng ta biết Tiểu Hoàng dường như bị hắn ức hiếp đến chết!"

Nghe vậy, Đổng Hồng Lâu kích động:

"Ella, ngươi nói bậy bạ gì vậy?"

Nữ nhân viên tên có tên nước ngoài lớn tiếng nói:

"Sếp Giang cũng ở đây, đại sư cũng ở đây. Ella ta không dám nói dối một lời. Ta thấy rồi, sai sót lần trước là do Đổng ca không biết nhưng giả vờ biết rồi hướng dẫn bậy bạ nên mới thành ra như vậy...Lúc đó Tiểu Hoàng đã khuyên hắn như thế là không được nhưng hắn lại không nghe, kết quả đến khi xảy ra sai sót, công ty bị thiệt hại, không ngờ hắn lại lật mặt, vỗ bàn trợn mắt mắng mỏ Tiểu Hoàng không biết nhắc nhở hắn, vì vậy phải chịu toàn bộ trách nhiệm...”

Nghe vậy, Đổng Hồng Lâu nổi giận lôi đình:

"Ăn có thể ăn bừa nhưng nói thì không được nói bậy đâu đấy..."

Nhưng Ella không quan tâm nhiều đến vậy, nàng kể lại toàn bộ câu chuyện:

"Sếp Giang, nếu ngươi không tin, ta đã chụp lại hình ảnh hắn uy hiếp Tiểu Hoàng, để ta gửi cho ngươi xem."

Thư ký của sếp Giang lập tức cầm lấy điện thoại, sếp Giang nhìn lướt qua, mặt biến sắc.

Thấy Ella xung phong như vậy, những người xung quanh cũng trở nên mạnh dạn hơn:

"Đó là sự thật, sếp Giang, ta biết chuyện của Lâm Oánh Oánh, cô gái đó không phải lợi dụng sắc đẹp để lừa gạt người khác!”

"Ta cũng biết chuyện của Mai Tiểu Trúc, ta đã tận mắt thấy Đổng Hồng Lâu hôn nàng ấy trong phòng trà!"

Nhìn tướng của Đổng Hồng Lâu thì có thể biết hắn không được lòng người, trước đây mọi người đều đèn nhà ai nấy sáng nên không dám lo chuyện bao đồng, lúc này đã có người tiên phong, bây giờ không nói ra thì là bao giờ?

Đổng Hồng Lâu mặt tái mét:

"Chứng cứ, chứng cứ đâu..."

Sau đó hắn nhìn ta và sếp Giang với vẻ cầu xin:

“Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi…”

Cần bằng chứng đúng không?

Ta vỗ vào nắp chai bia:

"Hoàng Lâm Mai, người ta muốn chứng cứ, các ngươi hãy lấy ra."

Đột nhiên, một tà khí dâng lên từ dưới tay ta và lao thẳng về phía Đổng Hồng Lâu.

Vì đây là Hôi Linh quỷ đã có hình thù cụ thể nên những người có mặt ở đó đều có thể thấy, lúc đầu họ sợ hãi sững sờ, sau đó tất cả mọi người ôm đầu khóc gào lên.

Ngay cả các vệ sĩ cũng bắt đầu trở nên lo lắng.

Chỉ có sếp Giang...dường như vẫn có dáng vẻ của người đã nhìn thấu hồng trần nên không hề tỏ ra hoảng loạn nhìn về phía trước, quả nhiên là khí chất của nhà lãnh đạo.

Nếu ở thời cổ đại, nàng nhất định sẽ là một nhân vật như Võ Tắc Thiên?

Nhưng không đúng, củ môi nàng như nguyên bảo, đúng là phú quý nhưng cung Thiên Dời lại đầy đặn quá mức, không đủ cao, có phú quý nhưng lại không đến mức quá phú quý.

Lúc này, thấy ba bóng người thay nhau xuất hiện, Đổng Hồng Lâu chống đỡ không nổi nữa, ngồi phịch xuống đất:

"Các ngươi...Các ngươi là..."

Giọng nói của Tiểu Hoàng lạnh lùng:

"Lúc ngươi ép ta tăng ca, ngươi đã đưa ta một chai bia và nói rằng người trẻ nên chịu khổ nhiều một chút, ngươi còn nhớ không?"

Giọng nói nhẹ nhàng dễ thương của một cô gái vang lên:

"Ngươi dẫn ta đến phòng thay đồ nói rằng váy lúc phỏng vấn của ta có dính bia nên có lòng tốt giúp ta tìm phòng thay đồ, nhưng thật ra ngươi lại..."

Ngự tỷ của nhân viên văn phòng cũng nói:

"Ngươi nói ngươi chưa kết hôn. Khi ngươi dẫn ta đi uống bia, ngươi nói rằng sẽ cho ta một đám cưới tuyệt nhất, ngươi quên rồi sao?"

Đổng Hồng Lâu toàn thân run rẩy:

"Xin lỗi, ta, ta chỉ là nhất thời hồ đồ, hơn nữa những chuyện như vậy trong xã hội này rất nhiều, không chỉ có một mình ta, ai làm cấp trên mà chẳng lạm dụng chức quyền? Huống hồ là do các ngươi nghĩ không thông suốt nên mới tự sát, đâu phải tự ta giết, cũng không thể đổ hết tội lỗi cho ta..."

Nghe vậy, vẻ mặt của sếp Giang trở nên lạnh lùng.

Người không biết xấu hổ, bất khả chiến bại, đã đến nước này rồi mà vẫn muốn chối bỏ trách nhiệm, có phải là con người nữa không vậy?

Mặc dù ta đã biết đại khái về ba câu chuyện này từ lâu nhưng khi nghe vậy ta càng không thể kìm lại cơn tức giận, Đổng Hồng Lâu đúng là một tên cặn bã, loại khốn nạn này nên bị trừng phạt, đó cũng là sự an bài của ông trời.

Ta thầm cầu nguyện, loại cặn bã này đừng chết quá dễ dàng.

Chương 616 - Dải Ngân Hà

Chương 616: Dải Ngân Hà

Đổng Hồng Lâu vừa nói vừa rơi nước mắt cá sấu:

"Ngươi nói đi, ta cũng đâu dễ dàng gì, trên có già dưới có trẻ, ta cũng có rất nhiều áp lực, các ngươi, các ngươi hãy thông cảm cho ta...Ta cũng đã xin lỗi rồi, các ngươi hãy an nghỉ dưới suối vàng đi, ta sẽ đốt nhiều tiền giấy cho các ngươi xem như tình nghĩa..."

Trình Tinh Hà hóng chuyện:

"Dồn ngươi vào chỗ chết sau đó đốt chút tiền giấy cho ngươi, ngươi có chịu không?"

Đúng như ta nghĩ, tam linh nhất thể lắc đầu:

"Chúng ta không muốn lời xin lỗi của ngươi, chỉ cần ngươi đền mạng."

Nghe vậy, Đổng Hồng Lâu sợ hãi đứng hình như bị sét đánh:

"Không…không..."

Vừa nói, hắn vừa trốn lùi lại, nhưng một luồng tà khí ập tới ném hắn tới bên cửa sổ.

Các cửa kính của tòa nhà văn phòng đều rất to và chắc chắn, nhưng lúc này toàn bộ kính đột nhiên vỡ tan.

Kèm theo tiếng vỡ và tiếng la hét, Đổng Hồng Lâu đã ngã xuống tầng cùng với mảnh kính vỡ.

Không ai kịp kéo hắn lại...hoặc nếu có kịp thì cũng không có ai đến kéo.

Cuối cùng ta cũng thở phào nhẹ nhõm, việc đã được giải quyết...Cho dù người nhà của Đổng Hồng Lâu đến đây và đòi giải thích thì camera cũng đã có ghi lại toàn bộ sự việc...từ camera giám sát, tên rác rưởi này rõ ràng là tự mình chạy về phía cửa kính và nhảy xuống.

Vào lúc này, sếp Giang đột nhiên vỗ tay:

"Thì ra lần này đại sư đến đây là muốn thay trời hành đạo."

Các nhân viên của Đổng Hồng Lâu cũng phản ứng và vỗ tay khen ngợi ta:

“Tên khốn đó xem như đã tới số.”

"Lẽ ra hắn nên chết từ lâu."

"Loại người giống như hắn không chết thì đúng là tai họa, nói không chừng còn muốn hại thêm nhiều người nữa!"

Ta xua tay bảo không có gì, quả nhiên xơi được món làm ăn này không dễ dàng.

Lúc này, sếp Giang nhìn ta và nói:

“Bây giờ công việc của đại sư Lý đã xong, ngươi có thể nghe thỉnh cầu của ta không?”

À, đúng rồi, vừa rồi sếp Giang đã nói đợi sau khi giải quyết xong chuyện cá nhân thì có việc muốn nhờ ta.

Trình Tinh Hà cũng đã nhớ ra, lập tức gác lại món súp gà của Bạch Hoắc Hương:

“Đương nhiên, đương nhiên, sếp Giang cứ kể chuyện của mình, chỉ cần có thể giúp đỡ thì Thất Tinh chúng ta nhất định sẽ cố gắng hết sức! "

Vừa nói hắn vừa nháy mắt với ta, ra hiệu nếu sếp Giang ra tay thì lần này nhất định sẽ phát tái.

Ta cũng gật đầu:

“Sếp Giang, mời nói”.

Sếp Giang hít một hơi rồi nói:

"Ngươi đã từng nghe qua chuyện về hồ tiên chưa?"

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, người Trung Quốc ai cũng từng nghe nói về hồ tiên.

Sếp Giang nhường chúng ta vào thang máy trước.

“Lúc đầu ta cũng không tin, nhưng bây giờ…không thể giải thích rõ ràng chỉ trong một câu, để ta dẫn đại sư đến nhà ta xem thế nào.”

Chuyện gì vậy, chỗ ở của sếp Giang có hồ tiên sao?

Dù sao ngày mai mới mười lăm, hôm nay cũng không có việc gì khác, có tiền mà không kiếm cũng ngu, ta đương nhiên đi theo sếp Giang rồi.

Khi xuống lầu, Trình Tinh Hà nhìn ra bên ngoài, giống như thấy gì đó, hắn đột nhiên rụt cổ lại, biểu cảm có chút gượng gạo.

Có lẽ hắn lại thấy người chết, nhưng vì sếp Giang đang ở đây nên ta cũng không hỏi thêm.

Sếp Giang sống ở một tiểu khu rất yên tĩnh, bên trong có trồng nhiều loại cây quý hiếm, cây cối xanh tươi bắt mắt, ta không rành về bất động sản nhưng Trình Tinh Hà thì lại khác, hắn nói rằng nơi này còn đắt hơn tòa nhà Thần Long, không có trên hàng trăm triệu thì không thể mua nhà ở đây.

Hơn trăm triệu...Thứ duy nhất ta từng thấy có số lượng hàng trăm triệu là dải ngân hà.

Kiến trúc ở đây đều được thiết kế theo phong cách lâm viên, mỗi tòa nhà đều khác nhau, có thể thấy bố cục tổng thể đã được xem qua bởi một vị thầy uy tín, là bố cục thu hút tiền tài, sống ở đây chắc chắn tài vận sẽ vào như nước.

Tuy nhiên, có thể có một số gia chủ không hiểu điều này nên tùy tiện sửa đổi khiến bố cục nhà ở thu hút tiền tài bị phá vỡ.

Khi đến phía ngoài nhà ở của sếp Giang, ta đột nhiên cảm nhận được một tà khí.

Vì vậy, ta liền nhìn xung quanh, tà khí này dường như đến từ căn nhà đối diện.

Sếp Giang thấy biểu cảm của ta có gì đó kỳ lạ, nàng liền nhìn theo hướng ánh mắt của ta, không khỏi cau mày và có chút bất ngờ:

“Sao vậy, có phải nhà họ bị gì không?”

Ta nhìn kỹ lần nữa, được rồi, trên cửa sổ của nhà đó có treo một hồ lô tà khí tử kim bóng loáng, miệng hồ lô hướng về phía nhà của sếp Giang.

Hồ lô tà khí tử kim này chuyên dùng để trừ tà cho nhà ở, bụng to miệng nhỏ, nghĩa là hút tà khí vào và thải ra.

Chỉ là phần lớn mọi người sẽ đặt nó ở vị trí không ảnh hưởng đến người khác, nhưng nhà họ lại để miệng hồ lô quay về phía của nhà của sếp Giang, đây chẳng phải là thải hết tà khí vào nhà sếp Giang sao?

Giống như việc ngươi hướng ống nước thải nhà vệ sinh vào cổng nhà hàng xóm, làm gì có ai chấp nhận được.

Chương 617 - Thù Hận

Chương 617: Thù Hận

Chẳng trách gần đây sếp Giang luôn gặp xui xẻo, nhưng khi vừa định quay lại nhìn sếp Giang thì ta lại phát hiện sếp Giang cũng không phải kiểu người dễ đối phó, không biết được ai chỉ bảo mà nàng ấy lại đặt một tấm chắn thủy tinh vào vị trí tương ứng.

Lá chắn này dùng để bảo vệ ngôi nhà, lá chắn đó giống như một tấm gương, nghĩa là nếu có thứ gì xấu thì nó sẽ phản chiếu giúp ngươi.

Ai da, hai nhà này đang đấu với nhau sao?

Lúc này, một người phụ nữ họ Lưu bước ra.

Người phụ nữ này trạc tuổi sếp Giang nhưng vẻ ngoài lại trông già dặn hơn rất nhiều, dáng người cao lớn khỏe khoắn, khuôn mặt thô ráp, mái tóc đen mượt buộc đuôi ngựa cao, chắc là do buộc quá chặt nên đã khiến hai mắt giống như bị xếch lên, cả người đằng đằng sát khí, nét mặt lộ ra vẻ dữ tợn, nếu như mở hàng bán trên đường thì chắc không có ai dám kì kèo mặc cả.

Người phụ nữ kẹp chiếc ví Hermes dưới nách, bước đi vội vàng, một người đàn ông trung niên dáng người thấp bé đang cầm một vật gì đó như để chờ nàng ký nhưng nàng ta không nói không rằng cho hắn một cú tát trời giáng.

Động tác đó dứt khoát và thuần thục, không biết đã tập bao nhiêu lần, ta đứng xem mà cũng thấy rát mặt.

Cao Mã Vĩ đi xuống bậc thang, thấy sếp Giang, biểu cảm của nàng đột nhiên thay đổi:

"Ai da, vẫn chưa chết sao?"

Sếp Giang trông có vẻ là người thấu tình đạt lý, không ngờ miệng mồm cũng cay nghiệt không kém:

“Ta chết để ngươi làm cô nhi à?”

Cao Mã Vĩ cười khẩy:

"Ta khuyên ngươi nên chết sớm để sớm đầu thai vào gia đình ta, ta sẽ cho ngươi làm phú nhị đại."

"Thay vì hao tâm với ta thì ngươi vẫn nên gọi điện thoại cho mẹ của ngươi, đừng để bị sát hại ở Ngọc Lâm."

Hai người này kẻ tung người hứng chẳng khác gì màn cung đấu kịch liệt của các chủ nhân hậu cung Tử Cấm Thành khiến ta và Trình Tinh Hà đều ngẩn người...quả nhiên không sai khi nói rằng những người thành công trên thương trường đều rất ưu tú.

Cao Mã Vĩ liếc nhìn ta và Trình Tinh Hà, bĩu môi cười:

"Già đầu rồi mà còn học đòi người ta lái máy bay? Đã lái rồi thì sao không lái máy bay nào tốt hơn tí, hai máy bay này liệu có lái nổi không đấy? Nếu không có tiền thì nói để chị đây cho ngươi mượn một ít."

Nói rồi nàng cười bỏ đi.

Trận đấu khẩu này cũng khá dễ dàng phân thắng bại!

Nhưng nghĩ lại thì chuyện này có liên quan gì đến chúng ta? Khi không họa từ đâu rơi xuống đầu.

Trình Tinh Hà nghe không nổi nữa:

"Lái không nổi là có ý gì, chê ông đây già hay gì?"

Ta khuyên hắn bỏ đi, người thường không thể cãi lại nàng.

Giữa hai lông mày của Cao Mã Vĩ lộ ra vẻ hung dữ, cả người giống như một vũ khí lạnh lùng biết đi, ta chưa từng thấy kiểu người như vậy.

Sếp Giang đã thất bại trong cuộc đấu khẩu, nàng giận run người, lúc này mới chợt nhớ lại hai chúng ta, xấu hổ nói:

"Khiến hai đại sư chê cười rồi, ả họ Lưu này quả là ức hiếp người quá đáng."

Hóa ra người họ Lưu này cũng giống như sếp Giang, xuất thân trong một gia đình danh giá, vì là phụ nữ nên quay sang đấu nhau trên thương trường, lúc nhỏ hai người họ vốn dĩ có quan hệ khá tốt nhưng vì một vài việc vặt vãnh mà đã quay lưng thành thù, trở thành mối quan hệ cạnh tranh, kết quả sau này số phận đưa đẩy thế nào mà lại thành hàng xóm của nhau.

Sau này không biết ai đã khuyên Cao Mã Vĩ mà nàng đã treo một tấm biển gỗ trước cửa nhà, đối diện với cửa nhà sếp Giang.

Nhìn những đường nét trên tấm biển gỗ, sếp Giang thấy nghi ngờ nên đã thăm dò về nó, nghe nói đó là vật để giải xui.

Sếp Giang không vui, thầm nghĩ nhà đối diện có chuyện gì mà lại giải xui, mặc dù bình thường nàng không tin chuyện này nhưng cũng không biết vì ảnh hưởng tâm lý hay gì mà nàng lại cảm thấy vận may của mình đang suy yếu.

Không chịu thua kém, sếp Giang chấp nhận tin đó là sự thật nên đã tìm một cái gương bát quái treo ở vị trí tương tự để phản chiếu lại những điều xui xẻo.

Con người Cao Mã Vĩ chỉ muốn bản thân mình nổi bật chứ không cam tâm nhìn người khác hơn người, khi thấy đối phương phản đòn, nàng tức giận liên tục thay nhiều đạo cụ, sếp Giang cũng sẵn sàng nghênh chiến.

Gần đây hai người bọn họ đều gặp xui xẻo, sếp Giang còn nghe thấy tiếng động lạ ở phòng ngủ, cũng khẳng định đây chắc chắn là Cao Mã Vĩ giở trò...từ sau khi xuất hiện tiếng động lạ, nàng liên tục gặp xui xẻo, phía đối diện thì lại như diều gặp gió, vì vậy nên nàng mới tìm đến Để Hồng Nhãn bàn bạc tìm cách đối phó.

Ai ngờ khi gặp ta, nàng tưởng rằng ta mới là người có bản lĩnh thật sự nên mới nhờ ta giúp đỡ.

Ố? Ta bắt đầu nghi ngờ, không lẽ người gỗ “khiêu góc tường” kia có liên quan đến Cao Mã Vĩ?

Nói đến đây, ánh mắt sếp Giang tràn đầy thù hận.

Chương 618 - Hồ Tiên

Chương 618: Hồ Tiên

Nhưng khi nói đến đây, vị thiếu gia giống như nhớ lại gì đó liền thay đổi lời nói:

"Ta nói ngươi lớn tuổi rồi, hễ có chuyện gì thì lại rêu rao khắp nơi cho bàn dân thiên hạ biết, bây giờ thứ gì cũng mời về nhà được, ngươi thấy ta chưa đủ mất mặt sao? Một người vô dụng như ngươi có xứng đáng làm mẹ không!"

Ta bắt đầu có chút ngứa mắt, đây là lời mà con trai nói với mẹ của mình sao? Hơn nữa, chuyện này là do ngươi tự mình chuốc lấy, liên quan gì đến mẹ của ngươi chứ?

Nhưng sếp Giang lại vội nhẹ giọng nói:

"Dương Dương ngoan, hai tiểu ca này thật sự rất giỏi, mẹ đã tận mắt nhìn thấy, ngươi đừng nóng giận, ngươi mà tức giận thì mẹ sẽ buồn lòng lắm..."

Bên ngoài sếp Giang là người vô cùng oai phong, nhưng khi đối xử với con trai thì lại vô cùng dịu dàng, đúng là vỏ quýt giày có móng tay nhọn.

Trình Tinh Hà nhìn ta, được rồi, chúng ta cũng không quản chuyện bao đồng nữa, một người muốn đánh một người nguyện bị đánh, âu cũng là nghiệt duyên.

Sếp Giang vừa nói vừa bất lực nhìn chúng ta:

“Đại sư ta cầu xin các ngươi hãy giúp con trai ta.”

Nếu thật sự là vì vị thiếu gia này ta có lẽ sớm đã phủi mông đi rồi, nhưng dáng vẻ đó của sếp Giang đã chạm đến lòng trắc ẩn của ta.

Thật đáng thương cho những bậc cha mẹ, cũng chính vì bản thân không có nên ta mới vô cùng trân quý.

Trình Tinh Hà thì khỏi phải nói, sếp Giang đã dâng một miếng mồi béo bở, cho dù ta có gào thét muốn rời đi thì hắn cũng sẽ tóm ta về để kiếm tiền.

Ta nhìn vị thiếu gia nói:

"Chắc bình thường ngươi thích ra ngoài tán gái lắm phải không? Đáng tiếc lần này ngươi đã gặp phải một cô gái đáng gờm."

Vị thiếu gia đó vốn muốn đuổi chúng ta đi nhưng khi nghe ta nói vậy thì lại ngẩn người một lúc, hắn nhìn sếp Giang, càng nổi giận nói:

“Ai cho ngươi nói chuyện của ta cho người ngoài biết vậy! Bây giờ truyền ra ngoài rồi ta còn mặt mũi nào mà sống nữa đây!"

Sếp Giang vội lắc đầu:

"Không phải ta nói, là đại sư đây tự mình nhìn ra!"

Đúng vậy, là ta tự mình nhìn ra, nhìn khóe mắt của vị thiếu gia này là có thể biết hắn đang gặp tà số đào hoa.

Còn đôi mắt đào hoa, chân mày liễu của vị thiếu gia này...nếu đổi lại là phụ nữ thì sẽ rất xinh đẹp, đàn ông cũng sẽ rất điển trai, nhưng kiểu người có tướng mạo như vậy thì lại rất hay lăng nhăng trăng hoa ong bướm, tục ngữ có câu chơi dao sắc có ngày đứt tay, số của hắn đã định sẵn phải gặp trắc trở trong chuyện tình cảm nam nữ.

Hơn nữa dấu vết nơi khóe mắt hắn còn có màu đỏ chu sa, gọi là giọt sương đỏ, chứng tỏ hắn đã từng có loại quan hệ này với người ta.

Vị thiếu gia bị ta làm cho ngẩn người, lúc này hắn mới im lặng.

Sếp Giang biết rằng thiếu gia đã bị thuyết phục, vì vậy vội kể lại mọi chuyện.

Hóa ra thường ngày vị thiếu gia này không có sở thích gì khác, giống như ta đã nói, hắn có thích một cô gái, một ngày không thể nhìn thấy nàng ấy thì không thể sống nổi, mỗi ngày hắn đều đi tìm cô gái đó, sống một cách mê muội và chìm đắm.

Chương 618:

“Thật ra, ta cũng không phải là người nhỏ mọn, nếu chỉ có vậy thì không sao, nàng thậm chí còn nhắm đến vận mệnh của ta...cũng vì vậy nên ta mới luôn đối đầu với nàng."

Vận mệnh?

Vừa nói sếp Giang vừa mời chúng ta vào trong.

Nhà cao cửa rộng không hổ danh là nhà cao cửa rộng, bên trong hoa cỏ tươi tốt, màu sắc xa hoa, không khác gì các cung điện thời xưa.

Khi vào bên trong, một nhóm người đồng loạt chào hỏi giống như chào các tổng tài trong phim truyền hình.

Sếp Giang dẫn chúng ta đến một căn phòng rất sang trọng, khi vào thì thấy một thiếu gia trạc tuổi chúng ta đang nằm trên giường.

Vị thiếu gia đó khá đẹp trai, rất có phong thái của sếp Giang, nhưng điều khiến người khác bất ngờ là tuy tay chân mảnh khảnh nhưng bụng của vị thiếu gia này lại rất to...tròn vo giống như đang mang thai!

Nhiều người cũng bị bụng phệ sau khi uống bia, nhưng trên bụng của vị thiếu gia này...lại chằng chịt những vết rạn!

Vừa thấy chúng ta, vị thiếu gia đó lập tức cảnh giác che bụng hỏi:

"Mẹ, hai người này làm gì vậy?"

Sếp Giang âu yếm nhìn thiếu gia nói:

"Dương Dương ngươi đừng sợ, mẹ đã tìm được đại sư xem bệnh cho ngươi."

Trình Tinh Hà nhìn cái bụng kia, nhỏ giọng nói:

"Ơ này, cái bụng kia hơi kỳ lạ, bên trong có chứa gì đó."

Ta cũng đã nhìn ra...trên bụng của vị thiếu gia đó có một tà khí màu đen đang quanh quẩn.

Sếp Giang thở dài, miễn cưỡng nói với chúng ta:

“Các ngươi cũng thấy rồi đấy, bụng của con trai ta...đã kiểm tra khắp nơi nhưng...”

Vẻ mặt của vị thiếu gia càng trở nên khó coi giống như không muốn nhắc tới chuyện này.

Ta trả lời:

“Đúng vậy, ta có thể nhìn ra, cái này dường như là hung thai.”

Gà trống đẻ trứng thì từng thấy nhưng đàn ông mang thai thì đúng là lần đâu tiên chứng kiến.

Khuôn mặt trắng trẻo của vị thiếu gia đó lập tức đỏ ửng lên, trông vô cùng xấu hổ:

"Các ngươi đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó ...ta làm gì biết nàng là một hồ tiên?"

Chương 619 - Thiếu Gia Và Cô Gái

Chương 619: Thiếu Gia Và Cô Gái

Có hôm hắn bị cảm nên phải ở nhà, người hắn như mất hết sức lực, không có cô gái đó bên cạnh, hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, thế nhưng không ngờ rằng vào lúc này cô gái xinh đẹp đó đã đẩy cửa bước vào.

Ánh mắt hắn sáng lên vì vui mừng...hừm, những người giúp việc thường ngày trong nhà đều là những bà cô già, từ lúc nào đã thuê một cô gái xinh đẹp như thế này vậy?

Hắn đương nhiên bắt đầu nảy sinh ý nghĩ xấu xa.

Điều kiện của hắn tốt như vậy, vốn dĩ đã rất được các cô gái yêu thích, quả nhiên, cô gái đó cũng có tình cảm với hắn nên cuối cùng đã hỏi hắn có muốn có con không?

Lúc đó hắn đã rất nóng lòng, tùy tiện trả lời, sợ gì chứ, nếu thật sự có con rồi thì ta cũng sẽ nhận.

Cô gái đó vui mừng khôn xiết.

Sau đó, hắn nửa mê nửa tỉnh, cảm giác cô gái đó vẫn luôn sờ bụng mình.

Hắn vẫn luôn tự hào về cơ bụng 8 múi của mình, các cô gái đều thích sờ mó cũng chẳng có gì, nhưng hắn mơ hồ cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ giống như bụng của mình đã bị cô gái đó rạch làm hai và đặt thứ gì đó vào trong.

Lúc này vị thiếu gia vô cùng sợ hãi, hắn vươn tay định nắm lấy tay cô gái nhưng lại vướng phải một cái đuôi rất dài.

Nó giống hệt như cái đuôi của hồ ly trên tivi.

Thiếu gia giật mình mở mắt ra, lúc này mới phát hiện trời đã sáng, cô gái kia hẳn là có thật, còn chuyện cái đuôi có lẽ hắn chỉ là nằm mơ mà thôi.

Vị thiếu gia rất hài lòng khi nhớ lại dư vị đêm qua, hắn vừa tỉnh dậy là đã muốn đi tìm cô gái đó.

Kết quả khi mở cửa ra hỏi thì hắn mới hoảng hồn...đêm qua sếp Giang sợ hắn thấy khó chịu nên bảo một vài người giúp việc trông chừng hắn, mấy cặp mắt đều đang canh chừng, hoàn toàn không có người vào phòng hắn.

Quản gia đã giúp hắn kiểm tra danh sách người làm trong nhà...sếp Giang hiểu tính cách của hắn, sợ hắn lăng nhăng gây phiền phức nên hầu gái trong nhà không có ai dưới bốn mươi tuổi.

Việc này khiến vị thiếu gia ngớ người, không thể nào, chuyện tối hôm qua không phải rất chân thật sao? Không lẽ thật sự là một giấc mơ?

Lúc đầu hắn không quan tâm lắm, nhưng qua một thời gian, hắn bắt đầu buồn nôn dữ dội, còn tưởng rằng dạ dày có vấn đề, nhưng khi bác sĩ tại nhà kiểm tra cho hắn thì lại có biểu cảm rất kỳ lạ:

“Thiếu gia, đây là hỷ mạch.”

Nghe vậy, hắn suýt chút nữa đã cho vị bác sĩ già một cái tát vào đầu:

"Ngươi già nên mất trí rồi sao? Làm sao ta có thể có hỷ mạch?"

Nhưng vị bác sĩ già nhanh chóng lắc đầu và nói đó là sự thật, nếu không tin ngươi cứ đến bệnh viện lớn để kiểm tra.

Người có tiền đương nhiên đều đến những bệnh viện cao cấp, vị thiếu gia này còn định bụng sau khi lấy được giấy xét nghiệm thì sẽ tống cổ lão bác sĩ đó ra khỏi nhà...rõ ràng là già nên mất trí mà, ăn không ngồi rồi, lại còn ăn nói xàm bậy.

Kết quả khi đến bệnh viện lớn, vẻ mặt của bác sĩ ở đó càng thú vị hơn, họ cho hắn xem kết quả xét nghiệm và nói rằng chúc mừng ngươi, ngươi đã có con.

Lúc đó vị thiếu gia như muốn ngất lịm tại chỗ, hắn nói rằng những bác sĩ này rảnh rỗi nên muốn giễu cợt với hắn.

Nhưng những bác sĩ đó còn không ngừng nói rằng hắn có thể là một người lưỡng tính hiếm gặp, giống như đơn bội của một số loài thực vật, có thể tự thụ phấn, tự kết trái và tự có con.

Những bác sĩ đó còn nhấn mạnh rằng muốn nghiên cứu về hắn để xem cấu tạo cụ thể của hắn.

Lúc này vị thiếu gia mới nhận ra bọn họ không phải đang đùa giỡn, hắn sợ run người và tuyệt vọng bỏ chạy.

Sếp Giang cũng ngẩn người ra khi biết chuyện...con trai của mình có xuất thân tốt như vậy sao có thể là người lưỡng tính, và làm sao nó có thể đột nhiên mang thai?

Nhưng sự thật trước mắt đã có bằng chứng rõ ràng, sếp Giang cũng là người sĩ diện nên chỉ có thể giấu nhẹm chuyện này đi...nhà mình dù sao cũng là danh gia vọng tộc, xảy ra chuyện như vậy thì biết giấu mặt vào đâu?

Huống hồ bình thường thiếu gia cảm thấy rất khó chịu khi không gần nữ sắc, đột nhiên bây giờ bản thân bị biến thành con gái, điều này còn khó chịu hơn cái chết.

Lúc này, vào một buổi tối, hắn đột nhiên nhìn thấy cô gái đó đẩy cửa đi vào và còn bưng theo một giỏ bánh ngọt, nàng cười và hỏi hắn, lang quân có khỏe không? Tiểu lang quân trong bụng lang quân thế nào rồi?

Khi đó vị thiếu gia sợ hãi đến ngẩn người, lúc này mới chợt nhớ lại giấc mộng kỳ lạ đó và biết rằng cô gái này không phải người.

Hắn lập tức hỏi rốt cuộc nàng muốn làm gì? Còn không mau lấy thứ trong bụng hắn ra?

Cô gái đó khẽ mỉm cười và nói rằng chuyện này không thể trách nàng, đều là do lang quân đã đắc tội với người khác.

Lúc này vị thiếu gia vô cùng tức giận, hắn tiến lên muốn tóm lấy cô gái đó nhưng khi vừa xoay vòng eo thon thả thì đã không thấy nàng đâu.

Chương 620 - Chịu Khổ

Chương 620: Chịu Khổ

Giống như lần trước, hắn chỉ chạm vào một cái đuôi to và mượt mà.

Lúc này vị thiếu gia suýt chút nữa hoài nghi mình lại nằm mơ, nhưng khi quay đầu lại, giỏ bánh ngọt đó vẫn còn ở trên bàn.

Nhìn kỹ mấy cái bánh ngọt kia, vị thiếu gia lập tức nhận ra...đó không phải là bánh ngọt của nhà họ Lưu phía đối diện sao?

Những nhà giàu có này đều có đầu bếp làm bánh ngọt riêng, hôm đó vừa hay là ngày mừng thọ của ông cụ họ Lưu nên đã làm bánh ngọt mời khách, trên đó còn có con dấu riêng biệt của đầu bếp nhà họ!

Sau khi biết chuyện, sếp Giang tức đến nghiến răng nghiến lợi, nói rằng con trai mình đột nhiên bị hành hạ như vậy thì ra là do nhà họ Lưu giở trò, gia đình nhà họ cũng được lắm, còn mời được cả hồ tiên.

Từ đó về sau, hồ tiên kia thỉnh thoảng lại tới đây thăm hắn, còn thường bưng thức ăn cho hắn và sờ soạng cái bụng đang lớn dần của hắn, nàng chân thật như một người vợ đang chăm sóc cho chồng khiến vị thiếu gia vừa giận vừa sợ.

Thiếu gia là một người khôn nhà dại chợ, đối xử với mẹ của mình rất hung dữ nhưng lại không dám nổi nóng với hồ tiên, mỗi lần hắn chỉ có thể cầu xin nàng buông tha cho hắn.

Nhưng cô gái kia vẫn nói câu nói đó, mỉm cười và nói rằng hắn đã đắc tội với người khác, nàng được người khác ủy thác đến đây, người ta không muốn tha thứ cho hắn nên nàng cũng không làm gì được.

Đời này sếp Giang không bao giờ tin những thứ như vậy, nhưng khi nhìn thấy con trai mình chịu khổ, nàng chỉ đành cắn răng đi hỏi một số người thân đáng tin cậy của mình xem phải làm thế nào.

Có người lớn tuổi nói rằng đàn ông có thai là bệnh ác, chỉ có thể tìm thầy chuyên môn đến xem.

Sếp Giang vừa sợ chuyện này mà truyền ra ngoài thì sẽ rất mất mặt vừa không muốn để nhà họ Lưu biết chuyện...Họ mà biết rồi thì chẳng phải sẽ rất đắc ý sao?

Vì vậy, nàng đã giấu chuyện đó đi và đi tìm một thầy sư đáng tin cậy.

Nhưng những thầy sư đó khi biết chuyện đều lắc đầu, nói rằng chuyện này là có nhân quả của nó, không dễ nhúng tay vào.

Sếp Giang không biết phải làm gì, chỉ đành đến chợ ma tìm người và tăng tiền thưởng lên gấp mấy lần.

Thưởng lớn thì nhất định sẽ mời được thầy giỏi, cũng có vài vị thầy đến xem bệnh cho hắn, có người lấy cành liễu quất vào người, có người nhét cám vào người, thậm chí còn có người cho hắn ăn phân cừu và nói rằng nó có thể xua đuổi tà khí, nói chung là phương thức nào cũng có.

Hắn đã chịu khổ rất nhiều, tiền cũng đã bỏ ra không ít nhưng lại không có tác dụng gì. Bụng của hắn càng ngày càng to ra, chứng kiến bụng tám múi của mình đã căng phồng lên như cái nhà bạt, hắn không dám ra ngoài vì sợ mất mặt, cả ngày hắn nhốt mình ở nhà, cũng không gần nữ sắc, vô cùng khó chịu.

Càng khó chịu hơn là nếu thật sự đến ngày đó hắn thật sự sẽ sinh ra một thứ gì đó thì hắn còn biết giấu mặt mũi vào đâu, hắn biết xử lý thứ đó như thế nào?

Nếu nuôi thì lai lịch lại không rõ ràng, lòng hắn nảy sinh nghi ngờ, nếu không nuôi thì cũng không biết có nỡ bỏ nó hay không vì dù sao cũng là máu mủ ruột thịt.

Thảo nào khi nhìn thấy Hôi Linh quỷ sếp Giang lại không hề tỏ ra bất ngờ, thì ra là đã sớm nhìn thấy cảnh tượng tương tự.

Nói đến đây, sếp Giang nghiến răng ken két, nói rằng người phụ nữ họ Lưu đó chết cũng không hết tội, ngoài mặt không thể đấu lại nàng nên giở trò đê hèn sau lưng, quả là chết cũng không hết tội, đợi sau khi chữa khỏi cái bụng của con trai, bất kể tốn kém bao nhiêu nàng nhất định cũng sẽ mời ta giúp nàng yểm khí tà nhà đối diện.

Mỗi khi nghe nhắc lại lịch sử huy hoàng của mình, vị thiếu gia đó chẳng khác nào lại bị sỉ nhục, hắn trợn mắt hồi lâu, cuối cùng sếp Giang nói xong, hắn ném gối qua, buồn bực nói:

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau chữa bệnh cho ta đi! Một bọn ngu ngốc, mặc quần áo rách rưới gì vậy, xem xong bệnh cho ta thì mau đuổi họ đi rồi kêu dì Mã mau đến khử trùng cho ta, ta không chịu nỗi mùi thối này nữa."

Trình Tinh Hà không nhịn được cúi đầu ngửi:

"Thất Tinh, gần đây chúng ta đâu có ăn đậu hủ thối, sao có thể có mùi được?"

Nói thừa, mùi thối của cái nghèo đó.

Trình Tinh Hà lúc này mới hiểu ra, bĩu môi:

"Thằng nhóc này quả là lười nhác, thói nào tật nấy, nếu không phải vì hắn có tiền, lão gia đây vừa tung đầu gối sắt thép ra là chấn động tứ phương, dang đôi cánh thế giới vô song..."

Vô song cái đầu ngươi, đâu còn cách nào khác, ai bảo người ta sẽ đầu thai chứ.

Sếp Giang đương nhiên đã có tính toán, sợ chúng ta tức giận bỏ đi, vội vàng nói:

“Đại sư ngươi đừng nóng giận, Dương Dương lần này quả thật đã bị những kẻ dối trá vô lương tâm kia hành hạ đủ kiểu, cũng không thể đổi hết lỗi cho hắn."

Mặc dù ta đồng cảm với ngươi nhưng một đứa trẻ lại thành ra thế này, người làm mẹ đương nhiên cũng có trách nhiệm.

Chương 621 - Hiệu Quả

Chương 621: Hiệu Quả

Nhưng nhìn kỹ vào cung phu thê của sếp Giang, ta có thể nhìn thấy một số manh mối...cung phu thê của nàng lồi lõm không bằng phẳng và có một cái nhọt màu hồng nhỏ.

Đây gọi là giữ lại con không giữ lại người, hóa ra nàng là một người mẹ đơn thân.

Càng ở trong một gia tộc lớn, người mẹ đơn thân này sẽ sống càng khó khăn hơn, có lẽ vì đứa con trai này mà đã chịu không ít cực khổ, có lẽ vì để bù đắp những thiếu thốn của con trai mà nàng đã chiều chuộng hắn vô điều kiện.

Quả nhiên, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh.

Lúc này, vị thiếu gia đột nhiên cau mày, lớn tiếng nói:

"Lại…lại bắt đầu rồi..."

Chúng ta nhìn sang, ồ, bụng của hắn thỉnh thoảng còn nhúc nhích, mặc dù chưa từng tận mắt chứng kiến nhưng ta cũng đã nghe qua, đây rõ ràng là động thai!

Thậm chí...Từ dấu vết cơ bụng mờ nhạt còn sót lại của hắn, chúng ta có thể nhìn ra hình dáng dấu chân của đứa trẻ!

Thấy chúng ta quan sát hắn như vật trưng bày trong bảo tàng, vị thiếu gia càng khó chịu hơn:

“Nhìn cái quái gì, mau tìm cách đi...vừa ốm nghén vừa động thai, sao làm phụ nữ rắc rối vậy, ta không muốn sống thêm ngày nào nữa!”

Ta không nhịn được nói:

“Vậy ngươi có phải cũng nên nghĩ xem lúc mẹ ngươi sinh ngươi ra cũng đã phải trải qua những ngày tháng như vậy không?”

Ta vừa nói ra câu này, vị thiếu gia đột nhiên im lặng.

Mang thai chín tháng mười ngày, làm gì có người phụ nữ nào dễ dàng? Người ta thường nói những người mẹ đều rất kiên cường nhưng thật ra đều là miễn cưỡng mạnh mẽ.

Sếp Giang nhìn ta với ánh mắt biết ơn khó tả.

Ai ngờ vị thiếu gia kia chẳng những không cảm kích, ngược lại còn lớn tiếng nói:

"Ta cần nàng sinh ra ta sao? Là bản thân nàng tự muốn vậy! Đây gọi là một người muốn đánh một người nguyện bị đánh, liên quan gì đến ta?"

Trình Tinh Hà kéo ta:

"Bỏ đi, đừng dư hơi với những con lừa."

Là ta đã đánh giá cao hắn.

Vì vậy ta không thèm để ý đến hắn nữa, chuyên tâm suy nghĩ tìm cách giải quyết, ta muốn nhanh chóng giải quyết quái thai trong bụng, muốn gỡ dây thì phải tìm người buộc dây, chúng ta phải nhìn thấy hồ tiên đã gieo thai.

Tuy nhiên thời gian hồ tiên đó xuất hiện không cố định, cũng không biết cụ thể khi nào mới gặp được nàng.

Ta nhìn khuôn mặt của vị thiếu gia đó, nom hắn quả nhiên đã có tinh thần trở lại, mệnh của vị thiếu gia cũng tốt thật, tà số đào hoa của hắn phát sáng chứng tỏ hôm nay cô gái đó sẽ đến thăm hắn.

Thiếu gia kia nghe nói phải đợi cô gái đó đến lần nữa, sắc mặt hắn sợ hãi tái nhợt:

"Rốt cuộc các ngươi có tài cán gì, dựa vào đâu phải khiến ta lo lắng sợ hãi thêm lần nữa? Có bản lĩnh thì mau xem bệnh cho ta, không có thì mau cút đi, dì Mã đâu? Còn không mau đến khử trùng, ta không thở được nữa rồi!"

Sếp Giang khó xử đến xoa dịu thiếu gia và nháy mắt với thư ký.

Thư ký này là người rất hiểu chuyện, không dám can thiệp vào chuyện riêng của chủ nhân, vừa bước đến tiếp đãi chúng ta vừa xin lỗi:

“Các vị phải chịu uất ức rồi, thiếu gia của chúng ta là vậy, tuổi nhỏ nên nói năng không kiêng nể, con cái nhà giàu chưa từng phải chịu khổ, không giống chúng ta. Hai vị đừng tức giận, chúng ta nhất định sẽ báo đáp hậu hĩnh..."

Ta thì không sao bởi vì cũng không cần phải tức giận với loại người này, người càng ra vẻ hiên ngang thì nội tâm lại càng yếu đuối.

Làm việc gặp khó khăn là chuyện thường tình, không nên vì thế mà bỏ cuộc.

Trình Tinh Hà thì không cần phải nhắc đến, hắn vội nói:

"Chỉ cần có tiền, mọi thứ đều có thể thương lượng!"

Ta lấy điện thoại di động ra và gửi tin nhắn cho Bạch Hoắc Hương, hỏi nàng tình hình ở nhà thế nào.

Một lúc sau Bạch Hoắc Hương gửi cho ta một bức ảnh, ông già đang ngủ trên ban công, Ách Ba Lan đang trêu ghẹo Tiểu Bạch Cước, trên bàn còn có một bát canh gà.

Ánh mặt trời chiếu rọi trên sàn nhà, mọi thứ đều ấm áp và nhẹ nhàng.

Nàng còn nói thêm rằng cửa hàng cần phải được sửa chữa càng sớm càng tốt, nói rằng ta có thể sử dụng nó nên đã giúp ta tìm một công ty sửa chữa, nàng còn phàn nàn rằng nơi này rất u ám nên dễ bị viêm khớp, bảo ta phải cẩn thận, làm xong việc thì nhanh chóng sửa lại cửa hàng, nơi này không thoải mái bằng ở nhà.

Ta đột nhiêm cảm thấy hạnh phúc.

Ta và ông già sống cô đơn nhiều năm, cuối cùng đã có một gia đình.

Đợi sau khi Tiêu Tương trở về thì sẽ càng hạnh phúc hơn nữa.

Chỉ là...Liệu nàng có chấp nhận sống một cuộc sống bình thường như vậy với ta không?

Càng tốt thì lại càng sợ mất đi, ta nhất thời không dám nghĩ tiếp nữa.

Đêm xuống, ta và Trình Tinh Hà vốn định đốt dầu tê giác đợi trong phòng, ngặt nỗi vừa rồi đã dùng quá nhiều nên bây giờ chúng ta chỉ có thể dùng nước rễ cây trộn với một ít bùn đen để bôi lên...Hiệu quả của cái này cũng không thua kém đốt dầu tê giác, cũng chỉ đành dùng tạm vậy.

Chương 622 - Tam Tỷ

Chương 622: Tam Tỷ

Vị thiếu gia nhìn thấy chúng ta toàn thân bẩn thỉu, bộ dạng như sắp ói ra:

"Hai người các ngươi một ngày không lấm lem bùn đất thì chịu không nổi hả? Nhìn thấy các ngươi là ta đã thấy kinh tởm, nói cho các ngươi biết, ta chỉ cho các ngươi một cơ hội này thôi đấy, nếu không giải quyết được trong hôm nay, ta sẽ bảo mẹ ta..."

Ta nhìn hắn:

"Ngươi còn không im miệng thì thứ đó sẽ đến đấy."

Nhìn thấy ánh mắt của ta, vị thiếu gia đột nhiên co rúm lại, vừa định gông cổ lên mắng ta thì cửa đột nhiên kêu cọt kẹt.

Ta và Trình Tinh Hà trốn sau tủ quần áo và vươn cổ nhìn ra ngoài.

Quả nhiên, một cô gái rất quyến rũ bước vào.

Ta sững sờ một lúc, cô gái này thật sự rất xinh đẹp.

Trước đây quả thật ta đã gặp qua rất nhiều cô gái xinh đẹp, đặc biệt là Tiêu Tương, dường như không ai sánh được nàng, nhưng cô gái này lại mang lại một cảm giác rất đặc biệt...khuôn mặt của nàng rất có khí chất, mặc dù không rạng rỡ bằng Tiêu Tương nhưng khuôn mặt trái táo và đôi mắt hạnh nhân của nàng vô cùng nhanh nhẹn, không ngờ lại không thể nói ra những lời lẽ tốt đẹp.

Đây chính là hồ tiên trong truyền thuyết?

Lần này nàng lại mang đến một lọ bánh quy bơ, đặt trên giường của vị thiếu gia, mỉm cười sờ bụng hắn:

"Tiểu lang quân dạo này thế nào rồi, ngươi nên ăn nhiều một chút!"

Chắc chắn thiếu gia đã rất kinh ngạc khi lần đầu nhìn thấy nàng, nhưng lúc này xem ra chỉ có thể thấy sợ hãi:

"Ngươi...Ngươi thật sự đến rồi..."

Cô gái cau mày:

"Ngươi có ý gì?"

Chết tiệt, không phải ta đã nói rồi sao, não hắn có vấn đề ư?

Thiếu gia vội vàng nói:

"Cũng…cũng không có gì..."

Vừa nói hắn vừa bất giác nhìn về phía tủ quần áo.

Trình Tinh Hà như nổi đóa khi nghe thấy vậy, hắn dùng khẩu hình nói, sao ngươi không nói toẹt ra với nàng là chúng ra đang ở đây luôn đi?

Quả nhiên, cô gái đó nhìn theo ánh mắt của hắn, hếch mũi và bắt đầu ngửi:

"Trong phòng của ngươi hình như có mùi...trước đây chưa từng ngửi thấy mùi này."

Thiếu gia càng trở nên lo lắng, hắn nhìn chằm chằm vào cô gái đó.

Trình Tinh Hà nghĩ một lúc, dường như hắn đã nghĩ ra được gì đó, cùng lúc đó, ta đột nhiên ngửi thấy một mùi hôi.

Mùi giống như vũ khí hóa học, suýt chút nữa đã khiến ta ngất đi, nhưng Trình Tinh Hà lại tỏ ra rất đắc ý.

Quả nhiên, cô gái đó đã ngửi đến đây, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh tởm, lập tức rụt đầu lại, vị thiếu gia đó thì khỏi phải nói, vốn dĩ đã có triệu chứng ốm nghén, suýt chút nữa đã ói ra ngoài.

Cô gái đó nhìn vị thiếu gia mỉm cười ấm áp:

"Mang thai quả thật không dễ dàng, ngươi tẩm bổ thứ gì mà lại có mùi nặng như vậy?"

Lúc này vị thiếu gia mới hiểu ra, vẻ mặt oan ức:

"Ngươi có ý gì? Không phải ta đánh rắm đâu! Là…"

Cô gái đó nhướng mày hỏi:

"Là ai?"

Thiếu gia không biết nói gì nên chỉ đành im lặng nhưng ánh mắt vẫn không kìm được nhìn về phía tủ quần áo.

Cô gái đó nhìn về phía tủ quần áo và đi qua đó một lần nữa.

Ta như thót tim, tên ngốc này, chỉ vì một cái đánh rắm mà muốn bán đứng chúng ta.

Trình Tinh Hà đặt một tay lên ngực, chuẩn bị lấy ra sợi dây đỏ như máu.

Ta giữ tay hắn lại, bảo hắn không được hành động hấp tấp...vì ta đã thấy khuôn mặt của cô gái này.

Đương nhiên cô gái này không phải người...trật tự ngũ quan của nàng không giống với con người.

Những cái khác thì không nói, chỉ riêng cung Bảo Thọ của nàng đã dài một cách dị thường, nhìn sơ qua cũng biết nếu nàng không phải hơn ngàn năm tuổi thì cũng là vài trăm tuổi.

Nhìn ấn đường của nàng, ánh sáng ở ấn đường của nàng có màu xanh ngó sen.

Đó không phải là ánh sáng công đức, mà là linh khí.

Linh khí này còn sáng hơn cả Tiểu Kim Hoa và Hôi Bách Thương cộng lại, nhất định có sức mạnh ngang ngửa Hôi Linh quỷ, sẽ có chút khó nhằn để hai chúng ta đối phó với nàng, không thể dùng sức mạnh đối đầu, tốt nhất vẫn nên dùng trí não.

Nghe ta nói vậy, Trình Tinh Hà chỉ đành thu tay lại, hắn hơi lo lắng, ra dấu tay hỏi ta có phải mệnh của ta xui xẻo hay không mà việc gì cũng vô cùng trắc trở, không phải bản thân lại phải dấn thân vào nguy hiểm nữa đó chứ?

Ta lắc đầu bảo hắn đừng nhiều lời, ta đã nhìn ra chút manh mối.

Trình Tinh Hà bất lực, trông hắn như đang đối mặt với kẻ thù đáng gờm, tay của ta cũng đặt trên tay cầm của thất tinh long tuyền, nhưng khi cô gái này chuẩn bị đi tới thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Kỳ lạ, sếp Giang biết hôm nay chúng ta đến đây để trừ tà nên không phải đã bảo mọi người đi hết rồi sao? Ai mà lại to gan như vậy, dám đến đây vào lúc này để chịu chết?

Ngoài cửa truyền đến một tiếng cười duyên dáng:

"Tam tỷ, mở cửa đi, chúng ta tới rồi!"

Trình Tinh Hà và ta không khỏi nhìn nhau, Tam tỷ?

Xuất hiện cùng với âm thanh này còn có một mùi thơm kỳ lạ.

Mùi thơm này ngọt ngào say người, là hương thơm đặc trưng của phụ nữ, khi ngửi thấy khiến người ta sảng khoái...nó khiến ta lập tức nhớ đến tiên mị.

Chương 623 - Không Dễ Đụng Vào

Chương 623: Không Dễ Đụng Vào

Tuy nhiên, mùi hương này lại gần gũi và thơm hơn nhiều so với tiên mị.

Vẻ mặt của cô gái đó vô cùng phấn khích, lập tức mở cửa ra:

"Sao các ngươi tới sớm vậy?"

Ta và Trình Tinh Hà nhìn sang và rồi đứng hình.

Ngoài cửa, một nhóm mỹ nữ xuất hiện giống như tiên nữ giáng trần.

Những mỹ nữ này mỗi người một vẻ, mỗi người có vẻ đẹp của riêng mình, hương thơm cũng muôn hình muôn vẻ.

Đôi chân trắng ngần ấy, vòng eo thon gọn ấy, mùi hương ấy...

Các hoa hậu hoàn vũ còn không đẹp bằng!

Chúng ta thì không cần phải nói nữa, vị thiếu gia sợ hết hồn đã từng nhìn qua rất nhiều mỹ nữ cũng trợn mắt há hốc mồm, không biết giấu tay vào đâu.

Những mỹ nữ đó không còn lạ gì biểu cảm của thiếu gia, họ vây quanh cô gái đó, cười híp mắt nói:

“Tam tỷ có quý tử, tỷ muội chúng ta đương nhiên phải tới chúc mừng rồi!”

Quả nhiên, họ đều đang cầm bánh ngọt giống nhau, màu sắc rực rỡ và chất đống trên bàn thành một ngọn đồi.

Cô gái được gọi là tam tỷ vô cùng vui mừng:

“Đến là được rồi, cần gì phải khách sáo như thế.”

"Đây là đại sự mà!"

Một mỹ nữ mặc trang phục màu trắng kiều diễm nói:

"Tam tỷ, khi đứa bé được sinh ra, nhất định phải nhận ta làm mẹ nuôi đấy!"

"Ai da, ngươi xếp hàng mà chờ đi nhé, ta và tam tỷ đã thỏa thuận với nhau rồi, ta mới là mẹ nuôi của đứa bé..."

"Còn ta nữa, ta nữa..."

Những cô gái xinh đẹp đó láo nháo lên, căn phòng trở nên xôm tụ, còn đẹp hơn cả hồng lâu mộng, quả là một bữa tiệc mãn nhãn!

Ta không kìm được nuốt nước bọt.

Nhưng Tiêu Tương cũng đã không uổng công giáo huấn ta, phản xạ có điều kiện của ta khiến ta nhớ đến cơn đau dữ dội ở đầu ngón tay, ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhìn kĩ khuôn mặt của những cô gái xinh đẹp đó, sau đầu ta đau như búa bổ.

Những cô gái đó quả nhiên rất giống với tam tỷ...cung Bảo Thọ dài một cách dị thường, giữa ấn đường còn có một tà khí màu xanh ngó sen!

Wow, đúng là gió tầng nào gặp mây tầng đó, điều này đồng nghĩa với việc đang có rất nhiều Hôi Linh quỷ ở đây, nếu chúng ta bị phát hiện, chắc chắn sẽ bị ăn tươi nuốt sống!

Nghĩ đến đây, ta rụt cổ lại, thầm nghĩ lần này gặp rắc rối to rồi...một người đã đủ khó nhằn rồi, không ngờ bây giờ lại đến nhiều như vậy.

Cô gái được gọi là tam tỷ nheo đôi mắt hình hạnh nhân mỉm cười:

“Được, được, các ngươi cứ xếp hàng chờ, tiểu lang quân vừa ra đời đã có nhiều dì như vậy, quả là vô cùng may mắn, chắc chắn sẽ có rất nhiều người ngưỡng mộ!"

Đúng vậy, ta cũng rất ghen tị với quái thai chưa chào đời đó.

Những cô gái xinh đẹp đó lại cười nói đùa giỡn, đến sờ bụng của vị thiếu gia, vẻ mặt của hắn lộ ra vẻ hậm hức khi được sủng ái, đã lâu không gần nữ sắc, một tay bắt đầu lén lút mò mẫm muốn chạm vào đôi tay ngọc ngà của một cô gái đang sờ bụng hắn.

Nhưng tam tỷ đã nhanh tay lẹ mắt thản nhiên hất mạnh tay của hắn ra.

Trên tay của vị thiếu gia lập tức xuất hiện ba vết hằn, rất nhanh đã sưng phồng lên, cú hất đó khiến hắn chợt choàng tỉnh, hắn sợ hãi co rụt lại, im lặng giống như lạc đà trong công viên để mặc cho các nàng vuốt ve.

Đáng đời, ngu ngốc, ngươi cũng biết tam tỷ là ai rồi đấy, những chị em xung quanh nàng không phải dạng dễ đối phó? Hắn là gì mà dám đụng vào, quả nhiên vẫn thói nào tật nấy.

Các cô gái vẫn cười nói vui vẻ, đột nhiên một cô gái mặc áo tím nhìn Tam tỷ sợ hãi kêu lên:

"Tam tỷ, sao ngươi lại bị thương vậy?"

Ta lập tức dỏng tai lên nghe, vết thương?

Nàng vừa nói ra, những cô gái cũng bắt đầu nhìn sang, xì xào bàn tán không ngớt:

“Đúng đó, vết thương cũng không nhẹ đâu...”

"Là ai mà lại to gan như vậy, dám đả thương Tam tỷ?"

"Đúng vậy, tam tỷ, tỷ nói tên hắn ra, tỷ muội chúng ta nhất định không tha cho hắn!"

Tam tỷ thở dài, nói:

“Đừng nhắc đến nữa...ta đến nhà đó muốn mượn một thứ hay ho để đưa cho tiểu lang quân dùng, ai mà ngờ gặp xui xẻo, nhà bọn họ có một gia chủ rất lợi hại dọa ta khiếp sợ một phen phải trốn ra ngoai, thứ đó cũng đã rơi xuống giếng nước bên cạnh, người cũng bị thương...tốn công vô ích, để các ngươi chê cười rồi."

Hừm? Ta thấy hừng hực trong người rồi đấy, là gia chủ lợi hại nào mà lại khiến tam tỷ thành ra thế này?

Các tiểu muội đó nghe vậy, trong lòng tràn đầy phẫn nộ:

"Gia chủ nào mà lại lợi hại như vậy, dám ức hiếp tỷ muội chúng ta?"

"Đi báo thù cho tam tỷ!"

“Đừng.”

Tam tỷ xua tay lia lịa:

“Là tam tỷ không biết tự lượng sức mình, các ngươi chớ đi vào vết xe đổ của ta...”

Lúc nàng nói chuyện, từ “gia chủ lợi hại” đó giống như một cái tên kiêng kỵ bình thường không dám nhắc đến, nàng cố gắng hạ giọng rồi mới kể lại chuyện đó cho các tỷ muội nghe.

Sao không nói to hơn một chút, ta cũng muốn nghe.

Những cô gái đó sau khi nghe vậy thì đều sững người:

"Thảo nào..."

Vài người vẫn còn thấy sợ hãi:

"Đồ của Cửu Lý Hồ quả nhiên không dễ đụng vào."

Chương 624 - Xuất Thân

Chương 624: Xuất Thân

"Đúng vậy, nghe nói có thần khí, chúng ta quả thật không thể ứng phó."

Ta sững sờ một lúc...Cửu Lý Hồ?

Ở đó thật sự có gì đó mà ngay cả những yêu tinh này cũng phải dè chừng sao?

"Ta nghe nói nơi đó là thủy thần..."

Ta bỗng nhiên trở nên lo lắng, rất mong muốn có thể đưa tai đến gần để nghe.

Nhưng vào lúc này, một cô gái đột nhiên cắt ngang cuộc trò chuyện của họ, lớn tiếng nói:

"Có mùi!"

Tiếng nói này khiến tất cả mỹ nữ đều kinh ngạc, họ bắt đầu hếch mũi lên và ngửi khắp nơi.

Dáng vẻ đó thật sự khiến người ta sởn gai ốc...

Như thể trong người của những cô gái đó có một loại động vật đang trú ngụ.

Ta bỗng chốc thấy lo lắng, họ đã ngửi thấy mùi gì vậy?

Nhưng chưa kịp nghĩ tới ta đã phát hiện mình cũng ngửi thấy một mùi máu tanh, quay đầu lại nhìn, ta bỗng sững người, Trình

Tinh Hà không biết chảy máu mũi từ lúc nào, vẻ mặt hắn thảm thương, hắn đang đưa tay vội lau máu đi.

Cmn? Dù sao hắn cũng là người từng trải, những món ngon của lạ cho dù có đẹp đâu thì hắn cũng không hề thương hoa tiếc ngọc mà đánh tới tấp như Tôn Ngộ Không, trước nay ta còn luôn cho rằng cả đời này hắn sẽ không “ăn mặn”.

Tại sao ngươi lại chảy máu mũi vào thời khắc quan trọng như vậy?

Vào lúc này, những mỹ nữ kia đột nhiên quay đầu lại, đồng loạt nhìn tủ quần áo.

Đôi mắt ảm đạm, động tác đồng đều đó thật khiến người ta lạnh sống lưng!

Tam tỷ cau mày, tóm lấy thiếu gia, sắc bén nói:

"Trong tủ quần áo của ngươi có giấu thứ gì?"

Thiếu gia sắc mặt tái nhợt, vội nói:

"Ta…"

Tam tỷ kiềm chế lại giọng nói, bỗng nhiên có chút hung ác:

"Nói."

Tên thiếu gia này nếu như ở trong phim chiến tranh gián điệp thì hắn chắc chắn sẽ là người đầu tiên phản bội, quả nhiên không cần tra tấn hắn cũng đã tự khai ra, hắn cao giọng lớn tiếng nói:

“Sao hai ngươi lấy tiền rồi mà không chịu làm gì hết vậy, không phải nói đến giúp ta sao? Ta đã dụ người đến, lũ khốn các ngươi mau ra đây! Nếu ta có chuyện gì thì mẹ của ta sẽ không tha cho các ngươi!”

Xu rồi...muốn kiếm chút tiền trong ngành này quả là không dễ dàng.

Quả nhiên, sau khi nghe vậy, vẻ mặt tam tỷ lập tức lộ ra nụ cười nham hiểm.

Sau đó, nàng vừa vung tay lên, ta liền cảm thấy một luồng tà khí xẹt qua mặt, chỉ nghe "phụt" một tiếng, cửa tủ lập tức tự động mở ra.

Giống như trò ảo thuật biến hình, ta và Trình Tinh Hà lập tức xuất hiện trước mặt bọn họ.

Những mỹ nữ kia sửng sốt một lát, sau đó lộ ra nụ cười ma mị nơi khóe mắt:

"Thì ra là hai chàng trai trẻ."

"Nhìn cũng điển trai lắm."

"Ta muốn tên chảy máu mũi kia..."

"Đừng giành với ta, ta cũng muốn tên chảy máu mũi đó."

"Tên đeo kiếm sau lưng cũng rất điển trai.. Ta thích da trắng..."

"Đúng, da trắng cũng không có nhiều lông..."

Ánh mắt của họ...giống hệt như một con thú đang thấy thức ăn!

Cùng lúc đó, một tiếng xé gió sắc bén đột nhiên nổ lên bên cạnh ta, và rồi ta nghe thấy giọng nói của Trình Tinh Hà:

"Thất Tinh, mau đi thôi!"

Hắn làm vậy là không hợp đạo lý, như vậy chẳng khác nào kẻ vô trách nhiệm!

Ta nghiêng vai rút ra thất tinh long tuyền:

"Không có ta e là ngươi không thể sống sót ra ngoài."

Ngay khi tà khí của thất tinh long tuyền bùng nổ, khuôn mặt của những cô gái đó lộ ra sự sợ hãi:

"Đây là..."

"Ta đã từng đau khổ với thứ này!"

"Ta cũng vậy……"

Nhưng tam tỷ vẫn lao ra, một thứ màu trắng khổng lồ mở ra trước mặt ta và lăn đến trước thất tinh long tuyền...và quấn lấy thất tinh long tuyền!

Ta sững sờ một lát, đây là thứ gì vậy, sao có thể ngăn được tà khí của thất tinh long tuyền?

Cùng lúc đó, sắc mặt tam tỷ đột nhiên có chút thay đổi giống như nhớ ra gì đó, tự lầm bẩm:

"Đại quỹ chi nhân?"

Gì cơ?

Bọn ta đi ra từ trong tủ, có vấn đề gì à?

Nhưng ta phản ứng nhanh, nhân lúc nàng mất tập trung trong nháy mắt thì lập tức vận chuyển hành khí của Hải lão đầu lên bàn tay cầm Thất Tinh Long Tuyền.

Dù sao cũng là hành khí của Thiên cấp, tam tỷ không chống lại được, tức khắc buông lỏng tay ra, ta nhận thấy có một thứ màu trắng bay từ trong cơ thể của tam tỷ, dường như có năng lực nào đó có thể ngăn trở sát khí của Thất Tinh Long Tuyền.

Thoạt nhìn thứ đó trông như một cuộn tơ lụa mịn màng, dầy dặn, giống như một cái đuôi phủ lông trắng khổng lồ!

Tam tỷ thật sự là hồ tiên?

Hơn nữa, theo lời chị em của nàng nói hình như nàng bị thương nặng, thế mà vẫn rất mạnh, nếu vết thương lành lại thì sẽ càng mạnh hơn, không biết còn lợi hại đến mức nào.

Tam tỷ lùi vội về sau, nàng cau mày như đang suy nghĩ cái gì đó, đám tỷ muội sau lưng nàng không nhận ra sự thay đổi của tam tỷ, trái lại cả đám phẫn nộ xông lên:

“Ngươi dám làm tam tỷ bị thương?”

“Ngươi phải đền mạng!”

Nhưng dây thừng đỏ ngâm trong máu chó của Trình Tinh Hà vung ra ngoài, hễ cô gái xinh đẹp nào chạm vào sợi dây này thì đều tỏ ra cực kỳ sợ hãi:

“Cái tên chảy máu mũi này xuất thân thợ săn?”

Chương 625 - Đánh Không Lại

Chương 625: Đánh Không Lại

Đúng vậy, Trình Tinh Hà học được tuyệt chiêu này từ những thợ săn già trên núi Khoát Chủy Tử, nếu những cô gái này không phải từ người biến thành thì chắc chắn sẽ sợ nút thắt chuyên dùng để bắt thú này nhất.

Nhưng vẫn có cô gái xinh đẹp can đảm:

“Sợ cái gì, chúng ta cực khổ bao nhiêu lâu, nay đã khác xưa rồi, chỉ là một sợi dây bẫy thú mà thôi, là cái thá gì chứ…”

Nói xong nàng vung tay lên, những ngón tay thon dài hóa thành năm tia sáng sắc lạnh, định cắt đứt sợi dây thừng ngâm trong máu chó.

Tệ rồi đây, ta phản xạ có điều kiện bảo vệ Trình Tinh Hà. Dây thừng đứt thì hắn cũng không đứng vững được, thậm chí sẽ bị đối phương nắm lấy dây thừng kéo về phía đó!

Nhưng không ngờ cô gái đó vừa chạm vào sợi dây đỏ thì lập tức hét chói tai như bị bỏng, nàng giơ tay lên, năm ngón tay thon như búp măng mùa xuân đã cháy đen.

Ta đực mặt ra. Không thể nào, ta biết thủ đoạn của Trình Tinh Hà ra sao, sợi dây thừng đỏ ngâm máu chó của hắn chẳng phải dùng để đối phó với ma quỷ sao? Nhưng những cô gái này rõ ràng là yêu tinh, đáng lý nó không có tác dụng với họ lắm, sao lại bị đốt thành ra thế kia?

Trình Tinh Hà thở phào một hơi, rồi nói với giọng điệu đắc ý:

“Chuyến đi vào Chu Tước cục đúng là không uổng công.”

Ta sực hiểu ra, thảo nào những sợi dây đỏ này có hiệu quả!

Khi đối đầu với thi giải tiên, tơ hồng của Mạc Long nãi nãi bị đứt, sau đó bị hắn nhặt về, chắc chắn hắn đã dùng sợi dây của Mạc Long nãi nãi bện thêm vào dây thừng của mình.

Người sống trong nghèo khổ thì phải khác.

Những cô gái kia chạm với pháp khí lợi hại như thế thì nhất thời không rõ lai lịch của bọn ta ra sao, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ sợ hãi.

Đặc biệt là tam tỷ, nàng nhìn ta chằm chằm, không biết “người trong tủ” rốt cuộc có ý nghĩa gì với nàng.

Nhân lúc này, ta lập tức dùng ánh mắt ra hiệu cho Trình Tinh Hà, hắn hiểu ý, cứng cổ nói:

“Đám yêu ma quỷ quái các ngươi vô cớ hại người, còn không mau lấy yêu thai ra, bằng không dây Bát Bảo Lưu Ly của ta không khách sáo với các ngươi đâu.”

CMN, ngươi đặt tên nghe sang hẳn.

Những cô gái trẻ đẹp kia vây quanh tam tỷ, như đang hỏi tam tỷ phải làm sao bây giờ?

Tam tỷ nhìn về phía bọn ta, đanh giọng:

“Ta và ngươi nước sông không phạm nước giếng...Ta cũng không muốn đắc tội ngươi, tại sao ngươi cứ phải bức bách bọn ta?”

Nàng nói thế khiến người ta cảm thấy khó hiểu, giống như nàng biết ta vậy.

Trình Tinh Hà nói nhỏ:

“’Thế là thế nào, ngươi quen biết người ta à? Thế sao ngươi không nói sớm?”

Nói sớm cái gì chứ, có lẽ nàng nhận nhầm người rồi.

Đột nhiên một ý nghĩ hiện lên trong đầu ta, ta bỗng nhớ đến người cha khốn nạn của mình.

Liệu có phải…

Ta hỏi ngay:

“Ngươi quen biết ta khi nào?”

Tam tỷ nghe ta hỏi thì tỏ ra khó hiểu, như đang suy đoán hàm ý trong câu nói của ta.

Nhưng cậu ấm không kịp đợi nữa, hắn hét lên:

“Hai tên nhà quê các ngươi còn đứng ngây người ra đó làm gì? Đợi sét đánh à! Bắt nàng lại cho ta, bảo nàng lấy yêu thai ra!”

Tam tỷ nghe xong thì nhíu mày, dường như đã hạ quyết tâm, nàng thấp giọng nói:

“Nếu thật sự là như vậy thì ta chỉ có thể liều mạng...”

Sau đó, thứ màu trắng kia đổ ập về phía ta, ta lập tức đẩy Trình Tinh Hà ra, còn mình thì vung Thất Tinh Long Tuyền lên chém.

Đôi khi Thất Tinh Long Tuyền sẽ phát ra ánh sáng, khi ấy ta đánh đâu thắng đó, thậm chí Mã Nguyên Thu cũng bị đánh bại.

Trình Tinh Hà gọi đấy là tuyệt chiêu, còn bảo ta đặt tên cho chiêu này, như Thiên Mã Lưu Tinh Quyền ấy, khi dùng nghe khí phách phải biết, nhưng ta cảm thấy trẻ trâu quá nên kiên quyết từ chối.

Lúc này, Thất Tinh Long Tuyền tỏa sáng lấp lánh.

Nhưng kỳ lạ là khi vầng hào quang của Thất Tinh Long Tuyền chạm vào cái đuôi trắng thì biến mất ngay tức thì.

Ta sửng sốt, sao có thể thế được?

Lần đầu tiên sát khí của Thất Tinh Long Tuyền bị đè ép, mà có thể trấn áp loại sát khí này...Ta thầm giật mình, chẳng lẽ tam tỷ đã tu luyện thành tiên linh?

Nếu thật sự là như vậy...Thì bọn ta đánh không lại!

Tam tỷ quay người đi, dường như cũng có phần kiêng dè ta, đột nhiên nàng mỉm cười yêu kiều:

“Người trong tủ, ngày lành của ta sắp đến rồi, không có thời gian dây dưa với ngươi, tiểu lang quân sắp chào đời, ta khuyên ngươi đừng xen vào chuyện của người khác.”

Dứt lời, thứ màu trắng rủ xuống như tấm rèm, che khuất những mỹ nữ kia ở phía sau. Ta muốn đi qua rèm che, nhưng không ngờ tầm rèm đột ngột biến mất, tuy cửa ra vào và cửa sổ vẫn y nguyên nhưng tam tỷ và tất cả cô gái không còn ở đây.

Chỉ còn lại một đống quà mừng cùng với mùi thơm tràn ngập trong phòng.

Trình Tinh Hà chớp mắt mãi, lập tức mở cửa và cửa sổ ra, nhưng họ rời đi không để lại chút dấu vết nào hệt như khi đến, mùi hương cũng nhanh chóng tản đi, không biết phải đi đâu mà tìm.

Cậu ấm bật dậy khỏi giường, nhìn trái nhìn phải, rồi gào vào mặt ta:

“Không phải ngươi chém gió mình lợi hại lắm, phải giúp ta giải quyết chuyện này à? Hồ tiên đâu? Ngươi thả hồ tiên đi rồi!”

Chương 626 - Đồ Gia Truyền

Chương 626: Đồ Gia Truyền

Nói nhảm, không phải ta thả hồ tiên đi, mà là hồ tiên tha cho ta một mạng mới đúng!

Nếu nàng thật sự là tiên linh thì chỉ e những thiên sư Thiên cấp như Đỗ Hành Chỉ cũng phải nếm mùi đau khổ chứ nói gì đến hai gã Huyền cấp như ta và Trình Tinh Hà.

Mà kể cũng lạ, nàng luôn mồm nói người trong tủ, rốt cuộc nó có nghĩa gì?

Cậu ấm kêu gào, thế là mấy người Giang tổng chạy hết đến đây, sau khi biết chuyện gì xảy ra, mặt nàng xám ngoét, lập tức bắt lấy ta và hỏi:

“Lý đại sư, vậy...Vậy bây giờ phải làm sao?”

Cậu ấm chỉ vào ta, chửi:

“Còn có thể làm gì được nữa, hai người này tận mắt nhìn thấy những thứ đó giày vò ta mà còn đứng ở phía sau giả chết, bị chúng dọa són ra quần, ngươi già nên lẩm cẩm rồi, còn dựa vào bọn họ à? Hừ, ta cũng ngu cơ, còn trông chờ ngươi có thể tìm người đáng tin cậy giúp ta!”

Mặt Giang tổng hết đỏ lại trắng, nàng muốn trân an cậu ấm, nhưng lại sợ ta bỏ gánh không làm, rồi lại lo ta không giải quyết được, nàng sốt ruột đến độ toát mồ hôi.

Trình Tinh Hà còn muốn mắng cậu ấm:

“Ngươi còn có mặt mũi nói à, trông cái điệu nhát chết của ngươi khi nãy…”

Ta xua tay, nhìn cậu ấm và nói:

“Nếu ta là ngươi, trước hết ta sẽ để dành sức lực để ứng phó chuyện sắp xảy ra.”

Cậu ấm nghe xong thì không hiểu ra sao:

“Ngươi nói thế là có ý gì? Chuyện sắp xảy ra gì cơ?”

Ta trả lời:

“Chuyện phải trải qua trước khi sinh con chứ gì nữa.”

Cậu ấm sững sờ, đang định mắng ta, nhưng chưa kịp mở mồm ra thì đột nhiên hắn ôm bụng, hét to:

“Trời ạ…”

Giang tổng lại gần xem, lập tức ôm lấy cậu ấm:

“Con à, ngươi...Ngươi làm sao thế”

“Đau!”

Cậu ấm ôm bụng, bắt đầu lăn lộn như bị ngộ độc thức ăn:

“Ta đau bụng…”

Chuyện phải trải qua trước khi sinh con tất nhiên là đau đẻ rồi.

Vừa rồi ta nhìn thấy cung Tật Ách của cậu ấm trở nên u ám, hắn sắp gặp xui xẻo.

“Mẹ ơi...Ối mẹ ơi…”

Mặt cậu ấm trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi túa ra ướt đẫm trán:

“Giết ta đi…Giết ta đi…Ta không chịu được…”

Nghe nói không phải ai cũng chịu đựng được cơn gò tử cung trước khi sinh nở, Giang tổng từng trải qua, bây giờ nghĩ đến con trai mình đang phải chịu đựng nỗi khổ này, nàng lập tức giữ chặt lấy ta:

“Đại sư, ta không cần gì khác, chỉ cầu xin ngươi cứu con ta, cho dù, cho dù ta đau thay hắn cũng được!”

Cơn đau này là thứ mà mỗi “người mè” đều phải tự mình trải qua, không ai đau thay được.

Giang tổng nghe vậy, vẻ mặt tràn đầy tuyệt vọng, nàng nhìn con trai đau đến mức sắp cào rách khăn trải giường, tâm trạng cực kỳ nôn nóng:

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn…Phải sinh thật ư? Còn chưa đủ mười tháng mà!”

Con người mang thai chín tháng mười ngày, nhưng chủng tộc của tam tỷ chưa chắc đã giống như con người, các chị em của tam tỷ đều đã đến, xem ra hôm nay là ngày sinh.

Ta quay đầu nhìn Trình Tinh Hà, kết quả đã thấy hắn chui đầu vào đống đồ ăn vặt mà chị em tam tỷ đưa đến đánh chén từ bao giờ.

Ngươi là quỷ chết đói đầu thai à? Nước sôi luôn luôn nóng, còn ngươi thì lúc nào cũng đói.

Ta kéo hắn ra:

“Chảy máu mũi mà còn ăn nữa, không sợ ăn cho chết luôn à.”

Trình Tinh Hà tỏ vẻ bất đắc dĩ:

“Là do vào thu thời tiết hanh khô, không phải tại ta mà...Này, ngươi nghĩ ra cách gì chưa, chỉ sợ tam tỷ không phải hạng dễ đối phó. Nếu thật sự không khuyên được Giang tổng thì cứ để hắn sinh đi, dù sao cũng là thân thích.”

Thân thích cái đầu ngươi ấy.

Nhưng mà lạ thật, nếu nàng thật sự là tiên linh thì nhà họ Lưu có tài đức gì mà có thể mời nàng đối phó cậu ấm?

Với tình hình hiện nay, Thất Tinh Long Tuyền không đối phó được tam tỷ, xem ra chỉ có một thứ có tác dụng.

Đó chính là thứ đã làm nàng bị thương.

Nhưng rốt cuộc là cái gì?

Đúng lúc này, thư ký bông lảo đảo chạy vào:

“Giang tổng, nhà họ Lưu ở đối diện xảy ra chuyện rồi!”

Giang tổng cau mày, nàng oán hận nghiến răng nghiến lợi:

“Được lắm, ta còn chưa tìm nhà đó tính sổ mà họ đã gặp báo ứng rồi à? Ai chết?”

Thư ký vội lắc đầu:

“Không phải, không phải, không có người chết.”

Giang tổng vô cùng thất vọng:

“Vậy ngươi gào ầm ĩ lên làm gì, không thấy ở đây đang bận à? Đi ra chỗ khác đi.”

Thư ký vội nói:

“Nhưng cũng không phải chuyện tốt, ta cảm thấy ngài biết có lẽ sẽ vui hơn. Đồ gia truyền nhà họ Lưu mất rồi.”

Ta dựng lỗ tai nghe ngóng:

“Đồ gia truyền?”

Thư ký gật đầu:

“Ngoài cửa đang náo nhiệt lắm!”

Ta suy nghĩ một lát rồi theo ra ngoài.

Giang tổng nghĩ chuyện nhà mình do nhà họ Lưu hãm hại, kiểu gì cũng phải đi xem, để mà cười vào mặt họ, vì thế cũng đi ra với bọn ta.

Quả nhiên, nhà đối diện vô cùng ầm ĩ, Tóc Đuôi Ngựa đang gào khóc ở bậc thềm, tóc tai bù xù, mặt đỏ bừng như con cá vàng, cơ thể co giật liên tục, mãnh hổ rơi lệ.

Mặt của mấy nhân viên an ninh đứng xung quanh cũng đỏ hết cả lên, nhưng hình như mặt họ đỏ do bị đánh, không chỉ đỏ mà còn sưng vù.

Chương 627 - Dấu Hiệu Tốt

Chương 627: Dấu Hiệu Tốt

Tóc Đuôi Ngựa vừa nghẹn ngào vừa chỉ vào nhóm nhân viên an ninh và mắng:

“Một đám ăn không ngồi rồi, còn đứng ngây ra đó làm gì, nếu không tìm lại được Sư Tử Phiên Thiên Ấn thì các ngươi cũng đừng trở lại nữa!”

Nhân viên an ninh nghe thấy thế thì như được đại xá, lập tức chạy mất dạng.

Họ còn vừa chạy vừa trao đổi:

“Chúng ta gặp may rồi, cứ về muộn thôi.”

“Tội nghiệp lão Ngô và những người khác, làm việc trong nhà cũng khổ quá.”

“Nhưng mà lạ thật đấy, Sư Tử Phiên Thiên Ấn ở trong tủ mà, rốt cuộc mất kiểu gì được?”

Thư ký nói cho bọn ta biết, hắn đi hỏi nghe ngóng được, vốn dĩ Sư Tử Phiên Thiên Ấn được đặt trong tàng bảo các của nhà họ, được bảo vệ nghiêm ngặt hơn cả báu vật trong phim Nhiệm Vụ Bất Khả Thi, nhưng không biết tại sao tối nay lại bị đánh mất, lạ hơn nữa là camera, cửa sổ, thậm chí các biện pháp an ninh đều không có bất kỳ dấu vết gì, cứ như món đồ đó bốc hơi trong không khí vậy.

Giang tổng nghe xong thì hai mắt sáng lên, nàng hả giận lắm, thấp giọng nói:

“Đáng đời.”

Thì ra, nghe đồn rằng tổ tiên của nhà họ Lưu thời trẻ rất nghèo, có một lần đi thi thì đi ngang qua một ngọn núi hoang vắng, nơi ấy đang gặp thiên tai, một bà lão ôm một đứa trẻ còn quấn tã sắp chết đói bên vệ đường, bà lão chìa tay ra nhưng bao nhiêu người đi qua cũng không cho bà nổi một chiếc bánh bao chay.

Tổ tiên nhà họ Lưu thương xót, bèn đưa lương khô của mình cho bà lão ăn.

Bà lão ăn ngấu nghiến, ăn xong thì đưa đứa bé cho vị tổ tiên ấy:

“Ta không có gì để báo đáp, đành phó thác nó cho ngươi.”

Tổ tiên nhà họ Lưu nói như thế sao được, ta cho ngươi ăn không phải vì muốn ngươi báo đáp, hơn nữa ta chỉ là một thư sinh, làm sao có thể nuôi được một đứa trẻ.

Nhưng hắn ngẩng đầu lên thì bà lão đã biến mất.

Tổ tiên nhà họ Lưu kinh hãi, lại nhìn xem đứa bé thì nó cũng không cánh mà bay, chỉ có một con dấu nho nhỏ nằm trong bọc vải, trên con dấu khắc hình một con sư tử, tư thế của nó giống hệt đứa bé.

Có người thạo nghề, nói có lẽ hắn làm việc thiện khiến trời đất cảm động, thần tiên hiển linh tặng hắn bảo vật, bảo hắn cất giữ cẩn thận, chưa biết chừng sẽ mang lại may mắn.

Tổ tiên cất con dấu đi, hắn cũng cảm thấy đây là dấu hiệu tốt, thế là ấp ủ hoài bão đi thi, kết quả chỉ chênh một bậc, thi trượt.

Hắn vô cùng khổ sở, quên bẵng chuyện con dấu, nói mình học hành vất vả, cuối cùng lại rơi vào kết cục này, hắn thấy hổ thẹn với hương thân phụ lão, không còn mặt mũi nào trở về quê nhà, đang định nhảy sông tự vẫn thì bỗng nhiên có cảm giác như mình bị bọc quần áo kéo lại, không rơi xuống sống.

Ngay sau đó có người gióng trống khua chiêng đến báo tin, có người gian lận trong trường thi bị bắt được, bị hủy tư cách thi, hắn thuận lợi bổ sung vị trí trống, hơn nữa văn chương được giám khảo tán thưởng, lần lượt được tiến cử, từ đó trở nên nổi bật.

Tổ tiên nhà họ Lưu thay đổi số phận của gia tộc, nhà họ Lưu bắt đầu trở nên hưng thịnh. Tục ngữ có câu “không ai giàu ba họ”, thế mà những năm qua nhà họ Lưu luôn gặp dữ hóa lành, dù xảy ra chuyện gì cũng có thể chuyển nguy thành an, họ phồn vinh gần một thế kỷ, đến nay vẫn là danh gia vọng tộc hàng đầu.

Có người đồn thổi, Sư Tử Phiên Thiên Ấn là báu vật thần kỳ có thể xoay chuyển vận mệnh, có lẽ Sơn Thần ở vùng đất ấy đưa cho nhà họ Lưu, thế nên nhà họ Lưu cho rằng Sư Tử Phiên Thiên Ấn có thể đem lại may mắn, truyền từ đời này sang đời khác, nếu đánh mất thì là tội lỗi đại nghịch bất đạo, sau khi chết không còn mặt mũi nào đi gặp tổ tiên.

Giang tổng nói đến đây thì vô cùng vui vẻ:

“Trước đây nàng còn khoe nhà mình có Sư Tử Phiên Thiên Ấn, không có gì không làm được, xem ra ông trời cũng chướng mắt việc làm thất đức của nhà họ, cho nên lấy về rồi.”

Trình Tinh Hà và ta nhìn nhau, hai bọn ta hiểu cả rồi.

Trước đó tam tỷ nói mình bị thương vì một món bảo bối, hiển nhiên Sư Tử Phiên Thiên Ấn nhất định đã bị nàng lấy đi!

Theo truyền thuyết, hồ tiên có năng lực di chuyển đồ vật bằng ý nghĩ. Nghe nói, hồ tiên gả con gái hoặc mừng thọ thì sẽ lấy đồ dùng bằng vàng bạc của nhà giàu để dùng, sau khi dùng xong sẽ trả về chỗ cũ. Trong lúc di chuyển đồ đạc qua lại, hòm chưa hề bị mở ra, ổ khóa vẫn còn phủ bụi y nguyên.

Trình Tinh Hà nói nhỏ:

“Không phải tam tỷ được nhà họ mời về để trừng phạt cậu ấm à? Sao lại thế này, lục đục nội bộ à?”

Ta cũng muốn biết.

Tóc Đuôi Ngựa nhìn thấy bọn ta lại đây hóng hớt thì cực kỳ tức giận, nàng lau nước mắt nước mũi trên mặt rồi chạy về phía này, còn mắng:

“Nhìn cái gì, về nhà nhìn mẹ ngươi đi!”

Giang tổng cười:

“Mẹ của ta lớn tuổi rồi, nào có đẹp ?”

Chương 628 - Ấn Ký Thân Phù

Chương 628: Ấn Ký Thân Phù

Tóc Đuôi Ngựa đứng lên, nhìn chòng chọc vào Giang tổng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, nhưng ngay sau đó Tóc Đuôi Ngựa hình như nhớ ra cái gì, sực hiểu ra:

“Không đúng, họ Giang, Sư Tử Phiên Thiên Ấn của nhà ta bị ngươi trộm đi đúng không?”

Giang tổng cười khẩy:

“Nếu ta có bản lĩnh ấy thì còn chờ tới hôm nay mới trộm à?”

Tóc Đuôi Ngựa siết chặt nắm đấm, nghĩ thầm cũng có lý, thế là hừ một tiếng rồi nói:

“Cũng phải, chỉ dựa vào mình ngươi thì không có năng lực này.”

Giang tổng đáp lại:

“Là do ngươi tự lấy đá đập vào chân mình thôi! Mời cái gì không mời lại mời hồ tiên vào nhà, đáng đời!”

Không ngờ Tóc Đuôi Ngựa đần mặt ra:

“Hồ tiên? Ngươi nói linh tinh cái gì thế, ta tìm hồ tiên ở đâu ra? Ta mà có năng lực mời hồ tiên thì đã cầu xin hồ tiên làm thịt ngươi rồi, ngươi còn có thể sống đến bây giờ chắc?”

Ta thấy rõ ràng khi nói câu này, tuy đôi mắt của Tóc Đuôi Ngựa đỏ hoe nhưng lại sáng rõ, nàng không nói dối.

Quái lạ, không phải nàng mời tam tỷ đến để đối phó cậu ấm sao?

Vậy thì tam tỷ do ai mời đến?

Nhưng quan trọng hơn là, có thể thấy thứ có thể đối phó tam tỷ ở trong nhà họ Lưu!

Ta hỏi ngay:

“Lưu phu nhân, ta muốn hỏi ngươi một việc...Trong nhà các ngươi có món đồ nào có liên quan đến hồ Cửu Lý không?”

Tóc Đuôi Ngựa không ngờ tên nhà quê như ta lại hỏi một câu không đầu không đuôi như thế, nàng khinh thường ra mặt, không muốn để ý đến ta, nhưng nghe xong câu hỏi của ta thì cảm thấy kỳ lạ, nàng hỏi thư ký của mình, rồi ngẩng đầu nhìn ta với vẻ nghi ngờ:

“Sao ngươi biết?”

Vậy thì đúng rồi!

Ta hỏi ngay:

“Đó là gì?”

Tóc Đuôi Ngựa khó hiểu:

“Là tượng Thủy Thần, làm sao?”

Thủy Thần...Thứ có thể đối phó tam tỷ hiển nhiên chính là nó!

Hơn nữa...Liệu thứ này có liên quan gì đến Tiêu Tương không?

Ta hỏi:

“Có thể cho ta mượn bức tượng Thủy Thần ấy một lát được không?”

Tóc Đuôi Ngựa sửng sốt rồi nở nụ cười:

“Cho ngươi mượn? Ngươi nằm mơ đi thì hơn, chỉ bằng việc ngươi có quan hệ với nhà họ Giang, cho dù phải đốt nó thì ta cũng không bao giờ cho ngươi mượn!”

Đúng như tác phong của Tóc Đuôi Ngựa.

Ta suy nghĩ, ta nhớ rõ ràng tam tỷ nói lúc đi ra thì bị thương, lảo đảo bỏ lại gần giếng Lương Thủy.

Ta hỏi thăm ra giếng Lương Thủy nằm ở phía đông, ta nhìn kỹ thì mừng rơn, bên dưới giếng Lương Thủy, một luồng bảo khí bốc lên theo hướng Nam Đẩu tinh, tam tỷ chưa kịp đến lấy đi, Sư Tử Phiên Thiên Ấn vẫn còn ở bên trong.

Thế là ta nói:

“Lưu phu nhân, nếu ta có thể giúp ngươi tìm được Sư Tử Phiên Thiên Ấn thì ngươi định trả công cho ta thế nào?”

Lưu phu nhân ngớ ra:

“Dựa vào ngươi á?”

Bình thường, ta đoán nàng sẽ nhổ đờm lên đầu ta luôn, nhưng bây giờ Sư Tử Phiên Thiên Ấn bị mất, nàng không dám từ bỏ bất kỳ hy vọng nào.

Vì thế nàng nói ngày:

“Nhà...À không, chàng trai, nếu ngươi thật sự có thể tìm được Sư Tử Phiên Thiên Ấn về thì ngươi đưa ra điều kiện gì cũng được!”

Vậy thì tốt...Ta đã tìm được Sư Tử Phiên Thiên Ấn, có thể đổi được tượng Thủy Thần, tức là có thể đối phó tam tỷ.

Giang tổng cảm thấy khó chịu:

“Đại sư, con trai ta đang chịu khổ đấy…Ta là người mời ngươi đến mà, ngươi giúp nhà nàng làm gì?”

Ta lắc đầu:

“Hồ tiên không phải do nhà họ Lưu mời về, mời nàng là người khác, chuyện này giải quyết sau. Việc cấp bách hiện nay là tìm được Sư Tử Phiên Thiên Ấn, đổi lấy một thứ khác quan trọng hơn để chữa trị cho con trai ngươi.”

Nếu cứ mặc kệ thì yêu thai sẽ ra đời.

Giang tổng không còn cách nào khác, đành phải đồng ý.

Ta và Trình Tinh Hà lập tức đi đến giếng Lương Thủy, bọn ta vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy nó. Giếng Lương Thủy được đào từ triều đại trước, thoạt nhìn sâu không thấy đáy, cho dù có thể nhìn thấy hào quang tỏa ra từ con dấu thì cũng rất khó vớt nó lên.

Không chỉ có vậy, Trình Tinh Hà nháy mắt ra hiệu cho ta.

Ta ngó sang và cũng thấy được một luồng thanh khí từ nơi xa đang tràn về phía này. Toi rồi, tam tỷ cũng đến lấy Sư Tử Phiên Thiên Ấn!

Phải cướp được nó trước khi họ đến, bằng không làm sao lấy được tượng Thủy Thần nữa.

Trình Tinh Hà lập tức vung sợi dây đỏ ngâm máu chó về phía trước để bảo vệ ta:

“Hay là chúng ta mời người ếch gì đó xuống vớt đi.”

Nói thì dễ lắm, nhưng đâu kịp!

Thanh khí có thể tràn về phía này bất cứ lúc nào, ta nôn nóng, trán toát mồ hôi, nếu thật sự không có cách gì thì ta chỉ có thể tự mình nhảy xuống vớt.

Nhưng khi ta cầm lấy dây thừng để múc nước giếng, ta chợt nhớ ra, đúng rồi, có người có thể giúp ta làm việc này!

Thế là ta giơ tay ấn ký thân phù:

“Hôi Bách Thương, Tiểu Bạch Cước của ta không ở gần đây, ngươi mau ra đây giúp đỡ! Lấy Sư Tử Phiên Thiên Ấn lên cho ta!”

“Chít” một tiếng, một luồng thanh khí chui ra từ ống tay áo của ta, rơi thẳng xuống giếng, sợi dây của Trình Tinh Hà cũng đứt “pặc pặc”, thanh khí ở phía bên kia đã lan đến đây rồi!

Chương 629 - Yêu Thai Sắp Chào Đời

Chương 629: Yêu Thai Sắp Chào Đời

Thanh khí cuồn cuộn như nước lũ sông Hoàng Hà tràn về phía này, ta chưa từng thấy linh khí mạnh như vậy bao giờ.

Trình Tinh Hà tức khắc bị hất văng ra sau, nện lên người ta, ta không đề phòng, bị hắn đâm trúng ngã lăn xuống đất.

Đến khi bò dậy, thanh khí đã biến mất.

Rồi lại nhìn xem bảo khí trong giếng Lương Thủy, CMN, bảo khí cũng mất rồi.

Chẳng lẽ...Hôi Bách Thương không tìm được đồ, bị đối phương giành trước?

Ta lập tức duỗi cổ xuống nhìn, nhưng bên dưới tối om, không thấy được gì cả.

Tóc Đuôi Ngựa vội chạy tới:

“Đại sư, thế nào rồi, tìm được chưa?”

Ta chỉ đành chiếu lệ, nói thứ đó khó tìm, còn cần thêm thời gian.

Ánh mắt Tóc Đuôi Ngựa nhìn ta tức khắc lộ vẻ không tin tưởng, nhưng hiện tại ta là hy vọng duy nhất của nàng, nàng suy nghĩ mãi, cuối cùng vẫn quyết định tạm thời không đắc tội ta, cố nhịn không nói gì.

Trình Tinh Hà huých ta:

“Trước đó nói chắc như đinh đóng cột, giờ thì chơi quá trớn rồi nhỉ?”

Giang tổng cũng tới nơi, vội nói:

“Tiền tài là vật ngoài thân, đại sư, con ta sắp gào rách họng rồi, ngươi xem bây giờ chúng ta phải làm sao? Chẳng lẽ thật sự phải...”

Ý của Giang tổng muốn hỏi ta chẳng lẽ phải đẻ bằng cách mổ bụng?

Từ cung Tật Ách của cậu ấm có thể thấy lần này hắn nhất định phải chịu khổ, ta đành phải bảo nàng đừng sốt ruột, để ta tìm cách khác.

Nghĩ đến Hôi Bách Thương ta lại thấy hối hận, tuy Hôi Bách Thương có năng lực đào hang, đào đồ vật không ai sánh kịp, nhưng hình như tam tỷ đã tu luyện thành tiên linh, lỡ như nó bị tam tỷ bắt được, vậy...Có phải nó lành ít dữ nhiều rồi không?

Nếu thật sự là như vậy thì ta hại nó rồi, ta có lỗi với ổ chuột con của nó.

Đợi mãi không thấy gì, thế là Giang tổng kéo bọn ta vào trong nhà.

Cậu ấm nằm trên giường, hai tay bị trói ở đầu giường. Theo lời của Giang tổng, làm thế là vì sợ hắn tự làm mình bị thương do quá đau đớn.

Ta lại cảm thấy không đến mức ấy, hắn làm hại người khác là giỏi chứ tự hại mình thì hơi khó tin.

Cậu ấm nhìn về phía bọn ta, như bắt được cọng rơm cứu mạng:

“Hai người các ngươi đến rồi, ta…ta phải làm gì bây giờ?”

Bọn ta mở to mắt nhìn bụng bầu trải đầy những vết rạn da phập phồng, giống như có thứ gì đó bên trong đang nóng lòng muốn phá xác chui ra, nhìn thôi cũng cảm thấy ớn lạnh.

Trình Tinh Hà nói với giọng điệu hết sức chân thành:

“Bọn ta có lòng nhiệt huyết và sự chuẩn bị kỹ càng, nếu có thể phá yêu thai thì tốt, còn nếu không được thì ngươi được lên chức mẹ, thế cũng coi như không tệ.”

“CMN!”

Cậu ấm nghe thế thì vừa đau vừa phẫn nộ:

“Sao hai người các ngươi không làm mẹ đi? Mẹ, mau đuổi hai tên lừa đảo này đi! Ta chịu không nổi nữa, a...”

Tiếng kêu thảm thiết, vang tận trời xanh.

Trình Tinh Hà rụt cổ:

“Thất Tinh, ngươi mau nghĩ cách đi, bằng không khoản tiền kếch xù này sẽ vuột khỏi tay chúng ta mất.”

Ta đang nghĩ đây, nhưng Hôi Bách Thương chưa rõ sống chết, không có Sư Tử Phiên Thiên Ấn không có tượng Thủy Thần, ta làm sao nghĩ ra cách gì được?

Giang tổng chỉ có thể an ủi hắn:

“Dương Dương, bọn họ là hy vọng cuối cùng của chúng ta, ngươi cố chịu...”

Nàng còn chưa nói xong hai chữ “chịu đựng” thì bụng của cậu ấm bỗng xuất hiện đầu nhọn, giống như có thứ gì đó sắp chui ra khỏi bụng hắn!

“Trời đất.”

Trình Tinh Hà thốt ra:

“Không kịp rồi.”

Một hàng máu giọt đỏ tươi xuất hiện trên trên phần bụng trắng nõn của cậu ấm, giống như sắp bị mổ bụng từ bên trong!

Giang tổng ngã ngồi trên mặt đất, mặt mày xám ngoét.

Thư ký vội đỡ Giang tổng dậy, đám hầu gái quýnh lên:

“Thiếu gia ngươi chịu đựng, chịu đựng...”

Cậu ấm gào lên:

“Các ngươi tự đi mà thử xem có chịu đựng được không!”

Chẳng lẽ...Tam tỷ thật sự may mắn...Yêu thai sắp chào đời?

Nhưng đột nhiên, ta chớp mắt, nhìn thấy một luồng bảo khí chợt lóe lên ở góc nhà.

Vầng sáng này giống hệt bảo khí của con dấu ở giếng Lương Thủy!

Ngay sau đó, một giọng nói hổn hển vang lên kèm theo những tiếng chít chít:

“Ôi trời, mấy tiên cô đó khó chơi thật đấy...Phải gọi là long tranh hổ đấu con cua nhảy, cái mạng nhỏ này của ta suýt thì đi tong...”

Hôi Bác Thương!

Bóng xám gầy nhom thình lình xuất hiện đằng sau rèm cửa vải gấm nặng trịch, hắn còn cầm theo thứ gì đó!

Ta lập tức lại gần cầm lấy thứ đó, mở lòng bàn tay ra xem, bảo khí xen lẫn tiên linh khí xuất hiện trong tay ra.

Đúng là con dấu bằng ngọc bích khắc sư tư!

Hôi Bách Thương hãy còn lải nhải:

“Ta nói này Thủy Thần gia gia, ngươi đã tìm đến Hôi Bách Thương này thì trên đời không còn ai khác có thể cướp đồ từ tay mấy tiên cô ấy...Các nàng đuổi theo ta…”

“Chó bắt chuột còn không chạy nhanh bằng họ! May mà ta tài giỏi lại dũng cảm, tìm được ống dẫn bên dưới tòa nhà này, đường ống đó đã được tu sửa bao nhiêu năm không biết mà các hướng thông nhau như mê cung ấy, ta dẫn các tiên cô vào, bây giờ bọn họ vẫn chưa tìm được đường ra đâu, hì hì hì…”

Chương 630 - Sự Lợi Hại Của Đại Sư

Chương 630: Sự Lợi Hại Của Đại Sư

Cậu ấm sắp sửa “phá xác” đến nơi rồi, ta nào có thời gian nghe Hôi Bách Thương ba hoa, ta lập tức quay người chạy về phía nhà họ Lưu, Hôi Bách Thương thấy thế thì vội chạy theo:

“À mà Thủy Thần gia gia à, dạo này ngươi làm gì mà sao lại đắc tội bọn họ thế? Cho dù thân phận của ngươi là Thủy Thần gia gia thì cũng đừng gây thù chuốc oán lung tung…”

Ta vừa chạy vừa hỏi:

“Mấy người bọn họ có lai lịch gì? Là tiên linh à?”

Hôi Bác Thương chần chừ vài giây rồi nói:

“Ta cũng không chắc, trong số những người đó người được gọi là tam tỷ đúng là có tiên linh khí, nhưng không giống với tiên linh chính thống…”

Thế là sao?

Nói đến đây thì ta đã đến cổng nhà họ Lưu, Tóc Đuôi Ngựa đang tát nhân viên an ninh, vừa đánh vừa thét lên, nếu quay video tấu hài tẩy não thì nhất định sẽ trở thành ngôi sao mới.

Tóc Đuôi Ngựa trông thấy ta đến, một tay còn giơ cao chưa kịp hạ xuống thì tầm mắt đã tia được Sư Tử Phiên Thiên Ấn trên tay ta.

Đôi mắt xếch của nàng sáng rực, nàng lập tức giật lấy Sư Tử Phiên Thiên Ấn, nhìn trái nhìn phải xác định đây là hàng thật, nàng hét toáng rồi giơ con dấu lên hôn chụt một tiếng, in dấu son đỏ chót lên con dấu. Sau đó nàng quay phắt sang nhìn ta như mãnh hổ quay đầu.

Trời ạ, không phải nàng cũng định cho ta một bạt tai đấy chứ?

Khí thế của nàng làm ta sợ hãi lùi về sau một bước, Tóc Đuôi Ngựa nắm cổ áo sơ mi của ta như bắt trộm, tiếp theo một đôi môi đỏ mọng hôn ta chùn chụt, cảm giác ấy giống như bị người ta dùng cục tẩy đóng dấu lên mặt, ta hoàn toàn chết máy.

Trình Tinh Hà cũng đuổi theo đến nơi, nhìn thấy cảnh này thì thở dài:

“Vụ này lỗ to rồi.”

“Đại sư, ngươi đúng là một chàng trai thông minh.”

Lưu phu nhân vô cùng vui vẻ, nàng lại quấn lấy ta như bạch tuộc:

“Ta cảm ơn tông chi tám đời nhà ngươi.”

Khoan, sao nghe câu này chướng tai thế!

Ta thò đầu ra ta dưới cánh tay thô to hỗn hợp mùi mồ hôi và mùi nước hoa nồng nặc của nàng:

“Lưu phu nhân, việc khẩn cấp bây giờ là ngươi phải đưa tượng Thủy Thần cho ta.”

Tóc Đuôi Ngựa hoàn hồn, nhanh chóng dẫn ta đến tàng bảo các của nhà nàng.

Khổng hổ là nhà tỷ phú, tàng bảo các của nhà họ Lưu ngang ngửa với viện bảo tàng quy mô nhỏ, cất chứa vô số món đồ quý báu, Trình Tinh Hà nhìn không chớp mắt:

“Sứ men Ung Chính, Cảnh Thái Lam...”

Tóc Đuôi Ngựa đi tìm, nàng cau mày:

“Ơ, càng sốt ruột lại càng ngu ngơ, bình thường tượng Thủy Thần để ở đây mà, sao bây giờ lại không tìm thấy...”

Ta đã nhìn thấy một luồng tà khí kỳ lạ ở gần quầy triển lãm:

“Ở bên kia!”

Tóc Đuôi Ngựa tỉnh táo lại, vỗ đầu:

“Đại sư ngươi lợi hại quá, sao ngươi biết hay vậy?”

Luồng tà khí ấy chính là nguồn gốc của tà khí trong nhà bọn họ.

Ta hỏi nàng, làm sao nàng có được bức tượng Thủy Thần này?

Nàng trả lời, tượng Thủy Thần đã ở trong nhà nàng cũng được mười mấy năm rồi. Nàng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ có người đến nhờ vả chuyện gì rồi đưa nó cho nàng, bảo là vớt được ở hồ Cửu Lý, tuy không nhìn ra được niên đại cụ thể nhưng có thể thấy là đồ cổ hàng thật giá thật.

Đến quầy triển lãm có tà khí, ta nhìn thấy được một pho tượng cao ba thước.

Khi thấy rõ diện mạo của pho tượng này, ta thầm giật mình.

Trông nó giống Tiêu Tương như tạc.

Pho tượng này cầm một món đồ rất sắc bén, giống như một vũ khí lạnh cổ xưa, nhưng ta chưa bao giờ nhìn thấy thứ nào có hình dạng và cấu tạo như vậy, không biết nó tên là gì.

Đột nhiên, Tóc Đuôi Ngựa hình như phát hiện ra cái gì đó, nàng bỗng “ơ” một tiếng.

Ta lập tức nhìn về phía Tóc Đuôi Ngựa:

“Làm sao vậy?”

Tóc Đuôi Ngựa chỉ vào binh khí trong tay pho tượng, nói:

“Thứ này này, ta nhớ lúc trước nó không có màu gì cả…”

Pho tượng được làm bằng gỗ thanh ngân phượng hoàng, không có màu sắc, chỉ có phần nhọn của binh khí đột ngột phủ một lớp đỏ sậm, giống như nó từng đâm ai đó và nhuốm máu tươi!

Thì thế đúng rồi, tam tỷ bị thương bởi pho tượng này!

Rốt cuộc dưới hồ Cửu Lý có thứ gì mà ngay cả một pho tượng cũng bị nhiễm nhiều tà khí như vậy?

Ta vội ôm pho tượng ra.

Tóc Đuôi Ngựa hoàn hồn, đột nhiên ngăn ta lại:

“Đúng rồi, đại sư, ngươi sốt ruột như thế là muốn thứ này làm gì? Tuy nó là đồ cổ nhưng ở chỗ này của ta nó không đáng giá tiền…”

Nói xong còn kéo ta đi xem những báu vật khác của nàng:

“Không dối gạt ngươi, hôm nay ngươi đã giúp ta, nếu không tìm thấy Sư Tử Phiên Thiên Ấn thì ta không có mặt mũi nào vào phần mộ tổ tiên nữa! Thứ này không đủ lễ nghĩa, người khác biết được chẳng phải sẽ chê cười họ Lưu ta bủn xỉn sao? Ngươi xem những thứ khác đi, cứ lựa chọn tùy ý!”

Ta vội nói:

“Cái khác…”

Nhưng ta còn chưa nói xong thì Trình Tinh Hà theo bên cạnh đã vô cùng kích động, hét to:

“Được! Vậy thì cảm ơn Lưu phu nhân nhé!”

Sau đó hắn bắt đầu chạy đi tìm kiếm vật báu như chuột rơi vào vại mỡ.

Chương 631 - Thứ Có Lông

Chương 631: Thứ Có Lông

Tóc Đuôi Ngựa tuy có tướng lông mày xoắn ốc, tướng tá hung tợn, nhưng cằm túi dày rộng, chứng tỏ nàng tính hào sảng, trọng nghĩa khinh tài, là một người ân oán rõ ràng.

Nếu sinh ra sớm hơn thì chưa biết chừng nàng có thể chiếm cứ một vị trí trong số những hảo hán Lương Sơn.

Tóc Đuôi Ngựa hãy còn muốn ta bỏ tượng Thủy Thần đi mà lấy thêm thứ gì khác đáng giá hơn, ta ôm pho tượng không buông tay, tình cờ thấy được cung Tật Ách của nàng, bèn hỏi hơn mười năm qua có phải thường xuyên bị bệnh không?

Mắt Tóc Đuôi Ngựa sáng rực lên:

“Đại sư ngươi thấy được cả cái này sao?”

Vậy là đúng rồi, tà khí của tượng Thủy Thần quá nặng, cũng may nó ở trong nhà Tóc Đuôi Ngựa: Tóc Đuôi Ngựa hẳn là tuổi thìn hoặc tuổi dần, lại là con nhà đại gia tộc, mệnh số cứng, lại có Sư Tử Phiên Thiên Ấn trấn trạch. Tuy vậy, tà khí vẫn có thể khiến người sở hữu bị thương, khỏi phải nói người bình thường giữ nó trong nhà, tà khí chắc chắn sẽ khiến người đó nhà tan cửa nát, giống như bức xạ hạt nhân vậy.

Bây giờ nghĩ lại, người đưa tượng Thủy Thần cho nàng lúc trước nhất định biết thứ này có vấn đề, cố ý hại nàng.

Tuy pho tượng mang đến tà khí, nhưng lúc tam tỷ trộm Sư Tử Phiên Thiên Ấn, pho tượng cảm nhớ ơn nuôi dưỡng của nhà họ

Lưu, trấn trạch giúp bọn họ, thế nên mới khiến tam tỷ bị thương.

Quả thực là “vô tình cắm liễu liễu lại xanh”, thần kỳ quá. Chẳng lẽ đây cũng là vận may do Sư Tử Phiên Thiên Ấn nghịch chuyển tình thế đem lại?

Tóc Đuôi Ngựa không hiểu rõ, còn hỏi ta mấy năm qua nàng bị bệnh có phải là do bị người phụ nữ họ Giang nhà đối diện nguyền rủa không? Nói xong nàng nghiến răng, lại hỏi ta nàng mời ta hết bao nhiêu tiền, nàng sẵn sàng chi gấp đôi để họ Giang cũng phải nếm mùi đau khổ.

Ta xua tay, nói ngươi đừng lo, bức tượng điêu khắc này bị ta mang đi thì về sau ngươi chắc chắn sẽ khỏi bệnh, những việc lạ xảy ra trong nhà cũng sẽ dần dần biến mất.

Ta còn bổ sung thêm, ta không biết hai người các ngươi có xích mích gì, không thể nói bừa là ai đúng ai sai, ta chỉ khuyên một câu, nên hóa giải thù hận chứ đừng tăng thêm mâu thuẫn, thế mới có lợi cho hai nhà các ngươi.

Tóc Đuôi Ngựa nghe xong thì nửa tin nửa ngờ, đúng lúc này Trình Tinh Hà hưng phấn ôm một thứ gì đó chạy lại.

Đó là một cái bình rất lớn, là sứ Thanh Hoa, nhưng hoa văn trên bình không phải là hình tùng hạc hàn mai, trái lại trông rất kỳ quái, ta chưa nhìn thấy hoa văn này bao giờ.

Nhìn kỹ thì thấy giống mặt một người, không có ngũ quan, chỉ là có một con mắt, nhìn kiểu gì cũng thấy không may mắn.

Tiếp theo lại nhìn hình dạng của nó, ta biết ngay, đây là bình tướng quân! Dùng để đựng tro cốt!

Ta nói ngươi ăn no rửng mỡ à? Chọn thứ đen đủi này làm gì?

Trình Tinh Hà lắc đầu, nói ngươi thì biết cái gì, chiếc bình này là sứ Thanh Hoa nhà Nguyên, chưa biết chừng sẽ có giá trị ngang ngửa “Quỷ Cốc Tử hạ sơn”, đấu giá vài tỷ đấy.

Đúng là mở mồm là có chữ.

Tóc Đuôi Ngựa vung bàn tay to lên, nói:

“Thế có là gì, đám nhà....Các chàng trai nếu thích thì ta còn nhiều lắm.”

Ta vội xua tay, không dám nhận quá nhiều, bằng không trái lại lại thành thiếu nợ công đức của Tóc Đuôi Ngựa, đến khi trả lại thì rắc rối lắm.

Tóc Đuôi Ngựa tiễn bọn ta ra cửa, nàng còn bịn rịn, muốn mời ta làm thầy phong thủy thường trú ở nhà nàng, ta lập tức xua tay từ chối.

Bọn ta ra cửa, nghe thấy tiếng hét chói tai vang lên từ nhà Giang tổng, tiếng kêu ấy khiến người ta hoảng sợ, Trình Tinh Hà tức khắc cảm thấy thấp thỏm:

“Không phải là chúng ta đến muộn, cậu ấm đã đẻ rồi đấy chứ?”

Ta vọng khí quan sát cẩn thận, dẫn Trình Tinh Hà chạy vào trong nhà.

Hiện tại khí trong nhà vẫn là hồng khí bình thường, chứng tỏ yêu thai chưa ra đời, nhưng hồng khí đã có dấu hiệu chuyển sang màu đen, yêu thai của cậu ấm sắp sửa được sinh ra.

Tóc Đuôi Ngựa nghe được tiếng kêu thảm thiết thì cảm thấy hứng thú, nhân lúc bọn ta không chú ý đã đi theo phía sau.

Đến khi vào trong nhà, ta thấy Giang tổng được đỡ đến cửa, mặt cắt không còn một giọt máu, tay chân mềm nhũn, thư ký dùng hết sức bình sinh ấn huyệt nhân trung cho nàng:

“Giang tổng, ngươi cố gắng lên, đại sư sắp trở lại rồi!”

Mắt Giang tổng lờ đờ, khi nhìn thấy bọn ta đến thì ánh mắt mới trở nên có thần, nàng bật dậy nắm lấy ta, giọng nói nghẹn ngào:

“Đại sư, sao bây giờ ngươi mới về, con của ta, con của ta hắn…”

Mùi máu tanh!

Ta không rảnh trấn an Giang tổng nữa, lập tức lao vào trong nhà, vừa vào trong đã suýt điếc tai vì tiếng kêu khản đặc thảm thiết, tiếp theo lại suýt ngã nhào vì mùi máu tanh tưởi, ta nhìn thấy bụng của cậu ấm có vết nứt, một thứ nho nhỏ muốn leo ra ngoài qua khe nứt ấy!

Thứ đó....Hình như còn có lông!

Chương 632 - Tam Tỷ

Chương 632: Tam Tỷ

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ta lập tức lấy tượng Thủy Thần ra, ấn nó lên bụng của cậu ấm.

Lần này, cậu ấm lập tức kêu gào, nhưng đồng thời phần bụng nhấp nhô như sóng biển của hắn đột nhiên yên ổn lại, còn vật nhỏ cũng rụt lại về trong bụng ngay như ốc mượn hồn!

Quả nhiên, thứ trong bụng hắn cũng sợ tượng Thủy Thần giống như tam tỷ!

Có lẽ cậu ấm không còn thấy đau nữa, hắn thoi thóp ngẩng đầu lên nhìn hai người bọn ta, bỗng ngoác mồm lên gào khóc:

“Hai tên khốn nhà các ngươi, vứt bỏ ta bỏ chạy, ta còn tưởng các ngươi mặc kệ ta với bụng của ta....Hu..hu…”

Trình Tinh Hà xua tay:

“Đừng nói vậy chứ, người nào không biết chuyện lại nghĩ bọn ta là cha của con hắn.”

Nhưng đột nhiên, cửa sổ sát đất lớn bị một trận gió to bật mở, giống như có thứ gì đó lao vào phòng theo cơn gió!

Cảm giác này rất quen thuộc, là thứ màu trắng khổng lồ có tiên linh khí!

Trình Tinh Hà túm ta:

“Đến rồi!”

Trong nháy mắt, ta còn chưa kịp phản ứng thì tà khí của tượng Thủy Thần trên tay ta bột phát, một tia sáng xuyên qua bầu trời đêm ngay trước mắt ta và Trình Tinh Hà.

Trong khung cảnh mông lung, dường như có một bóng người thướt tha chậm rãi bay ra từ pho tượng, vũ khí sắc bén trong tay vung mạnh, chém rách tấm màn trắng.

Bóng dáng ấy, lạnh lùng và mỹ lệ, thanh cao không dính bụi trần!

Ta thầm kích động, Tiêu Tương…

Không, Tiêu Tương thật sự vẫn đang ở hóa long địa, chắc hẳn đó là thần khí còn vương lại trên bức tượng điêu khắc khi nàng còn tại vị.

Một chút thần khí còn sót lại đã có thể khiến tam tỷ mang tiên linh khí bị thương thành ra như vậy. Ta rùng mình, rốt cuộc thực lực của Tiêu Tương thật sự mạnh đến mức nào?

Bóng người và thứ bên ngoài va vào nhau, tuy màn che màu trắng vô cùng vững chắc với ta, nhưng khi đối mặt với bóng người này, nó sụp đổ trong nháy mắt, để lộ thân hình xinh đẹp của tam tỷ.

Tiếng la hét thảm thiết vang vọng trên không trung.

Là giọng của tam tỷ!

Giọng nói của Trình Tinh Hà nghèn nghẹn:

“Đây là....Thần?”

Tia sáng biến mất.

Chuyện vừa rồi xảy ra quá nhanh, cho dù là ta cũng chưa kịp nhìn rõ, mọi thứ trước mắt đã khôi phục sự bình yên như cũ, nếu không phải cửa sổ mở toang, ta gần như cho rằng những gì mình vừa thấy là ảo giác!

Cậu âm chỉ biết trước mắt sáng bừng lên, chứ cũng không nhìn thấy gì cả:

“Vừa rồi là chớp à?”

Hắn vừa dứt lời thì bỗng có tiếng khóc lóc bi thương vang lên bên ngoài:

“Bói toán đã đúng, ta không nên nghịch thiên....Quả nhiên gặp phải người trong tủ là kiếp số trong vận mệnh.”

…

Chỉ thấy trên thân cây có con vật lông màu nâu nhạt, lớn hơn con mèo một chút, đôi mắt đen lay láy.

Mà trên đuôi nó lại có chỗ bị trụi lông.

Trình Tinh Hà cũng đuổi theo đến đây, trừng mắt:

“Chuyện gì vậy, đại biến hoạt tiên à? Sao Hồ tiên lại biến thành như này?”

Ta bảo ngươi nhìn cho rõ, đây không phải là con gấu nhỏ, mà là Đại Ly Tử.

Đại Ly Tử cúi đầu nhìn chúng ta, bỗng nhiên quay người nằm cạnh thân cây, khóc lóc ỉ ôi.

Không chỉ như vậy...Màu xanh chói mắt lúc trước của nó đã biến mất, đừng nói là tiên linh khí, bây giờ xem ra tu vi của nó còn kém hơn Hôi Bách Thương.

Hôi Bách Thương cũng là một cái cây nhiều chuyện, đã đuổi theo kịp, cười khúc khích không ngừng:

“Đáng đời, trong đời chuyện gì cũng có, không có cũng chớ cưỡng cầu, Thủy Thần gia gia, người nhìn mông nó kìa.”

Ta cầm cái đuôi của nó lên xem, lập tức phát hiện cái đuôi của nó hơi sai sai. Đáng nhẽ ra cái đuôi bị đứt của Đại Ly Tử màu nâu đen, vậy cái đuôi màu trắng có tiên linh khí lúc trước đâu rồi?

Việc này cũng khiến ta choáng váng, chẳng nhẽ Tam tỷ đã bị sát khí của pho tượng Thủy Thần dọa sợ, nên tạo ra thế thân rồi ném ở đây?

Ta lập tức dò hỏi:

“Tam tỷ?”

Hắn bụm mặt, nhưng giọng nói vẫn không đổi:

“Ta đã thành như vậy rồi, ngươi gọi ta làm gì?”

Đúng là Tam tỷ!

Trình Tinh Hà reo lên, vội hỏi nó:

“Ngươi đúng là Tam tỷ rồi, đuôi của ngươi đâu?”

Đại Ly Tử bỗng ngẩng đầu nhìn chằm chằm chúng ta, xoay người lại khóc lóc: “Việc này còn cần hỏi à?”

Cũng không cần hỏi. Ta nhớ ra rồi, cái đuôi màu trắng đó đã bị pho tượng Thủy Thần chặt dứt.

Cái đuôi vừa đứt đã khiến Tam tỷ tổn thương nguyên khí nặng nề, ngay cả hình người cũng không giữ được.

Ta lập tức biết:

“Chẳng lẽ cái đuôi đó...không phải của ngươi?”

Tam tỷ càng khóc càng hăng, đột nhiên lớn giọng:

“Cái này còn cần hỏi à!”

Bọn ta cũng hiểu rồi.

Hôi Bách Thương vội hỏi:

“Hừ, bảo sao ta thấy tiên linh khí không đúng. Ta còn hỏi vì sao chỉ có đuôi của ngươi là có tiên linh khí, còn mấy chỗ khác thì không có! Đầu cơ trục lợi gì đó, không phải của ngươi đương nhiên không giữ được. Thủy Thần gia gia, ta nói cho người, ta biết thứ tiên linh khí kia lấy đâu ra, là lấy trộm từ chỗ Hồ Tiên chân chính đấy!”

Tam tỷ ngước gương mặt nhỏ nhắn lên, mắng Hôi Bách Thương:

“Má nó! Con chuột chết nhà ngươi, thèm bị đánh à? Ăn rồi quản ba cái chuyện vớ vẩn! Sao ngươi biết ta trộm?”

Hôi Bách Thương bĩu môi:

“Vậy ngươi nói thử xem nào, ngươi là Đại Ly Tử sao lại có đuôi hồ ly? Do tia bức xạ nên đột biến gen à?”

Chương 633 - Kiếp Nạn

Chương 633: Kiếp Nạn

Trời ạ, cái con chuột Hôi Bách Thương này cũng biết công nghệ cao các thứ, đúng là khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác mà.

Sau đó Hôi Bách Thương đắc ý nói với chúng ta, đừng nhìn bề ngoài nó như thế, thỉnh thoảng nó cũng biết lướt mấy blog, dừng chân hiện tại, hướng đến tương lai, làm tấm gương tốt cho mấy đứa nhỏ.

Tam tỷ nổi giận gầm lên:

“Mẹ nó, cái đuôi hồ tiên này là…Là ta lấy được quang minh chính đại!”

Lúc đầu tộc Đại Ly Tử cũng sống như thế, biến thành hình người để dụ dỗ thư sinh, ăn tinh khí để tu hành, danh tiếng chỉ đứng sau Hồ Tiên.

Tam tỷ cứ ranh ma quỷ quái mãi như thế, trời sinh thất học, cứ nhìn chằm chằm người yêu của người này đến người khác, người khác thì càng ăn nhiều tinh khí thì bề ngoài ngày càng xinh đẹp, nàng thì vẫn mãi thế, càng ăn lại càng mập.

Mấy chị em cứ cười nhạo nàng mãi, nói nàng ngu xuẩn, chẳng giống Đại Ly Tử chút nào, đúng là khiến tộc Đại Ly Tử mất mặt.

Tam tỷ tức đến nổ phổi, cũng không còn cách nào, đành phải trốn vào trong núi sâu.

Nhưng sau khi trốn một lúc thì nàng lại có được một cơ duyên

- nàng gặp được một con thiên hồ.

Trình Tinh Hà nghe thế thì nhìn thẳng:

“Có chín đuôi ư?”

Lúc này Tam tỷ mới gật đầu một cái:

“Ngươi cũng biết à?”

Ai mà không biết chứ? Thê tử Đồ Sơn thị của Đại Vũ, sủng phi Đắc Kỷ của Trụ Vương, không phải đều là Cửu Vĩ Hồ à?”

Tam tỷ mất hết bình tĩnh, khiến chúng ta phải nghe hết, không được cắt ngang.

Trình Tinh Hà vội bịt miệng lại, Tam tỷ thì tiếp tục kể. Lúc đó hình như Cửu vĩ thiên hồ đang bảo vệ thứ gì đó, bị thiên lôi cướp được, đã thoi thóp rồi, Tam tỷ thấy nàng đẹp vô ngần nên ngậm thảo dược đến cứu nàng.

Cửu vĩ thiên hồ để báo đáp ơn cứu mạng của nàng nên đưa cho nàng một cái đuôi.

Cái đuôi đó màu trắng, còn có cả tiên linh khí.

Tam tỷ vô cùng vui vẻ, nhịn nhau chặt đứt đuôi của mình, nối đuôi thiên hồ vào.

Lúc này nàng không chỉ có thể biến thành cụ già mà còn có được tiên linh khí, thực lực có thể giết chết đám chị em trong nháy mắt, vô cùng vui vẻ.

Mà lúc thiên hồ ra đi, thiên hồ có nói tháng nào năm nào đó Tam tỷ sẽ có một kiếp nạn, lúc ấy ngươi phải chuẩn bị cho kĩ, nếu nhẹ thì vứt đuôi, nặng thì nộp mạng.

Chuyện này khiến Tam tỷ hoảng sợ, nói đó là kiếp nạn gì.

Thiên hồ lập tức nói cho nàng, nói kiếp nạn này không thể nói ra, nếu như có thể lấy được ấn sư tử thiên phiên thì sẽ tránh được một kiếp, nhưng nếu như gặp được người đại quý thì cái đuôi sẽ không còn thuộc về ngươi nữa.

Tam tỷ cũng chẳng biết người đại quý là gì, thiên hồ nói đến lúc đó nàng sẽ tự biết. Nói xong còn bảo ngày thường này phải chăm làm việc thiện, tự sắp xếp ổn thỏa.

Nói xong Tam tỷ lập tức nhìn ta trách móc.

Ta sửng sốt một lúc, lúc đó ta mới chui từ trong tủ qua, chẳng nhẽ ta là người đại quý đó?

Đúng là thiên hồ, việc này cũng tính được ạ?

Ta đột nhiên muốn biết rõ, lập tức hỏi:

“Vậy hôm nay chính là ngày gặp kiếp nạn đó à?”

Tam tỷ gật đầu một cái, nhìn cái đuôi trơ rụi, lại khóc lóc.

Trình Tinh Hà vội nói:

“Cái đó ta cũng hiểu, nhưng mà ngươi muốn ấn sư tử phiên thiên thì có quan hệ gì với công tử đó?”

Nếu như không phải nàng đùa giỡn công tử đó thì chưa chắc đã gặp chúng ta trong cái tủ lớn.

Tam tỷ vùi đầu khóc thút thít:

“Đây là số mệnh!”

Lúc đầu đến ngày này, tim nàng cứ đập rộn lên, sợ mình bị thiên lôi đánh hay gì đó, đi khắp nơi hỏi thăm tin tức của ấn sư tử phiên thiên, có lẽ thứ này cũng không nổi danh như ngọc Bích Hòa nên không hỏi thăm được tin tức. Ngay sau đó có người nói với nàng hắn biết tung tích của ấn sư tử phiên thiến.

Đương nhiên Tam tỷ rất vui, lập tức hỏi hắn ở đâu?

Người kia nói có thể nói cho ngươi biết, nhưng mà có một điều kiện.

Tam tỷ lập tức hỏi hắn, điều kiện gì?

Người kia cười một cách quỷ dị, nói phải khiến một người đàn ông mang thai, dùng mọi cách hành hạ khiến cho hắn ta chịu hết những đau khổ khi mang thai.

Đương nhiên Tam tỷ không hiểu, hỏi vì sao lại muốn làm vậy?

Người kia nói ngươi không cần quan tâm, chỉ cần nói ngươi có làm hay không?

Vì để lấy ấn sư tử phiên thiên, muốn Tam tỷ làm gì cũng được, đương nhiên Tam tỷ đồng ý. Lúc đó Tam tỷ cũng có lòng riêng.

Bởi vì Tam tỷ không chắc mình có thể thoát khỏi kiếp nạn hay không, mà nàng cũng không có đời sau.

Ủy thác này lại không hẹn và hợp với suy nghĩ của nàng, nàng muốn trước khi kiếp nạn đến để lại đứa con nối dõi tông đường. Nếu vậy thì dù mình mất đi đuôi thì cũng có thể để con cái nhận cái đuôi ấy.

Người kia vô cùng vui mừng, mời Tam tỷ đến chỗ công tử ca này.

Mọi chuyện đều thuận lợi, Tam tỷ có đứa con ở chỗ công tử ca này, cũng nhận được tin tức của ấn sư tử phiên thiến.

Chương 634 - Lý Đại Sư

Chương 634: Lý Đại Sư

Chỉ là không ngờ ở bên trong tàng bảo các Lưu gia có một cái pho tượng Thủy Thần đầy sát khí trấn giữ. Pho tượng ấy lợi hại vô cùng, dù là nàng cũng không cách nào thuận lợi lấy đi ấn sư tử phiên thiến.

Khoảng thời gian ấy nàng cứ ở lại Lưu gia tìm cơ hội lấy ấn sư tử phiên thiến. Thỉnh thoảng rảnh rỗi lại đi xem tình hình mang thai của công tử ca, còn đưa đồ ăn của Lưu gia cho công tử ca.

Vậy nên công tử ca mới hiểu lầm rằng Tam tỷ là Hồ tiên Lưu gia mời về để đối phó mình.

Thấy ngày kia sắp đến, Tam tỷ vẫn chưa trộm được ấn sư tử phiên thiến nên ngày càng cuống cuồng, đánh phải liều mạng xông vào tàng bảo các Lưu gia, muốn trộm ấn sư tử phiên thiến nhưng lại bị pho tượng Thủy Thần đầy sát khí làm bị thương.

Nơi ấn sư tử phiên thiến rơi xuống vừa khéo là cái giếng thần, nàng không xuống được, cũng không thể vớt lên.

Trừ ngày mười lăm, lúc báo cáo công việc trên miếu thành hoàng thì giếng thần mới rời khỏi cái giếng kia.

Vậy nên nàng đến chỗ công tử ca trước, muốn chờ ngày mười lăm để đi mò ấn sư tử phiên thiến.

Ai biết có phải trùng hợp hay không, lại nhìn thấy người đi ra từ tử.

Nàng đột nhiên nhớ ra, chẳng lẽ người đại quý là chỉ người đi ra từ cái tủ lớn ư?

Lúc ấy trong lòng nàng vô cùng sợ hãi, còn thể không sợ sao, chẳng bao lâu nữa là có thể mò được ấn sư tử phiên thiến rồi.

Kết quả sau cùng thì ai ai cũng biết. Hết sức tính toán nhưng cơ duyên xảo hợp, cái ấn sư tử phiên thiến kia lại rơi vào trong tay chúng ta, mà bởi vì ta là “người đại quý” mà pho tượng Thủy Thần mời tới nên Tam tỷ đã đánh mất cái đuôi mang tiên linh khí kia.

Nói đến đây, Tam tỷ lại khóc:

“Cuối cùng vẫn là dã tràng xe cát biển Đông…”

Câu chuyện của Tam tỷ đã cho thấy một điều. Mọi thứ đã có vận mệnh của nó, không ai thoát được, cho dù bày mưu tính kế cũng không thể thay đổi được.

Hôi Bách Thương nghe xong chỉ thở dài, vẻ mặt bầu bí thương nhau.

Mà Trình Tinh Hà đã nóng mắt từ lâu, lập tức hỏi nàng:

“Vậy cái đuôi Cửu Vĩ Hồ bị chém đứt của ngươi đã rơi đâu rồi?”

Sau ta lại chẳng hiểu lòng hắn chứ, hắn chỉ cảm thấy cái đuôi kia đáng tiền mà thôi.

Lời này đâm vào nỗi đau của Tam tỷ, Tam tỷ ôm khuôn mặt nhỏ nhất của mình, cũng không chịu trả lời hắn.

Chuyện cái đuôi ta cũng chẳng quan tâm, chuyện này chẳng liên quan gì đến chúng ta, ta vội hỏi:

“Vậy người nhờ ngươi làm công tử ca mang thai kia là ai?”

Tam tỷ nghe xong, chớp chớp mắt, hất cằm về phía tàng cây:

“Ở đây này.”

Ta lấy làm kinh hãi, người kia đang ở đây ư?

Vì vậy ta lập tức cúi đầu nhìn về phía Tam tỷ chỉ, vừa nhìn ta đã biết đó là ai.

Nhưng mà ta không hiểu vì sao người nọ lại làm vậy?

Lúc này Giang tổng đang hấp hối, Cao Mã Vĩ lập tức chạy lén qua xem công tử ca, nhìn thấy bộ dạng của công tử ca thì cười ngã nghiêng ngã ngửa, liên tục nói là báo ứng. Giang tổng phát hiện thì tức giận đứng dậy ngăn Cao Mã Vĩ.

Hai người đẹp đứng cạnh nhau, xung quanh sặc mùi mưa đạn.

Chỉ có một người bịt tai không thèm nghe Giang tổng và Cao Mã Vĩ, chỉ nhìn chằm chằm khe cửa, nhìn công tử ca đang kêu rên không ngừng.

Từ lúc hắn xuất hiện với thân phận là cái công cụ hình người nên chúng ta cũng không chú ý nhiều, nhưng bây giờ đã rõ, hắn là người ủy thác cho Đại Ly Tử.

Thư ký.

Ta trượt xuống khỏi cây, đi qua Giang tổng và Cao Mã Vĩ, tay khoác lên bả vai thư ký.

Trái tim thư kí đều đặt trên người công tử ca, cắn răng thật chặt, hiển nhiên đang căng thẳng. Đột nhiên bả vai bị ta ôm lấy nên giật mình một cái, hất tay ta ra theo phản xạ.

Nhưng mà ta cũng dùng tức, tay như dính trên bả vai hắn vậy, hắn không hất ra được.

Hắn quay đầu lại nhìn ta, ánh mắt không chút tập trung, hiển nhiên đang lo lắng. Nhưng hắn lập tức lấy lại tinh thần, nói:

“À, thì ra là Lý đại sư. Chuyện này, thiếu gia nhà chúng ta khiến người lo lắng rồi, người nhanh nghĩ cách đi…”

Nói như thế nhưng ánh mắt hắn ngày càng trống rỗng, lúc này mới nhận ra Giang tổng và Cao Mã Vĩ tóc tai bù xù như hai nữ quỷ, nhanh chóng đến can ngăn:

“Ôi chao, Giang tổng, ngài đây là…”

Tay ta siết chặt nhưng mà vẫn cười với hắn ta:

“Ngươi đang lo thiếu gia nhà ngươi không sinh được hay là lo thiếu gia sinh được đây?”

Thư ký sửng sốt, bắt đầu nở nụ cười giả tạo theo phản xạ:

“Lý đại sư, người có ý gì thế?”

Ta đáp:

“Không phải ngươi mong thiếu gia nhà ngươi chịu đủ nỗi đau sinh nở sao? Ngươi hài lòng với tình hình bây giờ chưa?”

Vừa nghe ta nói, Giang tổng và Cao Mã Vĩ lập tức dừng lại, đồng thành hỏi:

“Là sao?”

Mặt thư ký lập tức trắng bệch, sau đó dường như nhớ ra được gì đó, quay đầu nhìn Tam tỷ trên cây, trong ánh mắt đầy căm hận.

Chương 635 - Hai Anh Em

Chương 635: Hai Anh Em

Ta kéo gã:

“Được rồi, ngươi đừng nhìn như thế...Ngươi làm thế vì người nhà nhỉ? Ta xem nào...Là em gái đúng không?”

Giang tổng bỏ Cao Mã Vĩ ra, khó tin nói:

“Thư ký, là thật ư? Thật sự là ngươi sao…”

Cao Mã Vĩ càng hưng phấn hơn, vui sướng nói:

“Ha, hai mắt như mù, dẫn sói vào nhà…”

Càng đừng nói đến công tư ca, lập tức kêu về phía cửa:

“Là ngươi ư? Ngày thường thấy ngươi trung thực, không ngờ lại là hạng ăn cây táo rào cây sung. Nếu không phải nhà ta cho ngươi công ăn việc làm thì chẳng biết ngươi đang ăn xin ở đâu đâu, đồ vong ân phụ nghĩa…”

“Câm mồm!”

Thư kí vốn trung thực lại đột nhiên nổi hết gân xanh lên, nắm chặt tay thành quả đấm, lần này khiến ba người đều dừng lạnh.

Thư ký lẩm bẩm nói:

“Ta hận không thể khiến ngươi chịu khổ gấp mười lần bây giờ!”

Công tử ca tức giận, giãy giụa:

“Dám ám hại chủ nhân, ở thời thái gia gia ta thì phải dìm lồng heo! Hơn nữa ta nào có thù oán gì với ngươi…”

Đang nói đến đây, có lẽ công tử ca đã nhớ ra điều gì đó, sắc mặt bỗng thay đổi, không nói năng gì nữa.

Gã đuối lý.

Thư ký gào xong, dường như đã nói ra hết toàn bộ phẫn uất và oán hận của mình, giống như đã dùng hết toàn bộ sức lực. Hắn ta cúi đầu, lồng ngực gầy yếu phập phồng, cuối cùng đặt mông ngồi trên đất, lẩm bẩm:

“Ta đã biết...Nghe thấy tên ngươi, ta đã biết…”

Ta nhớ ra rồi, ban đầu ở cao ốc Thần Long, thư kí này nghe thấy tên ta thì hơi sửng sốt,

Ban đầu ta cảm thấy có phải hắn đã từng nghe thấy tên ta hay không? Nhưng mà nghĩ lại thì đúng là hơi tự luyến, cũng không nghĩ nhiều, bây giờ xem ra hắn biết mình, sợ mình làm hỏng chuyện của hắn.

Vừa thấy mặt hắn đã biết mệnh của hắn không tốt.

Mặt của thư kí gọi là mặt trăng non.

Giữa trán hắn ta nhô lên, sự nghiệp không tệ nhưng sừng nhật nguyệt lại lõm vào, cho thấy từ nhỏ hắn đã không có ai trong nhà che chở, cho thấy cha mẹ đều mất cả.

Thân phận, địa vị bây giờ của hắn ta đều lấy được nhờ chính hai tay. Quả nhiên từ cổ tay xuống, trong lòng bàn tay hắn đầy vết chai, cho thấy trước kia đã chịu khổ khá nhiều.

Một người không có bối cảnh lại đạt được ngày hôm nay, chắc chắn đã phải trả giá rất nhiều.

Mà cung huynh đệ của hắn ta lại kém người bình thường một chút, cho thấy người nhà hắn ít ỏi, còn có một chút âm khí cho thấy trong nhà từng có chị em nhưng đã chết, còn chết rất thảm, trở thành vết sẹo trong lòng hắn.

Bây giờ mặt hắn đầy khói mù tràn ra từ cung huynh đệ, cho thấy việc hắn làm đều liên quan đến cái chết của chị em.

Bề ngoài thư ký khá bình tĩnh nhưng đôi tay đã run lên không thể khống chế được, khóe miệng giật giật, cười khổ:

“Không lừa được thì ta cũng không nói dối nữa. Đúng vậy, ta có một người em gái, em gái ta vừa thông minh lại xinh đẹp...Ngươi cứ tìm thử xem, cả nước này chẳng ai khôn ngoan lại hiểu chuyện hơn em gái ta...Nhưng mà…”

Nói đến đây, thư kí cắn chặt răng, trong mắt đầy lửa giận:

“Là vì tên khốn kiếp kia…”

Thư kí và em gái vốn sống trong gia đình bốn người hạnh phúc, mọi người sống trong căn nhà nhỏ, vô cùng vui vẻ.

Nhưng năm thư kí học lớp 12, em gái học mẫu giáo, đồ phòng cháy chữa cháy trong tòa nhà chưa đủ an toàn nên xảy ra hỏa hoạn. Phụ mẫu không thoát được, nhúng ướt chăn rồi ôm hai đứa nhỏ vào lòng, lúc nhân viên cứu hỏa đến thì phụ mẫu đã chết cháy, vẫn ôm chặt hai đứa nhỏ trong lòng.

Thư ký nhớ câu cuối cùng của cha hắn là ta không bảo vệ được các con, sau này con phải bảo vệ em gái thật tốt.

Toàn bộ tích góp trong nhà mất sạch, mà chủ nhà lại trốn tránh trách nhiệm, không chịu bồi thường. Sau khi khoản bồi thường bị người thân cưới thì hai huynh muội bị họ đá như quả bóng, nếm hết lạnh ấm nhân gian.

Biết bao lần thư ký muốn tìm đến cái chết, nhưng nhìn thấy em gái, hắn lại nhớ đến câu nói cuối cùng của cha.

Mạng hai người họ là do phụ mẫu dùng mạnh để đổi lấy, hắn phải sống thật tốt, phải bảo vệ em gái.

Em gái cũng rất hiểu chuyện, thấy tay ca ca bị thương vì chuyển than giúp người ta thì sẽ lau tay cho ca ca, thấy ca ca đi phát truyền đơn vào mùa đông bị nứt da thì nàng chuẩn bị nước nóng và khăn khô cho ca. Tầng hầm bị gió lùa vào, hai huynh muội tựa vào nhau sưởi ấm.

Cuối cùng hai đứa nhỏ cũng thành người lớn, thư ký nhận học bổng, có thể ra nước ngoài học tập trở thành một người có địa vị, cũng nhận được công việc khá tốt là làm thư ký cho Giang tổng.

Em gái theo gương ca ca, vào thực tập ở công ty ca ca.

Đáng nhẽ cảnh đẹp ngày vui của hai người sắp đến, nhưng lúc này công tử ca lại gặp em gái.

Em gái lớn lên xinh đẹp nhưng lại chưa trải qua nhân tình thế thái, có cô nương nào lại không mơ được gặp hoàng tử chứ?

Thư ký phát hiện, lập tức khuyên bảo em gái không được tiếp tục, công tử ca này là người nóng tính, hắn ở bên cạnh Giang tổng mãi, sao lại không biết chứ?

Chương 636 - Lũ Không Tim Không Phổi

Chương 636: Lũ Không Tim Không Phổi

Nhưng người yêu vào lại mù quáng, huống chi em gái đã khổ cả đời, nàng ngây thơ cho rằng công tử ca sẽ quay đầu vì nàng.

Thư ký đã quỳ xuống cầu xin công tử ca buông tha em gái, nhưng mà công tử ca lại nổi giận quát ngươi là thá gì, liên quan gì đến ngươi chứ? Ta cũng chẳng cưới nàng, đều là người trẻ tuổi mà thôi, chơi đùa chút thì sao chứ?

Thư ký hận không thể giết chết công tử ra, đúng lúc đó em gái lại mang thai.

Dĩ nhiên sau khi công tử ca nghe nói thế thì mất hết hứng thú, lập tức đá em gái, lạnh lùng nói không biết đứa nhỏ nào cả.

Em gái không chấp nhận được. Đây là mối tình đầu của nàng, nàng không tin công tử ca biết chuyện lại không thèm quan tâm.

Mặc kệ công tử ca thuyết phục thế nào, em gái kiên quyết muốn sinh đứa bé ra. Nàng cảm thấy nếu công tử ca nhìn thấy đứa bé thì sẽ nhận lại hai mẹ con nàng.

Lòng thư ký đau như cắt nhưng lại không còn cách nào, lúc sắp sinh thì cuống rốn quấn cổ, xuất huyết, đứa nhỏ chết. Em gái chỉ còn lại chút hơi thở yếu ớt, xin ca ca nói công tử ca đến đó một lát.

Thư ký như phát điên, cầu xin công tử ca đi thăm nàng, nhưng mà công tử ca lại lạnh lùng nói mấy người nghèo nàn như các ngươi không biết phấn đấu đi lên, chỉ biết lừa gạt mấy người giàu như bọn ta, ta đã thấy nhiều rồi. Đúng là đám đỉa hút máu.

Chết thì càng sạch chứ sao, đứa bé kia có máu nghèo hèn kiết xác, không phải khiến ta mất mặt sao? Hai người này chết đúng là tổ tông phù hộ.

Thư ký đã quên mất mình về bệnh viện như thế nào, chỉ thấy em gái nằm trên giường đã biến thành một cái khác.

Em gái mình coi như báu vật lại bị người khác xem như cái giày rách.

Thư ký thề dù phải trả giá cỡ nào, dù phải chết cũng phải trả thù cho em gái.

Hắn không chỉ ghét tên công tử, mà còn ghét cả Giang tổng.

Nếu không phải vì Giang tổng, trên đời làm sao lại có sự tồn tại loại người như tên công tử cơ chứ?

Hắn muốn cả nhà Giang tổng đoạn tử tuyệt tôn, không một ai có thể trốn thoát.

Trình Tinh Hà thở dài, lắc đầu một lúc lâu, Hôi Bách Thương bĩu môi nói:

"Thư ký này trông có vẻ là là người ốm yếu, trông hơi già....không hợp với phong thái của ta."

Nghe đến đây, Giang tổng cảm thấy khó thở, nhìn chằm chằm tên công tử: "Những gì thư ký nói đều là thật sao?"

Tuy tên công tử đuối lý nhưng vẫn còn cứng mồm cứng miệng:

"Chuyện này có thể trách ta hay sao? Ta vốn là chỉ muốn chơi qua đường rồi thôi, ai mà biết được nàng còn muốn mang thai cơ chứ? Nàng mộng tưởng hão huyền, muốn gả vào một gia đình giàu có, làm một thân tầm gửi ăn sung mặc sướng đến cuối đời, đây chẳng phải là đang nằm mơ à? Nàng cho rằng bọn ta đều là một lũ ngu chỉ được cái nhiều tiền thôi hay sao...."

Giang tổng bất ngờ lao tới, “chát” một cái, tát tên công tử tới mức muốn nổ đom đóm mắt.

Tên công tử lớn tới từng tuổi này, có lẽ chưa từng bị đánh bao giờ, cho nên xém chút nữa là ngất lịm, nhìn chằm chằm Giang tổng, mãi tới khi mặt sưng vù lên mới sực tỉnh:

"Ngươi....ngươi đánh ta?"

Giang tổng lại tát thêm một cái nữa:

“Ta không đánh chết được cái tên súc sinh như ngươi, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột thì phải đào lỗ…”

Đúng vậy, hắn là con của ai, máu trên người hắn đang chảy từ ai cơ chứ.

Giang tổng là mẹ đơn thân, lẽ nào chưa từng trải qua khó khăn như thế này hay sao?

Không ai có thể đoán được điều đó.

Ta chợt nhớ đến người cha khốn nạn của mình.

Hắn là người như thế nào? Trên người ta có điểm gì được thừa hưởng từ hắn đây?

Nhưng ta thu hồi tâm trí lại ngay lập tức...dù cho hắn có phải là Lý Mậu Xương hay không thì cũng không phải là việc mà ta có thể tò mò.

Những điều còn lại có thể đoán được, thư ký biết Cao Mã Vĩ và Giang tổng không hợp nhau, chuyện xung khắc mang đến vận rủi cho nhau cũng là do một tay hắn sắp đặt, còn cái người muốn làm kẻ thứ ba kia cũng là do chính tay hắn dẫn dắt...ngoài một người hết sức tin tưởng hắn như Giang tổng ra thì không còn người khác có thể đạt được điều kiện này.

Hắn tìm được Tam tỷ, từ đó cũng dễ dàng đoán ra được cũng chính hắn là người đã đưa ra yêu cầu như vậy với Tam tỷ, hắn muốn tên công tử tự mình gánh chịu hết thảy tội lỗi mà mình đã phải nếm trải khi em gái vẫn còn sống.

Sau khi đánh con xong, Giang tổng chợt nhớ ra điều gì đó, trên mặt nước mắt rơi giàn giụa.

Tên công tử nhìn Giang tổng đang khóc, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu:

"Người ngươi đánh là ta, chịu đau cũng là ta, ngươi khóc cái gì mà khóc?"

Giang tổng hận sắt không thành thép nói:

“Ngươi giống y chang cha ngươi...đều là một lũ không tim không phổi!"

Thư ký nhìn chằm chằm bụng của tên công tử, đột nhiên cười ha hả, vừa cười vừa chảy nước mắt.

Có lẽ là hắn cũng đang nghĩ, trả thù một tên không tim không phổi như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Ta hỏi hắn:

“Vậy ngươi hãy nói cho ta biết, là ai đã dạy cho ngươi những điều này?”

Chương 637 - Con Của Ta

Chương 637: Con Của Ta

Thư ký chỉ là một người bình thường, càng không có ánh sáng công đức, lấy đâu ra nhiều kiến thức trong giới như vậy được chứ? Chắc chắn phải có ai đó đứng đằng sau chỉ bảo.

Sắc mặt của thư ký hơi thay đổi, rõ ràng có chút cố chấp:

"Không có ai cả, mọi chuyện đều là do một mình ta tự mày mò tìm hiểu."

Ngươi tự mày mò ở đâu mà tìm ra được một người thứ ba đê tiện như vậy chứ, chuyện này nghe còn có thể chấp nhận được, nhưng ngươi tự mày mò làm sao mà có thể mò đến tận chuyện của Tam tỷ đây?

Nhưng có lẽ thư ký đã giao hẹn với người đứng sau từ trước, mồm miệng giữ kín như bưng, không thể cạy ra được nửa chữ, cứ như thế mà nhìn chằm chằm tên công tử, vẻ mặt cười như không cười.

Tên công tử nhìn thấy vẻ mặt của hắn thì vô cùng tức giận, nhưng vừa mới định mở miệng thì hắn đột nhiên ôm bụng kêu lên:

"Đau....Bụng của ta đau quá..."

Lần này hắn không hề nói dối. Bọn ta cũng có thể thấy được bụng của hắn bắt đầu phồng ra rồi lại xẹp lại ngày càng rõ ràng hơn, giống như có thứ gì đó bên trong đang giãy giụa muốn chui ra ngoài.

Tên công tử vừa rên rỉ vừa gào lên với Giang tổng:

"Ngươi đúng thật là đến tuổi mãn kinh rồi, sao lại có thể giúp người khác đánh con trai mình chứ? Bụng của ta đã bị hắn làm cho thành ra thế này, bây giờ phải làm sao đây?"

Mặc dù Giang tổng cực kỳ căm ghét con trai làm ra chuyện vô nhân tính, nhưng lúc này tính mạng của con trai lại quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác, vì vậy liền lập tức túm lấy ta nói:

“Đại sư, ta cầu xin ngươi hãy cứu lấy con trai của ta…”

Gương mặt của Tam tỷ cũng đang nhìn chằm chằm vào cái bụng này.

Ta quan sát khuôn mặt của tên công tử kỹ hơn rồi trả lời:

"Cố chịu đi.”

Quả báo mà hắn phải gánh chịu vẫn còn chưa kết thúc đâu.

Tên công tử nghe xong liền lớn giọng mắng ta:

“Tại sao chính ngươi không lại đây mà chịu đi?”

Dựa vào cái gì mà ta phải chịu chứ? Ta không giống như ngươi, làm ra những chuyện khốn nạn như vậy.

Trình Tinh Hà từ từ xé miếng que cay Vệ Long lớn:

"Đáng đời."

Hôi Bách Thương cũng gật đầu, trong lòng cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm - chuyện này giống như đúc với những gì mà hắn đã làm trước đây.

Quả nhiên, tên công tử đau đớn rống lên một tiếng, đau như đứt từng đoạn ruột như vậy, đột nhiên hắn không chịu nổi:

"Nếu như đau như thế này, chi bằng ta cứ chết quách đi cho xong!"

Vừa nói, hắn vừa ngẩng đầu muốn đập vào tường.

Giang tổng nhìn thấy cảnh này liền vội lao đến ngăn con trai mình lại, nhưng lúc này, bụng của tên công tử bất ngờ đập mạnh vào góc giường.

Tên công tử lại hét lên thêm một tiếng nữa rồi nằm vật trên mặt đất không nhúc nhích.

Giang tổng sợ đến mức bất chấp tất cả mà vội ôm lấy con trai mình:

"Dương Dương....Dương Dương mau nhìn mẹ của ngươi này, ngươi đừng chết mà..."

Hắn không chết - ngọn đèn sinh mệnh vẫn còn sáng một nửa, nhưng đứa bé trong bụng hắn không ngừng tỏa ra khí đen, dường như đã không còn hô hấp nữa.

Ta trả lời:

“Hắn không chết được đâu.”

Tất cả là nhờ vào những việc từ thiện mà bình thường Giang tổng vẫn hay làm, cái tên tên công tử phá gia chi tử này còn có thể sống sót hoàn toàn là vì công đức của mẹ hắn – số phận đã định sẵn là Giang tổng sẽ không mất đi đứa trai.

Nàng không đáng để phải chịu cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, còn người kia thì chắc chắn phải chịu cảnh này.

Tam tỷ cũng ở bên ngoài khóc rống:

"Con của ta....Con của ta..."

Trong lòng ta hiểu được rõ ràng như có gương soi, thuật pháp này cũng là do Tam tỷ ỷ vào đuôi hồ ly trời sinh mà làm ra, hiện tại nàng cũng đã không còn đuôi hồ ly trời sinh nữa rồi, cũng như không thể tiếp tục thực hiện thuật pháp này được nữa.

Bào thai quỷ đó không giữ được rồi.

Thư ký nhìn chằm chằm tên công tử, lẩm bẩm nói:

"Dựa vào đâu? Dựa vào cái gì cơ chứ?"

Hắn đột nhiên đứng dậy, túm lấy ta:

"Các người là một đám người ăn cơm âm dương, không phải đều nói người sẽ có nhân quả báo ứng hay sao? Hắn hại em gái ta một xác hai mạng, dựa vào đâu mà không phải nhận quả báo cơ chứ? Hay là....vì các ngươi cầm tiền của bọn chúng rồi nên giúp những tên nhà giàu như bọn chúng đi cửa sau hả? Các ngươi chỉ biết đến tiền thôi hay sao?"

Những chuyện như thế này rất khó để giải thích rõ ràng với một người bình thường, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức để nói rõ rằng mặc dù con trai của Giang tổng đã làm hại đến nhiều người, nhưng bản thân Giang tổng lại cứu được nhiều người hơn.

Đồng thời, cái tên tên công tử này không chết, là vì số trời đã định sẵn Giang tổng sẽ không mất đi con trai, nhưng sau khi Giang tổng đã trăm tuổi rồi thì như thế nào? Không một ai có thể nói trước được, lúc đó cái tên tên công tử này sẽ ra sao.

Chương 638 - Rộng Lượng

Chương 638: Rộng Lượng

Có rất nhiều người không tin vào nhân quả báo ứng, nói rằng họ đã nhìn thấy một số kẻ ác làm nhiều điều xấu mà vẫn có thể sống tốt, ta chỉ có thể nói rằng, nếu ngươi chưa nhìn thấy thì không có nghĩa là không có quả báo—đôi khi quả báo xảy ra những lúc ngươi không thể ngờ đến nhất.

Thư ký lâm vào trầm mặc một hồi lâu rồi ngồi thụp xuống đất, đột nhiên bật cười nói:

"Vậy thì tốt quá rồi....Ta sẽ chờ, ta phải chống mắt lên coi..."

Lúc này, Giang tổng chạy lại đỡ lấy ta, chỉ vào con trai của nàng rồi nói:

"Đại sư, nhưng mà bụng của con trai ta..."

Đúng vậy, mặc dù bào thai quỷ chết yểu, tà khí cũng không bay ra, nhưng bào thai quỷ vẫn còn tồn tại trong bụng của hắn.

Ta trả lời:

“Ta phải tìm một chuyên gia để có thể giải quyết vấn đề này.”

Tất nhiên là tà bệnh chỉ có thể để cho quỷ y chữa khỏi.

Giang tổng nghe xong bèn vội đón Bạch Hoắc Hương tới, sau khi Bạch Hoắc Hương tới, nhìn bụng của hắn rồi đáp:

“Dễ thôi, chỉ cần đẩy tà khí ra ngoài, để ta phối đại hoàng, phấn của tuyết hồ điệp, còn có..."

Mà tên công tử sau khi vết sẹo lành lại liền quên mất đau đớn, nhìn chằm chằm gương mặt sinh đẹp của Bạch Hoắc Hương, một tay sờ tay của Bạch Hoắc Hương, liếm môi:

"Ngươi là Trung y sao? Vậy ngươi có mát xa không? Loại tinh dầu thoa lên da…”

Vừa nói, hắn vừa nắm tay Bạch Hoắc Hương, kéo xuống chạm vào da mình.

Bọn ta ai nấy đều biết rõ ràng tính tình của Bạch Hoắc Hương, ta và Trình Tinh Hà liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lộ ra vẻ mặt cực kỳ hả hê.

Quả nhiên, tên công tử hét lên một tiếng, ta nhìn thấy trên bụng của tên công tử cắm một cây kim châm.

Mà vẻ mặt của Bạch Hoắc Hương vô cùng lạnh lùng nói:

"Không cần phải kê đơn nữa, ta cảm thấy tà khí trên người hắn tích lũy quá nhiều, thôi thì dùng phương pháp thạch châm đi, mang kim bạc với than đỏ tới đây."

"Than đỏ sao?”

Tên công tử trở nên lo lắng:

"Mang than tới để làm cái gì? Giác hơi sao?"

Bạch Hoắc Hương mỉm cười:

"Cũng không khác nhau lắm."

Nụ cười này suýt chút nữa đã làm cho trái tim của tên công tử tan chảy thành vũng nước, hắn không ngờ rằng, dùng than củi là để nung nóng cây kim dày, đâm thủng làn da mỏng manh cùng cái bụng yếu đuối của hắn. Kiếp nạn này của hắn thật là sống không bằng chết.

Theo tiếng hét của tên công tử, căn phòng tràn ngập mùi da heo nướng, Trình Tinh Hà thiếu điều chảy nước miếng:

“Khi nào thì chúng ta mới đi ăn thịt nướng đây?”

Giang tổng đau khổ khóc lóc, ta cũng rơi nước mắt, khói bốc ra từ bếp than xông thẳng vào mắt, cay đến không thể mở nổi mắt.

Ta đi ra sân hít thở không khí trong lành, khi nhìn lên thì thấy Tam tỷ vẫn còn nằm trên cành cây.

Điều này khiến ta cảm thấy hơi ngạc nhiên, vì vậy ta hỏi nàng:

"Con báo lớn như ngươi đang muốn tiễn đưa chú rể nhỏ của mình sao?"

Tam tỷ lườm ta rồi rống lên:

"Nhảm nhí, ta....ta..."

Ta có thể nhận ra rằng Tam tỷ ồn ào nãy giờ là do không leo xuống được - chân tay của nàng ngắn, bụng lại to, nếu hấp tấp leo xuống thì chắc chắn sẽ bị ngã.

Ta trèo lên cây rồi bế nàng xuống.

Tam tỷ nhìn ta chằm chằm, có chút bối rối:

“Ngươi...ngươi muốn xử lý ta như thế nào?”

Ta đáp:

“Ta chỉ muốn hỏi ngươi một chuyện thôi.”

Tam tỷ lập tức trở nên cảnh giác:

“Ta biết ngay mà, vô sự hiến ân cần, nếu không phải là tặc thì cũng là cướp!"

Ngươi nói coi, ta còn có thể làm tặc hay trộm cướp được cái gì từ trên người một con báo lớn như ngươi sao hả?

Ta lại hỏi nàng:

“Dù sao thì ngươi cũng là tiên gia, cái tên thư ký kia làm sao mà tìm được ngươi vậy?”

Chắc chắn phải có một người làm trung gian, hình như lại rất quen thuộc với nhà họ Giang, nhà họ Lưu, thư ký và cả Tam tỷ nữa.

Con báo lớn do dự một lúc, rồi mới bất đắc dĩ nói:

“Ta cũng không quen người đó, tất cả những gì ta biết là - hình như hắn cũng là người của nhà họ Giang.”

Người nhà họ Giang sao?

Đột nhiên ta nhận ra được, đúng rồi, nhà họ Giang....Giang Qua Tử, Giang Thần, họ không phải đều mang họ Giang sao?

Có lẽ nào...họ là người cùng một nhà ư?

Ta còn chưa kịp nghĩ ra cái gì, Tam tỷ đột nhiên nhảy ra từ trong ngực ta:

"Núi xanh còn giữ lại được, lo gì không có củi đốt chứ, chúng ta sẽ còn có dịp gặp lại nhau! Đến lúc đó thì, haha...."

Đây coi như là kết thù rồi sao?

Hôi Bách Thương vô cùng bất mãn:

"Thủy thần đại nhân, bọn ta còn có thể để cho một con báo lớn đè đầu cưỡi cổ hay sao? Ngươi cứ đợi ở đây, ta phải đuổi kịp bắt nàng về, rồi chúng ta cùng đi ăn lẩu!"

Ta xua tay nói thôi bỏ đi, từ nay về sau nàng cũng không còn có cơ hội biến thành người được nữa, cứ để cho nàng chửi cho sướng miệng đi.

Hôi Bách Thương thở dài:

“Thủy Thần đại nhân thật là rộng lượng, những người làm nên việc lớn đúng là không giống người thường.”

Không phải, là do ta lười và thấy phiền phức thôi.

Lúc này, ta chợt phát hiện đằng sau cái cây có một thứ gì đó – nó khá to, còn có màu trắng nữa!

Chương 639 - Mãn Tự Kim Bạc

Chương 639: Mãn Tự Kim Bạc

Hôi Bách Thương không thấy nó, cảm thấy ở nơi này cũng không có ích lợi gì, chắp tay với ta, nói buổi chiều đứa nhỏ muốn uống trà sữa nên hắn phải đi xếp hàng.

Ta còn chưa kịp nói lời tạm biệt với hắn, bóng dáng màu xám tro của hắn đã biến mất nhanh như chớp.

Ta bèn đi về phía thứ kia...Quả nhiên, thứ đó mềm mại và đẹp đẽ, khi ta cầm trong tay, lập tức cảm thấy nó không giống như một đồ vật trên nhân gian.

Lại lấy tay sờ vào một cái, càng không cần phải nói, giống như lần áp chế Thất Tinh Long Tuyền ngày hôm đó, thứ này có tiên linh khí!

Cái đuôi của Cửu Vĩ Thiên Hồ!

Ngay từ đầu ta còn tưởng rằng là bị pho tượng Thủy Thần phá hủy, nhưng nghĩ cũng đúng, đây chính là đồ có tiên linh khí, không thể dễ dàng bị hư hỏng như vậy.

Pho tượng Thủy Thần cũng chỉ là chém nó xuống từ trên người Tam tỷ mà thôi.

Kỳ quái, tại sao Tam tỷ không nhặt lên lần nữa?

Mà lúc này, ta bỗng nhiên cảm thấy, trên người mình có một thứ mơ hồ sáng lên một chút.

Ta sờ một cái, trái lại có chút ngạc nhiên...Mãn Tự Kim Bạc!

Lần cuối cùng ta gặp A Mãn vẫn là lần Tiêu Tương xảy ra chuyện, sau đó ta vào cục Chu Tước, vốn định tìm nàng để nhờ giúp đỡ, nhưng nàng không đi ra.

Ta vẫn cho rằng nàng đang tức giận vì chuyện gì đó, hoặc là cục Chu Tước có thứ gì đó khiến cho nàng kiêng kỵ, nên vẫn không gọi nàng, hiện tại Mãn Tự Kim Bạc sáng lên. Chẳng lẽ có chuyện gì?

Tôi ngay lập tức chạm vào Kim Bạc:

"A Mãn."

Mùi thuốc thơm phức, ngào ngạt kia lập tức ngưng tụ sau lưng ta, giọng nói ngọt ngào mềm mại vang lên:

"Cô gia...đã lâu không gặp, ta rất nhớ ngươi, vừa trở về là muốn gặp ngươi, ngươi có nhớ ta không?”

Mùi thuốc của nàng, không giống với mùi hương của Bạch Hoắc Hương...mùi hương của Bạch Hoắc Hương giống như hương gỗ, trang trọng không nói nên lời, mà mùi hương của A Mãn lại ngọt ngào, giống như có sinh mệnh lực phóng khoáng của thực vật tràn ngập sức sống.

Điều này làm cho tai ta nóng lên, nhưng khi ta nghĩ lại, nàng vừa trở lại? Nàng đã đi đâu?

Không đợi ta hỏi, đôi mắt đẹp của nàng lại nhìn về phía cái đuôi Thiên Hồ kia, dường như vô cùng kinh ngạc:

"Cái này ở đâu ra?”

Ta kể lại sự việc một lần, nàng cầm lấy cái đuôi Thiên Hồ, vô cùng hoài niệm, lẩm bẩm nói:

"Đã lâu không gặp..."

Ta lập tức trợn to hai mắt:

"Không nên, cái này là của ngươi..."

Nghe nói trước kia A Mãn ở vị trí cao hơn, bởi vì chuyện nào đó mà bị giáng chức, mới trở thành Sơn thần của núi Hồ Cô, lại kết hợp với chuyện Thiên Hồ bị thiên lôi hành kiếp kia...

Đầu tiên A Mãn hơi sửng sốt, sau đó nở nụ cười:

"Nguyên thân của ta cũng không phải Cửu Vĩ Thiên Hồ, mà là..."

Nói đến đây, dường như A Mãn cố kỵ điều gì đó bèn thay đổi lời nói:

"Tuy nhiên, ta và Cửu Vĩ Thiên Hồ này là người quen biết cũ.”

Ta bèn hỏi nàng, hiện tại Cửu Vĩ Thiên Hồ ở đâu? Nếu không đưa cái này về cho người ta, coi như là một việc công đức.

Nhưng A Mãn lắc đầu, nhận lấy cái đuôi màu trắng kia, rất hoài niệm nói:

"Từ khi chúng ta cùng nhau bị giáng chức đã không có tin tức gì của nó, không nghĩ rằng, sau khi nó hạ giới còn bị mất một cái đuôi.”

Nàng và Cửu Vĩ Thiên Hồ bị giáng chức vì cùng một chuyện?

Ta không nhịn được hỏi:

"Các ngươi rốt cuộc đã làm gì mà để xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy?"

Ta còn nhớ, lúc Đại Ly Tử nói về con Thiên Hồ kia, có nói lúc nó hành kiếp giống như đang bảo vệ một cái gì đó.

A Mãn có chút thất thần trong nháy mắt, sau đó mới nói:

"Chuyện kia là một bí mật to lớn...Khi có cơ hội, ta nhất định nói cho ngươi biết.

Vậy hiện tại không có cơ hội?

Ta có chút nhụt chí, thân thể uyển chuyển của A Mãn vòng qua phía sau ta, nghịch ngợm cười nói:

"Cô gia, ta đã lâu không tới như vậy, có phải ngươi sợ ta không cần ngươi hay không?”

Ta lập tức cảm thấy rất chột dạ, vội nói:

"Ngươi cũng đừng nghĩ nhiều, ta..."

Một ngón tay mảnh khảnh đặt lên miệng ta, khóe miệng của A Mãn cong lên, nở một nụ cười quyến rũ:

"Ngươi không cần nhiều lời, ta hiểu được.”

Nụ cười kia làm cho cả người ta cảm thấy khó chịu, giống như có chỗ nào đó ngứa ngáy nhưng lại không thể gãi được.

Sau đó, A Mãn vuốt ve khuôn mặt ta, nói với vẻ hài lòng:

"Ngươi gọi ta một tiếng khi nhớ đến ta, ta đã thấy rất vui rồi.”

Lúc này A Mãn mới nói cho ta biết, lần trước nàng không xuất hiện là bởi vì nàng bị bên trên triệu tập.

Chuyện này cũng kỳ lạ, sau khi A Mãn rời khỏi núi Hồ Cô, theo lý thuyết vị trí sơn thần sẽ để cho những người có bản lĩnh khác kế vị, tại sao lại có lệnh triệu tập từ phía trên, còn có chuyện của nàng?

A Mãn cười ranh mãnh nói, sau khi nàng vừa rời đi như vậy, tuy rằng núi Hồ Cô có người thay nàng làm công việc của Sơn thần, nhưng không dám thay thế vị trí của nàng, cho nên, hiện tại trên danh nghĩa nàng vẫn là Sơn thần của núi Hồ Cô, phía trên triệu tập, đương nhiên là phải đi.

Chương 640 - A Mãn Đến

Chương 640: A Mãn Đến

Mà lần triệu tập này...Có liên quan đến chuyện nàng bị giáng chức lúc trước, có vẻ như chuyện đó, gần đây sẽ mang đến một tai họa.

Nếu A Mãn không tiện nói, ta cũng không hỏi nhiều, bèn hỏi cái đuôi này của nàng thì làm thế nào bây giờ?

Nàng suy nghĩ một chút, tựa lên người tôi:

"Với giao tình của ta và hắn, cho ngươi mượn cũng không có vấn đề gì cả..."

Không, ta là một người sống, ngàn vạn lần không muốn nhận thêm một cái đuôi!

A Mãn vô cùng thất vọng, bèn đặt cái đuôi vào trong ngực:

"Đã như vậy, trước tiên ta bảo quản thay ngươi. Nếu thật sự có thể có cơ duyên gặp được nó, vậy trả lại cho nó cũng không muộn.”

Ta bỗng nhiên có loại cảm giác, chẳng lẽ, Cửu Vĩ Thiên Hồ kia đã biết từ trước, có một ngày cái đuôi của nó sẽ rơi vào trong tay ta, nên mới nói với Đại Ly Tử câu kia?

Không cần đoán cũng biết, đây là tiên linh thực sự!

Không đợi ta nghĩ ra cái gì, A Mãn đã nhìn ta bằng ánh mắt có gì đó không đúng.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta vội hỏi nàng có chuyện gì vậy?

Nàng nhíu nhíu mày, rồi đột nhiên ôm lấy ta.

Rất mềm, rất ấm áp, rất thơm...Trái tim ta đập loạn xạ không thể kiểm soát được. Đổi lại là ai cũng không thể kiểm soát được!

Ta nghe thấy giọng nói ngọt ngào của nàng vang lên bên tai ta:

"Cô gia, gần đây ngươi sẽ gặp phải một tai họa, có liên quan đến tính mạng."

Lần đầu tiên giọng nói của nàng lộ vẻ lo lắng.

Ta lập tức cảm thấy sửng sốt:

"Nghiêm trọng như vậy?”

"Ngươi yên tâm."

A Mãn ngẩng đầu lên, mũi nàng tựa vào chóp mũi ta, ánh mắt xinh đẹp cũng trở nên lạnh thấu xương:

"Ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Trái tim tôi cảm thấy ấm áp, gật đầu, nói rằng ta cũng sẽ tự bảo vệ bản thân mình.

Từ khi ta vào nghề tới nay, chuyện nguy hiểm đến tính mạng ta cũng không phải chỉ gặp một hai lần, nhưng đây là lần đầu tiên A Mãn nghiêm túc cảnh báo ta như vậy.

A Mãn vẫn có vẻ hơi lo lắng, nắm lấy tay ta, nói:

"Ngươi nhớ kỹ, nhất định phải đặt Mãn Tự Kim Bạc ở trước ngực, không thể lệch bất cứ phân nào.”

Chuyện này không khó, vì vậy ta đã đồng ý.

A Mãn tựa đầu vào ngực ta:

"Kiếp nạn này không thể tránh thoát...Vì ta, người nhất định phải sống.”

A Mãn càng ôm ta chặt hơn, giống như không đành lòng rời khỏi người ta, nhưng nàng lại đột nhiên nở nụ cười:

"Có người muốn ghen rồi.”

Tiêu Tương?

Ta đột nhiên nghe thấy một tiếng ho đằng sau lưng tôi.

Bạch Hoắc Hương...

A Mãn ngẩng đầu, hướng về phía sau mỉm cười:

"Có nàng ở bên cạnh ngươi, ta cũng yên tâm rồi.”

Đúng rồi, Bạch Hoắc Hương có đến núi Hồ Cô để hái thuốc, A Mãn có quen biết nàng.

Ta quay đầu lại, lập tức cảm thấy giật mình.

Chỉ thấy Bạch Hoắc Hương lạnh mặt đang dựa vào cây hoa cúc, khóe miệng nở nụ cười lạnh:

"Lý đại sư, mới một ngày không gặp, ngươi lại đang phong lưu khoái hoạt rồi?”

Cái khí thế kia quả thực là gió nổi mưa giông trước cơn bão!

Trình Tinh Hà cũng đi ra, hắn quen biết A Mãn, vừa thấy trận chiến này, vội nói:

"Ai nha, đây không phải là vợ trước của ngươi sao? Đã trở lại rồi? Chào mừng đến với...Ai..."

Hắn còn chưa nói xong đã kêu thảm một tiếng, chắc là bị Bạch Hoắc Hương dùng kim châm đâm vào.

Biểu cảm của Bạch Hoắc Hương càng ngày càng mất tự nhiên:

"Triều Đại Thanh đã diệt vong, Lý Bắc Đẩu còn có bản lĩnh lấy tam thê tứ thiếp?”

Trình Tinh Hà hít vài hơi:

"Chuyện này ngươi phải hỏi hắn, liên quan gì đến ta?”

Ta vội nói:

"Đây là người mình, A Mãn.”

Ánh mắt của Bạch Hoắc Hương sắc như đao, không có ý định coi A Mãn là người mình.

Đương nhiên A Mãn cũng nhìn ra, nghiêng đầu cười, cố ý nói bằng giọng nói mà Bạch Hoắc Hương có thể nghe thấy:

"Cô gia, ta mệt rồi, buổi tối trải giường xong ta lại đến.”

Giường?

Mặt ta nóng bừng, còn chưa kịp nói gì thì A Mãn đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa, mà Bạch Hoắc Hương thì cắn răng, xoay người rời đi.

Trình Tinh Hà nuốt một gắp mì rồi nói:

"Ngươi nói xem, trong động vật có tắc kè hoa có thể đổi màu cơ thể, làm sao con người cũng có thể đổi màu được? Vừa rồi Bạch Hoắc Hương còn rất trắng, nhưng trong chốc lát sắc mặt lại xanh mét giống như xương rồng vậy.”

Ăn mì còn nhiều lời như vậy, sao ngươi không nghẹn chết đi.

Lúc này, khói trong phòng đã tản đi, ta vươn đầu nhìn vào trong, chỉ thấy bụng của tên công tử kia thật sự như bị nướng, vết cháy xém dày đặc, quả thực thảm đến mức không đành lòng nhìn. Phương pháp châm thạch của Bạch Hoắc Hương rất hiệu quả, bụng đã nhỏ đi một vòng.

Thì ra Bạch Hoắc Hương đã mở miệng, nếu muốn hoàn toàn khôi phục, nhất định trong bảy bảy bốn mươi chín ngày đều phải dùng châm thạch để lại của nàng để trị liệu, không được tiêm thuốc tê, càng đau càng có tác dụng.

Công tử ca gào thét thảm thiết nhiều đến mức không thể phát ra được âm thanh nào nữa.

Ta biết mà.

Chuyện này còn chưa tính, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, sau này công tử ca này còn phải chịu nhiều đau khổ hơn.

Chương 641 - Bát Tự Hiếm Có

Chương 641: Bát Tự Hiếm Có

Người thư ký cũng không biết là đã hả giận hay chưa, vẫn ngơ ngác nhìn chằm chằm tên công tử.

Trái lại Giang tổng và hắn đã đạt được hòa giải, cũng không biết hai bên đã thương lượng như thế nào.

Mà Cao Mã Vĩ và Giang tổng cũng đã giải quyết mối hiềm khích trước kia, hai nhà này ngược lại nhân họa đắc phúc.

Chuyện đã phát triển đến một bước này, việc chúng ta làm cũng coi như là công đức viên mãn, chỉ là tai họa mà A Mãn nói đã phủ một tầng bóng mờ trong lòng ta bị.

Đúng lúc này, Giang tổng chạy tới, nắm lấy tay ta:

"Lý đại sư, nhờ có ngài mà mọi việc mới được giải quyết thuận lợi như vậy."

Ta vội nói đây là công việc của tôi...Ta cũng nghe thấy Trình Tinh Hà nói, số tiền này khá nhiều.

Giang tổng lại nói tiếp:

"Còn lại còn một việc...Bây giờ ta có một khoản đầu tư rất quan trọng, cần một người giúp ta quản lý, Lý đại sự hãy giúp ta xem ai phù hợp với bát tự của ta?"

Ta vừa nghe lập tức cảm thấy vui mừng, đây cũng là một cơ hội tốt. Hiện tại Hòa Thượng đang cần loại chuyện này!

Nhưng chuyện này cũng không thể nói dối, ta bèn nói ra quan hệ của mình với Hòa Thượng, sau đó cam đoan với Giang tổng, nói đã xem kỹ phong thủy của Hòa Thượng, sẽ không gặp phải xui xẻo gì, hơn nữa nhà họ còn có mỹ nhân bụng to, hai người hợp tác là đôi bên cùng có lợi.

Giang tổng là một thương nhân, khứu giác đương nhiên rất nhạy bén, thấy ta nhiệt tình tiến cử như vậy, bỗng nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, cười giảo hoạt:

"Nếu ta có thể dùng người bạn này của ngươi, ngươi có thể thỏa mãn một tâm nguyện của ta hay không?”

Cái gì? Ta để cho Giang tổng nói.

Giang tổng nhìn chằm chằm vào ta, rồi nói:

"Ngươi có thể làm em trai của ta không?”

Câu này được thốt ra một cách bất ngờ, em trai?

Hai mắt Trình Tinh Hà sáng rực lên, hắn đứng sau liên tục lấy tay chọc ta:

“Thế là thế nào, nàng định bao nuôi ngươi à? Bây giờ trên mạng hở ra là nhóc con xấu xa gì đó...”

Bạch Hoắc Hương nghe vậy thì không tỏ vẻ gì, nhưng tầm mắt cứ liếc về phía này như đang thấp thỏm.

Ta tức giận lườm Trình Tinh Hà, bảo hắn lượn ra chỗ khác, nhìn ánh mắt tha thiết của Giang tổng, ta đoán ra được Giang tổng muốn kết nghĩa chị em với ta.

Nơi này có tập tục, nhà nào không có cha hoặc cha không khỏe mạnh cường tráng, con trai không có phụ huynh mạnh mẽ che chở, bảo vệ thì nhất định phải kết nghĩa với một người xuất chúng.

Ví dụ như người già trường thọ, đàn ông có tà khí, thậm chí là đại thụ trăm tuổi, quỷ vô thường trong miếu, nhằm mượn số mạng hoặc tuổi thọ của họ để phù hộ con trai trong nhà.

Trong Hồng Lâu Mộng, Giả Bảo Ngọc nhận đạo sĩ làm cha nuôi cũng vì lẽ đó: Đứa trẻ yếu ớt lại cao quý, sợ hắn chết yểu.

Giang tổng muốn tìm cho cậu ấm một chỗ dựa vững chắc, nàng vừa ý bản lĩnh của ta.

Nhưng Giang tổng mất chồng, nếu để cậu ấm nhận ta làm cha nuôi thì sẽ có không những lời đồn không hay, thế nên nàng mới muốn ta làm cậu nuôi của cậu ấm.

Tóc Đuôi Ngựa đứng bên cạnh nghe thấy thế thì vô cùng bất mãn, cho rằng Giang tổng quá gian xảo, không ngờ nàng lại giành trước một bước. Tóc Đuôi Ngựa còn định để con gái mình kết nghĩa với ta!

Cậu ấm nghe xong thì tái mặt:

“Mẹ, ngươi điên à, tại sao...”

Giang tổng sợ cậu ấm ăn nói “đại nghịch bất đạo”, bèn liếc mắt ra hiệu cho thư ký, thư ký chỉ mong có thế, lập tức tiến lên cho cậu ấm một bạt tai, lực tay mạnh đến nỗi suýt tát sái quai hàm cậu ấm.

Cậu ấm che miệng, không thể tin vào những gì xảy ra trước mắt mình, nhưng hắn cầm tinh con lừa, ương bướng ngang ngạnh, ăn đòn vài lần biết điều hơn rồi, chỉ có thể căm phẫn nhìn ta, có lẽ hắn cho rằng ta vừa đến đã tẩy não mẹ hắn rồi.

Giang tổng sợ ta không đồng ý, vội nói:

“Lý đại sư, chỉ cần ngươi đồng ý thì điều kiện gì bọn ta cũng chịu, quà cáp mỗi dịp lễ Tết cũng không thiếu ngày nào...”

Nghe thế, Trình Tinh Hà lôi ta sang:

“Chuyện tốt như thế mà không đồng ý, ngươi bị ngu à? Kết nghĩa với người trong giới thượng lưu, tùy ý mở rộng mạng lưới quan hệ, sự nghiệp của ngươi sẽ lên nhanh như ngồi tên lửa, đời này không cần sầu vì tiền nữa!”

Đúng là vậy thật, nhưng điều này không quan trọng, mà quan trọng hơn là Hòa Thượng có thể gây dựng lại sự nghiệp, đây là cơ hội tốt nhất, trở thành cậu nuôi cho cậu ấm cũng không phải chuyện gì to tát.

Vì thế ta đồng ý.

Giang tổng mừng lắm, nàng lập tức sai người đi chuẩn bị đồ đạc để kết nghĩa.

Việc kết nghĩa cũng đơn giản, giống cảnh kết nghĩa vườn đào trong phim mà thôi. Trùng hợp là hôm nay đúng vào ngày rằm, thắp hương, bái lạy, viết bát tự của hai người lên giấy hoàng chỉ, bỏ vào lò đốt.

Giang tổng tên là Giang Nguyệt Thiền. Nàng nhìn bát tự của ta thì ngớ ra.

Ta hỏi nàng làm sao vậy? Nàng vội lắc đầu:

“Không có gì, chỉ là...Bát tự này khá hiếm thấy.”

Có lẽ rất ít người nhìn thấy mệnh tứ thần.

Chương 642 - Hạ Độc

Chương 642: Hạ Độc

Nghi thức cuối cùng là cắt máu ăn thề, sau khi uống rượu máu xong thì ta gọi Giang tổng một tiếng chị, Giang tổng gọi ta là em trai rất thân thiết, thế là hoàn thành nghi lễ.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Giang tổng lập tức bảo cậu âm gọi ta là cậu.

Cậu ấm và ta xêm xêm tuổi, thậm chí có khi còn lớn hơn ta, bảo hắn gọi thì hắn không tình nguyện, giống như đang nhìn mẹ mình bị bọn lừa đảo qua điện thoại tẩy não.

Nhưng thư ký ở bên cạnh nhìn chằm chằm, hắn biết tình cảnh của mình bây giờ không còn như xưa nữa, vì thế để tránh cho phải ăn đòn, hắn vẫn gọi một cách gượng gạo:

“Cậu.”

Trước đây nhận Ô Kê làm đồ đệ, bây giờ lại nhận cậu ấm làm cháu ngoại, ta nghiễm nhiên trở thành trưởng bối rồi đấy, vì thế ta xua tay:

“Ngoan.”

Theo thông lệ thì phải đưa lì xì, Giang tổng đã đưa trước cho ta một bao lì xì dày cộp, rút vài tờ ra cho hắn là được.

Đời này cậu ấm chưa từng nhận bao lì xì nào mỏng như thế, khóe miệng hắn giật nhẹ.

Trước khi đi, Giang tổng như sực nhớ ra cái gì, nàng hỏi ta:

“Bắc Đẩu đệ đệ, ngày mai ngươi rảnh không?”

Thì ra nhà của Giang tổng là một gia tộc lớn, có nhà thờ tổ rất to, nhưng gần đây di dời mộ phần tổ tiền, nhà thờ tổ cũng mới được xây xong, theo lý thuyết tất cả con cháu phải đến nhà thờ tổ mới thắp hương cho tổ tiên, tương tự như khi vào nhà mới mọi người phải cúng nhập trạch.

Nàng muốn nhân cơ hội này giới thiệu ta cho người nhà Giang.

Long trọng như vậy sao? Có vẻ không phải việc gì khó, ta bèn đồng ý.

Giang tổng vui vẻ, sai người đưa bọn ta về.

Trên đường về, ta ôm khư khư tượng Thủy Thần. Trước đó tượng Thủy Thần chém mèo báo, tà khí đã giảm bớt, nhưng vẫn không thể khinh thường, có lẽ tài xế cầm tinh nhỏ như chuột, mèo, ngựa vân vân, vì thế pho tượng sẽ khiến người nọ khó chịu, chốc thì chảy máu mũi, chốc thì đau răng.

Điều này khiến ta cảm thấy xấu hổ, may mà Bạch Hoắc Hương lặng lẽ đâm một châm vào gáy của tài xế, dẫn tà khí đi như cột thu lôi, nhờ thế tài xế mới đỡ hơn.

Tài xế cũng đã nhận ra, luôn miệng nói cảm ơn, hắn nói trước kia nhà họ Giang cũng mời thầy phong thủy đến, nhưng không có ai lợi hại như bọn ta cả, gia chủ thật là may mắn.

Trình Tinh Hà trò chuyện với tài xế, dò hỏi lai lịch nhà họ Giang, nhưng tài xế rất kín miệng, chỉ nói nhà họ Giang là gia tộc lớn, ngành nghề nào cũng có người nhà họ, hơn nữa tất cả đều thuộc giới tinh anh.

Bạch Hoắc Hương không hứng thú với cuộc đối thoại này, nàng lạnh lùng ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, xem ra không muốn để ý đến ta. Ta cả đêm không ngủ, buổi tối còn phải siêu độ người chết trong chung cư, thế là ngủ thiếp đi.

Nắng thu chiếu xuống thấu qua mí mắt, trước mắt vàng ươm, ấm áp, khiến lòng người cảm thấy yên tâm lạ thường.

Bỗng nhiên, ta cảm thấy cổ tay nhói lên, ta nheo mắt, bấy giờ mới thấy rõ mu bàn tay đâm vào đâu bị thương, Bạch Hoắc Hương cúi đầu, cẩn thận chấm thuốc bôi lên cho ta, còn thổi vết thương rất nhẹ như sợ ta đau.

Hình như nàng chỉ nhẹ nhàng với mình ta.

Ánh nắng chiếu lên mặt nàng, mạ một lớp ánh kim lên hàng mi, đôi mắt của nàng trong veo và sáng ngời, dáng vẻ chuyên chú thật là xinh đẹp.

Trình Tinh Hà không phục:

“Chính khí thủy, lúc ngươi bôi thuốc cho ta thì vẩy thuốc bột lên là xong rồi mà? Tại sao lại chu đáo với Thất Tinh thế? Có phải ngươi khinh thường ta không?”

Bạch Hoắc Hương tức giận ngẩng đầu lên:

“Ngươi thì biết cái gì, ai chu đao với hắn? Thuốc này quá hạn rồi, dù sao cũng phải vứt đi, vứt trên tay hắn thì cũng có khác gì đâu.”

Nói xong nàng đè thấp giọng:

“Nếu ngươi dám nói cho hắn biết thì ta hạ độc cho ngươi câm luôn.”

Trình Tinh Hà rụt cổ:

“Không dám, không dám.”

Đúng vậy, nàng tốt với ta quá.

Không bao lâu sau ô tô đã đến cao ốc, Trình Tinh Hà chọc ta:

“Nghĩ đủ rồi ha? Dậy làm việc thôi, những người chết kia đang mong ngóng ngươi lắm đấy.”

Ta lên tiếng đáp lời, ta ước tính, số công đức này có lẽ đủ để thăng lên Huyền cấp bậc một.

Hôm nay là ngày mười lăm, không chỉ người chết trong tòa nhà của bọn ta đến để được siêu độ, mà cô hồn dã quỷ quanh cũng tập trung lại hưởng sái.

Đây có thể xem như đại công đức, sau khi siêu độ xong, dù buổi tối rất lạnh thì ta vẫn đồ mồ hôi ướt đẫm người, may mà có hành khí của Hải lão đầu hỗ trợ, cộng thêm sự giúp đỡ của Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan, bằng không thiên sư Huyền cấp như bọn ta khó có thể hoàn thành công việc khó nhằn này.

Ta thở hổn hển, cổ họng khát khô, không ngờ lại thấy một bát canh sơn dược bát trân có tác dụng bổ khí đặt ngay bên tay mình.

Ngoài Bạch Hoắc Hương ra thì không có ai biết làm món này cả, ta định cảm ơn nhưng nàng vẫn lờ ta đi, thế là ta cũng không tự dưng đi kiếm chuyện cho mình làm gì.

Nhìn ra bên ngoài, trước mắt tức khắc sáng sủa hơn nhiều, như thể thiên địa vạn vật trở nên sạch sẽ hơn, phạm vi vọng khí cũng xa hơn, màu sắc cũng rõ ràng hơn, giống như đổi sang màn hình có độ phân giải cao.

Chương 643 - Miếu

Chương 643: Miếu

Thăng cấp rồi! Huyền cấp bậc một!

Lần này có thể thấy khí màu gì đây?

Có rồi, phóng tầm mắt nhìn cảnh đêm, ta thấy tất cả các hộ gia đình đều được bao phủ bởi một màu sắc chưa thấy bao giờ.

Đó là màu xanh biếc lạnh lẽo lấm tấm, thoạt nhìn rất khó chịu, mang lại cho người ta cảm giác không may mắn. Ta mở Cấp Bậc Của Khí ra, tìm ra rồi, đó là oán khí.

Đúng vậy, người sống trên đời có rất nhiều việc không được như ý mình, mỗi người hoặc ít hoặc nhiều đều tích lũy một lượng oán khí, người chết thì càng khỏi phải nói, nhưng nó lại rất hữu ích trong công việc của bọn ta.

Lần này siêu độ Trình Tinh Hà cũng mệt lè lưỡi, đứng dậy là chân nam đá chân chiêu như uống say, ta nhìn đầu hắn, cảm thấy mừng thay Trình Tinh Hà: Hào quang công đức đậm màu hơn, hắn cũng là Huyền cấp bậc ba rồi.

Ách Ba Lan vốn là người có cấp bậc cao nhất trong số bọn ta, nhưng bây giờ hắn vẫn dừng lại ở Huyền cấp bậc bốn, thế nên hắn hâm mộ lắm, luôn miệng nói đi theo bọn ta có lộc, hắn cũng muốn thăng cấp.

Đúng lúc này ông lão trông mộ đến. Ông lão thấy được người chết, cũng biết công việc siêu độ diễn ra thành công tốt đẹp, mang một túi đồ ăn đến cảm ơn bọn ta.

Trình Tinh Hà nghe thấy có đồ ăn thì vui mừng khôn xiết, nhưng lục túi xong thì hắn ủ rũ gục mặt xuống:

“Cháo hạt kê trứng gà nấu với đường đỏ, cho rằng chúng ta ở cữ à? Lại còn là hàng giá ưu đãi.”

Đồ dở hơi, cho ngươi ăn đã là tốt lắm rồi, còn kén cá chọn canh.

Ông lão cũng hơi xấu hổ, nói rằng ông lão chỉ biết bọn ta tổn thương nguyên khí, biết mỗi mấy thứ này để bồi bổ cơ thể nên mua cái này.

Ta bảo ông lão đừng để ý, nhưng vừa nhìn sang thì phát hiện ông lão đang nhìn chằm chằm vào thứ gì đó và ngẩn người:

“Đây là…”

Ta quay đầu lại thì thấy thứ ông cụ đang nhìn là tượng Thủy Thần.

Ta lên tinh thần ngay lập tức:

“Ngươi biết à?”

Ông lão hoàn hồn, liếm môi:

“Đâu chỉ biết...Thứ này do ta vớt lên đấy! Cũng bởi sự kiện ấy nên ta mới…”

Ông chỉ vào mắt mình.

Ta hỏi ông lão rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Có thể thấy được trên cung Tật Ách của ông lão có một vết sẹo, hiển nhiên từng gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, từ đó cuộc đời của ông lão rẽ sang hướng khác, đi theo con đường không giống như xưa.

Ông lão nói cho bọn ta biết, chuyện này xảy ra mấy năm trước rồi.

Trước kia ông lão làm nghề gì thì không tiện tiết lộ, có một lần bởi vì công việc nên ông đi vào tận núi sâu rừng già.

Khi ấy ông lão vẫn còn là một người đàn ông cứng cỏi, không sợ trời không sợ đất.

Có một buổi tối ông lão nằm mơ thấy có người khấu đầu lạy mình, nói rằng hắn tên là Mao Nhất Thủ, cầu xin ông lão tha cho mình, hắn có thể trả lại một cái mạng.

Người nọ có tật ở tay trái, cánh tay rủ trước ngực.

Ông lão tỉnh dậy thì cảm thấy khó hiểu, khi ấy ông đang làm một việc rất nguy hiểm, không biết giấc mơ này là điềm dữ hay điềm lành.

Ngày hôm sau, ông lão ở trong rừng quá buồn chán, ma xui quỷ khiến làm một cái bẫy thòng lọng để xem có bắt được thú hoang nào không.

Kết quả đến khi trời sẩm tối thì nghe thấy bẫy có động tĩnh, ra xem thì thấy là bắt được một con mèo rừng rất lớn.

Mèo rừng là loài động vật hung dữ, da của nó cũng rất có giá trị, ông lão đang phấn chấn thì bỗng thấy mèo rừng nhìn mình với vẻ chờ mong, giống như quen biết mình vậy.

Ông lão khó hiểu, bèn nhìn kỹ lại, tức khắc cảm thấy dựng tóc gáy. Ông thấy chân trái đằng trước của con mèo rừng bị gãy, rủ xuống, giống hệt "Mao Nhất Thủ" trong giấc mơ đêm qua!

Mao...Tức là mèo sao?

Cho dù bình thường ông lão rất gan dạ thì lúc đấy cũng sợ đến ứa mồ hôi lạnh. Thế ra đêm qua con vật này báo mộng cho mình ư?

Bạn đồng hành của ông lão nói giết nó rồi lột dạ, có thể đổi được vài túi lương thực, nhưng ông lão không biết tại sao lại cảm thấy trong lòng hốt hoảng, thế mà lại không cần mấy túi lương thực, dứt khoát thả mèo rừng đi.

Mèo rừng rơi xuống thì không tấn công con người, trái lại còn khom người cúi đầu với ông lão như nhân loại vái chào.

Bạn bè không hiểu vì sao ông lão vốn là một người tàn nhẫn, thế mà hôm nay lại nhân từ đến độ phóng sinh mèo rừng.

Đến tối, trong núi có quân địch, đánh lén nhóm bọn họ.

Bạn bè của ông lão bị bắn thủng lỗ chỗ, máu thịt văng tung tóe, ông lão cho rằng mình sắp sửa đi đời nhà mà, đột nhiên trong đêm tối ông thấy con mèo rừng què mình bắt hồi sáng.

Kể cũng lạ, khi ấy tối om giơ tay không thấy năm ngón, bây giờ ông lão cũng không nhớ rõ tại sao mình có thể trông thấy con mèo rừng ấy một cách rõ ràng trong màn đêm đen kịt.

Hắn chạy theo mèo rừng, không biết chuyện gì xảy ra thì đã rơi vào một nơi nào đó.

Nơi đó rất kỳ lạ, đến bây giờ ông vẫn không biết rốt cuộc nơi đó là nơi nào, vừa không giống như trên mặt đất vừa không giống dưới lòng đất.

Nhưng ở đấy có một cái miếu.

Chương 644 - Căng Thẳng

Chương 644: Căng Thẳng

Có một giọng nói nói với ông lão, trốn vào đó, đợi đến khi nào bên ngoài vang lên ba tiếng chuông thì lại chạy ra, không thể chậm dù chỉ một giây, bằng không ngươi sẽ gặp xui xẻo.

Ông lão quay đầu lại nhìn, sau lưng không có ai, ông chỉ loáng thoáng cảm thấy âm thành này có phần giống giọng của “Mao Nhất Thủ” trong mơ.

Ông lạc đường, không biết đây là đâu, đành phải nghe lời giọng nói kia trốn vào trong miếu.

Khi bước vào miếu, ông lão sững sờ, ngôi miếu này thờ một đồ vật sáng lấp lánh, có thể tỏa sáng giống như dạ minh châu!

Ông lão định lại gần nhìn xem thứ đó rốt cuộc là cái gì, nhưng đột nhiên ba tiếng chuông vang lên bên ngoài, tiếng vang đinh tai nhức óc.

Ông lão biết đã đến giờ, nhưng không kìm được sự tò mò, muốn nhìn rõ rồi lại đi, nhưng chỉ trong một thoáng chần chừ ấy, vô số đồ vật với những hình thù kỳ quái xuất hiện xung quanh và lao vào sâu trong miếu như thủy triều.

Điều này khiến ông vô cùng sợ hãi, lập tức xoay người chạy ra ngoài. Những thứ đó trông giống như ác quỷ trong miếu, ông còn có thể chạy được đã là anh hùng hảo hán rồi, người bình thường kiểu gì cũng sợ đến són ra quần.

Nhưng ông lão chạy không kịp, một con quái vật nuốt luôn ông lão, ông chỉ thấy trước mắt đen kịt.

Khi ấy ông lão cảm thấy mình chết chắc rồi, đột nhiên ông lão nghe thấy có tiếng người thở dài sau lưng mình, nói tại sao con người luôn nuốt lời?

Lại là giọng của Mao Nhất Thủ.

Một thứ gì đó bị nhét vào trong tay, mà thứ đó cũng rất thần kỳ, hình như đám quái vật rất sợ nó, lập tức nhổ ông lão ra.

Ông lão thậm chí không dám quay lại nhìn, chạy thẳng một mạch ra ngoài, đang chạy thì đột nhiên bị ai đó đẩy một cái, chẳng hiểu sao lại rơi xuống nước.

Đến khi mở mắt ra, ông lão mới phát hiện mình được ngư dân bên hồ Cửu Lý cứu lên, người nọ nói ông trôi ra từ hồ Cửu Lý.

Mà thứ ông nắm chặt trong tay chính là tượng Thủy Thần.

Ông lão đang định cảm ơn thì khi ngẩng lên lại phát hiện thế giới thay đổi hoàn toàn: Rất nhiều thứ ông lão chưa từng thấy bao giờ nay lại xuất hiện trước mắt.

Người chết!

Ông lão hoảng sợ, mắt trợn trắng, bất tỉnh nhân sự.

Còn tượng Thủy Thần biến mất từ lúc nào không hay, sau khi tỉnh lại, ông lão còn hối hận rất lâu, bảo vật lợi hại như thế mà sao mình lại đánh mất cơ chứ!

Dần dần, ông lão cũng quen với âm dương nhãn của mình, ông đổi nghề, bắt đầu hành thiện tích đức. Giống như Trình Tinh Hà, ông lão thấy nhiều người chết ám người sống, biết mọi việc có nhân quả báo ứng, rồi thấy công việc trông mộ lương cao, thế là ông làm nghề này.

Nói xong, ông lão nhìn tượng Thủy Thần và thở dài, nói đã bao nhiêu năm trôi qua, không ngờ còn có duyên gặp lại.

Một suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu ta, ngôi miếu ấy chẳng lẽ là miếu Thủy Thần?

Mà món đồ sáng lấp lánh ấy...Liệu có phải con dấu Thủy Thần?

Ta lập tức hỏi ông lão có biết đi đến nơi đó bằng cách nào không?

Ông lão lắc đầu, nói mình cũng từng đánh bạo đi đến đó, nhưng dù đi thế nào cũng không tìm thấy lối vào.

Cũng phải thôi, ở trong tình cảnh ấy, chẳng ai có thể nhớ rõ đường đi. Hoặc là chỉ có “Mao Nhất Thủ” dẫn đường mới có thể tìm được nơi đó.

Đáng tiếc là sau đó ông lão không còn gặp lại Mao Nhất Thủ nữa.

Chắc chắn đây cũng là nguyên nhân Tiêu Tương không cho ta đi, mà những quái vật với hình thù kỳ dị ấy rốt cuộc là thứ gì?

Trình Tinh Hà huých ta:

“Nghe kể mà thấy căng thẳng ghê, ta khuyên ngươi muốn sống thì đừng nghĩ thử sức, đi ngủ sớm đi, ngày mai còn phải tham gia buổi gặp mặt của chị ngươi đấy.”

Ách Ba Lan cũng gật đầu:

“Ca, nhiều chuyện đã được mệnh trời định sẵn, ngươi nghĩ cũng không có tác dụng gì đâu, có lẽ một ngày nào đó thời cơ đã đến, ngươi không muốn đi cũng phải đi.”

Bọn họ nói cũng có lý, chỉ mong sao mình càng ngày càng mạnh hơn, ngày đó đến sớm.

Tiêu Tương đã phải chịu đựng uất ức quá lâu rồi.

Ngày hôm sau nghỉ ngơi, ta bảo Trình Tinh Hà đưa tiền, đi mua vài bộ quần áo mới. Đi làm khách thì nên ăn diện, đó là phép lễ nghĩa tối thiểu.

Không ngờ, không nhắc tới tiền thì không sao, vừa nhắc tới tiền là mắt Trình Tinh Hà đỏ lên, hắn nhìn phòng của Bạch Hoắc Hương và nháy mắt:

“Đòi nàng ấy.”

Ta sửng sốt:

“Tại sao?”

Trình Tinh Hà trả lời:

“Ngươi không biết đâu, hôm qua nàng ghim vào châm cho thằng cháu ngoại của ngươi, lập công, nói phải được chia cho nàng một phần, giỏi lắm, lấy luôn 70%!”

Lạ thật, Trình Tinh Hà tham tài, sao giờ Bạch Hoắc Hương còn yêu tiền hơn hắn?

Bình thường nàng không giống kiểu người này mà?

Trình TInh Hà càng nói càng đau lòng:

“Thì do nàng rảnh hơi kiếm chuyện, nuôi một con tỳ hưu chứ còn gì nữa! Ngươi cũng biết tỳ hưu ăn gì rồi đấy, ăn vàng bạc châu báu! Cho dù lấy đi 70% số tiền của chúng ta thì ta thấy không đủ cho tỳ hưu ăn vài ngày. Nếu ngươi rước nàng vào nhà thì gia sản của Lý Gia Thành không đủ cho nàng tiêu.”

Chương 645 - Lư Mạnh Háo Sắc

Chương 645: Lư Mạnh Háo Sắc

Ta đau đầu, thế này thì đúng là tiêu xài quá trớn.

“Khụ..khụ..”

Bỗng nhiên có tiếng ho vang lên bên ngoài.

Bạch Hoắc Hương?

Trình Tinh Hà lập tức che miệng:

“Trời ơi, chẳng lẽ nàng nghe thấy, muốn biến ta thành người câm?”

Ta mở cửa thì chỉ thấy vài túi mua sắm đặt ngoài cửa, trên mặt túi toàn là chữ, Burberry?

Quần áo trong túi rất vừa người, tất cả đều được mua theo số đo của ta.

Ta lập tức lấy ra thử, Trình Tinh Hà thấy thế thì hai mắt sáng rực lên:

“Ù uây, người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, ngươi mặc bộ này quả thực có giống quý công tử, có phần giống…”

Ta soi gương, tức khắc cau mày.

Đúng là quý phái thật, nhưng nhìn kỹ thì trông rất quen mắt.

Ta biết Trình Tinh Hà định nói gì, ta và Giang Thần...Càng giống nhau.

Cảm giác ấy khiến ta cảm thấy khó chịu, giống ai không giống, tại sao lại giống tên khốn ấy?

Nhưng bộ quần áo này là tấm lòng của Bạch Hoắc Hương, hơn nữa còn rất đắt, cứ mặc thôi.

Lúc đi ra ngoài, ta chân thành nói lời cảm ơn với Bạch Hoắc Hương. Quần áo ta hay mặc toàn là hàng giảm giá theo mùa bán sỉ trên thị trường, lần đầu tiên ta mặc bộ đồ đắt thế này.

Bạch Hoắc Hương quay sang nhìn ta, ánh mắt nàng thay đổi, giống như choáng ngợp vì tạo hình mới của ta.

Nhưng nàng cố gắng dằn cảm xúc trong mắt lại ngay, rồi bước lại gần chỉnh cổ áo sơ mi cho ta, mặt nàng đỏ bừng, nói nhỏ:

“Nơ phải thắt thế này mới đẹp…”

Bỗng nhiên nàng thấy lá vàng chữ “mãn” treo trên cổ đặt cạnh trái tim, ánh mắt nàng tức khắc trở nên lạnh lùng:

“Mãn?”

Ta gật khẽ:

“Đây là A Mãn…”

Nhưng ta còn chưa nói xong thì Bạch Hoắc Hương đã bỏ đi luôn:

“Ta không hứng thú.”

Gì vậy, ngươi còn chưa thắt nơ giúp ta mà!

Giang tổng gửi thiệp mời mời cả ba bọn ta đi, Ách Ba Lan không thích nơi đông người nên nhận chân trông nhà.

Bọn ta lái Cherokee, trên đường đi Bạch Hoắc Hương không để ý đến ta, thỉnh thoảng chạm mắt với ta còn nhỏ giọng nói gì đó với giọng điệu khinh thường, xem khẩu hình của nàng hình như là “đồ đểu cáng”, ta không dám hỏi, sợ bị biến thành người câm.

Không chú ý phong thủy của nơi này thì cảnh sắc khá đẹp, dọc đường thậm chí còn có thể nhìn thấy cảnh vệ, đưa thiệp mời ra mới thuận lợi đi qua, hẳn là lãnh địa tư nhân, hiển nhiên thế lực của gia tộc của Giang tộc rất lớn.

Nhưng ta nghiêng đầu nhìn kính chiếu hậu thì thấy được một chiếc xe MPV màu đen quen thuộc, đó chẳng phải là xe của Thiên Sư phủ sao?

Lại đến giám thị ta à?

Đến nơi, Trình Tinh Hà chép miệng:

“CMN, không có chỗ đỗ xe!”

Ta ngó ra nhìn và choáng luôn, nhà họ Giang này rốt cuộc giàu có đến mức nào?

Ngay cả BBA cũng hiếm, toàn là những hãng xe không biết tên, hình dạng kỳ lạ như Transformer.

Trình Tinh Hà mở cửa một cách cẩn thận:

“Nếu cọ vào xe người ta thì bán thận cũng không đền nổi đâu...CMN, tốt quá, tìm được rồi!”

Đằng trước có một chỗ đỗ xe trống.

Nhưng vừa mới lái xe đến đó thì một chiếc ô tô trông rất quái dị đã đi tới, tài xế thò đầu ra hô lên với bọn ta:

“Lùi xe lại!”

Trình Tinh Hà sửng sốt:

“Tại sao?”

“Bảo các ngươi lùi lại thì cứ lùi đi, lề mà lề mề gì hả?”

Tài xế là người nóng tính, lập tức mắng bọn ta:

“Đây là nơi các ngươi đỗ xe được à?”

Trình Tinh Hà cũng giở tính cục súc:

“Tại sao…”

Nhưng hắn còn chưa nói xong thì tài xế đã lái xe về phía này, Trình Tinh Hà xót xe, sợ Cherokee bị đâm trúng, chửi thề một câu rồi phản xạ có điều kiện lùi xe lại, ta còn đập đầu vào cửa kính.

Tài xế ép bọn ta phải lùi lại, còn mình thì đắc ý lái xe vào vị trí trống, lại còn quay đầu lại giơ ngón giữa với bọn ta.

Sống mũi của tài xế hơi gồ lên, kiểu người này dễ nổi giận trên đường đi, chuyên bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, nói trắng ra là ngứa đòn.

Trình Tinh Hà nóng máu, xuống xe tìm hắn định nói cho ra nhẽ, ta cũng đi xuống.

Có hai người bước xuống từ ghế sau, một nam một nữ, hẳn là chủ nhân chân chính của chiếc xe này.

Nam khoảng năm mươi tuổi, để râu quai nón, áo sơ mi mở phanh ra, để lộ lông ngực.

Ố..ồ, ấn đường của người này có hồng quang, chắc chắn dạo này gặp vận rủi.

Hắn thấy cách ăn mặc của bọn ta không giống hàng vỉa hè rẻ tiền thì cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng rồi lại nhìn chằm chằm vào chiếc Cherokee của bọn ta, tỏ vẻ khinh thường ra mặt:

“Mua không nổi đồ đắt tiền thì đừng mua, các ngươi mặc hàng giả đến nơi này không cảm thấy mất mặt à.”

Trình Tinh Hà tức nổi phổi:

“Con mắt nào của ngươi thấy bọn ta mặc hàng giả hả?”

Gã lông ngực đó cười khẩy:

“Nhìn xe của các ngươi là biết, nào có giống đủ tiền mua hàng thật mà mặc, rốt cuộc các ngươi là…”

Người phụ nữ níu hắn, giọng hết sức nhỏ nhẹ:

“Chồng à, đừng nói nữa, người có thể đến đây đều là thân thích, kiểu gì cũng thường xuyên chạm mặt…”

Chồng? Ta còn tưởng nàng là con gái của hắn cơ.

Lông Ngực không đẹp trai, nhưng mà vợ hắn cực kỳ xinh đẹp, nhỏ hơn Lông Ngực khoảng hai mươi, ba mươi tuổi, xêm xêm tuổi bọn ta. Đôi mày điểm khói nhạt, mắt bồ câu to tròn, khí chất trong trẻo thoát tục, trông rất giống Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng bản cũ.

Nhìn kỹ tướng mạo của nàng, quả nhiên cũng là người số khổ như nàng Lâm.

Lông Ngực thấy ta nhìn vợ mình thì nổi trận lôi đình:

“Thằng nhãi lưu manh nhìn mẹ ngươi đấy à? Háo sắc, ngươi còn nhìn nữa thì có tin ta móc mắt ngươi ra không?”

Chương 646 - Ngày Quan Trọng

Chương 646: Ngày Quan Trọng

Càng khỏi phải nói đến tài xế, hắn trợn mắt, nói:

“Ông chủ Giang, ta phục vụ nhà họ Giang bao nhiêu năm rồi mà chưa từng nhìn thấy hai người này, đi con xe ghẻ này mà còn dám đến đây, không biết là thân thích nghèo mạt rệp ở đâu ra, đến đây ăn chùa ở chùa đây mà! Còn dám mơ ước bà chủ, đừng làm bẩn tay ông chủ Giang, để ta dạy cho hắn một bài học!”

Nói rồi hắn vén tay áo lên định đánh ta.

Người phụ nữ tỏ ra lo lắng, còn Lông Ngực bày ra vẻ thích thú.

Tài xế sắp sửa bổ nhào về phía ta, không cần ta ra tay, Trình Tinh Hà đã đạp lên đầu gối của hắn, thân hình một mét tám của hắn lập tức ngã ngửa ra sau, va vào đuôi xe, khiến cảnh báo chống trộm của ô tô rú lên, đuôi xe bị móp một chỗ.

Lông Ngực thấy thế thì trợn trừng mắt, hắn vội vàng xông lên đẩy tài xế ra như mẹ mình bị thương, sờ lên vết móp rồi nghiến răng nghiến lợi quay đầu lại nhìn bọn ta:

“Ngươi có biết chiếc xe này bao nhiêu tiền không hả? Các ngươi bán thận cũng không đền nổi đâu!”

Trình Tinh Hà mỉm cười khí phách:

“Đại ca, cho ngươi một triệu, khỏi cần tìm tiền trả!”

Tài xế và Lông Ngực đều ngớ ra, hai người họ nhìn nhau, Lông Ngực có hơi sợ, dò hỏi:

“Tiền đâu?”

Trình Tinh Hà khoát tay:

“Ta đã bảo ngươi không cần tìm mà, có tìm cũng không tìm thấy!”

Lông Ngực và tài xế giận tím mặt, lập tức xông lên đánh Trình Tinh Hà. Ta sợ Trình Tinh Hà bị thương nên vội vàng che chở Trình Tinh Hà, ta vung tay, Lông Ngực và tài xế đồng thời nện lên đuôi xe, khiến đuôi xe lồi lõm như bề mặt mặt trăng.

Người phụ nữ sợ làm to chuyện, vội ngăn cản chồng mình, đồng thời nháy mắt ra hiệu cho bọn ta:

“Các ngươi đi mau, đi mau...”

Nhưng Lông Ngực đã bật dậy như cá chép lộn vòng, hắn đẩy người phụ nữ ra, quát vào mặt ta:

“Hôm nay không đánh cho thằng rẻ rách nhà ngươi nằm đi ngoài thì ông đây không phải họ Giang!”

Đúng như những gì ta xem tướng cho hắn, Lông Ngực chảy máu mũi, giống như hai sợi dây đỏ treo trên lỗ mũi.

Nhưng đột nhiên một giọng nói vừa uy nghiêm vừa ngọt ngào vang lên:

“Chú ba, ngày quan trọng của gia tộc mà ngươi làm gì thế?”

Giang tổng!

Vừa thấy Giang tổng đến, Lông Ngực vô cùng kích động, hắn lau máu mũi, cười khúm núm với nàng:

“Cháu gái à, một thời gian không gặp, ngươi càng ngày càng xinh đẹp! À, dự án lần trước ta nói với ngươi, ngươi đã xem chưa?”

Nói xong hắn lại gần Giang tổng với thái độ niềm nở, còn giơ tay đẩy bọn ta ra:

“Không biết hai thằng ranh này là thân thích ở đâu ra, đang gây sự với ta, không làm cháu gái sợ chứ...”

Giang tổng kéo ta lại, hỏi han ân cần:

“Em trai, ngươi có bị thương không?”

Ta lập tức xua tay:

“Tỷ tỷ yên tâm, ta da thịt dày béo, chỉ có điều xe của chú họ của ngươi...”

Lông Ngực và tài xế nghe thấy thế thì ngớ ra, không tin vào tai mình:

“Em trai...”

Giang tổng nhìn chằm chằm chiếc xe kia:

“Đây là...”

Lông Ngực quan sát ta tỉ mỉ, chợt khựng lại, rồi đột nhiên xoay người lại cho tài xế một bạt tai:

“Ngươi mù à, xe của mình đâm vào người khác lại dám đổ vạ cho cháu trai ta!”

Tài xế bị đánh thì đần mặt, hắn bụm mặt xoay vài vòng tại chỗ mới đứng vững, hắn hoàn hồn, cuống cuồng nói:

“Xin lỗi, xin lỗi, ta lái xe không vững, gây rắc rối cho các ngươi, để ta lùi xe lại nhường chỗ cho các ngươi...”

Nói xong hắn lảo đảo đi ra ngoài, nhường chỗ đỗ xe.

Còn Lông Ngực cầm tay ta:

“Có câu gái mười tám lột xác xinh như hoa, con trai cũng thay đổi nhanh quá, thì ra cháu trai cả là người nhà các ngươi, ta không đến nhà một thời gian rồi nên không quen, chú ba không hiểu chuyện, nhận lỗi với ngươi, ngươi độ lượng bỏ qua cho…”

Giang tổng xua tay:

“Về sau sẽ quen biết, được rồi, chúng ta vào thôi.”

Lông Ngực còn định lại gần nhưng Giang tổng rất phô trương, một đám nhân viên rầm rộ theo sau, Lông Ngực không chen vào được, thế là nhảy loi choi ở phía sau, hắn phát hiện ta đang nhìn hắn thì còn cười làm lành với ta.

Thư ký vẫn đi theo sau lưng Giang tổng, ta hỏi hắn người kia là ai?

Thư ký nói cho ta biết, đó là bà con xa lắc xa lơ, cách dòng chính của Giang tổng năm đời, nhưng ỷ vào danh tiếng của nhà họ Giang, lại thêm da mặt dày, không ít lần hắn mượn cơ hội hốt bạc, nghe nói cấp dưới toàn làm ăn kinh doanh không đứng đắn, thân thích gần của nhà họ Giang đều coi thường hắn.

Thảo nào.

Thư ký còn nói thêm, mấy năm trước bởi vì gây sự hủy hoại thanh danh của nhà họ Giang thế là bị trục xuất, nhưng bây giờ lấy công chuộc tội nên được trở về: Khi nhà họ Giang cần tìm chỗ đẹp để chuyển nhà thờ tổ đi, không biết hắn tìm được mảnh đất tốt này kiểu gì.

Hả? Lông Ngực còn biết xem phong thủy cơ à?

Trước mắt chính là nhà thờ tổ được xây dựng rất hoành tráng, người đứng đầy xung quanh, từ diện mạo và khí chất có thể thấy họ đều là con cháu danh môn.

Ta vô thức quan sát khắp nơi, thế rồi ta ngẩn ra, nơi này có vấn đề!

Chương 647 - Đại Gia Tộc

Chương 647: Đại Gia Tộc

Giang tổng không phát hiện ra, đang định dẫn ta vào thì đột nhiên có người chạy tới, nói khẽ:

“Không ổn rồi, nhà thờ tổ xảy ra chuyện rồi!”

Giang tổng sửng sốt:

“Nhà thờ tổ mới sửa xong mà? Xảy ra chuyện gì?”

Người nọ nhìn xung quanh rồi đè thấp giọng, nói:

“Có ma! Vừa rồi ông chú chín bị ma nhập, mấy đứa cháu họ năm tuổi trở xuống nói có một quái nhân đứng trên bàn thờ, sợ phát khóc.”

Nói đến đây, hắn ngập ngừng giây lát:

“Họ còn nói, quái nhân ấy...Có ba con mắt!”

Ba con mắt?

Trình Tinh Hà nói nhỏ:

“Nhà họ thắp hương không xem ngày hoàng đạo, đắc tội Nhị lang thần à?”

Nếu thật sự là Nhị lang thần hương khói nghi ngút, nhiều tín đồ thì không ai đắc tội nổi.

Nhưng đang yên đang lành sao lại đắc tội thần tiên lợi hại như thế?

Giang tổng cau mày, vội vàng dẫn ta vào, nói nhỏ:

“May mắn hôm nay em trai đến đây, lát nữa nhờ ngươi xử lý việc này.”

Ta còn chưa lên tiếng thì Trình Tinh Hà đã hớn hở nói người một nhà không cần khách sáo, Thất Tinh làm nghề này mà, tỷ tỷ cứ yên tâm.

Hắn biết Giang tổng rất hào phóng, chắc chắn sẽ không bủn xỉn với bọn ta.

Bạch Hoắc Hương nguýt Trình Tinh Hà tỏ vẻ khinh khi, thấy ta nhìn mình thì nàng cũng thuận tiện lườm ta một cái.

Vào nhà thờ tổ, ta thấy được nơi này được xây dựng rất tráng lệ, tô vẽ rực rỡ, tưởng chừng sắp sánh bằng cố cung, bên trong nguy nga lộng lẫy, linh vị xếp dày đặc. Ta nhìn lướt qua rồi lấy làm kinh hãi, trong số những bài vị ấy có một vài danh nhân thời xưa, từ thư họa gia nổi tiếng cho đến quý nhân khoa cử lưu danh dã sử, quả thực là đời đời đều có nhân tài, không hổ là gia tộc lớn.

Ta không có thời gian nhìn kỹ, vì tiếng khóc la trong nhà thờ tổ vô cùng hỗn loạn.

Mà trong không gian huyên náo này, còn vang lên một âm thanh rất kỳ lạ.

Là tiếng va chạm “cốc, cốc”, nhịp nhàng, đều đều, như có ai đó đang gõ mõ.

Mọi người trong nhà thờ tổ đều là những người tai to mặt lớn, đang vây quanh nơi phát ra âm thanh kỳ quái, thấy Giang tổng đến thì mới nhường đường, ta nhìn qua khe hở, tức khắc ngẩn ra.

Thảo nào lại có tiếng va đập, thì ra là một ông cụ đầu trọc đang đâm đầu vào cây cột bằng gỗ sưa!

Đâm từng cú như thể thật sự coi đầu mình là dùi trống, cái đầu bóng láng của đối phương đã be bét máu, nhưng dường như ông lão không nhận ra, vẫn đâm đầu vào cây cột với khuôn mặt không chút biểu cảm!

Việc này có thể gây chết người, mọi người xung quanh ngăn cản, nhưng không biết ông lão lấy đâu ra sức lực mà không ai ngăn được, khỏe như con trâu ấy.

Giang tổng há hốc mồm, nàng lập tức lại gần ngăn cản:

“Ông chú chín, ngươi sao thế?”

Vừa rồi có người nói ông chú chín bị ma nhập, thì ra là ông cụ.

Giang tổng cũng không ngăn cản được, suýt nữa bị đâm cho ngã nhào xuống đất, ngay lập tức nàng nhìn về phía ta.

Ta cũng không nhiều lời, ta cởi giày ra đánh lên gáy ông lão.

Người xung quanh thấy ta làm thế với ông lão thì sợ đến mức mặt mũi trắng bệch:

“Thằng nhãi này điên rồi à, làm cái gì đấy?”

“Làm thế là đại nghịch bất đạo, nhà họ Giang chúng ta sao lại có đứa con cháu thế này được!”

Nói xong thì muốn đánh ta, nhưng Giang tổng che cho ta, nàng nghiêm giọng:

“Ai dám động đến hắn thử xem!”

Có Giang tổng làm chỗ dựa, ta cũng không sốt ruột quay đầu lại mà tiếp tục cầm giày đánh chín phát liền.

Mỗi một phát đánh giống như đánh lên người đám con cháu hiếu thảo ấy, nhiều người chỉ muốn xông lên lột da ta, đặc biệt là người nhà ông chú chín.

Nhưng đến phát thứ chín, ông chú chín đột nhiên bất động như người máy hết điện, ngã sõng soài trên mặt đất.

Mọi người nhìn nhau, không biết ai hét lên:

“Ông chú chín bị tên nhóc kia đánh chết rồi!”

Tiếng hét giống như tiếng kèn hiệu lệnh, tất cả mọi người phẫn nộ lao về phía ta, Giang tổng sắp không ngăn cản được nữa, đúng lúc này một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng ta:

“Ầm ĩ cái gì, yên lặng cho ta!”

Bạch Hoắc Hương.

Hình như người làm bác sĩ trời sinh có sẵn khí thế mạnh mẽ như vậy, nàng quát một câu, mọi người nhìn về phía nàng, đồng loạt im bặt, cũng không hiểu mô tê gì.

Bạch Hoắc Hương ngồi xổm xuống, vài chiếc kim châm cứu đột ngột xuất hiện giữa những ngón tay trắng nõn, nàng thuần thục đến độ giống như kim châm cứu vốn mọc trên tay nàng vậy.

Chín chiếc kim bắn ra, đâm vào chín đại huyệt trên đầu ông chú chín, chưa đến vài giây ông chú chín thình lình mở mắt ra, nghiêng đầu nôn mửa.

Bạch Hoắc Hương đã đẩy uế khí trong người ông lão ra.

Người nhà của ông chú chín thấy thế thì chạy lại ôm nhau khóc, ông chú chín nhìn họ với vẻ khó hiểu:

“Có chuyện gì thế?”

Nhưng ông lão sờ lên đầu mình, bỗng ngớ ra:

“Máu ở đâu ra nhiều thế này?”

Mọi người xung quanh thấy ông chú chín tỉnh lại thì kinh ngạc lắm, rồi lại càng bất ngờ hơn khi thấy ông chú chín không hề cảm thấy đau đớn, đồng loạt nhìn về phía ta và Bạch Hoắc Hương:

“Hai người họ, rốt cuộc là…”

Chương 648 - Giang Nguyệt Thiền

Chương 648: Giang Nguyệt Thiền

Giang tổng lập tức giới thiệu, những người đó lập tức tỏ ra kính phục, cảm ơn bọn ta mãi, rồi bắt đầu khen xã giao với Giang tổng, nói Giang tổng luôn luôn nhìn xa trông rộng, biết dẫn theo nhân tài trong nghề đến lo trước khỏi họa.

Giang tổng không để ý đến họ, nàng xoay sang nhìn ta:

“Em trai à, rốt cuộc...Có chuyện gì thế?”

Ta hỏi ông chú chín hãy còn đang ngơ ngác, hồi nãy gặp ma kiểu gì?

Ông chú chín chung quy lớn tuổi rồi, lần này bị quỷ quái phá rối nên trí nhớ suy giảm, may sao có mấy bà con nhiệt tình hóng chuyện ở đây nói cho bọn ta biết, vừa nãy ông chú chín không làm gì cả, chẳng qua là chuẩn bị thắp hương cho tổ tiên trong ngày lành tháng tốt hôm nay.

Trong buổi tụ họp của gia tộc như thế này, chắc chắn phải bắt đầu từ người có vai vế lớn nhất, nén nhang đầu tiên tất nhiên là do ông chú chín dâng cho tổ tiên. Nhưng hương của ông chú chín chưa cắm vào trong bát thì tay run lên, hương cũng rơi mất, sau đó ông lão bị ma nhập, bắt đầu đâm đầu vào cột.

Ta nhìn kỹ thì phát hiện trong nhà thờ tổ có những đốm màu xanh biếc lạnh mà ta mới có thể thấy không lâu.

Oán khí.

Còn có thể là gì nữa, nhất định là nhà họ đắc tội ai đó rồi.

Trong nhà thờ tổ, mọi người nhìn nhau, chỉ có mấy đứa bé vẫn khóc không ngừng, đều dưới năm tuổi, thiên nhãn vẫn chưa đóng lại, họ là nhân chứng sống thấy quái nhân ba mắt.

Ta nhờ họ miêu tả cụ thể quái nhân ba mắt trông ra sao, nhưng bọn trẻ nghe ta hỏi xong thì khóc càng hăng, một người phụ nữ xinh đẹp ôm đang ôm con dỗ dành tỏ ra bực dọc, quát vào mặt ta:

“Ngươi không phải là thầy bói sao? Không mọc mắt à, không biết tự đi mà nhìn à? Hỏi được thì cần các ngươi làm gì nữa?”

Giang tổng đanh mặt, đã có người đi tới kéo người phụ nữ xinh đẹp đó:

“Ngươi bớt cái mồm đi, xảy ra chuyện lớn như thế, chẳng phải bọn trẻ thấy à...”

Người phụ nữ xinh đẹp có xương gò má cao, vành mắt đỏ thẫm, đúng là tướng quả phụ, tròng trắng có tơ máu, ấn đường hiện hồng quang, có nét tướng nóng tính, quả nhiên nàng hất tay người kia ra:

“Xảy ra chuyện lớn thì đi tìm người xây nhà thờ tổ ấy! Có phải Tiểu Bảo nhà bọn ta làm ông già đâm đầu vào cột đâu!”

Nói xong nàng còn trừng ta:

“Tiểu Bảo nhà ta sợ hãi, khóc mãi rồi mà hắn còn trêu chọc nữa! Cái thứ gì...Không phải người nhà họ Giang, đứng đấy cáo mượn oai hùm, ta cực kỳ chướng mắt loại người giỏi nịnh bợ như thế này, nguyên một đám cứ như nhà quê lên tỉnh...Còn cả những người khác nữa.”

Nàng nói mát:

“Việc lớn trong nhà lại còn dắt chó nhà mình đến, định làm gì không biết.”

Chó?

Ngực Giang tổng phập phồng kịch liệt, nàng nói với giọng lạnh lùng:

“Chứng trầm cảm sau sinh của chị dâu vẫn chưa khỏi à? Hôm nay là ngày trọng đại, mang nàng đi, cho nàng uống thuốc.”

Người phụ nữ xinh đẹp nghe xong thì lập tức la lối om sòm:

“Giang Nguyệt Thiền, ngươi dựa vào đâu mà ra lệnh ở đây? Ngươi là cái thá gì? Bọn ta mới là người nhà họ Giang, một con đàn bà như ngươi có tư cách gì mà nhúng tay? Còn cả các ngươi nữa, một đám chỉ biết bợ đít, nếu chồng với cha chồng của ta...”

Nàng còn chưa nói xong thì đã bị lôi đi.

Trình Tinh Hà hỏi:

“Người này ngang ngược thế nhỉ, nhà họ Giang các ngươi tồn tại được nhờ nàng hay gì thế?”

Thư ký nhỏ giọng giới thiệu:

“Không phải, người phụ nữ này là vợ anh họ của Giang tổng, vốn dĩ còn mong đổi đời biến thành phượng hoàng nhờ kết hôn với người nhà họ Giang, nhưng ai ngờ vừa cưới vào cửa thì cha chồng chết, năm thứ hai chồng cũng qua đời, nàng giỏi ăn nhậu chơi bời nhưng không có tài hoa, quyền hành tài chính rơi hết vào tay Giang tổng. Nhờ vào đứa con mồ côi cha ở trong bụng, nàng tiếp tục ở lại nhà họ Giang chia cổ phần danh nghĩa, nhưng luôn cảm thấy mình bị thiệt. Lúc trước xây nhà thờ tổ, nàng cũng muốn giao công trình cho em trai mình thi công để kiếm tiền lời, đáng tiếc là em trai của nàng không được việc, cho nên ôm hận, ước gì nhà thờ tổ xảy ra chuyện! Náo loạn thế này âu cũng là do tham vọng to lớn nhưng mệnh mỏng hơn giấy.”

Trình Tinh Hà nghe xong thì tặc lưỡi:

“Mệnh số của người phụ nữ này không mỏng đâu, cứng lắm!”

Có những người như thế đấy, sắp sửa giẫm lên gạch vàng, nhưng vẫn cứ vồ ếch, hết thảy đều là số phận.

Giang tổng áy náy nói chị dâu là con nhà nghèo, tầm nhìn hạn hẹp, khiến ta chê cười.

Ta lắc đầu, thật ra ta cũng hiểu, mặt ngoài trông thì vẻ vang, nhưng thật ra càng là gia tộc lớn thì đấu tranh nội bộ càng kịch liệt, đến cả hoàng thất nhà Đường, nhà Thanh cũng không thể tránh khỏi.

Mấy đứa trẻ còn lại thấy người phụ nữ xinh đẹp và con của nàng bị đuổi đi thì càng sợ hơn, gào khóc cả buổi cũng không có ai có thể miêu tả rõ ràng quái nhân ba mắt cho ta biết.

Bọn ta tiến lên, bàn thờ đã sạch bong, không thấy gì cả, thậm chí ngay cả thần khí hoặc khí khác cũng không có, cực kỳ sạch sẽ.

Chương 649 - Đất Đỏ

Chương 649: Đất Đỏ

Ta hỏi họ:

“Nhà thờ tổ này do ai chịu trách nhiệm xây dựng?”

Một người chen ra khỏi đám đông, đúng là Lông Ngực, mặt hắn trắng bệch, đổ mồ hôi đầm đìa:

“Là ta, là ta.”

Hắn ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt không tập trung vào một điểm, hai tay run rẩy, hiển nhiên hắn kiêng dè ta.

Ta bèn hỏi hắn, rốt cuộc ai giúp hắn chọn nơi này

Dường như bị ta hỏi trúng tim đen, hắn vội nói:

“Là...Là do ta tự chọn! Ngọn núi này chẳng phải là cửu tử liên hoàn trong truyền thuyết sao? Nhà bọn ta xây nhà thờ tổ ở đây, con đàn cháu đống, đoàn kết nhất trí, đúng là chỗ đẹp mà!”

Những họ hàng còn lại cũng tỏ vẻ tán đồng:

“Bọn ta cũng cảm thấy vị trí của nơi này rất tốt, chắc hẳn vấn đề không nằm ở đất.”

Ta đáp:

“Không đúng, nơi này vốn dĩ không phải là cửu tử liên hoàn.”

…

Người đàn ông ngực đầy lông lá sắc mặt tái nhợt:

"Không thể nào, đây không phải là cửu tử liên hoàn thì còn là gì?"

Lúc đến ta đã thấy, không sai, nơi đây trông có vẻ giống cửu tử liên hoàn nhưng chỉ là giống mà thôi, có gì đó không đúng.

Thế đất của cửu tử liên hoàn gồm chín ngọn núi xen kẽ nhau bao bọc lấy nơi này, mỗi một ngọn núi phải có đỉnh tròn và đường nét mềm mại, kiểu địa hình này rất quý hiếm, giống như lời người đàn ông ngực đầy lông lá nói, nơi này thích hợp cho việc thờ cúng và an táng tổ tiên, là nơi gắn kết các thế hệ mai sau.

Tuy nhiên, trên mỗi ngọn núi ở đây lại sản sinh ra một tảng đá có sừng kỳ dị giống như yêu quái, đây không phải là cửu tử liên hoàn, mà là cửu yêu thải bàn, chỉ thấp hơn một cấp so với Cửu Long Áp Đỉnh của Tiêu Tương, ở thế đất này chắc chắn có thứ gì đó rất lợi hại.

Hắn vừa nói xong, mọi người ở đó đều nhớ lại "quái vật ba mắt" mà lũ trẻ nhắc đến, họ bỗng thấy lạnh người, đồng loạt nhìn về phía người đàn ông ngực đầy lông lá.

Bây giờ đã là mùa thu nhưng người đàn ông ngực đầy lông lá vẫn đổ mồ hôi nhễ nhại, không chịu nổi sức ép, hắn quát ta:

“Vừa rồi còn tưởng rằng ngươi là đệ đệ ruột của Nguyệt Thiền nên mới hồ hởi tiếp đón ngươi, không ngờ ngươi lại chẳng có quan hệ thân thích gì, thế mà cũng dám đến Giang gia chúng ta làm loạn, ta thấy ngươi chỉ là một tên lang băm, nơi này đã được rất nhiều trưởng bối xem qua, rõ ràng là cửu tử liên hoàn, sao có thể là yêu quái gì đó được chứ?"

Những người khác cũng lần lượt gật đầu, một vị trưởng bối liếc nhìn ta, nói với sếp Giang:

“Nguyệt Thiền, ngươi còn trẻ tuổi nên không biết thời buổi này có rất nhiều người mượn việc xem phong thủy để lừa bịp, ngươi đừng để tên tiểu tử này qua mắt. Một tên vắt mũi chưa sạch thì có thể nhìn ra được gì chứ?"

"Đúng vậy, mất mặt cũng không sao, nhưng nơi này chính là từ đường, là huyết mạch của Giang gia chúng ta, bao nhiêu phúc khí của gia tộc đều ở đây, nếu ngươi đem một thần côn đến đây ăn nói xàm bậy, trách nhiệm này ngươi có gánh vác nổi không?"

Sếp Giang bên ngoài là người có thể hô mưa gọi gió, nhưng ở Giang gia cấp bậc đều phải rõ ràng, nàng đương nhiên phải nghe lời trưởng bối, nàng vừa khẳng định với những người đó nàng đã tận mắt chứng kiến năng lực của ta vừa quay đầu sang thấp giọng hỏi ta có chắc chắn hay không?

Người đàn ông ngực đầy lông lá cười khẩy:

"Nếu bây giờ ngươi không thể nói rõ ràng thì hãy cút khỏi Giang gia, suốt đời này không được bước vào cửa Giang gia chúng ta...ngươi cũng phải trả tiền sửa chữa đuôi xe của ta."

Vừa nói hắn vừa nhìn sếp Giang giống như một người chiến đấu vì lợi ích của nàng.

Ta trả lời:

"Nếu ta có bằng chứng thì sao?"

Người đàn ông ngực đầy lông lá cười lớn:

"Nếu ngươi có chứng cứ thì ta nguyện lấy đầu ta làm bóng cho ngươi đá!"

Trình Tinh Hà đột nhiên trở nên phấn khích:

"Lần này cược lớn rồi đây!"

Sếp Giang âm thầm kéo tay ta, sợ ta làm ầm ĩ mọi nguyện lên, nhưng những người trong Giang gia lại hiếm khi chứng kiến cảnh tượng náo nhiệt này nên cũng không màng đến chuyện bị trúng tà, ai nấy đều trở nên phấn khích, vươn cổ ra như những con ngỗng.

Ta nói tiếp:

"Đất của cửu yêu thải bàn máu chảy đầm đìa, lúc xây dựng từ đường có phải đã đào được đất đỏ?"

Ta vừa nói ra câu này, người đàn ông ngực đầy lông lá lập tức sững sờ...hắn muốn nói dối nhưng vì ta nói chuyện này quá đường đột khiến hắn không kịp phản ứng để nói dối, một người từng tham gia thi công từ đường kinh ngạc hét lên:

“Sao ngươi biết?"

Vào hôm họ đặt móng, vừa đặt cuốc xuống thì thấy dòng máu chảy ra!

Các công nhân đều sợ hãi, sợ rằng đã kích động tới tiên linh ở đây?

Nhưng người đàn ông ngực đầy lông lá lại một mực cho rằng đó là tổ tiên hiển linh, màu đỏ là điềm lành, thế nên đã nhất quyết để công nhân tiếp tục đào, lại còn không cho họ tiết lộ chuyện này ra ngoài nếu không sẽ không phát lương.

Người đàn ông ngực đầy lông lá định thần lại, gông cổ lên nói:

"Đất đỏ thì sao? Đất đỏ ở phía nam rất nhiều, không lẽ đều là yêu quái hết sao?"

Chương 650 - Sét Đánh

Chương 650: Sét Đánh

Ta trả lời:

"Đương nhiên không đơn giản như vậy. Khi xây dựng từ đường, nơi này chắc chắn đã xảy ra chuyện lạ...chính xác là đã có ba người chết."

Người đàn ông ngực đầy lông lá đã định sẵn sẽ chối bỏ, nhưng khi nghe ta nói như vậy, hắn không khỏi lảo đảo, nhìn chằm chằm vào ta với vẻ không thể tin:

"Ngươi..."

Người tham gia thi công công trình đó thì khỏi phải nói nữa:

"Hắn là thần sao..."

Trừ phi là để xây dựng quan nha vào thời xưa, hoặc là miếu thành hoàng, những nơi có “chính” khí như này nếu muốn động thổ thì thường có quan ấn để không gây hại đến người, nếu không khi xây dựng ở đây công trình hoàn toàn sẽ không thể vững chắc nếu không có người chết.

Quả nhiên, khi hỏi mới biết họ đã nhiều lần không đặt được nền móng, có công nhân không cẩn thận đã bị chôn vùi trong đất, lúc này mới xây được nền móng, lúc xây tường cũng tương tự như vậy, việc xây dựng luôn bị trì hoãn vì mãi không xây được, có công nhân ăn trưa ở chân tường bị một viên gạch đập vỡ đầu, lúc này mới xây được tường, lúc cất xà nhà cũng mãi không cất được, khi công nhân đến kiểm tra thì bị một thanh xà đè chết, lúc này tư đường mới được xây dựng xong.

Ba công nhân đã chết này đóng vai trò là “cọc người sống.”

Cửu tử liên hoàn hoàn toàn khác với ở đây, đất phải có màu xám bạc, là nơi thuận lợi để xây dựng, cũng sẽ không gây chết người, nơi này tà ác như vậy, còn chưa đủ chứng minh đây là cửu yêu thải bàn sao?

“Thảo nào…”

Cửu thúc vừa bị đập đầu cũng nói:

“Ta nhớ ra rồi…lúc nãy khi ta định dâng hương thì cảm thấy có người xách đầu ta, luôn mồm nói vô lễ gì đó…"

Lúc này sếp Giang không biết nói gì nữa, những người vừa rồi còn ủng hộ gã đàn ông ngực đầy lông lá bây giờ lại trở mặt chửi mắng hắn:

“Vùng đất này không phải là ngươi tìm sao? Nay đất tổ tiên xảy ra vấn đề, ảnh hưởng đến vận khí của mọi người, người nhà Giang gia sẽ không tha cho ngươi!"

Trình Tinh Hà cũng la ó lên:

"Đầu đâu? Chúng ta đang muốn luyện tập chân đây!"

Người đàn ông ngực đầy lông lá không còn đường chối bỏ, hắn vội nói với vẻ giống như sợ hãi:

“Ta…ta cũng không biết…Là một thầy sư phong thủy đã nói với ta rằng nơi này là một vùng đất tốt nên ta mới để lại nhằm dâng lên tổ tiên, ai mà biết…"

Vị thầy sư đó hành tung không cố định, biết đi đâu để tìm người?

Giang gia rõ ràng đã bị người khác lừa.

Sếp Giang vội nói:

"Vậy nên chúng ta xây dựng tư đường ở đây rốt cuộc sẽ..."

Ta trả lời:

“Bỏ mặc không lo, nhẹ thì vận may tiêu tan, nghèo rớt mùng tơi, nặng thì...đoạn tử tuyệt tôn.”

Ta vừa nói ra, sắc mặt những người nhà Giang gia tái nhợt vì sợ hãi, một thanh niên không chịu nổi nữa, xông ra chỉ vào mũi ta, định mắng ta mồm miệng xúi quẩy, không ngờ, chưa kịp mở lời thì điện thoại hắn reo lên, sau khi nghe xong điện thoại hắn ngồi phịch xuống đất, khuôn mặt tái nhợt.

Những người thân khác vội chạy đến hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì? Hắn không nói thành lời, một người họ hàng giật điện thoại nghe, sau đó cũng trố mắt lên, hóa ra người vợ đang mang thai chờ sinh của hắn đột nhiên bị tắc nước ối, đứa trẻ khó giữ được.

Lúc này người nhà Giang gia không chịu nổi nữa, họ chen chúc đến hỏi ta bây giờ phải làm sao, ta có cách nào để giải quyết không?

Ta nhìn người đàn ông ngực đầy lông lá và nói:

"Có chuyện này ta cần xác nhận với ngươi, lúc đào ra máu có đào trúng thứ gì không?"

Người đàn ông ngực đầy lông lá trợn tròn mắt:

"Không...không có…."

Vẻ mặt đó của hắn chắc chắn là đang nói dối.

Ta trả lời:

“Vậy thì ta không còn cách nào khác, có chuyện gì các ngươi cứ nói chuyện với tam đường thúc.”

Giang gia cũng không ngốc, bọn họ đều hiểu ý của ta, họ lần lượt bảo người đàn ông ngực đầy lông lá nói sự thật, thậm chí có trưởng bối còn xông ra cho hắn mấy cái bạt tai, máu mũi hắn lại chảy ra ngoài, lúc này hắn mới ấm ức nói:

"Đúng...đúng là có thứ gì đó, thế nhưng không phải thứ gì quan trọng..."

Hóa ra lúc đào ra máu, hắn quả nhiên rất có mắt nhìn...hắn nghe nói đất đỏ gọi là đất chu sa, rất có thể có bảo vật, vì vậy đã đuổi đám công nhân đi và một mình hắn đào một hồi lâu, quả nhiên hắn đã đào được một cái rương.

Cái rương đó không biết được làm từ chất liệu gì mà lại vô cùng chắc chắn, điều kỳ lạ hơn là trên chiếc rương đó còn chẳng chịt ổ khóa.

Bản thân cái rương đó là một thứ vô dụng, tại sao phải khóa lại? Người đàn ông ngực đầy lông lá càng thêm phấn khích, hắn cho rằng trong rương nhất định có thứ gì đó quý giá, hắn bẻ ổ khóa ra xem thì thấy trên đó còn có dán một tấm bùa màu vàng, nói rằng có thứ gì đó đã được phong ấn ở đây vào một tháng một năm nào đó. Người thấy nó nên để lại chỗ cũ, nếu tự ý mở ra thì sẽ có ngày bị sét đánh.

Chương 651 - Huynh Đệ Kết Nghĩa

Chương 651: Huynh Đệ Kết Nghĩa

Người đàn ông ngực đầy lông lá không biết những từ đó nên chỉ có thể nói là “nào đó”.

Người đàn ông ngực đầy lông lá nhìn không hiểu, nhìn hiểu cũng không quan tâm...người xưa thích dọa người chứ không phải sợ người khác động đến bảo vật của mình sao?

Hắn càng phấn khích nên đã chém đứt lá bùa màu vàng, cái rương mở ra.

Thứ trong cái rương đã dọa hắn một phen.

Đó là một đứa trẻ, trắng trẻo mịn màng giống như còn sống!

Đầu óc hắn lúc đó rối bời...cái quái gì thế này? Hắn thấy cái rương đã được chôn dưới đất rất lâu nhưng đứa trẻ này vẫn còn rất tươi?

Hắn suy nghĩ không biết thứ này có được coi là vật quý hiếm không, liệu có bán được không? Vì vậy, hắn lấy tay bế đứa bé ra ngoài, nhưng không ngờ vừa chạm vào thì điều kỳ lạ hơn đã xảy ra.

Đứa trẻ đó mở mắt ra.

Nó khiến người đàn ông ngực đầy lông lá vô cùng sợ hãi, hắn suýt chút nữa đã không trụ nổi, nhưng sau khi đứa bé đó mở mắt, hắn thấy nó dần dần mục nát trên tay hắn và trở thành một thứ giống như cốt chăn bằng bông, gió vừa thổi qua đã biến mất không để lại một sợi lông.

Cuối cùng, hắn tỏ ra rất ủy khuất khi nói đến đây, hắn đã hì hục một buổi nhưng cuối cùng lại tốn công vô ích.

Lúc này, những người ở đó đều sửng người một lúc, là những người có sở thích sưu tầm, họ hỏi hắn cái rương và xiềng xích để ở đâu, hình dạng chữ có dấu ấn gì đặc biệt không?

Người đàn ông ngực đầy lông lá xua tay nói, đứa bé đã không còn nữa, nghĩ bụng thứ đó cũng chẳng có ích gì nên hắn đã cho vào cùng phế liệu xây dựng và vứt đi.

Nghe vậy, những người yêu thích sưu tầm tỏ ra tiếc nuối hùi hụi.

Nhiều người lo lắng hỏi ta rốt cuộc thứ đó là gì? Nó có liên quan gì đến yêu quái ba mắt đang gây rối ở từ đường không?

Đứa bé?

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Sao ta nghe nó giống như Thi Giải Tiên vậy nhỉ? Không phải lại là Ngụy gia đó chứ?"

Ngươi không suy nghĩ trước khi nói sao, ngươi không nghe hắn nói đó là một đứa bé hả? Nếu một đứa bé có công đức để làm Thi Giải Tiên thì e là kiếp trước hắn đã giải cứu cả dải ngân hà.

Sau đó ta hỏi người đàn ông ngực đầy lông lá đứa trẻ đó là trai hay gái, mặc quần áo gì và bao nhiêu tuổi?

Người đàn ông ngực đầy lông lá nói rằng đứa trẻ khoảng bảy, tám tuổi, hắn không nhớ đứa bé mặc áo quần gì, dường như là một bé trai...Nói đến đây, người đàn ông ngực đầy lông lá vỗ vào đầu nói:

“Đúng rồi, dường như trong tay đứa bé đó còn cầm thứ gì đó khá giống con cá.”

Cá? Trình Tinh Hà lẩm bẩm:

"Vậy thì càng kỳ lạ, ai lại để một thi thể ôm con cá chứ? Muốn nấu cá ở suối vàng sao?"

Nghe vậy, Bạch Hoắc Hương suy nghĩ gì đó, ta hỏi nàng có phải có manh mối gì không?

Nàng lắc đầu và nói rằng quả thực có một số đồ vật quý hiếm có hình dạng giống trẻ con, nhưng lại không thể nhìn thấy, ngửi thấy nên không thể chắc chắn.

Điều này giống như ta nghĩ...trong ấn tượng của ta, quả thật có một thứ tương tự như cái này, nhưng làm nghề này chúng ta buộc phải cẩn thận, chuyện gì chưa chắn chắn thì không thể vội đưa ra kết luận.

Nhưng...nếu nó thực sự giống như những gì ta đoán, thì đó là một cơ hội lớn cho chúng ta.

Sếp Giang trở nên lo lắng:

"Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Một trưởng lão dứt khoát nói:

"Tên tiểu tử này có mắt như mù nên mới chọn một nơi như vậy, chúng ta đương nhiên không thể tiếp tục gây thiệt cho tổ tiên, mau tìm một chỗ dời bài vị đi! Đứa con của Vĩnh Phong đã chết trong bụng rồi, nếu thật sự phải đoạn tử tuyệt tôn, chúng ta không thể trì hoãn thêm nữa!"

Một người khác lại nói:

"Vậy không được, ngươi nói chuyện đường đột như vậy, bây giờ biết dời tổ tiên đi đâu? Chuyện ở đây còn chưa giải quyết rõ ràng, nếu như tùy tiện tìm một chỗ đất khác, nếu tiếp tục là một chỗ đất xấu, Giang gia chúng ta không phải lại càng xui xẻo sao?"

Nói đến đây, họ nhìn chằm chằm vào ta:

“Vị huynh đệ kết nghĩa, ngươi am hiểu lĩnh vực này, hay là ngươi nói xem chuyện này nên giải quyết thế nào?”

Ta trả lời:

"Chuyện này đương nhiên không đơn giản như vậy, vừa rồi ta đã nhìn qua, Giang gia các ngươi đã bị vướng vào một thứ, chuyển đi rồi cũng không có tác dụng gì, cái gì nên đi theo thì nó vẫn sẽ đi theo các ngươi."

Sắc mặt của những người này có chút tái nhợt, họ đều bị ảnh hưởng bởi chuyện từ đường...tổ tiên không yên ổn, con cháu cũng sẽ gặp họa, thứ đó sẽ không dễ dàng bỏ qua cho họ.

Cách duy nhất bây giờ là tìm ra thứ đó và tìm hiểu rõ ràng nguồn gốc của nó.

Một vị trưởng bối vội hỏi:

"Vị huynh đệ kết nghĩa này, ngươi có thể tiêu hủy thứ đó không?"

Một vị trưởng bối khác nói:

"Ta còn nghe nói, thầy phong thủy giỏi có thể thay đổi phong thủy, ngươi có thể đổi yêu quái này thành Cửu Tử Liên Hoàn không?"

Chương 652 - Chuyện Tốt

Chương 652: Chuyện Tốt

Thật ra, thay đổi phong thủy và xua đuổi tà khí là chuyên môn của ta, ta quả thật có thể thay đổi chỗ đất này.

Nhưng ta vẫn chưa nắm rõ quan hệ nhân quả trong chuyện này nên đương nhiên không thể nói chắc chắn...ngoài ra, chuyện này vốn dĩ cũng là lỗi của Giang gia...người ta đang được phong ấn yên lành ở đây, ngươi đến động vào thân thể của người ta, đuổi người ta đi, đây chẳng phải là đến chiếm chỗ ở của người khác sao?

Con giun xéo lắm cùng quẫn, đây là các ngươi nợ người ta, nếu hủy diệt đối phương, nghiệp chướng kéo theo sẽ càng nhiều hơn, đến lúc đó xảy ra những chuyện xui xẻo khác, ngay cả ta cũng sẽ gặp xui theo.

Khi nghe ta nói vậy, họ thấy cũng hợp lý, một vị trưởng bối lớn tuổi quay người lại gọi điện thoại.

Sau khi gọi điện thoại xong, họ bắt đầu thảo luận, ta nghe họ nói gì mà "cá chép" "không thể đến" "chờ một chút" gì đó.

Cá chép? Ta nảy ra một ý nghĩ, vừa định nghe rõ hơn thì Trình Tinh Hà lẩm bẩm nói:

"Nhà này cũng có tâm hồn ăn uống nhỉ, đã là lúc nào rồi mà còn nghĩ đến việc ăn cá."

Trình Tinh Hà vừa lẩm bẩm, họ đã thảo luận xong, sau đó tươi cười quay người lại, khách sáo gửi gắm mọi chuyện cho ta, nói rằng sau khi sự việc được giải quyết, nhất định sẽ có hậu tạ. Ta nói khách sáo vài câu, họ cũng quay sang mắng mỏ người đàn ông ngực đầy lông lá một trận, nói rằng hắn năng lực kém cỏi sẽ không làm nên trò trống gì, bất tài vô dụng, cả đời này sẽ không nhờ vả gì được hắn, một kẻ vô dụng không có tiền đồ.

Sau khi đám đông giải tán, ta nhận thấy sắc mặt của người đàn ông ngực đầy lông lá có gì đó không ổn sau khi bị mắng, nhìn thấy ta đang nhìn hắn, vẻ mặt hắn càng trở nên khó coi, thấp giọng nói:

“Lo chuyện bao đồng, tên huynh đệ kết nghĩa nhà ngươi rảnh rỗi quá hả?”

Những người thất bại đều có một điểm chung, đó là họ không dám nhận trách nhiệm của mình.

Trình Tinh Hà mắng:

"Người anh em của ta có lòng tốt thu dọn mớ hỗn độn giúp ngươi, ngươi không biết ơn thì thôi, còn ở đó mà ăn cháo đá bát? Đúng là đồ qua cầu rút ván?"

Người đàn ông ngực đầy lông lá nghiến răng nghiến lợi:

"Tiểu tử thối, chẳng qua ta không tiện ra tay trước mặt mấy lão già kia, ngươi hãy chờ đấy, sau khi chuyện này xong xuôi, ta sẽ cho ngươi chết không toàn thây."

Nghe vậy, Trình Tinh Hà nổi gân xanh lên, định mắng hắn tiếp nhưng ta kéo hắn lại, nói với tên ngực đầy lông lá:

“Nếu ta là ngươi, ta sẽ lo cho bản thân mình trước...ngươi hãy lo lập di chúc gì đó trước đi. Sét đánh rồi ngươi không chuẩn bị kịp đâu."

Nghe vậy, người đàn ông ngực đầy lông lá mới nhớ lại những gì được viết trên cái rương, hai mắt hắn trợn tròn, định xông đến túm lấy cổ áo ta:

"Khốn kiếp, ngươi dám trù ta chết sao? Đừng nghĩ ngươi có gì đó với ả Nguyệt Thiền kia thì toàn bộ người nhà họ Giang sẽ tin lời ngươi..."

Đây quả là Burberry, sao ta có thể bị hắn làm kích động được chứ, vừa quay người lại, ta còn chưa vận khí hải lão tử, tên này đã lăn đùng ra đất, ngã sòng soài như chó gặm phân, hắn chảy máu mũi lần thứ ba.

Trình Tinh Hà thở dài, nói rằng hôm nay mũi của tên này chắc thủng rồi.

Đương nhiên hắn sẽ không phục, vừa đứng dậy đã muốn đánh ta nhưng vài trưởng bối xung quanh vây tới, người đàn ông ngực đầy lông lá không dám làm loạn trước mặt các trưởng bối nên nhỏ giọng nói:

"Lão tam ta đời này không tin có báo ứng, ngươi có giỏi thì mời Thiên Lôi xuống đánh ta đây này!"

Lúc hắn nói, người tài xế đến đỡ hắn dậy nhưng đã bị hắn đá văng ra.

Người vợ xinh đẹp của hắn cũng tới, muốn lau mặt cho hắn nhưng không biết là thẹn quá hóa giận hay là bình thường đã không coi trọng vợ mình, hắn dùng một tay lật nhào nàng và quay người rời đi.

Sức nàng yếu ớt, ta muốn tới đỡ nàng nhưng lại ngại không dám giúp đỡ, ta vội nhìn sang Bạch Hoắc Hương.

Bạch Hoắc Hương vội đến kéo nàng dậy.

Người vợ xinh đẹp gật đầu cảm ơn, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Các ngươi đừng giận chồng ta, chàng thật ra là một người tốt, chỉ là tính tình có hơi nóng nảy.”

Gì cơ? Điều này thật buồn cười, nếu người như hắn cũng được xem là người tốt thì trên đời này không cần cảnh sát nữa rồi.

Không ngờ, người vợ xinh đẹp lại nghiêm túc nói:

“Thật đấy...Nếu không phải có hắn giúp ta, ta có lẽ đã chết từ lâu rồi. Bao năm qua, hắn có ơn rất lớn với gia đình ta, là người tốt bụng nhất ta từng gặp trong suốt cuộc đời này, nếu hắn có đắc tội với các ngươi thì cho ta xin lỗi các ngươi, chỉ mong các ngươi đừng làm khó hắn.”

Chúng ta làm khó? Điều này thật nực cười, nhưng kể cũng lạ, ta biết rõ tên lão tam này, nhưng người vợ xinh đẹp này dường như cũng không giống như đang nói dối.

Hắn còn làm chuyện tốt sao?

Chương 653 - Ông Chú Già

Chương 653: Ông Chú Già

Ta vừa định nhìn tướng mạo của người vợ xinh đẹp thì nàng đột nhiên đi tới, nhỏ giọng nói:

“Ta là người ở đây, xem như giúp chồng ta tích đức trừ tội, ta sẽ nói cho các ngươi biết một chuyện, ngươi đi ra bên ngoài từ đường, đào dưới cây lê núi, nói không chừng có thể tìm ra chút manh mối."

Cây lê núi?

Ta vừa định hỏi, nàng đã nhỏ giọng nói:

“Chồng ta rất hay ghen tuông, ta không tiện ở lại lâu, ngươi hãy nhớ kỹ lời ta nói...Nếu sự việc được giải quyết, phiền các ngươi nhất định phải giúp chồng ta, đừng để hắn gặp phải báo ứng nào."

Nói xong, nàng xoay người vội chạy đi.

Nàng dường như biết gì đó.

Ta còn chưa kịp hỏi thêm thì đột nhiên thấy đau sau gáy, ta quay đầu lại, thì ra là Bạch Hoắc Hương.

Bạch Hoắc Hương lạnh lùng nhìn ta, ánh mắt bừng bừng lửa giận:

"Vừa nhìn thấy một cô gái xinh đẹp là ngươi đã muốn dán mắt vào nàng rồi đúng không?"

Ta vội nói:

“Ta không có ý đó…”

Bạch Hoắc Hương không đợi ta nói hết lời đã đi đến cây lê núi trước:

"Đồ tra nam."

Trình Tinh Hà nháy mắt với ta:

“Chúc mừng ngươi đã có thêm biệt hiệu mới.”

Hai thằng ngốc.

Ta cũng nhanh chóng đi theo.

Cây lê núi đó chắc đã già lắm rồi, chắc cũng phải mấy trăm năm tuổi, bây giờ đang là thời điểm sai quả, cành lê ẹo đi vì có quá nhiều quả.

Nhưng vừa đến gần cây lê này, một luồng âm khí liền ập đến khiến người ta rùng mình.

Trình Tinh Hà trèo lên định hái một quả để ăn nhưng lại giật nảy mình, buông tay ra, hạ giọng nói:

“Cây lê này được vun trồng từ một thứ gì đó không tốt.”

Trong lòng ta đã có tính toán, khi nhìn kỹ quả thật dưới cây lê này có một màu xanh biếc lạnh lẽo.

Cmn, rốt cuộc đã chôn thứ gì mà oán khí lại lớn như vậy?

Ta lấy đồ nghề đào dưới gốc cây, càng đào oán khí càng dữ dội, cảm giác lạnh buốt khiến ta rùng mình.

Có rồi...Dưới đáy quả nhiên có một cái hộp, đúng như miêu tả của người đàn ông ngực đầy lông lá, nó được khóa bằng xích sắt, bên trên có một tấm bùa!

Trình Tinh Hà sững sờ:

"Thứ này...có đến hai cái sao?"

Ta trả lời:

"Những thứ này đều có đôi có cặp."

Trình Tinh Hà trở nên phấn khích:

"Ngươi đoán được đó là thứ gì rồi sao?"

Ta đã đoán được hòm hòm.

Nhưng sao người vợ xinh đẹp đó lại biết?

Nhưng chưa đợi ta kịp định thần lại, bỗng có một bàn tay đặt lên vai ta:

“Đừng lo, chuyện còn lại cứ để chúng ta lo.”

Gì cơ?

Ta quay lại thì nhìn thấy một chàng trai trẻ.

Chàng trai trẻ này...cũng là Địa cấp, hơn nữa còn giống với Hắc Bạch Vô Thường, là nhất phẩm Địa cấp!

Ô Kê tuổi đời còn trẻ mà đạt được Địa cấp là đã lợi hại lắm rồi, không ngờ người này còn mạnh hơn Ô Kê gấp mấy lần, hắn đã đạt được nhất phẩm Địa cấp, cấp bậc mà nhiều người cả đời cũng khó đạt được.

Đây là lần đầu tiên chúng ta thấy một nhất phẩm Địa cấp trẻ tuổi như vậy.

Hơn nữa...khi nhìn kĩ, hắn còn có khí chất cao quý độc nhất vô nhị của người nhà họ Giang.

Quả nhiên, hắn đã nhìn rõ phẩm cấp của chúng ta, hắn khẽ mỉm cười với chúng ta, ngoài việc đầy vẻ gia giáo ra, hắn còn vô cùng tự cao:

"Ta họ Giang, Giang trong mười hai thiên cấp của giang hà hồ hải."

Mặc dù là hậu duệ của mười hai thiên cấp, nhưng tên họ Giang này lại mạnh hơn cả Hải Nghênh Xuân, Hắc Bạch Vô Thường và Để Hồng Nhãn trước đó, hơn nữa còn lợi hại hơn rất nhiều.

Trình Tinh Hà đột nhiên trở nên không vui:

"Vậy thì sao, chuyện này là chúng ta xử lý trước, ngươi muốn hớt tay trên hay gì?"

Giống như khi ta hớt tay trên vụ làm ăn của Để Hồng Nhãn, hớt tay trên là chuyện đại kỵ trong ngành này...người hớt tay trên thì bị xem là vô đạo đức, người bị hớt tay trên thì bị xem là không có bản lĩnh.

Người thanh niên họ Giang lập tức cười to:

"Ngươi nặng lời rồi...Chuyện riêng của Giang gia đâu thể làm khó người ngoài? Chuyện này truyền ra ngoài cũng không hay ho gì, các trưởng bối của tộc không hiểu điều này, mong các ngươi bỏ qua."

Ta cũng đã nhìn ra cung Điền Trạch của hắn hơi phát sáng, hắn cũng được xem là chủ nhân ở đây, là đồng tộc của Giang gia.

Giang gia là dòng tộc lớn, con cháu đuề huề, trong ngành nghề nào cũng đều có nhân tài.

Nhưng Trình Tinh Hà vẫn không cam tâm, hắn kiên quyết chặn trước cái rương:

"Nếu ngươi đến sớm hơn thì không sao, nhưng bây giờ đồ là do chúng ta tìm được, vì thế chuyện này chúng ta sẽ xử lý đến cùng, bây giờ ngươi đến cướp công lao chẳng khác nào cướp bát cơm của người khác?”

Người thanh niên đó bắt đầu nhìn chúng ta với ánh mắt phiền phức, thậm chí còn không thèm nói chuyện với chúng ta, cứ thế quay đầu lại quát:

“Ông chú già?”

Bỗng chốc một đám người vây quanh chúng ta, họ đều là những trưởng bối đã thảm thiết cầu xin chúng ta lúc nãy.

Những trưởng bối kia đều rất có thiện cảm với tên họ Giang trẻ tuổi này:

"Tiểu Cảnh, may mà ngươi đã tới kịp thời, nếu không gia đình không biết phải làm thế nào?"

Chương 654 - Ơn Cứu Mạng

Chương 654: Ơn Cứu Mạng

"Đúng vậy, dù sao con cháu trong nhà mình thì vẫn yên tâm hơn, người ngoài chung quy vẫn không bằng."

Trình Tinh Hà tức giận:

"Các ngươi xem chúng ta là vỏ chuối, ăn xong rồi vứt đi sao? Vừa rồi các ngươi còn..."

Bây giờ đã không còn ai để ý đến chúng ta nữa, thậm chí có người còn kéo chúng ta lùi về sau và bảo chúng ta đừng cản đường kẻo làm chậm trễ đến công việc của tên họ Giang kia.

Tên họ Giang không thèm nhìn chúng ta mà ngồi xổm xuống trước cái rương.

Sếp Giang cũng đi qua, nàng cũng rất khó xử với chuyện này, ta lắc đầu nói không sao và tránh sang một bên.

Một giọt máu đào hơn ao nước lã, chúng ta chỉ là người ngoài, người ta đương nhiên sẽ không đứng về phía chúng ta.

Trình Tinh Hà nghiến răng:

"Nhưng ta không cam tâm, dựa vào đâu chứ? Chúng ta đào muốn đổ máu mới tìm thấy, chỉ với một câu nói mà công sức của chúng ta coi như công cốc? Ít ra cũng phải trả công chúng ta đã trải đường trước cho hắn chứ."

Ta nói không sao, ngươi cứ chờ đi, qua mấy canh giờ nữa tên họ Giang nhất định sẽ đến cầu xin chúng ta.

Trình Tinh Hà nghe vậy liền lấy lại tinh thần:

"Ý của ngươi là gì? Thứ kia lợi hại vậy sao, tên họ Giang kia cũng không giải quyết được hả?"

Ta không dám nói chắc...nhưng cung Tai Ách của tên họ Giang đó có khí đen, nó tích tụ rất nhanh, giao với ấn đường, nhìn vào tốc độ, trong vòng ba giờ nữa sẽ có một thảm họa đẫm máu.

Bên trong cái rương một thứ rất đáng sợ.

Sau khi hỏi thăm thì mới biết người thanh niên đó tên là Giang Cảnh, là cháu trai lớn của ông lão Giang, Giang Tàng Thổ của mười hai thiên cấp, hắn được xem là nhân tài mới nổi ở thế hệ của mình, nghe nói còn lợi hại hơn cả Giang Tàng Thổ lúc còn trẻ, là người kế vị hàng đầu của ông lão Giang.

Giang Tàng Thổ...Ta nhớ ra rồi, bà của Giang Thần đã giúp ta tìm hiểu, tên chữ của Giang Qua Tử là Giang Tàng Thủy.

Hai người này thật sự là huynh đệ sao?

Tên Giang Qua Tử này không biết bây giờ thế nào rồi, rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Nhìn thấy người nhà họ Giang chuyển cái rương ra ngoài, ở đây đã không còn chuyện cho chúng ta nữa, ta bèn bước ra ngoài hai bước, muốn xem Giang Cảnh xử lý cái rương như thế nào, kết quả không cẩn thận va phải một người.

Là người vợ xinh đẹp của gã đàn ông ngực đầy lông lá.

Ta và nàng cũng rất có duyên với nhau, nhưng mới một lúc không gặp nàng, nàng bây giờ đã trông giống như một phụ nữ Trung Đông, chiếc khăn che đi nửa khuôn mặt.

Chuyện gì vậy? Nhìn thấy đó là ta, nàng vội cúi đầu:

“Ngươi đã tìm thấy đồ chưa?”

Giọng nói không thể lừa dối, nàng có một giọng mũi đặc sệt, rõ ràng nàng vừa mới khóc.

Lúc này, một cơn gió mạnh tình cờ thổi qua thổi bay đi chiếc khăn che mặt của nàng, ta nhìn mặt nàng, và rồi ngẩn người một lúc.

Ta nhìn thấy một nửa khuôn mặt của nàng sưng tấy, một bên mắt đỏ ngầu, nàng bị thương rất nặng.

Những vết hằn đó...giống như bị đập bởi một vật cứng nào đó.

Nàng vội vàng che mặt:

"Ta...ta không cẩn thận bị ngã..."

Bị ngã sẽ không để lại những vết thương đầy vết hằn như vậy, vết hằn đó giống như ...

"Chồng ngươi dùng gạt tàn đập vào mặt ngươi à?"

Nàng sững sờ một lúc, biết rằng không giấu được ta nên đành thú nhận.

Hóa ra vừa rồi nàng quay lại lau mặt cho chồng, nhưng chồng nàng thấy nàng nói thêm vài câu với ta, hắn nói nàng đê tiện liền dùng gạt tàn đập nàng khiến nàng giãy giụa một hồi lâu.

Tên này sao có thể ra tay tàn nhẫn với một người phụ nữ như vậy?

Thấy vậy, ta cảm thấy rất khó chịu nhưng dù sao đó cũng là chuyện của vợ chồng họ, không đến lượt người ngoài như ta đến nói chuyện đạo lý, ta không kìm được hỏi:

“Rốt cuộc hắn có chỗ nào tốt?”

Khi nhắc đến chồng, trông nàng vẫn rất xúc động:

“Ơn cứu mạng”.

Thì ra gia đình của người vợ xinh đẹp này từng mở xưởng chế biến gỗ ở đây, cũng có thể xem là dư dả, vốn dĩ gia đình rất vui vẻ hòa thuận, nhưng có một năm xưởng chế biến gỗ bị người ta lừa, không những thiệt hại thua lỗ nặng nề mà có thể còn phải ra hầu tòa, gia đình không chịu nổi nữa, là lão tam đã giúp đỡ gia đình họ nên mới có thể tránh được cảnh ngồi tù.

Gia đình họ đương nhiên vô cùng biết ơn ân tình của lão tam, nói rằng cả đời này sẽ không bao giờ quên ơn nghĩa của hắn, dù có vất vả thế nào cũng phải trả lại số tiền của lão tam. Lão tam bảo họ không cần phải lo lắng, hắn còn thường xuyên đến nhà họ làm khách, chung sống rất hòa thuận.

Tiếc rằng phúc vô song hành, họa vô đơn chí, hôm đó là ngày người vợ xinh đẹp lên thành phố nhận giấy báo nhập học, lão tam lái xe chở nàng vào thành phố, nhưng vừa đến thành phố, xưởng chế biến gỗ đã bốc cháy, lão tam lập tức lái xe trở về, liều mạng vào xưởng cứu người khiến bản thân toàn thân bị bỏng, đáng tiếc cha, mẹ và anh trai nàng đều đã bị lửa thiêu rụi.

Chương 655 - Tiếng Hét

Chương 655: Tiếng Hét

Nhà bọn họ vốn đã ít người, nàng bỗng trở thành một cô nhi không nơi nương tựa, gia sản cũng không còn, không biết sau này sẽ nương nhờ vào ai, là lão tam đã kiên quyết gánh vác chuyện gia đình, hắn sắp xếp mọi chuyện đâu vào đấy, nàng cảm kích vô cùng, thề rằng đời này có làm trâu làm ngựa cũng phải trả hết công ơn của lão tam.

Kết quả lão tam cười nói, nếu ngươi thật sự muốn báo đáp, không cần đợi kiếp sau, kiếp này báo đáp là được rồi.

Lão tam đã ly dị vợ, hắn muốn lấy người vợ xinh đẹp này.

Người vợ xinh đẹp đã không còn nơi nào để đi, lại là người trọng tình nghĩa, nhớ tới việc lão tam đã đối xử với gia đình nàng rất tốt nên nàng đương nhiên đã đồng ý.

Nàng muốn dùng cả đời này để báo đáp ân tình của lão tam.

Có thể dễ dàng nhìn ra...sau khi kết hôn, lão tam không còn thương yêu người vợ xinh đẹp nữa, hắn biết vợ của mình không thể bỏ chạy được nữa.

Nhưng...người bản địa?

Ta hỏi tiếp, mảnh đất này trước đây là của gia đình ngươi?

Người vợ xinh đẹp gật đầu, mảnh đất này bao đời nay đều là của nhà họ...tổ tiên để lại di thư bảo con cháu phải bảo vệ mảnh đất này, tuyệt đối không được bán nó đi.

Tuy nhiên, là người thừa kế duy nhất, người vợ xinh đẹp lại là người của lão tam, mảnh đất này đương nhiên cũng thuộc về lão tam.

Nhưng lão tam đã nhanh chóng thanh lý mảnh đất này, hắn báo với nhà họ Giang, nói rằng bên mình có một mảnh đất cửu tử liên hoàn, vừa hay có thể dâng lên nhà họ Giang làm từ đường, cũng có thể coi như là tấm lòng hắn dành cho nhà họ Giang.

Quả nhiên, mấy trưởng bối Giang gia vừa nghe tới cửu tử liên hoàn thì liền mỉm cười nhận lấy mảnh đất, lão tam vốn đã bị loại khỏi gia phả lại được Giang gia tiếp nhận như một phần thưởng.

Thảo nào nàng biết chuyện cây lê núi!

Ta vội hỏi, ngươi biết bao nhiêu về mảnh đất này?

Người vợ xinh đẹp do dự một chút, nhỏ giọng nói:

"Ta mới đầu cũng không tin...Cha của ta từng nói nơi này có thần tiên, gia đình chúng ta cũng đã đồng ý sẽ bảo vệ các vị thần tiên của mảnh đất."

Thần tiên?

Người vợ xinh đẹp nghiêm túc gật đầu, nhỏ giọng nói:

"Vị thần tiên đó có ba mắt."

Ta lập tức trở nên phấn khích và bảo nàng kể lại chi tiết.

Thì ra tổ tiên mấy đời của người vợ xinh đẹp này nửa đêm thức dậy thấy trong sân xuất hiện hai người, một người ngồi giữa sân, một người ngồi dưới gốc cây lê, hai người đối mặt nhau từ xa, họ đều ướt sũng trong mưa, run rẩy trong cơn mưa nặng hạt.

Tổ tiên đó tốt bụng, nghĩ rằng họ là những người tị nạn không có nơi nào để đi, vì vậy đã bảo họ vào nhà để trú mưa.

Hai người kia suy nghĩ một lúc rồi nói được thôi, nhưng các ngươi phải nhớ kỹ một số việc, thứ nhất, các ngươi cho chúng ta một phiến đá xanh để làm chỗ ở, thứ hai, tuyệt đối không được sử dụng mảnh đất này vào mục đích khác, thứ ba, ngoại trừ con cháu đời sau, không được kể chuyện này với ai khác

Nếu làm được những điều này thì các ngươi sẽ bình an vô sự, nếu phả hủy nó thì sẽ là đại họa.

Tổ tiên này cũng thấy khó hiểu, thầm nghĩ vào trốn mưa mà lại có nhiều yêu cầu như vậy, vừa định nói thì thấy trên trời lóe lên một tia chớp, trong đó có một người có ba con mắt.

Con mắt thứ ba đó tỏa sáng tứ phương giống như thần Nhị Lang trong miếu thờ.

Khoảnh khắc này khiến tổ tiên vô cùng sợ hãi, lúc ấy hắn đã ngất lịm đi, khi tỉnh dậy, dù duy nghĩ thế nào cũng thấy có gì đó không đúng, đến nơi mà người trong mơ nói để xem, hắn suýt chút nữa ngồi phịch xuống đất.

Nơi đó đúng là có hai cái rương, đất bị mưa rửa trôi, góc rương lộ ra bên ngoài dính đầy bùn đất.

Hắn vô cùng sợ hãi, cho rằng mình thực sự gặp được thần tiên, liền vội vàng xử lý cái rương theo lời người trong mộng nói, chúng đã được cất giữ ở đây nhiều năm.

Chuyện này đương nhiên phải giữ bí mật, tuyệt đối không được nói với người khác. Vì vậy, người vợ xinh đẹp không dám nhiều lời khi nhìn lão tam đem miếng đất tổ tiên của mình dâng tặng Giang gia làm từ đường.

Nhưng không ngờ quái vật ba mắt xuất hiện, nhìn thấy hắn sẽ giết người, nàng biết lão tam sẽ không tin chuyện này, nói ra cũng vô ích, đang lo lắng, may mà ta là người có bản lĩnh, kể hết chuyện này với ta sẽ giúp ta nghĩ ra được gì đó.

Hóa ra chuyện là như vậy.

Người vợ xinh đẹp nói đến đây, sợ chồng lại phát hiện nên vội vàng bỏ đi.

Trình Tinh Hà thở dài:

"Người vợ này đúng là mệnh khổ...bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền."

Bạch Hoắc Hương nhìn bóng lưng của người vợ xinh đẹp kia, trong lòng không còn ác cảm nữa, thở dài một hơi, quay sang nhìn ta:

“Ngươi có biết loại thần tiên ba mắt này không? Không lẽ thật sự là thần Nhị Lang?"

Ta vừa định nói thì bỗng nghe bên trong từ đường truyền đến một tiếng hét.

Nghe tiếng hét...giống như giọng của tên Giang Cảnh đó!

Chương 656 - Nguy Kịch

Chương 656: Nguy Kịch

Có mấy người xông ra làm ầm ĩ:

"Không hay rồi, tư đường lại xảy ra chuyện rồi!"

Lại có người trúng tà rồi sao?

Quả nhiên, có vài người sắc mặt tái nhợt chạy tới chỗ chúng ta, nói rằng có mấy vị trưởng bối muốn mời chúng ta vào.

Trình Tinh Hà biết những gì ta vừa nói đã trở thành sự thật, hắn đưa ngón cái lên với ta, vẻ mặt hả hê cười nói:

"Các ngươi cũng thật kỳ lạ, tìm chúng ta làm gì? Không phải tên Giang Cảnh đang ở trong đó sao? Người ta là nhất phẩm Địa cấp đấy, lại còn là người của các ngươi, làm gì đến lượt chúng ta vượt quá chức phận."

Sắc mặt những người đó cực kỳ khó coi:

"Chuyện là...là Giang Cảnh đã xảy ra chuyện."

Thì ra sau khi lấy được cái rương, Giang Cảnh cũng không nhìn ra bên trong đựng thứ gì, vừa định mở rương ra xem thì đột nhiên một khí đen không biết từ đâu bay đến chạm vào hắn, hắn nằm phịch xuống, quả nhiên có tà.

Sếp Giang cũng đi tới kéo ta:

“Đệ đệ tốt, ngươi mau đến đây xem.”

Ta không ngạc nhiên chút nào, liền theo nàng qua đó.

Khi đến nơi, Giang Cảnh đang lấy một tay che trán, bàn tay mảnh khảnh trắng nõn đang chảy máu, một đám người vây quanh hỏi han hắn:

"Tiểu Cảnh, ngươi không sao chứ?"

"Thứ này có gì đó rất kỳ lạ, hay là để cho người quen của Nguyệt Thiền xử lý đi, cùng lắm chúng ta cho hắn ít tiền..."

Trình Tinh Hà bật cười:

"Ai da, chẳng phải là thóc đâu mà đãi gà rừng sao, sao, xảy ra vấn đề gì rồi hả?"

Giang Cảnh ngẩng đầu lên, thấy chúng ta đã tới, sắc mặt hắn tối sầm và nổi giận:

"Ai bảo các ngươi gọi những con hồ ly hoang này tới vậy? Tiểu thúc thúc biết rồi, nhất định là..."

Tiểu thúc thúc của hắn là ai vậy?

Những người khác đều khuyên hắn, nói rằng thân phận hắn cao quý, không nên tranh giành vô ích với thứ này.

Người họ Giang ai nấy đều rất tự cao, câu này có nghĩa là gì, chẳng phải muốn nói hắn không có năng lực này sao?

Không nói cũng không sao, nhưng vừa nói ra, Giang Cảnh liền đập sàn đứng lên:

“Trước mặt nhiều tổ tiên như vậy, ta không thể để thanh danh Giang gia chúng ta bị hủy hoại trong tay mình, tất cả tránh ra."

Nói rồi, một lá bùa màu vàng vẽ bằng chu sa bị đốt cháy, hắn lấy tay chộp lấy nó.

Hành động này khiến những người nhà Giang gia kinh hãi:

"Tiểu tử này đang làm gì vậy? Nhỡ tay bị bỏng thì sao?"

Có người vội nói:

"Đại ca, ngươi không hiểu, đây là bí kíp của nghề phong thủy, những đại sư phong thủy khác còn có thể ngự kiếm phi hành nữa là."

Ngươi hiểu lầm rồi, cái đó không phải chúng ta, là kiếm hiệp Thục Sơn.

Nhìn thấy trận thế của Giang Cảnh, Trình Tinh Hà không kìm được nói nhỏ:

"Không lẽ là chưởng tâm lôi?"

Ta gật đầu:

“Ta nghĩ là vậy.”

Chưởng tâm lôi vô cùng nổi tiếng, là hình thức mời Thiên Lôi xuống để giúp mình đánh bại yêu ma thông qua bùa mệnh...không có ác quỷ nào không sợ Thiên Lôi.

Đây quả là truyền nhân của Long Hổ Sơn, người thật sự nắm vững chiêu thức này không nhiều...nghe nói chưởng tâm lôi chia làm chín tầng, tầng nhẹ nhất là tầng thứ chín, một chưởng có thể bắn chết chim muông, tầng lợi hại nhất là tầng thứ nhất, một chưởng có thể dễ dàng lấy đầu bạt quỷ.

Ta không khỏi có chút ấn tượng, danh môn tử đệ không hổ danh là danh môn tử đệ, một thứ cao siêu như vậy mà cũng biết.

Giang Cảnh nín thở nheo mắt, mở một tay ra, khi ta nhìn lại, một ngọn lửa đỏ rực đột nhiên xuất hiện trên lòng bàn tay trắng trẻo của hắn...dựa vào độ tinh khiết của ánh sáng này, chắc chắn đã đạt đến tầng thứ năm.

Quả nhiên, trong không khí dường như mơ hồ có tiếng sấm sét.

Sau đó, hắn bắt đầu niệm chú:

"Ta phụng thiên mệnh, lập chém bất tường!"

Âm thanh này vừa vang lên, một tia sáng ngưng tụ từ tay hắn và đánh thẳng vào chiếc rương lớn.

Một tiếng “bùm” vang lên giống như sét đánh vào cái rương khiến những người xung quanh sợ kinh hồn bạc vía, bọn họ nhìn Giang Cảnh với ánh mắt đầy ngưỡng mộ:

"Tiểu Cảnh không hổ danh là tài năng xuất chúng trong nghề phòng thủy, người thường làm gì có năng lực này!"

"Lẽ ra nên đến tìm Tiểu Cảnh sớm hơn...hắn còn lợi hại hơn nhiều so với tên người quen không rõ lai lịch đó!"

Giang Cảnh cảm thấy mình đã rửa được nỗi nhục, vẻ mặt hắn không khỏi tỏ ra tự mãn.

Không ngờ sau khi âm thanh đó vang lên, nơi đây lại thoang thoảng mùi lưu huỳnh, khi khói và mùi lưu huỳnh tan đi, tất cả mọi người vươn cổ ra nhìn và rồi ngơ ngác.

Cái rương đó vẫn nằm yên bất động, không bị hư hại gì, Giang Cảnh thì lại bị tà khí đó xông tới ngập đầu.

Một đám người vội chạy tới đỡ hắn, cảnh tượng này vô cùng xấu hổ, Trình Tinh Hà rất nhiệt tình xem náo nhiệt:

"Đến tên lão tam kia còn mở được cái rương, ngươi còn kém cỏi hơn cả hắn."

Sắc mặt Giang Cảnh tối sầm lại, nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm chúng ta:

"Các ngươi…"

Nhưng hắn còn chưa nói xong, bên ngoài lại có người đến bẩm báo:

"Không hay rồi, trong tộc có mấy đứa cháu bị bệnh, có vài đứa bệnh tình rất nguy kịch..."

Chương 657 - Lão Tam

Chương 657: Lão Tam

Như ta đã nói trước đó, trì hoãn ở đây càng lâu thì sẽ đoạn tử tuyệt tôn, những đứa trẻ đó còn trẻ tuổi và yếu ớt, khi xảy ra chuyện, chúng sẽ là người đầu tiên gánh chịu xui xẻo. Cầm tinh càng nhỏ và bát tự càng nhẹ thì sẽ càng nguy hiểm.

Lúc này, đột nhiên một người phụ nữ vội chạy tới, lớn tiếng nói:

"Hai người các ngươi đang làm gì vậy, các ngươi đã hại Tiểu Bảo của ta!"

Đây chẳng phải là người chị dâu quả phụ hung dữ đó sao?

Nhìn thấy ấn đường của nàng, ta lập tức cau mày...cung Tử Nữ của người chị dâu này chuyển màu đen, nếu tiếp tục để mặc không lo thì nàng sẽ mất mạng.

Nói rồi, nàng lập tức chạy về phía ta và túm lấy ta:

“Ngươi mau đi xem Tiểu Bảo của ta, bây giờ ngươi hãy đi xem Tiểu Bảo giúp ta!”

Một người trông giống bảo mẫu đã mang đứa bé đến, vừa rồi đứa bé đó còn nhảy nhót vui đùa, nhưng một lúc sau sắc mặt liền tái nhợt và nằm bất động.

Trẻ em sẽ không thể giả vờ bệnh, ở mức độ này, chúng có vẻ không ổn nữa rồi.

Bạch Hoắc Hương ngay lập tức bắt mạch cho đứa bé, sau đó quay lại nói:

"Linh hồn của đứa bé không chịu được tà khí, bị thổi bay rồi, nếu không giải quyết trong vòng một canh giờ thì Đại La Tiên cũng không cứu được nó."

Họ đã nhìn thấy năng lực của Bạch Hoắc Hương khi nàng giải cứu Cửu thúc, tất cả đều nhìn chằm chằm.

Người chị dâu quả phụ đó thì khỏi phải nói nữa, toàn thân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất khóc rống lên:

“Các ngươi bỏ mặc không lo, các ngươi khi dễ mẹ con quả phụ ta...cha ơi, chồng ơi, các ngươi ở trên trời nhìn xuống mà xem, một giọt máu đào hơn ao nước lã, sao có thể ức hiếp con chúng ta như vậy..."

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Chồng và cha ngươi cũng không vừa ý..."

Quả nhiên, Trình Tinh Hà còn chưa nói hết câu, hai bài vị sau lưng nàng đột nhiên rơi "bụp" một tiếng, những người đứng gần đó giật mình một phen, đi tới nhặt lên xem thì sắc mặt đều tái nhợt.

Đó là bài vị của chồng và cha nàng.

Đây chẳng khác nào người thân đã chết của nàng hiển linh, những người còn lại của Giang gia nhanh chóng vây lấy Giang Cảnh.

“Tiểu Cảnh, ngươi xem có thể nghĩ ra cách giải quyết nào không?”

Giang Cảnh hít một hơi, sau đó bất đắc dĩ nói:

"Ta cần chút thời gian ..."

Người chị dâu quả phụ bất chấp tất cả, lập tức mắng:

"Huynh đệ của ngươi sắp chết rồi mà ngươi còn cần thời gian à, ngươi học được bao nhiêu thứ kỳ quái như vậy, bị chó ăn hết rồi sao?"

Sắc mặt Giang Cảnh càng thêm lúng túng:

"Giang gia chúng ta rõ ràng đã vướng vào thứ đó, ta phải tìm hiểu rõ ràng..."

Mọi người chỉ quan tâm đến vấn đề trước mắt, Giang Cảnh còn chưa nói xong, những người nhà họ Giang đã lập tức nhìn sang ta...đặc biệt là những người có con nhỏ, sợ trì hoãn thêm nữa thì con cái sẽ gặp xui xẻo, họ nhanh chóng vây lấy ta:

“Người anh em kết nghĩa, chúng ta đều là người một nhà, chuyện này e phải phiền đến ngươi rồi!"

Họ không còn tin vào Giang Cảnh nữa.

Điều này khiến Giang Cảnh rất tức giận, hắn nổi giận muốn bốc khói.

Thật ra, năng lực của Giang Cảnh không hề kém cỏi, phạm vi hiểu biết cũng không hề kém cạnh ta, chỉ là hắn đến quá muộn nên không biết nguồn gốc của cái rương này.

Bạch Hoắc Hương kéo ta:

"Ngay cả Địa cấp mà còn không xử lý được, ngươi phải cẩn thận đấy."

Ta gật đầu, quay người nói:

"Nói thật với các ngươi, oan có đầu nợ có chủ, quái vật ba mắt này cũng không phải muốn làm khó toàn bộ người nhà Giang gia, chỉ cần tìm ra tên đầu sỏ là được rồi."

Thấy đứa bé chỉ có thể thở ra mà không thể hít vào, người chị dâu quá phụ đột nhiên đứng dậy, hai mắt đỏ hoe hét lên:

“Sao ngươi không nói sớm, rốt cuộc kẻ cầm đầu là ai?”

Người chị dâu quả phụ vì chuyện của đứa bé nên đã không còn sáng suốt, có người đã sớm hiểu ý của ta:

“Có phải là do tên lão tam mở cái rương ra không?”

"Mau gọi lão tam đến đây."

"Đúng vậy, nếu không phải hắn chiếm đoạt đất đai của người khác, chúng ta cũng đâu bị liên lụy."

Giang Cảnh lạnh lùng quan sát, dường như muốn nhìn xem ta sẽ sử dụng những mánh khóe gì.

Vợ chồng lão tam đã được đưa đến, lão tam biết rõ ta là người gọi hắn đến, hắn nổi giận đùng đùng như muốn đánh ta một trận:

“Tên tiểu tử nhà ngươi lại muốn giở trò gì vậy? Mảnh đất này cũng đâu phải do ta cố ý gây ra, sao ngươi cứ phải ra lệnh gọi ta đến làm gì?"

Vừa nói hắn vừa nhìn sếp Giang với vẻ khinh bỉ, lẩm bẩm gì đó, hắn không dám lớn tiếng, nhưng chắc chắn đó không phải lời lẽ tốt đẹp gì.

Chỉ vì ngươi không cố ý nên ngươi không có tội?

Vợ của lão tam sợ hãi đến nỗi sắc mặt tái nhợt, vội nói:

"Có phải...lại xảy ra chuyện gì không?"

Người chị dâu quả phụ lập tức xông tới chỗ vợ của lão tam:

"Ngươi còn mặt mũi hỏi sao, nếu Tiểu Bảo nhà ta xảy ra chuyện gì, ta sẽ sẽ lột da vợ chồng các ngươi!"

Người chị dâu quả phụ thấp hơn một vế so với tên đàn ông ngực đầy lông lá, nàng làm thế này là đại nghịch bất đạo, cuối cùng cũng sẽ bị đá ra ngoài.

Chương 658 - Giang Gia

Chương 658: Giang Gia

Ta trả lời:

"Quái vật ba mắt đó gây chuyện không phải vì gì khác, mà chính là muốn đòi lại công bằng, không liên quan đến người khác, chỉ cần thỏa mãn tâm nguyện của vị đó, những thứ còn lại để ta xử lý."

Người đàn ông ngực đầy lông lá gông cổ lên nhìn chằm chằm vào ta:

"Tâm nguyện cái gì chứ, ta thấy ngươi đang ăn nói xàm bậy! Nếu ngươi biết rõ như vậy, sao không nói rõ ra tên quái vật ba mắt đó rốt cuộc là thứ gì?"

“Đúng vậy.”

Những người khác của Giang gia cũng hỏi theo:

“Là người hay quỷ, hay là…”

Nói đến quái vật ba mắt, họ đương nhiên sẽ nghĩ đến thần Nhị Lang, nhưng họ không dám nói thẳng ra.

Ta trả lời:

“Đương nhiên không phải thần Nhị Lang, nếu các ngươi đắc tội với thần Nhị Lang thì e là cả ta cũng không thể xử lý được. Tuy nhiên, thứ này không phải người, cũng không phải ma...cụ thể, nó có thể được xem là “tinh”.”

“Tinh?”

Người đàn ông ngực đầy lông lá há hốc mồm:

“Là vị tinh, hạt nêm hay là tinh chất rửa chén?”

Bầu không khí đang rất căng thẳng nhưng khi nghe hắn nói vậy, một số thanh niên không tin vào tà quỷ phì cười, tỏ ra giễu cợt, sau khi bị trưởng bối đánh vài cái chúng mới im lặng.

Ta đáp:

“Thứ này gọi là Ngũ Hành Tinh.”

Đương nhiên bọn họ nghe không hiểu, chỉ có Giang Cảnh sắc mặt biến sắc.

Mọi người vội hỏi:

"Ngũ Hành Tinh này là thứ gì?"

"Hì hì hì...Ngũ hành tinh...Ngũ hành tinh..."

Lúc này, trong phòng vang lên một tràng tiếng cười.

Tiếng cười đó nghe như tiếng cười của trẻ con nhưng lại ma quái và u ám, hoàn toàn không giống âm thanh của người sống.

Người chị dâu góa bụa cũng thấy sợ hãi, khi nhìn xuống đứa con của mình, nàng lập tức hét lên.

Đứa trẻ vừa rồi còn giống như người thực vật kia không biết từ lúc nào đã đứng dậy, quay mặt đi, mỉm cười với ta:

“Bé con, ngươi biết ta sao?”

Ta đáp:

"Cũng chỉ là từng nghe nói, thật sự không ngờ rằng...có thể tận mắt thấy."

Đứa trẻ kia liếc mắt nhìn ta, nó khoảng bốn đến năm tuổi, thần thái lại giống như lão yêu tinh đã sống nhiều năm - rất có phong thái của Hắc Bạch Vô Thường, nhưng còn khủng khiếp hơn Hắc Bạch Vô Thường nhiều.

Chị dâu góa chồng lấy lại tinh thần, hoảng hốt muốn ôm lấy đứa bé trai kia:

"Tiểu Bảo, con làm sao vậy Tiểu Bảo, ta là mẹ đây..."

Nhưng đứa trẻ kia bỗng nhiên quay đầu lại, lạnh lùng lườm quả phụ một cái:

"Cút ra, mẹ của ta đã chết mấy năm rồi."

Đôi tay của chị dâu góa chồng dừng ở giữa không trung, cứng đờ, cơ thể lảo đảo, suýt nữa đã đặt mông ngồi xuống đất.

Người của Giang gia ở xung quanh vừa thấy là biết bị trúng tà thật, sợ đến nỗi hô to gọi nhỏ.

Đứa trẻ kia quay đầu nhìn về phía ta:

"Nhóc con, theo lý mà nói thứ như chúng ta đã tuyệt chủng từ lâu rồi, làm sao ngươi nhìn ra được?"

Ta nhìn về phía Giang Cảnh:

"Trước đó không dám chắc chắn, may nhờ vào người kia."

Giang Cảnh nhất thời sững sờ:

"Ngươi có ý gì?"

Là vì Chưởng Tâm Lôi của Giang Cảnh.

Thiên Lôi là người chuyên giết yêu tà, Chưởng Tâm Lôi mà Giang Cảnh mời tới tuy không bằng một phần vạn của Lôi Công gia, nhưng cũng là Thiên Lôi thật trăm phần trăm, bị Thiên Lôi chạm vào mà không tổn hại một cọng tóc nào, trừ phi có liên quan đến Đạo gia.

Những yêu tà có hình hài trẻ con khác đã bị loại bỏ ngay tức khắc, nó chỉ có thể là tinh - còn phải là tinh có liên quan đến Đạo gia.

Mà Ngũ Hành tinh này có lai lịch rất đặc biệt, có liên quan đến Đạo gia.

Đứa bé kia nhìn ta chằm chằm, bỗng nhiên cười một tiếng:

"Được...hiểu biết sâu rộng lại thông minh, ta thích ngươi. Lúc nãy ngươi nói, ngươi có cách xử lý ta? Ngươi nói nghe xem nào, cách gì?"

Ta vội nói:

"Cũng không phải xử lý, là hòa giải. Ta biết, ngươi là tiên gia biết phân biệt đúng sai, lần này là bị ấm ức, ý của ta là muốn hòa giải từ bên trong."

Ngàn xuôi vạn xuôi, nịnh nọt không xuôi, huống hồ Ngũ Hành tinh ấy à, trước hết phải tâng bốc cao cao đã, nhất định mọi chuyện sẽ dễ thương lượng hơn.

Quả nhiên, biểu cảm của đứa bé kia vênh váo hơn rất nhiều:

"Ngươi muốn hòa giải như thế nào?"

Giang Cảnh nghe thấy lời này, ánh mắt càng khinh bỉ hơn. Hắn cảm thấy ta lại muốn bám víu quan hệ với dị loại, đúng là không có chút bản lĩnh nào.

Ta đáp:

"Lần này ngươi nổi giận cũng là vì có người mạo phạm, giao kẻ đầu sỏ cho ngươi, người kia có tội thì phải chịu, tùy ngươi xử lý, để trao đổi, cũng xin ngươi buông tha cho đám con cháu này của Giang gia, trẻ con không làm sai chuyện gì."

Vừa nghe "Trẻ con không làm sai chuyện gì", trên mặt đứa trẻ kia bỗng xuất hiện biểu cảm rất phức tạp:

"Đúng vậy, trẻ con không làm sai chuyện gì."

Vừa nói hắn vừa nhìn về phía Lão Tam, vẻ mặt căm hận.

Lão Tam vừa nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức thay đổi:

"Ta…ta là vì Giang gia, nên mới chiếm mảnh đất này, tấm lòng của ta, các vị tổ tiên đều thấy mà..."

Còn chị dâu góa chồng kia thì vội nói:

"Nếu thật là như vậy, ngươi mau trừng trị Lão Tam đi, hắn lớn tuổi như vậy sống cũng đủ vốn rồi, chỉ tội nghiệp Tiểu Bảo của ta, phải chịu loại khổ như vậy..."

Chương 659 - Âm Dương Thai

Chương 659: Âm Dương Thai

Những người khác của Giang gia cũng rất thực tế, lúc này con cháu bị uy hiếp, hy sinh một họ hàng xa giống như cỏ dại, bảo đảm được bình yên cho mọi người, làm gì có ai không đồng ý.

Đứa bé kia như cười như không mà nói:

"Nếu đã như vậy, nhóc con, ngươi qua đây, ngươi giúp ta một chuyện, ta sẽ nhường lại mảnh đất này."

Lần này tốt rồi.

Ta vội tới gần:

"Ngươi nói đi."

Đứa trẻ nhìn về phía Lão Tam, đang định nói chuyện, một âm thanh xé gió bỗng nhiên xông về phía đứa trẻ.

Loại sát khí này - Kim Tiền Kiếm?

Quả nhiên, là Giang Cảnh.

Ta quay đầu lườm hắn, một cơn tức giận dâng lên, chuyện bên này đã sắp hòa giải được rồi, hắn đi ra làm loạn cái gì?

Đứa bé trai kia né tránh rất nhanh nhẹn, lạnh lùng nhìn Giang Cảnh chằm chằm.

Còn Giang Cảnh thì lạnh lùng nói:

"Vị kết nghĩa này, cám ơn ngươi đã giương đông kích tây, phân tán sự chú ý của thứ này, ta sẽ vui lòng nhận thứ này vậy..."

Mẹ nó, ngươi đang nói tiếng người à? Bản thân đánh lén, còn muốn lôi ta xuống nước?

Nhưng dù sao Giang Cảnh cũng là Địa cấp nhất phẩm, tốc độ đó nhanh hơn ta không ít, ta muốn ép Thất Tinh Long Tuyền lên để chống lại Kim Tiền Kiếm, nhưng đã không kịp rồi.

Đứa bé kia thấy sát khí của Kim Tiền Kiếm đi xuống, bỗng nhiên bật cười:

"Đám người lớn các ngươi, quả nhiên không một ai giữ lời hứa."

Còn chưa dứt lời, đứa bé trai kia bỗng nhiên mềm nhũn nằm ở trên mặt đất.

Nó vốn là thứ bám vào trên người đứa bé, lần này, tất nhiên là ve sầu thoát xác!

Chị dâu góa chồng thấy đứa bé nằm xuống, còn rất vui vẻ, cho rằng thứ nhập vào người kia đã bị trừ khử, nhưng khi ôm đứa bé lên, nàng mới nhìn ra, hét lên một tiếng:

"Tiểu Bảo...Tiểu Bảo..."

Đầu của Tiểu Bảo mềm nhũn nghiêng về phía chúng ta, chúng ta cũng đã thấy - sắc mặt trắng bệch, đã thất khiếu chảy máu!

Bạch Hoắc Hương bước một bước dài xông tới, sờ lên mạch, lớn tiếng nói:

"Không xong rồi, chắc là thứ kia bị chọc giận, bây giờ sát khí ở đây ngày càng mạnh, những đứa trẻ này, không chống đỡ được bao nhiêu thời gian nữa! Cùng lắm là...một nén nhang!"

Đúng lúc trên đại sảnh vừa thắp một nén nhang, nhận thấy chỉ gần mười phút là cháy hết, lòng ta lập tức căng thẳng, quay đầu trừng mắt nhìn Giang Cảnh:

"Ngươi lo chuyện bao đồng làm gì?"

Giang Cảnh lại lạnh lùng nói:

"Người lo chuyện bao đồng là ngươi chứ? Đây là chuyện của Giang gia chúng ta, đương nhiên là để người Giang gia chúng ta tự quản, một người kết nghĩa như ngươi thật sự cho rằng mình có thể làm thay việc của người khác hả?"

Những họ hàng khác bèn vội hỏi Giang Cảnh:

"Vậy làm sao bây giờ? Chỉ có thời gian một nén nhang, thứ kia đâu?"

Biểu cảm của Giang Cảnh cũng có chút lúng túng:

"Ta cũng không biết, không ngờ nó lại trốn thoát. Lúc đầu ta cảm thấy, bắt thứ kia lại là được rồi..."

"Ngươi cảm thấy?"

Chị dâu góa chồng bỗng nhào vào trên người Giang Cảnh, bắt đầu lôi kéo hắn:

"Nếu Tiểu Bảo của ta xảy ra chuyện, ta có chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Giang Cảnh đẩy chị dâu quả phụ ra, lạnh lùng nói:

"Ồn gì mà ồn, các ngươi thì biết cái gì, đó là Ngũ Hành tinh đấy, Ngũ Hành tinh có thể trường sinh bất lão!"

Lời này vừa thốt ra, những người khác của Giang gia lập tức sửng sốt, đều nhìn về phía hắn:

"Có ý gì, cái gì gọi là trường sinh bất lão?"

Lúc này Giang Cảnh mới ý thức được mình nói lỡ miệng, nhưng đã đến lúc này, hắn cũng chỉ đành nói ra:

"Ngũ Hành tinh, thật ra là một loại tiên linh của Đạo gia...Nuôi hắn, cũng giống như luyện đan vậy."

Nhưng việc này tà hơn luyện đan rất nhiều.

Luyện đan là dùng các loại bảo vật hiếm có, tinh luyện tiên dược, còn chế tạo Ngũ Hành tinh...rất tàn nhẫn.

Vì nguyên liệu của Ngũ Hành tinh, là long phượng thai của con người.

Một đôi này, nhất định phải một người mệnh thuần âm, một người mệnh thuần dương, như vậy đã cực kỳ khó tìm, còn phải rót tiên dược vào từ trán vào đúng ngày sinh nhật tám tuổi, tách niêm phong của hai đứa bé ra, dùng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ để nuôi, để bọn chúng dùng cơ thể âm dương hấp thụ tinh khí âm dương ngũ hành, nhờ vào đó luyện chế thành Ngũ Hành tinh.

Bởi vậy, lúc bị phát hiện, một cái rương bị chôn ở gốc cây lê, cũng chính là dưới mộc, một cái thì ở trong đất.

Sau khi Ngũ Hành tinh này đã có thành tựu, đương nhiên trong cơ thể sẽ ngưng kết ra nội đan, nội đan này nhận hết tinh khí của trời đất và người, ăn vào có thể trường sinh bất lão.

Nhưng biện pháp này vừa tàn nhẫn lại khó, cũng không nghe nói có người luyện thành, chưa chắc đã đơn giản hơn thi giải tiên bao nhiêu. Có điều, nếu đã có liên quan đến trường sinh bất lão, tất nhiên là có rất nhiều người đổ xô tới, đến nỗi trong lịch sử có một khoảng thời gian, âm dương thai có giá cao không hạ, là vì có người tu tà đạo mua một lượng lớn âm dương thai làm nguyên liệu.

Chương 660 - Chạy Thoát

Chương 660: Chạy Thoát

Mấy đứa trẻ kia nói quái nhân đó có ba con mắt là vì, nàng từng bị người ta rạch ra một lỗ thủng ở trán, rót chu sa đan hống vào.

Rót thứ kia vào trán, đương nhiên là sáng lấp lánh, rất giống như một con mắt.

Trước đó Lão Tam mở rương thấy chính là một trong hai Ngũ Hành tinh, còn con bây giờ gây chuyện là một con khác.

Đương nhiên bọn nó có đôi có cặp.

Mà đã đến mức gây chuyện, tất nhiên cũng đã có thành tựu rồi.

Những người của Giang gia nghe vậy thì trợn cả mắt lên, đều nhìn về phía Giang Cảnh:

"Thật sự có loại bản lĩnh như vậy? Tiểu Cảnh, vậy ngươi nhất định phải bắt lấy nó đấy!"

Đã đến lúc nào rồi còn nhớ đến chuyện này!

Ta vừa định nói chuyện, bỗng nhiên trong Từ đường phát ra một tiếng "Hú" thật lớn.

Lúc ấy ta biết ngay, hỏng rồi, thứ kia bị chọc giận rồi.

Một luồng sát khí che trời lấp đất cuốn tới, không biết Trình Tinh Hà nhìn thấy cái gì, cũng "Đậu má" một tiếng:

"Không xong rồi..."

Chỉ nghe "Soạt" một tiếng, bài vị và thẻ xương ở sau lưng đổ xuống, đồng thời, dưới lòng bàn chân chúng ta cũng run rẩy theo, giống hệt như xảy ra động đất.

Toàn bộ người Giang gia đều hoảng loạn, hối hả chạy ra bên ngoài, nhưng đỉnh đầu bắt đầu có đồ vật rơi xuống - trần nhà chạm trổ kia treo rất nhiều đồ trang trí như đèn lồng thú may mắn, lúc này lại rơi thẳng xuống đầu những người Giang gia giống như trời đổ mưa!

Lần này, người lớn khóc, trẻ con con kêu, đám vệ sĩ bận bịu, tình hình rối loạn.

Người có vai vế cao hô to gọi nhỏ, bảo hai người ăn cơm âm dương như hai chúng ta nhanh chóng nghĩ cách.

Đã đến nước này rồi, còn có thể nghĩ được cách gì? Chạy đi!

Từ đường này quả thật vừa lớn đồ sộ, nhưng lúc chạy trốn, mọi người đều chê nơi này quá lớn - như thể chạy cả nửa đời người vẫn chưa chạy đến cửa.

Giang Cảnh cũng vô cùng chật vật:

"Đều tại cái tên kết nghĩa kia quấy rối, nếu không ta đã bắt được thứ kia từ lâu rồi! Chỉ cần bắt được thứ kia, sao phải lo trẻ con nhà chúng ta xảy ra chuyện. Ngũ Hành tinh còn lợi hại hơn cả nhân sâm ngàn năm, một miếng da thịt là có thể nối lại mạng..."

Mẹ nó ngươi chặn ngang một gậy làm hỏng chuyện, lại nhờ vào ta.

Trình Tinh Hà vừa né tránh đồ đạc rơi xuống đầu, còn vừa không quên chế nhạo:

"Thất Tinh ngươi là một cục gạch, chỗ nào cần thì chuyển đến chỗ đó!"

Ta nào có thời gian cãi lại, kéo Bạch Hoắc Hương qua, nhấc cánh tay giúp nàng che chắn đồ đạc rơi từ trên xuống.

Mặt của Bạch Hoắc Hương lập tức đỏ lên, nhưng nàng không tranh cãi với ta nữa, mà là ngoan ngoãn tựa vào ngực ta, như thể không sợ hãi chút nào.

Lá gan của nàng cũng rất lớn.

Động tác của vệ sĩ bên người Giang tổng cũng giống như ta, làm cây ô thịt người bảo vệ cho Giang tổng.

Còn Giang tổng thì kéo ta lại:

"Em trai, ngươi mau nghĩ cách đi, cả nhà chúng ta đều ở đây, nếu thật sự xảy ra chuyện..."

Nếu xảy ra chuyện thật, vậy đương nhiên là cả nhà bị diệt.

Thấy chỉ còn mấy bước nữa là người Giang gia có thể ra khỏi cửa, nhưng ngay lúc này, chỉ nghe "ầm ầm" một tiếng, trần nhà đẹp đẽ trên đỉnh đầu sắp sập xuống cả thảy!

Lần này chết rồi.

Ta quyết định rất nhanh, giao Bạch Hoắc Hương cho Trình Tinh Hà, bản thân đi sau cùng, quay Thất Tinh Long Tuyền lại, dùng Hải Lão Đầu thúc đẩy khí, sát khí xông thẳng lên, quả thật đã chẻ được sát khí trên nóc nhà.

Tranh thủ thời gian mấy bước này, thấy phần lớn người Giang gia đã đi ra hết, nóc nhà không chịu nổi hai luồng sát khí, lúc này mới sụp đổ ầm ầm.

Ta nhân cơ hội cuối cùng lao ra, sau lưng rầm một tiếng, Từ đường kia đã trở thành một đống đổ nát, bài vị gì đó, đương nhiên đều bị chôn vùi ở bên trong.

Bạch Hoắc Hương nhào tới, kiểm tra cho ta xem có vết thương hay không, vừa kiểm tra vừa lớn tiếng mắng ta muốn chết à, ta đều không để trong lòng, chỉ âm thần kinh hãi - không ngờ sát khí của Ngũ Hành tinh kia lại lớn đến mức này, ngay cả Từ đường cũng đánh sập, quả thật là kinh khủng như vậy.

Khó đối phó nha.

Giang gia là một gia tộc trong sạch cao quý, đâu từng phải chịu kinh hãi như vậy, ai nấy đều đủ loại hoảng sợ:

"Tổ tiên phù hộ, cuối cùng cũng chạy ra được rồi..."

Giang tổng cũng túm lấy ta xem đi xem lại, sắp khóc ra tới nơi:

"Em trai, nếu vì Giang gia chúng ta mà ngươi thật sự bị chôn ở bên trong, cả đời ta sẽ không tha thứ được cho bản thân..."

Ta đang định an ủi Giang tổng, nhưng vừa chạm đến mặt Giang tổng, lòng ta lập tức căng thẳng.

Giang tổng...đã bắt đầu chảy máu mũi lúc nào không hay. Những người còn lại cũng thế, lỗ tai, lỗ mũi, đều âm thầm rỉ máu ra.

Hỏng rồi, cho dù chạy ra được, sát khí xông lên như vậy, người ở đây đều sẽ toi đời.

Giang Cảnh cũng phát hiện, sắc mặt tím tái, lập tức nhìn về phía ta.

Bây giờ nhìn ta thì có ích gì, rồng mạnh không áp được rắn địa phương, tổ tiên nhà các ngươi đều ở dưới mái hiên của người ta, ngươi thì hay rồi, vì Ngũ Hành tinh mà không cần cả tổ tiên.

Chương 661 - Nói Dối

Chương 661: Nói Dối

Mấy người lớn tuổi biết rõ nội tình, đương nhiên cũng bị dọa sợ, lập tức hỏi Giang Cảnh:

"Vậy...vậy bây giờ còn có thể hòa giải với thứ kia không?"

Giang Cảnh hơi lúng túng mà lắc đầu.

Ngươi nói xem, đầu tiên là tu hú chiếm tổ chim khách, bây giờ ngay cả nguyên thân của người ta cũng muốn cướp, đúng thật là đắc tội Ngũ Hành tinh đủ đường, có thể hòa giải mới có ma ấy.

Những trưởng bối kia biết Giang Cảnh làm hỏng chuyện, tức giận đến nỗi bắt đầu mắng chửi Giang Cảnh. Tuy rằng ánh mắt của Giang Cảnh vẫn không phục, nhưng cũng không lên tiếng, mấy người quả phụ tẩu tử biết thì khóc rống lên.

Bên trong đống đổ nát, những nén nhang may mắn còn tồn tại vẫn đang không ngừng cháy, nếu cứ tiếp tục như vậy, không chỉ người lớn, mấy đứa trẻ không chịu nổi sát khí kia sẽ xui xẻo trước.

Giang tổng cũng sốt ruột đến xoay vòng vòng:

"Chỉ còn thời gian chưa tới một nén nhang, làm sao bây giờ đây?"

Giang Cảnh đã hoàn toàn bị lạnh nhạt, bọn họ lại vây tới xin tôi.

Tôi vừa lấy lệ vừa suy nghĩ, cảm thấy chuyện rất kỳ lạ.

Nếu Ngũ Hành tinh đã có bản lĩnh lớn như vậy, vậy tại sao ngay từ đầu hắn không xử lý chú ba , trái lại cứ lề mề, bắt đầu ra tay với dòng họ Giang gia chưa từng biết rõ chân tướng?

Thấy Ngũ Hành tinh kia cũng có trí khôn, không giống thứ không biết phân biệt đúng sai đen trắng.

Vừa rồi nó bám vào trên người đứa bé, nói giúp nó một chuyện là có thể nhường đất, rốt cuộc là giúp chuyện gì đây?

Phóng mắt nhìn sang, bởi vì bị sát khí tấn công, phần lớn người Giang gia bắt đầu xuất hiện các loại triệu chứng không tốt, người có sức khỏe yếu trực tiếp nằm xuống, duy chỉ có Lão Tam là không thấy đâu.

Mẹ nó, chẳng lẽ con hàng này nhanh chân chạy trốn được rồi?

Ngay lúc này, bỗng nhiên có một bàn tay kéo ta lại, một giọng nói yếu đuối lại vội vã vang lên ở sau lưng ta:

"Tiên sinh, ta xin ngươi, mau cứu chồng ta!"

Cô vợ xinh đẹp của Lão Tam.

Nàng kéo ta lại, rồi dẫn ra phía sau.

Ta vừa nhìn theo, chỉ thấy Lão Tam nằm sấp ở đằng sau một tấm bia đá, toàn thân run rẩy.

Ồ, chẳng phải không sợ báo ứng hay sao?

Ta vừa định trào phúng hắn, bỗng nhiên sững sờ. Kỳ lạ, tất cả người Giang gia đều trúng chiêu, bị sát khí vọt lên mệnh đăng, hồn phách đã sắp tiêu tan, nhưng Lão Tam này thì ngược lại, mệnh đăng của hắn vẫn còn sáng ngời, khỏe mạnh sung sức, chứ đừng nói là thất khiếu chảy máu.

Tình huống gì đây?

Trình Tinh Hà cũng đã nhìn ra, vỗ đùi:

"Mẹ nó, chẳng lẽ Lão Tam này không phải là người Giang gia, được nhận nuôi hả?"

Lão Tam nghe thấy lời khác thì vẫn ổn, nghe xong lời này bèn vùng dậy, chỉ vào mũi Trình Tinh Hà chửi:

"Ngươi nói cái quần què gì vậy? Sao ta không phải người Giang gia, không tin thì đi xét nghiệm DNA, nếu ông đây không họ Giang sẽ theo họ ngươi!"

Một số người lớn tuổi còn lại cũng tới làm chứng, nói quả thật hắn có gốc gác rõ ràng - giống như y đúc với cha hắn, không cần nghi ngờ, làm hắn đắc ý không thôi.

Nếu trên người hắn cũng chảy dòng máu của Giang gia, cho dù là họ hàng xa, vậy nhất định cũng sẽ bị ảnh hưởng, không thể nào yên lành như vậy được, hắn cũng đâu có mệnh cứng.

Ta lập tức vọng khí, vừa vọng khí đã lập tức hiểu được. Không ngờ, trong ngực tên Lão Tam này lại có một món bảo khí!

Trong ngực hắn có thứ gì đó?

Ta lập tức kéo hắn lại, sờ soạng trên người hắn.

Lão Tam không ngờ ta lại ra tay với hắn như vậy, không khỏi ngạc nhiên, quay người lại trốn tránh tỏ vẻ chán ghét:

"Người sờ soạng cái gì đấy? Ta cho ngươi biết, ta không giống Nguyệt Thiền đâu, ta có vợ..."

Ngươi có vợ liên quan gì đến ta?

Cuối cùng ta đã hiểu, Ngũ Hành tinh kia yêu cầu ta làm chuyện gì rồi.

Thế là ta lập tức nói:

"Có phải ngươi có chuyện gì giấu diếm không nói hay không?"

Lão Tam giật mình:

"Ngươi có ý gì?"

Hắn đang hốt hoảng.

Ta bèn nói tiếp:

"Ngươi nói dối phải không? Trong cái hòm mà ngươi mở ra, không chỉ có thi thể bé trai, chắc hẳn còn có những vật khác. Vật đó, bây giờ đang ở trên người ngươi."

Dưới lòng bàn chân Lão Tam không nhịn được mà run rẩy.

Người Giang gia ở xung quanh nghe vậy, cũng đều vây tới, nhất là Giang Cảnh, ánh mắt cũng quét trên dưới một lượt, sau đó sáng lên:

"Đúng là có đồ vật!"

Ta nhân cơ hội nói:

"Không phải là ngươi đào được đồ tốt, muốn tự giấu đi hay sao? Người không vì mình trời tru đất diệt, nhưng vì bảo vật này mà ngươi đắc tội thần tiên ba mắt kia, bây giờ thần tiên ba mắt giáng tai ương, bản thân ngươi không có chuyện gì, nhưng người xui xẻo lại là những người khác của Giang gia, đều là họ hàng, ngươi làm như vậy không được phúc hậu lắm nhỉ?"

Lần này, người Giang gia bị kích thích đến nỗi lòng đầy căm phẫn:

"Lão Tam, lời đó có phải thật không?"

Lão Tam ngày càng hốt hoảng:

"Cũng không phải là ta cố ý..."

Chương 662 - Gieo Gió Gặt Bão

Chương 662: Gieo Gió Gặt Bão

Giọng nói của ta càng lúc càng lớn:

"Đừng nói, thứ này thật sự là đồ tốt, những người khác của Giang gia đều bị sát khí tấn công, chỉ có ngươi, không tổn thương một sợi tóc nào."

Lúc đầu những người của Giang gia vẫn còn canh cánh trong lòng vì Lão Tam làm sai, khi nghe Lão Tam còn giữ lại một chiêu thì tức giận đến nỗi ai nấy đều đỏ mặt tía tai, dồn ép tới, muốn Lão Tam mau giao bảo vật ra. Muốn cứu thì mọi người cùng cứu.

Thấy nén nhang kia chỉ còn lại một phần ba.

Cô vợ xinh đẹp cũng không nhịn được mà nói:

"Chồng à, hay là, ngươi lấy thứ kia ra đi, cho tiên sinh nhìn thử, biết đâu có thể tìm được cách cứu mạng từ vật kia thì sao..."

Lão Tam quay đầu lườm cô vợ xinh đẹp một cái:

"Đồ đàn bà bại gia nhà ngươi thì biết cái gì?"

Còn Giang Cảnh thì đâu còn nhịn được, kéo Lão Tam lại, kẹp lấy cổ hắn:

"Chú ba, đắc tội!"

Vừa nói vừa giật áo sơ mi của Lão Tam ra, một tay ấn lên đan điền của Lão Tam, rót khí ấn xuống dưới, Lão Tam chưa kịp phản kháng đã há miệng nhổ ra một vật.

Đó là một hạt châu, rơi xuống lộc cộc rồi lăn xa ra.

Chính là nó...thứ trên chàng trai Ngũ Hành kia, luyện chế ra âm dương ngũ hành đan!

Trình Tinh Hà bỗng mở to hai mắt, muốn đi qua nhặt theo phản xạ, nhưng có lẽ người Giang gia đang ở trong hiểm cảnh, ý chí khiến họ chen lên, hất văng Trình Tinh Hà.

Nhất là Lão Tam, gã như con trâu điên vậy, hận mình không có hai cái sừng để đẩy mấy người này ra.

Kết quả mọi thứ loạn cả lên, dường như xảy ra nạn đạp nhau, ai cũng không cướp được, hạt châu kia lập tức biến mất.

Giang Cảnh nhíu mày, lập tức nhìn chung quanh...Ta biết được hắn đang ngưng khí lên mắt, cũng đang liều mạng tìm hạt châu.

Đáng tiếc, hắn cũng không tìm được.

Lúc này, chị dâu góa chồng kia chộp lấy ta:

“Ngươi mau đi tìm, thứ đó có thể cứu mạng đó, ta phải cứu Tiểu Bảo của ta.”

Hương đầu tử không còn được mấy phút.

Ta lập tức ho khan một tiếng, lớn tiếng nói:

“Tam Nhãn Thần Tiên, chuyện ngươi nhờ ta đã làm xong rồi.”

Mọi người sửng sốt đều nhìn ta, dường như là không rõ lời của ta có ý gì.

Nói xong, ta chạy tới một bụi cỏ gấu.

Lão Tam tinh mắt cũng nhìn thấy hạt châu ở trong bụi cỏ kia, lập tức nhào tới, Giang Cảnh cũng muốn chạy qua lại bị ta kéo lại.

hắn quay đầu lại nhìn ta, vẻ mặt chán ghét:

“Ngươi cũng muốn…”

Ta muốn cứu ngươi một mạng, vớt chút công đức.

Lão Tam vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn bọn ta, đang định nói gì đó, ta nhìn ra hắn không còn cơ hội này.

Sương đen trên ấn đường hắn như nổ tung, đột nhiên lan rộng ra, mà mệnh đăng cũng lay động, hắn hấp hối - hắn gặp xui rồi.

Quả nhiên đúng lúc này, bầu trời vừa rồi còn đang treo veo bỗng nhiên mây đen ùn ùn kéo đến, có thể thấy mấy đám mây bên cạnh có cả kim quang - đây là Hạn thiên lôi.

Ta lập tức hét lớn:

“Mọi người nằm xuống!”

Mọi người sửng sốt, lập tức nằm xuống, não quý nhân đều thông minh, cũng không quên câu nói kia - người mở rương sẽ bị thiên lôi đánh.

Đương nhiên Lão Tam cũng nhớ, hắn hốt hoảng, cũng muốn ngồi xổm xuống nhưng đã muộn rồi.

Một tia sét đánh về phía gã.

Lần này đã dọa sợ toàn bộ người Giang gia, tức phụ xinh đẹp trơ mắt nhìn cơ thể Lão Tam ngã xuống như khúc gỗ, bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất.

Bên trong từ đường đã sụp truyền đến tiếng cười âm trầm.

Sau đó là tiếng khóc.

Đứa con của chị dâu góa chồng đã thức dậy.

Chị dâu góa chồng thấy thế lập tức ôm tiểu hài tử lên, vừa hôn vừa cười - mấy lão lão già ốm yếu bị sát khí bao trùm cũng từ từ ngồi dậy.

Sát khí trên mặt họ từ từ biến mất.

Trình Tinh Hà rất hâm mộ nhìn họ.

Ta hỏi:

“Ngươi lại thấy gì à?”

Trình Tinh Hà lắc đầu:

“Ai da, có nhà là tốt rồi, mấy tổ tông đã chết kia đang thổi sát khí sau lưng họ.”

Mấy sát khí vừa rồi đều là do Ngũ Hành tinh dẫn tới, bây giờ Lão Tam đã bị chém chết, Ngũ Hành tinh rút lại thần thông, mấy tổ tông kia lo cho con cháu nên chạy đến che chở, bảo sao sát khí lại tan nhanh như thế.

Giang tổng phản ứng lại, cực kỳ cao hứng, kéo ta lại:

“Em trai, may mà có ngươi!”

Mấy người khác cũng cảm ơn hùa theo.

Chỉ có Giang Cảnh nhìn chằm chằm thi thể đen như quạ của Lão Tam, dáng vẻ không thể giải thích được:

“Là vì mở rương nên bị thiên lôi đánh chết ư? Ngũ Hành tinh ngày ngang ngược quá nhỉ?”

Mấy trưởng bối nói:

“Lão Tam này đúng là tên ngu xuẩn, trừng mắt tìm hai khe hở này, tìm ra mảnh đất như này đúng là có lỗi với tổ tông, ta thấy không riêng gì Ngũ Hành tinh hận gã tu hú chiếm tổ chim khách, mấy tổ tông cũng hận hắn xem chuyện lớn như từ đường như trò đùa.

Nói xong xoay người lại lạy từ đường, nói cảm ơn tổ tông phù hộ.

Nhưng không ngờ từ đường phát ra một giọng hỏi âm trầm:

“Không phải ta ngang ngược mà là do Lão Tam kia, gieo gió gặt bão.”

Đúng, đúng là gieo gió gặt bão.

Ta nhìn tức phụ xinh đẹp đang quỳ xuống đất khóc nức nở, ta đỡ nàng lên: “Chúc mừng ngươi được toại nguyện.”

Chương 663 - Kẻ Ngốc

Chương 663: Kẻ Ngốc

Tức phụ xinh đẹp bỗng ngẩng đầu lên, khó tin nhìn ta:

“Lời này của ngươi có ý gì?”

Không riêng gì nàng, Bạch Hoắc Hương cũng nhìn ta như kẻ ngốc:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi có chút nhân tính không? Trượng phụ người ta vừa chết mà ngươi còn chúc mừng?”

Trình Tinh Hà cũng sửng sốt:

“Không phải Thất Tinh cũng trúng tà chứ? Không đúng, chỉ sợ thứ có thể khiến Thất Tinh trúng tà vẫn chưa sinh ra đâu.”

Ta đáp:

“Chồng nàng chết cũng không oan, tội của hắn không chỉ là lấy đất của người ta, hắn còn phải gánh mạng người trên lưng.”

Tức phụ xinh đẹp giật mình:

“Ngươi…”

Ta đáp:

“Chuyện đã phát triển đến mức này, thù của ngươi cũng báo xong rồi, kể hết mọi chuyện đi, người khiến chồng ngươi dùng mảnh đất này làm từ đường Giang gia là ngươi, đúng không?”

Ngực tức phụ xinh đẹp phập phồng kịch liệt, ánh mắt nhìn ta có chút sợ hãi.

Nhưng nỗi sợ hãi trong mắt nàng nhanh chóng giảm đi, không chỉ vậy, nàng còn cười:

“Ngươi lợi hại đấy...Ta không nhìn nhầm người.

Đúng như ta đoán, tức phụ xinh đẹp này cũng không đơn thuần như chúng ta nghĩ, nàng đã biết Lão Tam là hạng người gì từ lâu.

Nàng gả cho Lão Tam là để báo thù.

Thì ra ngay từ đầu khi xưởng chế biến gỗ xảy ra chuyện, nàng không biết thế sự, chỉ biết mình được Lão Tam cứu, quả thật có ý lấy thân báo đáo, nhưng làm gì có chuyện gói giấy được lửa...lúc Lão Tam chiếm giữ nàng, gã vẫn chưa ly hôn với vợ cũ.

Vợ cũ tìm được nàng, mắng nàng là hồ ly tinh, lỡ miệng nói cha mẹ nàng cũng là gây nghiệt, đang sống lại bị nữ nhân lừa chết, nữ nhi càng ngu xuẩn, bị người ta bán mà còn đếm tiền cho người ta.

Đương nhiên vợ cũ cũng không dám nói thẳng ra, mấy lời này cũng là do tức giận nên lỡ miệng, nhưng nàng lại để ý nên cẩn thận điều tra một chút đi điều tra, lập tức tra ra lúc đầu Lão Tam đã nhận định nơi này là cửu tử liên hoàn, muốn cướp đất nên mới giở thủ đoạn, hãm hại xưởng chế biến gỗ.

Ngay lúc hắn muốn cướp đất thì vô tình phát hiện ra tưc phụ xinh đẹp này.

Hắn thoáng cái đã bị tức phụ mê hoặc, cả đời hắn buôn bán không sạch sẽ, đương nhiên biết làm thế nào để nắm được cả trái tim lẫn thể xác thiếu nữ, đương nhiên là có ơn với tiểu cô nương rồi.

Vì thế hắn giả vờ là ân nhân cứu xưởng gỗ, kết thân với tiểu cô nương kia, sau khi đạt được tín nhiệm của tiểu cô nương, lại cố ý đưa tiểu cô nương đến huyện thành, nhân cơ hội đốt xưởng gỗ.

Lần này, tiểu cô nương đã tan cửa nát nhà, không nơi nương tựa, hắn chính là lựa chọn duy nhất của tiểu cô nương.

Con dâu xinh đẹp điều tra ra anh trai và cha mẹ mình bị nhốt trong phòng, không thoát được nên bị thiêu thành tro, nàng không rơi nước mắt nhưng tay lại nắm chặt đến bật máu.

Nàng muốn Lão Tam nợ máu phải trả bằng máu.

Vì thế, đầu tiên nàng khiêu khích quan hệ giữa Lão Tam với vợ để Lão Tam bỏ vợ, sau đó hỏi thăm quan hệ giữa Lão Tam và Giang gia, nàng cố ý nói với Lão Tam nơi này đúng là nơi tốt, nếu Giang gia cần từ đường thì hay là hắn dâng mảnh đất này lên. Xây dựng quan hệ tốt với Giang gia thì chẳng phải ngày lành tháng tốt sẽ đến hay sao.

Lão Tam nằm mơ cũng muốn trở lại Giang gia, nghe lời khuyên của tức phụ xinh đẹp, hắn vui sướng hôn nàng vài cái, nói đi học có kiến thức nên có ích hơn con hổ cái trước kia nhiều.

Vì thế Lão Tam lập tức dâng miếng đất này cho Giang gia.

Mọi chuyện rất thuận lợi, Lão Tam cũng được Giang gia chấp nhận lần nữa, cũng khiến Lão Tam vô cùng vui sướng.

Đương nhiên hắn không biết suy nghĩ thật sự của tức phụ xinh đẹp.

Ngươi khiến nhà chúng ta tan cửa nát nhà, đương nhiên phải nợ máu trả máu, khiến toàn bộ Giang gia các ngươi cũng trả giá đắt, đoạn tử tuyệt tôn.

Tức phụ xinh đẹp đã sớm biết mảnh đất này không phải nơi thần tiên gì, trong mảnh đất này có con đường gì.

Trình Tinh Hà nhịn không được hỏi:

“Nếu ngươi báo thù, thì...thì sao ngươi lại nói những điều này với bọn ta? Chẳng lẽ ngươi hối hận, động lòng trắc ẩn với mấy nhóc kia?”

Tức phụ xinh đẹp bỗng nở nụ cười, nhìn Trình Tinh Hà, bỗng nhiên lộ ra biểu cảm thương hại:

“Ngươi ngây thơ như thế chắc là chưa từng nhìn thấy lòng người hiểm ác nhỉ?”

Không, hắn thấy nhiều hơn nàng, chỉ là sau khi hiểu rõ lòng người hiểm ác, hắn vẫn tin con người có một mặt tốt đẹp.

Nhưng mà đương ta không nói như vậy, ta vỗ đầu Trình Tinh Hà một cái:

“Ngươi đúng là kẻ ngốc, sau này đừng chê cười Ách Ba Lan nữa, hai người các ngươi đúng là người tám lạng kẻ nửa cân, ngu xuẩn như nhau.”

Tức phụ xinh đẹp này có thể tiết lộ những tin tức này cho ta, thật ra là để ta đối phó Lão Tam.

Vì sao ư? Vì có chuyện nằm ngoài dự liệu của tức phụ xinh đẹp này.

Chương 664 - Huyền Châm Văn

Chương 664: Huyền Châm Văn

Theo kế hoạch của nàng, Lão Tam đến phá hư mảnh đất này đương nhiên sẽ kinh động đồ vật trong đất, do đó bị báo ứng, đáng tiếc đôi tay dính đầy uế vật của Lao Tam lại phá pháp thuật trên rương, đánh bậy đánh bạ lấy được âm dương ngũ hành đan của nam đồng.

Có Âm Dương Ngũ Hành Đan, trên người như có bùa hộ thân, hắn có thể trường sinh bất lão, bách độc bất xâm, một Ngũ Hành Tinh khác vốn không có cách nào đánh hắn.

Nó kiêng dè huynh đệ của mình, ném chuột sợ vỡ bình.

Sau khi tức phụ xinh đẹp biết được thì nghiến răng nghiến lợi, trơ mắt nhìn Lão Tam nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Nhưng không nờ lúc từ đường xảy ra chuyện, nàng phát hiện ta là người có bản lĩnh.

Vậy nên tức phụ xinh đẹp này lập tức nghĩ ra một cách - cố ý tiết lộ manh mối cho ta, để ta phát hiện ra chân tướng mọi chuyện, từ đó lấy âm dương ngũ hành đan ra, để Lão Tam nhận được bài học thích hợp.

Cứ thế lợi dụng ta như một khẩu súng.

Bạch Hoắc Hương nhìn chằm chằm tức phụ xinh đẹp, trong mắt đầy bất ngờ:

“Nếu là người bình thường…”

Tức phụ xinh đẹp cũng cười:

“Nếu là người bình thường có lẽ sẽ đánh nhau hay ầm ĩ ra tòa nhỉ? Nhưng hắn đã xử lý chứng cứ sạch sẽ, làm như vậy thì ta chẳng được lợi gì cả. Nếu ta tự tay giết hắn cũng không đáng, vì cái mạng thối của hắn mà ta phải đánh đổi cả đời ư?”

“Nếu làm bộ không biết thì càng đáng sợ hơn, tiếp tục sống dựa vào hắn thì chỉ có nước cùng đường mà thôi. Mấy cách kia đều không tốt bằng cách này. Hắn chết thì ta sẽ trở thành góa phụ, tất cả tài sản của hắn sẽ trở thành của ta. Đây là những gì hắn nên bồi thường cho ta.”

Trình Tinh Hà nhìn tức phụ xinh đẹp, dường như nhìn với cặp mắt khác xưa. Hắn vốn cho rằng tức phụ xinh đẹp là một kẻ ngốc, bị người ta bán còn đếm tiền cho người ta, nào biết tâm tư này của tức phụ xinh đẹp.

Ta đã nói cho hắn biết lời nói chí lý của ông ngoại, đừng chọc vào nữ nhân, các nàng có sự ngoan độc của mình, lợi hại hơn nam nhân nhiều.

Trình Tinh Hà gật đầu đồng ý, thậm chí còn ngâm một bài thơ:

“Nhị bát giai nhân thể tự tô, Yêu gian trượng kiếm trảm phàm phu. Tuy nhiên bất kiến nhân đầu lạc, Ám lý giáo quân cốt tử khô.”

Ngươi sợ người khác không biết ngươi đã xem Kim Bình Mai à.

Nói đến đây, tức phụ xinh đẹp nhìn ta đầy khiêu khích:

“Đại sư, ngài nói xem, ngài sẽ công bố chuyện này à?”

Ta lắc đầu, loại nhân quả này không liên quan gì đến ta, sao ta phải nhúng tay vào chứ?

Lùi một vạn bước mà nói thì ta cũng không quản nổi chuyện này, Lão Tam kia cũng là bị sét đánh chết,vốn không liên quan gì đến tức phụ xinh đẹp kia, muốn kiện lên tòa cũng không kiện được.

Tức phụ xinh đẹp nở nụ cười, nàng cười lên đẹp vô ngần, cười nghiêng nước khuynh thành, nhưng đằng sau nụ cười này lại ẩn chứa đau khổ.

Đúng thế, dù bồi thường bao nhiêu, Lão Tam chết thảm ngường nào thì người nhà của nàng cũng không quay về được.

Trình Tinh Hà bỗng nhiên chọc ta một cái:

“Không đúng, tức phụ xinh đẹp này thông minh đến mức khiến người ta sợ hãi, ngươi cũng không kém, sao ngươi nhìn ra thế?”

Đơn giản thôi, lúc đầu ta vẫn chưa kịp nhìn mặt tức phụ xinh đẹp, về sau ta đã nhìn rõ một bên ấn đường của tức phụ xinh đẹp có một huyền châm văn mờ mờ.

*Người thường xuyên cau mày thì sẽ xuất hiện huyền châm văn nằm ở giữa hai lông mày. Người có đường vân này không được hưởng tình thương yêu của người thân, cuộc sống vất vả, khó khăn, ít thành công. Đời sống hôn nhân không được hạnh phúc lắm.

Có huyền châm văn ở đó chứng tỏ là người có tâm kế.

Nàng có đầu óc như Võ Tắc Thiên, tuyệt không phải là kẻ ngốc.

Mà Lão Tam là một người ngu xuẩn còn tự cho là thông minh, chắc chắn không lừa được người huyền châm văn, chắc chắn tức phụ xinh đẹp đã sớm biết mưu tính của hắn nhưng giả ngu.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó nàng bị gạt tàn đánh thành như thế cũng là vì Lão Tam thẹn quá hóa giận. Theo tính cách Lão Tam, cảm thấy ta thông đồng với vỡ hắn, không thể nào chờ vợ về để đánh, mà phải lên đánh ta mới đúng.

Chắc chắn đánh vợ là vì chuyện khác, ví dụ như vì chuyện mồ mả mà giận chó đánh mèo với tức phụ xinh đẹp.

Điều này cho thấy mảnh đất này tám phần là do người vợ gợi ý.

Càng xác định từ đường sụp đổ, người Giang gia đều trúng chiêu.

Lúc ấy ta không thấy Lão Tam, tức phụ xinh đẹp chạy tới bảo ta đi cứu chồng nàng, nhưng sau khi ta chạy tới, chồng nàng lại không bị thương tẹo nào, cứu thế nào chứ?

Không chỉ không bị thương mà còn khỏe hơn người Giang gia nhiều, thậm chí hắn còn không không tổn hao gì.

Lúc này ta mới phát hiện bảo khí trên người hắn.

nàng cố ý cho ta thấy chồng nàng có điều gì khác thường, chỉ thiếu chút nói cho ta biết trên người hắn có hạt châu.

Trình Tinh Hà nghe thế thì sửng sốt, nhất định phải xem xem có phải ta cũng có huyền kim văn không, bị ta đánh một đòn.

Chương 665 - Tức Giận

Chương 665: Tức Giận

Từ đầu Bạch Hoắc Hương không định để ý tới ta, nhưng sau khi nghe xong thì ánh mắt nhìn ta cũng không nén được sự ngưỡng mộ.

Chúng ta nói chuyện một lúc, những người Giang gia kia cũng không để ý tới chúng ta mà vẫn tìm đồ trên bãi cỏ, bọn họ muốn tìm cái đan âm dương ngũ hành bị mất kia.

Nhất là Giang Cảnh, là một quý công tử mà tư thế tìm đồ lại rất chật vật.

Người giàu chẳng thiếu gì, chỉ thiếu tuổi thọ.

Đáng tiếc loại vật này cần cơ duyên, tuy rằng Lão Tam mèo mù đụng phải chuột chết lấy được âm dương ngũ hành đan kia, thế nhưng cuộc đời không phải gì cũng có được.

Ta xoay người nhìn về phía từ đường đã sụp kia.

Một Ngũ Hành tinh khác vẫn ở trong đó.

Ta lập tức đi về phía từ đường.

Quả nhiên khi đến gần từ đường, bên trong truyền đến một giọng nói: “Đa tạ.”

Ta đáp:

“Không, mấy chuyện này đều là số phận.”

Không phải trên cái rương đó đã viết rõ sao?

Ta tiếp tục hỏi:

“Ngươi…Sao ngươi đến được đây?”

Bây giờ xem ra đây là một đôi Ngũ Hành tinh thành công hiếm thấy, chôn bọn họ ở chỗ này không phải đã được trường sinh sao?

Giọng nói đó cười ha hả, cũng vô cùng tang thương:

“Không biết, có lẽ hắn tìm được thứ gì tốt hơn chúng ta.”

Cũng có thể chủ nhân kia không đợi được bọn họ trưởng thành thì đã chết, đây cũng là số phận.

Trình Tinh Hà vội vàng hỏi:

“Vậy…Sau này ngươi có kế hoạch gì không?”

Giọng nói của Ngũ Hành tinh lại hơi hoang mang:

“Không biết, chủ nhân nuôi chúng ta không tới, ân nhân cũng đã chết rồi, em trai cũng…Bây giờ cũng báo thù xong.”

Ngũ Hành tinh này đúng là trọng tình trọng nghĩa.

“Cả nhà này đều là người tốt.”

Nó nói tiếp:

“Khi tôi và em trai dính mưa, họ đã cho chúng tôi một mái nhà, đó là ngôi nhà đầu tiên của chúng tôi.”

Nghĩ lại cũng đúng, tám tuổi đã rơi vào tay tà đạo, trong lòng khổ sở nhường nào chú.

Vì vậy, nó chấp nhận câu “trẻ con không có lỗi”.

Trình Tinh Hà lập tức lấy lại tinh thần:

“Vậy thì chi bằng ngươi cứ đi theo chúng ta…”

Nếu thật sự có Ngũ Hành tinh, có lẽ chúng ta không phải sợ bị thương nữa.

Nhưng Ngũ Hành tinh lại nở nụ cười mệt mỏi:

“Cảm ơn ý tốt, ta không muốn đi, ta chỉ muốn ở lại chỗ này, ở cùng em trai ta.”

Nhiều năm như vậy, hẳn là nó đã xem nơi này như nhà của mình.

Nhưng nó lại nói tiếp:

“Nhưng ngươi đã giúp ta rất nhiều, ta tặng ngươi thứ này như trả ơn cho ngươi.”

Thứ gì cơ?

Chưa đợi ta ra, Giang Cảnh bỗng nhiên chạy đến đẩy ta ra, gọi người chạy đến đống đổ nát này:

“Nhanh đến đây, đào nơi này ra, nơi này còn có một Ngũ Hành tinh khác!”

Hắn kêu lên như thế, mấy người Giang gia khác đều tranh nhau chạy đến.

Trình Tinh Hà không nhịn được:

“Chuyện này do chúng ta giải quyết, tại sao Ngũ Hành lại tinh thuộc về các ngươi?”

Dường như lúc này Giang Cảnh mới nhớ tới sự tồn tại của chúng ta, cười cười:

“Dựa vào cái gì à? Dựa vào nơi này là đất Giang gia chúng ta.”

Trình Tinh Hà tức giận:

“Ngươi còn muốn chịu thiệt đúng không?”

Giang Cảnh nhớ tới bị bàn tay đánh văng, bỗng cảm thấy xấu hổ, nhưng mấy người Giang gia kia lại xông lên hỏi chúng ta:

“Đại sư, bây giờ thứ kia đã ra khỏi đất đúng không? Vậy xin đại sư mau giúp chúng ta nghĩ cách biến đất thành cửu tử liên hoàn đi.

Ta đồng ý, lập tức nghe thấy Giang Cảnh reo lên, hắn tìm được cái rương kia từ đống đổ nát.

Trình Tinh Hà nói thầm:

“Chuyện đầu tiên không phải là nên lấy linh vật tổ tiên của ngươi ra sao?”

Giang Cảnh không để ý nhiều như thế, ôm lấy rương, còn chưa kịp vui mừng thì sắc mặt bỗng thay đổi:

“Không đúng…”

Người Giang gia xung quanh đều sửng sốt:

“Sao thế?”

Giang Cảnh bỏ rương xuống, đập vào rương.

Cái rương đã được mở ra, tỏa ra một mùi thơm rất kỳ lạ, nhưng bên trong lại trống rỗng.

Cùng lúc đó ta lại cảm thấy trên người có cảm giác khác thường, dường như có thêm thứ gì đó.

Ta thò tay vào túi và sờ thấy một vật gì đó hình tròn.

Lại là một viên đan Âm Dương Ngũ Hành.

Mắt Trình Tinh Hà lập tức sáng lên:

"Ai da, ta phát tài rồi!"

Nói rồi hắn giật lấy nó.

Bạch Hoắc Hương không hứng thú với thứ này, ngược lại cau mày nói:

"Viên đan này xuất hiện ..."

Khi viên đan này xuất hiện, Ngũ Hành Tinh sẽ bị hủy diệt.

Nghĩ lại, lý do hai Ngũ Hành Tinh này vẫn luôn kiên quyết ở lại đây chính là vì muốn đồng hành cùng nhau, nhưng Ngũ Hành Tinh đệ đệ đã bị lão tam hủy hoại, Ngũ Hành Tinh tỷ tỷ giữ lại chút tinh khí cũng chỉ để báo thù cho ân nhân và đệ đệ.

Giống như những gì nó vừa nói, mọi thứ đã giải quyết xong, nó cũng không còn gì phải suy nghĩ nữa.

Ta an ủi Bạch Hoắc Hương, nói rằng đây cũng không hẳn là chuyện xấu, chúng đã cô đơn nhiều năm như vậy, có lẽ đây là cơ hội để họ chấm dứt sự cô đơn và quay trở lại luân hồi.

Giang Cảnh không biết viên đan Âm Dương Ngũ Hành đã rơi vào tay chúng ta, hắn nghiến răng giậm chân:

“Đáng tiếc...Thứ này khó khăn lắm mới xuất hiện một lần, thế mà cứ vậy biến mất, nếu như lấy được từ chỗ lão Điền…"

Chương 666 - Không Phải Người Thường

Chương 666: Không Phải Người Thường

Lão Điền? Trình Tinh Hà giải thích với ta:

"Thiên trong thiên địa huyền hoàng thật ra có họ đồng âm với Điền, nghe nói là gia tộc giàu có nhất, cmn, lão Điền bây giờ cũng nôn nóng muốn có thứ này sao?"

Cũng đúng...Vào thời cổ đại, đến cả hoàng thượng cũng phải tranh giành thứ này.

Sau khi thay đổi cửu yêu thải bản xong xuôi, tà khí ở đây đã hoàn toàn được quét sạch, gia đình Giang gia giàu có đã tìm về một nhóm người để xây dựng lại từ đường, vô cùng náo nhiệt.

Thấy chúng ta đã giải quyết mọi chuyện xong xuôi, Giang gia quả thật đã không thất hứa, họ đã lấy ra một khoản tiền từ quỹ gia tộc, với tư cách là "người quản lý", Trình Tinh Hà lập tức nhận lấy, ta vừa nhìn đã ngẩn người...trong tài khoản của ta chưa bao giờ có nhiều con số không như vậy.

Nhưng ta còn chưa kịp đếm có bao nhiêu con số không thì Trình Tinh Hà đã cất tấm séc đi và nói rằng ta rất yên tâm khi để hắn quản lý tiền bạc.

Yên tâm cái con khỉ, ngươi lấy tiền của ta cất kỹ trong túi của mình.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, ta bắt máy, là chủ tiệm đồ cổ:

“Bắc Đẩu, bây giờ mấy nhà chúng ta đang sửa sang lại tiệm, sao ngươi không đến?”

Ta vội nói sẽ đến đó ngay sau khi giải quyết xong việc này.

Chủ tiệm đồ cổ tiếp tục nói:

“Nếu ngươi bận thì cứ làm việc của mình trước đi...ta chỉ báo trước cho ngươi một tiếng vậy thôi, người phụ nữ đó lại đến nữa rồi.”

Ta bỗng nhiên thấy lo lắng:

"Ý ngươi là..."

Người phụ nữ bí ẩn đó!

Ta lập tức nói:

"Ngươi giữ chân nàng ấy lại, tuyệt đối không được để nàng rời đi, ta lập tức đến ngay!"

Chẳng lẽ nàng...là mẹ ta?

Chủ tiệm đồ cổ đồng ý, ngập ngừng nói:

"Bắc Đẩu, ngươi nói thật cho ta biết, nàng rốt cuộc là ai? Ta thấy nàng có quan hệ không bình thường với cha con ngươi!"

Ta cũng đang muốn biết đây này!

Nhưng mà câu này có ý gì?

Chủ tiệm đồ cổ trả lời:

"Khi người phụ nữ đó thấy nhà bị cháy, nàng đã rất lo lắng và nhìn ta, hỏi ta rằng cha con ngươi có sao không? Trông nàng rất lo lắng, giọng nói như sắp khóc. Ta đã kể lại tình hình của ngươi cho nàng, lúc này nàng mới yên tâm, còn tháo kính râm xuống và lau nước mắt."

Lòng tôi chợt thấy ấm áp.

Nàng lo lắng cho ta...trên đời này ngoại trừ ông cậu ba, trước nay chưa từng có ai trong gia đình quan tâm ta.

Vào lúc này, rất nhiều hình ảnh hiện lên trong đầu ta...chẳng lẽ năm đó nàng vì bất đắc dĩ nên mới bỏ lại ta?

Nếu bây giờ nàng đã quay lại thì liệu có thể xây dựng lại một gia đình không?

Nhưng ta lập tức gạt bỏ những suy nghĩ này...ta vẫn chưa gặp mặt, sự việc vẫn chưa vào đâu, nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Sau đó ta hỏi:

"Vậy...khi nàng tháo kính râm ra, ngươi có nhìn thấy mặt nàng không?"

Chủ tiệm cầm đồ không hiểu ý của ta, hào hứng nói:

"Nàng đeo khẩu trang nên ta chỉ nhìn thấy đôi mắt, ta là ai chứ, mắt nhìn người của ta rất chuẩn! Chỉ nhìn vào đôi mắt ấy là đã biết nàng vô cùng xinh đẹp, nếu ngươi có quan hệ tốt với nàng, ngươi có nên giới thiệu ta với nàng không! Ngươi cũng biết đấy, ta và con gái sống nương tựa vào nhau, độc thân nhiều năm như vậy rồi, cũng muốn có một tình yêu đẹp đẽ tuổi xế chiều..."

Khóe miệng ta giật giật, ngươi nằm mơ còn đẹp hơn cả Angelina Jolie.

Ta lập tức bảo Trình Tinh Hà lái chiếc Cherokee rời đi và lái nhanh nhất có thể.

Nhưng lúc này, rất nhiều người trong Giang gia giống như nhìn thấy một vị khách quý nào đó, họ lần lượt đi về phía cổng, Giang Cảnh cũng đã nghe thấy, vô cùng phấn khởi đi theo bọn họ, họ luôn miệng nói đó là tiểu thúc hay gì đó.

Ta cũng không hứng thú, tiền cũng đã nhận, viên đan Âm Dương Ngũ Hành cũng đang nằm trong tay, việc của Giang gia không cần đến ta giải quyết nữa, ta định chào sếp Giang một tiếng rồi nhanh chóng trở về.

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, sếp Giang đã đến, vui vẻ nói:

"Đệ đệ, chuyện hôm nay cũng may có ngươi."

Ta định nói vài câu khách sáo thì sếp Giang đã nắm lấy tay ta và nói:

"Ta giới thiệu với ngươi một người! Chỉ cần được người đó coi trọng, cả đời này ngươi sẽ không cần lo gì nữa."

Trình Tinh Hà đột nhiên trở nên phấn khích...mục đích của hắn chẳng phải là muốn ta dựa vào sếp Giang để bước chân vào giới thượng lưu và làm ăn lớn sao?

Ta vội nói rằng hôm nay ta còn có việc gấp...có người đang đợi ta ở cửa, lần sau chúng ta hẵng nói đến chuyện này.

Nhưng khi quay mặt lại thì ta liền nhìn thấy một đám người đang vây quanh một người như thể tinh tú ôm lấy vầng trăng, người đó cao gần 1,9 mét, nổi bật nhất trong đám người, khi ta liếc mắt sang, người đầu tiên nhìn thấy chính là hắn.

Nhưng khi nhìn rõ mặt người đó, tim ta bỗng thắt lại.

Quả nhiên...là Giang Thần!

Trình Tinh Hà cũng há hốc mồm:

"Hắn..."

Sếp Giang nắm lấy tay ta không buông:

"Vậy ngươi bảo người kia chờ một chút, cá chép của chúng ta không phải người thường, ngươi cũng may mắn lắm, không ngờ lại gặp được hắn, để ta giới thiệu ngươi với..."

Không phải người thường...

Ta liền hỏi sếp Giang, câu này có nghĩa là gì?

Chương 667 - Tiêu Tương

Chương 667: Tiêu Tương

Sếp Giang nhìn xung quanh rồi trầm giọng nói:

“Ngươi là đệ đệ của ta, ta sẽ chỉ kể cho một mình ngươi...cá chép của gia đình chúng ta là một thứ chuyển kiếp nào đó không thể nói ra, với năng lực của ngươi, sau này có thể đi theo hắn, tiền đồ sẽ vô cùng rộng mở."

Ta cũng biết thứ không thể nói ra đó là gì.

Sau đó, sếp Giang kể lại với ta rằng khi Giang Thần được sinh ra, chòm sao Bắc Đẩu trên bầu trời sáng đến lạ thường, đây đã là điềm báo kỳ lạ từ trên trời, sinh con là điềm lành, huống hồ những chuyện xảy ra lúc bé của hắn.

Hóa ra với tư cách là truyền nhân của quan lại quyền quý, Giang Thần đã từng đến một viên lâm nào đó để xem hổ.

Trẻ con bản tính hiếu động, hơn nữa những người đi theo chăm sóc Giang Thần ai nấy đều vô cùng cẩn thận, sợ làm trái ý hắn, nhân lúc mọi người không chú ý, hắn đã lại gần một nơi có hổ và không cẩn thận rơi vào trong bầy hổ.

Lúc này, những người chăm sóc Giang Thần vô cùng hoảng sợ, họ vội vàng gọi người đến cứu hắn, nhưng một người đàn ông lớn tuổi nói rằng không cần lo lắng.

Mọi người nhìn xuống người đàn ông lớn tuổi và rồi trợn tròn mắt.

Những con hổ kia khi nhìn thấy Giang Thần bé nhỏ đều tỏ ta run sợ, chúng đồng loạt nằm rạp xuống trước mặt Giang Thần, không con nào dám vồ lấy...ngược lại, chúng giống như rất sợ Giang Thần.

Chỉ có một thứ có thể khiến hổ sợ hãi.

Trình Tinh Hà ngay lập tức liếc nhìn ta rồi nhìn sang Giang Thần, bí mật lắc đầu.

Ta rất hiểu ý của hắn...Giang Thần rất có khí thế chuyển thế của một vật nào đó.

Nhưng lúc này, giọng nói của Giang Thần vang lên:

"Lý Bắc Đẩu? Thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Giọng nói này nghe rất vui vẻ.

Nhưng ta thì lại không thể nào vui được...cả đời này ta sẽ không bao giờ quên những gì hắn đã nói và đã làm với Tiêu Tương.

Tay ta đột nhiên bị kéo, lúc định thần lại thì mới biết thì ra là Bạch Hoắc Hương đã kéo ta. Ta lại cúi đầu xuống thì thấy lòng bàn tay bị chính mình nắm chặt suýt chút nữa thì chảy máu.

Giang Thần đã đi tới trước mặt ta, nhìn ta:

"Con rồng đó của ngươi đâu rồi?"

Kiểu vui vẻ này thật khiến người ta thấy tức giận...ngươi vẫn còn mặt mũi hỏi sao?

Hắn muốn Tiêu Tương quỳ xuống trước hắn để...nhận chủ nhân!

Điều khó chịu nhất là niềm vui của hắn còn mang theo sự tự tin từ tận đáy lòng, là kiểu phong thái kiêu ngạo cho rằng mình là thiên tử, giống như hắn sinh ra đã có tính khinh thường người khác.

Ngay cả một nhân vật lẫy lừng như sếp Giang cũng nhìn hắn với vẻ phấn khích:

"Lý Ngư, ngươi biết đệ đệ kết nghĩa của ta sao? Vậy thì tốt quá rồi, sau này chúng ta là người một nhà, ngươi nhất định phải quan tâm hắn nhiều hơn đấy!"

Vừa nói nàng vừa nhìn ta với vẻ mong chờ:

"Đệ đệ, lúc đi theo Lý Ngư, ngươi cũng nên biểu hiện thật tốt. Đứa trẻ này từ nhỏ đã rất trượng nghĩa, sẽ không đối xử tệ với ngươi đâu...đúng rồi, Lý Ngư là đệ đệ trong gia tộc của ta, chúng ta cùng một thế hệ, hai người ai lớn tuổi hơn?"

Giang Thần nhìn ta, khiêm tốn cười nói:

"Thì ra còn có loại quan hệ này, thật trùng hợp là chúng ta sinh cùng ngày, Lý Bắc Đẩu, nếu ngươi không chê, ta cũng nhận ngươi làm đệ đệ giống như tỷ Nguyệt Thiền."

Nghe vậy sếp Giang vô cùng vui mừng, sợ Giang Thần đổi ý, lập tức nói:

"Vậy thì tốt quá rồi, đây quả thật là cơ duyên của Bắc Đẩu, mau gọi ca ca đi!"

Ca ca cái con khỉ.

Ta nắm chặt nắm đấm muốn đánh cho hắn một trận, nhưng Trình Tinh Hà đã nhìn ra suy nghĩ của ta, dùng hết sức giữ ta lại:

“Thất Tinh, chính ngươi đã nói, phép vua thua lệ làng...dù sao chúng ta vẫn đang ở nhà người ta, để đảm bảo an toàn, ta khuyên ngươi không nên kích động.

Bạch Hoắc Hương chưa bao giờ gặp Giang Thần, nhưng có lẽ cũng đã từng nghe Trình Tinh Hà kể về hắn, nàng nhìn chằm chằm Giang Thần với vẻ mặt có chút thù địch, thân hình mảnh khảnh của nàng bất giác đứng chắn trước mặt ta:

"Lý Bắc Đẩu, không phải ngươi nói ở nhà còn có việc sao? Chúng ta đi thôi."

Giang Thần nhìn Bạch Hoắc Hương với ánh mắt chiêm ngưỡng, sau đó nói với ta:

"Thật ra, sau khi trải qua sự việc đó, ta vẫn luôn muốn tìm ngươi, đáng tiếc thầy Mã nói rằng giữa quá trình đó có một số hiểu lầm, hôm nay có thể gặp mặt ngươi quả thật rất tốt...ta có chuyện muốn bàn bạc với ngươi."

Bàn bạc với ta?

Hắn nhìn ta và nói một cách chân thành:

“Ta quả thật rất thích con Bạch Long đó, lần trước ta đã muốn có nó nhưng thầy Mã lại nói rằng con Bạch Long đó đã nhận ra chủ nhân của mình và muốn trở về bên cạnh ngươi, dạo gần đây ta vẫn luôn tìm ngươi, cũng muốn hỏi ngươi có thể để lại nó cho ta không? Đây là lần đầu tiên trong đời ta thích một thứ gì đó nhiều như vậy."

Thứ, hắn coi Tiêu Tương là một thứ gì đó.

Chương 668 - Mong Muốn

Chương 668: Mong Muốn

Sếp Giang nghe không hiểu, vội vàng nói:

"Bạch Long? Là đồ thủ công mỹ nghệ sao? Lý Ngư là đứa trẻ hào phóng nhất trong gia tộc, đệ đệ, nếu ngươi bằng lòng để lại thứ đó cho hắn, hắn nhất định sẽ không để ngươi chịu thiệt."

Giang Thần gật đầu:

"Ngươi muốn giá bao nhiêu cứ nói."

Giá...Hắn là thiên tử cao ngạo nên ai cũng phải nghe theo lời hắn sao?

Nhưng ta thì lại không thể chấp nhận giọng điệu này.

Ta giơ một tay lên và nắm lấy Trình Tinh Hà đứng còn không vững ném sang một bên, Bạch Hoắc Hương nhận thấy có tà khí, nàng quay người lại muốn ngăn ta nhưng lại không nhanh bằng ta.

Trong chớp mắt, ta đã lao tới trước mặt Giang Thần, giơ nắm đấm lên và vung về phía hắn.

Ngươi muốn lấy Tiêu Tương từ ta sao...nếu không phải ngươi thì làm sao Tiêu Tương có thể còn lại một cái vảy?

Hành khí của lão Hải đang điên cuồng đập vào cơ thể ta, ta chưa bao giờ sử dụng lực lớn như vậy trước đây.

Vì tốc độ của ta quá nhanh nên ngay cả những vệ sĩ Thiên cấp xung quanh Giang Thần cũng không phản ứng kịp, ta chỉ nghe thấy tiếng xé gió sắc nhọn bên tai.

Nhưng điều ta không ngờ tới là Giang Thần lại giơ một tay lên, chắn trước mặt ta, khẽ mỉm cười:

"Thì ra ngươi cũng thích loại công phu này."

Không đúng...Ta lập tức phản ứng lại... không ngờ trên người Giang Thần cũng có hành khí!

Và hành khí này của hắn không thua kém ta là bao!

Ta chỉ cảm thấy cánh tay mình bị một lực rất mạnh va vào, phản xạ có điều kiện bảo ta né đi mũi nhọn này, nhưng dưới chân ta vẫn không nhụt chí và đá vào phần dưới cơ thể hắn.

Giang Thần né được một cách dễ dàng, ánh mắt càng hiện lên nụ cười đắc ý:

"Ngươi tiến bộ hơn so với lần trước rồi."

Những lời này giống như một tiền bối đang chỉ bảo hậu bối, ta càng thêm giận dữ, không đến lượt ngươi nói như vậy!

Đám vệ sĩ đó cũng không phải lũ vô dụng, khi định thần lại, họ lao về phía ta, sếp Giang hoảng sợ nói:

“Chuyện gì vậy...”

Nhưng Giang Thần lại cao giọng nói:

"Ta chỉ là đang cọ xát với đệ đệ, các ngươi không cần quan tâm."

Đệ đệ...đều là Tứ Thần Long Mệnh, ai lớn tuổi hơn ai chứ?

Ngay khi ý nghĩ này lướt qua, một nắm đấm đã ngưng tụ lửa giận của Hải lão và đánh vào mặt hắn.

Lần này hắn không tránh kịp, người hắn lảo đảo một cái, khóe miệng chảy máu, nhưng hắn vẫn cười nói:

"Gặp được kỳ phùng địch thủ thâtj thú vị."

Ta không phải là đối thủ của ngươi...ta là chủ nợ của ngươi!

Cảnh tượng Tiêu Tương vì hắn mà quỳ xuống không ngừng hiện lên trong đầu, ta muốn ngươi trả lại gấp mười lần những gì ngươi nợ ta và Tiêu Tương!

Sếp Giang lập tức hét lên:

"Không phải chỉ cọ xát thôi sao? Bắc Đẩu, sao ngươi ra tay mạnh như vậy?"

Người nhà Giang gia cũng xông lên:

"Tiểu tử này có gì đó không đúng...giống như có thâm thù đại hận gì đó..."

"Nhưng Lý Ngư là ai, sao có thể có thù oán với tên tiểu tử này chứ?"

Giang Thần nghiêng đầu tránh đòn, sau đó dùng cùi chỏ hướng về phía ta...hành khí của hắn rất sắc lẹm và độc địa, ta nghiêng đầu né nhưng tiếng xé gió lướt qua người ta, ta cảm thấy một luồng hơi ấm...mũi ta đang chảy máu.

Đúng lúc này, Giang Thần xoay người lại, một tay hướng vào xương quai xanh của ta, muốn lật ngược ta lại...theo lý, ta nên né sang bên phải, nhưng ta đã nhìn ra chiêu trò của Giang Thần.

Ta dùng sức hất vai qua, một trận đau kịch liệt bùng phát, Giang Thần trên mặt lộ ra vẻ khó tin, tay còn lại của ta đập mạnh vào xương sườn của hắn.

Hắn cau mày, vẻ mặt kinh ngạc...vốn dĩ hắn định nhân lúc ta né thì chân sẽ không vững, hắn sẽ lật nhào ta từ phía sau, khiến ta xấu mặt, nhưng đáng tiếc, chuyện lại không như hắn mong muốn.

Hắn phản ứng lại, hắn đã vận khí để bảo vệ khoảng trống dưới xương sườn, nhưng đã quá muộn...ta nghe thấy tiếng xương sườn của hắn bị va đập mạnh.

Có lẽ hắn không hề coi ta là đối thủ...trong mắt hắn, một người nhà quê như ta không xứng chút nào.

Quả thật, hành khí của hắn mạnh hơn ta nhưng đáng tiếc, đánh nhau không chỉ cần đến hành khí mà còn cần đến trí não.

Nhưng Giang Thần kiên cường hơn ta nghĩ, hắn kìm nén cơn đau dữ dội dưới xương sườn và dùng một tay đập vào thái dương của ta.

Hắn ra tay nhanh một cách đáng ngạc nhiên, ta không thể quay đầu đi, tai ta đột nhiên cảm thấy đau nhói.

Nhưng ta nhân cơ hội này đập đầu vào trán Giang Thần, cả hai người đều thấy đau và lùi ra sau.

Nhiều vệ sĩ sợ Giang Thần bị ta đánh tơi tả, thế là một đám người xông lên, ta đánh tới tấp, xoay người lại muốn rút Thất Tinh Long Tuyền ra, nhưng nhân lúc ta bị vệ sĩ khống chế, không biết từ lúc nào Giang Thần đi vòng ra phía sau ta:

“Ngươi quả là có nhiều thứ hay ho nhỉ...ta nhớ thanh kiếm này cũng không tồi.”

Hắn vừa nói, ta đã nghe một tiếng “hắc”, da đầu ta như nổ tung ngay lập tức.

Không ngờ hắn có thể rút ra Thất Tinh Long Tuyền?

Chương 669 - Thiệp Mời

Chương 669: Thiệp Mời

Trình Tinh Hà cũng trừng to mắt:

"Không phải chứ..."

Thất Tinh Long Tuyền đã nhận chủ, lúc đầu Trình Tinh Hà cũng muốn chạm vào nó nhưng bị tà khí của Thất Tinh Long Tuyền làm bị thương và chảy máu đầm đìa.

Nhưng khi cánh tay thon dài của Giang Thần cầm Thất Tinh Long Tuyền, trong ánh mắt đan phượng đầy sự ngưỡng mộ khó tả:

"Thật sự là một thanh kiếm tốt, có thể truyền lại cho ta không?"

Giang Thần...rốt cuộc là có lai lịch thế nào? Chẳng lẽ...hắn thật sự là chuyển thể của cái gì đó không thể nói ra sao?

Nhưng ngay lập tức, tay Giang Thần đột nhiên run lên, Thất Tinh Long Tuyền trong nháy mắt rơi xuống, hắn lộ ra vẻ mặt không thể tin, động tác của ta luôn nhanh hơn não, khi định thần lại, tay của ta đã cầm lấy Thất Tinh Long Tuyền.

Lúc này, Giang Thần đã được vô số vệ sĩ vây quanh, thậm chí có vệ sĩ còn muốn xông vào bắt ta.

"Đừng nhúc nhích."

Giang Thần nhìn ta với vẻ ngưỡng mộ khó tả:

"Hắn là đối thủ của ta, không phải của các ngươi, lần này chơi cũng thật vui vẻ."

Chơi cái đầu ngươi.

Ta lau vết máu trên khóe miệng, ta và hắn thật sự không lấn át nhau quá nhiều. Nhưng tại sao?

Ta có ngày hôm nay, trên người có giao châu, có tẩu giao, còn có hành khí của lão Hải, tuy đây là những cơ hội người thường nằm mơ cũng không có, nhưng cũng đều là những thứ ta phải đánh đổi mạng sống mới có được.

Giang Thần dựa vào đâu?

Bạch Hoắc Hương ghé sát tai ta nói nhỏ:

“Người này cũng từng dùng dẫn linh châm!”

Ta chợt hiểu ra...chẳng trách, nhưng hắn có giao tình thế nào với lão Hải, dẫn linh châm này là đồ bí truyền độc nhất của lão Hải, chỉ cho con trai dùng, không thể để lại cho người khác được.

Tim ta bỗng đập thình thịch, lẽ nào...lão Hải sau này có tìm Mã Nguyên Thu báo thù nhưng lại bị Mã Nguyên Thu giết chết và cướp đi toàn bộ dẫn linh châm đưa cho Giang Thần?

Quý công tử không hổ danh là quý công tử, bất kể là thứ quý hiếm gì thì chỉ cần hắn muốn đều có thể lấy được.

Khi Giang Thần vỗ tay, những người khác cũng hùa theo, không tự chủ được vỗ tay:

"Lý Ngư, từ nhỏ ngươi đã thích kiểu này, bây giờ càng ngày càng tiến bộ!"

"Đương nhiên rồi, đây là Lý Ngư đây, có gì mà Lý Ngư không làm được chứ!”

"Lý Ngư không chỉ chăm chỉ thông minh, học gì cũng được mà còn rất khiêm tốn...tên người quen kia làm sao có năng lực bằng Lý Ngư, Lý Ngư nể mặt hắn nên mới không phân cao thấp! "

Giang Thần xua tay:

"Cũng không phải, chỉ là ta trước nay luôn muốn có được thứ mình thích."

Xung quanh ai nấy đều tôn thờ hắn, khen Giang Thần có chí tiến thủ, người làm việc lớn có khác.

Trình Tinh Hà nghe không nổi nữa:

"Cái quỷ gì vậy, rõ ràng..."

Bạch Hoắc Hương kéo hắn và bảo hắn đừng phí lời.

Trình Tinh Hà sợ người nhà Giang gia nổi giận khiến ta chịu thiệt nên cũng không dám nhiều lời, nhưng hắn vẫn cau mày nói:

“Cũng thật kỳ lạ, lần này tại sao lão già Mã Nguyên Thu kia không xuất hiện? May mà lão đó đã không xuất hiện."

Nói đến đây, Trình Tinh Hà kéo ta:

"Thất Tinh, chúng ta mau đi thôi, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, bây giờ lấy trứng chọi đá cũng không đáng."

Hôm nay thực sự không phải lúc, người phụ nữ thần bí đó vẫn đang đợi tôi ở môn kiểm! Nhưng bỏ đi như thế này quả thật không cam tâm.

Lúc này, Giang Thần đột nhiên nhớ ra gì đó:

"Đúng rồi, ngươi đừng đi vội, hôm nay cũng là ngày diễn ra đại hội thanh nang, ngươi cũng là người trong ngành Phong Thủy, nhất định cũng được mời đúng không? Trùng hợp ta cũng phải qua đó, hay là chúng ta cùng đi?"

Đại hội thanh nang? Đây là lần đầu tiên ta nghe về nó, nó để làm gì?

Giang Cảnh bước ra từ đám người, cười khẩy nói:

"Tiểu thúc, ngươi nói với hắn chuyện này làm gì, nhìn dáng vẻ của hắn chắc là chưa từng nghe qua rồi."

Trình Tinh Hà ngay lập tức nói:

"Ai nói chúng ta chưa từng nghe qua?"

Nói rồi hắn nhỏ giọng giải thích với ta:

“Đại hội đó được tổ chức một năm một lần, là sự kiện đỉnh cao của ngành Phong Thủy, đến mười hai thiên cấp cũng có tham dự. Tuy nhiên chỉ có những người thuộc cấp tinh anh mới được mời, chúng ta còn chưa đạt tới Địa cấp, chắc sẽ không mời chúng ta đâu."

Tên Giang Thần đó cũng đâu phải là đại sư Phong Thủy, dựa vào đâu lại mời hắn?

Nhưng ta đã nhớ ra...lúc đầu khi chúng ta bị thủy dạ xoa bắt, ngay cả một người cao ngạo như Ô Kê cũng có vài phần kiêng dè Giang Thần, nghe nói cha của Giang Thần là một nhân vật lớn.

Giang Thần dường như nhìn ra được suy nghĩ của ta, hắn tỏ vẻ hào phóng:

“Ta cũng nghe nói thiệp mời rất quý, nhưng ta cũng có chút thành ý, chỉ cần ngươi đi cùng ta, ta tin sẽ không có ai cản trở ngươi."

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Nếu chúng ta thật sự có thể vào, không những có thể mở mang tầm mắt, quan trọng hơn là nếu chuyện này truyền ra ngoài, việc làm ăn của chúng ta cũng sẽ có triển vọng tốt...thành viên được mời tham dự đại hội thanh nàng cơ đấy! Chỉ là!..."

Chương 670 - Quan Trọng Hơn

Chương 670: Quan Trọng Hơn

Chỉ là phải nhờ vào Giang Thần, ta thà không đi còn hơn.

Giang Thần dường như nhìn ra ta đang nghĩ gì, cười nói:

"Ta còn nghe nói đại hội thanh nang lần này còn thảo luận Tứ tương cục."

Tai tôi lập tức vểnh lên, Tứ tướng cục?

Lần trước làm mất mật tịch, cũng không tìm được bản đồ Huyền Vũ Cục của Trình Tinh Hà, nếu lần này có thể tham gia đại hội, liệu có thể thăm dò được chút thông tin hữu ích không?

Trình Tinh Hà cũng ngẩn người ra...thời gian còn lại của hắn thật sự không còn nhiều, mặc dù hắn không nói ra nhưng trong lòng lại rất sốt ruột.

Hơn nữa...ta nhìn chằm chằm Giang Thần, món nợ giữa ta và hắn cũng như Mã Nguyên Thu vẫn chưa tính xong.

Nhưng Giang Cảnh lại cười khẩy, quay đầu nói với Giang Thần:

"Tiểu thúc, ngươi quá lương thiện, luôn cảm thấy mình ưu tú thì người khác cũng ưu tú như mình...bọn họ đều là Huyền cấp, làm gì biết Tứ tướng cục là gì? Hơn nữa, lần này tổ chức tại đại tổ trạch của Giang gia chúng ta, cho loại người này vào cũng không tiện lắm."

Chẳng trách Giang Thần có thể đi vào, thì ra là nhờ mối quan hệ này.

Sếp Giang nói:

"Tiểu Cảnh, ngươi nói bậy gì vậy. Bắc Đẩu cũng là thúc của ngươi, tại sao hắn lại là người ngoài được chứ? Ta thấy đây là một chuyện tốt...vừa hay cũng vì chuyện từ đường mà Giang gia chúng ta mới có cơ hội tụ họp và đến đại trạch, đến lúc đó sau khi tham gia bữa tiệc đó thì đến nội viện để mọi người làm quen nhau."

Đại trạch của Giang gia ...Ta không khỏi nghĩ đến Giang Qua Tử.

Hắn cũng có quan hệ rất lớn với Tứ tướng cục, huống hồ người xây dựng Tứ tướng cục cũng có họ Giang.

Nếu có thể đi thì chắc chắn sẽ thu hoạch rất nhiều.

Nhưng Trình Tinh Hà vẫn kéo tay ta, giả vờ thờ ơ và nói:

"Đôi khi thứ gì định sẵn là của ta thì sẽ là của ta, còn nếu đã định sẵn không thuộc về ta thì cưỡng cầu cũng vô ích, phải hưởng ké hào quang của loại người này, đi cũng chẳng vui vẻ gì, nếu ngươi đi, ta không nói chuyện với ngươi nữa."

Vừa nói, hắn vừa kéo ta ra:

“Về nhà tìm người phụ nữ đó quan trọng hơn.”

Nhưng ánh mắt Trình Tinh Hà lại mơ màng, rõ ràng hắn đang nói dối, thật ra hắn vô cùng muốn đi.

Tứ tương cục có liên quan đến tính mạng của hắn, nếu tìm được manh mối gì, ta nhất định phải cứu hắn.

Nhưng nếu muốn cứu hắn thì phải nhìn sắc mặt của Giang Thần...ta không khỏi nghiến răng, chuyện này đúng là tiến thoái lưỡng nan, đi cũng không được mà không đi cũng không xong.

Sếp Giang cũng đã nhìn ra, vội nói:

"Bắc Đẩu, chúng ta đều là người một nhà, ngươi cứ đi với Lí Ngư đi, mở mang một tí cũng tốt."

Giang Thần mỉm cười nhìn ta giống như đang đợi ta cầu xin hắn.

Nhưng vào lúc này, một người thở hồng hộc đi vào:

"Sư phụ, cuối cùng cũng tìm được ngươi!"

Ô Kê?

Khi quay người lại và nhìn thấy Ô Kê, vẻ mặt Giang Cảnh vô cùng khó coi...hai người họ dường như có mâu thuẫn gì đó.

Ô Kê tỏ ra không nhìn thấy Giang Cảnh, đi đến bên ta, đưa cho ta một kim bạc nhỏ, dáng vẻ tranh công:

“Chúc mừng sư phụ, ngươi đã được mời dự đại hội thanh nang! Ta đặc biệt đến đây để đưa thiệp mời cho ngươi."

Trình Tinh Hà đột nhiên trở nên phấn khích, chộp lấy Ô Kê, suýt chút nữa đã hôn hắn:

"Tiểu Ô Kê, ngươi đến đúng lúc hơn cả Tống Giang!"

Ô Kê thấy buồn nôn khi Trình Tinh Hà làm như vậy, ngẩng đầu thì nhìn thấy vết thương của ta, lập tức trừng to mắt:

“Sư phụ, sao ngươi lại bị thương vậy?”

Ta xua tay:

“Bị chó cắn ấy mà.”

Giang Cảnh bỗng nổi đóa:

"Ngươi nói nhảm gì vậy!"

Sau đó, hắn lại nhìn sang Ô Kê, cười khẩy:

"Từ lâu đã nghe nói cháu đích tôn của Hà gia nhận một con cáo hoang mới vào nghề làm sư phụ, ta còn tưởng người ta chỉ tung tin đồn nhảm, không ngờ đó lại là sự thật...Hà Bạch Phượng, người nhà Hà gia các ngươi chết hết rồi sao, nếu không ai dạy ngươi thì ngươi có thể đến tìm ta bái sư mà! Dù gì ta cũng là nhất phẩm Địa cấp và còn mạnh hơn sư phụ của ngươi."

Trình Tinh Hà xen vào:

"Đúng vậy, một số người mặc dù là Địa cấp nhưng năng lực thì lại không bằng Huyền cấp, chuyện của Ngũ Hành Tinh lúc nãy dường như có người tung chưởng ra thì phải, ta cũng quên đo lại...ngươi bị văng ra bao xa?”

Giang Cảnh mặt tối sầm:

"Ngươi..."

Trình Tinh Hà nói tiếp:

"Tuy nhiên, thành thật mà nói, hắn quả thật cũng có sở trường."

Giang Cảnh tưởng rằng hắn đang nói đến chưởng tâm lôi nên có hơi đắc ý, nhìn Trình Tinh Hà với vẻ khinh bỉ, ý muốn nói coi như hắn còn có mắt, nhưng không ngờ Trình Tinh Hà lại nói:

"Chân rất dài, vừa rồi lúc từ đường sụp đổ, hắn chạy còn nhanh hơn nhiều so với các thúc bá cữu công."

Một gia tộc lớn như Giang gia rất coi trọng cấp bậc lớn nhỏ, không có vị trưởng bối nào sẽ vui vẻ khi thấy Giang Cảnh chỉ biết lo cho mình mà không quan tâm đến người khác.

Giang Cảnh có chút xấu hổ khi nhìn những ánh mắt xung quanh...hơn nữa, chuyện đó cũng là do ta giải quyết, mọi người đã tận mắt chứng kiến, vì vậy hắn không dám nói lời nào.

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc:

NHÂN DANH BÓNG ĐÊM (BẢN DỊCH): ĐỆ NHẤT DANH SÁCH TOP 1 QIDIAN - PHẦN 2, hài hước, hệ thống, dị năng, đô thị....

Chương 671 - Mùi Hương

Chương 671: Mùi Hương

Ô Kê trở nên đắc chí, cười khẩy với Giang Cảnh, nói:

"Sư phụ, chúng ta mau đi thôi kẻo muộn."

Ta nhìn chằm chằm vào Giang Thần...hắn cũng đang mỉm cười nhìn ta.

Chuyện này vẫn chưa kết thúc, hẹn gặp lại ở đại hội thanh nang.

Ô Kê dẫn ta đi ra ngoài:

“Vẫn may...ta đã đến kịp lúc.”

Vừa nghe thấy câu này, ta liền hỏi hắn có ý gì?

Ô Kê suy nghĩ một chút rồi trầm giọng nói:

"Là thiên sư Đỗ bảo ta đến...nàng nói rằng lúc này ngươi đang gặp rắc rối lớn."

Rắc rối lớn? Trái tim ta chợt thắt lại, A Mãn cũng nói như vậy.

Sau đó Ô Kê nói với ta:

"Thiên sư Đỗ nói nàng đã đoán ra gần đây có người có ác cảm với ngươi và dường như muốn ra tay độc ác với ngươi, đối phương rất có năng lực nên rất khó để đề phòng, vốn dĩ nàng ấy muốn đích thân đến tìm ngươi nhưng vì bận đại hội thanh nàng nên quả thật rất bận rộn, chỉ có thể bảo ta đến đón ngươi."

Trình Tinh Hà rất ngưỡng mộ:

"Thất Tinh, đời này của ngươi coi như đáng rồi nhỉ...người ta đều là bảo vệ nữ nhân, còn nữ nhân này thì lại tranh giành để bảo vệ ngươi."

Ta không trả lời, đang thầm nghĩ người muốn hại ta là ai, chẳng lẽ là Giang Thần?

Ta nhớ đến chiếc xe phủ Thiên sư theo đuôi, nó được phủ Thiên sư cử đến để bảo vệ ta sao?

Nhưng ta lập tức định thần lại, không đúng, bây giờ ta nên đến môn kiểm...người phụ nữ bí ẩn đó vẫn đang đợi ta!

Nhưng lúc này, điện thoại vang lên, ta bắt máy, là giọng của chủ tiệm đồ cổ:

“Này, tiểu tử nhà ngươi sao còn chưa về?”

Ta vội nói:

“Đang trên đường về rồi!

Chủ tiệm đồ cổ thở dài:

"Đang trên đường về cũng vô ích...đợi ngươi về thì cũng đã muộn màng! Người phụ nữ đó nói hôm nay còn có việc khác, nàng thật sự không đợi được nữa nên đã rời đi rồi...nói rằng lần sau nếu có cơ hội thì sẽ lại đến.

Nỗi thất vọng giống như một cơn lũ, nó ngay lập tức nhấn chìm trái tim ta...lần sau, lần sau là khi nào?

Lại là vì Giang Thần...

Ô Kê đâu biết mấy chuyện này, biết rằng ta không cần quay về nữa, hắn rất vui vẻ:

"Vậy ta dẫn ngươi qua đó luôn! Đỗ tiên sinh thật sự rất quan tâm ngươi...hận không thể nhét ngươi vào túi!"

Bạch Hoắc Hương ho khan một tiếng:

"Nếu đã như vậy, hai người rảnh rỗi chúng ta cũng không cần đi nữa đúng không?"

Ô Kê không hiểu chuyện gì xảy ra bèn nói:

“Không sao, đều có thể vào, một thiệp mời có thể mang theo hai đồ đệ, coi như ngươi may mắn.”

Hắn còn chưa nói hết, Trình Tinh Hà đang ngồi ở ghế phụ đã nghẹn ngào và hét lên.

Ta nhìn Bạch Hoắc Hương với vẻ mặt đang rất lạnh lùng, trong lòng có dự cảm không may.

Xe chạy một mạch đến ngoại thành, Giang gia hưng thịnh, tổ trạch cũng rất lớn, trước cửa còn có một cây đại thụ.

Khi nhìn vào cái cây đó, ta đã hơi ngạc nhiên...cái cây này hình như là một cây Phong Thủy.

Bên trên có một loại khí rất đặc biệt.

Ta vừa định nhìn cho rõ thì chợt thấy hai vật màu trắng thòng xuống từ ngọn cây.

Hoa? Quả?

Nhưng khi đến gần hơn, ta bỗng ngẩn người.

Đó là hai bàn chân phụ nữ mảnh mai và trắng trẻo.

CMN, cái quái gì thế này?

Ta vươn đầu ra muốn nhìn kỹ hơn, lúc này Trình Tinh Hà bẻ cổ ta qua:

"Ngươi xem đại trạch này đi! Mẹ ơi, nó còn hoành tráng hơn cả nhà của Ách Ba Lan."

Ta thấy một cánh cổng qua kính chắn gió.

Chúng ta đều biết Giang gia là một gia tộc thế nào, nhà nuôi rồng dẫn nước cửu khúc của nhà Giang Thần rất tuyệt vời, không có gì ngạc nhiên khi tổ trạch này tráng lệ như vậy, nhưng ta không khỏi ngạc nhiên khi thấy cánh cổng của tòa nhà…

Kích thước của cổng nhà gần bằng với cổng thành.

Loại nhà cổ này thật ra rất cấm kỵ mở cổng chính, cho dù là nhà giàu nhất cũng không mở cổng quá lớn...cổng quá lớn sẽ gọi mời sư tử, vận mệnh gia đình vì thế cũng không thể yên ổn, nó sẽ làm tổn thất tiền tài và rước lấy tai họa, thậm chí dẫn đến tai họa chết người.

Những người đủ tư cách để sử dụng loại cổng này phải xuất thân từ một gia đình quyền quý.

Bất cứ ai am hiểu phong thủy khi nhìn vào cánh cổng này đều sẽ biết được năng lực của Giang gia.

Nhưng khi ta định thần lại, ta tiếp tục nhìn vào cái cây đại thụ, nhưng lúc này, hai bàn chân màu trắng đó đã biến mất...giống như chúng chưa từng xuất hiện trước đây.

Ta lập tức kéo Trình Tinh Hà và hỏi hắn có phải trên cây có thứ gì đó không?

Trình Tinh Hà đang chăm chú nhìn cánh cổng, khi nghe ta hỏi hắn cũng liếc sang nhìn, nói rằng đó không phải chỉ là một cây phong thủy thôi sao, sao có thể còn có thứ gì? Cũng không phải là cây ăn quả.

Kỳ lạ, chẳng lẽ ta bị hoa mắt sao?

Chúng ta xuống xe, ta không khỏi liếc nhìn cái cây một lần nữa...nói ra thì trên cái cây này thật ra được bao trùm bởi những oán khí, chỉ là không thể thấy quá rõ ràng, nó giống như ánh sáng của đom đóm vào mùa hè.

Vừa định lại gần nhìn kỹ thì ta đột nhiên ngửi thấy một mùi rất lạ...lưu huỳnh?

Lần theo mùi hương này, ta thấy một đứa trẻ đang ngồi xổm dưới gốc cây, một tay thò vào hốc cây, cạch một tiếng, ngọn lửa phụt ra, soi rõ khuôn mặt của hắn.

Chương 672 - Thiệp Mời Bị Từ Chối

Chương 672: Thiệp Mời Bị Từ Chối

Hắn cũng là người quen, đây không phải là cháu trai của bà Mạc Long sao?

Hắn định phóng hỏa đốt cây?

Ta lập tức đi tới, nhấc hắn lên:

"Ngươi không biết đánh lửa nguy hiểm sao?"

Thằng nhóc đó hình như muốn đốt thứ gì đó trên cây, vừa mới vui vẻ đã bị ta kéo lại, hắn có hơi sửng sốt, sau đó đá ta một cái:

“Lại là tên rách rưới nhà ngươi, mau thả ta ra, không thôi ta bảo bà ta xử đẹp ngươi đấy!"

Rách rưới? Đầu óc của trẻ con ngày nay chứa những thứ gì vậy?

Lúc này, ta vẫn có thể nhìn ra cung Tai Ách của đứa trẻ này có luồng khí đen nhàn nhạt, có vẻ như nó sắp gặp xui xẻo.

Trình Tinh Hà tóm lấy ta:

"Thất Tinh, ngươi đang làm trò gì vậy, ngươi dám đắc tội với cháu trai của bà Mạc Long sao?"

Đứa trẻ đó nhân cơ hội vùng ra khỏi vòng tay ta và chạy vào trong, vừa chạy vừa mắng ta, đại khái bảo ta cứ chờ chịu chết.

Trình Tinh Hà thở dài hết lần này đến lần khác, nói rằng ta rảnh rỗi sinh nông nổi.

Ta dập tắt ngọn lửa trong hốc cây, đây không phải là chuyện bao đồng, chúng ta đến đây dự đại hội, nếu nó thực sự bắt lửa thì sẽ gặp xui xẻo.

Ô Kê dẫn chúng ta vào trong, nói rằng vẫn là sư phụ có mắt nhìn xa trông rộng.

Không hẳn là nhìn xa trông rộng, ta chỉ cảm thấy cái cây này.có điều gì đó không ổn.

Vừa đi, ta không khỏi ngoái đầu nhìn lại cái cây, sau đó ngẩn người một lúc, chỉ thấy cái cây đó hơi cúi về phía ta giống như đang cúi đầu vậy!

Nhưng bây giờ...hoàn toàn không có gió!

Bạch Hoắc Hương đưa tay ra và đánh vào đầu ta:

"Ngươi chưa từng thấy thứ này sao? Đó là mộc tinh."

À, nàng nói vậy khiến ta nhớ ra...trên đời này quả thật có một thứ như vậy.

Cái gọi là Mộc Tinh, thật ra giống như Bảo Gia Tiên trong truyền thuyết phương bắc, là một yêu tinh có thể canh giữ nhà cửa.

Chỉ có trên linh mộc tích tụ bao năm mới sinh ra mộc tinh, trong sách cổ thường có ghi chép, viết rằng thỉnh thoảng có người xuất hiện trên cây đại thụ ở chùa chiền, nhưng chỉ có thể nhìn từ xa, khi đến gần thì không thể thấy.

Cây đại thụ trong nhà có thể sinh ra mộc tinh, có nghĩa đây là gia tộc có phúc khí lớn, đại cát tường.

Giang gia này dường như có đủ thiên thời địa lợi nhân hòa....quả thật là đang trên đà thịnh vượng.

Nhưng...mộc tinh là điềm lành, tại sao trên cây đại thụ này lại bao trùm oán khí?

Bỏ đi, chuyện của Giang gia liên quan gì đến ta...ta còn chưa tính sổ xong với Giang Thần.

Đầu óc ta nhanh chóng quay cuồng...không ngờ bây giờ hành khí của tên đó lại mạnh như vậy, chẳng lẽ hắn đã lấy hết hành khí còn lại của lão Hải?

Nếu là vậy, ta thật sự tạm thời không thể xử lý hắn, ta phải nghĩ cách khác...bất kể là cách nào, nếu có thể báo thù thì đều là cách tốt, ta nhất định phải xả giận cho Tiêu Tương.

Lúc này, Trình Tinh Hà hỏi thăm từ chỗ Ô Kê:

"Ta nghe nói đại hội thanh nang này bàn về tứ tướng cục, này, ngươi có tin tức độc quyền gì không?"

Ô Kê nghe đến đây, sắc mặt có chút khởi sắc:

"Đương nhiên rồi, gần đây việc liên quan đến tứ tướng cục rầm rộ như vậy, bên phía phủ Thiên Sư sắp không trấn áp được nữa rồi, trong ngành của chúng ta cũng có không ít người có ý kiến với việc làm của phủ Thiên Sư, vì vậy nên mới muốn cùng thảo luận để xử lý chuyện về tứ tướng cục."

Họ cũng muốn can thiệp? Chuyện về tứ tướng cục quả thật ngày càng rầm rộ...muốn phá vỡ cục diện này đương nhiên sẽ càng ngày càng khó khăn.

Đây không phải là tin tốt đối với Trình Tinh Hà, hắn không khỏi cau mày, lẩm bẩm rằng những người này thật sự rất tọc mạch.

Ô Kê nói tiếp:

“Không những thế, ta còn nghe ông ngoại nói rằng có người sẽ công bố một bí mật lớn về tứ tướng cục tại đại hội.”

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, bí mật lớn? Đó có thể là bí mật gì?

Ô Kê xua tay:

“Nếu đã là bí mật lớn, đương nhiên không thể tiết lộ trước, lát nữa các ngươi sẽ biết.”

Nói đến đây, điện thoại của Ô Kê reo lên, sau khi nghe điện thoại xong, hắn xin lỗi và nói với ta hắn có chuyện phải đi trước, bây giờ đã đến đại hội thanh nang, chắc hẳn người muốn hãm hại ta cũng sẽ không dám ra tay, hắn bảo ta xếp hàng trước và hẹn lát nữa gặp lại.

Ta đồng ý, còn hắn vội vã bước vào.

Vừa đi, Trình Tinh Hà vừa xoa xoa hai tay:

"Thật đúng lúc, ngươi nói xem, có phải bí mật lớn kia có liên quan đến Chân Long huyệt không?"

Nhưng ai biết rằng ta mơ hồ có một linh cảm chẳng lành...nhìn cánh cổng lộng lẫy mà u ám này, nó giống như cái miệng đang há to của một con dã thú khổng lồ muốn nuốt chửng con người.

Khi bước vào cổng Giang gia, ôi mẹ ơi, ta thấy bên trong được bảo vệ nghiêm ngặt và họ đang kiểm tra thiệp mời từng người một, khi đến lượt ta, người kiểm tra thiệp mời đã trực tiếp ngăn tôi lại và lạnh lùng nói:

“Sư phụ không đến, đồ đệ cho dù có thiệp mời cũng không thể vào, mời về cho."

Ta vội vàng nói với hắn rằng ta không có sư phụ và giấy mời này là của ta.

Chương 673 - Làm Chứng

Chương 673: Làm Chứng

Khi ta nói xong, người kiểm tra cùng người vào cửa nhìn nhau cười, trong đó có một cô gái trang điểm lộng lẫy, nàng liếc mắt nhìn ta và thấy không có chuông Phong Thủy, thương hại nhìn ta:

“Tên lỗ mãng kia, ngươi có phải người ngành này không? Đại hội thanh nang chỉ mời những người thuộc ngành phong thủy ưu tú như chúng ta, ta đã đến tham dự mấy trăm năm, chưa bao giờ từng thấy có mời Huyền cấp đến tham dự, trước khi nói khoác thì cũng nên lấy gương soi lại mình. "

Quả thật, những người này đều có ánh sáng công đức của Địa cấp.

Người kiểm tra giấy mời cũng thấy phiền phức xua tay, ra hiệu cho mấy người đến đuổi chúng ta ra ngoài.

Trình Tinh Hà nhất thời trở nên lo lắng:

"Có đúng vậy không, ngươi chỉ cần nhìn là biết sao?"

Những người kiểm tra thư mời thậm chí không thèm nhìn lại lần thứ hai:

"Với phẩm cấp này của các ngươi, không cần nhìn cũng biết...ngươi đã ảnh hưởng những người khác vào tham dự, nếu còn không đi, đừng trách ta không khách sáo."

Trong lúc nói, một vài vệ sĩ bước ra và muốn bắt chúng ta ra ngoài trong khi những người cười nhạo chúng ta thì nhìn chúng ta như những con khỉ.

Thật là khinh người...Ta đang định nói thì một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên:

"Ta có thể làm chứng, thiệp mời này của hắn là thật, cho hắn vào đi."

Vừa nghe thấy giọng nói này, ta lập tức nghiến răng nghiến lợi...Giang Thần.

Những người này khi thấy Giang Thần, ánh mắt lập tức sáng lên:

"Đây không phải Giang công tử sao?"

"Lệnh tôn gần đây có khỏe không?"

Người phụ nữ trang điểm lộng lẫy thì không cần phải nói nữa, nàng đẩy ta ra và tiến về phía Giang Thần:

"Giang công tử, nghe nói ngươi rất hứng thú với phong thủy, chi bằng hôm nay ta ngồi chung với ngươi để kể lại cho ngươi những chuyện trong ngành của chúng ta ..."

Trình Tinh Hà không khỏi thấp giọng mắng:

"Đám cháu chắt này đúng là không coi ai ra gì."

Giang Thần vẫn phong thái quý tử đó, dường như từ nhỏ hắn đã sống trong môi trường được người người ngưỡng mộ nên đã sớm quen với kiểu nịnh nọt này, hắn đối nhân xử thế rất chu toàn, sau đó hắn nháy mắt với ngườit kiểm tra giấy mời.

Lúc này thanh tra mới định thần lại, vội vàng cho ta vào:

"Ta không biết ngươi là người quen của Giang công tử, thảo nào Huyền cấp cũng có tên trong danh sách...mời vào mời vào!"

Giang Thần không nói gì, trái lại Giang Cảnh không chịu yên lặng, hắn thò đầu ra nói với giọng khinh miệt:

“Ăn nói cho cẩn thận, tiểu tử này không có quan hệ gì với nhà họ Giang bọn ta, chủ yếu là chú nhỏ nhân từ, thấy hắn đáng thương thôi, bằng không...”

Nghe vậy, vẻ mặt của nhân viên kiểm tra tức khắc thay đổi, họ bắt đầu nhìn ta với ánh mắt trào phúng.

Ta bình tĩnh nhìn hắn, mở thiệp mời ra:

“Hắn nói đúng, ta không có quan hệ gì với nhà họ Giang, ngươi nhìn cho rõ, tấm thiệp viết tên ai. Ta không quan tâm mấy trăm năm qua có Huyền cấp nào được mời không, nhưng hôm nay ta được mời đến đây.”

Nhân viên kiểm tra ấy bất giác cảm thấy kinh sợ, hắn quan sát thiệp mời cẩn thận, ngay sau đó sắc mặt thay đổi, nhìn ta với ánh mắt khó tin:

“Là thật...”

“Hắn là Huyền cấp đầu tiên được mời trong những năm qua!”

“Rốt cuộc hắn có lai lịch thế nào?”

Mấy người nhìn nhau, không dám nhiều lời nữa mà lập tức nhường chỗ cho ta. Thậm chí ánh mắt họ nhìn ta có vài phần kiêng dè.

Giang Cảnh không phục, đang định lên tiếng thì bị Giang Thần kéo lại, hắn nhìn ta với vẻ hứng thú.

Trình Tinh Hà rất đắc ý, huých Bạch Hoắc Hương:

“Thất Tinh thế kia có phải trông rất đẹp trai không?”

Nhưng Bạch Hoắc Hương lắc đầu:

“Ta cảm thấy hình như hắn thay đổi rồi.”

Ta không nhiều lời nữa mà đi thẳng vào cửa, quả nhiên bên trong toàn là những thiên sư Địa cấp ưu tú, người nào người nấy cũng có phong thái xuất chúng, họ đều đang nói về chuyện hôm nay.

“Chuyện tứ tượng cục gây náo động dữ lắm, Lý Mậu Xương bó tay chịu chết, đúng là đồ vô dụng.”

“Đến ở rể mà, lên làm thiên sư thủ tịch nhờ vợ, ngươi nói xem hắn thì có bản lĩnh gì?”

“Chuyện của tứ tượng cục còn phải nhờ những thiên sư đủ tư cách chúng ta đến đại hội Thanh Nang mới giải quyết được.”

“Đúng vậy, loạn thế xuất anh hùng, đây là cơ hội để nổi danh. Nghe nói Hải lão đầu bị bệnh, trở thành người yếu nhất trong mười hai Thiên cấp, nếu chúng ta cố gắng thì biết đâu vị trí ấy sẽ thuộc về chúng ta...”

Hải lão đầu xảy ra chuyện thật rồi ư?

Dõi theo tầm mắt của họ, trong sảnh có rất nhiều ghế được xếp ở hai bên, ở bàn trên cùng có mười hai chiếc ghế xếp có tay vịn.

Đó là vị trí của mười hai Thiên cấp.

Nhưng có lẽ chưa đến giờ nên mười hai chiếc ghế ấy đều trống không.

Ánh mắt của mọi người dán chặt vào những chiếc ghế ấy. Đó là đỉnh kim tự tháp trong nghề, có ai không muốn ngồi vào đó chứ?

Trình Tinh Hà kích động:

“Hôm nay chúng ta có thể tận mắt nhìn thấy mười hai Thiên cấp rồi, đi khoe với người khác thì ngầu lắm đây…”

Bạch Hoắc Hương lườm cháy mặt, nói hắn rất giống nhà quê mới lên tỉnh, Trình Tinh Hà không vui, hai người họ bắt đầu đấu võ miệng.

Chương 674 - Đại Hội Thanh Nang

Chương 674: Đại Hội Thanh Nang

Ta không xen vào họ, thấy trên ghế ở hai bên đều có tên thì đi tìm chỗ ngồi của mình, ở hàng cuối cùng.

Có lẽ vị trí ngồi được xếp theo cấp bậc.

Giới phong thủy có điểm tương đồng với nhiều ngành nghề truyền thống, chú trọng việc tôn sư trọng đạo, sư phụ ngồi trước, đồ đệ đứng sau. Thật ra, dãy phía sau cũng có ghế, nhưng theo quy củ, đồ đệ có ghế cũng không được ngồi để bày tỏ sự tôn kính.

Ta lại cảm thấy chẳng sao cả, có bị trĩ đâu mà không thể ngồi.

Không ngờ ta vừa mới đặt mông lên ghế, đột nhiên có người hét lên:

“Ngươi là ai?”

Tiếng hét làm ta giật nảy mình, quay đầu lại thì thấy là một người phụ nữ có dáng cằm nhô ra.

Người phụ nữ này ăn mặc quần áo dân tộc kỳ lạ, một tay còn che ngực, nhìn ta như nhìn quái vật

Ai không biết lại tưởng ta làm gì nàng.

Tiếng hét của nàng hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người xung quanh.

Người phụ nữ ấy đứng dậy, chỉ vào ta và nói:

“Ngươi không phải người trong giới phong thủy đúng không? Là đệ tử mà lại ngồi ở ghế trên làm gì? Như thế là đại nghịch bất đạo, sau khi chết sẽ bị chiên trong vạc dầu!”

Sau đó lại thấy ta mới chỉ là Huyền cấp, không giống như người có mặt trong danh sách khách mời.

Ta mở thiệp mời ra, nàng nhìn rồi khoanh tay, lắc đầu nguầy nguậy:

“Không thể nào, đây là đại hội Thanh Nang, anh tài khắp cả nước xếp hàng dài cũng không vào được, tại sao lại cho ngươi lẻn vào?”

Ai lẻn vào hả?

Người phụ nữ này cũng chỉ là Địa cấp bậc bốn, cao hơn ta một cấp bậc mà thôi, sao lại cảm thấy ưu việt hơn người khác như thế?

Trông nàng như sợ ta có bệnh truyền nhiễm nào đó sẽ lây sang cho nàng ấy.

Mọi người xung quanh nghe vậy thì ghé tai nhau bàn tán:

“Đúng là Huyền cấp thật...”

“Ai gửi thiệp mời thế, hạng người này mà cũng vào được thì đại hội Thanh Nang còn uy tín gì nữa?”

Những người này phải liều mạng cạnh tranh mới leo lên được vị trí như bây giờ, vì thế thấy một Huyền cấp như ta thế mà lại có thể nghênh ngang ngồi cùng với họ thì đương nhiên cảm thấy không công bằng.

Người phụ nữ cằm vểnh liếc eo ta, không nhìn thấy chuông phong thủy, vẻ mặt càng thêm kinh hãi:

“Ối giời ơi, không chỉ là Huyền cấp mà còn là chồn hoang không môn không phái!”

Mọi người cũng hết sức kinh ngạc:

“Đúng là vậy thật, thứ chó mèo gì cũng có thể chiếm một ghế, đại hội này không biết ngượng mà gọi là đại hội tinh anh à?”

Cầm Vểnh đứng dậy, dường như rất sợ hãi:

“Ta không thể ngồi với loại người này được, quá mất mặt! Ai không biết lại tưởng ta và hắn có quan hệ gì!”

Hình như ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi đấy?

Thậm chí nàng còn bịt mũi, muốn đổi chỗ, nàng nói nàng dị ứng loại bàng môn tả đạo.

Nhưng những người xung quanh đều tránh xa ta, không một ai muốn ngồi cạnh ta.

Trình Tinh Hà không kìm nén được:

“Bắt nạt người khác quá đáng, chúng ta quang minh chính đại đi vào bằng thiệp mời…”

“Ngươi muốn đổi chỗ đúng không?”

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Ta đổi với ngươi!”

Người xung quanh nghe thấy giọng nói này thì ngớ ra, mọi ánh mắt đổ dồn về nơi phát ra âm thanh.

Ta quay đầu lại, tức khắc phấn khởi, là Hoàng lão đầu!

Hoàng lão đầu vẫn không thay đổi, lưng vẫn gù, khi cười chỉ thấy răng không thấy mắt:

“Lý lão đệ, ngươi khôi phục nhanh nhỉ, lần trước gặp mặt ngươi hãy còn bị người ta đánh thành giò nát kia mà!”

Lần trước may mà có Hoàng lão đầu dắt người của Thiên Sư phủ rời đi, bằng không ta có lẽ đã bị bắt đi chôn sống rồi, ta vội nói:

“Chuyện lần trước phải cảm ơn lão ca!”

Mọi người xung quanh nghe cách xưng hô “lão ca”, “lão đệ” thì hóa đá ngay tức thì:

“Hắn và Hoàng lão đầu gọi nhau là gì?”

Mặt Vểnh nhìn không chớp mắt, nàng cũng đã nhận ra Hoàng lão đầu là một trong mười hai Thiên cấp.

Mười hai Thiên cấp gọi ta là lão đệ, vậy thì ta có lai lịch gì?

Lúc này, Hoàng lão đầu nhìn về phía nàng, ngồi phịch xuống ghế của nàng luôn:

“CMN, ta ngại đằng trước quá nóng, em gái, ta đổi với ngươi, ngươi lên kia ngồi đi.”

Vị trí đằng trước là ghế trên đài, mười hai chiếc ghế xếp tay vịn bằng gỗ sưa, chỗ ngồi của mười hai Thiên cấp.

Tức khắc sắc mặt của Mặt Vểnh thay đổi, nàng vô thức lùi lại một bước:

“Ơ…”

Vị trí đó, dù nàng muốn ngồi thì cũng phải có lá gan mà ngồi!

Người xung quanh nhìn chằm chằm vẻ mặt của ta, sắc mặt bỗng chốc thay đổi:

“Thảo nào Huyền cấp lại có thể tham gia đại hội Thanh Nang, rốt cuộc hắn có lai lịch gì…”

“Chẳng lẽ là người nhà họ Hoàng? Nhưng nhà họ Hoàng chỉ có môi Hoàng lão đầu…”

“Hắn họ Lý, cũng có thể là gia tộc dòm thiên cơ, đoán quỷ thần, Lý Mậu Xương, Lý Thiên Thụ, có người nào không phải là nhân tài kiệt xuất trong giới đâu, thảo nào...”

Mặt Vểnh nghe thấy thế thì sắp khóc đến nơi, nàng nói với vẻ gượng gạo:

“Đại ca nhà họ Lý à, ngươi đừng nóng, vừa rồi, ta chỉ thuận miệng nói thôi.”

Đại ca? Tuổi của ngươi có thể làm bác của ta rồi đấy, ta không chịu nổi.

Chương 675 - Tiểu Lão Đệ

Chương 675: Tiểu Lão Đệ

Trình Tinh Hà nói ngay:

“Ngươi dị ứng với loại bàng môn tả đạo bọn ta cơ mà? Trên kia sạch sẽ lắm... Tất cả đều là Thiên cấp, rất phù hợp với thân phận của ngươi, mời lên mời lên!”

Sắc mặt của người phụ nữ ấy càng thêm khó coi, cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám ngồi vào vị trí của mười hai Thiên cấp, đành phải lúng túng lui xuống đứng sau ghế bọn ta:

“Ta…ta không cần, ta đứng ở đây là được rồi...”

Đó chẳng phải là vị trí của đồ đệ sao?

Trình Tinh Hà coi như hết giận:

“Đáng đời.”

Ta vội hỏi Hoàng lão đầu:

“Lão ca, nghe nói hôm nay đại hội sẽ công bố chuyện liên quan tứ tượng cục, không biết là chuyện gì?”

Hoàng lão đầu cười khà khà:

“Ngươi nắm bắt tin tức nhanh đấy, nói thật cho ngươi biết, sở dĩ hôm nay tổ chức đại hội Thanh Nang là vì lão ca của ngươi điều tra ra một bí mật động trời, muốn công bố cho mọi người cùng biết.”

Trình Tinh Hà cũng lên tinh thần:

“Bí mật động trời gì?”

Hoàng lão đầu nhếch miệng, nhìn lên đài:

“Ta đã điều tra ra ai là đầu sỏ phá tứ tượng cục.”

Nghe vậy, trong lòng ta thầm căng thẳng, không tự chủ được quay sang đối diện với Trình Tinh Hà, người phá cục không phải là bọn ta sao?

Hiển nhiên Hoàng lão đầu cũng đoán ra được ta nghĩ gì, lập tức xua tay:

“Thật ra hai người các ngươi bị người khác tính kế thôi, trong chuyện này còn có kẻ giật dây đằng sau nữa, chết tiệt, đúng là xảo trá nham hiểm, vì lợi ích của bản thân mà liên lụy biết bao nhiêu người, hôm nay ta phải vạch trần bộ mặt thật của hắn.”

Ta lập tức kích động, oan khuất được rửa sạch rồi!

Ta hỏi ngay:

“Lão ca, ngươi cũng điều tra ra được chuyện của Giang thọt à? Tên khốn ấy định làm gì?”

Hoàng lão đầu cau mày:

“Giang thọt?”

Cái gì, ta ngạc nhiên, Hoàng lão đầu dường như chưa từng nghe qua cái tên này, chẳng lẽ hung thủ không phải là Giang thọt?

“Khụ..khụ…”

Đúng lúc này có người tới, nhỏ giọng nói vài câu với Hoàng lão đầu, Hoàng lão đầu nghe xong thì đứng dậy đi ra ngoài:

“Tiểu lão đệ, ngươi chờ đi, hôm nay ta sẽ nói chuyện này ra để xả giận cho ngươi.”

Ta đang định đáp lời, nhưng khi nhìn vào mặt Hoàng lão đầu, ta bỗng sửng sốt.

Ấn đường của Hoàng lão đầu có hung khí!

Hung khí này màu đen xen lẫn màu đỏ, khí thế mãnh liệt, bao phủ cả khuôn mặt Hoàng lão đầu, đó là khí không may nhất mà ta biết, chủ họa sát thân!

Ta lập tức đứng dậy, kéo Hoàng lão đầu lại:

“Lão ca, ta có chuyện này ngươi nghe ta nói trước đã…”

Nhưng Hoàng lão đầu tỏ ra rất sốt ruột, hắn quay đầu lại nói:

“Chuyện gấp lắm, tiểu lão đệ, ngươi chờ ta một lát, ta về ngay.”

Nói xong thì đi theo người kia vào trong nhà họ Giang với vẻ vội.

Ta bắt hụt, đang định đuổi theo thì có người bỗng nhiên chắn trước mặt ta:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi giao du rộng rãi quá nhỉ, không chỉ quay mấy người nhà họ Hà như quay dế mà ngay cả Thiên cấp cũng bị ngươi lừa gạt, này, ngươi dạy ta làm cách nào để tẩy não cho người địa vị cao đi.”

Giang Cảnh.

Ta hơi đâu mà dây dưa với Giang Cảnh, ta lập tức đẩy hắn ra định đuổi theo Hoàng lão đầu, nhưng Giang Cảnh vừa bị đẩy ra lại nhanh chóng di chuyển đến trước mặt ta:

“Ta còn chưa nói xong mà, ngươi vội thế làm gì?”

Ta sốt ruột, định quật ngã hắn thì không ngờ Giang Cảnh thoạt nhìn không đứng đắn mà hành khí trên tay lại rất bá đạo, ta dùng một tay không đẩy được hắn ra, trái lại còn bị hắn chấn nhiếp, loạng choạng suýt ngã.

CMN, hành khí của tên Giang Cảnh này thế mà lại lợi hại hơn cả Giang Thần, thảo nào hắn luôn bày ra dáng vẻ bố đời mẹ thiên hạ, quả thực hắn cũng có bản lĩnh đấy.

Không hổ là cao đồ của Long Hổ Sơn.

Trong mắt Giang Cảnh hiện lên vẻ xảo quyệt, thế là ta đoán ra được hắn cố ý khiến ta khó xử, sao có thể để ta đi qua, vì thế ta nhìn bóng lưng Hoàng lão đầu sắp biến mất, gọi với theo:

“Lão ca, ngươi phải cẩn thận, ta nhìn thấy khí của ngươi, có khả năng có người muốn hại ngươi!”

Ta nói xong thì tất cả Địa cấp xung quanh đều sửng sốt, nhao nhao nhìn về phía Hoàng lão đầu.

“Kỳ lạ, sao ta không thấy gì?”

“Hỏi thừa, tên nhóc kia dù có lai lịch thần bí thì cũng chỉ là Huyền cấp thôi, chắc chắn hắn nhìn nhầm rồi. Đâu phải người nào cũng có thể xem tướng cho Thiên cấp?”

“Huyền cấp đúng là Huyền cấp, thân phận khủng đến mấy thì năng lực cũng chỉ có thể thối, còn dám nói to như thế nữa, không sợ vả mặt à?”

Hoàng lão đầu nghe ta nói xong thì quay đầu lại cười, nói:

“Ồ? Cảm ơn tiểu lão đệ quan tâm, vậy cứ để hắn thử xem.”

Nói rồi hắn khoát tay đi vào trong, hiển nhiên không coi những gì ta nói là thật.

Dự cảnh chẳng lành dâng lên trong lòng ta, mong Hoàng lão đầu đừng xảy ra chuyện gì thật, đây là lần đầu tiên trong đời ta hy vọng mình vọng khí sai lầm!

Chương 676 - Bị Hoãn

Chương 676: Bị Hoãn

Giang Cảnh không nhịn được bật cười:

“Ơ, vị Huyền cấp này giỏi ghê ta, còn biết xem tướng cho Thiên cấp cơ à? To mồm quá nhỉ.”

CMN, ta mặc kệ hắn, bắt đầu suy nghĩ. Vừa rồi trước khi đi Ô Kê tỏ ra hết sức vội, nói là có việc, Hoàng lão đầu cũng vậy, chẳng lẽ mười hai Thiên cấp xảy ra chuyện gì rồi?

Không thể nào, mười hai Thiên cấp đều đứng trên đỉnh kim tự tháp, ai có bản lĩnh làm gì được họ?

Ta nhìn chằm chằm vào nội viện, rất muốn đi vào xem, nhưng nơi này canh phòng nghiêm ngặt, hộ vệ đều là người có cấp bậc cao, ta không vào được.

Trình Tinh Hà cũng lại đây, lôi ta về, hắn nhìn Giang Cảnh, nhếch miệng cười:

“Không hổ là Địa cấp bậc một, thấy bọn ta là Huyền cấp nên bắt nạt hăng say quá nhỉ.”

Ỷ mạnh hiếp yếu đương nhiên sẽ khiến người khác khinh thường, Giang Cảnh sĩ diện, hắn chú ý đến ánh mắt xung quanh, bèn nói:

“Bắt nạt Các ngươi cũng xứng à?”

Bạch Hoắc Hương đứng che trước mặt ta, mỉm cười với Giang Cảnh.

Nụ cười của nàng rất đẹp, nhưng với sự hiểu biết của ta về Bạch Hoắc Hương, nụ cười ấy khiến người ta sợ hãi mới đúng.

Giang Cảnh đâu biết điều này, hắn chỉ biết Bạch Hoắc Hương rất đẹp, mặt hắn thoắt cái đỏ bừng, đồng thời ta ngửi được một hương thơm ngòn ngọt thoang thoảng.

Đúng lúc này, Giang Thần bước vào, Giang Cảnh do dự một thoáng rồi nhanh chóng đi theo Giang Thần lên ngồi ghế chủ tọa ở hàng đầu, đó là vị trí gia chủ, gần với mười hai Thiên cấp.

Vừa đi, hắn còn vừa quay đầu lại nhìn Bạch Hoắc Hương, lỗ tai cũng đỏ lên.

Người xung quanh không biết ngọn ngành sự việc, vừa rồi bọn họ còn nhìn bọn ta với ánh mắt kiêng dè, bỗng chốc biến thành khinh thường. Bọn họ cảm thấy ta vọng khí cho Thiên cấp quá mất mặt, Huyền cấp cũng chỉ có vậy, không có bản lĩnh gì.

Nhưng Trình Tinh Hà biết ta không nhìn nhầm, hắn cũng cảm thấy lo lắng, mắt đảo láo liên, sau đó xoay người vòng ra phía sau, không biết đi đâu.

Bạch Hoắc Hương thấy Trình Tinh Hà rời đi thì nổi giận:

“Bảo hắn là nhà quê lên tỉnh quả không sai, đã đến lúc nào rồi còn chạy lung tung.”

Không đúng, tuy Trình Tinh Hà trông hèn hèn, nhưng hắn chưa bao giờ làm việc gì vô nghĩa.

Ta nhìn chằm chằm vào cửa sau, càng ngày càng thấp thỏm không yên.

Mới đầu những Địa cấp bên cạnh mới còn ngồi yên chờ đợi, nhưng dần dần bọn họ mất kiên nhẫn, còn có người giơ tay lên xem đồng hồ:

“Đã đến giờ rồi mà? Sao mười hai Thiên cấp vẫn chưa đến?”

“Đúng vậy đấy, có đại hội Thanh Nang nào bị hoãn đâu.”

“Này, hay là xảy ra chuyện gì thật rồi?”

“Ăn nói lung tung, địa tiên tán tiên còn lợi hại hơn mười hai Thiên cấp, bọn họ sống tiêu dao khoái hoạt, tại sao lại đến gây khó dễ cho đám phàm phu tục tử chúng ta?”

Địa tiên tán tiên? Ta bỗng nhớ đến Công Tôn Thống.

Hải lão đầu là một trong mười hai Thiên cấp nhưng rất sợ hắn, chẳng lẽ hắn là địa tiên tán tiên?

Nhưng nếu hắn lợi hại như vậy thì tại sao lại làm ăn mày làm gì? Trải nghiệm cuộc sống sao?

Đột nhiên, Trình Tinh Hà chọc lưng ta một phát.

Ta hoàn hồn, hắn liếc mắt ra hiệu cho ta.

Ta nhìn theo tầm mắt của hắn, tức khắc phấn khởi, một hộ vệ canh cửa đi vào nội viện vậy mà đứng ngủ gật rồi

Khỏi cần nói cũng biết Trình Tinh Hà cho hắn dùng Tam Bộ Túy!

Ta lập tức đi theo Trình Tinh Hà qua đó.

Nhưng Bạch Hoắc Hương giữ ta lại:

“Đi đâu?”

Ta đặt ngón trỏ lên miệng:

“Nguy hiểm, ngươi chờ ta.”

Bàn tay Bạch Hoắc Hương nắm lấy ta bỗng run rẩy, nàng nhìn ta chằm chằm, mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Ta chẳng hiểu ra sao, câu này có vấn đề gì à?

Nhưng Bạch Hoắc Hương nhanh chóng bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nàng đằng hắng một tiếng rồi nói:

“Ta biết ta đi sẽ khiến ngươi mất tập trung, nhưng mà phải cẩn thận.”

Nói rồi nàng nhét một bầu hồ lô nhỏ vào trong túi quần của ta:

“Gặp đối thủ khó chơi thì mở nó ra, có thể bảo vệ tính mạng.”

Tay của nàng vừa thon dài vừa mềm mại, lại còn rất thơm.

Ta sờ túi quần, nàng kéo tay ta ra:

“Không có việc gì thì đừng bóp.”

Ta gật khẽ rồi đi theo Trình Tinh Hà.

Nhưng Giang Cảnh có lẽ vẫn đang theo dõi ta, liệu hắn có ngăn cản không?

Kết quả ta ngoái đầu lại thì phát hiện Giảng Cảnh đã xé áo ra từ bao giờ, không chỉ mặt mà cả người hắn đỏ bừng, trông như con tôm luộc.

Không chỉ có vậy, hắn còn gãi ngứa khắp người, vết gãi nào cũng trầy da chảy máu. Ta nhìn ra được hắn khí huyết không lưu thông, chắc chắn bây giờ hắn cảm thấy cực kỳ khô nóng, cực kỳ ngứa ngáy.

Ta bỗng nhớ đến mùi thơm ngọt vừa nãy tỏa ra từ Bạch Hoắc Hương.

Đáng đời, cuối cùng Giang Cảnh không chịu được nữa, hắn bắt đầu gào thét như uống quá nhiều, có thể nói là làm trò hề trước mặt bao người. Giang Thần cau mày, sai người nhanh chóng đi tìm bác sĩ, mọi người đều bị Giang Cảnh hấp dẫn sự chú ý, không ai rảnh hơi để ý đến bọn ta, nhân cơ hội này ta thuận lợi đi theo Trình Tinh Hà vào cửa.

Chương 677 - Giang Thọt

Chương 677: Giang Thọt

Biệt phủ của nhà họ Giang vừa trang trọng vừa uy nghiêm, xây dựng theo kết cấu nhiều lối vào lớn nhỏ khác nhau, lần đầu tiên đến đây chắc chắn rất dễ lạc đường.

Ta lập tức vọng khí, tìm kiếm khí của Hoàng lão đầu, nhưng mà quái lạ, rõ ràng Hoàng lão đầu mới đi vào đây chưa được bao lâu, vậy nhưng ta không nhìn thấy khí của hắn.

Chết tiệt, thế này thì làm sao mà tìm được?

Không chỉ vậy, ta còn nghe thấy tiếng bước chân rất gần, hình như có người đang chạy về phía này.

Ta và Trình Tinh Hà lập tức trốn vào một góc, nếu bị người khác phát hiện lẻn vào trong này thì bọn ta sẽ bị lôi ra ngoài ngay lập tức.

Hình như những người đó là nhân viên tổ chức đại hội Thanh Nang, vừa đi vừa lẩm bẩm:

“Lạ ghê, sao lại không tìm thấy?”

“Qua đằng kia nhìn xem, nếu không thấy thì chúng ta xui xẻo rồi…”

Chuyện gì vậy, nhà họ Giang bị trộm à?

Đúng lúc này, ta nhìn thấy một bóng người ở trong hẻm, người nọ bước đi khập khiễng!

Giang thọt?

Vậy thì đúng rồi, có lẽ Hoàng lão đầu điều tra ra bí mật của hắn, hắn muốn giết người diệt khẩu, thế nên Hoàng lão đầu mới có điềm báo họa sát thân!

Trình Tinh Hà cũng nhìn thấy người nọ, hai bọn ta nhìn nhau, sau đó định đuổi theo bóng người kia.

Nhưng đột nhiên, ta nhận thấy có một bàn tay kéo vai ta, đồng thời một giọng nói bức thiết vang lên sau lưng:

“Đừng đi! Nguy hiểm!”

Quái lạ, ai thế?

Ta quay đầu lại, chợt sững người.

Đầu óc ta trống rỗng, đằng sau không có gì cả, chỉ có gió đêm vụt qua mặt ta, khiến ta rùng mình vì lạnh.

CMN, giọng nói vừa rồi là của ai?

Trình Tinh Hà thấy ta quay đầu lại thì túm ta:

“Ngươi đang đợi sét đánh à?”

Trình Tinh Hà không nghe thấy gì cả, lẽ nào là ảo giác? Nhưng vừa rồi ta không chỉ nghe thấy âm thanh mà rõ ràng còn bị kéo lại.

Ta sờ vai, chỉ sờ thấy vài chiếc lá cây bị gió thổi đậu trên bờ vai.

Thấy bóng người khập khiễng sắp biến mất ở đầu hẻm, ta nghĩ thầm, dù là cái gì thì cứu Hoàng lão đầu vẫn quan trọng hơn cả, thế là ta quay đầu, chạy về phía đó với Trình Tinh Hà.

Mà ta vừa quay đầu lại thì bỗng nghe thấy tiếng thở dài vang lên ở phía sau, nghe rất u oán.

Âm thanh ấy cực kỳ gần ta, giống như ở ngay sau lưng ta vậy!

Da gà da vịt của ta nổi hết cả lên, ta không kìm được ngoái lại nhìn xem, nhưng sau lưng vẫn trống không.

Trình Tinh Hà thấy ta đi được vài bước lại quay đầu nhìn thì đạp ta một phát:

“Ngươi là tân nương lên kiệu à mà sao lề mà lề mề thế.”

Ta lập tức túm tay hắn:

“Ngươi có nghe thấy tiếng gì không?”

Trình Tinh Hà nhìn ta với ánh mắt khó hiểu:

“Ngươi đánh rắm à?”

Rắm cái đầu ngươi.

Dinh thự nhà họ Giang quả nhiên nơi nào cũng có vẻ kỳ quái.

Ta dứt khoát không nghĩ nữa, bước chân nhanh hơn, đi theo bóng người khập khiễng kia.

Mà lạ lắm, ta nhìn bóng lưng người nọ, cứ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời không nói ra được không đúng ở chỗ nào.

Không biết tòa nhà này đã được xây dựng bao lâu, lối đi quanh co vòng vèo, truy đuổi rất bất tiện, hơn nữa còn có rất nhiều cầu thang gỗ và phiến đá, bất cẩn một cái là trượt chân ngay.

Trình Tinh Hà vừa đuổi theo vừa mắng:

“Lão già này què mà sao đi nhanh thế.”

Chắc chắn hắn rất quen thuộc với nơi này.

Nhưng bọn ta lên núi tìm huyệt quen rồi, tuy không khỏe như Ách Ba Lan nhưng càng ngày càng lại gần bóng người đi cà nhắc kia, sắp sửa đuổi kịp đối phương rồi.

Thậm chí Trình Tinh Hà đã lấy dây đỏ ngâm máu chó ra, theo lời của hắn là định bắt tên kia ngay, không cho đối phương chạy thoát.

Nhưng mà khi bọn ta đi đến nơi này, một nhóm người thình lình xuất hiện, ta và Trình Tinh Hà phản xạ có điều trốn sau cầu thang.

Nhìn cách ăn mặc của những người này, có người tổ chức đại hội Thanh Nang, có vệ sĩ của nhà họ Giang, nhóm người này đang bàn bạc gì đó.

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, xui quá, sao lại xuất hiện vào đúng lúc này vậy?

Bọn ta không có cách nào khác, đành phải ở yên đây chờ bọn họ đi, nhưng ai ngờ những người này cứ đứng đó trao đổi, không chịu rời đi, thế thì đi tìm tên thọt kia kiểu gì?

Trì hoãn càng lâu thì càng khó tìm thấy Giang thọt.

Trình Tinh Hà cũng nhận ra điều đó, hắn đảo mắt, sau đó móc một viên sỏi từ trong chậu hoa đỗ quyên ra ném về một góc khác trong sân.

Trong sân yên tĩnh, âm thanh ấy tuy rất khẽ nhưng vào lúc này chẳng khác gì tiếng bom nổ, đám người kia nghe thấy tiếng động thì lập tức đuổi theo hướng đó.

Trình Tinh Hà đắc ý nháy mắt với ta, làm khẩu hình miệng, ý là: “Điệu hổ ly sơn”.

Nhưng còn chưa hết khẩu hình thì người dẫn đầu bỗng nhìn về nơi bọn ta đang trốn:

“Có phải có người ở đằng kia không?”

CMN, không hổ là thủ lĩnh, thế mà cũng nhận ra được à?

Hắn nói xong thì những người còn lại lập tức chạy về phía này.

Chương 678 - Bí Mật

Chương 678: Bí Mật

Bọn họ đều là Địa cấp bậc cao, đối phó bọn họ thì dễ thôi, nhưng bây giờ đại Thanh Nang đang diễn ra, một khi gây ra động tĩnh, nhân tài xuất chúng khắp cả nước đều có mặt ở đây, bắt chúng ta dễ như trở bàn tay, ta không sợ gì cả, chỉ sợ trì hoãn thời gian, Hoàng lão đầu toi mạng rồi.

Trình Tinh Hà cau mày, rồi hắn đẩy ta ra, còn mình thì chạy sang một con hẻm khác, trước khi đi còn giơ tay ra hiệu “cố gắng lên” với ta.

Hắn sợ chết, lần này lại bất chấp tất cả để giúp ta cứu Hoàng lão đầu.

Mắt nhóm người kia đúng là mắt cú vọ, bọn họ nhìn thấy bóng người đi ra từ chỗ tối đương nhiên là rầm rộ đuổi theo.

Trình Tinh Hà trèo thoăn thoắt lên trên, những người kia chỉ trông thấy Trình Tinh Hà, đâu nghĩ đến còn có đồng lõa, bọn họ đi ngang ta, không để ý gì đến ta.

Không vào hang hổ sao bắt được hổ con, ta không còn cách nào khác, đành trơ mắt nhìn Trình Tinh Hà biến mất trong bóng tối, ta quay đầu, đuổi theo hướng tên người thọt rời đi.

Trì hoãn một lúc, bóng người thọt đã biến mất, ta tức đến nỗi thiếu điều chửi thề, nhưng ánh trăng rất sáng, ta quan sát cẩn thận, ngay sau đó cảm thấy vui mừng: Ở đằng kia có một hàng rào hoa đỗ quyên, bên dưới phủ đất, lờ mờ thấy được dấu chân một nông một sâu đi sang bên phải.

Đúng là ông trời có mắt, ta lập tức đuổi theo hướng đó.

Tên thọt chết tiệt này, ta bắt được ngươi rồi.

Ta vận hành khí khắp cơ thể rồi đuổi theo, quả nhiên, sau khi đi qua tường hoa ta thật sự nhìn thấy bóng người nọ, thế là ta vội vàng đi vào trong một vườn hoa sum sê.

Ta vui như mở cờ, đang định rút Thất Tinh Long Tuyền ra, không ngờ khí của Hải lão đầu quá mạnh, ta hành khí phanh không kịp, thế là lao đầu vào góc tường.

Ta cảm thấy tuyệt vọng, ta còn định khiến hắn trở tay không kịp, thế này thì thất bại rồi.

Tiếng động vang lên, gã thọt đứng trong bụi mạn đà la quay phắt lại và trông thấy ta.

Hắn lập tức chạy vào vườn hoa không chút do dự.

Để cho ngươi chạy thoát thì ta là cháu ngươi.

Ta đuổi theo hắn ngay.

Hình như vườn hoa mới được tưới nước gần đây để chuẩn bị cho buổi lễ, mặt đất trơn trượt toàn là nước bùn, chạy là trượt chân ngay, rất dễ bị té ngã, gã thọt cứ đi được vài bước thì ngoái đầu lại, ta bỗng phát hiện ra nguyên nhân lúc trước ta cảm thấy hắn có vấn đề.

Lúc trước thấy Giang thọt, ta nhớ rõ hắn bị thọt chân phải, nhưng bóng người đi khập khiễng này lại bị thọt ở chân trái.

Chắc chắn người thọt không thể đột nhiên đổi chân bị thọt được!

Chẳng lẽ...Tên khốn này giả vờ thọt?

Lúc này người nọ đi vào dưới một giàn hoa tử đằng, ở phần cuối của giàn hoa tử đằng là một cánh cửa nhỏ, hiển nhiên có thể đi thông qua ngoài.

Mặc kệ là thọt chân nào, đã đuổi theo đến đây thì nhất quyết không thể để hắn chạy thoát.

Ta lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra, tà khí bùng nổ, vụt, giàn hoa tử đằng sụp đổ, đè lên người gã thọt.

Tốt quá rồi…

Ta chạy ngay tới đó, thấy từng chùm hoa tử đằng đổ ập xuống không một kẽ hở, ta cau mày, không ngờ giàn hoa này bao phủ kín mít, nhất thời không thấy rõ gã thọt bị đè ở nơi nào.

Nhưng điều kỳ lạ là giàn hoa sụp xuống mà gã thọt không có động tĩnh gì cả?

CMN, hay là bị đè chết rồi?

Ta rùng mình, vội nâng khung sắt lên, rồi tìm vị trí đại khái, đột nhiên ta lảo đảo, giống như bị cái gì đó vướng chân.

Kỳ lạ, ta không giẫm lên thứ gì mà!

Nhưng theo quán tính, ta không khống chế được mà lùi về sau, cùng lúc đó, một luồng tà khí mãnh liệt bùng nổ trước mặt ta, một người lao ra từ dưới giàn hoa tử đằng!

Từng chùm hoa tử đằng rơi tán loạn trước mặt, cánh hoa bắn tung tóe lên mặt ta. Ta sởn tóc gáy, vừa rồi nếu không nhờ có thứ gì đó ngăn cản ta thì ta đã nát bét giống như những chùm hoa tử đằng kia rồi!

Hành khí và sức lực của gã thọt mạnh hơn Giang Cảnh, Giang Cảnh đã là Địa cấp bậc một rồi, mà người này ít nhất cũng phải cùng cấp bậc với Giang Cảnh.

Ta nào còn quan tâm mình vừa bị cái gì kéo nữa, lập tức xoay người chém người nọ, gã thọt nhanh chóng nghiêng người tránh thoát, tà khí của Thất Tinh Long Tuyền hất tung hoa tử đằng lên không trung, cánh hoa rơi lả tả, hóa thành một cơn mưa hoa.

Ai không biết chuyện chắc chắn sẽ cảm thấy khung cảnh này rất lãng mạn, nhưng mà phải ngắm mưa hoa với gã thọt kia thì đúng là lãng phí.

Tà khí của Thất Tinh Long Tuyền xông thẳng về phía gã thọt, cơn mưa hoa bị bổ làm đôi, gã thọt nhanh chóng lùi lại, ta thấy rõ ràng hơn, quả nhiên người này không bị thọt, hắn chỉ giả vờ đi khập khiễng!

Rốt cuộc là thế nào vậy?

Vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu ta: Hắn có phải là Giang thọt mà ta muốn tìm không? Nếu đúng là hắn thì tại sao hắn từ trước đến giờ phải giả vờ bị thọt, nếu không phải thì vì sao vừa nãy hắn lại giả vờ đi cà nhắc?

Chẳng lẽ…

Dù thế nào thì chắc chắn tên này cũng có bí mật.

Chương 679 - Tìm Được Rồi

Chương 679: Tìm Được Rồi

Hắn xoay người chạy ra ngoài tường, ta bổ nhào về phía hắn, ôm chân hắn, cả hai đồng thời ngã lăn xuống đất, trong bóng tối ta không thấy rõ diện mạo của hắn, ta xoay người đè hắn lại, giơ nắm đấm đấm vào đầu hắn.

Gã thọt phản ứng rất nhanh, hai cánh tay đỡ cú đấm của ta, nhưng lần này ta mừng lắm.

Tuy hành khí của hắn còn mạnh hơn Giang Thần, nhưng chưa đến Thiên cấp.

Vì hành khí của Hải lão đầu dồn xuống, hắn dốc toàn lực cũng không ngăn cản được.

Bốp, nắm đấm của ta nện lên mặt hắn, mùi máu tươi tanh nồng xộc lên, ta nắm cổ áo hắn:

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Cuối cùng khuôn mặt của người nọ cũng bại lộ dưới ánh trăng, ta vừa nhìn rõ mặt hắn thì cau mày.

Người này khoảng năm mươi tuổi, đúng là có ánh sáng công đức của Địa cấp bậc một, nửa bên mặt bị ta đánh sưng vù, khóe miệng chảy máu, còn rụng một chiếc răng.

Nhưng vẫn có thể nhìn ra được người này mũi khoằm mắt tứ bạch, rõ ràng là tướng mạo gian xảo.

Hắn là người lừa ta vào tứ tượng cục sao?

Hắn không trả lời, ta càng thêm sốt ruột, thế là cũng túm chặt hắn hơn:

“Nếu ngươi không nói thì đừng trách ta…”

Ta còn chưa nói xong thì một tia sáng chợt bùng lên, “vụt” một tiếng, nhảy thẳng lên không trung.

Tiểu thoán thiên hầu?

Hắn định dẫn người đến đấy!

Quả nhiên, tia sáng vừa xuất hiện là khí ở bốn phương tám hướng tập trung lại, đám người kia vốn đang tìm gì đó, bây giờ đều bị dẫn đến đây!

Mà gã thọt này bỗng mỉm cười, sau đó hô to:

“Người nọ ở đây!”

Ta sững sờ.

Không phải vì tiếng bước chân, mà bởi tiếng cười của gã thọt. Ở văn phòng Bát Trượng Kiều, ta bắt được Giang thọt, nhưng hắn thả khói độc màu đỏ, ta không thấy mặt hắn, chỉ nghe được tiếng cười.

Tiếng cười ấy quen tai một cách lạ thường, hình như là người ta quen.

Tuy đến bây giờ ta vẫn không nhớ ra được người nào có tiếng cười giống như vậy, nhưng trí nhớ ta rất tốt, ta có thể khẳng định là không giống tiếng cười của người này.

Trình Tinh Hà dùng kế điệu hổ ly sơn dẫn những người kia đi, nhưng ngay từ đầu bọn ta đã trúng kế điệu hổ ly sơn của người này.

Thảo nào hắn giả vờ bị thọt, vì hắn không phải là Giang thọt!

Hắn biết ta đang tìm Giang thọt nên mới giả vờ thọt để dụ ta đi theo!

Ta nắm chặt cổ áo hắn, nghiêm giọng hỏi:

“Ai bảo ngươi dẫn ta đi? Chủ của ngươi là ai, ở đâu?”

Nhưng hắn chỉ cười, không trả lời.

Tiếng bước chân dồn dập mỗi lúc một gần hơn, vốn dĩ bọn họ đang tìm người, tuy không biết người nọ phạm tội gì nhưng nếu lần này bắt được ta thì ta sẽ phải gánh tội thay.

Bây giờ bị bao vây bốn phía, nhất định không chạy ra được, nhưng hình như hắn đã đoán trước được điều ta, hắn nhìn ta với vẻ mặt đắc ý.

Ta nhanh chóng suy nghĩ kế sách, bỗng nhiên giơ tay lên, đánh lệch cằm đối phương.

Lần này ta đánh rất mạnh tay, hắn bị đánh sái quai hàm, không thể phát ra âm thanh.

Nụ cười của hắn cứng ngắc ngay tức thì, đôi mắt tứ bạch mở trừng trừng nhìn ta đầy khó tin, ta cũng hét lên:

“Mọi người mau lại đây, ta sắp không đè lại được tên này rồi!”

Gã thọt, không, tên giả thọt này thế mới biết ta có ý gì, ta đổ tội lại cho hắn.

Hắn lập tức giãy giụa, nhưng những anh tài Địa cấp đã lao tới như thủy triều, tập trung đè ép hắn:

“Mau trói hắn lại!”

“Dám gây sự ở đại hội Thanh Nang, ngại mình sống quá lâu à!”

Tên giả thọt ra sức vùng vẫy, miệng cứ a a muốn nói chuyện, nhưng đáng tiếc, chỉ sợ trong khoảng thời gian này hắn không thể phát ra âm thanh.

“Ơ, ai bắt được hắn trước ấy nhỉ?”

“Đúng vậy, lúc đến thì có thấy người nào mà…”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, ta đã lặng lẽ trốn ra khỏi đám đông, ẩn giấu công dang.

Tiếp đó ta xoay người đi lên cầu thang, bò lên cao nhìn xuống dưới.

Vừa nãy khi đánh người kia, ta ngửi thấy hương thơm ngòn ngọt trên người hắn.

Mùi hoa quế.

Vì ông cậu ba thích món ngọt này, thế nên ta rất quen thuộc với mùi hương này, nhưng khác với hương hoa quế khô, đây là mùi hoa quế tươi.

Mùi hương ấy rất nồng, chứng tỏ hắn từng ở lại nơi nở đầy hoa quế trong một thời gian dài.

Chưa biết chừng chủ nhân của hắn ở nơi có hoa quế.

Quan sát từ trên cao, biệt phủ này được xây dựng theo bố cục cửu tinh liên châu, trong chữ “quế” có mộc có thổ, hẳn là nằm ở vị trí quẻ tốn…

Tìm ra rồi! Ta thấy một gốc hoa mộc quế cao to trong mảnh sân hẻo lánh!

Hơn nữa...Gần cây hoa quế đó đúng là phảng phất khí trên người Hoàng lão đầu!

Tìm được rồi!

Ta lập tức chạy về hướng đó, vừa chạy vừa nghĩ, không biết tên ngốc Trình Tinh Hà thế nào rồi, có bị bắt được không?

Chỉ một lát sau đã đến mảnh sân ấy, cửa vào khóa, thế nên ta dứt khoát trèo tường vào.

Vừa vào bên trong, ta lại nghe thấy tiếng thở dài vang lên sau lưng, giống hệt lúc giữ ta lại.

Chương 680 - Quan Hệ Thân Thiết

Chương 680: Quan Hệ Thân Thiết

Nhưng ta không quan tâm, yên lặng đi vào xem xét, có vẻ như ngày thường rất ít người đi vào cái sân này, ngoại trừ hoa quế phủ kín con đường lát đá, trên những tảng đá phiến còn bám đầy rêu xanh.

Cũng phải, người hiện đại không thích sống tụ tập với nhau, nhà họ Giang con đàn cháu đống, tất nhiên đều có chỗ ở riêng của mình như Giang Thần và Giang tổng. Ngoại trừ các dịp lễ mừng, rất hiếm người đến ở trong nhà tổ.

Ta đá văng cánh cửa điêu khắc hoa lá ra, thấy một người nằm trên mặt đất.

Ta thảng thốt, cái lưng gù kia, là lão Hoàng!

Chết tiệt, lẽ nào ta đến muộn rồi sao?

Ta lập tức chạy tới định lật lão Hoàng lại, nhưng trong nháy mắt ta quay phắt lại, trốn sang một bên. Ta nghe thấy tiếng vỗ cánh dồn dập!

Quả nhiên, thứ gì đó giống như một làn sương mù bay lên từ người lão Hoàng, vô số phấn bướm bay ra.

Ta ngửi thấy một thứ mùi vừa đắng vừa mặn, tức khắc cảm thấy sởn tóc gáy.

Đây chẳng phải là bướm đêm sao?

Xem ra có người cố ý đặt nó dưới người lão Hoàng để chờ ta.

Quả nhiên...Có người dụ dỗ ta từng bước một, nhằm mục đích đặt bẫy hại ta!

Đỗ Hành Chỉ và A Mãn nói đúng!

Bướm đêm không có mùi, nhưng thời xưa con người từng nuôi dưỡng một loại bướm đêm chuyên thả trong mộ cổ để phòng ngừa trộm mộ, loài bướm đêm này có độc, khi vỗ cánh sẽ vẩy phấn bướm ra trông như màn sương, phấn bướm rơi vào mắt thì trộm mộ sẽ bị mù.

Điểm khác duy nhất giữa loài bướm đêm này và bướm đêm bình thường là mùi của chúng.

Tất nhiên ta đã nhắm mắt lại ngay, ta cảm thấy vô vàn cánh bướm vỗ dập dờn bay qua ta.

Phấn bướm bay thẳng lên mặt ta, ta nhắm mắt, nhưng vẫn hở mũi. Ngươi không thể không hô hấp được.

Phấn bướm gây ngứa ngáy bay vào trong người thì khó chịu khỏi bàn, nhưng đột nhiên một ý nghĩ hiện lên trong đầu ta.

Chẳng phải Bạch Hoắc Hương cho ta một “lá bùa hộ mệnh” sao?

Ta sờ túi quần, lấy thứ đó ra và bóp mạnh.

“Bụp”, một tiếng nổ vang, hình như thứ trong tay ta vừa phun ra cái gì đó.

Một thứ mùi gay mũi tỏa ra, bất ngờ làm sao, mùi hương ấy khiến người ta cảm thấy mát lạnh và dễ chịu, cảm giác ngưa ngứa do phấn bướm của bướm đêm bay vào biến mất ngay lập tức.

Đồng thời ta nghe thấy tiếng vỗ cánh kịch liệt vang lên trước mặt, những con bướm đêm giống như gặp phải thứ gì đó rất đáng sợ, chúng đang sợ hãi, đang giãy giụa!

Tiếp theo, âm thanh vỗ cánh càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, ta nghe thấy tiếng rơi rào rào xuống mặt đất như mưa rơi.

Chết rồi à?

CMN, chẳng lẽ thứ Bạch Hoắc Hương cho ta là thuốc diệt côn trùng?

Sau khi âm thanh biến mất, mùi hắc nhạt dần, ta lập tức mở mắt ra, vừa thấy khung cảnh trước mắt, ta sởn gai ốc: Một bầy bướm đêm to như lá ngô đồng rơi đầy đất!

Chết tiệt, rốt cuộc ai muốn hại ta…

Ta vừa nghĩ, vừa ôm lão Hoàng dậy.

Sắc mặt lão Hoàng hết sức bình thường, giống như đang ngủ.

Nhưng ta nhìn hai bên vai và đỉnh đầu của hắn, ta lạnh toát người: Mệnh đăng của hắn le lói, chừng như sắp tắt!

Ta vỗ mặt lão Hoàng:

“Lão ca, ngươi tỉnh lại đi! Ngươi nhìn ta này!”

Nhưng lão Hoàng không hề phản ứng gì cả, đầu hắn lệch sang một bên, máu đen bỗng chảy ra từ trong lỗ mũi, chảy dọc theo nhân trung xuống.

Ta hoảng sợ, hồi nãy hắn còn xua tay với ta như bình thường, đến bây giờ mới có bao lâu, ai lại ra tay tàn nhẫn với hắn như vậy!

Hơn nữa...Hắn là Thiên cấp, rốt cuộc ai có bản lĩnh hại hắn?

Không được, về sau hẵng điều tra, ta lập tức ôm lão Hoàng dậy:

“Lão ca, ngươi chịu đựng, ta biết bác sĩ giỏi nhất trên đời, bây giờ sẽ chữa cho ngươi ngay, một hơi cuối cùng, ngươi cố cầm cự!”

Vừa nói ta vừa ôm lão Hoàng vào trong lòng

Nhưng đột nhiên, tiếng cười của ai đó vang lên trong phòng:

“Sợ là không kịp rồi.”

Vừa nãy ta chỉ quan tâm đến lão Hoàng và bướm đêm, không chú ý trong nhà còn có người.

Ánh trăng lạnh lẽo hắt xuống từ khung cửa sổ khắc hoa, đó là một bóng người cao lớn.

Giang Thần.

Tên khốn này.

Ta không lên tiếng mà lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra, hành khí vận chuyển toàn thân, tập trung lên Thất Tinh Long Tuyền, vung kiếm chém hắn.

Rầm, tất cả gia cụ bằng gỗ sưa trong nhà vỡ vụn, cả căn phòng thoang thoảng mùi gỗ.

Giang Thần xoay người sang chỗ khác với tốc độ nhanh đến mức không giống con người, tiếp đó di chuyển đến sau lưng ta như u hồn, một luồng khí tức vừa ngửi đã cảm thấy rất quý phái phả vào sau tai ta:

“Quan hệ giữa ngươi và Hoàng lão đầu thân thiết nhỉ.”

Không đúng...Ta nhận ra ngay, Giang Thần bây giờ không giống với lúc so chiêu ở nhà thờ tổ, khí của hắn tăng lên rất nhiều, gần bằng tốc độ của Hải lão đầu.

Hắn không thể nào là Thiên cấp được, lẽ nào hắn thật sự hấp thụ toàn bộ khí của Hải lão đầu để cho mình dùng?

Chương 681 - Lão Khọm

Chương 681: Lão Khọm

Ta điều tức đã lâu mà vẫn thường xuyên bị khí của Hải lão đầu ảnh hưởng, tại sao hắn lại sử dụng nó nhuần nhuyễn như vậy?

Ta suy nghĩ, đồng thời tay cũng không dừng lại, ta trở tay, cầm Thất Tinh Long Tuyền chém về phía Giang Thần.

Ta nổi sát tâm.

Kiếm khí mãnh liệt, Giang Thần né tránh lưỡi kiếm, một tay hắn cầm cổ tay của ta, ý đồ đánh văng Thất Tinh Long Tuyền, nhưng ta nổi cơn thịnh nộ, sau vài chiêu, ta không quan tâm gì nữa, giơ chân đá vào đầu gối của hắn.

Từ nhỏ, mỗi khi đánh nhau ta không dám đánh toàn lực. Vì nhà nghèo, sợ đánh nặng không đền nổi, ta không muốn ông lão chạy vạy khắp nơi để vay tiền, vì vậy bất giác hình thành thói quen làm việc gì cũng chừa đường lui cho mình.

Nhưng bây giờ, ta vứt bỏ thói quen này. Hắn dám chết thì ta dám chôn.

Khí của Hải lão đầu bùng nổ, Giang Thần muốn phản kháng, nhưng không khỏe bằng ta, hắn lùi lại, thân hình cao lớn hơi lảo đảo, hắn ngẩng đầu lên nhìn ta, ánh mắt hiện lên vẻ khó tin xen lẫn mới lạ, dường như hắn cảm thấy đây là một chuyện rất thú vị.

Cảm giác ưu việt có sẵn ánh mắt ấy thổi bùng ngọn lửa giận trong lòng ta.

Mạng người...Đó là mạng người đấy!

Ta chưa cho Giang Thần cơ hội phản ứng, tiếp tục giơ kiếm lên chém hắn, hắn lập tức xoay người tránh đi, cây cột bằng gỗ liễu bị ta khoét một hố sâu, vụn gỗ văng tung tóe lên đầu hắn.

Hắn nhìn ta chằm chằm, đôi mắt đan phượng chứa ý cười:

“Lý Bắc Đẩu, dáng vẻ của ngươi khi động khí trông giống ta hơn rồi đấy.”

Ngươi là cái thá gì để mà xứng giống với ta?

Ta liếc thấy mệnh đăng vốn đã yếu ớt của của lão Hoàng hiện giờ càng ngày càng yếu hơn, sắp tắt ngóm, cứ tiếp tục thế này thì không được, ta phải mau chóng cứu hắn.

Đáng tiếc Âm Dương Ngũ Hành đan đang ở chỗ Trình Tinh Hà, bằng không có thể dùng nó để cấp cứu cho hắn, chỉ cần giúp lão Hoàng cầm cự đến khi tìm được Bạch Hoắc Hương là được rồi.

Ta nhất định phải cứu lão Hoàng, vậy thì trận đánh với Giang Thần cần phải tốc chiến tốc thắng.

Giang Thần nào biết ta đang nghĩ gì, hắn nói tiếp:

“Ngươi không cần phải sốt ruột, chỉ việc chơi với ta, cho dù ngươi tìm được chuông dược thì ông già này cũng không sống được, thứ hắn ăn, cho dù có là thần tiên cũng không cứu được.”

Nói vậy tức là lão Hoàng trúng độc.

Nhưng tên khốn Giang Thần này chắc chắn không có bản lĩnh hại lão Hoàng, ta nắm chặt Thất Tinh Long Tuyền, chém về phía Giang Thần:

“Rốt cuộc là ai hại lão Hoàng?”

Bây giờ xem ra lão Hoàng bị Hại là vì hắn biết được bí mật liên quan đến chuyện tứ tượng cục bị phá giải, người muốn giết hắn để bịt miệng chắc chắn là hung thủ mà hắn định công bố.

Giang Thần dù có ý định này thì cũng không có năng lực thực hiện, đầu sỏ hại lão Hoàng và phá tứ tượng cục là người đứng sau Giang Thần.

Mũi kiếm kề sát, Giang Thần lập tức lùi lại, động tác rất tự nhiên tiêu sái, nhưng không đủ nhanh, hắn không nhanh bằng ta.

Tà khí trên thân kiếm khiến mặt hắn bị thương, một vệt máu tươi chảy ra.

Hắn giơ bàn tay to lớn, khớp xương rõ ràng của mình lên lau vệt máu, không ngờ hắn vẫn có thể cười được:

“Kiếm tốt đấy.”

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Thất Tinh Long Tuyền giống hệt khi hắn nhìn Tiêu Tương, cất giấu sự thèm khát tột độ, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Nói xong, Giang Thần lại nhìn về phía lão Hoàng, nói với giọng lạnh nhạt:

“Cũng đáng tiếc, vốn dĩ hắn không cần phải chết, nhưng ai bảo hắn xen vào việc của người khác?”

Rồi hắn quay sang nhìn ta:

“Nói thật cho ngươi biết, ta cũng bàn điều kiện với hắn để hắn im miệng, nhưng ngươi đoán xem hắn nói gì?”

Giang Thần nhìn ta với ánh mắt lạnh lùng:

“Hắn nói ngươi bị cuốn vào tứ tượng cục, phải chịu oan ức, dù thế nào hắn cũng phải xả giận giúp ngươi.”

Lão Hoàng…

Ta siết chặt nắm đấm:

“Có phải Mã Nguyên Thu làm không? Lão khọm ấy đâu?”

Sao lão già đó không đến bảo vệ ngươi, ta phải làm thịt lão.

Giang Thần nhướng mày, giọng điệu vui vẻ:

“Mã lão sư không có ở đây, sao ngươi lại ác cảm với Mã lão sư thế?”

CMN, có người muốn giết ngươi vài lần, còn bắt nạt vợ ngươi đến mức chỉ còn lại mỗi mảnh vảy, ngươi không ác cảm à?

Ta hận không thể nghiền xương Mã Nguyên Thu thành tro.

Nhưng mà theo những gì hắn nói, chẳng lẽ người đứng sau sai khiến hắn ngoại trừ Mã Nguyên Thu thì còn có người khác nữa? Giang thọt sao?

Khí sắc của Hoàng càng ngày càng kém, ta bắt đầu cảm thấy nôn nóng, không dây dưa dây cà với Giang Thần nữa.

Ta bất chấp tất cả, thình lình vung kiếm chém hắn, hắn muốn né tránh nhưng lại không nhanh bằng ta, bị kiếm chém trúng vai, hắn nhìn miệng vết thương, vẻ cười cợt trong mắt rút đi, bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Tiếp theo, hắn nghiêm mặt, giơ chân đá lên tay ta.

Uy lực của đòn tấn công này rất lớn, ta không né tránh, Thất Tinh Long Tuyền tức khắc rơi xuống đất, nhưng ta cắn răng không nhặt nó lên, trái lại xông lên, nắm vai hắn hất xuống đất, cưỡi lên cổ hắn như Võ Tòng đánh hổ. Hắn sửng sốt, định xoay người nhưng ta đã nện một cú đấm lên mặt hắn.

Chương 682 - Người Đó

Chương 682: Người Đó

Đấm cái bốp, sảng khoái.

Giang Thần muốn phản kháng nhưng ta ngay lập tức lật hắn lại, đấm vào mặt hắn hết cú này đến cú khác.

Tiêu Tương, lão Hoàng, bản thân ta, ta phải đòi lại tất cả những gì ngươi nợ ta!

Hắn ra sức đẩy tay ta ra, nắm vai ta, ta xuýt xoa, cảm thấy bờ vai nóng rát, thế là càng đánh mạnh tay hơn.

Giang Thần nghiêng đầu phun ra một búng máu, vậy mà vẫn còn cười được:

“Từ nhỏ đến lớn, trận đánh này là trận đánh ta cảm thấy sung sướng nhất, vốn dĩ ta không định dùng nó đâu, nhưng ngươi mạnh hơn ta nghĩ.”

Ta nhìn vào mắt hắn, bỗng có dự cảm chẳng lành.

Đột nhiên, ta nhận thấy một tay của hắn đập mạnh lên vết thương trên vai ta.

Cảm giác tê dại theo dòng máu lan ra khắp cơ thể, giống như bị điện giật, Thất Tinh Long Tuyền tuột khỏi tay ta, rơi vào tay hắn.

Ta giơ tay lên toan giành lại Thất Tinh Long Tuyền, nhưng ta chợt phát hiện hành khí trong cơ thể ta như bị đóng băng, không thể sử dụng được nữa.

Ta rùng mình, cảm giác này…

Giang Thần mỉm cười nhìn ta:

“Thứ này rất hiệu quả đúng không.”

Đúng là rất hiệu quả...Ta biết đó là gì, là nước bọt của thủy dạ xoa.

Vật chí uế, chuyên dùng để khóa hành khí của đàn ông.

Ta muốn bóp chết hắn, nhưng sức lực của đôi tay càng ngày càng yếu, Giang Thần cầm cổ tay ta kéo ra rồi xoay người dậy một cách dễ dàng, hắn lau vết máu bên khóe miệng, mỉm cười, nói với ta:

“Mã lão sư nói cho ta biết, chuyến đi đến đập Cửu Khúc chắc chắn sẽ có thu hoạch, lần trước đi đúng là không uổng công.”

Đúng vậy, ngoài miệng nói là vì lão yêu bà nãi nãi, đi tìm tóc của thủy quỷ chữa bệnh, thật ra là một công đôi việc, còn có thể lấy nước bọt của thủy dạ xoa về phòng thân. Sao ta không nghĩ tới cơ chứ, chính tay ta chém chết thủy dạ xoa mà!

Giang Thần ngồi xổm trước mặt ra, nở nụ cười ấm áp:

“Dạo này ngươi khá may, nhưng lần này không có ai cứu được ngươi nữa đâu, ngươi có thể làm bạn với lão ca ca của mình.”

Nói xong, hắn cầm cánh tay của ta, bẻ quặt ra sau, ta chỉ thấy trước mắt trắng xóa, nhưng không thể phản kháng nổi.

Song ta cắn răng, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Giang Thần nhìn ta, vẻ tán thưởng trong mắt ngày càng rõ ràng:

“Ta thực lòng cảm thấy ngươi mạnh đấy, nhưng đáng tiếc...Ngươi không nghe lời.”

Tay và chân đều không động đậy được, CMN, đúng rồi, hắn quen biết Lan lão đầu, dùng dây kim ti ngọc trói ta lại!

Giờ thì vùng vẫy cũng vô ích…

Hắn nói xong thì bắt đầu lục soát người ta.

Kỳ quái, hắn đang tìm cái gì?

A, đúng rồi, ta kinh hãi, hắn đang tìm vảy rồng của Tiêu Tương!

Quả nhiên, hắn lục tìm khắp người ta nhưng vẫn không tìm thấy, thế là hắn cau mày:

“Ngươi giấu con rồng đó ở đâu rồi?”

Hắn nhìn ta với ánh mắt hết sức chân thành:

“Ta thật sự rất muốn con rồng đó!”

Ta không động đậy được, nhưng ta nhổ nước bọt về phía hắn.

Hắn tránh né dễ dàng, rồi lại cau mày hỏi ta:

“Tại sao hạng người như ngươi lại có được nàng? Người có tư cách ở cạnh nàng chỉ có thể là ta.”

Nói rồi hắn lại nhìn Thất Tinh Long Tuyền:

“Thanh kiếm này cũng vậy, kể ra cũng khéo, cả hai thứ này ta đều thích, thế mà tại sao nó lại nằm trong tay ngươi chứ?”

Ta nở nụ cười với hắn:

“Hỏi ta à? Sao không về nhà mà hỏi mẹ ngươi ấy?”

Không nhắc đến chữ này thì thôi, vừa nhắc đến mà sắc mặt của Giang Thần thay đổi ngay lập tức, đôi mắt đan phượng trở nên âm u, vẻ mặt của hắn như đang biểu lộ, không hiểu ý tốt của người khác.

Ta cần ngươi bố thí ý tốt à?

Lúc này, mệnh đăng của lão Hoàng sắp sửa tắt, trong lòng ta càng lúc càng sốt ruột, nếu cứ bị Giang Thần trói thì lão Hoàng sẽ chết trước mặt ta, ta phải cởi bỏ trói buộc cho khí của mình.

Mà ánh mắt Giang Thần nhìn ta càng thêm hứng thú:

“Mã lão sư từng nói lai lịch của ngươi không tầm thường, để ta xem rốt cuộc là không tầm thường ở chỗ nào.”

Tia sáng lạnh lẽo lóe lên, chỉ vào ngón trỏ trên tay phải của ta:

“Vì cái này sao?”

CMN, hắn muốn chém tay ta?

Ta ngay một nôn nóng hơn, nhưng đó là nước bọt của thủy dạ xoa, với năng lực của mình bây giờ, ta không thể phá giải nó.

Bỗng nhiên, ta liếc thấy một chậu nước đặt trong một góc của căn phòng này.

Rêu xanh bám trên chậu nước, có thể đoán được nó được đặt trong góc để hứng nước.

Hứng nước, đương nhiên là nước mưa.

Nước mưa còn được gọi là vô căn thủy, trừ tà xua tan uế khí, chỉ cần lấy vô căn thủy rửa miệng vết thương thì nước bọt của thủy dạ xoa sẽ bị rửa sạch!

Nhưng bây giờ chân ta không nhúc nhích được. Đột nhiên ta nhận thấy thứ đang quấn lên chân ta từ từ buông lỏng.

Giống như có người đang cởi dây thừng cho ta!

Cảm giác này...Là “người” trước đó vẫn luôn theo sau ta?

Quả nhiên...Cùng với động tác trên tay người nọ, ta lại nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ.

Chương 683 - Tác Dụng Khác

Chương 683: Tác Dụng Khác

Nhưng không kịp rồi, dao găm của Giang Thần sắp chém xuống rồi.

Ta lập tức lớn tiếng:

“Đúng là ta có một điểm không giống với ngươi! Mã Nguyên Thu không nói cho ngươi biết lai lịch của ta là gì à?”

Giang Thần nhìn ta, cảm thấy hứng thú:

“Cái gì?”

Ta nói ngay:

“Ta nói thật cho ngươi biết, ta chính là Chân Long chuyển thế.”

Dù sao khoác lác không mất tiền, phải tranh thủ thời gian, phải chọn đúng đề tài hắn để ý nhất.

Bốn chữ “Chân Long chuyển thế” được thốt ra một cách hùng hồn, mặt Giang Thần cứng ngắc, rồi hắn giống như nghe được chuyện cười nào đó:

“Ngươi? Ngươi nghe được bốn chữ này ở đâu?”

Dây thừng đã nới lỏng, nhưng vẫn chưa đủ.

Ta cười với hắn:

“Ngươi cho rằng người đó là ngươi, đúng không?”

Tất nhiên hắn không phủ nhận, từ nhỏ hắn đã được bồi dưỡng như vậy.

Ta nói tiếp:

“Vậy ngươi có từng nghĩ đến không, vì sao ta là người phá cục duy nhất của tứ tượng cục? Vì sao Thiên Sư phủ canh giữ nghiêm ngặt để bảo vệ ta? Vì sao một con rồng như Tiêu Tương lại nhận ta làm chủ nhân mà không phải ngươi?”

Đôi mắt đan phượng của Giang Thần trở nên âm u.

Ta nói:

“Trong lòng ngươi biết rõ, không thể có hai Chân Long chuyển thế, vì thế ngươi mới tốn công dụ ta đến, bởi vì ngươi sợ ta là người đó, còn ngươi thì không.”

Thật ra từ khi bước vào căn phòng này, ta đã đoán được ý nghĩa của đại hội Thanh Nang lần này.

Đích xác, Giang Thần có bản lĩnh, nhưng nếu đối phó ta ở bên ngoài thì hắn vẫn phải kiêng dè, người của Thiên Sư phủ cho rằng ta là con ngoài giá thú của Lý Mậu Xương, họ vẫn luôn ẩn nấp ở xung quanh bảo vệ ta.

Nếu ta xảy ra chuyện gì Thiên Sư phủ sẽ không để yên cho Giang Thần.

Hắn không muốn đắc tội Thiên Sư phủ. Vì vậy, hắn muốn một cơ hội né tránh tầm mắt của mọi người, một mình dụ ta ra ngoài.

Mà đại hội Thanh Nang đúng là một cơ hội tốt.

E rằng cuộc náo động ở nội viện trước đó cũng là do hắn làm.

Nếu dinh thự của nhà họ Giang xảy ra chuyện, với tư cách là gia chủ, tất nhiên sẽ thuộc diện bị tình nghi, nhưng nếu “người ngoài” xông vào trong nhà thì hoàn toàn ngược lại.

Hắn sẽ biến thành người bị hại, bất cứ tội trạng gì chỉ cần đổ hết lên đầu “người xâm nhập” là được, không có ai sẽ nghi ngờ hắn.

Mười hai Thiên cấp đến muộn chắc hẳn cũng do hắn động tay động chân, dùng cách gì đó giữ chân mười hai Thiên cấp, để tránh họ phát hiện chuyện xảy ra ở nơi này.

Hắn hao tâm tổn trí bố trí kế hoạch này, mục đích thứ nhất là giết lão Hoàng diệt khẩu, mục đích thứ hai là lợi dụng lão Hoàng dụ ta đến đây, một mũi tên trúng hai con chim.

Vì sao người dụ ta đi phải giả vờ bị thọt? Bởi vì ngay từ đầu Giang Thần biết ta đang tìm một người tên là Giang thọt.

“Để dụ ta đến đây, ngươi hao tâm tổn trí quá nhỉ.”

Ta nói tiếp:

“Ta có thể thấy được, ngươi giỏi mưu lược, thận trọng từng bước, dù hiện tại ngươi giả bộ đội phó ta vì Tiêu Tương và Thất Tinh Long Tuyền, thì với ngươi mà nói, Tiêu Tương và Thất Tinh Long Tuyền không đáng để ngươi phí công như vậy, ngươi sợ ta.”

Ba chữ này vừa thốt ra khỏi miệng ta, gân xanh nổi lên trên vầng trán trơn láng của Giang Thần, nhưng hắn vẫn bày ra vẻ như đang nghe kể chuyện cười:

“Chỉ dựa vào ngươi à?”

Hắn đổ mồ hôi, hiển nhiên bị ta nói trúng tim đen.

Đương nhiên rồi, hắn luôn tự nhận mình là Chân Long chuyển thế, nhưng ai ngờ ta đột nhiên xuất hiện, đồng thời có được những dấu hiệu giống hệt hắn.

Hắn chưa từng có đối thủ cạnh tranh, hắn cũng không cho phép bản thân có đối thủ cạnh tranh.

Dây thừng lại lỏng hơn một chút, cùng lúc đó ta ngửi thấy mùi cây cỏ, giống như mùi hương tỏa ra từ vỏ cây nứt rạn khi cây bị chặt.

Lạ thật, sao lại có mùi hương này?

Chẳng lẽ...Ta thầm giật mình, ta đã đoán ra được, bèn yên lặng cầu nguyện, mau lên, mau cởi bỏ dây thừng.

Giang Thần bỗng mỉm cười, ngẩng đầu nhìn ta:

“Đúng vậy, nếu ngươi đã biết thì ta cũng không giấu giếm ngươi.”

Ánh mắt của hắn thay đổi hoàn toàn, trước đó trông còn giống quý công tử bình thường, mang theo sự ưu việt hơn người và tự cao tự đại, nhưng bây giờ chỉ còn lại sự âm u.

“Mới đầu ta đã cảm thấy kỳ lạ, mệnh tứ thần long chung quy không phải độc nhất, không thể chỉ có một người sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày cùng giờ, nhưng từ lần trước Mã lão sư vẫn cứ nhắc mãi, nói rằng ngươi khác với những người có mệnh tứ thần long khác, trên người của ngươi có một thứ kỳ lạ nào đó, mà ta không có.”

Thứ kỳ lạ nào đó? Lần đầu tiên ta nghe nói về chuyện khác, ta có thể có thứ kỳ lạ gì?

Ngón tay tiềm long sao?

Giang Thần nhìn chằm chằm vào tay ta, nói tiếp:

“Ngươi nói đúng, vì thế ta cảm thấy hứng thú với ngươi, ta muốn nhìn xem rốt cuộc ngươi có điểm nào khác biệt, nhưng Mã lão sư nói, hiện nay có rất nhiều người đang theo dõi ngươi, bây giờ dây vào ngươi chỉ sợ sẽ gây ảnh hưởng bất lợi cho đại cục. Huống chi giữ ngươi lại còn có tác dụng khác.”

Chương 684 - Mối Giao Hảo

Chương 684: Mối Giao Hảo

Đại cục?

Ta muốn biết là đại cục gì, nhưng hiện giờ dây thừng càng ngày càng lỏng, mùi cỏ cây cũng ngày một nồng hơn, mệnh đăng của lão Hoàng sắp tắt rồi.

“Nhưng thế thì sao, ta cảm thấy nếu trên người của ngươi có thứ gì đó khác với người khác thì lấy đi là xong rồi mà?”

Giang Thần nhìn ta chòng chọc, khuôn mặt không chút biểu cảm:

“Chân Long chuyển thế chỉ có thể có một, và người đó chỉ có thể là ta.”

Nói xong, hắn giơ dao găm lên, định chém ngón tay của ta.

Cùng lúc đó, dây thừng trên chân ta nới lỏng hoàn toàn, ta dứt khoát lùi ra sau, lưỡi dao sượt qua người ta, cắm xuống mặt đất.

Giang Thần nhướng mày, dường như không tin vào hai mắt của mình, nhưng ta đã lăn về phía chậu nước.

Ngay từ đầu hắn không biết ta định làm gì, nhưng khi nhìn thấy chậu nước, đôi mắt hắn hiện lên vẻ hoảng loạn, hiển nhiên bây giờ mới nhớ ra thường thức này.

Tất nhiên hắn muốn ngăn ta lại, nhưng không kịp.

Chậu nước bị ta đụng đổ, vô căn thủy xối lên người ta.

Nói thật, mùi nước mưa lâu ngày ẩm ướt khó ngửi vô cùng, thậm chí còn có mùi lạ do biến chất, nhưng khi nước rơi lên người, ta cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Vô căn thủy để càng lâu thì hiệu quả càng tốt, thậm chí còn thể tẩy trừ vận rủi, giúp đổi vận trong thời gian ngắn.

Trước kia, có một con bạc thua tán gia bại sản, đến chỗ ông lão quỳ lạy cầu xin đổi vận, vốn dĩ ông lão không muốn để ý đến hắn, nhưng thấy được con bạc này có ánh sáng công đức do hiếu thuận mẹ già, bấy giờ mới nói cho hắn biết hai cách: Một các là rửa tay bằng vô căn thủy trước khi đánh bạc, cách khác là mặc ngược đồ lót.

Ánh mắt Giang Thần trở nên u ám, hắn cắn răng, muốn trói ta lại, nhưng khí của Hải lão đầu đã quay trở lại cơ thể, ta dùng hết sức đẩy hắn ra, đồng thời tung cước đá bay Thất Tinh Long Tuyền trên tay hắn và cầm lại nó.

Giang Thần lùi một bước, đột nhiên nở nụ cười:

“Ngươi đúng là thú vị...Nhưng ta cho ngươi biết…”

“Có phải chuyển thế của thứ đó hay không, ta không quan tâm.”

Ta đáp:

“Ta là ta, thân phận của ta là gì, do ta quyết định.”

Nói rồi ta nhấc Thất Tinh Long Tuyền lên chém về phía hắn.

Nhường đường, hoặc là ta không khách sáo, lão Hoàng đã bị trì hoãn quá lâu rồi.

Đúng lúc này, tiếng người xôn xao bỗng vang lên bên ngoài, giống như có người tìm đến đây.

Giang Thần tránh ra sau, hắn gật đầu:

“Càng như vậy thì tất nhiên càng thú vị, cũng đúng, từ từ chơi thì càng thú vị, ta còn có món quà bất ngờ khác dành cho ngươi.”

Nói xong, hắn vụt về phía sau, hình như chui qua một cánh cánh cửa trốn ra ngoài rồi biến mất.

Món quà bất ngờ? Ta không đuổi theo, hiện giờ mệnh đăng của lão Hoàng chỉ còn lại tàn khói.

Hắn nói đúng, còn có nhiều thời gian, món nợ này không thể thanh toán một cách đơn giản được.

Ta lập tức cõng lão Hoàng, một chân đá văng cửa chạy ra ngoài, lão Hoàng, ngươi nhất định phải cầm cự.

Vừa mới ra khỏi cửa, quả nhiên có một đám người bên ngoài, thoáng chốc đã bao vây mảnh sân này.

Ta lớn tiếng hỏi:

“Các ngươi có nhìn thấy Bạch Hoắc Hương và Trình Tinh Hà đi cùng ta không? Hoàng lão đầu gặp nguy hiểm, hai người họ có thể cứu hắn!”

Nhưng những người đó chỉ nhìn ta chòng chọc, không chịu động đậy.

CMN, mệnh đăng của lão Hoàng sắp tắt rồi mà các ngươi còn có tâm trạng ở đây trợn mắt nhìn nhau à?

Ta nôn nóng, đang định chen qua đám người này đi tìm họ, nhưng bỗng có một người giơ tay ra cản ta lại.

Là Giang Cảnh.

Có vẻ như thuốc mà Bạch Hoắc Hương cho Giang Cảnh dùng vừa mới hết hiệu lực, trên người hắn còn có rất nhiều vết trầy xước, nhưng hắn nhìn ta với ánh mắt lạnh lùng:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi thôi cái trò mèo khóc chuột ấy đi, Hoàng lão đầu thành ra thế này chẳng phải là do ngươi làm hại sao?”

Ta sững sờ:

“Ngươi nói cái quái gì thế, con mắt nào của ngươi thấy ta hại hắn?”

Giang Cảnh cười khẩy:

“Chuyện này còn cần phải nhìn à? Sự việc rõ rành rành ra đấy!”

Sau đó hắn nhìn về phía những người tham gia đại hội Thanh Nang đang đứng ở đây:

“Có phải trước đó mọi người đều nghe thấy Lý Bắc Đầu nói Hoàng lão đầu sẽ gặp họa sát thân đúng không?”

Vừa nãy chuyện này gây nhốn nháo, đương nhiên mọi người đều nghe thấy, thế là họ nhao nhao gật đầu.

Nói thừa lời, tất nhiên là ta nói rồi, ta cũng đâu có nói sai, chẳng phải lão Hoàng gặp nạn rồi sao?

Người ngoài nghề không hiểu, không tin thì thôi, nhưng mọi người ở đây đều làm nghề âm dương, thế này không phải là chứng tỏ ta nói đúng rồi à?

Giang Cảnh nói tiếp:

“Lúc đó ngoại trừ ngươi thì không một ai khác có thể xem tướng cho Hoàng lão gia tử. Tất cả mọi người đều là Địa cấp bậc một xuất chúng, thế mà bọn ta đều không nhìn ra được, nếu ngươi không lập mưu hại Hoàng lão gia tử thì làm sao ngươi biết được?”

Mọi người ở đây mỗi người một vẻ mặt khác nhau, một bộ phận chỉ học kiến thức chuyên môn, không có đầu óc lập tức gật đầu tỏ vẻ phẫn nộ.

Còn có một bộ phận giao hảo với nhà họ Giang, đương nhiên cũng sẽ giúp một tay.

Chương 685 - Ăn Nói Linh Tinh

Chương 685: Ăn Nói Linh Tinh

Tất nhiên, dù sao đều là giới tinh anh, cũng có một bộ phận người thông minh, biết chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng nhà họ Giang là gia tộc lớn, hiện tại Giang Cảnh nói rõ muốn gây khó dễ cho ta, để ra mặt cho một người xa lạ là ta mà đối đầu với nhà họ Giang thì đúng là không đáng, thế nên họ ngoảnh mặt làm thinh, yên lặng theo dõi tình hình.

Ta cười gằn:

“Các ngươi học không giỏi, mắt bị mù thì nên đi hỏi sư phụ của các ngươi, liên quan gì đến ta?”

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, sắc mặt của những Địa cấp đứng về phía nhà họ Giang bỗng chốc thay đổi:

“Ngươi ăn nói linh tinh cái gì thế, ai học không giỏi hả?”

“Một tên Huyền cấp mà nói năng ngạo mạn như thế à, mọi người ở đây đều là tiền bối của ngươi, ngươi có biết phải tôn sư trọng đạo không?”

“Hắn còn chẳng có chuông phong thủy thì biết cái gì? Thứ chồn hoang không chính thống này chỉ học được chút kiến thức sơ đẳng, là hạng ti tiện, thấp kém.”

Ta không hiểu ra sao, ta chỉ biết không tìm được Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương thì lão Hoàng chết chắc.

Ta không rảnh hơi đấu võ mồm với họ, chỉ muốn nhìn xem khí của hai người họ có ở quanh đây không, thế là định lách qua đám đông, nhưng Giang Cảnh đứng chắn trước mặt ta, sẵng giọng:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi đừng hy vọng gì, ngươi chạy không thoát đâu.”

Chuyện này liên quan đến sự sống chết của lão Hoàng, ta nổi nóng, lập tức giơ tay đẩy vai hắn ra.

Giang Cảnh từng đánh với ta, tự cảm thấy ta không phải đối thủ của hắn, nhưng lần này bị đẩy suýt nữa ngã ngồi xuống đất, sắc mặt hắn thay đổi ngay tức thì.

Đầu óc của hắn thế nào thì khó mà nói, nhưng người trong giới đều quá rõ về tài nghệ của hắn, mọi người xung quanh thấy một Huyền cấp như ta có thể đẩy hắn ra đều tỏ ra hết sức khó tin:

“Sao hắn có thể...”

“Lẽ nào hắn thật sự có điểm gì hơn ngươi?”

Người nhà họ Giang sĩ diễn, Giang Cảnh cũng không ngoại lệ, hắn cắn răng muốn bắt ta:

“Bắt được cả người lẫn vật mà ngươi còn dám ngụy biện, bây giờ ta phải lấy lại lẽ công bằng của Hoàng lão gia tử!”

Ta nhận thấy mệnh đăng của lão Hoàng ngày một yếu hơn, ta bèn nghiêng người tránh đi:

“Ngươi luôn miệng nói lão Hoàng bị ta hãm hại, nhưng các ngươi cũng đã thấy quan hệ thân thiết giữa ta và lão Hoàng rồi đấy, đang yên đang lành ta hại hắn lắm gì? Hơn nữa, các ngươi cũng biết ta là Huyền cấp, ta làm gì có năng lực hại được lão Hoàng? Cứ cho là ta hại lão Hoàng đi, vậy ta còn nói cho hắn biết trước làm gì? Ăn no rửng mỡ à?”

Đây là những câu hỏi hỏi thẳng tâm hồn.

Những người không có đầu óc nghe thế thì cũng sực nhận ra, xì xào với nhau:

“Cũng đúng...Dù hắn mạnh hơn Huyền cấp bình thường thì cũng chỉ là Huyền cấp thôi...”

“Đúng vậy, hơn nữa hắn còn đang cõng Hoàng lão gia tử, lẽ nào còn có sự thật nào đó ẩn giấu trong chuyện này?”

Có vài thiên sư lớn tuổi biết xem xét thời thế:

“Hắn nói có lý, chi bằng chúng ta xem tình huống của Hoàng lão gia tử trước rồi bàn bạc kỹ hơn?”

Ta vui mừng, có thể thuyết phục được là tốt rồi, chuyện khác thì tạm gác sang một bên, ta phải nhanh chóng đi tìm Bạch Hoắc Hương và Trình Tinh Hà cứu lão Hoàng.

Nhưng Giang Cảnh ngăn cản ta:

“Bác Hàn, ta cảm thấy chân tướng chỉ có một. Bởi vì hắn giao hảo với Hoàng lão gia tử nên mới có cơ hội hãm hại đối phương, người quen ra tay thì dù là mười hai Thiên cấp cũng khó lòng phòng bị! Trước đó hắn nói chuyện này ra chẳng khác nào vừa ăn cướp vừa la làng vậy, nhằm để giảm sự nghi ngờ của lão Hoàng với hắn, đồng thời chối bỏ quan hệ, mục đích là gì thì rất dễ đoán, những năm qua có không ít người gây sóng gió ở đại hội Thanh Nang, lý do vì sao, chẳng phải là vì muốn vang danh thiên hạ trong đại hội Thanh Nang này sao!”

Hắn nhìn ta và nói với giọng điệu khinh khỉnh:

“Bây giờ nghĩ lại, một Huyền cấp có thể nhìn ra họa phúc của Thiên cấp chẳng phải sẽ khiến mọi người nhìn với con mắt khác sao? Ngươi mưu đồ đã lâu, đúng là mưu kế sáng suốt đấy!”

Quả thực là bịa đặt lung tung, ngươi nghĩ mình là Conan à?

Tục ngữ có câu “không ưa thì dưa có dòi”, ta biết Giang Thần định làm gì.

Với đầu óc của Giang Cảnh, hắn không thể nghĩ ra nhiều lời quàng xiên một cách rõ ràng, mạch lạc như vậy được, chắc chắn là Giang Thần đã dạy cho hắn.

Đây là “món quà bất ngờ” Giang Thần dành cho ta.

Vốn dĩ hắn muốn xử lý ta xong thì lại vu tội cho ta giết lão Hoàng, tạo thành ảo giác rằng ta và lão Hoàng kéo nhau chết cùng, thế nên hắn gọi Giang Cảnh đến đây để chuẩn bị trước, nhưng Giang Cảnh không ngờ ta lại bình yên đi ra ngoài.

Nhưng khi thấy lão Hoàng thật sự sắp không sống được nữa thì vẫn phải đổ tội lên đầu ta, làm rõ chuyện này ngay trong biệt phủ nhà họ Giang càng tốt, bây giờ ta không có bằng chứng, dù khai Giang Thần ra thì cũng không có ai tin tưởng, cùng lắm cảm thấy ta chó cùng rứt giậu, bắt được ai là cắn.

Chương 686 - Lão Hoàng

Chương 686: Lão Hoàng

Bộ phận người óc bã đậu nghe xong, đương nhiên là gật đầu đồng ý, còn những người thông minh thấy nhà họ Giang nói rõ muốn nhằm vào ta tất nhiên cũng không muốn tiếp tay làm việc xấu, họ lựa chọn giả đui giả điếc.

Không ai có thể đánh thức một người giả vờ ngủ, ta càng ngày càng sốt ruột, nếu là ngày thường ta mắng chửi với người ta ba ngày ba đêm cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng lần này liên quan đến tính mạng của lão Hoàng, ta không muốn trì hoãn một giây nào cả.

Vì thế ta nói:

“Thế nào cũng được, bây giờ lão Hoàng còn một hơi thở, các ngươi giúp ta tìm được hai người kia rồi tranh cãi tiếp cũng không muộn, nhưng người chết như đèn tắt, không thể cứu lại được nữa!”

Giang Cảnh làm bộ nhìn Hoàng lão đầu rồi cười khẩy:

“Ngươi giả vờ giống quá nhỉ, mệnh đăng của Hoàng lão gia tử đã tắt rồi, ngươi đừng có mà mèo khóc chuột nữa! Theo ta thấy, bắt hắn đặt thi thể của Hoàng lão gia tử xuống rồi áp giải hắn đi gặp Thiên cấp còn lại để họ xử trí!”

Ta quay đầu lại nhìn, tức khắc cảm thấy tuyệt vọng bao phủ trái tim mình: Mệnh đăng của lão Hoàng thật sự tắt hết rồi!

CMN, lão Hoàng xảy ra chuyện là do ngươi trì hoãn, nếu hắn chết thì ta bắt ngươi đền mạng!

Ta nổi điên, lập tức xông ra ngoài, nhưng Giang Cảnh đã chuẩn bị trước, hắn nhếch miệng cười, định kéo ta lại.

Nhưng đột nhiên, bàn tay Giang Cảnh chạm vào vai ta bị bật ra như bị điện giật.

Ta sững sờ, lạ quá, vừa rồi ta không hành khí mà!

Nhưng ta bỗng nhìn thấy luống khí quen thuộc như có như không quấn trên tay Giang Cảnh.

Ta mừng rỡ.

Giang Cảnh đâu biết gì, hắn nhìn ta với ánh mắt sợ hãi xen lẫn nghi ngờ.

Mọi người xung quanh cũng ghé tai nhau bàn tán:

“Giang Cảnh là cao đồ của Long Hổ Sơn, nghe nói là người mạnh nhất trong hàng ngũ Địa cấp bậc một, người đánh thắng được hắn chỉ có thể là Thiên cấp.”

“Khi nãy còn có thể nói là may mắn, nhưng vừa rồi Lý Bắc Đẩu không dùng sức mà tay của Giang Cảnh đã bị đánh bật ra xa như vậy!”

“Chẳng có lẽ...Tên Lý Bắc Đẩu này mới Huyền cấp nhưng đã có hành khí của Thiên cấp rồi sao? Nếu như hắn thăng lên Thiên cấp thật thì…”

Họ kinh hãi tột độ, ánh mắt nhìn ta không còn sự khinh thường nữa mà lại tràn ngập sự kiêng dè.

Họ không dám đắc tội ta nữa.

Giang Cảnh nhìn chằm chằm tay mình, hắn vẫn cảm thấy khó tin, hắn ngẩng đầu nhìn ta, lẩm bẩm:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi…”

Khóe miệng nhếch lên, ta cười khẩy:

“Vốn dĩ ta không muốn so đo với một tiểu bối như ngươi, nhưng ngươi khinh người quá đáng hết lần này đến lần khác, đừng trách ta không nương tay.”

“Tiểu bối…”

Hiện trường nổ tung chảo:

“Huyền cấp gọi Địa cấp là tiểu bối?”

Có một người thông minh giữ im lặng từ đầu đến cuối bây giờ mới lên tiếng:

“Các ngươi không biết à? Tuy hắn là Huyền cấp nhưng là sư phụ của Hà Bạch Phượng, Hà Hữu Thâm đích thân bảo Hà Bạch Phương bái hắn làm thầy đấy! Hiện giờ xem gia Hà lão gia tử không thẹn với cái danh cáo già, rõ ràng tiền đồ của Lý Bắc Đẩu không thể giới hạn.”

“Thật hay giả thế?”

“Mà nói thế tức là vừa rồi hắn chưa hoàn toàn nghiêm túc đã đánh Giang Cảnh…”

Khuôn mặt trắng trẻo của Giang Cảnh đỏ au vì tức, hắn giơ tay lên với ta:

“Ta muốn nhìn xem, rốt cuộc ngươi có thể không nương tay kiểu gì!”

Ta vui vẻ, người xưa có câu “nói mỏi miệng không khuyên được quỷ vội tìm đường chết”, tự ngươi dâng tận cửa đấy nhé.

Quả nhiên, hắn còn chưa chạm vào ta đã bị bắn ngược ra xa như đâm vào một bức tường trong suốt vô hình, nện lên cây hoa quế, rắc, thân cây nứt toác, cơn mưa hoa quế bay lả tả, rơi ào ào xuống đầu.

Không gian lặng ngắt như tờ, tiếp theo tiếng hít khí vang lên liên tiếp.

“Chưa chạm vào…”

“Hành khí cỡ này, chỉ sợ Thiên Địa Huyền Hoàng xếp sau Thiên cấp cũng không làm được!”

“Thảo nào Hoàng lão đầu xưng huynh gọi đệ với hắn!”

Giang Cảnh thì càng khỏi phải nói, hắn quả thực không thể tin vào những gì diễn ra trước mắt, nhưng hắn cũng không nói ra được, rốt cuộc chuyện gì vừa xảy ra.

Đột nhiên, có tiếng ho khan vang lên gần đó:

“Hôm nay náo nhiệt quá, tiểu bối nào luận so đấu ở đây thế này?”

Giọng nói này vừa dứt lời, sắc mặt của tất cả Địa cấp bỗng chốc trở nên nghiêm túc, vội vàng tránh sang một bên:

“Mạc Long nãi nãi!”

Mạc Long nãi nãi họ Hồ, là một trong Giang Hà Hồ Hải, tất nhiên lợi hại hơn Thiên Địa Huyền Hoàng.

Vừa nãy ta đã nhận ra, khí tức nọ giống hệt khí tức hồi đánh thi giải tiên ở Chu Tước cục.

Huống chi mũi của ta rất thính, ta đã ngửi thấy mùi hương kỳ lạ trên bàn tay từng chạm vào rồng.

Mạc Long nãi nãi từng nói nợ ta một lần, bây giờ bà muốn trả ơn.

Mạc Long nãi nãi nháy mắt với ta rất gian, rồi nói tiếp:

“Ô kìa, đây chẳng phải là Bắc Đẩu à? Ngươi cõng lão Hoàng làm gì đấy?”

Ta phấn khởi, Mạc Long đứng về phía ta, có phải điều đó có nghĩa là lão Hoàng có thể được cứu sống?

Ta lập tức để Mạc Long nãi nãi nhìn xem còn có thể cứu lão Hoàng được không.

Chương 687 - Bất Ổn

Chương 687: Bất Ổn

Mọi người xung quanh há hốc mồm:

“Hắn...Quen biết cả Mạc Long nãi nãi?”

“Rốt cuộc hắn là ai?”

Mạc Long nãi nãi giơ bàn tay sờ rồng chạm vào lão Hoàng, rồi cau mày:

“Lão Hoàng không ổn rồi…”

Trái tim ta như bị bóp nghẹn, đau đến nỗi không thở nổi.

Lão Hoàng đã điều tra ra chân tướng của tứ tượng cục, hoàn toàn có thể đồng ý với yêu cầu của Giang Thần, giữ kín bí mật, nhưng để xả giận cho ta nên mới dẫn tới họa sát thân.

Không được, tuyệt đối không thể như thế được.

Ta nhìn kỹ ngũ quan của lão Hoàng, trái tim bỗng đập thình thịch, ta lập tức kéo Mạc Long nãi nãi:

“Ngươi giúp ta một việc, cho lão Hoàng mượn chút hành khí!”

Mạc Long nãi nãi cau mày:

“Ngươi đừng phí công phí sức nữa, ngay cả ta cũng chỉ có thể kéo dài sự sống cho hắn tối đa năm phút thôi, xong thì vẫn thế thôi, trừ phi có một thứ, nhưng thứ đó…”

Chỉ cần năm phút là có hy vọng rồi.

“Chỉ cần kéo dài thời gian thêm năm phút giúp ta là được!”

Ta vội nói:

“Ơn nghĩa này, về sau Lý Bắc Đẩu nhất định sẽ báo đáp!”

Tiếp theo ta gào lên với những người đứng xem:

“Rốt cuộc hai người đi cùng với ta ở đâu rồi?”

Tiếng hét của ta khiến họ hoảng sợ.

Một người lớn tuổi lên tiếng:

“Ta nhìn thấy...Ở…ở Lê Hoa đài, bị…”

Không cần nói cũng biết, ta bị tình nghi thì chắc chắn hai người họ cũng sẽ bị bắt lại.

Lê Hoa đài...Ta nhớ ra rồi, lúc chạy đến đây, ta có nhìn thấy một sân khấu kịch.

Mạc Long nãi nãi thở dài:

“Lão Hoàng có được người bạn vong niên như ngươi cũng coi như…”

Ta không nghe Mạc Long nãi nãi nói xong đã chạy ngay ra ngoài.

Có mấy người đang đi bên ngoài, thấy điệu bộ vội vàng của ta thì định hỏi ta là ai, nhưng ta không có thời gian quan tâm họ, ta vận chuyển hành khí của Hải lão đầu đến tận cùng, chạy đến Lê Hoa đài.

Ta loạng choạng suốt một đường, nhưng khi đến Lê Hoa đài, ta sững người.

Đài Lê Hoa trống không.

Người đâu rồi?

Không kịp rồi...Chẳng lẽ lần này lão Hoàng thật sự sẽ…

Tinh thần tan rã, không khống chế được hành khí, ta suýt ngã nhào xuống đất, nhưng đột nhiên có thứ gì đó móc sau lưng ta, cố gắng đỡ ta dậy.

Là mùi cỏ cây.

“Phía bắc, nhanh lên.”

Vẫn là âm thanh yếu ớt nọ.

Ta không kịp quay đầu lại, lập tức chạy về phía bắc.

Quả nhiên, một nhóm người đang lôi Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương vào trong, Trình Tinh Hà hãy còn đang huyên thuyên, còn Bạch Hoắc Hương chốc chốc lại ngoái đầu lại.

Nàng nhìn thấy ta thì hai mắt sáng rực lên.

Ta sải bước lại gần, ấn Trình Tinh Hà lại.

Trình Tinh Hà chưa kịp hoàn hồn thì ta đã tìm được Âm Dưỡng Ngũ Hành châu, tiếp theo trở tay cầm tay Bạch Hoắc Hương.

Đám người áp giải hai người họ sực tỉnh táo lại, định bắt ta nhưng ta quay đầu, nhìn họ với ánh mắt lạnh tanh:

“Ai dám?”

Họ bị ánh mắt của ta dọa chết khiếp, ta nhân cơ hội này ôm Bạch Hoắc Hương chạy đến chỗ lão Hoàng.

Bạch Hoắc Hương cầm lòng không đậu ôm cổ ta, mặt đỏ bừng.

Tiếng kêu la của Trình Tinh Hà vang lên sau lưng:

“Thất Tinh, còn có ta nữa, ngươi trọng sắc khinh bạn à!”

Trước tiên phải để ngươi chịu thiệt rồi.

Ta ôm Bạch Hoắc Hương xông vào sân, nhìn thấy Mạc Long nãi nãi đầm đìa mồ hôi, mà sắc mặt của lão Hoàng đã vàng như nến.

Có người nói khẽ:

“Còn lại chưa đến mười giấy…”

Ta cũng nhận ra, cảm thấy lạnh gáy, tia sáng trong mệnh đăng của lão Hoàng đang biến mất từng chút một.

Thấy thế, Bạch Hoắc Hương lập tức nhảy ra khỏi vòng tay ta, giành lấy Âm Dương Ngũ Hành đan, mở miệng lão Hoàng ra.

Lão Hoàng không há miệng, Bạch Hoắc Hương bắn kim châm trong tay ra, miệng lão Hoàng mở ra như phản xạ có điều kiện.

Nàng đút Âm Dương Ngũ Hành đan vào trong miệng lão Hoàng rồi châm kim vào chín huyệt trên đầu đối phương.

Mạc Long nãi nãi nhìn viên đan dược với vẻ khó tin, quay sang nhìn ta và hỏi:

“Đó là Âm Dương Ngũ Hành đan thật ư?”

Ta thở hổn hển, gật đầu.

Đương nhiên Giang Cảnh biết nguồn gốc của Âm Dương Ngũ Hành đan, hắn nhìn ta với ánh mắt khó có thể tin nổi:

“Thì ra là ngươi…”

Mạc Long nãi nãi phấn khởi:

“Không ngờ lão Hoàng còn có cơ duyên này…”

Hiển nhiên cách Bạch Hoắc Hương dùng hao phí rất nhiều sức lực, khuôn mặt nàng mướt mồ hôi, bây giờ nàng lại nhíu mày.

Ta nhìn sang, trong lòng trùng xuống, mệnh đăng của lão Hoàng không có dấu hiệu sáng lên!

Vẫn đến muộn sao?

Bạch Hoắc Hương buông tay, nhìn ta và lắc đầu:

“Ta đã cố gắng hết sức rồi…”

Gì cơ?

Tức khắc Giang Cảnh mỉm cười:

“Đã nói với ngươi rồi, lão Hoàng không sống được. Mau lấy Âm Dương Ngũ Hành đan ra trả lại cho ta, để trong thi thể cũng là phí phạm của trời thôi, đó là của nhà họ Giang bọn ta…”

Ta siết chặt nắm đấm, đi về phía hắn.

Giang Cảnh cảm thấy trước mắt tối sầm, hắn co rúm lại:

“Ngươi...Ngươi muốn…”

Ta muốn đánh ngươi!

Nhưng ngay khi ta giơ tay lên, đột nhiên tiếng ho khan vang lên sau lưng.

Tiếp theo là tiếng kinh ngạc tán thán:

“Thật sự…sống rồi?”

Ta quay đầu lại thì thấy lão Hoàng đang ho sù sụ, miệng chảy rất nhiều máu đen, nhưng mệnh đăng đã có tia sáng le lói, ánh sáng càng lúc càng lớn hơn!

Chương 688 - Ngươi Có Ý Gì

Chương 688: Ngươi Có Ý Gì

Ta cảm thấy trong lòng chua xót.

Bạch Hoắc Hương nhìn ta, thở dài:

“Ta đã cố gắng hết sức rồi...Nhưng trì hoãn quá lâu, tuy có thể giữ được tính mạng…”

Giữ được tính mạng!

Ta ôm chầm lấy Bạch Hoắc Hương.

“Cảm ơn...Thật sự cảm ơn ngươi!”

Cách lớp áo sơ mi, ta có thể cảm nhận được độ ấm trên mặt Bạch Hoắc Hương, nàng giơ hai tay lên, chần chừ giây lát rồi ôm lấy ta một cách dè dặt.

Mạc Long nãi nãi kéo lão Hoàng dậy:

“Lão già nhà ông, thế mà vẫn nhặt được một cái mạng về.”

Lão Hoàng mở mắt ra, tiếng ho càng lúc càng lớn:

“Chết tiệt, ta uống nhiều quá à?”

Ta lập tức buông Bạch Hoắc Hương ra, hỏi:

“Lão Hoàng, rốt cuộc là ai hại ngươi?”

Giang Cảnh căng thẳng.

Lão Hoàng ngẩng đầu nhìn ta, cau mày:

“Hại ta? Ai dám!”

Gì vậy?

Giang Cảnh thở phào nhẹ nhõm, lại quay trở lại ngồi dưới gốc cây hoa quế.

Mạc Long nãi nãi cau mày:

“Lão Hoàng thế này là...Đúng rồi, chuyện ngươi nói phải tuyên bố ở đại hội Thanh Nang là chuyện gì?”

Lão Hoàng gãi cái đầu trọc lốc của mình:

“Chuyện gì cơ?”

CMN, ta lập tức nhìn về phía Bạch Hoắc Hương, nàng gật đầu, nói nốt câu nói dang dở khi nãy:

“Hắn trì hoãn quá lấy nên hồn phách bị thương, có khả năng sẽ quên nhiều chuyện.”

Mạc Long nãi nãi hỏi ngay:

“Thế còn nhớ lại được không?”

Bạch Hoắc Hương lắc đầu:

“Khó nói lắm.”

Chết tiệt, kẻ đứng sau Giang Thần vẫn đạt được mục đích của mình rồi.

Nhưng mà có thể cứu được tính mạng của lão Hoàng là được rồi. Còn món nợ với Giang Thần, ta sẽ từ từ tính sổ với hắn.

Ta nhớ đến chuyện trước đó, bèn hỏi Mạc Long nãi nãi, đúng như những gì ta suy đoán, Mạc Long nãi nãi quả nhiên bị giữ chân bởi đủ mọi lý do. Không biết người khác thế nào, còn lý do của Mạc Long nãi nãi là cháu trai mất tích, bà lão vội vàng đi tìm rất lâu mới vớt được cháu mình trong một cái giếng, thế nến mới đến muộn.

Chắc hẳn Đỗ Hành Chỉ và ông nội của Ô Kê cũng thế.

Quả nhiên, lúc này Đỗ Hành Chỉ cũng tới, thấy trên người ta có vết thương thì sắc mặt lập tức thay đổi, nàng kéo ta lại gần kiểm tra miệng vết thương cho ta, sau đó nhìn xung quanh:

“Có người nói với ta ngươi xảy ra chuyện, cuối cùng cũng tìm được ngươi...Rốt cuộc ai dám ra tay với ngươi?”

Lý do dụ Đỗ Hành Chỉ đi là ta.

Mọi người xung quanh nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Đỗ Hành Chỉ thì rụt cổ lại:

“Ngay cả Đỗ Hành Chỉ cũng đối xử đặc biệt với hắn…”

“Người này còn trẻ, quả thực là không tầm thường!”

Ta vội nói:

“Vết thương nhỏ thôi, không sao.”

Nói rồi ta nhìn về phía Bạch Hoắc Hương:

“Có nàng ở đây rồi.”

Vốn dĩ Bạch Hoắc Hương cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy Đỗ Hành Chỉ, nhưng nghe ta nói thế, vẻ mặt nàng vẫn lạnh lùng nhưng khóe miệng không kìm được mà nhếch lên, dường như không kiềm chế được sự đắc ý:

“Đúng vậy, Đỗ Chỉ Đằng, nếu ngươi bị thương thì có thể tìm ta.”

Đau bụng?

Đỗ Hành Chỉ cau mày:

“Là Đỗ Hành Chỉ.”

Bạch Hoắc Hương giả vờ điềm nhiên như không:

“Cũng giống nhau thôi.”

Đỗ Hành Chỉ không so đo với Bạch Hoắc Hương, nàng lấy khăn tay ra lau miệng vết thương cho ta một cách cẩn thận, thậm chí còn thổi cho ta nữa.

Bạch Hoắc Hương vội kéo ta lại:

“Người ngoài nghề, đừng nhúng tay vào việc của chuông dược.”

Hai người họ bắt đầu cãi nhau, ta đang định ngăn cản thì Mạc Long não nãi bỗng huých ta một cái, rồi nói nhỏ:

“Ngươi xem trong tay lão Hoàng là cái gì.”

Có thứ gì đó cuộn lại trong tay lão Hoàng thật, hình như là tờ giấy vo tròn.

Ta lên tinh thần, liệu có phải là...Manh mối lão Hoàng để lại khi bị hại không?

Ta vội cầm lấy thứ đó...mở ra và thấy đó là một nửa lá bùa màu vàng.

Trên lá bùa màu vàng chỉ có một ký tự máu lộn xộn.

"Tâm."

Từ nét chữ cũng có thể nhìn ra, lúc đó nhất định độc trong người hắn đã phát tán, vô cùng đau đớn, chỉ còn sức để viết một chữ.

Tuy nhiên, chữ tâm này có nghĩa là gì?

Ta hỏi lão Hoàng, lão Hoàng vừa mới tỉnh lại không lâu, hắn không biết gì, nhìn thấy lá bùa màu vàng hắn còn hỏi ta nó để làm gì, hoàn toàn không hỏi được gì.

Ta bèn hỏi bà Mạc Long:

"Trong mười hai thiên cấp có ai có tên mang chữ tâm không?

Với năng lực của lão Hoàng, ngoại trừ mười hai thiên cấp, không ai có thể đối phó lại hắn.

Bà Mạc Long cau mày lắc đầu:

"Trong mười hai thiên cấp không có ai có tên như vậy."

Vậy thì chữ tâm này còn có ý nghĩa khác?

“Ta biết mảnh giấy này.”

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng ta.

Trình Tinh Hà.

Hắn cũng đã được thả ra:

"Ta rất quen với mảnh giấy này, nó là bùa dịch quỷ của lão Hải."

Vừa nói, hắn vừa lật tấm bùa màu vàng lại và chỉ cho ta một thủy ấn hơi lõm xuống, quả nhiên thủy ấn đó hiện lên khi tiếp xúc ánh trăng, quả thật có một chữ “hải”.

Lẽ nào chứng cứ mà hắn để lại không phải là chữ mà là tấm bùa màu vàng?

Hung thủ là lão Hải?

Ta vội nhìn qua bà Mạc Long.

Nhưng bà Mạc Long lại cau mày và lẩm bẩm:

"Không thể như vậy..."

Ngươi có ý gì?

Sau đó bà Mạc Long mới nói với chúng ta:

"Thật ra, đại hội thanh nang hôm nay có hai việc quan trọng, thứ nhất, lão Hải đã chuyển lời với chúng ta nói rằng hắn đã tìm được hung thủ thật sự phá vỡ tứ tướng cục và muốn công bố với mọi người tại đại hội để mọi người biết bộ mặt thật của người đó, thứ hai là về lão Hải...nửa tháng trước lão Hải đã mất tích rồi."

Chương 689 - Ô Kê

Chương 689: Ô Kê

Cmn, vừa rồi ta cũng đã nghe đồn trong hội trường, không ngờ lão già đó đã thật sự mất tích.

Trình Tinh Hà vội nói:

"Nếu đã như vậy, chẳng phải càng có khả năng là lão Hải làm sao?"

Bà Mạc Long lắc đầu:

"Chúng ta đã tính ra được lão Hải đã đi rồi."

Đúng như ta đoán...lão Hải quả nhiên đã gặp xui xẻo, hành khí trên người Giang Thần cũng giống như ta, đều được lấy từ lão Hải.

Lão Hải này cả đời đi hút hành khí của người khác để cho con trai, đến cuối đời hành khí trong cơ thể của chính mình cũng bị hút hết. Tục ngữ nói quả không sai, luật nhân quả không bỏ qua cho một ai.

Sau đó bà Mạc Long nói:

"Cho nên lần này chúng ta muốn cùng nhau thảo luận để tìm ra hung thủ thực sự đã hãm hại lão Hải...dám đụng đến mười hai thiên cấp, tên này ắt hẳn đã chán sống."

Tuy nhiên nếu đã dám đụng đến mười hai thiên cấp, hắn có lẽ cũng không phải người dễ đối phó.

Nếu không phải lão Hải, tại sao hắn lại có lá bùa màu vàng của lão Hải...chẳng lẽ kẻ giết lão Hải và kẻ giết hắn đều là cùng một người sao?

Người có năng lực sát thương mười hai Thiên cấp, ta không khỏi nhìn sang bà Mạc Long:

"Lẽ nào là..."

Bà Mạc Long hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, ắt hẳn cũng hiểu ý của ta, nàng khẽ gật đầu.

Người đó, có thể vốn là một trong mười hai thiên cấp.

Mười hai thiên cấp lần lượt được gọi là đông, tây, bắc, nam, giang, hà, hồ, hải, thiên, địa, huyền, hoàng.

Bốn nhà thiên, địa, huyền, hoàng chúng ta đều biết ngoại trừ điền gia, bốn gia tộc này là những gia tộc lão làng của giới phong thủy.

Giang, hà, hồ, hải xếp ở giữa, lịch sử của những gia tộc này không lâu đời bằng các gia tộc thiên, địa, huyền, hoàng, được xem là những gia tộc mới nổi nhưng lại rất ưu tú, năng lực của mỗi người trong bốn thiên cấp này đều vô cùng xuất chúng, gần bằng với bốn gia tộc phía sau.

Còn đông, tây, bắc, nam là những cấp bậc cao nhất và thậm chí còn lớn hơn.

Thiên hạ chia thành bốn phe phái đông, tây, bắc, nam, và trong bốn phe này, mỗi phe có một bậc thầy phong thủy mạnh nhất, họ không chỉ có năng lực đỉnh cao mà còn có sự ủng hộ của toàn bộ thành viên trong phe phái, họ là người có uy tín lớn nhất.

Chỉ có bảy người có năng lực này, trong đó cũng có bà Mạc Long.

Bà Mạc Long hít sâu một hơi:

"Ta biết ngay một khi tứ tướng cục bị phá vỡ thì mọi người sẽ không có ngày nào yên ổn."

Rốt cuộc người đứng đằng sau giúp đỡ Giang Thần là ai? Lẽ nào là thiên cấp họ Giang kia?

Tuy nhiên, vì không có bằng chứng nên bây giờ không thể nói được điều gì.

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao, họ xì xào rằng mười hai thiên cấp sắp bị đổi dời.

Gây ra việc động trời như vậy, lòng người ắt sẽ dao động, đại hội thanh năng ắt nhiên cũng được tổ chức lại để xoa dịu lòng người.

Với tư cách là chủ nhà, Giang gia đã tổ chức rất chu đáo, cũng tự nhận lỗi và xin lỗi nhưng vì gia đình họ giàu có và quyền lực nên đã được mọi người đồng loạt khen ngợi xử lý thỏa đáng.

Chúng ta cũng ngồi vào vị trí, vừa nhìn lên thì bỗng sững sờ, người chủ trì đại hội không ai khác chính là Ô Kê.

Thì ra Ô Kê thay mặt lão Hà đến tham dự.

Những gia tộc khác cũng tương tự...phe phái đông, tây, bắc, nam không ai xuất hiện, chỉ có ba người không có truyền nhân thích hợp là bà Mạc Long, lão Hoàng và Đỗ Hành Chỉ đích thân đến.

Lão Hoàng vừa khỏi bệnh nên không thể chủ trì đại hội, vì thế vị trí mười hai thiên cấp để trống hai chỗ của hắn và lão Hải, nhìn rất nổi bật.

Những phe phái khác có người tuổi đã cao, có người sức khỏe không tốt nên đều là hậu bối thay mặt đến tham sự, chúng ta còn nhìn thấy Để Hồng Nhãn và Tiểu Hắc Vô Thường.

Tiểu Hắc Vô Thường vừa xuất hiện đã gây ra một cơn chấn động:

"Nhóc con Huyền gia đã lớn như vậy rồi sao?"

"Họ không thể như vậy sao?"

"Các ngươi chưa nghe gì sao? Dường như việc Tiểu Hắc Vô Thường lớn lên thành người có liên quan đến tứ tướng cục."

"Người không vì mình trời tru đất diệt!"

Ô Kê giả vờ yêu cầu mọi người im lặng rồi nói:

"Hôm nay chúng ta mở đại hội đầu tiên là muốn giới thiệu một người để mọi người làm quen."

Một người?

Ta hoàn toàn chưa nghe nói về nó, người có tư cách được giới thiệu ở đây sẽ là ai?

Ta vừa mới bắt đầu có hứng thú thì Trình Tinh Hà đẩy ta một cái:

"Lần này ngươi đã cứu lão Hoàng, có thể xem đã lập đại công, ngươi nói xem người được giới thiệu có phải là ngươi không?"

Không chỉ Trình Tinh Hà nghĩ như vậy mà những người còn lại cũng nhìn ta với vẻ ngưỡng mộ.

Bạch Hoắc Hương nhìn những ánh mắt đó và không khỏi tự hào.

Ta?

Nhưng Ô Kê lại nói tiếp:

“Lão Hải của giang, hà, hồ, hải đã không may qua đời, vì vậy chúng ta đã tìm được một người thay thế thiên cấp mới.”

Người thay thế?

Một người bước lên khán đài và cúi chào mọi người.

Chương 690 - Sống Sót

Chương 690: Sống Sót

Chân thành cám ơn bạn Pham11 đã donate cho truyện. Chúc bạn mọi điều tốt lành nhất!

Nghe tin lão Hải qua đời, những người tại hội trường rộ lên:

“Sao có thể thế được?”

"Ta cũng có nghe nói, sau khi lão Hải chết, vận khí của lão bà kim nhãn thú giảm mạnh, không ngờ lại chết thật."

"Sao có thể chết được nhỉ? Không lẽ có liên quan đến tứ tướng cục?"

Cộng thêm với việc mới đó mà đã có người thay thế, mọi người càng bàn tán xôn xao:

"Ai mà lại may mắn như vậy?"

Ngay khi người đó xuất hiện, mọi người đều im lặng giống như bị sốc.

Có thể gây ra một chấn động như vậy ắt hẳn là một nhân vật nổi tiếng?

Người đó ngẩng đầu lên, ta nhìn kỹ lại, không khỏi há hốc mồm, cấp bậc của người này còn mạnh hơn cả lão Hải...cũng ngang ngửa với bà Mạc Long, ta hoàn toàn không thể nhìn ra công đức quang của hắn.

Nhất định đã đạt được nhị phẩm thiên cấp trở lên!

Về tướng mạo của người này...là một người đàn ông trung niên rất nho nhã, đeo một cặp kính gọng vàng, ăn mặc chỉnh tề nhưng giản dị, hắn trông giống một giáo sư đại học hơn là một người làm việc trong ngành của chúng ta.

Hắn vừa đứng ở đây đã ngay lập tức thu hút thiện cảm, những nhân vật chính diện trên tivi cơ bản đều trông giống như vậy.

“Ta tên Thủy Bách Vũ.”

Người đàn ông tao nhã nói:

“Cảm ơn lời mời nồng hậu của mười hai thiên cấp, hiện tại tình thế bất ổn, vì tình thế ép buộc, ta tạm thời thay thế vị trí của lão Hải tiên sinh, góp một phần công sức nhỏ bé vì mọi người...một khi sau này có những thiên cấp khác, ta nhất định sẽ rút lui khỏi vị trí này.”

Những người xung quanh lập tức cổ vũ:

"Đúng vậy, nói ra thì cũng chỉ có Thủy tiên sinh mới có tư cách này!"

"Quả thật rất xứng đáng!"

"Mười hai thiên cấp không hổ danh là mười hai thiên cấp, ngay cả Thủy tiên sinh cũng có thể mời đến đây."

"Nếu Thủy tiên sinh đã là người phụ trách ở đây, vậy chuyện về tứ tướng cục chắc chắn sẽ được giải quyết."

Trình Tinh Hà thì nhìn người đó với vẻ mặt rất ngưỡng mộ:

"Mười hai thiên cấp quả thật vì chuyện của lão Hải mà tốn không ít công sức nhỉ, thậm chí cả hiền nhân ẩn sĩ cũng mời đến."

Hiền nhân ẩn sĩ? Ý gì đây?

Trình Tinh Hà nói với ta rằng người này có thể được coi là một huyền thoại, một hình mẫu đạo đức trong ngành phong thủy.

Khi hắn được sinh ra trên trời đã xuất hiện một hiện tượng kỳ lạ, nghe nói lúc đó chim tước trên núi ríu rít vây quanh sân nhà của bọn họ giống như đang hành lễ.

Đây gọi là bách kê triều phượng, vì thế hắn mới có tên là Bách Vũ. Nó khiến người dân địa phương nghĩ rằng gia đình họ sinh được một hoàng hậu.

Không ngờ khi sinh ra lại là một bé trai, dân làng đều sửng sốt nhưng họ vẫn rất kính trọng hắn, cho rằng hắn tuyệt đối không phải người bình thường, vì thế đều cố gắng kết giao với gia đình họ, dự định sau này hưởng ké hào quang của gia đình nhân vật lớn.

Không ngờ, ngay từ khi sinh ra, hắn đã được trời phú cho một năng lực siêu nhiên...năng lực nhìn thấy tương lai.

Một hôm hắn nói với cha mình rằng đừng đi đến những nơi cao, cha hắn mặc dù đã đồng ý nhưng cũng không để tâm mấy đến những lời nói của con trai, kết quả ngày hôm đó trong lúc sửa nhà thì đã ngã chết.

Sau này hắn nói với mẹ rằng hôm nay không được đến gần nước, nhưng mẹ hắn chỉ trả lời đối phó và quên chuyện đó đi, kết quả tối đến khi giặt quần áo thì bị chết đuối.

Sau này, hắn cũng nói những lời tương tự với người thân và bạn bè của mình, một khi hắn nói những điều này ra, người nghe được những lời như vậy không ai còn sống sót.

Bây giờ những người xung quanh mới thấy sợ hãi, nói rằng hắn không phải là phượng hoàng, hắn là một con kền kền?

Kền kền ăn thịt người chết, khi một người chết đi, kền kền sẽ đến trước, giống như báo hiệu tang tóc, vô cùng xui xẻo, gọi là chim tử thần.

Vì vậy, mọi người trong làng đều sợ hãi và lảng tránh hắn, thậm chí không muốn chạm vào hắn, có người to gan còn ném phân vào nhà họ, bảo hắn biến khỏi làng.

Gia sản tổ tiên để lại chẳng bao nhiêu, hắn thì lại còn nhỏ tuổi, biết đi đâu bây giờ? Người trong làng thấy dùng biện pháp mạnh mẽ hay mềm mỏng cũng đều không được, sợ bị liên lụy nên đã báo quan rằng hắn ăn cắp đồ của làng và trêu ghẹo các cô gái trong làng nên đã bị bắt và chịu nghiêm hình suýt chút nữa mất mạng...bây giờ hắn đã bị mù một mắt, mắt mà chúng ta thấy chỉ là mắt giả.

Một ngày nọ, lúc ở trong tù, hắn lại đột nhiên hét lên, nói rằng trong làng sắp xảy ra chuyện, nhờ quản ngục giúp hắn chuyển lời bảo người dân trong làng mau chạy trốn.

Nhưng quản ngục làm sao có thể tin lời hắn, dù hắn có rập đầu lạy cũng vô ích.

Vì vậy, đêm đó, không biết bằng cách nào hắn đã trốn ra khỏi ngục, hét về phía làng rằng sắp có nước, mau chạy đi!

Người trong làng thấy hắn lại đến “báo tang” thì cầm đồ lên và đánh hắn, kết quả lũ quét ập đến nhấn chìm các ngôi nhà trong làng, người chết rất nhiều, chỉ còn những người đuổi theo đánh hắn là được sống sót.

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc:

CUỘC SỐNG ĐỈNH CẤP CỦA HỨA HÂM: Hài hước, đô thị, sảng văn…

Chương 691 - Quả Nhiên Không Đến

Chương 691: Quả Nhiên Không Đến

Sau đó, những người đuổi theo đánh đập hắn mới nhận ra rằng hắn thật sự muốn cứu người, vì vậy họ đã quỳ lạy hắn và nói rằng hắn là một thánh nhân.

Nhưng hắn lại khóc lớn, nói rằng mình vô dụng không thể giúp được cha mẹ và người thân trong làng.

Lẽ ra hắn phải căm hận dân làng này vì đã bị họ bắt nạt nhiều như vậy, khi biết sắp có thủy nạn, hắn nên thấy vui mừng hả dạ mới đúng, nhưng tại sao hắn lại muốn đi cứu người?

Hắn chỉ nói một câu, nói rằng đó là mạng người! Nợ khác thì có thể trả lại được nhưng người đi rồi thì sẽ không trở về được nữa.

Sau khi việc này được truyền ra, một vị tiên sinh lợi hãi vì ngưỡng mộ mà tìm đến và nhận hắn làm đồ đệ, kể từ đó hắn đã gia nhập nghành phong thủy.

Trước nay hắn xem phong thủy không bao giờ cần trả tiền, chỉ xin đủ cơm ăn áo mặt...hắn cũng không xem cho những người giàu có mà chỉ giúp đỡ những người nghèo, gặp phải người ăn quỵt hoặc những người mắng hắn không tin mình, hắn chỉ mỉm cười cho qua, hắn quả thực giống như vị thánh hiền trong sách vở.

Lấy đức báo ân, mẫu mực thiên hạ.

Bốn phái Đông, Tây, Bắc, Nam, Bắc và phủ Thiên sư đã từng ngưỡng mộ tên tuổi của hắn và mời hắn gia nhập nhưng hắn đã từ chối, nói rằng việc đó có rất nhiều ứng viên, nhưng người cứu khổ giúp nghèo thì chỉ có mình hắn, mỗi ngày hắn chỉ sống nhàn tản tự do, hành tung bất định như một ẩn sĩ, chỉ làm việc thiện tích đức, không cần công danh lợi lộc.

Trong ngành này có rất nhiều truyền thuyết về hắn, có người còn gọi hắn là Tế Công sống, luôn chấp niệm với việc cứu thế giúp người.

Mọi người bàn tán rất nhiều, nói rằng Thủy thánh hiền đã trở thành thiên cấp, quả là có trời đất phù hộ, ngoại trừ hắn, quả thật không ai có tư cách này.

Mọi người vỗ tay như sấm, ta cũng vỗ tay theo.

Thủy Bách Vũ liên tục cảm tạ nói:

"Tứ tướng cục là chuyện lớn, chúng ta làm nghề phong thủy, vì vậy nên tận lực trợ giúp bình dân thế gian trong khả năng của mình. Hiện tại, có người lợi dụng chuyện tứ tướng cục để gây nhiễu loạn, thậm chí còn nhiều lần xảy ra án mạng, chúng ta phải tìm ra kẻ đứng đằng sau để đòi lại công lý bằng mọi giá!"

Nội dung của đại hội ban đầu là để lão Hoàng tiết lộ kẻ chủ mưu đằng sau, nhưng khi lão Hoàng xảy ra chuyện, nội dung lại trở thành yêu cầu mọi người cùng tìm ra thủ phạm thực sự đã hại lão Hoàng. Ngoài ra, nếu phủ Thiên sư đã không thể thuận lợi bảo vệ tứ tướng cục, vậy thì chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết, nhất định phải đồng tâm hiệp lực tìm ra những manh mối còn lại trong chuyện tứ tướng cục...bảo vệ tứ tướng cục và không để xảy ra sai sót nào nữa.

Nếu những người có mặt ở đây đều nhận mình là người ưu tú thì tất nhiên đều hy vọng lập công, tục ngữ có câu thời thế tạo anh hùng, bọn họ đều háo hức thử sức, muốn nhân lúc tình hình rối loạn để thể hiện bản lĩnh hơn người, đây là đại công đức, nếu thành công bản thân sẽ trở thành mười ba thiên cấp, mười bốn thiên cấp!

Có người nói không dám mơ đạt được thiên cấp, nếu có được chuông phong thủy bát quái đã là nở mày nở mặt với tổ tiên lắm rồi.

Chuông phong thủy bát quái, đó là thứ gì?

Trình Tinh Hà giải thích với ta:

“Cái này mà ngươi cũng không biết sao, đây là giải thưởng tiêu chuẩn cao nhất trong ngành phong thủy, ba năm mới được trao một lần, những ai lập được đại công mới nhận được nó, trước khi đạt được mười hai thiên cấp đều phải đạt được chuông phong thủy bát quái này, vì vậy có được nó đồng nghĩa với việc ngươi đã trở thành ứng cử viên sáng giá cho đợt mười hai thiên cấp tiếp theo, mang thứ này bên người, ngươi chính là nhân vật lớn trong ngành."

Vừa nghe xong ta đã rất ngưỡng mộ, ta nhiều nhất cũng chỉ từng đeo chuông bạc của phủ Thiên Sư, sau khi rời khỏi phủ Thiên Sư ta cũng không tiện mang theo nó, vì vậy mỗi lần ra ngoài đều bị người ta mắng là hồ ly thiền không có môn phái, nếu có thể có được cái chuông đó, ông đây cũng không bị mắng là gáo học nữa.

Tuy nhiên những người khác cũng có mong ước này, ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau và tự thấy hổ thẹn, đừng nói là lập công, hai chúng ta đã góp không ít công sức vào việc phá vỡ tứ tướng cục, trước khi tìm ta hung thủ thật sự, hai chúng ta có lẽ phải đứng ra chịu tội trước.

Dù thế nào cũng phải tìm ra người đứng sau Giang Thần trước.

Ta nhìn về phía chỗ ngồi của giang, hà, hồ, hải...lão Giang quả nhiên không đến, Giang Cảnh đang ngồi vào vị trí đó.

Trình Tinh Hà chú ý tới ánh mắt của ta, trầm giọng nói:

“Đúng rồi, tên khốn Giang Thần kia cũng là người Giang gia, người hại lão Hoàng có phải là lão Giang không? Hắn cũng thuộc mười hai thiên cấp, rất có năng lực này, huống hồ, chuyện này lại được tổ chức ở Giang gia, lão Giang đó thậm chí còn không ló mặt ra, kêu tên tiểu tử Giang Cảnh ra mặt làm vẻ hung hăng, rõ ràng là có vấn đề."

Chương 692 - Kết Giao

Chương 692: Kết Giao

Lão Giang quả thật có hiềm nghi nhất, nhưng thứ nhất chúng ta không có chứng cứ, thứ hai, tờ giấy trong tay lão Hoàng cũng không phát hiện manh mối có liên quan đến lão Giang, nói có sách mách có chứng, bây giờ không có chứng cứ nói ra cũng không ai tin.

Giang Thần đến tham gia đại hội này chính là vì lão Hoàng và ta, nhất định hắn đã xử lý vô cùng sạch sẽ, chúng ta phải tìm ra chứng cứ thì mới có thể vạch trần bộ mặt thật của bọn họ.

Nhìn lên khán đài, mặc dù Tiểu Hắc Vô Thường cũng đã góp sức phá vỡ Chu Tước cục nhưng lại ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, đứng một bên vô thưởng vô phạt, tố chất tâm lý thật khiến người khác ngưỡng mộ.

Thủy Bách Vũ này thật sự rất có phong thái của một người lãnh đạo, chỉ mới nói vài câu mà đã làm mọi người trở nên rất phấn khởi, quả thật là một trụ cột.

Lúc này, Thủy Bách Vũ nói tiếp:

"Có một tiên sinh đã lập công lớn trong chuyện hôm nay, cứu được mạng người, đại hội thanh nang chúng ta trước nay thưởng phạt rõ ràng, vì vậy ta kiến nghị phát cho người đó chuông phong thủy bát quái xem như là phần thưởng, những vị khác có ý kiến gì không?"

Những người khác đều gật đầu, Giang Cảnh không biết vì sao lại lộ ra vẻ mặt không vui, nhưng thiểu số phải phục tùng đa số nên hắn cũng không có ý kiến gì.

Lập công lớn? Những người xung quanh bỗng tỏ ra ngưỡng mộ:

"Là ai vậy?"

Trình Tinh Hà cũng trở nên phấn khích:

"Ai mà lại may mắn như vậy?"

Không ngờ Thủy Bách Vũ lại nhìn ta và nói:

"Lý Bắc Đẩu đã cứu thiên cấp lão Hoàng, chuông phong thủy bát quái lần này là dành cho ngài Lý Bắc Đẩu!"

“CMN!”

Trình Tinh Hà lập tức đứng lên:

“Thất Tinh, lúc nhận về ngươi có thể cho ta mượn đeo chút không?”

Ta mơ màng một lúc, Bạch Hoắc Hương đứng một bên đẩy ta:

"Mau lên đi!"

Ta chỉ có thể bước lên khán đài, Đỗ Hành Chỉ nhìn ta, nàng vô cùng vui mừng, nhiệt liệt vỗ tay, mặt đỏ ửng, bà Mạc Long cũng vừa mỉm cười vừa gật đầu nhìn ta, mặt của Tiểu Hắc Vô Thường như bị tê liệt, cũng nói lời chúc mừng, Để Hồng Nhãn liếc nhìn ta, trợn tròn mắt, nhưng vào lúc này hắn cũng không dám tỏ thái độ gì, gượng gạo nở nụ cười đáng sợ.

Thủy Bách Vũ cầm lấy một chiếc chuông vô cùng tinh xảo đeo lên người ta.

"Ta thay mặt mười hai thiên cấp, thay mặt lão Hoàng cảm ơn ngươi."

Ta vội xua tay:

“Lão Hoàng là bạn của ta, ta cứu hắn cũng là lẽ đương nhiên…”

Thủy Bách Vũ nhìn ta cười rồi đột nhiên thấp giọng nói:

"Đã lâu không gặp, không ngờ ngươi đã lớn như vậy rồi."

Gì cơ? Ta nhất thời tưởng rằng mình đã nghe nhầm, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, sao lại nói là đã lâu không gặp?

Nhận nhầm người sao?

Nhưng chưa đợi ta trả lời hắn đã nói tiếp:

“Khi về nhà ngươi có thể xem lại những bức ảnh cũ, biết đâu ngươi lại phát hiện gì đó mà ngươi đã muốn biết từ lâu.”

Bức ảnh cũ? Hắn nói không đầu không đuôi, có ý gì đây?

Nhưng sau khi Thủy Bách Vũ nói xong, hắn lại vỗ tay như không có chuyện gì, giống như câu nói vừa rồi không phải do hắn nói ra.

Ta biết rõ hắn không muốn để người khác biết hắn đã nói câu đó.

Vì vậy, ta chỉ có thể cúi đầu chào.. vì đây là lần đầu trong đời lên nhận giải nên ta thật sự không biết nên phản ứng thế nào cho thích hợp.

Mọi người phía dưới đang bàn tán náo nhiệt:

“Nghe nói có được chuông phong thủy bát quái là bước đệm để đạt được nhất phẩm địa cấp, nhưng hắn chỉ mới ở mức huyền cấp...đây quả là lần đầu tiên trong hàng trăm năm kể từ khi đại hội thanh nang được tổ chức?"

"Đừng nói đến chuông phong thủy bát quái nữa, hắn là huyền cấp đầu tiên được mời tham dự đại hội thanh nang!"

"Tuổi còn trẻ mà đã có năng lực như vậy, sớm muộn gì cũng có thể gia nhập thế hệ sau của mười hai thiên cấp!"

"Đúng vậy, tiền đồ rộng mở!"

Ta không để ý đến những lời này mà chỉ nhìn sang Thủy Bách Vũ...người này có lai lịch thế nào?

Khi định thần lại, ta bỗng thấy xấu hổ vì đã đứng ở sân khấu khá lâu nên đã vội đi xuống.

Trình Tinh Hà nắm lấy ta, không khỏi phấn khích nói:

"Thất Tinh, giá trị của ngươi coi như đã tăng lên rồi!"

Nói xong, hắn giật lấy cái chuông và ngắm nghía nó thật lâu, còn so sánh nó với cái trên người mình.

Không biết cái chuông đó làm bằng chất liệu gì nhưng trông có vẻ đắt tiền, trên đó là bát quái được ghép bằng khối hắc ngọc và bạch ngọc.

Xung quanh là những ánh mắt ghen tị, đây là lần đầu tiên trong đời ta được người khác ngưỡng mộ như vậy, nó khiến ta không biết làm gì.

Sau khi đại hội kết thúc, nhiều người đổ xô đến chúc mừng ta, những kẻ chê bai dị ứng với việc ngồi cùng huyền cấp xông đến trước tiên, họ nắm lấy tay ta không buông, nói rằng ngồi gần ta là duyên phận, nàng tên gì gì đó, hy vọng có thể kết bạn với ta.

Có được chuông phong thủy bát quái đồng nghĩa với việc đã nhân được sự công nhận chính thức của đại hội thanh nang, vị trí của ta trong ngành đã được củng cố, những người lạnh lùng bàng quan cũng đều quay sang kết giao với ta.

Chương 693 - Vẫn Ổn

Chương 693: Vẫn Ổn

Điều này cũng giống như đầu tư, mua cổ phiếu tăng giá chứ không mua hạ giá, thấy ta là một cổ phiếu tiềm năng, mọi người cũng mong muốn được hưởng vận may cùng ta.

Xử lý xong, Đỗ Hành Chỉ cũng đi tới, nàng đỏ mặt muốn nói chuyện với ta nhưng nhìn mặt ta, nàng sửng sốt một lúc, vừa định nói thì Bạch Hoắc Hương đã đi ra giữa chừng, nói rằng trên người nàng có hàn khí muốn xem giúp nàng và rồi thẳng tay kéo nàng ấy đi.

Vừa rồi còn cãi nhau ầm ĩ, bây giờ lại chủ động khám bệnh cho người ta, phụ nữ thật là khó đoán.

Ô Kê cũng tỏ vẻ đắc chí, huênh hoang với giới nhị đại rằng các ngươi có thấy không, đây là sư phụ của ta, sư phụ của các ngươi có ai có chuông bát quái phong thủy không?

Những nhị đại kia cũng rất ngưỡng mộ, nói rằng lão Hà không hổ danh là lão Hà, có tầm nhìn xa trông rộng, có một sư phụ như vậy dẫn dắt, con đường thăng quan tiến chức của Ô Kê rất rộng mở, một số thậm chí còn nhờ Ô Kê giới thiệu hắn với sư phụ, hỏi rằng sư phụ có thể nhận thêm đồ đệ không.

Nghĩ tới đây, ta vội kéo Ô Kê lại:

“Tại sao đại hội thanh nang lần này có rất nhiều thiên cấp không đến tham dự?”

Ô Kê chần chừ một lúc rồi nói:

“Sư phụ, ngươi là người của chúng ta nên ta chỉ nói với ngươi...ông của ta đã tính toán được rằng đại hội thanh nang lần này thủ phạm thật sự muốn nhìn thấy tai họa đổ máu nên mới không xuất hiện."

Nếu lão Hà cũng có thể tính ra, những thiên cấp khác cũng không ngốc, không biết là lão Hoàng không tính ra hay là do cao nhân gan to, thế này chẳng phải đã trúng kế rồi sao?

Ta suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

“Đúng rồi, lão Giang đó là ai vậy?”

Ô Kê ngẩn người:

"Lão Giang? Ngươi hỏi lão già tàn tật phế vật đó làm gì?"

Tàn tật? Ta lập tức cau mày:

"Hắn bị tàn phế sao?"

Ô Kê ghiêm túc gật đầu:

"Đã hơn mười năm rồi, hắn nói rằng muốn bế quan tu luyện, đến nay vẫn chưa xuất đầu lộ diện. Ông của ta sớm đã đoán ra, nói hắn vì tàn tật nên mới không chịu ra ngoài...hừ, già trẻ trong Giang gia đều cùng một giuộc, thà chịu khổ chứ không chịu mất mặt, hắn sợ người khác cười nhạo mình."

Hắn nói với vẻ mặt hả hê:

"Thật ra, hắn làm gì có thể qua mắt được ông của ta."

Hóa ra Giang gia và Hà gia trước nay luôn có mâu thuẫn với nhau...năm đó vì tranh giành thứ hạng mười hai thiên cấp mà đã gây chuyện không vui với nhau, thảo nào Ô Kê khi nhìn thấy Giang Cảnh lại tỏ vẻ thù địch như vậy.

Tính toán của lão Hà chắc chắn không sai, nếu Giang gia thật sự bị tàn tật và không thể ra ngoài, vậy thì hắn làm sao có thể hãm hại lão Hoàng?

Nói ra, đây có phải là một sự trùng hợp? Giang Qua Tử què quặt, lão Giang thì bị tàn phế...

Không lẽ lão Giang đã đóng giả làm Giang Qua Tử?

Điều này cũng thật hy hữu, lão Giang là một người nổi tiếng kiêu ngạo, nhưng Giang Qua Tử lại người kham khổ và đầy thù hận, họ không thể là cùng một người, hơn nữa cả hai đều bị tàn tật là trùng hợp ngẫu nhiên hay là do nguyên nhân nào khác ?

Ta mơ hồ cảm nhận được mục tiêu của họ đều liên quan đến tứ tướng cục. Không, là Chân Long huyệt mới đúng.

Ta lại nghĩ đến tấm giấy màu vàng đó...Tâm, rốt cuộc nó nghĩa là gì?

Lúc này, Tiểu Hắc Vô Thường cũng đi tới, hắn lại nở một nụ cười đáng sợ giống như một bức tượng đất sét bị nghiền nát.

Ta hơi lo lắng và hỏi hắn Tiểu Bạch Vô Thường thế nào rồi?

Tiểu Hắc Vô Thường mí mắt giật giật, gượng gạo cười nói:

"Vẫn ổn."

Vẫn ổn?

Vậy thì hơi kỳ lạ, rõ ràng lúc đó Tiểu Bạch Vô Thường đã chết và sớm đã bị mắt hồ ly mang đi, sao có thể vẫn ổn được?

Nhưng khi nhìn vào cung huynh đệ của Tiểu Hắc Vô Thường, ta đã ngẩn người một lúc.

Cung huynh đệ của hắn có một tà khí rất kỳ lạ.

Tiểu Bạch Vô Thường...không phải người, cũng không phải ma?

Ta lập tức hỏi hắn:

"Sau khi Tiểu Bạch Vô Thường bị ngươi bắt đi đã xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Hắc Vô Thường mặt cứng đờ trong chốc lát rồi nói:

"Chuyện này ngươi không cần biết, nhưng ta cũng nói cho ngươi biết một điều...giai đoạn này ngươi phải cẩn thận với người bên cạnh."

Người bên cạnh ta?

Tiểu Hắc Vô Thường mạnh mẽ gật đầu:

"Càng gần gũi thì càng phải cẩn thận...chuyện này ta không nên nói, nhưng coi như ta trả lại ân tình cho ngươi."

Đúng vậy, nghề của chúng ta chú trọng nhìn thấu chứ không vạch trần, tiết lộ cụ thể quẻ bói quá cũng không tốt.

Ta vội cảm ơn Tiểu Hắc Vô Thường, đồng thời càng cảm thấy khó chịu hơn.

Trước đây A Mãn và Đỗ Hành Chỉ đều nói rằng ta sẽ bị người khác hãm hại, ta quả thật đã bị Giang Thần hãm hại, còn tưởng rằng sự việc đã kết thúc, không ngờ...vẫn chưa bắt đầu?

Hơn nữa lại còn là những người thân cận của ta...người thân cận của ta tổng cộng cũng chỉ có vài người cùng ta vào sinh ra tử này. Nếu không thể tin tưởng họ thì ta còn có thể tin tưởng ai?

Chương 694 - Dẫn Linh

Chương 694: Dẫn Linh

Đỗ Hành Chỉ vẫn muốn đến tìm ta nhưng phủ Thiên Sư lại có người đến tìm nàng nói gì đó, Đỗ Hành Chỉ cau mày và bước đến nói với ta:

“Bắc Đẩu, ngươi vẫn chưa qua khỏi kiếp nạn này, mọi việc đều phải cẩn thận, có chuyện gì nhất định phải đến tìm ta, khi nào rảnh ta lại tới thăm ngươi."

Nói xong, nàng rời đi cùng những người đó.

Ô Kê cũng đi theo sau...nói rằng đã phát hiện ra một số manh mối mới về tứ tướng cục.

Đây là chuyện cơ mật nên người ta không thể nói cho ta biết, thấy họ đi rồi, sếp Giang đi tới, muốn đưa ta vào nội viện gặp người nhà họ Giang.

Còn phải gặp người nhà họ Giang, bây giờ chỉ cần nghe chữ này thôi ta đã thấy đau đầu.

Nhưng ta vẫn suy nghĩ và hỏi:

“Tỷ, ta nghe nói bên Giang gia của các ngươi có một gia tộc làm nghề phong thủy, còn có một lão già họ Giang rất xuất chúng, nếu tiện, ngươi có thể..."

Nghe vậy sếp Giang lắc đầu nói:

"Đúng là vậy nhưng lão phu đã bế quan, chúng ta không thể gặp được, thật sự hơi bất tiện."

Xem ra Ô Kê đã nói đúng.

Nếu đã không thể gặp được lão Giang, vậy thì không cần phải đến nhà Giang gia nữa, ta cũng lười gặp Giang Cảnh và Giang Thần, đặc biệt là Giang Thần, bất luận hắn có thân phận như thế nào, nếu tìm được cơ hội, ta sẽ trả lại hắn gấp mười lần.

Sếp Giang rất thất vọng, nhưng cũng không còn cách nào khác ngoài việc để ta rời đi, nàng còn nói với ta rằng họ đều là họ hàng, bảo ta không làm việc thì nên ra ngoài vận động nhiều hơn.

Ta gật đầu và xin phép rời đi, nhưng ta lại không nhìn thấy lão Hoàng nên có hơi lo lắng. Bạch Hoắc Hương bảo ta đừng lo lắng chuyện bao đồng nữa, có nàng ra tay chữa trị, lão Hoàng sẽ không sao, bởi vì có giao tình với Huyền gia nên đã từng cùng Tiểu Hắc Vô Thường sang Huyền gia dưỡng bệnh.

Vậy thì ta yên tâm rồi, đúng rồi, còn có lão Hoàng! Nếu một ngày nào đó hắn thật sự có thể nhớ lại chuyện xảy ra hôm nay thì sao!

Mọi việc ở đây đã xong xuôi, chúng ta đi thẳng ra ngoài, khi ra đến cửa, ta lại ngửi thấy mùi thơm thanh mát của cây, ta ngẩng đầu nhìn cái cây phong thủy đó.

Thực ra ta đã sớm đoán ra từ lâu...kể từ khi bước vào nhà họ Giang, mộc tinh này vẫn luôn theo sau giúp đỡ ta.

Tinh quái dạng thực vật sẽ khó tu hành hơn dạng động vật, nhưng tố chất của quái tinh ở cây cổ thụ này lại rất hiền lành, ta đã nhấc cháu trai của bà Mạc Long ra, xem như đã giúp nàng ấy nên nàng mới đền đáp lòng biết ơn của mình.

Loại tinh này theo lý nên bảo vệ người nhà của mình, nhưng nàng vì ta mà đã đối đầu với gia chủ Giang Thần...bí mật nới lỏng dây thừng tơ vàng ngọc vĩ của ta.

Lúc đó sở dĩ ta ngửi thấy mùi nhựa cây là do nàng là yêu tinh bảo vệ nhà cửa, khuỷu tay hướng ra ngoài, nhưng vì giúp ta nên mới chịu phạt.

Bây giờ, toàn bộ thân cây đã héo rũ xuống, rõ ràng nguyên khí đã bị tổn thương nghiêm trọng. Còn luồng khí uất hận lượn lờ khắp cây lại càng đậm đặc hơn.

Trình Tinh Hà đập vào đầu ta:

"Ngươi đang nghĩ gì vậy? Đã lâu không yêu đương nên nhìn thấy một cái cây cũng thấy xinh đẹp sao?"

Ta lắc đầu và hỏi Trình Tinh Hà:

"Trên người ngươi có đinh sắt không? Ta muốn chín cái."

Trình Tinh Hà nhìn ta như nhìn một kẻ ngốc:

"Đinh sắt? Ngươi nghĩ ông đây là Doraemon sao?"

Không ngờ Bạch Hoắc Hương lại nói:

"Ta có, nhưng ngươi muốn chín cây đinh sắt để làm gì?"

Ta nhìn chằm chằm vào cái cây lớn và khẽ mỉm cười:

"Để cứu một người."

Bạch Hoắc Hương nhìn cây phong thủy đó giống như muốn hiểu điều gì đó, bàn tay tuyệt mỹ của nàng chìa ra như bông hoa đang nở và từ trong lòng bàn tay trắng nõn xuất hiện chín cây đinh.

Thấy nàng lấy ra những thứ này giống như trò ảo thuật, vẻ mặt Trình Tinh Hà rất kinh ngạc:

"Chánh Khí Thủy, ngươi mang theo kim châm cũng không sao, nhưng ngươi đem theo những thứ này để làm gì chứ?

Bạch Hoắc Hương không thèm ngẩng đầu nói:

"Mổ sọ."

Nghe vậy, Trình Tinh Hà thấy ớn lạnh trong đầu và rụt cổ lại.

Không cần phải nói, hình dạng của những chiếc đinh này thật sự rất tốt, sắc bén và chắc chắn, mở ra chỉ có chuẩn.

Tập trung hơi thở, lúc trước thân cây tràn đầy năng lượng xanh tươi, oán khí không thấy rõ, bây giờ thân cây rũ xuống, oán khí càng thêm rõ ràng.

Ta đã xem kỹ vị trí và cắm chín cây đinh theo thứ tự.

Trình Tinh Hà cũng hiểu, thấp giọng nói:

"Ngươi muốn dẫn linh à?"

Vừa nói hắn vừa lo lắng đứng trước mặt ta, sợ người nhà Giang gia phát hiện.

Dù sao đây cũng là cây phong thủy của Giang gia, nếu như cây này xảy ra chuyện gì, nó sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến Giang gia, nó chẳng khác nào đào chân tường nhà người khác.

Nhưng ta không quan tâm nhiều đến vậy, cái cây này sắp không sống nổi nữa rồi, nếu còn không dẫn mộc tinh ra, nó chỉ còn con đường chết.

Cây này có linh khí trường tồn, phương pháp này rất khó để người thường phát huy hiệu quả, may mà ta có linh khí của lão Hải.

Chương 695 - Thủy Bách Vũ

Chương 695: Thủy Bách Vũ

Chín chiếc đinh sắt vừa cắm vào, một luồng khí mạnh mẽ đột nhiên tuôn ra từ phía dưới, oán khí càng thêm đậm đặc.

Sau khi khí tan ra hết, một mảnh vỏ cây tách ra, Trình Tinh Hà lập tức nói:

"Mau lên, người nhà Giang gia ra rồi!"

Quả nhiên người nhà Giang gia cũng lần lượt ra ngoài.

Ta cũng muốn nhanh lên, nhưng vỏ cây đâu phải giấy vệ sinh, đâu dễ xé ra như thế.

Bạch Hoắc Hương liếc nhìn phía đối diện, chậm rãi ngồi xổm xuống và rắc một thứ gì đó trên mặt đất.

Thứ đó có mùi rất thơm, vừa chạm đất ta đã nghe một tiếng “xì”.

Sau đó, từ trong cây cỏ có rất nhiều sinh vật sống nhảy ra khiến Trình Tinh Hà và ta giật mình một phen.

Thằn lằn, dơi, chuột đồng...vô số sinh vật sống lao thẳng vào cổng nhà Giang gia giống như đang sợ hãi.

Người nhà Giang gia vốn đã có tâm trạng không tốt, đột nhiên ở đâu xông ra nhiều sinh vật như vậy, ai nấy đều kinh hãi, có vài người ngã xuống, có người còn tưởng có động đất, liền bảo mọi người chạy đến chỗ thoáng.

Sau một hồi ầm ĩ như vậy, không ai để ý đến tay chân của ta dưới gốc cây phong thủy.

Nhân cơ hội này, ta vận hành khí tách mảnh vỏ cây ra và thấy một vật nhỏ bên trong giống như một tượng đất sét, sau một thời gian dài nó đã hòa vào với thân cây.

Trên bức tượng đất sét còn có những lá bùa điểm xuyết bằng chu sa và sơn vàng.

Ta bẻ bức tượng đất sét ra và đột nhiên có một tiếng "rộp", trên đầu có rất nhiều lá rơi xuống.

Cái cây đó đã chết.

Ta giấu tượng đất sét vào lòng, tiếp tục đi ra ngoài như không có chuyện gì xảy ra, ta nghe thấy người nhà Giang gia cũng chú ý đến cây phong thủy:

“Này, cái cây này bị sao vậy?”

"Nào là vật sống gây loạn, nào là cây chết...có phải gặp xui xẻo không..."

"Cmn, Giang gia chúng ta là gia tộc thế nào, sao có thể gặp xui xẻo, mau tìm người làm vườn đến xem, cây phong thủy này năm đó là do lão gia trồng, đã dặn dò phải chăm sóc cẩn thận, tuyệt đối không để nó chết!"

Không kịp nữa rồi, cây phong thủy đã chết, vận may của con cháu nhà họ nhất định sẽ sa sút trong một thời gian.

Nghe vậy Trình Tinh Hà tỏ ra rất đắc ý và giơ ngón tay cái lên với ta:

"Trước khi đi cũng không quên phá hoại kẻ thù, Thất Tinh ngươi quả là một nhân tài."

Lúc đầu ta thật sự không nghĩ nhiều.

Tuy nhiên, ta sớm đã nhìn ra dưới gốc cây có oán khí, thế nên đã biết được cây phong thủy này ra đời như thế nào.

Trên cây này có mộc tinh, là điềm lành, nhưng nó không phải tự nhiên mọc ra mà lại được trồng.

Giống như người hiện đại nuôi cấy ngọc trai và đặt lõi hạt vào trong vỏ trai để kích thích vỏ trai sinh ra ngọc trai, mộc tinh cũng có thể vận hành theo cách tương tự.

Phong ấn linh hồn của một người sống, tốt nhất là một trinh nữ trong một cái cây, để linh hồn trộn lẫn với cây và sinh ra mộc tinh một cách nhân tạo.

Mộc tinh tự nhiên là linh khí cảm tạ trời đất, hoặc là vận khí của gia đình hưng thịnh nên là dấu hiệu của sự may mắn, nhưng cây được trồng thì khác...hiệu quả của chết yểu càng tốt hơn nên mặc dù cây có mộc tinh cũng có thể khiến Giang gia gặp vận may dồi dào, nhưng bản thân nàng lại không mong muốn điều này.

Mặc dù nàng mang lại may mắn cho gia đình họ Giang, nhưng nàng lại rất căm hận Giang gia, họ khiến nàng không thể đầu thai, không có được tự do, vì vậy nên mới dần tích tụ oán khí.

Cũng chính vì vậy nên nàng mới đặc biệt cảm ơn ta...mộc tinh ôn hòa, có ơn ắt báo đáp.

Còn trên tượng đất sét nhỏ này đã nảy mầm...lúc về để nàng ở một nơi thích hợp và để nàng tự do là được rồi.

Sau khi nghe vậy, Trình Tinh Hà thở phào nhẹ nhõm:

"Phải dạy cho họ một bài học, nếu không lại bắt nạt, khinh dễ chúng ta là người nông cạn!"

Quay người lại, ta thấy bóng dáng cao ráo của Giang Thần đang dựa vào khung cửa, hắn lạnh lùng nhìn ta, phát hiện ta đang nhìn hắn, hắn thậm chí còn nở một nụ cười.

Chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu, ta mơ hồ cảm nhận được chuyện giữa ta và Giang Thần chỉ vừa mới bắt đầu.

Còn Thủy Bách Vũ đó...sao hắn lại biết ta?

Về đến nhà, vừa mở cửa thì thấy ông lão đang nằm phơi nắng ngoài ban công, Tiểu Bạch Cước trắng nõn ngủ gật trong vòng tay hắn như thường lệ, vòng lấy tạp dề hoa, Ách Ba Lan đang đảo thìa rất vui khi thấy chúng ta:

"Ca, các ngươi về rồi à!"

Ta nhìn thoáng qua, thấy trên tay bé nhỏ trắng nõn của Ách Ba Lan có mấy vết phồng rộp, ta không khỏi cau mày:

“Sao lại thế này?”

“Ông cậu ba không ăn đồ ăn ngoài, nói có mùi dầu như xác chết nên ta cũng không còn cách nào khác!”

Ách Ba Lan vẻ mặt khổ sở:

“Có thể nói ta lên phòng khách và xuống phòng bếp đều được.”

Sau đó, giống như nhớ ra gì đó nàng vội vàng nói:

"Đúng rồi, ca ca, lần này là nhờ ông cậu ba, nếu không, ngươi đã không thể thấy chúng ta!"

Nói thế là ý gì?

Chương 696 - Sự Tò Mò Mạnh Mẽ

Chương 696: Sự Tò Mò Mạnh Mẽ

Ách Ba Lan kéo ta đến bên bếp lửa, kể lể sống động mọi chuyện với ta, nói rằng hôm đó sau khi nấu cơm xong, nghe thấy ông lão gác mộ dưới lầu nói rằng đã lấy vật cúng cho người chết xuống và gửi hắn rất nhiều thọ đào, nói rằng ít mua bánh bao lại.

Sau khi lấy bánh bao trở về, ăn cơm không bao lâu liền ngủ thiếp đi, kết quả thấy choáng váng buồn nôn, mở mắt không được, còn mơ hồ thấy ông lão chạy mấy bước ra ngoài, tắt bếp ga, cửa sổ mở lộng gió, lúc này hắn mới biết mình quên tắt ga nên khí xì ra ngoài.

Sau đó, nàng mô tả với ta:

"Ngươi không biết ông cậu ba mạnh mẽ thế nào đâu, hắn có thể được xem là Triệu Tử Long đã nghỉ hưu..."

Nhưng ta lại cau mày, ông già biết tắt bếp ga?

Chứng mất trí nhớ của hắn đã có chuyển biến tốt?

Ta nhìn sang Bạch Hoắc Hương, Bạch Hoắc Hương ngẩn người một lúc, sau đó nàng quay mặt đi theo phản xạ giống như sợ bắt gặp ánh mắt của ta:

"Haiza, ta khát nước rồi, Trình Tinh Hà, nước ô mai của ngươi đâu?"

Trình Tinh Hà không hiểu chuyện gì chìa hai ngón tay ra:

"Hai tệ rưỡi một cốc."

Ta có thể nhận ra đôi tai của ông già đang dựng lên.

Ta túm lấy Ách Ba Lan, nhỏ giọng hỏi:

“Lúc ta không có ở nhà, ông già đã làm gì vậy?

Ách Ba Lan đáp:

"Cũng không làm gì, chỉ ngồi viết vẽ gì đó trên lịch, sau khi viết xong thì đốt đi. Ta nói với hắn rất nguy hiểm nhưng hắn nói hắn muốn báo tin cho các chư hầu không nên chậm trễ."

Phong hỏa hí chư hầu?

Viết và vẽ...

Ta cũng đã từng thấy, trên lịch còn nhiều lắm.

Vì vậy, ta lấy một cây bút chì và tô vào phần còn lại trên lịch.

Nét chữ hiện lên trên vết bút chì...là một quẻ tượng, nhà gia chủ gặp hỏa hoạn.

Thảo nào hắn biết có khí gas rò rỉ, giống như ta đoán, lý do mắc chứng mất trí nhớ của ông già không đơn giản.

Ta ngồi xổm xuống bên cạnh hắn:

“Ông cậu ba, ta hỏi ngươi một chuyện...tại sao ngươi lại lập ra ba quy tắc đó cho ta?”

Không hợp với nhóm âm dương, không bước vào cửa phong thủy, không đi Dương Thủy Bình.

Ông cậu ba méo mó:

"Ai da, ta bị cao huyết áp, ta không tắm đâu."

Có ai hỏi ngươi tắm hay không đâu?

Ta không có năng lực đánh thức người giả vờ ngủ...hắn là ông cậu ba của ta, ta không thể kích động hắn.

Vì vậy, ta nhanh chóng hồi tưởng lại, Thủy Bách Vũ nói muốn ta nhìn lại những bức ảnh cũ.

Nhưng môn kiểm đã bị cháy như vậy, cái gì cũng không còn, ta biết đi đâu tìm lại bức ảnh cũ đây?

Hơn nữa...Bạch Hoắc Hương là người tinh ý, chuyện của ông cậu ba không thể giấu được nàng, vậy tại sao nàng lại giúp ông cậu ba giấu ta?

Lúc này Bạch Hoắc Hương đang nằm trên ghế sô pha xem điện thoại, ta bước sang nhìn, dường như là trang chủ của Zhihu...yêu thầm là trải nghiệm thế nào.

Ta quyết tâm xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với nàng để hỏi thăm về chuyện của ông cậu ba, ta hỏi nàng:

"Ngươi có người mình yêu thầm rồi sao?"

Bạch Hoắc Hương không kịp đề phòng úp điện thoại lại, đỏ mặt nói:

"Liên quan gì đến ngươi?"

Ta vội nói:

"Là ai vậy, ta giúp ngươi mai mối."

Sau khi ta mai mối cho ngươi, ngươi phải kể cho ta biết chuyện của ông cậu ba.

Bạch Hoắc Hương do dự một chút giống như phải hạ quyết tâm rất lớn, nhỏ giọng nói:

"Là người...đang nói chuyện với ta."

Gì cơ? Xem ra ta đã hỏi không đúng lúc, ta chỉ đành nói:

“Vậy ngươi nói chuyện với hắn trước đi, sau khi nói xong, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Kết quả Bạch Hoắc Hương lại lập tức trở mặt, đánh vào đầu ta, tức giận bước vào phòng và đóng sầm cửa lại.

Không phải chứ, ta chỉ mới làm phiền một chút, có đến mức phải vậy không?

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan nhìn ta như đang nhìn một kẻ ngốc, họ quay mặt đi khi bắt gặp ánh mắt của ta và lẩm bẩm:

"Hận không thể cho hắn uống nước tiểu."

Uống cái đầu ngươi.

Bây giờ tiền đã đủ, mọi người cũng đã trở lại, ta bắt đầu chuẩn bị cho việc sửa sang lại môn kiểm càng sớm càng tốt...ta vẫn còn đang nhớ đến người phụ nữ bí ẩn đó.

Ta có chút mong chờ, nhưng cũng có chút hồi hộp, ta không dám hi vọng quá nhiều bởi vì ta sợ thất vọng.

Đội ngũ kĩ sư đã liên hệ giúp ta, chính hắn cũng từ chức với Hùng Bá thúc, hắn đã bắt đầu hợp tác với sếp Giang, tương lai đổi đời rộng mở.

Nhìn ngôi nhà thành ra vậy ta cũng chạnh lòng, bao nhiêu kỷ niệm tuổi thơ đã tan thành mây khói.

Nhưng sự tò mò ngày càng mạnh mẽ, những bức ảnh cũ...giá như còn sót lại đâu đó thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc không thể tìm ra chúng.

Trong thời gian sửa sang lại, ta đến gặp chủ tiệm đồ cổ để uống trà, mặc dù tiệm đồ cổ cũng bị ảnh hưởng nhưng lại không nghiêm trọng bằng của ta, hầu hết đều ổn, ngược lại còn kiếm được kha khá tiền từ An Gia Dũng, vẫn đang vừa sửa chữa vừa kiểm kê.

Chương 697 - Người Phụ Nữ Thần Bí

Chương 697: Người Phụ Nữ Thần Bí

Ta đi theo để xem đồ cổ, chợt phát hiện trong đống đồ cổ có một chiếc hộp sắt nhìn quen quen.

Chủ tiệm đồ cổ nhìn theo ánh mắt của ta, thản nhiên nói:

“Kể ra cũng lạ, thứ gì trong tiệm ta cũng biết, nhưng lại không biết món đồ này từ đâu ra, nhìn thì cũng không cũ lắm, chắc bán cũng không được bao nhiêu."

Ta biết.

Ta chợt nhớ ra...đây dường như là đồ lúc nhỏ của ta!

Khi ta còn nhỏ, ông lão không mua được đồ chơi, cũng không có ai chơi với ta, ta sẽ nghịch bùn ở bên ngoài, hoặc là sẽ nhặt nhạnh mấy thứ lung tung. Có một bộ phim cướp biển nổi tiếng một thời, ta rất hâm mộ khi thấy những kho báu tráng lệ, ta cũng cũng thu thập những kho báu của mình và để trong một chiếc hộp sắt, suy nghĩ về việc sau này sẽ chôn chúng ở đâu để tăng giá trị và làm giàu.

Nhưng có một lần, cái hộp sắt này khiến ta gặp rắc rối...Lần đó ta nhặt được một tấm bìa cứng từ bên ngoài, trên đó có vẽ Saint Seiya, chắc là ở trên hộp đồ chơi mà đứa trẻ nào đó không cần. Ta rất vui mừng, nhưng ta không chú ý đến những hạt nhỏ đằng sau tấm bìa cứng là gì.

Một lúc sau có khách đến cửa hàng, ông lão thương lượng giá cả, hy vọng tối nay có thịt kho tàu ăn, ta chán nên mở hộp sắt ra chơi nhưng lại có rất nhiều con bướm phành phạch vỗ cánh bay ra từ chiếc hộp.

Vị khách là một bà lão mập mạp, nàng sợ hãi hét lên và ôm đầu chạy đi, không có thịt kho tàu nữa mà ta suýt bị ông lão mang đi kho tàu.

Ông lão vứt cái hộp sắt đi, dặn ta sau này không được chơi bướm yêu nữa.

Ta không chú ý nên cũng quên mất chuyện này, bây giờ nghĩ lại, hôm đó chủ tiệm đồ cổ đang mua đồ, có thể nó đã bị hắn để vào xe tải, sau đó được ông chủ tiệm đồ cổ để trong tiệm.

Mẹ kiếp, đây không phải là vận mệnh thì là gì nữa?

Ta lập tức lất cái hộp ra, lâu ngày nên chất lượng hộp không tốt lắm, đã rỉ sét từ lâu, may mà hành khí của Hải Lão Đầu như thần dược, chỗ nào cũng dùng được, khiến ta sửng sốt.

Một đám bụi bay lên không trung, chủ tiệm đồ cổ sợ hãi co rúm người lại:

"Má ơi, nơi này chắc không có vũ khí sinh học đâu nhỉ?"

Ta thổi bay lớp bụi, bên trong là một đống đồ cũ đầy bụi...viên bi thủy tinh, thẻ anh hùng trong Thủy Hử, máy bay nhỏ bằng nhựa và...một chồng ảnh.

Có vài tấm ảnh hồi nhỏ ta mặc quần thủng đũng, tấm dưới là ảnh đen trắng, ta nhớ đó là ảnh chú ba của ta khi còn nhỏ.

Khi ta mở bức ảnh ra, trái tim ta nhói một cái.

Trước đây ta nghĩ rằng Mã Nguyên Thu trông rất quen, nhưng ta không thể nhớ ra, nhưng bây giờ khi ta nhìn vào những bức ảnh của chú ba và ông nội của ta khi còn trẻ, cuối cùng ta cũng hiểu ra.

Mã Nguyên Thu giống Tam Cữu Mỗ Gia đến 80% khi còn trẻ.

Đều họ Mã...Hắn có phải là con trai của Tam Cữu Mỗ Gia không?

Trình Tinh Hà chạy đến muốn xem thử là cái gì, vì vậy ta đã giấu bức ảnh theo phản xạ.

Tư Tương Cục, Mã Nguyên Thu, Tam Cữu Mỗ Gia, thân phận của ta...mơ hồ, như thể có một sợi dây kết nối nhiều thứ lại với nhau.

Ta không kiềm được muốn cười.

Mã Nguyên Thu đó, nếu nói như vậy, thực sự là chú của ta?

Hắn cũng từng nhờ ta gửi lời hỏi thăm sức khỏe ông lão, không thể không biết quan hệ của ta và ông lão.

Nhưng ta lớn lên cùng với Tam Cữu Mỗ Gia và ta chưa từng gặp qua hắn một lần.

Quan hệ của hai người họ không giống như quan hệ của cha con bình thường.

Bất kể quan hệ của họ là gì, dù sao thì một giọt máu đào hơn ao nước lã, hắn tin tưởng Giang Thần là chân long chuyển thế, trung thành thì trung thành, tại sao hắn lại kéo ta vào?

Lòng ta lạnh đi từng chút một.

Mã Nguyên Thu, người suýt giết ta nhiều lần, là chú của ta.

Hơn nữa...Ta đột nhiên ý thức được, làm sao Thủy Bách Vũ lại biết chuyện này?

Ta lập tức gọi điện thoại cho Đỗ Hành Chỉ, muốn hỏi xem có thông tin liên lạc của Thủy Bách Vũ hay không, ta muốn tự mình tìm hiểu.

Nhưng Đỗ Hành Chỉ quá bận nên không nghe điện thoại.

Càng đừng nói đến chú ba, nếu có thể nói cho ta biết, hắn cũng không cần phải giả ngu, thậm chí...hỏa hoạn lần trước có thật sự là do Giá Thú Ương gây ra không?

Chẳng lẽ hắn sợ ta phát hiện chuyện này, mượn chuyện điều tra?

Những thứ này bối rối ngổn ngang trong đầu ta, như một cục bông màu đen, nhồi vào khiến người cảm thấy khó chịu.

Tại sao Mã Nguyên Thu lại quay lưng lại với Tam Cữu Mỗ Gia? Chúng ta có liên quan gì đến Tư Tương Cục?

Mẹ ta...Đúng rồi, người tiếp xúc trực tiếp nhất với họ là mẹ ta.

Nếu tôi có thể tìm thấy mẹ, ngay cả khi nàng không nhận ra ta, ta cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra với thân thế của ta.

Nghĩ đến đây, ta túm ông chủ tiệm đồ cổ:

"Lần trước ngươi không thấy người phụ nữ thần bí đó à? Có còn bức ảnh nào của nàng không?"

Ông chủ tiệm đồ cổ đang phì phèo hút thuốc, bị ta làm cho ho sặc sụa, trợn trừng mắt:

"Ta, ta không biết, nàng chỉ tháo kính râm ra vài giây, hơn nữa với thân phận của nàng, ta không dám lấy điện thoại ra chụp ảnh..."

Chương 698 - Tri Thức

Chương 698: Tri Thức

Đúng vậy, nàng thực sự là mẹ ta sao?

Ta nên liên hệ với ai để tìm hiểu về những chuyện này?

Nghĩ kỹ lại, hàng xóm trong xóm tuy có nghe nói ta là con ngoài giá thú, nhưng hình như chưa từng gặp qua mẹ ta.

Làm người thì phải để lại chút dấu vết, nhưng ngay cả tên của nàng là gì ta cũng không biết, làm sao tìm ra được?

Từ nhỏ đến lớn, mối quan hệ duy nhất của ta với chữ "mẹ" là khi còn nhỏ, ta viết sai "Dương Quý Phi", viết thành "Dương Quý Ma", khiến giáo viên đhắn một trận.

Lúc này, Trình Tinh Hà đột nhiên hét lên:

"Thất Tinh, chủ nhà tới thu tiền nhà!"

Chủ nhà? Ta sửng sốt một chút, ngôi nhà này là của ông lão đó, sao lại có chủ nhà ở đây?

Trình Tinh Hà nghe vậy cũng sửng sốt, sau đó quay đầu chỉ vào một chiếc xe:

"Không phải chủ nhà, vậy kia là ai?"

Ta nhìn theo tay hắn và thấy một người phụ nữ mập mạp bước xuống, suýt làm xe lật sang một bên, người phụ nữ kia rất hung dữ, bước đi mà cả người rung rung.

Mới vào thu chưa lâu, nàng đã mặc một chiếc váy lông chồn, trên mũi mũi đầy mồ hôi mũi, một chiếc váy khoét cổ sâu và đôi tất đen...nhìn chất lượng của đôi tất rất tốt, chúng không bị rách ra, giày cao gót cũng là loại tốt, đôi giày cao gót ba phân chắc phải đắt lắm mới chịu được một thân hình đồ sộ như vậy.

Lau mồ hôi, nàng vừa nhìn chằm chằm vào cánh cửa với vẻ mặt khinh thường, vừa lẩm bẩm về sở thích của mình, như thể đây là nhà của nàng, rồi lạnh lùng nhìn chúng tôi:

"Này, Mã Liên Sinh đâu?"

Tại sao ta lại hơi cảm thấy người phụ nữ này trông quen quen?

Ta đột nhiên thấy hứng thú, chẳng lẽ là người quen cũ của ông lão đó à? Tám phần là có thể tìm hiểu ra chút manh mối gì đó.

Thế là ta vội chạy đến:

"Chào cô, ta là Mã Liên Sinh..."

"Ngươi gọi ai là cô?"

Đôi mắt híp đầy thịt của người phụ nữ lập tức tròn xoe:

"Sao bây giờ bọn trẻ có thể giả bộ giỏi như vậy? Thấy người là gọi chú gọi bác ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Người này vừa mở miệng đã bắn tằng tằng như Gatling, ta để để nàng nói xong, vội đổi lời:

"Chào người đẹp, ta..."

"Người đẹp? Vừa mở miệng đã thất bại liên tiếp, không có phẩm chất!"

Người phụ nữ mập mạp khinh thường nói:

"Ngươi là dân công từ đâu đến, tránh qua một bên, ngươi có tư cách nói chuyện với ta à!"

Sau đó, nàng bịt mũi bằng một chiếc khăn tay:

"Nghèo đói dễ lây lan, tránh xa ta ra."

Nàng vừa cầm khăn tay, ta đã có thể thấy rằng ách cung, bảo thọ cung của người phụ nữ mập mạp này đều nhiễm quỷ khí - có tà ma muốn mạng của nàng.

Trước khi ta có thể nhìn rõ, Trình Tinh Hà đã đẩy ta ra và cười nói:

“Chị gái à, đừng nói tri thức với hắn, hắn là một tên thẳng nam sắt thép, thẳng hơn cả Robert Downey, cũng đừng tức giận vì hắn, chị gái mau đến bên này da dẻ tốt như vậy, đừng để rám nắng!"

Vừa nói, hắn vừa dẫn người phụ nữ mập mạp vào cửa tiệm đồ cổ của đối tác chiến lược của chúng ta.

Người phụ nữ mập mạp chỉ khịt mũi, đi theo Trình Tinh Hà vào, trước khi khi đi còn liếc ta một cái.

Ta thực sự thẳng như vậy à?

Ta nhanh chóng đi theo.

Trình Tinh Hà phục vụ trà và đồ ăn nhẹ cho người phụ nữ mập mạp trước, hắn không coi chủ cửa tiệm đồ cổ là người ngoài một chút nào.

Người phụ nữ mập mạp liếc nhìn cửa hàng đồ cổ, khinh thường nói:

"Hừ, sạp bán vỉa hè ở Phan Gia Viên đều có bán mấy thứ này, cũng khó cho các ngươi vì mấy thứ này mà phải thuê một cửa hàng mặt đường."

Ông chủ tiệm đồ cổ nghe vậy không nhịn được, bị ta ngăn lại.

Khi trà được bưng ra, người phụ nữ mập mạp cong môi khi thấy:

"Xin lỗi, ta không uống trà đóng túi. Có hồng trà nhãn hiệu Ceylon Star thì có thể uống một chút, gấp ba sữa và gấp ba đường."

Trình Tinh Hà chỉ biết cà tím giấy bạc và uốn giấy bạc, hắn không biết hồng trà Ceylon là gì, vì vậy mặt hắn không biến sắc nói:

"Chị gái, tiếc thật, vừa uống hết rồi. Đúng rồi, lần này chị gái tới là muốn tìm Mã đại sư của chúng ta đúng không? Mã đại sư, không biết là có chuyện gì?"

Ta càng nhìn càng thấy quen quen, vỗ đùi nhớ ra rồi...Mẹ kiếp, đây chẳng phải là người phụ nữ bị đám bướm dọa chạy mất sao! Đúng là quen biết đã lâu.

Ta nháy mắt với Trình Tinh Hà, ý bảo hắn mau tìm xem, rốt cuộc người phụ nữ này có chuyện gì.

Người phụ nữ mập mạp nói:

"Gần đây ta gặp phải một ít phiền phức, vốn là muốn nhờ ông Mã xem cho ta. Hừ, không nghĩ tới thời thế thay đổi, cửa hàng của ông Mã cũng không còn nữa."

Trình Tinh Hà vội nói rằng vẫn còn, chẳng qua là đang sửa sang lại, rồi hỏi có phải nàng là khách cũ không?

Người phụ nữ mập mạp thở dài:

"Không chỉ là khách hàng cũ, ta là do cháu gái của ông Mã giới thiệu, ta là bạn học của nàng."

Chương 699 - Bàn Tay Lạnh

Chương 699: Bàn Tay Lạnh

Ta nghe đến đây, bên tai như có pháo nổ, lập tức phấn chấn lên, ông lão không có cháu gái nào khác, chỉ có mẹ ta thôi!

Người phụ nữ mập mạp này biết mẹ ta!

Ta còn muốn nói chuyện, Trình Tinh Hà thấy, liền đứng ở trước mặt ta:

"Chúng ta tuổi nhỏ không hiểu, người cháu gái đó tên là gì?"

Người phụ nữ mập mạp khohẳny:

"Lý Thục Vân, ha ha, năm đó nàng rất nổi tiếng trong trường, dung mạo xinh đẹp, nhưng không bằng ta, ta mới là người hô mưa gọi gió."

Vừa nói nàng vừa nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, mười ngón giống như mười củ cà rốt.

Đây là một cảm giác rất kỳ lạ, thì ra tên của mẹ ta...Lý Thục Vân.

Ta vội hỏi:

“Vậy ngươi còn giữ thông tin liên lạc của nàng không?”

Người phụ nữ mập mạp nhíu mày nhìn ta:

"Này, ta đang nói sao ngươi lại cắt ngang, ngươi có chuyện gì à?"

Nói đến đây, hình như người phụ nữ mập mạp nhớ tới cái gì, lại cẩn thận nhìn ta, toàn thân run lên, da thịt trên người lắc lư lên như sóng biển, trong mắt hiện lên sự sợ hãi:

"Giống...rất giống..."

Ta lập tức căng thẳng:

"Ta giống ai...?"

…

Lồng ngực người phụ nữ mập mạp phập phồng kịch liệt, tựa hồ đang muốn che đậy cái gì, vội nói:

"Không có việc gì, ta thuận miệng thôi, ngươi, ngươi là con trai của Lý Thục Vân à?"

Có thể nói chính xác như vậy, nàng không chỉ biết mẹ ta, mà có lẽ nàng còn biết cả cha ta nữa!

Ta vội chạy tới muốn hỏi kỹ, nhưng người phụ nữ mập mạp có vẻ căng thẳng, như sợ ta ăn thịt nàng, lập tức đứng dậy định chạy ra ngoài.

Trình Tinh Hà nhanh tay lẹ mắt vội kéo nàng lại, nhưng nàng quá nặng, may mà không khiến hắn ngã nhào.

Ta vội nói:

"Chị à, ngươi đừng vội đi như vậy, ta thấy gần đây ngươi bị thứ gì đó không sạch sẽ bám theo, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm, chỉ cần ngươi nói cho ta biết chuyện của Lý Thục Vân, ta sẽ giúp ngươi."

Bây giờ người phụ nữ mập mạp kia lại nghe thấy hai chữ "Chị gái", không thoải mái:

"Ngươi vẫn nên gọi là cô Mai thì hơn."

Nói xong, nàng bình tĩnh lại:

"Ngươi có thể nhìn xem?"

Ta gật đầu và tự giới thiệu.

Đồng thời, ta cũng nhìn kỹ khí trên mặt người phụ nữ mập mạp.

Thông thường, những người mập sẽ mang lại cảm giác phúc hậu, bởi vì khi họ mập như vậy, cung tài lộc và thái dương của họ rất dễ bị mỡ lấp đầy, khi những nơi này phồng lên sẽ sáng bóng, vận khí của con người sẽ tốt hơn, phúc hậu hơn nên người ta thường nói mập thì mập nhưng phúc khí tốt hơn.

Nhưng mỡ của người phụ nữ mập mạp này rất nhiều, tuy tròn trịa nhưng không ngăn được gò má nhô ra, thái dương hóp lại, cằm nhô ra như hình lưỡi liềm.

Tục ngữ có câu thái dương lõm, giết chồng không cần dao, loại người này bản tính đê tiện ích kỷ, thích phù phiếm, ngay cả khi có được quyền thế trong cuộc sống thì cuối cùng cũng là xôi hỏng bỏng không.

Nhưng cung tài lộc của người phụ nữ này đỏ thẫm, hiện tại vốn nên kiếm chút tiền, bây giờ là thời điểm tiểu nhân thành công, nhưng là...cái này giống tà tài, sẽ mang đến tai họa.

Quả nhiên, người phụ nữ mập mạp tỉnh táo lại, phát hiện ta muốn nhờ nàng, lại khí thế như vừa rồi:

"Vì giao tình trước kia, ta có thể miễn cưỡng nói với ngươi...ta nói cho ngươi biết, khi ta gặp rắc rối, ta thường đến Tây Tạng để tìm kiếm cao tăng, hoặc sẽ đến Nhật Bản để tìm một âm dương sư. Lần này ta cố gắng hạ thấp tiêu chuẩn, nếu ngươi làm không tốt, đừng mong biết được một chữ từ trong miệng ta."

Mẹ kiếp, cao thượng như vậy, nhưng vốn dĩ ngươi tới tìm ông lão mà?

Nàng ho một hồi, rồi hỏi:

"Này, cửa hàng của ngươi có trên thị trường chưa? Ta chỉ quen làm việc với những công ty có danh tiếng."

Có trên thị trường không? Mua quả hồng cho ngươi thì ta có thể miễn cưỡng mua được.

Ông chủ tiệm đồ cổ bĩu môi thành hình chữ bát, không ngừng ngoáy lỗ tai, như sợ tai mình bị vấy bẩn.

Trình Tinh Hà vội nói:

"Nhanh nhanh, đúng lúc đang chuẩn bị, sắp phải gõ chuông Nạp Ái Tư."

Nạp Ái Tư? Cái gì vậy?

Người phụ nữ chậm rãi gật đầu:

"Không gõ chuông Nạp Ái Tư thì còn gọi là kinh doanh? Đó gọi là bán hàng".

Trình Tinh Hà trầm giọng nói:

"Thất Tinh, cô Mai này của ngươi là chiếc hộp bút lớn nhất mà ta từng thấy, nhiều bút như vậy không thấy mệt à?"

Ta nói mặc kệ, người ta giả vờ thì kệ họ, chúng ta cứ hỏi thăm phần chúng ta.

Người phụ nữ mập mạp ba hoa đủ điều rồi nói với chúng ta:

"Rắc rối mới nhất của ta là...có một Điêu Quỷ muốn hãm hại ta!"

Vừa rồi nàng còn ba hoa chích chòe, nhưng khi nhắc đến chữ Điêu Quỷ, sắc mặt nàng tái nhợt, hiển nhiên chuyện này làm nàng sợ hãi rất nhiều.

Thì ra, ban đầu là nửa đêm một ngày nọ, cô Mai ra ban công hút thuốc, đột nhiên cảm thấy có người đi tới sau lưng, không biết là ai tới, nhưng chưa kịp quay đầu lại thì cảm thấy có một bàn tay lạnh đột ngột đẩy lưng nàng. Nàng ngã xuống, người bình thường sẽ chết vì ngã, nhưng may mà dưới lầu có một cái lán che mưa, bị nàng đâm xuyên qua, nhưng nàng lại không làm sao cả.

Chương 700 - Sợi Dây Đỏ

Chương 700: Sợi Dây Đỏ

Người nhà hỏi nàng tại sao lại bất cẩn như vậy?

Sau khi kiểm tra xong, nàng cũng sợ hãi, bởi vì nàng nhớ lúc mình ngã xuống, khóe mắt thoáng thấy một người phụ nữ đi chân trần đứng trên ban công, trên mắt cá chân có treo một sợi dây màu đỏ.

Nhưng đêm đó không có ai trong nhà nàng, đến khu dân cư để tìm camera giám sát, nhưng cũng không chụp được ai ra vào nhà nàng.

Người nhà trấn an nàng rằng có thể do trơn trượt, cộng thêm sợ hãi gì đó nên sinh ra ảo giác.

Nãng cũng thắc mắc, trên thế giới này đâu có quỷ?

Kết quả là ngày hôm sau, khi nàng đang tắm trong bồn tắm lớn ở nhà, vừa vùi mặt vào đó, đột nhiên, nàng cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo ấn nàng xuống, ngăn không cho nàng trồi lên khỏi mặt nước!

Điều này làm nàng sợ hãi, nàng vùng vẫy trong tuyệt vọng, khi gần như ngạt th thì đột nhiên có một cuộc gọi đến điện thoại di động của nàng và nhạc chuông là Chú Đại Bi.

Khi nghe âm thanh này, sức mạnh của bàn tay đó biến mất.

Gần như nàng không thể nổi lên khỏi mặt nước, suýt chút nữa bị ngạt chết, lúc đó nàng hoảng sợ, rõ ràng chỉ có một mình nàng ở nhà, ai đè nàng xuống?

Nàng nghĩ nghĩ, vội soi gương, vừa nhìn thì thấy trên cổ có mấy dấu tay đỏ tươi!

Điều này khiến nàng sợ hãi, vì vậy nàng đi xung quanh tìm người xem, nhưng những người đó nhìn không thấy đầu đuôi, còn nói nàng bị áp lực công việc quá lớn dẫn đến ảo giác...Không phải hai lần đều không sao à?

Nàng cũng không để ý, nghĩ vẫn nghĩ, sợ vẫn sợ, cuộc sống vẫn trôi qua.

Vì vậy, nàng mua một cái máy phát thanh, ngày ngày ở nhà bật Chú Đại Bi.

Lúc đầu thì có tác dụng nhưng vào nửa đêm một ngày nọ, khu chung cư mất điện, máy phát thanh tự nhiên im lặng, lúc đó nàng đang ngủ say và đột nhiên cảm thấy khó thở.

Giống như hầu hết những người mập mạp, cô Mai cũng bị huyết áp cao và mỡ trong máu, nàng định với lấy thuốc, nhưng lần này nàng chết lặng...nàng không thể cử động được!

Nàng cố gắng mở mắt ra, nhìn vào chiếc gương bên cạnh giường, hoàn toàn kinh hãi.

Nàng thấy một người phụ nữ đầu tóc rối bù đang quỳ trước ngực nàng ở trong gương, hai tay gắt gao đặt ở cổ nàng.

Và trên mắt cá chân của người phụ nữ đó, có một sợi dây màu đỏ.

Cô Mai đang chết dần chết mòn, theo lời của cô Mai...linh hồn đang dần dần rời khỏi cơ thể.

Nhưng ngay lúc đó, khu nhà có điện, tiếng Chú Đại Bi lại vang lên, cô Mai nhận ra trên người nhẹ nhõm, dường như người phụ nữ biến mất trong tích tắc.

Điều này khiến cô Mai sợ hãi, nửa đêm không ngủ, biết nhất định không phải ngẫu nhiên, vội ra ngoài tìm đại sư. Nhưng tìm hồi lâu cũng không có kết quả, cô mới chợt nhớ ra Tam Cữu Lão Gia của bạn cùng lớp Lý Thục Vân là một bậc thầy phong thủy, đây không phải tìm đến rồi à!

Thậm chí hôm nay, khi đang lái xe qua đường, nàng cảm thấy có ai đó đẩy mình, như thể họ sắp đẩy nàng vào dòng xe cộ và giết chết nàng!

Vừa nói, cô vừa nhìn ta với ánh mắt đầy chờ đợi:

"Có chuyện gì vậy, ngươi có thể xem cho ta không? Bỏ cái thứ đó đi...không, tiêu diệt nó!"

Sợi dây màu đỏ trên mắt cá chân?

Có thể dùng thân thể đụng vào người, cấp bậc và oán khí của người chết chắc chắn không thấp, thù hận với cô Mai cũng không nhỏ.

Ta hỏi cô Mai có biết người phụ nữ đó không?

Cô Mai liếc nhìn ta:

"Ngươi nghe không hiểu à? Ta không thấy mặt! Ý của ngươi là, người quen ư?"

Đương nhiên, trên đời này vạn vật đều có nhân quả, không có vô duyên vô cơ yêu cũng chẳng có vô duyên vô cớ hận, chết cũng không muốn giết ngươi.

Ta bảo cô Mai nghĩ lại xem, gần đây nàng có đắc tội ai không?

Kết quả là cô Mai đập bàn:

"Một doanh nhân thành đạt như ta, tốt bụng và thân thiện, sao có thể làm mất lòng người khác. Rốt cuộc ngươi biết xem không?

Không xem được thì ta đi."

Hình như cô Mai có chút bối rối, ánh mắt cũng khác thường, trong lòng nhất định có quỷ.

Hơn nữa, nàng bỏ đi là đang làm ra vẻ, hiển nhiên ta sẽ không để nàng bỏ đi như vậy.

Cung tai ách đầy hắc khí, sắp tràn đầy ấn đường, đó là dấu hiệu của một thảm họa sắp xảy ra - nếu nàng chết, manh mối về mẹ ta sẽ lại bị phá vỡ, vì vậy ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ngăn cản nàng:

"Cô Mai, ngươi có gì cứ nói đi, nếu không...ngươi dẫn ta đến nhà ngươi xem một chút."

Cô Mai đã sớm đoán được và kìm nén sự vui vẻ, vì vậy nàng giả vờ bất đắc dĩ và nghiêng đầu về phía chiếc xe sang trọng:

"Đi lên, thắp hương bái kiến tổ tiên, có thể ngồi xe tốt như vậy...nhớ lau giày sạch sẽ."

Sau đó ta hỏi:

"Cô Mai, ngươi giàu như vậy, ngươi làm gì?"

Xem thử tai họa của nàng có liên quan gì đến tà tài.

Cô Mai sững người một lúc trước khi trả lời:

"Ý ngươi là sao, thu nhập hàng ngày của ta mấy chục nghìn, đương nhiên là ta kinh doanh rồi...ngươi biết cao ốc Thượng Đô không? Công ty của ta ở đó, đang kinh doanh."

Việc mua bán có liên quan gì đến cô gái có sợi dây đỏ không?

Lúc này, Trình Tinh Hà suy nghĩ một chút, trầm giọng nói:

“Thất Tinh, nói thật với ngươi, ta biết có một loại phụ nữ sẽ buộc một sợi dây đỏ quanh mắt cá chân của mình.”

Chương 701: Người Phụ Nữ

Ta lấy lại tinh thần, đẩy hắn một cái hỏi tại sao không chít sớm.

Lúc này Trình Tinh Hà mới thấp giọng nói với ta:

"Ngươi thì biết cái gì, loại thường thức này cũng chỉ có loại xử nam ngây thơ như ngươi không biết, cần cha phải cầm tay chỉ dạy ngươi. Không biết một câu nói là, xuống biển đeo dây đỏ, lên bờ cắt tóc xanh hả?"

Hóa ra người đeo dây đỏ ở trên cổ chân là con gái lầm lỗi.

Tại sao các nàng phải làm như vậy chứ?

Hay là lưu truyền từ thanh lâu cổ đại.

Cổ đại là xã hội phong kiến, yêu cầu rất nghiêm ngặt về trinh tiết của phụ nữ. Trong "Liệt Nữ Truyện", phụ nữ nhà lành múc nước, nam nhân giúp nàng kéo dây thừng chạm phải tay của nàng, nàng cũng phải chặt bỏ cánh tay để chứng minh trong sạch.

Mà nữ tử thanh lâu cũng là nữ tử, bề ngoài là mua bán da thịt, nhưng có một số là bởi vì cuộc sống bức bách, trong lòng cũng sẽ ôm một chút mong đợi, hy vọng ngày sau thoát khỏi biển khổ lên bờ hoàn lương, đây chính là một đường ranh giới cuối cùng của các nàng - buộc một sợi dây đỏ ở bên hông hoặc ở trên chân. Sợi dây đỏ này tượng trưng cho lớp quần áo cuối cùng của các nàng, cũng chính là gìn giữ một chút tự tôn, bày tỏ dẫu cho mình có cởi áo nới dây lưng tiếp khách, bản thân cũng không phải là "Không có mảnh vải che thân".

Còn có một kiểu, người người đều biết, sợi dây đỏ này có thể trừ tà. Đeo dây đỏ, ngoài tượng trưng cho việc bản thân tuyệt đối sẽ không cởi lớp quần áo cuối cùng, còn hy vọng dây đỏ có thể phù hộ các nàng. Thứ nhất là phù hộ các nàng sẽ không mang thai, thứ hai là sẽ không nhiễm phải một loại bệnh nào đó.

Tuy rằng bây giờ thời đại thay đổi, nhưng phong tục này lại được lưu truyền ở trong cái nghề kia, có ý nghĩa gần giống như bùa hộ mệnh.

Hóa ra là có ý nghĩa như vậy, chẳng phải trước đây Uông Tình Tình làm nghề này hay sao?

Nhưng chuyện này lại có chút kỳ lạ - người phụ nữ lầm lỗi này hại người, quá nửa là bởi vì vướng mắc tình cảm, dây dưa với một người đàn ông thì có thể hiểu được, nhưng một người phụ nữ như cô Mai, các nàng có thể có ân oán sinh tử gì?

Trình Tinh Hà càng thấp giọng hơn:

"Ngươi nói xem, chẳng lẽ cô Mai thích nữ hả?"

Đây cũng không giống mà?

Có điều, để nhanh chóng giải quyết xong chuyện, hỏi thăm được chuyện của mẹ ta, ta ho khan một tiếng, bèn thăm dò với cô Mai một chút.

Nhưng không ngờ rằng, ta vừa dứt lời, cô Mai đã đạp chân phanh gấp, quay đầu mắng ta:

"Cái thằng nhóc khốn nhà ngươi, ngoài miệng không đeo rọ mõm hay gì, ăn nói kiểu gì vậy? Ta là người như thế nào? Ta đường đường là một doanh nhân, sao có thể quen biết loại hàng bẩn kia chứ? Ta nghĩ đến loại phụ nữ kia là buồn nôn, quen biết họ? Ta nhìn một cái còn thấy ghét!"

Ta và Trình Tinh Hà đều không cài dây an toàn, một cú phanh gấp này khiến hai chúng ta mất trọng lực giống như phi hành gia, cũng may không bay ra ngoài, đầu của Trình Tinh Ha va đập một cái, ôm đầu nói:

"Đậu má, phản ứng hơi quá à nha?"

cô Mai vẫn đang cằn nhằn, nói loại phụ nữ làm nghề đó đều mẹ nó ham ăn biếng làm, ỷ vào tuổi trẻ xinh đẹp, không biết tiến thủ, nàng cả ngày cần cù kiếm tiền, thẳng lưng làm người, đó là người của cùng một thế giới chắc? Nói lời này quả là làm ô uế nàng.

Xem ra cô Mai không những không biết, mà còn rất căm hận nghề này, như vậy lại càng kỳ lạ, rốt cuộc người chết đeo dây đỏ kia có quan hệ gì với nàng?

Vừa nghĩ tới đây, ta bỗng nhiên cảm nhận được một luồng sát khí, cùng lúc đó, nghe thấy một tiếng hừ lạnh.

Hình như là giọng của phụ nữ!

Trình Tinh Hà cũng nghe thấy, hai chúng ta cùng nhau nhìn ra cửa sổ xe, đều hít một hơi khí lạnh.

Ta thấy một luồng sát khí hình người, ở ngay bên ngoài cửa sổ ghế lái, nhằm vào cô Mai, hình như đang trừng mắt lườm cô Mai.

Chắc chắn là cô Mai không thấy, nhưng sát khí kia thật sự rất nặng, ngay cả một người sống bình thường như nàng cũng cảm thấy kỳ lạ, không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Ta rút Thất Tinh Long Tuyền ra theo phản xạ có điều kiện, nhưng cô Mai thấy động tác của ta từ kính chiếu hậu, bèn gào lên với ta:

"Thằng nhóc khốn, ngươi muốn làm gì? Ngươi có biết xe của ta bao nhiêu tiền không? Nếu như rút thứ kia ra làm hỏng một chút nội thất trong xe, có bán cái mặt tiền kia của ngươi đi cũng không đền nổi!"

Thật ra ta không để bụng lời của cô Mai, nhưng hành động của sát khí hình người kia rất nhanh, cô Mai quay người, cơ thể cao lớn vừa vặn chắn tầm mắt của chúng ta, ta vượt qua bả vai của cô Mai rồi nhìn ra bên ngoài, đã không còn thấy thứ kia.

Không kịp nữa rồi.

cô Mai thấy ta thu tay lại, còn tưởng rằng một tiếng dọa dẫm của nàng có tác dụng, trên mặt không khỏi lộ vẻ tự mãn, như thể đang nói đoán được là ta cũng không dám, ta cũng không để ý tới nàng, trực tiếp nhìn về phía Trình Tinh Hà:

"Người phụ nữ kia có dáng vẻ như thế nào?"

Chương 702: Hai Người Em Trai

Trình Tinh Hà hít một hơi khí lạnh, thấp giọng nói:

"Má nó, người phụ nữ lầm lỗi kia chết cũng đủ thảm! Tóc nàng che mặt, không thấy rõ mặt mũi, nhưng trên người có rất nhiều bọng lớn, màu vàng, giống như tổ ong, như bị thối rữa một nửa, ngươi từng xem "Tiên Cá Trong Lỗ Cống" chưa? May mà ngươi không thấy, nếu không ngươi đừng hòng ăn cơm trưa nữa."

Vừa nói vừa lấy một que cay ra ăn cho đỡ sợ.

Thối rữa? Nàng chết thảm như vậy, là sự cố hay là bệnh tật?

Chết càng thảm, vậy tất nhiên oán khí sẽ càng lớn, thảo nào lại hung ác như vậy.

Khó khăn lắm mới chờ đến lúc nàng nguôi giận, xe lái thẳng đến nhà các nàng, vừa nhìn khu nhà kia, quả nhiên khiến người ta lau mắt mà nhìn, vậy mà lại là biệt thự núi Tử Dương - nhà ở đắt nhất thị trấn, mỗi một căn đều là con số trên trời.

Ta nhớ Trương Mạn đi theo An Gia Dũng và Xích Linh làm công việc nuôi tiểu quỷ, cũng mua nhà ở đây.

Vừa đi vào, quả nhiên nguy nga tráng lệ, có điều lạnh ngắt, ta lập tức run cầm cập - không sai, quả thật trong phòng có quỷ khí.

Đang định đi vào trong, cô Mai đã kéo ta lại, chỉ về phía kệ để giày, ý là bảo chúng ta trùm cái bọc giày vào:

"Ngươi cũng là người ra ngoài vào phòng, tại sao lại không biết phép tắc như vậy chứ? Cũng không biết tự mang vào, còn để ta phải phí lời, thảo nào đến bây giờ cũng chỉ là một mặt tiền nhỏ, không có mẹ dạy dỗ đúng là không được."

Nghĩ cũng phải, quả thật có người kiêng kị người khác đi giày vào nhà, vừa khom người xuống, Trình Tinh Hà chọc ta một cái, nhìn theo tầm mắt của hắn, ta thấy một đôi giày chơi bóng rất nổi tiếng và quý giá, giá thị trường kiểu gì cũng phải mấy ngàn tệ, bình thường là người trẻ tuổi đi, chắc là giày của con trai cô Mai.

Có điều không đúng - ta ngẩng đầu nhìn cô Mai, cung con cái của nàng lõm xuống, đừng nói là trong mệnh có con trai, mà con gái cũng sẽ không có, là mệnh cô đơn cả đời.

Chẳng lẽ chồng nàng chạy theo trào lưu mới?

Nhưng cũng không đúng, cung vợ chồng của nàng cũng gập ghềnh, rõ ràng là hôn nhân lận đận, tuy rằng từng có hôn nhân, cũng không được yên lành đến cuối cùng.

cô Mai thấy ta nhìn nàng, không khỏi nhíu mày:

"Sao ngươi lại nhìn ta dâm dê như vậy? Ta cảnh cáo ngươi, đừng có ý đồ xấu gì với ta, ta không phải là phụ nữ mà ngươi có thể khống chế được đâu."

Ta vội xua tay nói cô Mai ngươi thật sự nghĩ nhiều rồi, ta không phải là loại người như vậy, chỉ muốn hỏi một chút, ngoài ngươi ra thì nhà các ngươi còn có người khác không?

cô Mai cau mày một cái:

"Không phải ta nói với ngươi rồi sao? Trước mắt sống một mình...Nói đi nói lại, có phải thằng nhóc ngươi vẫn có ý đồ với ta đúng không?"

Trình Tinh Hà ở bên cạnh nín cười, cô Mai nhìn Trình Tinh Hà, lại nói một câu:

"Cái kiểu mi thanh mục tú như hắn, thật ra cũng được."

Lần này Trình Tinh Hà như ăn phải con ba ba, cũng không cười nổi nữa.

Đang nói đến đó, một người đẩy cửa đi vào, là một thằng nhóc có tuổi tác xấp xỉ chúng ta, thằng nhóc kia nhuộm một mái tóc vàng rất huênh hoang, mặc quần bó và áo vest bó sát người, ngũ quan duyên dáng, da trắng mặt đẹp.

Mặt mũi của người này gần giống như con trai của Giang tổng, chân mày lá liễu cặp mắt đào hoa, vừa nhìn là biết chính là cái loại quanh năm lưu luyến ở trong đám phụ nữ.

Mà hắn vừa vào nhà đã nhíu mày:

"Ôi chao, Mai tổng, ai mi thanh mục tú vậy?"

Mai tổng nhìn người này một cái, ăn nói xa cách:

"Đây chẳng phải là Tommy ư? Sao thế, hai ngày trước gọi ngươi, ngươi nói bận, hôm nay có thời gian đến đây rồi hả?"

Tommy kia nở một nụ cười mang tính nghề nghiệp:

"Mai tổng cần, núi đao chảo dầu, đối với Tommy ta mà nói, cũng chỉ là chuyện một câu nói mà thôi."

Vừa nói, Tommy này vừa nhìn ta và Trình Tinh Hà, quan sát từ trên xuống dưới một phen, lập tức tỏ thái độ thù địch:

"Hai em trai này là..."

Ngươi gọi ai là em trai đấy?

Mai tổng như nhớ ra gì đó, liếc mắt ra hiệu với chúng ta.

Ta không hiểu, nhưng Trình Tinh Hà thông minh hơn ta, đáp:

"Ta, Riverstar, hắn, Sevenstar."

Hóa ra ta còn có cả tên tiếng Anh cơ đấy.

cô Mai nghe thấy Trình Tinh Hà hiểu ý như vậy, khỏi phải nói có bao nhiêu hài lòng, bèn nháy mắt mấy cái với Trình Tinh Hà.

Tommy kia nhìn hai chúng ta, địch ý trong mắt càng đậm hơn, lạnh lùng nói:

"Người mới à? Hội sở nào, đã bắt đầu cướp người với ta rồi, có biết bọn ta lăn lộn ở đâu không?"

Ta vừa định nói chuyện, Trình Tinh Hà bèn chép miệng với ta, ta nhìn theo tầm mắt của hắn, cũng đã hiểu ra.

Chỉ thấy trên mắt cá chân mảnh khảnh của Tommy đang mặc quần lửng kia, cũng có một sợi dây đỏ.

…

Hèn gì hắn lại mở miệng đòi người trong câu lạc bộ, hóa ra đây chính là "Thiếu gia" trong truyền thuyết.

Chương 703: Ghen Tị

Cô Mai thấy Tommy vì mình mà ghen tuông, trong lòng không khỏi vui mừng khôn xiết, khuôn mặt tròn trịa vốn dĩ giống như một cái bánh bao trắng thật to, nhưng sau một lúc thì trở thành màu hồng đào, nhưng vẻ mặt vẫn vờ như không quan tâm nói:

"Nghe nói lần trước ngươi đã đi cùng với Phùng Quế Cầm rồi, sao vẫn còn tìm tới ta nữa?"

Tommy vội nói:

"Đang nói lung tung cái gì vậy, ta và Phùng tổng, Phùng Quế Cầm chỉ là chơi đùa mà thôi, người quan trọng nhất trong lòng ta cũng chỉ có một mình Mai tổng ngươi thôi!"

Rồi lại nhìn về phía hai người bọn ta:

"Nhưng mà, ở chỗ ngươi cũng đã có người mới rồi, không lẽ là ta hay sao..."

cô Mai khịt mũi, quay người vào trong:

"Dù sao thì cũng đã đến rồi, thôi thì đến đây luôn đi. "

Tommy vui như mở cờ trong bụng, nét mặt trở nên vui vẻ, nhưng ánh mắt của hắn khi nhìn bọn ta thì vẫn như thể muốn ăn thịt người vậy, trầm giọng nói:

"Nói cho các ngươi biết, ta chính là cấp dưới của Lệ tỷ của Mị Lực Thành, muốn ở đây cướp khách hàng của ta, thì cũng phải tự đái một vũng rồi soi lại mình xem, bản thân các ngươi đã có đủ tư cách hay chưa."

Ta và Trình Tinh Hà liếc mắt nhìn nhau, cô Mai này rõ ràng là một người cực kỳ xem thường những người phụ nữ đã từng lầm lỡ, nhưng bản thân nàng vậy mà qua lại cùng với một người đàn ông đã từng lầm lỡ sao?

Không chạy trốn, nữ quỷ treo dây đỏ đang bám theo sau cái người tên Tommy này, chạy tới đây gây sự, rất có thể có liên quan đến hắn.

Chẳng lẽ nữ quỷ với Tommy này vốn là một đôi, thấy cô Mai chiếm đoạt Tommy liền sinh lòng đố kỵ, vì vậy mới biến thành quỷ để đến gây sự với cô Mai ư?

Dù sao đi chăng nữa thì đó cũng là một manh mối, ta và Trình Tinh Hà đều đã bước vào rồi.

Khi vừa đặt chân vào phòng khách, bên trong vẫn còn những điếu thuốc lá vương vãi, Chú Đại Bi được phát trong dàn âm thanh nổi 360 độ, trông không khác gì mấy cửa hàng bán các đồ dùng của Phật giáo.

cô Mai bước vào, cởi đôi giày cao gót trên chân, Tommy không cần nhiều lời cũng biết ý mà đi tới dùng sức xoa bóp cho cô Mai, ta và Trình Tinh Hà ngửi thấy mùi chua đang phảng phất trong không khí, đành phải tìm một nơi cách đó khá xa để ngồi xuống, nhưng Tommy thì vẫn không thay đổi sắc mặt, động tác càng lúc càng mạnh hơn, ánh mắt tràn đầy khinh thường nhìn bọn ta, vẻ mặt như muốn nói có một chút khó khăn như thế này thôi mà bọn ta cũng chịu không nổi, thật sự là quá yếu ớt rồi.

Ta tự nhủ, cho dù là làm nghề gì đi nữa thì cũng đều không hề dễ dàng hết.

Nghĩ như vậy, ta bèn xem phong thủy ở nơi đây.

Ngôi biệt thự này chắc là được xây dựng và thiết kế theo cùng một phong cách, dù sao thì bất động sản cũng cực kỳ đắt đỏ, ta nhớ rằng nó được thiết kế bởi nhà họ Hàn của huyện Thỉnh, lối vào đối diện với một hồ nước nhân tạo, là kim ngưu ẩm thủy cục, không có gì bất thường cũng như không có vấn đề gì cả.

Còn cô Mai thấy ta đang nhìn quanh ngôi nhà liền hỏi:

"À, phải rồi, ngươi có nghĩ là do ngôi nhà này có vấn đề nên mới hấp dẫn thứ đó vào đây không? Chẳng lẽ là đã từng có người chết ở trong này chứ, ta đã mua phải nhà ma rồi có đúng không? Nếu thật là như vậy thì ngươi mau tìm bằng chứng cho ta, ta phải đi tìm dịch vụ quản lý nhà đất đòi bồi thường mới được, kiện đến khi nào mẹ bọn chúng không nhận ra nữa thì thôi."

Ta nhìn kỹ điền trạch cung của cô Mai, chỉ thấy dù xung quanh điền trạch cung của cô Mai đều bị quỷ khí bao phủ, nhưng bản thân ngôi nhà này lại không có vấn đề gì quá lớn, điều này cho thấy rằng nữ quỷ lục đỏ thực chất không liên quan gì đến dinh thự này cả.

Nhưng cái tên Tommy này đã nghe bọn ta nói qua về vấn đề này, ánh mắt của hắn liền lộ vẻ đề phòng, kèm theo một chút tò mò.

cô Mai càng nhíu chặt chân mày:

"Rốt cuộc là cái tên nhóc như ngươi có bản lĩnh hay không, không phải đã nói là đến nhà chúng ta liền có thể biết được ngọn nguồn hay sao? Đã không nói ra được vấn đề gì thì thôi, có phải lại muốn biết thêm chuyện của bà đây đúng không?"

Tất nhiên là ta muốn rồi, vậy nên ta liền nhìn vào mặt của Tommy.

Tommy đó trông đẹp trai, tiếc là nhìn về tổng thể thì lại rất bạc bẽo, loại người này thường không may mắn lắm, dù có của cải thì cũng sẽ không giữ được, theo lời của ông cậu ba thì lúc trẻ thì việc ăn uống chơi bời hay xe cộ thì sẽ không phải lo nghĩ nhiều, nhưng đến lúc tuổi già sức yếu, trở về với đất mẹ rồi thì cuộc sống của những ngày tháng cuối cùng có thể sẽ không quá an ổn.

Thấy ta nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt của Tommy càng trở nên khinh thường ta:

“Sao nào, ghen tị với anh đây lớn lên đẹp trai ư?”

Chương 704: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Ta lắc đầu rồi hỏi:

“Ngươi có quen biết một người phụ nữ có mái tóc dài, cổ chân buộc một sợi dây đỏ không?”

Tommy nghe đến đây, sắc mặt lập tức thay đổi, rõ ràng là có chút luống cuống, nhưng cô Mai đã chú ý tới, lập tức bật người ngồi dậy, một cước đá vào bụng hắn:

“Đúng rồi chứ gì, thứ đó là do ngươi dẫn vào có phải hay không? Tiểu Thang, bà đây đối xử với ngươi không bạc, chuyện mà ngươi làm là chuyện của người làm hay sao?"

Ta cũng nhìn ra được Tommy này có lẽ đang che giấu điều gì đó.

Tuy rằng Tommy ban đầu có chút luống cuống, nhưng nghe đến hai chữ "dẫn vào", khuôn mặt liền trở nên sững sờ, sau khi hiểu ra hai ngày qua đã xảy ra chuyện gì thì lập tức vỗ đùi:

"Trời đất chứng giám, Mai tổng, nếu như Tommy ta đã làm chuyện gì có lỗi với ngươi dù chỉ một chút thôi thì ta nhất định sẽ bị thiên lôi đánh chết!"

Vả lại, dù Tommy có chút bối rối, nhưng ánh mắt lại rất trong trẻo và kiên định, điều này chứng tỏ rằng hắn không hề nói dối.

Tommy nói tiếp:

"Ta cũng biết rằng, bạn ghét nhất là phụ nữ trong ngành này, làm sao ta có thể qua lại gì đó với họ cho được cơ chứ!"

Mai tổng thở phào nhẹ nhõm:

"Vậy thì còn được, coi như cũng là lời nói của con người...Cứ thấy đám phụ nữ làm những việc đó thì ta không khác gì nhìn mấy con giòi trong bồn cầu, dù không cắn nhưng lại khiến cho ta cảm thấy cực kỳ ghê tởm.”

Thái độ của Mai tổng đối với những người phụ nữ đã lầm lỡ không chỉ dừng ở hai chữ căm ghét mà là thù oán sâu nặng.

Lúc này, dường như Mai tổng cũng cảm thấy mùi trên chân mình quá chua, không chịu được mùi hôi bốc lên, bèn chậm rãi đứng dậy nói:

"Ngươi tên là Sevenstar đúng không? Ngươi cứ ở chỗ này xem cho thật kỹ mọi ngóc ngách cho ta. Ta đi tắm, thả lỏng tâm tình một chút trước đã. nếu như ngươi không thể bảo vệ an toàn cho ta thì Lý Thục Vân…”

Ta liền vội xua tay:

“Ngươi cứ việc yên tâm đi, vì mẹ của ta, ta sẽ cố gắng hết sức.”

cô Mai hài lòng đi vào trong nhà, mà ánh mắt của Tommy lại càng thêm oán hận nhìn ta:

"Sevenstar, ngươi vào nghề được bấy lâu nay mà chỉ học cách nhận mẹ nuôi thôi sao? Còn có bao nhiêu năng lực thì cứ thể hiện hết ra đi, ngươi đã chuẩn bị cho Lục Vị Địa Hoàng Hoàn chưa?"

Ta vừa nghe liền biết ngay hắn đã hiểu lầm những lời mà ta vừa nói, liền nhanh chóng nói:

"Ta vốn cùng một nghề với ngươi, ta đang ở trên phố mua sắm..."

"Ta biết ngay mà!"

Tommy ngắt lời ta rồi lạnh lùng nói:

"Những người chính phái làm trong nghề của bọn ta đều là những người có quy tắc riêng, phố mua sắm sao? Ngươi là một con vịt trời sao?"

Vịt trời ư?

Trình Tinh Hà ở bên cạnh phát ra tiếng cười như heo kêu.

Đời này của ta đã định sẵn sẽ không thể thoát khỏi liên quan với những những thứ hoang dã - Xem phong thủy gọi ta là dị giáo, thiếu gia gọi ta là vịt trời.

Nhưng vào lúc này, đèn trong nhà đột nhiên tắt ngúm, xung quanh trở nên tối đen như mực, lại cúp điện nữa rồi!

Một linh cảm chẳng lành hiện lên trong đầu ta, đột nhiên ta cảm thấy căn phòng lạnh hơn vài độ.

Trình Tinh Hà cũng ngừng cười, lồm cồm ngồi dậy, kéo ta và nói:

"Thất Tinh, cô gái đó đến rồi!"

Ta lập tức đi theo hắn, dù không thể nhìn được rõ ràng như hắn, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được, một luồng sát khí nổi lên hướng về phía phòng tắm mà bay đi.

Bất kể là vì nguyên nhân gì, cứ bắt lại hỏi chuyện rồi tính tiếp...Lực sát thương Thất Tinh Long Tuyền quá lớn, có thể trực tiếp khiến cho người phụ nữ đó hồn phi phách tán, lần này đành phải nhờ đến sợi dây đỏ như máu của Trình Tinh Hà.

Không cần ta phải nói, chỉ nghe thấy một tiếng "vút" liền biết hắn đã ra tay rồi.

Không ngờ là cái tên Tommy kia lại đột nhiên vọt tới, đứng ở trước mặt chúng ta:

"Ông đây còn đang sống nhăn răng, sao lại có thể để cho các ngươi anh hùng cứu mỹ nhân được chứ?"

Chết tiệt, cứu ông nội ngươi đó.

Ta liền tóm ngay lấy hắn, đây là chuyện liên quan đến sống chết, ngươi thì biết cái đéo gì.

Đối phó với hắn thật quá dễ dàng, ta cũng không định lãng phí thời gian, nhân cơ hội một cước đá hắn bay ra xa, vừa định tung một cú đá vào cửa phòng tắm.

Không ngờ cái tên Tommy kia cũng không phải là một kẻ yếu đuối, lăn lộn nắm chặt chân ta không buông:

“Thằng nhóc con, dám giành khách với anh đây sao, lúc anh đây còn đang lăn lộn bên ngoài chiêu khách thì ngươi vẫn còn là một thằng nhóc đái dầm đó!”

Lần này nhân lúc ta mất cảnh giác, suýt chút nữa thì ôm lấy ta lộn một vòng rồi, Trình Tinh Hà đi tới gõ cửa, nhưng lại không phá cửa...cửa của khu nhà ở cao cấp cũng là cửa cao cấp, cực kỳ chắc chắn:

"Thất Tinh, vẫn là ngươi lên đi!"

Ta nhấc chân đá bay Tommy, không do dự một giây, lập tức rút ra Thất tinh long tuyền, quẹt xuống cánh cửa gỗ liễu nho nhỏ.

Lần này, đừng nói là cửa, mảnh tường đều bay tứ tung, Tommy chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy, ôm đầu không nhúc nhích.

Chương 705: Nắm Thóp

Ta xông vào trong, Trình Tinh Hà nói trước:

"Muộn rồi..."

Ta đi tới liền thấy cơ thể to lớn của cô Mai đang nằm úp sấp trong bồn tắm, không còn động đậy được nữa.

Ta lập tức đỡ cô Mai ra ngoài, khi thấy ngọn đèn sinh mệnh đăng tim ta chợt thắt lại...đã tắt một nửa rồi!

Và hồn phách của nàng cũng bắt đầu rời khỏi cơ thể.

Nếu tất cả đều rời khỏi, đừng nói là không thể sống sót, mà việc nàng có thể luân hồi hay không cũng sẽ là một vấn đề, ta không chút do dự, lập tức cắn máu từ đầu lưỡi của mình rồi phun nó lên ngọn đèn sinh mệnh của cô Mai, rồi ngưng tụ hành khí, chấm một vệt máu lên ấn đường của cô Mai.

Trong cơ thể của một người có ba hồn bảy vía, có hồn nhẹ cũng có hồn nặng, sau khi xong việc, ta thấy ngọn đèn sinh mệnh hơi lay động nhưng lại không tắt - tốc độ hồn phách rời khỏi thân xác đã bị ta làm cho chậm đi rồi.

Đáng tiếc là ba hồn của cô Mai đã bị lấy đi mất.

Mà luồng sát khí này...vẫn còn chưa biến mất.

Ta buộc phải lấy lại ba hồn của cô Mai, nếu không thì cô Mai có còn sống thì cũng sẽ trở thành một người thực vật.

Vì thế ta bèn lập tức đưa mắt tìm kiếm xung quanh, rất nhanh liền phát hiện...dưới tấm rèm che, có ánh sáng đỏ mờ!

Trình Tinh Hà cũng nhận ra được, giơ sợi chỉ đỏ như máu lên rồi vung qua, không ngờ bọn ta vừa mới quen với bóng tối, thì đèn điện lại đột ngột sáng lên, ánh sáng chói chang lập tức làm bọn ta chói mắt, chỉ nghe thấy tiếng gió rít, rèm cửa sổ rung lên vài lần, sát khí biến mất không còn tăm hơi.

Chết tiệt, chạy mất rồi!

Ta mở cửa sổ định đuổi theo, nhưng hai chân đã bị ôm chặt:

“Ngươi...ngươi giết người rồi!”

Lần này, luồng sát khí kia đã hoàn toàn ở rất xa, dù cho có đuổi cũng đuổi không kịp nữa.

Ta giết ông nội ngươi ấy!

Cái tên Tommy chết tiệt này.

Trình Tinh Hà tức giận đến mức lao đến đánh vào đầu hắn.

Ta cũng đã đoán ra...Lần này Tommy đến, chắc là do định mệnh sắp xếp, hôm nay cô Mai chắc chắn sẽ gặp phải tai họa này.

Thấy mặt mày Tommy tái nhợt, sợ sệt như một con chó sắp chết đuối, ta bèn mắng:

“Có chết thì cũng là do ngươi hại chết ấy!”

Tommy nhìn chằm chằm một lúc lâu mới kịp phản ứng lại:

“Gọi xe cứu thương, 110…”

Ta quỳ xuống nhìn hắn:

“1 cái đầu ngươi ấy, vụ này nếu truyền ra bên ngoài, khách hàng của ngươi mà ngươi đang nhận đơn sẽ lập tức nổi điên, còn có ai sẽ đến chỗ ngươi đặt đơn hàng nữa đây hả?"

Tommy chết lặng:

"Không phải, việc này thì có liên quan gì đến ta cơ chứ? Ta không có..."

"Ngươi biết, ta biết,"

Tôi nói tiếp tục:

"Nhưng khách hàng có biết điều đó hay không?"

Cuối cùng thì hắn cũng hoàn toàn hiểu ra:

"Ngươi...ngươi uy hiếp ta sao?"

Ta trả lời:

"Coi như ngươi không ngốc, nếu ngươi muốn giữ công việc của mình và tiếp tục kiếm tiền cho người phụ nữ mà ngươi thích, ta hỏi ngươi cái gì thì ngươi phải trả lời cái đó."

Hắn ngẩn người:

"Ngươi...làm sao mà ngươi biết..."

Dù Tommy này nhìn thì có vẻ ngu xuẩn, nhưng lông mày dài mượt mà, hắn là một người trọng tình trọng nghĩa, thường hay được gọi là biểu tượng của sự đa tình.

Và có một nốt ruồi trên thái dương của hắn, đó là nốt ruồi tượng trưng cho hao tài - có nghĩa là tất cả số tiền mà hắn kiếm được đều dành cho phụ nữ hết.

Kết hợp với bộ dạng bối rối vừa rồi của hắn...có lẽ hắn cũng đang thích một người phụ nữ lầm lỡ, hơn nữa người phụ nữ lầm lỡ đó lại đang cực kỳ thiếu tiền, cho nên hắn mới ra ngoài bôn ba làm công việc kinh doanh này để nuôi nàng.

Nhưng cô Mai rất ghét phụ nữ lầm lỡ, nên chắc là hắn còn đang giấu diếm nàng, vì thế vừa rồi mới hốt hoảng, sợ ta nhân cơ hội này mà cướp khách của mình đi mất.

Ta kiên nhẫn nói:

“Bây giờ Mai tổng còn đang trong tình trạng nguy hiểm, ngươi cũng thấy rồi đấy, nếu không giải quyết êm đẹp được thì sẽ là đại họa sát thân, nếu không muốn nàng chết, ảnh hưởng đến công việc của ngươi thì ngươi phải giúp ta một tay. Ta hỏi ngươi thêm lần nữa, ngươi có biết người phụ nữ nào khác có buộc dây đỏ quanh mắt cá chân không?"

Trình Tinh Hà nói thêm:

"Ta khuyên ngươi nên nói sự thật, hắn còn nhạy hơn cả máy phát hiện nói dối nữa...nhưng nhìn vào lá gan của tiểu tử ngươi thì có cho tiền cũng không dám nói dối nữa đâu nhỉ."

Quả nhiên, biểu cảm trên mặt Tommy càng trở nên khó coi hơn, rõ ràng đã bị bọn tôi nắm thóp rồi:

"Không phải là ta không nói, nhưng trong ngành này có nhiều cô gái như vậy..."

Ta vội nói:

"Khắp cơ thể của người phụ nữ đó có rất nhiều mụn nước màu vàng, nhìn như sắp thối rữa vậy, ngươi có nhận ra là ai không?"

Tommy lộ ra vẻ chán ghét lắc đầu:

"Ý của ngươi là loại gái điếm bẩn thỉu kia sao? Chúng ta là câu lạc bộ cao cấp, ta thật sự không quen biết loại người như thế này."

Chương 706: Bạn Cũ

Vậy thì thật kỳ lạ, trông hắn có vẻ như không hề bối rối, thế thì rốt cuộc cô gái dây đỏ từ đâu mà tới?

Thấy linh hồn của cô Mai không thể phong ấn quá lâu, nếu còn rời đi nữa thì sẽ rất phiền phức, ta liền hỏi:

“Vậy thì ngươi có biết, cô Mai đã từng tiếp xúc với cô gái lầm lỡ nào như vậy hay chưa?"

Tommy vội lắc đầu:

"Không thể nào đâu, cả đời này của Mai tổng ghét nhất là những người phụ nữ trong ngành này!"

Tại sao nàng lại ghét những cô gái lầm lỡ đến như thế? Chắc chắn phải có một số lý do ẩn chứa trong đó.

Lúc này Trình Tinh Hà đột nhiên hỏi:

"Ngươi nói ngươi không biết người phụ nữ bệnh hoạn kia, vậy tại sao sợi dây màu đỏ trên chân nàng lại giống hệt như của ngươi? Trên chân của người phụ nữ kia cũng có chuỗi hạt như thế này."

Sau khi nhìn kỹ, hóa ra sợi dây màu đỏ trông thì không có gì, nhưng thực ra còn có chi tiết, trên đó móc một hạt châu nhỏ bằng vàng, trên hạt châu có khắc hình hoa sen.

Tommy sửng sốt:

"Không thể nào chứ? Đây là thứ mà những người có sức hút nhất của Mị Lực thành chúng ta mới có được, Lệ tỷ của chúng ta tự mình làm cho chúng ta, không thể tìm được ở nơi khác đâu."

Đó chính là manh mối!

Ta lập tức hỏi:

“Ngoài ngươi ra, còn ai có loại dây đỏ này không?”

Tommy lắc đầu nói rằng ta không biết, muốn biết đáp án thì phải đến Mị Lực Thành để hỏi Lệ tỷ.

Không chần chừ thêm nữa, sau một lúc lâu, cô Mai thực sự không thể tỉnh dậy được nữa, vì vậy ta nhờ Tommy mau chóng dẫn đường đưa bọn ta đi nghe ngóng tình hình.

Tommy vẫn còn hơi lo lắng:

“Vậy còn Mai tổng thì…”

Hồn phách của Mai tổng vẫn còn đó, hơi thở của nàng vẫn còn ổn định, cả người dường như đang ngủ vậy, ta đắp chăn cho nàng rồi giục Tommy mau mau dẫn đường.

…

Mị Lực Thành là địa điểm hàng đầu trong ngành họ ở khu vực địa phương, nơi ấy rất nổi tiếng, nhận thầu phần lớn hoạt động giải trí phục vụ cho cuộc sống về đêm trong thị trấn.

Nhưng nơi đó cực kỳ đắt đỏ, những người như bọn ta không đủ khả năng đến đó, và ta cũng chưa từng trải nghiệm về phương diện này.

Trình Tinh Hà lấy chìa khóa xe của dì Mai và lái băng băng trong bóng đêm:

“Thất Tinh, vừa nãy ngươi có nghe thấy người phụ nữ kia nói gì không?”

Ta không để ý, người phụ nữ dây đỏ ấy còn nói cái gì à?

Trình Tinh Hà gật đầu ngay:

“Nàng nói là dì Mai nợ nàng, bắt dì Mai phải trả lại.”

Một người phụ nữ mại dâm thì có thể khiến một nữ doanh nhân nợ cái gì? Vả lại dì Mai đã ghét cô nàng ca ve đó như vậy, thế tại sao lại dây vào nàng?

Ta chưa quên tướng tiền tài bất chính của dì Mai, bèn hỏi Tommy:

“Nghe nói dì Mai kinh doanh, ngươi có biết nàng rốt cuộc kinh doanh cái gì không?”

Tommy suy nghĩ rồi nói:

“Hình như liên quan đến đầu tư tài chính, nàng không thích nhắc đến đề tài này nên ta không dám hỏi, ta chỉ biết nàng rất hào phóng, rất lắm tiền...Seven ca, công việc chính là ngươi là gì?”

Mới một lát mà đã gọi ta là ca rồi.

Trình Tinh Hà đưa cho hắn một tấm danh thiếp, cuối cùng cảm thấy vô cùng kính phục:

“Không ngờ nghề chính của Seven ca cao quý đến vậy mà còn nhận công việc bán thời gian này, đúng là nỗ lực, là tấm gương để ta noi theo.”

Ai làm việc bán thời gian hả!

Trình Tinh Hà cười ngược đến tận mang tai, lái xe như bay đến Mị Lực Thành mới dừng lại.

Hiện tại đang là thời gian đông khách của Mị Lực Thành, xe sang đỗ đầy bên ngoài, Tommy lấy thẻ nhân viên ra thì bọn ta mới tìm được chỗ đỗ xe.

Kết quả, vừa xuống xe thì một giọng nói bỗng vang lên:

“Ơ, chẳng phải Lý Bắc Đẩu đây sao?”

Ta quay đầu lại, là Bạch Cương làm nghề lắp đặt hệ thống sưởi bằng hơi nước, học cùng cấp ba với ta.

Hiển nhiên Bạch Cương là khách quen, biết Tommy làm nghề gì, nàng nhìn chằm chằm vào mặt ta với ánh mắt khó tả, giống như biết được bí mật nào đó vậy:

“Ngươi đổi nghề à?”

Ta chưa kịp lên tiếng thì Tommy đã nói xin lỗi với Bạch Cương rồi lôi ta đi:

“Seven ca, chuyện này nhờ ngươi cả đấy, ngươi nhất định phải giúp ta giải quyết chuyện của Mai tổng, bằng không ta sẽ bị đuổi cổ khỏi nghề này mất...”

Gì vậy, cái gì mà giải quyết với chả không giải quyết, ngươi nói cứu người là được rồi, nói thế này chẳng phải sẽ khiến người khác hiểu lầm sao?

Nhưng Bạch Cương vẫy tay:

“Là bạn cũ với nhau cả, lần sau ta gọi ngươi để ủng hộ!”

Ủng hộ cái đầu ngươi ấy.

Nhưng mạng sống của dì Mai quan trọng hơn, ta sẽ giải thích sau.

Tommy mở cửa giúp ta, âm nhạc bên trong còn ầm ĩ hơn mấy bài “Lưu Khoát Chủy cưới vợ” mà ông cậu ba hay nghe, sóng âm mạnh đến mức ta suýt ngã nhào xuống đất.

Còn Tommy cứ đi thẳng vào, nhiều cô gái xinh đẹp vây quanh hắn, mỉm cười hỏi hắn hai đồng nghiệp này trông đẹp trai đấy, nẫng ở đâu về thế?

Chương 707: Ma Ám

Quả nhiên, trên chân mấy cô gái này đều có sợi dây đỏ treo hạt châu khắc hoa sen.

Ta hỏi thăm họ, các cô gái nghe thấy mấy chữ “mụn nước màu vàng” và thối rữa thì sắc mặt trở nên tái mét rồi bỏ đi luôn, không ai quan tâm đến bọn ta nữa.

Tommy nói một cách cẩn thận:

“Seven ca, ngươi mới vào làm à? Nghề của chúng ta kiêng kỵ bệnh này lắm, không ai thích nghe nhắc đến nó đâu, ngươi nói thế với ai thì họ cũng nhăn mặt thôi.”

Cũng đúng, vẫn nên đi tìm Lệ tỷ gì đó thì hơn.

Bọn ta đang định chen vào trong, đột nhiên có một người chạy tới, vươn cánh tay dài như tay vượn ra ôm lấy tay Tommy:

“Tiểu Tommy, ta chờ ngươi mãi đấy, sao bây giờ ngươi mới đến hả! Có phải là...Lại đi tìm ả heo mập Mai Văn Hoa không? Béo ục ịch, trông rõ buồn nôn.”

Đó là một người phụ nữ da đen gầy như que củi, có lẽ còn lớn hơn Mai tỷ vài tuổi, trông gầy đét, nhưng trên cổ trên tai nào là Cartier, nào là Van Cleef Arpels, hiển nhiên nàng cũng là phú bà.

Tommy cười làm lành:

“Ra là Phùng tổng…”

“Kìa…”

Người phụ nữ đen đúa liếc mắt đưa tình.

“Phải gọi là Quế Phân tỷ chứ.”

À, thì ra đây là tình địch của dì Mai, Phùng Quế Phân.

Phùng Quế Phân nói xong thì nhìn về phía chúng ta, nhất là khi nhìn Trình Tinh Hà, hai mắt sáng rực lên:

“Đây là tiểu thịt tươi mới tới à? Trông tươi ngon mọng nước chưa kìa, để tỷ tỷ đánh giá độ béo nào…”

Ngày xưa, người ta sẽ kiểm tra mức độ trưởng thành của lợn trước khi mổ, gọi là đánh giá độ béo.

Nói rồi nàng giở chiêu khỉ trộm đào với Trình Tinh Hà, động tác vừa nhanh vừa thuần thục, nhìn thôi đã thấy thốn.

Ta lập tức giữ tay Phùng Quế Phân:

“Xin lỗi, bọn ta còn có việc…”

Phùng Quế Phân ngẩng đầu nhìn ta, nàng trở tay nắm lấy tay ta, còn cào nhẹ lên mặt ta:

“Tiểu soái ca ghen à, để tỷ tỷ thương ngươi nào…”

Ta bị nàng gãi đến nỗi dị ứng luôn, ta rút tay ra định dẫn Tommy và Trình Tinh Hà đi, dì Mai sắp đi đời nhà ma rồi, không thể trì hoãn thêm được nữa. Ta còn phải hỏi thăm chuyện của mẹ ta nữa.

Ai ngờ ta vừa đi thì bỗng nghe thấy một tiếng “choang” sau lưng, hình như có thứ gì đó vỡ tan.

Âm thanh này vừa vang lên, cả hội trường lặng ngắt như tờ, Phùng Quế Phân nói với giọng lạnh tanh:

“Tiểu soái ca mới làm nghề này à? Sợ là xem thường Phùng Quế Phân này rồi!”

Giọng Tommy run rẩy:

“Seven ca, không thể đắc tội Phùng tổng được đâu, nàng, nàng là xã hội đen đấy…”

Ngay sau đó vài người đàn ông lực lưỡng không biết từ đâu chạy ra và bao vây bọn ta:

“Tiểu tử, ngươi không biết điều đúng không?”

Từ nhỏ đánh nhau ta chưa ngán ai bao giờ, nhưng hiện nay ta sợ trì hoãn thời gian, với cả đánh nhau ở nơi này khéo lại đổ máu, hủy hoại công đức của ta.

Nhiều người thấy có đánh nhau thì phấn khích, kéo đàn kéo lũ chạy tới hóng hớt.

Nhưng Trình Tinh Hà không sốt ruột, hắn nhìn Phùng Quế Phân và nói:

“Đại tỷ, nếu ta là ngươi thì trước tiên ta sẽ quản lý đám em gái dưới trướng.”

Em gái?

Phùng Quế Phân sửng sốt, đang định hỏi Trình Tinh Hà đang ăn nói khùng điên gì thế, nhưng Trình Tinh Hà lại nhếch miệng cười với những người đàn ông cao to kia, ta bỗng cảm thấy một luồng gió lạnh vụt qua.

Ta hắt hơi, sau đó đột nhiên phát hiện đám đàn ông ấy trở nên không bình thường. Ta ngưng khí vào hai mắt thì thấy khuôn mặt của họ đột ngột thay đổi, không khác gì tô son trát phấn lên mặt.

“Ô kìa, tỷ tỷ, lâu rồi chúng ta không gặp nhau!”

“Đúng đấy, lần trước uống trà với nhau thì dãy cao ốc này còn chưa được xây dựng đâu…”

Mấy người đàn ông vai u bắp thịt bỗng nhiên uốn éo lắc mông như phụ nữ, tay nắm tay lắc qua lắc lại:

“Ta nhớ các ngươi chết đi được…”

Mọi người nghệt mặt ra, cổ chai rượu trong tay Phùng Quế Phân rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Không cần nói cũng biết Trình Tinh Hà gọi nữ quỷ xung quanh đây đến.

Mấy người đàn ông kia vừa nói vừa lao vào bàn ăn ngấu nghiến:

“Cái đồ vô lương tâm nhà ta mười mấy năm chưa hóa vàng cho ta lần nào.”

“Nhà ta cũng thế, chỉ thấy người nay cười, đâu thấy người xưa khóc…”

“Mẹ ơi!”

Không biết ai hô lên đầu tiên:

“Bị ma ám rồi!”

Tức khắc hội trường trở nên vô cùng hỗn loạn, Trình Tinh Hà kéo ta và Tommy chạy về phía thang máy.

Đến bây giờ Tommy mới tỉnh táo lại:

“River ca, ngươi...Ngươi biết phép thuật?”

Hắn tốt nghiệp trường học phép thuật Balala đấy.

Vào thang máy, bọn ta thấy một người phụ nữ hơi thấp đi xuống, nhìn khung cảnh hỗn loạn ở đây, nàng nổi giận:

“Sao thế này…”

Tommy vội giới thiệu:

“Đây là Lệ tỷ.”

Lệ tỷ quan sát ta và Trình Tinh Hà, hai mắt bỗng sáng lên:

“Từ nhà nào nhảy việc đến đây à? Đi theo Lệ tỷ, đãi ngộ thì chúng ta có thể thương lượng! Trước tiên ta phải xử lý chuyện này đã…”

Ta kéo Lệ tỷ lại:

“Mạng người lớn nhất, ta hỏi thăm ngài về một người trước đã.”

Chương 708: Nguyên Nhân

Lệ tỷ nhìn ta, vẻ mặt bỗng trở nên khác thường:

“Ngươi tên là gì, sao ta cảm thấy ngươi quen lắm.”

Trình Tinh Hà nghe vậy thì bày ra vẻ mặt “ta phải đánh giá lại ngươi rồi”:

“Thất Tinh, không ngờ dáng vẻ thiếu nam ngây thơ của ngươi là lớp vỏ ngụy trang, ngươi đã nhẵn mặt ở nơi này rồi cơ à?”

Không thể nào, ta thấy Lệ tỷ chưa thể nhớ ra ngay được, nhưng mặt của ta là khuôn mặt phổ thông nên không để ý lắm, ta nói rõ ý đồ đến đây.

Quả nhiên, Lệ tỷ giật mình khi nghe đến hai từ “mụn nước” và dây đỏ:

“Chẳng lẽ...Người ngươi nói là Trương Uyển Đình?”

Trương Uyển Đình? Ta hỏi Lệ tỷ, rốt cuộc Trương Uyển Đình là người ở đâu, chết như thế nào?

Nhưng nghe ta hỏi xong thì Lệ tỷ run rẩy:

“Trương Uyển Đình...Chết rồi?”

Lệ tỷ cũng không biết tin nàng chết, vậy rốt cuộc nàng chết như thế nào?

Bỗng nhiên Lệ tỷ chảy nước mắt:

“Con nhóc Uyển Đình ấy, sao lại đi đến bước này cơ chứ...Tội nghiệp nàng! Tất cả là tại tên khốn ác độc bất nhân ấy!”

Ta lên tinh thần, hiển nhiên Lệ tỷ biết chân tướng:

“Là Mai Văn Hoa sao?”

Không ngờ Lệ tỷ lại ngớ ra:

“Liên quan gì đến Mai tổng? Ta đang nói đến chồng của nàng, cũng là khách quen ở chỗ bọn ta, ngươi xem, đang ở đây này, hôm nay hắn cũng tới đấy.”

Ta lập tức nhìn theo hướng Lệ tỷ chỉ, nhưng người đến hóng hớt bên chỗ Phùng Quế Phân quá đông, chen nhau đông nghịt nên không biết nàng chỉ ai, Lệ tỷ nói ngay:

“Là cái người mặc áo may ô hình chuột Mickey kia kìa! A, chen vào rồi không thấy nữa!”

Thế này thì quá khó tìm, thế là ta bảo Trình Tinh Hà tìm giúp rồi quay sang hỏi Lệ tỷ, chuyện của Trương Uyển Đinh rốt cuộc là như thế nào?

Lệ tỷ nói cho ta biết, nàng là một cô gái tốt, đáng tiếc bị ông chồng phá của hại.

Gia cảnh của Trương Uyển Đình rất thảm thương, nàng sinh ra ở một vùng quê khá lạc hậu, gia cảnh nghèo khó suốt mấy đời liền.

Mà nàng rất đẹp, là hoa khôi ở quê nhà. Gia đình Trương Uyển Đình trọng nam khinh nữ, để cưới cho em trai một người vợ hiền, nhà bọn họ chọn người rể đưa tiền sính lễ cao nhất, gả nàng làm vợ một ông chủ ở địa phương.

Con gái của ông chủ đó còn lớn hơn nàng, đã thế hắn còn bụng phệ và đầu hói, nàng sao có thể bằng lòng được? Nhưng cha mẹ nàng mắng, nuôi nàng không bằng nuôi một con chó, không chịu cống hiến gì cho nhà mình, chẳng lẽ trơ mắt nhìn em ngươi cô đơn đến già à? Vô nhân tính! Dù có phải trói thì cũng phải gả ngươi đi.

Ông chủ địa phương chẳng qua là thấy nàng đẹp, có bằng lòng hay không cũng chẳng sao, vợ ấy à, không nghe lời thì đánh vài trận là ngoan ngay.

Trương Uyển Đình không có cách nào khác, trước đêm kết hôn nàng chui vào trong xe củi chở vào thành phố, trốn ra khỏi làng.

Nhưng nàng không được đi học, không có tay nghề, thậm chí còn không nói sõi tiếng phổ thông, có thể tìm công việc nuôi sống bản thân? Đúng lúc này, nàng gặp được chồng của mình, Trương Văn Thanh.

Trương Văn Thanh mở một quán ăn bình dân, cuộc sống không dư dả gì nhưng cũng đủ ăn, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, sau đó hai người họ kết hôn. Trương Uyển Đình chưa từng được ai trân trọng trong đời, lại thêm sự ảnh hưởng của tư tưởng “chồng là giềng của vợ”, nàng một lòng một dạ với Trương Văn Thanh.

Ai ngờ, cơm nhà không ngon bằng phở ngoài phố, không bao lâu sau Trương Văn Thanh si mê một ả gái bao ở đây, cứ có tiền là đưa cho nàng ngay, mà nơi này là nơi nào, là nơi tiêu tiền như nước! Mấy đồng lẻ trong túi ngươi có thể mua được mấy chai rượu?

Nhưng Trương Văn Thanh cứ như bị bỏ bùa, để mua thêm vài chai rượu cho gái ngành, để tranh giành tình nhân với khách hàng khác, phùng má giả làm người mập, hắn giấu Trương Uyển Đình vay tiền người quen, vay tiền trực tuyến, nợ vay tín chấp đến mức không vay được tiền nữa thì tìm đến bọn cho vay nặng lãi.

Đến khi Trương Uyển Đình biết, số tiền Trương Văn Thanh mắc nợ tích tụ lại, trở thành một khoản kếch xù.

Bên cho vay tự có cách đòi nợ, Trương Văn Thanh không trả được thì cửa tiệm bị thế chấp, nhà ở bị bán đi, bước tiếp theo chờ Trương Văn Thanh là uy hiếp.

Trương Uyển Đình cũng hận chồng, nhưng nàng không muốn chồng mình xảy ra chuyện, nàng không có cách nào khác, chỉ có thể dựa vào khuôn mặt xinh đẹp trẻ trung của mình, thế là nàng làm "gái ngành".

Nghe đến đây thì ta thở dài, số phận của nàng cũng giống bạch hổ nữ Trương Vĩ Lệ, nhưng chồng của Trương Vĩ Lệ là một người bình thường, còn Trương Uyển Đình thảm hơn Trương Vĩ Lệ, cứ như đời trước thiếu nợ Trương Văn Thanh ấy.

Nhưng mà không đúng, lúc trước Trương Uyển Đình còn đào hôn được cơ mà, sao bay giờ lại bị ông chồng vô dụng này trói buộc? Tính cách trước và sau khác nhau vậy?

Lệ tỷ lắc đầu, nói nàng cũng cảm thấy khó hiểu, có thể trốn lần đầu thì có thể trốn lần nữa mà, nhưng Trương Uyển Đình nói, hiện tại nàng không đi được nữa, về phần nguyên nhân thì nàng không nói.

Chương 709: Vết Thương

Để kiếm tiền, mỗi ngày Trương Uyển Đình làm việc không ngừng nghỉ, nghề này cũng có cái vất vả, cơ thể nàng không chịu nổi, hơn nữa nàng còn giấu Lệ tỷ nhận việc khác, không biết từ lúc nào nàng đã nhiễm phải điều kiêng kỵ lớn nhất trong nghề - căn bệnh nào đó.

Một khi nhiễm bệnh thì chắc chắn không thể làm việc ở chỗ Lệ tỷ nữa.

Lệ tỷ bèn khuyên nàng, dù ngươi kiếm tiền thì cũng không thể trả hết nợ cho chồng được, thật sự không được thì ngươi chữa bệnh trước đi đã, sau đó đổi việc, cuộc đời thuộc về mình mà.

Trương Uyển Đình rơm rớm nước mắt cảm ơn Lệ tỷ, biết mình không ở lại được nên rời đi, không còn quay lại nữa. Nhưng lão chồng đốn mạt Trương Văn Thanh vẫn đến đều đặn mỗi ngày, không biết hắn lấy tiền ở đâu ra nữa.

Lệ tỷ rất tức giận khi nhìn thấy Trương Văn Thanh, đẩy vợ đến bước đường này rồi còn mình thì ăn chơi đàng điếm, nhưng người đến là khách, nàng không thể đuổi hắn ra được.

Nói đến đây, Lệ tỷ thở dài, số phận của người phụ nữ sao cứ bị đàn ông trói buộc vậy chứ.

Trương Uyển Đình quả thực rất đáng thương, nhưng ta nghe đến bây giờ vẫn không hiểu rốt cuộc Trương Uyển Đình và dì Mai có thù oán gì với nhau, nếu muốn hận thì có thể hận chồng nàng mà?

Xem ra điểm mấu chốt trong chuyện này nằm ở người chồng.

Vì thế ta hỏi Lệ tỷ, trong khoảng thời gian này chồng nàng có từng nói gì không?

Lệ tỷ lắc đầu:

“Nói gì được chứ, ngày nào cũng đến chơi thôi, hắn đúng là lòng dạ sắt đá, ta cũng không biết Uyển Đình mất rồi. À, ngươi hỏi thế thì ta mới nhớ ra, mấy hôm trước sắc mặt hắn hốc hắc lắm, nói rằng gặp ma, bọn ta còn nói, Mị Lực Thành bọn ta có thể thiếu cái gì chứ ma quỷ thì nhiều lắm, không phải quỷ háo sắc thì là quỷ nát rượu.”

Gặp ma...

Ta hỏi ngay:

“Có phải trên cổ Trương Văn Thanh có vết thương gì không?”

Lệ tỷ suy nghĩ, rồi vỗ đùi cái đét:

“Đúng là có vết thương thật, ta còn tưởng tranh giành tình nhân bị người ta đánh cơ, sao ngươi biết hay vậy?”

Vậy thì đúng rồi...Trương Uyển Đình bắt dì Mai đi, mục tiêu tiếp theo chính là Trương Văn Thanh.

Chỉ cần tìm được Trương Văn Thanh là có thể tìm được Trương Uyển Đình, cứu dì Mai!

Ta lên tinh thần, định đi tìm người đàn ông mặc áo may ô hình Mickey. Nhưng đột nhiên bên chỗ Phùng Quế Phân trở nên lộn xộn, chắc là nàng gọi thêm dân giang hồ đến để khống chế mấy người bị ma nhập, Lệ tỷ thấy tình hình không ổn, vội vàng chạy về phía đó:

“Phùng tỷ, có chuyện gì chúng ta cứ bình tĩnh nói...”

Trình Tinh Hà cũng chạy lại:

“Ở đây hỗn loạn quá, không tìm được!”

Phùng Quế Phân nhìn Trình Tinh Hà, chỉ về phía này và quát to:

“Các ngươi mù à? Hai tên khốn đang ở đằng kia kìa, bắt bọn họ cho ta!”

Lệ tỷ thấy hóa ra bọn ta là người gây ra tai nạn, tức khắc cảm thấy bị lừa gạt:

“Rốt cuộc hai người các ngươi đến đây làm gì?”

Vừa nãy Trình Tinh Hà triệu hồi ngạ quỷ nên bây giờ không đủ hành khí, không ma quỷ đến giúp được, còn ta thì đánh được, nhưng bị giữ chân, không tìm được Trương Văn Thanh.

Trình Tinh Hà nhìn đồng hồ đeo tay, nói:

“Rốt cuộc hắn ở đâu? Dì Mai sắp hết thời gian rồi.”

Ba hồn thoát ly cơ thể ba tiếng đồng hồ trở lên có lẽ sẽ phân tán hoàn toàn, dì Mai chỉ có thể người sống thực vật cả đời, thế thì ta cũng không biết đi đâu hỏi thăm tung tích của mẹ.

Ta thở hắt ra, nghĩ thầm rốt cuộc tên chó đẻ Trương Văn Thanh ấy đi đâu rồi?

Đám người kia sắp xông lại đây, ta vô thức lùi lại một bước, nhưng thình lình giẫm vào chân người nào đó.

Người nọ hét toáng lên:

“CMN ngươi mù à!”

Ta quay đầu lại, hình như người này vừa mới từ nhà vệ sinh ra, hai tay còn đang cài thắt lưng, khi nhìn kỹ lại thì ta phấn khởi.

Ông trời phù hộ ta rồi, người này chính là người đàn ông mặc áo may ô chuột Mickey!

Ta giữ vai hắn:

“Kệ chuyện khác, rốt cuộc vợ ngươi Trương Uyển Đình có thù oán gì với Mai Văn Hoa!”

Người nọ sững sờ, vẻ sợ hãi hiện lên trên mặt hắn:

“Ngươi là ai, sao ngươi biết?”

Nhưng lúc này cấp dưới của Phùng Quế Phân đã đuổi tới, tách bọn ta ra.

Nhân cơ hội này, Trương Văn Thanh chần chừ một lát rồi chạy vụt ra ngoài.

Mà sau lưng hắn, một luồng tà khí xuất hiện từ bao giờ không hay.

Lòng ta trùng xuống, Trương Uyển Đình đuổi theo rồi!

Thấy có nhiều người muốn lao tới bắn ta, ta liếc sang một bên thấy vài bình cứu hỏa ngay gần đó.

Vì thế ta lùi lại một bước, vận chuyển hành khí, Thất Tinh Long Tuyền rời vỏ, chém vỡ bình cứu hỏa.

Màn sương trắng tràn ra, ngay tức khắc nơi này trở nên giống như tiên cung, lợi dụng màn sương, ta kéo Trình Tinh Hà đi đuổi theo dấu vết của tà khí.

Nhưng vừa đến cầu thang thì ta không đuổi kịp.

Lạ thật...Đi đâu rồi?

Trình Tinh Hà cũng cau mày quan sát xung quanh:

“Ở đây không có người chết, không hỏi đường được…”

Chương 710: Mệnh Đăng Sắp Tắt

Ta nhìn địa tướng của nơi này, tức khắc hiểu ra ngay. Nơi này trùng hợp là “quỷ khép cửa”, người qua lại tấp nập tập trung hết ở đây, dương khí dồi dào, dễ tách âm khí ra, người chết khi đến nơi này thì không chịu đựng được, chắc chắn sẽ tìm một nơi có thể ngăn chặn dương khí.

Ta lập tức dẫn Trình Tinh Hà đi qua hàng lang gấp khúc, đến phía sau của cầu thang.

Quả nhiên, Trương Văn Thanh bị bóp cổ, chân đạp loạn xạ, mà tà khí ngồi sau lưng hắn, giống như đang bóp cổ hắn.

Quỷ thoại...

Ta ngưng khí vào tai, nghe được:

“Trả lại cho ta...Trả lại cho ta...”

Ta lập tức vận chuyển hành khí lên hai mắt, nhìn thấy rõ người phụ nữ kia.

Đúng như Trình Tinh Hà đã nói, nàng mưng mủ lở loét gần như khắp cơ thể, có thể thấy được nàng thê thảm đến mức nào trước khi chết, đột nhiên nàng ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn bọn ta.

Oán khí…

Ta lại nhìn tướng mạo của nàng và biết được tại sao nàng lại làm như vậy.

Không phải bởi vì nàng khăng khăng một mực với Trương Văn Thanh.

Nàng nhìn bọn ta lom lom, ánh mắt chất chứa oán hận:

“Các ngươi...Muốn giúp những kẻ này, các ngươi cũng không phải người tốt…”

Ta vội ngưng khí nói quỷ thoại:

“Ngươi muốn giúp con gái mình, đúng không? Ngươi đừng xúc động, oan khuất của con gái ngươi, ta sẽ giải oan giúp cho ngươi!”

Nghe ta nói thế, Trương Uyển Đình ngẩn ra:

“Làm sao...Làm sao ngươi biết?”

Bởi vì bây giờ ta đã nhìn thấy rõ quỷ tướng rồi.

Một luồng oán khí màu xanh lục lạnh hiện lên trên mặt nàng, nơi có oán khí đấm nhất không phải là cung Phu Thê.

Mà là cung Tử Nữ.

Cung Tử Nữ có âm, chứng tỏ nàng làm vì con gái.

Mà cung Tài Bạch của nàng sụp đổ, cung Phu Thê cháy, cung Tật Ách lõm vào, tạo thành tướng mạo đầy tai họa.

Ta thầm hoảng sợ, đích xác, dù đến bây giờ thì vẫn có thể nhìn ra vẻ yêu kiều của nàng chứ nói chi là khi còn sống, thế nhưng những đau khổ nàng phải chịu lúc sinh tiền quả thực vô cùng đáng sợ.

Ta nhìn kỹ, nhận ra oán khí bắt đầu từ cung Tử Nữ, liên kết tất cả tai họa lại với nhau.

Hơn nữa vận tiền của bất chính của dì Mai…

Ta nói ngay:

“Ngươi cố gắng kiếm tiền vì con gái, nhưng số tiền ấy lại bị chồng ngươi đưa cho dì Mai, ngươi vì thế mà chết, bởi vậy mới hận hai người bọn họ, ta nói có đúng không?”

Người phụ nữ há miệng, thậm chí còn không thốt ra được quỷ thoại, nàng khiếp sợ trước những gì ta nói.

Ta nói tiếp:

“Trước tiên ngươi hãy thả người kia ra, ta sẽ rửa sạch oan khuất cho ngươi!”

…

Mệnh đăng của Trương Văn Thanh sắp tắt.

Trình Tinh Hà cũng căng thẳng, hiện nay Trương Uyển Đình là hồng lệ quỷ, một khi tổn hại tính mạng con người thì sẽ biến thành âm thanh quỷ, thế thì không còn dễ đối phó nữa.

Nghe ta nói “rửa sạch oan khuất”, Trương Uyển Đình bỗng thả tay ra.

Sau đó nàng há miệng và bật khóc.

Tục ngữ nói, oan ức nói ra được thì không phải oan ức, Trương Uyển Đình bị ép đến mức này, có lẽ sự tủi hờn chôn giấu trong lòng nàng nhiều đến mức sắp sửa nổ tung, nhưng trước sau không có ai để tâm sự, lần này nàng bộc bạch hết thảy.

Giong nàng hệt như cọc băng đâm vào màng tai, ta cau mày, Trình Tinh Hà lập tức bịt tai ta:

“Ngươi ngốc à, ngươi có thể nghe quỷ kể chuyện nghe chắc?”

Phải rồi, hiện tại quỷ thoại có chứa oán khí, lực sát thương rất mạnh, giao cho người có chuyên môn thì hơn.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, vẻ mặt Trình Tinh Hà trở nên nghiêm trọng, đột nhiên hắn đi về phía Trương Văn Thanh, nắm tay siết chặt, muốn đánh đối phương.

Ta vội kéo hắn lại, thế mà còn nói ta ngốc, tên này mới lỗ mãng ấy. Chuyện của vợ chồng nhà người ta có nhân quả của họ, ngươi nhúng tay vào làm gì?

Tuy Trình Tinh Hà không biết giữ mồm giữ miệng nhưng bình thường không phải người bốc đồng, có thể khiến hắn tức giận như vậy chứng tỏ Trương Văn Thanh đáng chết đến mức nào.

Không ngờ, sau khi biết chân tướng, ta cũng không kiềm chế được mà muốn đánh Trương Văn Thanh một trận, hắn là súc sinh mới làm những việc ấy.

Quả nhiên, Trương Uyển Đình cố gắng kiếm tiền vì đứa con gái của bọn họ.

Cô bé mới sáu tuổi, đang ở độ tuổi đáng yêu nhất,

Nhưng ai ngờ con gái mắc bệnh bạch cầu cấp tính, căn bệnh này không chỉ tốn kém về tiền bạc mà còn có thể gây tử vong.

Quán ăn bình dân nhà bọn họ chỉ là buôn bán nhỏ, đủ ăn no mặc ấm, một khi trong nhà có người mắc bệnh thì rơi vào cảnh nghèo khó ngay.

Có câu “nữ tử bổn nhược, vi mẫu tắc cường”, vì con gái, Trương Uyển Đình đến các phòng khám chuyên khoa khác nhau, bận rộn đến mức không có thời gian để sợ hãi, còn Trương Văn Thanh mới đầu cũng lau nước mắt khi thấy con gái ở trong phòng bệnh gào khóc, nói con đau quá, con muốn về nhà.

Nhưng dần dà, hắn cảm thấy nhàm chán. Ai từng trông nuôi người nhà trong bệnh viện đều biết, ăn không ngon, ngủ không yên, buổi tối phải ngủ ngoài hành lang.

Cứ tiếp tục như vậy thì khi nào mới kết thúc?

Chương 711: Tăng Gấp Bội

Hắn cũng muốn sinh hoạt vợ chồng bình thường, nhưng Trương Uyển Đình có tâm trạng làm chuyện đó chắc?

Vì thế hắn lấy cớ trở về xoay tiền, bỏ hai mẹ con lại, còn mình thì về nghỉ ngơi, khoảng thời gian ấy quá áp lực, phải thư giãn, hắn lấy tiền thuốc men mình cầm vào Mị Lực Thành.

Thế là hắn nhận thức gái bán hoa ở đó.

Bấy giờ hắn mới phát hiện, thì ra phụ nữ đan dạng lắm, mỗi một người ở đây đều lả lơi quyến rũ hơn bà già rũ rượi suốt ngày giục hắn đi vay tiền kia nhiều.

Đây mới là phụ nữ!

Ngay từ đầu hắn chỉ tiêu ít tiền, nhưng về sau đốt nhiều tiền vào cuộc vui, con gái còn chờ mua thuốc, Trương Uyển Đình bèn giục hắn đưa tiền, hắn ngại phiền nên tắt máy.

Đến khi Trương Uyển Đình biết được những gì Trương Văn Thanh làm, hắn không chỉ tiêu hết toàn bộ tiền thuốc men chạy vạy khắp nơi mới vay được, mà còn thiếu một đống nợ.

Khi ấy Trương Uyển Đình cảm thấy như bầu trời sập xuống, con gái còn nhỏ, phải làm sao bây giờ?

Mà Trương Văn Thanh vay nặng lãi ở chỗ Phùng Quế Phân, Phùng Quế Phân khuyên Trương Văn Thanh, con cái ấy à, mang thai mười tháng là có một đứa rồi, có gì hiếm lạ đâu, hơn nữa vợ ngươi là dân miền núi, chưa biết chừng cơ thể có dị tật nên mới sinh ra đứa trẻ như vậy, mỗi người chỉ có sống một lần, tại sao ngươi lại không sống cho mình?

Vợ ngươi xinh đẹp thì phải tận dụng tối đa lợi thế này, nàng có thể trả nợ giúp ngươi.

Trương Văn Thanh suy nghĩ, cảm thấy có lý, bèn nói với Trương Uyển Đình, ngươi muốn cứu con thì có cách, Lệ tỷ ở Mị Lực Thành đang tuyển người.

Trương Uyển Đình muốn cho Trương Văn Thanh một bạt tai, nhưng nàng không còn sức lực nữa. Nàng chẳng thiết nghĩ đến điều gì khác nữa, cũng không còn hơi sức đâu mà hận Trương Văn Thanh, nàng chỉ muốn cứu con gái mình.

Đứa bé rụng hết tóc rồi, người gầy như que củi, trái tim nàng như vỡ tan.

Vì thế nàng chấp nhận, đi tìm Lệ tỷ, nhưng nàng cũng nói với Lệ tỷ tiền lương tuyệt đối không được đưa cho Trương Văn Thanh.

Lệ tỷ cũng biết tính nết Trương Văn Thanh ra sao, cho nên đồng ý.

Vào lúc đó, Trương Văn Thanh vẫn đến Mị Lực Thành như cũ, hắn quen thân với Tommy, phát hiện phú bà bên cạnh Tommy ra tay hào phóng, thế là nảy ra một ý, hắn to gan lớn mật muốn cướp của dì Mai, lấy ít tiền ăn tiêu. Dạo này hắn không cho gái bán hóa được cái gì nên đối phương qua lại với khách sộp khác rồi, đã lâu không ngó ngàng gì đến hắn.

Nhưng dì Mai là ai cơ chứ, nàng tài hơn hắn nhiều, chưa gì đã knockout hắn ngay.

Hơn nữa, dì Mai thậm chí còn tẩy não hắn: Gan thỏ đế như ngươi mà còn muốn đi cướp tiền của người khác à? Quỷ nghèo suốt kiếp mà thôi, muốn kiếm tiền không? Đi theo Mai tỷ, bảo đảm ngươi phất nhanh sau một đêm!

Người nào càng lún sâu trong hoàn cảnh khó khăn thì càng muốn một bước lên mây, hắn bị dì Mai thuyết phục. Dì Mai toàn nói phét, luôn miệng nói một vốn bốn lời, đầu tư tăng vọt, như mưa tiền trút xuống ấy.

Trương Văn Thanh càng nghĩ càng dao động, nhưng khổ nỗi không có tiền vốn, nhưng vào lúc này hắn tình cờ nghe nói con gái sắp có một ca phẫu thuật quan trọng, khoảng thời gian ấy Trương Uyển Đình liều mạng nhận đơn, đã kiếm đủ tiền rồi.

Chỉ cần ca mổ này thành công thì tỷ lệ sống sót của con gái sẽ cao hơn.

Trương Văn Thanh biết được tin này thì chú ý Trương Uyển Đình sát sao, một ngày nọ thừa dịp Trương Uyển Đình bị khách hàng chuốc rượu, say bất tỉnh nhân sự, hắn lén lút đến chỗ Trương Uyển Đình, cầm tay của nàng mở điện thoại, mở khóa vân tay rồi chuyển tiền vào thẻ của mình.

Sau đó hắn lại chuyển tiền cho dì Mai.

Người bình thường nào cũng biết hậu quả của việc góp vốn phi pháp, công dã tràng, đến cái nịt cũng chẳng có.

Trương Uyển Đình tỉnh lại, chuẩn bị lấy tiền đi làm phẫu thuật cho con gái thì phát hiện tiền biến mất rồi.

Lần này, Trương Uyển Đình thật sự rơi vào tuyệt vọng. Nàng đã mắc bệnh mà còn không nỡ tiêu tiền chữa cho mình, một lòng một dạ muốn cứu con gái, nhưng bây giờ nàng không thể làm ngành này nữa, tiền cũng không còn.

Nàng đi tìm Trương Văn Thanh, bảo Trương Văn Thanh trả lại tiền, nhưng Trương Văn Thanh cũng bó tay, nói rằng ta làm thế vì tốt cho nhà chúng ta, tiền ta đem đi đầu tư rồi, khi nào lấy lại sẽ tăng gấp mấy lần.

Cho dù tăng gấp bội thì đó cũng là tiền cứu con gái, còn kịp sao?

Huống chi số tiền ấy không trở lại được nữa.

Thế là Trương Uyển Đình đến công ty của dì Mai cầu xin nàng trả tiền. Người xin công ty của dì Mai trả tiền nhiều lắm, mà có ai đòi lại được tiền?

Vì con gái, nàng quỳ trước cửa ra vào của công ty dì Mai, nhưng không một ai để ý đến nàng. Có người tốt bụng còn khuyên nàng, ngươi đi đi, vô ích thôi, lần trước có hai vợ chồng đến đây, cũng dùng học phí của con cái để đầu tư đấy, nhưng chẳng làm được gì, uống thuốc trừ sâu ngay trước cửa cũng không có ai quan tâm, chứ đừng nói là thân phận của ngươi. Người có thường thức đều biết sợi dây đỏ trên chân nàng có ý nghĩa gì, mà loại người dì Mai hận nhất chính là người trong “ngành”.

Chương 712: Xích Linh

Trương Uyển Đình không đi mà vẫn cứ quỳ ở đó, cơ thể nàng lở loét khiến ruồi muỗi bu đầy, ai thấy cũng phải bịt mũi. Trời nắng chói chang, nàng ngất xỉu ở đó.

Đến khi nàng tỉnh lại thì trời đã tối, lúc trở lại bệnh viện bác sĩ hỏi nàng đi đâu? Sao lại không gọi điện được?

Bấy giờ nàng mới nhớ ra mình không xem điện thoại, bị hỏi như thế, nàng cảm thấy trước mắt tối sầm. Con gái bỏ lỡ thời gian cấp cứu tốt nhất, đã qua đời rồi, lúc sắp chết còn hỏi nhân viên y tế, khi nào mẹ đến thăm ta?

Vì Trương Văn Thanh, nàng không thể ở bên con gái trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời.

Nàng cảm thấy hổ thẹn.

Nàng không có động lực sống sót, một lòng muốn chết, nhưng lúc sắp chết, sau lưng có người nói:

“Cứ vậy chết đi thì quá lợi cho người hại mẹ con các ngươi, ta cho ngươi biết một cách để ngươi không phải chết vô ích, những người nợ ngươi sẽ phải trả lại hết.”

Nàng quay đầu lại thì thấy một người xa lạ đứng sau lưng nàng từ lúc nào không hay.

Nàng hỏi người nọ có ý gì?

Người đó cười, nói tin hay không tùy ngươi, ta cho ngươi một lá bùa vàng, dán lên ngực rồi hẵng nhảy, trong vòng bảy ngày, ngươi muốn đi tìm ai báo thù thì cứ việc đi.

Nàng sắp chết rồi, còn chuyện gì không tin được nữa, làm theo cũng không mất gì, vì thế nàng làm đúng như lời người kia nói, dán bùa lên ngực rồi nhảy xuống.

Lá bùa vàng…

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, thảo nào nàng vừa chết đã biến thành hồng lệ quỷ mang theo tà khí mãnh liệt như vậy, thì ra là nhờ có thứ đó.

Đích xác có một thứ có thể phát huy tác dụng này, biến một người tự sát thành lệ quỷ, nó gọi là phong mệnh phù.

Ta hỏi ngay:

“Người cho ngươi bùa trông ra sao?”

Trình Tinh Hà nghe nàng trả lời xong thì nhìn về phía ta:

“Nàng nói người đó rất đẹp, là một cô gái trẻ tuổi.”

Cô gái trẻ tuổi...Là Xích Linh sao?

Xích Linh bị Mã Nguyên Thu mang đi, không biết thế nào rồi, chẳng lẽ trốn ra ngoài?

Nếu thật sự là nàng thì cũng không khó đoán, nàng là âm sinh tử, phải nuôi quỷ, ăn âm khí.

Nhưng Trình Tinh Hà hỏi tiếp thì không khớp, hình như cô gái xinh đẹp này lớn hơn Xích Linh mấy tuổi.

Thế thì quái lạ, có thể là ai được nhỉ? Nàng có mục đích gì?

Thầy phong thủy chính đạo như bọn ta không thể nhúng tay vào nhân quả của người khác, vậy thì nàng là thiên sư âm diện?

Thôi, chỉ đứng đây nghĩ thì cũng nghĩ không ra manh mối về người phụ nữ, điều quan trọng nhất bây giờ là tung tích của dì Mai.

Những gì Trương Văn Thanh và dì Mai đã làm đúng là không phải hành vi của con người, nhất định phải giúp Trương Uyển Đình xả giận.

Nhưng đột nhiên sau lưng có tiếng náo loạn, tiếp theo là một giọng nói ngạo ngược vang lên:

“Ai dám nhổ râu hùm ở đây, chán sống rồi à?

Ta quay đầu lại, bỗng ngẩn ra, CMN, chẳng phải là Để Hồng Nhãn đó à?

Lần trước ở chỗ Giang tổng bọn ta chướng mắt nhau, hắn còn hẹn ta đánh một trận, sau đó lời hẹn quyết đấu không được thực hiện, hai bọn ta còn gặp nhau ở đại hội Thanh Nang.

Để Hồng Nhãn dẫn người đi tới, vốn đang hùng hổ lắm, nhưng vừa trông thấy ta là đôi mắt đỏ hiện lên vẻ sợ hãi, tầm mắt vô thức nhìn về phía chuông bát quái phong thủy.

Thứ này có ý nghĩa quan trọng, chứng minh giới phong thủy muốn bồi dưỡng ta thành mười hai Thiên cấp tiếp theo, nếu hắn động vào ta thì phải suy nghĩ cho kỹ.

Nhưng hắn ngứa mắt ta từ lâu, bây giờ oan gia gặp nhau, lửa giận ngùn ngụt, hắn sẵng giọng nói:

“Ta còn nghĩ là ai to gan lớn mật như thế, hóa ra là Lý tiên sinh ỷ mình dạo này thăng quan tiến chức nên chõ mũi vào chuyện nhà người khác à?”

Trình Tinh Hà lẩm bẩm xúi quẩy:

“Đúng là oan gia ngõ hẹp.”

Ta nhìn nhóm người hắn mang đến và hiểu ra, thì ra hắn và Phùng Quế Phân hợp tác với nhau, đàn em của Phùng Quế Phân bị ma nhập, đương nhiên là mời hắn đến rồi.

Phùng Quế Phân đi theo phía sau, thấy Để Hồng Nhãn quen biết ta thì cảm thấy hơi bất ngờ:

“Sao thế, Để đại sư, ngài biết hai thằng ranh dùng tà pháp này à?”

Để Hồng Nhãn cau mày, nói:

“Không biết...Nếu là hắn tự đến nạp mạng thì ta đành nhận lấy.”

Lần này Để Hồng Nhãn dẫn theo rất nhiều người, bên Phùng Quế Phân thì càng khỏi phải nói, họ đã bao vây cả nơi này, chuẩn bị bắt ba ba trong rọ.

Hừ, ta có phải ba ba quái đâu.

Ta lập tức nhỏ giọng hỏi Trình Tình Hà:

“Hồn của dì Mai có ở đây không?”

Trình Tinh Hà nói nhỏ:

“Không thấy, ta nghĩ nàng để ở chỗ khác rồi.”

Có thể để ở đâu được nhỉ? Phải lấy lại hồn phách rồi cứu dì Mai tỉnh lại, sắp hết thời gian rồi.

Lúc này Để Hồng Nhãn cũng thấy Trương Uyển Đình, tức thì hai mắt sáng lên:

“Vật liệu tốt!”

Người chết trở thành lệ quỷ quả thực có rất nhiều tác dụng, có thể làm vật trấn tà khi bày phong thủy trận có thể, giống như cục linh quy ấp trứng, vật trấn tà đặt dưới đáy càng hung hãn, oán khí càng nhiều thì công năng của phong thủy trận cũng càng lớn. Với cấp bậc của Trương Uyển Đình, bày cục gia tài bạc triệu hoàn toàn không thành vấn đề.

Để Hồng Nhãn nói xong thì chạy ngay về phía Trương Uyển Đình.

Chương 713: Hiến Tế

Trình Tinh Hà tóm ngay lấy ta:

“Không ổn rồi, Trương Uyển Đình nổi giận rồi, nàng nhìn chòng chọc vào chúng ta, nói chúng ta lừa nàng!”

Nghe vậy, ta lập tức đứng ra chặn:

“Chuyện của lệ quỷ này là việc làm ăn của ta, một tiền bối như ngài sao có thể cướp mối với ta?”

Để Hồng Nhãn sầm mặt:

“Ngươi dẫn lệ quỷ đến gây chuyện ở đây đã là vi phạm quy củ trong giới, ta xử lý ngươi là chuyện hết sức bình thường!”

Nói rồi mấy đồ đệ của Để Hồng Nhãn cũng xông lên:

“Tiểu tử ngươi đừng tưởng rằng cầm chuông bát quái phong thủy là có thể tác oai tác quái trước mặt sư phụ ta, bọn ta phải dạy cho ngươi một bài học, để xem ngươi còn ngông cuồng được hay không!”

Không ra tay thì không được, ta lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra chém về phía họ, Để Hồng Nhãn từng bị ta bón hành, hắn lớn tiếng nói:

“Khí của tiểu tử này rất kỳ lạ, các ngươi cẩn thận!”

Nhưng mấy đồ đệ đều là Địa cấp bậc bốn, đâu thèm coi một Huyền cấp như ta ra gì, tên đồ đệ to cao nhất đã cầm một cánh cửa toan đẩy ta ra, nhưng cánh cửa làm sao ngăn được tà khí của Thất Tinh Long Tuyền, ngay lập tức nó đã bị chém đứt lìa, vụn gỗ rơi vung vãi trên đầu người nọ.

Mấy người còn lại không ngờ Thất Tinh Long Tuyền mạnh đến vậy, vô thức lùi lại phía sau, Để Hồng Nhãn thấy đám đồ đệ chùn bước thì lại càng giận hơn, hắn đang định xông lên dạy cho ta một bài học thì ta bỗng cảm nhận được một luồng tà khí lao vụt qua từ phía sau.

Hóa ra Trương Uyển Đình không biết rõ tình hình sự việc, thấy có nhiều người đến thì tưởng ta gọi người đến bắt nàng, tà khí bùng nổ, Trương Văn Thanh lại ngã lăn ra đất, nàng mang hồn của Trương Văn Thanh đi rồi!

Thế này thì hỏng rồi, nếu không đuổi kịp nàng thì dì Mai sẽ không tỉnh lại được nữa, họ có ân oán phải giải quyết, nhưng ta còn có câu hỏi chưa được giải đáp.

Để Hồng Nhãn thấy nàng chạy thì nổi giận:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi để mặc quỷ làm hại người sống, còn đánh đả thương người khác, ta phải…”

Ta đâu có thời gian nói rõ phải trái với hắn, Thất Tinh Long Tuyền chém nghiêng lên khung cửa, lớp sơn trên tường nổ tung, bắn tung tóe lên người họ, ta nhân cơ hội này kéo Trình Tinh Hà đuổi theo ra bên ngoài.

Nhưng lúc đi ra thì bên ngoài rất sạch sẽ, không thấy tăm hơi của Trương Uyển Đình đâu nữa.

Trình Tinh Hà cúi đầu nhìn đồng hồ:

“Không ổn rồi, xem ra tin tức về mẹ ngươi…”

Ta cau mày, rồi dẫn hắn chạy đến bãi đỗ xe:

“Đến đại lộ Đông Hoàn.”

Trình Tinh Hà sửng sốt, theo ta vào trong xe sang của dì Mai:

“Đến đó làm gì?”

Người chết cố chấp hơn người sống, một khi đã xác định chuyện gì thì sẽ trở thành chấp niệm, tâm nguyện của nàng là muốn báo thù cho con gái.

Vì thế, khi bắt được dì Mai và Trương Văn Thanh, chắc chắn nàng sẽ dẫn họ đến chỗ con gái để trút giận cho con.

Khi con gái của Trương Uyển Đình qua đời, họ nghèo không một xu dính túi nên tất nhiên không có tiền mua mộ, trước kia ta tình cờ nghe người ta nói, bệnh viện huyện có tình nguyện viên sẽ chôn những thi thể không có chỗ an thân trong một nghĩa địa nhỏ ở đại lộ Đông Hoàn.

Trình Tinh Hà nghe vậy thì lái xe nhanh hơn.

Một lát sau ô tô đã đến nơi, Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm vào nghĩa địa, nuốt nước bọt:

“Nơi này bất tường quá.”

Ta cũng cảm nhận được, nơi này chôn cất những oán quỷ không nơi nương tựa, oán khí nhiều đến mức giống như đom đóm bên bờ sông vào mùa hè vậy, đâu đâu cũng thấy những đốm màu xanh lá lành lạnh.

Nơi này khá rộng, Trình Tinh Hà hơi sợ:

“Đi đâu tìm đấy?”

Ta ngồi xổm xuống quan sát cỏ ở chỗ này, thấy được cỏ bên trái tươi tốt, rậm rạp, còn bên phải thì thấp bé hơn, ta đã biết đáp án, dưới bãi cỏ cao là người trưởng thành, dưới bãi cỏ thấp là linh hồn trẻ con, mục đích là xung quanh bụi cỏ thấp lè tè.

Quả nhiên, đi vào bãi cỏ thấp hơn, ta thấy một luồng tà khí mang theo hai tia sáng màu đỏ của người sống.

Trương Uyển Đình, cùng với sinh hồn của dì Mai và Trương Văn Thanh!

Ta vui mừng, nói ngay:

“Trương Uyển Đình, ngươi...”

Nhưng ta còn chưa kịp nói xong thì Trình Tinh Hà vội kẹp cổ ta xô sang một bên:

“Đồ ngu, bây giờ nàng định dùng hai sinh hồn hiến tế cho con gái! Nàng cho rằng ngươi phá hủy chuyện của nàng nên hận không thể lột da ngươi!”

Một cơn gió lạnh thổi qua đỉnh đầu bọn ta, ta lập tức bảo vệ Trình Tinh Hà sau lưng mình, định rút Thất Tinh Long Tuyền ra, nhưng rồi ta do dự. Trương Uyển Đình rất đáng thương, Thất Tinh Long Tuyền rời vỏ thì nàng sẽ bị tiêu diệt, nếu có thể đưa nàng vào luân hồi thì đó cũng là một việc công đức.

Nhưng vừa nghĩa đến đây, ta bỗng cảm thấy mặt mình đau nhói, một vệt chất lỏng ấm áp chảy xuống, hỏng rồi, lúc Trương Uyển Đình trở lại cho rằng mình bị bọn ta phản bội, oán khí quá nặng, chắc hẳn đã cắn nuốt nhiều cô hồn dã quỷ ở đây, e rằng bây giờ đã thăng cấp lên cấp bậc âm thanh quỷ rồi.

Chương 714: Nuôi Quỷ Cao Cấp

Lúc tự sát, nàng mang theo phong mệnh phù chết đi, tất nhiên lợi hại hơn người chết bình thường.

Ta lập tức ngưng khí vào tai, nghe thấy giọng nói thê lương vang lên:

“Lừa ta...Tất cả các ngươi đều lừa ta, ta phải đưa các ngươi đi chôn cùng con gái ta...”

Hiện tại nàng đã bị oán khí chi phối, đánh mất thần trí.

Trình Tinh Hà kéo ta lại:

“Thất Tinh, đừng ham chút công đức ấy, nếu không tiêu diệt người phụ nữ này thì đến cả hai chúng ta cũng gặp nguy hiểm chứ đừng nói là dì Mai...”

Không ngờ, đúng lúc này Trương Uyển Đình đột nhiên bất động, đôi mắt nhìn chằm chằm vào bọn ta.

Gì thế, nàng biết quay đầu lại à?

Không phải...Ta nhận ra nàng không nhìn bọn ta, mà là đang nhìn thứ gì đó sau lưng bọn ta.

Ta lập tức ngoái lại, thấy được bóng dáng một người phụ nữ yểu điệu đang đứng phía sau.

Đêm tối mịch. Ta cũng không thể nhìn rõ khuôn mặt của nàng...cũng không thể nhìn rõ khí tức của nàng!

CMN, thiên cấp cao cấp? Hay là…

Ta chưa kịp nghĩ ra gì, cô gái đã giơ tay phải lên, đột nhiên một luồng tà khí hung hãn xông về phía chúng ta, thắt lưng ta tê dại, kéo Trình Tinh Hà tránh sang một bên.

Trình Tinh Hà không kịp cảnh giác, một miệng đất nghĩa địa ập vào miệng, hắn nôn mửa, quay đầu nhìn cô gái đó:

"Thất Tinh, đây có phải là cô gái mà ngươi nhẫn tâm bỏ rơi không? Ngươi nói với nàng món nợ giữa hai người thì hai người tự tính toán với nhau, đừng liên lụy đến người vô tội như ông đây.”

Nói cái đầu ngươi, cô gái gì chứ, ta hoàn toàn không biết nàng là ai!

Nhưng...Ta lập tức nhớ lại, Trương Uyển Đình từng nói đã được nàng phong ấn bùa, nàng là một cô gái xinh đẹp, không lẽ là người này?

Ta còn chưa kịp phản ứng, một luồng tà khí khác đã cuộn về phía ta, ta đá văng Trình Tinh Hà ra xa, hắn lăn lốc vào trong dây leo, thở hổn hển:

"Tính mưu sát ông đây hả!"

Ta làm gì còn tâm trí trả lời hắn, liền vận hành khí lão Hải muốn trốn đi, nhưng không ngờ cho dù có hành khí của lão Hải, cô gái đó vẫn nhanh hơn ta, má trái hướng xuống, một luồng hơi ấm đột ngột bùng lên...sau đó là cơn đau bỏng rát.

Khi chạm vào thì biết là đã chảy máu giống như bị một chiếc roi quất vào mặt.

Quả nhiên trên tay cô gái này có cầm một cây roi.

Cây roi đó mang theo tà khí màu xanh sắc lẹm.

Đây là...roi đánh thi thể?

Vừa nhìn kĩ, tà khí của cái roi kia đã bốc lên và đuổi theo đánh ta, ta lập tức rút ra Thất Tinh Long Tuyền, ngọn lửa cũng bốc lên...bất kể là ai thì lúc này đều phải chết, đây là hậu quả ngươi tự chuốc lấy khi phá hoại pháp khí của người khác!

Thất Tinh Long Tuyền đã được rút ra, hiện tại vẫn chưa gặp nhiều đối thủ, lần trước tại thọ yến của Triệu lão gia, roi gia truyền của Hàn Đông Lương đã bị Thất Tinh Long Tuyền chặt đứt, suýt nữa thì khiến hắn khóc lóc thảm thiết.

Tà khí của Thất Tinh Long Tuyền hung hãn, vung tới chém cái roi đó, cô gái đó nhìn chằm chằm Thất Tinh Long Tuyền, nhưng lại chỉ cười mỉm, nó khiến ta thấy khó chịu, nàng biết Thất Tinh Long Tuyền sao?

Không ngờ cái bóng của cây roi đó giống như một con rắn sống, đuổi theo quấn lấy Thất Tinh Long Tuyền với một lực mạnh mẽ và hung hiểm, chẳng những không đứt, nó suýt chút nữa còn kéo Thất Tinh Long Tuyền ra khỏi tay ta!

Theo phản xạ, ta vận hết hành khí và siết chặt chuôi kiếm, nhưng khe ngón tay lại đột nhiên thấy đau nhức, ta bỗng thấy lo lắng...cô gái này dường như là một đối thủ đáng gờm mà ta chưa từng gặp qua ...

Bóng roi đổ xuống, nàng bình tĩnh nói:

"Lãng phí."

Lãng phí, nàng có ý gì?

Ta liền hỏi:

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Nàng không nhìn ta mà chỉ vẫy tay với ta.

Không đúng, không phải vẫy tay với ta...mà là vẫy tay với Trương Uyển Đình đang đứng sau lưng ta!

Quả nhiên, một thứ lướt nhanh qua người ta và rơi vào tay nàng.

Đó là một lá bùa màu vàng ...phía trên có tà khí màu xanh đậm.

Thảo nào...Nàng đã phong ấn bùa cho Trương Uyển Đình, vốn dĩ muốn biến Trương Uyển Đình thành quỷ trong bảy ngày và giữ lấy cho riêng mình!

Ta không khỏi há hốc mồm...trước đây ta đã từng thấy dịch quỷ của lão Hải, nó được nuôi từ chính tinh khí của hắn, ta cũng đã từng thấy dịch quỷ của bà Mạc Long, nhưng nàng chỉ tạm thời dùng những con ma hoang dã địa phương, nhưng phương pháp của cô gái này lại cao siêu hơn, nàng tìm người chết, lợi dụng oán khí của người sống, dùng bùa làm vật truyền dẫn và để người chết vào đó để nuôi, đến lúc đó nàng sẽ thu về lại.

Vừa tiết kiệm công sức vừa có hiệu quả cực kỳ nhanh chóng.

Trình Tinh Hà cũng nhìn ra, vừa nhặt gai từ đống dây leo vừa lẩm bẩm:

"Nuôi quỷ cao cấp?"

Đúng vậy, nàng giống như Xích Linh, cũng là một nhà nuôi quỷ, hơn nữa, nàng dường như còn mạnh hơn cả Xích Linh.

Nàng ngẩng đầu nhìn ta nói:

“Ta nghe nói Thất Tinh Long Tuyền nhận chủ nhân, nhưng rõ ràng nó là một thứ ra tay quyết đoán và mạnh mẽ, không ngờ lại nhận một chủ nhân mềm yếu như ngươi, ngươi nói xem có phải là lãng phí không?”

Chương 715: Thiên Hạ Đại Loạn

Đó là giọng nói lạnh lùng và sắc lẹm mà ta chưa bao giờ nghe qua, tuy nhiên, nàng biết Thất Tinh Long Tuyền sao?

Ta không kìm được hỏi lại:

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

Ta vẫn không thể nhìn thấy sắc khí trên mặt nàng ấy.

Nàng mỉm cười và bất ngờ lao về phía ta.

Nàng lao tới như diều gặp gió, tốc độ đó giống như không hề có chút trọng lượng nào.

Đây là lần đầu tiên ta thấy một người di chuyển nhanh như vậy.

Ta lập tức quay người né tránh, nhưng nàng nhanh hơn ta rất nhiều, sau gáy ta đau nhói, trước mắt hiện ra rất nhiều ngôi sao, sau đó cổ họng ta thắt lại, lúc này mới nhận ra nàng đang ngồi trên người ta, khom người trừng mắt nhìn ta, nói với vẻ khinh thường:

"Khó trách tứ tướng cục đã bị phá vỡ...các ngươi là lũ ngươi vô dụng, đã đến lúc tình thế thay đổi rồi."

Tình thế thay đổi?

Nhưng khi cổ bị siết chặt, ta không những không thể nói được mà gần như ngừng thở, cô gái ta chưa từng gặp bao giờ này muốn giết ta.

Đúng lúc này, một âm thanh xẻ gió cuộn về phía cô gái, cô gái này nghiêng đầu sang và tránh nó một cách dễ dàng, sau đó lạnh lùng nói:

"Ồ, ngươi còn có đồng bọn."

Tên ngốc Trình Tinh Hà này, nhìn thấy cô gái này rất khó đối phó, không những không chạy trốn mà thậm chí còn tự tìm đến cái chết.

Những ngón tay mảnh khảnh của cô gái khẽ di chuyển và một thứ gì đó bay về phía Trình Tinh Hà, ta bỗng thấy lo lắng, đó là gì vậy?

Trình Tinh Hà thê thảm hét lên.

Ta có thể cảm nhận được điều đó ngay lập tức, những đường gân xanh trên trán nổi lên...bất kể nàng là ai, nhưng làm như vậy là ức hiếp người quá đáng.

Lúc này, ta nhìn ra dường như dưới xương sườn của nàng có một lỗ hổng...nàng biết rõ ta không phải đối thủ của mình, thậm chí không thèm đề phòng ta!

Một hành khí mạnh mẽ tuôn ra từ tay và nổ về phía xương sườn trái của nàng. Nàng vẫn đang nhìn Trình Tinh Hà và không ngờ rằng ta vẫn còn sức lực, vừa mới ngẩn người thì đã bị ta ném văng ra xa.

Ta chớp lấy cơ hội dùng tay đè nàng xuống:

“Tưởng mình nuôi quỷ là giỏi lắm sao?”

Nhưng khi đè xuống, ta dường như cảm thấy mình đã đè vào thứ gì đó không nên đè.

Ta bỗng thấy lạnh sau gáy.

Quả nhiên, một tà khí dâng lên trước mặt ta...nàng muốn giết người!

Thế giới trước mắt ta đảo lộn, trái tim như bị một tảng đá lớn đè bẹp, cùng với sát khí tràn vào, dòng máu vừa ngọt vừa tanh dồn lên cổ họng, hai mắt đột nhiên trở nên trắng bệch.

"Ngươi chết đi."

Trong lúc mơ màng, dưới cơn thịnh nộ, một thanh âm lúc xa lúc gần truyền đến giống như muốn ngủ say, ý thức xa dần, đây là...lúc hấp hối sao?

Đúng rồi, nói rằng ta có kiếp nạn, nếu không qua được sẽ chết, không lẽ là thế này sao?

Nhưng chết dưới tay một cô gái không quen biết một cách kỳ lạ, ta quả thật không phục.

Một màn đen mơ hồ, Tiêu Tương đột nhiên xuất hiện trong đầu ta...không được, ta không thể chết, nàng vẫn đang đợi ta ở hồ Cửu Lý ...

Cô gái này lợi hại như vậy, e rằng Hoàng Lâm Mai cũng không phải là đối thủ của nàng, tuy nhiên, nàng là con gái, con gái thường sợ những thứ giống nhau.

Ta không biết mình lấy sức lực từ đâu, giơ một tay lên ấn vào tấm bùa hộ mệnh:

"Hôi Bách Thương..."

Cô gái này không hiểu ta đang nói gì, nhưng khi ta vừa dứt lời, vô số con chuột ập xuống người cô gái như mưa đá và chôn vùi chúng ta trong nháy mắt.

Ban đầu cô gái đó cũng không nhìn rõ đó là thứ gì, nhưng khi những chiếc răng nanh và móng vuốt sắc nhọn của con chuột vồ lấy nàng, nàng lập tức hét lên.

Mẹ kiếp, ta đúng là thiên mệnh chi tử, vận may vô cùng tốt.

Lần trước, Đỗ Hành Chỉ cũng khiếp sợ một phen bởi con rắn do tiểu Kim Hoa mang đến, vì vậy ta mới thoát được kiếp nạn đó.

Ta thấy một bàn tay trắng nõn nhanh chóng giơ lên cổ, phía trong cổ tay có một hình xăm trông rất lạ.

Nhân cơ hội này, ta lật người chém nàng, nàng nhận ra được liền nhanh chóng xoay người né tránh, trầm giọng nói:

"Ngươi muốn chết..."

Nhưng vào lúc này, ta đột nhiên nghe thấy một âm thanh giống như tiếng vỗ cánh của một con bướm.

Lúc cô gái nghe được âm thanh này, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Lần này coi như ngươi may mắn, lần sau chưa chắc được như vậy đâu."

Vượt qua tiếng chuột kêu chít chít, cô gái đó đã biến mất...Trương Uyển Đình cũng đã bị nàng bắt đi.

Ta lập tức quay lại tìm Trình Tinh Hà, hắn đã lăn vào sâu trong dây leo, ta vội vàng lôi hắn ra.

Hắn lau vết máu trên mặt, vừa rút gai trên người vừa chửi:

"Người nuôi quỷ quả nhiên khác với người làm chính nghĩa...họ hoàn toàn không màng sống chết! Cô gái kia thì sao? Cứ đi như vậy sao?"

May mà nàng đi rồi tốt, nếu không thì hai chúng ta đều gặp xui xẻo.

Tiếng đập cánh của con bướm giống như có chuyện gì đó gọi nàng.

Càng nghĩ càng đau não...một người lợi hại như vậy không ngờ lại còn có đồng lõa!

Trình Tinh Hà cau mày và suy nghĩ một lúc lâu:

"Đúng là thiên hạ đại loạn, tứ tướng cục vừa mới bị phá vỡ, thiên hạ đã không ổn định, người nuôi quỷ cũng nhân cơ hội đến phân chia lợi lộc, cũng không biết nàng đến từ môn phái nào.”

Chương 716: Tắc Đường

Ta sực nhớ ra và nhanh chóng vẽ hình xăm vừa nhìn thấy trên mặt đất.

Vừa rồi ta hoàn toàn không kịp phản ứng, bây giờ xem ra hình xăm đó giống như một cái thước kẻ.

Trình Tinh Hà nhìn thoáng qua, lập tức nhíu mày:

"Mẹ kiếp, không ổn rồi, nàng là Yếm Thắng môn!"

Yếm Thắng môn...ta cũng đã nhớ ra, quả thật có một loại pháp thuật gọi là Yếm Thắng, tương truyền, nó do Lỗ Ban truyền lại.

Người gỗ trong nhà sếp Giang chính là một kiểu pháp thuật Yếm Thắng.

Không lẽ...lúc đầu người mà thư ký sếp Giang tìm tới chính là nàng?

Nhưng nhìn lại chiếc đồng hồ dạ quang trên cổ tay Trình Tinh Hà, lòng ta chợt tê dại:

“Linh hồn sống của dì Mai đâu rồi?”

Trình Tinh Hà hít một hơi và mở lồng ngực ra:

"Cảm ơn ông đây đi."

Tên này quả nhiên rất đáng tin cậy, hắn sớm đã dẫn linh hồn sống của dì Mai và Trương Văn Thanh ra bằng sợi chỉ đỏ đẫm máu!

Chỉ là vào lúc này...không thể nghĩ thêm gì nữa, nhanh chóng lái xe trở về chỗ dì Mai và lấy lại linh hồn sống của dì Mai!

Chỉ còn hai mươi phút nữa sẽ đủ ba canh giờ!

Nghe vậy, Trình Tinh Hà liền quay người, khập khiễng chạy qua lấy xe và lái về phía biệt thự của dì Mai, nhưng vừa mới rẽ ngoặt, khi nhìn phía trước hắn liền nói “CMN”.

Ta rướn cổ lên nhìn, và rồi sửng sốt một lúc...thật trùng hợp, đoạn đường này đang bị tắc đường.

Không lẽ dì Mai đã làm quá nhiều chuyện xấu nên định sẵn sẽ là làm người thực vật sao?

Trình Tinh Hà đứng trên mui xe nhìn về phía trước, đúng lúc này, một giọng nói vang lên:

"Hai vị đại sư có chuyện gì sao?"

Ta quay đầu nhìn lại, một cảnh sát đang nhìn về hướng chúng ta.

Ai da, thật trùng hợp, đây không phải là cảnh sát Đổng, người lần trước đến điều tra vụ phóng hỏa sao!

Ngay khi nghe nói phải đến cứu người, hắn lập tức đồng ý giúp đỡ. Xe cảnh sát lao vút qua đoạn đường tắc nghẽn, nhìn đồng hồ, dì Mai coi như đã được cứu.

Vừa lái xe, cảnh sát Đổng vừa hỏi:

"Có phải gần đây ở địa phương xảy ra chuyện gì không?"

Hóa ra thời gian gần đây ở huyện thành ngày càng có nhiều chuyện kỳ lạ, bản thân cảnh sát Đổng cũng đã chứng kiến rất nhiều chuyện kỳ lạ, thậm chí còn kể lại vài ví dụ cho chúng ta.

Những chuyện đó đều vô cùng kỳ lạ, nào là cây cổ thụ nuốt chửng con người, nghĩa địa tấu nhạc..v..v..

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, hắn nói nhỏ với ta:

“Những chuyện này giống như chiêu trò của Yếm Thắng môn, xem ra chúng muốn lợi dụng tình hình hỗn độn này để báo thù.”

Báo thù, ai đắc tội với họ sao?

Hóa ra những người đầu tiên học pháp thuật Yếm Thắng này là những người lao động nghèo, vì sao chứ? Đó là vì sợ rằng giai cấp địa chủ ở xã hội cũ sẽ khất nợ...một số địa chủ giàu có vô lương tâm thuê thợ xây về xây nhà, sau khi xây dựng vất vả, đến lúc nghiệm thu thì lại vạch lá tìm sâu kì kèo bớt một thêm hai khoản tiền thi công.

Thậm chí có người còn không trả tiền, người ta có tiền thì có quyền, những người thợ lao động tay chân nghèo khổ cũng không thể làm gì được họ.

Vậy pháp thuật Yếm Thắng làm cách nào để lưu truyền, nó bắt đầu từ việc trừng trị những người khất nợ xây nhà.

Những người khất nợ khi chuyển vào nhà mới sẽ nghe nửa đêm có người gõ cửa, nhưng khi mở cửa thì lại không thấy ai, cứ lặp lại vài lần như thế thì đều sợ chết khiếp, có người biết được sự tình thì sẽ hỏi xem có phải hắn đang nợ tiền xây dựng công trình không? Và thế là đến cầu xin những thợ thủ công!

Sau khi thanh toán tiền đầy đủ cho thợ thủ công, họ sẽ vào nhà lại và bí mật lấy ra một tượng người dùng tay trái bật đèn, tay phải gõ cửa.

Tương tự như vậy, một số chủ nhà sau khi quỵt nợ, khi dọn vào nhà mới thì sẽ táng gia bại sản, có người gia đình bất hòa, thường là do nợ tiền đắc tội với người khác mà ra, khi những chuyện này được truyền ra, từ đó không còn ai dám đắc tội với những người thợ thủ công nữa.

Lúc đầu đây quả thật là chuyện tốt, nhưng dần dà sẽ có những pháp sư không lương tâm lợi dụng pháp thuật này để lừa dối và hãm hại người khác, Yếm Thắng môn cũng từ đó trở nên thịnh hành.

Đương nhiên, thủ đoạn của những người thuộc Yếm Thắng môn không hề đơn giản như những người thợ thủ công, dụng cụ trong pháp thuật Yếm Thắng môn muôn hình vạn trạng, muốn phá gia đình người khác không phải là chuyện khó.

Loại pháp thuật này cũng được coi là một môn phái trong thuật phong thủy, nhưng bọn họ không tu hành hành khí, không tích công đức mà thường dựa vào những vũ khí khác nhau...chẳng hạn như bùa hộ mệnh trước đó.

Vì làm việc gì cũng rất tàn nhẫn nên lúc đó đã gây ra nỗi hoảng sợ, Yếm Thắng môn vì thế đã bị phủ Thiên Sư chính đạo xóa sổ, mấy năm nay không có động tĩnh gì.

Tuy nhiên, nghe nói người đứng đầu cũ của Yếm Thắng môn đã từng thề rằng khi tứ tướng cục bị phá vỡ thì sẽ là lúc thiên thế đổi dời, lúc đó không ai hiểu ý của hắn là gì.

Chương 717: Yếm Thắng Môn

Bây giờ nghĩ lại...quả nhiên khi tứ tướng cục bị phá vỡ, họ đã trở lại, trả lại gấp bội sự nhục nhã mà họ từng chịu đựng cho phủ Thiên Sư, thậm chí còn muốn chiếm vị trí lãnh đạo của phủ Thiên Sư.

Thảo nào tên Lý Mậu Xương đó mỗi ngày đều vô cùng bận rộn, quản lý phủ Thiên Sư quả thật không dễ dàng, cho dù là vì lý do này, bọn họ cũng không muốn tứ tướng cục bị phá vỡ.

Trình Tinh Hà hít một hơi:

"Yếm Thắng môn đều là những người u tối, ngươi đắc tội với họ, xem ra không thể sống yên ổn."

Ngươi nghĩ mình tốt đẹp hơn ta sao, chẳng phải ngươi cũng đã đắc tội với người ta sao?

Ý này nghe như Ma giáo xâm chiếm Trung Nguyên trong phim.

Xe dừng lại, chúng ta vội cảm ơn cảnh sát Đổng, hắn lắc đầu:

“Ta cũng muốn kết bạn...trước đây ta cũng từng quen biết hai người làm trong nghề này giống các ngươi, nhưng tiền đồ sau này của hai ngươi sẽ rất xán lạn, càng ngày càng bận rộn, ít khi tìm được các ngươi, nếu được ngươi có thể để lại phương thức liên lạc không, nếu có chuyện gì quái lạ ta có thể mời ngươi đến giúp đỡ.”

Cảnh sát Đổng có lằn dọc giữa hai lông mày, vị trí của hắn khác với người vợ của gã đàn ông ngực đầy lông lá, không phải là kiểu người toan tính, mà là người chân thật, vừa nhìn có thể biết hắn là người tận tụy và kính nghiệp, công tư phân mình, vì thế ta liền đồng ý.

Bước xuống xe, ta nhìn đồng hồ, chỉ còn vài phút, chúng ta vội vào cửa, dì Mai vẫn giống như trước nằm bất động trên nền.

Trình Tinh Hà thở dài:

"Sống một mình thật đáng thương...nhìn dáng vẻ này e là dù có thối rữa cũng không ai biết."

Ta bảo hắn đừng nhiều lời nữa và nhanh chóng đưa linh hồn vào.

Linh hồn của Trương Văn Thanh được đưa ra ngoài trong một thời gian ngắn, sau khi thả ra hắn đã tự mình trở về, thời gian của dì Mai dài hơn nên phải nhờ đến sự giúp đỡ của chúng ta.

Ta nhấc đầu của dì Mai lên, Trình Tinh Hà đập linh hồn vào đầu nàng ấy.

Ta đứng một bên hét lên:

"Mai Văn Hoa, về nhà ăn cơm! Mai Văn Hoa, về nhà ăn cơm!"

Không thừa không thiếu một phút một giây nào, vừa đúng giờ.

Ta vừa muốn thở phào nhẹ nhõm thì lại nhìn thấy ba linh hồn đang lơ lửng bên cạnh đầu dì Mai, hoàn toàn không thể vào được!

Cmn, không lẽ chúng ta đã trễ giờ?

Thấy vậy, Trình Tinh Hà vội nói:

"Thất Tinh, nhanh chóng hô hấp nhân tạo đi!"

Hô hấp cái đầu ngươi, nhìn xung quanh một lần nữa, ta mới nhận ra thì ra dì Mai đã xây một phòng chứa toàn những đồ trừ tà, trong đó có dạ xoa tuần môn.

Ở đâu có dạ xoa tuần môn thì ở đó linh hồn không thể nhập vào được, tuy nhiên dạ xoa tuần môn cũng là kiểu sợ mạnh hiếp yếu...những linh hồn cấp yếu thì không sao nhưng đối với những linh hồn cao cấp thì nó không thể ngăn chặn, giống như lúc này, hắn không thể ngăn cản Trương Uyển Đình nhưng lại có thể ngăn chặn linh hồn của dì Mai.

Vì vậy, ta lấy tấm vải đỏ che lên dạ xoa tuần môn, cởi giày và đánh mạnh vào đầu dì Mai, ba linh hồn đó lập tức nhập vào trong.

Vì dì Mai mạng lớn, mánh khóe này chỉ dùng cho những người thuộc những con giáp như con hổ, con rồng, nếu ta thuộc con giáp khác thì dì Mai cũng sẽ gặp xui xẻo.

Quả nhiên, lúc này dì Mai ho dữ dội, khi định thần lại, nàng liếc nhìn mình rồi nhìn chúng ta, sau đó lập tức hét thất thanh và đắp chăn lại:

“Bất lịch sự!”

Trình Tinh Hà và ta đầu óc mù mịt, vội quay lại và giải thích với nàng.

Một lúc lâu sau dì Mai mới “ồ” một tiếng giống như có chút thất vọng:

“Thất Tinh thì cũng không sao, thỏ không ăn cỏ gần hang, nếu là Hà Tinh thì không phải là không thể…”

Ta nói mà, khi thiếu thốn thì có thể bán tên ngốc này đi, bây giờ đã có cách rồi...Lệ tỷ sẽ thu nhận hắn.

Dì Mai hiểu rõ điều này, nàng không nói lời nào, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm:

“Chuyện này không liên quan đến ta...không liên quan đến ta...bọn họ bị oan, còn ta thì không oan sao?"

Gieo gió ắt gặt bão, sao lại không liên quan đến ngươi?

Nghe nàng nói vậy, chúng ta mới biết tại sao dì Mai lại hận những cô gái cụt chân đến vậy.

Thì ra khi dì Mai còn trẻ nàng đã từng chịu khổ vì họ.

Lúc nàng mang thai, chồng của nàng cũng giống như Trương Văn Thanh, bị ma quỷ ám ảnh thích một cô gái cụt thân.

Cô gái cụt chân đến nhà ép cung, nói nàng mập như lợn, trông thật ghê tởm, chồng nàng sớm đã hết tình cảm với nàng, nếu không ly hôn thì chẳng khác nào lãng phí? Mang thai thì đã sao, muốn làm mẹ đơn thân sao?

Chồng của dì Mai đứng một bên không nói gì.

Dì Mai vô cùng tuyệt vọng muốn xông tới đánh nhau với cô gái bị hụt chân, nhưng cô gái đó khỏe đến mức đẩy nàng xuống cầu thang, lúc đó dì Mai không thể đứng dậy, phần thân dưới cũng chảy máu, chồng của dì Mai vẫn muốn xem cô gái cụt chân nói nàng mập như thế thì có thể xảy ra chuyện gì không? Cô gái ra oai dẫn chồng nàng bỏ đi.

Chương 718: Có Tiền Là Có Tất Cả

Lúc đó dì Mai la hét nhưng lại chẳng có ai nghe thấy, lúc được người ta phát hiện thì đứa con đã qua đời, nàng cũng suýt chút nữa mất mạng.

Từ đó, dì Mai vô cùng căm hận những cô gái cụt chân, hận không thể tiêu diệt hết những cô gái cụt chân trên thế giới này.

Sau đó nàng cũng không có cuộc sống tốt đẹp gì, còn từng tìm đến ông cậu ba xin giúp đỡ thay đổi phong thủy để thu hút tài vận, nhưng thật không may, nàng đã bị những con bướm đêm của ta dọa chạy mất.

Con người ta sống trên đời làm gì có mấy ai có cuộc sống dễ dàng, đằng sau những thứ hào nhoáng cũng như vậy.

Tuy nhiên, dù nói thế nào thì cũng không thể làm ăn gian tà!

Dì Mai nhìn chằm chằm chúng ta, nói:

"Tại sao lại không thể? Con người có thể sống mà không có tiền sao? Ta muốn có tiền, có tiền là có tất cả!"

Đàn ông có tiền thì sẽ trở nên hư hỏng, nàng còn muốn làm một phú bà tìm lại tuổi xuân xanh!

Nhưng trước đây nàng từng quen một người là "đại sư đáng tin cậy", hắn chỉ cho nàng một cách hay...khi ra ngã tư thì rẽ trái, chỉ cần đợi đến chiều thì sẽ phát tài.

Nàng nửa tin nửa ngờ đến đó, nhưng sau khi đến thì một người gây quỹ bất hợp pháp đã phải lòng nàng.. dáng vẻ sau khi trang điểm của nàng giống như một phú bà nên đã đánh lừa tên gây quỹ bất hợp pháp, như vậy chẳng phải rất hợp lý sao.

Dựa vào thủ đoạn này, nàng giả vờ thành lập một "công ty" và trở thành một "phú bà", thật ra những năm này nàng thuê nhà và xe với mục đích là để lừa đảo.

Nghe đến đây, ta nhíu mày:

"Đại sư? Đại sư đó trông thế nào, tên là gì?"

Dì Mai lắc đầu:

“Làm sao ta biết được, tuy nhiên đó là một cô gái rất xinh đẹp.”

Chẳng lẽ lại là người của Yếm Thắng môn?

Dì Mai vừa nói vừa lắc đầu, đại sư này thật sự rất cao tay, nếu không phải vì nàng hành tung bất định thì làm gì đến lượt ta nhận vụ làm ăn này.

Cho đến bây giờ, vẫn ngu muội không tỉnh ngộ.

Ta thở dài và hỏi nàng, ta đã giải quyết xong chuyện của ngươi, ngươi có thể kể cho ta nghe chuyện về mẹ ta không?

Dì Mai suy nghĩ một chút, sau đó quay người lại, tìm một bức ảnh phía sau người mình:

"Ta thấy ngươi cũng có chút hiếu thuận nên ta mới nói cho ngươi biết..."

Nói xong, nàng lẩm bẩm nói:

"Nếu ta vẫn giữ được con của mình...có lẽ bây giờ cũng trạc tuổi ngươi."

Dì Mai đã quen thói ngang ngược nên khi nói câu này thấy nàng rất xót xa.

Nàng lấy ra một bức ảnh cũ:

"Ngươi xem, đây là mẹ của ngươi."

Khi ta nhìn bức ảnh đó, đó là bức ảnh chụp dì Mai và một cô gái trẻ.

Nhìn kỹ dung mạo của cô gái trẻ, sau gáy ta bỗng nhiên tê dại.

Không ngờ nàng có một chiếc cổ phượng hoàng giống như quý phi của cục Chu Tước!

Hơn nữa, ấn đường của nàng rất rộng, mắt phượng mày ngài, các đường nét trên khuôn mặt mềm mại và uyển chuyển, không có góc nhọn nào giống như được vẽ ra một cách chính xác.

Đây rõ ràng là tướng mạo của một quý tộc...mạnh hơn rất nhiều so với quý phi kia, là mệnh phượng hoàng đích thực.

Người phụ nữ có mệnh phượng hoàng tất nhiên sẽ sinh được quý tử, vì vậy trong xã hội xưa, dung mạo cũng là một điều kiện rất quan trọng để được chọn vào cung.

Dù Trình Tinh Hà không thành thạo về khía cạnh này như ta, nhưng chỉ mới nhìn qua hắn đã há hốc mồm, nhìn ta với vẻ khó tin.

Vẻ ngoài của người phụ nữ trẻ này giống hệt như trong sách giáo khoa và không có ai trong ngành không thể nhận ra.

Ngoài ra, giống như lời chủ tiệm đồ cổ đã nói, nàng thật sự rất xinh đẹp.

Ta lập tức nhìn dì Mai:

"Đây...thật sự là mẹ của ta?"

Dì Mai sững sờ trước câu hỏi của ta:

"Ta đương nhiên không tận mắt chứng kiến nàng ấy sinh ra ngươi, nhưng nàng chính là Lý Thục Vân."

Dù không biết có phải nàng trông quá cao quý nên không thể diễn tả hay không, khi ta định thần lại, ta nhận ra mắt mình cay xè...hóa ra nàng là mẹ ta.

Nàng có tính cách thế nào, binh thường nàng nói chuyện ra làm sao, nàng có biểu cảm như thế nào khi sinh ra ta?

Ông cậu ba quả thật đối xử với ta rất tốt, ta cũng luôn miệng nói rằng có hắn là đủ rồi nhưng khi nhìn người phụ nữ có tướng mạo giống ta vài phần này, trong lòng ta bỗng dậy sóng giống như đã nhấn chìm một trái tim.

Ta nhớ lại vào mỗi mùng hai đầu năm, những đứa trẻ khác đều xúng xính áo quần mới theo mẹ về nhà ngoại, chỉ có ta là ở nhà xem chương trình Xuân Vãn được phát lại cùng với ông cậu ba và ăn bữa cơm tất niên còn dư lại.

Khi những đứa trẻ khác bị ốm, mẹ của chúng sẽ ôm chúng vào lòng và vội vàng đưa đến bệnh viện, họ nói rằng con cái là nguồn sống của họ và họ thà gánh lấy bệnh tật cho đứa trẻ.

Lúc đó, thậm chí ta còn nghĩ nếu ta bị mắc bệnh nặng, liệu mẹ ta có quay về và đau lòng ôm ta vào lòng, nói rằng thà để nàng chịu khổ thay ta hay không?

Chương 719: Đợi Mẹ Đến

Sau này sự việc quả như ta mong muốn, có lần ta bị sốt suýt chết nhưng nàng chưa từng xuất hiện một lần.

Ta vốn dĩ đã muốn từ bỏ.

Trình Tinh Hà chọt vào người ta, ta mới hoàn hồn, vội hỏi dì Mai:

"Ngươi...vẫn còn giữ phương thức liên lạc của nàng không?"

Dì Mai thở dài, giọng nói không khỏi xót xa:

“Người ta trèo cao, sao có thể nhận những người không có tiền đồ như chúng ta?”

Hóa ra vài năm trước, tại một hội nghị rất nổi tiếng, một người bạn cùng lớp của họ đến làm tài xe đến ở đó và nhìn thấy một người đàn ông thường xuất hiện trên tivi.

Người đứng bên cạnh khoác tay hắn là Lý Thục Vân.

Người bạn học đó nhất thời sững sờ, lúc đó vẫn rất vui vẻ, nói rằng Lý Thục Vân không hổ danh là hoa khôi của trường, gả cho một người thành đạt, hắn còn muốn tới bắt chuyện với nàng nhưng người phụ nữ đó lại lạnh lùng nói hắn đã nhận nhầm người.

Nhưng những ai từng thấy dung mạo của Lý Thục Vân thì khó mà quên được, rõ ràng chính là nàng.

Mọi người đều đã là người trưởng thành và biết được nàng có ý gì...người ta không muốn dính líu gì đến ngươi.

Ta đã nhớ ra...ta từng nghe nói mẹ ta đã kết hôn với một nhân vật giới thượng lưu, và không muốn mọi người biết đến sự tồn tại của ta, vì thế nên mới không muốn nhìn thấy mặt ta nữa.

Gần đây khi đến môn kiểm tìm ta, nàng cũng lén la lén lút như sợ bị ai đó phát hiện.

Ta chẳng khác gì đứa con ngoài giá thú, chỉ có thể sống trong bóng tối.

Ta liền hỏi người bên cạnh mẹ ta là ai?

Dì Mai trả lời:

“Ta cũng không rõ...chỉ nghe đồn rằng sau này người bạn cùng lớp đó bị cảnh cáo nhưng lại không dám kể lại, sau này khi họp lớp hắn mới chém gió vài câu, khi gặng hỏi thêm, hắn đã tỉnh rượu nên không hỏi thêm được gì.”

Dường như nàng sống rất tốt.

Vì vậy, có ta hay không cũng không quan trọng?

Ta nhìn lại cung Tử Nữ của nàng, nàng còn có đứa con khác ngoài ta.

Dì Mai nhìn ta hỏi:

"Nhìn dáng vẻ của ngươi cũng không giống người có tiền, có phải nghe nói mẹ ngươi gần đây sống rất tốt nên mới thấy sang bắt quàng làm họ không? Ta khuyên ngươi, một người như mẹ của ngươi, lúc còn trẻ đã là người vô tình chứ đừng nói là giàu có như bây giờ, nếu ngươi thật sự có lòng hiếu thuận thì không nên đến phá vỡ hạnh phúc của nàng…”

Vô tình?

Ta chợt nhớ ra khi gặp ta dì Mai đã từng nói “nhìn rất giống” nên vội vàng hỏi nàng có ý gì?

Dì Mai thở dài, nhỏ giọng nói:

"Còn có ý gì nữa chứ, là cha ngươi! Ngươi giống cha ngươi như đúc, khi nhìn thấy ngươi ta cảm giác như nhìn thấy cha ngươi vậy."

Nhưng nói đến đây nàng bỗng rùng mình.

Giống như nàng rất sợ cha ta?

Ta vội hỏi nàng cha ta là người thế nào?

Dì Mai nấn ná một lúc rồi mới nói:

"Ta cảm thấy hắn không phải người."

Gì cơ?

Nàng do dự hồi lâu:

“Tuyệt đối đừng nói với ai là ta đã nói những lời này, năm đó cha ngươi đã cảnh cáo ta, nếu ta nhắc tới chuyện của hắn, ta sẽ gặp xui xẻo…”

Chưa dứt lời, ta đột nhiên phát hiện sắc mặt dì Mai đã thay đổi.

Cung Tài Bạch của nàng dần tối lại, bây giờ tài sản bất chính sắp rời bỏ nàng, hơn nữa, nhìn ấn đường của nàng có thể biết sắp có tai họa đẫm máu và ngồi tù.

"Rầm" một tiếng, có thứ gì đó rơi xuống, là dạ xoa tuần môn mà ta dùng khăn đỏ che lại lúc nãy.

Dạ xoa rơi xuống đất, đó là một điềm xấu.

Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị đá tung:

"Mai Văn Hoa đang ở đây, mau bắt lấy!"

Rất nhiều cảnh sát kéo đến và còng tay dì Mai với lý do gây quỹ bất hợp pháp...tay nàng mũm mĩm nên chiếc còng có vẻ quá khổ.

Trong số đó cũng có cảnh sát Đổng, hắn khá bất ngờ khi nhìn thấy ta:

“Đại sư Lý và Mai Văn Hoa…”

Ta vội vàng nói:

“Ngươi chờ một chút, ta có chuyện muốn hỏi dì Mai…”

Dì Mai toàn thân run rẩy, lẩm bẩm nói:

"Quả báo...Quả báo đến rồi...Ta không nên nói, không nên nói..."

Nàng lên cơn giật kinh, không nói được gì mà bị cảnh sát đưa đi.

Trình Tinh Hà nhìn ta, cũng có chút lo lắng:

"Người cha khốn nạn đó của ngươi không phải là Lý Mậu Xương đó chứ? Tính toán chuẩn vậy sao?"

Ta cũng từng nghĩ như vậy, nhưng ta đã nhìn thấy bức ảnh của Lý Mậu Xương, hắn trông chẳng giống ta chút nào, hơn nữa lúc nãy dì Mai cũng đã nói hắn và ta giống nhau như đúc.

Hắn rốt cuộc là ai?

Tứ tướng cục, Mã Nguyên Thu, ông cậu ba, cha ta, mẹ ta, thân phận phá vỡ tứ tướng cục của ta...sợi dây đen tối kết nối mọi thứ lại với nhau dường như đang dần hiện ra.

Thời gian này ta nhất định phải đợi mẹ ta đến.

Khi về nhà, ông cậu ba vẫn nằm trên ghế thoải mái vuốt ve con mèo như cũ.

Xem ra trong lòng hắn đã có tính toán...ngươi không nói thì ta sẽ tự mình điều tra.

Bạch Hoắc Hương lần trước giận ta nên bây giờ không thèm ngó ngàng gì đến ta, thấy ta trở về, Ách Ba Lan vui vẻ ra đón:

"Ca, Hoắc Hương tỷ đang làm chè trôi nước ủ rượu, nói rằng phải đợi ngươi về mới được ăn, ta muốn ăn nhưng nàng lại đánh tay của ta!"

Chương 720: Ngày Càng Tò Mò

Nhưng nói đến đây, hắn bỗng phát hiện vết thương của ta, giọng nói liền trở nên sắc lạnh:

“Ca, là ai đánh ngươi thành ra như vậy, để ta đánh chết hắn!”

Nghe vậy, Bạch Hoắc Hương đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy vết thương của ta, lập tức chạy tới, còn không biết mình chỉ mang một chiếc dép:

"Roi đánh thi thể?"

Ta chưa kịp trả lời thì nàng đã nắm lấy tai ta lôi vào nhà vệ sinh, trên roi thi thể có mùi hôi thối và độc của xác chết, nếu bị đánh trúng người thì mùi hôi thối sẽ tấn công vào tim, nhẹ thì sẽ bị thối rữa, nặng thì sẽ mất mạng.

Trình Tinh Hà vừa nghe đã vô cùng sợ hãi, vội vàng đi theo:

"Chánh Khí Thủy, mạng của ta cũng là mạng mà!"

Bạch Hoắc Hương dùng chân đóng cửa lại:

"Chờ một chút!"

Vết thương do roi quất từ vai trái đến xương sườn phải, vừa rồi không cảm nhận được gì nhưng bây giờ lại bắt đầu thấy đau, nó có cảm giác tê dại giống như vô số con kiến đang gặm nhấm.

Những ngón tay mảnh khảnh của Bạch Hoắc Hương ấn từ trên xuống dưới vào lớp da thịt, toàn là máu đen chảy ra ngoài.

Dù vì xấu hổ nên ta không thể kêu rên như lúc nhỏ, nhưng trán ta cũng đổ mồ hôi.

Nàng không khỏi xót xa nhưng ngoài miệng vẫn ra vẻ hả hê:

"Lần này bị ai đánh vậy? Đáng đời lắm.”

Ta kể lại sự việc, Bạch Hoắc Hương cau mày:

"Yếm Thắng môn?"

Ta nhìn sang nàng:

"Sao, ngươi cũng biết hả?"

Bạch Hoắc Hương trả lời:

"Cha của ta trước đây từng chữa trị cho người của Yếm Thắng môn...lúc trở về hắn đã nói với ta người của Yếm Thắng môn hoàn toàn không giống con người."

Ta bỗng trở nên tò mò, liền bảo Bạch Hoắc Hương giải thích rõ thế có nghĩa là gì?

Khi đó, bác Bạch vẫn còn rất trẻ, hắn sống trong một quán trọ, một ngày nọ khi đi xuống lầu thì thấy một ông lão đang chờ ở sảnh để cầu xin hắn khám chân.

Ông lão đó bị thương ngoài da nghiêm trọng, bác Bạch đã lập tức chữa trị cho hắn, nhưng lúc này, một vị khách nữ đang ở quán trọ đi tới và mắng sao lại khám bệnh ở nơi công cộng như vậy, mùi máu tanh thật ghê tởm, nàng bảo ông lão đó nhanh chóng cút đi, không hề có chút lương tâm nào, nàng bảo hôi như vậy thì sao có thể nuốt trôi cơm.

Bác Bạch nói vết thương của ông lão này rất nghiêm trọng, không thể chậm trễ nên xin nàng thứ lỗi...ở quán trọ dễ lấy nước thuận tiện cho việc chữa trị.

Ông lão đó lúc đầu cũng không nói gì, nhưng vị khách nữ đó nổi giận đùng đùng, thấy ông lão hiền lành dễ bắt nạt nên liền kéo ông lão đi, bảo rằng nơi này phải trả tiền mới ở được, bản thân chính là thượng đế ở đây nên có quyền đuổi hắn đi.

Ông lão lẳng lặng chộp lấy tách trà ném thẳng vào mặt vị khách nữ.

Vị khách nữ giật mình, nhưng tách trà không đập vào mặt nàng mà lại biến mất trong không khí.

Nàng vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, cho rằng ông lão hù dọa mình, không dám ném tách trà đi, nhưng sắc mặt của những người khác đều đã tái nhợt, bảo nàng mau đi soi gương.

Nàng đến soi gương và rồi kinh ngạc ngồi bệt xuống đất...trên mặt nàng xuất hiện một vết sưng lớn, có hình dạng và kích thước giống hệt như tách trà vừa rồi.

Vị khách nữ nhận ra mình đã gặp phải kẻ đáng gờm, khóc thút thít cầu xin ông lão giúp đỡ.

Ông lão không nói lời nào, mặt của vị khách nữ bắt đầu đau đớn không thể nói nên lời, bác Bạch cũng rất bất ngờ, cuối cùng sau khi chữa khỏi chân cho ông lão, hắn mới cảm ơn rồi rời đi. Trước khi rời đi, hắn lau một cái nhẹ vào khuôn mặt của vị khách nữ, tách trà biến mất lúc nãy lại xuất hiện trên bàn, mặt của vị khách nữ đó cũng nhanh chóng trở lại bình thường.

Người hiểu chuyện sẽ đợi đến khi ông lão khuất dạng rồi mới nói, vị khách nữ nó cũng thật may mắn...ông lão vừa rồi là người của Yếm Thắng môn, chuyên nghiên cứu loại ma thuật kỳ lạ này, nếu ông lão đó không giúp nàng làm vết sưng đó biến mất, e là nó sẽ ở trên mặt nàng mãi mãi.

Đến bây giờ bác Bạch vẫn không thể hiểu được đó rốt cuộc là loại pháp thuật gì, chỉ nói với Bạch Hoắc Hương nên ghi nhớ ba chữ này, tuyệt đối không được đắc tội với họ.

Năng lực của Yếm Thắng môn quả thật rất lợi hại...từ sự việc của người phụ nữ đó cũng có thể nhìn ra.

Một người mà đã lợi hại như vậy, nếu đem thêm vài đồng bọn thì e là phủ Thiên Sư cũng khó đối phó.

Yếm Thắng môn là loại pháp thuật được lưu truyền trong giới thợ thủ công, nghe nói pháp thuật của Yếm Thắng môn có thể khiến chó gỗ biết sủa giữ nhà, chim gỗ bay lên bầu trời, cũng có thể khiến vật chết biến thành vật sống, ta không khỏi suy nghĩ họ có liên quan gì đến tứ tướng cục? Lẽ nào...họ có góp công xây dựng tứ tướng cục?

Ta ngày càng tò mò về tứ tướng cục, tại sao, ta là người duy nhất phá vỡ tứ tướng cục sao?

Khi định thần lại, Trình Tinh Hà hất ta ra và ngồi vào chỗ của ta để Bạch Hoắc Hương nặn máu chữa vết thương...hắn cũng bị roi thi thể quất trúng.

Chương 721: Xã Hội Đen

Nhưng Bạch Hoắc Hương vẫn rất tận tụy với ta, nàng tiện tay bôi chút thuốc cho Trình Tinh Hà rồi đi nấu thuốc giải độc áo quần nội y.

Trình Tinh Hà nhìn ta rồi nhìn lại chính mình, lắc đầu liên tục, nói rằng một đứa trẻ không có mẹ giống như một ngọn cỏ.

Ta có mẹ nhưng lại chẳng khác ngọn cỏ là bao.

Nhắc tới đề tài này, Trình Tinh Hà có chút ngưỡng mộ nhìn ta:

"Ngươi nói xem, có phải mẹ ngươi cảm thấy áy náy nên bây giờ nhớ tới ngươi muốn bù đắp cho ngươi?"

Bù đắp? Nàng làm sao có thể bù đắp? Trong lòng ta đột nhiên có một chút hy vọng...có lẽ, nàng cũng chỉ là bất đắc dĩ, nàng sẽ giải thích rõ ràng mọi chuyện với ta, và còn...

Còn chưa kịp nghĩ ra cái gì, Trình Tinh Hà đã túm lấy ta:

"Ngươi nhìn xem!"

Một ngôi sao băng lướt qua ngoài cửa sổ.

Trình Tinh Hà liên tục thở dài:

"Vật kia đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, còn chưa kịp ước."

Ngươi đã từng này tuổi đầu rồi mà vẫn còn tin thứ đó sao, ta không biết ngươi lại như vậy đấy Trình Tinh Hà, bảo ngươi ngốc nghếch quả không sai mà.

Ta đứng dậy chuẩn bị rời đi thì Trình Tinh Hà đột nhiên nói:

"Thất Tinh, ngươi có nguyện vọng gì không?"

Nguyện vọng...ta muốn trở thành thiên cấp, ta muốn Tiêu Tương quay lại, ta muốn báo thù Mã Nguyên Thu, muốn làm rõ bí mật về thân thế của ta và tứ tướng cục, ta có rất nhiều nguyện vọng.

Không cần hỏi cũng biết nguyện vọng của Trình Tinh Hà là gì...hắn muốn sống sót qua hai mươi lăm tuổi.

Trái tim ta bỗng thắt lại.

Không lâu nữa hắn sẽ đến sinh nhật tuổi hai mươi lăm.

Trình Tinh Hà quay lưng về phía ta, tiếp tục kiên trì tìm kiếm sao băng:

"Nếu có thể tiếp tục sống, thế giới này lớn như vậy, ta muốn đi xem nó."

Ta đẩy đầu hắn một cái:

"Vậy ngươi hãy mua một quả địa cầu đi, không chỉ có thể xem mà còn có thể xoay."

Trình Tinh Hà nổi giận:

"Đứa con bất hiếu nhà ngươi, chọc ta tức chết rồi ngươi sẽ làm cô nhi đấy!"

Mặc dù nói vậy nhưng ta đã hạ quyết tâm...nhất định phải nhanh chóng tìm được Giang Qua Tử và cuốn bí kíp trong tay hắn.

Cho dù những nguyện vọng khác có bị hoãn lại, ta cũng hy vọng hắn có thể sống sót qua tuổi hai mươi lăm.

Còn về việc làm thế nào để tìm được Giang Qua Tử...chỉ ngồi chờ đợi thì sẽ không thể có kết quả, ta phải làm quen nhiều hơn với những người trong ngành để dễ điều tra.

Con người còn sống thì sẽ luôn có manh mối, ta không tin Giang Qua Tử có thể lên trời.

Hôm sau, ta tiếp tục đến môn kiểm để tu sửa nhưng vừa đến nơi thì thấy đồ đạc trong môn kiểm đang rất ngổn ngang, vôi vữa vương vãi khắp nơi, thợ thì không thấy đâu giống như vừa xảy ra vụ ăn cướp.

Trình Tinh Hà sững sờ:

"Chẳng phải hòa thượng nói đội kỹ sư này rất đáng tin sao? Xảy ra chuyện gì đây?”

Chuyện này không thể do đội kỹ sư gây ra, ta vẫn chưa thanh toán đủ cho họ, nếu bây giờ họ bỏ ngang không làm nữa thì chẳng khác nào công sức trước đây là vô ích.

Hơn nữa, chúng ta không có ân oán gì với đội kỹ sư, họ cũng không có lý do gì phải bỏ ngang giữa chừng.

Ta vội đi tìm chủ tiệm đồ cổ, nhưng không ngờ tiệm đồ cổ cũng đang rất bừa bộn, đồ sứ vỡ khắp sàn, người cũng không thấy đâu.

Cũng may thầy Cao vẫn còn ở đó, thấy ta đến, thầy vội hỏi:

"Bắc Đẩu, ngươi lại đắc tội với ai hả?"

Hóa ra sáng nay, có một nhóm xã hội đen đến, mỗi người đều đeo một sợi dây chuyền vàng và xăm một con rồng trên đó, họ đã ngang nhiên cản trở không cho đội kỹ sư làm việc.

Đội kỹ sư đã chống cự, hỏi han lịch sự rằng tại sao lại không cho họ làm việc?

Họ ỷ mình đông người đã xông vào đánh đội kỹ sư, nói rằng đã muốn cản các ngươi làm việc thì các ngươi đừng hòng làm được.

Sau đó, họ còn vứt vật liệu lung tung khắp nơi.

Đội kỹ sư muốn gọi cảnh sát nhưng đã bị đám xã hội đen đập nát điện thoại, nói rằng nếu báo cảnh sát thì sẽ không tha cho các ngươi, sẽ khiến các ngươi không làm được gì trong huyện trấn này...đừng trách chúng ta, có trách thì trách các ngươi xui xẻo khi đã làm việc cho hai tên khốn đó.

Đội kỹ sư cũng biết đám người này vô cùng liều mạng, họ còn phải nuôi gia đình nên không dám mạo hiểm, chỉ có thể lái xe trở về.

Đám xã hội đen này còn tiếp tục đập phá các môn kiểm còn đang xây dở, tình cờ lúc này chủ tiệm đồ cổ vừa ngủ dậy và đi ra xem, thấy họ làm như vậy liền vội ngăn lại và hỏi có phải họ đã đập phá nhầm chỗ rồi không?

Thấy chủ tiệm đồ cổ có quan hệ tốt với ta, đám xã hội đen liền đập nát tiệm đồ cổ.

May mà thầy Cao đã kịp thời gọi cảnh sát, họ mới bị đuổi đi.

Trình Tinh Hà ngẩn người một lúc, còn chưa kịp nói chuyện, Ách Ba Lan đã đấm mạnh vào bao vữa:

"Ai mà lại to gan như vậy, dám tới nhà chúng ta quậy phá, ta đánh chết bọn chúng!"

Xã hội đen...

Chương 722: Trẻ Con Không Biết Gì

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, lúc này mới nhớ ra…hôm qua chúng ta đã đắc tội với Phùng Quế Phân.

Phùng Quế Phân chẳng phải là người cho vay tiền xã hội đen sao?

Nhưng Phùng Quế Phân lại không biết ta, sao hắn có thể điều tra ra ta…Để Hồng Nhãn nhất định là chủ mưu đằng sau.

Đúng rồi, Để Hồng Nhãn cũng giống như những người khác, nghĩ rằng ta là con hoang của Lý Mậu Xương, không dám công khai đụng vào ta nên mới bảo đám người Phùng Quế Phân đến giáo huấn ta.

Thầy Cao vội nói:

"Tục ngữ có câu diêm vương dễ gặp, tiểu quỷ khó độ, ngươi đã đắc tội với đám côn đồ lưu manh này, họ mình đồng da sắt, không dễ đối phó đâu!"

Vừa nói, hắn vừa nhìn sang tiệm đồ cổ và thở dài.

Đúng vậy, công khai đánh nhau thì không sợ, nhưng những người này lại gây chuyện sau lưng, điều này quả thật rất phiền phức…hơn nữa lại còn liên lụy đến hàng xóm.

Nữ chủ tiệm cửa hàng quần áo đối diện đi ra, nói với ta với giọng trách mắng:

“Ngươi nói xem phố mua sắm đang yên ổn như vậy, trước nay chưa từng xảy ra chuyện gì, thế nhưng gần đây, hết xảy ra hỏa hoạn thì đến bị lưu manh đập phá, những chuyện này đều có liên quan đến người nào đó. Ai da, ta cũng biết người ta có tài năng, có người chống lưng vững vàng, vì bản thân mà liên lụy đến mọi người, khiến họ lo lắng sợ hãi, dựa vào đâu chứ, làm người sao lại vô liêm sỉ như vậy?"

“Đúng vậy.”

Chủ tiệm rèm cửa trước nay luôn rất ngưỡng mộ nữ chủ tiệm cửa hàng quần áo, nói hùa theo:

“Nếu ta là hắn, ta làm gì còn mặt mũi ở lại đây!”

Ách Ba Lan không nhịn được nói:

"Ăn nói kiểu gì vậy? Chúng ta cũng là người bị hại..."

Nữ chủ tiệm quần áo bĩu môi:

"Ai da, còn ở đó nói mình là người bị hại, thật là xấu hổ, không có lửa làm sao có khói, tại sao những người khác đều không sao, chỉ có các ngươi là đắc tội với nhiều người như vậy?"

“Đúng đấy!”

Chủ tiệm rèm cửa vội nói:

“Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, điều này chứng minh họ cũng chẳng phải loại người tốt đẹp gì nên mới gặp phải những chuyện không hay như vậy, thật xui xẻo cho những người lương thiện như chúng ta."

Những chủ tiệm khác cũng trở nên kích động, phẫn nộ nhìn sang chúng ta:

"Làm chút việc tử tế, mau cút ra khỏi phố mua sắm!"

"Đúng vậy, chẳng phải ngươi làm nghề phong thủy, nói rằng phải làm việc thiện tích đức sao? Ngươi xem ngươi bây giờ đi, ngoài việc đi hại người khác ngươi còn làm được gì khác không!"

"Ta thật xui xẻo khi sống bên cạnh một hàng xóm như vậy..."

Thầy Cao khuyên họ vài câu nhưng lại bị họ mắng lo chuyện bao đồng, ta bảo thầy Cao đừng nói nữa...tránh bị ta liên lụy.

Ách Ba Lan cau mày, giơ nắm đấm lên muốn đánh họ.

Trình Tinh Hà biết hắn định làm gì, sợ ảnh hưởng đến tính mạng người khác nên liền kéo Ách Ba Lan lại.

Nhưng lúc này, một chiếc xe hơi sang trọng màu đen dừng trước môn kiểm, khi cửa xe mở ra, một người đàn ông vạm vỡ bước xuống, hắn đeo kính râm, tay cầm một điếu xì gà giống như củ cà rốt và mở cửa sau.

"Cmn, lại tới rồi!"

Thấy người đàn ông to lớn này trông không giống người nghiêm túc, sợ lại xảy ra chuyện như lúc sáng nên mọi người nhanh chóng trốn vào trong cửa hàng và kéo cửa sắt xuống.

Vài khách hàng khác thì không cần phải nói nữa, họ sợ hãi biến mất tăm trong phố mua sắm.

Người đó bước xuống xe, tháo kính râm ra và cười với ta:

“Đại sư Lý, vẫn khỏe chứ!”

Ta ngơ ngác nhìn, không nhận ra đó là ai. Khuôn mặt và cổ của người này phủ một lớp phấn trắng, hai hàng mi giả nhấp nháy, đứng trước mặt nàng cũng không cần đến quạt. Mặt mũi như bảng pha màu bị đổ, trông giống như một con khỉ mặt chó trong sở thú.

Ta định hỏi tên của nàng, nhưng Trình Tinh Hà đã chọc chọc

ta:

"Đồ ngốc, mắt ngươi có vấn đề à, đây là Phùng Quế Phân."

Phùng Quế Phân?

Trời ơi, hôm qua ở Mị Lực Thành, bóng đèn chập chờn nên không biết là người hay ma, hơn nữa hôm qua nàng không trang điểm, nhìn quá khác hôm nay, khó trách ngay cả Nhị lang thần của Trình Tinh Hà Vâng cũng khó có thể nhận ra.

Trang điểm cái quái gì, đây là biến hình thì có.

Nhưng đó không phải là trọng điểm, Phùng Quế Phân vừa gọi người đập mặt tiền, rõ ràng là đến kiếm chuyện.

Quả nhiên, Phùng Quế Phân khoanh tay, vênh váo đi qua cổng và quay lại nhìn ta:

"Chậc chậc chậc, hôm qua ta thấy Lý đại sư rất dũng cảm, còn tưởng đường hoang, hỏi xong mới biết hóa ra cả nhà ngươi cũng chỉ là tổ chim thôi, ngươi từ đâu đến, dám gây chuyện với Phùng Quế Phân ta? Ngươi nghĩ con đường này thuộc về ai?"

"Trời ạ, đây không phải Phùng lão bản ở Tây Giới Khẩu sao?"

Cả đời Cao lão sư lăn lộn ở thị trấn, quen biết không ít người, khi thấy Phùng Quế Phân thì sắc mặt xám xịt, vội nói:

"Trẻ con không biết gì, ngài đại lương, để ta bảo mấy con khỉ con này xin lỗi ngài..."

Vừa nói hắn vừa bóp nàng.

Chương 723: Nói Đùa

Ách Ba Lan ngăn Cao lão sư lại:

"Tại sao chứ? Chúng ta cũng không phải quả hồng mềm, ai cũng có thể bóp à?"

Cao lão sư nhanh chóng chặn Ách Ba Lan lại:

"Đồ ngốc ngươi cái gì cũng không biết, Phùng lão bản không phải người...Hừ, Phùng lão bản không phải người bình thường!"

Hóa ra Phùng Quế Phân này trông có vẻ vô hại nhưng thực chất là chủ của rất nhiều người làm công ở nơi đây, nàng cũng nổi tiếng ở mấy thành phố xung quanh, và không ai dám đắc tội với nàng. Nếu ai đó đắc tội với nàng, 80% sẽ biến mất khỏi thị trấn.

Mà khu phố mua sắm cũng nằm trong phạm vi ảnh hưởng của cô, hàng năm đều phải nộp phí bảo kê.

Bà chủ cửa hàng quần áo nhìn ra qua cửa sổ thông gió cũng nhận ra, lẩm bẩm:

"Ôi, Lý Bắc Đẩu đắc tội với ai cũng được nhưng lại đắc tội với Phùng lão bản!"

"Hắn chán sống thì chán sống, nhưng đây không phải là liên lụy chúng ta rồi à? Như vậy, phí bảo kê lại tăng lên..."

"Tên Lý Bắc Đẩu chết tiệt này, nếu Phùng lão bản không tính sổ với hắn, chúng ta cũng phải tính sổ với hắn, khiến hắn và đám yêu quái kia cút ra khỏi phố mua sắm!"

Ta không ngạc nhiên, có thể khiến Để Hồng Nhãn trở thành cố vấn là một việc không nhỏ đâu.

Phùng Quế Phân cười lạnh một tiếng, có chút tự mãn:

"Nếu xin lỗi có ích, vậy bình thường chúng ta nên làm gì? Để ta nói cho ngươi biết, chuyện ngày hôm qua cũng chưa xong đâu...nếu ngươi thực sự biết sợ. Một, quỳ xuống dập đập ba cái thật vang với ta và các anh em của ta. Hai, thanh toán phí chữa bệnh và tổn thất tinh thần, không nhiều không ít, năm triệu là đủ rồi. Ba…”

Phùng Quế Phân nhìn Trình Tinh Hà, khóe miệng cong lên:

"Riverstar kia không phải là không nể mặt Phùng tỷ à? Để hắn theo Phùng tỷ ta vài tháng, làm Phùng tỷ vui vẻ, chuyện của chúng ta cũng xí xóa."

Trình Tinh Hà chết lặng khi nghe thấy điều đó:

"Ta?"

Ta cũng nhìn bằng cặp mắt khác, lần đầu tiên biết kẻ ngốc này có giá trị như vậy.

Cao lão sư cũng sửng sốt, cười nói:

"Phùng tỷ nói giỡn, cái này…"

"Ba!"

Phùng Quế Phân đá một túi vôi ra xa, khuôn mặt của nàng lập tức xát xịt:

"Ai mẹ nó đang đùa với ngươi? Hôm qua thứ khiến mấy anh em ta trúng tà, người không ra người quỷ không ra quỷ, trên douyin đều hơn triệu like, Phùng gia chúng ta không mất mặt à?

Nếu đáp ứng những điều kiện này thì không sao, nhưng nếu không, ta sẽ khiến ngươi không thể kinh doanh trong thị trấn cả đời!

Nàng vừa dứt lời, đại hán sau lưng nàng đã đi tới, giơ nắm đấm.

Cao lão sư lập tức trở nên lo lắng:

"Phùng lão bản, bình tĩnh lại đi, chúng ta không dám chọc giận ngài, nhưng điều kiện...chúng ta thương lượng lại nhé, mấy thằng nhóc này không biết nặng nhẹ..."

Từ nhỏ đã như vậy.

Ta thường xuyên bị bắt nạt, một khi ta đánh trả, ta sẽ thường đập đứa trẻ bắt nạt ta một trận.

Khi một đứa trẻ chịu thiệt thòi, nó sẽ về nhà khóc lóc cáo trạng với cha mẹ, nói rằng tên khốn kiếp Lý Bắc Đẩu có người sinh không có người dạy bắt nạt ta.

Trong mắt người lớn, ai yếu thì đúng, trong vòng ba đến năm ngày, một số phụ huynh ôm con đến gặp ta, lúc đó đều do Cao lão sư xin lỗi họ:

"Đứa trẻ còn nhỏ không hiểu chuyện, thật xin lỗi ngươi...."

Cao lão sư vốn đã hơi gù lưng, khi cúi đầu với người khác vì ta thì nhìn càng hèn mọn.

Khi đó, ta cũng bắt đầu biết thương người khác - ta cũng biết nếu mình chống trả sẽ rước họa cho mình, cho Cao lão sư và cho ông lão nên khi lại phải chịu những chuyện không hay, ta chỉ biết nhẫn nhịn cho nó trôi đi.

Bây giờ thấy Cao lão sư vẫn như trước, khom lưng cúi đầu vì ta, ta đột nhiên không muốn chịu đựng nữa.

Ta kéo Cao lão sư lại, đứng trước mặt hắn và nói với Phùng Quế Phân :

"Mới sáng sớm, ngươi đang nói mớ à?"

Cao lão sư sững sờ trong giây lát, liều mạng giật mạnh góc áo của ta.

Mà Phùng Quế Phân cũng sững sờ, phải mất một lúc mới nhận ra:

"Ngươi...thằng nhóc ngươi nói cái gì?"

Ta nhìn nàng chằm chằm:

"Ta có ba điều muốn nói, một, ngươi đánh hàng xóm của ta, xin lỗi cho ta, hai, ngươi đập phá hai cửa hàng của chúng ta, ngươi phải bồi thường không thiếu một phân, ba, ngươi không được lại làm loạn con đường này, cũng không được được thu phí bảo kê."

Khi đại hán nghe thấy điều này, hắn bắt gặp ánh mắt của Phùng Quế Phân , cả hai cùng phá lên cười:

"Thằng nhóc ngu ngốc này thật buồn cười."

"Uống nhiều quá à? Nhưng ăn một hạt đậu phộng cũng không thể say như vậy!"

Càng đừng nói đến bà chủ tiệm quần áo, còn mắng ta sau ô cửa thông gió:

"Mình ngươi chết, đừng liên lụy chúng ta!"

"Đúng vậy, Phùng lão bản, chúng ta không liên quan gì đến thằng nhóc này, nếu ngài tức giận, cũng đừng cháy thành vạ lây; ao cá lửa thành!"

Mà Phùng Quế Phân cười đến mức lông mi lệch đi, nàng tùy tiện kéo hàng mi ra, vẫy tay với đại hán và thản nhiên nói:

"Ngươi cũng không cần quá khắt khe, để họ thương tổn trăm ngày, mới tỉnh táo lại.”

Đại hán gật đầu và lao về phía ta, một tay túm lấy cổ áo ta, tay kia giơ lên định tát tôi.

Chương 724: Mua Sắm

Đại hán cao 1,8 mét, ít nhất 100 cân, Cao lão sư sợ hãi, đi đến muốn bảo vệ ta, nhưng ta đã kéo hắn ra.

Còn Ách Ba Lan chửi một câu mẹ nó, như con bò tót húc vào hàng rào, lao về phía đại hán như một cơn gió.

Đại hán bĩu môi:

"Ăn bám đúng là ăn bám, tự mình không có bản lĩnh, mẹ nó lại để cho ông lão và nữ nhân tự mình ra mặt..."

Nhưng lời vừa dứt, nắm tay của Ách Ba Lan đã nhào tới, trong miệng rơi ra mấy cái...răng.

Không chỉ vậy, cơ thể to lớn của hắn lảo đảo và ngã xuống bao xi măng.

Phùng Quế Phân vừa thấy lập tức sửng sốt:

"Lão Bát!"

Thấy Lão Bát không nhúc nhích được nữa, nàng không thể tin nhìn chằm chằm Ách Ba Lan:

"Người phụ nữ này..."

Mấy ông chủ đang hóng chuyện cũng ngẩn người:

"Ngươi có thấy sức mạnh từ đôi tay của cô gái nhỏ đó không? Nàng có phải là con người không?"

"Không biết, hai ngày trước ta thấy nàng một mình xách ba bao vôi..."

Phùng Quế Phân nhìn Lão Bát bị đánh gục, lùi lại một bước, giơ tay hét lên:

"Các anh em, tất cả ra đây, dạy cho mấy tên khốn này biết cách làm người!"

Theo lệnh của Phùng Quế Phân , không biết từ đâu, rất nhiều đại hán tràn ra, tất cả đều xăm rồng xăm hổ, khí thế hung hăng.

Bà chủ cửa hàng quần áo cùng những người khác kéo cửa trượt sắt của cửa sổ thông gió:

"Cứng rắn là tạo nghiệp."

Có khá nhiều người, nhưng đối với Ách Ba Lan mà nói, nó giống như một ván mạt chược - chỉ cần dùng tay đẩy xuống là được.

Thậm chí Trình Tinh Hà còn không nhúng tay vào được, vì vậy hắn tức giận nhảy dựng lên:

"Có danh tiếng thì phải cho Ách Ba Lan xuất kích."

Hắn còn trẻ, có sức mạnh nhưng không có nơi để dùng, điều đó thực sự bình thường.

Còn Phùng Quế Phân thấy thần lực của Ách Ba Lan, sắc mặt tái nhợt, không tiếng động biến mất sau đám người, ta còn tưởng rằng nàng đã chạy mất, đang định đuổi theo thì đột nhiên có một bàn tay túm lấy nàng:

"Thằng nhóc thối, nhìn ngươi yếu yếu ớt ớt, nhưng đàn em dưới trường ngươi lại mạnh như thế! Ta thêm một điều kiện...để đứa đàn em kia cũng. . ."

Thực lực của Phùng Quế Phân quả thực rất mạnh, người đi ra gió tanh mưa máu chắc chắn cũng phải có bản lĩnh. Nhưng bản lĩnh này của nàng kém xa so với xác sống Hạn Bạt, mà hiện tại ta còn có thể xử được cả xác sống Hạn Bạt.

Ngay khi tay ta đập xuống, dường như Phùng Quế Phân mất trọng lượng, ngã bổ nhào, hét lớn:

"Ngươi..."

Ta đúng là sợ rắc rối, nhưng bây giờ ta đã trưởng thành và muốn bảo vệ những người xung quanh, giống như họ đã bảo vệ ta.

Còn Phùng Quế Phân phản ứng rất nhanh, thấy tay ta sắp ấn xuống, nàng hét lớn:

"Trả lời trả lời ta trả lời! Ta đồng ý với cả ba điều ngươi nói! Ta sắp kết hôn rồi, đừng đánh vào mặt ta!"

Kết hôn?

Ta cau mày nhìn vào mặt Phùng Quế Phân:

"Trông ngươi không giống như sắp kết hôn!"

Sắc mặt Phùng Quế Phân lập tức sa sầm xuống:

"Ngươi có thể nói tiếng người sao..."

Nhưng nàng lập tức ý thức được mình có thể nói là người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

"Thật...Thật là, nhân duyên này của ta là nhờ Để đại sư giúp đỡ, rất khó mới có có được. Tiểu tráng sĩ xin ngươi nương tay, ta không muốn mất mặt trong hôn lễ..."

Không thể nào.

Cung vợ chồng của Phùng Quế Phân giống như một lỗ đen trong vũ trụ, gần như không đáy. Loại người này nếu có thể kết hôn, nhất định giống như trong Tây Du Ký, gà ăn xong gạo, chó liếm xong bột, nến đốt dây sắt.

Nhưng...Ta cũng có thể nhìn ra, trong cung vợ chồng của nàng quả nhiên có một tia kỳ quái.

…

Lúc này, Cao lão sư cũng trợn tròn mắt:

"Bắc Đẩu, ngươi, ngươi biết khí công từ khi nào?"

Các anh em của nàng thấy lão đại bị bắt, không màng đến vết thương bị Ách Lan Câm gây ra, năn nỉ ta:

"Phùng tỷ tìm đối tượng không dễ, chúng ta sẽ ghi nhớ ơn tình này của ngươi, người đừng đánh vào mặt!"

Phùng Quế Phân bị ta nhìn đến mức đỏ mặt, ngay lập tức nói:

“Ngươi...Nếu ngươi thích ta, thì nói sớm…”

Thích quái gì, ta suy nghĩ rồi buông Phùng Quế Phân ra:

"Phùng lão bản, chuyện của chúng ta cũng chưa cần tính gấp, ngươi đi về trước đi, người nhà của ngươi xảy ra chuyện, người già gặp nguy hiểm."

Phùng Quế Phân nghe thấy thì trở nên tức giận và hận không thể tát ta một cái:

"Sĩ khả sát bất khả nhục, ta đánh ngươi không được nhưng cũng không được mắng cha ta! Cha ta ở nhà, có thể có nguy hiểm gì?"

Đàn em bên cạnh nghe thấy, ban đầu còn tỏ vẻ khinh thường, nhưng ngay lập tức như nhớ ra điều gì đó, hắn túm lấy Phùng Quế

Phân và thì thầm điều gì đó vào tai nàng.

Phùng Quế Phân vừa nghe thấy thì run lên, lập tức dẫn mấy đàn em đó đi, trước khi đi còn nhìn ta với vẻ nghi hoặc.

Nàng vừa đi, bà chủ cửa hàng quần áo liền chạy ra:

"Lý Bắc Đẩu, ngươi đắc tội với Phùng lão bản, là chính ngươi tìm chết, không liên quan gì đến chúng ta, hiện tại Phùng lão bản đã đi rồi, ngươi nhanh cút khỏi phố mua sắm đi!"

Chương 725: Thiên Đạo Luân Hồi

"Đúng vậy, đừng tưởng rằng có đàn em là có thể đánh, chuyện này coi như kết thúc, chúng ta cũng không dễ bắt nạt, sau này phí bảo kê tăng lên, ngươi phải tra cho chúng ta!"

Vừa nói, bà chủ cửa hàng quần áo còn gọi điện báo cảnh sát, nói ta đánh nhau gây rối trật tự công cộng, yêu cầu cảnh sát đến bắt ta.

Trình Tinh Hà không thể nhịn được mà nói:

"Những người này đã quen làm tôi tớ, thậm chí còn không bằng người nào đó, chức năng thẳng lưng đi lại cũng mất rồi."

Không lâu sau, cảnh sát đến...không có gì ngạc nhiên khi người phụ trách khu vực này là Đổng cảnh quan.

Khi Đổng cảnh quan nghe chuyện, hắn đang định hỏi ta thì đột nhiên một chiếc Mercedes-Benz G-Class lao nhanh tới, Phùng Quế Phân và băng nhóm của bàng đã hung hăng lao ra khỏi xe.

Bà chủ cửa hàng quần áo và những người khác vội cho Đổng cảnh quan xem ta đã làm gì, còn có người cuống cuồng tìm trà lúa mạch đưa cho đám người Phùng Quế Phân, để cho bọn họ hạ hỏa, xử lý đám người chúng ta, cũng coi như trừ hại cho họ.

Đổng cảnh quan tự nhiên cũng biết Phùng Quế Phân, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, hỏi Phùng Quế Phân chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng Phùng Quế Phân không nói một lời, đột nhiên quỳ xuống trước mặt ta:

"Đại nhân đại ân đại đức, Phùng Quế Phẳn cám ơn ơn cứu mạng của ngài!"

Lúc này, con phố mua sắm đột nhiên im lặng...không ai nghĩ ra tại sao Phùng Quế Phân, người vừa định gây sự với ta, lại quỳ xuống trước mặt ta, một số người đoán rằng cô ấy đã trúng tà của ta, mắc bệnh thần kinh.

Thật ra vừa mới thấy...cung cha mẹ của Phùng Quế Phân có một cái mụn đỏ, gọi là cung cha mẹ cháy, vị trí là nơi đại diện cho cha, cho nên cha nguy hiểm tính mạng.

Nhưng vừa rồi lúc đánh nhau với ta, mụn đỏ vỡ ra, có nghĩa là tính mạng của cha nàng nguy hiểm, nhưng còn có thể cứu chữa, lần này cũng không có nguy hiểm.

Quả nhiên...Ngày ngày cha của Phùng Quế Phân thường ngồi ở nhà nên không ai phải lo lắng, hôm nay Phùng Quế Phân muốn đến xử lý chỗ ta, đàn em không ở nhà mà đến phô trương thanh thế cho Phùng Quế Trân.

Khi tiểu đệ chuẩn bị rời đi, hắn thấy ông lão đang xách một chiếc xô nhựa lên núi, cũng không chú ý nhiều. Nhưng khi nghe ta nói xong, đàn em sực nhớ tới sau núi có sông, nhất định ông lão đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi Phùng Quế Phân phát hiện ra, cô ấy lập tức về nhà, khi đến Hậu Hà tìm kiếm, cô ấy đã sợ hãi đến mức toàn thân tê liệt...ông lão thực sự đã trượt chân chân xuống sông và đang vùng vẫy trên sông!

Hậu Hà là địa bàn của gia đình họ, không ai dám đến đó, nếu ta không nói ra thì ông lão có chết đuối cũng chẳng ai sẽ biết.

Khi nói điều đó, Phùng Quế Phân đã dập đầu trước ta nhiều lần. Điều này khiến ta cảm thấy hơi xấu hổ...Thật ra hôm nay cũng không phải là ngày mất cha của Phùng Quế Phân, ngay cả khi Phùng Quế Phân không quay trở lại, ông lão cũng có thể được cứu bằng các phương pháp khác. Nhưng ông trời đã cho ta gặp Phùng Quế Phân ngày hôm nay, điều đó cho thấy đây là cơ duyên trời ban.

Ách Ba Lan không hiểu lắm về Phùng Quế Phân, trầm giọng nói:

"Ca, không phải nói thiên đạo luân hồi, thiên đạo có tha cho ai không? Sao nàng lại may mắn như vậy?"

Ta nói ngươi chỉ biết một mà không biết hai.

Nhìn kỹ khuôn mặt của Phùng Quế Phân, lông mày của cô ấy dày và dài, Cung thiên di nhô ra. Tuy rằng nàng hung dữ, nhưng kỳ thực lại có tướng mạo hào hiệp cướp của người giàu chia cho người nghèo, lại rất có tình nghĩa với anh em - đây vô hình trung trở thành công đức, có thể nàng cũng không biết.

Quả nhiên, vừa nghe đã biết Phùng Quế Phân có mấy anh em không tìm được việc nên cô ấy đã thu nhận họ, đồng thời cô ấy cũng cứu giúp một số người gặp khó khăn, giúp giải quyết triệt để sự việc. Thậm chí nàng còn chăm sóc vợ con của anh em trong tù.

Con đường bọn họ đi lạy Quan Nhị Gia, người khác làm được hay không thì khó nói, nhưng Phùng Quế Phân này đã làm được.

Đổng cảnh quan không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này, càng đừng nói đến bà chủ cửa hàng quần áo, tất cả họ đều choáng váng.

Phùng Quế Phân quay lại, dù trên mặt vẫn còn một chút sợ hãi, nhưng cô ấy vẫn cố gắng giả vờ thờ ơ:

"Đúng rồi, đại sư, ngươi xác thực rất có bản lĩnh, bản lĩnh cũng lớn. Ta trong nghề nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bị người lật đổ, ngươi có muốn đi theo ta hay không?"

Những người anh em còn lại của Phùng Quế Phân cũng gật đầu như gà mổ thóc:

"Đúng vậy, không đánh không quen biết!"

Lúc này, chủ tiệm đồ cổ khập khiễng đi ra từ sau con hẻm, còn chống nạng...ta nhớ rồi, hắn nói ngà voi khảm tử kim, mà Trương Chi Động khi đó đã dựa vào.

Mà hắn lại thấy bao nhiêu người trước cửa, sợ hãi buông tay, cả người cả nạng ngồi bệt xuống đất:

"Ngươi...Các ngươi..."

Chương 726: Đại Tỷ Không Dễ Dàng Gì

Lại thấy ta ở đây, hắn liền lớn tiếng:

"Bắc Đẩu, chạy đi, những người này là xã hội đen!"

Phùng Quế Phân cũng rất cởi mở, ngay lập tức vẫy tay với những người anh em đó:

"Đại Sư không tính hiềm khích lúc trước mà giúp chúng ta, chúng ta không thể không biết xấu hổ, mau đi xin lỗi!"

Những đại hán cao to vạm vỡ đó cùng nhau bước tới, cúi đầu với chủ cửa tiêm đồ cổ.

Cúi đầu mạnh như nghi thức cáo biệt di thể.

Chủ tiệm đồ cổ chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy bao giờ, sợ hãi không nói nên lời.

Phùng Quế Phân cho người mời đội xây dựng trở lại, nói rằng sẽ chi tiền, rồi quay đầu nhìn đường phố:

"Từ nay về sau, Phùng gia chúng ta và Lý đại sư coi như người nhà! Con phố này sẽ không thu phí bảo kê nữa! Các ngươi cũng nhớ kỹ, sau này ai dám làm loạn ở cửa hàng, vậy coi như đối đầu với Phùng Quế Phắn!"

Khi bà chủ cửa hàng quần áo và những người khác nghe thấy điều này, họ rất vui mừng, họ vội mang trà đại mạch chưa kịp mang rara cho ta:

"Ha ha, vẫn là Tiểu Lý có bản lĩnh! Chúng ta đã sớm nói, cũng may có Tiểu Lý ở trên đường, về sau chúng ta cũng không cần sợ cái gì!"

Chủ cửa hàng rèm cửa gật đầu nhanh chóng và tiếp lời:

"Không sai, không sai, Tiểu Lý đúng là tuổi trẻ tài cao."

Xuyên kịch cũng không lật măth nhanh như các ngươi.

Đổng cảnh quan thấy tất cả, không khỏi lắc đầu.

Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà nhìn những người đó như thể họ là những kẻ ngốc, họ quay sang nhìn tôi, ý là không thể bỏ qua như vậy được.

Ngay khi ta định nói, Cao lão sư đã ngăn lại:

"Hừ, đều là hàng xóm, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, làm gì cũng phải chừa một con đường!"

Ta cũng nghĩ thà đắc tội quân tử còn hơn đắc tội tiểu nhân, sau lưng gây chuyện thì phiền phức, thời gian của chúng ta hiện tại rất quý giá, không cần lãng phí cho bọn họ.

Và Phùng Quế Phân tiếp tục nói:

"Đại sư, sau này có chuyện gì, ngài chỉ cần nói, ta, Phùng Quế Phân..."

Ta vừa nhìn, đột nhiên nhận ra cung thái thính của Phùng Quế Phân rất sáng - điều này cho thấy cô ấy có thông tin rất phát triển và nắm bắt thông tin rất tốt!

Tim ta thắt lại, những người như Phùng Quế Phân chắc chắn có rất nhiều nguồn thông tin, nếu vậy, ta có thể nhờ nàng để hỏi về mẹ ta và tên què họ Giang không?

Vì vậy, ta ngay lập tức nói với Phùng Quế Phân về vấn đề này, khi Phùng Quế Phân nghe thấy, cô ấy đã vỗ vào bộ ngực khô héo của mình và trấn an:

"Chuyện vụn vặt này cứ giao cho ta, Phùng Quế Phân, làm không tốt, mang đầu đến gặp!"

Ta nhanh chóng xua tay và nói rằng không đến mức đó.

Nói xong, Phùng Quế Phân hạ giọng và nói:

"Đại sư, vừa rồi ngươi nói nhìn ta không giống như sắp kết hôn...chẳng lẽ lần kết hôn này sẽ phát sinh chuyện gì ư?"

…

Ta gật gật đầu:

“Cung vợ chồng của ngươi không phải màu đỏ, gần đây cũng không có nhân duyên, cuộc hôn nhân này chắc chắn không thành.”

Phùng Quế Phân vừa nghe ta nói thì bỗng giật mình, đang nghĩ có nên tin hay không, nhưng nàng đã tận mắt thấy bản lĩnh của ta, cũng không dám không tin. Tim nàng đập loạn xạ, hít hít mũi, bỗng òa lên khóc.

Tiếng khóc hủy thiên diệt địa này làm ta giật mình.

Không riêng gì ta, ngay cả Đổng cảnh quan cũng sửng sốt, lập tức giơ ngón tay cái với ta:

“Đúng là Lý đại sư có khác, năm đó Phùng Quế Phân hung hăng đánh nhau với người ta ở đầu phố Tây, bị người ta chém ba đao cũng không thèm hừ một tiếng, biệt hiệu là Hoa Cương Nham nương tử, chỉ một câu của ngươi mà có thể khiến nàng như thế, đúng là khiến người ta bội phục.”

Bội phục thật đấy, mà đám đệ tử của Phùng Quế Phân thấy đại tỷ khóc, lập tức nhìn về phía ta.

Trình Tinh Hà bắt đầu tìm đường lui:

“Thất Tinh, ngươi ngốc à, sao lại khiến nàng khóc thế. Cuộc đời vốn đã ngắn rồi, ngươi còn đi đường tắt nữa.”

Ách Ba Lan đứng chắn trước người ta để bảo vệ, xem ra muốn sống mái với mấy tiểu đệ tử kia

“Ca, ngươi mau đi đi, ta kéo chân chúng cho.”

Không ngờ mấy tiểu đệ tử kia bỗng cúi chào ta:

“Đại sư, lần kết hôn này là chuyện lớn cả đời của đại tỷ chúng ta, dù thế nào cũng xin ngài nghĩ cách cho! Chỉ cần có thể giúp đại tỷ kết hôn, người Phùng gia chúng ta sẽ cảm tạ ơn ức của ngài suốt đời!”

Ta còn chưa nói gì, Phùng Quế Phân bỗng nhiên nhảy lên, nắm lấy tay ta:

“Đại sư, xin ngài chỉ lối cho ta, Phùng Quế Phắn đời này không có nguyện vọng gì khác, chỉ muốn thuận lợi kết hôn mà thôi!”

“Đúng vậy!”

Nhóm đệ tử đồng thanh nói:

“Đại tỷ của chúng tôi cũng không dễ dàng gì!”

Thì ra nhà Phùng Quế Phân là nhà xã hội đen gia truyền, cứ cha truyền con nối đi thế, nàng là con gái thì không nên đi theo con đường này, nhưng mà Phùng Quế Phân là đứa con duy nhất trong nhà nên đành phải tiếp nối theo cha.

Chương 727: Quỷ Treo Cổ

Cho dù nàng được xưng Hoa Cương Nham nương tử, nhưng dù sao cũng là thế hệ xem phim Quỳnh Dao để lớn lên. Dù bề ngoài cứng rắn nhường nào thì bên trong cũng là một trái tim thiếu nữ, cả ngày ôm giấc mộng màu hồng, ảo tưởng mình có thể có một tình yêu đẹp.

Ngay từ đầu nàng đã tìm được một đối tượng, nhưng vừa hẹn hò không bao lâu thì người kia ra phố đã bị chặt một chân, hai người chia tay. Người sau còn thảm hơn, ra đường ăn xiên nướng, vì vấn đề Nạp Ái Tư và Điêu Bài ai rửa sạch hơn, gây gổ với công nhân nhà máy bột giặt Quốc Doanh, bị người ta nện chai bia vào sau gáy, tay trái thì bị đứt, tàn tật mãi mãi.

Người thứ ba, thứ tư cũng không thoát khỏi thảm cảnh, vừa đối tốt với nàng thì sẽ gặp xui xẻo.

Lần này nàng nổi danh trên đường... người ta đánh người dùng dao, còn nàng đánh người làm nũng, người biết chuyện nào dám đối tốt với nàng.

Mà nghề nghiệp của nàng thì cả ngày cứ mưa máu gió tanh, người ngoài cũng không dám tiếp xúc với nàng!

Những năm gần đây, tình trường của Phùng Quế Phân vô cùng tệ hại, sự nghiệp thì phất lên, con đường làm dân anh chị vô cùng thuận lợi, nhưng tình yêu càng ngày càng kém. Ông cha ta nói nói càng không có được thì càng muốn, huống chi với tuổi tác của nàng, nếu không sinh con bây giờ thì sau này sẽ không sinh được nữa, vậy thì chẳng phải mấy thứ gì lão Phùng gia giành được mấy năm nay đều đổ sông đổ bể sao?

Cho nên thời gian rảnh rỗi Phùng Quế Phân thường tám chuyện với người cho vay, không phải để tăng mị lực thu hút tình cảm thì đi xem mắt, nói ra cũng đúng là rất chua xót. Vất vả lắm mới được người giới thiệu tìm được Để Hồng Nham, bỏ ra một số tiền lớn mới Để Hồng Nham làm cố vấn, chủ yếu là vì chung thân đại sự của mình.

Để Hồng Nham tính toán nửa ngày, nói ngươi cứ tìm chúc long hổ ở nơi nào đó, chắc chắn sẽ chế ngự đi.

Phùng Quế Phân đi tìm theo ý của Để Hồng Nham, đúng là tìm được một người thích hợp, còn là người cùng nghề, chẳng phải là ông trời tác hợp hay sao?

Quả nhiên, sau khi người này ở bên Phùng Quế Phân vẫn bình an vui vẻ, không gặp phải tai ương máu me gì cả, phùng Quế Phân vui lắm chứ, phải nhân lúc rèn sắt khi còn nóng, nhanh chóng kết hôn thôi!

Đám cưới sẽ diễn ra sau 3 ngày nữa.

Nói đến đây, Phùng Quế Phân tóm lấy ta:

“Có phải chồng ta sẽ xảy ra chuyện gì không? Hay là...Hắn không cần ta nữa? Lý đại sư, thật sự ta không tìm được nam nhân khác ngoài người này cả, ta phải nối dõi tông đường đấy!”

Thật ra Phùng Quế Phân cũng chưa chắc sẽ phải cô độc đến cuối đời…số mệnh của nàng như bị cứ đồ vật kì quái kia áp chế.

Chuyện này quả thật hơi kỳ lạ, ta cũng tò mò với thứ quái khí kia. Huống chi, nàng giúp ta điều tra chuyện của Giang Qua tử và mẹ ta, đương nhiên ta cũng phải có qua có lại kẻo bị nhân quả, vì thế ta nhìn Phùng Quế Phân, gật gật đầu:

“Vậy ta sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi xem phong thủy.”

Quái khí này bắt đầu từ cung điền trạch, chứng tỏ chuyện này có liên quan đến nhà nàng.

Phùng Quế Phân rất vui vẻ, bỗng hôn lên mặt ta.

Sau đó, ta bắt xe đi đến nhà nàng xem.

Đương nhiên Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan cũng đi theo.

Trên đường đi, tôi hỏi nàng trong nhà có đồ gì khác thường không, nàng vắt óc suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên vỗ đùi:

“Chẳng lẽ là thứ đó?”

“Thứ gì?”

“Quỷ treo cổ!”

Chúng ta sững sờ:

“Nhà các ngươi có quỷ treo cổ ư?”

Phùng Quế Phân không thèm để ý, gật gật đầu:

“Chỉ một con thôi.”

Chúng ta không nhịn được mà nghĩ một con là đủ rồi, không phải, nàng còn muốn mấy con chứ!

Thì ra nhà Phùng Quế Phân ở trong một khu vườn lớn mà tiền triều để lại.

Trong khu vườn lớn có nhiều nhà cửa, người nhà bọn họ không vừa lòng, tương đối vắng vẻ. Khi Phùng Quế Phân còn bé, cha đã nói với nàng hình như trong nhà này có thứ gì đó, nhưng mà thấy vật lạ thì không cần phải sợ, nó cũng không có hại.

Phùng Quế Phân vâng dạ, lần đầu tiên nàng thấy thứ kia là năm mười bảy tuổi.

Năm đó nàng đang xem “Nhất niêm u mộng”, cảm thấy thứ tình yêu này thật sự quá tốt đẹp, còn quan trọng hơn cả đùi người, đúng lúc bị thiếu niên tình đầu cũng là thủ hạ của cha nàng bắt gặp, hai người cứ thế phải lòng nhau.

Ngày đó hai người bọn họ đang cùng nhau làm chuyện người yêu nên làm, bỗng nhiên thiếu niên kia run rẩy, nói ngoài cửa sổ có thứ gì đó.

Ngày đó là ngày mười lăm, trăng sáng như nước, Phùng Quế Phân vừa quay đầu lại thì thấy một người nằm úp bên ngoài cửa sổ chạm trổ hoa văn.

Người kia giơ hai tay lên cao như đang theo dõi tình hình, Phùng Quế Phân là người gì chứ, đã gan to từ khi còn trong bụng mẹ, lập tức đi đến đẩy cửa sổ ra.

Vừa nhìn thứ kia, dù là Phùng Quế Phân cũng bị dọa nổi da gà...Người kia mặc một cây trắng, trên eo quấn dây thừng, trên đầu đội mũ hiếu, quả thật như con ma để tang vậy.

Chương 728: Tình Nguyện

Hơn nữa, trên tay người nọ còn có một cây gậy tang.

Sửng sốt một lúc, người mặc áo choàng tang bỗng biến mất.

Thiếu niên bị dọa tè ra đất, nói hắnn mắt thấy...Áo hiếu của người kia bay bay, không có chân, giống như một con quỷ treo cổ.

Ngày hôm sau, thiếu niên bị xe đụng què một chân.

Phùng Quế Phân lập tức hỏi cha nàng đó là gì?

Cha nàng không thèm để ý nói, ngươi hỏi lão tử, lão tử hỏi ai chứ? Tòa nhà này mấy trăm năm rồi, có một con quỷ chết không phải rất bình thường à? Chúng ta làm nghề này, cả người đầy sát khí, trời không sợ đất không sợ, quan tâm nó làm gì chứ?

Quan trọng hơn là cha nàng nói ẩn ý sâu xa, nói quy tắc ngầm trong nghề, trong nhà đều có ma vượng tài, có nó ở đây chắc chắn có lợi cho sự nghiệp. Sau khi ngươi thấy đấy, sự nghiệp của chúng ta phát triển tốt đến nhường nào!

Phùng Quế Phân nghe xong cũng cảm thấy có lý, cũng không quan tâm chuyện kia nữa, cứ ở đó mấy chục năm.

Thỉnh thoảng khi mặt trăng tròn cũng có thể thấy một cái bóng đi tới đi lui phía sau đá núi giả trong sân hay dưới giàn nho, nhìn quen thì thấy cũng bình thường.

Ba người chúng ta nghe xong thì hít một hơi lạnh.

Nếu người bình thường biết trong nhà có thứ này thì chắc chắn sẽ bị dọa đến tè ra quần, vậy mà Phùng Quế Phân lại bình an vô sự, không hổ Hoa Cương Nham nữ tử, gan dạ hơn người bình thường nhiều.

Nói đến đây, Phùng Quế Phân nắm lấy tay ta:

“Lý đại sư, tôi không tìm được tình yêu đẹp có phải liên quan đến thứ đó hay không? Nếu thật sự là như vậy thì nhất định ngươi phải làm chủ cho ta, ta tình nguyện không cần vận may sự nghiệp này, ta cũng phải yêu thương, muốn nối dõi tông đường!”

Cũng đúng, nhà này ít người ở nên phòng trống nhiều, quả thật sẽ hấp dẫn một số thứ vô gia cư đến ở.

Trình Tinh Hà cũng nhíu mày theo:

“Thật kỳ lạ, nếu là quỷ treo cổ thì không thể nào bình an vô sự như thế được.”

Ách Ba Lan cũng gật đầu theo.

Đúng vậy, mọi người đều biết nơi có người tự sát sẽ hấp dẫn những người khác tự sát, đây là “kéo người chịu tội thay” trong truyền thuyết, vì quỷ chết do tự sát sẽ không thể luân hồi, chỉ có thể ở đó ngày này qua ngày khác. Quỷ treo cổ nổi danh vô cùng, chỉ cần dụ người khác vào con đường của nó thì nó mới có thể luân hồi.

Ách Ba Lan nói:

“Có khi nó ở quen rồi nên không muốn đi.”

Trình Tinh Hà vừa nghe đã nói:

“Ngươi đúng là tuổi trẻ chưa trải sự đời, ngươi cho rằng cô hồn dã quỷ sống rất thoải mái à? Không ai đốt vàng mã cho, thiếu quần áo còn thiếu cơm ăn, để qua cơn đói còn có cố ý kiếm chuyện với người ta, làm cho người ta trúng tà để tống tiền một chút rượu, tiền giấy. Nếu là ngươi thì ngươi có vui nổi không?”

Cũng chưa hẳn, vì có vài người chết ở lại nhân gian là vì có chấp niệm nhất định, tâm nguyện không đạt được nên mãi không chịu đi, nếu thật sự là người chết, nếu có thể giúp hắn hoàn thành tâm nguyện, vào vòng luân hồi cũng là một món công đức.

Hơn nữa, lai lịch của thứ này đúng là hơi kỳ lạ...Khí tức trên mặt Phùng Quế Phân cho thấy thứ kia không giống hung sát bình thường.

Chiếc xe nhanh chóng chạy tới một tòa nhà tường trắng ngói đen, có cảm giác như ở Giang Nam chứ không giống như thành phố phía Bắc chúng ta, bên ngoài tường viện còn có thể thấy khu vườn lớn, dựa lưng vào một ngọn núi xanh, cảnh sắc đẹp vô cùng.

Đi vào nhìn xem, bố cục bên trong cũng rất đẹp mắt, núi đá giả, giàn nho, hoa và cây cảm sum suê, làm cho người ta cảm thấy Lâm Đại Ngọc có thể đi ra từ rừng cây bất cứ lúc nào.

Ta đang định nhìn kỹ bố cục thì có một lão già đi ra, Phùng Quế Phân lập tức giới thiệu cho chúng ta đó là cha nàng.

Cha nàng vừa nghe đến mạch rồng cũng rất kích động, muốn đến bắt tay ta, nói cảm ơn ân nhân cứu mạng là ta.

Khách khí vài câu, lão già ngẩng đầu, ta vừa nhìn gương mặt kia của lão thì bỗng nhíu mày.

Trên ấn đường của lão đầu nhi này có một đám mây đen bao phủ, cho thấy họa sát thân của lão vẫn chưa hết!

…

Lão đầu vừa thấy ta đang nhìn hắn thì hơi buồn bực, hỏi Phùng Quế Phân, nói buổi trưa hắn ăn lạc hạp tủ, có phải trên răng dính rau hẹ không?

Họa sát thân của lão đầu nhi này vẫn rất hung hiểm, ta không thể nào nói quá tỉ mỉ, chỉ bảo hai ngày nay lão đầu tử cẩn thận một chút, cũng đừng ở một mình nữa.

Lão đầu nhi liên tục gật đầu, nói sẽ nhớ kỹ. Cả đời không có sở thích gì khác ngoài câu cá, ai ngờ chỉ vì ngứa ngáy chẳng mà chút nữa thì mất mạng.

Vẻ ngoài lão đầu nhi và Phùng Quế Phân như đúc từ một khuôn ra. Cũng rất trọng tình trọng nghĩa, hơn nữa địa các cũng vuông vức phúc hậu, cười lộ ra nửa nướu răng cho thấy có tính cách hào phóng to gan lớn mật, nếu ở thời loạn thế có lẽ cũng trở thành một trang anh hùng.

Chương 729: Người Của Lão Trư

Có phải họa sát thân của lão đầu nhi liên quan đến con ma kia không?

Ta lập tức hỏi lão đầu xem lão có biết lai lịch của con ma kia không.

Lão đầu nhi cũng không giấu diếm, cũng kể cho ta nghe như lời vừa rồi Phùng Quế Phân nói, mắt thấy ánh mắt lão đầu nhi trấn tĩnh không giống như đang nói dối, xem ra hai cha con này có gan to di truyền.

Trình Tinh Hà cũng không hiểu:

Có hoa văn Thanh Long Bạch Hổ trên người, được người trong xã hội tán thưởng.

Ách Ba Lan cũng gật đầu theo.

Ta lại hỏi lão đầu có tin tức gì của chủ cũ tòa nhà này không?

Lão đầu nhi lại biết rõ, nói nơi này là nhà của quý nhân tiền triều, sau đó quý nhân kia ngã xuống, nơi này bỏ hoang một thời gian dài không ai dám ở, vì có vài phụ nhân gần đấy tham lam vào hái trộm trái cây trong viện sẽ thấy quái vật, còn gặp chuyện xui xẻo, chuyện này đã truyền khắp.

Lão già tin vào phong thủy, vì phát triển sự nghiệp nên mới mua căn nhà quỷ này, ở đây không phải vì thích, hài tử hay tình yêu cũng rất tốt.

Ở hung trạch còn tin vào phong thủy? Cũng nhờ bản lĩnh hai cha con họ mà thôi.

Phùng Quế Phân vội giải thích rõ chuyện này với lão đầu nhi, lão đầu nhi vốn không để tâm nhưng vừa nghe có liên quan đến hôn nhân đại sự thì vô cùng sốt ruột, xin ta nghĩ cách cho.

Ta lập tức đi lên ban công nhìn xuống, nhìn qua cũng không có gì, bố cục toàn bộ căn nhà theo kiểu “sư tử lăn tú cầu” truyền thống, cũng coi như chiêu tài giữ gìn bình an, nhưng trên dưới trong nhà đều tràn ngập một cỗ sát khí, giống như trên mặt Phùng Quế Phân.

Vậy con ma kia từ đâu ra?

Đúng lúc này, một người bước vào cửa, Phùng Quế Phân nhìn người này, vui vẻ nghênh đón:

“Sao ngươi lại tự mình đến đây?”

Người đàn ông đáp:

“Nghe mấy tiểu đệ nói hôm nay ngươi đi thu tiền nên ta không yên tâm, đến đây xem chút.”

Phùng Quế Phân vội kể lại chuyện chuyện không đánh không quen biết kia rồi giới thiệu ta với người kia nói hắn tên là Kim Tiền Hữu, chính là chú rể quan lần này.

Kim Tiền Hữu? Có vẻ cái tên như lời chúc của ba mẹ dành cho hắn nhỉ.

Bảo sao hôm nay Phùng Quế Phân trang điểm như khỉ mặt xanh vậy, thì ra là có hẹn với người trong lòng.

Trình Tinh Hà nói:

“Người xứng với Hoa Cương Nham nương tử có lẽ là Thạch

Anh Nham kim cương.”

Mà Kim Tiền này vừa thấy mấy người chúng ta thì bỗng nhíu mày:

“Mấy thằng chưa mọc lông này thì có thể làm nên trò trống gì chứ, Quế Phân, đừng nói nàng lại bị người ta lừa như lúc ở chung cư Đại Thu chứ?”

Phùng Quế Phân lại kể lại chuyện lúc trước với hắn, còn thêm mắm dặm muối, lông mày hắn càng nhíu chặt hơn:

“Không phải quá trùng hợp à? Ta có thấy gì lợi hại đâu, vậy cũng có thể thành đại sư á, vậy thì với bề ngoài của ta còn làm được tông sư ấy chứ.”

Nói xong lo lắng hạ giọng:

“Quế Phân, nàng chơi gì ngoài kia ta cũng không có ý kiến gì, nhưng dẫn loại người này vào nhà thì ra thể thống gì chứ, truyền ra ngoài chỉ tổ mất mặt.”

Nhất là ánh mắt nhìn Trình Tinh Hà, giống như nhìn kẻ thù giết cha vậy.

Ta đã sớm nhìn ra, hai hàng lông mày của hắn dính sát vào nhau như sắp thành một đường rồi, mi tâm càng rộng mở thì càng khoan dung, lòng dạ càng hẹp hòi thì mi tâm càng nhỏ, chú rể quan này thấy Trình Tinh Hà lớn lên đẹp trai nên nghi ngờ chúng ta đến dan díu với Phùng Quế Phân, muốn cướp chỗ của hắn nên coi chúng ta là cái đinh trong mắt.

Phùng Quế Phân vừa định giải thích với hắn, bỗng nhiên một tiểu đệ chạy đến:

“Đại tỷ, có chuyện không ổn rồi, bọn Đại Tam gặp người lão Lưu ở đầu phố tây, hai bên đang đánh nhau!”

Phùng Quế Phân bỗng sửng sốt:

“Người của lão Lưu ư? Không phải đã nói rồi sao, hai ngày nay ta sắp kết hôn, bảo các huynh đệ kiềm chế một chút, sao lại đánh nhau với lão Lưu bên kia thế, các ngươi không xem lời ta nói ra gì sao?”

Tiểu đệ kia vội nói:

“Chuyện này cũng không thể trách bọn Đại Tam được ạ! Bọn Đại Tam đang giúp đại tỷ chọn đồ kết hôn thì thấy người của bọn lão Lưu, cũng không hé răng. Nhưng người bên lão Lưu đến trước nói ngươi xem mấy cái này à, Đại Tam cũng vui vẻ nói đúng thế, ta đang xem mấy cái này đấy! Người của lão Lưu nghe thấy thế thì xông lên đánh!”

Phùng Quế Phân vừa định rót trà cho chúng ta, nghe thấy thế thì ném ấm trà lên bàn:

“Mấy người lão Lưu này, hổ không gầm thì chứ tưởng bà đây là mèo chắc!”

Nói xong khí phách hiên ngang định đi, phút cuối mới nhớ đến chúng ta, vội bảo chú rể quan thay mặt nàng tiếp đón chúng ta, xong thì lập tức rời đi.

Phùng Quế Phân vừa đi, chú rể quan mời lão đầu vào trước, sau đó liếc mắt nhìn chúng ta:

“Chỉ bằng mấy người các ngươi cũng có thể làm chuyện này á? Ta thấy các ngươi đang treo đầu dê bán thịt chó, muốn quyến rũ Quế Phân, phá hư tình cảm của chúng ta thì có?”

Chương 730: Đề Nghị

Chúng ta vào nghề cho đến nay cũng từng gặp qua không ít người kỳ quái, loại người này thường gây khó dễ, Trình Tinh Hà thấy trên bàn có đồ ăn vặt hiệu ba con sóc, ăn rất vui vẻ, cũng không thèm quan tâm đến hắn.

Chú rể quan thấy tẻ nhạt nên hơi xấu hổ, ánh mắt nhìn chúng ta càng ngày càng hoài nghi:

“Hơn nữa, cố vấn của Quế Phân luôn là Để đại sư, đột nhiên lại đổi thành mấy thứ cà lơ phất phơ như các ngươi, chắc chắn bên trong có điều mờ ám. Có phải các ngươi dùng sắc đẹp mê hoặc Quế Phân không? Nói cho các ngươi biết, động đến người phụ nữ của ta không dễ đây.”

Cha mẹ ơi. lần trước là Tommy, lần này là chú rể quan, đi đến đâu cũng bị người ta ghen tương đến đó, đều trách Trình Tinh Hà kia.

Nhìn hắn như gà chọi vậy, ta lập tức bảo hắn yên tâm chớ nóng nảy, chúng ta xem xong chuyện ở nơi này thì sẽ lập tức rời đi, đây cũng có lợi cho ngươi mà, mục đích của chúng ta là để hai người thuận lợi kết hôn.

Nhưng sắc mặt chú rể lại sầm xuống, nói không có mấy người giả thần giả quỷ như các ngươi thì chúng ta kết hôn càng thuận lợi hơn.

Ách Ba Lan vừa nghe xong thì muốn tiến lên đánh hắn, nhưng tân lang quan kia vừa thấy vẻ ngoài của Ách Ba Lan thì lập tức đổi sắc.

Đúng rồi, đuôi lông mày của nam nhân này tán loạn, nếp nhăn nơi khóe mắt như mạng nhện, thứ này cho thấy vô cùng háo sắc, thấy “mỹ nữ” như Ách Ba Lan đương nhiên động lòng rồi.

Nhưng mà bề ngoài như này thì sao có thể cưới Phùng Quế Phân chứ?

Ta vừa nghĩ trong lòng, thấy hắn cũng không để ý yết hầu của Ách Ba Lan thì bảo Ách Ba Lan đừng hé răng, thấy tân lang quan này khó chơi, dùng mỹ nhân kế lại bớt việc.

Nắm đấm của Ách Ba Lan không có đất dụng võ thì bỗng cảm thấy không vui.

Nhân cơ hội này ta lập tức đi khắp nơi tìm kiếm nguồn gốc sát khí kia, chắc chắn trong căn nhà này có thứ gì đó.

Dù chú rể quan bị Ách Ba Lan hấp dẫn, nhưng cũng không buông lỏng cảnh giác với ta, lập tức đuổi theo, lớn tiếng quát hỏi ta đi tới đi lui làm gì?

Ngươi đã thấy người nào xem phong thủy mà có thể ngồi tại chỗ giải quyết vấn đề không, ta cũng không phải thiên lý nhãn.

Nhưng ta đi vài bước là hắn ngăn cản đến đấy, chỗ nào cũng không cho ta đi, nói gì mà nơi này không thể vào, nơi kia là cấm địa, khiến ta thấy phiền kinh khủng, cứ chặn đường vô căn cứ thế kia thì làm sao?

Trình Tinh Hà đề nghị đánh ngất hắn đi, Ách Ba Lan tán thành, giơ tay lên ý bảo hắn có thể làm thay.

Ta lại lắc đầu, nói các ngươi biết cái gì chứ, tên này nhìn khá khó chịu nhưng lại là người duy nhất có thể chống lại tai họa đẫm máu, chắc chắn trên người hắn có manh mối gì đó.

Trình Tinh Hà bỗng bĩu môi:

“Hắn hận không thể đuổi chúng ta ra ngoài mà ngươi còn muốn tìm manh mối trên người hắn, ta thấy ngươi đúng là muốn cạo lông trên trứng gà ấy, si tâm vọng tưởng.”

Ta nói ngươi hiểu cái rắm ấy, có phải hôm nay là mười lăm không?

Trình Tinh Hà gật đầu.

Vậy thì đuổi theo, theo Phùng Quế Phân nói người khoác áo choàng hiếu kia đều xuất hiện vào ngày mười lăm.

Tôi nói đừng vội, chúng ta cứ chờ trăng lên.

Không biết bên phía Phần Quế Phân đánh thế nào rồi, Trình Tinh Hà ăn hết sạch túi quà vặt Ba Con Sóc, trời đã sẩm tối mà Phùng Quế Phân vẫn chưa trở lại, hắn sờ bụng:

“Nếu còn chưa xem bói thì phải đưa ta đi khám dạ dày mất.”

Ngươi mất mặt quá đấy.

Chú rể vẫn cứ canh giữ nghiêm ngặt, sợ bọn ta lén lút làm gì đó. Ánh mắt của hắn khiến ta khó chịu, bèn đi giải quyết nỗi buồn, kết quả chú rể cũng đứng dậy theo ta vào nhà vệ sinh.

Hành động của hắn khiến ta thấy phiền, đặc biệt là ánh mắt của hắn như muốn so xem của ai to hơn, ta nói nếu so xem ai đi tiểu xa hơn thì ta còn có thể chơi với ngươi, bằng không ngươi cứ nhìn chằm chằm như vậy thì ta không tiểu được.

Chú rể hừ lạnh, nói ta không tiểu được thì phải xem tuyến tiền liệt thế nào chứ liên quan gì đến hắn, nếu không thì tiểu xong rồi đi soi gương đi, trở về làm chuyện mình nên làm, đừng mơ mình có thể dụ dỗ được Phùng Quế Phân.

Nếu không phải trên người hắn có manh mối thì ta đã ấn đầu hắn vào bồn tiểu rồi. Nhưng khi ta vừa chuyển tầm mắt đi, ánh trắng sáng ngoài cửa sổ chiếu vào trong, ta thấy ở ngoài sân sau mà chú rể không cho vào có một bụi hoa vảy ốc màu trắng nở rộ, mà đằng sau khóm hoa ấy loáng thoáng bóng người.

Ta lập tức lên tinh thần, cái bóng đó quả nhiên đội một chiếc khăn tang trên đầu!

Xuất hiện rồi!

Ta cài thắt lưng lại định chạy ra ngoài sân ngay, nhưng chú rể kéo ta lại, sẵng giọng:

“Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đó là phòng của Quế Phân, ngươi đến đó làm gì?”

Chương 731: Chú Rể

Nhưng hắn sao nhanh bằng ta, ta xoay người trèo ra từ cửa sổ nhà vệ sinh, hắn cũng muốn đuổi theo nhưng lại bị kẹt ở cửa sổ, trông như đang nướng túi đậu phụ vậy.

Ta chạy ra ngoài thì người khoác áo tang đã biến mất, ta đành phải lần tìm theo tà khí xung quanh, nhưng tìm mãi không thấy, cảm thấy vô cùng thất vọng, thầm mắng chú rể làm hỏng chuyện. Thế là ta ngồi xuống chỗ cây vảy ốc, nghĩ bụng đi tìm tiếp, nhưng đột nhiên ta cảm thấy dưới bụi hoa vảy ốc này lạnh một cách khác thường.

Ta quay đầu lại, thấy một người dán vào lưng tôi, hai con mắt tối om trên khuôn mặt trắng bệch không chút biểu cảm đang nhìn ta chòng chọc.

Ta sợ đến mức da gà da vịt nổi hết cả lên, phản xạ có điều kiện định rút Thất Tinh Long Tuyền ra, nhưng càng lại gần thì tà khí tỏa ra từ đối phương càng dày đặc, giống như nam châm cùng cực thì đẩy nhau, luồng tà khí mạnh mẽ kia bùng nổ, suýt nữa hất bay ta ra.

CMN, cái quái gì thế này? Hình như ngay cả Sát cũng không có được tà khí mãnh liệt như vậy!

Đúng như ta nghĩ, người mặc áo tang đi ra vì ánh trăng, đột nhiên thấy ta, dường như nó cũng có phản ứng nào đó với tà khí của Thất Tinh Long Tuyền, vì thế lao về phía ta.

Tốc độ ấy nhanh ngang ngửa người phụ nữ ở Yếm Thắng môn!

Thật ra ta muốn biết rõ đó là gì, không có ý định tiêu diệt nó, nhưng thứ này ra tay trước thì đừng trách ta, ta rút Thất Tinh Long Tuyền ra chặn nó, “keng”, thứ đó đâm thẳng vào Thất Tinh Long Tuyền.

Nếu dám đối đầu với tà khí của Thất Tinh Long Tuyền thì dù nó là gì cũng sẽ bị chém làm đôi, nhưng lần này ta cảm thấy gan bàn tay run rẩy, tức khắc ta sửng sốt. Thứ này không những không bị Thất Tinh Long Tuyền chém làm hai, trái lại tà khí còn mạnh hơn Thất Tinh Long Tuyền, nó vẫn bình yên vô sự, không hề bị thương tổn!

Không chỉ có vậy...Ta bỗng có dự cảm chẳng lành, Thất Tinh Long Tuyền bị tổn hại, nó bị thứ kia bẻ gãy!

Cảm giác này...Lần đầu tiên xuất hiện!

Ta lập tức vận chuyển toàn bộ hành khí toan rút Thất Tinh Long Tuyền ra, vì gồng quá nên cũng lảo đảo theo.

Lần này, ta cảm thấy lạnh sống lưng, tà khí dồn hết lên gáy, thứ đó đã lặng lẽ di chuyển đến sau lưng như muốn đè lên người ta!

Ta dựng tóc gáy, rốt cuộc thứ này là cái gì, tại sao lại hung mãnh đến vậy?

Nhưng kể ra cũng khéo, có một cục đá ở ngay dưới chân ta, ta vấp ngã, thứ kia không ngờ đến tình huống này, nó rít lên rồi vụt qua, thế là bắt trượt.

Nhưng nó lập tức xoay người lại định đi đến chỗ ta.

Chết tiệt, ta căng thẳng, vụ này trông thì tưởng đơn giản, nhưng ai ngờ lại khó nhằn, chẳng lẽ lần này ta lật thuyền trong mương thật à?

Đột nhiên, “vụt”, âm thanh xé gió lao nhanh, chắn trước mặt ta:

“Thất Tinh, ngươi xem ngươi hư nhược chưa kìa, phải mau chóng bồi bổ thận đi!”

Là Trình Tinh Hà, cùng với sợi dây đỏ hắn lấy của Mạc Long nãi nãi.

Thứ kia định nhào lên, nhưng vừa chạm vào dây của Mạc Long nãi nãi thì khựng lại ngay lập tức, Trình Tinh Hà đắc ý:

“Bất kể thứ này là gì, phương pháp độc quyền, mặc ngươi thử…”

Kết quả hắn còn chưa nói xong chữ “hàng” thì những sợi dây đỏ đã đứt pặc giữa không trung, nổ tan tành.

Trình Tinh Hà ngớ ra:

“CMN, cái quái gì vậy?”

Ách Ba Lan cũng đuổi theo đến đây, hắn lập tức xông lên bắt lấy thứ kia. Hắn sở hữu thể chất thông âm, những thứ phi nhân loại mà người bình thường không thể chạm vào cũng như không thấy, hắn chắc chắn có thể bắt được.

Thứ kia khỏe hơn hắn, hắn còn chưa lại gần đã bị tà khí đánh bật ra xa, đâm vào hòn non bộ, vang “rầm” một tiếng rõ to.

Ta đau lòng, cảm thấy vô cùng nôn nóng, khi thấy thứ kia sắp leo lên người Ách Ba Lan, một tay ta chống đất, tay còn lại cầm Thất Tinh Long Tuyền chém một nhát toàn lực.

Thứ kia không động đậy, còn tay của ta đau nhức dữ dội, tiếp theo đó là cảm giác ấm áp và dấp dính, gan bàn tay của ta chảy máu vì sự va chạm.

Không chỉ có thế, “rắc”, ta biết không ổn rồi.

Một tia sáng xoẹt qua trước mắt, Thất Tinh Long Tuyền gãy làm đôi.

Ta chết sững, thứ kia lại xoay người lại định nhào về phía ta, Trình Tinh Hà hô to bảo ta tránh ra, nhưng không còn kịp nữa.

Kiếp nạn?

“Các ngươi đang làm gì thế hả?”

Đột nhiên một giọng nói đầy phẫn nộ vang lên, ngay sau đó khuôn mặt trắng bệch của người khoác áo tang sắp sửa dán lên mặt ta đột ngột biến mất, như thể tan biến trong không khí.

Ta sững sờ, thứ này sắp thành công rồi, tại sao lại biến mất?

Ta còn chưa kịp hoàn hồn thì một bàn tay bỗng nắm cổ áo của ta từ phía sau:

“Rốt cuộc các ngươi đang làm trò gì hả? Hả? Trước đó ta đã nghe nói các ngươi biết tà thuật, có phải các ngươi muốn sử dụng mê hồn thuật độc ác nào đó với Quế Phân, để Quế Phân si mê các ngươi không?”

Chú rể khó khăn lắm mới chui ra khỏi cửa sổ nhà vệ sinh.

Chương 732: Họa Sát Thân

Trùng hợp là Phùng Quế Phân cũng trở lại, thấy chú rể xách ta như bắt một con gà con thì lập tức hỏi chú rể đang làm gì?

Chú rể vừa thấy Phùng Quế Phân là vội vàng ra vẻ hiền lành, nói đại sư xem phong thủy bị ngã, hắn đỡ ta dậy, nói xong còn giả vờ giả vịt phủi cỏ trên người ta.

Trình Tinh Hà chạy đến đây, thấy Ách Ba Lan không sao thì nói may mắn đầu của tiểu tử này là đầu hạt óc chó, não nhỏ vỏ dày.

Tiếp theo hắn nhìn lưỡi kiếm đã gãy đôi của Thất Tinh Long Tuyền, đau lòng không thôi, hắn định vươn tay nhặt lưỡi kiếm gãy của Thất Tinh Long Tuyền lên nhưng bị tà khí tổn thương, thế là hắn nổi giận chửi thề, nói Thất Tinh Long Tuyền cố ý tấn công người nhà.

Ách Ba Lan cũng chạy lại, nhìn Thất Tinh Long Tuyền, hắn tỏ ra vô cùng áy náy:

“Hầy, tại ta cả...”

Khỏi phải nói đến ta, đến khi định thần lại, ta mới cảm thấy trái tim đau nhói. Thất Tinh Long Tuyền theo ta từ rất lâu, lập nhiều công lao hiển hách, nói không có tình cảm gì với nó là nói dối, nhưng ta vẫn xốc lại tinh thần an ủi Ách Ba Lan, nói nó dù sao cũng là vật chết, sao có thể so với vật sống, không, so với người sống.

Đồ vật hỏng rồi thì thôi, còn người chết thì không về được nữa.

Trình Tinh Hà huých ta:

“Rốt cuộc thứ đó là loài ma quỷ gì, sao chưa thấy bao giờ? Sản phẩm mới à?”

Ta lờ mờ cảm nhận được thứ đó không giống người chết.

Trình Tinh Hà tán đồng:

“Nó cứng như thế, chẳng lẽ lại là kim cương thành tinh...Hơn nữa tại sao vừa rồi nó lại bỏ chạy?”

Lúc này Phùng Quế Phân cũng chạy tới nơi, áy náy hỏi ta có sao không? Chồng nàng là người hay ghen, hắn không đắc tội ta chứ?

Ta nhìn chú rể chằm chằm, đột nhiên hiểu ra.

Thứ đó sợ chú rể!

Nhưng mà lạ thật đấy, chú rể này từ đầu đến chân không có điểm gì đặc biệt, vì sao nó lại sợ hắn?

Thấy Phùng Quế Phân hỏi tiến độ công việc, Trình Tinh Hà hỏi nhỏ:

“Thất Tinh Long Tuyền gãy rồi, hay là chúng ta...”

Vì Thất Tinh Long Tuyền đã gãy nên ta không thể để nó gãy một cách vô ích.

Ta suy nghĩ rồi hỏi Phùng Quế Phân:

“Trước khi chú rể chuyển sang nghề của các ngươi thì hắn làm cái gì?”

Nghe thế, chú rể tỏ ra không vui:

“Liên quan gì đến ngươi, ngươi điều tra hộ tịch à?”

Phùng Quế Phân cũng không ngờ ta sẽ hỏi câu này, nàng nói:

“Chồng ta là người dưới quê, trước kia là thợ mộc.”

Thợ mộc…

Hóa ra nhà chú rể bao đời đều làm thợ mộc, trong xã hội xưa nghề mộc rất được trọng vọng, chế tạo đồ đạc trong nhà, làm quan tài, có thể nói mọi gia đình đều cần đến thợ mộc trong mỗi dịp ma chay hiếu hỉ. Vào thời ấy, phụ huynh rất vui sướng khi gả con gái cho thợ mộc, giống như công chức Nhà nước có cái mác ổn định, thợ mộc có kỹ thuật nên không lo chết đói, cho nên rất được ưa chuộng ở thị trường xem mắt.

Nhưng xã hội hiện đại thì khác, bây giờ là thời đại sản xuất công nghiệp hóa, nghề thợ mộc cũng dần suy tàn, không bằng ngày xưa.

Huống chi thợ mộc phải học nghề rất lâu, hiện nay giới trẻ hiếm có ai chịu đựng được điều này, chú rể cũng vậy, trừ ăn ra thì không được tích sự gì, bắt đầu làm thì chỉ biết lãng phí vật liệu, tuy tổ tiên là gia đình thợ mộc nổi tiếng nhưng đến đời hắn thì kết thúc.

Vì thế hắn mới rời quê nhà, rồi tình cờ theo nghề mà Phùng Quế Phân đang làm.

Trình Tinh Hà vỗ đùi:

“Đúng rồi, thứ kia là mảnh gỗ thành tinh.”

Vậy ngươi cho ta biết loại gỗ nào cứng hơn Thất Tinh Long Tuyền, còn mang theo tà khí đáng sợ như thế?

Huống hồ một mảnh gỗ mặc áo tang làm gì?

Chú rể nhìn vẻ mặt của bọn ta, nhỏ giọng nói xấu bọn ta với Phùng Quế Phân:

“Ta thấy mấy người này thấy chúng ta sắp kết hôn nên giả thần giả quỷ kiếm cớ lừa đảo, Quế Phân, ngươi đừng tin bọn họ, chúng ta làm theo kế hoạch ban đầu không được sao?”

Nhưng Phùng Quế Phân rất có chủ kiến, nói đại sư ngươi không cần sốt ruột, dù sao còn hai ngày nữa là kết hôn, trong hai ngày này ngươi ở bên cạnh bảo vệ ta là ta yên tâm rồi.

Ta gật đầu, ta phải điều tra cặn kẽ người mặc áo tang đó.

Chú rể đứng ở bên cạnh lẩm bẩm, ta thấy bọn họ muốn lừa vài bữa cơm thì có.

Nhà Phùng Quế Phân đông người, bữa tiệc bắt đầu là rầm rộ có mặt, hầu hết đều còn độc thân, nhìn thấy Ách Ba Lan thì choáng ngợp vì vẻ đẹp của đối phương, còn có một nhóm người đã được chứng kiến năng lực của Ách Ba Lan lúc gây sự ở trước cửa, nhao nhao gọi nàng là nữ trung hào kiệt, muốn làm quen với nàng, có thể sinh con với nàng thì không thể tốt hơn.

Ách ba Lan bị làm phiền đến phát bực, nhân lúc này ta nhìn về phía cha của Phùng Quế Phân.

Tướng mạo của ông lão vẫn là tướng sát khó doanh môn, hơn nữa sát khí càng ngày càng dày đặc.

Nếu không có gì bất ngờ, thì họa sát thân sắp đến.

Chương 733: Không Làm Gì Được

Ta lại gần lão gia tử, hỏi dạo này có chuyện lạ gì xảy ra xung quanh mình không?

Lão gia tử say khướt, nghiêng đầu nghĩ mãi rồi mới đáp:

“Không có, chẳng qua hai ngày này huyết áp hơi cao một tẹo...Hôm nay xuống sông cũng thế, ôi chao, ta nhìn thấy một con cá bơi đến, đang định đứng dậy kéo dây thì huyết áp lên cao, thế là rơi xuống sông, suýt nữa là đi gặp Diêm vương, đại sư ngươi biết xem tướng, thế có biết xem người không? Có thể chữa bệnh cao huyết áp của ta không?”

Ta nói mỗi ngành nghề có lĩnh vực chuyên môn riêng, để khi nào ta bảo người thạo nghề khám cho ngươi.

Đột nhiên ta ngửi thấy một thứ mùi rất đặc biệt trên người ông cụ.

Giống như mùi thơm, nhưng rất nhẹ, không ngửi kỹ thì không nhận thấy được.

Ta chưa kịp phân biệt đó là mùi gì thì đột nhiên chú rể đặt mông ngồi giữa ta và lão gia tử, hắn nhìn ta chằm chằm và nói:

“Cha, loại thầy bói rởm này chuyên lừa bịp người khác, Quế Phân đã bị hắn tẩy não rồi, ngài anh minh thần võ cả đời, tuyệt đối đừng trúng chiêu của hắn.”

Được rồi, hắn nghi ngờ ta muốn làm thân với cha vợ để cướp đi Quế Phân của hắn.

Ta còn chưa kịp lên tiếng thì bỗng ngửi thấy mùi hương kỳ lạ trên người chú rể.

Giống hệt mùi trên người lão gia tử.

Lão gia tử cười ha ha rồi vỗ vai chú rể và nói, Quế Phân ham chơi, khiến ngươi tủi thân rồi, nhưng ngươi cũng đừng lo, ngươi xem Quế Phân có tu thành chính quả với ai đâu? Mà nàng kết hôn với ngươi, đó là điều số phận đã an bài, để ta chỉ cho một kế, ngươi mau chóng sinh một đứa với Quế Phân, nhất định có thể giữ được trái tim của nàng!

Chú rể phấn chấn:

“Cha, ngươi cứ yên tâm, ta sẽ tranh thủ ba năm ôm hai!”

Ôm cái cóc khô, ta nhìn tướng mạo của chú rể không giống người dạo này có đào hoa, cuộc hôn nhân của hắn và Phùng Quế Phân sẽ không thành công.

Nhưng mà...Vì sao lại không thành công? Chuyện này có liên quan gì đến người mặc áo tang không?

Ăn cơm xong, mọi người lần lượt trở về phòng của mình, lẽ ra vài ngày trước khi kết hôn chú rể không nên ở nhà cha vợ, nhưng hắn sợ bọn ta lén giành mất sự sủng ái của Phùng Quế Phân nên khăng khăng ngủ nhờ ở nhà cha vợ, hơn nữa còn phải ngủ cạnh phòng bọn ta.

Thất Tinh Long Tuyền gãy rồi, ta không ngủ được, bèn tập trung tinh thần nằm nhoài bên cửa sổ, nghĩ cách bắt người mặc áo tạng kia báo thù cho Thất Tinh Long Tuyền.

Trình Tinh Hà dậy đi vệ sinh, thấy ta còn chưa ngủ thì đi tới vỗ vai ta:

“Ta khuyên ngươi đừng để tâm vào chuyện này nữa, Thất Tinh

Long Tuyền còn làm không được thì đôi tay trần của ngươi có thể làm gì được nó? Không có gì quan trọng hơn mạng mình cả, để rừng còn xanh thì lo gì không có củi đốt, lần sau lại đào một cái linh quy ấp trứng, biết đâu có thể tìm được pháp khí khác."

Ta nghi ngờ hắn chưa rửa tay, hất tay hắn ra:

"Ngươi thì biết cái gì, người mặc áo tang không giống ma quỷ bình thường, chưa biết chừng lần này sẽ có thu hoạch phong phú."

Trình Tinh Hà bĩu môi, đang định nói chuyện thì ta ấn hắn lại, ý bảo hắn nhìn ra bên ngoài.

Trình Tinh Hà nhìn theo tầm mắt của ta, tức khắc cau mày.

Chú rể lén lút đi ra khỏi phòng bên cạnh, hắn nhìn xung quanh không một bóng người mới mượn ánh trăng để lẻn vào trong.

Trình Tinh Hà nói nhỏ:

"Có phải hắn muốn đi tìm Phùng Quế Phân thân thiết không? Ngươi cũng thấy rồi đấy, không biết..."

Biết cái của khỉ, hướng hắn đi không phải là lối đi đến phòng của Phùng Quế Phân.

Trình Tinh Hà cau mày, đang định lên tiếng thì ta nghiêng đầu ra hiệu cho hắn, ý bảo hắn đi với ta ra xem.

Trình Tinh Hà không còn cách nào khác, đành phải rón rén đi theo ta, đuổi theo chú rể.

Nhưng bọn ta không quen thuộc địa hình ở đây bằng chú rể, cho nên vừa đi qua một cái đình nghỉ chân là không tìm thấy đối phương đâu nữa, buổi tối mùa này rất lạnh, Trình Tinh Hà chỉ mặc một cái quần đùi nên lạnh đến mức nổi da gà:

"Đi thôi, có gì hay mà đi theo chứ..."

Ngươi thì biết cái gì, trên người chú rể có manh mối, chỉ cần tìm được manh mối thì chuyện này dễ giải quyết rồi.

Chắc chắn hắn và người mặc áo tang có mối liên hệ nào đó.

Ta quan sát cẩn thận tà khí xung quanh, mà đúng là thời tiết sắp có sương, ta cũng cảm thấy lạnh.

Nhưng đột nhiên Trình Tinh Hà nói:

“Mà này, ngươi đừng có ủ bàn tay lạnh buốt của ngươi lên người ta nữa.”

Ai sờ ngươi cơ?

Ta quay đầu lại, ngay lập tức cảm thấy sởn tóc gáy. Trình Tinh Hà đang xoay lưng lại với ta nhìn về phía đông, mà một bóng người màu trắng đứng trên lưng hắn, một tay đang vòng lên cổ Trình Tinh Hà.

Hay thật, thứ đó quả nhiên lại xuất hiện rồi!

Thất Tinh Long Tuyền không dùng được, thế là ta cắn đầu ngón tay cho chảy máu, vận hành khí rồi giơ tay toan bắt thứ kia.

Chương 734: Châm Lửa

Máu ở đầu ngón tay của người thuần dương, đánh ma quỷ không bao giờ trượt, nhưng lần này ta bắt người mặc áo tang thì nó không có phản ứng gì cả!

Trình Tinh Hà cũng hoàn hồn, hắn quay đầu lại đối diện với khuôn mặt trắng bệch, chửi thề một tiếng rồi từ bên dưới người mặc áo tang chui qua như cá chạch:

“Thất Tinh hộ giá!”

Hộ cái đầu ngươi.

Từ chi tiết không sợ máu đầu ngón tay, ta đoán ra được lai lịch của thứ này rồi, lập tức túm Trình Tinh Hà:

“Ngươi chạy trước đi, muốn đối phó thứ này chỉ sợ còn phải tìm chú rể!”

Trình Tinh Hà bị ta ném ra xa, mà người mặc áo tang khựng lại giây lát rồi nhào về phía ta.

Luồng tà khí tỏa ra từ nó vô cùng âm u và lạnh lẽo, ta bị đè ngã nhào xuống đất, đầu đập lên cái ang lớn sau lưng, phát ra một tiếng “rầm” rõ to.

Tiếng Trình Tinh Hà gọi ta trở nên mơ hồ, còn nổ đom đóm mắt.

Chấn động não?

Không chỉ thế, khi thứ kia nằm nhoài lên người ta, ta cảm nhận được khí trong cơ thể giống như bị cái gì đó hút đi, toàn thân không có một chút sức lực nào!

Sợi dây đỏ ngâm máu chó cũng đuổi đến nơi, nhưng lập tức rách nát, rơi đầy đất.

Ta lập tức vươn một tay móc toàn bộ chu sa có trên người ra, vẩy chu sa lên người thứ kia.

Tiếng chửi của Trình Tinh Hà khi xa khi gần:

“Ngươi cùng đường thật rồi à, tà khí nặng thế thì vẩy chu sa có tác dụng gì?”

Ta vung chu sa, không phải để trừ tà, mà là vì công dụng khác.

Nhưng Trình Tinh Hà cũng phản ứng nhanh chóng, hắn biết thứ này khó đối phó nên xoay người chạy đi tìm chú rể:

“Thất Tinh, ngươi cố chịu đựng!”

Ta không chết dễ vậy đâu.

Có điều tà khí của thứ này thật sự quá dày đặc, càng dán sát càng khiến ta cảm thấy khó chịu, có thể nói là sống một giây bằng một năm.

Ta phải hất thứ này ra, bằng không sẽ chết mất. Ta cố gắng sờ soạng trên người mình, thiếu chút nữa thôi, với không tới, ta liều mạng vận hành khí thì bàn tay mới đút vào trong túi áo được.

Tiếp theo, ta cầm lấy bật lửa, “roẹt”, châm lửa.

Thứ này sợ thợ mộc, vậy thì chắc chắn nó có liên quan đến gỗ, dù ngươi là loại gỗ gì thì ta không tin ngươi không sợ lửa.

Quả nhiên, ngọn lửa bùng lên, thứ đó hoảng sợ, tránh sang một bên, ta nhân cơ hội này lăn từ dưới thân nó ra.

Không khí lạnh lẽo tràn vào phổi, khiến khí quản đau đớn, nhưng cảm giác này quá sung sướng, ta sống rồi!

Ta vừa quay đầu lại thì thứ kia đột nhiên biến mất, ta cảm thấy khó hiểu, nó đi đâu rồi?

Nhưng đồng thời ta cảm nhận được một luồng hơi lạnh xuất hiện phía sau, ngoái lại thì thấy thứ kia đã di chuyển đến sau lưng ta từ bao giờ, nó đang thổi hơi với tay ta!

CMN, dế cơm còn không trơn bằng ngươi!

Ta vươn tay định lấy bật lửa đốt nó, bỗng nhiên thứ này run rẩy như đang sợ sệt.

Ta quay đầu nhìn, Trình Tinh Hà đã dẫn chú rể đến khóm hoa vảy ốc trắng, quả nhiên thứ đó sợ hãi, thình lình biến mất.

Trình Tinh Hà thấy ta đã đứng dậy được thì vô cùng ngạc nhiên:

“Mệnh ngươi cứng thật đấy.”

Chú rể nhìn bọn ta với vẻ mặt khó hiểu:

“Nửa đêm nửa hôm các ngươi còn làm trò khỉ gì vậy? Nói cho các ngươi biết, đừng tiếp tục giở trò…”

Ta nhìn chú rể:

“Vậy ngươi vừa làm gì?”

Trong mắt chú rể hiện lên vẻ chột dạ, nhưng hắn lập tức cứng cổ cãi lại:

“Liên quan gì đến ngươi? Đây là nhà bọn ta, ta còn phải báo cáo với ngươi nữa à?”

Đúng lúc này, bọn ta đồng thời ngửi thấy mùi khét, khi quay đầu lại nhìn thì cả bọn sững sờ.

Khói trắng cuồn cuộn bốc ra từ một ô cửa sổ, cháy rồi!

Ta quay sang hét lên với Trình Tinh Hà:

“Mau đi dập lửa!”

Trình Tinh Hà hoàn hồn, nhìn thấy trong sân có một cái ang to bằng đá xanh thì vội vàng cầm lấy nắp kim loại của ang và gõ keng keng keng:

“Chữa cháy! Mau chữa cháy!”

Lần này mọi người trong nhà đều kinh động, ta nhìn kỹ khí trong căn phòng bị cháy, trái tim vọt lên tận cổ họng: Có ánh sáng màu đỏ, trong phòng có người!

Ta lập tức chạy đến căn phòng ấy, đúng lúc chạm mặt Phùng Quế Phân, đầu tóc Phùng Quế Phân rối bù, dựng tứ phía như nổ tung, nàng hoảng loạn:

“Cháy ở đâu? Ở đâu cháy?”

Ta giữ vài nàng và chỉ về hướng kia, nàng sững người, sau đó hét chói tai:

“Cha ta...Cha ta còn ở bên trong!”

Nói xong nàng định chạy về phía căn phòng đó.

Ta kéo nàng lại, bây giờ đi vào có khi cả hai người đều mất mạng. Ta bảo nàng ở đây chờ, tiếp đó múc một gáo nước từ cái ang rồi giội lên người mình, sau đó lao vào trong.

Hình như Phùng Quế Phân gào thét gì đó sau lưng ta, nhưng ta không nghe rõ.

Biển lửa mù mịt khói, khiến ta không mở mắt ra được, nhưng ta vẫn phân biệt được khí của người sống trong màn khói dày đặc, lão gia tử ngủ trên một chiếc giường gỗ có màn, khi lửa bùng lên, ông cụ không ra được.

Chương 735: Một Chiếc Cần Tốt

Ta chui vào trong, khó khăn lắm mới đẩy được ông lão ra rồi cõng ông lão chạy ra bên ngoài.

Có vẻ như ông lão rất thích vật dụng bằng gỗ, một khi có cháy là rất nhiều vật thể không xác định bị thiêu rụi, rơi xuống chỗ bọn ta như mưa rơi, may mà có hành khí của lão Hải, ta nhân lúc này chạy một mạch ra khỏi biển lửa, nhưng ai ngờ vừa đi đến cửa thì một cái tủ lớn đổ xuống, chắn ngang cửa ra vào.

Ngoài cửa, Phùng Quế Phân và những người khác trông thấy cảnh này thì hoảng sợ, ta cũng cau mày, không được...Thế này không chết cháy thì cũng chết vì ngạt khói…

Đột nhiên, tủ lớn nổ tung, một người lao vào:

“Ca!”

Là Ách Ba Lan, hắn tung một cước đá bay cái tủ.

Ta đặt ông lão xuống, một nhóm người đi vào chữa cháy, ông lão mãi không mở mắt, ta biết ông cụ sợ đến mức đánh mất hồn phách, thế là cởi giày ra đập lên đầu ông lão vài cái, ông lão bỗng ho sù sụ, coi như sống lại rồi.

Phùng Quế Phân thấy cha mình không sao thì gào khóc, sau đó nàng ôm lấy ta, hôn chùn chụt mấy cái, ta thật sự không còn tí sức lực nào, không đẩy nàng ra được.

Thuộc hạ của nàng thì thầm:

“Biết Phùng tỷ bao lâu nay mà chưa thấy nàng khóc bao giờ, thế mà hôm nay lại khóc những hai lần!”

Đến khi Phùng Quế Phân bình tĩnh lại, nàng bỗng đứng dậy:

“Trong nhà đang yên đang lành sao lại cháy?”

Có một tên đàn em trước kia từng làm trong đội cứu hỏa phát hiện ra manh mối:

“Tỷ, lão gia tử không hút thuốc, mùa này cũng không đốt nhang muỗi, nhất định là có người phóng hỏa.”

Phùng Quế Phân siết chặt nắm đấm:

“CMN, nhất định là đám lão Lưu, đi bắt người, khiến cho lão Lưu không kịp trở tay!”

Ta giữ Phùng Quế Phân lại:

“Ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng, người phóng hỏa là người khác.”

Phùng Quế Phân sửng sốt:

“Ý của ngươi là gì?”

Ta nhìn về phía chú rể:

“Nếu không ngươi hỏi chú rể xem?”

Chú rể nhìn thấy ánh mắt của ta thì run rẩy, ngay sau đó hắn chỉ vào ta và mắng:

“Đúng rồi, ta tận mắt nhìn thấy hai anh em bọn họ phóng hỏa!”

Phùng Quế Phân nhìn ta với ánh mắt khó tin:

“Đại sư, chuyện này…”

Trình Tinh Hà nổi giận:

“Ngươi ăn nói vớ vẩn!”

Chú rể nói ngay:

“Quế Phân, ngươi nghe ta nói, nửa đêm nửa đêm, phòng của bọn ta không ở gần đây, chúng ta đều không nghe thấy động tĩnh gì, thế sao bọn họ biết ở đây cháy, lại là người đầu tiên hô cháy? Ta thấy hắn cố ý phóng hỏa, vừa ăn cướp vừa la làng!”

Trong nhóm đàn em có người thông minh:

“Không thể nào, mấy người chúng ta đều tận mắt nhìn thấy tiểu ca này liều mạng cõng lão gia tử ra ngoài mà.”

Chú rể hừ một tiếng:

“Đúng vậy, chẳng phải hắn muốn lập công để Quế Phân Nhi nhìn hắn với con mắt khác sao? Vì thế hắn mới phóng hỏa! Các ngươi có nghe nói đến vụ án bảo mẫu phóng hỏa mấy năm trước không? Tương tự như thế đấy! Nếu không tại sao hắn lại tới đúng lúc như vậy? Hơn nữa…”

Chú rể chỉ vào túi áo của ta:

“Các ngươi hỏi hắn xem có phải trong túi áo của hắn có một chiếc bật lửa không? Vừa rồi ta tận mắt nhìn thấy hắn giơ bật lửa lên!”

Lúc đốt người mặc áo tang, đúng là ta có cầm bật lửa trên tay, có lẽ trùng hợp bị hắn nhìn thấy.

Phùng Quế Phân cau mày nhìn ta:

“Đại sư, thế này…”

Trình Tinh Hà tức điên:

“CMN ngươi ăn nhiều nên dạ dày thực quản trào ngược à, phun phân gì thế hả? Không sợ đẻ con không có lỗ đít à?”

Chú rể nhếch miệng:

“Chứng cứ rành rành ra đấy, các ngươi còn muốn chống chế à!”

Đám đàn em nhìn nhau, sau đó nhìn về phía ta với ánh mắt ngờ vực:

“Đúng vậy, ngươi phát hiện ra đám cháy sớm nhất kiểu gì?”

Hay cho chiêu kẻ xấu cáo trạng trước!

Trái lại ta không sốt ruột, ta hỏi lão gia tử:

“Nghe nói bình thường ngài không hay ra ngoài, hôm qua ai bảo ngài đi câu cá? Có phải là chú rể mới không?”

Lão gia tử sửng sốt, sau đó mới gật đầu:

“Sao ngươi biết?”

Sắc mặt của chú rể thay đổi:

“Hỏa hoạn là hỏa hoạn, ngươi nhắc đến việc câu cá làm gì?”

Ta nói:

“Ngươi đừng vội, chúng ta phân tích từng việc một. Lão gia tử, hôm qua đi câu, cần câu có phải là anh con rể này đưa cho ngươi không?”

Lão gia tử mờ mịt, gật đầu:

“Là một chiếc cần tốt, hắn tự tay làm đấy!”

Tất nhiên là tự làm rồi.

Ta nói:

“Vậy ngươi tìm cần câu lại đây, nhìn xem trên phần gỗ có phải có thứ gì đó không.”

Sắc mặt của chú rể bỗng chốc trắng bệch:

“Ta nói ngươi đừng có mà nói nhăng nói cuội…”

Năng lực hành động của dân xã hội đen rất mạnh, đã có người đi lấy cần câu đến đây, một tên đàn em am hiểu dược vật đến gần và ngửi, lập tức nói:

“Bột ngư hương!”

Bột ngư hương là một loại mồi câu bị cấm, cá ngửi thấy mùi bột ngư hương thì sẽ tê liệt ngay lập tức, theo lý mà nói nó rất có hiệu quả, nhưng loại bột này cũng có hại cho con người, ngửi quá nhiều cũng sẽ hôn mê.

Chương 736: Mùi Nhiên Liệu

Ngày hôm qua, chú rể cố ý bôi bột ngư hương lên cần câu rồi xui lão gia tử đi câu cá. Hắn biết Phùng Quế Phân đi tìm ta tính sổ, lão gia tử nhàm chán, nếu lão gia tử ngửi thấy mùi bột ngư hương, lúc giật cần câu nhất định sẽ rơi vào trong sông.

Hắn muốn hại chết lão gia tử.

Hai mắt Phùng Quế Phân trợn to:

“Sao có thể…”

Tuy chú rể ngớ ra nhưng vẫn mạnh miệng:

“Ngươi...Ngươi nói hươu nói vượn!”

Ta đáp:

“Các ngươi có thể ngửi thử! Trên người chú rể cũng có mùi bột ngư hương.”

Bột ngư hương lâu bay mùi hơn nước hoa cao cấp, chỉ cần tiếp xúc với nó là mùi hương nhất định sẽ lưu lại trên cơ thể trong vòng ba ngày.

Khi ấy ta ngửi thấy mùi vị giống hệt nhau trên người lão gia tử và chú rể, chỉ cảm thấy quen quen, nhưng cũng không nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại thì tại sao lão gia tử lại gặp họa sát thân? Bởi vì có người cố ý hại ông lão.

Chú rể hoảng loạn, đang định lên tiếng thì đàn em am hiểu dược vật đã ngửi ra được:

“Đại tỷ, đúng vậy, trên người anh rể và lão gia tử đều có mùi bột ngư hương!”

Mắt Phùng Quế Phân đỏ hoe, nàng giữ chặt lấy chú rể:

“Đúng là ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng…”

Chú rể lùi lại, nói ngay:

“Quế Phân Nhi, ngươi nghe ta nói, tiểu tử kia muốn giành ngươi với ta nên mới vu oan cho ta. Chắc chắn là hắn bôi bột ngư hương lên người ta!”

Ta đáp lại:

“Ngươi cứ việc ngửi, nếu ta có mùi này trên người thì coi như ta làm!”

Đàn em ngửi thử rồi lắc đầu:

“Không có.”

Ta nói tiếp:

“Một kế không thành công, hắn lại nghĩ ra một kế khác, định phóng hỏa thiêu chết lão gia tử. Ta và Trình Tinh Hà tận mắt chứng kiến hắn lén lút đi ra ngoài, người nào mũi thính có thể ngửi tay hắn.”

Lửa cháy to như vậy chắc chắn phải có nhiên liệu dễ cháy, nhất định còn có mùi nhiên liệu lưu lại trên tay hắn. Mà vừa rồi hắn không lại gần đám cháy.

Chú rể lập tức giấu tay ra sau lưng, trán nổi gân xanh:

“Quế Phân Nhi, ngươi bình tĩnh, ngươi nói xem tại sao ta phải đốt nhà của mình, đốt cha vợ? Ta và ngươi sắp kết hôn rồi, ta ăn no rửng mỡ chắc? Mọi người đều biết rõ ta đối với ngươi thế nào mà!”

Thật ra Phùng Quế Phân cũng không muốn tin, nàng nhìn ta với ánh mắt le lói hy vọng:

“Đúng vậy, đại sư, liệu có hiểu lầm gì ở đây không…”

Ta lắc đầu:

“Không, hắn không thật sự muốn làm chồng của ngươi, mà hắn có mưu đồ khác.”

Tân lang này có chiếc mũi gồ cùng với cung Thiên Di cao chót vót, trông có vẻ là người đầy tham vọng và có đầu óc gây dựng sự nghiệp, đối với nam nhân, đây là điều tốt, nhưng xấu ở chỗ hắn lại có mắt kền kền.

Kền kền ăn xác thối, nguồn thức ăn là thi thể của dã thú, người nào có kiểu mắt này thường là những người ngồi mát ăn bát vàng, dùng vũ lực để cướp đoạt.

Hắn quả thật rất ham muốn quyền lực và sự nghiệp, nhưng lại không muốn tự lực cánh sinh, thay vào đó, hắn lăm le những thứ thuộc về người khác và cướp lấy làm của riêng, chiếm của hời một cách dễ dàng.

Bây giờ cũng như vậy...hắn muốn lấy Phùng Quế Phân, đương nhiêns tuyệt đối không phải vì hắn thích Phùng Quế Vân, một tên háo sắc như hắn chỉ thích những cô gái xinh đẹp, cả đời tuyệt đối không bao giờ yêu Phùng Quế Phân, hắn muốn dựa vào việc kết hôn với Phùng Quế Phân để có được mọi thứ của gia đình Phùng Quế Phân.

Thấy mình đã có thể kết hôn với Phùng Quế Phân, hắn cũng không cam tâm làm người đàn ông đứng sau Phùng Quế Phân mà nổi lòng tham không đáy muốn độc chiếm quyền lực.

Nhưng cha của Phùng Quế Phân không phải là kẻ ngốc, chỉ cần hắn dở thủ đoạn này, cha của Phùng Quế Phân sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn...ngay cả khi hắn miễn cưỡng có con với Phùng Quế Phân thì e là hắn cũng chỉ là một công cụ sinh đẻ, người ta chỉ cần nói một tiếng thôi đã có thể đá hắn ra khỏi nhà.

Nếu có thể giải quyết ông lão trước khi cưới, vậy thì phía Phùng Quế Phân cũng dễ xử lý hơn, đoạt quyền, thậm chí giết chết Phùng Quế Phân cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Trong ngành này, Phùng Quế Phân đã đắc tội với rất nhiều người, cho dù chết đi cũng khó tìm ra ai là hung thủ.

Vì vậy, khi chúng ta đến đây, hắn cảm thấy mình đã gặp phải một trở ngại...một mặt, hắn sợ Phùng Quế Phân có mới nới cũ và sẽ phải lòng Trình Tinh Hà điển trai, mặt khác, kế hoạch hại chết ông già bằng bột ngư hương không thành, hắn muốn nhanh chóng xử lý ông già trước khi kết hôn để tránh gặp nguy hiểm khi ông già điều tra ra việc hắn âm mưu giết người không thành.

Nói đến đây, tân lang hoàn toàn sững sờ:

"Ngươi...ngươi..."

Phùng Quế Phân nắm lấy tay tân lang và nhét vào mũi tiểu đệ từng làm lính cứu hỏa, tiểu đệ vừa ngửi thì liền vỗ đùi:

"Là mùi nhiên liệu! Chất xúc tác đó chúng ta gọi là dầu ớt, vừa châm lửa là cháy!"

Chương 737: Muốn Làm Gì Tùy Ngài

Trình Tinh Hà cũng vỗ đùi:

"Thảo nào! Lúc ta tìm thấy hắn, hắn đang muốn rửa tay trong ao cá nhưng đã bị ta bắt được!"

Trình Tinh Hà đã tóm được hắn trước khi hắn kịp phi tang chứng cứ, cũng xem như đã lập được công.

Điều này khiến Phùng Quế Phân rất tức giận, lập tức chộp lấy tai tân lang:

"Tên họ Kim kia, tên tham lam nhà ngươi, ngươi xem ta là nồi lẩu cay hả? Hôm nay nếu không nghiền nát ngươi ra thì ta không còn mang họ Phùng nữa!"

Tân lang cũng là người trong ngành với Phùng Quế Phân nên đương nhiên hắn biết bộ dạng lúc Phùng Quế Phân trở mặt là như thế nào, toàn thân hắn run rẩy:

"Không phải, Phùng Quế Phân, ngươi hãy nghe ta giải thích, những gì tên khốn đó nói không phải là sự thật..."

Phùng Quế Phân cười khẩy và buông tay ra:

"Vậy thì ngươi giải thích thử xem, mùi bột ngư hương và chất xúc tác từ đâu mà có?"

Tân lang muốn giải thích nhưng giải thích được một lúc thì lại toát mồ hôi, cứng họng như ngỗng ăn phải đầu gà.

Phùng Quế Phân vừa vẫy tay thì những tiểu huynh đệ kia liền xông lên xử lý hắn...ngành này cung phụng Quan nhị gia, lấy lòng trung thành làm đầu, nhưng tên tân lang này đã phản bội và phạm vào điều cấm kỵ lớn nhất.

Trình Tinh Hà hả hê:

"Hắn gieo nhân nào thì gặp quả ấy, bây giờ chỉ có thể tự chuốc lấy hậu quả một mình."

Ách Ba Lan cũng gật đầu.

Ta ngăn Phùng Quế Phân lại:

"Chờ một chút, người này vẫn còn có ích."

Phùng Quế Phân khá ngạc nhiên:

"Có ích?"

Ta gật đầu:

"Ngươi vẫn còn nhớ đồ tang nhà ngươi không?"

Phùng Quế Phân vội gật đầu:

"Đương nhiên ta nhớ, ý của đại sư là thứ đó ngăn cản ta không thể tìm được đối tượng đúng không?"

Ta trả lời:

“Đúng vậy, muốn lấy thứ đó ra thì còn phải nhờ vào người này.”

Nghe vậy, Phùng Quế Phân liền trở nên phấn khích:

"Đại sư, ngươi đã tìm ra thứ đó là gì rồi sao?"

Ta gật đầu.

Phùng Quế Phân vui mừng nắm lấy tai vị tân lang và nhấc hắn lên:

"Vậy bây giờ ta giao tên này cho đại sư, muốn làm gì thì tùy ngài!"

Tên tân lang đó đương nhiên biết Phùng Quế Phân là kiểu người nói được làm được, vẻ mặt tái xanh như tàu lá chuối:

"Ta nói cho ngươi biết, ta còn có người chống lưng, nếu ngươi đắc tội với ta..."

Ta vừa túm lấy hắn vừa dạo một vòng quanh sân:

“Ngươi to gan như vậy, không cần nghĩ cũng biết ngươi chắc chắn có người chống lưng...không phải là lão Lưu đó sao?”

Mất cả buổi trời ta cũng đã biết được lão Lưu đó chính là đối thủ cạnh tranh của Phùng Quế Phân, tục ngữ có câu một núi không thể có hai hổ, trừ phi có một nam một nữ, nhưng hai người họ đều đã phá vỡ quy luật này, vẫn là cuộc cạnh tranh sống còn.

Tân lang kia tuy nhìn có vẻ tham lam, nhưng mũi hắn không lớn, chứng tỏ hắn là người nhát gan, có thể làm ra chuyện này không cần nghĩ cũng biết hắn nhất định có người đứng đằng sau chỉ dẫn. Nếu hắn cũng là người xã hội đen, có khả năng trước đây hắn đi theo lão Lưu, tên tân lang này được Phùng Quế Phân nhìn trúng và trở thành rể hiền, lúc đầu là lão Lưu đứng đằng sau giật dây, thủ đoạn hại người này e là cũng là do lão Lưu đó bày ra.

Gia đình Phùng Quế Phân tan nát, lão Lưu chẳng phải là người được lợi nhiều nhất sao? Nếu tên tân lang này thật sự đoạt được quyền, lão Lưu muốn khử tên tân lang này chỉ là chuyện dễ dàng, và rồi hắn có thể một mình độc chiếm khu vực này.

Lúc này tên tân lang mới biết mình chỉ là một quân cờ, mặt hắn chết lặng không biết nói gì.

Bọn người Trình Tinh Hà cũng đi tới:

"Ngươi mang theo tên này để làm gì chứ?"

Ta trả lời:

"Các ngươi cũng giúp một tay tìm xem gần đây có dấu vết màu đỏ nào không."

Trình Tinh Hà đầu óc nhanh nhạy, rất nhanh đã phản ứng lại, hắn cẩn thận tìm kiếm và chỉ vào một chỗ rồi nói:

"Ngươi nhìn bên đó xem!"

Ta bước qua đó, chỉ nhìn thấy lửa đã lan đến đó, một cái cây hoa cúc vàng khá lớn đã bị cháy một nửa nhưng trên thân cây vẫn còn vài vết đỏ.

Ta lập tức dập lửa, Trình Tinh Hà thấy vậy liền phấn khích nói:

"Thì ra ngươi rắc chu sa lên thứ đó để lưu lại chút manh mối! Quả nhiên vẫn là ngươi lanh lợi."

Nghe vậy, Ách Ba Lan nhìn chằm chằm vào cái cây và nói:

"Đây là cây yêu tinh đó sao? Ca, để ta báo thù nhát kiếm đó cho ngươi!"

Nói rồi hắn tiến lên chém vào cái cây.

Ta chưa kịp ngăn lại thì Ách Ba Lan đã đưa một tay lên, mặc dù đã dùng hết sức nhưng cái cây đó vẫn không nhúc nhích, ngược lại phản lực còn khiến Ách Ba Lan lộn nhào.

Thấy một người đến đánh một cái cây, những người khác nhất định cười nhạo hắn là một kẻ ngốc, nhưng ta và Trình Tinh Hà biết rất rõ năng lực của Ách Ba Lan...nếu là cây bình thường chắc chắn sớm đã đứt thành hai dưới sức lực của hắn.

Trình Tinh Hà cũng sửng sốt:

"Sao vậy, đây là cây sắt thành tinh sao?"

Chương 738: Không Ngờ Lại Là Thật

Ta nhìn tên tân lang:

"Ngươi không phải thợ mộc sao? Ngươi đến chặt khúc cây có chu sa ra đi."

Nghe thấy yêu cầu nằm ngoài sức tưởng tượng, mặt của tên tân lang đầy khó hiểu, nhưng Phùng Quế Phân đứng đằng sau đá vào mông hắn một cái:

“Bảo ngươi đi thì ngươi cứ đi đi, còn đứng chờ sét đánh sao? "

Tân lang suýt chút nữa bị nàng đá văng đến cái cây, hắn đành phải cầm đồ nghề đi tới.

Ách Ba Lan nhỏ giọng nói:

"Ca, ta còn không chặt đứt cái cây này, hắn..."

Ta bảo Ách Ba Lan quan sát thử xem.

Khi Ách Ba Lan ngẩng đầu lên, hắn cũng sững sờ.

Tên tân lang đó lấy một tay gõ vào vỏ cây, và rồi xé toạc vỏ cây ra một cách nhẹ nhàng như lột vỏ đậu phụ.

Lúc kéo ra, dưới vỏ cây lộ ra một hộp đen.

Quả nhiên, rất lâu trước đây đã từng có người giấu chiếc hộp đen này trong một cái cây, nhưng lâu sau đó không có ai đến lấy, cái cây vẫn không ngừng lớn lên, vì thế cành cây đã quấn lấy chiếc hộp này.

Tân lang đã lấy chiếc hộp này xuống.

Chiếc hộp đen khi sờ vào có cảm giác mát lạnh, có thể biết ngay đó là một đồ vật tốt, lúc mở ra xem, bên trong có một cây thước kẻ.

Từ trong cây thước kẻ tuôn ra luồng tà khí liên miên không dứt.

Ta lật cây thước kẻ lại, ba chúng ta đã hiểu ngay tại sao thứ đó lại mang đến tang tóc.

Mặt trước thước kẻ có khắc hình một người mặc áo tang.

Bên cạnh còn có khắc năm chữ uốn lượn: thước kẻ huyền tố áo tang.

Ở một nơi ít để ý còn có một chữ “kim” nho nhỏ.

Tân lang nhìn chằm chằm vào thứ đó và bỗng nhiên sửng sốt:

"Không lẽ đây chính là..."

Ta nhìn hắn:

“Đây là thứ nhà ngươi làm sao?”

Ta nhớ rất rõ tên tân lang này có họ Kim.

Dù những người thợ thủ công ở thời xưa làm ra nhiều thứ tinh xảo, nhưng vì địa vị xã hội thấp kém nên họ thường không thể khắc tên của mình lên thành phẩm, có thể để lại tên của người thợ thủ công trên đó cho thấy người chế tác phải là một tông sư, và những vật đó nhất định phải là bảo vật có thể lưu truyền muôn đời nên tông sư đó mới để lại danh tính để khiến tên mình được lưu danh về sau.

Gia đình của tên tân lang này nhiều đời làm thợ mộc, xem ra người làm ra chiếc thước kẻ này chính là tổ tiên của họ.

Tân lang gật đầu thật mạnh:

"Đúng vậy...ta từng nghe người nhà nhắc đến, trước đây còn tưởng rằng mấy lão già đó chỉ nói bừa thôi, không ngờ lại là thật..."

Hóa ra, dù tên tân lang này chẳng ra gì nhưng tổ tiên của hắn lại là thợ mộc nổi tiếng khắp toàn quốc và không có loại gỗ nào không xử lý được.

Trong đó có một vị tổ tiên, nếu trong cung có đồ vật gì đó không tốt thì đều phải lặn lội đường xá xa xôi đem đến nhờ hắn xử lý, những người trong thành cũng phải kính nể hắn vài phần.

Có một năm xảy ra thiên tai rất lớn, mưa to gió lớn, có người đội mưa về nhà kể lại với người dân địa phương rằng có một con rồng từ trên trời rơi xuống và bị gãy một sừng.

Mọi người không tin, vội chạy lại xem, từ xa có một đám khói bốc lên, khi nhìn xuống đất, trời ơi, nó đã phá hủy mấy sào lúa.

Những người tinh mắt còn nhìn thấy một vài nơi có vũng máu, nhưng bởi vì mưa to gió lớn, máu thấm xuống đất nên không thể nhìn thấy.

Sau một thời gian, chỗ này mọc lên một cái cây rất lạ, dù nói là cây nhưng lại chẳng có cành có lá, thân cây thì cong queo trông rất giống sừng thiên long trong tranh.

Người dân địa phương gọi cây này là cây sừng thiên long, còn dâng hương cúng lễ vật cho nó để cầu mong phù hộ mưa thuận gió hòa, từ đó nó dần trở nên nổi tiếng.

Có người muốn dâng thứ này lên triều đình...nếu đã có liên quan đến rồng thì đương nhiên chỉ có hoàng thượng mới có tư cách sở hữu, nếu hoàng đế vui mừng thì chẳng phải sẽ phong chức cho mình sao?

Nhưng bất kể là ai nghĩ ra ý nghĩ này, hắn cũng không thể động vào cái cây đó...nếu đụng vào thì sẽ gặp xui xẻo, hoặc là bị đứt tay, hoặc là bị rìu chặt trúng chân một cách khó hiểu, nói tóm lại phải luôn xảy ra tai họa đẫm máu.

Dần dà, mọi người đều cho rằng đó thật sự là sừng thiên long, phàm phu tục tử tuyệt đối không được đắc tội...nhiều người đều nói có lẽ chỉ có thợ mộc nhà họ Kim mới có năng lực này.

Quả nhiên, một ngày nọ, có một người đàn ông đội nón lá rộng vành đến nhà họ Kim, không ai có thể nhìn rõ dung mạo của hắn, hắn đến vì muốn nhờ tổ tiên nhà họ Kim giúp đỡ chặt cây sừng thiên long đó ra để làm gì đó.

Không ai muốn đắc tội với cây sừng thiên long, nhưng khi nhìn thấy tướng mạo của người đó, thợ mộc nhà họ Kim liền cúi xuống, khấu đầu, im lặng mang thứ đó ra ngoài.

Sau một đêm, hắn kéo cây sừng thiên long về, sau một tháng không ra ngoài hắn đã làm thành một cây thước kẻ và đưa cho người đội nón rộng vành.

Khi người đó rời đi, người thợ mộc khấu đầu tiễn hắn nhưng chỉ vừa mới cúi xuống thì đã ho ra rất nhiều máu, người cũng kiệt sức, sống không bao lâu thì qua đời...trưởng bối trong nhà đều cho rằng vị tổ tiên đó đã đụng vào sừng thiên long nên không thể chịu đựng được tà khí.

Chương 739: Vật Linh

Kể từ đó, nhà họ Kim càng trở nên nổi tiếng, ai cũng biết nhà họ Kim có thể xử lý những cây mọc ra từ sừng thiên long.

Mãi cho đến khi ngành mộc hoàn toàn suy thoái, tay nghề của gia đình họ mới chính thức thất truyền.

Ách Ba Lan cũng trở nên hứng thú:

"Ca, như vậy có nghĩa là vật mặc áo tang đó là do thứ này thành tinh sao?"

Nói một cách chính xác thứ này gọi là vật linh.

Theo truyền thuyết dân gian, đồ vật dùng trong ba trăm năm thì sẽ thành tinh...thứ này đã có tuổi đời lâu năm, nhuốm không ít khói lửa nhân gian, tự khắc sẽ sinh ra linh khí chẳng khác gì mộc tinh.

Những câu chuyện như cây chổi thành tinh được kể bởi những người cao tuổi đâu đâu cũng có.

Người mặc áo tang ra ngoài hớp ánh trăng cũng là vì người hắn có linh khí...huống hồ trước đây sừng thiên long đó đã từng ăn hương.

Phùng Quế Phân cũng chen tới, sững sờ khi nhìn thấy cây thước:

"Chính vì thứ này nên ta mới không thể tìm được bạn đời sao?"

Nàng cũng muốn cầm nó lên để quan sát kỹ hơn nhưng ngay cả người bình thường cũng có thể cảm nhận được tà khí của nó nên theo vô thức sẽ không muốn chạm vào nó, tay liền thụt về lại.

Ta gật đầu, tà khí của gia đình này bắt nguồn từ thứ này...thảo nào, vừa có thanh khí vừa có bảo khí, quả nhiên là một đồ vật tốt.

Ta không khỏi tò mò người đội nón rộng vành kia có lai lịch thế nào? Hắn lấy cái thước này làm gì mà lại khiến nó có tà khí nhiều như vậy?

Phùng Quế Phân trở nên vui vẻ:

"Thì ra là cái này khắc chủ sao? Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng lấy được thứ này ra, đại sư mau đốt nó đi, ta không muốn để thứ này tiếp tục gây hại đâu, ta muốn kết hôn!

Cũng đúng, người đàn ông đó của Phùng Quế Phân quả thật đã bị thước kẻ huyền tố áo tang hãm hại, nhưng bây giờ ta có thể nhìn ra thứ này hại họ là có nguyên nhân.

Bây giờ tà khí trên mặt Phùng Quế Phân đã tan ra và hoàn toàn biến mất, ta có thể nhìn ra cung Phu Thê của nàng có một đường đỏ mờ ảo.

Đây gọi là đào hoa sát.

Điều này chứng minh trước một độ tuổi nào đó Phùng Quế Phân sẽ không thể tìm được bạn đời...chỉ cần tìm đối tượng kết hôn, nàng nhất định sẽ gặp xui xẻo, thậm chí sẽ dẫn đến tai ương.

Chiếc thước này ở lại đây thứ nhất có lẽ là vì cha con Phùng Quế Phân không sợ nó, thứ hai là vì họ không đuổi nó đi mà đối đãi bình thường với nó nên nó đã biết ơn hai cha con họ, âm thầm dùng tà khí của mình để bảo vệ gia đình này.

Những người đàn ông trước đây của Phùng Quế Phân có lẽ chẳng khác tên tân lang này là bao, đều có ý đồ xấu nên mới bị tà khí đó đuổi ra xa.

Bây giờ nhìn lại, đào hoa sát của Phùng Quế Phân đã hết, từ giờ trở đi, chân mệnh thiên tử của nàng có thể thuận lợi xuất hiện rồi.

Trình Tinh Hà không hiểu lắm nhưng vẫn cảm thán:

"Thứ này vẫn còn chút lương tâm nhỉ?"

Những thứ như gỗ đa số đều hào phóng và dịu dàng, dù có linh khí thì cũng hiếm khi có tà linh.

Phùng Quế Phân nhìn sang tên tân lang:

"Vậy tên này ..."

Chuyện này không đơn giản như thế, có thể nói một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, cây sừng thiên long này năm đó đã ăn hương nên bắt đầu có linh khí nhưng đã bị thợ mộc nhà họ Kim đốn hạ.

Trong quá trình đốn hạ, nó đã bị đao gọt búa bổ, đủ kiểu giày vò, không biết cái cây sừng thiên long này đã chịu bao nhiêu thương tổn, vì vậy nó đương nhiên thấy sợ người nhà họ Kim, nhìn hậu duệ của nhà họ Kim vào nhà này, dù nhìn ra dã tâm xấu xa của tên tân lang nhưng vì sợ hãi nên nó không thể làm gì được hắn.

Vì vậy, tên tân lang này là người duy nhất ở bên cạnh Phùng Quế Phân mà không gặp phải tai họa đẫm máu, ngược lại còn được Phùng Quế Phân cho rằng là rể hiền.

Nói ra, tên tân lang này là đều là tính toán của Để Hồng Nhãn, cũng không biết hắn tính toán thế nào.

Phùng Quế Phân đã hiểu được hòm hòm, vội gật đầu cảm ơn ta, quay lại đá tên tân lang vài cái rồi nói với ta:

“Đại sư, thứ này có tà khí nhiều như vậy, ta cũng không muốn giữ lại nó, cái này đưa cho ngươi xử lý vậy...ta nghe nói một khi tà khí nhiều lên thì sẽ ảnh hưởng đến thế hệ tương lai."

Điều này quả thật không sai...nếu mạng của ngươi không thể áp chế thứ này vậy thì rất khó giữ lại...tiểu quỷ cũng không dám đến đầu thai.

Chất liệu của cây thước này quả thật rất kỳ lạ, không phải vàng cũng không phải gỗ, cầm trên tay có cảm giác nặng và lạnh, khi chạm vào thì phát ra âm thanh của vàng và đá, chúng ta chưa từng thấy thứ gì như vậy.

Trên đó còn có một số khắc độ kỳ lạ, cũng không biết dùng để đo cái gì.

Nhưng lại rất dễ dàng lấy ra.

Ách Ba Lan hơi lo lắng:

"Ca, vật linh đó sẽ không xuất hiện nữa chứ?"

Chương 740: Lưỡi Kiếm Đứt Gãy

Có xuất hiện lần nữa cũng không sao, thứ này đã nhận chủ nhân...ta có thể cảm nhận được tà khí này không còn bài xích ta như lúc đầu nữa.

Có lẽ, bởi vì ta đã lấy nó ra từ trên cây bị cháy nên nó cảm kích ta, cũng là một cơ duyên.

Trình Tinh Hà đột nhiên trở nên cao hứng:

“CMN Thất Tinh, ngươi thật may mắn, ngươi lại có thêm một đồ vật tốt hơn cả thất tinh long tuyền, ngươi phải mời chúng ta một bữa hải sản để ăn mừng đấy."

Nhắc đến thất tinh long tuyền, ta vẫn cảm thấy rất khó chịu, cây thước này quả thật rất tốt nhưng thất tinh long tuyền bị gãy như vậy thật sự rất đáng tiếc.

Nghĩ vậy, ta cất thất tinh long tuyền đi...thanh kiếm gãy vẫn sáng như nước mùa thu, để dưới ánh trăng, ta đột nhiên phát hiện ra dường như có một số ký tự nhỏ được khắc trên mép lưỡi kiếm bị đứt gãy.

Ta quan sát kỹ hơn thì phát hiện những chữ đó khá giống với kiểu chữ trên thước kẻ huyền tố áo tang.

Không lẽ...chiếc thước huyền tố áo tang này là đồ vật cùng thời đại với thất tinh long tuyền?

Chữ trên đó là Cố thị rèn thất tinh.

Ta đột nhiên trở nên phấn khích, nếu nói vậy thì thước huyền tố áo tang này là do Kim thị làm ra, còn thất tinh long tuyền là do nhà họ Cố chế tạo?

Thời xưa thường hành quân đánh trận, ngành luyện kim vô cùng phát triển, thanh kiếm của Câu Tiễn được lưu giữ trong Bảo tàng Quốc gia và nó vẫn sáng trong như nước mùa thu, tuy nhiên, bây giờ ngành luyện kim đã bắt đầu suy thoái, không biết có phải nhà họ Cố cũng trở nên suy tàn như nhà họ Kim không.

Lúc này Phùng Quế Phân đi tới và nói:

"Đại sư, ngươi vì mộc tinh đó của ta mà làm hỏng pháp khí của mình, ai da, hay là thế này đi, ta giới thiệu với ngươi một người, người đó có thể sửa lại cây kiếm này cho ngươi."

Đúng rồi, cung Thái Thính của Phùng Quế Phân sáng như vậy, nàng nhất định biết rất nhiều thông tin!

Nàng nói với ta ở một chỗ nọ có một người què mở một cửa tiệm sửa chữa khắc hẳn những cửa tiệm sửa chữa cơ khí thông thường, nghe nói bất kể là thứ gì cũng có thể phục hồi lại giống như ban đầu nhưng lại lấy giá rất cao.

Hơn nữa, cửa tiệm đó rất kỳ lạ, nó có hai quy định, một là cửa tiệm này một ngày chỉ nhận một thứ, nếu tối nay đến muộn thì sáng mai phải đến sớm. Hai là thứ đưa đến cho hắn sửa phải là thứ mà người khác không sửa được, nếu ngươi đem đến một thứ mà người khác có thể sửa được thì hắn sẽ không nhận, trả tiền cao hắn cũng không nhận.

Trình Tinh Hà trở nên hứng thú:

"Người này cũng thật thú vị, tiền cũng không thèm sao?"

Phùng Quế Phân gật đầu:

"Càng có năng lực thì tính khí sẽ càng kỳ lạ. Cố Quả Tử đó quả thật không giống người thường."

Cố?

Không lẽ đó chính là gia đình đã luyện ra thất tinh long tuyền?

Ta bỗng thấy vui mừng liền hỏi địa chỉ từ chỗ Phùng Quế Phân, sau khi gửi địa chỉ cho ta, nàng vội nói:

"Cố Quả Tử sửa đồ lấy giá không rẻ đâu, đại sư, đến lúc đó ta sẽ bồi thường lại cho ngươi!"

Ta xua tay nói không cần...ta đã lấy được bảo vật là thước huyền tố áo tang từ nàng nên không cần nàng trả công nữa, nếu không sẽ dẫn đến nhân quả nợ nần không hay.

Phùng Quế Phân không hiểu nội tình, khó xử đỏ mặt nói:

"Đại sư, thứ gì ngươi cũng không cần...không lẽ ngươi muốn ta lấy thân báo đáp?"

Ta vội vàng lắc đầu lia lịa:

"Ngươi yên tâm đi, vài ngày nữa chân mệnh thiên tử của ngươi nhất định sẽ xuất hiện, ta chờ tin vui của ngươi."

Phùng Quế Phân lúc này mới thấy vui vẻ:

"Thật sao?"

Không những thế tà khí trên mặt Phùng Quế Phân cũng đã tiêu tan, có nghĩa duyên phận giữa nàng và thước huyền tố áo tang đã hết, cung Tử Nữ của nàng đã trở nên rõ ràng, có con chỉ là chuyện sớm muộn...dù phụ nữ mang thai lúc tuổi đã cao có hơi nguy hiểm nhưng bây giờ y học phát triển, nàng lại là người phụ nữ mạnh mẽ, có lẽ sẽ không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Phùng Quế Phân vô cùng vui mừng chộp lấy ta hôn lấy hôn để.

Tên tân lang đó ghen tị khi thấy thứ sắp thuộc về mình lại vụt mất khỏi tầm tay.

Tên này quả thật cũng bị lợi dụng...đối phương có lẽ đã lợi dụng tính háo sắc cua hắn, dùng mỹ nhân để dụ dỗ hắn và lại bảo hắn dùng nhan sắc để dụ dỗ Phùng Quế Phân.

Hại người hôm trước hôm sau bị người hại chính là đạo lý này.

Ngày hôm sau khi rời khỏi Phùng gia, Trình Tinh Hà vẫn không ngừng nhìn vào cái thước:

"Ngươi nói xem khắc độ này có thể đo được thứ gì chứ?"

Ta cũng muốn biết đây!

Lúc này, một người đi ngang qua chúng ta giống như đang đi về hướng nhà của Phùng Quế Phân.

Ta quay đầu lại nhìn, đột nhiên cảm thấy quen mắt...người phụ nữ đó có dáng người mảnh khảnh nhưng lại không thấy mặt nàng.

Nhưng tại sao lại thấy quen thuộc như vậy, lẽ nào...ta bỗng thấy bồn chồn, là người phụ nữ của Yếm Thắng môn?

Chương 741: Oan Gia Ngõ Hẹp

Nhưng lúc này, Trình Tinh Hà bỗng đập vào đầu ta:

"Thấy gái đẹp là mắt ngươi muốn rớt ra ngoài luôn nhỉ, may mà Bạch Hoắc Hương không có ở đây, nếu không sẽ cho ngươi nếm mùi cay đắng..."

Ta kéo tay Trình Tinh Hà ra thì thấy người phụ nữ đó đã biến mất, đuổi theo thì thấy dường như nhà Phùng Quế Phân không có ai đi vào.

Là nhìn nhầm hay là...

Đành chịu thôi, phải giải quyết chuyện cấp bách trước.

Chúng ta lần theo địa chỉ đến tiệm của Cố Qua Tử, con phố này khá náo nhiệt, thậm chí còn nhộn nhịp hơn cả con phố của cửa tiệm chúng ta, Trình Tinh Hà hỏi một người mặc áo gile đâu là cửa tiệm của Cố Qua Tử?

Người mặc áo gile vàng nói:

"Các ngươi cũng đến tìm sư phụ Cố để sửa đồ sao? Đáng tiếc sư phụ Cố đã nghỉ hưu rồi, các ngươi đến chỗ khác hỏi thử xem.”

Trình Tinh Hà sửng sốt một lát:

"Cmn, không phải chứ?"

Những người xung quanh nhìn người mặc áo gile, nở nụ cười gượng gạo.

Nhưng ta đã nhìn ra và vội kéo tên mặc áo gile lại:

"Sao vậy, những người này đều đến tìm Cố Qua Tử để sửa đồ sao?"

Người mặc áo gile sửng sốt:

"Ngươi...sao ngươi biết?"

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của người mặc áo gile bất định, khóe miệng nhếch lên, dáng vẻ không trung thực, rõ ràng là đang giở trò với chúng ta...vì người xếp hàng ở đây quá nhiều, hắn sợ không đến lượt mình nên mới khuyên người ta đi về.

Quả nhiên, khi người mặc áo gile rụt tay lại, hắn xấu hổ quay mặt đi, nói rằng cũng vì muốn tốt cho chúng ta, các ngươi thấy không, đây đều là những người đến tìm sư phụ Cố sửa đồ, e là đến năm Mậu Thân cũng không đến lượt các ngươi, trông các ngươi cũng chẳng giống người có tiền, phí sửa chữa e là quá sức với các ngươi, đừng ở đây lãng phí thời gian nữa?

Trình Tinh Hà nổi giận:

"Bạch Cốt Tinh mà đòi dâng cơm cho Đường Tăng...giả vờ tốt bụng."

Tên mặc áo gile hờ hững nói, vậy thì không ai rời đi...ai bảo sư phụ Cố mỗi ngày chỉ nhận một thứ chứ? Người không vì mình trời tru đất diệt.

Những người xung quanh cũng không ngừng kể khổ, nói rằng Cố Qua Tử trước đây có thể nhận sửa mười thứ một ngày, nhưng khi cưới vợ đã nghỉ hưu một thời gian, sau khi người vợ qua đời hắn không chịu được sự nhàn rỗi nên mới mở lại cửa tiệm.

Tuổi cũng đã cao nên mỗi ngày chỉ có thể nhận một thứ khiến những người khác không thôi phàn nàn.

Sau khi nghe ngóng, hóa ra Cố Qua Tử không những nhận sửa rất ít đồ đạc mà còn rất kén chọn, hắn chỉ chọn thứ mà mình ưng ý, những thứ mình không thích thì có trả bao nhiêu tiền hắn cũng không nhận.

So với kiếm tiền, dường như hắn mở cửa tiệm ra để giết thời gian.

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Hết Giang Qua Tử lại là Cố Qua Tử, ngươi xem những người què chân này có ai bình thường không."

Lúc này trong đám người đang xôn xao, một cánh cửa kéo bằng sắt xập xệ cuốn lên, một ông già đi giày trượt bước ra ngoài.

Ông già này quả nhiên bị què một chân.

Thấy vậy, những người xung quanh liền vây lấy ông già.

"Sư phụ Cố ngươi xem cái này của ta, đây là quạt xếp hoàng đế Ung Chính từng sử dụng, nó đã gãy một số bộ phận! Chỉ cần ngươi có thể sửa được nó, bao nhiêu tiền ta cũng trả cho ngươi!"

"Thứ đó của ngươi có đáng là gì. Cái này của ta là lọ thuốc hít do hoàng đế Tống Huy Tông để lại, nhưng đã bị mòn một góc!"

Đây chẳng giống đến sửa đồ chút nào, nó giống hoàng thượng chọn thê thiếp hơn.

Cố Qua Tử liếc mắt nhìn những người này, lộ ra vẻ không vui giống như rất chán ghét những thứ này:

"Thô tục, cái nào cũng giống cái nào."

Nhìn quanh một lượt, cuối cùng cũng nhìn đến chỗ chúng ta, một giọng nói rất trong trẻo đột nhiên vang lên:

“Đồ của Cảnh Triều có được xem là thô tục không?”

Giọng nói này...Khi ta ngước lên nhìn thì liền cau mày.

Giang Thần?

Sao tên này lại ở đây?

Hơn nữa, Cảnh Triều.. hắn cũng biết Cảnh Triều sao?

Trình Tinh Hà không khỏi lẩm bẩm nói:

"Đúng là oan gia ngõ hẹp mà."

Với chiều cao và ngoại hình của mình, Giang Thần đi đến đâu cũng giống như một thiên tử hạ phàm, rất thu hút sự chú ý của mọi người.

Bây giờ cũng vậy, hắn vừa bước ra, dòng người hai bên đã vô thức nhường đường cho hắn...thấy cảnh này ta cũng có thể mường tượng ra được cảnh những con hổ quỳ rạp trước mặt hắn.

Nghe thấy hai chữ “Cảnh Triều”, Cố Qua Tử ngẩn người một lúc.

Giang Cảnh đứng cạnh Giang Thần, hắn đang cầm một thứ gì đó.

Khi thấy thứ đó, ta đã ngẩn người một lúc...nó cũng là một thanh kiếm.

Thanh kiếm đó rực rỡ ánh sáng, hoa văn chằng chịt, nhìn thoáng qua có thể biết không phải đồ vật tầm thường.

Bên trên còn có tà khí.

Cố Qua Tử thì khỏi phải nói, hắn rút thanh kiếm ra, một âm thanh “xẹt” vang lên, thanh kiếm đó thậm chí còn sáng chói hơn cả thất tinh long tuyền.

Nhưng mép thanh kiếm có một vài lỗ hổng...giống như chủ nhân của nó đang lúc hấp hối, hắn đã sử dụng thanh kiếm này để chiến đấu với kẻ thù một cách dũng cảm, đánh đến nỗi thanh kiếm cong lại.

Chương 742: Đóng Cửa Thả Ách Lan Ba

Nhìn kĩ thanh kiếm, ta bỗng có cảm giác quen thuộc một cách kỳ lạ...giống như ta đã từng thấy thứ này trước đây.

Thanh kiếm này...có hào quang vàng nhạt, là đồ của hoàng tộc.

Hắn lấy đâu ra thứ này?

Hai mắt Cố Qua Tử sáng lên:

"Ai da, quả nhiên là hàng thật của Cảnh Triều! Đây là kiếm hoàng gia!"

Giang Cảnh đầy đắc ý:

"Đương nhiên rồi, đại sư Cố thật có mắt nhìn, bảo kiếm xứng với anh hùng, đây là do tiểu thúc của ta đã tốn ..."

"Được rồi."

Giang Thần hua tay:

"Đại sư Cố, ngươi có thích thứ này không?"

Cố Qua Tử nhìn chằm chằm vào thanh kiếm, không nỡ đặt nó xuống:

"Đương nhiên rồi, đây là một bảo vật quý hiếm do một nghệ nhân vĩ đại chế tạo...Mọi người, hôm nay ta sẽ chọn thứ này! Hơn nữa, thứ này cần được mài cẩn thận, trong một tháng này ta sẽ không nhận thêm thứ gì nữa."

"Cái gì?"

Những người xung quanh vô cùng thất vọng và đồng loạt thở dài.

Một tháng?

Ta vội nói:

“Đợi một chút, ngươi vẫn chưa xem đồ của ta!”

Ta vừa nói xong, Giang Thần, Giang Cảnh và Cố Qua Tử đều nhìn sang phía ta.

Nhìn kỹ Giang Thần, lòng ta lại trĩu xuống...không gặp nhau một thời gian, hành khí của hắn đã được nâng lên một bậc và đã đạt được địa cấp.

Cũng đúng, người ta có tiền nên có thể tùy tiện tiêu một ít để làm việc thiện, nó còn nhiều hơn rất nhiều so với những gì một mình ta khổ cực tích góp.

Giang Thần nhìn ta, khẽ mỉm cười.

Ta không mấy ngạc nhiên với vẻ cao cao tại thượng đó của hắn.

Giang Cảnh thì khỏi phải nói:

"Sao ở đâu cũng có mặt ngươi hết vậy! Ngươi..."

Nói đến đây, hắn cũng thấy thất tinh long tuyền trong tay ta, hắn sửng sốt một chút, sau đó cười khẩy nói:

“Ai da, đồ có tốt đến mấy thì khi rơi vào tay ngươi cũng tuyệt đối không ra trò trống gì...thất tinh long tuyền tiếng tăm lẫy lừng đã bị gãy trong tay ngươi, bảo kiếm hữu linh, ta thấy đến cả thất tinh long tuyền cũng thấy xấu hổ khi có một chủ nhân như ngươi nên mới tự gãy đúng không?"

Ta rất muốn xử lý hai người bọn họ nhưng nếu ra tay lúc này, bất kể kết quả thế nào, với hoàn cảnh gia tộc của bọn họ, ta cũng khó toàn mạng rút lui, vì thế chỉ có thể giả ngốc mặc cho họ lấn lướt, ta còn phải giữ mạng để chờ Tiêu Tương trở về nên cũng không tính toán với họ, ta để thất tinh long tuyền ra trước mặt Cố Qua Tử, cố ý lộ ra dòng chữ “Thất tinh Cố thị rèn”.

Quả nhiên, khi thấy những chữ này, Cố Qua Tử toàn thân run rẩy.

Sau đó, liền cầm thanh kiếm mang đi mất.

Giang Thần lập tức cau mày, mà Giang Cảnh thì vẫn lao lên phía trước một bước:

"Cố sư phụ, vừa nãy ngươi cũng đã đồng ý sửa cái này cho bọn ta rồi..."

Cố Qua Tử thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn thanh Hoàng Gia kiếm kia lấy một lần, mà chỉ cẩn thận mà nhìn chằm chằm vào thanh Thất Tinh Long Tuyền đang nằm trong tay ta.

Ta lập tức thở phào nhẹ nhõm, như vậy mới đúng chứ, trông Thất Tinh Long Tuyền thì có vẻ như không đắt bằng Hoàng Gia kiếm, nhưng lại là vật của nhà họ Gu - các gia tộc truyền thống đều rất coi trọng những vật được lưu truyền lại, nếu có cơ hội chạm vào những thứ do tổ tiên của mình tự tay làm ra thì đó chắc chắn sẽ là mục tiêu hàng đầu của bọn ta.

Cố Qua Tử ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn ta rồi tặc lưỡi hết lần này đến lần khác:

“Đây chính là Thất Tinh Long Tuyền, trên đời này còn có vật nào có thể làm gãy nó được cơ à?”

Ta còn đang muốn nói, nhưng Cố Qua Tử hoàn toàn không để vào tai, tự biên tự diễn cầm lấy thanh Thất Tinh Long Tuyền đi thẳng vào cửa hàng.

Giang Cảnh thấy Cố Qua Tử không coi trọng mình chút nào, tức muốn thét ra lửa, nhưng Cố Qua Tử lại khác với những tên chuyên nịnh nọt khác, trong mắt hắn chỉ có công việc, đến ánh mắt cũng không thèm liếc họ, Giang Thần ngước đôi mắt phượng, kéo Giang Cảnh lại:

“Thôi bỏ đi.”

Giang Cảnh không dám trái lời Giang Thần, đành phải thu tay lại, trừng mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn ta:

"Ngươi lấy đâu ra lá gan chỗ nào cũng dám đối đầu với cậu nhỏ của ta vậy? Ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng tưởng rằng chỉ cần biết linh tinh vài mánh lới của bát quái đồ cùng phong thủy linh thì ngươi sẽ có thể trở thành một trong Thập Nhị Thiên Gia, đã là loài chó thấp hèn thì làm gì có tư cách được đứng trong một bữa tiệc thịnh soạn chứ….”

Trình Tinh Hà siết chặt tay nói:

"Ê, trông ngươi có vẻ hung hăng như vậy, lẽ nào cậu nhỏ của ngươi là Nhị Lang Thần chuyển thế à?"

Giang Cảnh không hiểu:

"Ngươi thì biết cái gì? Nói ra thân phận của cậu nhỏ của ta, e là sẽ dọa chết ngươi, hắn chính là..."

"Không phải là Nhị Lang Thần sao?"

Trình Tinh Hà cắt ngang hắn:

"Vậy tại sao lúc nào cũng mang theo Hao Thiên Quyển bên người vậy?"

Đầu óc của Giang Thần lúc này mới phản ứng kịp:

"Ngươi nói cái gì..."

Ách Ba Lan đã đứng đó bẻ khớp tay từ sớm, nói:

"Anh, có lên hay không?"

Trình Tinh Hà lập tức trốn sau ra đằng lưng ta:

“Đóng cửa thả Ách Ba Lan!”

Chương 743: Con Chó

Đám người qua đường thích nhất là xem đánh nhau, vừa nghe thấy lời này liền lập tức bao vây xung quanh họ.

Ách Ba Lan lên cơn nóng máu mà không có chỗ giải tỏa bèn tung nắm đấm vào mặt Giang Cảnh, Giang Cảnh thấy dáng vẻ Ách Ba Lan có vẻ mảnh khảnh yếu đuối, cùng lắm thì cũng chỉ là một tên Huyền Giai Tứ Phẩm mà thôi, vốn không hề để hắn vào mắt, vừa nhấc tay định đánh về phía Ách Ba Lan, sau đó sẽ tóm lấy Trình Tinh Hà, nhưng vào lúc này, ta chợt nghe thấy tiếng xương bị gãy...cổ tay của Giang Cảnh có lẽ là đã bị gãy mất rồi.

Đúng vậy, thân thủ của Giang Cảnh đúng thật là không tồi, đối phó bọn ta cũng coi như là rất dễ dàng, nhưng Ách Ba Lan lại không ra chiêu theo lẽ thường - hắn sinh ra đã là một người có sức mạnh cực kỳ lớn.

Lúc này nước mắt của Giang Cảnh đang chực trào ra, hắn cố gắng không kêu lên thành tiếng, quay người định đá vào đầu gối của Ách Ba Lan, Ách Ba Lan nhanh chóng tránh thoát được, nhanh chóng nhào vào Giang Cảnh.

"Đùng" một tiếng, đầu của Giang Cảnh nặng nề đập vào lề đường, nghe tiếng cũng biết được đau đớn đến nhường nào.

Thấy vậy, Giang Thần bước lên đưa tay ra đỡ liền bắt được tay của Ách Ba Lan, vẻ mặt vẫn rất ấm áp:

"Em trai, nên biết chừng mực, đừng để phải thấy máu."

Ta cau mày...hắn có thể bình tĩnh mà khống chế được Ách Ba Lan, điều này có nghĩa là đạo hạnh của hắn còn cao hơn cả Giang

Cảnh!

Ách Ba Lan chỉ đành phải thả tay ra, ánh mắt nhìn chằm chằm Giang Thần, nhưng vẫn mang theo chút kiêng kị, nhưng ngay sau đó hắn lại cau mày giống như vô cùng đau đớn.

Trong đám người hóng chuyện có mấy cô gái nhỏ, lúc này họ bỗng nhiên hét lên:

“Đẹp trai quá đi mất!”

“Đây không phải là khí chất bá đạo trong tiểu thuyết hay viết sao!”

Khí chất khốn nạn có khi còn đúng hơn.

Cơn giận của ta lập tức bùng lên, nói Ách Ba Lan phải biết chừng mực, vậy còn ngươi thì sao hả?

Ta bước đến tỏa ra khí tức của biển sâu, muốn hất bàn tay Giang Thần ra, nhưng lần này, ta không khỏi kinh ngạc, tay hắn cứ như sắt thép đóng chặt vào tay Ách Ba Lan vậy, ngay cả khi sử dụng khí tức của biển sâu cũng không thể khiến cho đối phương lung lay!

Còn Giang Thần thì nhân cơ hội bắt tay lấy ta nói:

“Lần trước vẫn còn chưa so chiêu đủ, để ta xem coi ngươi có tiến bộ hay không.”

Điều khiến ta khó chịu nhất là thái độ thượng đẳng của hắn - Ngươi nghĩ ngươi là ai hả?

Hắn ra tay với ta cũng rất hung hăng, nắm lấy bả vai ta như muốn đè ta xuống đất, nhưng ta đã dùng một tay nắm lại cánh tay hắn, dùng hết sức vặn ngược lại.

Hắn mỉm cười, tay còn lại đưa tới định túm lấy cổ ta, nhưng lúc này ta đã kịp lùi lại, lần này hắn không tóm lấy ta nữa mà cố ý đụng vào người ta.

Ta đột nhiên cảm thấy, một luồng sát khí đang bùng phát từ trong cơ thể ta, Giang Thần liền bị đẩy lui ra xa vài bước trong nháy mắt.

Hắn thật là may mắn, hôm nay gặp phải đối thủ rồi.

Quả nhiên, sắc mặt của hắn đột nhiên thay đổi, nhìn chằm chằm vào ta, dường như đang muốn xem xem luồng sát khí kia từ đâu mà tới, nhưng vào lúc này, đám vệ sĩ thân cận như thủy triều dâng lên vây quanh người hắn, Giang Thần giơ tay, ra hiệu cho họ đứng yên.

Đằng sau lưng ta chắc chắn có người của Phủ Thiên Sư, hắn vẫn còn chưa muốn đụng chạm tới họ.

Thế là hắn liền đổi thành cười nói:

“Cơ hội này nhường cho ngươi vậy, lần sau chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Nói rồi, hắn liền mang theo những người kia rời đi.

Những người đứng xem xung quanh vẫn còn đang hóng hớt, vào lúc này, Cố Qua Tử đột nhiên nghiêng nửa người ra khỏi cửa hàng:

"Nhóc con, ngươi vào đây đi."

Trình Tinh Hà trở nên căng thẳng, kéo ta lại:

"Lát nữa nhớ phải trả giá đó!"

Sau khi vào trong cửa hàng, một mùi cũ kỹ mục nát lập tức đập vào mặt - giống như mùi của nhiều thứ trộn lẫn vào nhau thì mới có thể có được cái mùi này.

Ngoài ra bên trong còn được đặt nhiều thứ khác, chẳng hạn như lốp xe, khung gỗ, phế liệu, Trình Tinh Hà nhìn đâu cũng thấy toàn là đồ tốt, còn đang muốn lại gần nhìn kỹ hơn thì đột nhiên một con chó từ bóng tối lao ra, sủa với Trình Tinh Hà rồi lao qua phía hắn.

Lúc Trình Tinh Hà còn nhỏ, hắn đã từng phải đi lục thùng rác trong chợ để tìm thức ăn, thỉnh thoảng hắn còn phải tranh giành thức ăn với mấy con chó hoang, vì thế vẫn luôn cực kỳ sợ chó, lúc này đây liền hét lên một tiếng thảm tiếng rồi chạy đến chỗ ta, ta lập tức trở thành tấm chắn trước mặt hắn, nhưng khi nhìn con chó đó lại cho thật kỹ, ta liền trở nên sững sờ ngay lập tức.

Con chó đó...dù sống động như thật nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể nhận ra rằng nó được làm bằng gỗ.

Ách Ba Lan cũng nhìn ra được:

“Ca, mau nhìn phía sau con chó kìa!”

Trên cổ của con chó có một lá bùa màu vàng.

Chương 744: Giao Ước

Lá bùa màu vàng kia trông có vẻ quen quen...Đúng rồi, nó giống với cái mà lần trước người phụ nữ của Ấp Tinh Môn đã sử dụng, đó là một lá phong mệnh phù!

Ta lập tức nhìn về phía Cố Qua Tử:

"Ngươi là người của Ấp Tinh Môn?"

Gu Xizi sửng sốt:

"Tên nhóc như ngươi còn biết Ấp Tinh Môn nữa à?"

Trình Tinh Hà cũng tỉnh táo lại:

"Mẹ kiếp, chẳng lẽ hắn với người phụ nữ kia, là người cùng một bọn sao?"

Ách Ba Lan nghe vậy, dù không hiểu đã xảy ra chuyện gì nhưng hai tay cũng đã nắm chặt nắm đấm.

Bọn ta nhìn chằm chằm vào Cố Qua Tử mất một lúc lâu, Cố Qua Tử xua tay:

"Ta thực sự đã đánh giá quá cao về ngươi rồi, hóa ra thằng nhóc như ngươi cũng chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi, ngay cả Ấp Tinh Môn với Tiêu Khí Môn mà cũng không phân biệt được nữa."

Tiêu Khí Môn, đây lại là thứ gì nữa vậy?

Hóa ra cả Ấp Tinh Môn với Tiêu Khí Môn đều chứa đựng những tinh hoa của thuật Lỗ Ban - thuật Lỗ Ban cực kỳ rộng lớn và sâu sắc, bao gồm mọi thứ, từ việc sản xuất các đồ dùng tinh xảo khác nhau cho đến một số thuật âm dương phong thủy, không một lĩnh vực nào mà không liên quan đến nó cả.

Nhưng về sau, thuật Lỗ Ban này được chia thành hai phái - một phái là Ấp Tinh Môn, chuyên thực hiện các tà thuật trù ếm, đã bị Phủ Thiên Sư trục xuất.

Trường phái còn lại chính là Tiêu Khí Môn, ít liên quan đến ma thuật hơn, chủ yếu dựa vào kiến thức về đồ dùng do Lỗ Ban truyền lại để chế tạo các đồ vật mỹ nghệ khác nhau, chẳng hạn như khóa Linh Lung Bát Quái trận, còn có Cửu Chuyển Cửu Thủy Hồ, đều là được những nghệ nhân có tay nghề cực cao được truyền lại làm ra.

Cố Qua Tử chỉ vào con chó và nói với bọn ta rằng con chó này lúc trước vừa sinh một lứa chó con thì bị ô tô đâm lúc đang đi tìm thức ăn, vì quá nhớ lũ chó con nên mãi không chịu đầu thai, Cố Qua Tử đã dùng phong mệnh phù để giữ gọi hồn phách của con chó mẹ về rồi phong ấn linh hồn của nó vào con chó gỗ này, cũng coi như là mượn xác hoàn hồn.

Quả nhiên, một vài chú chó con liền lẽo đẽo chạy theo tới, vây quanh con chó gỗ làm nũng.

Đây đúng thực là mở mang tầm mắt.

Còn Cố Qua Tử thì lại nhìn bọn ta và hỏi:

"Nói ra thì, Ấp Tinh Môn đã biến mất từ lâu, các ngươi đã nghe về nó ở đâu vậy?"

Ta kể lại mọi chuyện thêm lần nữa, sắc mặt của Cố Qua Tử liền thay đổi ngay tức thì, hắn đột nhiên đứng dậy, đi đi lại lại:

"Không được, ta phải nói chuyện này cho hai thằng nhóc thối kia nghe mới được..."

Hai thằng nhóc thối kia là ai?

Cố Qua Tử đi vào trong, gọi điện thoại mất một lúc lâu rồi mới đi ra, nhưng hồn vía hắn dường như vẫn còn đang trên mây.

Giống như...đang sợ hãi vậy?

Ta đã nhìn thấy thân thủ của người phụ nữ đó - nên cũng khó trách vì sao hắn lại sợ hãi như vậy, một người đã cực kỳ đáng sợ như thế này, nếu như họ thực sự đi theo thành nhóm, chỉ nghĩ thôi cũng đã khiến cho ta đau cả đầu.

Một lúc sau, Cố Qua Tử nhìn bọn ta như thể nhớ ra điều gì đó:

"À phải rồi, các ngươi đang làm gì ở đây? À, ta nhớ ra rồi...Là ta gọi các ngươi tới, là vì chuyện của thanh Thất Tinh Long Tuyền này."

Trình Tinh Hà huých vào người ta một cái, nhắc ta phải nhớ trả giá thêm một lần nữa.

Nhưng sau đó Cố Qua Tử lại nói:

"Ta có thể sửa lại Long Tuyền Thất Tinh này, nhưng ta cần phải có một thứ - cứ nghĩ tới là ta lại tức giận!"

Hóa ra không thể sử dụng các công cụ thông thường để sửa chữa Thất Tinh Long Tuyền mà cần có một công cụ cực kỳ đặc biệt, được truyền lại từ tổ tiên của nhà họ Cố họ, tên là Búa Tử Kim.

Búa Tử Kim có một đặc điểm, đó là không thường được sử dụng, vì bắt buộc phải được chôn trong đất tử kim, nếu không thì sẽ không thể giữ được.

Loại đất tử kim này thực sự rất khó tìm, ở nơi đây có một người đàn ông tên là La Phán Tử, đất của nhà họ vừa phù hợp với điều kiện này.

Lúc đầu đã giao ước với nhau sẽ chôn Búa Tử Kim ở đây, tới lúc ký giấy giao ước La Phán Tử còn vỗ ngực cam đoan, nói chuyện mấy chuyện vặt vãnh như vậy không có gì đáng phải bàn bạc cả, ngươi cứ việc chôn đi.

Nhưng cách đây không lâu, khi Cố Qua Tử muốn sử dụng nó thì La Phán Tử lại khăng khăng rằng hắn hoàn toàn không nhớ đã có chuyện như vậy xảy ra, hỏi Cố Qua Tử có giấy giao ước không?

Lúc đó thực sự không hề có giấy giao ước.

Cho nên La Phán Tử mới có cơ hội để giở trò, nói ngươi không thể chỉ nói suông, không bằng không chứng lại vu oan cho ta, ngươi nói đồ của ngươi để ở chỗ ta, vậy ngươi có chứng cớ không?

Chương 745: Nhặt Xác

Chuyện này đã khiến cho Cố Qua Tử tức đến mức gần không làm được chuyện nào suôn sẻ cả, nhưng hắn lại là một lão già tàn tật, bên kia người đông thế mạnh, vậy nên hắn đấu không lại người nhà đó - nếu hắn muốn sử dụng một số thủ đoạn trong cấm thuật Phong thủy thì lại khiến cho Cố Qua Tử này cảm thấy bản thân làm người không ngay thẳng - Tự mình ra tay làm mọi việc chính là một cái giá trên trời, một gia đình bình thường như nhà La Phán Tử chắc chắn sẽ không thể gánh chịu nổi hậu quả này.

Hơn nữa, một khi Búa Tử Kim bị thu hồi, vậy thì về sau sẽ phải chôn ở nơi nào đây? Cũng không thể để nó cứ vậy mà trở nên rỉ sét được.

Hai ngày nay hắn vắt óc suy nghĩ nên đối phó với La Phán Tử như thế nào, thậm chí cả việc sửa vật dụng cũng không còn khiến hắn hứng thú, vừa hay lúc này bọn ta lại đến đây, liền bảo chúng ta đi một chuyến, chỉ cần có thể lấy lại Búa Tử Kim là được, còn phải đảm bảo rằng sau này nó vẫn luôn sắc bén không hen gỉ, vậy thì lần giao dịch này hắn sẽ không lấy một đồng nào hết.

Trình Tinh Hà nghe cái gì khác thì còn đỡ, vừa nghe không cần mất tiền thì lập tức mừng rỡ nhảy cẫng lên, vội nói:

“La Phán Tử này thật là vô liêm sỉ, rõ ràng là đang ức hiếp người già neo đơn, chuyện này thì ngươi cứ việc yên tâm đi, chúng ta sẽ thay trời hành đạo, trừng trị cái ác để giúp ngươi lấy đồ của mình về."

Ta nghe xong cũng cho rằng như vậy, cái tên La Phán Tử này thật không biết xấu hổ, lại còn dám âm mưu chiếm trọn đồ của lão già, bất kỳ ai nghe được cũng đều sẽ phải phê phán một câu, vì thế nên ta đã đồng ý giúp hắn lấy cây búa về.

Nhà của La Phán Tử có sân vườn rất rộng rãi, trước khi vào cửa ta đã ngửi thấy một mùi lạ, không khỏi nhíu mày.

Trình Tinh Hà cũng bịt mũi:

"Mẹ nó chứ, nhà họ có mùi gì vậy? Nhà họ đang nuôi heo sao?"

Vẻ mặt của Ách Ba Lan trở nên nghiêm túc:

"Anh, ta từng ngửi thấy mùi này rồi...Là mùi của thi thể."

…

Trong lòng ta lập tức nhảy dựng lên, chết tiệt, chẳng lẽ cả nhà La Phán Tử đã chết hết rồi ư?

Trình Tinh Hà cũng có chút lo lắng:

"Không phải ngươi bảo người tốt sống không thọ, kẻ xấu sống ngàn năm sao? Con mẹ nó sao lại chết mất tiêu rồi?"

Nhưng hắn lại tiếp tục nói:

“Chết rồi cũng tốt, chúng ta cứ việc lấy Búa Tử Kim về là được rồi, mọi chuyện rồi sẽ có an bài.”

Ta cẩn thận nhìn kỹ hơn cảnh vật trong sân, sau khi nhìn mất một lúc lâu, ta chỉ thấy một luồng tà khí cực kỳ nồng đậm đang tràn ngập khắp sân.

Nó không giống với luồng tà khí lúc ở nhà của Phùng Quế Phân - nhà của Phùng Quế Phân rõ ràng là do thứ gì đó dẫn dắt mà đến, nhưng luồng tà khí của ngôi nhà này lại rất kỳ lạ, như thể đang bị một thứ gì đó vô cùng khủng khiếp nhắm đến.

Ta tiến tới gõ cửa nhưng không có ai trả lời, cửa cũng không khóa, ta thầm nghĩ chẳng lẽ là thật sự đã chết sạch hết cả rồi, rồi đưa tay đẩy cửa.

Mùi hôi thối thậm chí còn bốc mùi đáng sợ hơn, gương mặt vốn đang tốt đẹp liền bị hun đến cau cả mày, cả hai người Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đều bịt chặt mũi.

Sân vườn của nhà La Phán Tử thật sự không nhỏ, trước hiên là những cây bí ngô, phía trên là giàn bầu và mướp, bên trong là giàn đậu, phía sau nữa là ruộng cải, tỏi tây, rau muống, không để lãng phí một tấc đất nào cả. Không hổ danh là đất Tử Kim -cái gọi là đất Tử Kim chính là mảnh đất mang linh khí đất trời, trồng cái gì thì cũng đều lớn nhanh thổi. Búa Tử Kim chắc là cũng được linh khí này nuôi dưỡng mà thành, cho nên bắt buộc phải được chôn ở chỗ này.

Nhưng một mảnh đất không thể trồng quá nhiều thực vật, trong Phong Thủy có câu nói, vượng cây thì không vượng người, trừ phi vận mệnh có thể khống chế được, nếu không thực vật mọc lên quá nhiều sẽ lấy đi rất nhiều dương khí, âm khí sẽ ngày càng sinh sôi, cây cối càng phát triển, đường tài lộc của người đó sẽ càng ngày sa sút dần.

Càng đi vào bên trong, mùi hôi thối càng tỏa ra nồng nặc, khó chịu đến mức muốn nôn mửa. Sau khi đi qua những khóm hoa và đám cây cối, bọn ta trông thấy một ngôi nhà nhỏ.

Căn nhà nhỏ đó tràn đầy khói dầu và bụi bặm, cũng không biết đã không sơn sửa bao nhiêu năm rồi, khiến cho người ta hoài nghi sâu sắc chỉ một giây sau thôi sẽ có con thạch sùng nào từ trong đấy phi ra hay không, ta gõ nhẹ cánh cửa thì quả nhiên có mấy con thạch sùng mập ú đang bò qua bò lại, thình lình nhảy vào đầu ta rồi rớt xuống đất.

Đẩy cửa bước vào, mùi hôi thối càng lúc càng nồng nặc, nếu không phải trên người có đạo hạnh, chắc là ta đã ngất xỉu từ lâu mất rồi, ta lại hét lớn đến muốn rách cả cổ họng, nhưng vẫn không có ai đáp lại, Trình Tinh Hà bịt mũi:

“Đừng kêu nữa, đi nhặt xác đã.”

Không đúng, nơi này đúng thật là có tà khí, nhưng lại không có tử khí, mùi hôi thối này rốt cuộc là từ đâu mà ra?

Chương 746: Mắc Bệnh

Căn phòng tối om, ta lần mò hồi lâu cũng không tìm được công tắc đèn, đành phải dùng bật lửa để tìm một chút ánh sáng, cảnh tượng này, thôi được rồi, dù sao thì chỗ của Cố Qua Tử còn có thể coi là nhà kho, nhưng nơi này thật là không khác gì một bãi rác cả.

Nào là túi giấy bảo vệ môi trường, bên trong hộp thức ăn nhanh con cua lông, thậm chí cả đám quần áo cũng cực kỳ cũ kỹ lại còn lòe loẹt, toàn bộ những thứ ở đây chẳng khác gì thùng rác tái chế cực lớn cả.

Ách Ba Lan không nhịn được nữa:

"Ca, chỗ này cũng thật là quá bẩn thỉu rồi..."

Trình Tinh Hà cũng đột nhiên nhớ ra được:

"La Phán Tử là một người chuyên thu mua phế liệu."

Những thứ này chất đống như núi, thậm chí còn có thể biến nơi đây thành nơi ẩn nấp để đánh du kích, phải đi đâu để kiếm được đây.

Ta không còn cách nào khác, đành phải đưa tay ra để kéo một thứ đang chắn giữa đường ra, nhưng khi tay ta vừa chạm vào một chiếc hộp thức ăn nhanh kia, một giọng nói đột nhiên từ trong bãi rác vang lên:

“Các người là ai vậy?”

Câu nói này liền dọa cho ta sợ chết khiếp, còn Trình Tinh Hà thì ôm lấy Ách Ba Lan:

"Giả làm thi thể hả? Người đâu hộ giá!"

Ách Ba Lan sải một bước định đi lên, nhưng bị mùi hôi thối dọa cho phải lùi bước.

Mùi thối xông thẳng vào mặt, khàn giọng nói:

"Tên trộm này, còn muốn ăn trộm đồ của ta sao, ông đây sẽ, sẽ giết sạch các ngươi..."

Nói rồi, một vật hình trụ nhô ra từ bãi rác, muốn ném đồ vào người người bọn ta.

Nhưng mà...trên đó vẫn còn có một tia khí tức của người sống màu đỏ, đó là một người còn sống.

Ta lập tức lớn tiếng nói:

“La Phán Tử đúng không?”

Tay của tên đó liền chậm lại:

“Ngươi...Ngươi là ai?”

Hắn không chết.

Trình Tinh Hà cũng trở nên vô cùng tò mò, buông Ách Ba Lan ra:

"Con mẹ nó chứ, hóa ra chỉ là không chú ý đến vệ sinh mà thôi."

Không đơn giản như vậy đâu. Dưới ánh sáng lờ mờ của chiếc bật lửa, cũng có thể thấy trên cái thứ hình trụ kia được bao phủ bởi những bong bóng lớn, lấp lánh ánh nước, như thể chúng sẵn sàng vỡ tung bất cứ lúc nào.

Mùi hôi thối cũng là bốc ra từ trên người của hắn.

Lúc này, có tiếng bước chân truyền đến, có mấy người đi vào:

"Cha, chúng ta đã tìm được một phương thuốc mới rồi, nghe nói đất Quan Âm có tác dụng, chúng ta đi thử xem sao."

Lúc những người đó nhìn thấy bọn ta, họ ai nấy đều sững sờ mất một lúc, thái độ khi nói chuyện đầy thù địch:

"Các ngươi là ai?"

Trong phòng được thắp một ngọn đèn dầu heo hắt, dưới ánh đèn bọn ta nhìn thấy một bà già, đây chắc là vợ của La Phán Tử, còn có người có thân hình to tròn, chắc là con trai của hắn, người cuối cùng có vẻ vô cùng rụt rè, dáng vẻ thì gầy như hạt đậu mầm nên đoán chắc là người con dâu. Cả ba người họ đều mang theo những chiếc túi có thể tái sử dụng và áo phông được Phúc Lâm Môn phát miễn phí, ăn mặc lôi thôi lếch thếch, giống như vừa mới thoát khỏi trạm cứu trợ tị nạn vậy.

Nhưng khi bọn ta nhìn được rõ ràng bộ dạng thật sự của La Phán Tử, bọn ta ai nấy đều há hốc mồm kinh ngạc.

Chỉ nhìn thấy một người đàn ông mập mạp trông giống như linh vật Michelin nằm trên một chiếc giường ngủ không biết lấy được ở đâu về, nửa thân dưới được phủ một lớp chăn bông đen, nửa thân trên thì được phủ một túi phân urê, toàn thân sần sùi giống như một con cóc, đầy những vết phồng rộp lớn nhỏ mọc chằng chịt.

Một số bộ phận thì vẫn còn bình thường, nhưng một số khác thì đã teo tóp lại - mùi hôi thối cũng từ những nơi đó trên người hắn bốc ra. Còn khuôn mặt của hắn thì nhăn nheo như một miếng giẻ lau không còn một chút hơi ẩm, rõ ràng là đang chịu đựng từng cơn vô cùng đau đớn.

Nhưng hắn lại gào lên ngay lập tức:

"Đèn gì mà sáng quá vậy, tắt ngay cho ta! Thật là tốn dầu!"

Căn nhà rơi vào tình cảnh không có điện nước.

Hơn nữa, trong lòng tôi bỗng nhiên nhận ra được - tà khí trên người La Phán Tử dường như đang lẫn lộn với một loại màu sắc rất kỳ lạ khác, thậm chí còn có chút giống với loại trên người của Tiểu Tương - là thần khí!

Lạ thật, lẽ nào hắn có liên quan gì đến Tiểu Tương hay sao?

Trình Tinh Hà lẩm bẩm:

"Mọe nó chứ, không lẽ là hắn đã mắc phải căn bệnh giống với Trương Uyển Đình chứ?"

Không giống cho lắm...trên người hắn đầy tà khí, những mụn nước không ngừng thoát ra khỏi người hắn, đây là tà bệnh.

Ta giải thích lý do tại sao bọn ta lại đến đây, tên con trai túm lấy ta:

"Lại là lão già què quặt chết tiệt đó kêu mấy người đến. Mẹ kiếp, ta đã nói với hắn bao nhiêu lần rồi, cha của ta không có lấy đồ của hắn, nhưng mà hắn vẫn cắn chặt lấy không buông. Con mẹ nó bây giờ các người mau cút ngay cho ta, nếu còn không cút, ta sẽ chôn mấy người các ngươi xuống đất làm phân bón cho cây hết!”

Chương 747: Yểm Bùa

Nàng con dâu vội ngăn hắn lại:

“Như vậy là phạm luật.”

Ta nhìn dáng vẻ của tên con trai rồi nói:

“Ngươi cũng biết bệnh của cha ngươi chắc là hư bệnh, đất Quan Âm cũng không thể chữa được.”

Lời này vừa nói ra, cả tên con trai lẫn nàng con dâu đều hoàn toàn sững sờ cả một lúc, tên con trai buông tay ra, ánh mắt ngày càng cảnh giác hơn nhìn ta:

"Ngươi...làm sao mà ngươi biết được? Người là người ăn cơm âm dương sao?"

Ta gật đầu.

Tên con trai giật mình, lập tức ngăn tôi lại:

"Vậy ngươi đến đây là để khám bệnh cho cha của ta đúng không? Được thôi, ngươi mau mau khám cho cha của ta đi, nếu mà khỏi bệnh thì ta không cần tiền của ngươi nữa."

Những lời này khiến cho Trình Tinh Hà ngỡ ngàng, hắn nói:

“Không phải chứ, ý của ngươi là gì, bọn ta trị khỏi cho cha của ngươi thì ngươi không cần tiền của bọn ta nữa hả?”

Người con trai tự tin nói:

“Ta cũng là một người hiểu chuyện, các người làm cái nghề này thì cần phải tích công đức có phải hay không? Chữa khỏi bệnh cho cha ta, ngược lại thì các ngươi có được công đức, đây chẳng phải là lỗ vốn rồi hay sao? Dù sao thì cha của ta đã lấy thân mình ra để cho các ngươi luyện tập rồi còn gì? Lần này coi như là các ngươi gặp may mắn, nếu còn không khám, đợi đến khi ta thay đổi suy nghĩ thì sẽ phải khó xử đấy."

Nàng con dâu cũng gật đầu lia lịa:

“Đúng vậy đó.”

La Phán Tử nằm ở phía sau mới là người đáng chết nhất:

“Mặc kệ các ngươi có nói gì đi nữa thì cũng phải cho bọn ta một ít tiền, ta không thể làm bệnh nhân không công cho các ngươi được.”

Cứ làm như ta cố ý tới đây là để trị bệnh cho ngươi vậy đó.

Trình Tinh Hà kinh ngạc:

“Má tôi ơi, vốn tưởng rằng một kẻ mê tiền như ta đã quá đủ rồi, không nghĩ tới hôm nay lại gặp phải đối thủ khó nhằn như vậy.”

Ách Ba Lan nhìn quanh nói:

“Chắc là tại nhà họ vừa nghèo vừa điên đó.”

Ta trả lời, có lẽ là ngươi nhầm rồi, dù nhà họ trông lôi thôi nhếch nhác như thế này, nhưng thực chất không hề nghèo - mà còn ngược lại, gia đình họ khá là giàu có.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan nghe xong lại nhìn chằm chằm:

"Cái gì?"

Tên con trai này dù trông có vẻ không đẹp trai, nhưng vầng trán cao, đường tài lộc bằng phẳng, nhất là nhật nguyệt giác còn rất thịnh vượng ý chỉ mang lại sự giàu có, điều này cho thấy cha mẹ của hắn, đặc biệt là cha của hắn, cực kỳ giàu có, gần như đang ở thời kỳ hoàng kim, vả lại còn đang tiếp tục đi lên.

Đáng tiếc là số tiền tài này đối với họ mà nói, chính là thứ khó nắm bắt nhất - ánh sáng chỉ sự giàu có không chiếu vào người hắn, điều đó có nghĩa là tất cả mọi thứ đều do cha của hắn kiểm soát, thậm chí hắn còn không muốn sử dụng đống của cải ấy cho mình chứ đừng nói đến việc cho con cái.

Đây là một gia đình keo kiệt mà người nắm giữ mọi tài sản lại chính là La Phán Tử.

Ta nói rằng thật sự rất cảm ơn lòng tốt của các người, chúng ta chỉ cần bàn chuyện của Búa Tử Kim là đủ rồi.

Ta thậm chí còn nghĩ đến, nếu thực sự không nói chuyện được nữa thì bàn bạc tiền thuê cũng không sao cả.

Nhưng ai mà ngờ được La Phán Tử lại lớn tiếng nói:

“Ngươi muốn cái Búa Tử Kim kia cũng được, nhưng bắt buộc phải chữa khỏi bệnh cho ta, nếu như ngươi chữa không khỏi thì ta sẽ khiến cho cả đời này của các ngươi cũng đều không thể nào tìm được cái Búa Tử Kim kia được nữa."

Trình Tinh Hà huých vai ta một cái:

"Ngươi vẫn còn chưa bỏ cuộc nữa hả? Cứ trực tiếp đào cây Búa Tử Kim kia ra là xong việc rồi."

Lấy Búa Tử Kim thực ra không khó, nhưng trước một tên vắt cổ chày ra nước như thế này, để lấy được quyền hạn sử dụng chiếc búa lâu dài thì thật sự không hề dễ dàng, ví dụ Búa Tử Kim là một cây kem, thì mảnh đất Tử Kim kia chính là tủ lạnh, vậy thì ngươi bắt buộc phải giữ nó lại.

La Phán Tử chắc là đã nhìn thấu điểm này - Biết được Cố Qua Tử không thể tùy tiện đào ra, cho nên mới giở trò gian trá, muốn chiếm lấy Búa Tử Kim làm của riêng.

Lúc này, người con trai đột nhiên cảm thấy thật may mắn:

"À phải rồi...Không lẽ là chính Cố Qua Tử là người đã yểm bùa lên người cả nhà chúng ta chứ? Hắn chính là muốn giết cha ta, chiếm lấy mảnh đất đã chôn cây búa này của chúng ta."

La Phán Tử nghe vậy, coi như là lẽ đương nhiên, gầm gừ định ngồi dậy:

“Cái thằng què chết tiệt kia, ta biết ngay hắn không phải là một con chim ngoan, thế mà lại dùng thủ đoạn vô liêm sỉ như vậy để khiến cho ta không dậy nổi, bây giờ ta sẽ đi lấy cây Búa Tử Kim đó rồi đập nát, lại còn muốn hại chết La Phán Tử ta ư, ta thật không nuốt trôi cục tức này. Chúng ta cùng nhau xuống mồ hết cả đi..."

Vùng vẫy như vậy đã chạm vào vết thương, rõ ràng là đau đớn nhiều hơn so với lúc trước, từng giọt mồ hôi từ trên đầu thi nhau rơi xuống.

Chương 748: Đắc Tội

Mẹ kiếp, nếu như Búa Tử Kim hỏng thật, e là cả đời này Thất Tinh Long Tuyền cũng không còn cách nào sửa lại được nữa, nghĩ tới đây ta đành phải cắn răng: “Được rồi, được rồi, ta sẽ chữa bệnh cho ngươi, nhưng lát nữa chúng ta phải ký hợp đồng đã - Búa Tử Kim của Cố Qua Tử, sau này có thể được chôn trong mảnh đất của ngươi bất cứ lúc nào."

Vì ta cũng rất tò mò về vẻ ngoài trên cơ thể của hắn, muốn cố gắng tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra.

La Phán Tử chỉ đang đợi mỗi câu nói này, cười nói:

"Thằng nhóc như ngươi coi như là có chút thông minh. Ta, ta rất thích những người thông minh. Tiểu La, ngươi đi rót cho những sư phụ này một ít rượu nhân sâm thảo dược đại bổ, thay ta chiêu đãi họ cho thật tốt."

Con mẹ nó chứ? Vừa nghe cái tên này đã thấy rất là đắt đỏ rồi, cái tên vắt cổ chày ra nước này còn có thể chiêu đãi chúng ta uống thứ này luôn cơ à?

Người con trai nghe lời quay người đi lấy ba ly chất lỏng màu vàng đục trong vò rượu thuốc lớn:

“Bình thường cha ta còn không nỡ uống, hời cho các ngươi quá rồi.”

Vò rượu thuốc trong suốt, đừng nói là thực sự ngâm những thứ giống như nhân sâm hay là thảo dược gì gì đó, khi bọn ta nhìn kỹ hơn liền lập tức trở nên chết lặng.

Con mẹ nó chứ nhân sâm với thảo dược ở đâu ra, đây rõ ràng là hai chiếc găng tay cao su một lớn một nhỏ, hình dạng trông giống như dược liệu.

La Phán Tử có chút tự tin nói:

“Đây là chiếc găng tay mà ta đã đào nhân sâm với thảo dược đấy, mau mau uống đi.”

Ba người bọn ta đồng thời đặt ly xuống, tôi kiên nhẫn nhìn Lạc Phán Tử:

“Cái khác thì không cần phải nói đến nữa, ngươi hãy nói cho ta biết, dạo gần đây ngươi có đắc tội với ai không?"

Nếu như không có ân oán thì một người sẽ không vô duyên vô cớ mà đối xử với ngươi như vậy.

…

Cũng không ngoài dự liệu của ta, La Bàn Tử chẳng hề đuối lý mà ngồi xuống:

"Ngươi nói nhảm gì vậy, La Bàn Tử ta cả đời làm người đứng đắn, làm việc ngay thẳng, đắc tội người khác bao giờ?"

Con trai cũng phụ họa theo:

"Đúng, theo ta thấy là có người ghen ghét cha ta nên mới lén ra tay độc ác với cha ta như vậy, cha ta cần kiệm chăm lo việc nhà, chịu khổ cả đời, đến già lại có kết cục như vậy, thật là đáng thương mà..."

Nhìn hai người La Bàn Tử như vậy cũng biết, bản thân cảm thấy tốt đẹp, còn có mặt mũi khoác lác cần kiệm gì đó.

Thấy Ách Ba Lan bị mùi thối hun đến nỗi sắp trợn trắng mắt, ta thầm nói chuyện này vẫn nên đánh nhanh thắng nhanh thôi, bèn bảo họ kể cho ta nghe, bệnh này tới như thế nào, tự ta tìm manh mối còn nhanh hơn hỏi họ.

Lão La tiểu La liếc nhìn nhau, sau đó bắt đầu kể cho ta.

Nói là ban đầu lão La mơ thấy một cơn ác mộng.

Mơ thấy một người đi ủng mặc trường bào, cầm một cây gậy nhỏ, không ngừng đâm hắn.

Lão La bị đâm đến toàn thân khó chịu, nhưng ở trong mơ lại không có cách nào phản kháng, sau khi tỉnh ngủ thì cảm thấy chỗ bị đâm có chút ngứa.

Chuyện này đối với nhà La Bàn Tử thì chẳng là gì, sống ở nơi này, bị bị bọ chét bị rệp cắn cũng đâu có ít? Thế là hắn bắt đầu gãi.

Không ngờ rằng, càng gãi toàn thân càng ngứa, vị trí bị gậy nhỏ đâm còn xuất hiện từng cái bọng lớn.

Lần này La Bàn Tử đã sợ rồi, ngẫm nghĩ chẳng lẽ là mắc bệnh ngoài da?

Thế là hắn tìm chút tàn hương pha với nước - đây cũng là phương thuốc dân gian của thời đại trước, người nghèo bị ghẻ lở không có tiền chữa trị thì sẽ bôi chút tàn hương còn nóng, có tác dụng tiêu viêm sát trùng.

Thật ra bây giờ y học phát triển như vậy, La Bàn Tử cũng có tiền, hoàn toàn có thể đi bệnh viện. Nhưng hắn kiên quyết nói nơi như bệnh viện hay lừa người nhất, bác sĩ chỉ kê thuốc Tân Nông Hợp mà bảo hiểm y tế không chi trả, có chết cũng không đi.

Kết quả có thể tưởng tượng được, những cái bọng này ngày càng nghiêm trọng, người trong nhà khuyên hắn hay là đi bệnh viện đi, cùng lắm là bảo bác sĩ kê thuốc mà bảo hiểm có chi trả.

Nhưng hắn vẫn không chịu, nói dù có chi trả thì cũng đâu có chi trả tiền đi lại, vẫn thiệt.

Thế là hắn cắn răng chịu đựng ở nhà, quyết định dùng cách chữa trị là chích máu.

Đây là "Bí quyết gia truyền" của La gia họ, nói bị bệnh lâu ngày là do trong máu có uế khí, thả hết uế khí ra khỏi cơ thể là khỏi.

Kết quả là vừa đâm thủng bọng thì coi như hỏng luôn, thứ tràn ra từ bên trong là một mùi thối hun chết người - giống như mùi thối của thi thể, cũng giống như hố xí cạn. Cho dù cả nhà đã sống quen trong hoàn cảnh sinh hoạt giống như bãi rác thế này cũng không nhịn được, La Bàn Tử lại không cho là như vậy, nói mùi này có thể làm màn thầu ăn, sánh ngang với chao đậu phụ.

Chương 749: Từng Thấy Ở Một Nơi

Mà cả người La Bàn Tử vừa ngứa vừa đau, cũng chịu không ít giày vò.

Thế nên mấy người La gia cứ miễn cưỡng chịu đựng đến hôm nay, vừa ra phố người ta đều tưởng rằng nhà họ làm chao đậu phụ.

Tiểu La cũng coi như hiếu thảo, nghe ngóng khắp nơi, cũng tìm hiểu ra được có lẽ đây là hư chứng, nhưng nhà họ vô cùng keo kiệt, không có ai chịu giải quyết cho họ, vì vậy, Tiểu La nghe ngóng khắp nơi, lại tìm được đất sét trắng.

Nói xong, họ trông mong mà nhìn ta, mong chờ ta đưa ra một phương pháp giải quyết, trông có vẻ cũng ngửi chán mùi chao rồi.

Chúng ta cũng xem như đã giải quyết không ít chuyện, có một cặp mắt tinh tường, chuyện này chắc chắn có liên quan đến người cầm gậy đâm La Bàn Tử kia.

Thế là ta bèn bảo lão La hình dung một chút, người kia còn có đặc trưng gì khác hay không?

La Bàn Tử nghĩ một hồi lâu rồi mới lên tiếng, đen như mực, ta cũng không thấy rõ mặt mũi - đúng rồi, trên đầu hắn hình như còn có một cái sừng.

Sừng là sao đây?

Trình Tinh Hà cũng buồn bực theo:

"Này Thất Tinh, chẳng lẽ là Ngưu Ma Vương hả?"

Ách Ba Lan bày tỏ không phục:

"Ngưu Ma Vương có hai cái sừng, theo ta thấy là Độc Giác Thú."

Hai người này tưởng tượng phong phú thật, trước mắt vẫn phải làm rõ, cụ thể là nhà họ đã đắc tội người mọc sừng kia như thế nào.

Nhưng vừa liếc mắt, ta phát hiện biểu cảm của người con dâu kia có chút là lạ, thấy ta nhìn nàng thì vội cúi đầu xuống.

Đương nhiên trong lòng ta có chút nghi ngờ, nhưng thấy không hỏi được gì từ người nhà này, ta lại bò tới chỗ tương đối cao, xem thử phong thủy của ngôi nhà này.

Theo như ý của người La gia, mảnh đất này là mảnh đất lành do tổ tiên để lại, di huấn có mây, đất này là đất lành, mặc kệ xảy ra chuyện gì đều không thể tu sửa.

Trông địa hình bình thường, là một gia đình phù hợp quy củ, những chỗ khác cũng không có chỗ nào đặc biệt xấu hoặc là đặc biệt tốt, còn về khí, rắc rối phức tạp, có nhiều cái không thấy rõ, ta nghi ngờ chuyện này không có liên quan gì đến phong thủy, vẫn là có liên quan đến người.

Khi ta đi từ trên phòng xuống thì đúng lúc trông thấy người con dâu kia đang kéo quần lên, hoảng loạn đi từ đằng sau ra phía trước, vừa nhìn thấy ta thì đỏ cả mặt.

Ta lập tức hiểu ra - người nhà này có thể nói là keo kiệt đến cực hạn - thứ bài tiết ra cũng phải gom góp ở vườn rau xanh đằng sau, giữ lại làm phân bón.

Có điều, với vị trí của nhà này, mặt dương cao, mặt âm ít, chính là tướng âm thịnh dương suy, trong nhà là đàn ông làm chủ, phụ nữ đứng ở bên cạnh, thấy người con dâu này co rúm run lẩy bẩy, lại không hỏi được gì từ cha con lão La, có lẽ có thể hỏi người con dâu này một chút.

Ta bèn ho khan một tiếng:

"Đại tỷ, trong nhà có tiền như vậy còn bắt ngươi phải sống những ngày tháng vất vả thế này cùng họ, cũng ấm ức lắm nhỉ."

Con dâu không ngờ rằng ta lại đáp lời nàng, nhất thời có dáng vẻ vừa mừng vừa lo, lắp bắp nói:

"Đâu…đâu có đâu, có thể cho ta ăn miếng cơm no, là ta mang ơn lắm rồi! Gì mà tiền với không tiền, nếu không có cha chồng và chồng ta, có lẽ ta đã chết đói từ lâu rồi."

Cẩn thận quan sát, ta còn nhìn ra thái dương của người con dâu này không cao, xuất thân bần hàn, có thể cha mẹ ruột đã không còn, hỏi tiếp mới biết hóa ra là trẻ em miền núi chạy nạn, lang thang đến trong thành phố, được La Bàn Tử nhận nuôi, đến bây giờ vẫn chưa có hộ khẩu.

Hay lắm, xã hội nào rồi mà còn có con dâu nuôi từ bé chứ?

Ta bèn tiếp tục hỏi con dâu, đúng rồi, nhà các ngươi có tiền như vậy là nhờ kinh doanh gì thế?

Con dâu lại biết rõ phương diện này như lòng bàn tay:

"Cha chồng và chồng ta đều rất có bản lĩnh, thu lại rác rưởi, mấy ngày trước bán thùng giấy còn kiếm được không ít đó, đúng rồi, thỉnh thoảng còn trộm thép, đúng lúc tiền sắt cũng về, cha chồng ta có bản lĩnh nhất, còn nhặt được một cái máy ép dầu, lên xưởng thức ăn gia súc ở bên cạnh là có thể ép dầu..."

Nghe có vẻ thật sự là làm đủ thứ, dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Cũng thật là mỗi người một cách sống, rốt cuộc là La Bàn Tử giữ những số tiền đó để làm gì, sống không muốn mang ra, chết không thể mang theo.

Nghe một chuỗi không rõ đầu đuôi, ta dứt khoát hỏi con dâu:

"Đúng rồi, đại tỷ, cái người mọc sừng dài trên đầu ấy, có phải ngươi có chút ấn tượng gì đó đúng không?"

Con dâu nghe thấy ta hỏi chuyện này thì lập tức tỉnh táo lại:

"Sư phụ ngươi đúng là cái gì cũng biết, làm sao ngươi nhìn ra được thế?"

Ta lập tức vui mừng, bèn bảo con dâu nói thử cho ta nghe, rốt cuộc đó là người như thế nào?

Lúc này con dâu nói với ta:

"Ta cũng không biết, có điều, ta từng thấy ở một nơi."

Chương 750: Tiệc Quế Hoa

"Ở đâu?"

Con dâu vội nói:

"Trong miếu!"

Vậy là đúng rồi...Ở đây có một chút thần khí quẩn quanh, chẳng lẽ thật sự là người ăn hương khói?

Trong lòng ta lập tức hụt hẫng - nếu đúng như vậy thì đây không phải là chuyện mà một người cấp Huyền như ta có thể xử lý, quả nhiên lại không phải là cái bánh dễ gặm gì.

Có điều, chuyện này đã ôm vào rồi thì dù thế nào cũng phải lo liệu tiếp, ta bèn hỏi con dâu cái miếu kia ở đâu?

Con dâu vội nói:

"Cái miếu đó cách nhà chúng ta không xa, ta dẫn ngươi đi xem thử."

Ta nổi hứng:

"Đại tỷ, ngươi đã biết trước rồi, tại sao không nói cho cha chồng và chồng ngươi biết sớm?"

Con dâu ngượng ngùng nói:

"Ta từng nói rồi, nhưng họ nói ta thì biết cái gì, cũng không ai nghe lời ta cả."

Lão La và tiểu La nghe ta nói muốn đi thăm miếu thì chẳng hiểu ra sao, La Bàn Tử lẩm bẩm, nói nếu như cầu thần bái Phật có tác dụng thì họ đã tự đi rồi, còn cần phải tìm ta xử lý chắc?

Tiểu La lại cho rằng, dù sao cũng là vì tiết kiệm tiền hương hỏa nên chúng ta không đi, thằng nhóc này chịu bỏ tiền cho chúng ta thì cũng chẳng có lý nào lại ngăn cản.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan thấy chúng ta đi ra thì cũng đi theo:

"Mọe nó, cuối cùng cũng được đi hít thở không khí rồi."

Ngôi miếu kia quả thật cách nhà họ không xa, tuy không lớn nhưng kiến trúc vô cùng tinh xảo và có nét cổ xưa, người lui tới dạo chơi thăm viếng cũng không ít.

Nhìn kỹ lại bảng tên của ngôi miếu này, chúng ta đều có chút ngoài ý muốn.

Bình thường thấy miếu Quan Âm, miếu Quan Công, đều có thể tưởng tượng được, nhưng chữ vàng viết trên bảng tên của ngôi miếu này lại là "Miếu Quế Hoa".

…

Trình Tinh Hà tức khắc hứng thú:

“Gì đây, cây hoa quế tu tiên thành công à?”

Con dâu vội lắc đầu, nói không phải, miếu hoa quế thờ Quế Hoa nương nương. Quế Hoa nương nương hiền từ, nhân hậu, là vị thần của chữa bệnh và cứu tế.

Theo truyền thuyết, vào buổi tối của ngày mười bốn tháng Tám một năm nọ, có một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp đến thăm viếng nhà của tộc trưởng nơi này, bảo tộc trưởng động viên toàn bộ người trong thôn làm ba việc, việc thứ nhất là mọi gia đình cắt một cây xương bồ dưới đất treo trước cửa nhà, thứ hai là cho nàng một con dao từng giết nhiều con trâu, thứ ba là ngày mười lăm không được ra ngoài.

Tộc trưởng cảm thấy yêu cầu này vô cùng kỳ quặc, nhưng hắn thấy người phụ nữ không giống người bình thường, ma xui quỷ khiến thế nào lại đồng ý.

Đến ngày hôm đó, từng nhà treo xương bồ lên rồi nấp sau cánh cửa, bọn họ nhìn thấy người phụ nữ nọ đứng ở cửa thôn, tiếp theo, một nhóm gì đó đông nghịt từ đằng xa đi đến.

Ngay khi mọi người nhìn thấy rõ những thứ đó là gì thì trợn tròn mắt, đó một là bầy thanh ngưu!

Khi ấy có người tỏ ra khó chịu, nói người phụ nữ này không có chúng ta ra ngoài có phải là muốn chiếm hết số trâu ấy cho riêng mình không?

Có vài người tham lam, muốn đi ra ngoài ăn hôi, lén lút bắt vài con trâu vào nhà.

Kết quả là mấy người đó vừa kéo trâu vào nhà thì há hốc mồm, bọn họ nhìn thấy trên đầu những con trâu ấy chỉ có một chiếc sừng.

Theo truyền thuyết trong vùng, trâu một sừng là do tà ma biến thành!

Mà những con trâu ấy đâm vào những người kia rồi biến mất.

Đám trâu còn lại xông vào thôn, ý đồ đẩy cửa vào nhà, nhưng nhà nào cũng treo cây xương bồ trước cửa nên chúng không vào được, còn người phụ nữ xinh đẹp nọ giơ dao mổ trâu lên, chém bầy trâu một sừng khiến chúng kêu rên liên tục, phải chạy ra khỏi thôn.

Sau khi người phụ nữ đuổi theo bầy trâu, thôn dân định nói lời cảm ơn thì phát hiện người phụ nữ đã biến mất.

Người dân trong thôn bàn tán sôi nổi, người xa quê trở về báo tin, nói rằng thôn trấn bên cạnh có ôn dịch, dịch bệnh lan đến phía bắc, đáng lẽ thôn của chúng ta cũng sẽ gặp nạn.

Nhưng trong thôn ngoại trừ mấy người tham lam toan bắt trâu sau đó bị sốt cao, nổi mẩn khắp người thì phần lớn đều không mắc ôn dịch.

Nhờ thế những thôn dân này mới biết, người phụ nữ nọ không phải người phàm.

Mọi người lập tức đội ơn người phụ nữ ấy, muốn cảm ơn nàng, nhưng người phụ nữ đã biến mất, không tìm thấy tung tích, đột nhiên tộc trưởng nhớ ra, nói người phụ nữ ấy có gài một cành hoa quế vàng nhạt bên tóc mai.

Khi ấy là mùa hoa quế tỏa hương.

Vì thế, người dân địa phương gọi người phụ nữ ấy là Quế Hoa nương nương, xây cho nàng một ngôi miếu hoa quế ngay trong vùng, hương khói nghi ngút, hơn nữa từ khi miếu được xây lên, trong thôn chưa bao giờ xảy ra ôn dịch.

Hiện tại đúng độ cuối mùa hoa quế, trong miếu trồng rất nhiều cây hoa quế, hương thơm ngào ngạt tỏa khắp sân, Trình Tinh Hà ngửi mùi thơm mà chảy nước bọt, hắn lải nhải xong việc thể nào cũng phải đánh chén một bữa tiệc hoa quế.

Chương 751: Đắc Tội Quế Hoa Nương Nương

Vào trong miếu thắp hương, quả nhiên bọn ta nhìn thấy tượng thần nữ xinh đẹp trên bàn thờ, diện mạo trông đoan trang mỹ lệ vô cùng.

Cô con dâu chỉ cho ta xem:

“Sư phụ ngươi xem, kia chẳng phải là thứ mọc sừng sao?”

Ta nhìn theo hướng con dâu chỉ, đúng như ta suy đoán, nơi đó có vài bức tượng.

Tượng được nặn theo đủ mọi hình dạng quỷ ôn dịch để Quế Hoa nương nương xua đuổi, trên đầu chúng đều mọc một chiếc sừng.

Trình Tinh Hà cũng trông thấy những bức tượng ấy:

“CMN, hóa ra La mập đắc tội quỷ quỷ ôn dịch ở đây, thảo nào hắn lại mắc thứ bệnh đó.”

Ta thấy rõ thần khí quanh quẩn trong nhà La mập giống hệt thần khí trong miếu hoa quế.

Đã tìm ra nguyên do, ta bèn hỏi cô con dâu:

“Thế cha chồng của ngươi sao lại đắc tội quỷ ôn dịch?”

Trình Tinh Hà bỗng chen mồm:

“Hay là loại người hay ham món lợi nhỏ như hắn từng trộm đồ trong miếu hoa quế? Các ngươi có thể làm mọi thứ chỉ vì chút lợi ích cỏn con.”

Đắc tội quỷ thần, tất nhiên phải chịu báo ứng nghiêm trọng.

Ai ngờ con dâu lại lắc đầu khó hiểu:

“Hắn không hề phạm tội gì cả! Cha chồng của ta sợ đến đây phải tốn tiền nhang đèn nên chưa từng đến lần nào!”

Ta ngớ ra, thế thì lạ thật, không phải vậy thì tại sao hắn lại bị quỷ ôn dịch đâm cho toàn thân đầy bọc mủ hôi thối?

Con dâu sợ bọn ta không tin, bèn chỉ vào người trông coi miếu ở cửa ra vào, nói hắn và cha chồng ta quen biết đã lâu, không tin thì đi hỏi hắn.

Sau khi đi hỏi, người trông miếu lắc đầu liên tục:

“Cái lão vắt chày ra nước ấy á? Ta cũng khuyên hắn dâng hương cho Quế Hoa nương nương để cầu bình an rồi đấy, mà hắn đâu có nghe, không chịu đến đây lần nào, giờ thì ngu chưa? Báo ứng cả thôi.”

Ta chưa từng nghe đến việc không đến miếu dâng hương sẽ bị thần tiên khiển trách, thần tiên có thể hưởng hương khói thì sao có thể hẹp hòi như vậy được.

Ta quay đầu lại nhìn miếu hoa quế, càng lúc càng khó hiểu, manh mối đến đây là đứt đoàn.

Trình Tinh Hà vỗ vai ta, nhỏ giọng nói:

“Này, Thất Tinh, ta mách ngươi một kế, ngươi nghe không?”

Ta cảm thấy hứng thú:

“Nói đi.”

Trình Tinh Hà nói với giọng đắc ý:

“Ngươi đi mua một ít ô mai, mơ đen, mơ vàng, mơ xanh, càng chua càng tốt.”

Ta nhíu mày:

“Ngươi mang thai à?”

Ta cũng hiểu biết đôi chút, thèm chua sinh con trai, thèm cay sinh con gái, lần này là cậu nhóc kháu khỉnh đây.

Trình Tinh Hà đập đầu ta:

“Bảo ngươi chuẩn bị thì cứ đi đi, nhưng mà thêm một xấp vàng mã, một bó nhang.”

Nghe đến vàng mã và nhang, ta mới biết hắn định làm gì.

Hắn nháy mắt ra hiệu cho ta nhìn Ách Ba Lan:

“Có sẵn âm dương nhân ở đây, cớ sao không dùng.”

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, bọn ta cúng mơ và hóa vàng ngay sau miếu hoa quế, quả nhiên chẳng bao lâu sau một cơn gió xoáy nho nhỏ từ từ xuất hiện.

Chiêu này gọi là kính lương chiêu hồn.

Những cô hồn dã quẻ sau khi chết bị quên đi, không kịp ăn hương khói, quanh năm chịu đói, đôi khi buộc phải đâm vào người đi đêm về, lừa lấy vàng mã, đồ cúng.

Kính lương tức là khi thờ cúng không nói tên, cô hồn dã quỷ trong vùng cũng có thể ăn, để trao đổi, nó ăn xong kính lương của ngươi thì ngươi có thể hỏi vài câu.

Cơn gió lốc này chính là người chết để ăn kính lương, có thể thấy nó khá nhát gan.

Ách Ba Lan còn đang quan sát tại sao ô mai lại có nhiều loại như thế thì bị Trình Tinh Hà đẩy vào trong gió lốc.

Ách Ba Lan lảo đảo, đến khi đứng lên, ánh mắt của hắn nhìn bọn ta đã thay đổi. Tuy bình thường hắn mặc đồ nữ nhưng có thể xem như kiểu người hiên ngang oai hùng, còn bây giờ trông hắn uốn éo, ngượng nghịu, đi lại uyển chuyển nhẹ nhàng, thậm chí bàn tay còn tạo dáng lan hoa chỉ:

“Đại gia, có chuyện gì hỏi nô sao?”

Nói thì nói vậy nhưng mắt hắn cứ dán mắt chặt vào các loại ô mai trên đĩa, yết hầu động đậy, hình như sắp chảy nước miếng rồi.

Trình Tinh Hà xua tay:

“Ăn đi.”

Ách Ba Lan nghe thấy thì lập tức nhào tới ăn ngấu nghiến như chết đói, ta nhìn mà miệng ứa nước bọt.

Ta thế mới biết, thì ra phụ nữ sau khi chết chết thích ăn đồ chua, bởi vậy ô mai có sức hấp dẫn không thể chối từ với một số người phụ nữ đã chết, so với người chết là nam thì người chết nữ giới có nguồn tin tức nhanh nhạy hơn.

Trình Tinh Hà đắc ý nghiêng đầu ra hiệu cho ta ý bảo ta hỏi đi, ta đằng hắng một tiếng rồi hỏi chuyện của La mập.

“Ách Ba Lan” vừa ăn ô mai vừa cau mày nói:

“La mập nào cơ? Trong số những vị thần trong khu này thì Quế Hoa nương nương khoan dung, ôn hòa nhất rồi, còn có chuyện này sao?”

Ta lập tức nhìn về phía Trình Tinh Hà, chẳng lẽ lại kính lương miễn phí một lần à?

Trình Tinh Hà hơi xấu hổ:

“Là...Là người đắc tội Quế Hoa nương nương rồi bị quỷ ôn dịch của Quế Hoa nương nương đâm cho ấy!”

Chương 752: Đi Vệ Sinh

Nghe thế, “Ách Ba Lan” sực nhớ ra:

“Thảo nào, hóa ra là tên mập chết bầm! Nói đến tên mập ấy thì nô biết, ôi chao, tên mập mạp khốn nạn ấy hại Quế Hoa nương nương thê thảm lắm! Theo nô thấy, loại hình phạt đó vẫn còn quá nhẹ.”

Ta lên tinh thần, bảo nàng nói kỹ càng.

“Ách Ba Lan” thở dài:

“Đại gia chỉ cần đi hỏi La mập là được, hỏi xem hắn trộn cái thứ quái quỷ gì vào dầu?”

Dầu...À, đúng rồi, cô con dâu có nói La mập mang về một chiếc máy ép dầu.

Nhưng mà chuyện này thì liên quan gì đến Quế Hoa nương nương?

Không đợi ta hỏi, “Ách Ba Lan” đã nói tiếp:

“Vì chuyện này mà Quế Hoa nương nương nguyên khí đại thương, hiện giờ nơi này sắp gặp nạn lớn rồi...Không chỉ riêng La mập, mà tất cả mọi người trong thành phố đều sẽ gặp xúi quẩy như La mập!”

Nói xong, nàng còn cười hì hì:

“Không biết có lang quân nào tuấn tú như đại gia xuống làm bạn với nô không…”

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, thế là có ý gì, thành phố này sắp có tai họa ư?

Ta đang định hỏi tiếp thì đột nhiên Ách Ba Lan nhìn chằm chằm vào bọn ta với vẻ mặt kinh hoàng, một tay nhét toàn bộ số ô mai còn lại vào trong miệng nuốt trọn rồi quay người bỏ chạy.

Nhưng hắn vừa chạy đi thì ra khỏi phạm vi tàn hương, ngay lập tức ngã xuống, một cơn gió lốc bay ra khỏi cơ thể của Ách Ba Lan, cuốn theo tro giấy và tàn hương vừa mới đốt và biến mất.

Trình Tinh Hà ngớ ra:

“Ơ, còn chưa nói xong mà, ăn uống no đủ là đi luôn, có đạo đức nghề nghiệp không vậy, chạy đi đầu thai à!”

Không đúng, rõ ràng vừa rồi nàng rất phối hợp, ta cảm thấy hình như nàng nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Ta lập tức quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy tà khí lởn vởn bao phủ khắp thành phố này từ lúc nào không hay.

Những luồng tà khí đó có màu xanh và đen, đem đến cảm giác bất tường.

Ta chỉ vào hướng đó bảo Trình Tinh Hà cũng nhìn xem, hắn quan sát luồng tà khí đó cẩn thận, sắc mặt bỗng chốc trở nên trắng bệch:

“CMN, Thất Tinh, chúng ta đi mau thôi…Ngươi biết đó là gì không? Có một con quỷ ôn dịch màu xanh có một sừng đang vào xem từng hộ gia đình đấy!”

Trái tim ta vọt lên tận cổ họng, ta đã đoán ra được chuyện này là thế nào rồi.

Mà Ách Ba Lan cũng tỉnh lại và bò dậy, hắn nghiêng đầu, nôn ra nước chua, mặt xanh mét:

“Chua quá…Ta ăn thứ này lúc nào vậy…”

Ta nhắc Ách Ba Lan vào trong miếu xem xét, thấy tà khí càng ngày càng dày đặc hơn, như thể sắp nhấn chìm nơi này.

Trình Tinh Hà nói nhỏ:

“Hình như quỷ ôn dịch đang đi dò đường, mà đã có dò đường thì đội quân cũng sắp tới rồi…”

Đúng vậy, hiện nay Quế Hoa nương nương bị thương nặng, không ai có thể ngăn cản quỷ ôn dịch!

Ta vào trong miếu tìm con dâu rồi chạy ngay đến nhà La mập.

Cha con La mập đang ăn cơm, mà những món họ ăn trông cũng thật là kỳ lạ, một miếng dưa muối ngâm nước, người một nhà xé bánh bao chay thành miếng nhỏ rồi nhúng trong nước dưa muối ăn như nhúng lẩu.

Bánh bao đã có những đốm mốc xanh, hiển nhiên là tiệm bánh bao vứt đi không cần nữa.

Tiểu La ngâm bánh hơi lâu, hút quá nhiều nước canh, bị La mập dùng đũa hất ra.

Tuy vậy, khi nhìn thấy bọn ta vào nhà, Tiểu La nhanh chóng lấy giấy báo che cơm canh lại, sợ bọn ta cũng đòi một bát canh:

“Các ngươi, các ngươi trở về nhanh thế.”

Ta hỏi ngay:

“La mập, nếu ngươi không muốn tiếp tục chịu khổ thì nói chân tướng cho ta biết, rốt cuộc dầu của ngươi có vấn đề gì?”

La mập nghe ta hỏi xong thì giật mình, hắn lắp bắp:

“Ngươi có ý gì, dầu của ta, dầu của ta vừa tốt vừa rẻ, có người nào bảo không tốt đâu…”

Tiểu La nghe thế cũng khó hiểu:

“Dầu làm sao cơ?”

Tên La mập này, sắp chết đến nơi rồi còn không biết hối cải, đáng đời phải chịu khổ.

Ta lập tức nhìn con dâu:

“Ngươi nói đi, nói cho ta biết dầu của nhà các ngươi đặt ở đâu?”

Con dâu nghe ta hỏi thì nhìn cha con nhà họ La, hiển nhiên không dám tự quyết định.

La mập vội nói:

“Không được, đó là bí mật thương mại…”

“Bí cái khỉ gió, sắp chết rồi mà ngươi còn không biết xấu hổ giấu giếm à!”

Không ngờ bạn già họ Là im lặng từ đầu đến giờ bỗng vứt bánh bao đi, đứng dậy dẫn bọn ta đến nhà kho:

“Muốn chết thì đi mà chết với tiền của ngươi ấy.”

La mập không ngờ bạn già nhà mình lại có ngày bùng nổ, hắn từ trên giường bật dậy, há miệng định lên tiếng nhưng lời nói sắp thốt ra thì sửa miệng:

“Tiểu La, ngươi nhặt bánh bao của mẹ ngươi lên, lãng phí thức ăn là sẽ bị thiên lôi đánh đấy…”

Máy ép dầu được đặt sau nhà, vừa ra sau nhà đã ngửi thấy một mùi hương rất khó ngửi, nhưng mùi này không giống với mùi tỏa ra từ người La mập, mà nó như mùi thối ở cầu tiêu.

Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, con dâu đi vệ sinh cũng ở vị trí này.

Chương 753: Vậy Thì Dễ Bàn Rồi

Ta quan sát cẩn thận, trước mắt là hai cái vạc lớn, bà vợ thở hổn hển:

“Ông già nhà tôi bị quỷ ám, ngươi xem đi…”

Đó là một vạc dầu và một vạc uế vật.

Bấy giờ ta mới hiểu ra, thì ra sau khi ép dầu, La mập còn đổ thêm nước phân vào trong lúc lọc dầu như thêm nước thịt, để tăng trọng lượng của dầu, bán được nhiều.

Nghe vậy, Trình Tinh Hà thiếu điều nôn ra:

“Dầu này…”

Bạn già thở dài:

“Dầu này không phải dùng để ăn, đây là…Dầu thắp.”

Bạn già kể lại cho bọn ta nghe mọi việc.

Thì ra, La mập và người trông coi miếu hoa quế quen biết nhau đã lâu, từng nghe người đó nói thiện nam tín nữ đến cầu xin thần linh hay dâng đèn cúng, miếu sẽ mua dầu lạc trường kỳ để cúng thần, giá dầu thắp không hề rẻ.

Khi ấy La mập rất hâm mộ, nói rằng hóa ra tiền nhang đèn có nguồn gốc như vậy, trong miếu kiếm tiền dễ thật.

Sau một thời gian, hắn nhặt được máy ép dầu không ai cần, đột nhiên nảy ra một ý tưởng đầu cơ trục lợi: Với quan hệ giữa mình và người trông miếu, chỉ cần mình sản xuất dầu thắp thì chắc chắn người trông miếu sẽ mua dầu của mình!

Vốn dĩ tự mình ép dầu cũng đã kiếm được tiền rồi, nhưng La mập lòng tham không đáy, hắn bán thiếu cân thiếu lượng quen rồi, làm ăn với người khác phải nói là cực kỳ kẹt xỉ, lúc bán thùng carton còn phải ngâm nước để tăng trọng lượng lên, thế là nảy ra kế "rót nước".

Sau vài lần thí nghiệm, hắn phát hiện khi lọc dầu trộn thêm chất thải khó bị phát hiện nhất, bèn sản xuất lượng lớn "dầu bẩn", bán cho người trông miếu với giá thị trường.

Người trông miếu thấy gia cảnh nhà hắn "khó khăn" nên luôn thông cảm cho hắn, vì thế giúp hắn, không mua dầu thắp của nguồn cung ứng dầu lạc cũ nữa mà chuyển sang mua dầu của hắn để cúng bái Quế Hoa nương nương.

Mọi người đều biết thần tiên ăn nhang đèn của tín đồ, ngươi cúng thứ uế vật này cho Quế Hoa nương nương thì đương nhiên một vị thần như Quế Hoa nương nương sẽ gặp tai bay vạ gió!

Vì vậy...Quế Hoa nương nương mới bị tổn thương nghiêm trọng.

Trách nhiệm của Quế Hoa nương nương là xua đuổi quỷ ôn dịch cho địa phương, chắc chắn quỷ ôn dịch cực kỳ hận Quế Hoa nương nương.

Bây giờ Quế Hoa nương nương xảy ra chuyện, nhóm quỷ ôn dịch đương nhiên sẽ không để vuột cơ hội này, chúng phải đi ra quấy phá!

Trình Tinh Hà cũng hiểu, hắn nhổ nước bọt vào vạc, mắng:

"Khiến hắn sinh bọc mủ mà thôi, hời cho hắn quá rồi!"

Nếu quỷ ôn dịch làm loạn thì tất cả mọi người trong thành phố đều không thể tránh khỏi tai họa.

Không thể khoanh tay đứng nhìn được, có vô số sinh mạng trong thành phố này.

Ách Ba Lan cũng biết điều này:

“Ca, làm sao bây giờ?”

Còn có thể làm sao, Quế Hoa nương nương bị cúng cho loại dầu bẩn này, không biết bây giờ ra sao, thân mình còn chưa lo xong, làm sao có thể xử lý quỷ ôn dịch? Chỉ sợ còn chẳng có đủ năng lực hiển linh.

Huống chi thời đại bây giờ không giống ngày trước, ngươi bảo những người hiện đại đi tìm cây xương bồ treo trước cửa, không được ra ngoài vào hôm nào đó thì bọn họ nghe theo ngươi mới là lạ.

Cây xương bồ, dao mổ trâu…

Ta đang suy nghĩ, Trình Tinh Hà bỗng lên tiếng:

“Không ổn rồi, Thất Tinh, ta nhìn thấy quỷ ôn dịch lục tục tập trung bên ngoài rồi, chắc chắn tối nay bọn chúng sẽ vào thành phố.”

Nói cách khác, trước khi trời tối bọn ta phải nghĩ cách, bằng không sẽ không kịp.

Đúng lúc này, con trai của La mập tới, hiển nhiên hắn đã mất kiên nhẫn:

“Cha ta còn đang khó chịu lắm đấy, thế mà các ngươi còn có tâm trạng ở đây xì xào to nhỏ, vạc các ngươi cũng thấy rồi, đã nghĩ ra cách chưa?”

Ta nhìn chằm chằm vào Tiểu La, bỗng nảy ra một ý:

“Ngươi cảm thấy cha ngươi quan trọng hơn hay tiền quan trọng hơn?”

Tiểu La sửng sốt:

“Ngươi nói vớ vẩn cái gì thế, không có tiền thì có thể kiếm thêm, cha ta chết rồi thì không thể trở lại nữa, đương nhiên là cha ta quan trọng.”

Tiểu La rất tỉnh táo ở phương diện này.

Vì thế ta nói:

“Hiện nay có một cơ hội để cứu cha ngươi, nhưng cần tiêu tốn rất nhiều tiền, ngươi bằng lòng không?”

Tiểu La chần chừ:

“Bao nhiêu?”

“Táng gia bại sản.”

Tiểu La co rúm lại, nhưng đột nhiên tiếng La mập kêu than vang lên không ngừng, mùi hôi thối càng ngày càng nồng nặc hơn, Tiểu La cũng biết, hiện nay ngoại trừ ta, sợ rằng không có ai có thể giúp hắn nghĩ cách giải quyết.

Thế nên hắn cắn răng trả lời:

“Có tác dụng thì không sao, nếu không có tác dụng thì ta chết cũng sẽ không tha cho ngươi.”

Vậy thì dễ bàn rồi.

Ta lập tức bảo Tiểu La lấy tiền đi phát thông báo khẩn cấp ngay lập tức, báo cho tất cả người dân trong thành phố đi tìm cây xương bồ, mỗi nhà một nắm treo trước cửa, chỉ cần treo xương bồ trong hôm nay, đồng thời cả đêm không ra khỏi nhà, buổi sáng ngày mai có thể đến nhà họ La lấy một nghìn tệ.

Chương 754: Xấu Hổ

Tiểu La nghe xong thì trợn tròn mắt:

“Ngươi điên à, trong thành phố có bao nhiêu hộ gia đình, mỗi hộ một nghìn thì nhà bọn ta sống kiểu gì nữa?”

Với mức sống của nhà các ngươi bây giờ, có tiền hay không thì có gì khác nhau.

Ta bèn nói, chẳng phải nhà các ngươi đề xướng liệu pháp lấy máu sao? Tương tự như lấy máu mang mùi hôi ra ngoài, tán tài cũng có thể đẩy uế khí ra, dù sao với tình hình hiện tại, bọc mủ trên người cha ngươi sẽ ngày một nghiêm trọng hơn, ngươi muốn cha ngươi sống sót hay là bị giày vò đến chết, tự ngươi chọn đi.

Tiểu La cắn răng mãi, trán nổi gân xanh, cuối cùng mới thở hắt ra một hơi:

“Nhưng tiền đều do cha ta giữ…”

Ta nói ngươi cứ yên tâm, ta biết cha ngươi cất tiền ở đâu.

Ta đã nhận ra cái đệm quân đội mà La mập đang nằm có bí mật, tuy nó rất bẩn thỉu nhưng lại mang theo tài khí khó có thể đè ép.

Cả cuộc đời hắn keo kiệt đến mức này, coi tiền quan trọng hơn cả mạng sống, đương nhiên không thể rời xa số tiền bảo bối của mình dù chỉ một phút đồng hồ.

Bấy giờ Tiểu La mới hiểu ra, hắn nói thảo nào cha ta ngoại trừ đi vệ sinh thì lúc nào cũng mang theo tấm đệm ấy…

Lấy có trị liệu, ta lừa La mập ra sân, La mập còn khăng khăng đòi lấy nệm theo, bị ta lườm vài lần thì không lên tiếng nữa.

Tiểu La và Trình Tinh Hà lập đệm ra, ta nghe thấy tiếng xuýt xoa vang lên trong nhà.

Tìm được rồi.

Nhưng La mập đã sinh ra chấp niệm với tiền của mình, hắn còn muốn quay đầu đi vào nhà kéo đệm theo, nhưng đột nhiên ngã quỵ.

Ta cho hắn dùng Tam Bộ Túy, đã trao đổi về liều lượng với Bạch Hoắc Hương, đủ để hắn ngủ hết đêm nay, đồng thời cũng coi như giúp hắn đỡ khổ một đêm.

Trình Tinh Hà thấy thế thì lập tức vẫy tay gọi ta:

“Thất Tinh, ngươi mau nhìn xem, không ngờ La mập có nhiều tiền lắm!”

Có tiền chỉ là bước đầu tiên, chuyện khó hơn còn đang chờ ở phía sau.

Dù nghĩ vậy, khi ta đi vào xem thử thì cũng ngớ ra, bên trong tấm đệm chất đầy thẻ ngân hàng.

La mập quán triệt nguyên tắc không bao giờ bỏ trứng gà vào cùng một giỏ, hắn làm nhiều loại thẻ ngân hàng ở các ngân hàng khác nhau, không chỉ thế còn có rất nhiều ngoại tệ mạnh như cây vàng, bởi vì La mập sợ ngân hàng vỡ nợ nên chuẩn bị sẵn đường lui.

Tiểu La biết mật mã của cha hắn, tất cả đều đặt là 1818 cho may mắn.

Kiểm tra tài khoản, quả thực đủ để phát cho người trong thành phố rồi.

Trình Tinh Hà nuốt nước bọt:

“Ngươi nói xem hắn có nhiều tiền vậy mà không dùng là để làm gì?”

Mỗi người một chí thôi, ai biết hắn nghĩ thế nào.

Tin treo xương bồ trước cửa có thể nhận tiền truyền khắp thành phố, ngay từ đầu mọi người không tin, còn có người chạy tới tận nơi hỏi có phải là lừa đảo tiếp thị gì không?

Ta bèn khuyên họ, không phải chỉ là nhổ một gốc xương bồ thôi à? Một nghìn tệ đấy! Số tiền ấy không làm được chuyện gì to tát, nhưng mua quần áo quần áo cho người trong nhà, hoặc là mua đồ chơi cho cháu gái thì vẫn dư sức, tại sao không thử!

Lừa ngươi thì được cái gì? Các ngươi tham gia hoạt động khuyến mãi lấy trứng gà còn phải xếp hàng, việc này không lời hơn nhận trứng gà miễn phí à.

Những người đó nghe xong cảm thấy có lý, thế là tranh nhau đến ven ao hồ nhổ xương bồ.

Trình Tinh Hà lo lắng:

“Này, bọn ta nhổ xương bồ rồi mà không treo trên cửa hoặc là buổi tối vẫn khăng khăng ra ngoài thì làm sao bây giờ? Làm gì có ai giám sát họ đâu!”

Ta trả lời:

“Đã nói hết nước hết cái rồi, nếu họ khăng khăng bội ước thì gặp phải quỷ ôn dịch cũng là báo ứng của họ.”

Giống như những người đi ra ngoài kéo trâu về nhà vậy.

Tin tức nhanh chóng lan ra toàn bộ thành phố, có người có năng lực đi nhổ cây xương bồ, nhưng cũng có những đứa trẻ bị bỏ lại ở nhà một mình hoặc người già không thể đi ra ngoài, ta và Trình Tinh Hà, Ách Ba Lan cõng xương bồ, vọng khí khắp các nơi tìm kiếm những hộ gia đình như thế để treo xương bồ trước cửa cho họ.

Nhưng thành phố quá lớn, chỉ với sức lực của ba người bọn ta chưa chắc đã có thể hoàn thành công việc này trước khi trời tối, ta bèn gọi Hôi Bách Thương ra giúp.

Nhưng trùng hợp là đợt trước nơi này mới có hành động diệt chuột, Hôi Bách Hương gọi được rất ít đồng loại đến giúp đỡ.

Bọn ta đang sốt ruột, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chó sủa vang lên sau lưng.

Ta quay đầu lại nhìn, tức thì sửng sốt, đằng sau là hơn một trăm con chó gỗ, con nào cũng treo vài bó xương bồ trên người.

Cố thọt đang đứng phía sau bầy chó, híp mắt mỉm cười với bọn ta!

Hóa ra hắn cũng biết chuyện này rồi.

Cố thọt nghiêng đầu:

“Nhóc con, ngươi quả thực đang làm đại sự.”

Được hắn khen, ta cảm thấy xấu hổ, vội xua tay:

“Ai phát hiện chuyện này cũng sẽ làm vậy thôi.”

Chương 755: Quỷ Ôn Dịch

Nhưng Cố thọt lắc đầu nghiêm túc:

“Ngươi không giống những người khác.”

Trình Tinh Hà nghe thế thì còn đắc ý hơn cả ta:

“Lão thọt ngươi cũng tinh mắt đấy.”

Ách Ba Lan cũng gật đầu tán đồng.

Thật ra, ta từng nghe nhiều người nói như thế rồi, nhưng đến bây giờ ta vẫn không biết rốt cuộc ta khác với mọi người ở điểm nào.

Cứ thế bận rộn suốt một ngày, mãi mới phân phát xương bồ xong xuôi, Trình Tinh Hà huých vai ta, ý bảo ta nhìn lên trời.

Ở phía tây, ngôi sao đầu tiên đã hiện lên trên bầu trời đêm.

Đến lúc rồi…

Nhưng đột nhiên, ta cảm nhận được một luồng tà khí xuất hiện, ta quay ngoắt lại, Trình Tinh Hà cũng quay đầu lại theo tầm mắt của ta, sắc mặt của hắn thoắt cái thay đổi, “vụt”, hắn vung sợi dây đỏ trong tay ra:

“Chết tiệt, quỷ ôn dịch vội vàng quá vậy, sao mà đến sớm thế…”

Ta kéo Trình Tinh Hà lại:

“Không, luồng khí này không giống khí của quỷ ôn dịch đi điều tra từng nhà.”

Quỷ ôn dịch này có thần khí, là người hầu của Quế Hoa nương nương!

Ta ngưng khí vào tai, nghe thấy âm thanh vang lên sau lưng.

Âm thanh ấy cứ ê a như giọng trẻ con:

“Quế Hoa nương nương nói, đa tạ lang quân giúp đỡ phân phát cây xương bồ, chỉ có điều lần này quỷ ôn dịch rất đông, nương nương bảo tiểu nhân chuyền lời, mong lang quân chớ miễn cưỡng khéo còn bị hại, chi bằng đi mau, nương nương được người dân ở đây thờ cúng, chuyện quỷ ôn dịch là trách nhiệm của nương nương, nương nương sẽ tự mình đối phó với chúng.”

Trình Tinh Hà cũng nghe thấy, hắn nói nhỏ:

“Nếu là vậy thì chúng ta gần như đã làm xong những việc nên làm rồi, giờ thì đi thôi nhỉ? Quỷ ôn dịch không phải trò đùa đâu, mỗi người có một chuyên môn riêng mà.”

Trước đó ta bảo Tiểu La đi mua dầu lạc tốt nhất về thay cho số dầu bẩn ở miếu hoa quế, chẳng lẽ Quế Hoa nương nương đã khôi phục rồi?

Thế thì tốt quá.

Đột nhiên, một hồi trống dài vang lên.

Trình Tinh Hà nhìn về hướng phát ra tiếng trống, hắn nghệt mặt ra ngay lập tức:

“Trời ạ, đại quân quỷ ôn dịch đến rồi!”

Ta cũng thấy rồi, tà khí tràn ngập bên ngoài thành phố, tràn tới như hồng thủy.

Đúng vậy, bị Quế Hoa nương nương trấn áp đã lâu, đám quỷ ôn dịch này chắc chắn rất sốt ruột, chúng đã chờ cơ hội này không biết bao nhiêu lâu rồi.

Cùng lúc đó, một luồng thần khí cũng xuất hiện ở cổng thành phố.

Trình Tinh Hà thấy rõ ràng, hắn nói nhỏ:

“Thế trận lớn quá.”

Ta ngưng khí vào mắt, thấy được một nhóm bóng đen mờ mờ.

Như thể vô số tùy tùng khiêng một chiếc kiệu lớn.

Thần khí xuất hiện trong kiệu.

Thế nhưng luồng thần khí này không cao, trước kia ta từng thấy thần khí của Tiêu Tương, đồ sộ hơn thế này nhiều.

“Rầm…rầm…”

Đúng lúc này, ngoài thành phố dậy tiếng vang, tà khí cuồn cuộn xông vào cổng thành phố.

Nhưng thần khí trong kiệu chặn trước cổng thành phố như một lá chăn, tà khí bị ngăn cản bên ngoài, không vào được.

Ta thở phào một hơi, nghĩ thầm vậy là có thể yên tâm rồi, Trình Tinh Hà cũng gật đầu với ta, ý bảo có thể trở về đi ngủ.

Hôm nay chạy cả ngày cũng mệt mỏi rồi, ta đang định đồng ý thì đột nhiên Ách Ba Lan túm lấy ta:

“Ca, không ổn, ngươi xem kìa!”

Ta nhìn theo hướng Ách Ba Lan chỉ rồi đần mặt ra!

Trên luồng thần khí kia vậy mà lại có vết nứt!

Ta hiểu ra, thảo nào thần khí của Quế Hoa nương nương yếu vậy, ta còn tưởng nàng chỉ là tiểu thần linh trong vùng, không bằng Tiêu Tương cũng là bình thường, nhưng bây giờ xem ra Quế Hoa nương nương bị uế vật ảnh hưởng, chưa khôi phục nguyên khí, không cho bọn ta giúp đỡ là vì sợ liên lụy đến bọn ta!

Nếu cứ tiếp tục như thế thì không thể ngăn cản được quỷ ôn dịch!

Quả nhiên, vết nứt trên lá chắn thần khí càng ngày càng lớn hơn, thậm chí còn có một ít tà khí chui vào cổng thành phố thông qua khe nứt!

Không ổn rồi.

Ta lập tức xông lên, rút Huyền Tố Xích ra chém quỷ ôn dịch.

Tà khí trên Huyền Tố Xích cực kỳ khủng bố, quỷ ôn dịch tức khắc bị ta chém làm đôi, cảm giác buốt lạnh như một cục bông nát bay lên không rồi tản đi.

Đây mới chỉ là một con, đằng sau còn có quỷ ôn dịch liên tục tràn vào, số lượng ngày một nhiều hơn.

Trình Tinh Hà nhìn ra bên ngoài thành phố, sắc mặt hắn càng ngày càng khó coi:

“Thất Tinh, nghe ta nói này, lần này không phải một vụ làm ăn bình thường đâu, chỉ dựa vào ba người chúng ta thì thật sự hơi quá sức, giống như chống lũ cứu tế ấy, ba người chúng ta không thể lấp kín mọi lỗ thủng được.”

Đúng vậy, nhưng bây giờ ngoài ba bọn ta ra thì ta không tìm được ai khác đến giúp đỡ nữa. Sau khi đại hội Thanh Nang lần trước kết thúc, Thiên Sư phủ bận rộn xử lý chuyện của tứ tượng cục, ta gọi điện cho Ô Kê và Đỗ Hành Chỉ mười lần thì có đến chín lần không gọi được.

Hiện tại cũng giống vậy, ta không quen thuộc thành phố này, muốn tìm người giúp cũng không biết đi đâu mà tìm.

Chương 756: Chuẩn Bị Nhảy

Đột nhiên, quỷ ôn dịch vào sau thấy tiên phong bị ta giết chết, gió lạnh vù vù thổi qua, vô số quỷ ôn dịch nhào về phía ta.

Ách Ba Lan thấy thế, hắn rút roi kim ti ngọc vĩ trên eo ra quất đám quỷ ôn dịch, cùng với tiếng xé gió sắc bén, đại quân quỷ ôn dịch trên không chia năm xẻ bảy.

Lần này thật sự chọc giận quỷ ôn dịch đến sau, chúng lập tức quấn lấy bọn ta.

Vốn dĩ Trình Tinh Hà còn định lôi bọn ta chạy đi, nhưng vừa thấy bọn ta bị quỷ ôn dịch nhằm vào, coi như không thoát ra được rồi, hắn chỉ đành chửi thề một câu rồi vung sợi dây đỏ ngâm máu chó ra, bọc đánh đám quỷ ôn dịch:

“Tiên sư nhà nó chứ, có chết thì cùng chết.”

Không chỉ có vậy...Ta thấy thần khí của Quế Hoa nương nương ngăn cản ở cổng thành phố đã bị phá vỡ hoàn toàn, toàn bộ quỷ ôn dịch tràn vào trong thành phố.

Tà khí xuất hiện sau lưng, hẳn là quỷ ôn dịch đến báo tin lại đến đây:

“Nương nương nói, các ngươi không thể ngăn cản được, lang quân hãy mau chóng trốn đi.”

Ta ngưng khí vào cổ họng, nói quỷ thoại:

“Nương nương khôi phục thế nào rồi?”

Giọng nói ấy thở dài:

“Nương nương bị thương nghiêm trọng, đến bây giờ cố lắm cũng chỉ có thể hàng linh.”

Ta biết ngay là vậy mà.

Ta nói tiếp:

“Nếu là vậy, bọn ta là thiên sư, kiểu gì cũng phải giúp một tay, ngươi nói lại với nương nương, nói ta sẽ cố gắng, liệu sức mà làm.”

Giọng nói ấy thoáng chần chừ một lát rồi mới nói nhỏ:

“Lang quân đã quyết ý thì tiểu nhân cả gan giấu nương nương, lén nói cho lang quân biết, lần này quỷ ôn dịch đến để báo mối thù bị áp chế ngày thường, khí thế hung mãnh, thủ lĩnh của chúng cực kỳ lợi hại. Lang quân phải coi chừng một tên quỷ ôn dịch búi tóc hình chày và xăm mình, mà nhược điểm của tên thủ lĩnh ấy nằm ở đôi mắt.”

Đôi mắt?

Ta ngưng khí vào mắt, đích xác thấy một luồng thanh khí sáng rực trông rất đặc biệt giữa vô số tà khí, tướng mạo giống hệt quỷ ôn dịch tùy tùng miêu tả.

Đó chính là thủ lĩnh.

“Có thể thủ vững cổng thành phố trước khi trời sáng, đẩy lùi quỷ ôn dịch thì năm nay sẽ bình an.”

Trình Tinh Hà lập tức kêu than:

"Giờ mới vừa tối, bao giờ mới qua một đêm?"

Ta nhìn kỹ, chỉ thấy ôn quỷ kia ngồi vững vàng ở giữa đám ôn quỷ, quả thật giống như đang ra lệnh.

Sau đó ôn quỷ nhào về phía chúng ta như vỡ đê, ta nhặt thước Huyền Tố lên, xoay cổ tay, chặt đứt một loạt ôn quỷ thành hai nửa.

Ôn quỷ không giống người chết bình thường - trên người chúng có một loại âm khí rất quái lạ, hễ tới gần là lạnh run lẩy bẩy, hơn nữa, sau khi cơ thể bị đánh tan như bông rách còn tỏa ra một mùi thối, ngửi vào sẽ khiến người ta toàn thân khó chịu.

Ôn quỷ và chướng khí xen lẫn với nhau nhào tới, chúng ta cũng giống như bị trúng độc nhẹ, có chút cảm giác choáng váng. Nếu không có xương bồ trên người, không chừng đã ngất xỉu ngay tại chỗ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa bị ôn quỷ tấn công, trước hết đã bị trúng độc chướng khí mà chết.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đã bắt đầu ho khan.

Mà trước mắt, Quế Hoa nương nương vẫn đang liều mạng chống cự, nhưng vẻ mặt nàng đã ngày càng yếu ớt.

Cứ tiếp tục kéo dài như vậy cũng không có lợi cho chúng ta, bắt giặc phải bắt vua trước, để tiết kiệm thời gian, phải bắt tên đầu đàn kia mới được.

Thế là ta ra hiệu bằng mắt cho Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà, bảo họ yểm hộ cho ta, ta muốn xông đến chỗ trong nhất.

Sợi dây đỏ cẩu huyết của Trình Tinh Hà "chiu" một tiếng thu lại:

"Ngươi chán sống rồi đúng không? Đỡ còn không đỡ được, ngươi còn muốn vào đại bản doanh của ôn quỷ chịu chết?"

Ta nín một hơi chặt đứt năm sáu con ôn quỷ:

"Tiếc con thì không bắt được sói, chỉ dựa vào ba người chúng ta, ngươi cảm thấy có chống đỡ nổi không?"

So với việc chết dần chết mòn vì kiệt sức, thà rằng làm một nhát, liều mạng.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan nghe vậy thì thấy cũng có lý, liếc nhìn đối diện một cái, lúc này Trình Tinh Hà mới nói:

"Vậy ngươi cẩn thận một chút, đừng có chết ở nơi này đó, đừng để mấy cô vợ của ngươi thành quả phụ."

Người cầm tinh con rồng sống lâu - vả lại, tôi làm gì có nhiều vợ như vậy?

Vì Tiêu Tương, ta phải sống sót trở về.

Thế là mấy người chúng ta bàn bạc với nhau, sợi dây đỏ cẩu huyết của Trình Tinh Hà cũng nằm vắt ngang ở cổng thành giống như dây làm ngựa vấp ngã, trực tiếp cắt đứt vài con ôn quỷ tranh lên trước, nhân cơ hội này, Ách Ba Lan vắt cây roi Kim Ti Ngọc Vĩ lên cành cây của một cây hoa quế già mấy trăm năm ở bên cạnh cổng thành, một cánh tay ôm lấy ta, một chân đạp ở trên cành cây, bay vút lên giống như Tarzan, vượt lên trên đầu ôn quỷ, trực tiếp đưa ta lên phía trên bầy ôn quỷ.

Gió đêm lướt qua tai ta, vô số bông hoa quế màu vàng bay xuống theo cơn gió này, hoa thơm ngát rơi đầy đầu chúng ta, Ách Ba Lan muốn đi xuống cùng ta như một điều đương nhiên:

"Ca, chúng ta chuẩn bị nhảy nhé."

Chương 757: Thủ Lĩnh Ôn Quỷ

Ta đổi tay bắt lấy cánh tay hắn, tự mình nhảy xuống, tiện thể đạp hắn một phát, dây Kim Ti Ngọc Vĩ đu đưa mang hắn trở lại nơi bắt đầu:

"Ách Ba Lan, trở về giúp Trình Tinh Hà, bên kia quan trọng hơn bên này!"

Cân nặng của Ách Ba Lan rất nhẹ, lần này bị ta đạp trở về, hắn lập tức cuống lên:

"Ca!"

Dây đỏ cẩu huyết của Trình Tinh Hà không chịu được nữa, cất giọng hét lên:

"Ranh con đừng gào khóc tang nữa, mau tới giúp một tay!"

Vừa dứt lời, "Phựt" một tiếng, dây đỏ cẩu huyết vắt ngang của hắn bị đứt, một đám ôn quỷ vọt vào như vận động viên thi chạy xông tới vạch đích.

Ta cũng chẳng lo được cho họ nữa, cơ thể rơi vào đại bản doanh của ôn quỷ, cảm giác này giống như bị nhấn chìm trong chướng khí, ngực bị đè nén, gần như hít thở không thông.

Vô số ôn quỷ dán lên người ta, cảm xúc đó thì khỏi phải nói - ướt đẫm, lạnh buốt, nhớp nhúa, giống như tóc của một đám thủy quỷ.

Ta xé kéo đám tóc thủy quỷ bên người ra mới nhìn thấy rõ thủ lĩnh của ôn quỷ đang ở đâu, lấy hành khí của Lão Hải ra, vừa tiếp túc với hành khí của thước Huyền Tố thì xẹt ngay về phía những ôn quỷ này.

Ôn quỷ chỉ tập trung chen vào trong cổng thành, không ngờ ta lại rơi từ trên trời xuống, nhất thời bị ta bổ không ít, vượt qua những âm khí lạnh lẽo kia, ta nhìn thấy tên thủ lĩnh kia ở ngay chỗ cách ta không xa.

Bây giờ ta trúng chướng khí trên người ôn quỷ, đoán chừng dương khí ở mệnh đăng đã tắt mất một nửa, trước mắt cũng dần dần trở nên rõ ràng - trong quyền thuyết, khi sắp chết con người sẽ có được âm dương nhãn trong một thời gian ngắn ngủi, vì con người bị âm khí xâm nhập đồng hóa.

Ôn quỷ đó ở giữa bầy ôn quỷ như thể hạc giữa bầy gà.

Chiều cao của nó xấp xỉ Giang Thần, chắc cũng phải trên dưới 1m9, trên người quấn quần áo có hình thù cổ quái, lộ ra nửa bả vai, trên bả vai là các loại hình xăm kỳ lạ.

Còn da của nó cũng giống như ác quỷ trong miếu Thành Hoàng, là màu xanh.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy thứ này rõ ràng như vậy.

Mà tầm mắt của nó đã lạnh lùng dừng ở trên người ta.

Còn một lượng lớn ôn quỷ ở bên cạnh cũng như cảm nhận được tầm mắt của nó, tất cả chợt bất động, đồng loạt quay đầu, toàn bộ nhìn ta chằm chằm.

Lần này, ta nhìn mà toàn thân nổi đầy da gà, còn thủ lĩnh của ôn quỷ thì nhẹ nhàng nâng tay lên, đám ôn quỷ kia lập tức đồng loạt nhào về phía ta.

Địch ta chênh lệch quá lớn, chúng mỗi con nhổ một miếng nước bọt cũng đủ để dìm chết ta.

Ta nhanh trí ngồi xuống nằm xuống đất, trước mắt lập tức đen kịt một màu, chắc là bị ôn quỷ chôn mất rồi.

Có điều, ôn quỷ không giống đồ vật ở dương gian, không hề có trọng lượng, nhân lúc chúng tụ tập với nhau để tìm ta, ta lập tức vọng khí, tìm được một nơi có âm khí yếu, vung thước Huyền Tố lên, đột nhiên xông qua đó.

Dưới sát khí của thước Huyền Tố, vô số ôn quỷ thăng thiên giống như pháo hoa, ta vận đủ hành khí, trực tiếp thoát ra từ lỗ hổng mà lúc nãy đánh ra được, xông về phía thủ lĩnh của ôn quỷ.

Thủ lĩnh ôn quỷ ngang nhiên nhìn ta chằm chằm, như thể có hứng thú với ta, duỗi tay một cái định bắt ta lại, nhưng sát khí của thước Huyền Tố xông qua đó, trực tiếp đánh bay tay nó.

Thủ lĩnh ôn quỷ bắt hụt, trên mặt lập tức lộ ra biểu cảm nghi ngờ không thôi, ta loáng thoáng nghe thấy nó nói một câu:

"Rồng?"

Không sai, thước Huyền Tố đúng là được làm từ sừng rồng.

Ta nhân cơ hội này nhào về phía nó.

Nhưng lần này, cổ tay chợt đau đớn, lúc này ta mới nhìn thấy, tên thủ lĩnh ôn quỷ kia đã nắm lấy cổ tay ta, mà biểu cảm của nó cũng trở nên mừng rỡ:

"Được..."

Toàn thân lập tức tê dại, sao thế, chẳng lẽ đúng lúc nó muốn ăn rồng?

Một cơn lạnh lẽo kéo tới từ cổ tay, cánh tay đó lập tức bị đông cứng không còn tri giác.

Không dùng được cổ tay đương nhiên sẽ không cầm được thước Huyền Tố, thấy thước Huyền Tố rơi khỏi tay, ta vận đủ hành khí, cướp lại thước Huyền Tố bằng tay trái, cắt vào tay của thủ lĩnh ôn quỷ.

Thước Huyền Tố cắt những ôn quỷ khác sẽ đứt ngay lập tức, nhưng...đánh vào trên người thủ lĩnh ôn quỷ lại giống như đánh vào tường đồng vách sắt, trái lại còn chấn động đến nỗi gan bàn tay ta vừa tê vừa đau.

Thủ lĩnh ôn quỷ này còn có thể đao thương bất nhập?

May mà thủ lĩnh ôn quỷ vẫn bị đau, lập tức nhíu mày, hình như bực mình rồi, nhưng nhân lúc nó bực mình, ta lập tức rụt tay phải về.

Nhưng cả cánh tay phải đã bị âm khí làm cho đông cứng, vốn không thể dùng sức được.

Thủ lĩnh ôn quỷ ngước mắt nhìn chòng chọc vào ta, sau đó nhào về phía ta.

Ta nghiêng người tránh thoát, nhìn chằm chằm vào mắt của thủ lĩnh ôn quỷ.

Con mắt của nó lớn chừng chén trà, màu nâu nhạt, lúc nhìn chằm chằm người khác thì sáng ngời có thần.

Chương 758: Nó Muốn Giết Ta

Ôn quỷ tay sai trong miếu Hoa Quế nói từng nói, nhược điểm của nó là ở đôi mắt.

Vậy thì ta sẽ đánh về phía mắt nó!

Thế là ta chuyển hướng của thước Huyền Tố, quét ngang về phía mắt nó, sát khí nổ lên, thủ lĩnh ôn quỷ không tự chủ được mà lùi về sau một bước.

Nói ra, sát khí của thước Huyền Tố lớn như vậy, thật sự chỉ đơn giản là một cái sừng rồng thôi sao? Chủ nhân trước kia của nó là ai? Dùng nó làm gì?

Giờ cũng không phải là lúc thất thần để nghĩ chuyện này, ta bắt lấy cơ hội này đuổi tới, quay đầu sắc bén của cây thước lại, một thước muốn xuyên thẳng qua con mắt của nó.

Nhưng không ngờ rằng, ngay tại giây phút ngắn ngủi này, bỗng nhiên có ôn quỷ chạy tới, dùng cơ thể của mình chặn lấy một thước này.

"Phụt" một tiếng, con ôn quỷ kia lập tức tỏa ra mùi thối, tan thành mây khói, còn thủ lĩnh ôn quỷ nhân cơ hội này lùi về phía sau mấy bước.

Hơn nữa...nó cũng ý thức được sự nguy hiểm vừa rồi, vẻ mặt thẹn quá hóa giận!

Lần này...không ổn rồi.

Quả nhiên, nó vung tay lên, vô số ôn quỷ cuồn cuộn mà đến. Nhưng ngoài dự liệu, chúng vô cùng thông minh, biết cùng nhau tiến lên không có tác dụng, thế là chia ra hành động, có con giữ chặt tay ta, có con kéo chắn lại, sự lạnh lẽo không ngừng truyền từ tay chúng sang người ta, lạnh đến nỗi toàn thắn gần như đông cứng.

Thủ lĩnh ôn quỷ thấy ta bị đông cứng, lúc này mới chậm rãi đi tới, giơ một tay lên túm lấy cổ của ta.

Giá lạnh bùng nổ từ trên cổ, luồng sức mạnh cực lớn đó siết chặt lại, trong nháy mắt ta đã không thở nổi.

Nó muốn giết chết ta.

Còn những con ôn quỷ khác thấy thế cũng vội buông lỏng tay ra, để thủ lĩnh ôn quỷ độc chiếm ta.

Ta chỉ chờ có giây phút này!

Vừa rồi, khi những con ôn quỷ kia giữ chặt tay chắn, ta cố ý chuyển hết hành khí đến tay trái, là vì giữ cho tay trái có thể linh hoạt.

Quả nhiên chúng cho rằng toàn thắng đều đã đông cứng nên buông lỏng cảnh giác.

Ngay lúc cái miệng rộng của thủ lĩnh ôn quỷ mở ra, muốn nuốt chửng đầu ta, tay trái của ta nhanh chóng xoay chuyển, dùng tốc độ nhanh nhất trần đời này, dứt khoát cắm một đầu thước vào trong hốc mắt trái của ôn quỷ.

…

Xích Huyền Tố cực kỳ trơn tru, đâm thẳng vào, một luồng khí lạnh chạy dọc theo xích Huyền Tố rồi nổ tung, như thể cắm vào một khối băng ngàn năm.

Chỉ nghe thấy ôn quỷ đầu đàn gầm lên một tiếng, bàn tay đang nắm chặt lấy tay ta liền thả ra ngay lập tức, luồng khí lạnh lúc này lại bắt đầu tràn vào phổi...luồng khí độc này đúng thật là vừa lạnh lẽo lại vừa có mùi, nhưng đối với ta bây giờ, nó còn dễ ngửi hơn bất kỳ mùi hương nào khác. Sống lại rồi...

Nhưng ta còn chưa kịp lấy thở phào, trước mặt liền cảm giác một luồng tà khí chợt bùng nổ, ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên. Chỉ thấy ôn quỷ đầu đàn đưa một tay lên che mắt trái, khí lạnh không ngừng phả ra từ kẽ ngón tay, nhưng con mắt vẫn mở to tràn đầy tức giận, ngoan cố nhìn chằm chằm vào ta.

Nó hoàn toàn làm cho ta cảm thấy cực kỳ bực mình…

Sau đó, thân hình to lớn của nó đột nhiên tiến lại gần, toàn thân ta gần như sắp bị đông cứng vì lạnh, động tác cũng không còn nhạy bén như lúc bình thường nữa, vậy nên lần này ta liền bị nó quật ngã xuống đất, còn đôi chân màu xanh của nó thì giẫm lên lồng ngực ta một cái.

Một cơn đau đớn vô cùng kịch liệt liền ập tới, xương ngực cùng xương sườn giống như muốn nứt ra, cổ họng chợt thấy tanh tưởi, không khỏi cắn chặt răng...Chẳng lẽ cuối cùng số phận của ta đã định sẵn là bị thứ này giẫm chết sao?

Chết kiểu này thật sự quá vô ích rồi!

Nhưng vào lúc này, ta bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng - lẽ ra nó sẽ phải dùng chân đạp xuống tiếp, giẫm lên đến mức đạp thủng bụng của ta thì mới chịu dừng lại, nhưng tại sao lúc này vẫn còn chưa chịu động chân vậy?

Ngẩng đầu lên, ta liền ngây người trong giây lát, chỉ thấy một người không biết từ lúc nào đã lặng lẽ xuất hiện, chặn lại cái chân mà con quỷ đang sắp giẫm xuống.

Nhìn từ phía sau thì thấy là một bóng dáng rất đẹp, trên người mặc một bộ hán phục cổ trang màu vàng nhạt - giống hệt chiếc váy được mặc trên bức tượng Quế Hoa Nương Nương!

Không sai...Trên người nàng xuất hiện một luồng thần khí mờ nhạt!

Ta nhân cơ hội này, lập tức lăn ra khỏi chân của ôn quỷ đầu đàn, vừa ngẩng đầu nhìn lên, trái tim ta lập tức thắt lại.

Luồng thần khí trên tấm lưng xinh đẹp đó càng ngày càng mờ dần, gần như sắp trở nên vô hình - nàng đã cố gắng hết sức để chặn trước mặt ta, dường như đã cạn kiệt tất cả sức lực còn lại của nàng.

“Chạy mau…”

Ta nghe thấy một giọng nói đang trở nên vô cùng kỳ ảo, rất giống với giọng nói của Tiêu Tương và A Mãn, nhưng so với họ thì lại có mùi vị trần tục hơn một chút, càng giống với người bình thường hơn, giọng điệu ấm áp nói:

“Nguy hiểm lắm.”

Bản thân nàng cũng đã thành ra như vậy rồi, mà vẫn còn chạy đến để cứu ta...

Chương 759: Thật Là Tốt Quá Rồi

Ôn quỷ đầu đàn nhìn thấy nàng, nét mặt lộ ra một chút vui mừng, dường như hận nàng đã từ rất lâu rồi, bây giờ cuối cùng cũng có thể báo thù.

Không ổn rồi...Nàng chính là người mà Ôn quỷ đầu đàn đang chờ đợi, người gặp nguy hiểm phải là nàng mới đúng!

Vào ngay lúc này, những con ôn quỷ khác đều lao về phía ta, cố gắng lặp lại mánh khóe cũ để đè ta xuống, ta lướt qua những con ôn quỷ đó thì nhìn thấy ôn quỷ đầu đàn đang mở to mắt nhìn tấm lưng xinh đẹp kia, mở to cái miệng định cắn xuống!

Trước mắt tối sầm, đám ôn quỷ kia như muốn nhấn chìm ta hoàn toàn, nhưng ta lại hít sâu một hơi, khí tức của biển sâu đột nhiên bùng nổ, xuyên qua xích Huyền Tố, ôn quỷ trước mặt đều bị chém thành hai nửa, tà khí, âm linh, chướng khí lần lượt lao tới, xích Huyền Tố cực kỳ sắc bén, thấy gì chém đó, tất cả ôn quỷ đều ngã xuống đất, ta không mất quá nhiều công sức, chỉ trong hai bước đã có thể bắt kịp ôn quỷ đầu đàn..

Ôn quỷ đầu đàn không ngờ ta lại có thể nhanh tới như vậy, không tự chủ được nghiêng đầu liếc ta một cái.

Ta bước lên một bước, xích Huyền Tố lao tới, ôn quỷ đầu đàn muốn giơ tay cản lại nhưng không được.

Xích Huyền Tố đánh thẳng tới, chặt đứt một cánh tay của ôn quỷ đầu đàn, từ trong chướng khí cuồn cuộn liền quét ngang con mắt còn lại của ôn quỷ đầu đàn.

Ôn quỷ đầu đàn lại gầm lên một tiếng, đau đớn lảo đảo lui về phía sau, trong mắt hiện lên một luồng tà khí.

Cơ thể của nó dường như được tà khí tạo thành, tà khí từ trong đôi mắt bắt đầu tiêu tan, cơ thể khổng lồ của ôn quỷ đầu đàn liền trở nên mỏng manh hơn ngay lập tức, sau đó ngã ngửa rồi ngã xuống đất.

Tục ngữ có câu, bắt giặc thì bắt tướng trước, một khi ôn quỷ đầu đàn ngã xuống, đám ôn quỷ còn lại như mất đi sự sống, trong nháy mắt liền trở nên vô cùng hỗn loạn.

Ta đột nhiên phát hiện ra, không giống như Thất Tinh Long Tuyền, sát ý càng nhiều thì xích Huyền Tố càng trở nên sắc bén.

Thứ này cùng với Thất Tinh Long Tuyền đích thực là một chính một tà!

Nhưng lần này, ta quỳ một chân trên mặt đất, đôi mắt trở nên mờ mịt, cảm thấy dường như không thể thở nổi nữa...không chỉ tiêu hao quá nhiều đạo hạnh mà còn hít phải quá nhiều chướng khí, dừng như là phát độc muộn hơn so với người bình thường.

Ta không thể đứng dậy được nữa...

Ngay lúc này, ta chợt nghe thấy giọng nói ấm áp đó hét lên:

"Cẩn thận!"

Giọng nói của nàng hình như cũng đang ngày càng yếu đi dưới sự tấn công của tà khí, cẩn thận cái gì vậy?

Ta vừa quay đầu lại, trái tim chợt lạnh giá như rơi vào hầm băng.

Nhìn thấy đám ôn quỷ kia phát hiện thủ lĩnh đã ngã xuống, cả bọn liền giống như bầy cừu sợ hãi mà chạy loạn khắp nơi, chân nam đá chân chiêu mà đâm sầm vào nhau, không ít trong số chúng lao về phía ta mà tấn công.

Ta muốn trốn thoát, nhưng bây giờ, ta vốn đã không còn chút sức lực nào nữa rồi.

Luồng chướng khí nhớp nháp và lạnh lẽo ập thẳng vào mặt ta, ta nghiến răng, lẽ nào...hôm nay thật sự phải ngã xuống ở đây sao...

Vả lại, không chỉ có mình ta, còn có đám người Quế Hoa Nương Nương họ nữa...

Mà vào lúc này, ta đột nhiên nghe thấy một giọng nói vô cùng rõ ràng:

"Chúng ta đến muộn rồi."

Cùng với giọng nói này, còn có một luồng thần khí cực kỳ mạnh mẽ kéo tới.

Quế Hoa Nương Nương không sao rồi à?

Không đúng...Quế Hoa Nương Nương còn không thể tự chăm sóc cho bản thân mình, làm sao có thể lấy lại một lượng thần khí lớn đến như vậy trong một khoảng thời gian ngắn ngủn chứ?

Quan trọng hơn nữa là, Quế Hoa Nương Nương không phải là phụ nữ sao? Giọng nói này rõ ràng là của đàn ông!

Hơn nữa, ta loáng thoáng cảm thấy rất quen thuộc...Ta đã từng nghe thấy giọng nói này rồi!

Ta mở mắt ra, một luồng thần khí sáng chói tỏa ra từ phía sau, lũ ôn quỷ nhìn thấy luồng thần khí đó bèn lần lượt tránh đi, trong khi lũ ôn quỷ xung quanh ta thì sững sờ trong giây lát, như thể chúng không thể tin vào mắt mình.

Ta nhìn thấy một bóng người cao lớn lướt qua từ phía sau, vừa giơ tay lên thì ôn quỷ trên người ta liền bay lên ngay lập tức rồi văng ra xa mấy bước, một con rồi hai con, rồi lại có bóng người khác xông vào đám ôn quỷ đang hỗn loạn kia, là bóng dáng của bốn người thanh niên.

Dáng vẻ anh minh thần vũ ấy chẳng khác gì thiên binh thiên tướng từ trên trời giáng xuống!

Đây là...Ngũ Thông Thần!

Phải rồi, lần trước chính ta đã giúp họ bắt lại tất cả Ngũ Thông Thần giả, họ nói đã nợ ta một ân tình, ta suýt chút nữa liền quên hết chuyện này!

"Chúng ta là thần linh, mỗi người chúng ta đều phải thực hiện bổn phận của mình, lẽ ra không nên tới đây."

Thanh âm trong trẻo lại vang lên sau lưng ta:

"Nhưng mà đây lại là chuyện của ngươi, anh em bọn ta đương nhiên sẽ tới giải quyết việc này giúp ngươi rồi, vì không thể dễ dàng rời khỏi thần vị, thủ tục vô cùng phức tạp nên đã ngươi phải đợi lâu quá rồi."

Thật là tốt quá rồi!

Chương 760: Năng Lượng

“Cũng may là ngươi còn có thể chống cự đến bây giờ.”

Giọng nói nhẹ nhàng kia tiếp tục nói:

“Ngươi cũng là một anh hùng.”

Ta sao? Tôi là cái thá gì chứ, Ngũ Thông Thần là năm vị anh hùng chân chính, giờ đây, dựa vào luồng thần khí mạnh mẽ từ họ, những ôn quỷ đó dần dần tiêu tan, mùi hôi thối cũng dần dần không còn nữa, dường như vừa bị làn hương của Quế Hoa thay thế.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan cũng đã chạy tới, sắc mặt của họ ai nấy đều rất xấu, chướng khí rõ ràng còn chưa tiêu tan, Ách Ba Lan đỡ ta đứng dậy, Trình Tinh Hà nhìn phía sau lưng ta, trầm giọng nói:

“Thật không ngờ, ngươi còn có thể mời những người này đến trợ giúp."

Ta cũng cảm thấy ta rất lợi hại.

Ngũ Thông Thần không thể rời khỏi thần vị quá lâu, vì vậy sau khi thấy đã quét sạch đám ôn quỷ đang chạy tán loạn kia, liền vội rời khỏi, thậm chí còn không có thời gian để cho ta nói lời cảm ơn.

Lần sau nếu như có cơ hội, chắc chắn phải đến thần điện chân chính của Ngũ Thông Thần, thờ bái Ngũ Thông Thần cho thật đàng hoàng mới được. Phải rồi...Vừa định thở phào nhẹ nhõm, luồng khí lạnh lại đột nhiên nổi lên, Quế Hoa Nương Nương đâu mất rồi?

Vì để cứu ta, nàng đã vắt kiệt chút thần khí cuối cùng còn sót lại của mình, chưa kể…

Ta vội đứng dậy tìm kiếm luồng thần khí đó, nhưng tìm cả một lúc lâu mà vẫn không thể ra.

Quế Hoa Nương Nương rốt cuộc vẫn không còn nữa rồi.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan cũng thổn thức, Trình Tinh Hà mắng mỏ:

“Tất cả là do cái tên La Phán Tử đó, con mẹ nó chứ chuyện gì hắn cũng có thể làm ra cả, cũng không sợ sau khi chết bị đem đi chiên trong chảo dầu hả.”

Ta cũng thở dài, nhìn vào cái cây quế hoa già cỗi.

Một đêm gió thu thổi qua, hoa trên cây quế hoa gần như đã rụng hết, khiến cây quế già trông thật thê lương.

Ta đưa tay chạm vào vỏ cây quế hoa già nua, lúc này lại đột nhiên nghe thấy giọng nói ấm áp đó:

“Chủ thượng.”

Giọng nói đó...hình như phát ra từ trong cây?

Ta giật mình, lập tức rút tay ra, giọng nói ấm áp tiếp tục:

"Chủ thượng thật sự đã trở về rồi, không uổng công ta đã chờ đợi bao nhiêu năm qua."

Chủ thượng...lại là hoàng đế của nhà Triều đó sao?

Điều này thật khiến cho người ta cảm thấy hơi xấu hổ, ta làm sao có thể cứ mãi dùng danh nghĩa của hắn để lừa gạt mọi người chứ?

Vì vậy, ta bèn nói:

"Thật ra thì ta không phải..."

"Năm đó chính tay chủ thượng đã trồng ta ở đây, bảo ta phải bảo hộ cho những người ở nơi đây cho ngươi. Cho đến nay cũng coi như là không thẹn với lòng rồi."

Giọng nói ấm áp kia dường như rất vui vẻ:

"Chủ thượng của ta cuối cùng cũng trở về rồi, ta cuối cùng cũng đã đạt được tâm nguyện của mình."

Ta sửng sốt một chút, thì ra...là như vậy sao?

Cái cây quế hoa già này biến thành một người phụ nữ xinh đẹp để chống lại ôn quỷ kia chỉ vì một lời nói của hoàng đế nhà Triều trông giống ta.

Thật đúng là lời ngọc miệng vàng.

Cũng là một cái cây, cái cây quế hoa này lại mạnh hơn cây long huyết kia rất nhiều.

Trình Tinh Hà vỗ vai ta:

“Thực hiện tâm nguyện e rằng không phải là điềm tốt đâu.”

Ta như chợt tỉnh ngộ, đúng vậy nhỉ, thực hiện tâm nguyện, đây không phải là lời nói cuối muốn giết người diệt môn trong phim truyền hình hay chiếu sao.

Ta vội nói:

“Ngươi…”

Ta cũng không biết nên nói cái gì mới được nên đành phải nói:

“Mấy năm nay vất vả cho ngươi rồi.”

Giọng nói ấm áp càng lúc càng vui vẻ:

“Ta thích nơi này, cũng thích những người ở đây, cho nên không có gì phải vất vả cả, bây giờ chủ thượng cũng đã trở lại rồi, dù có không nỡ ra sao thì ta cũng chỉ có thể..."

Trình Tinh Hà nhanh chóng cắt ngang:

"Giống như Thành Bắc Vương vậy, sẽ luận công khen thưởng cho ngươi."

Ta cảm thấy suy nghĩ này cũng có lý, vì vậy bèn nói:

"Nếu như ngươi đã rất thích nơi này, vậy thì không cần phải rời đi nữa, ở lại đây tiếp tục làm Quế Hoa Nương Nương đi."

Giọng nói ấm áp nọ có vẻ hơi ngạc nhiên:

"Ta…ta có thể ở lại sao?"

Ta gật đầu:

“Đã hít hương khói ở nơi đây thì phải bảo vệ dân chúng ở nơi này, những lời này không phải là ngươi đã từng nói sao!”

Lời vừa nói ra, trên cây quế hoa bỗng tỏa ra một tia sáng kỳ lạ...luồng khí màu tím sao?

Nhìn những cành lá vốn đã héo úa cằn cỗi dường như vừa lấy lại được năng lượng ngay tức thì.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đều sững sờ, ngay cả ta cũng sửng sốt, tại sao chỉ một lời nói của ta lại có hiệu quả đến như vậy chứ?

Nhưng ta lập tức nhớ ra - Thành Bắc Vương trước đây còn có quý phi đều đã chết trước khi Tư Tương Cục xảy ra, nhưng cây quế hoa này vẫn có thể sống cho đến tận bây giờ, vậy nàng có biết chút gì về Tứ Tướng Cục không?

Chương 761: Lốc Xoáy

Vì thế ta lập tức hỏi:

“Ngươi có biết Cảnh Triều, Tứ Tướng Cục và Giang Trọng Ly đã xảy ra chuyện gì không?”

Giọng nói ấm áp đó do dự:

“Chủ thượng không nhớ à?”

Dường như nàng cũng không muốn nhắc đến chuyện này, nhưng nếu ta đã hỏi, nàng cũng đành miễn cưỡng trả lời:

“Cảnh Triều bị giết cũng vì Tứ Tướng Cục.”

Thì ra thời của Cảnh Triều đang loạn thế, quốc quân Cảnh triều kia đã lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, tạo nên một thiên hạ thái bình.

Vốn đây cũng xem như là một chiến công vĩ đại, có thể viết thành một cuốn sách sử, ai biết lại có một Giang Trọng Ly nhảy ra.

Bản lĩnh của Giang Trọng Ly kia nghe nói đã lên tiên đạo, có thể làm cho bạch cốt sinh sôi, người chết sống lại, không ít người nói tận mắt nhìn thấy bản lĩnh của hắn, tuyệt đối là một thần tiên sống, đuổi kịp Từ Phúc.

Quốc quân Cảnh Triều kia tin tưởng không nghi ngờ vào năng lực của hắn, nghe theo ý kiến của Giang Trọng Ly, xây dựng Tứ Tướng Cục kia, nói muốn dùng Tứ Tướng Cục bảo vệ giang sơn mãi mãi, để cho Đại Cảnh Triều thiên thu vạn đại.

Tứ Tướng Cục đã lấy hết tài lực của quốc gia, hao tài tốn của, lúc ấy cũng có rất nhiều người phản đối, phong thủy nào nói chỗ nào quan trọng để trồng trọt dệt vải chứ?

Nhưng quốc quân Cảnh triều như tẩy não vậy, nói cái gì mà Tứ Tướng Cục là chuyện lớn, triều đại còn chưa đứng vững đã bắt đầu xây dựng phung phí như thế, kết quả vì chuyện này mà dẫn đến nội loạn.

Cảnh Triều quốc vương mất tích, ngôi vị hoàng đế bị người thay thế, Giang Trọng Ly bị người ta nhận định là yêu đạo mê hoặc lòng người, cũng bị đuổi giết, cuối cùng nghe nói ngũ mã phân thây, chết rất thảm.

Sau này thay vua đổi chúa, hoàn toàn xóa Cảnh Triều khỏi lịch sử, vì tồn tại thời gian cũng ngắn, bây giờ đã trôi qua thời gian dài như thế, không còn ai biết đến triều đại này.

Chịu bao cay đắng mới giành được thiên hạ, vất vả lắm mới có thể hưởng thụ thành quả thắng lợi, chỉ vì Tứ Tướng Cục mà phải đền bằng tính mạng của bản thân và gia đình, hắn muốn gì chứ?

Trình Tinh Hà nhịn không được nói thầm:

“Mọe nó, đây không phải là hôn quân sao? Giống như Trụ Vương ham mê tửu sắc khiến nhiều người phẫn nộ. Giống nhau như đúc, còn làm liên lụy Hà ca Quả thực là một con, còn liên lụy đến anh trai, rác rưởi.”

Ách Ba Lan thân là truyền nhân tứ đại gia tộc, cũng vô cùng căm ghét chuyện nam giả nữ trang, cũng gật đầu theo.

Nhưng mà hai người họ nhìn ta, vẻ mặt lại có chút quỷ dị, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không dám.

Giang Trọng Ly bị ngũ mã phân thây ư?

Điều này lại hơi kỳ lạ, một tiên đạo có thể làm cho người chết sống lại, bạch cốt sinh nhục lại chết một cách lãng xẹt thế ư?

Còn cả quốc quân Cảnh Triều kia, sau khi biệt tăm biệt tích, rốt cuộc hắn đã đi đâu?

Chắc chắn không bị đánh chết...Nếu bị đánh chết chắc chắn sẽ truyền ra bình định lòng người, loại này còn chưa định đoạt đúng là hiếm thấy...Quốc quân Cảnh Triều này sống không thấy người, chết không thấy xác, vậy chẳng phải trong lòng người đời sau này sẽ bất an sao? Chắc chắn sẽ cố gắng hết sức để tìm kiếm hắn. Mà mấy lực lượng này đều tìm không thấy, cho thấy hắn cũng có bản lĩnh.

Hơn nữa, ở giữa còn có chân long huyệt, dường như Tứ Tướng Cục kia tồn tại vì chân long huyệt, cho nên những người biết chuyện này như Mã Nguyên Thu và Lan lão gia tử muốn tìm ta là người phá ván cờ này, tìm hiểu xem rốt cuộc âm mưu trong chân long huyệt là gì.

Ta là người phá cục duy nhất, Cảnh Triều quốc quân là người kiến cục duy nhất, giữa chúng ta chắc chắn có liên quan nào đó, nhưng mà liên quan này là gì?

Vẻ ngoài tương tự, chẳng lẽ…

Trái tim ta siết chặt lại, không dám đoán tiếp, có lẽ chỉ khi tìm thấy người cha khốn kiếp của ta thì mới biết được.

Đúng lúc này, dường như giọng nói ấm áp kia phát hiện điều gì đó, hơi bất ngờ:

“Bây giờ chủ thượng ở cùng với Bạch Tiêu Tương ư?”

Ta lấy lại tinh thần:

“Ngươi cũng biết Tiêu Tương ư?”

Giọng nói ấm áp kia do dự một chút, lúc này mới nói:

"Cũng biết...Nhưng mà lúc trước chủ thượng hạ lệnh, nói Bạch Tiêu Tương tàn bạo hung ác, đồ thán sinh linh, cướp lấy bài vị, trấn áp vĩnh viễn không thể siêu sinh. Vì sao hôm nay người lại thả nàng ra, trên người còn có khí tức của nàng…"

Trong đầu ta bỗng hơi ong ong, cướp lấy bài vị Tiêu Tương, là hoàng đế Cảnh triều kia hạ lệnh ép nàng vào Tứ Tướng Cục ư?

Hắn và Tiêu Tương có thù hận gì?

Hơn nữa vì sao Tiêu Tương chưa từng kể với ta?

Giọng nói ấm áp kia nói tiếp:

"Hơn nữa, trước mắt, chủ thượng và Bạch Tiêu Tương...Đều có kiếp nạn…"

A Mãn đã nói với ta, ta phải có kiếp nạn, nhưng sao Tiêu Tương lại có kiếp nạn?

Giọng nói ấm áp kia còn muốn nói tiếp, nhưng lúc này, trên đỉnh đầu có một cơn lốc xoáy, giọng nói ấm áp kia đột nhiên dừng lại.

Chương 762: Phong Thần Bảng

Trình Tinh Hà lập tức kéo ta lại:

“Nếu ngươi không muốn Quế Hoa nương nương này bị Lôi công gia bổ chết thì đừng ép nàng tiết lộ thiên cơ...ngươi và người của ngươi cũng không phải người thường, nói ra tương lai của các ngươi thì có thể yên bình được sao?”

Đúng, dù là chúng ta đi xem bói cũng không thể xem hết số, chứ đừng nói Quế Hoa nương nương là người nhận hương hỏa, nếu nói ra sợ rằng sẽ phạm luật trời.

Ta nhanh chóng ngăn cản, nói không cần phải nói, kiếp nạn này ta sẽ cẩn thận.

Lúc này giọng nói ấm áp kia mới thở phào nhẹ nhõm, vô cùng cảm kích nói ta có trái tim nhân hậu, quả đúng là minh chủ.

Minh chủ cũng không dám, ý của ta giống như Trình Tinh Hà, tên kia đúng là một tên hôn quân.

Áp chế Tiêu Tương cũng là lệnh của hắn, chắc chắn có người châm ngòi bên tai...Hà Lạc ư?

Thù của Hà Lạc, ta cũng không quên.

Đúng lúc này, phía đông bắt đầu hiện lên ánh mặt trời, sắc trời dần dần sáng lên.

Cuối cùng ôn dịch năm nay cũng xem như vượt qua, sang năm ôn quỷ kia lại đến, vậy thì Quế Hoa nương nương cũng được nghỉ ngơi dưỡng sức, có thể tự mình đối phó.

Trình Tinh Hà nói rất đúng, tai họa này đều do La mập kia, cũng không biết hắn thế nào rồi.

Dù sao ngay từ đầu ta đến vì chuyện của La mập, lập tức hỏi Quế Hoa nương nương muốn xử trí con hàng kia thế nào?

Giọng nói ấm áp đó lại có vẻ hơi xảo quyệt:

“Chủ thượng cảm thấy hứng thú thì qua xem sẽ biết thôi.”

Nữ quỷ ăn thóc nói Quế Hoa nương nương có tính tình tốt, đúng là không sai...La mập hại Quế Hoa nương nương đến mức ấy, suýt nữa thì liên lụy đến người cả một tòa thành, đáng nhẽ ra dù trừng phạt hắn điều gì cũng là nhẹ.

Chúng ta cũng cáo biệt Quế Hoa nương nương rồi vào thành.

Kết quả vừa vào thành chỉ thấy bên trong nhộn nhịp, đều là người...Một người cầm một bó cây xương bồ, vui mừng hớn hở như nàng dâu nhỏ trở về nhà mẹ đẻ vậy.

Đường phố đầy mùi cây xương bồ.

Đương nhiên cũng có một số người ôm cây xương bồ không ngừng ho khan, chắc là đang tán dóc gì đó, không treo xương bồ hay lén lút ra cửa nên gặp chướng khí.

Đi theo đám người đến nhà La mập, chỉ thấy đầu Tiểu La đầy mồ hôi, đang phát tiền cho mọi người, mọi người nhận tiền thì vui mừng, có mấy người còn đứng đó hát nghêu ngao.

Mà sau cuộc vui ấy, trong phòng có tiếng khóc.

A đúng rồi, chắc hẳn ba bước say đã mất đi hiệu lực, La mập đã tỉnh.

Rướn cổ nhìn chỉ thấy La mập vẫn nằm trên đệm hành quân, duỗi cổ khóc lóc:

“Tiểu súc sinh không có lương tâm nhà ngươi, cầm tiền của ta cho người khác, ngươi cứ cắt thịt của ta đi, cắt thịt cũng không đau bằng lấy tiền…”

Nhưng mà chúng ta đã nhìn ra mấy bong bóng lớn trên người La mập đã biến mất không ít, người cũng không còn thối như trước, có thể thấy đang chuyển biến tốt đẹp, cũng không biết có phải vì Quế Hoa nương nương thần khí tiêu tán, tự lo cũng không xong nên không thèm quan tâm hắn hay không.

Tức phụ nơm nớp lo sợ không dám lên tiếng, nhưng bạn già La mập lại xoay người, tát vào đầu hói của hắn:

“Vất vả lắm mới chữa khỏi được bệnh lạ này của ngươi, còn ở đây kêu ca, ta thấy ngươi thật sự muốn làm chuột cho mèo ăn rồi...Vì tiền mà mạng cũng không cần.”

La mập đau lòng, cả người run rẩy, khóc như nhà có tang:

“Tiền của ta đó, ta cực khổ tích góp tiền cả đời, ta đây đã tạo nên nghiệt gì, cưới một lão nương bại gia, sinh một đứa con trai bại gia…”

Tiểu La nhìn thấy ta, cực kỳ vui vẻ, vội nói:

“Đại sư, ngài đã tới rồi, ngài xem cha ta đã chuyển biến tốt rồi, đa tạ ngài!”

Ta khoát tay:

“Nói được làm được.”

Chờ Tiểu La rải hết tiền một lúc lâu, sau khi xem sổ sách, đây đúng là thiên mệnh...Vứt toàn bộ tài sản La mập tích góp cả đời ra ngoài, không hơn không kém.

Cuối cùng họ cũng giống như mấy người nghèo kia, trở thành gia đình nghèo rớt mồng tơi chính hiệu.

Tiểu La lấy tử kim chùy ra cho ta, còn ký hợp đồng, bảo ta đem nó đến cho Cố Qua Tử, giữ gìn miễn phí.

Ta thay Cố Què Tử cảm tạ họ, La mập biết những chuyện này có liên quan đến chúng ta, chửi bới chúng ta, nói mới cho chúng ta uống rượu đại bổ, chúng ta lại vong ân phụ nghĩa, ném hết tiền của hắn, không tốt lành gì, dù có chết cũng phải đào nhà chúng ta lên.

Trình Tinh Hà nhịn không được nói:

“Phá tiền của hắn còn khiến hắn khó chịu hơn giết cha hắn.”

Bạn già tiễn chúng ta, nghe xong lời này, nhịn không được thở dài:

“Lão La chúng ta tham tiền, nhưng...Thực ra hắn cũng không xấu.”

Trình Tinh Hà vô cùng bất mãn:

“Vậy mà còn không xấu ư? Vậy ta cũng có thể lên Phong Thần Bảng.”

Lúc này bạn già mới nói cho chúng ta biết, La mập này tham tiền thật ra là vì cha hắn.

Chương 763: Thiên Thụ

Tuy tướng mạo La mập xấu xí, nhưng tổ tiên xuất thân từ gia đình giàu có, tòa nhà có đá tử kim này là do tổ tiên giàu có nên cố ý nhờ người xem cho, nói rằng sống ở nơi này, đất sinh tử kim, vạn sự như ý, con cái học hành, khảo hạch dỗ cao.

Nhưng đến đời cha của La mập, vì thời đại nên gia cảnh suy sút, cha của La mập là văn nhân trói gà không chặt, không có cách nào khác đành nghe theo đề nghị của bạn bè, bắt đầu học kinh doanh.

Kết quả bán ruộng đất đi làm vốn thì lại bị người bạn từ thuở nhỏ lớn lên bên nhau lừa hết tiền, còn nợ nần chồng chất, chủ nợ đến nhà đập nhà, mang hết quần áo dày cho mùa đông đi.

Ngày hôm trước người một nhà còn mặc áo gấm lụa là, hôm sau đến cả một hạt gạo để nấu cũng chẳng có.

Cha của La mập nhìn con trai gào khóc vì đói, quyết định kiểu gì cũng không thể để con chết đói, vì thế hắn cắn răng đến bến tàu làm phu khuân vác.

Đôi tay của hắn vốn dùng để viết chữ vẽ tranh, lần này làm việc nên phồng rộp hết cả, nhưng hắn vẫn dùng đôi bàn tay đầm đìa máu, mang mấy chiếc bánh bao trắng về cho La mập.

Đến tận bây giờ La mập vẫn còn nhớ rõ, khi đó cha hắn thở dài, nói bây giờ đã biết thế nào gọi là một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hắn rồi.

Câu nói ấy ăn sâu bén rễ vào tâm trí của La mập.

Mà với tình trạng cơ thể của cha hắn, công việc tốn thể lực không làm được bao lâu đã ngã bệnh, không đứng lên nổi, đành phải dẫn theo La mập đi ăn xin. Trước kia La mập là con nhà giàu, trong nhà có nhiều nha đầu tiểu tử để sai bảo, nay những người này trông thấy hai cha con La mập thế mà đã rơi vào cảnh hành khất trên đường phố thì chạy đến trước mặt họ vỗ tay cười to, nói họ là đồ hút máu của thời đại phong kiến, đáng lẽ ngày này phải đến từ lâu rồi!

Có người muốn cho họ chút tiền, nhưng những kẻ thích xen vào chuyện người khác ngăn cản, nói đó là lão gia với thiếu gia, ai thèm mấy đồng tiền dơ bẩn của các ngươi?

La mập không hiểu, trước kia họ cung kính hầu hạ mình, mà nhà mình cũng quan tâm tôi tớ, tự thấy đối đãi với họ không có chỗ nào không tốt, nhưng vì sao hôm nay mình ra nông nỗi này, họ lại là người đầu tiên bỏ đá xuống giếng?

Người không có tình cảm, người chỉ biết tiền thôi.

Đứng ở vị trí càng cao thì khi ngã càng đau, những người đó sẽ cười càng to. Đều là con người như nhau, tại sao có người được hưởng thụ cơm ngon áo đẹp, có người từ nhỏ lại phải hầu hạ đối phương? Họ bất mãn đã lâu, hiện giờ thấy những người ở vị trí cao cũng đứng ngang vị trí của họ, thậm chí còn không bằng họ, cho nên mới vui vẻ.

La mập không muốn sống cuộc sống thế này nữa.

Cha hắn không kiếm được miếng cơm bỏ bụng, sắp phải chết đói rồi, La mập dập đầu vái lạy khắp nơi, đến nỗi toác đầu chảy máu, nhưng vẫn không xin được thức ăn.

Lúc sắp chết, cha hắn nói, đời này ngươi đừng tin người nào cả, chỉ cần tin vào tiền thôi.

La mập không chảy nước mắt, hắn chỉ gần đầu, nói nhớ kỹ rồi.

Cuối cùng có người thấy La mập đáng thương, nhỏ giọng nói, ngươi về nhà các ngươi, đến góc tây bắc đào ra được thứ gì thì ném xuống sông, thế là được.

La mập không biết người nọ, hỏi hắn thế là có ý gì?

Người nọ nói cho hắn biết, mấy năm trước người này tận mắt nhìn thấy bạn của cha La mập chôn đồ vật trong sân nhà họ, về sau nhà họ dần lụn bại.

La mập định cảm ơn, nhưng khi ngẩng đầu lên thì người nọ đã biến mất.

La mập lập tức về nhà đào sân, quả nhiên đào được thứ gì dưới đất lên, là một cái phễu.

Vị trí ấy là tài vị, cái phễu được chôn ở tài vị thì dù nhà này có phong thủy đẹp đến mấy cũng suy sụp.

La mập ném phễu đi, đúng là tình hình trong nhà bắt đầu khởi sắc, nhưng hắn vẫn nhớ mãi câu nói của cha mình, hắn không tin gì khác ngoài tiền.

Hắn tích tiền là vì sợ con cháu sẽ gặp chuyện giống như mình, họ cũng bất lực như mình khi trước.

Thảo nào…Bây giờ có thể xem như La mập dùng tất cả tài sản để chuộc tội.

Thật ra, nhiều chuyện trên đời đều đã được số trời sắp đặt, càng coi trọng, có lẽ càng nhanh mất đi.

Mà cái phễu kia...Ta suy đoán, chẳng lẽ nó cũng là một phương pháp của Yếm Thắng môn?

Ta trở lại mặt tiền cửa hàng của Cố thọt, hắn mừng rỡ sờ búa tử kim, lập tức bắt tay vào sửa Thất Tinh Long Tuyền cho ta.

Ba người bọn ta mệt mỏi cả đêm, cuối cùng đánh một giấc ngon lành ở cửa hàng của Cố thọt.

Trong lúc tỉnh tỉnh mê mê, ta nghe thấy Cố thọt nghe điện thoại:

“Thiên thụ? Yếm Thắng môn đang tìm đồ? Tìm cái gì? Hả, ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai, Tiêu Khí môn bọn ta! Tên nhãi ranh nhà ngươi, đừng có mà gộp ta lại với đám khốn nạn đó!”

Chương 764: Hoảng Sợ

Nghe được chữ Yếm Thắng môn là ta lên tinh thần ngay, họ đang tìm cái gì?

Nhưng có vẻ như Cố thọt cũng không biết.

Ta nghiêng đầu đi thấy Trình Tinh Hà đã tỉnh lại từ bao giờ, đang xem điện thoại, thấy ta mở mắt ra thì đưa điện thoại di động cho ta xem:

“Ngươi nói xem tên La mập làm chuyện như thế rồi mà vẫn chuyển biến tốt được, tử kim địa như họ đúng là hay thật, khi nào ngươi cũng tìm cho ta một mảnh đất đi?”

Ta giật mình khi nhìn thấy tin tức trên điện thoại: Giá xương bồ trong khu vực tăng vọt.

Nhà La mập lấy về rất nhiều xương bồ, xem ra hắn lại có thể kiếm được một khoản tiền. Không biết bây giờ họ còn ăn bánh bao nhúng canh dưa muối nữa không.

Ách Ba Lan cũng tỉnh lại, hắn ngơ ngơ thò đầu sang xem điện thoại, ta nhìn công đức của Ách Ba Lan, tức khắc cảm thấy vui mừng, sau khi ngủ một giấc, cuối cùng hắn cũng thăng cấp rồi!

Bây giờ hắn lên Huyền cấp bậc ba rồi.

Ta lại quay sang nhìn Trình Tinh Hà, hắn cũng thăng lên Huyền cấp bậc hai.

Cứu sống người dân trong thành phố là đại công đức!

Nhưng hình như ta vẫn dừng lại ở Huyền cấp bậc một. Cũng đành chịu thôi, cấp bậc càng cao thì cần tích lũy càng nhiều để thăng cấp, nhưng chung quy chuyện này vẫn có ảnh hưởng lớn với ta, phỏng chừng cách Địa cấp không còn xa nữa.

Vậy thì càng phải nhanh chóng tích lũy công đức, càng nhanh thăng lên Địa cấp thì càng có thể làm được nhiều việc hơn.

Đột nhiên, Cố thọt thở hổn hển cúp điện thoại rồi vẫy tay với ta.

Thất Tinh Long Tuyền được sửa xong rồi ư?

Ta lập tức phấn khởi đi đến chỗ hắn.

Không ngờ Cố thọt lại nói:

“Thanh bảo kiếm này không hổ là kiếm do tổ tiên bọn ta rèn, khó khăn hơn ta nghĩ, ngươi còn phải đợi một thời gian nữa, mười ngày sau hẵng quay lại.”

Ta cảm thấy thất vọng, nhưng rồi ta nghĩ, chỉ cần Thất Tinh Long Tuyền có thể khôi phục như cũ thì chờ mười ngày có là gì.

Cố thọt nói xong thì đưa cho ta một tờ giấy:

“Đây là phiếu sửa đồ, một tay cầm phiếu một tay cầm đồ, chỉ nhìn phiếu không nhìn người, không được đánh mất.”

Ta vội gật đầu, cất tờ giấy đi.

Bọn ta không thể ở lại đây mười ngày được, lỡ như người phụ nữ thần bí tìm đến ta thì sao, vì vậy bọn ta quyết định về trước.

Vừa đến phố mua bán quen thuộc, ta cảm thấy vô cùng thoải mái, tiến độ lắp đặt thiết bị trong cửa hàng diễn ra rất nhanh, ông cậu ba ngồi trước cửa cửa hàng của Cao lão sư, vừa phơi nắng vừa vuốt ve mèo, còn Bạch Hoắc Hương chỉ huy đội thi công làm việc này việc kia, nghiễm nhiên là một người giám sát thi công tháo vát.

Trông thấy bộ dạng ấy của nàng, Trình Tinh Hà huých vai ta:

“Này, bà chủ hoắc hương chính khí thủy đúng là làm việc rõ ràng đâu ra đấy.”

Tai Bạch Hoắc Hương rất thính, nàng sẵng giọng nói:

“Trình đần, mấy ngày nay ngươi ngứa họng à, có cần ta chữa cho không?”

Câu này phiên dịch lại có nghĩa là ta hạ độc cho ngươi câm luôn.

Trình Tinh Hà lập tức rụt cổ:

“Không phải, không phải...Ơ, ngươi bảo ai đần đấy hả?”

“Nếu ngươi không thích nghe thì gọi ngươi là đồ ngu cũng được.”

Hai người họ bắt đầu cãi nhau, Ách Ba Lan tiến lên can ngăn, ông chủ tiệm đồ cổ lấy hạt dưa ra vừa xem vừa cắn.

Cuối thu, dải nắng vàng ươm chiếu xuống con đường lát gạch trước cửa hàng, cây ngân hạnh ven đường xào xạc trong gió, lá cây rơi đầy trên mặt đất, tạo nên khung cảnh năm tháng tĩnh lặng, kiếp này bình yên.

Đúng lúc này, Cao lão sư đi tới, cùng ta xem họ cãi lộn, hắn than gia đình nhỏ của ta càng ngày càng náo nhiệt, hắn yên tâm rồi.

Cũng đúng thật.

Ta đang định cười thì bỗng phát hiện bầu không khí của phố mua bán có vẻ khác thường, mùa này không phải mùa ế hàng, vì sao lại ít khách thế này?

Cửa hàng bên dãy Cao lão sư, ông chủ tiệm đồ cổ đều vắng tanh, mọi người đều ôm đồ ăn vặt, uể oải ngồi trước cửa, trông thiếu sức sống, mà bên dãy đối diện, đặc biệt là hiệu may, khách khứa ra vào nườm nượp, náo nhiệt vô cùng.

Khách hàng chỉ mua đồ ở bên đối diện, không hề ngó sang bên này.

Cao lão sư chú ý đến tầm mắt của ta, bèn nói:

“Ngươi cũng phát hiện ra rồi à? Lạ thật đấy, hai ngày nay cửa hàng ở dãy chúng ta cứ như gặp ma ấy, chẳng có khách nào ghé thăm, làm người ta nóng ruột quá thôi, đã thế còn toàn gặp chuyện xui xẻo, lão Từ hàng quẩy kế bên bị bỏng tay, lão Lưu của tiệm xe đạp bị hàng mẫu đập trúng đầu, quái lạ hơn là Tiểu Ngũ bán giày, hắn nói nửa đêm có nữ quỷ vào nhà, bị dọa phát sốt ba mươi chín độ.”

Thế thì kỳ quái, phong thủy của phố mua bán bao giờ cũng tốt, đáng lẽ có thể đảm bảo bình an, chiêu tài lộc, ta ở đây lâu nay, ngoại trừ lần trước Xích Linh phái tiểu quỷ đến quấy rối thì đâu thấy xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ...Lại có ai gây sự phố mua bán?

Ta lập tức tìm cái thang trèo lên, nhìn phong thủy của phố mua bán từ trên cao.

Vừa nhìn thử, ngay tức khắc ta cảm thấy hoảng sợ.

Chương 765: Chơi Cờ Tướng

Một luồng hắc khí thình lình mọc lên từ mặt đất, chia cắt phố mua bán thành hai nửa như con sông phân định ranh giới nước Sở và nước Hán, cửa hàng quần áo ở dãy đối diện sáng ngời như dương diện, còn bên bọn ta bị âm khí bao trùm, biến thành âm diện.

Nói cách khác, toàn bộ vận may của bên bọn ta đều nghiêng hết về phía cửa hàng quần áo, khách hàng theo bản năng sẽ không thích nơi dày đặc âm khí như chỗ bọn ta, tất nhiên sẽ không muốn sang đây, càng khỏi phải nói đến bị ma quỷ phá rối.

Không thể có chuyện phố mua bán vô cớ thay đổi được, có người sửa lại phong thủy ở chỗ bọn ta.

Hơn nữa...Ta nhìn kỹ, người sửa phong thủy rất cao minh, ta chỉ có thể phát hiện phong thủy bị động tay động chân, như cái phễu ở tử kim địa của La mập, nhưng lại không nhận ra bị sửa đổi ở chỗ nào.

Không phải ta khoác lác chứ ở phương diện phong thủy ta cũng coi như kế thừa tinh túy từ ông lão, từ khi vào nghề đến nay chưa từng gặp được đối thủ, đây là lần đầu tiên không biết xử trí thế nào.

Người giở trò là một kẻ khó chơi.

Ta đang định nhìn kỹ hơn thì Cao lão sư đứng bên dưới gọi ta, nói là Tiểu Ngũ ở tiệm giày đến.

Ta vội vàng leo xuống, quan sát Tiểu Ngũ một lượt rồi cau mày, mắt hắn có quầng thâm đen, khí sắc rất kém, ba mệnh đăng chập chờn chực tắt, đúng là dấu hiệu bị âm khí tấn công.

Tên đầy đủ của Tiểu Ngũ là Ngũ Thiệu Hồng, mở tiệm giày ở phía tây phố mua bán, bọn ta trạc tuổi, mỗi khi rảnh rỗi thường hay chơi cờ tướng với nhau.

Hắn nhìn thấy ta thì lập tức túm lấy ta như thấy người thân:

“Bắc Đẩu ca, cuối cùng ngươi cũng về rồi, trời đất ơi, hôm qua ta suýt bị dọa chết khiếp đấy, ngươi mau chiêu hồn cho ta đi, ta mà còn sốt tiếp thì nhiệt kế ở nhà bọn ta nổ tung mất.”

Ta cũng đã nghe Cao lão sư nhắc đến chuyện hắn bị ma ám, bèn bảo hắn kể lại chuyện gì đã xảy ra.

Thì ra tối hôm qua khu phố mua bán mưa to, một trận mưa thu lành lạnh, những cửa hàng khác đã đóng cửa chui vào ổ chăn, còn Tiểu Ngũ cầm sách dạy chơi cờ mải mê nghiên cứu, không chú ý trời đã tối, hắn vừa kéo cửa xếp xuống, quay đầu lại thì phát hiện một người phụ nữ đã vào trong cửa tiệm từ lúc nào không hay.

Người phụ nữ ấy rất đẹp, tuổi chừng hai mươi, mặc Hán phục màu đỏ thẫm, tóc búi kiểu vân kế, nhưng cả người ướt sũng vì trận mưa to, mái tóc đen dính lên khuôn mặt tái nhợt, trông yếu ớt đáng thương.

Tiểu Ngũ vội vàng kéo cửa lên, hỏi nàng mua giày à? Cứ việc xem giày, ta có cả giày thêu phối với Hán phục.

Cô gái ấy nói với hắn, cửa hàng của ngươi không có số đo vừa chân ta, trời mưa rồi nên không đi được, ta có thể ở đây trú mưa không?

Tính Tiểu Ngũ vô tư, lại là kiểu người nhiệt tình, hắn lập tức gật đầu nói không sao cả, ngươi ngồi đây đi.

Nói rồi Tiểu Ngũ bật đèn lên, tiếp tục nghiên cứu cờ tướng.

Dường như cô gái cảm thấy hứng thú với Tiểu Ngũ, nàng hỏi tại sao Tiểu Ngũ không về nhà, không có vợ sao?

Tiểu Ngũ xua tay nói muốn có lắm, nhưng mãi không tìm được.

Tiểu Ngũ nói thật, tuy Tiểu Ngũ là một chàng trai hoạt bát, nhưng lại được xem như lập dị trong giới xem mắt, từ Cao lão sư đến ông chủ tiệm đồ cổ, gần như tất cả cửa hàng trên phố đều từng giới thiệu bạn gái cho hắn, kỷ lục là xem mắt với bảy người liên tục trong một ngày, nhưng đều không có kết quả.

Cô gái kia nghe xong thì đỏ mặt, dường như rất vui vẻ, nàng lắp bắp nói, vậy thì tốt.

Tiểu Ngũ không nghe thấy thì thôi, vừa nghe nàng nói thế thì cảm thấy không vui, nghĩ thầm sao cơ, ngươi cười trên nỗi đau của người khác à?

Tức khắc thái độ của hắn dành cho cô gái này rất kém.

Mà cô gái lại không nhận ra, nàng nhìn Tiểu Ngũ nghiên cứu cờ tướng bèn lại gần, nhìn Tiểu Ngũ loay hoay mãi, nàng đỏ mặt nói:

“Ta cũng biết chơi cờ tướng.”

Tiểu Ngũ tỏ ra hờ hững:

“Ồ.”

Nàng nói tiếp:

“Hay là…Ta chơi với ngươi một ván, nếu ta thắng thì ta làm vợ ngươi, được không?”

Tiểu Ngũ cười khẩy:

“Tiểu Ngũ này chưa từng thua trên bàn cờ.”

Vì thế hai người bọn họ chơi một ván, tài chơi cờ của cô gái này giỏi không ngờ, Tiểu Ngũ thua.

Cô gái nhìn hắn với ánh mắt chờ mong, vừa ngượng ngùng vừa rụt rè.

Tiểu Ngũ:

“Ván này không tính, chơi lại.”

Hai người bọn họ chơi cờ đến tận nửa đêm, Tiểu Ngũ chơi đến mức tẩu hỏa nhập ma nhưng vẫn không thể chuyển bại thành thắng.

Cô gái nhìn cơn mưa thu bên ngoài, nhỏ giọng nói:

“Hay là, chúng ta không chơi cờ nữa, làm gì khác đi…”

Tiểu Ngũ đang định nói không chơi cờ thì có thể làm gì? Nhưng hắn chuyển tầm mắt đi nơi khác, nhìn về phía tấm gương cho khách thử giày đặt đối diện, bỗng cảm thấy là lạ.

Hồi lâu hắn mới nhận ra: Không đúng, gương chỉ phản chiếu ta, sao lại không có hình ảnh của cô gái này?

Bộ Hán phục đỏ thẫm của nàng bắt mắt lắm mà!

Chương 766: Đồ Cũ

Gương hỏng rồi sao? Nhưng chưa bao giờ nghe nói gương có vấn đề như thế!

Chẳng lẽ…

Tiểu Ngũ bừng tỉnh, hắn từng nghe ta nói chỉ có ma quỷ mới không có ảnh ngược trong gương, vì gương trừ tà, yêu ma quỷ quái nhất định sẽ cố gắng hết sức trốn gương.

Thân hình mềm mại của cô gái dán lại gần, bấy giờ Tiểu Ngũ mới thấy rõ đôi chân nhỏ lộ ra dưới vạt váy Hán phục rộng thùng thình.

Là gót sen ba tấc tuyệt đối không thể nào xuất hiện ở thời đại này!

Thảo nào nàng nói không có số đo vừa chân nàng!

Vì thân với ta, cho nên Tiểu Ngũ thường xuyên nghe ta nhắc đến chuyện trong giới, hắn nhớ ngay ra ta từng nói với hắn rằng, đồ vật trừ tà tốt nhất trong nhà hình như là cái chổi, vì chổi dính địa khí, có được linh khí của của thổ địa, đánh tà ma chỉ có chuẩn.

Thế là hắn cầm lấy chổi.

Cô gái kia đang định dán sát lại thì Tiểu Ngũ giơ chổi đánh lên đầu cô gái.

Ăn một đòn của hắn, cô gái sững sờ, ngẩng đầu nhìn hắn với ánh mắt khó tin, khuôn mặt lộ vẻ ai oán:

“Ta còn tưởng…”

Tiểu Ngũ lại nhớ ta có nói một câu, "Quỷ thoại loạn nhân tâm", hắn quơ cây chổi, không đầu không đuôi, nhắm mắt lại đập cô gái. Ta còn từng nói quỷ ảnh mị nhân hồn.

Đến khi hắn mở mắt ra, quả nhiên cô gái kia đã biến mất.

Bấy giờ hắn mở thờ phào một hơi, vội vàng kéo cửa xuống, ôm chổi ngủ một đêm.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, hắn vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng nức nở nghẹn ngào vang lên đâu đó trong phòng.

Âm thanh ấy khiến người ta rét run, mãi mới chịu đựng hết một đêm, mặt trời ló dạng, nhưng Tiểu Ngũ không tài nào mở mắt ra được, toàn thân run lẩy bẩy, hắn đến phòng khám của Hạ Sở Sở khám bệnh mới biết mình bị sốt.

Phần lớn người bị quỷ ám sẽ phát sốt, đây là thường thức.

Tiểu Ngũ lấy thuốc xong thì lập tức đến cửa hàng tìm ta, nhưng ta còn đang ở chỗ Cố thọt chưa về khiến hắn sốt tuột, lúc này vừa mới truyền nước ở chỗ Hạ Sở Sở, nghe nói ta đã về thì lập tức rút ống truyền dịch ra đi đến đây.

Ấn đường của Tiểu Ngũ biến thành màu đen, xem ra cô gái đó đích xác không phải người.

Hơn nữa, cung Phu Thê của hắn đen nhiễm đỏ, rõ ràng là có đào hoa quỷ.

Tiểu Ngũ nghe xong ba chữ đào hoa quỷ thì trợn tròn mắt:

"Đào hoa? Thế là sao?"

Trình Tinh Hà nghe không nổi nữa:

"Ngươi nói xem là có ý gì? Nữ quỷ thích ngươi đấy! Ta cũng phục ngươi, Thất Tinh là trai thẳng, ngươi còn lợi hại hơn, đẳng cấp như ngươi phải gọi là trai thẳng siêu cấp.”

Ách Ba Lan cái hiểu cái không, cũng gật đầu theo.

Cao lão sư vô cùng thấu hiểu:

“Nói quá chuẩn!”

Hóa ra, tuy Tiểu Ngũ năng nổ tháo vát, đối xử nhiệt tình thân thiện với bạn bè, thế nhưng rất ngờ nghệch trong chuyện tình cảm, lần trước Cao lão sư giới thiệu một cô gái cho hắn, hai người họ trò chuyện với nhau trên Wechat, cô gái nói thích Apple mới nhất kỳ này, ám chỉ hắn mua điện thoại cho mình, hắn dở hơi, ra chợ mua sỉ năm cân táo mới hái từ trên cây xuống, cho vào túi bạt khiêng đến nơi làm việc của nàng.

Hắn còn nhắn hỏi nàng có thích ăn không? Khi nào ra ngoài chơi?

Cô gái vô cùng tức giận, nhắn lại ngươi có bệnh à, hắn trả lời vậy thì đến phố mua bán, bị cảm thì đến trạm y tế chỗ Hạ Sở Sở, gãy xương hay có vết thương nào đó thì tìm Bạch Hoắc Hương, ta quen bọn họ.

Cô gái đó tức đến nỗi cho hắn vào danh sách hạn chế, thuận tiện chặn luôn số của Cao lão sư.

Đào hoa quỷ cũng coi như đào hoa, không, phải nói là vạn tuế nở hoa.

Ta suy nghĩ, liệu cô gái bó chân có liên quan gì đến chuyện phong thủy của phố mua bán thay đổi không?

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng ta vẫn hỏi Bạch Hoắc Hương ít sừng tê giác, đồi mồi mài thành bột cho hắn ăn, sau đó nhét xạ hương vào mũi, không bao lâu sau hắn hạ sốt, ta thấy mệnh đăng của hắn đã ổn định, âm khí cũng bị tiêu trừ gần hết.

Cửa hàng của ta và Tiểu Ngũ đều nằm cùng một dãy, là nơi bị âm khí xâm nhập, ta bèn đến nhà hắn nhìn xem.

Cô gái mặc Hán phục không tìm người khác mà chỉ tìm hắn, chắc chắn có nguyên nhân nào đó.

Mặt trước của cửa hàng Tiểu Ngũ dùng để kinh doanh, mặt sau là phòng ngủ, bình thường hắn sẽ ngủ lại đây.

Ta không còn xa lạ gì với cửa hàng của hắn, thậm chí ta còn biết hắn để hũ tỏi ngọt ở chỗ nào, nhưng khi vừa bước vào nơi này, ta phát hiện một luồng âm khí lởn vởn ở mặt tiền, trong nhà còn lạnh hơn bên ngoài.

Ta bèn hỏi Tiểu Ngũ, gần đây trong nhà có thêm cái gì không, đặc biệt là đồ cũ?

Tiểu Ngũ nghĩ rồi nói không có ấn tượng gì cả.

Không đúng, luồng âm khí này mới xuất hiện, nhất định ở đây có cái gì đó.

Ta hỏi tiếp, vậy hai ngày qua có người nào khả nghi xuất hiện ở khu phố của chúng ta không?

Chương 767: Trang Điểm

Người làm ăn lâu năm xem khách rất chuẩn, biết rõ đối phương thật lòng muốn mua đồ hay làm gì khác.

Nhưng Tiểu Ngũ vẫn lắc đầu, nói đợt này phố mua bán rất bình yên, không thấy có người lạ nào đến cả.

Đang trò chuyện, bỗng có một người bước vào cửa hàng, ta cho rằng khách đến, nghĩ thầm khách hàng nào lại không bị âm khí ngăn trở, kết quả quay đầu lại thì thấy là người quen, bà chủ cửa hàng quần áo.

Bà chủ cửa hàng quần áo mới chuyển đến tháng trước, ta và nàng không quen.

Nàng vừa vào cửa hàng là bắt đầu quan sát xung quanh, hiển nhiên không phải đến để mua giày, mà nàng cứ nhìn cửa nẻo và kết cấu nơi này như đến xem nhà, như thể nơi này là nhà nàng vậy.

Tiểu Ngũ nhìn thấy nàng thì cau mày:

“Ngươi lại đến đây làm gì?”

Bà chủ cửa hàng quần áo không thèm nhìn Tiểu Ngũ:

“Ngươi mở cửa đón khách mà còn sợ người khác ghé thăm à? Thảo nào việc kinh doanh của ngươi càng ngày càng sa sút, ta khuyên ngươi mau chóng đổi nghề đi, nhường mặt tiền cửa hàng này lại cho ta, đừng có chiếm đất như chó già giữ xương vậy chứ.”

Nói thật, cửa hàng của Tiểu Ngũ nằm ở vị trí rất đẹp, nhưng hiển nhiên dạo này làm ăn bết bát, trên bàn chỉ có mì tôm, không có xúc xích dăm bông.

Bà chủ cửa hàng quần áo lớn hơn bọn ta ba tuổi, diện mạo cũng coi như ưa nhìn, nhưng xương gò má cao, mắt tam bạch, hai má hóp, cằm nhọn, khiến nàng trông có vẻ chua ngoa, không dễ chọc.

Hơn nữa, ta còn thấy được ấn đường của bà chủ cửa hàng quần áo bị bao phủ bởi một luồng hắc khí.

Đúng lúc này, vài công nhân của đội xây cũng vào cửa hàng, bà chủ cửa hàng quần áo chỉ cho họ, nói rằng ở đây cải tạo thành tường hoa, cửa sổ đổi sang phong cách Baroque, bên trong phá đi mở rộng không gian thành một căn phòng lớn, xếp kệ trưng bày quần áo, phải dùng giấy dán tường dạng lỏng mốt nhất hiện nay.

Nghe nàng nói cứ như cửa hàng của Tiểu Ngũ đã là vật sở hữu của nàng, sắp tu sửa nơi này thành cửa hàng quần áo của mình.

Tiểu Ngũ cũng không phải người dễ bắt nạt, hắn cản mấy người đó lại:

“Ai cho ngươi đến cửa hàng của ta sửa sang lại hả?”

Bà chủ cửa hàng quần áo cười khẩy:

“Của ngươi? Ngươi nhìn lượng khách của ta đi, ngày hôm nay cho đến bây giờ cửa hàng của ta đã kiếm được mấy chục nghìn rồi, mà ngươi nhìn cửa hàng của ngươi xem, ruồi cũng không thèm bay vào, hừ, ta chuyển đến đây cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, ta là người nóng vội, kết xuất mô hình trước không được à?”

Cửa hàng này do cha của Tiểu Ngũ để lại cho hắn, Tiểu Ngũ tức lắm, đuổi bà chủ cửa hàng quần áo và đội xây ra ngoài.

Bà chủ cửa hàng quần áo hừ lạnh:

“Không biết điều, không phải là đang lãng phí thời gian à? Để ta xem xem ngươi còn có thể cứng đầu cứng cổ được mấy ngày.”

Nói xong, nàng tiếp tục trao đổi việc trang hoàng với đội xây dựng.

Thì ra bà chủ cửa hàng quần áo làm ăn phát đạt, muốn mở thêm chi nhánh từ lâu rồi, nàng vừa ý vị trí cửa hàng của Tiểu Ngũ, bảo Tiểu Ngũ nhường lại cho mình, Tiểu Ngũ không đồng ý, nàng còn đến náo loạn hai lần, ông chủ cửa hàng mành rèm dại gái còn đến hùa theo. Thấy tất cả cửa hàng bên này gần đây làm ăn ế ẩm, nàng càng thêm phấn khởi, hôm nay dứt khoát dẫn đội xây đến, quả thực là khinh người quá đáng.

Nhưng đúng là dạo này việc làm ăn của Tiểu Ngũ không được tốt, cửa hàng trực tiếp bị ảnh hưởng bởi hình thức mua sắm trực tuyến, vốn dĩ đã ế khách, hai ngày nay dãy cửa hàng bên này lại chẳng có ma nào ngó ngàng, Tiểu Ngũ vẫn chưa kiếm đủ tiền để trả tiền thuê mặt bằng tháng này.

Chủ nhà ở khu phố bọn ta vốn có tiếng công chính nghiêm minh, dám khất nợ một tháng thì chắc chắn sẽ đuổi ngươi đi ngay, bà chủ cửa hàng quần áo đã đánh tiếng với chủ nhà nên mới không sợ gì cả.

Tiểu Ngũ càng nói càng giận:

“Bắc Đẩu ca, ngươi nói xem có phải năm nay là năm hạn của ta không, sao mà cứ gặp xui mãi thế.”

Năm tuổi của hắn chưa đến năm hạn Thái tuế, chẳng qua bị âm khí quấn lấy, trường khí kém đi, nhất định sẽ xuất hiện một vài phiền toái nho nhỏ.

Ta bảo hắn đừng nóng giận, tiền thuê không đủ thì cứ mượn của ta, ai chẳng có lúc gặp khó khăn.

Mắt Tiểu Ngũ đỏ hoe, bỗng hắn thở dài, nói cha mẹ hắn đều về quê cả rồi, một mình hắn nỗ lực làm việc cũng không dễ dàng, nếu có người làm bạn thì tốt quá.

Ngươi độc thân bằng thực lực đấy.

Ta an ủi hắn vài câu, định xem phong thủy xung quanh một lần nữa, bắt người sửa phong thủy. Ta làm nghề phong thủy, dám sửa cục ngay chỗ ta ở, chứng tỏ xem thường ta rồi, người khác biết được thì còn hành nghề kiểu gì nữa.

Sau khi sửa lại, vận thế của Tiểu Ngũ cũng sẽ quay về, mọi thứ cũng sẽ ổn.

Ta về cửa hàng, Phùng Quế Phân đã đến, còn mang theo rất nhiều bánh hỷ, toàn là thương hiệu bánh nổi tiếng, Trình Tinh Hà ăn ngấu nghiến, vụn bánh dính đầy mép, Phùng Quế Phân thấy ta thì vui vẻ chào hỏi:

“Đại sư, cuối cùng ngươi cũng về rồi, một ngày không gặp như cách ba thu!”

Ta nhìn nàng trang điểm như sơn tiêu, biết ngay là có chuyện gì.

Chương 768: Chổi Lông Gà Ngũ Sắc

Quả nhiên, Phùng Quế Phân nói cho ta biết, không ngoài dự đoán của ta, sau khi xử lý chú rể, nàng thật sự gặp được người định mệnh của mình, định kết hôn ngay, sau khi người mặc áo tang bị ta mang đi, người yêu mới rất khỏe mạnh, ăn uống ngon lành, cũng không có tai nạn đổ máu gì cả, nàng mua dầu hải cẩu và maca, dự định ba năm ôm hai.

Ta lập tức nói chúc mừng, đột nhiên Phùng Quế Phân như nhớ ra cái gì:

“Còn có chuyện này nữa, khá là kỳ lạ.”

Hóa ra sau khi bọn ta rời đi, ngôi nhà của nàng thoạt nhìn yên ổn, nhưng lại xuất hiện vấn đề. Đám đàn em đi tuần tra buổi tối đều nói nhìn thấy một bóng người kỳ quái như đang tìm gì đó trong vườn.

Nhưng khi chạy đến đó xem thì không thấy gì cả, như bị hoa mắt vậy, camera giám sát cũng không chụp được cái gì.

Phùng Quế Phân hỏi ta, liệu có phải là người mặc áo tang còn có vợ hay con cái gì đó, một người đi còn thừa một người ở lại, nếu thật sự là như vậy thì lại mời ta đến xem.

Không thể nào, ta đã quan sát căn nhà ấy rất kỹ rồi, có Huyền Tố Xích quấy phá thì đâu ra thứ gì khác nữa?

Trình Tinh Hà cũng làm chứng, nói rằng hắn cũng nhìn rõ ràng, bởi vì tà khí của Huyền Tố Xích nên không có người chết nào dám lại gần, bảo nàng cứ yên tâm, có thể là ảo giác do bị người mặc áo tang ảnh hưởng.

Phùng Quế Phân nghe thế mới yên tâm, nhưng ta lại suy nghĩ, lúc đi ra ngoài bọn ta đi ngang qua một người phụ nữ không thấy rõ mặt, người phụ nữ ấy cũng đi về phía ngôi nhà của Phùng Quế Phân.

Nhưng sau đó ta không tìm được tung tích của nàng, nếu thật sự là người phụ nữ của Yếm Thắng môn thì bọn ta không thể theo kịp tốc độ của nàng.

Hơn nữa, Cố thọt nói gì trong điện thoại ấy nhỉ? Yếm Thắng môn đang tìm thứ gì đó…

Ta giật mình, một suy đoán bỗng nảy ra trong đầu, chẳng lẽ họ đang tìm Huyền Tố Xích?

Nếu là thật thì họ tìm nó để làm gì?

“Ôi chao, ta còn đang nghĩ sao phố mua bán rạng rỡ thế này, hóa ra là Phùng tỷ ghé thăm!”

Một giọng nói the thé với sự nhiệt tình không đúng lúc bỗng vang lên ngoài cửa, ta quay đầu, lại là bà chủ cửa hàng quần áo.

Tuy nàng lạnh nhạt với bọn ta nhưng lại vô cùng niềm nở với Phùng Quế Phân, nàng nhanh nhẹn khoác tay Phùng Quế Phân:

“Phung tủ, mấy ngày không gặp ngươi lại đẹp hơn rồi.”

Phùng Quế Phân nhìn nàng, cau mày:

“Ngươi là ai?”

Bà chủ cửa hàng quần áo không hề xấu hổ:

“Ta là thợ may ở cửa hàng đối diện, tỷ gọi ta là Thiến Oánh la được, lần trước Phùng tỷ đến đây ta đã ngưỡng mộ ngươi, muốn làm quen, kết bạn với ngươi!"

Rõ ràng nàng nhìn trúng thân phận và mạng lưới quan hệ của Phùng Quế Phân, đến đây để lấy lòng.

Phùng Quế Phân là ai cơ chứ, gặp nhiều nên biết nhìn người, nàng xua tay nói không cần, nhưng bà chủ cửa hàng quần áo không buông tay, nói càng nhiều bạn bè càng tiện lợi, cửa tiệm mới nhập hàng mới, có vài món đồ rất hợp với khí chất của Phùng tỷ, mời nàng sang xem.

Đàn em của Phùng Quế Phân mất kiên nhẫn, đuổi nàng đi như đuổi gà, nói xem cái cóc khô, quần áo của đại tỷ nhà ta đều là hàng đặt may độc nhất vô nhị từ nước Pháp, ai thèm để ý hàng Đông Mậu nhà ngươi, đừng có mà thấy sang thì bắt quàng làm họ, đi ra chỗ khác đi.

Thiến Oánh cười tủm tỉm nói, nếu Phùng tỷ bận thì lần sau hoan nghênh ngươi đến cửa hàng uống trà, nhưng trước khi nàng rời đi, ta nhìn thấy ánh mắt oán hận của nàng, song khi đối diện với Phùng Quế Phân thì lập tức giấu cảm xúc ấy đi.

Hơn nữa, lại gần quan sát sẽ thấy hắc khí trên ấn đường của nàng cực kỳ dày đặc, luồng hắc khí này còn mang theo tà khí, quấn quanh cung Mệnh, ông cậu ba từng nhắc tới đây gọi là tướng mất cả chì lẫn chài, hình như sẽ gặp vận rủi bất cứ lúc nào.

Có lẽ Thiến Oánh cũng che giấu chuyện gì đó.

Phùng Quế Phân cũng chướng mắt nàng, nghĩ mãi mới nhớ ra và nói đó chẳng phải là người phụ nữ nịnh trên nạt dưới lần trước sao? Nàng còn bảo ta cẩn thận, loại phụ nữ ấy không giống người tốt, mà nàng giỏi xử loại người bỉ ổi này nhất.

Sau khi Phùng Quế Phân rời đi, ta đi ra tiễn rồi nhìn về phía cửa hàng quần áo, muốn nhìn xem bên trong có vấn đề gì không, đột nhiên một cô gái ăn diện lòe loẹt đi từ cửa hàng đó ra, nói với giọng điệu thân mật:

“Bắc Đẩu ca, ngươi về rồi à? Tinh Hà ca đâu rồi?”

Đây là ai? Ta nhìn lại cho kỹ và rôi kinh ngạc không thôi, đây chẳng phải là Tú Liên của cửa hàng tạp hóa sao?

Bình thường Tú Liên chỉ mặc chiếc áo thun Điêu suốt một mùa hè, bây giờ thì rực rỡ muôn màu, áo hai dây sặc sỡ, váy ngắn hoạt hình, lại còn đi đôi tất màu tím, trông chẳng khác nào cây chổi lông gà ngũ sắc.

Chương 769: Có Ma

Trình Tinh Hà cũng ra ngoài, hắn ăn bánh hỷ bị nghẹn nên muốn đến tiệm tạp hóa mua coca, kết quả Tú Liên vừa trông thấy hắn là vui vẻ chạy lại ngay:

“Tinh Hà ca!”

Trình Tinh Hà mờ mịt nhìn Tú Liên, cũng giật nảy mình:

“Tú Liên biến dạng à?”

Biến dạng cái đầu ngươi, ta lập tức kéo Tú Liên lại, hỏi sao nàng lại ăn mặc thế này, chưa đến Halloween mà?

Tú Liên đánh ta một cái, nói Halloween gì chứ, ngươi có chút gu thẩm mỹ thời thượng được không hả? Ta đi đầu xu hướng thời trang 2019 đấy.

Ta đã nắm chắc, hỏi nàng, quần áo này mua hết ở cửa hàng quần áo à?

Tú Liên ngơ ngác gật đầu:

“Dạo này ta thích quần áo ở cửa hàng của Thiến Oanh tỷ lắm, cứ rảnh là lại đến xem, không mua thì cảm thấy khó chịu, cứ như bị bỏ bùa ấy, ta quẹt cạn thẻ luôn rồi.”

Ta nhìn về phía bầy yêu tinh nhền nhện nhộn nhịp trong cửa hàng, nghĩ thầm cửa hàng quần áo này có ma thật rồi.

Vì thế ta cũng vào cửa hàng quần áo xem thử.

Bên trong cửa hàng đông nghịt phụ nữ với đủ mọi màu sắc, chất vải cũng bình thường mà giá cả đắt ngang ngửa quần áo ở trung tâm thương mại, nhưng cho dù vậy những khách hàng nữ vẫn lao vào mua quần áo như không cần tiền, đương nhiên không thể có chuyện ai cũng ngu ngốc lại lắm tiền, phong thủy của cửa hàng này không bình thường.

Trong cửa hàng quần áo của nàng có một món đồ trang trí hình sư tử rất to, gọi là sư tử mở miệng, chuyên môn hấp thu vận may, huống hồ vận may của dãy cửa hàng đối diện đều đổ dồn sang bên này, ăn nên làm ra là chuyện đương nhiên.

Nhưng tác dụng của vật trang trí hình sư tử cùng lắm có thể khiến nàng làm ăn khấm khá một nửa thôi, không thể khiến mọi người si mê như hiện giờ, chắc chắn còn có gì đó mờ ám bên trong.

Ta theo đám đông đi vào cửa hàng, bà chủ trông thấy ta thì lập tức tỏ ra đề phòng:

“Ngươi là đàn ông đến đây làm gì? Ngắm gái đẹp à?”

Ta đáp lại:

“Chẳng phải ngươi đã nói sao? Mở cửa đón khách còn sợ người khác đến à?”

Bà chủ liếc xéo ta một cái rồi đi chào hỏi khách hàng khác, ta vào bên trong nhìn xem, ngay lập tức phát hiện một luồng hắc khí rò rỉ ra từ một chiếc bàn thờ gỗ nhỏ.

Chính là thứ đó quấy phá phố mua bán.

Thế nhưng ta vừa mới chạm vào bàn thờ gỗ đã bị một bàn tay sơn móng tay đỏ chót bắt được:

“Bắt trộm!”

Là bà chủ.

Nàng bóp chặt tay ta, dáng vẻ trông hết sức dữ tợn, tiếng hô của nàng dẫn toàn bộ khách hàng xúm lại đây:

“Trông đứng đắn thế mà lại là đồ ăn trộm!”

“Còn trẻ không chịu làm việc tử tế lại đi làm cái trò này!”

“Chẳng phải là phong thủy đại sư gì đó ở đối diện à? Hay thật, bên ngoài lừa bịp người khác, sau lưng làm nghề trộm cắp!”

Chỉ một thoáng ta đã bị vây chật như nêm cối, họ đều là người bình thường, ta không thể dùng hành khí đánh họ được, mà xuyên qua đám đông ta nhìn thấy bà chủ nâng một thứ gì đó ra khỏi bàn thờ, vội vàng chạy ra đằng sau.

Nhưng sàn nhà quá trơn, nàng chạy được vài bước thì ta bỗng nghe thấy âm thanh “leng keng”, hình như có thứ gì đó rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, một luồng hắc khí lao ra ngoài cửa hàng.

Trái tim ta vọt lên cổ họng, thứ vừa chạy đi tuyệt nhiên không dễ đối phó!

Vì vậy ta vùng vẫy chạy ra khỏi đám đông, vội vàng đuổi theo, nhưng ra đến bên ngoài thì luồng tử khí ấy đã biến mất, ta không đuổi kịp.

Thứ đó không đơn giản...Quá nhanh!

Bây giờ xem ra chuyện phong thủy thay đổi nhất định có liên quan đến bà chủ, nhưng mà ai mách kế cho nàng?

Ta quay đầu lại định hỏi nàng, nhưng vừa ngoảnh lại thì thấy mặt nàng trắng bệch, dường như đang rất bất an, ta hỏi nàng thì nàng mới hoàn hồn, cứng cổ nói không biết, còn bảo ta nói nhảm ít thôi, còn dám nói linh tinh là nàng sẽ lấy camera giám sát ra gọi công an bắt ta.

Hiển nhiên người phụ nữ này chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ.

Ta bèn gọi Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan cùng đi tìm thứ đó, nhưng vừa mới vào cửa thì bỗng có tiếng hét thảm thiết vang lên ở góc phố:

“Tai nạn chết người rồi!”

Ta hoảng sợ, lập tức chạy tới đó.

Hình như tiếng hét phát ra từ tiệm giày của Tiểu Ngũ.

Ta chạy tới xem thì thấy Tiểu Ngũ ngồi trên bậc cửa, mặt cắt không còn một giọt máu vì sợ, một người nằm sấp trước mặt hắn không nhúc nhích.

Tiểu Ngũ trông thấy ta đến thì bắt ngay lấy ta:

“Có...Có ma…”

Ta vừa lật người nọ lên vừa hỏi hắn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta vừa lật người lên xem, CMN, là chủ cho thuê mặt bằng của cửa hàng Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ lắp bắp nói cho ta biết, chủ nhà biết tình hình buôn bán của Tiểu Ngũ dạo này không khả quan, cố ý đến đòi tiền thuê, còn nói bà chủ cửa hàng quần áo đã nói muốn thuê cửa hàng này, sẵn lòng trả thêm 1/3 tiền thuê ban đầu, hắn tiếp tục cho Tiểu Ngũ mở cửa hàng ở đây là vì nể mặt cha của Tiểu Ngũ, hắn còn khuyên Tiểu Ngũ nếu thật sự không kinh doanh được nữa thì chuyển về quê đi, làm ruộng cũng không chết đói được, còn hơn là gặm mì gói cầm hơi.

Chương 770: Huyền Tố Xích

Tiểu Ngũ đang sầu não, bỗng nhiên cảm thấy trong nhà lành lạnh, hắn giật nảy mình khi ngẩng đầu lên và thấy hai cánh tay thình lình xuất hiện trên vai của chủ nhà, một cô gái mặc Hán phục màu đỏ đang đứng sau lưng chủ nhà, phát ra âm thanh hít khí.

Đúng là cô gái gót sen lần trước!

Tiểu Ngũ ngã ngồi trên mặt đất, mới đầu chủ nhà còn cảm thấy khó hiểu, đang định nói chuyện thì đột nhiên sắc mặt thay đổi, hắn mất ý thức, ngã xuống bậc cửa.

Cô gái mặc váy đỏ chuẩn bị nhào về phía Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ sợ hãi nhắm tịt mắt lại, đi tìm chổi, nhưng đến khi tìm được cây chổi, hắn mở mắt ra thì cô gái đó đã biến mất.

Còn chủ nhà cứ nằm bất động ở bậc cửa.

Chủ nhà của Tiểu Ngũ cầm tinh nhỏ, bát tự nhẹ, bình thường đi về muộn thì cứ mười lần lại có tám lần gặp ma, thường xuyên đến cửa hàng chiêu hồn. May mà lần này ta đến nhanh, tuy mệnh đăng của hắn đã lay lắt nhưng chưa đến mức tắt hẳn, ta cố định hồn phách của hắn theo đúng cách đã làm với Tiểu Ngũ.

May sao bọn ta chạy nhanh đến đây, vốn tưởng rằng đó là nữ quỷ si tình, ai ngờ lại nguy hiểm đến vậy, khiến người ta tử vong do bị hút hết sạch dương khí.

Có thể hút dương khí của con người thì hiển nhiên không phải là ma quỷ bình thường, hơn nữa cấp bậc của thứ này rất cao, ít nhất lợi hại hơn nhóm Tiểu Kim Hoa, Hôi Bách Thương, ngoại trừ âm khí thì không có manh mối nào khác.

Trình Tinh Hà cũng chạy tới, bọn ta trao đổi với nhau, đưa ra kết luận: Là sát, hoặc là yêu quái lợi hại, chỉ có hai loại này mới có thể hút dương khí của con người để nâng cao sức mạnh của mình, nếu là yêu ma bình thường thì có thể hù dọa con người, một khi lại gần sẽ bị dương khí đốt cháy.

Nhưng mà cô gái gót sen này đúng là kỳ lạ thật, lần trước chơi cờ với Tiểu Ngũ còn dễ nói chuyện lắm mà, sao mới qua một ngày đã trở nên hung ác, vừa gặp người đã hút dương khí?

Trình Tinh Hà không đồng ý:

“Phụ nữ thất tình sẽ làm những việc điên rồ, ta có kinh nghiệm.”

Ngươi có kinh nghiệm cái cóc khô.

Tiểu Ngũ bình tĩnh lại, hình như cũng nhớ ra cái gì:

“Đúng vậy, tuy là nữ, có hóa thành tro ta vẫn nhận ra được, nhưng mà không hiểu sao ta lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm…”

Chắc chắn có liên quan đến thứ bị bà chủ đánh rơi.

Bây giờ cô gái bó chân đã bắt đầu đi hại người, nhất định phải bắt nàng lại, để tránh biến thành họa lớn, kẻ chủ mưu là bà chủ cửa hàng quần áo, ta lập tức đến cửa hàng tìm nàng.

Thế nhưng khi đến nơi thì ta sững sờ, cửa hàng quần áo mới nãy còn rất náo nhiệt bây giờ đã đóng cửa, bà chủ cũng biến mất!

Hiển nhiên nàng biết mình gây họa nên chạy rồi!

Trình Tinh Hà tức giận đạp cửa xếp, nói người phụ nữ này không biết xấu hổ à, mình chạy trước, để lại mớ hỗn độn cho hàng xóm dọn?

Rốt cuộc ai mách kế cho nàng? Người đó không chỉ tinh thông thuật phong thủy mà còn rất chịu chi khi đưa cho nàng một món đồ lợi hại như vậy.

Hiện tại không tìm thấy bà chủ thì cũng đành chịu, quan trọng nhất là đảm bảo sự an toàn cho mọi người trong phố mua bán, bọn ta phải nhanh chóng đi bắt cô gái bó chân.

Bây giờ cũng tối rồi, người đi lại trên phố vơi đi một nửa, ta và Trình Tinh Hà chia nhau ra hành động, hắn đi thông báo cho từng nhà, còn treo bùa trừ tà giúp họ, còn ta ôm Huyền Tố Xích đi khắp nơi tìm tung tích của thứ kia.

Âm khí ở phố mua bán vẫn rất dày đặc, chứng tỏ cô gái gót sen vẫn chưa rời đi.

Ta tìm một vòng nhưng vẫn không phát hiện tung tích của nàng, ta không còn cách nào khác đành về cửa hàng trước, người trong phố mua bán đều biết bản lĩnh của ta nên nghe ta thông báo là nhà nhà đóng cửa xếp lại ngay, nhưng khi quay đầu lại, ta cau mày, tại sao tiệm đồ cổ vẫn còn mở cửa?

Bình thường hắn sợ chết nhất kia mà?

Ta hỏi Trình Tinh Hà, có phải vẫn chưa báo cho ông chủ tiệm đồ cổ không, Trình Tinh Hà nói hắn đi rồi, nhưng mà tiệm đồ cổ không có một bóng người, hắn cũng đang đi tìm đây!

Ngay lập tức ta có dự cảm chẳng lành, đột nhiên Ách Ba Lan thò đầu ra, nói trước đó hắn thấy ông chủ tiệm đồ cổ, ông chủ nói trời lạnh rồi, muốn đến chỗ Tiểu Ngũ mua đôi giày ủng hộ hắn.

Thế thì đúng rồi.

Ta chạy ngay đến cửa hàng của Tiểu Ngũ, một người bỗng lao từ bên trong ra, đâm trúng ta, là Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ túm chặt lấy ta, hoảng loạn chỉ vào cửa hàng:

“Bắc Đẩu ca, thứ đó lại đến rồi! Ông chủ tiệm đồ cổ...”

Được lắm, lộ diện là được rồi.

Ta cầm lấy Huyền Tố Xích chạy vào tiệm giày.

Ông chủ cửa hàng mành rèm vừa từ bên ngoài trở về, chưa biết chuyện xảy ra trong phố, hắn thấy ta vội vội vàng vàng suýt đụng vào hắn thì mắng ta gấp gáp đi đầu thai à.

Chương 771: Rốt Cuộc Là Thế Nào?

Ta không thèm để ý đến hắn mà chạy thẳng vào cửa hàng, quả nhiên thấy ông chủ tiệm đồ cổ cũng nằm sõng soài bên trong, trạng thái giống hệt chủ nhà, một bóng người màu đỏ đằng sau kệ để giày phi vào trong nhà.

Trình Tinh Hà cũng đuổi kịp, ta lập tức bảo hắn trông chừng ông chủ tiệm đồ cổ, còn ta thì đuổi theo vào bên trong.

Ta vào xem thì thấy một bóng lưng xinh đẹp yểu điệu đang chuẩn bị xuyên qua phòng trong, ta không do dự, giơ Huyền Tố Xích chém ngang, chặn đường đi của nàng.

Âm khí trên người nàng rất đặc biệt, dày đặc vô cùng.

Nàng bị tà khí của Huyền Tố Xích đè ép, loạng choạng vài bước, nhìn ta với ánh mắt hoảng sợ.

Cô gái này rất đẹp, mặt trái xoan, mắt nai, mày lá liễu, đúng kiểu diện mạo ngây thơ vô tội, nhưng ta không hơi đâu để ý quỷ tướng của nàng, nàng làm hại người khác, trước tiên phải khống chế nàng, để tránh cho có thêm người bị hại mới.

Không biết tình hình của ông chủ tiệm đồ cổ thế nào rồi!

Huyền Tố Xích xoay tròn trong tay ta rồi chém về phía cô gái, nàng lảo đảo lùi về sau, mãi mới đứng vững được rồi nói một cách gắng gượng:

“Ta...Ta làm sao chuyện gì?”

Đương nhiên nàng không biết mình làm sai chuyện gì, giống như hổ cảm thấy ăn thịt con người chẳng có gì là sai cả, đó là bản năng.

Nhưng bọn ta không thích xả thân nuôi hổ.

Huyền Tố Xích bùng nổ tà khí, rầm, kệ để giày của Tiểu Ngũ bị chém mất một nửa, nàng không thể lùi lại nữa, ta nhân cơ hội này tung dây kim ti ngọc vĩ Ách Ba Lan đưa ra trói nàng lại ngay lập tức.

Tất nhiên kỹ thuật của ta không bằng lão gia tử nhà họ Lan, nhưng chắc hẳn vẫn dư sức để đối phó với ma quỷ.

Quả nhiên, nàng bị dây kim ti ngọc vĩ trói lại không thể động đậy, ta đang định hỏi lai lịch của nàng, đột nhiên nàng ngẩng đầu nhìn ta và bật khóc.

Ta kinh ngạc, đối phó với nhiều yêu ma quỷ quái, bị cắn, bị bóp là chuyện bình thường, nhưng đây là lần đầu tiên thấy có yêu ma khóc với mình.

“Oan uổng...Oan uổng…”

Một luồng oán khí bùng nổ, khiến ta phải lùi lại vài bước, CMN, cô gái này quả thực rất lợi hại.

Nhưng mà nàng hút dương khí của hai người, còn oan uổng gì nữa?

Ta dùng dây kim ti ngọc vĩ kéo nàng ra ngoài. Trình Tinh Hà đã cứu được ông chủ tiệm đồ cổ, hắn lau mồ hôi trên trấn:

“Ông già này mạng lớn đấy.”

Ta thở phào một hơi, không xảy ra án mạng là tốt rồi.

Tiếp theo Trình Tinh Hà nhìn về phía cô gái gót sen:

“Là nàng à?”

Đúng vậy, bây giờ ta cũng nhận ra cô gái này có phần kỳ lạ, hình như nàng cũng là vật linh giống như người mặc áo tang bám trên Huyền Tố Xích.

Tiểu Ngũ thấy nàng đã bị trói chặt thì ôm chổi, sợ sệt nhìn nàng:

“Bắc Đẩu ca, ngươi lợi hại thật đấy!”

Nhưng mà ta vẫn cảm thấy là lạ, vật linh hút nhân khí, đáng lẽ phải rất hung ác mới đúng, tại sao lại bắt được nàng dễ dàng như vậy?

Thế là thế nào?

Bỗng nhiên có tiếng hét thảm thiết vang lên trên phố:

“Có quỷ!”

Là giọng của ông chủ cửa hàng rèm.

Trình Tinh Hà đứng bật dậy:

“Gì vậy, đã bắt được rồi mà, sao còn…”

Tức khắc ta hiểu được chuyện gì đang diễn ra, ta nhét dây kim ti ngọc vĩ vào tay Tiểu Ngũ:

“Nắm chặt đừng buông ra!”

Nói xong ta chạy ngay ra ngoài.

Tiểu Ngũ phản xạ có điều kiện nắm chặt dây thừng, khi nhận ra đầu kia của dây thường đang trói cái gì thì sợ tái mặt, song hắn vẫn quyết định phải giữ chặt:

“Ca, ngươi yên tâm!”

Lúc xoay người, ta bỗng nghe thấy cô gái mặc Hán phục nói:

“Nó đao thương bất nhập, không sợ nước không sợ lửa, các ngươi không phải đối thủ của nó, đừng đi chịu chết?”

Đao thương bất nhập, không sợ nước không sợ lửa?

Ta quay đầu lại nhìn nàng:

“Rốt cuộc nó là gì?”

Cô gái mặc Hán phục muốn nói lại thôi, dường như không tiện nói ra đáp án, nàng ngập ngừng giây lát rồi mới nói:

“Các ngươi nhanh chóng trốn đi thì hơn!”

Trình Tinh Hà cau mày, lén huých ta một cái:

“Thất Tinh, có khi nào họ là đồng lõa, thông đồng với nhau lừa chúng ta?”

Dù là cái gì cũng không thể khoanh tay mặc kệ thứ đó làm hại người khác được.

Ta vẫn xoay người chạy ra ngoài, chỉ nghe thấy cô gái kia khẽ thở dài sau lưng ta.

Lên phố, quả nhiên ta nhìn thấy ông chủ cửa hàng mành rèm đưa lưng về phía bọn ta, đang lùi từng bước một về sau, mà trước mặt hắn đúng là cô gái mặc váy đỏ, diện mạo của nàng giống hệt cô gái ban nãy, cứ như copy paste ra vậy.

Nhưng có một điểm khác nhau, ta nhìn xuống dưới váy, chân của cô gái trong nhà là gót sen ba tấc, còn chân của cô gái này là đôi chân bình thường.

Quả nhiên, trước đó Tiểu Ngũ nói cô gái hút dương khí có gì đó kỳ lạ, bởi vì đôi chân khác nhau.

Trình Tinh Hà phải ngoái đầu lại xác nhận:

“Hai người họ...Rốt cuộc là thế nào vậy?”

Người ông chủ cửa hàng mành rèm cứng ngắc, gót chân đạp lên lề đường, ngã ngửa ra sau.

Tuy cô gái váy đỏ này rất giống cô gái trong nhà, nhưng thần thái hoàn toàn khác biệt.

Chương 772: Chạy Đi

Người trong nhà trông vô tội, yếu ớt, còn cô gái trên đường phố lông mày thấp, ánh mắt hung ác, thần sắc dữ tợn, nàng cúi xuống gần ông chủ cửa hàng mành rèm, há miệng hút dương khí của hắn.

Ông chủ cửa hàng rèm sợ són ra quần, hắn có thể hô to “có quỷ” đã dũng cảm lắm rồi, bây giờ đâu còn bản năng phản kháng nữa, ta sải bước tiến lên, rút Huyền Tố Xích ra chém cô gái váy đỏ.

Tà khí trên Huyền Tố Xích bùng nổ, cô gái này lập tức bị tà khí ép lùi lại như cô gái trong nhà.

Ông chủ cửa hàng mành rèm ngẩng đầu thấy ta đã đến thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó hắn bắt đầu mắng chửi ta:

“Không phải ngươi làm nghề thầy bói à? Sao lại để thứ này lởn vởn trước cửa nhà ngươi, ngươi làm ăn cái kiểu gì thế?”

Ông chủ cửa hàng mành rèm bị rò luân nhĩ, tâm nhĩ nhỏ và yếu, loại người này nhẹ dạ, dễ bị ảnh hưởng bởi người khác, khoảng thời gian này hắn đang theo đuổi bà chủ cửa hàng quần áo, có lẽ học theo bà chủ.

Trình Tinh Hà không khách khí, lập tức xông lên đạp ông chủ cửa hàng mành rèm một chân:

“Ngươi vô liêm sỉ quá đấy, bọn ta cứu ngươi mà ngươi còn nói nhăng nói cuội, ăn cháo đá bát à?”

Ông chủ cửa hàng mành rèm nói năng hùng hồn:

“Logic gì thế hả? Thứ này hại người, ta không được nói à?”

Trình Tinh Hà cười khẩy:

“Được chứ, ngươi trả đủ phí dịch vụ, không được thiếu một đồng, lát nữa ta cho ngươi xem bảng giá của cửa hàng bọn ta.”

Ta không có tâm trạng nghe hai người họ cãi cọ, ta nhìn về phía cô gái mặc Hán phục trước mặt.

Tà khí trên người nàng bột phát ra ngoài, tà khí dày đặc, giống như bị nuôi dưỡng bằng thứ tà thuật nào đó.

Tốc độ của nàng rất nhanh, thấy ta làm hỏng chuyện của mình, mặt nàng sa sầm, nhào về phía ta.

Nàng là hung thủ thật sự, không còn nghi ngờ gì nữa, ta giơ ngang Huyền Tố Xích lên chém về phía nàng, nàng nhanh chóng tránh thoát, tiếp tục lao đến chỗ ta từ phía bên phải với góc độ khó lường trước.

Ta lập tức tránh né, nhưng nàng rất nhanh, lao vụt về phía ta, Trình Tinh Hà quay đầu lại nhìn, tức khắc giật nảy mình:

“Thất Tinh, cẩn thận!”

Ta cảm nhận được một hơi thở lạnh lẽo tiếp cận phần gáy, thứ này muốn hút khí của ta!

Ta lập tức xoay người lại, bắt lấy cơ hội này chém nàng.

Lần này nàng không né tránh, bị Huyền Tố Xích của ta chém trúng, nhưng mà ta chưa kịp vui vẻ thì bỗng cảm thấy gan bàn tay đau nhức, ta ngớ ra, cô gái này cũng cứng như quỷ ôn dịch!

“Keng”, Huyền Tố Xích nện lên người nàng thậm chí còn phát ra tiếng kim loại!

Trình Tinh Hà cũng nghệt mặt ra:

“CMN, chặn được cả Huyền Tố Xích, họ làm bằng cái gì thế?”

Ta bỗng nhớ ra cô gái trong phòng có nói thứ này đao thương bất nhập, không sợ nước không sợ lửa!

Trong khoảnh khắc ta mất tập trung, nàng mỉm cười, cầm lấy tay phải nắm Huyền Tố Xích của ta.

Ta muốn tránh thoát theo bản năng, nhưng không ngờ cánh tay thoạt nhìn mảnh khảnh của nàng thế mà kẹp chặt tay ta như kìm nhổ đinh, ta không đủ sức rút ra!

Trình Tinh Hà thấy thế cũng sốt ruột:

“Thất Tinh, đây không phải là lúc thương hương tiếc ngọc, ngươi đang chờ sét đánh à!”

Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta thương hương tiếc ngọc hả? Không chỉ có vậy...Thậm chí ta còn cảm giác hành khí trên người ta liên tục bị cô gái này hút đi như bụi bặm lại gần ống thông gió hút bụi!

Chết tiệt, đây là máy hút bụi thành tinh à?

Ta muốn đè hành khí lại, nhưng vô dụng, nàng nắm mạch môn của ta, ta không khống chế được hành khí của mình!

Thảo nào...Cô gái trong nhà nói bọn ta không phải đối thủ của nàng!

Chẳng lẽ đây là luật nhân quả, ta hấp thu hành khí của lão Hải, bây giờ phải trả lại cho cô gái này sao?

Không được, ta bỗng nảy ra một ý, ngay lập tức đổi tay cầm Huyền Tố Xích và chém tay phải bị thứ kia giữ chặt của mình.

Trình Tinh Hà sững sờ:

“Ngươi điên à!”

Tay phải run rẩy vì tà khí của Huyền Tố Xích, bàn tay nắm lấy tay ta của nàng tức khắc buông lỏng, ta nhanh chóng rụt tay lại. May mà ta phản ứng kịp thời, hành khí không tổn thất nhiều, nhưng mà cánh tay phải đã tê liệt.

Thấy cô gái còn định nhào về phía ta, Trình Tinh Hà đứng sau lưng nàng và gao to:

“Thất Tinh, trốn đi!”

Ta phản ứng nhanh nhạy, lăn sang bên cạnh một vòng, một ngọn lửa toát ra từ trên người Trình Tinh Hà, tràn về phía cô gái kia, một tay hắn cầm bật lửa, tay còn lại cầm bình xịt không biết lấy ở đâu ra.

Ngọn lửa thiêu đốt cô gái đó như người biểu diễn xiếc, đúng rồi, Trình Tinh Hà không ngu ngốc, hắn biết cô gái ấy là vật linh, bình thường vật linh sống nhờ ở món đồ cũ, phần lớn đều sợ lửa!

Ta phấn khởi, nhưng ngay sau đó ta phát hiện đối phương quả thực không sợ lửa!

“Trình đần, chạy!”

Chương 773: Sợi Dây

Trình Tinh Hà nghiêng đầu khó hiểu, nhưng khi thấy cô gái kia không sợ lửa, sắc mặt hắn trắng bệch, ném ngay bình xịt và bật lửa đi, lăn sang lề đường bên kia:

“Nàng là B-Robo Kabutack thành tinh à?”

Thật sự là đao thương bất nhập, không sợ nước không sợ lửa…

Thấy nàng định bắt Trình Tinh Hà, ta vận khí ở tay trái, một sợi dây kim ti ngọc vĩ bay về phía nàng.

Nhưng dù sao cũng là tay trái, không chuẩn được như tay phải, ta muốn quấn cổ nàng nhưng dây thừng rơi xuống theo bả vai, chỉ bắt được tay nàng.

Dù vậy, nàng vẫn bị ta kéo lại, nhân cơ hội này Trình Tinh Hà trốn đến khu vực an toàn:

“Thất Tinh, thứ này cổ quái quá, mọi cách đều vô dụng với nàng, nếu không chúng ta trốn trước đi, quân tử báo thù mười năm không muộn!”

Ta không để ý đến thể diện, nhưng một khi thả thứ này ra chắc chắn nó sẽ đi hại người khác, đã có hai người bị hại rồi, nếu chuyện này lại tiếp diễn, sợ là sẽ xảy ra án mạng.

Cô gái kia cúi đầu nhìn sợi dây thừng trên tay mình rồi quay đầu nhìn ta, ánh mắt nàng hung ác hơn, tà khí quanh người nàng cũng trở nên dày đặc.

Đối với nàng mà nói, ta liên tục quấy rối nàng, nàng đã nổi sát tâm.

Chỉ trong nháy mắt, nàng xoay người, bổ nhào về phía ta.

Nàng lao đến trước mặt ta, gần như sắp đè lên ngực ta, đột nhiên bất động.

Ta cảm thấy khó hiểu, chuyện gì vậy, nhưng rôi ta bỗng nhìn thấy vài sợi dây kim ti ngọc vĩ quấn trước ngực nàng!

“Ca!”

Giọng Ách Ba Lan vang lên phía sau:

“Ngươi không sao chứ?”

Cứu binh đến rồi! Ách Ba Lan được chân truyền từ lão gia tử nhà họ Lan, là cao thủ trong việc sử dụng dây kim ti ngọc vĩ, huống chi hắn còn rất khỏe!

Quả nhiên, cô gái kia giãy giụa không thoát ra được, ta đang định vỗ tay tán thưởng, chợt cảm thấy căng thẳng, tuy Ách Ba Lan không lên tiếng nhưng bàn tay trắng nón của hắn chảy máu rồi.

Tà khí của đối phương quá mãnh liệt, hắn không giữ được lâu.

Hơn nữa, ta đã nghe thấy tiếng dây thừng bị đứt vang lên rất khẽ, nàng định giật đứt dây kim ti ngọc vĩ bằng tà khí của mình!

Ta suy nghĩ, sau đó nói lớn tiếng nói với Trình Tinh Hà:

“Đi tìm bó củi đến đây, đốt nàng!”

Trình Tinh Hà ló đầu ra, nghi ngờ:

“Thất Tinh, ngươi mất trí à, vừa rồi ngươi đã tận mắt nhìn thấy rồi mà? Nó không sợ lửa, ngươi đốt thì có ích gì?”

Ách Ba Lan cũng không hiểu:

“Ca, tuy dây kim ti ngọc vĩ bôi dầu trẩu, có thể chịu lửa, nhưng nếu đốt lâu thì cũng đứt, một khi dây đứt, chẳng phải nàng cũng sẽ tự do sao?”

Nếu cứ không làm gì thì sớm muộn gì cô gái này cũng sẽ thoát thân.

Ta nói ngay:

“Không kịp giải thích, nhanh lên!”

Nói rồi ta mang hết củi có thể tìm được đến, Trình Tinh Hà tuy cảm thấy khó hiểu nhưng một mực tin tưởng ta, đành phải nghe theo, vừa tìm củi vừa lẩm bẩm, CMN ta bị ngươi tẩy não rồi, ngươi điên ta cũng điên theo ngươi.

Đúng lúc này Bạch Hoắc Hương cũng chạy tới, ta lập tức nói với Bạch Hoắc Hương:

“Ngươi giúp ta tìm nước đá, càng nhiều càng tốt!”

Bạch Hoắc Hương sửng sốt, nhưng nàng thấy bọn ta đang giành giật từng giây thì lập tức xoay người đi tìm nước đá.

Trình Tinh Hà nghe ta nói thì chẳng hiểu ra sao:

“Gì vậy, khi thì bảo lấy nước, khi thì lại bảo cần lửa, ngươi định nhúng lẩu hay gì?”

Ta nói ngươi đừng hỏi nữa, nhanh tay lên là được.

Bó củi chồng đống bên cạnh cô gái, ngọn lửa cháy hừng hực, quả nhiên cô gái vẫn bình yên vô sự như món đồ bằng gốm sứ, còn lớp dầu trẩu dày bôi trên dây kim ti ngọc vĩ bắt đầu nứt toác.

Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm vào những gì ta làm, hắn căng thẳng, hít sâu một hơi, liên tục nhìn về phía ta, còn ta tập trung nhìn kim ti ngọc vĩ.

Để xem sợi dây này có thể chịu lửa tốt đến mức nào.

Không hổ là dây thừng của nhà họ Lan, bị đốt cộng thêm sự giãy giụa của cô gái mà kim ti ngọc vĩ cầm cự rất lâu mới từ từ đứt ra.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan hồi hộp, họ nhìn ta với vẻ lo lắng, nghĩ thầm không biết làm chuyện vô ích này để làm gì.

Bạch Hoắc Hương không lên tiếng, chỉ âm thầm lo lắng cho ta.

Ngay cả cô gái kia cũng dùng ánh mắt trào phúng để nhìn ta như đang nhìn một kẻ ngu ngốc.

Cuối cùng, kim ti ngọc vĩ cháy rụi hoàn toàn, cô gái đi ra khỏi ngọn lửa mà vẫn không mảy may thương tổn, nàng chạy đến chỗ ta và giơ tay lên, trong nháy mắt ấy ta hất toàn bộ nước đá lên người cô gái.

Cô gái đó sửng sốt, rồi thẹn quá hóa giận muốn nhào về phía ta, nhưng nàng bỗng ngẩng mặt lên, nhìn ta với ánh mắt khó tin.

Cùng lúc đó, ta nghe thấy tiếng “rắc” phát ra từ trên người nàng.

Giống như có thứ gì đó nứt ra.

Chương 774: Bàn Thờ

Bây giờ ta mới thở phào một hơi, lần này gặp may, thành công rồi.

Trình Tinh Hà đã chuẩn bị sẵn tinh thần kéo ta chạy đi, thấy cô gái cứng đờ như bị điểm huyệt thì cau mày:

“Làm sao vậy?”

Tiếng nứt vỡ dường như vẫn chưa dừng lại, “keng”, giống như có thứ gì đó rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh, mà bóng dáng cô gái đột nhiên biến mất.

Ta phẩy tay xua làn khói trước mặt đi, thấy vài mảnh vụn trên mặt đất, có thể nhìn ra là viên đá hình tròn.

Viên đá nóng hầm hập, ta tìm công cụ lấy nó ra, đó là một quân cờ, mặt trên có chữ “tướng”.

Ách Ba Lan chạy lại, đần mặt nhìn ta:

“Là...Vật linh của cờ tướng?”

Đúng vậy.

Bạch Hoắc Hương nhận ra đầu tiên:

“Thảo nào lại dùng lửa trước rồi dùng nước tưới…”

Ánh mắt nàng nhìn ta càng thêm sùng bái.

Đúng như cô gái váy đỏ nói, vật linh này không sợ nước và lửa, đao thương bất nhập.

Chứng tỏ món đồ nó bám vào không phải đồ vật bình thường, mà chỉ có đá mới phù hợp với điều kiện này.

Để đối phó với đá, thứ nhất nó sợ rơi, thứ hai nó sợ bị tôi, trước tiên dùng lửa đốt, tiếp đó giội nước đá.

Đá chắc chắn sẽ vỡ.

Ta thổi bụi bám trên quân cờ đi và thấy mặt sau của quân cờ được khắc bùa chú phức tạp, hiển nhiên ngay từ đâu nó đã là một âm vật, sau đó bị người ta luyện thành tà vật.

Phong thủy của phố mua bán thay đổi là do thứ này.

Bày cục phong thủy cần có loại vật trấn tà này, năng lực của vật trấn tà càng lớn thì tác dụng của cục càng mạnh, đối phương dùng món đồ lợi hại như thế này là vì không muốn bố cục này bị phá giải một cách dễ dàng.

Đáng tiếc, đối phương lại tìm đến đồng đội ngu xuẩn như bà chủ cửa hàng quần áo.

Ta nhìn ông chủ cửa hàng mành rèm:

“Có phải trong khoảng thời gian này bà chủ cửa hàng quần áo trở nên kỳ lạ không?”

Ngày ngày ông chủ cửa hàng mành rèm muốn bám lấy bà chủ cửa hàng quần áo, chắc chắn nhất cử nhất động của nàng đều bị hắn thấy.

Ông chủ cửa hàng mành rèm thấy tà vật quấy phá, sợ đến mức ngồi ngay đơ ở lề đường thở hổn hển, nghe ta hỏi vậy thì mới hoàn hồn, nghiêng nghiêng đầu nói:

“Ta…ta không biết!”

Hắn không dám nhìn thẳng vào ta, chắc chắn hắn đang nói dối.

Ta mỉm cười với hắn, nói đã vậy thì bà chủ cửa hàng quần áo xảy ra chuyện gì cũng đừng đến quấy rầy ta.

Nghe vậy, ông chủ cửa hàng mành rèm nổi giận:

“Xảy ra chuyện? Thiến Oánh thì có thể xảy ra chuyện gì được?”

Ta không để ý đến hắn.

Dường như hắn nhớ đến cái gì, vội đứng dậy chạy vào cửa hàng của mình.

Quả nhiên, chỉ một lát sau hắn kêu lên:

“Thiến Oánh, Thiến Oánh, ngươi làm sao vậy!”

Hèn chi, hóa ra bà chủ cửa hàng quần áo sau khi chạy ra ngoài thì trốn ở cửa hàng mành rèm.

Hiện tại bà chủ cửa hàng quần áo không còn kiêu căng phách lối như trước, nàng đã hôn mê như người sống thực vật, mặt tái nhợt, mệnh đăng lay lắt, hiển nhiên trước đó đã rất sợ hãi.

Trình Tinh Hà hả hê:

“Ái chà, nàng bị dọa mất hồn rồi, không sao, ngươi cứ giấu giếm tiếp đi, giấu thêm một lúc nữa thì hồn phách của nàng càng ngày càng ít, cuối cùng ngươi không cần gặp lại nàng nữa.”

Ông chủ cửa hàng mành rèm yêu bà chủ cửa hàng quần áo tha thiết, hắn buông bà chủ ra, lớn tiếng nói:

“Ta…ta không cố ý giấu giếm, là Thiến Oánh không cho ta nói! Ngươi cứu nàng đi, chỉ cần ngươi cứu được nàng thì ta sẽ nói hết những gì mình biết!”

Hóa ra có một lần bà chủ cửa hàng quần áo đi ra ngoài nhập hàng, sau khi trở về thì trở nên kỳ lạ, hình như còn cầm thứ gì đó về, sợ người khác thấy.

Ông chủ cửa hàng mành rèm si mê bà chủ, thật ra hắn luôn dùng kính viễn vọng quan sát mọi hành động của bà chủ từ cửa hàng của mình để giải nỗi khổ tương tư, hắn là một kẻ cuồng nhìn trộm.

Hắn thấy bà chủ cửa hàng quần áo trở nên khác thường lập tức đuổi theo, lén lút hỏi nàng có phải gặp chuyện gì không? Hắn sẵn lòng giúp đỡ.

Bà chủ cửa hàng quần áo bị hắn dọa sợ hết hồn, biết mình đã bị hắn phát hiện mới đành phải bảo hắn không được tiết lộ ra ngoài, nói rằng bên ngoài có người chỉ cho nàng biết một cách có thể phát tài, nếu mọi việc thuận lợi thì có thể cướp lấy cửa hàng của Tiểu Ngũ.

Nàng lấy được một thứ gì đó từ người nọ, chỉ cần cúng trong cửa hàng của mình là được.

Nhưng có hai điều kiêng kỵ, thứ nhất là phải che vải đỏ lên vật này, không được nhìn, thứ hai là không thể đánh rơi nó, hễ làm trái thì sẽ to chuyện.

Ông chủ cửa hàng mành rèm nghe xong cảm thấy kỳ quái, có phần lo lắng, bảo nàng đi hỏi ý kiến của ta.

Nhưng bà chủ cửa hàng quần áo cười, nói Lý Bắc Đẩu chưa đủ lông đủ cánh, sao có thể đánh đồng với đại sư, vả lại đại sư từng dặn tuyệt đối không thể để Lý Bắc Đẩu biết chuyện này, sau đó nàng bảo hắn đừng sợ này sợ kia nữa, đi đặt làm bàn thờ giúp nàng.

Chương 775: Nhi Tử Ngốc

Với ông chủ cửa hàng mành rèm, việc này dễ như trở bàn tay, hắn nửa tin nửa ngờ đặt bàn thờ giúp nàng, thậm chí hắn còn nhìn trộm, thấy được mỗi khi không có ai, bà chủ cửa hàng quần áo sẽ mở bàn thờ ra, hình như lau cái gì đó vào bên trong, sau đó còn mút đầu ngón tay của mình, giống như nhỏ máu ở đầu ngón tay lên món đồ trên bàn thờ.

Mới đầu ông chủ cửa hàng mành rèm còn lo lắng, nhưng chẳng bao lâu sau cửa hàng quần áo làm ăn phát đạt, thậm chí Tú Liên chưa từng ăn diện cũng đến đây chọn quần áo như phát điên, chẳng còn quan tâm đến tiệm tạp hóa của mình nữa.

Không chỉ có vậy, tất cả cửa hàng bên dãy của ta, Tiểu Ngũ và Cao lão sư đều ế khách một cách kỳ lạ, khách hàng sang hết dãy bọn họ, thấy cửa hàng của Tiểu Ngũ làm ăn ế ẩm, hắn cũng vui chung với bà chủ cửa hàng quần áo, rốt cuộc giấc mơ của nàng cũng thành hiện thực rồi.

Nhưng vừa rồi khi hắn đi ra ngoài lắp rèm cho khách, bà chủ cửa hàng quần áo vội vàng gọi điện thoại cho hắn, nói nàng gây họa rồi, tại Lý Bắc Đẩu mà thứ kia bị đánh rơi!

Ông chủ cửa hàng mành rèm cũng hoảng sợ, hỏi sau khi rơi thì sao rồi?

Bà chủ cửa hàng quần áo không nói cụ thể, chỉ bảo hắn nhanh chóng trở lại, nàng đã trốn trong cửa hàng của hắn, ở một mình rất sợ.

Đây là cơ hội tốt để thể hiện, hắn không còn tâm trí làm việc nữa, vội vội vàng vàng trở về, kết quả bị cô gái váy đỏ quấn lấy, hắn sợ hãi, trì hoãn đến tận bây giờ, giống hệt như suy đoán của ta.

Nhưng khi bà chủ vừa được đưa ra ngoài là ta đã nhận ra tình huống của nàng còn nghiêm trọng hơn ông chủ tiệm đồ cổ và chủ nhà của Tiểu Ngũ, hồn phách của nàng đã tản ra, mệnh đăng trên đầu và vai trái tuy còn tàn lửa nhưng mệnh đăng ở vai phải đã tắt ngấm.

Ta còn phải hỏi nàng người bố cục là ai, đương nhiên phải cứu nàng.

Nhưng Bạch Hoắc Hương ở đây, không cần ta ra tay, nàng bắn kim châm cứu ra đâm lên mấy huyệt trên đầu bà chủ, rót thương thuật ngưng thần tán cho bà chủ, mãi lâu sau bà chủ mới mở mắt ra, ngay sau đó ta phát hiện ánh mắt của nàng không có tiêu cự.

Nói cho cùng Bạch Hoắc Hương rất đáng tin cậy, nàng đâm một chiếc kim châm lên nhân trung của bà chủ cửa hàng quần áo, rồi nghiêng đầu nói với ta:

“Muốn hỏi thì hỏi ngay đi.”

Ta lập tức hỏi bà chủ người bố trí cục là ai?

Bà chủ mở to mắt nhìn ta cả buổi, run rẩy nhớ lại mọi việc, nàng ôm ông chủ cửa hàng mành rèm và hét có quỷ, có quỷ, nó quấn lấy mình rồi...

Ông chủ cửa hàng quần áo khuyên nàng, nói bây giờ chỉ có ta có thể cứ nàng, nàng do dự mãi rồi mới nhỏ giọng nói là một người đàn ông hơi già.

Đàn ông hơi già thì nhiều lắm, Mã Nguyên Thu, Giang thọt, bọn họ đều nằm trong phạm vi này.

Đối phương nói không thể để ta biết, chứng tỏ mục tiêu của hắn là ta.

Nói cách khác, nếu chỉ là chiêu tài hút vận đơn giản không đáng để dùng cục phong thủy lợi hại như thế này, đối phương muốn ta gặp xui xẻo, sợ ta phá giải bố cục.

Hiện nay cục đã phá, tà khí tiêu tan, ta quan sát cẩn thận bố cục và hiểu ra ngay, cục này gọi là “đè cân cục”.

Nói một cách đơn giản, cái cân đáng lẽ phải cân đối như bập bênh, nhưng khi ngươi đè quả cân nghiêng về phía bên thì đương nhiên một bên của cán cân sẽ thấp, bên còn lại sẽ lên cao.

Đối phương lợi dụng cờ tướng làm vật trấn tà, đặt ở bên dãy của bà chủ, tất nhiên phong thủy sẽ nghiêng về phía nàng, vì thế phố mua bán mới xuất hiện ranh giới âm dương, bọn ta ở phía đối diện sẽ không gặp may mắn.

Ta hỏi nàng, làm thế nào mà nàng gặp được ông già đó, người nọ có đặc điểm gì không?

Bà chủ lại nghĩ mãi, mới nói cho ta biết, ông lão đó giữ nàng lại trước, nói rằng mình biết gần đây nàng gặp khó khăn, muốn giúp nàng, ông lão ấy có thể tính và nói ra chính xác mục tiêu và suy nghĩ của nàng, hơn nữa rất chú trọng chuyện ăn mặc, trông giống đại sư, chỉ có điều đôi mắt của ông lão màu đỏ.

Ta thở phào nhẹ nhõm ngay lúc đó và nhìn Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà cũng phản ứng lại:

"Má, Để Hồng Nhãn?"

Nếu không phải hắn, còn có thể là ai?

Để Hồng Nhãn có thể không hơn ta bao nhiêu về mặt chuyên môn, nhưng có điều giống- hắn là hậu duệ của Thập nhị Thiên giai, vì vậy việc tìm kiếm những trấn vật lợi hại quá dễ dàng, sợ rằng chỉ cần hầm đảo lộn thì sẽ tìm được một đống.

Ách Ba Lan không khỏi hít sâu một hơi:

"Tên nhóc này đến mức vậy à? Vì chuyện nhỏ như vậy mà tốn bao nhiêu công sức thế?"

Trình Tinh Hà lắc đầu:

"Đứa con trai ngốc của địa chủ như ngươi thì biết cái gì? Ăn chặn tiền của người ta, chẳng khác nào giết cha mẹ, đây là kẻ thù không đội trời chung."

Chương 776: Gia Hôn

Đúng vậy, Để Hồng Nhãn đối phó với ta, lý do như thế thì quá đơn giản - vốn dĩ Giang tổng không đối phó với ta, chuyện ở Mị Lực Thành, mâu thuẫn thăng cấp, sau đó, hắn khiêu khích Phùng Quế Phân đi tính sổ với ta, nhưng cuối cùng Phùng Quế Phân lại quay đầu và để ta thay thế hắn. Sự bất quá tam, hắn còn đỏ mắt, có thể thả ta mới là lạ.

Trình Tinh Hà nhìn quân cờ vỡ nát, trong mắt hiện lên vẻ hung dữ:

"Chết tiệt, Để Hồng Nhãn này ức hiếp người quá đáng, Thất Tinh, chuyện này không thể bỏ qua như vậy."

Này cũng không cần lo lắng, chuyện này không có kết quả, Để Hồng Nhãn sẽ không bao giờ chịu thôi, sẽ lại đến tìm ta, đến lúc đó, món nợ này sẽ lại được giải quyết.

Thứ hắn hướng đến là trấn vật lợi hại như vậy, lại bị ta hủy hoại, hắn cũng không thể chịu đựng bỏ qua như vậy.

Nhắc đến trấn vật, Trình Tinh Hà và ta cũng nhớ ra cùng lúc, tại sao lại có hai cô gái mặc Hán phục?

Ta lập tức hỏi bà chủ, khi nàng mang đồ vật đến có biết có bao nhiêu cái không?

Bà chủ nghĩ nghĩ, nói rằng vẫn chưa mở túi vải đỏ đó ra nên cũng không biết.

Cô gái trong phòng Tiểu Ngũ kia chắc chắn có những bí mật khác...Đúng rồi, Tiểu Ngũ vẫn ở trong cửa hàng, kéo cô gái đó bằng một sợi dây đuôi ngọc tơ vàng!

Trình Tinh Hà và ta lập tức chạy đến, chúng ta vừa nhìn đã sững sờ.

Chỉ thấy một tay Tiểu Ngũ vừa cầm sợi dây đuôi ngọc tơ vàng, vừa chơi cờ với cô gái đó.

Tiểu Ngũ đặt các quân cờ, cô gái cũng không được thả ra và đọc xa ngũ bình lục.

Tiểu Ngũ này cũng tiến bộ, vừa rồi còn sợ hãi như vậy, thế mà hiện tại lại đang đánh cờ.

Mà ánh mắt cô gái kia nhìn Tiểu Ngũ, giống như hoa sen nước, thẹn thùng trong gió lạnh.

Ta ho một tiếng, Tiểu Ngũ quay người lại, có chút quyến luyến không thôi:

"Ca, ngươi đánh đuổi tà ma xong nhanh như vậy ưư?"

Trình Tinh Hà không muốn nghe nữa:

"Nói nhảm cái gì đấy, chúng ta suýt chút nữa toi cái mạng già rồi, ngươi còn ngại nhanh quá, lại thêm một kẻ dị tính không có nhân tính."

Lúc này Tiểu Ngũ mới phản ứng lại, vội đưa sợi dây đuôi ngọc tơ vàng cho ta, thấp giọng nói:

"Ca, ngươi đừng nói, hình như cô gái này cũng không đáng sợ lắm. Nếu tà ma là người khác, vậy thì nàng, nàng cũng không phải là tà ma đúng không?"

Trên cung vợ chồng của Tiểu Ngũ có ánh sáng đỏ rực, hiển nhiên là đã rung rung động, đúng là tô thiết nở hoa.

Ta nói ta cũng muốn biết, cúi đầu nhìn bàn cờ, trong lòng ta cũng rõ ngọn nguồn.

Toàn bộ bàn cờ của Tiểu Ngũ được làm bằng các quân cờ bằng gỗ, ngoại trừ một con xe được làm bằng đá.

Kết cấu của quân cờ đá đó hoàn toàn giống với tổng thể bên ngoài.

Trình Tinh Hà cũng nhìn thấy nó, ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngũ:

"Ngươi không phải nói tạm thời không thêm đồ cũ à? Vậy quân cờ đá này từ đâu tới? Nếu như ngươi sớm nói, đã không phí chuyện lớn như vậy."

Khi cô gái nghe thấy điều này, nàng tỏ ra rất cô đơn.

Mà Tiểu Ngũ cũng bị bộ dạng hung hãn của Trình Tinh Hà làm cho sững sờ, một lúc lâu sau mới nói:

"Nhưng...quân cờ này là mới!"

Ta nói ngươi đừng đáp lại Trình Tinh Hà, nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra với các quân cờ.

Tiểu Ngũ nói với ta rằng ngày nọ, khi đang quét sàn thì nhặt được quân cờ dưới đất...vừa hay bàn cờ bằng gỗ của hắn bị thiếu một quân xe, vậy nên không phải là tình cờ bù bằng cái này à?

Nhặt được?

Ta phản ứng lại:

“Hôm đó có phải bà chủ tiệm may đến không?”

Tiểu Ngũ suy nghĩ một chút, vỗ đùi nói:

"Ca, ngươi đúng là thần. Làm sao ngươi biết được? Ngày đó

Thiến Oánh bước vào, vênh váo hỏi ta khi nào sẽ rời đi, ta rất khó chịu nên đẩy nàng một cái, nàng lảo đảo đi ra ngoài...làm thế nào..."

Tiểu Ngũ cũng nhận ra:

"Quân cờ đá này là của Thiến Oánh?"

Tám phần mười bà chủ cửa hàng quần áo đã lấy quân cờ từ chỗ Để Hồng Nhãn, vốn dĩ là một cặp, nhưng trước khi về nhà, nàng đã tìm Tiểu Ngũ gây sự, không biết đã làm rơi quân cờ chỗ Tiểu Ngũ.

Cũng may là làm rơi ở chỗ của Tiểu Ngũ, nếu cả hai đều cung phụng thì cân trò chơi càng khó phá.

Ta nhìn cô gái kia, nàng cũng nhìn ta với vẻ mặt rất bình tĩnh:

"Nàng không còn nữa, phải không?"

Họ không chỉ trông giống nhau mà còn có thể cảm nhận được nhau, không hổ là một đôi.

Tiểu Ngũ đã hiểu ra tất cả những điều này, ngay lập tức hỏi cô gái trước mặt rốt cuộc nàng là gì?

Cô gái đó nhìn Tiểu Ngũ và cúi đầu:

"Ta vốn là...người."

Hóa ra cô gái này và thứ hung thần ác sát đó là song sinh.

Vào thời đại đó, vốn dĩ mỗi người con gái đều phải bó chân, nhưng từ nhỏ, em gái nàng đã ốm yếu, được gia đình thương nên không phải bó chân.

Những cô gái không bó chân giống như những cô gái xấu xí ngày nay, không phù hợp với thẩm mỹ của công chúng và khó gả đi, nhưng người này đã thành công tìm được hôn phu.

Người cổ đại chú ý đến gia hôn, vị hôn phu là biểu ca của hai người họ.

Chương 777: Bệnh Lao Quỷ

Biểu ca tuấn tú lịch sự, phong lưu tài hoa, hơn nữa họ còn cùng nhau lớn lên, rất hiểu rõ nhau, tỷ tỷ rất hài lòng, họ đều xuất thân từ gia đình quyền quý, vì vậy cùng nhau chơi luyện cầm kỳ thi họa, đặc biệt là kỳ.

Nhưng một ngày nọ, người ta phát hiện biểu ca đã chết trên bàn cờ ở hoa viên...cổ họng bị đâm thủng, bị người giết chết.

Khi đó, tỷ tỷ cảm thấy như trời sập- bởi vì muội muội từ nhỏ đã ốm yếu ốm yếu nên tất cả sự quan tâm của người nhà đều dành cho muội muội, từ nhỏ nàng đã bị xem nhẹ, chỉ có biểu ca là người duy nhất đối xử tốt với nàng.

Nhưng chuyện này hình như bị người khác dìm xuống, nàng cố hỏi nhưng người nhà chỉ nói chuyện này liên quan đến thanh danh gia tộc nên không được phép hỏi.

Nàng không thể nuốt trôi việc này, quyết tâm đi đòi công bằng cho biểu ca.

Nhưng việc truy xét cũng không dễ, tìm hết người hầu trong nhà cũng không tra ra được gì, chỉ có một tỳ nữ âm thầm nói cho nàng, đừng điều tra nữa, nàng sẽ không muốn biết sự thật đâu.

Nhưng nàng nhất quyết không bỏ qua, muốn tỳ nữ nói ra.

Sau đó, tỳ nữ mới nói với nàng rằng biểu ca muốn thực hiện tội ác với muội muội của nàng chọn cá chết lưới rách, biểu ca bị trâm cài đâm xuyên cổ họng nên mới chết.

Muội muội sợ tỷ tỷ đau lòng nên nói không thể để tỷ tỷ biết chuyện, cha mẹ đương nhiên đồng ý, chuyện như vậy mà lộ ra ngoài thì sao gia đình họ còn mặt mũi nữa?

Nàng sửng sốt một lúc, bất chấp đi hỏi muội muội, đúng lúc muội muội đang chơi cờ trên bàn cờ, nàng cười nói, hỏi tỷ tỷ biết rồi ư?

Biểu ca chết chưa hết tội, tỷ đừng buồn, sau này sẽ tìm được lang quân như ý tốt hơn.

Nhưng tỷ tỷ có thể nhận ra muội muội đang run rẩy, như thể đang sợ hãi.

Tỷ tỷ tóm lấy tiểu nha đầu và yêu cầu nàng kể lại mọi chuyện.

Tiểu nha đầu nhát gan chột dạ nên đã nói thật với tỷ tỷ, hóa ra muội muội và biểu ca có tư tình.

Nhưng muội muội thấy hôn ước của biểu ca và tỷ tỷ sắp đến, vì vậy nàng đã năn nỉ biểu ca đừng lấy tỷ tỷ, hãy lấy mình đi.

Nhưng biểu ca lại tỏ vẻ khó xử, nói chân nàng...Cha mẹ ta không đồng ý, chỉ có gót sen ba tấc như tỷ tỷ nàng mới được vào cửa.

Muội muội đã tuyệt vọng, nói tỷ tỷ...tại sao tất cả thứ tốt đều là của tỷ?

Tại sao người yếu ớt không thể bó chân không phải là tỷ mà lại là ta?

Thật ra giữa các cặp song sinh, một người sẽ khỏe mạnh hơn, một người sẽ yếu ớt hơn, đó cũng là chuyện thường tình, nàng hận tỷ tỷ của mình đã cướp thứ tốt từ trong bụng mẹ, lớn lên lại cũng cướp mất của mình.

Muội muội đã quyết định, mình không có được thì cũng không thể để tỷ tỷ có được.

Muội muội biết chuyện không thể giấu giếm được nên nói với tỷ tỷ là biểu ca chết rất thống khoái nên tỷ tỷ cứ yên tâm.

Lúc này tỷ tỷ mới nhận ra rằng những chuyện hoang đường nhất sinh nhất thế nhất song nhân mà biểu ca nói với mình đều là dối trá.

Nàng không chịu nổi nữa, nhặt quân cờ bằng đá và ném về phía muội muội.

Lúc bình tĩnh lại, muội muội đã không còn nhúc nhích, đầu va vào góc nhọn của bàn cờ, máu chảy khắp bàn cờ, nhưng khóe miệng vẫn như đang mỉm cười.

Nàng cũng không sống được bao lâu - ngày ngày đều nhìn thấy muội muội xuất hiện trong gương, trước giường, mỉm cười với nàng.

Sau khi hai tỷ muội qua đời, bàn cờ này bắt đầu xuất hiện tà, đặt đâu cũng không yên, nhiều năm sau lại rơi vào tay Để Hồng Nhãn, biến thành trấn vật có thể bày trò lừa bịp.

Ta và Trình Tinh Hà trố mắt nhìn nhau, hóa ra là âm vật, khó trách lại có nhiều oán khí như vậy.

Sau khi nghe những lời này, Tiểu Ngũ đột nhiên kéo ta lại:

"Ca, ngươi định xử trí nàng thế nào?"

Ban đầu loại vật này chỉ là âm vật, tìm cách tiêu trừ oán khí là được rồi, nhưng bây giờ không đơn giản như thế, nó đã bị luyện thành “trấn vật” giống như bức xạ hạt nhân vậy, đặt ở đâu thì chỗ ấy rơi xuống.

Dựa theo quy tắc trong nghề, loại tà vật này không biết đã tạo ra bao nhiêu nghiệt, lẽ ra phải nên lọc sạch nàng - giống như quân cờ vỡ vụn kia vậy.

Tiểu Ngũ hơi sốt ruột:

“Nhưng mà, ca, hung là người em gái kia chứ không phải nàng, ngươi có thể giữ nàng lại được không, ta...”

Tiểu Ngũ dường như đã hạ quyết tâm:

“Ta thích nàng.”

Cô gái kia lập tức hơi giật mình.

Trình Tinh Hà nhịn không được nói:

“Ai ya, chúng ta đi đánh tà ma, ở đây phát sinh cái gì thế? Tình yêu đến quá nhanh như một cơn lốc xoáy!”

Ta vừa nhìn, cung vợ chồng của Tiểu Ngũ trước đó chỉ là trong đen áp đỏ giống như quỷ đào hoa, bây giờ nhìn thấy khí đỏ lộ ra ngoài, giống như là đối với hoa đào, chủ lưỡng tình tương duyệt.

Theo lý thuyết lưỡng tình tương duyệt thì không ai can thiệp được, ta cũng không muốn làm Pháp Hải, đáng tiếc là khí âm tà của quân cờ mà cô gái này tích luỹ mấy năm nay thật sự quá nặng, ban đầu sẽ không cảm nhận được nhưng chỉ cần ở cùng một chỗ với Tiểu Ngũ thời gian dài, Tiểu Ngũ kia chắc chắn sẽ bị loại khí này xâm nhiễm, cơ thể bị phá hư, dương khí tiết ra ngoài, cuối cùng là chết - cái này ở xã hội cũ gọi là bệnh lao quỷ.

Chương 778: Không Có Cách Trị

Không riêng gì ta biết, cô gái kia đương nhiên cũng biết, nàng mỉm cười, nhìn về phía ta và nói:

“Đối với ta vậy là đủ rồi.”

Thì ra, sau khi quân cờ kia rơi vào cửa hàng của Tiểu Ngũ, bản thân Tiểu Ngũ thích cờ vua nên lại càng yêu thích không chịu từ bỏ quân cờ đá này, ngày nào cũng chơi đùa trong tay, còn nói chuyện với quân cờ.

Hắn nói hắn thật sự muốn tìm một người bạn nhỏ, nhưng phụ nữ thật sự quá khó dỗ dành! Nếu giống như ngươi, chỉ cần lặng lẽ ở bên ta là được rồi.

Trong lòng cô gái kia ngẩn ra – từ trước đến giờ chưa từng có ai cần nàng bầu bạn.

Có một hôm Tiểu Ngũ gặp khó khăn, tối hôm đó có uống chút bia, vừa đùa nghịch quân cờ, vừa lẩm bẩm nói ra những khó khăn gần đây với nó, cuối cùng còn nói đùa một câu, vừa có thể yên lặng nói chuyện với ta, cũng có thể đánh cờ cùng ta, nếu ngươi là một cô gái thì tốt rồi.

Đây cũng chỉ là một câu nói trong lúc say nhưng cô gái này lại tưởng thật.

Muốn trở thành người phụ nữ của hắn, dù là một ngày cũng được.

Ngay lúc cô gái kia thừa dịp không ngày không trăng đi ra, muốn cùng Tiểu Ngũ tâm sự thì lại bất ngờ hù dọa Tiểu Ngũ, trong lòng nàng cũng hơi xấu hổ - thì ra Tiểu Ngũ chỉ nói miệng mà thôi, vẫn là không nên đi ra ngoài, đừng để hắn sợ hãi.

Như vậy là đủ rồi, cuối cùng cũng có thể tách ra khỏi người em gái kia, có thể ở bên cạnh người mình thích, vậy là thoả mãn rồi.

Đáng tiếc là điều tốt đẹp không tồn tại mãi, bà chủ tiệm quần áo may sẵn ném quân cờ em gái kia đi, tảng đá đương nhiên sợ nhất là va chạm, kích thích em gái tức giận đi ra hút dương khí – em gái không muốn bị nhốt trong quân cờ nữa, nàng muốn tự do.

Sau khi nàng biết, lúc này mới xuất hiện lần nữa, là tới bảo vệ Tiểu Ngũ.

Sau khi Tiểu Ngũ biết chuyện này mới thoáng sửng sốt.

Đây cũng là cô gái đầu tiên thích Tiểu Ngũ.

Cô gái kia nhìn ta, ánh mắt rất kiên định:

“Ta gây ra nhiều nghiệt như thế cũng đã đến lúc chuộc tội rồi, nên xử trí thế nào thì cứ xử trí thế ấy, ta không muốn...”

Ta biết nửa câu sau nàng không nói là gì - nàng không muốn hại Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ vội kéo ta lại:

“Ca, anh không sợ bệnh lao quỷ gì...”

Nàng sợ.

Cô gái kia nhìn Tiểu Ngũ và cười với Tiểu Ngũ, sắc mặt đột nhiên thay đổi, nhào về phía Tiểu Ngũ.

Sắc mặt của nàng từ đỏ thắm biến thành xám xanh, ánh mắt lồi ra dữ tợn, khóe miệng lộ ra răng nanh, nhìn còn đáng sợ hơn ác quỷ trong miếu Thành Hoàng.

Lúc ấy, Tiểu Ngũ “Mẹ ơi” một tiếng rồi lui về phía sau, bước chân vấp vào ngưỡng cửa, sau đó không còn tiếng động nữa.

Hắn ngất xỉu rồi.

Cô gái thu lại biểu cảm đó, quay đầu lại vẫn là dung nhan xinh đẹp rồi nhìn ta cười:

“Tiên sinh, ngài tiễn ta một đoạn đường đi.”

Ách Ba Lan không hiểu nói:

“Ca, không phải nàng thích Tiểu Ngũ sao? Tại sao phải dọa Tiểu Ngũ sợ đến như vậy...”

Nàng đã dụng tâm lương khổ - muốn cắt đứt suy nghĩ của Tiểu Ngũ.

Đau lâu không bằng đau ngắn.

Ta gật gật đầu, lập tức dùng bùa chú phong tước hiệu cho nàng, tìm chuyển phát nhanh cùng thành phố và đưa đến toà miếu lớn bên trong huyện thành.

Trong miếu Thành Hoàng có thể lọc sạch loại vật này.

Vừa vào miếu Thành Hoàng, nàng chính là dịch quỷ để Thành Hoàng gia sai khiến, giúp Thành Hoàng gia làm việc, tích lũy công đức, sau khi chuộc sạch tội nghiệt, có lẽ sẽ có cơ hội tái nhập luân hồi.

Nếu thật sự có duyên phận, sớm muộn gì cũng có thể gặp lại Tiểu Ngũ – ví dụ như Bạch Tương Tử và Hứa Tiên không phải cũng vậy sao?

Hơn nữa, trấn vật vào miếu Thành Hoàng, Để Hồng Nhãn kia có to gan hơn nữa cũng không dám làm xằng bậy trên Đại Thành Hoàng gia.

Cô gái này cấp bậc rất cao, ta xử lý tốt chuyện của nàng cũng là lập một công đức, khoảng cách đến trên Địa cấp cũng càng ngày càng gần.

Từ đó về sau, Tiểu Ngũ lại đốt một lần nữa, sau khi đốt xong, chuyện này cũng qua đi, ta còn đặc biệt mua từ chủ tiệm bán đồ cổ một bộ cờ gỗ lim sạch sẽ cho hắn, hắn rất vui vẻ nhưng lại cất bàn cờ đi, không cầm chơi đùa như trước nữa.

Ta hỏi hắn bây giờ không thích đánh cờ nữa à? Hắn lắc đầu nói thích, nhưng dù sao chơi cờ vẫn là chuyện của hai người, một bộ cờ này vẫn nên chờ thời điểm có bạn rồi mới đánh thôi.

Dù sao nghe hắn nói cũng có lý.

Sau chuyện này, bà chủ tiệm quần áo may sẵn bị mất hồn, người cũng giống như bị di chứng sau đột quy, không còn miệng mồm lanh lợi hùng hồn như trước kia nữa, lúc nào cũng như người mất hồn mất vía, phản ứng chậm chạp, đừng nói là buôn bán, muốn nói chuyện phiếm với nàng cũng tốn sức.

Ông chủ cửa hàng rèm cửa sổ năn nỉ ta nhiều lần, bảo ta chữa trị cho nàng nhưng chuyện này đã không còn nằm trong phạm vi công việc của ta và Bạch Hoắc Hương nữa, nàng phá hỏng quy tắc và bị thứ kia cắn trả, không ai có cách trị.

Chương 779: Ai Dám Đắc Tội

Việc làm ăn của nàng đương nhiên cũng thất bại, nhưng ông chủ cửa hàng rèm cửa sổ lại không rời không bỏ, nhân cơ hội này lại theo đuổi nàng. Ngày nào hắn cũng chạy qua chạy lại, bà chủ mỗi ngày đều xem ti vi, thỉnh thoảng còn đốt bỏ cá biệt nồi niêu gì đó, cửa hàng thường xuyên truyền đến mùi khét và trở thành cửa hàng được đơn vị phòng cháy chữa cháy coi trọng nhất trên phố cửa hàng.

Không nghĩ tới chuyện này, người được hưởng lợi nhiều nhất là chủ cửa hàng rèm cửa sổ.

Mà qua thời gian này cuối cùng cũng có một khoảng sóng yên biển lặng khó có được, bọn ta cũng nhân cơ hội này để sửa sang lại mặt tiền cho cửa tiệm xong xuôi.

Lúc toàn bộ lá cây bạch quả ở trước cửa chuyển sang màu vàng ố, cửa hàng đã được sửa sang hoàn tất và khai trương trở lại.

Nghi thức khai trương là do Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương lo liệu, cũng có vẻ rất long trọng, Phùng Quế Phân, Đổng ca, Ô Kê...tất cả đều có mặt để chúc mừng ta, mặc dù Đỗ Hành Chỉ không có thời gian nhưng vẫn nhờ Ô Kê mang lẵng hoa đến.

Có đồng nghiệp trong nghề vô tình phát hiện người trong Thiên Sư phủ đều đến cổ vũ cho ta, đương nhiên tới đây xem náo nhiệt, lại nhìn thấy chuông phong thủy bát quái trên người ta thì càng kinh ngạc hơn, một truyền mười, mười truyền một trăm, đồng nghiệp cả huyện thành đều biết bản lĩnh của ta, toàn bộ các đường cùng nghề đều tụ tập lại đây, muốn kết giao tình bạn với ta.

Mắt thấy lễ khai trương lại náo nhiệt như vậy, Trình Tinh Hà cũng vui mừng theo:

“Thất Tinh, ngươi đang được leo lên đỉnh cao của cuộc đời đấy.”

Ta thì lại nghĩ, nhưng đây là cái gì chứ, ta nhìn thoáng qua lão đầu nhi không quan tâm đến tiếng pháo nổ vang, vẫn bình yên ngủ gà ngủ gật ở một bên, trong lòng tự nhủ còn vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Đang xã giao với người bên ngoài, đột nhiên có một người chen vào trong đám người, hét lên về phía ta:

“Còn làm lễ ăn mừng cơ đấy, Lý Bắc Đẩu này chỉ là một kẻ lừa đảo! Ta đã bị cái tên thần côn này lừa gạt đến nỗi nhà tan cửa nát, các ngươi đừng thấy hắn thân chó mặt người, bây giờ ta sẽ xé rách mặt hắn để cho mọi người nhìn rõ bộ mặt thật của hắn!”

…

Đây đã trở thành hòn đá khơi dậy ngàn sóng, mọi người nghe danh nên đến đây, nhưng vào lúc này lại có người xông ra tát vào mặt ta, không khỏi sững sờ, có câu nói xem náo nhiệt không sợ nổi giận, không ít người đã lộ ra vẻ hóng hớt:

"Thật hay không? Chuyến này của chúng ta có liên quan đến tính mạng của gia chủ, mở cửa làm ăn mà xảy ra chuyện lớn như vậy thì hắn cũng không có tư cách ăn bát cơm này."

"Nhưng dù sao rốt cuộc hắn cũng đeo chuông phong thủy bát quái kia, được Thanh Nang hội nghị chứng nhận, không giống kiểu sẽ gây ra chuyện tai tiếng như vậy?"

"Ăn dưa lí trí, xem hai bên nói cái gì...nếu là thật, vậy nhất định sẽ rất náo nhiệt, ngay cả Thanh Nang đại hội cũng sẽ mất mặt."

Này còn cần phải nói? Chọn ngày này đến nói, nhất định là muốn giáo huấn ta.

Cao lão sư đang phát hạt dưa cho mọi người, vừa thấy tình cảnh này thì bị dọa sợ nên đã ngăn ta lại ngay:

"Bắc Đẩu. Người này, người này là ai?"

Ngay cả ông lão cũng trộm nheo mắt nhìn xung quanh.

Kẻ gây rối là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, ta kiếm sống bằng nghề xem tướng, chỉ cần là người đã gặp qua thì sẽ không dễ dàng quên, nhưng đây quả thực là lần đầu tiên gặp người này.

Ách Ba Lan trở nên nóng nảy, đi lên muốn đánh hắn một trận, nhưng bị Bạch Hoắc Hương kéo lại:

"Ngươi vội cái gì? Đi lên đánh người, chẳng phải càng thêm sai sao?"

Nói rồi nhìn ta:

"Hắn sẽ có biện pháp."

Mà Phùng Quế Phân không thể ngồi yên:

"Phùng Quế Phân ta có thể làm chứng bản lĩnh của Lý Đại Sư, mẹ nó có phải người chán sống hay không?"

Ở thị trấn, danh tiếng của Phùng Quế Phân cũng như sấm bên tai, nhưng nàng vừa xuất hiện thì mọi thứ càng trở nên hỗn loạn hơn:

"Lý Bắc Đẩu này còn liên quan đến xã hội đen à?"

"Trắng bạch thông an...!"

"Ai dám đắc tội đây..."

Trình Tinh Hà cắt ngang lập tức đi ra ngoài, kéo Phùng Quế Phân lại và lạnh lùng nói:

"Còn có thể là ai? Bệnh viện có kẻ gây rối về y tế, nhà hàng có kẻ gây rồi về thực phẩm, tên này tới đây giả vờ bị hại."

Hắn ôn hòa nhã nhặn nói với người đàn ông:

"Bịa đặt tin đồn cần một miệng, bác bỏ tin đồn chạy gãy chân, ở đây ngươi có thể đá có thể nhảy, mang chứng cứ ra, không thì đừng nói bậy bạ, Vừa hay cảnh sát ở đây, chúng ta sẽ kiện ngươi vì tội phỉ báng, quần nhỏ cũng bắt ngươi bồi thường."

Đổng cảnh quan đứng dậy và gật đầu với hắn.

Khi người đàn ông nhìn thấy có cảnh sát ở đây, hắn cũng bị dọa cho giật mình, nhưng hắn lập tức thẳng lưng và nói lớn:

"Các ngươi dám lừa mà không dám nhận à? Giả bộ đạo mạo nghiêm trang nhưng thực chất là kẻ lừa gạt gian xảo! Phong thủy của nhà ta là do ngươi xem, lúc đó ngươi nói trong vòng một năm ta sẽ có đứa con mập mạp, nhưng bây giờ thì sao? Chẳng những ta không sinh được con, vợ ta cũng chết, nhà của chúng ta có ma quỷ làm loạn, cuộc sống càng ngày càng tệ, người ngồi ở đây đều là ăn cơm âm dương, bản thân ta đứng ở đây, các ngươi tự nhìn xem có đúng hay không?"

Chương 780: Quần Áo

Đừng nói người này đúng là có tướng mạo xui xẻo, hắc khí bao phủ ấn đường, cung điền trạch đen kịt, gia đình không yên ổn, hậu viện có hỏa hoạn, cung vợ chồng trũng xuống, cung con cái thiếu hụt, tất cả những thứ này đều có liên quan đến phong thủy của nhà cửa, thật là nạn nhân của phong thủy.

Tìm một người như vậy đến gây chuyện, chuẩn bị rất tốt đó!

Xung quanh đều là người trong giới, nghe hắn nói vậy, thảo luận sôi nổi hơn:

"Ngươi nhìn thấy gương mặt của hắn không? Thật đúng là làm người hố qua."

"Không phải nói Lý Bắc Đẩu là thiếu niên thiên tài à? Đây là chiêu trò gì à?"

"Ta nghi ngờ đã lâu, chưa từng nghe nói Huyền cấp có thể lấy được chuông phong thủy bát quái, tin đồn, đường làm quan của Lý Bắc Đẩu này rộng mở vì phía trên có người, chứ thật sự không có bản lĩnh gì, hiện tại đã lộ ra cái đuôi cáo.”

"Hừ, hắn cũng không có cái gì có thể cầm ra để mua bán, nghe nói chuyện đất Linh Quy ôm trứng cũng là có người giúp đỡ, thanh danh hôm nay là hữu danh vô thực, nhất định sẽ chịu tội."

"Ta cũng nghĩ như vậy. Ta còn tưởng rằng Thanh Nang đại hội có uy thế như vậy, phát chuông bát quái phong thủy cho loại người này, chứng tỏ đám Lão thiên cấp kia cũng chẳng có năng lực gì."

Trình Tinh Hà cười khẩy:

"Này, các đồng nghiệp ngồi đây, các người đừng nghe gió tức là mưa, người này ở xui xẻo trong phong thủy, nhưng chứng cứ đâu mà nói Thất Tinh xem cho hắn?"

Người đàn ông càng nghe càng kích động, chỉ vào mũi Trình Tinh Hà chửi:

“Oan có đầu nợ có chủ, nếu thật là như vậy, ta chịu xui xẻo nhiều như thế, ta không đi thanh toán với kẻ hại ta, đến tìm các ngươi làm gì? Dám làm không dám nhận, các ngươi hành nghề phong thủy đều là oắt con vô dụng như này à?"

Bây giờ, xung quanh sôi nổi hơn:

"Đúng vậy, ruồi bọ không đậu vào trứng nứt, sao hắn không đi nơi khác gây chuyện mà lại đến đây?"

"Chuyện này nếu làm ầm ĩ lên, toàn bộ giới phong thủy chúng ta đều sẽ mất hết mặt mũi."

Thấy mình đã làm cho mọi người tức giận được, người đàn ông càng hăng máu hơn, đột nhiên móc ra một bộ đồ ngủ của phụ nữ từ trong người, ôm lấy bộ đồ ngủ và bắt đầu khóc:

"Tội nghiệp vợ ta, nàng đã bị tên khốn này hại chết. Vợ à, mỗi đêm ta đều ôm quần áo của ngươi đi ngủ, chỉ muốn ngửi mùi hương của ngươi, hôm nay, sau khi lấy lại được công bằng cho ngươi, ta sẽ xuống suối vàng với người…”

Nhiều phụ nữ chứng kiến đã ngay lập tức bị xúc động và bắt đầu chửi mắng ta.

Tục ngữ có câu vu oan giá họa, hơn nữa loại ánh mắt trìu mến này thật sự không giống giả vờ, nếu không phải ta là người trong cuộc, ta cũng đã mủi lòng với hắn.

Trình Tinh Hà vừa nghe hắn nói những lời đổi trắng thay đen thông thạo như vậy, gân xanh trên trán hắn nổi lên, còn muốn nói gì nhưng ta đã giữ hắn lại và nhìn người đàn ông:

"Ngươi có chắc là ta đã xem phong thủy cho người không?"

Mọi người im lặng trong giây lát và mọi ánh mắt đều đổ dồn vào ta.

Người đàn ông nhếch mép:

"Tên khốn ngươi hại ta cửa nát nhà tan, hóa thành tro ta cũng nhận ra người!"

Ta nói tiếp:

"Vậy ngươi nói rõ ràng, ta xem cho người khi nào, ngày tháng năm, còn nữa, biên lai chuyển tiền cho ta cũng lấy ra cho mọi người xem."

Người nọ sửng sốt, vội nói:

"Ta, ta đưa tiền mặt, biên bản chuyển tiền đâu ra, ngày tháng năm...lâu như vậy, ai nhớ rõ."

"Không đúng nha."

Ta nói tiếp:

"Vậy tại sao lâu như vậy mà ngươi không tìm đến tính sổ với ta, lại cứ phải là hôm nay?"

Người đàn ông nghẹn họng, không nói nên lời, những người xung quanh cũng đáp lại:

"Đúng rồi, nếu như thật sự bị hại, đâu thể nửa năm một năm mới nhớ đến chứ?"

Người đàn ông quá áp lực trước dư luận nên đã nói:

“Ta nhớ rồi, đúng rồi, ngươi xem cho ta vào tháng ba, sau khi vợ ta mất, ta mới nhớ ra chuyện ngươi xem nhà cửa cho. Ta nhờ người đi xem thì họ đều nói nhà cửa không tốt nên ta mới đi tìm chứ ta cũng không phải vì mình. Ta chỉ muốn xé bỏ bộ mặt thật của ngươi, tránh cho nhiều người không biết sự thật sẽ bị ngươi hại như ta!"

"Ngươi chắc đó là tháng ba?"

"Chắc chắn!"

Vậy thì khéo thật, ta nhìn Đổng cảnh quan và nói:

“Đổng ca cũng ở đây, có thể đến bệnh viện huyện kiểm tra. Vào tháng ba, ta bị một chiếc xe tải lớn đâm phải khi đang đi trên đường, nằm viện hơn nửa tháng. Sau khi xuất viện, ta vẫn nằm ở nhà, phố mua sắm đầy camera giám sát, chỉ cần hắn gặp ta, hắn sẽ bị camera ghi lại, nếu phát hiện ra bằng chứng ta gặp hắn ta, ta sẽ đóng cửa cửa hàng ngay lập tức."

Người đàn ông vừa nghe, sắc mặt lập tức thay đổi, rõ ràng là rất hoảng sợ:

"Ta, ta cũng không nhớ rõ, có lẽ, là tháng tư, tháng năm, ai chắc được…"

"Không nói rõ được ngày cũng không sao."

Ta bước đến gần hắn và chộp lấy bộ đồ ngủ phụ nữ:

"Có thể nhớ rõ bộ quần áo này không? Vợ ngươi đã mặc nó bao lâu rồi?"

Chương 781: Ba Ngày Ba Đêm

Ban đầu người đàn ông hoảng sợ, bất ngờ không kịp đề phòng bị ta giật mất quần áo, hắn càng hoảng sợ hơn, vội định giật lại:

"Ta, vợ ta đã mặc mấy năm rồi, đừng dùng bàn tay dơ bẩn của người chạm vào quần áo của vợ ta!"

Ta lột lại quần áo, một cái mác chưa cắt lộ ra:

"Ồ? Vậy thì sức chịu đựng của vợ ngươi thật sự không nhỏ - mặc đồ bó sát lâu như vậy mà không cắt mắc đi, vậy cũng chịu được?"

"Một năm, không đúng!"

Một người phụ nữ nói lớn:

"Đây là mẫu mới vào mùa thu của thương hiệu xx, mới ra thị trường ngày hôm qua, làm sao vợ ngươi mặc được một năm?"

Đó rõ ràng là quần áo mới vừa mua từ cửa hàng.

Mọi người lộ ra vẻ mặt thì ra là như thế:

"Đúng là tên lừa đảo."

Trên trán người đàn ông toát ra từng hạt mồ hôi, nhất thời không nói nên lời, con ngươi đảo như rang lạc, tựa hồ muốn tìm đường chạy trốn. Nhưng gặp phải đàn em của Đổng cảnh quan và Phùng Quế Phân, chân đã mềm nhũn.

Ta khom người trước mặt hắn:

"Oan có đầu nợ có chủ, chúng ta chưa từng gặp mặt, nhất định có người nhờ ngươi đi xử lý ta, ngươi nói cho ta người xúi giục ngươi, chuyện hôm nay ta sẽ không truy cứu."

Người đàn ông hít một hơi, lộ ra vẻ sợ hãi:

"Ta..."

Trên thực tế, ta đã biết đáp án:

"Ngươi không cần nhắc tới tên của người đó, ngươi chỉ cần nói có phải hay không, người kia có phải là một người trung niên có đôi mắt đỏ, nghiêm trang đạo mạo?"

Lời vừa nói ra, mọi người liền biết là ai:

"Để Hồng Nhãn?"

Người kia nghe vậy lập tức ngẩn người:

"Ngươi, làm sao ngươi biết..."

"Khụ khu..."

Một giọng nói chậm rãi vang lên từ đám đông:

"Lý Bắc Đẩu, oan có đầu nợ có chủ, ngươi dụ người này nói ra tên của ta, đổ tội cho ta, ngươi có ý gì!"

Để Hồng Nhãn đích thân đến.

Danh tiếng thập nhị thiên cấp ở ngoài, người cũng nghề có thể nghị luận cũng không dám nghị luận.

Khi người đó nhìn thấy Để Hồng Nhãn, hắn run lên vì sợ hãi, và ngay lập tức thay đổi lời nói:

"Ta, ta không biết ngươi đang nói cái gì, ta chỉ thấy ngươi khai trương rất náo nhiệt, muốn lừa chút tiền ăn thịt uống rượu, không được à!"

Khi nói, hắn nhìn Đổng cảnh quan và dứt khoát chìa tay ra:

"Bắt ta đi, ở nhà giam ta còn có thể đủ ăn mấy ngày!"

Tung tin đồn và tống tiền không phải là trọng tội, có bắt cũng không giữ được bao lâu...so với điều này, rõ ràng hắn sợ Để Hồng Nhãn hơn.

Trình Tinh Hà không thể chịu đựng được nữa:

"Tên này thật sự là một con chó trung thành, không được, ta phải gọi mấy con quỷ đói đến chăm sóc hắn..."

Ta giữ hắn lại và nhìn người đàn ông:

"Ngươi bị uy hiếp, sợ hãi không dám nói ra? Chỉ cần ngươi nói rõ chuyện Để Hồng Nhan hãm hại ta, ta sẽ giúp ngươi giải quyết chuyện của nhà ngươi."

Đôi mắt Để Hồng Nhãn không chỉ trở nên đỏ hơn, mà còn lộ ra một tia hung ác.

Người đàn ông sững sờ một lúc:

"Ngươi…ngươi không giúp được..."

Ta nói tiếp:

"Làm sao ngươi biết không giúp được? Ngươi bị uy hiếp không phải là bởi vì bà lão nhà ngươi?"

Người đàn ông sững sờ, như không tin vào tai mình.

"Đừng hy vọng vào Để Hồng Nhãn nữa."

Ta nói tiếp:

"Bệnh của bà lão nhà ngươi, ta…"

Bạch Hoắc Hương tiếp tục nói:

"Hiện tại mẹ ngươi uống Đại Tuyên Phổi Tản và Tỳ Bà Lộ trị ho đúng không? Nhưng những loại thuốc này không đúng, nàng bị bệnh lao quỷ, cả huyện, không, cả nước, ta chữa trị là tốt nhất."

Bệnh lao quỷ? Hôm nay ta mới nhắc đến căn bệnh này ở chỗ Tiểu Ngũ, không ngờ trong nháy mắt lại có người thật sự mắc bệnh này.

Không hổ là Bạch Hoắc Hương, hẳn là trên người người này có mùi thuốc phảng phất nên mới vừa ngửi đã có thể biết xảy ra chuyện gì, qua đầu hổ xanh thật đúng là không phải gọi không, thật là đáng sợ.

Người đàn ông lập tức bị dọa sợ hãi, nhìn chằm chằm Bạch Hoắc Hương, dường như không thể hiểu tại sao nàng lại biết rõ ràng như vậy.

Để Hồng Nhãn không ngờ rằng sẽ có một qua đầu hổ xanh bên cạnh mình, vì vậy ho ngay lập tức:

"Dù là lý do gì, lên tiếng vu oan, đó là..."

“Ta nói!"

Cuối cùng người đàn ông đã đưa ra quyết định:

"Nếu ngươi có thể cứu được mẹ ta, ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả!"

Lúc này, Để Hồng Nhãn nghiến răng nghiến lợi...hắn đích thân tới đây, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện, ai biết được hắn sợ cái gì cái đó đến.

Người đàn ông này nói với chúng ta rằng hắn thực sự đã bị người khác lừa...vài năm trước hắn quyết tâm có một đứa con, nhưng vợ mãi không có thai nên đã tìm thầy phong thủy để giải quyết, không ngờ sau khi xem phong thủy, tan cửa nát nhà, vợ mắc bệnh nặng.

Hắn thực sự muốn tính sổ với thầy phong thủy đó, nhưng hắn không được, sau đó, hắn nghe nói rằng Để Hồng Nhãn rất có năng lực, vì vậy hắn đã đến hỏi Để Hồng Nhãn.

Nhưng người đàn ông này xuất thân từ một gia đình bình thường, nên không có tiền để trả cho Để Hồng Nhãn, vì vậy hắn đã quỳ xuống trước cửa hàng của Để Hồng Nhãn trong ba ngày ba đêm.

Chương 782: Bình An Vô Sự

Một ngày nọ, vào ban đêm Để Hồng Nhãn nhìn thấy diện mạo của người đàn ông, hắn như nhớ ra điều gì đó, nói rằng nhìn thấy hắn như vậy cũng động lòng trắc ẩn, không có tiền cũng không sao, có thể giúp Để Hồng Nhãn một việc là trông nhà miễn phí cho hắn.

Người đàn ông lập tức trở nên vui mừng và hỏi làm thế nào? Để Hồng Nhãn nói với hắn rằng vào ngày nào giờ nào, một cánh cửa phong thủy khai trương trên phố mua sắm, hãy đến đó gây chuyện và đổ hết vận rủi cho Lý Bắc Đẩu.

Chỉ cần ngươi hắn thân bại danh liệt, mẹ ngươi sẽ được cứu, nhưng ngược lại - nếu chuyện này xảy ra sai lầm, mẹ ngươi coi như xong.

Người này thật ra cũng không muốn làm chuyện như vậy, nhưng tính mạng của mẹ treo ngay trước mặt, hắn nghiến răng đồng ý, vì vậy mới đi làm loạn, trước đó hắn căn bản chưa từng gặp qua ta.

Lời vừa nói ra, ánh mắt của những người xung quanh đều đổ dồn về phía Để Hồng Nhãn.

Lúc này Để Hồng Nhãn không chỉ đỏ bừng hai mắt, mà toàn bộ khuôn mặt đều đỏ như mông khỉ:

"Ăn nói vớ vẩn! Ta đường đường là hậu bối của Thập Nhị thiên cấp, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Ta biết rồi, ta thấy hai người các người thông đồng với nhau, muốn đổ hết tội lỗi nên đầu ta!”

Trình Tinh Hà cười vui vẻ:

"Thiện ác hữu báo, thiên đạo luân hồi, muốn phá việc của người khác, cái này gọi là gậy ông đập lưng ông."

Đồng nghiệp trong ngành không khỏi lẩm bẩm:

"Sớm nghe Để Hồng Nhãn người giống như tên, bây giờ mới biết điều đó là sự thật - hắn không có bất kỳ thành tích nào ở độ tuổi này. Có phải vì Lý Bắc Đẩu thành danh khi còn trẻ nên hắn đã gây rắc rối vì ghen tị?"

"Đúng là cây cao đón gió."

Bây giờ, dư luận bỗng nghiêng về phía ta, họ nhìn ta với ánh mắt thương cảm.

Để Hồng Nhãn chỉ vào người đàn ông, run rẩy một lúc lâu mới nói, nhưng không nói ra điều gì có ý nghĩa, Trình Tinh Hà nhân cơ hội nói:

"Để tiền bối, muốn thì chúng ta quang minh chính đại cạnh tranh, loại âm chiêu này thì ngay cả đứa nhỏ ba tuổi cũng không muốn chơi đâu, cũng không biết ngươi học từ ai."

“Thượng bất chính hạ tắc loạn.”

"Sinh được đứa con trai như vậy, dù có là Nhị Thập thiên cấp thì sao? Ta thấy phong quang của Để gia không quá thế hệ này đâu."

Để Hồng Nhãn nghiến răng và gần như muốn đhắn ngay tại chỗ, nhưng vì có quá nhiều đồng nghiệp, hắn thực sự không thể tiếp tục viện cớ, vì vậy hắn chỉ có thể chỉ vào ta và chửi rủa:

"Ngươi vu oan hãm hại, không xứng cầm chuông phong thủy bát quái, ta sẽ tố cáo ngươi lên Thập Nhị thiên cấp, ngươi tuổi còn nhưng bắt nạt ngươi quá đáng..."

Lúc này, có mấy học trò đi tới, cùng Để Hồng Nhãn thì thầm gì đó, Để Hồng Nhãn nghe vậy sắc mặt biến đổi, hắn liếc ta một cái, sau đó chạy xuống sườn núi.

Ta không thể đuổi theo và chém hắn, việc giữa ta và hắn ngày càng lớn hơn, đến mức như nước với lửa, không giải quyết hắn thì mọi chuyện sẽ không bao giờ kết thúc.

Trình Tinh Hà cũng có chút lo lắng:

"Hiện tại hắn đi rồi, lại muốn giở trò hả?"

Giở trò cũng không được bao lâu, ta đã tìm ra cách đối phó với hắn.

Lễ khai trương tiếp tục, người cùng ngành biết bản lĩnh của ta, tấm tắc khen ngợi không ngớt. Ta chào hỏi một vòng, lúc này mới nhận ra đám người như Hòa Thượng xã giao cả ngày, nhìn thì có vẻ hào nhoáng nhưng cũng không phải chuyện dễ dàng, mẹ nó quá mệt mỏi.

Nghỉ ngơi sau thời gian bận rộn, Trình Tinh Hà nhớ lại những gì ta vừa nói, đập vai ta:

"Thất Tinh, hồi tháng ba người có thực sự xui xẻo như vậy? Nhưng sự xui xẻo này thực sự trở thành bằng chứng."

Ai biết Bạch Hoắc Hương lạnh lùng nói:

"Ngươi nghe hắn nói nhảm à, hắn chưa bao giờ bị xe đâm."

Trình Tinh Hà sửng sốt:

"Thật sao? Má, Ngươi đúng là mở mồm là...nhưng…"

Hắn nhìn Bạch Hoắc Hương:

"Làm sao ngươi biết?"

Bạch Hoắc Hương xoay người và tiếp tục đi lo liệu buổi lễ, nhưng tai nàng đỏ lên:

"Ngươi quan tâm làm gì."

"Cũng đúng."

Trình Tinh Hà cũng nhớ:

"Khi vợ ngươi gặp chuyện, người bị thương nặng như vậy, nàng cũng chưa xem qua chỗ đó. Nếu là ở xã hội cũ, ngươi phải chịu trách nhiệm với nàng."

Ta đẩy đầu hắn ra, chịu trách nhiệm với ngươi đã đủ mệt rồi, còn chịu trách nhiệm với nàng nữa.

Tiêu Tương...Ta không biết nàng đang làm gì ở Hóa Long Địa, liệu nàng có trưởng thành chưa.

Trình Tinh Hà nhìn ra những gì ta đang nghĩ, hỏi:

"Nói ra thì ngươi đã lâu không gặp vợ ngươi, không phải là chỉ thấy người mới cười không gặp người cũ khóc sao?"

Nói nhảm, hiện tại Giang Thần cùng Thiên Sư Phủ đều đang theo dõi ta, nếu ta đi Cửu Lý Hồ, chẳng phải nói cho bọn họ biết ta giấu Tiêu Tương ở đó sao?

Chỉ cần Tiêu Tương bình an vô sự, nỗi đau nhớ nàng chẳng là gì cả - tôi phải đợi nàng nguyên vẹn trở về, ta còn rất nhiều điều muốn hỏi nàng.

Chương 783: Ma Quỷ Lộng Hành

Lễ khai trương hoàn thành một cách hoàn hảo, cả con phố nồng nặc mùi lưu huỳnh từ tiếng pháo nổ, mọi người đi lại xung quanh và ta thấy kẻ gây rối đứng cạnh cổng. Rõ ràng là rất nóng lòng chờ đợi nhưng có thể là hổ thẹn trong lòng nên không dám vào thúc giục ta, bắt gặp ánh mắt của ta, muốn nặn ra một nụ cười với ta nhưng rất khó coi.

Ta vẫy tay với hắn và hỏi hắn tên gì?

Hắn vội nói với ta cứ gọi Lão Khương là được.

Hắn làm chứng cho ta, bây giờ ta tất nhiên muốn trả ơn nên bảo hắn dẫn chúng tôi đến nhà xem xem.

Gia đình của Lão Khương sống ở vùng ngoại ô, khu vực này gần đây xây dựng không ít chung cư, có rất nhiều hộ gia đình phá dỡ và dời đi, tất cả đều rất giàu có.

Gia đình Lão Khương sống trong một đại viện đối diện với sông Phúc Thọ, nhìn từ bên ngoài thì hoàn cảnh có vẻ khá tốt, nhưng vừa bước vào cổng, ta đã gặp phải sát khí bị.

Khi ta cẩn thận xem cách bố trí ngôi nhà, ta đã sửng sốt một lúc - cho hắn bài trí vải phong thủy, có thù hận sâu sắc với hắn chăng?

Tài vị bị đổi thành cống thoát nước, vận may tự nhiên chảy ra, chỗ môn thần vị đặt một cặp thùng rác, chưa kể đến bếp thần bị đổi thành nhà vệ sinh.

Ngươi đắc tội với chính thần bảo hộ của nhà mình, có thể sống tốt mới là lạ.

Ta hỏi Lão Khương, vị thầy phong thủy kia ngoài việc bảo hắn sửa chỗ này thì còn làm gì nữa?

Lão Khương cho ta tám vị trí bị người đàn ông kia chôn tám chiếc đinh, nói rằng đây là tám mặt đến bố cục kỳ lân tống tử.

Kỳ lân tống tử? Cái tên nghe hay đấy.

Sau đó ta hỏi hắn, người bảo hắn sắp xếp bố cục như vậy là người như thế nào?

Lão Khương vội nói:

“Nói là thầy cũng không phải, trời ơi, trẻ đẹp không thua gì vợ anh đâu”.

Ngươi thấy Tiêu Tương khi nào?

Mà người đi theo để khám bệnh là Bạch Hoắc Hương lại lập tức đỏ mặt.

Ta nhận ra ngay - hắn nghĩ Bạch Hoắc Hương là vợ ta.

Thực tế trong ngành này không có nhiều người trẻ và xinh đẹp, chắc không phải Đỗ Hành Chỉ đâu nhỉ?

Nhưng sau khi nghĩ lại, ta và Trình Tinh Hà hai mắt nhìn nhaub, người phụ nữ đến từ Yếm Thắng Môn trước đây, người ta nói rằng nàng trẻ và xinh đẹp!

Khi hỏi thời gian thấy đến, đúng là đến sau khi Tư tương cục bị phá vỡ.

Lão Khương hơi hồi hộp hỏi ta:

"Vậy ngươi nói người phụ nữ kia không có ân oán gì với ta, sao lại đối xử với ta như vậy?"

Ta cũng muốn biết!

Ta để Lão Khương nói tính cảnh ma quỷ lộng hành trong nhà.

Lão Khương ngay lập tức nói với ta rằng lúc ấy vợ hắn luôn không thể thụ thai, bậc thầy kia nhìn xung quanh và nói rằng ngôi nhà của họ thực sự không dễ có con, phải cố định hồn phách...có hồn phách đến đầu thai, chẳng phải gia đình ngươi có thể có con rồi ư?

Khi đó Lão Khương nhất thời bị lừa, trong lòng vô cùng cảm kích bậc thầy đó, nhưng khi chuẩn bị rời đi, người phụ nữ lại nở một nụ cười vô cùng quái dị, hắn nhìn mà sợ.

Vào ngày thứ hai sau khi bố trí, vợ hắn bắt đầu cảm thấy không thoải mái, hỏi hắn có nghe thấy tiếng cửa lạch cạch vào ban đêm không, chẳng lẽ là có chuột sao?

Lão Khương bảo vậy thì đi mua keo dính chuột, khi mua keo dính chuột về, hắn thấy vợ mình đang nhìn chằm chằm vào cửa thì sửng sốt.

Hắn hỏi sao nhìn ra cửa, vợ hắn chỉ vào cửa, hắn vừa nhìn cũng nổi cả da gà.

Trên cổng có một dấu răng hình tròn nhưng không phải của chuột.

Là con người.

Lão Khương đần mặt ra, dụi mắt cả buổi nhưng nhìn kiểu gì cũng ra dấu răng người, rõ rành rành, thậm chí còn có thể nhìn ra dấu răng cắn cánh cửa thiếu mất một chiếc răng hàm.

Vợ hắn sợ hãi, lão Khương cũng sợ lắm, suy nghĩ mãi mới nhớ ra, hàm răng của ai không đầy đủ? Trẻ con đang thay răng!

Hắn an ủi vợ, nói chẳng phải vị tiên sinh nọ bố trí cục phong thủy để chúng ta có con sao? Chưa biết chừng là ma đến đầu thai đấy.

Nhưng nhắc đến chữ "quỷ", hai vợ chồng vẫn run bần bật vì sợ.

Nhà Lão Khương độc đinh mấy đời liên, muốn có con đến độ phát điên rồi, đặc biệt là hai vợ chồng kết hôn nhiều năm mà vợ hắn vẫn chưa có động tĩnh gì, khiến người ta bàn tán sau lưng, nói nàng là gà không biết đẻ, biết bao đêm nàng khóc thầm, hai người bàn nhau dù dùng cách gì, chỉ cần có thể mang thai thì cũng phải cắn răng chịu đựng.

Vì thế họ làm theo lời tiên sinh dặn, thắp hương trong sân, hy vọng sớm ngày mang thai.

Tối hôm đó vợ hắn thắp hương, bỗng nghe thấy có một giọng nói khe khẽ vang lên sau lưng:

"Ta không ăn, mở cửa ra. Ta không ăn, mở cửa ra."

Nhưng khi quay đầu lại thì không thấy gì cả.

Hai vợ chồng nghĩ, có lẽ cửa đóng nên đứa trẻ đến đầu thai không vào được, cho nên mới cắn cửa. Đó là dấu hiệu tốt, mở cửa dụ nó vào chẳng phải là có bầu rồi sao?

Chương 784: Nước Đi Mạo Hiểm

Hai người họ lấy hết can đảm mở hết ba cánh cửa ra ngay giữa đêm. Nhà họ là kiểu nhà có sân, có ba cửa, cổng ngoài, cửa phòng khách và cửa phòng ngủ.

Cánh cửa có dấu răng là cửa phòng khách đi từ ngoài sân vào nhà.

Tối hôm đó, hai vợ chồng trằn trọc không ngủ được, dẫu sao cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với yêu ma quỷ quái, tất nhiên sẽ cảm thấy sợ hãi, sau đó lão Khương ngủ trước, nhưng đến nửa đêm, hắn bị vợ lay dậy:

“Ngươi nghe xem, có tiếng gì thế nhỉ?”

Lão Khương mơ mơ màng màng tỉnh lại, nói không phải cửa mở rồi à? Đáng lẽ nó phải vào luôn chứ đâu cần cắn cửa! Nhưng khi tỉnh táo lại và lắng nghe cẩn thận, hắn nhận ra âm thanh này giống như tiếng đập bóng cao su.

Hai người họ lên tinh thần ngay, chơi bóng thì rõ ràng là con trai rồi!

Vì thế họ đi đến cửa phòng ngủ nhìn ra bên ngoài, quả nhiên nhìn thấy một quả bóng nảy tưng tưng vào cổng rồi di chuyển qua cửa phòng khách.

Hai người vừa sợ hãi vừa thấp thỏm, khi thứ đó đi vào trong phòng khách, nhảy vào phòng ngủ, họ cảm thấy khó hiểu, sao chỉ thấy mỗi quả bóng mà không thấy người đâu?

Đúng lúc này, mây đen ngoài trời tản ra, ánh trăng chiếu vào trong nhà, hai vợ chồng trông thấy rõ hình dạng của quả bóng, tức khắc há hốc mồm.

Đó không phải một quả bóng, mà là một cái đầu gớm ghiếc ngoác miệng ra!

Dưới ánh trăng sáng tỏ, hàm răng của cái đầu ấy đích xác thiếu mất một chiếc răng.

Chưa hết....Cái đầu này bị quấn quanh bởi mái tóc dài, đó là nữ chứ không phải bé trai!

Đôi mắt của đầu phụ nữ lộ vẻ hung ác, toan đâm vào trong phòng ngủ!

Khi ấy vợ của lão Khương hồn bay phách lạc vì sợ hãi, còn lão Khương không biết lấy dũng khí ở đâu ra mà nhảy xuống giường, đóng cửa phòng ngủ lại ngay lập tức.

Đầu người thình lình bị nhốt bên ngoài, tiếng đập cửa vang lên sầm sập, dường như cái đầu đó đang ra sức tông cửa hòng tiến vào!

Lão Khương thấy tay nắm cửa bị đâm cho rung lên, hắn dùng hết sức bình sinh lấy thân mình chặn cửa, khi ấy đầu óc hắn trắng xóa, chỉ còn lại một suy nghĩ: Tuyệt đối không thể để thứ kia vào nhà!

Vợ hắn cũng hoàn hồn, ngồi trên giường hét toáng lên.

Không biết lão Khương ngăn cản bao lâu, tiếng tông cửa như một trận mưa to, cuối cùng cũng dừng lại, lão Khương vừa thở phào một hơi, định bụng về giường chăm sóc vợ, bỗng nhiên hắn nghe thấy một âm thanh kỳ lạ giống như ngày hôm qua, kẽo kẹt, kẽo kẹt, như thể có ai đó đang cắn cửa gỗ!

Lão Khương sợ mất vía, thấy chỉ một lát mà mặt đất quanh cửa phòng ngủ đã đầy mùn cưa, cửa cũng bị cắn thủng một lỗ, một con mắt đỏ như máu lộ ra từ cái lỗ đó.

Đầu người tóc tai bù xù đó sắp sửa chui vào rồi, lão Khương cũng chết sững rồi, nhưng trùng hợp làm sao khi đó hàng xóm nghe thấy tiếng hét của vợ hắn bèn chạy đến xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Người nọ vừa vào nhà thì âm thanh cắn cửa biến mất.

Hắn chợt nhớ ra, hàng xóm từng đi bộ đội, hơn nữa còn tuổi Thìn, ma quỷ rất sợ người như thế.

Lão Khương thấp thỏm mở cửa ra xem, thấy cánh cửa đã bị cắn thủng một lỗ lớn, chỉ thiếu một chút nữa thôi là cái đầu sẽ vào được.

Sau khi trải qua việc này, vợ hắn ngã bệnh, hễ nhìn thấy người là há mồm ra, cho dù là nói chuyện hay ăn uống, cứ hét lên như thổi còi, đến bệnh viện huyện khám thì người ta bảo là mắc bệnh tâm thần, phải uống thuốc.

Đúng là họa vô đơn chí, thế này càng khó mang thai.

Có thể nói lão Phương hết đường xoay sở, sau đó hắn hắn bỗng cảm thấy nhà mình đang yên đang lành sao lại hút thứ quái quỷ đó về, rồi hắn nghĩ đến vẻ mặt của thầy phong thủy nọ, chắc chắn có chuyện gì đó mờ ám, vì thế muốn đi tìm nàng ấy.

Nhưng nữ tiên sinh vân du bốn phương, không có cửa hàng cố định, biển người mênh mông, biết đi đâu mà tìm?

Lão Khương vô cùng hối hận, vừa khéo một người hàng xóm từng bán vòng hoa biết vài điều cấm kỵ về âm dương, nói rằng nhà lão Khương chắc chắn đã đắc tội thứ gì đó không sạch sẽ, dạy cho hắn một cách, nếu thuận lợi thì lão Khương có thể thoát khỏi kiếp nạn này, còn không thuận lợi thì đó là số mệnh của lão Khương, bảo lão Khương đừng oán trách nàng.

Lão Khương như bắt được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, đương nhiên là đồng ý ngay.

Hàng xóm nói cho hắn biết, ngươi bảo hàng xóm tuổi Thìn giúp ngươi một việc, dùng vô căn thủy trộn với đất ở mộ thành bùn, bịt kín đỉnh đầu và hai vai, rồi kiếm một cái sọt tre có nắp, bôi chu sa bên trong.

Khi cái đầu kia lại đến thì bảo hàng xóm tuổi Thìn cầm sọt úp nó, dùng dây vàng buộc chặt rồi ném xuống sông Phúc Thọ là được. Nhưng phải nhớ ra, khi vứt sọt tre, nhất định không được phát ra âm thanh.

Chỉ có điều đó là một nước đi mạo hiểm, thành công thì không sao, nếu thất bại thì sẽ thành họa lớn.

Chương 785: Vợ Lão Khương

Hắn nghĩ kiểu gì cũng phải thử xem, thế là đi nhờ hàng xóm tuổi Thìn giúp đỡ.

Bình thường hàng xóm tuổi Thìn cũng rất hào phóng, đồng ý giúp một tay, tối hôm đó sau lưng vợ hắn.

Quả nhiên, cổng vừa mở ra là cái đầu nảy tưng tưng vào nhà, lao về phía vợ lão Khương.

Hàng xóm được huấn luyện bài bản, lại vô cùng gan dạ, ngay lập tức úp được cái sọt lên đầu người.

Lão Khương mừng lắm, gần như muốn quỳ xuống cảm ơn hàng xóm tuổi Thìn, hàng xóm xua tay nói không có gì rồi đi gác đêm.

Nhưng lão Khương nhìn đầu người cứ đâm loạn xạ trong sọt tre, hắn vô cùng sợ hãi, nhưng chuyện này phải do chính hắn hoàn thành, không có cách nào khác, đành lấy hết can đảm xách sọt tre đến sông Phúc Thọ.

Cái đầu động đậy không ngừng, miệng há to nhe răng với hắn, hắn sợ hãi, cố gắng để sọt tre cách xa mình nhất có thể.

May mà ngoài cổng là sông Phúc Thọ, cách nhà họ không xa, nhưng không ngờ vừa đến bờ sông Phúc Thọ thì gặp mấy người hàng xóm.

Bình thường quan hệ hàng xóm với nhau cũng khá thân thiết, họ vừa mới đi uống rượu về, thấy lão Khương cầm một cái sọt tre từ đằng xa, mà sọt còn lắc lư dữ dội bèn vây quanh hỏi lão

Khương đang cầm cái gì?

Hiện tại lão Khương không thể mở miệng, không tiếp chuyện được, hắn đi ngang qua họ, muốn ném ngay sọt tre vào trong sông.

Nhưng mấy người hàng xóm không chịu, cứ cản đường hắn, còn có người đoán trong sọt đựng đầy cua lông cà ra.

Khi ấy tối om, một cái sọt tre lắc lư không ngừng, nhìn kiểu gì cũng giống một sọt cua.

Lão Khương sốt ruột, định bỏ đi, nhưng có người ngứa tay, cướp luôn sọt tre trong tay hắn, nói biết lão Khương nghĩ gì, nhất định là người khác đưa cà ra cho hắn, hắn không ăn, muốn phóng sinh.

Lão Khương há miệng khó nói nên lời, gấp đến độ trán nổi gân xanh, muốn giành lại sọt tre, nhưng mà mấy người hàng xóm uống say, lực tay rất khỏe, họ ngăn hắn lại, nói gặp nhau thì có phần, ngươi mang cà ra đi thả chẳng bằng đưa cho bọn ta nhắm rượu!

Lão Khương nôn nóng, bỗng buột miệng hét lên, ngươi trả lại cho ta!

Hắn vừa thốt ra khỏi miệng, người hàng xóm cầm sọt trẻ giật mình, đánh rơi sọt xuống đất, sợi dây vàng buột ra, cái đầu bên trong tức khắc lao ra ngoài.

Bay vào nhà lão Khương.

Hàng xóm ngây ra như phỗng, họ chưa thấy cua biết bay bao giờ, lão Khương nóng nảy hơn, vội về nhà xem xét, ngay sau đó hắn ngã ngồi trên mặt đất.

Vợ lão Khương nằm xiêu vẹo trên giường không nhúc nhích, hai mắt mở trừng trừng.

Hàng xóm khác chạy tới, đặc biệt là người bán vòng hoa, vừa nhìn thấy cảnh này là biết hỏng chuyện, lại gần kéo vợ lão Khương, chất lỏng màu xanh đen chảy ra từ miệng vợ hắn, nàng chết thật rồi.

Khi ấy hàng xóm nói, tội nghiệp, nàng bị dọa sợ vỡ mật.

Vốn dĩ phương pháp hàng xóm mách cho là một nước đi mạo hiểm, có thể xử lý đầu người hoặc là khiến cái đầu nổi giận, quyết không tha cho họ, nhất định là số trời đã định sẵn cái sọt sẽ xảy ra vấn đề, khiến vợ của hắn phải chết.

Người hàng xóm bán vòng hoa bảo hắn mau chóng đốt tất cả quần áo của vợ đi, vợ ngươi không được chết tử tế, là oán quỷ, chưa biết chừng vợ ngươi chết là có thể mang cả đầu người đi cùng.

Mọi việc được xử lý xong xuôi, từ đó hễ lão Khương nhắm mắt lại là lại nhìn thấy cái đầu nhếch miệng cười với hắn, trong miệng còn thiếu một cái răng.

Chuyện này quá đáng sợ, lão Khương lo mẹ mình sợ nên không dám nói cho bà biết, bà cụ vẫn chưa hay biết gì.

Hắn muốn bán mảnh đất này đi đổi nơi ở khác, nhưng chuyện ngôi nhà bị ma ám đã lan truyền khắp vùng lân cận, người mua nhà đâu có ngu, sao có thể không hỏi thăm trước? Cứ thế căn nhà không bán đi được, thu nhập của lão Khương cũng không cao, đi thuê nhà thì quá sức, hai mẹ con họ đành tiếp tục ở lại đây.

Mới đầu lão Khương không còn nhìn thấy cái đầu người kia nữa, cho rằng vợ hắn hy sinh tính mạng là chuyện này cũng kết thúc, nhưng không ngờ có một ngày mẹ hắn bỗng nói, trong nhà có quả bóng cứ lăn qua lăn lại, đến hừng đông thì biến mất.

Lão Khương giật mình thon thót, biết cái đầu ấy chưa xong chuyện với mình.

Lần này, sức khỏe của mẹ hắn yếu dần đi, mặt ngoài giống như mắc bệnh phổi, cứ ho suốt, nhưng hàng xóm bán vòng hoa lật mí mắt của mẹ hắn lên xem rồi thầm lắc đầu với hắn, nói không ổn, mẹ ngươi bị âm bệnh, cứ tiếp tục thế này thì không sống được bao lâu nữa, ngươi mau đi tìm người trong giới xem đi.

Lão Khương là người con hiếu thảo, nghe xong thì sốt ruột, vội vàng đi cầu xin Để Hồng Nhãn, thế là Để Hồng Nhãn lừa ta đến đây!

Nói đến đây, Lão Khương lau nước mắt, nhìn chằm chằm vào cửa phòng khách:

“Ngươi nói xem, nếu lúc trước bọn ta không mở cánh cửa này ra thì có phải những chuyện sau đó sẽ không xảy ra không?"

Chương 786: Bà Già Mù

Khi ấy Lão Khương đã tiêu tốn một khoản tiền tiết kiệm khá lớn cho việc sửa phong thủy, bây giờ ma quỷ quấy phá, lại phải sửa phong thủy lại như cũ, nhưng hắn không hiểu, sợ sửa hỏng sẽ dẫn thứ khác tới, vì thế cứ để yên đấy không nhúc nhích gì cả. Ta nhìn cửa phòng khách, phát hiện thì ra cánh cửa này được dỡ ra từ nhà cũ, với phương pháp trừ tà đặc thù – bên trong có đủ ba món đồ gạo nếp, chu sa và giấy đỏ, thảo nào ngay từ đầu đầu người không cắn hỏng nó được, mà cần họ mở cửa ra.

Ta nhìn lão Khương:

“Ngươi nói thật cho ta biết, ngươi có từng hại người phụ nữ nào không?”

Lão Khương sửng sốt, vỗ đùi cái đét:

“Đại sư, sao ngươi lại hỏi thế, lão Khương ta trồng trọt nửa đời cũng không dám giết người cướp của!”

Đột nhiên, có âm thanh cộc cộc vang lên, kèm theo đó là tiếng nói khàn khàn:

“Con ta nhát gan, giết con gà còn sợ mất mật, hắn có thể hại ai? Khụ, khụ…”

Đó là một bà lão, mái tóc bạc phơ, hai mắt gần như mù lòa, tay chống gậy, bà gầy như que củi, sắc mặt tái nhợt, ho sù sụ không ngừng.

Ta quan sát khuôn mặt của bà lão này, quả nhiên âm khí bao phủ mệnh môn, mệnh đăng sắp tắt.

Lão Khương vội vàng đỡ mẹ:

“Mẹ, trời lạnh rồi, gió to, sao ngươi lại đi ra đây, mau vào đi, đây là tiên sinh và bác sĩ ta tìm đến để khám cho ngươi.”

Bạch Hoắc Hương tiến lên bắt mạch.

Mà bà lão vẫn không bỏ qua đề tài này:

“Ta không cần biết ngươi là ai, ngươi đừng có mà đổ oan cho con trai ta, con ta vốn hiền lành thật thà, nếu ngươi muốn bắt nạt hắn thì ta thành quỷ cũng không tha cho ngươi.

Lão Khương sợ mẹ xúc phạm bọn ta, lập tức khom lưng với bọn ta mãi.

Đúng là tình mẫu tử sâu đậm.

Bà cụ nói đúng, lão Khương không phải một người to gan lớn mật, nhưng cũng không thật thà như mẹ hắn nói, cung Phúc Đức có điểm thiếu hụt, không có người nào là hoàn hảo, ai cũng có khuyết điểm, ví dụ như ham của hời.

Người ham của hời nhiều vô kể, chưa bao giờ nghe nói tật xấu này lại có thể gây ra đại họa.

Trình Tinh Hà cau mày:

“Lạ thật, người phụ nữ ấy bị hấp dẫn đến đây, chuyên chỉ hại mẹ và vợ của lão Khương, sao lão Khương lại không sao cả? Ta thấy lão Khương rất bình thường, không có hào quang công đức gì, không phải là người chết không dám động vào hắn đấy chứ?”

Tất nhiên là không phải rồi, ta cảm thấy ngược lại mới đúng, trước tiên giết vợ lão Khương, khiến hắn đoạn tử tuyệt tôn, rồi làm mẹ hắn mắc bệnh, bởi vì bệnh tật nên nhà họ trở nên nghèo túng, cuối cùng khiến lão Khương hai bàn tay trắng, tan cửa nát nhà.

Đây không phải là thù oán bình thường, mà là thù sâu oán nặng.

Nhưng hiện giờ lão Khương đã rơi vào tình cảnh này rồi, không có lý do gì để giấu bọn ta, chuyện này còn phải nhìn thấy đầu người chết rồi tính tiếp.

Người phụ nữ Yếm Thắng môn chọn trúng nhà này, chắc chắn phải có nguyên nhân nào đó.

Nhờ vào y thuật diệu thủ hồi xuân của Bạch Hoắc Hương, bà lão được châm cứu xong thì bệnh tình giảm bớt, bà lão vẫn không nhìn thấy nhưng có thể nghe ra được Bạch Hoắc Hương là nữ, thế là nắm tay Bạch Hoắc Hương không chịu thả ra, cười tủm tỉm hỏi nàng nhà ở đâu, có bạn trai chưa, còn khen con mình hiền lành, tốt tính, xem ra bà lão định mai mối Bạch Hoắc Hương cho con trai mình.

Vốn dĩ Bạch Hoắc Hương đã không phải người dễ tính, nghe bà cụ nói thì sầm mặt, lão Khương chắp tay cầu xin Bạch Hoắc Hương đừng so đo với bà cụ, Bạch Hoắc Hương là kiểu người khẩu xà tâm Phật, thấy thái độ của bà cụ tha thiết như thế thì cũng không nói gì.

Trình Tinh Hà không kìm được mà nói:

“Người ta thường nói người tình trong mắt hóa Tây Thi, con trai trong mắt mẹ thì thành Phan An.”

Nói thừa lời, người xưa có câu vợ người khác tốt hơn vợ mình, con của mình tốt hơn con của người khác.

Ta bóng gió hỏi bà cụ có quen biết người phụ nữ thiếu một chiếc răng hàm nào không, bà lão chỉ sờ tay Bạch Hoắc Hương tỏ vẻ yêu thích, còn với ta thì tỏ ra không kiên nhẫn, không muốn để ý đến ta, nhưng ngay sau đó bà lão như sực nhớ ra cái gì, cơ thể run rẩy, hỏi ta có ý gì?

Ta phát hiện, bèn nói bây giờ nhà các ngươi gặp rắc rối, có lẽ có liên quan đến người phụ nữ thiếu răng ấy, chuyện này rất quan trọng, liên quan đến bệnh của ngươi và tính mạng của con trai ngươi, nếu biết thì hãy nói cho ta.

Nhưng bà lão ngậm chặt miệng, đanh giọng nói:

“Ta chỉ là một bà già mù lòa, có phải nha sĩ đâu, làm sao mà biết ai có răng với chả không răng.”

Sau đó bà lão không sờ tay Bạch Hoắc Hương nữa, mà gục đầu vào trong giả vờ ngủ.

Lão Khương không nhận ra cái gì, hắn lại gần hỏi Bạch Hoắc Hương bệnh của mẹ hắn thế nào?

Chương 787: Kim Thúy Ngốc

Bạch Hoắc Hương đi đến chỗ bà cụ không nghe thấy rồi mới nói với lão Khương, bệnh thì dễ chữa, nhưng muốn chữa trị tận gốc thì phải trừ bỏ sạch sẽ thứ tỏa ra âm khí, khi nào bắt được đầu người chết thì sẽ yên ổn.

Lão Khương nhìn ta với ánh mắt tràn trề hy vọng.

Ta hỏi lão Khương, ngươi sống ở đây cả đời, có từng đến nơi khác làm việc hay gì chưa?

Lão Khương lắc đầu, nói hắn học cấp một, cấp hai ở đây luôn, trường cấp ba khá xa, hắn không rời xa mẹ được, thế nên không học tiếp mà ở nhà làm ruộng, muốn chăm mẹ, chưa từng đến nơi khác.

Ta có thể nhìn ra được mẹ của lão Khương có mệnh quả phụ, cũng chỉ có mỗi một đứa con là hắn, trước kia hai người họ chịu nhiều đau khổ, chắc hẳn sống nương tựa lẫn nhau chống đỡ qua tháng ngày khó khăn.

Con cái hiếu thảo thì tốt đấy, nhưng cung mệnh của lão Khương bị nguyệt giác ảnh hưởng, chứng tỏ bình thường dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ đều nghe lời mẹ, ở thời hiện đại người ta gọi là “con trai cưng của mẹ”.

Nếu chưa từng đi xa thì dễ rồi.

Ta viện cớ ra ngoài xem phong thủy rồi ra khỏi nhà, lão Khương muốn đi cùng nhưng Bạch Hoắc Hương nhìn vào mắt ta là biết ta có ý gì, nàng bèn nói cần có người sắc thuốc nên giữ lão Khương lại.

Trình Tinh Hà cũng nhận ra ý đồ của ta, theo ta ra ngoài rồi hỏi:

“Sao thế, bà cụ có gì đó bất thường à?”

Hắn cũng thạo xem tướng, huyệt thái dương của bà lão hóp vào, xương gò má nhô ra, khóe miệng mỏng, cung Phúc Đức cũng mỏng, không phải là hạng người dễ chọc.

Ta hỏi thăm người dân xung quanh, kết quả họ vừa biết là chuyện nhà họ Khương thì đều ngậm chặt miệng, xua tay nói không biết, giống như sợ dẫn lửa thiêu thân.

Trình Tinh Hà nói không cần phiền phức nữa, quỷ chết đuối ở sông Phúc Thọ nhiều lắm, bắt một người chết đến hỏi cho bớt việc.

Nói rồi hắn chạy vào bụi lau.

Một lát sau, hắn hưng phấn vẫy tay gọi ta:

“Thất Tinh, ta lập công rồi, mời ta ăn buffet hải sản ở đầu cầu Phúc Thọ đi, ta phải ăn sập tiệm.”

Ta nói, thế ngươi ăn cột nhà của người ta trước đi đã.

Quả nhiên, Trình Tinh Hà lùa một luồng tà khí hình người ra như lùa gà.

Ta lập tức ngưng khí vào hai tai để nghe quỷ thoại, người chết nọ nói oang oang:

“Ta oan uổng quá, ta ở đây đang yên đang lành chờ người chết thay, không lừa bịp, cũng không xúc phạm đến ai, tại sao các ngươi lại bắt ta, âm sai thì giỏi lắm à!”

Trình Tinh Hà nói với ta, đó là một nàng dâu đánh nhau với cánh đàn ông xong tức mình quá nhảy xuống sông, bạo gan, oán khí cũng dày nặng lắm.

Ta lập tức nói cho nàng biết mục đích đến đây, bảo nàng đừng sợ, bọn ta không phải âm sai.

Người phụ nữ lớn tiếng ấy nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói có thể giúp bọn ta, nhưng có một điều kiện, sau khi làm xong thì giúp nàng chuyển lời cho em trai, bảo chị hắn nhớ hắn, sao lâu thế rồi vẫn chưa đến thăm chị.

Bọn ta đồng ý, Lớn Tiếng nghe bọn ta hỏi, nghĩ mãi, rồi lẩm bẩm:

“Ấu, đúng là có một người phụ nữ như vậy, chết cách đây không xa. Khi ấy ta còn chưa chết, đến đó hóng chuyện, nhìn thấy thi thể nàng thiếu một chiếc răng.”

Ta vội hỏi, người phụ nữ đó là ai, chết như thế nào?

Lớn Tiếng nói với bọn ta:

“Đó là một người phụ nữ góa chồng, tên là Kim Thúy, nàng chết là do nhất thời hồ đồ tự sát!”

Trình Tinh Hà không tin:

“Thế ngươi nói cho ta biết tự sát kiểu gì mà có thể chặt đầu mình xuống.”

Lớn Tiếng mỉm cười:

“Vừa nghe là biết ngay các ngươi không phải dân làm nông, không biết dao cầu là cái gì đúng không?”

Dao cầu…Ta từng nghe nhắc về nó rồi, Bao Công phá án chẳng phải toàn dùng dao cầu sao? Còn có long đầu trảm, hổ đầu trảm gì đó nữa, Trần Thế Mỹ bị Bao Công chém đầu mà.

Thì ra nhà Kim Thúy nuôi bò thả rông, trong nhà có dao cầu để cắt cỏ cho bò, đầu người cũng chẳng nhỏ, Kim Thúy mài dao sắc lẹm, rồi nằm sấp trên mặt đất, dùng dây thừng kéo lưỡi dao một phát, thế là chém đứt đầu mình.

Trình Tinh Hà sởn gai ốc:

“Hung tàn vậy ư?”

Không phải phụ nữ toàn uống thuốc trừ sâu, nhảy sông, hoặc là treo cổ để tự sát à? Chết kiểu này bạo lực quá.

Lớn Tiếng cười tiếp:

“Ôi chao, đã nói các ngươi không hiểu mà, Kim Thúy nhát gan nên mới chọn cách ấy để tự sát!”

Hóa ra Kim Thúy mềm yếu nhu nhược, trước kia từng nói với nàng, có nhiều người nghĩ quẩn, chọn cách chết quá đau đớn, nhảy sông thì hít thở không thông, treo cổ thì ngạt thở, uống thuốc thủng dạ dày, cách nào cũng bị hành hạ tơi bời, có gan chết thì sao lại không có gan sống tiếp?

Lớn Tiếng xua tay nói đồ ngu mới tìm đến cái chết, toàn là những người đàn bà ngu ngốc.

Đáng tiếc câu này lại ứng nghiệm, hai người họ đều tự sát.

Trình Tinh Hà bèn hỏi nàng, Kim Thúy đang sống yên ổn, vì sao phải tự sát?

Lớn Tiếng thở dài, nói Kim Thúy ngốc mà!

Chương 788: Đi Gặp Liệt Tổ Liệt Tông

Hóa ra Kim Thúy cũng góa chồng, sống cùng với đứa con trai với người chồng đã khuất và mẹ chồng, ba người sống nương tựa vào nhau.

Nhưng một năm nọ, ba mẹ con bà cháu đi qua sông Phúc Thọ để đi họp chợ, đứa con nghịch ngợm, nói dưới sông có cá to, kết quả trèo lên lan can rồi rơi xuống sông.

Mẹ chồng chết sững ngay tại chỗ, bà cụ hoàn toàn quên mất mình không biết bơi mà nhảy ngay xuống sông, vừa vào nước là chìm xuống tận đáy.

Kim Thúy không có cách nào khác, đương nhiên cũng nhảy theo, toan vớt mẹ chồng và con trai lên.

Nhưng nàng vốn không giỏi bơi lội, kéo được mẹ chồng lên rồi thì con trai lại trôi ra xa, đến khi tìm được, xác của thằng bé đã hoàn toàn biến dạng.

Mẹ chồng của Kim Thúy vô cùng tức giận, kéo Kim Thúy và mắng to, nói Kim Thúy độc ác, nhà có mỗi đứa con trai nàng không cứu mà lại đi cứu bà già sắp xuống lỗ này, nàng muốn nhà họ đoạn tử tuyệt tôn.

Nói xong bà lão tát Kim Thúy bôm bốp, khi không còn sức lực nữa thì lại dùng gậy đánh lên mặt nàng, một chiếc răng của nàng bị gãy là vì thế.

Kim Thúy cũng giữ chữ hiếu, không đánh trả, chỉ lo khóc.

Người dân vây xem không chịu đựng được nữa, nói bà lão không thể như vậy được, con của Kim Thúy đã chết rồi, nàng không đau lòng sao? Dù sao cứu ngươi cũng là hiếu thuận rồi, đừng chà đạp người ta vậy chứ.

Nhưng bà lão lại nhổ nước bọt với những người đó, nói bà còn sống, cái mạng già này là do cháu trai đổi về, thế là nhà mình đoạn tử tuyệt tôn, trở thành cô hồn dã quỷ, làm sao bà còn có thể đi gặp liệt tổ liệt tông nữa?

Nói xong bà lão còn trừng Kim Thúy, chỉ vào mặt nàng nói mình thành quỷ cũng không tha cho nàng.

Buổi tối, Kim Thúy chôn cất cho con rồi về nhà, ngay tức khắc ngã ngồi ở bậc cửa.

Thì ra mẹ chồng đã treo cổ trên xà nhà, lưỡi thè ra vài tấc, hai mắt lồi ra, nhìn chòng chọc vào Kim Thúy.

Người trong thôn giúp Kim Thu chôn mẹ chồng, cảm thán số nàng khổ quá, cũng có người khuyên nàng, chuyện cũng đã xảy ra rồi, ngươi còn trẻ, chi bằng đi bước nữa, bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng Kim Thúy lắc đầu, nói với khuôn mặt không biểu cảm, chuyện này chưa kết thúc, chuyện này chưa kết thúc.

Thôn dân tưởng nàng bị mẹ chồng dọa sợ, an ủi xong thì bảo nàng đi nghỉ sớm.

Kết quả ngày hôm sau Lớn Tiếng thấy nhà Kim Thủy mãi không mở cửa, còn ngửi thấy mùi máu tanh, bèn đi vào xem, thế mới biết đã xảy ra chuyện: Kim Thúy dùng dao cầu chặt đầu mình rồi.

Lớn Tiếng thấy Kim Thúy đáng thương, lại nghĩ hai người họ cũng coi như bạn bè, thế là lấy tiền riêng của mình ra mua một chiếc quan tài mỏng, chôn cất Kim Thúy.

Mọi người trong thôn nói cái chết của Kim Thúy quá kỳ lạ, chắc chắn là bị bà lão giết hại.

Từ đó về sau, nhà Kim Thủy trở thành nhà ma, có người buổi tối đi qua đó, về đến nhà sợ gần chết, nói rằng nghe thấy tiếng mắng chửi và tiếng khóc vọng ra từ nhà Kim Thúy, giống như Kim Thúy và mẹ chồng của nàng vẫn còn ở trong đó.

Ngôi nhà ma ám ấy khiến người dân địa phương hoảng sợ, bởi vì nhà Kim Thúy không còn ai, mảnh đất thuộc về nhà nước, để trấn an người dân trưởng thôn đã tìm người san bằng ngôi nhà ấy, đất để không thì tiếc, nhưng không ai dám lấy, vậy mà mẹ của lão Khương lại chạy vào trong thôn nói muốn mảnh đất này, xây nhà mới cho con trai cưới vợ.

Khi ấy lão Khương đã trưởng thành, nhưng cô nhi quả phụ không xây nổi nhà mới, chỉ ở mãi trong căn nhà dột nát, trưởng thôn thấy hai mẹ con họ đáng thương nên chuyển giao mảnh đất cho họ, mẹ của lão Khương mượn tiền nhà ngoại xây nhà, cưới vợ cho lão Khương.

Ta và Trình Tinh Hà bừng tỉnh, hóa ra nhà của lão Khương được xây trên đất cũ của nhà Kim Thúy.

Nói đến đây, Lớn Tiếng còn nghi ngờ hỏi bọn ta làm sao biết Kim Thúy không có đầu?

Ra là chuyện Kim Thúy chém đầu chỉ có mình Lớn Tiếng dọn xác cho Kim Thúy mới biết, nàng chưa từng nói cho ai khác, người dân trong thôn không nhìn kỹ thi thể của Kim Thúy nên không biết Kim Thúy chết như thế nào, chỉ biết Kim Thúy tự sát.

Thảo nào hai mẹ con lão Khương trông thấy đầu người cũng không nhớ ra được cái gì!

Xem ra số mệnh đã an bài cho bọn ta tìm được người liên quan là Lớn Tiếng, ông trời muốn bọn ta giải quyết chuyện này.

Có vẻ như chuyện nhà Kim Thúy là một sự cố bất ngờ liên tiếp một sự cố bất ngờ khác.

Trình Tinh Hà huých vai ta, nói hóa ra chúng ta trách oan mẹ con nhà họ Khương à? Hai người họ chẳng qua là ham của hời tìm hung địa, thế mà lại xui xẻo mong mãi không được mụn con, tìm thầy phong thủy gọi hồn cầu quý tử, run rủi thế nào lại gọi Kim Thúy về, nên mới bị nàng hại?

Ta suy nghĩ rồi hỏi Lớn Tiếng, ngươi có quen mẹ của lão Khương không, bà cụ là người như thế nào?

Chương 789: Con Thú Bị Nhốt

Lớn Tiếng cao giọng, nói khắp vùng ai có ai là ta không biết, bà Khương to gan lại độc ác, trong thôn làm gì có ai dám trêu chọc bà lão? Hồi lão Khương còn nhỏ, chơi đùa với mấy đứa trẻ khác thì rơi vào trong hố phân cạnh ruộng dưa, bà Khương biết chuyện thì lập tức đào một hũ phân, đi tìm lần lượt từng đứa trẻ còn lại, bắt họ ăn hết một bát mới tha cho.

Từ đó về sau không ai dám đùa với lão Khương nữa, thậm chí không dám chơi với hắn, họ nói bà Khương là lão yêu bà trên núi, hai năm trước bà Khương mù thì mọi người mới bắt đầu qua lại với lão Khương.

Thảo nào những người hàng xóm kia không dám nói gì về nhà họ Khương, tuy bà lão không còn ở giang hồ nhưng giang hồ vẫn truyền lưu truyền thiết về bà!

Trình Tinh Hà nói:

“Nếu mọi chuyện đơn giản như vậy thì không có nhân quả đặc biệt nào cả, chúng ta giúp lão Khương xử lý cái đầu, tiêu trừ oán khí là công đức rồi, mau lên, ta còn phải ăn buffet hải sản.”

Ta nói cảm ơn với Lớn Tiếng, Lớn Tiếng lại nói tiếp, thế còn chưa xong đâu, người như bà Khương ấy à, ai làm con dâu bà lão đúng là xui tám kiếp.

Hóa ra bà Khương đối xử với con dâu cũng cao tay lắm.

Lão Khương quá nghèo, mà bà Khương lại dữ dằn có tiếng, không có ai chịu gả con gái cho nhà họ để chịu khổ, nhưng bà Khương rất khôn, bà lão lên thị trấn, đến góc xem mắt trong công viên lừa một cô gái làm thuê ở nơi khác về.

Mà bà Khương cũng giỏi dụ dỗ, bà tỏ ra vô cùng thân thiết với cô gái, biết trong nhà nàng không còn ai thì nắm tay nàng, nói thương nàng, rồi chải đầu cho cô gái, bảo rằng mình không có con gái, về sau sẽ đối đãi với nàng như con gái ruột.

Cô gái làm thuê nhìn căn nhà mái ngói với mấy gian phòng, trông lão Khương cũng chất phác, bèn đồng ý.

Bà Khương tươi cười, bà toan tính cái gì? Gái không có mẹ chẳng khác nào con cua không có chân, dễ dạy bảo.

Thế là cô gái làm thuê lấy lão Khương, ngay sau đó bà Khương hiện nguyên hình, ngày ngày đánh mắng con dâu, khi thì chê con dâu chải đầu kéo đứt tóc mình, khi thì chê nước rửa chân con dâu bưng cho mình quá nóng, có ý định giết mẹ chồng, bà lão cầm gậy đánh con dâu kêu la thảm thiết.

Lão Khương nhắm mắt làm thinh, cũng không dám nhúng tay, bảo vợ mình nhẫn nhịn.

Tâm trạng phụ nữ không tốt, chịu nhiều uất ức, khó mang thai, lại thêm lý do mới nên tiếp tục bị bà Khương chửi đánh, lão Khương không chịu đựng được nữa, mới tìm nữ tiên sinh xem phong thủy, kết quả phản tác dụng.

Tình huống này giống hệt nhà Kim Thúy.

Trình Tinh Hà vỗ đùi, nói thế thì càng đơn giản, Kim Thúy bị mẹ chồng ép phải chết, thấy bà Khương giống với mẹ chồng mình nên hại bà Khương, rất dễ hiểu.

Nhưng ta cảm thấy không hợp lý, nếu thật sự là như vậy thì vì sao bà Khương không dám nhắc gì về chuyện của Kim Thúy?

Chắc chắn còn có điều gì khác ẩn giấu trong chuyện này.

Hiện tại trời đã tối mịt, bọn ta tạm biệt Lớn Tiếng về nhà họ Khương, nhưng đột nhiên, ta nghe thấy tiếng hét vang lên từ ngôi nhà đó.

Trái tim ta vọt lên tận cổ họng, là giọng của Bạch Hoắc Hương!

Ta lập tức chạy qua nhà Lão Khương.

Vừa bước vào sân, ta đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Khi mở cửa, ta thấy Lão Khương đang đứng trước mặt mẹ mình trên tay có một thứ đen thùi lùi.

Đó là một cái đầu người với mái tóc đen.

Có vẻ như người kia muốn đụng vào bà Khương, nhưng Lão Khương đã chặn nó lại.

Dù Bạch Hoắc Hương chưa bao giờ thấy thứ như vậy, nhưng nàng đã lấy một cây kim vàng và cắm vào quai hàm của cái đầu đó, như thể muốn làm cho cái đầu đó há miệng ra.

Nhưng có thể là răng của cái đầu kia rất tốt, giống như con chồn trắng, cắn chặt không buông, máu chảy tí tách trên cánh tay Lão Khương.

Khi bà Khương nghe thấy âm thanh chúng ta bước vào, lập tức hét lớn:

"Người đâu, có ai không, có thứ gì đó trong căn phòng này...Có thứ gì đó trong căn phòng này..."

Trình Tinh Hà tiến lên một bước, sợi dây đỏ máu chó bắn khỏi tay hắn, "vù" một cái buộc vào cái đầu, cái đầu người kia đột nhiên quay lại, đôi mắt trợn nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Ta cũng coi như đã thấy rất nhiều tà vật nhưng trong nhất thời ta cũng nổi da gà khắp cả người - đây là đôi mắt oán độc nhất mà ta từng thấy.

Cái đầu người rất nhạy bén mà tránh đi sợi dây đỏ, lao về phía Trình Tinh Hà.

Sát khí vừa bùng nổ, cấp bậc của thứ này không thấp, thế nào cũng cùng trình độ với Hôi Linh Quỷ.

Trình Tinh Hà mắng một câu, chạy đến trốn sau tủ, cái đầu người dùng răng cắn mạnh vào tủ, một mảng mùn cưa lớn rơi xuống.

Trình Tinh Hà trợn to hai mắt:

"Chỗ răng này mà đi quảng cáo kem đánh răng thì kiếm được rất nhiều tiền..."

Đã lúc nào hả, ngươi còn nghĩ đến những thứ này sao, ta lấy Huyền Tố Xích ra, đập về phía nó. Thứ đó cảm nhận được sát khí, quay lại nhìn chằm chằm ta, có lẽ nó cũng sợ sát khí của ta. Nhưng Trình Tinh Hà đã tận dụng cơ hội này giăng những sợi dây đỏ máu chó khắp căn phòng, làm thành thiên la địa võng. Thậm chí nó còn không thể chạy trốn, chỉ có thể làm một con thú chiến đấu khi bị nhốt.

Chương 790: Âm Thanh

Mắt thấy chỗ ta không có sợi dây đỏ máu chó, nó nghĩ muốn chạy về phía ta, ta nghĩ thứ này tốt nhất nên bị bắt sống, vì vậy ta giả vờ hoảng sợ và chạy trốn vào phòng bếp.

Cái đầu người đó lập tức chạy theo ta, thứ đó quá nhanh, trong nháy mắt đã vọt tới chóp mũi của ta và định cắn, ta vung Huyền Tố Xích lên, một chai nước bay thẳng về phía cái đầu người đó. Cái đầu người không kịp đề phòng nên bị nước bắn tung tóe khắp mặt, nó chưa kịp phản ứng, ta đã vớ lấy bịch bột nếp hất lên đầu nó.

Bột nếp trừ tà, nhưng cái đầu người này không phải thứ gì hiền lành, chỉ với tốc độ này, muốn rũ bỏ bột nếp cũng không khó, nhưng khi đổ nước lên thì khác, khi bột nếp gặp nước sẽ dính chặt vào, không thể rũ được.

Quả nhiên, lúc này toàn bộ cái đầu giống như một viên gạo nếp lớn, cái gì cũng nhìn không thấy.

Ta nhặt một bình ngâm rau, ụp thẳng vào cái đầu đó.

Cái đầu làm cái bình vang ầm ĩ, nhưng sát khí bị bột nếp bọc lấy nên nó không thoát ra được.

Trình Tinh Hà đuổi theo hắnhắn để xem, giơ ngón tay cái với ta:

"Thất Tinh, vẫn là ngươi có cách, trước đây người từng lặn bánh trôi đúng không? Rất là nhuần nhuyễn, nếu ngày nào đó không làm thầy nữa thì có thể mở quầy bán hàng ở đầu đường!"

Mở cái đầu ngươi.

Lúc này, bà Khương nói lớn:

"Người đâu mau đến, xem con trai ta, con trai ta bị thương rồi...bị thương rồi."

Bạch Hoắc Hương đã đáp lại và đang bôi thuốc cho Lão Khương, nhưng bà Khương vẫn không ngừng mắng mỏ chúng ta:

"Không phải nói có thể trị bệnh sao? Tại sao mùi máu tươi còn nồng như vậy, ngươi nhanh lên! Nếu con trai ta xảy ra chuyện gì, ta không để yên cho ngươi đâu!"

Bạch Hoắc Hương lười tranh luận với nàng, cư thế phớt lờ nàng.

Bà Khương mắng một hồi lâu cũng không nguôi giận, khi thấy ta và Trình Tinh Hà từ trong bếp đi ra, lại có chỗ để trút giận, điên cuồng hết về phía chúng ta:

"Hai thằng nhóc khốn khiếp kia, các ngươi cũng như vậy, nói là tới xem chút đồ vật, như thế nào còn dẫn theo thứ kia đến? Con của ta...con của ta…"

Ta trả lời:

"Nếu ngươi muốn con trai mình được an toàn, tốt hơn hết ngươi nên nói cho chúng ta biết sự thật...về gia đình Kim Thúy."

Bà Khương sửng sốt, hét về phía ta:

"Sự thật cái gì? Ta gả vào nhà họ Khương, ta tuân thủ nghiêm chuẩn mực đạo đức của phụ nữ. Nếu ở cổ đại thì phải đến thờ trinh tiết cho ta đấy, ngươi thật kỳ quái, ngươi có ý gì? Gia đình Kim Thúy đoản mệnh, ai biết bọn họ đã làm chuyện thất đức gì, liên quan gì đến ta?"

Nàng vừa nói xong, cái bình kêu to hơn, giống như cái đầu người kia không chịu nổi nữa, sắp nhảy ra cắn xé.

Khi bà Khương nghe thấy động tĩnh, bà cũng đoán được chuyện gì đang xảy ra, mồ hôi túa ra trên trán:

"Đây là tiếng gì?"

Lão Khương lập tức kể hết mọi chuyện trước mặt bà Khương:

"Đó là một cái bình...nó có thể, nó có thể nhúc nhích."

Ta nhìn cái bình:

“Ồ, là tiếng của cái đầu Kim Thúy...ý của nàng là oan có đầu nợ có chủ, và nàng tới đây để đòi nợ. Nếu oan tình của nàng không liên quan gì đến người, thì ta sẽ thả nàng ra ngoài, nên tìm ai thì tìm người đó..."

Nói xong, ta nhấc nắp bình lên, Lão Giang lập tức kêu lên:

"Tiên sinh, ngươi bắt được không dễ dàng, đừng, đừng mở ra! Nếu như lại mở ra…."

Bà Khương cũng nghe thấy tiếng mở nắp, sắc mặt lập tức tái nhợt, mò mẫm một vòng đi đến tóm lấy Lão Khương:

"Con trai của ta...là thứ này làm con bị thương ư?"

Lão Khương chần chừ một lúc, thấy chúng ta bắt được thứ kia rồi, lão không còn cách nào khác đành thẳng thắn nói với mẹ:

"Mẹ, mẹ đừng sợ, trước đây con trai của mẹ bị người lừa gạt, dẫn đến một vật tà ác, chính là...một cái đầu rụng răng. Con dâu của mẹ đã bị thứ này giết chết, nhưng mẹ đừng lo lắng, thứ này đã bị tiên sinh bắt được...."

Ta liền nói với họ rằng không thể nói đó là đầu người bình thường được - nó gọi là bất hóa cốt.

Nó giống như hành thi...là một bộ phận nào đó trên cơ thể con người tích tụ oán khí, khi nó thấy máu vào ngày Canh Thân, nó sẽ bị linh khí của trời đất chuyển hóa thành linh quái, giống như hành thi.

Bạch Cốt Tinh trong Tây du ký cũng tu hành như vậy.

Theo sự oán hận của Kim Thúy, sau khi giết người thấy máu, thậm chí sẽ xuất hiện cả hình người. Đến lúc đó, sẽ rất khó để đối phó với nó. Ông lão nói với ta rằng trước kia trong huyện của chúng ta có một truyền thuyết về bạch cốt tinh.

Nghe nói nơi hoang dã có một quán trà, luôn có một bà lão tóc hoa râm bán trà, người qua đường khát nước đều tới uống trà nhưng cũng không bao giờ rời khỏi quán trà đó.

Người có mái tóc hoa râm đó chính là thứ này tạo ra.

Sau đó, người ta nói rằng một bậc thầy đến để thu thập thì phát hiện ra rằng quán trà đó thực ra là một ngôi mộ lớn với hàng trăm bộ xương người được chôn dưới đó, tinh khí đã bị thứ này hút đi.

Chương 791: Mẹ Chồng Của Kim Thúy

Người ta nói rằng loại xương này cứng đến mức không thể gãy hoặc gãy được.

Bà Khương là người địa phương, chuyện này nhất định không phải là không biết, quả nhiên bà Khương nghe đến đây, thân thể già nua ngã ngồi xuống giường, lẩm bẩm nói:

"Còn...có một thứ như vậy thật..."

Ta nói tiếp:

"Nếu ngươi không nói với ta, ta sẽ mở nắp."

Bà Khương nghe vậy lập tức lớn tiếng nói:

"Ta...Ta có lỗi với Kim Thúy, nhưng ta không ngờ nàng lại trở thành như vậy..."

Trình Tinh Hà lên tinh thần:

"Ngươi hại Kim Thúy như thế nào?"

Bà Khương nghiến răng nói:

"Ta...Khi con trai của Kim Thúy rơi xuống nước, ta đang cắt lau sậy bên bờ sông!"

Hóa ra bà Khương đã sớm chọn trúng Kim Thúy.

…

Tuy rằng Kim Thúy là một góa phụ nhưng mặt đẹp dáng chuẩn, dịu dàng và chăm chỉ, bà Khương cho rằng con trai mình nên tìm một cô gái trong trắng, nhưng nghĩ lại thì làm sao một cô gái trong trắng có thể thật thà ngoan ngoãn như vậy...nàng hơn Lão Khương vài tuổi, nhìn hông cũng dễ sinh dễ nuôi, không phải nàng sinh con trai đầu lòng sao?

Bà Khương suy nghĩ một chút rồi tìm Kim Thúy để nói chuyện...chính nàng bá bá bá tính toán, nhà chồng quá cố của Kim Thúy không còn ai, sau khi kết hôn thì con trai cứ thế vào ở nhà của Kim Thúy, cũng không cần xây nhà nữa.

Một góa phụ gả cho trai trẻ, còn có lựa chọn nào tốt hơn, không phải tốt quá rồi à, cứ thế ngày ngày chỉ nghe mẹ chồng nói, đến dưới tay mình rồi cũng không tóe được sóng lớn nữa.

Vì vậy, bà Khương hả hê đắc ý chờ đợi Kim Thúy đồng ý - gia đình họ không thiếu gì ngoài một người đàn ông.

Ai biết rằng Kim Thúy do dự một lúc rồi từ chối.

Bà Khương không thể tin vào tai mình...Kim Thúy này là ngu dốt hay si đần? Nàng không muốn miếng bánh từ trên trời rơi xuống ư? Đây chẳng phải là chó ngồi trên kiệu không biết điều sao?

Không chỉ vậy, sau khi mẹ chồng của Kim Thúy biết được còn chạy đến nhà nàng Khương mắng té tát, nói rằng hai mẹ con họ ham ăn lười làm, muốn được lời, đơn giản là không cần mặt mũi.

Làm sao bà Khương chịu nổi việc này, lúc đó hai bà lão bắt đầu cãi nhau, bà Khương thề, nói ngươi cứ đợi đi, nhất định phải cưới được Kim Thúy.

Và chuyện cũng thật tình cờ, hôm đó khi bà Khương đang cắt sậy, nàng thấy gia đình Kim Thúy, một già một trẻ rơi khỏi cầu.

Kim Thúy nhảy xuống nước và muốn cứu nhưng không thể, nàng đang vùng vẫy trong nước thì thấy bà Khương, ngay lập tức hét lên xin bà Khương giúp đỡ.

Trong tay bà Khương cầm trên cái đòn gánh lớn để gánh lau sậy.

Chỉ cần để đòn gánh xuống nước, già trẻ lớn bé đều có thể sống nhưng bà Khương không phải loại người đó - nàng là người bủn xỉn, vả lại, bên kia lại là gia đình của Kim Thúy, không thể dễ dàng như vậy.

Bà Khương nói:

"Được thì được, nhưng ta không phải chỗ làm từ thiện, không thể cứu không...ta cứu bọn họ, ngươi nhất định phải gả cho con trai ta."

Vừa nói, nàng vừa cầm lấy đòn gánh lớn khoa tay múa chân, thấy con trai mình chỉ cần một tay với tới được, nhưng bà Khương lại nhấc đòn gánh lên cao hơn, khiến đứa bé bắt hut.

Nếu Kim Thúy là một người nhạy bén, trong tình huống đó, tính mạng con người đang bị đe dọa, vậy thì cứ thỏa thuận trước, dù sao thì bà Khương làm chuyện như thế.

Nhưng Kim Thúy là người thành thật, nghĩ rằng nói rồi cũng không làm được, nàng cũng không muốn gả cho Lão Khương.

Chỉ một thoáng chần chừ, con trai đầu của nàng đã bị cuốn đi thật xa.

Bà Khương bất lực nhìn, sau đó thở dài nói, con trai người chết cũng do ngươi hại.

Nhưng lúc này, bà của Kim Thúy đã sớm bất tỉnh, sắp bị cuốn trôi.

Kim Thúy không còn cách nào khác là kéo nàng lên bờ trước, mà khi nhìn lại đã không thấy con trai đâu nữa.

Lúc đó Kim Thúy khóc rống lên, bà Khương lẩm bẩm, trong lòng nghĩ nếu con trai của Kim Thúy xảy ra chuyện gì cũng đừng đổ thừa cho mình. Cho nên nàng thu dọn sậy, đòn gánh và rời đi, quyết định nếu sau này Kim Thúy có tìm đến thì không thừa nhận là được.

Dù sao trong nhà bọn họ không có nam nhân, bọn họ có thể làm gì mình?

Nàng không cảm thấy việc mình làm là không đúng - cứu người là tình cảm, không cứu người là bổn phận, con trai của Kim Thúy là do chính nàng giết, không liên quan gì đến nàng.

Sau đó, bà Khương nghe nói sau khi mẹ chồng của Kim Thúy rơi xuống nước, nàng không biết chuyện gì đã xảy ra, Kim Thúy cũng cảm thấy mình đã làm hại đứa trẻ nên không bao biện - nếu lúc đó nàng đồng ý với bà Khương!

Nàng cho rằng đây là cơ hội nên đi khiêu khích mẹ chồng của Kim Thúy, nói rằng bây giờ nhà ngươi coi như đã đoạn tử tuyệt tôn. Haiz, đứa cháu trai đáng yêu biết bao, sau này không bao giờ có thể gặp lại nó nữa! Ngươi nói sau này khi ngươi xuống mồ, tám đời tổ tiên sẽ mắng ngươi đến chết khi cháu trai của họ thay thế ngươi.

Ngươi con như hại con dâu rồi, nếu ta là ngươi, cứu một bộ xương già làm gì, đổi lại mạng cháu trai, sống cũng không còn ý nghĩa.

Chương 792: Cắt Ngang

Bà Khương khích bác ly gián vì muốn mẹ chồng nàng dâu trở mặt. Bây giờ đứa trẻ đã chết, Kim Thúy tuyệt vọng, vì vậy có lẽ nàng sẽ gả cho Lão Khương.

Nhưng nàng không ngờ rằng mẹ chồng của Kim Thúy là một người theo chủ nghĩa phong kiến cũ, nàng đã mất đi đứa cháu trai yêu quý của mình, cảm thấy những lời của bà Khương rất có lý, vì vậy đã treo cổ tự tử trong cơn tức giận.

Bà Khương vui mừng khôn xiết, bảo Lão Khương chuẩn bị đi, nhất định sẽ sớm cưới được con dâu, lại còn có thể lấy được nhà mà không tốn tiền.

Nhưng ai biết được, ngày hôm sau lại nghe nói Kim Thúy tự sát vì chuyện này.

Bà Khương thở dài nói Kim Thúy đoản mệnh, lập tức nhớ đến căn nhà kia, nhưng nhà cũng không thể vào tay họ không. Nàng nảy ra một ý tưởng, lẻn vào nhà cũ của Kim Thúy vào ban đêm. Khi nàng nghe thấy có người bên ngoài, nàng giả vờ khóc lóc chửi bới, qua mặt người khác, náo loạn như vậy, nhà của Kim Thúy cũng không ai dám đoạt.

Nàng có được mảnh đất như ý muốn, lấy vợ cho con trai nhưng ít lâu sau nàng bị mù.

Nàng không biết gì về những xảy ra sau đó và theo nàng nói thì nàng không làm những chuyện trái lương tâm khác.

Trình Tinh Hà không thể chịu đựng được nữa:

"Vẫn còn cái khác, ngươi còn muốn làm bao nhiêu nữa!"

Nghe bà Khương nói xong, Lão Khương cũng đột nhiên khóc, ôm lấy mẹ và nói:

"Nếu thật sự có chuyện gì, quả báo cứ đổ lên đầu ta đi, mẹ ta làm tất cả những chuyện này là vì ta!"

Bà Khương vội nói:

"Con của ta, đừng sợ, ta đã già lại là một bà lão mù, nếu có thủ đoạn nham hiểm gì, cứ tính cho ta, chỉ cần còn một hơi thở, ta sẽ bảo vệ ngươi!"

Tình mẫu tử thật sự rất cảm động, nhưng đáng tiếc, việc bà Khương làm thật sự không phải là chuyện của con người.

Nói xong, Lão Khương nhìn ta, chợt như nhớ ra điều gì, vội hỏi:

"Vậy vị thầy bói nữ trước đây, cho ta bày bố cục này, là cái gì..."

Ta đoan rằng sau khi Kim Thúy chết, nàng chưa bao giờ quên mối thù này.

Nàng vốn nghĩ tới báo thù, nhưng đáng tiếc tu vi không đủ, dương khí của người sống dồn ép, trong nhà có trạch thần trừ tà, nàng không báo thù được, nên vẫn đi theo gia đình Lão Khương.

Loại sát khí này hẳn là nguyên nhân khiến vợ Lão Khương không thể thụ thai.

Còn thầy bói nữ Yếm Thắng Môn kia, có vẻ chuyên chiêu mộ ác ác quỷ, rõ ràng có hứng thú với bất hóa cốt của Kim Thúy, nên đã giúp Lão Khương thay đổi bố cục của ngôi nhà, chỉ để mang bất hóa cốt của Kim Thúy vào, chiếm hết trạch thần vị trong nhà.

Muốn tứ phương đến hung, bát phương nuôi sát, bất hóa cốt của Kim Thúy sẽ được nuôi lớn, để nàng có thể làm ngư ông đắc lợi. Người phụ nữ với sợi dây đỏ quấn quanh chân không phải cũng thế ư?

Ngay khi ta nghĩ về điều này, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Ngôi nhà...sao lại im ắng thế này, tiếng va chạm của chiếc bình ngâm rau đã biến mất từ lúc nào vậy?

Trình Tinh Hà cũng chú ý tới, quay đầu nhìn lại, đột nhiên đèn trong phòng vụt tắt, bên ngoài không có ánh trăng, trước mắt của ta đột nhiên tối đen, đôi mắt chưa kịp thích ứng, nhất thời không thấy gì. Ta nghe thấy một tiếng "xoạt" từ thứ gì đó, có một tiếng xé gió sắc nhọn, lao về phía hai chúng ta.

Thứ này...chạy ngang mắt!

Ta lập tức kéo Trình Tinh Hà lại phía sau trốn, vật nhỏ kia lướt qua đầu Trình Tinh Hà với tiếng xé gió, đập vào bức tường đối diện.

"Phịch.”

Giống như một đầu đã ghim vào.

Tóc trên đầu Trình Tinh Hà rơi xuống, hắn bóp một chút, có chút sợ hãi:

"Chết tiệt, Tiểu Lý Phi Đao có truyền nhân à?"

Đó không phải là phi đao.

Bây giờ mắt ta đã quen với bóng tối, ta thấy - đó là một chim gỗ rất nhỏ.

Gần giống như những thứ trong cửa hàng của tên què họ Cố.

Có một đám sát khi quấn quanh thân chim gỗ, có lẽ đã dùng phong mệnh phù của Yếm Thắng Môn để phong linh thể lên thâm chim gỗ.

Lão Khương sợ hết hồn, bảo vệ mẹ ở phía sau lưng:

"Vậy...đó là chuyện gì thế?"

Người thầy bói nữ xem phong thủy cho hắn đã nuôi lớn bất hóa cốt, đã tới để "nhận hàng".

Bạch Hoắc Hương nghe vậy muốn đến bên cạnh ta nhìn một chút, ta vội vàng lớn tiếng nói:

"Trốn sau tủ quần áo, đừng lại đây!"

Bạch Hoắc Hương sửng sốt một lúc, nhưng cũng nhận ra và nhìn con chim gỗ.

Quả nhiên, con chim gỗ đó như vẫn sống, tự mình vùng vẫy thoát ra khỏi bức tường và đâm thẳng vào chúng tôi như mũi tên nhọn.

Thứ đó đến quá nhanh, mắt ta có thể nhìn rõ, nhưng cơ thể không kịp phản ứng,

ta chỉ tập trung vào việc kéo Trình Tinh Hà, khóe mắt thấy mỏ chim gỗ, sau lưng ta nổ tung - mỏ của nó được khảm gai nhọn vàng đen, chẳng trách nó có thể khoan một lỗ trên tường!

Lại nhìn cái bình, tim thắt lại - không biết từ lúc nào, cái bình kia đã rỗng không.

Lại đến cắt ngang?

Chương 793: Bạch Ngọc Tỳ Hưu

Con chim gỗ lại vồ hụt, đang muốn bay bay đến tiếp, nhưng đột nhiên thay đổi đường bay, lao thẳng về phía cửa.

Một bóng người lặng lẽ đứng ở cửa từ lúc nào, giơ một cánh tay lên, con chim gỗ giống như chim ưng đáp xuống cánh tay của nàng.

Thân hình mảnh khảnh này, cùng với quang khí công đức không thể thấy...chính là người phụ nữ tên Yếm Thắng Môn!

Rõ ràng nàng đã thấy chúng ta từ trong bóng tối, giọng nói rất lạnh lùng:

"Lại là các ngươi..."

Trái tim ta thắt lại - Ta căn bản đánh không lại nàng, lần trước còn dùng Hôi Bách Thương, nhưng một chiêu không thể dùng hai lần, lần trước nàng thua, bây giờ nhất định nhớ rõ, không dễ dàng xử lý như thế.

Bây giờ, ta hận không thể thiên lý truyền âm - để Bạch Hoắc Hương rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Trình Tinh Hà biết đó là nàng, giọng nói căng thẳng:

"Lại là Mẫu dạ xoa này à?"

Một tay ta đã chạm vào Huyền Tố Xích - có vẻ như lần này, nó sẽ là một trận chiến khốc liệt khác.

Lại không nghĩ tới, giọng nói của Bạch Hoắc Hương vang lên từ phía sau tủ quần áo lớn:

"Lý Bắc Đẩu, nàng là ai?"

Giọng nói này, mang theo sự hung hãn của gió mưa, khiến người ta cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Trình Tinh Hà vội vàng nói:

"Chánh Khí Thủy, ngươi ở chỗ này không có việc gì làm, mau đi đi..."

Bạch Hoắc Hương cứ thế đi ra từ phía sau tủ, lạnh lùng nói:

"Tại sao? Lẽ nào giữa nàng và Lý Bắc Đẩu còn có chuyện gì khác ư?"

Mẹ kiếp, lúc nào rồi, đừng quậy nữa được không?

Người phụ nữ nghe vậy thì khẽ mỉm cười, tựa hồ cảm thấy rất thú vị:

"Người này tên là Lý Bắc Đẩu à?"

Có lẽ nàng vẫn chưa quên chuyện tôi vô tình chạm vào lần trước, giọng nói cũng gai góc:

"Nếu đã đưa tới cửa, chúng ta tiếp tục tính nợ lần trước đi!"

Vừa nói, chỉ nghe thấy mấy tiếng "vù vù", lại là tiếng chim gỗ bay tới, nhưng không giống lúc trước...lần này có hơn chục con chim gỗ, đồng loạt lao tới!

Tránh một con đã tốn sức, nhiều con đến cùng một lúc, muốn biến hắn thành cái môi vớt à!

Ta lập tức quay người muốn kéo Bạch Hoắc Hương lại, nhưng

Bạch Hoắc Hương đã hất ta ra, lạnh lùng nói:

"Ngươi nói rõ ràng trước, ngươi muốn giải quyết cái gì!"

Sau khi thanh âm biến mất, vô số kim châm bắn ra từ trong tay Bạch Hoắc Hương, "vù" một tiếng bay về phía những con chim gỗ kia. Rõ ràng chỗ kim châm cứu đó đã đâm vào chỗ trọng yếu, đám chim gỗ ngay lập tức rơi xuống đất như thể bị gãy cánh.

Khoảng hơn chục đám sát khí từ trong chim gỗ bùng nổ, chen lấn chạy trốn tứ phía, ta lập tức hiểu được...Bạch Hỏa Hương dùng kim châm cắt phong phong mệnh phù trên chim gỗ!

Trình Tinh Hà đột nhiên trở nên vui vẻ:

"Trời ơi trời ơi, không sợ sống, không sợ chết, chỉ sở phụ nữ ghen, lực chiến đấu của Chánh Khí Thủy rất được nha!"

Mà người phụ nữ Yếm Thắng Môn thấy chim gỗ rơi xuống, giọng nói lập tức trở nên cảnh giác:

"Ngươi lại là ai?"

Bạch Hoắc Hương cười khẩy:

"Liên quan gì đến ngươi!"

Nhưng trong lòng ta lại hoảng, người phụ nữ Yếm Thắng Môn này khó đối phó, sẽ không chiếm được chỗ tốt. Ta muốn đẩy Bạch Hoắc Hương để nàng chạy nhanh, nhưng đột nhiên ta cảm thấy một thứ khác đang lao về phía Bạch Hoắc Hương.

Tốc độ này nhanh hơn nhiều so với tốc độ của con chim gỗ - người phụ nữ đó tự mình lao tới!

Tiếng xé gió...Nàng đang mang theo một vũ khí sắc bén, chắc chắn sẽ làm tổn thương Bạch Hoắc Hương.

Cơ thể ta phản ứng nhanh hơn não, ta đứng trước mặt Bạch Hoắc Hương, chỉ cảm thấy một thứ lạnh lẽo và sắc bén đâm vào vai ta. Đầu tiên, ta cảm thấy vai mình ươn ướt, sau đó cảm thấy một cơn đau nhói khiến đầu óc ta trở nên trống rỗng.

Nhưng...vừa đúng lúc.

Bạch Hoắc Hương đã quá quen thuộc với cái mùi này, giọng nói của nàng đột nhiên trở nên tức giận:

"Ai cho phép ngươi đụng vào hắn?"

Giọng người phụ nữ nghe thật quyến rũ:

"Người ta muốn xử, còn cần hỏi ngươi ư?"

Bạch Hoắc Hương không phát ra âm thanh, một tay chạm vào vết thương của ta - ta có thể cảm thấy đôi tay mảnh mai của nàng khẽ run.

Dù không giống sợ hãi...khá ít thấy, nàng trông như đang tức giận!

Ta vội nói:

"Mau lên, ta chặn người phụ nữ điên này..."

Giọng người phụ nữ càng khinh khỉnh hơn:

"Chỉ bằng bạn?"

Bạch Hoắc Hương hoàn toàn không để ý đến ta mà nhìn người phụ nữ, không thể nhìn rõ vẻ mặt của nàng trong đêm tối, tôi chỉ cảm thấy ngọn đèn sinh mệnh của nàng đột nhiên sáng lên, sau đó, nàng lấy ra một cái gì đó từ trong túi, nói to:

"Tiểu Bạch, đi ra, giết nàng cho ta!"

Một tiếng "cạch" vang lên, nóc nhà lập tức bị lật tung, gạch đá vụn rơi xuống đất như mưa. Giữa tiếng la hét của mẹ con Lão Khương, trong phòng xuất hiện một vật khổng lồ phát ra ánh sáng sáng chói, cúi đầu gầm lên một tiếng.

Người phụ nữ cũng bị sốc ngay lập tức:

"Bạch ngọc...tỳ hưu?"

Chương 794: Người Họ Giang

Bạch Ngọc Tỳ Hưu thích Bạch Hoắc Hương nhất, nhận được mệnh lệnh này, giơ móng vuốt lên, hướng vào người phụ nữ và quật ngã.

Bảo khí trong phòng thật chói mắt, Trình Tinh Hà ngẩng đầu lên và sững sờ:

"Thất Tinh, nói cho ta biết, ngươi có thể rút một cái vảy của nó không? Nếu tới Quỷ Thành..."

Hắn chưa kịp nói xong đã bị Bạch Hoắc Hương đánh vào đầu.

Còn người phụ nữ vội né tránh và nhìn chúng ta, giọng rõ ràng có phần cảnh giác hơn:

"Các ngươi là ai mà lại có thể động vào thứ trong Tư Tương Cục?"

Ta thầm nghĩ...nàng cũng biết về Tư Tương Cục, hơn nữa, nàng còn biết rõ ràng trấn vật của Cục Tứ Kỳ như thế?

Có vẻ như truyền thuyết về Yếm Thắng Mông là chính xác, họ có thể đã tham gia vào việc xây dựng Tư Tương Cục!

Ta liền hỏi nàng:

"Ngươi biết bao nhiêu về Tư Tương Cục?"

Nhưng lúc này Bạch Ngọc Tì Hưu đã ở trong trạng thái cuồng nộ, trảo thứ hai nhanh chóng giáng xuống, người phụ nữ như diều hâu lật người nhanh như chớp, giống như ngây người nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Tì Hưu:

"Giống trong truyền thuyết..."

Dù sao Bạch Ngọc Tỳ Hưu cũng là một con thần thú, nó cũng là một con thú tốt dưới bàn tay của thi giải tiên Ngụy gia, nó đã giết vô số người và có kinh nghiệm phong phú, hai lần không đánh trúng, nó nổi điên lên, đột nhiên cúi người xuống và há miệng cắn người phụ nữ.

Người phụ nữ né tránh mấy lần, dù sao đối phương cũng là Bạch Ngọc Tỳ Hưu, khó đối phó hơn so với chúng ta, chỉ thấy nàng vung tay lên, rất nhiều vật nhỏ liền lao về phía Bạch Ngọc Tỳ Hưu.

Bạch Hoắc Hương thấy thế, lớn tiếng nói:

"Tiểu Bạch, nguy hiểm!"

Ngay khi Bạch Ngọc Tỳ Hưu vừa vuốt xuống, ta đã nghe thấy một loạt thanh âm nổ tung, như thể nhiều thứ tinh xảo đang bị nghiền nát.

Nhưng vẫn còn rất nhiều thứ leo lên dọc theo cơ thể của Bạch Ngọc Tỳ Hưu.

Bạch Ngọc Tỳ Hưu giống như vỗ con rận, muốn vỗ những thứ đó xuống, lúc này, ta chỉ nghe thấy một giọng nói yếu ớt từ phía sau chúng ta:

"Các ngươi đi qua Chu Tước Cục?"

Đầu của ta nổ tung, nàng đã tận dụng cơ hội này, giống như ma quỷ, không biết đã đến phía sau chúng ta từ lúc nào.

Quá nhanh...

Bạch Hoắc Hương không quay lại, một tay nàng đẩy đầu ta và Trình Tinh Hà xuống, tay kia phóng kim châm cứu qua, người phụ nữ xoay người phía sau chúng ta, vài tiếng “đốc đốc” vang lên, kim châm cứu đều đâm xuyên tường.

Bóng dáng của người phụ nữ rất nhanh, né tránh. Bạch Ngọc Tỳ Hưu muốn ấn móng vuốt xuống sau khi xử lý xong những thứ trên người, nhưng người phụ nữ đã đứng cạnh Bạch Hoắc Hương, Bạch Ngọc Tỳ Hưu giống như ném chuột sợ vỡ bình.

Bạch Hoắc Hương đã vô cùng tức giận, ném bột vào người phụ nữ.

Nhưng người phụ nữ không trốn không tránh, không phản ứng gì cả.

Bạch Hoắc Hương sửng sốt một lúc:

"Ngay cả Phượng Tường Tán cũng không sợ..."

Người phụ nữ mỉm cười:

"Những mánh khóe nhỏ này không hiệu quả với ta."

Mà không biết từ lúc nào, nàng đã siết chặt cổ Bạch Hoắc Hương bằng một tay:

"Hoặc nói, hoặc là ta bẻ cổ nàng."

Ta lập tức đi cứu Bạch Hoắc Hương nhưng tốc độ của ta không bằng nàng, huống chi vừa mới bị thương, Bạch Hoắc Hương lập tức lớn tiếng nói:

"Lý Bắc Đẩu, đừng hành khí!"

Ta cũng cảm thấy được...không nghiêng lệch, như thể vết thương ở một nơi quan trọng, hành khó càng mạnh, máu càng chảy nhiều.

Trình Tinh Hà sớm đã thắt chặt sợi dây đỏ máu chó của mình, nhưng hắn cũng đã nhìn thấy thân thủ của người phụ nữ này, sợ rằng khiến người phụ nữ để mắt thì Bạch Hoắc Hương sẽ bị hại, hắn chỉ còn cách đứng sau lưng ta và thấp giọng nói:

"Yếm Thắng Môn là như vậy ư, ba người một thú cũng không làm gì được nàng? Nếu tất cả mọi người trong Yếm Thắng Môn đều có thực lực như nàng, thì Thiên Sư Phủ chờ đóng cửa đi."

Người phụ nữ cũng biết chúng ta không dám làm gì, cười nói:

"Hiện tại bắt đầu đi, ta nói, ngươi trả lời. Các ngươi trước nói, ngươi làm sao tìm được Tư Tương Cục?"

Mật cuốn không phải là bí mật, mật cuốn quan trọng cũng không ở chỗ chúng ta, vì vậy nói cho nàng biết cũng được.

Nàng nghe xong thì nghiến răng nghiến lợi:

"Những người này đến từ Thiên Sư Phủ. trộm đồ, thế mà bảo quản cũng không được..."

"Bảo quản?"

Ta liền hỏi:

"Chẳng lẽ mật cuốn Tư Tương Cục là ngươi vẽ ra?"

Người phụ nữ nhếch mép:

"Không chỉ là mật cuốn do chúng ta vẽ ra - toàn bộ Tư Tương Cục đều do Yếm Thắng Môn chúng ta xây dựng! Tuy nhiên, con cáo già Giang Trọng Ly đó đã chơi chúng ta một vố vào giây phút cuối cùng..."

Phút cuối? Ý gì? Có vẻ như họ cũng chịu một tổn thất lớn trong Tư Tương Cục.

Nhưng dường như người phụ nữ đó đang ẩn chứa một bí mật nào đó, nàng từ chối nói rõ, rồi hỏi:

"Thứ hai, ai giúp ngươi phá giải Tư Tương Cục?"

Ai có thể giúp ta, ta và Trình Tinh Hà trố mắt nhìn nhau, đầu chúng ta đụng phải, nếu phải nói nguyên nhân, chỉ có thể nói ta là người được trời định có thể phá Cục, nhưng ta vẫn trợn nói rằng đó là đánh bậy đánh bạ.

Người phụ nữ rõ ràng không tin, sau đó nàng hỏi ta một cách háo hức như thể nhớ ra điều gì đó:

"Trong các ngươi, có người họ Giang không?"

Chương 795: Năng Lực

Ta sững người một lúc, rồi lắc đầu.

nàng có vẻ rất thất vọng, lạnh lùng nói:

"Nhìn ngươi thế này cũng không giống."

Nhưng nàng nói như đang nghi ngờ, giống đang nghi ngờ vì chuyện không liên quan đến họ Giang thì làm sao có thể phá vỡ Tư Tương Cục.

Đầu óc tôi hoạt động, họ Giang, chẳng lẽ có quan hệ với người què họ Giang ư?

Nhưng nàng vẫn không chịu trả lời, mà nghe giọng điệu thì có vẻ căm ghét họ Giang lắm.

Ta liền nảy ra một ý không hay ho gì:

"Nói đến họ Giang thì ta cũng biết mấy người, dường như họ có liên quan đến Tương Tư Cục."

Người phụ nữ có hứng thú:

"Ai?"

"Một người là kẻ què quặt, còn người kia là một kẻ đại ngốc."

Ta giả bộ suy nghĩ miên man:

"Hình như...Hắn tên là Giang Thần?"

Trình Tinh Hà lên tiếng và gật đầu ngay lập tức:

"Không sai, người kia tên là Giang Thần, tựa hồ đang tìm cái Chân Long Huyệt gì đó!"

Giọng người phụ nữ lập tức gấp gáp:

"Ngay cả Chân Long Huyệt các người cũng biết thật ư?"

Ta giả vờ ngây thơ:

"Ta là binh tôm tướng tép, có thể biết ở đâu? Không phải là mỗi ngày Giang Thần đều đọc tám trăm lần, hận không thể khiến tất cả mọi người trên thế giới biết về Chân Long Huyệt. Hắn còn nói, hắn nhất định đoạt được Chân Long Huyệt, ai giúp hắn, hắn cho phép tiến vào Chân Long Huyệt với hắn, xem tiên nữ gì đó..."

Ta chỉ đơn thuần là bịa chuyện, nhưng mỗi câu đều chạm đến trong lòng của người phụ nữ, sự tức giận trong giọng nói của nàng ngay lập tức được biểu lộ:

"Họ Giang thật sự không phải thứ gì tốt, ngay cả Chân Long Huyệt cũng muốn..."

Yếm Thắng Môn các ngươi cũng không khá hơn bao nhiêu, giống như chó cắn chó. Tất nhiên Mã Nguyên Thu cũng thế, không phải là lợi dụng Hải Lão để đối phó với ta ư?Ăn miếng trả miếng.

"Còn có Mã Nguyên Thu, cũng không phải thứ tốt."

Ta nói tiếp:

"Hắn nghĩ ra toàn những ý tưởng tồi tệ. Nếu ngươi muốn tính sổ với bọn họ, hãy tìm Mã Nguyên Thu trước."

Giọng người phụ nữ trầm xuống:

"Ta không cần ngươi dạy!"

Nói xong, nàng có vẻ do dự một lát, rồi hỏi:

"Còn một điều nữa...Ngươi đã bao giờ nhìn thấy một cô bé tên là Xích Linh chưa? Nàng, không thể nhìn thấy mặt trời."

Xích Linh?

Đúng rồi...Ta còn nhớ lúc đó Xích Linh đã nói với ta rằng nàng và cha nàng đã trốn thoát từ cùng một nơi, chẳng lẽ họ trốn khỏi Yếm Thắng Môn?

Người phụ nữ đó rõ ràng rất thông minh, mọi thay đổi trên nét mặt của chúng ta đều bị nàng thấy, và giọng nói của nàng đột nhiên cao lên:

"Nói!"

Bạch Hoắc Hương bị bóp cổ đến khó chịu, ta nói ngay:

"Thấy thì có thấy Âm Sinh Tử đó! Nói thật cho ngươi biết, cũng là bị Mã Nguyên Thu kia bắt đi, hắn nói công dụng của Âm Sinh Tử rất lớn, hơn nữa hình như có liên quan đến Chân Long Huyệt."

Câu cuối cùng hoàn toàn là ta ngu dốt.

Nhưng người phụ nữ kia lại run rẩy, rõ ràng là đang nghiến răng.

Cái quái gì vậy? Ta không hiểu sai, phải không?

Sau đó ta hỏi:

"Đúng rồi, ta cũng nghe nói ngươi đang tìm kiếm thứ gì...là đồ vật như thế nào?"

Người phụ nữ đang suy nghĩ về Xích Linh, lơ đãng trả lời:

"Lúc đó chúng ta đang tìm kiếm một tín vật quan trọng..."

Nhưng nàng lập tức trở nên cảnh giác:

"Ngươi biết chuyện này từ đâu?"

Nhưng chưa kịp nói xong, ta đã tranh thủ cơ hội nói chuyện với nàng, âm thầm hành khí để nàng không nghe thấy tiếng, ta đến sau lưng nàng. Lúc này, ta đẩy hành khí của Hải Lão tay phải, đánh mạnh vào bàn tay đang giữ Bạch Hoắc Hương của nàng.

Hành khí của Hải Lão là hàng giả thì đổi trả thiên cấp, ta đã phải mất rất nhiều công sức mới thuận lợi gọi nó ra. Lần này, trực tiếp hất tay nàng ra, thuận thế kéo Bạch Hoắc Hương vào trong lòng, tay kia cũng không chậm trễ rút ra Huyền Tố Xích, đánh xuống sau lưng nàng.

…

Nay từ đầu người phụ nữ không ngờ ta có hành khí của thiên cấp, nàng lập tức giật mình, quay người lại muốn tóm lấy ta, nhưng Huyền Tố Xích đã nghênh đón trước một bước.

Vốn dĩ ta muốn câu giờ để Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương nhanh chóng đi đến một nơi an toàn, bởi vì người phụ nữ đó thực sự quá mạnh.

Không ngờ khi tà khí của Huyền Tố Xích bùng nổ, thân hình người phụ nữ trực tiếp bị lật nhào, nặng nề bay xa một đoạn, đồng thời ôm đầu kêu lên một tiếng vô cùng đau đớn.

Ta sửng sốt một chút, lần này nàng không tránh ư? Và...phản ứng lớn như vậy?

Người đàn bà nghiến răng nhìn ta đầy ngạc nhiên:

"Không nghĩ tới, ngươi giả bộ nhu nhược, lại có loại năng lực này…"

Ta chưa bao giờ giả vờ!

Mà lúc này, Bạch Ngọc Tỳ Hưu nhìn thấy người phụ nữ không còn ở bên cạnh Bạch Hoắc Hương nữa, không lãng phí một giây đồng hồ, giơ lên đại móng vuốt, đè người phụ nữ xuống.

Dường như người phụ nữ đó kiêng kị ta, sợ rằng ta sẽ cùng Bạch Ngọc Tỳ Hưu đối phó với nàng. Vốn thông minh lanh lợi, cũng biết hảo hản không chịu thiệt thòi trước mắt, như đã hạ quyết tâm, thân thể mạnh mẽ lăn qua, đập bệ cửa sổ, biến mất tăm.

Chương 796: Sửa Chữa

"Lý Bắc Đẩu phải không? Yếm Thắng Môn chúng ta nhớ ngươi."

Giọng nói yếu ớt đến từ đêm tối, từ từ biến mất.

Toi rồi, lại đắc tội một người.

Trình Tinh Hà sững sờ một lúc, hắn bẻ tay ta và nhìn trái nhìn phải:

"Thất Tinh, ngươi tiến hóa từ lúc nào? Đây rõ ràng là từ Agumon biến thành Greymon, người phụ nữ khó chơi đó mà ngươi cũng xử được?"

Không phải vì năng lực của ta...mà là vì Huyền Tố Xích.

Giống như rùa đen sợ thiết chùy, con cóc sợ nước sôi...người phụ nữ kia ngàn không sợ vạn không sợ, xem ra Huyền Tố Xích đã khắc chế hành khí của nàng hết lần này đến lần khác.

Vừa rồi trời tối đen như mực, người phụ nữ nhìn không rõ Huyền Tố Xích, hoặc là nàng vừa được lệnh đi tìm vật này, nhưng không hiểu biết, nên mới cho rằng ban nãy là do bản lĩnh của ta.

Tín vật này rốt cuộc là như thế nào?

Lúc này hai mẹ con nhà họ Giang mới nhận ra người phụ nữ đã biến mất, vội hỏi ta vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Ta nhìn cái bình rỗng, biết rằng bất hóa cốt của Kim Thúy đã bị lấy đi, vì vậy ta nói gia đình ngươi tạm thời bình an vô sự. Tuy nhiên, ta khuyên ngươi nên làm nhiều việc thiện hơn, nếu không có việc gì làm thì hãy ra bờ sông hoặc đường ray, nếu may mắn cứu được vài mạng người thì không có chuyện gì.

Nếu không thể cứu được - theo những gì bà Khương đã làm, cho dù quả báo không đến với nàng, thì cũng sớm trút lên người Lão Khương.

Bà Khương còn muốn nói cái gì nữa, nhưng trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, nói không nên lời.

Lão Khương đã tận mắt chứng kiến rất nhiều điều kỳ lạ và hỗn loạn, không tin cũng phải tin, gật mạnh đầu với ta, nói rằng sẽ cố gắng hết sức có thể, có thể cứu người sẽ cứu, có thể phóng sinh sẽ phóng sinh.

Tuy nhiên, nhìn vào khí của hai mẹ con, có lẽ chưa chắc đã có thể tìm thấy cơ hội chuộc lỗi như vậy, quả báo sớm muộn sẽ đến.

Trên đường trở về, Bạch Hoắc Hương buồn rầu không vui, Trình Tinh Hà hỏi nàng có chuyện gì vậy?

Nàng cau mày:

"Theo lý thì không ai có thể chịu được Phượng Tường Tán, nhưng người phụ nữ đó đã làm được."

Trình Tinh Hà xua tay:

"Có chuyện gì chứ, không phải tất cả mọi người đều là con người."

Ta cũng nghĩ tới, chẳng lẽ hành khí của người phụ nữ đó đã đạt tới siêu phàm có thể bao phủ toàn thân, không công kích nào có tác dụng với nàng?

Ngay cả thiên cấp cũng chưa chắc có thể sử dụng thành thạo loại năng lực này, rốt cuộc năng lực của Yếm Thắng Môn này đến đâu?

Chuyện của Khương gia cũng đã xử lý xong, nhìn thời gian, đã đến lúc thu hồi Thất Tinh Long Tuyền.

Đây là lần đầu tiên ta xa Thất Tinh Long Tuyền trong một thời gian dài như vậy, và thật kỳ lạ khi nghĩ về điều đó, ta để Bạch Hoắc Hương trông nhà, đưa Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà đến thành phố của người què họ Cố.

Bây giờ đã là cuối thu, lá cây rụng xuống, cây cối trên đường nơi nhà người què họ Cố đều trụi lá. Và còn một hàng dài người đến sửa đồ dưới gốc cây.

Ta đụng phải một người đàn ông đầu trọc trong đám đông, hình như tính cách của hắn không tốt, liếc nhìn ta vài cái. Ách Ba Lan lăm le định đánh hắn một trận, nhưng ta luôn lười đối phó với những người rác rưởi như vậy, vì vậy ta đã tóm lấy lại Ách Ba Lan để khỏi rắc rối.

Khi hắn ngẩng đầu lên lần nữa, người đàn ông đầu trọc đã biến mất.

Người đàn ông đầu trọc khá nhanh nhẹn.

Chúng ta rất khó mới chen vào được, người què họ Cố rất vui khi thấy chúng ta:

"Không phải có người lấy Thất Tinh Long Tuyền giúp ngươi sao? Ngươi lại tự mình tới đây làm gì?"

Vừa nghe xong, ta sửng sốt:

"Ta khi nào nhờ người tới lấy cho ta?”

Người què họ Cố sửng sốt một lúc, sau đó đưa tay lấy ra phiếu sửa chữa:

"Một người đàn ông đầu trọc mới lấy cho ngươi!"

Đầu trọc...

Người vừa va vào chúng ta?

Ta lập tức sờ người, trong lòng chùng xuống, quả nhiên đã không thấy phiếu sửa chữa nữa.

Người què họ Cố cũng nhận ra chuyện gì đang xảy ra, lập tức cau mày:

"Ồ, tôi cũng bất cẩn quá..."

Hóa ra kể từ khi Thất tinh Long Tuyền được đặt ở đây, cửa hàng của người què họ Cố thường có kẻ trộm.

Tuy nhiên, linh kiện người què họ Cố làm ra khéo léo, cả nước không ai sánh kịp, các biện pháp chống trộm đương nhiên không thành vấn đề, con chó gỗ thường sẽ ngậm mảnh vải để tranh công lãnh thưởng...thấy kẻ trộm sẽ cắn xé.

Không chỉ như vậy, các biện pháp chống trộm khác cũng tìm ra chút manh mối, Người què họ Cố biết có người đang muốn Thất Tinh Long Tuyền nên đã đề phòng nghiêm ngặt, đối phương luôn không thành công.

Đây không phải, người đàn ông đầu trọc hôm nay mang theo vé sửa chữa đến, nói rằng ta không thể đi được và bảo hắn đến, người què họ Cố thấy thời gian và vé sửa chữa đều đúng nên thở phào nhẹ nhõm và đưa Thất Tinh Long Tuyền cho hắn.

Chương 797: Lai Lịch

Trình Tinh Hà cau mày, nói dám có ý đồ với chúng ta, tám phần mười là chán sống, sau đó đuổi theo, Ách Ba Lan cũng đi theo, nhưng người đàn ông đầu trọc đã biến mất ở ngã tư đường từ lâu, không để lại một sợi lông.

Người què họ Giang khá xấu hổ, lẩm bẩm nói ta đúng là hồ đồ, lẽ ra nên nói cho ngươi từ lâu...nhưng là, đối phương rõ ràng đến vì Thất Tinh Long Tuyền, ngươi đắc tội người à?

Quả nhiên, đối phương có chuẩn bị mà đến, nhất định không phải tên trộm bình thường.

Sau khi nghĩ, tôi hỏi người què họ Cố:

"Quanh đây có nơi nào để âm thầm đổi chác vật phẩm quý không?"

Người què họ Cố sửng sốt:

"Vật phẩm quý...ý ngươi là Quỷ Thành?"

Thì ra ở đây cũng có Quỷ Thành.

Ta hỏi địa chỉ từ chỗ người què họ Cố và chúng ta vội vã đến nơi.

Trình Tinh Hà ngay lập tức hỏi:

"Làm sao ngươi biết, tên đầu trọc kia đến Quỷ Thành?"

Ta đáp, đơn giản thôi, tuy vừa rồi ta chỉ liếc nhìn người đàn ông đầu trọc nhưng có thể thấy cung tài bạch của hắn trũng xuống, nhưng có một nốt mụn đỏ, mụn đỏ đó đầy sát khí. Vừa rồi không nhìn kỹ, bây giờ nghĩ lại, tên đầu trọc này nhất định là vì tiền rơi vào đường cùng, mục đích làm chuyện trái lương tâm này là vì tiền.

Mà mụn đỏ kia cũng không nhỏ, rõ ràng là vận may, ấn đường người đàn ông đầu trọc này nhỏ hẹp, là một người thận trọng quá mức đến đa nghi, chỉ sợ âm thầm giao dịch đen, từ đó cho thấy phải giao dịch ở nơi có người chứng kiến.

Quỷ Thành này nghe có vẻ hoàn toàn phù hợp.

Ta cũng nghe Trình Tinh Hà nói rằng cái tên Quỷ Thành này nghe có vẻ đáng sợ, nhưng thực ra quy định rất nghiêm ngặt, không ai có thể giở trò bẩn thỉu ở đó.

Chúng ta phải lấy lại Thất Tinh Long Tuyền trước khi gã đầu trọc đó gặp thương nhân.

Ta lặng lẽ siết chặt nắm đấm, còn dám mơ ước Thất Tinh Long Tuyền, đúng là to gan vô liêm sỉ.

Đến nơi xem xét thì thấy hóa ra quỷ thị là một con hẻm cũ nát, trống rỗng, không một bóng người, chỉ có vài con chim sẻ đang mổ cái gì đó trên mặt đất.

Một cậu ấm thật thà sinh trưởng trong gia tộc lớn như Ách Ba Lan cảm thấy tò mò, bèn hỏi trong quỷ thị bán cái gì, có tôm hùm đất không?

Trình Tinh Hà đẩy đầu hắn, nói ngươi thì biết cái gì, cái ngươi nói là phố Quỹ.

Trước kia ta chưa từng đến nơi như thế này, cho nên hoàn toàn không biết gì về quy củ bên trong, còn Trình Tinh Hà là khách quen ở đây, bèn giới thiệu cho bọn ta, nói rằng sở dĩ quỷ thị được đặt tên là quỷ thị vì những thứ trong này chỉ nhìn vật không nhìn người, phải giao dịch trong thời gian lên đèn, mà đến khi lên đèn thì ở đây tối mịt, tất cả nhốn nháo chen vào đây, không biết được là người hay là thứ gì khác.

Mà quỷ thị cũng có quy tắc của nó, một khi giao dịch thì không thể đổi lại, thế hệ trước kể lại rằng, có người từng vì thế mà chịu thiệt rồi: Một lão thần của triều đại trước đến quỷ thị bán lọ thuốc hít tráng men của hoàng tộc Mãn Thanh, một người đội mũ chóp cao vừa ý nó, hai người thương lượng giá cả, đối phương cho một chuỗi xu bạc in hình Viên Thế Khải sáng bóng.

Lão thần vui mừng, có thể chuộc lại chiếc áo lông cáo ở tiệm cầm đồ rồi, nhưng để đảm bảo chắc chắn, hắn còn cắn đồng bạc vài nhát, nhận ra đây là đồ thật.

Kết quả là khi trời sáng, hắn đến tiệm cầm đồ, lúc móc bạc ra xem thì chết sững, đồng bạc là hàng giả được bọc màng nhôm, đâm một cái là thủng, rõ ràng là đồ chơi trẻ con! Lão thần tức sôi máu, cảm giác mình bị tráo hàng, nhưng lạ là dấu răng vẫn còn đó, sao lúc cắn hắn lại không nhận ra?

Một thời gian sau, trong vùng có một nhà di dời mộ cho ông cụ trong nhà, một lọ thuốc hít rơi ra từ quan tài, có người tinh mắt nói đó là đồ vật của lão thần.

Vì thế mọi người đều nói, quỷ thị có quỷ. Cũng có người nói câu chuyện ấy là do những tay lái buôn bất hợp pháp thêu dệt nên thôi, có quỷ lừa người thì có.

Thế là quỷ thị được bao trùm bởi sắc thái thần bí, những người đến đây giao dịch đều cất giấu ý đồ xấu xa.

Rồi Trình Tinh Hà nói tiếp, trời chưa tối, vẫn chưa đến giờ, vì thế con hẻm này mới vắng tanh thế này, chúng ta còn phải chờ thêm một lát.

Nói xong hắn còn áng chừng túi của mình, nói nếu có thể thuận lợi tìm được tên trộm trọc và Thất Tinh Long Tuyền, đã lâu không đến quỷ thị, phải đi xem giá thị trường thế nào rồi, dạo này chúng ta đi khắp nơi, thu hoạch được kha khá, chưa biết chừng có thể kiếm được một khoản tiền.

Thảo nào hắn luôn mồm nói mang đồ đến quỷ thị bán.

Ta quan sát xung quanh, phân biệt các vị trí.

Đến giờ, bọn ta đi vào.

Quỷ thị đúng là rực rỡ muôn màu, ở đây có tất cả những gì ngươi muốn: Gốm sứ cổ, tranh chữ của danh nhân, thậm chí còn có cả yếm hay giày thêu của phụ nữ, vô cùng bắt mắt dưới ánh đèn dầu, chỉ có điều, lai lịch của những món đồ đó đều được giữ kín.

Chương 798: Thuật Chạy Trốn

Ngay từ đầu Ách Ba Lan còn nhìn không chớp mắt, tập trung suy nghĩ hòng bắt bằng được tên trọc đánh cho một trận, nhưng đi dần vào trong, tầm mắt của hắn đã bị hấp dẫn bởi những món đồ trong các sạp hàng. Vả lại diện mạo của Ách Ba Lan rất xuất sắc, không ít người bán hàng nhìn hắn với ánh mắt sáng long lanh, luôn miệng nói trời lạnh, em gái vào quầy của ta xem hàng đi, rồi uống chút nước ấm.

Khi gặp nhiều người, Ách Ba Lan sợ bị người ta coi là yêu quái nên che yết hầu lại, không muốn nói chuyện.

Còn Trình Tinh Hà thì tỏ ra hứng thú, nói không cần nước ấm, cho cốc trà sữa đi, nhưng không ai để ý đến hắn.

Hắn cũng không giận, quay đầu lại nói với ta, thời đại tiến bộ, xã hội phát triển, bây giờ quỷ thị cũng có thể dùng mã QR.

Ta nhìn trúng một vị trí, bảo Trình Tinh Hà dẫn Ách Ba Lan qua đó đi chứ hắn bắt mắt quá, ta phải ở đây chờ tên trộm đầu láng.

Trình Tinh Hà cảm thấy khó hiểu, hỏi ta sao lại thấy được chỗ đó?

Ban ngày ta nhìn rõ con hẻm này rồi, vị trí ấy nằm giữa người giám thị và lối ra, tiện cho việc tìm người giúp và rời đi nhất, nếu ta là tên đầu láng cẩn thận đa nghi đó thì chắc chắn sẽ chọn giao dịch ở đây.

Trình Tinh Hà khen ta thông minh vài câu rồi dẫn Ách Ba lan đi, mai phục ở nơi khác, chờ tên trọc đến cho chắc ăn.

Quỷ thị càng ngày càng náo nhiệt, ta giả vờ đi xem hũ tro cốt trong một sạp hàng nào đó, nhưng tầm mắt cứ liếc về phía bên kia.

Tên trọc mãi không đi ra, Trình Tinh Hà chờ ở bên kia đến là sốt ruột, giao lưu ánh mắt với ta qua quầy bán trống da, ý hỏi ta có phải chọn nhầm chỗ rồi không?

Sao có thể thế được, đúng là nơi đó, không sai được.

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng ta:

“Tránh ra.”

Ta quay đầu lại thì thấy một người đàn ông trạc tuổi ta.

Khuôn mặt của người này trông rất tang thương, làn da trắng nhợt, như có thể phát sáng trong đếm tối, nhưng mà biểu cảm như chết mẹ của hắn khiến người khác cảm thấy vô cùng khó chịu.

Có điều hắn cũng rất đẹp trai, khác với khí chất cao quý của Giang Thần hay vẻ tuấn tú của Trình Tinh Hà, hắn toát lên sự tinh thế không dính khói lửa phàm tục.

Mang đến cho người ta cảm giác không giống như người sống.

Ta chưa từng nhìn thấy người nào như thế này, lập tức nghiêng người nhường đường, toàn thân hắn tỏa ra sát khí lạnh thấu xương.

Tất nhiên trong quỷ thị không có mấy ai là người bình thường.

Hơn nữa...Ta sực nhận ra, ta đang đứng ở quầy hũ tro xem, hắn cũng đến mua hũ tro cốt sao?

Đúng là hắn cụp đôi mắt phượng nhìn những hũ tro cốt một cách chăm chú.

Ông chủ đang ngẩn người, thấy hắn còn trẻ thì nở nụ cười xã giao:

“Tiểu ca, ngươi tinh mắt đấy, nhà có trưởng bối quy tiên à? Hũ đựng tro cốt của ta vừa đẹp vừa rẻ, đây, cái hũ ngươi đang xem, Tống Huy Tông từng dùng đấy, đảm bảo cụ nhà tử khí về tây.”

Ngươi lừa đồ ngu à, hỏa táng trở nên phổ biến ở cận đại, thời Tống Huy Tông dùng hũ tro cốt từ bao giờ?

Mà tay nghề của thợ sơn kém quá, nói là hàng mỹ nghệ đã là đề cao nó ấy chứ.

Tuy tên mặt mẹ chết trông có vẻ thông minh khôn khéo, nhưng lại mù tịt về phương diện này, hắn vẫn ngắm nhìn tỉ mỉ chừng như rất tán đồng.

Trong giới, trường hợp này gọi là mỡ dâng tận miệng, ngươi không lừa hắn một vố thì đúng là có lỗi với hắn.

Chỉ có điều, tuy tên mặt tang tóc ăn mặc sạch sẽ gọn gàng nhưng quần áo hơi cũ, sợ là gia cảnh không giàu có, ta cầm lòng không đậy đá hắn một cái, ý bảo hắn đừng rơi vào bẫy.

Hắn quay đầu lại nhìn ta, đặt hũ tro xuống, đang định mở miệng nói chuyện, nhưng ta không nhìn hắn, trái lại hai mắt tỏa sáng nhìn nơi khác, tên trộm trọc cuối cùng cũng đến rồi.

Trời cao không phụ lòng người, ta lập tức nghiêng người, kéo mũ áo hoodie lên che mặt, thấy tên trộm đang lại gần, ta lập tức đá vào cẳng chân hắn khiến hắn ngã nhào.

Tên đầu láng này vốn rất cẩn thận, tay còn cầm điện thoại, hiển nhiên định đến nơi thì gọi cho người mua, không ngờ lại bị ta bắt ngay tại trận.

Nhưng tên trộm cũng không phải loại người dễ đối phó, hắn nghiêng người tránh được hệt như dùng súc cốt thuật, rõ ràng ta đã giữ chặt rồi, thế mà bỗng nhiên để vuột mất.

Tên trộm dồn sức, định chạy về phía tây:

“Có người muốn…”

Đó là...Thuật chạy trốn? Không hổ là cao thủ trong giới trộm cắp, có năng lực hơn ta nghĩ.

Nhưng nếu để ngươi chạy thoát dễ dàng thì những vất vả ta trải qua để thăng cấp trong thời gian này đều là uổng phí à?

Hành khí của lão Hải bùng nổ, cổ của hắn bị ta bóp chặt, tiếng gào rú như lợn bị chọc tiết phát ra nửa chừng, ta hành khí lên tay, bóp lệch miệng hắn.

Hắn vừa đau vừa sợ, mồ hôi túa ra như tắm, ta giơ tay sờ lưng hắn, Thất Tinh Long Tuyền không ngắn, quả nhiên bị hắn giấu trong áo khoác.

Chương 799: Đừng Phí Công Nữa

Tên đầu láng này muốn giãy giụa, nhưng ta nghiêng mặt, hắn lập tức nhận ra ta, thế là lại ra sức vùng vẫy, còn vặn vẹo cơ thể, ý định cầu xin ta tha cho.

Ta xách hắn lên, nói khẽ:

“Ai bảo ngươi trộm đồ của ta?”

Tên trọc này không dễ đối phó, chắc hẳn là cao thủ trong nghề.

Hắn nhìn về phía bên kia của quỷ thị, nháy mắt ra hiệu cho ta.

Ta nhìn theo tầm mắt của hắn và sững sờ, bóng người khập khiễng sắp sửa biến mất trong biển người.

Giang thọt...Lần này là thật!

Ta ném văng tên trọc ra rồi đuổi theo Giang thọt.

Nhưng hiện giờ quỷ thị tấp nập người qua lại, ta không di chuyển được, ta vừa cố gắng chen về phía Giang thọt, vừa gọi Trình Tinh Hà bắt tên trọc lại.

Trình Tinh Hà hiểu ý, lập tức xông lên, ta chạy ngược đám đông, dùng hết sức bình linh lao về phía Giang thọt.

Nhưng mà lạ thật, tại sao hắn phải tìm người khác trộm Thất Tinh Long Tuyền? Cảm thấy lừa ta chưa đủ à?

Xuất hiện cũng tốt, mật quyển của tứ tượng cục đang nằm trong tay hắn!

Hiển nhiên lão già này biết rõ quỷ thị như lòng bàn tay, ông ta luồn lách tự do trong đám người như cá chạch, ta nhìn mà sốt ruột, chỉ muốn bay qua đám đông và bắt đối phương lại.

Ngay khi sắp lại gần, một người đàn ông to béo trùng hợp đứng chắn trước mặt ta, che hết tầm mắt, đến khi thân hình mập mạp của người này rời đi thì Giang thọt đã biến mất.

Lửa giận bùng lên, tuyệt đối không thể từ bỏ như vậy được.

Đột nhiên, ta phát hiện ra cửa ra vào của một cửa hàng có dựng một tấm bia Thái Sơn Thạch Cảm Đương, ta nảy ra một ý, thông thường dựng Thái Sơn Thạch Cảm Đương ở vị trí này để phòng trừ xuyên tâm sát, cửa hàng này chắc chắn có cửa sau.

Nếu ta là Giang thọt, nhất định sẽ thoát ra ngoài từ nơi này.

Quả nhiên, khi ta đuổi đến vị trí đó, cửa sau là một ngõ nhỏ tối đen như mực, bóng lưng khập khiễng kia đang di chuyển sau ngõ!

Ta không do dự một giây nào cả, lập tức đạp lên tường, vận hành khí, gió sượt qua bên tai, ngay sau đó đè lên lưng Giang thọt.

Giang thọt sao có thể chịu đựng được sức nặng của ta, ông ta bị đè ngay xuống đất, ta ấn lưng Giang thọt:

“Giang Tàng Thủy, lão khọm nhà ngươi, để ta xem ngươi còn có thể chạy đi đâu!”

Ta đã mơ thấy cảnh này không biết bao nhiêu lần rồi, cảm giác này quá sung sướng, sướng đến mức tưởng chừng như đang nằm mơ!

Không ngờ Giang thọt không hề hoảng loạn, trái lại còn mỉm cười, vì bị ta đè nặng nên giọng của ông ta trở nên vặn vẹo:

“Được...Không hổ là người duy nhất phá được tứ tượng cục...Mã Liên Sinh nuôi ngươi giỏi lắm…”

Ông ta quen biết ông cậu ba?

Ta có quá nhiều câu hỏi muốn hỏi lão, những câu hỏi chen chúc trong đầu ta như đường đi vào giờ cao điểm, đầu óc trống rỗng vài giây, sau đó ta mới hỏi:

“Giang thọt, ngươi lừa ta mở Thanh Long cục vì ta là người phá cục duy nhất? Tại sao ta lại là người phá cục?”

Giang thọt cười khà khà:

“Vì cha ngươi.”

Ông già khốn khiếp của ta? Quả nhiên không thể thiếu phần hắn.

Ta căng thẳng:

“Ngươi biết hắn? Rốt cuộc...Hắn là ai?”

Giang thọt cười càng thêm sung sướng:

“Một ngày nào đó ngươi sẽ gặp được hắn.”

Ta tức sôi máu, chết tiệt, ngươi có thể đừng nói nhảm nữa được không? Ta ấn mạnh tay hơn:

“Nói!”

Nhưng Giang thọt rất cứng đầu, không chịu nói.

Cứ tiếp tục thì sẽ gây ra tai nạn chết người, ta đành nâng tay lên, hỏi tiếp:

“Vậy tại sao ngươi phải phá tứ tượng cục? Ngươi muốn trả thù gì?”

Giọng Giang thọt trở nên lạnh lùng:

“Đương nhiên…Là trả thù Giang Tàng Thổ, hắn cướp đi tất cả mọi thứ của ta, ta phải khiến hắn hoàn trả lại hết thảy.”

Quả nhiên, ông ta có thù oán với ông lão nhà họ Giang thuộc mười hai Thiên cấp.

Nhưng ta nghe nói hiện nay Giang Tàng Thổ không thể đi ra ngoài.

“Vì chuyện này, ta mất một cái chân.”

Giọng nói của Giang thọt càng lúc càng vui vẻ:

“Bây giờ xem ra, nó đáng giá.”

“Vậy huyệt Chân Long thì sao? Huyệt Chân Long có tác dụng gì?”

Thật ra trong lòng ta đã có suy đoán của mình:

“Có phải nó…Liên quan đến long mạch không?”

Giang thọt nở nụ cười, giống như…Thừa nhận.

Ta thầm căng thẳng, thảo nào Giang Thần khăng khăng phải tìm được huyệt Chân Long! Hắn tự cho rằng mình là chân long chuyển thế, muốn dùng huyệt Chân Long để…

Ta định tìm mật quyển từ trên người Giang thọt, nhưng bất ngờ là ông ta không mang theo mật quyển.

Quả nhiên, Giang thọt nói:

“Đừng phí công nữa, hiện tại thứ đó không thể rơi vào tay ngươi được, thời cơ chưa tới…”

Thời cơ chưa tới cái đầu ngươi, ta chỉ biết thời gian của Trình Tinh Hà sắp hết rồi, ta phải phá được tứ tượng cục trước khi hắn hai mươi tư tuổi.

Ngay tức khắc ta nhận ra:

“Chuyện hôm nay, ngươi sẽ không rảnh hơi đến mức trộm Thất Tinh Long Tuyền, mục đích của ngươi là dụ ta đến đây, đúng không? Rốt cuộc ngươi muốn nói gì với ta?”

Giang thọt tạm dừng giây lát rồi nói tiếp:

“Ngươi rất thông minh, nói chuyện với người thông minh đúng là bớt việc. Ta dụ ngươi đến đây là để báo cho ngươi biết một việc, trên người ngươi có thứ gì đó, nhưng nhất định phải bảo vệ cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho người khác xẻo nó đi, nếu không…”

Đột nhiên, ta cảm nhận được tiếng xé gió chói tai vang lên sau lưng, nhắm về phía ta và Giang thọt!

Chương 800: Giấu Long Mạch Đi

Ta lập tức ngoái đầu lại, thấy một người lao về phía hai người bọn ta với bừng bừng sát khí…

Là người đàn ông mặt như mẹ chết vừa rồi!

Ta vô thức kéo Giang thọt sang, mà tên mặt tang tóc ấy giơ thứ gì đó sáng loáng lên với khuôn mặt lạnh tanh và bổ về phía bọn ta.

CMN, vừa đến đã muốn lấy mạng người ta à?

Ta định rút Thất Tinh Long Tuyền ra theo thói quen, nhưng ngay sau đó nỗi tuyệt vọng bao phủ trái tim ta: Thất Tinh Long Tuyền đã biến thành cây lau nhà từ lúc nào không hay!

Ai thay xà đổi cột cho ta thế hả?

Mặt Tang nhìn cây lau xà rồi nhếch miệng cười khẩy, cây lau nhà va vào tia sáng sắc lẹm trên tay hắn tức khắc tách làm hai nửa.

Giang thọt nói khẽ:

“Hắn là người nhà họ Tô, ngươi giữ hắn lại bên cạnh thì không thiệt đâu.”

Họ Tô thì giỏi lắm à? Hắn đến chém ta chứ có phải đến xin việc đâu, ta giữ hắn lại làm cái quái gì?

Đang nói chuyện, Mặt Tang lại giơ vũ khí lên chém ta, ta lảo đảo lùi về sau, ta nổi giận, Huyền Tố Xích rời tay, chặn lại tia sáng kia. Ngay từ đầu Mặt Tang không coi việc này ra gì, nhưng tà khí của Huyền Tố Xích bùng nổ, trên khuôn mặt lạnh tanh của hắn cuối cùng cũng xuất hiện một biểu cảm khác: Khó tin.

Tiếp theo hắn xoay người tách ra, dừng lại trước mặt cách ta vài bước:

“Ngươi là…”

Ta đâu có tâm trạng tự giới thiệu với một kẻ tự dưng xuất hiện thọc gậy bánh xe, ta quay đầu nhìn sang bên cạnh, cảm thấy chán nản, Giang thọt đã biến mất từ bao giờ.

Vừa rồi ông ta nói cái gì? Trên người ta có thứ gì đó có thể “xẻo” ra?

Chẳng lẽ…

Hiển nhiên Mặt Tang cũng đã nhận ra, hắn đuổi theo Giang thọt, nhưng không biết Giang thọt thọt thật hay giả vờ mà lần nào cũng chạy trốn rất nhanh.

Mặt Tang cất vũ khí đi, yên lặng nhìn ta, ta bị hắn nhìn chằm chằm đến mức dựng tóc gáy thì hắn mới mở miệng hỏi:

“Ngươi có quan hệ gì với Giang thọt?”

Ta sửng sốt, lửa giận chợt bùng lên:

“Ngươi hỏi ta thì ta còn phải hỏi ngươi đấy! Vừa rồi ngươi đòi đánh đòi giết, tốt nhất là có thể nói rõ lý do, nếu không nói ra được thì hôm nay ngươi đừng mơ rời đi!”

Ta hối hận vừa nãy nhắc nhở hắn, nên để hắn bị người ta lừa một vố mới phải.

Nếu không phải tên này đột nhiên đến phá đám thì sao Giang thọt chạy được chắc?

Mặt Tang đanh giọng:

“Ông ta là kẻ thù của ta, ta phải giết ông ta.”

Ta ngớ ra, kẻ thù?

Bỗng nhiên tiếng bước chân dồn dập vang lên, hóa ra Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà đã đuổi theo đến đây, họ nhìn Tô Tầm, cau mày hỏi:

“Giang thọt đâu?”

Nghe ta kể lại chuyện vừa xảy ra, Trình Tinh Hà tức giận, chỉ muốn xông lên xé xác Tô Tầm:

“Tên khốn nhà ngươi, ai bảo ngươi xen vào việc của người khác hả? Mãi mà ông đấy mới tìm được lão khọm đó, bị ngươi làm hỏng hết rồi…”

Mặt Tang nhanh chóng hất tay Trình Tinh Hà ra, lạnh lùng muốn ra tay với Trình Tinh Hà, bị Ách Ba Lan kéo lại:

“Ngươi động vào hắn thử xem!”

Nhưng cho dù Ách Ba Lan có sức lực thần kỳ thì Mặt Tang có thể nắm chặt tay Ách Ba Lan và hất hắn ra không chút do dự.

CMN? Tên mặt chết cha chết mẹ khỏe vậy sao?

Trình Tinh Hà nhìn hắn chăm chăm, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì:

“Ngươi...Họ Tô?”

Mặt Tang không lên tiếng, xem ra là ngầm thừa nhận.

Vừa rồi Giang thọt cũng nói hắn họ Tô, chẳng lẽ họ Tô cao cấp hơn người khác à?

Ngay lập tức Trình Tinh Hà tỏ ra kiêng dè, kéo Ách Ba Lan về phía ta rồi nói nhỏ:

“Thất Tinh, sao ngươi lại đắc tội người nhà này, họ còn khó chơi hơn mười hai Thiên cấp đấy!”

Ta phải thay đổi cái nhìn về Mặt Tang rồi đấy, bèn bảo Trình Tinh Hà mau giới thiệu cho ta biết.

Thì ra nhà họ Tô là một sự tồn tại đặc biệt trong giới phong thủy, họ phụ trách “Tàng”.

Ai cũng biết, phần lớn phong thủy dùng để phục vụ cho âm trạch, vương hầu, tướng lĩnh thời xưa coi lăng mộ như ngôi nhà của mình sau khi chết, tất nhiên sẽ chôn theo vô số vàng bạc châu báu, để đảm bảo mình có thể tiếp tục sống một cuộc sống xa hoa dưới suối vàng.

Vì thế nghề trộm mộ ra đời, đương nhiên các quý tộc không muốn mộ mình bị trộm mộ tìm được, nhưng phong thủy bảo địa trên đời này cũng chỉ có mấy chỗ như thế, nhất định sẽ có người phát hiện, mà nhà họ Tô là chuyên gia ở phương diện này: Lợi dụng trận pháp, che giấu huyệt mộ của quý tộc.

Nghe nói, trong giới phong thủy, nhà họ am hiểu các loại trận pháp trong Kỳ Môn Độn Giáp nhất. Nói thật ra, trận pháp có thể phát huy tác dụng ma đưa lối quỷ dẫn đường: Ngươi đi qua một ngôi mộ lớn, nhưng bởi vì trận pháp nên ngươi không thấy huyệt mộ, nó đã bị giấu đi như trúng thuật tàng hình vậy.

Ở các triều đại thời xưa, phương pháp giấu mộ của họ rất được trọng dụng. Bởi vì sợ có người đào trộm, phá hủy vận thế của long mạch thuộc về hoàng thất, họ sẽ được mời đến giúp giấu long mạch đi.

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc:

🎩CUỘC SỐNG ĐỈNH CẤP CỦA HỨA HÂM: Hài hước, đô thị, sảng văn… 🎩

Chương 801: Tìm Thất Tinh Long Tuyền

Mà nghề của người nhà họ Tô, giống như những người thợ xây dựng lăng mộ, khả năng cao đều sẽ bị diệt khẩu vì sợ họ tiết lộ bí mật.

Tất nhiên nhà họ Tô sẽ không ngậm bồ hòn làm ngọt, giá trị vũ lực được mài giũa nhiều năm nổi tiếng nhất trong giới phong thủy, người bình thường không địch lại họ. Hơn nữa, còn có một truyền thuyết về nhà họ Tô, hễ ai đắc tội nhà họ Tô thì từ nay về sau sẽ biến mất khỏi cõi đời, không ai tìm thấy họ nữa, nghe đồn họ bị người nhà họ Tô dùng trận pháp nhốt ở nơi nào đó, vĩnh viễn không thoát ra được.

Nghe có vẻ đáng sợ hơn cả chết.

Nói đến đây, Trình Tinh Hà nhìn Mặt Tang với vẻ mặt nửa tin nửa ngờ, lẩm bẩm:

“Nghe nói nhà họ Tô đã diệt vong rồi, không ngờ vẫn còn có hậu duệ, nếu không tận mắt thấy thì ta không tin đâu, đây là gấu trúc đấy…”

Bây giờ nghĩ lại, ta sực hiểu ra, hỏi ngay:

“Ngươi có thù oán gì với Giang thọt, có phải tứ tượng cục là “Tàng” của nhà họ Tô các ngươi không?”

Mặt Tang tuy vẫn trưng ra vẻ mặt không cảm xúc, nhưng tay hắn đã nắm chặt thành nắm đấm.

Hóa ra, năng lực của nhà họ Tô quá đáng sợ, bị giới phong thủy kiêng dè nên bị ngấm ngầm xa lánh, hợp lực tiêu diệt. Mặt Tang ẩn cư trong núi với ông nội từ nhỏ, không quan tâm đến thế sự, nhưng bỗng nhiên một ngày nọ Giang thọt tìm đến tận cửa, khăng khăng mời ông hắn giúp một việc.

Ông nội hắn tỏ ra hết sức căng thẳng, bảo Mặt Tăng đứng bên cạnh đừng nghe, còn mình thì trao đổi với Giang thọt, hắn tò mò nên đứng ngoài cửa sổ nghe lén, biết được Giang thọt bảo ông nội đi đến một chỗ, cởi bỏ trận pháp của “Tàng”, nếu thuận lợi thì sẽ nói vị trí huyệt Chân Long cho ông hắn biết.

Hắn không biết huyệt Chân Long là gì, nhưng hiển nhiên ông nội hắn cực kỳ coi trọng nó, ông cụ dặn hắn ở lại trông nhà còn ông lão thì xuống núi. Hắn cảm thấy đây không phải chuyện tốt, nên cầu xin ông mình đừng đi, chẳng phải nhà họ Tô đã rửa tay gác kiếm ở phương diện này rồi sao?

Nhưng ông nội nói, là vì ngươi, hắn không có cách nào khác, mỗi ngày chờ đợi, ai ngờ ông nội của hắn mãi không trở về.

Cho đến một ngày nọ, có mấy người cản thi bỗng nhiên đến, đưa thi thể của ông nội về cho hắn.

Hắn siết chặt nắm tay, một lúc lâu sau mới nói với giọng lạnh tanh:

“Ta muốn lão già họ Giang ấy đền mạng.”

Hóa ra là có chuyện như vậy, Giang thọt đúng là nghiệp chướng, vì thù oán cá nhân mà liên lụy biết bao nhiêu người rồi?

Ngẫm lại thấy cũng đúng, tứ tượng cục không thể bị tìm ra một cách dễ dàng được, bằng không sao có thể nguyên vẹn trong suốt nhiều năm qua.

Thanh Long cục là Giang thọt tìm được trước tiên, sau đó ta tình cờ rơi vào đó, Chu Tước cục cũng vậy, nơi đó đích xác có trận pháp rất mạnh, nếu không đi theo thi giải tiên thì vào rồi lại không ra được, những phiên sơn khách chết ở đó chính là tiền lệ.

Xem ra hai tượng cần tìm còn lại cũng có trận pháp “Tàng”, đúng là cần phải có Mặt Tang giúp một tay, thảo nào Giang thọt nói hắn hữu dụng.

Nhưng ta lại càng thêm khó hiểu, Giang thọ tốn công tốn sức tìm ta để nói câu đó là có ý gì, sao nghe giống như vì tốt cho ta vậy?

Cũng không giống lắm, hắn xoay ta như dế ấy.

Dù thế nào thì cẩn thận vẫn hơn, cuối cùng ta vẫn ghi nhớ câu nói của Giang thọt. Dù sao dạo này chuyện xui xẻo cứ ùn ùn kéo đến với ta.

Ta nhìn khuôn mặt tang thương của hậu duệ họ Tô:

“Trong khoảng thời gian này bọn ta cũng phải tìm Giang thọt, nếu ngươi bằng lòng thì có thể đi theo bọn ta.”

Mặt Tang không ngờ ta lại tỏ ra thân thiện như vậy, hắn cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Hắn chưa trả lời, ta bỗng hoàn hồn, lập tức nhìn về phía Trình Tinh Hà và Ách Ba:

“Đúng rồi, Thất Tinh Long Tuyền đâu?”

Câu hỏi của ta khiến Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà ngớ ra:

“Không phải ngươi đeo nó đi à?”

Đúng là ta đeo nó trên lưng, nhưng sau đó bị đánh tráo rồi! Ta vội hỏi, tên trọc đâu?

Ách Ba Lan nói với vẻ áy náy, hình như tên trộm trọc ấy biết súc sốt công, ta trói hắn lại rồi mà không biết từ lúc nào chỉ còn lại mỗi dây thừng.

Người Giang thọt tìm đến tất nhiên không phải người bình thường.

Chẳng lẽ tên trọc ấy nẫng mất của ta rồi?

Nhưng đột nhiên Trình Tinh Hà vỗ đùi cái đét:

“Đúng rồi, Thất Tinh, lúc ngươi đuổi theo Giang thọt, ta thấy Giang Cảnh có mặt trong đám đông, hình như đi ngang qua ngươi đấy!”

Ta thầm căng thẳng, chết tiệt, lẽ nào ta mải tập trung đuổi theo Giang thọt, cho Giang Cảnh có cơ hội thay xà đổi cột?

Hắn là Địa cấp bậc một, đúng là có năng lực làm như vậy.

Ta siết chặt nắm đấm, người nhà họ Giang khinh người quá đáng.

Ta xoay người đi vòng trở lại, Trình Tinh Hà lập tức đuổi theo:

“Thất Tinh, ngươi đi đâu?”

Ta nghiến răng, nói:

“Tìm Thất Tinh Long Tuyền về.”

Chương 802: Bí Mật

Trình Tinh Hà nhanh chóng giữ ta lại:

"Thất Tinh, bình thường ngươi khôn khéo lắm mà, sao hôm nay lỗ mãng quá vậy, ngươi không nghĩ tại sao Giang Cảnh lại trộm Thất Tinh Long Tuyền à?"

Lời hắn nói như một chậu nước lạnh giội lên đầu ta, khiến ta tỉnh táo lại ngay lập tức.

Trước đó Giang thọt cũng đã nói có người muốn hại ta, mà Giang Thần và Giang Cảnh từ trước đến nay ngứa mắt ta, chẳng lẽ là họ?

Nếu người Giang thọt nhắc đến đúng là họ, Thất Tinh Long Tuyền nhận chủ, ngoại trừ thợ thủ công là Cố thọt, người khác muốn rút kiếm ra khỏi vỏ thì không thể rút ra được hoặc sẽ bị tà khí bật ngược gây thương tổn, lấy nó đi cũng chỉ có thể bày trong nhà như chủ thầu trộm kiếm, hơn nữa còn có khả năng rước họa vào thân.

Giang Thần và Giang Cảnh biết điều này, có một lý do để họ trộm Thất Tinh Long Tuyền, đó là muốn dùng Thất Tinh Long Tuyền làm mồi dụ ta đến chỗ họ.

Trình Tinh Hà nhìn vẻ mặt của ta, biết ta đã suy nghĩ rõ ràng, hắn thở phào một hơi:

"Ta biết ngươi nhạy bén mà, không cần cảm ơn, ta cũng biết vì sao ngươi sốt ruột, hết vợ ngươi lại đến Thất Tinh Long Tuyền, bản thân ngươi cũng suýt bị Giang Thần hại, bao nhiêu thù oán với nhà họ Giang mà ngươi vẫn có thể giấu tài, đấy là đại trí tuệ, như thế không dễ dàng gì rồi, thỉnh thoảng xúc động một lần cũng là bình thường, người chứ không phải thánh hiền, không xúc động lần nào thì chỉ có người chết thôi.”

Ta chợt cảm động, thật tuyệt vời khi có bạn bè cạnh.

Ách Ba Lan đang nhìn chằm chằm vào Mặt Tang với vẻ mặt thù địch, nghe Trình Tinh Hà nói thế thì cũng gật đầu:

“Ca, Trình đần nói đúng đấy.”

Trình Tinh Hà nổi giận, vỗ đầu Ách Ba Lan bốp một cái:

“Ngươi mà cũng dám gọi ta như thế à?”

“Hoắc Hương tỷ gọi được, vì sao ta không thể?”

“Ta thấy ngươi ngứa đòn quá rồi đấy!”

Lúc này Mặt Tang lặng lẽ quay đầu trở về theo lối cũ.

Ta suy nghĩ, nếu thật sự phải phá hai cục còn lại thì ta còn phải dựa vào hắn, thế là ta vội vàng đuổi theo, hỏi hắn đi đâu?

Hắn ngoảnh lại nhìn ta, khuôn mặt không chút biểu cảm:

“Ta hành động một mình quen rồi, không muốn có đồng đội, nếu ngươi có tin tức về Giang thọt thì đến ngôi nhà thứ hai đếm ngược từ cuối phố Dương Liễu Chi tìm ta, nếu ta có tin tức thì cũng sẽ cho ngươi biết, coi như để bồi thường vì ta làm Giang thọt chạy thoát.”

Mặt Tang trông như cái xác không hồn, thế mà biết cách đối nhân xử thế phết.

“Với cả.”

Hắn bồi thêm một câu:

“Ta tên là Tô Tầm.”

Ta cũng tự giới thiệu, đang định nói địa chỉ nhà mình cho hắn biết thì hắn xua tay, ý bảo hắn có thể tìm được.

Lạ thật, hắn tìm được bằng cách nào? Google Maps à?

Hắn xoay người đi, rồi biến mất trong ngõ hẹp tối tăm, ta nhìn hắn lấy một món đồ vuông vức từ phần eo ra, giống như đang nghe động tĩnh bên trong.

Giới phong thủy truyền thống đều có tuyệt kỹ độc môn riêng, có lẽ chiếc hộp ấy cũng là bảo vật nào đó.

Đột nhiên, Trình Tinh Hà khoác vai ta, bắt đầu hát:

“Hôm nay vui vẻ, chén xiên nướng? Không vui ăn tôm hùm đất? Không vui cũng không buồn, vậy cho một nồi lẩu siêu cay!”

Ta biết, hắn lo hôm nay ta chịu uất ức, muốn dời lực chú ý của ta đi, thế là giả vờ cười đùa vô tâm.

Nhưng ta đã có suy tính của mình, đâu phải ta chưa bị người khác ức hiếp bao giờ.

Làm người phải chí chí hướng, Chân Long chuyển thế…Vốn dĩ ta không có hứng thú vì với chuyện này, nhưng người ta đã ép đến tận cửa nhà, tượng đất cũng biết giận. Hơn nữa, cho dù biết là mồi nhử thì ta cũng phải lấy lại Thất Tinh Long Tuyền.

Đương nhiên, xả giận và để cho người ta bắt nạt là hai việc khác nhau, ta cần phải lên kế hoạch cẩn thận.

Trình Tinh Hà nhảy nhót tưng bừng trong quỷ thị, hình như bán được nhiều thứ tốt, Ách Ba Lan khó hiểu:

“Ngươi không cần những thứ đó à?”

Trình Tinh Hà xua tay:

“Sống không có được, chết cũng không thể mang theo, không quan trọng bằng tiền.”

Ta nhận ra, dường như hắn đang gượng cười, sợ rằng đến ngày phải chết, đồ vật thành ra lãng phí, bây giờ tích góp tiền thì còn có thể chuyển cho núi Khoát Chủy.

Hiện tại càng ngày càng gần thời hạn hai mươi tư tuổi của hắn, nhưng mật quyển của tứ tượng cục vẫn không rõ tung tích.

Ta suy nghĩ, vừa rồi Giang thọt tốn công tốn sức tìm ta có lẽ không chỉ để nhắc nhở, mà quan trọng hơn, dường như ông ta muốn giới thiệu Mặt Tang cho ta.

Ông ta vẫn còn muốn lợi dụng ta để phá tứ tượng cục.

Nhưng nếu Giang thọt muốn phá tứ tượng cục thì vì sao phải cướp đi mật quyển của bọn ta? Còn nói là thời cơ chưa tới...Không biết lão già đó định làm gì.

Hơn nữa, huyệt Chân Long...Theo những gì Tô Tầm nói, ông cụ nhà họ cũng hy vọng có thể đi vào đó, giống như ông lão nhà họ Lan, chắc chắn huyệt Chân Long không chỉ đơn giản là long mạch, mà nó còn cất giấu bí mật nào đó.

Chương 803: Cô Dâu Bất Ổn

Về đến cửa hàng, vừa bước vào cửa, ta ngạc nhiên vì Hòa Thường đến.

Sau khi trải qua mấy phen thăng trầm trong cuộc đời, bây giờ Hòa Thượng trông đứng đắn hơn hẳn, đồng phục giao hàng màu vàng nay đã đổi thành âu phục đặt may, có thể nói là phong độ ngời ngời.

Hắn trông thấy ta thì vô cùng vui vẻ, ôm vai bá cổ ta:

“Cuối cùng ngươi cũng về rồi, ta được như ngày hôm nay là nhờ có ngươi!”

Quả nhiên, Hòa Thượng chuyển ra khỏi linh cốt tháp, hợp tác đầu tư với Giang tổng, bắt kịp sự biến động của thị trường tài chính, trở lại thời kỳ đỉnh cao:

“Trước kia đi học ghét ngươi lắm, nào biết ngươi là quý nhân của đời ta.”

Ta khoát tay nói quý nhân thì không dám nhận, ngươi bận rộn cả ngày mà vẫn đích thân tới đây, chắc chắn là có chuyện, mau nói đi, ta không làm trễ nài việc kinh doanh mấy chục triệu một phút của ngươi.

Hòa Thượng sửng sốt, hắn gãi cái đầu cạo nhẵn nhụi của mình:

“CMN, chuyện gì cũng không giấu được ngươi, là Giang tổng có việc, nhưng không thoát thân được, cảm thấy gọi điện thoại không đủ trang trọng nên nhờ ta đến mời ngươi.”

Ta thấy được rồi hồng quang trên cung Thiên Di của hắn, hắn đến vì chuyện làm ăn.

Nói rồi Hòa Thượng lấy một tấm thiệp mời màu đỏ ra, giơ bằng cả hai tay:

“Ngươi đi đi này, có thể ngồi mâm trên.”

Ta giật mình:

“Giang tổng kết hôn à? Ai may mắn thế?”

Không đúng, theo cung Phu Thê của Giang tổng, rõ ràng trong khoảng thời gian này nàng không có đào hoa chính duyên, chẳng lẽ ta nhìn nhầm?

Hòa Thượng xua tay:

“Không, không, không, không phải Giang tổng, mà là con trai của Giang tổng, Giang Dương.”

À, ta nhớ ra rồi, chẳng phải là đứa cháu ngoại hờ của ta đấy sao?

Lần trước hắn biến thành công tử bụng bự mà, khỏi nhanh thế cơ à?

Hòa Thượng lập tức nói cho ta biết, dạo trước Giang Dương còn bị bệnh nặng, nghe nói chỉ có thể nằm trên giường, nhưng mà thần kỳ là mới đây hắn có bạn gái, tình yêu có thể chiến thắng hết thảy, hắn khỏi bệnh rồi!

Mà bạn gái của hắn cố gắng rất nhiều vì sức khỏe của bạn trai, hiện giờ hai người họ lên kế hoạch chuẩn bị kết hôn! Thuận tiên xung hỉ cho Giang Dương.

Vậy mà cũng được à? Có phần kỳ lạ, theo lý mà nói nghiệp chướng của cháu ngoại hờ nhiều lắm, sao lại trả hết nợ nhanh như vậy? Thế thì cần bao nhiêu công đức cho vừa?

Hòa Thượng nói tiếp, cháu ngoại trai kết hôn, vị trí của cậu lớn nhất, Giang tổng bảo ta mời ngươi đến nhà họ Giang tham gia tiệc cưới, đưa chậu châu báu.

Đưa "chậu châu báu" là tập tục ở khu vực bọn ta, cháu ngoại trai kết hôn thì cậu là khách quý, phải cầm một cái chậu đựng đầy quýt đưa cho người cháu với ngụ ý đưa tiền tài, như một lời chúc phúc tốt đẹp cho đối phương.

Trình Tinh Hà cũng nghe thấy:

"Đám cưới tổ chức ở đâu?"

Hòa Thượng và Giang tổng hợp tác được một thời gian dài nên biết rõ về gia đình Giang tổng:

"Nhà họ Giang là gia tộc bảo thủ, tuy ba chi phát triển riêng nhưng hễ có ma chay hiếu hỉ thì vẫn phải tổ chức ở nhà cũ, cả ba chi đều đến đông đủ, sẽ náo nhiệt lắm đây."

Giang Dương có thể diện thật. Một ý nghĩ bỗng nảy ra trong đầu ta, nói vậy tức là Giang Thần, Giang Cảnh cũng sẽ đến?

Hòa Thượng lại nói tiếp:

"Mà năm nay nhà cũ còn xảy ra một việc rất kỳ quái, cây phong thủy của nhà họ đột ngột chết héo, có người nói là điềm xấu, sợ năm nay nhà họ xảy ra chuyện, cho nên lo liệu đám cưới này ổn thỏa thì chưa biết chừng có thể cuốn tai họa đi."

Trình Tinh Hà hơi lo lắng, hắn lẩm bẩm, kết hôn còn cuốn cái gì, thế có mà lợi hại hơn bồn cầu.

Ta biết hắn sợ đó là hồng môn yến.

Xung hỉ là tục lệ của thế hệ trước, về phần ý nghĩa, nếu trong nhà xảy ra chuyện không may, nhất định là do âm khí nặng, họ hàng thân thích mặc đồ đỏ nổ pháo, mang không khí vui mừng vào nhà, vận rủi sợ hãi, sẽ bị đuổi ra ngoài, đây là nguồn gốc của xung hỉ.

Ta gật đầu đồng ý:

“Yên tâm, ta nhất định sẽ tham gia.”

Chuyện của Hòa Thượng xong xuôi, ta lập tức vui vẻ trở về, trước khi đi còn liếc nhìn cánh cửa đối diện, nhíu mày.

Đối diện cửa là tiệm quần áo, lúc này đã trống, ta hỏi hắn xem cái gì?

Hắn phục hồi tinh thần và lắc đầu, nói là có thể nhìn nhầm, làm sao nàng có thể ở đây.

Nàng?

Ta chưa kịp hỏi thêm, Hòa Thượng đã xua tay và nói rằng có một cuộc họp gấp, bảo ngày mai ta đến nhà cũ của Giang gia sớm chút, nói xong thì rời đi như thể lửa đốt tới mông.

Thiệp mời khá đầy đủ, Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương đều có phần, Bạch Hoắc Hương nhìn chằm chằm vào thiệp mời, lộ ra chút nghi ngờ.

Trình Tinh Hà đã nhận ra:

"Chánh Khí Thủy, có phải người nhìn thấy người ta kết hôn nên ghen tị không? Nếu không sợ làm góa phụ, ta có thể làm việc thiện như Lôi Phong, đi lãnh giấy chứng nhận với ngươi, hoàn thành mong ươcs của ngươi."

Bạch Hoắc Hương giơ tay định rải thuốc lên người Trình Tinh Hà, nhưng Trình Tinh Hà đã ôm đầu tránh đi.

Bạch Hoắc Hương nhìn tôi và nói:

"Cô dâu này có điều gì đó không."

Ta hỏi nàng có ý gì?

Chương 804: Người Có Tiền

Bạch Hoắc Hương trả lời:

“Lần trước ta đã xem qua vết thương của Đại Đỗ công tử kia, năm nay không thể đứng lên, sao có thể vô duyên vô cớ khỏi được? Cô dâu kia đúng là có bản lĩnh, vậy chắc chắc không phải người bình thường.”

Ách Ba Lan hỏi:

"Tỷ, chẳng lẽ cô dâu cũng giống như ngươi, cũng là qua đầu hổ xanh?"

Bạch Hoắc Hương lắc đầu:

"Ta là cô gái duy nhất trong qua đầu hổ xanh, trừ khi ..."

Nói đến đây, hình như nàng nhớ tới cái gì, sắc mặt không tốt:

"Chẳng lẽ…"

Chẳng lẽ gì?

Bạch Hoắc Hương lắc đầu, nói rằng có lẽ nàng đã suy nghĩ nhiều, loại người đó đã nhiều năm không xuất hiện, ngày mai đi xem lại rồi nói sau.

Lại nói, từ khi Tư Tương Cục bị phá vỡ, Yếm Thắng Môn, Tô gia và một số quần thể lẽ ra đã biến mất đã xuất hiện trở lại, chẳng lẽ Bạch Hoắc Hương đang lo lắng về loại người như vậy ư?

Tương Tư Cục vỡ thiên hạ loạn, đây đúng là không sai một chút nào.

Ta phải nhanh chóng nâng công đức lên địa cấp...luôn có cảm giác sau biển êm sóng lặng là bão lớn sắp ập đến.

Còn nữa...Ta nhìn về phía tam cữu mỗ gia, nói đến thì gần đây Mã Nguyên Thu không xuất hiện, chẳng lẽ giữa hắn và Giang Thần đã xảy ra chuyện gì, hay là hắn lại đang bận kìm hãm một âm mưu nào đó?

Cũng không biết Xích Linh kia như thế nào.

Ngày hôm sau Trình Tinh Hà lái xe đưa chúng ta đến nhà cũ của Giang gia, không ngờ mới rời đi không bao lâu mà lại tới rồi.

Giang gia hưng thịnh, nhiều con cháu, tổng cộng có ba gian phòng, gian phòng lớn là của người què họ Giang và lão Giang Thập Nhị Thiên Cấp, đều là người tài năng xuất chúng trong giới phong thủy. Căn phòng thứ hai là của gia đình Giang tổng Giang Nguyệt Thiền, giàu đến mức eo quấn bạc triệu. Căn phòng thứ ba là gia đình của Giang Thần, cũng là gia đình có tiền đồ nhất, điềm lành đang đến.

Thế trận lần này cũng khác khi họ sửa từ đường lần trước là mấy, bên ngoài đậu đủ loại mẫu mã xe mà ở đường không thể nhìn thấy. Hơn nữa lần trước khi sửa sang từ đường, phần lớn là người lớn tuổi đến, lần này là hỉ sự, thế hệ trẻ cũng đến, có rất nhiều gương mặt mới.

Một chiếc Cherokee vừa đỗ xong, một thanh niên mặc tây trang đeo thẻ nhiệm vụ đi tới, lo lắng hỏi:

"Sao bây giờ các ngươi mới đến, chờ các ngươi đến bực rồi!"

Chờ chúng ta? Chẳng lẽ không có người làm cậu này thì không thể thành hôn được à?

Ách Ba Lan đang xách quyết, Trình Tinh Hà đang cầm chậu, Bạch Hoắc Hương xách váy xuống xe, nhân viên nhìn chúng tôi và lẩm bẩm:

"Có chuyện gì với các ngươi vậy, ăn mặc đẹp như thế."

Ách ba Lan không vui khi nghe thấy:

"Các ngươi mời chúng ta tới đây, còn chưa kịp trang điểm..."

Trình Tinh Hà và ta chạm mắt nhau và biết chuyện gì đang xảy ra.

Quả nhiên, người đàn ông đeo thẻ chỉ vào một đống rương giữ ấm lớn và nói với chúng ta:

"Mau đi thôi, chuyển những thùng này đến đại sảnh, tan chậm thì các ngươi chịu trách nhiệm không nổi đâu."

Vừa đi vừa lắc đầu lẩm bẩm:

“Sinh viên đại học bây giờ đúng là không đáng tin, nói không đến là không đến, đến cứu vãn hiện trường cũng đực mặt ra...chờ sét đánh hả? Chuyển đi chứ!"

Thấy chúng ta không lái xe sang nên nghĩ chúng ta là người làm công tạm thời.

Trình Tinh Hà vừa định nói thì ta lắc đầu, ý là ta muốn vào trong nhìn một chút - lần trước mới nghe Giang tổng nói vốn dĩ lão Giang, người không bao giờ tiếp người ngoài đó, sống trong đại trạch.

Nói là đóng cửa không tiếp khách, nhưng nếu có thể gặp mặt một lần, nói không chừng có thể tìm ra một số manh mối về người què họ Giang và Tư Tương Cục. Làm người vận chuyển đồ để đi vào, đúng là một cơ hội tốt, nếu không chúng ta chỉ có thể vào lễ đường, khi nào mới có thể vào nội viện?

Trình Tinh Hà hiểu ra, bảo Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương đợi bên ngoài, hắn theo tôi vào trong để xem địa hình.

Trên tay người đeo thẻ công tác không cầm bất cứ thứ gì, đỏm dáng đi về phía trước, nhưng miệng cũng không nhàn rỗi, bảo chúng ta nhanh lên.

Đại trạch nhà họ Giang này rắc rối phức tạp, ngoại trừ tiền sảnh nơi diễn ra Thanh Nang đại hội và sân hoa quế nhỏ thì ta chưa từng đặt chân đến, bây giờ mới có cơ hội xem một chút. Phong cách bên trong tinh tế và lộn xộn, ngay cả cửa sổ gỗ, vòng cửa đều được chạm khắc tinh xảo, nếu được đặt trong tiệm đồ cổ thì có thể coi như bảo vật của cửa hàng, không hổ danh là đại hộ ngày xưa.

Người đeo thẻ công tác vừa đi, vừa bảo mấy tên quỷ nghèo như chúng ta cẩn thận một chút, đừng làm rơi đồ vật bên trong, nếu không sẽ phải bồi thường, làm bẩn sàn nhà và đồ đạc thì có bán tim bán phổi cũng không đền nổi.

Trình Tinh Hà không thể chịu đựng được nữa:

"Ca, xem ra ngươi rất có tiền?"

Người đeo thẻ công tác sửng sốt, lạnh lùng nói:

"Ngươi nói xem? Giang gia có nuôi một con chó cũng đáng giá hơn mấy tên mọt sách các ngươi. Các ngươi đừng nghĩ thi đỗ đại học là tốt rồi, không phỉ vẫn đến đây bán sức à? Đọc sách đến ngu người rồi."

Chương 805: Nhân Duyên Ngàn Dặm

Người càng không có học thức thì càng coi thường tri thức, nếu không thì làm sao che đậy được sự dốt nát của mình.

Nhưng ta cũng nhìn ra được, cung Thiên Di của người này đã tối, chỉ sợ sự nghiệp đáng tự hào này sẽ gặp phải Waterloo.

Trình Tinh Hà cũng nhìn ra, lẩm bẩm niềm vui của con châu chấu nhảy sau thu.

Hành lang bên trong hình chữ "hồi", bao quanh các gian phòng lớn nhỏ, đối với những người lần đầu tiên đến, có thang tường hoa che chắn, thực tế rất dễ đi lạc, nhưng ta là người trong giới phong thủy nên nhớ đường không khó.

Thấy đi qua một hành lang bằng hoa cúc vàng hộc mộc, người đàn ông đeo thẻ công tác kéo chúng ta lại và chặn chúng ta lại như lâm đại địch:

"Mù à? Không được vào đây."

Ta hỏi tại sao?

Người đàn ông sốt ruột nói:

"Nào có tại sao, đó là quy tắc - thậm chí ta cũng không biết tại sao, còn đến lượt các ngươi ư."

Nhìn kỹ một chút, hành lang này dẫn đến một sân nhỏ, sàn nhà và lan can tương đối trơn bóng...điều này khác với việc tạm thời tu sửa, chứng tỏ nơi này đã có người ở từ lâu.

Hơn nữa, có một mùi hương trong ngọt có đắng phảng phất trong không khí - ta đã tiếp xúc với Bạch Hoắc Hương rất lâu nên đã quen với nó, nó có mùi như thuốc bắc.

Không chỉ vậy - dường như có một bầu không khí rất kỳ lạ trong hành lang nhỏ này, điều mà ta chưa từng thấy trước đây.

Và...ta có một cảm giác kỳ lạ, như thể có một tầm mắt đang nhìn ta từ căn phòng.

Tầm mắt đó khiến gáy ta căng ra, ta quay đầu lại nhưng chẳng thấy gì.

Đi một vòng nữa, ta đến nhà bếp phía sau.

Người đàn ông đeo thẻ công tác ra lệnh cho chúng ta dỡ hàng với vẻ mặt chán ghét, lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên:

"Bắc Đẩu, ngươi tới rồi ư?"

Ta quay đầu lại, là Giang tổng.

Giang tổng thường mặc tây trang, đều là kiểu nữ chuyên nghiệp, nhưng hôm nay trong đám cưới của con trai thì lại mặc một chiếc xường xám khổng tước màu đỏ sẫm với đường xẻ cao, càng làm nổi bật dáng người xuất chúng và khí chất phi thường.

Người nhân viên kia không biết Giang tổng đang nói cái gì, còn tưởng rằng đang nói với mình, vội vàng nói:

"Giang tổng, ta, ta vinh hạnh..."

Nhưng thậm chí Giang tổng còn không nhìn hắn mà nhìn đống hàng hóa mà chúng ta chuyển đến, cau mày:

"Chuyện là thế nào?"

Ta đặt mọi thứ xuống:

"Không có việc gì, hình như phòng bếp có việc bận, ta giúp một tay."

Người nhân viên thấy ta và Giang tổng quen biết, suýt chút nữa thì há hốc mồm:

"Ngươi là..."

"Trong nhà nhiều người như vậy, còn cần khách quý giúp à?"

Giọng Giang tổng trầm xuống, nhìn người nhân viên kia:

“Là ngươi bảo em trai ta xách đồ cho ngươi à?”

Người nhân viên lập tức ngẩn ra:

"Không, ta chỉ là..."

Lúc này, một người từ trong bếp chạy ra hỏi:

“Ca, đám sinh viên đại học vừa học vừa làm kia nói đợi ở cửa đã lâu, sao ngươi chưa đón?”

Nhân viên đó hoàn toàn hóa đá:

"Ta…ta không biết..."

Trình Tinh Hà đặt đồ xuống, cười nói:

"Chó của Giang gia đáng giá hơn những người bên ngoài chúng ta, làm chút việc là vinh dự của chúng ta."

Nhân viên kia muốn nói, nhưng môi bất giác run lên:

"Ta không có, ta không có..."

Giang tổng nghe thấy vậy thì sắc mặt càng khó coi hơn, nhưng dù sao đây cũng là tiệc cưới, nàng vì điềm lành mà không thể nổi giận ngay tại chỗ, nhưng nhìn vào cung Thiên Di của nhân viên, có vẻ như sắp mất việc.

Giang tổng kéo chúng ta vào trong lễ đường, nói với chúng ta đừng nóng giận, một số nhân viên dưới quyền ỷ thế hiếp người, nên bị kỷ luật.

Diêm vương dễ gặp, tiểu quỷ mới khó, chân lý xưa nay chẳng phải là như vậy sao?

Khi nhìn vào sảnh, ta sửng sốt trong giây lát...Giang gia có thể diện như vậy, thực sự có rất nhiều khách ở đây, họ là những tên tuổi lớn chỉ có thể nhìn thấy trên TV!

Trình Tinh Hà đập vai ta:

"Giang gia này không hổ là quen biết mọi ngành mọi nghề, ngươi xem."

Một hàng tân khách kia là thuộc về nhà lớn, một nửa là người trong giới phong thủy, Hàn Đống Lương, và thậm chí cả Để Hồng Nhãn cũng đích thân đến, không nhỏ hơn Thanh Nang hội nghị là nhiêu.

Trình Tinh Hà không khỏi thở dài:

"Sao không nói đầu thai là nghề kỹ thuật, người so người chết! Ta muốn xem cô dâu nào may mắn như vậy."

Kết hôn với Đại Đỗ công tử đó có phải là một điều may mắn hay không.

Giang tổng nghe vậy cũng rất vui mừng, chỉ vào một nơi và nói:

“Các ngươi xem, đó là cô dâu của con trai tôi...Ta sớm đã muốn đưa nàng tới làm quen các ngươi, nhưng lần nào ngươi cũng không có ở đây, mau đi giúp tỷ xem, cô gái này sinh con dưỡng cái sẽ ra sao?”

Ta nhìn qua và thấy cô dâu rất xinh đẹp.

Lạ thật, sao mà quen thế?

Nhưng nhìn kỹ lại, đây quả thực là lần đầu tiên ta thấy cô dâu này.

Theo lý thì với kỹ năng chuyên nghiệp của mình, dù là với người gặp một lần không quên nhưng đây là tình huống gì.

Ta không thể không hỏi Giang tổng, Đại Đỗ công tử đã gặp cô dâu này ở đâu?

Giang tổng trả lời rằng nàng cũng không biết, có thể ở trên Internet.

Má? Nhân duyên ngàn dặm qua mạng?

Chương 806: Như Ý

Người ta nói rằng trước tình yêu sét đánh với Đại Đỗ công tử, cố gắng theo đuổi, nhưng ban đầu nàng có chút lùi bước, nói rằng nếu có thể đứng lên, ta sẽ đồng ý với ngươi.

Không ngờ, Đại Đỗ công tử đã thực sự đạt đến giới hạn của con người - hắn thực sự đã đứng lên được.

Thấy bên nữ đồng ý, Đại Đỗ công tử sợ cô gái hối hận nên tính chuyện cưới xin, ôm người đẹp về.

Nhưng Giang tổng cảm thấy có gì đó không ổn...Giang gia là một gia đình lớn, không có đúng sai trong hôn nhân, nhưng người con trai một mực khẳng định mình đứng lên được là vì người con gái đó, có ơn với mình! Nếu không có cưới thì sẽ bỏ nhà ra đi.”

Bốn chữ bỏ nhà ra đi giống như khuôn vàng thước ngọc, Giang tổng chỉ có một con trai nên đành phải đồng ý.

Đến bây giờ, nàng chỉ biết trong nhà cô dâu không còn ai, hôn lễ chỉ có thể do Giang gia lo liệu, nàng không biết nhiều về những thứ khác, nhưng cô dâu đã vô tình nói một câu với giọng Tây Xuyên, như thể được sinh ra ở Tây Xuyên.

Tây Xuyên...đó là một nơi khá bí ẩn.

Ta càng ngày càng tò mò, không ai nhảy ra từ khe đá cả, nàng đến từ đâu?

"Khục khụ..."

Lúc này, giọng nói của Bạch Hoắc Hương đột nhiên vang lên sau lưng ta:

"Có phải thấy người đẹp là lập tức có cảm giác quen thuộc không?"

Ta muốn gật đầu theo bản năng, nhưng ngay lập tức phản ứng lại và lắc đầu nguầy nguậy:

"Không không."

Bạch Hoắc Hương cười như không cười nhìn cô dâu, nhưng có một chút thay đổi trong ánh mắt - còn nói ta ư, nàng mới giống như quen biết người đẹp đó!

Giang tổng không biết chúng ta đang nghĩ gì, cười nói:

“Bắc Đẩu, khi nào mới có chuyện vui của người và Bạch bác sĩ này? Đến lúc đó chị người sẽ đưa cho ngươi một phong bao lì xì lớn, nhưng phải nhanh lên, đừng để chị đổi ý”.

Bạch Hoắc Hương không nói lời nào, nhưng tai nàng đỏ bừng, dường như nàng nhìn lén ta.

Ta xua tay:

"Giang tổng nói đùa, ta và Bạch Hoắc Hương là tình anh em thiết huyết."

Nụ cười của Bạch Hoắc Hương đông cứng trên khóe miệng, ánh mắt của nàng lập tức trở nên lạnh như máu, và Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đột nhiên lộ ra vẻ mặt đại nạn, vẻ mặt để cho ta tự cầu xin phù hộ.

Giang tổng luôn là một người thông minh, nói không hiểu phong tình cũng tốt - một người đàn ông như vậy sẽ làm chuyện linh tinh.

Dường như Bạch Hoắc Hương thích nghe câu nói này, lúc này đôi mắt của ong sát thủ dịu đi một chút.

Ngồi vào chỗ và tình cờ là nó được sắp xếp gần Giang Cảnh.

Giang Cảnh dựa vào ghế, hai chân vắt chéo, trông đầy khí thế.thế.. Loại Những đứa trẻ xuất thân từ nhà giàu có luôn có một loại tự tin rất đặc biệt, rất khác với những đứa trẻ xuất thân chân đất như chúng ta.

Ta liếc qua, Thất Tinh Long Tuyền không ở trên người hắn.

Và hắn nhận ra rằng ta đang nhìn hắn, nở một nụ cười chế nhạo:

"Quả nhiên là chó mèo, nơi nào có cơm sẽ vẫy đuôi đến."

Cheng Xihe không thấy Giang Thần:

"Ngươi không cần nói cho chúng ta biết bụng dạ của mình, chủ nhân của ngươi không có ở đây, có vẫy đuôi thì hắn cũng không thấy."

Sắc mặt Giang Cảnh đột nhiên thay đổi:

"Ngươi..."

Cheng Xihe mỉm cười:

"Nếu ngươi thực sự muốn đối nghịch với chúng ta, ta sẽ dạy cho ngươi một cách."

Giang Cảnh không thể tin vào tai mình:

"Ý ngươi là gì?"

"Cắt tóc vào tháng giêng."

Giang Cảnh cùng thế hệ với Đại Đỗ công tử, đều gọi Jiang Chen là chú, vì vậy theo lí thuyết hắn phải gọi chúng ta là cậu.

Trên trán Giang Cảnh nổi lên gân xanh, nhưng Giang tổng vừa vặn chào hỏi Giang Cảnh và nhờ hắn chăm sóc tốt cho các cậu của mình.

Giang Cảnh không còn cách nào khác ngoài việc cắn răng im lặng...đại gia tộc rất coi trọng loại nề nếp lâu năm này.

Đều trách ngươi không có mắt nhìn, nhất định phải tìm Trình Tinh Hà để nói đểu, rồi có nói nổi không? Uổng công thành trò cười.

Lúc này Bạch Hoắc Hương cũng ngồi xuống, khuôn mặt của Giang Cảnh hơi đỏ lên, mặc dù hắn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng hắn đã điều chỉnh tư thế ngồi cho đoan chính hơn, đôi mắt hắn không nhìn thẳng mà trộm liếc Bạch Hoắc Hương.

Rụt rè không nói, nhớ ăn không nhớ đánh, quên lần trước là ai khiến người biến thành con tôm chín.

Loại người này cũng có thể được địa cấp nhất phẩm, nhất định là có tiền có thể khiến quỷ thôi ma mua được công đức.

Mấy ngày nay làm Thất Tinh Long Tuyền phải chịu ấm ức rồi.

Lúc này, bên ngoài bắt đầu đưa quà tân hôn, xem tình hình...khá lắm, giống như phòng đấu giá, đồ sứ từ thời nhà Tống và đồ đồng từ thời Chiến Quốc tùy tiện nhìn thôi cũng biết là vô giá, quà của nhà giàu cũng giống như tặng một rổ trứng và một bó hành ở huyện chúng ta.

"Chính Nhất Đạo Hàn Đống Lương đại sư tặng một cặp Như ý từ thời nhà Thanh, chúc các ngươi vạn sự như ý!"

Một đôi Như ý của triều đại nhà Thanh được đưa lên, rực rỡ.

Chương 807: Tài Vận Đến Rồi

"Để gia Để Phong Tranh đại sư tặng một cây san hô huyết bồ câu!"

Huyết san hổ đó rất sáng...ta đã thấy một phần nhỏ trong tiệm đồ cổ, thế nước kém hơn nhiều so với cái này nhưng chủ cửa tiệm đồ cổ cũng bảo vệ nó như một vật báu, một cái hoàn chỉnh như vậy đáng giá bao nhiêu đây?

Không ngờ Để Hồng Nhãn nhìn keo kiệt như vậy, lần trước hợp tác với Giang tổng không thành công mà lần này lại ra tay hào phóng như vậy?

Lúc này ta còn nhìn Để Hồng Nhãn, an toàn ngồi trên ghế VIP trong phòng lớn, từ khuôn mặt của hắn có thể thấy đường đen của cung tài bạch, dẫn thẳng đến cung Thiên Di, hắn đang tiêu tiền vì sự nghiệp của mình.

Muốn tặng một món quà hào phóng để đoạt lại công việc kinh doanh của Giang tổng từ tay ta.

Thật đáng tiếc, xem ra cây san hô này hình như là mua giày tặng dây giày - vô dụng.

Và lúc này, đã đến lúc cậu tặng chậu châu báu rồi, ta vội bảo Trình Tinh Hà mang đồ ra - quýt và chậu, hắn tự xung phong đi mua.

Kết quả là khi ta nhìn vào cái chậu, ta đã tức giận đến mức suýt nữa ngã xuống đất...Chết tiệt, đó là một cái chậu inox từ việc bán điện thoại di động bị hỏng, và một hộp quýt giật được từ cây quýt chiêu tài trong tiệm đồ cổ, chẳng lớn hơn quả táo tàu là bao.

Hắn còn nở một nụ cười rất tự tin với ta, ý là hắn đưa thứ này rất rộng rãi sáng sủa.

Sự keo kiệt của người, cũng đuổi kịp La mập mạp rồi.

Khi Giang Cảnh liếc nhìn chiếc chậu inox, hắn đã sửng sốt, khi những vị khách khác thấy nó, vẻ mặt của họ như đông cứng lại:

"Cái này có thể gọi là chậu châu báu sao?"

"Có lẽ...có ý nghĩa đặc biệt?"

Điều này thực sự không có.

Để công bằng, Giang Thần là cậu ruột, cũng tặng một món chậu châu báu...đó là một chiếc chậu được chạm khắc từ một khối ngọc lục bảo, phía trên có những bông hoa nổi, bên trong chứa rất nhiều quýt vàng ròng.

Ra tay thực sự tàn nhẫn.

Khóe miệng ta giật giật...đây mới là so sánh với người khác thì tức chết ta.

Giang Cảnh phản ứng, lúc này mới nói:

"Của ngươi mà là chậu châu báu ư? Chắc là chậu rửa chân chứ?"

Tiếng nói này khiến nhiều người phá lên cười:

"Đây là em kết nghĩa của Nguyệt Thiên, cha đỡ đầu của Giang Dương?"

"Cũng có thể mang đến."

"Kết nghĩa thì kết nghĩ, tiểu môn tiểu hộ, còn có thể trông cậy vào hắn làm cái gì?"

Để Hồng Nhãn và những người khác cũng thấy thứ này, Để Hồng Nhãn lắc đầu và nói:

"Ta nghe nói Lý đại sư là chủ nhân của chuông phong thủy bát quái, theo lí thì việc làm ăn cũng lớn, mang thứ này đến...là coi thường Giang gia sao?"

Giang tổng thấy, vội vàng giảng hòa:

"Lễ vật chỉ là hình thức, tình cảm của em trai ta mới là quan trọng nhất..."

"Nguyệt Thiền tỷ, đừng bênh vực loại người nghèo này."

Có một cô gái tóc xoăn ăn mặc lòe loẹt trông giống như một con hồng hạc nói:

"Hôm nay là một ngày vui, loại nghèo khó này đã phá hỏng hôn lễ, mau đuổi ra ngoài đi."

Thậm chí Giang Cảnh còn vui hơn khi nghe điều đó:

"Đúng vậy, ở Giang gia chúng ta mà lại khiến chúng ta thành trò cười cho thiên hạ?"

Vừa nói vừa định tự mình ta tay.

Ta suy nghĩ và nói:

"Đợi một chút. Đồ vật là vật bình thường, nhưng những thứ như chậu châu báu thực sự có thể chiêu tài mới gọi là chậu châu báu, phải không?"

Sau khi ta nói xong, tất cả những người có mặt đều im lặng:

"Ý là gì?"

Ta đặt chậu ở một vị trí:

"Giang gia là đại gia tộc, đương nhiên không thiếu tiền, ta tặng là tài vận cho đứa trẻ."

Đây là nơi giao thoa của con cháu vị và tài vị, mà Đại Đỗ công tử mệnh mộc, ngũ hành thiếu kim, trong hôn lễ bày hoa quả tươi nhất định sẽ chiêu tài.

Hàn Đống Lương nghe vậy, lập tức nhìn chằm chằm vào vị trí này:

"Đệ đại sư, là thật sao?"

Để Hồng Nhãn là địa cấp, cũng đã nhìn ra, cắn răng và không nói gì.

Vẻ mặt của Giang Cảnh đột nhiên đầy ngạc nhiên và nghi ngờ:

"Thì ta có thể tìm nhanh như vậy..."

Những vị khách khác không hiểu, nghĩ đó là một trò đùa, cười nhạo ta khoác lác, dát vàng lên mặt, hội trường lại tràn ngập tiếng cười.

Giang tổng sợ ta mất mặt nên nhanh chóng hòa giải:

"Có tâm ý là quý rồi..."

Có một vài người không chịu buông tha:

"Nguyệt Thiền, ngươi có phải bị thần côn lừa không?"

"Ngày đại hỉ, xấu hổ quá!"

Đúng vậy, những người ở đây đều là nhân vật nổi tiếng, nếu ta không làm được như lời ta nói, thì ta không còn thể mua bán trong giới thượng lưu.

Bạch Hoắc Hương cũng trở nên lo lắng.

Nhưng lúc này, Đại Đỗ công tử đột nhiên đi vào, vui vẻ nói với Giang tổng:

"Mẹ, tiền ảo ta đầu tư trước đây tăng vọt, một phút trước ta đã kiếm được rất nhiều tiền!"

Đại Đỗ công tử vừa mới từ bên ngoài trở về, căn bản không nghe nói đến chuyện chậu châu báu.

Trình Tinh Hà thở phào nhẹ nhõm và nói lớn:

"Tài vận đến rồi ư? Đây là quà mừng của cậu ngươi!"

Chương 808: Nhân Tài Mới Nổi

Lúc này, tất cả những người có mặt đều im lặng, nhưng ngay lập tức, các cuộc thảo luận bắt đầu:

"Có đúng không? Không phải là diễn chứ?"

"Diễn, con bò rừng Giang Dương kia còn không nghe lời mẫu thân, có thể diễn với cha đỡ đầu? Không thể nào…"

"Thì ra là thật...thần kết nghĩa kia!"

"Các ngươi không biết, từ đường phong thủy là do hắn giúp cái gì mà Cửu Yêu Thái Bàn đổi thành Cửu Tử Liên Hoàn!"

Những nhân vật lớn trên TV không ngờ phong thủy lại có tác dụng tức thì như vậy, bắt đầu thảo luận.

Ban đầu Để Hồng Nhãn và Hàn Đống Lương đến đây để gia nhập vào vòng xã giao, nhưng bây giờ ngọn gió đẩy ta lên sân khấu, căm tức đến cắn răng nghiến lợi.

Giang Dương thấy họ rất phấn khích như vậy, còn không biết chuyện gì đang xảy ra, hắn nghĩ rằng khoản đầu tư của mình thành công, mọi người đều rất vui, thậm chí còn nói "ư" với cô dâu.

Và cô dâu nhìn ta.

Vừa nhìn, nàng nháy một mắt với ta.

Nàng biết ta ư?

Hơn nữa...Tuy trông lạ mắt, nhưng cảm giác ấy lại càng quen thuộc hơn.

Chắc chắn ta từng trông thấy nàng! Nhưng mà ở đâu?

Ta không kìm nén được mà nhìn tướng mạo và khí của nàng, kết quả khiến trái tim ta căng thẳng, ta không thấy rõ!

Không thể là một trong mười hai Thiên cấp được, rốt cuộc nàng có lai lịch gì? Đúng rồi...Ta chợt nhận ra, trước kia có một người phụ nữ mà ta không nhìn ra được khí của nàng, lẽ nào lại là nàng...

Ta nghĩ hình như Bạch Hoắc Hương cũng nhận ra điều gì rồi, đang định hỏi nàng, mà tầm mắt của nàng nhìn chòng chọc vào công tử bụng bự Giang Dương.

Lúc trước Giang Dương bị thương nặng, dù đóng đinh cũng khó có thể đứng lên, nhưng hiện giờ hắn hành động nhanh nhẹn, tinh thần phấn chấn, nếu bảo hắn dựa vào ý chí của mình thì đến đồ ngu cũng không tin.

Khi nhìn kỹ khí của Giang Dương, ta giật mình, có một loại khí kỳ lạ di chuyển trên đùi và cánh tay của hắn.

Những luồng khí ấy quấn quanh các khớp xương của hắn, nói trắng ra, chúng giống như những sợi dây dùng để điều khiển rối, nên mới khiến hắn khôi phục hoạt động như bình thường.

Lần đầu tiên ta nhìn thấy một thứ như thế, đó là pháp môn gì?

Giang Dương không phải người trong nghề, làm sao hắn có hành khí, dùng dẫn linh châm à?

Nhưng mà không giống, phương pháp này cao minh hơn dẫn linh châm nhiều. Dẫn linh châm hút hành khí thì cũng chỉ có thể khiến cơ thể tràn đầy hành khí, nhưng khí trên người con trai của Giang tổng sống sờ sờ như rắn!

Ta nhìn về phía những vị khách thuộc giới phong thủy của dòng chính, nhưng tất cả họ như không nhìn thấy, giống như không nhận ra sự khác thường của con trai Giang tổng.

Đúng rồi...Tuy mắt của họ rất sáng, nhưng họ không biết vọng khí.

Bạch Hoắc Hương nói nhỏ:

“Trên người công tử bụng bự có vấn đề, rất kỳ quặc, ta khuyên ngươi đề phòng cẩn thận, cách cô dâu ra, nàng...”

Giọng Bạch Hoắc Hương chùng xuống:

“Có thể không phải là người.”

Ta giật mình.

Đúng lúc này, công tử bụng bự nghe họ hàng nói chuyện ta vừa thả “chậu châu báu” mang tài vận đến cho hắn thì nhìn ta với ánh mắt nửa tin nửa ngờ:

“Thật hay giả thế?”

Mang đến tài vận là thật, chỉ có điều hoa quả tươi đưa tớ đây đương nhiên có hạn sử dụng, đến khi hoa quả hỏng thì tài vận của công tử bụng bự cũng chấm hết.

Cậu nuôi chỉ có thể giúp ngươi đến đây, nếu ngươi lòng tham không đấy, muốn mua tiếp thì khi hết tài vận, có lỗ vốn hay không lại là chuyện của ngươi.

Ta còn muốn nhìn xem cô dâu, nhưng bạn bè thân thích xung quanh bao vây ta, ngăn trở tầm mắt của ta.

Hồng Hạc xung phong đi đầu, bàn tay sơn móng màu hồng nhạt nắm vai ta:

“Đại sư, vừa rồi ngài đưa tài vận cho Giang Dương thật à? Thế...Ngươi có thể giúp ta nhìn xem tòa nhà ta mới đầu tư gần đây phát triển thế nào được không?”

Một người đàn ông to béo khác dùng bả vai đàn hồi của mình đẩy Hồng Hạc ra:

“Mới nãy ngươi còn đuổi người ta đi ra cơ mà, bây giờ lại còn không biết ngượng mà hỏi à, sang bên cạnh chờ đi, đại sư ngươi xem giúp ta trước, trong khoảng thời gian này ta có hy vọng thăng chức không?”

Thật ra, phần lớn người có tiền có thế đều tin vào vận thế, những người này tận mắt chứng kiến bản lĩnh của ta nên bắt đầu giành giật như dân chúng tranh nhau mua hàng giảm giá đặc biệt trong siêu thị.

Trình Tinh Hà cực kỳ kích động, không ngừng lẩm bẩm đến đám cưới này đáng giá quá, quen biết được nhiều khách hàng, sau đó hắn lại chen vào phát danh thiếp:

“Đến đúng phố mua bán nhé, chỉ có một cửa hàng trăm năm tuổi, không có chi nhánh.”

Còn mấy chục năm nữa mới được trăm năm cơ.

Khách mời làm nghề phong thủy của dòng chính bắt đầu trao đổi với nhau:

“Không hổ là nhân tài mới nổi được Bách Vũ tiên sinh đích thân tặng chuông, còn trẻ mà đã có được năng lực như vậy, tiền đồ ngày sau không thể đo đếm được.”

Chương 809: Người Trưởng Thanh

“Đúng đấy, trước đó nghe nói Bách Vũ tiên sinh đưa chuông bát quái phong thủy cho một thiên sư Huyền cấp, ta còn nghĩ có phải nhà hắn có địa vị lắm không, nhưng bây giờ xem ra bản lĩnh của hắn mạnh hơn Huyền cấp bình thường nhiều, nếu thăng cấp...Mười hai Thiên cấp đang thay lứa mới, e là không thể thiếu một vị trí của hắn.”

“Các ngươi còn chưa nghe nói đến xuất thân của hắn đâu, biết Thiên Sư phủ không? Con trai của Lý Mậu Xương đấy!”

“Nhưng mà Lý Mậu Xương mới bao nhiêu tuổi, không thể nào.”

“Không có lửa làm sao có khói, tuy rằng hắn không hiển lộ tài năng, nhưng chắc chắn là con cháu danh môn, không tin thì chúng ta đánh cược.”

Để Hồng Nhãn và Hàn Đống Lương nghe họ nói chuyện mà như ngồi trên đống lửa, vẻ mặt càng ngày càng khó coi.

Trước đây Giang Cảnh là ứng cử viên sáng giá cho mười hai Thiên cấp đời kế tiếp, là con cưng của trời, nhưng bấy giờ thấy tâm điểm của cuộc bàn tán biến thành ta, hắn tức đến nỗi đỏ mặt tía tai.

Còn có người nói:

“Lý Bắc Đẩu này đúng là sự nghiệp lẫn tình duyên đều thăng hóa, cô gái bên cạnh hắn đẹp thế kia mà.”

Giang Cảnh nghe thế thì biết họ đang nói về Bạch Hoắc Hương, thế là hắn càng bực mình hơn, như có gai mọc trên mông, cuối cùng cũng không thể ngồi yên, lập tức đứng dậy rời đi.

Hắn tách ra rồi.

Đây đúng là cơ hội tuyệt vời để tìm Thất Tinh Long Tuyền, ta lấy cớ đi vệ sinh, chen mãi mới ra ngoài được nhờ sự giúp đỡ của Ách ba Lan.

Mà cô dâu cũng đã đi ra ngoài trong sự vây quanh của mọi người, chắc là đi thay bộ váy khác.

Ta giả vờ bình tĩnh, đuổi theo Giang Cảnh từ xa.

Vì tổ chức đám cưới nên hành lang được trang trí đầy hoa, ta nhìn thấy hoa hồng đỏ ở chợ đêm, mấy chục một bó, thế mà ở đây bày nhiều ơi là nhiều, sự tùy ý thích làm gì thì làm của người giàu có đúng là thứ người bình thường không tưởng tượng được.

Giang Cảnh đi càng lúc càng nhanh, chẳng bao lâu sau đã biến mất khỏi tầm mắt, hành lang giống như mê cung, không biết lúc thiết kế tòa nhà nghĩ thế nào nữa, đến một ngã rẽ, ta không biết hắn đi hướng nào.

Ta nhìn kỹ thì phát hiện có rất nhiều bươm bướm bay ra từ một lối đi trong số đó.

Chúng bị giật mình nên mới bay đi, chắc chắn là lối này.

Sau khi đi theo hướng đó, quả nhiên, một lát sau ta nghe được tiếng người phát ra từ đâu đó, ta lặng lẽ nắm chặt Huyền Tố Xích và lại gần lắng tai nghe, người bên trong nói:

“Ngươi không cần lo về Hoàng Chúc Lang, hắn không nói ra được rồi.”

Trái tim ta vọt lên tận cổ họng, giọng nói này không phải là giọng của Giang Cảnh.

Ở đại hội Thanh Nang, lão Hoàng bị hãm hại suýt nữa mất mạng, chẳng lẽ người này là hung thủ hại lão Hoàng?

Ta còn nhớ rõ tờ giấy viết chữ “tim”.

Giọng nói không lớn lắm, ta ngưng khí vào tai cũng chỉ có thể nghe được loáng thoáng, toàn dựa vào đoán mò.

Giọng nói ấy nói tiếp:

“Mười hai Thiên cấp cũng không lợi hại, họ Hải đã chết, họ Hoàng mất nửa cái mạng, mấy người còn lại thì thiển cận, chỉ biết bo bo giữ mình, đến lúc tẩy bài rồi. Họ không đồng tầm mà còn muốn giữ tứ tượng cục, già cả hồ đồ, không đáng nhắc tới.”

Không sai được...Chính là hung thủ đứng sau hại lão Hoàng!

Mã Nguyên Thu, hay là Giang Thần? Đều không giống!

Một giọng nói khác vang lên từ tốn:

“Càng là lúc này thì càng không thể lơ là, chuyện nhà họ Giang đã xong rồi, mau chóng xử lý nhà họ Huyền với tên họ Hoàng đi, nhà họ Để và nhà họ Điền gió chiều nào xoay chiều ấy, không cần quan tâm.”

“Đáng tiếc, vốn dĩ còn định lợi dụng nhà họ Giang, nhưng Giang Thần còn dễ nói, Mã Nguyên Thu thì quá vướng chân vướng tay.”

Vậy là lần này họ muốn hại nhà họ Giang, như lần trước hại lão Hoàng? Họ...Muốn đánh bại từng người trong mười hai Thiên cấp, một mình độc chiếm huyệt Chân Long?

Rốt cuộc họ là ai?

Đột nhiên, một giọng nói vang lên:

“Cậu à, ngươi lén lút làm gì ở đây đấy? Ăn trộm à?”

Giang Cảnh!

Giảng Cảnh vừa lên tiếng là giọng nói bên trong im bặt ngay tức thì.

Ta lập tức đẩy cửa ra, nhưng bên trong trống không.

Giang Cảnh phẫn nộ khi nhìn thấy hành động của ta, hắn xông lên nắm vai ta:

“Cho dù ngươi kết nghĩa với người nhà họ Giang thì cũng đừng quá đáng quá, sân trong là nơi ngươi có thể tới được à, ngươi là cái thá gì?”

Lửa giận bùng lên trong lòng, ngươi còn không biết xấu hổ hỏi ta. Ta trở tay cầm cổ tay hắn:

“Thất Tinh Long Tuyền của ta đâu?”

Nghe ta hỏi, Giang Cảnh ngớ ra:

“Thất Tinh Long Tuyền nào cơ?”

Nhưng ngay lập tức Giang Cảnh nhớ đến cái gì, rồi hắn cười phá lên:

“Ồ, ngươi còn đặt tên cho thanh kiếm đấy cơ à? Cậu nhỏ, ngươi thú vị thật đấy, một đống sắt vụn mà làm như nuôi chó ấy.”

“Đúng vậy, ngươi trưởng thành thì giỏi rồi.”

Ta đáp lại:

“Nhưng sao còn không có nổi một đống sắt vụn mà phải đi ăn trộm? Cha ngươi dạy ngươi hay ông nội ngươi dạy ngươi như thế?”

Chương 810: Đại Hội Thanh Nang

Tức khắc vẻ mặt Giang Cảnh cứng đờ:

“Ta cảnh cáo ngươi, đừng có mà trêu vào nhà họ Giang bọn ta!”

“Bây giờ coi trọng vinh dự của gia tộc, thế sao khi trộm đồ của người khác không nhớ đến nó?”

Ánh mắt của ta trở nên lạnh lùng:

“Trả nó lại cho ta.”

Giang Cảnh là Địa cấp bậc một, vốn dĩ không thèm coi ta ra gì, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của ta, hắn bất giác lộ ra vẻ kiêng dè, vội vàng vung tay định lùi về phía sau:

“Ngươi nói hươu nói vượn cái…”

Nhân lúc này ta vận hành khí của lão Hải, giữ chặt mạch môn của hắn:

“Ngươi không lấy ra thì chuyện này không yên đâu.”

Giang Cảnh muốn đánh trả, nhưng hành khí trên người ta thuộc về lão Hải, hắn kinh ngạc:

“Thiên cấp…Rốt cuộc ngươi…”

Tuy rằng hành khí của lão Hải rất mạnh, nhưng dù sao cũng không phải của mình, chung quy không thể sử dụng tùy ý, Giang

Cảnh trở tay thoát được, hắn cười khẩy:

“Ra là cáo mượn oai hùm, không biết trộm ở đâu…”

Đúng vậy, hắn là Địa cấp bậc một hàng thật giá thật, nếu đánh nhau thì ta chưa chắc có thể chiếm thế thượng phong, có điều hôm nay ăn diện, ta không muốn động thủ.

Giang Cảnh lùi về sau một bước, đang định nói chuyện thì sắc mặt bỗng chốc thay đổi, hắn nhìn cổ tay mình với vẻ khó tin.

Đây là loại thuốc bột lần trước Bạch Hoắc Hương dùng để biến hắn thành con tôm luộc, rắc lên những nơi có mạch đập nhanh như cổ tay hay cổ thì hiệu quả càng tốt.

Mặt, cổ và những vùng da hở khác đỏ ửng ngay lập tức, hắn không kiềm chế được bắt đầu gãi, hiển nhiên chưa quên chuyện lần trước:

“Lý Bắc Đẩu, thì ra là ngươi...Ngươi không biết xấu hổ à?”

Đối mặt với phường trộm cắp như ngươi thì biết xấu hổ để làm gì?

Hắn gãi một lúc thì phần lưng cũng ngứa ngáy, liền ra sức cọ lên tường, hoa hồng sau lưng bị đè ép, khiến chất lỏng đỏ sậm chảy ra dính khắp người:

“Ta, ta không để yên cho ngươi đâu...”

Hắn muốn đẩy ta ra đi tìm bác sĩ, nhưng cơn ngứa khiến hắn đi lại còn khó chứ đừng nói là tìm bác sĩ.

Ta lấy một chiếc lọ nhỏ ra:

“Ngươi xem, đây là thuốc giải Bạch Hoắc Hương tự điều chế, ngươi dùng nó thì sẽ khỏi ngay lập tức.”

Giang Cảnh vươn tay toan cướp lấy thuốc giải, nhưng làm sao hắn với tới được.

Cảm giác ngứa ngáy khó chịu hơn những cơn đau dữ dội nhiều.

Giang Cảnh là con cưng của trời, đã phải chịu đựng sự giày vò như thế này bao giờ, hắn lăn lộn trên mặt đất, chỉ một lát sau đã không chịu được nữa:

“Ở...Ở đình Tê Giác…”

Quả nhiên, ngày hôm đó Giang Cảnh trùng hợp mang pháp khí mới của Giang Thần đến chỗ Cố thọt để sửa, lúc trở về cảm thấy chán nên vào quỷ thị dạo một vòng, vừa khéo nhìn thấy ta đang vội vàng đuổi theo tên trộm, thế là tiện tay tráo Thất Tinh Long Tuyền bằng một cây lau nhà. Hắn nhớ rõ Giang Thần thích thanh kiếm ấy nên muốn đưa cho Giang Thần để lập công.

Mà khéo thay, hôm nay Giang Thần có việc nên đến muộn, thanh kiếm chưa rơi vào tay hắn.

Nhân cơ hội này, ta hỏi tiếp:

“Còn có một chuyện nữa ta phải hỏi ngươi, ở đại hội Thanh Nang, người hại lão Hoàng rốt cuộc là ai?”

Hô hấp của Giang Cảnh càng ngày càng gấp gáp:

“Ta không biết!”

Đồng tử giãn ra, hắn nói dối.

Ta thuận tay xoa nhẹ lên mu bàn tay hắn:

“Vậy ngươi suy nghĩ cẩn thận.”

Bây giờ làn da hắn rất nhạy cảm, hễ bị chạm vào là ngứa ngáy vô cùng:

“Ta, ta thật sự không biết! Ta chỉ biết đối phương quen thân với chú nhỏ, hại họ Hoàng là vì một mũi tên trúng hai con chim, đối phương muốn bịt miệng lão Hoàng, còn chú của ta thì lợi dụng lão Hoàng để dạy cho ngươi một bài học...”

“Có phải Mã Nguyên Thu không?”

“Mã Nguyên Thu? Không phải! Mã Nguyên Thu còn bảo chú nhỏ đừng thân thiết với người nọ quá, sau đó chú nhỏ không nghe, lén lút tiếp xúc với đối phương, Mã Nguyên Thu biết chuyện, còn cãi nhau với chú nhỏ!”

Với sự trung thành của Mã Nguyên Thu, ông ta ước gì cung phụng Giang Thần như cung phụng tổ tiên mà còn có thể cãi nhau với Giang Thần ư?

Rốt cuộc “đối phương” có lai lịch ra sao mà ngay cả Mã Nguyên Thu cũng phải kiêng dè?

“Ngươi nói tiếp đi, hắn tên là gì?”

Giang Cảnh ngứa đến mức không chịu nổi nữa rồi:

“Ta thật sự không biết mà! Chuyện này, chú nhỏ nói biết nhiều không tốt cho ta, nên không cho ta gặp hắn, ta chỉ...”

Dường như hắn nhớ ra cái gì nhưng vẫn nín nhịn không nói, ta cào hắn vài cái, hắn mới nói:

“Ta chỉ tình cờ gặp được hắn một lần, người đó đội mũ đen, mặc đồ đen, trên cổ tay có một sợi dây màu đen.”

Sợi dây màu đen ở cổ tay...

Nếu trong thời kỳ chiến tranh, có ai là kẻ phản bội thì chắc chắn là tên này.

Nói vậy, thật ra ngay từ đầu kẻ giật dây lên kế hoạch phá cục là người đeo sợi dây đỏ trên cổ tay sao?

Hắn lợi dụng mục đích báo thù của Giang thọt, để cho Giang thọt tìm người có mệnh tứ thần long phá cục, ta rơi vào bẫy, lão Hoàng phát hiện ra nên muốn công bố chuyện này ở đại hội Thanh Nang, hắn lại lợi dụng chuyện Giang Thần muốn xử lý ta, mượn tay Giang Thần diệt khẩu lão Hoàng.

Chương 811: Ngươi Đến Rồi Sao?

Bây giờ, thậm chí hắn còn muốn diệt khẩu Giang Thần, ra tay với nhà họ Giang?

Mục đích là để khống chế mười hai Thiên cấp, khống chế huyệt Chân Long.

Trái tim...

Nếu lão Hoàng định tuyên bố chuyện này ở đại hội Thanh Nang, vậy thì chắc chắn người nọ không phải hạng vô danh tiểu tốt mà là một trong mười hai Thiên cấp?

Đáng tiếc vừa rồi nghe trộm thì âm thanh quá nhỏ, không nhận ra được là giọng của ai.

Đột nhiên, có người đi đến ngã rẽ hành lang, Giang Cảnh thấy thế thì như được cứu, định gọi người đến cứu mạng, nhưng rồi hắn cắn răng, do dự.

Ta biết hắn nghĩ gì, cung Thiên Di của hắn nhô lên, lông mày đen và dày, lòng tự trọng của kiểu người như thế cao đến mức tự luyến, thay vì mất mặt, hắn thà chết còn hơn. Nếu người khác biết được một Địa cấp bậc một như hắn bị ta – một thiên sư mới lên Huyền cấp biến thành thế này, cho dù là dùng thủ đoạn không quang minh chính đạ, thì hắn cũng không muốn thừa nhận.

Ta đứng dậy, điềm nhiên bỏ hắn lại và đi đến đình Tê Giác.

Lần trước đi vào sân trong tìm lão Hoàng, ta nhớ mang máng đình Tê Giác nằm ở đâu đó.

Quả nhiên, ta đi một đoạn khá xa thì nghe được có người nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Giang Cảnh, hỏi hắn bị làm sao, hắn không có mặt mũi nói sự thật, chỉ nói mình bị dị ứng, mau chóng đi tìm bác sĩ.

Ta cười thầm, nhờ có chuông dược Bạch Hoắc Hương, loại thuốc này do đích thân nàng bào chế, vốn dĩ dùng để chữa hắc lào, nếu là loại thuốc khác thì có lẽ Giang Cảnh sẽ không sợ.

Xung quanh đình Tê Giác, lá hoàng hoa lê hình bát giác rơi rụng đầy đất, vàng rực một mảnh sân, cảnh sắc đẹp vô cùng, rất thích hợp cho cổ nhân ngâm thơ. Nhìn kỹ thì có thể thấy được Giang Cản sợ đặt Thất Tinh Long Tuyền ở đây không ổn, chắc hẳn còn dùng cách nào đó ngăn chặn tà khí của Thất Tinh Long Tuyền, thế nên khí tức của nó rất yếu.

Nhưng hiện gờ năng lực quan sát của ta đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, cho dù chỉ có một chút thì ta cũng nhìn thấy, thế là ta nhanh chóng lấy Thất Tinh Long Tuyền giấu bên dưới một viên gạch trong đình ra.

Định sát phù bọc kín Thất Tinh Long Tuyền, ta giật định sát phù ra, cuối cùng cũng gặp lại lão chiến hữu.

Cảm giác mất mà tìm lại được này đúng là tuyệt vời.

Ta rút Thất Tinh Long Tuyền ra, roẹt, lá vàng trên mặt đất lay động vì tà khí, mũi kiếm sáng như nước thu, ta cảm giác Thất Tinh Long Tuyền còn sắc bén hơn trước!

Chỉ mới rút ra thôi mà ta đã có cảm giác không thoải mái, giống như có thứ gì đó đẩy ta ra sau, Huyền Tô Xích.

Đúng rồi, trước đó hai món pháp khí này còn chiến đấu kịch liệt với nhau một trận, chung đều là pháp khí chứa cả linh khí lẫn tà khí, hiển nhiên không hòa hợp, cùng dấu thì đẩy nhau.

Nhưng ta vẫn đeo Thất Tinh Long Tuyền trên lưng, hy vọng hai thanh kiếm ở bên nhau lâu rồi có thể hòa thuận với nhau.

Nghĩ vậy, ta bèn lấy Huyền Tố Xích ra, ta có cảm giác nó không chỉ là pháp khí bình thường, mà là một món đồ có ý nghĩa hơn.

Chỉ có điều...Ta không biết, rốt cuộc nó có ý nghĩa gì.

Hơn nữa...Lòng ta trùng xuống, hôm nay kẻ đứng sau giật dây sẽ hại nhà họ Giang kiểu gì?

Rốt cuộc, khách khứa mà chi cả mời tới đều là nhân vật nổi tiếng trong giới phong thủy, hai chi còn lại cũng không phải người bình thường, biện pháp an ninh được thực hiện nghiêm ngặt.

Hạ độc? Cho dù hạ độc thì có Bạch Hoắc Hương ở đây, không có thứ thuốc độc nào nàng không giải được.

Đột nhiên, ta nghe thấy tiếng ho khan:

“Khụ…khụ...”

Ta quay đầu lại, đằng sau đình Tê Giác, một ông lão mặc áo gile bảo hộ màu vàng đang ho sù sụ, hơn nữa sắc mặt càng ngày càng kém, một tay còn che cổ.

CMN, ta từng thấy tình huống này rồi, lúc bệnh của ông cậu ba tái phát cũng là như vậy!

Ta nhanh chóng chạy đến đó thì thấy ông lão giơ tay ra định cầm cốc nước, nhưng cái cốc rơi xuống bậc thềm, nước trong cốc đổ hết ra ngoài.

Đúng vậy, ông lão này đang ăn cái gì đó thì mắc nghẹn, ta lập tức chạy lại, cầm cốc đi múc nước trong ang ra đưa cho ông lão.

Mặt ông lão tím tái vì nghẹn, ta vỗ lưng cho ông lão, ông cụ uống hết nước, ta lại vỗ lưng cho một lát thì đối phương mới khôi phục:

“Ôi trời ạ, vì món bánh trôi bột củ sen mà suýt nữa đi đời nhà ma.”

Bên cạnh ông lão còn có cây chổi và thùng nước, ông cụ mặc quần áo công nhân màu xám, còn vắt một chiếc khăn mặt cũ trên cổ, hiển nhiên là nhân viên vệ sinh của nhà họ Giang.

Ta thấy ông cụ không sao thì vui vẻ, bánh trôi bột củ sen là quà cưới tặng khách, có lẽ nhà họ Giang phân phát cho nhân viên để “chia vui”.

Ta khuyên người già như ông lão đừng nên ăn đồ dính, rót thêm cho ông lão một cốc nước nữa rồi định rời đi. Đám cưới của nhà họ Giang tàng long ngọa hổ, chắc chắn còn có phiền toái khác.

Nhưng ông lão kia nắm lấy tay ta và mỉm cười:

“Đứa nhỏ, ngươi đến rồi!”

Chương 812: Là Thứ Này?

Ta ngớ ra, thế là sao? Ông lão...Đang chờ ta?

Nhưng ngay sau đó ông cụ nói:

“Trông ngươi lạ mắt quá, ngươi là con cháu chi nào?”

Ta xua tay nói ta không phải là người nhà họ Giang, đến đây ăn cưới.

Ông lão cứ nắm chặt tay ta không chịu buông ra:

“Ta thấy ngươi quen lắm, giống cháu trai nhà ta.”

Mặt ta là dạng mặt phổ thông, đi đến đâu cũng có người cảm thấy ta quen mắt.

Ông lão nói xong, trên mặt hiện lên vẻ cô đơn:

“Rất lâu rồi thằng bé chưa đến thăm ta!”

Ta nhớ đến ông cậu ba của mình, cảm thấy xót xa, bèn vỗ nhẹ lên mu bàn tay ông lão:

“Bây giờ thanh niên áp lực lớn lắm, chắc cháu ngươi bận rộn với công việc của mình.”

Ông lão lắc đầu, sau đó nhìn ta và nói:

“Ngươi đã cứu lão già này một mạng, cảm ơn ngươi! Có điều, làm người tốt thì làm đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, ngươi có thể giúp ta một việc nữa không?”

Ta gật đầu:

“Ngài cứ nói đi.”

Ông lão cười:

“Lát nữa ngươi để ý một người phụ nữ mặc đồ trắng, chưa biết chừng hôm nay nàng sẽ đến đám cưới phá đám, đối phó với nàng thì không khó, đằng sau gia tài bạc triệu trong hội trường có một thứ chuyên môn dùng để giải quyết nàng.”

Người phụ nữ mặc đồ trắng? Váy cưới à? Ta khó hiểu:

“Ý ngài là cô dâu sao?”

Ta biết cô dâu có vấn đề, nhưng tại sao một nhân viên vệ sinh lại nói như vậy?

Ta lập tức vọng khí, nhưng không thấy được điều gì khác thường trên người ông lão, dường như chỉ là một cụ ông bình thường.

Ông lão cười khà khà:

“Đến lúc đó ngươi sẽ biết! Thế là ta nợ ngươi một lần, sau này nhất định sẽ trả lại.”

Ta cười thầm, nhiều người nói với ta như thế rồi.

Vì vậy ta đồng ý, ông lão cầm tay ta không chịu buông ra:

“Ngươi là đứa trẻ tôt, ta hâm mộ ông của ngươi đấy.”

Ta cười gượng, hiện giờ ông cậu ba ngày ngày giả ngây giả dại, thế mà cũng có người hâm mộ.

Ông lão quan sát ta mãi một lúc rồi mới bịn rịn đứng dậy:

“Ngươi mau đi đi, có nhiều người đang chờ ngươi đấy, lần sau chúng ta sẽ gặp lại! Nhưng mà đợt này ngươi phải bảo vệ sau gáy của mình đấy, biết chưa?”

Sau gáy?

Ông lão nói câu nào cũng lạ, chẳng lẽ là mắc bệnh Alzheimer?

Ta nghĩ không nên trì hoãn quá lâu, nhà bọn họ mất đồ trách ta thì không ổn, vì thế ta chào tạm biệt ông lão rồi trở lại

Nhưng mà nghĩ lại, ta bỗng cảm thấy có gì đó là lạ.

Không đúng, ta vọng khí thì chỉ thấy là khí của một ông già bình thường, nhưng tại sao ta lại không thấy được vận thế của ông lão?

Ta quay ngoắt lại, tức khắc cảm thấy lạnh gáy.

Ông lão biến mất rồi.

Tốc độ ấy...Là con người sao?

Quái quỷ thật, những người nhà họ Giang mà ta gặp ngày hôm nay, người này đáng sợ hơn người kìa.

Ta đành phải đi đến hành lang gấp khúc, trở lại hội trường.

Hội trường vẫn hết sức náo nhiệt, Trình Tinh Hà vẫn đang giới thiệu hăng say công việc của cửa hàng với tư thái một người quản lý, khiến người những hỏi phong thủy nghệt mặt ra.

Ách Ba Lan đang ăn, Bạch Hoắc Hương với vẻ mặt buồn chán liên tục nhìn về phía cửa sau như đang tìm ta, nàng vừa trông thấy ta là hai mắt sáng rực lên, nhưng ngay sau đó lại ra vẻ điềm nhiên như không, lạnh lùng quay đầu đi, song dường như còn thở phào một hơi.

Ta đi vào hội trường, đột nhiên ta liếc mắt nhìn thấy một bóng người mặc đồ trắng xuất hiện sau cánh cửa gỗ chạm khắc hoa văn.

Nhìn kỹ lại, bóng người đó không chỉ mặc đồ trắng, mà còn đội một mảnh vải màu trắng trên đầu, cơ thể run rẩy như đang khóc.

Đồ tang?

Ngày vui mà ngươi mặc áo tang, khóc tang ở đây, đến gây rối ư? Chẳng lẽ là bạn gái cũ bị công tử bụng bự hại?

Chờ đã, khóc tang...Ta căng thẳng, chết tiệt, đây chẳng phải là hỉ tang sát sao?

Hỉ tang sát xuất hiện ở đám cưới không phải là điềm lành, có nghĩa là gia đình này chắc chắn sẽ gặp tai họa bất ngờ.

Hỉ tang sát, nghe thì giống một cái tên, nhưng thật ra là một thứ bao hàm cả hai.

Một loại là trong đám tang khi mọi người mặc áo tang, khóc lóc thảm thương, một người mặc đồ đỏ xuất hiện và cười to, loại còn lại là khi tổ chức đám cưới, mọi người ăn diện lộng lẫy, vui mừng khấp khởi thì một người mặc đồ tang màu trắng, mặt mày sầu thảm xuất hiện.

Trong đám tang và đám cưới, một khi xuất hiện hai thứ này thì có nghĩa là tai họa bất ngờ ập tới, mọi người trong gia đình này nhất định sẽ gặp tai họa đổ máu.

Hai thứ này, một thứ là oán khí của người đột tử ở đám cưới hóa thành, một thứ là oán khí của người đột tử ở đám tang hóa thành, một khi xuất hiện ở hai trường hợp này, mục đích là để tìm thế thân.

Vì thế sự xuất hiện của loại tà vật này là lời tuyên bố về cái chết, như kền kền bay lượn trên bầu trời nơi có người phơi thây hoang dã, cực kỳ bất tường.

Thứ ông lão nói ban nãy là thứ này ư?

Thật ra, ta vẫn cứ nghi ngờ ông lão ấy là lão gia tử nhà họ Giang, nhưng mà không đúng, chẳng phải lão gia tử nhà họ Giang nằm liệt giường rồi sao?

Chương 813: Hỉ Tang

Nhưng ta không kịp suy nghĩ nữa, thứ này xuất hiện thì ở đây chắc chắn sẽ có người chết, nếu Giang Cảnh hay Giang Thần gặp chuyện thì ta còn có thể vỗ tay khen hay, nhưng mấy người Trình Tinh Hà, thậm chí là ta, bây giờ đều là khách khứa tham dự đám cưới, gặp xui xẻo theo thì nguy to.

Ta cầm Huyền Tố Xích, chạy về phía thứ kia, nhưng đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai ta.

Ta quay đầu lại, là cô dâu.

Hình như cô dâu mới thay đồ, vừa nãy nàng mặc váy cưới, hiện tại mặc một chiếc váy trễ vai màu hồng nhạt, càng làm nổi bật thân hình với đường cong bốc lửa, làn da trắng nõn.

Nàng mỉm cười với ta:

“Ngươi đến là thể nào cũng có chuyện.”

Giọng nói này...Ta cũng gật đầu tỏ vẻ đáp lại nàng:

“Lâu quá rồi nhỉ, Triệu phu nhân, à, bây giờ phải gọi là Giang phu nhân rồi.”

Là yêu phi họa quốc nuôi thịt táo.

Thảo nào trước đó ta cứ cảm thấy cô dâu trông rất quen mà lại không biết nàng, nhưng từng cử chỉ đều toát lên vẻ quyến rũ độc nhất vô nhị, khiến người ta rất khó quên.

Kể từ khi âm mưu nhằm vào Triệu lão gia tử, lẽ ra nàng bị cấm hoạt động trong giới thượng lưu rồi, với diện mạo trước kia chỉ sợ vừa lộ mặt sẽ rước lấy phiền toái, có nghĩa là nàng đã thay đổi khuôn mặt.

Tuy hiện giờ nàng vẫn cực kỳ xinh đẹp đến độ choáng ngợp, nhưng hoàn toàn khác trước, giống như thay đổi thành một người khác, không biết là sang Hàn phẫu thuật thẩm mỹ, hay là…

Thật ra, ta cứ cảm thấy người phụ nữ này là họa bì đã sống không biết bao nhiêu năm, nàng muốn đổi da là đổi được ngay.

Nàng nhìn ta, lẩm bẩm:

“Ta biết ngay mà, chúng ta sẽ gặp lại, không ngờ lại nhanh như vậy…”

Cảm xúc này giống hệt như khi nàng nhào vào lòng ta, vẫn không hề thay đổi.

Ta lập tức tránh ra, lúc Tiêu Tương ở trên người ta, ta đã được huấn luyện rồi, hơn nữa nếu người khác thấy một người kết nghĩa như ta có hành động thân mật với cô dâu thì ta sẽ bị đuổi ra ngoài ngay lập tức.

Ta hỏi tiếp:

“Ngươi lại đến nhà họ Giang làm gì? Chỉ sợ lần này ngươi phải chịu thiệt rồi.”

Cô dâu bắt hụt, nhưng vẫn mỉm cười quyến rũ:

“Chỉ cần ngươi không phá đám thì chưa chắc.”

Lão gia tử nhà họ Giang lớn tuổi rồi, không trấn áp được bầy yêu ma quỷ quái này, bọn họ còn dám động vào gia tộc của mười hai Thiên cấp thì còn gì không dám nữa.

Ta hỏi tiếp, công tử bụng bự đứng dậy được bằng cách nào?

Cô dâu lại nở nụ cười:

“Câu này thì ta không thể trả lời được, dù sao việc này có lợi cho ta.”

Đương nhiên là có lợi rồi, ngươi là góa phụ chuyên nghiệp, nếu công tử bụng bự xảy ra chuyện thì ngươi sẽ được chia cho một phần gia sản không nhỏ.

Nàng là đồng lõa của hai tên hung thủ mưu đồ bí mật kia?

Đúng rồi, hỉ tang!

Ta quay đầu lại, hỉ tang đã biến mất.

Đúng lúc này, mấy cô gái mặc váy phù dâu đã tới, vẻ mặt của yêu phi họa quốc trở nên đứng đắn, tốc độ còn nhanh hơn lật bánh tráng, nàng bày ra vẻ thuần khiết không thể xâm phạm, đi vào hội trường, nhưng trước khi đi, nàng nhân lúc ta chưa chuẩn bị, nháy mắt với ta.

Ta không có cách nào khác đành phải đi theo sau nàng vào trong hội trường, định bụng đi tìm Trình Tinh Hà trao đổi, nhanh chóng bắt hỉ tang.

Kết quả vừa đi vào thì ta nghe thấy có người lẩm bẩm:

“Sao lắm thứ này đến đây thế, bực mình thật.”

“Đừng để Giang Nguyệt Thiền biết, mau tìm người đi xử lý đi.”

Ta quay sang nhìn, ra là người đàn ông đeo thẻ nhân viên bảo ta chuyển bánh kem lúc trước, bởi vì đắc tội ta, sợ ảnh hưởng đến công việc của mình nên hiện tại có thêm tính biểu diễn, cực kỳ nỗ lực.

Thấy ta tới, nhân viên đó vô cùng kích động, hắn luống cuống tay chân, vội nói:

“Cậu nhỏ...À không, cậu, ngài đến thị sát công tác sao? Ngài yên tâm, chuyện ở đây, ta đảm bảo sẽ xử lý thỏa đáng.”

Ta gật đầu, hỏi hắn có chuyện gì mà hoảng loạn như vậy.

Hắn do dự một lát rồi mới nhỏ giọng nói với ta:

“Cậu không phải người ngoài, nên ta nói cho ngài, nhưng mà tuyệt đối đừng nói với Giang tổng, Giang tổng thích sự may mắn, nếu thấy thì sẽ không vui, ngài xem…”

Nói xong hắn chỉ tay ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ của hội trường là một dãy hòe rất lớn đang rụng lá ào ào, nhưng khi nhìn kỹ, ta cau mày, bởi vì ta thấy một bầy quạ đen đông nghịt đậu trên cành hòe.

Những con quạ mắt đỏ ấy nhìn chằm chằm vào cửa sổ của hội trường, có nhiều con quạ muốn bay vào trong, bị nhân viên công tác bên ngoài dùng gậy đuổi đi.

Bầy quạ không cam lòng, lán nháo chen trên cây như đang chực chờ thời cơ lẻn vào.

Quạ đậu cành hòe ắt có tai họa, hiệu quả nhanh hơn cả “hổ đen ôm cột” mà ta từng đích thân trải qua.

Quạ đen đại diện cho số lượng người xui xẻo, mà hiện nay có cả một đàn quạ như thế kia, chết tiệt, đây là đại họa, chỉ sợ những người tham gia đám cưới này đều gặp nguy hiểm!

Không chỉ có quạ, mà còn vô số con giun đang bò lúc nhúc trong bụi cỏ.

Chương 814: Chôn Cùng Nhau

Khoảng thời gian này không có mưa, ông cậu ba gọi giun là những kẻ đào mộ, một loạt giun đất xuất hiện trong đám cưới một cách bất thường hiển nhiên không phải là điềm lành, chúng đến để đào hố cho người chết.

Không thể ở lại nơi này được nữa, phải nhanh chóng sơ tán mọi người ra ngoài. Ta có xích mích với nhà họ Giang, nhưng có quá nhiều người vô tội ở đây, thậm chí còn có không ít trẻ con, ta không thể thấy chết mà không cứu.

Đột nhiên, MC đám cưới lớn tiếng nói:

“Giờ lành đã đến, xin mời cô dâu chú rể…”

Công tử bụng bự ăn diện bảnh bao đi lên sân khấu, cô dâu sánh đôi với tư thái yêu kiều, MC đang định lên tiếng thì ta sải bước lên giằng micro của hắn:

“Lập tức dừng đám cưới lại, mọi người nhanh chóng đi ra ngoài!”

Tiếng hú chói tai của micro khiến khách khứa phải bịt tai lại ngay tức thì.

Chú rể nghệt mặt ra, rồi vội vàng bắt lấy ta:

“Ngày vui của ta mà ngươi làm gì đấy hả?”

Giang Cảnh vừa mới đi từ phòng y tế ra với vẻ mặt ỉu xìu, hắn thấy ta đang phá đám trên sân khấu thì ngớ người, ngay sau đó hô to:

“Bảo vệ đâu! Các ngươi không làm việc à, sao lại để mặc tên kia nổi điên thế? Bắt hắn lại đuổi ra ngoài cho ta!”

Hắn hãy còn sợ thuốc bột hắc lào nên không dám tự mình chạm vào ta.

Mà Hàn Đống Lương, Để Hồng Nhãn và những người khác nhìn nhau, vẻ mặt của họ như đang nói, lại giở trò gì thế?

Bọn họ không thấy hiện tượng kỳ lạ ở đây sao?

Trình Tinh Hà hãy còn đang ở bên kia giới thiệu công việc trong tiệm, ngẩng đầu thấy ta thình lình lên sân khấu nói câu đó, hắn cau mày:

“Thất Tinh, có chuyện gì thế?”

Giang Cảnh lớn tiếng ra lệnh thì bảo vệ mới sực tỉnh hồn, đi lên bắt ta lại, ta vội vàng giơ micro lên:

“Sẽ có tai họa trong đám cưới, tất cả mọi người mau chóng ra ngoài, bằng không sẽ không kịp!”

Bạch Hoắc Hương và Ách Ba Lan bật dây:

“Tai họa?”

Giang tổng cũng đứng lên:

“Em trai à, đang yên đang lành sao lại có tai họa được? Rốt cuộc ngươi làm sao thế, có phải…”

“Uống say à? Làm khùng làm điên gì thế!”

Đúng vậy, hiện giờ thoạt nhìn gió êm sóng lặng, vui vẻ hoan ca, chẳng trách bọn họ không tin.

“Vậy ngươi nói xem.”

Một người cao giọng nói:

“Cụ thể là tai họa gì để bọn ta đề phòng.”

“Đúng đấy, trong đám cưới của đôi trẻ, cả đời chỉ có một lần mà ngươi nhảy ra giả điên giả dại, ngươi nhẫn tâm à?”

“Đừng để ý đến hắn, muốn nổi tiếng đến phát điên rồi.”

Giang tổng biết bản lĩnh của ta, nhưng đúng là hiện giờ ta giống như đang vô cớ gây rối, đành nói:

“Ngươi xem, hôm nay ngày lành tháng tốt, hay là để hai đứa nhỏ kết hôn xong rồi…”

Cô dâu nhìn ta như đang xem trò cười, như thể nàng chắc chắn ta không ngăn cản được.

Ta cũng muốn nói cho mọi người là tai họa gì, nhưng với năng lực của ta hiện nay, ta không thể nhìn tường tận.

Nhưng ta bỗng nảy ra một ý, lập tức nhìn tướng mạo của công tử bụng bự: Khí sắc của hắn càng ngày càng xám xịt, cung Tật Ách lõm xuống, sắc khí biến thành màu đỏ...Là hỏa hoạn!

Ta quay ngoắt lại nhìn vào trong hội trường.

Trong hội trường, có một chiếc bánh kem hoa hồng cực lớn được trang trí tinh tế, để tránh cho bánh ngọt tan chảy, một chiếc máy làm mát được đặt bên dưới.

Công suất của máy làm mát rất lớn, nếu phát nổ…

Ta thấy bóng người mặc đồ trắng xuất hiện ở gần chiếc bánh kem.

Không ổn rồi, quả nhiên, ta ngưng khí vào hai tai, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tia lửa điện lách tách phát ra từ máy làm mát.

Thoạt nhìn, loại sản phẩm công nghệ cao này chẳng hề liên quan gì những hiện tượng kỳ lạ, nhưng chúng ta thường xuyên thấy thời sự đưa tin ở đâu nổ khí gas một cách bất ngờ, thương vong nghiêm trọng, có một phần đích xác do chất lượng kém, nhưng một phần là vì tà ma xuất hiện ở nơi đó.

Trường khí của ma quỷ sẽ ảnh hưởng đến những đồ đạc đang hoạt động bình thường, người nào trùng hợp ở gần đó tất nhiên cũng sẽ gặp xui xẻo. Người xưa ra ngoài đều phải xem ngày là vì sợ gặp tà khí.

Ngay lập tức ta định chạy về phía chiếc bánh kem hoa hồng, thật ra hỉ tang rất lợi hại, những ai vận khí xấu, cầm tinh nhỏ khi gặp phải tà vật này sẽ đột tử ngay, có điều với Huyền Tố Xích trong tay, có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

Không ngờ ta vừa mới nhấc chân đi thì có người nắm vai ta:

“Ngươi nói cho rõ ràng, tai họa gì? Còn cậu cơ đấy! Ngày vui lại báo tang, ngươi gọi hồn đầu thai à?”

Cái tên công tử bụng bự ngu ngốc này.

Tuy hắn lớn hơn ta một, hai tuổi nhưng vai vế của ta lớn hơn, ta mắng hắn một câu “nhãi ranh”, ngươi muốn chết thì ta không cản, ở đây còn có nhiều người lớn và trẻ con vô tội, cớ gì phải chôn cùng với nhau.

Ta hất tay hắn ra, bảo vệ xung quanh đồng loạt xông lên bao vây ta. Những người có thể làm bảo vệ ở đây đương nhiên đều được đào tạo bài bản, có được trình độ như Trương Lượng từng được yêu phi họa quốc để mắt, trước kia ta bị ngăn cản là không động đậy được, nhưng may mà bây giờ có hành khí của lão Hải bảo vệ.

Chương 815: Đứa Nhỏ

Ta vận khí lên Huyền Tố Xích, cả vòng vây bị hất bay ra ngoài như pháo hoa nổ tung, người ngồi dưới sân khấu đều đứng dậy:

“Đó chẳng phải là người của công ty dịch vụ bảo vệ XX sao? Một mình hắn mà có thể đánh bay bằng đấy người ư?”

“Một thầy bói xem phong thủy mà còn biết võ à?”

Càng khỏi phải nói đến những thầy phong thủy trong hội trường, mọi người ồ lên:

“Đó là hành khí Thiên cấp!”

“Hắn không phải là Huyền cấp sao? Tại sao lại có thể vượt cấp dùng năng lực này?”

“Vậy hắn thật sự nhìn ra tai họa sắp xảy ra ở đây sao?”

Bây giờ mọi người đã tin tưởng, ta thở phào một hơi, tầm mắt lướt qua bảo vệ nằm trên mặt đất chuyển về phía máy làm mát, nhưng ngay tức khắc trái tim vọt lên tận cổ họng, khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi bị công tử bụng bự và bảo vệ quấy rầy, bây giờ hỉ tang đã tiến lại gần máy làm mát rồi.

Lúc này Trình Tinh Hà cũng đã phát hiện ra, hắn nhào về phía hỉ tang, nhưng cũng như ta, hắn còn cách máy làm mát một khoảng nữa, không kịp rồi.

Đầu óc ta bỗng trống rỗng, máy làm mát nổ tung, mạt sắt văng tứ tung, cảnh tượng máu me tung tóe như diễn tập trước mặt một lần, nhưng ý nghĩa này chỉ chợt lóe lên trong đầu.

Ông lão lao công nói, thứ đằng sau gia tài bạc triệu trong hội trường có thể giải quyết nàng.

Gia tài bạc triệu, thời nay thì hiếm thấy, nhưng nó lại rất phổ biến trong các ngôi nhà ở xã hội xưa. Một vạn đồng xu cũ từng lưu thông trên thị trường được xâu lại bằng sợi dây đỏ, xếp thành hình đống thóc, đặt ở tài vị trong phòng khách, gọi là “gia tài bạc triệu”, dùng làm vật trang trí, nhằm để tiền vào như nước.

Ta cúi đầu xuống, trùng hợp đến mức lạnh gáy, nó đang nằm trong tầm tay ta!

Ta không có thời gian để ngạc nhiên, lập tức thò tay vào, lấy được một nắm tiền lẻ.

Đúng rồi...Là cái này!

Đây là tiền công đức trong chùa miếu, lây dính thần khí và hương khói!

Ta cầm lấy nó, vận khí toàn thân rồi ném về phía hỉ tang.

Thật ra hỉ tang đã ngẩng đầu lên và nở nụ cười, nàng sắp thành công rồi, thế nhưng nhờ có thêm hành khí của lão Hải, nắm tiền lẻ như phi tiêu xé gió, bay thẳng về phía hỉ tang.

“Phập”, thân hình của hỉ tang như cửa sổ giấy bị bắn thủng mấy chỗ, ngay sau đó tan chảy hệt như miếng nhựa rơi vào trong đống lửa.

Thẳng tiến về phía trước!

Nhưng đột nhiên, máy làm mát phát ra tiếng nổ khác thường, hỉ tang bị ta đánh chết, nhưng máy móc đã có vấn đề rồi.

May mà tranh thủ được thời gian, ta lập tức hô lên:

“Các ngươi nghe thế chưa? Máy làm mát sắp nổ rồi, còn chờ gì nữa?”

Tuy khách khứa không thấy hỉ tang, nhưng thầy phong thủy thấy, thế là nhao nhao chạy ra ngoài.

Giống như bầy cừu, con người có tâm lý đám đông, thấy người khác chạy thì chắc chắn họ cũng sẽ hoảng sợ, hơn nữa người giàu rất sợ chết, đương nhiên đều chạy hết ra ngoài.

Ta thở phào nhẹ nhõm, máy làm mát vẫn sẽ phát nổ, nhưng ít nhất có thể đảm bảo an toàn tính mạng của những người này.

Mà ông lão kia lợi hại thật, sao ông lão lại biết rõ như thấy trước được mọi việc xảy ra ở đây?

Có điều ông lão còn bảo ta cẩn thận sau gáy.

Nhưng bây giờ gáy của ta vẫn ổn mà.

Thấy Trình Tinh Hà đã dắt Bạch Hoắc Hương và Ách Ba Lan ra ngoài, ta cũng chạy đi, nhưng không ngờ vào lúc này, một đứa trẻ không biết chuyện gì xảy ra, lại nhân lúc nơi này hỗn loạn, lén lút chạy đến chỗ bánh kem hoa hồng định ăn vụng một miếng.

Một chiếc ốc vít của máy làm mát đã lỏng ra, ngay sau đó sẽ phát nổ.

Trình Tinh Hà thấy ta chưa ra thì quay đầu lại tìm ta, tầm mắt của hắn bị cái bàn ngăn trở, không thấy đứa bé, hắn trông thấy ta dừng lại thì gào lên:

“Thất Tinh, ngươi còn chờ gì nữa? Chạy đi!”

Ta chạy thì đứa bé sẽ chết.

Ngay lập tức ta quay người lại, nhào về phía đứa bé.

“Bùm...”

Một tiếng nổ vang lên, bơ và mạt sắt nổ tung, bay về phía bọn ta như mũi tên trên chiến trường thời xưa, ta lập tức lấy thân mình che cho đứa bé, lăn ra sau cây cột.

“Phập, phập, phập”, vài mảnh sắt sắc nhọn cắm ngay trước mặt, khiến vụn gỗ văng tung tóe lên mặt bọn ta.

“Bùm”, lại một tiếng nổ nữa, tia lửa điện đốt cháy những vật dễ cháy xung quanh, một loạt chai rượu tây vỡ nát, xối ướt tấm thảm lông cừu cao cấp.

“Phừng”, ngọn lửa bùng lên. Tòa nhà cũ này là một công trình kiến trúc bằng gỗ, một khi bén lửa thì sẽ đốt cháy tất cả. Tức khắc xung quanh biến thành biển lửa.

Giọng Bạch Hoắc Hương vang lên the thé:

“Lý Bắc Đẩu đâu? Đừng cản ta, để ta vào!”

Bên ngoài còn có tiếng kêu cuồng loạn của một người phụ nữ:

“Con của ta đâu? Các ngươi có thấy con của ta không?”

Mùi cháy khét bốc lên, khiến đôi mắt không tài nào mở ra nổi, mà đứa bé được ta che chở dưới thân ngay từ đầu chết sững vì sợ hãi, bây giờ hoàn hồn thì bắt đầu gào khóc.

Chương 816: Ông Lão Lao Công

Nghe thấy tiếng khóc, giọng nói của người phụ nữ bên ngoài càng thêm chói tai:

“Người đâu, có ai không! Cứu con của bọn ta!”

Ta muốn đứng dậy, nhưng không hiểu sao lại phát hiện cơ thể mình lảo đảo, giống như vừa mới từ tàu lượn siêu tốc xuống, toàn thân mất thăng bằng.

Sao thế? Đồng thời, ta nhận thấy sau gáy âm ấm, ta giơ tay lên sờ thì thấy máu chảy đầu tay.

Chắc là lúc máy làm lạnh nổ thì bị thứ gì đó đập trúng gáy, khi ấy vô cùng nguy hiểm, không cảm nhận được đau đớn, bây giờ thì cơ thể đau đến mức run rẩy, còn buồn nôn nữa, có lẽ bị chấn động não rồi.

Sau gáy...Quả nhiên ông lão lại nói trúng!

Không thể trì hoãn nữa, cứ tiếp tục thế này thì hai bọn ta không chết cháy thì cũng chết vì ngạt khí. Ta đứng dậy định đi, nhưng đứng không vững, lại ngã nhào trên mặt đất.

Trước mắt dần trở nên mơ hồ, tiếng khóc của trẻ con và tiếng ồn ào bên ngoài chui vào trong tai khiến ta cảm thấy vô cùng khó chịu, đang định đứng lên lại thì cơ thể chợt nhẹ bẫng, như lơ lửng trên không.

CMN, ta biết bay rồi!

Không phải...Bên dưới có cái gì đó ẩm ướt.

Là Trình Tinh Hà, không biết hắn đi đâu ngâm nước từ đầu đến chân, còn bịt một chiếc khăn ướt trên mặt, vừa cõng ta vừa kẹp đứa bé dưới nách, đang lao ra bên ngoài.

Trông hắn rất giống ninja rùa.

Hắn nhìn ta như nhìn một tên đần:

“Ngươi muốn chết thì đừng liên lụy đến cha ngươi.”

“Thế thì ngươi đừng cứu ta.”

“Ta cũng có muốn vào đâu.”

Trình Tinh Hà phồng má:

“Đến khi hoàn hồn thì ta đã cõng ngươi chạy đi rồi. Ngươi đúng là đồ sao chổi.”

Cái cóc khô, ta là sao Bắc Đẩu.

Lao ra khỏi làn khói, không khí bên ngoài khô ráo và mát lạnh, thoải mái vô cùng.

Một người phụ nữ ôm lấy đứa bé kiểm tra một lượt rồi quỳ xuống trước mặt ta và Trình Tinh Hà:

“Cảm ơn...Cảm ơn...”

Ta không thấy rõ tướng mạo của người phụ nữ này, ta khoát tay, sau đó hai mắt tối sầm, đầu gục xuống.

Trong khoảnh khắc ngất xỉu, một đôi tay dịu dàng đỡ đầu ta, hình như còn mắng ta một câu.

Mùi thuốc đắng ngắt phả vào mặt, là Bạch Hoắc Hương.

Nàng nói gì? Hình như là, ngươi chết, ta cũng không thiết sống.

Cũng có lẽ là nghe nhầm rồi.

Lúc tỉnh lại, ta nghe thấy có người thì thào:

“Sao lại kỳ lạ thế? Hắn chạy ra khỏi đám cháy, vì sao không bị bỏng?”

“Đúng vậy, quần áo rách bươm nhưng cơ thể vẫn không hề gì.”

“Này, ngươi từng nghe đến chuyện này chưa? Trừ phi hắn là...”

Giọng nói nọ bỗng trở nên căng thẳng:

“Lửa không thể đốt cháy rồng, nước không thể nhấn chìm rồng?”

“Suỵt, không được nói lung tung!”

Hai giọng nói này rất quen, chẳng phải là giọng của kẻ đứng sau giật dây mà ta nghe được lúc đuổi theo Giang Thần sao?

Ta muốn mở mắt ra nhìn xem, nhưng mí mắt như nặng nghìn cân, không tài nào mở ra được.

“Nếu lai lịch của hắn đúng là như thế thì chúng ta động vào hắn sẽ bị sét đánh...”

“Nhưng Chân Long chuyển thế chỉ có một, đáng lý ra phải là Giang Thần chứ!”

“Nếu không thử xem sao?”

Giọng nói nọ chùng xuống:

“Thử thì thử.”

Người đó nói xong thì ta bỗng có cảm giác như có thứ gì đó bay ra khỏi người ta.

Cảm giác ấy rất khó miêu tả, bởi vì thứ bay ra ngoài quá nhẹ, như là ảo giác của ta.

Ta mở choàng mắt, nhưng xung quanh yên ắng, chỉ có Bạch Hoắc Hương ngồi chống cằm cạnh giường của ta, khí sắc của nàng rất kém, dường như rất mệt, chỉ vừa mới chợp mắt.

Ta nằm mơ ư?

Ta hơi nghiêng người, Bạch Hoắc Hương lập tức mở mắt ra, nhanh chóng đè ta lại:

“Đầu ngươi bị thương, không thể động đậy!”

Ta cảm nhận được đầu mình nằng nặng, giống như bị quấn vài lớp băng gạc.

Đột nhiên, không biết ai ở bên ngoài nghe được động tĩnh, hô lên:

“Tỉnh rồi!”

Cánh cửa thình lình mở ra, nhiều người đi vào, vây quanh ta:

“Thật sự tỉnh rồi!”

Một người ôm lấy ta, gào khóc:

“Em trai à, đều do tỷ hồ đồ, nên tin tưởng ngươi, suýt nữa hại chết ngươi rồi...Tỷ hổ thẹn lắm...”

Là Giang tổng.

Ta phục hồi tinh thần, hỏi ngay:

“Ta hỏi ngươi về một người, trong sân sau của tòa nhà có ông lão lao công tầm bảy mươi mấy tuổi không?”

Nếu phải cảm ơn thì người nhà họ Giang cũng nên cảm ơn ông cụ.

Không ngờ Giang tổng lại cau mày, biểu cảm hết sức khó tin.

…

Giang tổng nhìn về phía người đàn ông đeo thẻ nhân viên:

“Lao công hơn bảy mươi tuổi, chẳng phải nhân viên nhà chúng ta đều về hưu trước sáu mươi lăm tuổi sao?”

Người này ước gì được lập công chuộc tội, thế là nói ngay:

“Giang tổng nói đúng, nhà họ Giang chúng ta thông cảm cho nhân viên, đối xử tử tế với người già, thế nên không có công nhân trên sáu mươi lăm.”

Gì cơ, chẳng lẽ ông cụ ấy trông già hơn tuổi?

Ta chưa kịp hỏi thì người đàn ông đeo thẻ nhân viên nói tiếp:

“Hơn nữa công việc trong nhà cũ của nhà họ Giang chúng ta cực kỳ quan trọng, cho dù là lao công dọn dẹp vệ sinh thì cũng chỉ tuyển nhân viên xuất sắc dưới ba mươi lăm tuổi, công ty bình thường tuyển chọn lập trình viên còn không khắt khe bằng chúng ta, chỉ để đảm bảo chất lượng phục vụ của nhà họ Giang ở mọi phương diện.”

CMN? Vậy thì không thể giải thích là già hơn tuổi được.

Chương 817: Ăn May

Ta kéo Giang tổng sang một bên, hỏi nhỏ:

“Thế lão gia tử nhà họ Giang thì sao? Thỉnh thoảng ra ngoài đi lại chứ?”

Giang tổng cứ cảm thấy câu hỏi của ta là lạ, nhưng vẫn trả lời:

“Lão gia tử? Hôm nay ta còn dẫn cô dâu chú rể đến thăm ông cụ, lão gia tử vẫn ốm đau trên giường, không mở mắt ra nổi. Tê liệt rồi mà, làm sao có thể đi lại được nữa?”

Vậy...Ông lao công rốt cuộc có lai lịch thế nào? Càng ngày ta càng tò mò hơn.

Đúng lúc này, những vị khách có máu mặt khác cũng đến, liên tục cảm ơn ta dũng cảm quên mình, cứu họ thoát khỏi tai nạn, còn nói xin lỗi ta, nên tin ta sớm hơn.

Ta khách sáo với họ vài câu, Bạch Hoắc Hương ở bên cạnh đằng hắng một tiếng, nói hắn vừa mới tỉnh, đầu óc chưa minh mẫn, bảo mọi người tém tém lại, bây giờ hắn còn cần tĩnh dưỡng.

Nàng nói thế là tất cả khách khứa vội đi ra ngoài.

Ta còn nhìn thấy Trình Tinh Hà đứng ở cửa, phát danh thiếp, nhận danh thiếp, mời chào khách hàng đến mỏi tay.

Người cuối cùng đi ra ngoài là công tử bụng bự và yêu phi họa quốc.

Ta xua tay, bảo họ đến chỗ mình.

Công tử bụng bự tỏ ra xấu hổ, bởi vì hắn, suýt nữa mọi người gặp nạn.

Trái lại cô dâu họa bì rất tự nhiên:

“Cậu có điều gì cần dặn dò?”

Ta bảo cô dâu lại đây một mình:

“Ta mặc kệ những tính toán của ngươi trước kia, nhưng mà dù sao trên danh nghĩa tên ngốc Giang Dương này cũng là cháu ngoại trai của ta, nếu hắn xảy ra chuyện gì thì ngươi cũng khó có thể làm góa phụ, cháu trai bị hại, tất nhiên ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Khóe miệng cô dâu giật nhẹ, nở nụ cười gượng gạo:

“Hầy, biết thế ta đã điều tra trước xem cậu của hắn là ai.”

Ta mỉm cười, không biết Giang tổng dùng tiền mua bao nhiêu công đức cho hắn, tên này biết đầu thai, đành chịu thôi.

Cô dâu vừa nói vừa vươn tay ra giúp ta sửa sang quần áo, Bạch Hoắc Hương đằng hắng liên tục như bị bốc hỏa.

Quần áo của ta bị đốt cháy, thủng lỗ chỗ, động một cái là lá vàng chữ Mãn thình lình lộ ra ngoài.

Mới đầu cô dâu còn ngấm ngầm trêu chọc ta, nhưng khi thấy lá vàng chữ Mãn thì lập túi rụt lại như bị điện giật, ánh mắt nàng thay đổi, nhìn ta với vẻ khó tin:

“Tại sao ngươi lại có cái này?”

Ta còn khó hiểu hơn:

“Sao ngươi biết nó?”

A Mãn là Sơn Thần, có chức tước hẳn hoi, một con quỷ họa bì như ngươi còn quen biết A Mãn sao?

Đồng loại thường tập trung lại với nhau, chẳng lẽ...

Nhưng cô dâu quay ngoắt đi, như vô tình để lộ bí mật, nàng nói:

“Ta, ta không biết, ta nhìn nhầm, tưởng là phiên bản giới hạn của hãng XX...”

Bình thường nàng khôn khéo, lời nói dối thốt ra dễ dàng hơn uống nước, thế nhưng hôm nay không biết lấp liếm, nàng không chỉ biết A Mãn mà còn có quan hệ mật thiết với đối phương.

Rốt cuộc nàng là...

Ta còn chưa kịp hỏi thì Bạch Hoắc Hương đã ra lệnh đổi khách, nàng nhân cơ hội này lảo đảo đi ra ngoài, thậm chí còn vô thức che mặt, dường như không muốn lá vàng đối diện với mình.

Đúng là kỳ lạ.

Ta vừa động thì bỗng có cảm giác cực kỳ sung mãn, giống như hành khí bỗng chốc tràn ngập cơ thể

Trình Tinh Hà đã phát danh thiếp xong, hớn hở chạy lại:

“Thất Tinh, ngươi không sao chứ? Hôm nay làm tốt lắm, cuối cùng chúng ta cũng ăn may một lần.”

Hóa ra, nhiều người trong số khách mời được ta cứu ra ngoài đều có thân phận cao quý, gánh vác nhiều trọng trách, nếu họ chết thì sẽ tạo thành tổn thất nghiêm trọng, mà họ được ta cứu, thế là công đức của ta tăng vọt.

Thảo nào ta cảm thấy cả người tràn trề sức mạnh, có phải là ta đã thăng lên Địa cấp rồi không?

Nhưng mà không đúng…Thăng Địa cấp quá khó, vẫn còn thiếu một chút nữa.

Ách Ba Lan tỏ ra không vui:

“Ca, ngươi đại chiến quỷ ôn dịch, rồi lại cứu quý nhân, tại sao vẫn không thể thăng lên Địa cấp, mà cái tên Giang Thần kia lại dễ dàng…”

“Các ngươi thì biết cái gì?”

Đột nhiên Giang Cảnh xuất hiện, nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của ta thì vô cùng thất vọng:

“Chưa chết à?”

Ta đốp lại:

“Ngươi chết rồi thì vẫn còn sống nhăn răng, chỉ có thể người đầu bạc tiễn người đầu xanh.”

Trình Tinh Hà khó chịu:

“Ngươi đang nói tiếng người đấy à? Nếu không có Thất Tinh thì ngươi đã cháy thành than từ lâu rồi, hầy, lúc đó ngươi chạy nhanh lắm mà, không thèm quan tâm gì cả, nhanh bằng Bolt rồi, về sau gọi ngươi là Giang Điền Kinh nhé.”

Vẻ mặt Giang tổng nhìn Giang Cảnh cũng hơi khó coi.

Thì ra khi ấy hỗn loạn, Giang Cảnh tiên phong chạy trước, còn đẩy ngã Giang tổng, đã thế không thèm quay lại đỡ nàng.

Giang Cảnh tự biết đuối lý, khóe miệng hắn giật nhẹ rồi quay trở lại chủ đề ban nãy:

“Chỉ dựa vào các ngươi mà cũng muốn so với chú nhỏ nhà ta, ngươi có biết chú nhỏ không đến dự đám cưới mà đi làm gì không?”

Nói rồi, hắn giơ di động ra trước mặt ta như hiến vật quý:

“Đám nghèo kiết hủ lậu các ngươi mà cũng mơ tưởng thăng cấp, đúng là nằm mơ giữa ban ngày, mơ đẹp thật đấy.”

Chương 818: Người Câm

Ta và Trình Tinh Hà nhìn điện thoại, hay lắm, hóa ra Giang Thần đi đến vùng thiên tai xa xôi nào đó cứu người dân gặp nạn, được cấp trên nêu tên khen ngợi, hơn nữa hắn còn quyên góp một khoản tiền lớn.

Trình Tinh Hà và ta đếm mãi cũng không đếm rõ được rốt cuộc có bao nhiêu số 0 đằng sau dãy số ấy.

Dù sao đó là số tiền mà nhiều người làm lụng cả đời cũng không kiếm được, vậy mà hắn quyên góp thẳng tay.

Giang Cảnh lấy điện thoại lại, nói với vẻ đắc ý:

“Muốn thăng lên Thiên cấp thì cần phải có đủ thiên thời, địa lợi, nhân hòa, không được thiếu thứ nào, nhà họ Giang bọn ta là gia tộc lớn, con cháu khi sinh ra đã có cơ hội này, nhưng các ngươi thì sao? Bán nội tạng đi cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy chứ nói gì là quyên góp từ thiện.”

Ta nói rồi mà, Giang Thần tất nhiên không thể liều mạng để tích lũy công đức như ta được, kẻ có tiền thì có thể đi đường tắt, đó gọi là quyên công đức.

Tương tự người xưa bỏ tiền ra mua chức quan, ngươi dùng tiền giúp đỡ người khác sẽ nhận được công đức tương ứng, nhưng việc này rất cực kỳ tốn tiền, người bình thường không quyên góp nổi.

Thế nhưng với nhà họ Giang điều đó không đáng kể, thảo nào thăng lên Địa cấp nhanh đến vậy.

Nhà họ Giang đích xác rất có thế lực, trong ba chi, có người theo nghiệp phong thủy, có người là thương nhân giàu có, có người làm quan to quyền quý, liên kết chặt chẽ ở mọi mặt, hỗ trợ lẫn nhau.

Chỉ có đều...Vận số của nhà họ có lẽ sắp đến lúc thịnh cực ắt suy, cây phong thủy chính là dấu hiệu cho điều này.

Trình Tinh Hà không nhẫn nhịn được, hắn nói với giọng điệu ghen ghét:

“Đúng vậy, nhà họ Giang các ngươi thì giỏi rồi, nhưng lợi hại đến thế mà vẫn bị người ta tính kế đấy thôi, nếu không nhờ Thất Tinh thì nhà họ Giang các ngươi...”

Ngoại trừ Giang Thần, toàn bộ người nhà họ Giang đều có mặt ở đây, nếu không có ông cụ lão công và bọn ta thì khi xảy ra sự cố, tất cả mọi người chết chắc. Không chỉ nhà họ Giang, mà cả những người có quan hệ với nhà họ cũng không thoát khỏi tai vạ, mục đích của đối phương là diệt môn.

Giang Cảnh nghe vậy thì sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Giang tổng cũng sực nhớ ra, hỏi ngay:

“Có người muốn hại nhà họ Giang bọn ta, rốt cuộc là ai?”

Giang Cảnh vội nói:

“Vẫn đang điều tra! Một khi điều tra ra được, nhất định sẽ không tha cho họ!”

Nói thì nói thế nhưng hai tay của Giang Cảnh trông có vẻ mất tự nhiên, hiển nhiên hắn rất sợ hung thủ đứng sau vụ này.

Giang tổng cau mày:

“Nhà họ Giang chúng ta luôn luôn tuân thủ nghiêm ngặt di huấn của tổ tiên, những năm qua cũng không đắc tội ai cả, sao lại có tai họa ập xuống nhà chúng ta, chẳng lẽ…”

Nàng đưa mắt nhìn về phía cây phong thủy chết héo.

Giang Cảnh đành phải an ủi Giang tổng đừng nghĩ nhiều, họ nhất định sẽ nghĩ cách.

Trình Tinh Hà thừa cơ huých ta một cái:

“Này, Giang Thần có thể bỏ tiền ra quyên công đức, chúng ta cũng làm được!”

Ta nói ngươi ấm đầu à, chúng ta lấy đâu ra nhiều số 0 như vậy, nuôi vịt nhặt trứng à?

Trình Tinh hà cười hì hì:

“Ầy, ngươi không biết đứa bé ngươi cứu trong đám cháy là con nhà ai đúng không? Nói ra, đảm bảo ngươi không khép được miệng.”

Rồi hắn lấy di động ra.

Đó là bách khoa toàn thư của xí nghiệp Điền Hoành Đức, người giàu có nhất trong giới kinh tế địa phương.

Nhà họ kinh doanh bất động sản, ngành nghề chăn nuôi, không chỉ thế, các cuộc cầu tư tài chính, dịch vụ ăn uống trong vùng này cũng có sự góp mặt của xí nghiệp nhà họ.

“Đứa bé ấy là đích trưởng tôn của Điền Hồng Đức.”

…

Lúc đó không kịp nhìn mặt đứa bé, không ngờ ta lại cứu được thiếu gia nhà giàu.

Trình Tinh Hà lấy một tờ giấy từ dưới nách ra, còn che che giấu giấu không cho Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương xem, ta nhìn thì thấy là một tấm séc, trên tấm séc có rất nhiều số 0!

Một số 1, bảy số 0.

Mười triệu?

Ta suýt bật dậy ngay tức thì.

Dù nằm mơ, ta cũng không ngờ mình có thể có nhiều tiền như vậy!

Bạch Hoắc Hương lại ấn ta nằm xuống, rồi lườm Trình Tinh Hà cháy mặt:

“Ngươi mà còn kích thích hắn nữa thì đi ra ngoài cho ta.”

Trình Tinh Hà sợ bị Bạch Hoắc Hương biến thành người câm, vội xua tay:

“Không, không, không, ta không kích thích hắn.”

Nói xong, hắn còn nháy mắt với ta:

“Yên tâm đi, chuyện này chắc ăn rồi.”

Đúng vậy, mạng sống của quý công tử đấy, đối với Điền Hồng Đức mà nói, nó chắc chắn đáng giá.

Mà bây giờ đẳng cấp của ta tăng lên, không cần lo sợ gánh vác nhân quả như hồi mới vào nghề nữa, khi ấy giống như một người gầy yếu không thể gánh nổi lượng vàng khổng lồ, trái lại còn bị vàng đè bẹp, hiện nay ta đã có tư cách hưởng thụ sự báo đền này rồi.

Chương 819: Đáng Đời

Nghề của bọn ta là vậy, tuổi nghề càng cao thì phải báo đáp càng nhiều, vấn đề không nằm ở việc đối phương có trả nổi hay không, mà quan trọng là mình có gánh nổi không.

Ta vừa định hân hoan phấn khởi thì bỗng liếc thấy Giang Cảnh đang nhìn ta, biểu cảm của hắn có phần kỳ lạ, giống như đang nhìn trộm vận thế của ta.

Thầy phong thủy xem phong thủy là chính, nhưng cũng biết xem mặt, tên này lại đang ủ mưu gì đấy à?

Hắn phát hiện ta nhìn hắn thì lập tức nhìn sang nơi khác, nhưng vẻ mặt hắn rõ ràng là đang cười trên nỗi đau của người khác.

Kỳ quái, bây giờ ta phát tài, tăng công đức, hẳn phải là mặt mày hồng hào, vận may tằng tằng, đáng lẽ hắn lại bực bội mới đúng, sao có thể vui vẻ vì ta được?

Không giống tự dưng thay đổi thành biết mang ơn đội nghĩa, chắc chắn có vấn đề gì rồi.

Đột nhiên, Trình Tinh Hà đang chơi điện thoại bỗng chửi thề một tiếng:

“Thất Tinh ngươi mau nhìn này!”

Ta rướn cổ sang nhìn rồi nghệt mặt ra, là tin tức đầu tiên.

Bài báo viết Giang Thần hoàn thành việc cứu trợ khu vực thiên tai, trong lúc đi ô tô ra khỏi nùi thì gặp đá rơi từ trên cao xuống, ô tô bị đập nát còn người bị thương, gãy xương ở nhiều chỗ, đã được đưa vào bệnh viện.

Gì vậy? Chẳng phải hắn vẫn luôn được Mã Nguyên Thu bảo vệ kỹ càng sao? Thế mà cũng sẽ gặp phải tai nạn này ư?

Ta lập tức cầm lấy điện thoại xem hình ảnh chi tiết.

Bên dưới hình ảnh còn có một dòng chữ nhỏ, nói rằng nơi xảy ra chuyện tên là “Đoạn Long Cốc”.

Hợp với tình hình quá, chắc chắn sau này ta sẽ không đến nơi này.

Nhĩn kỹ lại, có một bóng người mờ mờ xuất hiện trong một bức ảnh, bóng dáng ấy rất đẹp.

Người phụ nữ của Yếm Thắng Môn?

Đúng rồi, ta mách lẻo với nàng, không ngờ nàng thật sự đi gây khó dễ cho Giang Thần!

Giang Thần có đủ loại pháp khí hộ thể trên người. chỉ có người phụ nữ Yếm Thắng Môn mới trị được hắn, đúng là kẻ cắp gặp bà già, vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Trình Tinh Hà lắc đầu liên tục:

“Sao không nện chết tên khốn ấy đi nhỉ.”

May mà không nện chết hắn, ta phải tự tay xử lý hắn.

Giang Cảnh còn chưa đắc ý được bao lâu thì điện thoại đề cử tin tức nóng, hắn vừa ngâm nga vừa mở tin tức ra xem, rồi chết sững tại chỗ.

Ngay sau đó, hắn còn nhận một cuộc điện thoại, gọi chú nhỏ, hiển nhiên cũng nhận được thông báo, vội vã đi ra ngoài.

Ách Ba Lan vui vẻ:

“Đáng đời!”

Xem ra Yếm Thắng Môn đích xác rất hữu dụng.

Về đến cửa hàng, Cao lão sư thấy đầu ta quấn băng gạc thì vô cùng đau lòng:

“Lần nào ngươi trở về cũng như mới rút khỏi chiến trường ấy, ngươi xem thầy phong thủy khác toàn là tiên sinh, ai nấy cũng nho nhã lịch sự, còn ngươi sao lại giống Rambo thế hả.”

Ta có thể làm được gì, hết thảy là do số mệnh, ta cũng không khống chế được.

Cao lão sư lẩm bẩm khó có thể ăn nói với ông cậu ba của ta, đột nhiên hắn nhìn tướng mạo của ta, cau mày:

“Tiểu tử tai kiếp này của ngươi sao mà lắm thế, đổ máu rồi mà còn chưa hết?”

Tai kiếp?

Con người gặp chuyện không may là tai kiếp, có hai cách để hóa giải, một cách là đổ máu, tức là chảy máu da tróc thịt bong, như thế là có thể phá tai kiếp, còn một cách khác là phá tài, hao hụt tiền của một cách bất ngờ cũng có thể diệt trừ tai nạn, bị thương nhẹ hoặc mất một khoản tiền nhỏ là có thể ngăn cản họa lớn.

Sao vậy, ta vừa mới đổ máu, vậy mà vẫn chưa đủ phá tai sao?

Cao lão sư quan sát ta cả buổi rồi mới lên tiếng:

“Thiên tai qua đi, nhân họa lại đến, hai ngày tới thằng nhóc nhà ngươi phải cẩn thận đấy, ngươi phải sầu lo vì tiền bạc!”

Người khác nghe không hiểu gì, Trình Tinh Hà phụt cười, còn nháy mắt với ta, nói nhỏ:

“Ngươi xem Cao lão sư của các ngươi bán dược liệu không rõ nguồn gốc thì xem được cái gì chứ, dân nghiệp dư à? Một khoản tiền lớn vừa mới vào tay, sầu lo vì tiền bạc á?”

Ta nói ngươi thì biết cái gì, trước khi đi bán thuốc Cao lão sư chuyên môn xem tay, xem tướng cho người ta ở đầu phố phía tây đấy, trước kia tự xưng là Tiểu Lưu Bá Ôn.

Trình Tinh Hà xua tay, ra vẻ không thèm để ý:

“Có người nào lớn tuổi rồi không khoác lác đâu, lại còn Lưu Bá Ổn, chỉ có mình ngươi tin thôi.”

Nói xong thì đi vào ăn kem.

Cao lão sư không nghe thấy Trình Tinh Hà thì thầm cái gì, hắn nói tiếp với ta:

“Mà tướng mạo của ngươi lạ quá, lúc đi còn chưa thành ra thế này, bây giờ thì tài vận thiếu hụt, giống như…”

Dường như nghĩ đến chuyện gì đáng sợ lắm, hắn giật mình, không nói kỹ càng, chỉ dặn ta:

“Nói chung đợt này ngươi hạn chế ra ngoài, cứ ở trong nhà một thời gian, có lẽ còn có thể trốn tai họa.”

Cao lão sư không giống như nói đùa, ta gật đầu đồng ý để hắn yên tâm.

Một lát sau, Trình Tinh Hà đem mười triệu đi quyên góp hết, hình như tài trợ cho mấy tiểu học hy vọng với danh nghĩa của ta.

Chương 820: Yêu Cầu Đặc Biệt

Nhưng sau khi quyên góp từ thiện, ta vẫn cứ thiếu một tí tẹo nữa mới có thể thăng cấp lên Đại cấp, Trình Tinh Hà tức điên, nói rõ ràng thấy còn thiếu ít lắm mà sao đập một món tiền lớn vào rồi vẫn không thấy động tĩnh gì?

Thế nên người thăng lên Địa cấp mới ít!

Có điều, bình thường Trình Tinh Hà kẹt xỉ đến mức ngày thường ăn một cây kem của hắn cũng đòi ta phải ghi sổ nợ tính lãi, vậy mà lần này vì tăng công đức cho ta, hắn không hề lấy một xu nào trong món tiền mười triệu, khiến ta hơi cảm động.

Nhưng vừa mới nghĩ như vậy, hắn búng ngón tay và nói:

“Đừng quên ghi sổ nợ, mười triệu này có một nửa của ta đấy, ngươi thăng cấp xong, khi nào trả thì phải trả cả vốn lẫn lời.”

Ta đánh giá cao hắn quá rồi, tên này còn biết chơi trò thả con săn sắt bắt con cá rô cơ đấy.

Càng thăng cấp thì càng cần nhiều công đức, không ai làm gì được, cũng không ai biết được số công đức cụ thể.

Ta nghĩ lo lắng suông cũng vô ích, chi bằng tranh thủ thời gian làm mấy mối nữa. Từ khi đi dự đám cưới, bọn ta có được nhiều khách hàng, toàn là những người giàu có quyền quý, hoàn thành vài vụ làm ăn là công đức và tiền tài bội thu.

Trình Tinh Hà cũng gật đầu, nhưng mà kể cũng kéo, tuy những người đó để lại phương thức liên lạc, nhưng đều không phải chuyện lớn, không đáng bao nhiêu, ngươi cũng không được ra giá cắt cổ thành ra tổn hại công đức.

Đúng lúc này, Phùng Quế Phân đến, khuôn mặt khỉ mặt chó tô son trát phấn rạng rỡ, khi chạy nhảy phấn bay lả tả như bánh dẻo lạnh:

“Lý đại sư, ta như hỉ thước trên trên cây, đến nhà ngươi thì nhất định có chuyện vui.”

Chuyện vui?

Ta vui mừng:

“Ngươi sắp kết hôn à?”

Mặt Phùng Quế Phân đỏ ửng:

“Đúng là không giấu được Lý đại sư, đến lúc đó phải mời Lý đại sư đến áp giường cho ta!”

Áp giường là phong tục địa phương, khi kết hôn cần có một anh trai tân tuổi Thìn hoặc Dần lăn qua lăn lại trên giường của vợ chồng mới cưới, để vợ chồng dính dương khí, dễ sinh con trai đầu lòng.

Ta cảm thấy rất xấu hổ, ngươi nói chắc như đinh đóng cột là xem thường ai thế hả? Trên mặt ta có hai chữ “trai tân” hay gì.

Bạch Hoắc Hương không nhịn được mà quay đi, cơ thể hơi run rẩy như đang nhịn cười, lỗ tai đỏ lên.

Trình Tinh Hà nói ngay:

“Được, được, cửa hàng bọn ta chuyên cho thuê trai tân, mỗi lần 500, có khách hàng thì liên hệ giúp bọn ta, hàng giả thì đổi trả.”

Đổi cái đầu ngươi, ngươi còn buôn bán được à?

Phùng Quế Phân vội nói cứ giao cho ta, nhưng nói đến đây nàng như sực nhớ ra cái gì, vỗ đầu, nói:

“Xem đầu óc tôi này, đến đây vì chuyện của Lý đại sư mà sao lại chỉ nói chuyện của mình, ta đến là để báo cho Lý đại sư, việc ngươi nhờ ta đã có manh mối rồi.”

Việc ta nhờ Phùng Quế Phân...Là bảo nàng tìm tung tích của mẹ ta và Giang thọt!

Ta bảo nàng nói mau, có manh mối gì?

Nàng lấy điện thoại di động ra cho ta xem một bức ảnh:

“Ngươi nhìn đây.”

Ta xem ảnh, là một bóng người khập khiễng bước vào một cửa hàng lớn.

Giang thọt?

Hóa ra, cấp dưới của Phùng Quế Phân thật sự lần theo được tung tích của Giang thọt, ông ta đế một nhà đấu giá nổi tiếng ở Đế Đô, chỉ có điều tuy Giang thọt trông có vẻ không nhanh nhẹn, nhưng hành tung của hắn rất khó nắm bắt, người của Phùng Quế Phân đuổi theo đến cửa nhà đấu giá thì mất dấu Giang thọt.

Đúng vậy, Giang thọt cứ như mọc thêm cánh, lẩn nhanh hơn cả Giang Thần.

Trình Tinh Hà cũng thò đầu sang xem:

“Gì vậy, không phải Giang thọt xem phong thủy à? Sao giờ lại chuyển sang chơi đồ cổ? Xem chương trình giám định bảo vật nhiều quá rồi à?”

Hóa ra Giang thọt đến nhà đấu giá, đưa ra vài món đồ, đã được nhà đấu giá đã xác định là vật phẩm đấu giá trong hội đấu giá tổ chức vào tháng sau.

Ta nhìn những món đồ ấy, một tách trà, một cái hũ, sau đó ta ngừng thở, một quyển sách lụa ố vàng!

Trình Tinh Hà cũng nhìn thấy nó, ngay lập tức ta và hắn nhìn nhau.

Bọn ta không còn xa lạ gì với bức ảnh này, đó đúng là tứ tượng mật quyển!

Giang thọt muốn bán tứ tượng mật quyển cũng không phải việc gì khó hiểu, nhưng vì sao ông ta lại bán cho nhà đấu giá? Ông ta muốn gì?

Thế chẳng phải là cho tất cả mọi người cơ hội tìm được tứ tượng cục sao? Nếu chuyện này bị Giang Thần, Mã Nguyên Thu biết được…

Trình Tinh Hà mắng:

“Lão khọm này, hóa ra là muốn vắt kiệt giá trị của mật quyển, hắn định kiếm một khoản rồi mới bán, không ngờ còn tham hơn cả ta nữa.”

Ta lập tức hỏi phùng Quế Phân làm cách nào để tham gia buổi đấu giá này?

Dù thế nào cũng phải lấy được mật quyển, nó liên quan đến mạng sống của Trình Tinh Hà.

Phùng Quế Phân nói cho bọn ta biết, tuy nhà đấu giá này rất lớn nhưng lại rất ít người biết đến, chỉ tổ chức cho hội viên, nếu ngươi không phải hội viên của nhà đấu giá thì chí ít cũng phải có thư tiến cử của hội viên VIP mới có thể tham gia.

Ngoài ra, họ còn có một yêu cầu hết sức đặc biệt.

Chương 821: Hang Vàng Bạc

Ngươi phải mở tài khoản ở nhà đấu gió đó, gửi một khoản tiền vào trong tài khoản, tối thiểu là hai mươi lăm triệu, không mua gì thì tiền vẫn sẽ còn nguyên, sau khi buổi đấu giá kết thúc sẽ được trả lại cho chủ tài khoản, số tiền này dùng để phòng ngừa khách hàng đấu giá xong thì quỵt nợ, khiến cuộc đấu giá thất bại.

Không có tài khoản thì dù có giấy tiến cử cũng không vào được.

Hai mươi lăm triệu, ngươi bảo ta ngồi trên giường nằm mơ thì ta cũng không mơ được nhiều tiền như vậy, cho dù là tiền âm phủ thì cũng được một rổ nặng trịch!

Trình Tinh Hà chán nản, ngồi xuống:

“Âm hiểm, quá âm hiểm!”

Phùng Quế Phân nói ngay, nếu thật sự rất quan trọng thì nàng quen biết một hội viên VIP, không khó để có được một tờ giấy giới thiệu, còn tiền thì nàng cũng có thể xoay sở cho bọn ta mượn.

Một đàn em của nàng kéo tay nàng, nói với giọng điệu dè dặt:

“Tỷ, dạo nào chúng ta quay vòng khó khăn, trừ phi bán nhà mới gom đủ.”

Phùng Quế Phân lườm hắn”

“Đến lượt ngươi lắm mồm à?”

Đàn em không ư hử gì nữa, nhưng xem ra hắn vẫn thấp thỏm, sợ Phùng Quế Phân tùy hứng.

Xuyên thấu qua lớp trang điểm như khỉ mặt chó của Phùng Quế Phân, có thể nhìn ra được tài vận của nàng trong khoảng thời gian này không được tốt, gần đây tranh đua kịch liệt với người khác nhưng không giành được lợi thế nào cả, chắc hẳn kinh tế cũng khá eo hẹp.

Cũng phải, Phùng Quế Phân có nhiều đàn em, phải nuôi biết bao nhiêu miệng ăn, nếu cho ta mượn tiền thì ai biết khi nào ta có thể trả hết?

Có lẽ cả đời không trả được.

Nhưng không thể từ bỏ tứ tượng mật quyển được.

Vẻ mặt của Trình Tinh Hà u ám, không còn bao lâu nữa là sang tháng sau, nếu bọn ta không nhanh chân đuổi kịp thì không biết mật quyển của tứ tượng cục sẽ rơi vào tay ai.

Ách Ba Lan vội nói:

“Hay là ta thương lượng với ông cố?”

Thôi dẹp đi, ông cố của ngươi muốn treo ngươi vào dây lưng ấy chứ, ngươi vừa đi là không về được, không có đường thương lượng, có khả năng ông cụ sẽ mua luôn mật quyển.

Bạch Hoắc Hương cũng lo lắng, nhưng nàng không có cách nào cả. Từ khi nuôi tỳ hưu bạch ngọc, nàng biến thành thiếu nữ rỗng túi, có tiền là mua mấy món đồ quý nuôi tỳ hưu, không có nhiều tiền để dành.

Ta buồn rầu, chợt nghĩ đến câu nói của Cao lão sư khi nãy, tài khí của ta có vấn đề, phải sầu lo vì tiền.

Nhưng đang yên đang lành tại sao tài khí lại thiếu hụt?

Đúng rồi...Ta nhớ ra, trong lúc nửa tỉnh nửa mê ta nghe thấy có hai người nói chuyện, sau đó trên người ta thiếu đi cái gì đó, chẳng lẽ tài khí bị bọn họ lấy đi rồi?

Ta giật mình, không thể nào, ai lại có bản lĩnh lấy đi tài khí của người khác, chẳng phải thần tiên mới có năng lực đó hay sao?

Mà có phải Giang Cảnh đã nhận ra nên mới cười trên nỗi đau của người khác không?

“Khụ…khụ…”

Đột nhiên, một người vừa chắp tay sau lưng vừa đi vào cửa hàng, nở nụ cười với ta:

“Lý đại sư, lâu rồi không gặp nhỉ.”

Để Hồng Nhãn?

Ta đang phiền muộn đây, vừa trông thấy Để Hồng Nhãn là trút giận lên người hắn:

“Sao, Để đại sư lại có cách hay gì muốn chỉ giáo bọn ta à?”

Để Hồng Nhãn cảm thấy xấu hổ, hắn nói ngay:

“Lý đại sư nói sai rồi, nghề phong thủy chúng ta coi trọng tri ân báo đáp, ngươi đã cứu ta ở đám cưới, lấy ơn báo oán, trong lòng ta vô cùng cảm kích, lần này ta đến để trả ơn?”

Sợ nợ nhân quả của ta đúng không? Coi như ngươi còn thấu tình đạt lý.

Ta bảo hắn nói thẳng.

Để Hồng Nhãn cười khà khà:

“Vừa rồi vô tình nghe được cuộc đối thoại của các ngươi với Phùng phu nhân, thế ta mới biết Lý đại sư thiếu tiền, nên ta xung phong đến đây để nói cho Lý đại sư biết một chuyện có lợi cho Lý đại sư đấy thôi? Chỉ cần hoàn thành thì hơn hai mươi triệu chỉ là chuyện cỏn con.”

Trình Tinh Hà cảnh giác:

“Thời buổi này kiếm tiền còn khó hơn ăn uế vật, chuyện có lợi mà ngươi còn có thể nghĩ đến bọn ta à? Lẽ nào có gì mờ ám?”

Để Hồng Nhãn nghe thế thì tỏ ra oan uổng:

“Sao lại nói thế, các ngươi không tin thì ta chỉ có thể tự móc tim chứng minh sự trong sạch thôi!”

Trình Tinh Hà mời hắn biểu diễn, ta bảo không cần, cứ nói thẳng ra đi.

Để Hồng Nhãn ngồi xuống ghế trên một cách thuần thục, nói là ghế trên nhưng thật ra chỉ là một chiếc ghế quý phi bằng trúc tương phi, ta thường tiếp khách ở đó, chắc là bối phận của hắn cao, quen thói đi đến đâu cũng ngồi ở ghế trên.

Nhưng hắn vừa mới đặt mông xuống thì bỗng cảm thấy không đúng, lại đứng dậy, lúng túng ngồi vào ghế cho khách,

“Lý đại sư có biết Kim Ngân Động của thành phố Karpat không?”

Thành phố Karpat? Đó là một vùng biên cương nghèo khó, nằm trong vùng hoang mạc, Karpat trong tiếng địa phương có nghĩa là rắn độc và thú dữ, có thể thấy điều kiện sống khắc nghiệt đến mức nào.

Còn hang Vàng Bạc thì không biết có ý nghĩa gì.

Chương 822: Chia Phần

Để Hồng Nhãn phấn kích, nói rằng đương nhiên không phải ai cũng biết nơi đó, thật ra nơi ấy là một kho báu khổng lồ.

Có một bài ca dao truyền lưu ở vùng đất ấy, hang đầy vàng, hang đầy bạc, hang Vàng Bạc đầy của báu, theo truyền thuyết trong sa mạc có một hang động, vàng bạc châu báu chất đống như gạch ngói, quặng vàng còn tính là nhỏ, có cục vàng to như lu nước!

Người dân địa phương tìm hang Vàng Bạc mấy trăm năm rồi, nhưng tiếc là mãi không tìm được, đối với bọn ta mà nói, đó là một cơ hội.

Nghe xong, Trình Tinh Hà đần mặt ra:

“Cơ hội, đây là chuyện có lợi mà ngươi nói à? Ngươi đùa ta đấy à? Dân ở đó tìm mấy trăm năm còn không ra, bọn ta đi thì tìm được chắc? Sao ngươi không phải bọn ta đi tìm kho báu của Alibaba hoặc cướp biển vùng Caribe đi, thế còn đáng tin hơn kho báu ngươi nói đấy.”

Đúng vậy, thứ đó vượt quá sức tưởng tượng, bảo là không ai tìm được, thế ai nhìn thấy cục vàng to như lu nước, lại còn kể lại chi tiết như vậy.

Để Hồng Nhãn vội nói, các ngươi đừng nóng, nghe ta nói đi đã! Vì sao ta lại nói đây là cơ hội cho các ngươi?

Vì truyền thuyết này, vô số thầy phong thủy bị hấp dẫn đến đó hòng để tận mắt nhìn thấy chân diện mục của hang Vàng Bạc. Lẽ ra, một vùng đất giàu có sẽ có dấu hiệu ở phương diện phong thủy, nhưng tất cả thầy phong thủy đều trở về trong thất bại ê chề, chỉ có một thầy phong thủy biết vọng khí nhìn thấy kim ngân khí ở một nơi nào đó.

Vọng khí?

Để Hồng Nhãn gật đầu lia lịa, nói tiếp, nhưng đáng tiếc là thầy phong thủy biết vọng khí già lắm rồi, nói rằng nơi ấy nguy hiểm, mình cũng không sống được bao lâu nữa, không đi theo chịu khổ nữa, thế là không đi tìm kho báu mà trở về nhà.

Nói đến đây, Để Hồng Nhãn nhìn ta, hai mắt hắn tỏa sáng:

“Có rất ít thầy phong thủy biết vọng khí, Lý đại sư là nhân tài trong số đó, với lại các ngươi còn trẻ, lại có bản lĩnh phi phàm, chẳng phải báu vật trong hang Vàng Bạc được dành riêng cho các ngươi giống như ông trời định sẵn hay sao? Chỉ cần tìm được nơi ấy, hai mươi lăm triệu có là cái gì?”

Mắt Trình Tinh Hà sáng rực lên nhìn chằm chằm vào ta:

“Nghe có vẻ giống với Chu Tước cục.”

Đúng vậy, quả thực trong Chu Tước cục có rất nhiều châu báu, chẳng qua khi ấy cấp bậc công đức của bọn ta không cao, cho nên không có mệnh phát tài. Nhưng bây giờ đã khác rồi, bọn ta đều đã thăng cấp, có thể tiếp nhận khoản tiền hơn mười triệu, mà chúng ta có nhiều người, lấy bảo vật trị giá hai mươi lăm triệu chắc hẳn không thành vấn đề.

Để Hồng Nhãn thấy Trình Tinh Hà dao động, biết là có hy vọng:

“Từ xưa đến nay, liều ăn nhiều, đối với các ngươi mà nói, thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều có đủ, ta hâm mộ số phận của các ngươi lắm đấy!”

Ta hỏi:

“Ngươi đã nói tin tức cho bọn ta biết, muốn đi cùng không?”

Trình Tinh Hà gật đầu:

“Đúng đấy, nếu thật sự tìm được sẽ không nợ nhân quả của ngươi, tính ngươi một phần.”

Để Hồng Nhan lập tức xua tay:

“Không đến mức thành nhân quả, vốn dĩ ta được các ngươi cứu một mạng, đến đây để trả nhân quả thôi, nào dám động vào thứ không thuộc về mình, ta sợ rước họa vào thân, chỉ cần có thể trả hết ơn cứu mạng là ta mãn nguyện rồi.”

Trình Tinh Hà vui vẻ:

“Đỡ phải chia phần.”

Tiếp theo, Để Hồng Nhãn lấy một tấm bản đồ cũ ra:

“Đây là tuyến đường đi đến thành phố Karpat, thực dụng hơn hướng dẫn trên điện thoại, các ngươi cầm đi, ta cáo từ đây, chúc chuyến đi của các ngươi được suôn sẻ.”

Nhìn bóng lưng của Để Hồng Nhãn, Trình Tinh Hà tặc lưỡi:

“Không ngờ lúc này lại là Để Hồng Nhãn cứu chúng ta khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, đúng là thế gian thay đổi khôn lường!”

Ách Ba Lan cũng xen mồm:

“Sức hút nhân cách của ca không có kẻ địch vĩnh viễn.”

Ta ngẫm nghĩ, rồi cầm lấy bản đồ nhìn xem, đích xác giống như người từng đi vào trong vẽ ra tấm bản đồ này vậy.

Chữ trên bản đồ là chữ phồn thể viết tay, Để Hồng Nhãn biết rõ ràng như vậy chẳng lẽ tổ tiên của hắn từng đến đó?

Thấy Trình Tinh Hà nóng vội, ta suy nghĩ, đến lúc này rồi, dù sao cũng không trông chờ vào điều gì khác, thôi thì cứ đi xem thử, cùng lắm là tốn chút lộ phí.

Khi ấy ta hoàn toàn quên mất lời dặn của Cao lão sư bảo ta trong khoảng thời gian này không được ra ngoài, sau đó ta hối hận xanh ruột.

Sa mạc nơi thành phố Karpat tọa lạc tên là Etuji, là một trong số ít sa mạc ở nội địa, mênh mông vô tận.

Đến thành phố Karpat, cảnh sắc ở nơi đây trông thê lương hơn cả ảnh chụp trên mạng, ánh chiều tà đỏ tươi như máu, biển cát vàng không thấy bến bờ, cảm thán với sự hùng vĩ của thiên nhiên, con người chỉ là một hạt ngô nhỏ nhoi giữa hoang mạc.

Có một tấm bia đá hình dạng kỳ quái đặt ngay ở cửa thành phố Karpat, bia đá khắc chữ, đúng là bài đồng dao Để Hồng Nhãn nói cho bọn ta biết.

Chương 823: Có Vấn Đề

“Hang đầy vàng, hang đầy bạc, hang Vàng Bạc đầy của báu.”

Kiểu chữ xiêu vẹo quái dị, ta chưa từng nhìn thấy kiểu chữ nào như thế này.

Ta đang nghiên cứu nó thì một giọng nói bỗng vang lên sau lưng ta:

“Các vị cũng đến tìm hang Vàng Bạc sao?”

Giọng nói ấy khàn khàn, già cỗi, như móng tay cào lên tấm pha lê, khiến bọn ta hoảng sợ, quay đầu lại thì thấy một ông lão với làn da ngăm, cơ thể khô quắt vì bão cát, trái lại ánh mắt rất sắc bén, như loài ưng trong sa mạc. Ông lão ngậm tẩu hút thuốc, ăn mặc như người bản địa, nhưng có một điểm khác biệt với người dân địa phương là cánh tay ông lão quấn một sợi dây đai bằng vải màu nâu đậm.

Ta gật đầu.

Ông lão cầm cái tẩu:

“Vậy chi bằng các ngươi tìm một người dẫn đường, ta sáu mươi tư rồi, là người dẫn đường tốt nhất trong vùng, một nghìn năm.”

Trình Tinh Hà nhìn ta:

“Cũng đúng, lần đầu tiên chúng ta đến sa mạc, không biết phong tục địa phương như thế nào, cần có người dẫn đường.”

Ta nhìn về phía ông lão này, ấn đường của ông lão rộng, lông mày xuôi và dài, trí nhớ tốt, xem qua là nhớ, đúng là người thích hợp để làm dẫn đường, với giá một nghìn năm thì cũng không đắt.

Hơn nữa, tài khí của ông lão rất thấp, chắc chắn bây giờ đang thiếu tiền tiêu.

Ta đồng ý, ông lão thở phào một hơi, rồi nói tiếp:

“Ta sẽ nói cho các ngươi biết quy tắc đầu tiên để vào thành phố Karpat.”

Nói rồi ông lão chỉ vào một vị trí:

“Quỳ xuống.”

Gì cơ?

Ông lão không thèm ngước lên, ông lại ngậm tẩu thuốc và nói tiếp:

“Cúi chào thần Karpat.”

Tình Tinh Hà thấy rõ thứ được đặt ở vị trí đó:

“Đó là thần à?”

Trong mắt bọn ta, đó là một tảng đá đen bị phong hóa, nhưng mà nhìn kỹ lại thì đúng là có phần giống một bức tượng thần nhiều tay nhiều chân.

Ông lão nói với bọn ta, thời xưa thương nhân tha phương đến Tây Xuyên kinh doanh buôn bán, đi đường tắt nhất định phải đi qua thành phố Karpat, thỉnh thoảng đội thương buôn mang theo súc vật sẽ biến mất, không tìm thấy bất kỳ thứ gì sót lại, thế nên trước khi vào thành phố, các thương nhân sẽ lạy thần Karpat, van xin thần linh cho họ được bình yên đi qua nơi đây.

Có người cho rằng các thương nhân gặp băng cướp sa mạc.

Nhưng người địa phương không tán đồng ý kiến này, họ nói rằng sa mạc này có chủ, nếu sinh sống ở đây sẽ bị ăn tươi nuốt sống.

Ta cảm thấy lạnh gáy:

“Ăn tươi nuốt sống? Bị cái gì ăn?”

Ông lão nở nụ cười quái dị:

“Các ngươi đi thì biết.”

Ông ta đoán chắc, người đến đây vì hang Vàng Bạc không sợ chết?

Trình Tinh Hà lẩm bẩm:

“CMN, nơi này cũng có vấn đề ư?”

Thừa lời, nếu không tại sao lại có câu liều ăn nhiều, giống như trái cây ven đường, nếu dễ hái lại ngọt lành thì đã bị người ta hái mất từ lâu rồi, mà quả to mọc chi chít thì chắc chắn không ăn được.

Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương đã quen với tình cảnh này nên không để tâm.

Vào trong thành phố, nơi này tràn ngập phong cách Tây Vực, chỉ có lác đác vài bóng người đi lại trên đường, phần nhiều là đàn ông râu quai nón rậm rạp, thỉnh thoảng còn có những cô gái đeo khăn lụa che mặt, cũng có làn da ngăm đen, để lộ đôi mắt đen và sâu hút nhìn chằm chằm vào bọn ta – những vị khách ngoại lai – với vẻ tò mò.

Như mỹ nhân tuổi xế chiều, có thể nhìn ra được nơi đây từng phồn hoa rực rỡ một thời, nhưng hiện tại đa phần những cửa hàng treo biển có chữ “rượu” đã sa sút và vắng khách, cư dân ở đây cũng ít đi, bởi vì quốc gia xây đường cái, không có ai đi đường tắt qua thành phố Karpat này nữa, nó dần dần suy tàn như một lẽ tự nhiên, người dân địa phương cũng chẳng còn được mấy người, đại đa số họ vào thành phố làm việc.

Những người ở đây cố ý giữ khoảng cách khi đi ngang qua bọn ta, ta tưởng rằng là do tôn giáo hoặc phong tục địa phương nên họ kiêng dè người từ bên ngoài đến, nhưng một lát sau ta đã nhận ra, hình như người họ sợ không phải là bọn ta, mà là sợ ông lão dẫn đường.

Trên thực tế, họ sợ cánh tay quấn vải của ông lão.

Vừa rồi ta không để ý, bây giờ nhìn kỹ thì ta giật nảy mình, vị trí ông lão quấn băng vải hình như có một luồng tà khí màu đen.

Ta giả vờ như không có việc gì, hỏi ông lão xưng hô thế nào?

Ông lão tự xưng là lão Từ, tuy không phải người địa phương nhưng đã ở đây mấy chục năm rồi, không khác dân bản địa là mấy.

Ông dẫn bọn ta vào một nhà trọ, đó là một ngôi nhà đắp đất vàng, bước vào nhà trọ cứ như trở lại thời cổ đại.

Ta tinh mắt, thấy một chuỗi chuông gọi hồn treo dưới tấm biển viết chữ “rượu”, đây là cửa hàng của người chết dùng để tiếp đãi thầy phong thủy.

Chẳng trách, bởi vì truyền thuyết về hang Vàng Bạc, không biết bao nhiêu thầy phong thủy muốn đến đây để phát tài, nếu không vì tiền tài thì cũng vì nổi danh, hang động tìm không thấy mấy trăm năm bị mình tìm được, đi khoe khoang với người khác hiển nhiên vô cùng nở mày nở mặt, thảo nào có thể mở cả cửa hàng người chết.

Chương 824: Chữa Trị

Trong phòng, có vài người đang dùng bữa, trông ai nấy cũng mệt mỏi như đi đường xa, hình như họ cũng đến đây để tìm hang Vàng Bạc.

Nhưng họ vừa thấy lão Từ thì vẻ mặt bỗng chốc trở nên vặn vẹo, ăn vài miếng rồi nhanh chóng chuồn mất.

Lão Từ bỏ tẩu thuốc xuống. vẫn điềm nhiên như không có gì xảy ra:

“Cắm nhang vào lò.”

Nói rồi còn quay lại nhìn bọn ta:

“Mấy cây?”

Đúng là người dẫn đường lão luyện, nói tiếng lóng của tiệm người chết chuẩn xác, ta trả lời:

“Mỗi người một cây.”

Đằng sau quầy thu ngân là một cô gái bản địa chừng mười bảy, mười tám tuổi, lông mày cao, mắt sâu, khuôn mặt bị gió hun đỏ, đôi mắt sáng ngời, nàng tiếp lời một cách thuần thục:

“Có kiêng gì không?”

Nói sõi tiếng phổ thông.

Đặc sản ở nơi này là đậu cát trộn tương cà ăn với cơm, mang đậm nét đặc sắc của địa phương, thấy lão Từ đi vệ sinh, cô nàng chủ tiệm mắt sáng nhỏ giọng hỏi:

“Sao các ngươi lại tìm lão Từ? Hắn không ổn đâu.”

Ta hỏi nàng thế là sao?

Nàng nói tiếp:

“Ở vùng này, mọi người đều gọi hắn là a bà thông.”

Bạch Hoắc Hương vào nam ra bắc nhiều năm, ngôn ngữ địa phương ở nơi nào nàng cũng biết hết, nghe ba chữ ấy thì cau mày:

“Có nghĩa là yêu quái ăn thịt người.”

Sắc mặt Trình Tinh hà thay đổi:

“Thế là có ý gì?”

Cô nàng chủ tiệm quay đầu lại, thấy lão Từ tạm thời sẽ không trở lại, bèn nói tiếp:

“Hắn ở đây làm người dẫn đường nhiều năm rồi, dẫn vô số người vào trong sa ma, nhưng mà…”

Nàng hạ giọng:

“Những du khách hắn dẫn vào sa mạc, không một ai trở về.”

Trình Tinh Hà và ta nhìn nhau, CMN, hướng dẫn viên bất hợp pháp à?

Ở nơi khỉ ho cò gáy này không có camera giám sát, nếu dẫn đoàn đi rồi muốn nhân cơ hội hại ngươi thì dễ như ăn bánh.

Cô nàng chủ tiệm đè thấp giọng:

“Nghe đồn, hắn ăn thịt khách du lịch để nuôi dưỡng thứ gì đó trên người mình...”

Nói rồi còn chỉ vào cánh tay ra hiệu.

“Khụ…khụ.”

Đúng lúc này lão Từ từ phía sau đi tới, cô gái lập tức im miệng, còn nhỏ tuổi mà kỹ năng diễn xuất không tệ, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra và trở lại quầy thu ngân.

Ta để ý thấy băng vải màu đen trên cánh tay lão Từ quấn chặt hơn trước, vừa rồi đối phương đi ra ngoài để chỉnh lại mảnh vải trên tay mình sao?

Tà khí màu đen cũng nhạt bớt.

Thảo nào người dân địa phương kiêng dè ông lão.

Dưới gầm bàn, Trình Tinh Hà đá chân ta một cái như Tây Môn Khánh quyến rũ Phan Kim Liên, ý bảo nơi này khỉ ho cò gáy mà lại đi cùng hướng dẫn viên bất hợp pháp, không phải tự tìm đường chết à?

Bạch Hoắc Hương cũng nhìn cánh tay của lão Từ, đột nhiên nàng vươn tay ta bắt mạch cho ông lão.

Ánh mắt lão Từ trở nên u ám, muốn rút tay lại, nhưng Bạch Hoắc Hương thoạt nhìn yếu đuối mà không biết có bản lĩnh gì khiến lão Từ không giãy ra được.

Một lát sau, Bạch Hoắc Hương buông tay ra, mỉm cười và nói với lão Từ:

“Ăn linh tinh cái gì, không tốt cho cơ thể.”

Con ngươi của lão Từ co lại:

“Ngươi với Bạch Liễu có quan hệ gì?”

Bạch Hoắc Hương cũng hơi bất ngờ:

“Ngươi biết ông nội ta?”

“Chỉ có quỷ y nhà họ Bạch mới giữ chặt được cổ tay của ta.”

Lão Từ nhếch miệng cười, ta phát hiện màu răng của ông lão không giống bình thường, người bình thường sẽ bị vàng răng, còn răng của lão Từ chuyển sang màu xanh.

Ta chưa thấy loại răng đó bao giờ.

Tiếp theo Bạch Hoắc Hương nói:

“Nếu ngươi muốn chữa, ta có thể…”

Lão Từ xua tay, ý bảo không cần.

Ngay cả Bạch Hoắc Hương cũng nhìn lão Từ với vẻ mặt kỳ quái.

Lão Từ nhìn ra bên ngoài rồi nói mình sẽ ở lại trong tiệm, sáng sớm mai sẽ chuẩn bị đồ đạc vào sa mạc, cuối cùng còn bồi thêm một câu, bảo bọn ta đừng suy nghĩ lung tung, nếu không có mình thì bọn ta vĩnh viễn không tìm được vị trí.

Nói xong, lão Từ xoay người rời đi.

Ngay lập tức Trình Tinh Hà quay sang hỏi Bạch Hoắc Hương:

“Hắn ăn cái gì?”

Bạch Hoắc Hương nhìn theo bóng lưng gầy yếu của lão Từ:

“Thuốc độc, đủ loại thuốc độc.”

Ách Ba Lan cũng ngẩng đầu lên:

“Hắn không muốn sống nữa ư?”

Bạch Hoắc Hương lắc đầu:

“Lạ lắm, thuốc độc mà hắn dùng có độ tinh khiết rất cao, đáng lẽ hắn đã bị số thuốc độc đó giết chết từ lâu rồi, nhưng hắn vẫn sống sót.”

Trình Tinh Hà bội phục:

“Hắn là Âu Dương Phong trên núi Bạch Đà à?”

Người ta chỉ có hai lý do để uống thuốc độc, một là không muốn sống nữa, lý do còn lại là để kiềm chế căn bệnh nào đó trên người mình.

Ta bèn hỏi Bạch Hoắc Hương, có phải hắn mắc bệnh gì cần phải lấy độc trị độc không?

Bạch Hoắc Hương lắc đầu, nói trên người lão Từ không có bệnh gì cả, chỉ có điều chất độc tích lũy trong cơ thể khiến ông lão không thể sống yên ổn, nhưng lão Từ cắn răng chịu đựng, không muốn chữa.

Quả nhiên lão Từ không bình thường.

Chương 825: Ăn Thịt Người

Trình Tinh Hà suy nghĩ rồi nói:

“Thất Tinh, hay là thôi đi, dù sao chúng ta còn có bản đồ mà Để Hồng Nhãn đưa, thật sự không được thì tự mình lần mò, lỡ như một lúc nào đó hắn thuận tay bỏ thuốc bọn ta thì…”

Bạch Hoắc Hương nói chắc như đinh đóng cột:

“Việc này thì ngươi cứ yên tâm, có chuông dược ta ở đây, các ngươi sẽ không trúng bất cứ loại độc nào cả.”

“Ta đề phòng bất trắc thôi mà…”

“Vậy thì ngươi cũng không thể xem thường nghề nghiệp của ta!”

“Chính khí thủy, ngươi muốn cãi nhau đúng không?”

Hai người họ bắt đầu đấu võ mồm, còn Ách Ba Lan ngồi đần mặt ra, ta nhìn theo tầm mắt của hắn thì phát hiện hắn đang nhìn chằm chằm vào cô nàng chủ tiệm.

CMN? Cung Phu Thê của Ách Ba Lan biến thành màu hồng, hắn động tâm rồi.

Hóa ra hắn thích phong cách nước ngoài.

Nhưng mà ta nhìn cô nàng chủ tiệm thì cảm thấy có vấn đề. Lão Từ dẫn bọn ta đến nhà trọ này, đáng lẽ phải rất quen thuộc với người trong cửa tiệm, chưa biết chừng còn là đối tác chiến lược ăn hoa hồng, nhưng người trong cửa tiệm cần gì phải phá đám lão Từ?

Dường như tất cả những gì xảy ra ở đây đều không thể giải thích bằng lẽ thường.

Đột nhiên, người đứa bé trai nhỏ tuổi hơn cô nàng chủ tiệm cầm một cây gậy chạy từ trong nhà vệ sinh ra, nói vài câu với nàng bằng tiếng địa phương, sau đó sắc mặt của cô nàng thay đổi, lập tức đi vào xem.

Bạch Hoắc Hương không cãi cọ với Trình Tinh Hà nữa, mà quay sang nói với ta, đứa bé kia nói với cô nàng chủ tiệm là kéo được một thứ kỳ quái ra từ cống nước của nhà vệ sinh.

Thứ kỳ quái...Lão Từ là người cuối cùng đi vào nhà vệ sinh.

Trình Tinh Hà nói tiếp:

“Ngươi nói xem, vào sa mạc phải đề phòng đủ thứ, còn phải cảnh giác với người dẫn đường, chẳng phải mệt lắm à?”

Nhưng bọn ta đến đây lần đầu, không có người dẫn đường mà vào trong sa mạc thì cũng chẳng tốt hơn là bao.

Đột nhiên, có tiếng la hét thảm thiết vang lên trong nhà vệ sinh, kèm theo một câu bằng tiếng địa phương.

Bạch Hoắc Hương lập tức đứng dậy:

“Người trong đó nói là đầu lưỡi, dao.”

Ta thấy một luồng tà khí màu đen tản ra từ nhà vệ sinh, tràn về một hướng khác cách bọn ta khá xa.

Có cái gì đó.

Ta lập tức chạy vào trong, thấy đứa bé trai nằm trên mặt đất, ôm lấy tay mình và hét lên.

Còn cô nàng chủ tiệm tựa vào tường, mặt xám ngoét, không động đậy được.

Ta nhìn tay của đứa bé, ngay sau đó cảm thấy sởn tóc gáy: Bàn tay vừa nãy hãy còn nguyên vẹn bây giờ chỉ còn lại những khung xương tay trắng ởn, giống như mô hình xương tay trong bệnh viện, không có một tí thịt nào.

Làm sao để làm được như vậy, mới chỉ qua một vài phút mà thôi, chủ quán thịt còn không thể cạo sạch được như vậy!

Cô nàng chủ tiệm tựa lưng vào tường và trượt xuống, nàng hoảng sợ lặp đi lặp lại một câu.

Bạch Hoắc Hương cũng theo vào, nàng thấy tay của đứa bé thì lập tức ngồi xuống bôi thuốc giảm đau cho hắn, rồi nói:

“Nàng nói, thứ này lại đi ra ăn thịt người.”

Lại?

Là thứ mà lão Từ nói sao?

…

Hơn nữa, mùi máu tanh nồng tỏa ra trong không khí, nhưng ngoài máu chảy ra từ tay của đứa bé trai ra thì không có vết máu ở nơi nào khác.

Thứ đó ăn bằng cách nào?

Cuối cùng cô nàng chủ tiệm không chịu đựng nổi sự kích thích này, cứ lặp lại câu nói vừa rồi mãi.

Bạch Hoắc Hương vừa cầm máu cho đứa trẻ, vừa xoay người sang bắn vài chiếc kim châm cứu về phía cổ của cô gái:

“Ai đó ôm nàng đi! Bây giờ nàng cần...Lý Bắc Đẩu ngươi không được động đậy, Ách Ba Lan ngươi đi đi.”

Ách Ba Lan đỏ mặt, chần chừ giây lát rồi dè dặt dang tay ra, cô gái kia bị đâm vài kim, lúc này mới thôi la hét, nhưng vẫn run bần bật, Ách Ba Lan vừa đến chỗ nàng là nàng lập tức ôm chặt lấy hắn như bắt được cọng rơm cứu mạng.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Ách Ba Lan được người khác giới ôm chặt như vậy, không biết để hai tay vào đâu, hắn cứ giơ tay một lúc lâu rồi mới ngập ngừng để lên lưng cô gái, tiết trời mát mẻ mà trán hắn đẫm mồ hôi.

Trình Tinh Hà kéo tay, nhỏ giọng nói:

“Mả cha nó chứ, Để Hồng Nhãn nói là trả ơn, thế này chẳng phải là muốn mạng của chúng ta sao? Lão già lấy oán báo ơn, chúng ta còn đi tìm hang Vàng Bạc gì nữa, trước tiên về tìm hắn tính sổ!”

Ta nói:

“Không, Để Hồng Nhãn không lừa chúng ta.

Cửa sổ này đối diện với sa mạc Etuji, ta nhìn thấy một luồng kim ngân khí như ẩn như hiện lơ lửng giữa bầu trời đầy sao.

Ở đây thật sự có hang Vàng Bạc!

Bạch Hoắc Hương đã chữa thương cho đứa bé xong, còn cô nàng chủ tiệm bị Ách Ba Lan ôm từ nãy đến giờ, sau khi uống thuốc an thần của Bạch Hoắc Hương mới có thể gắng gượng nói chuyện được.

Hóa ra, vừa rồi đứa bé trai kia thông cống nhà vệ sinh, nhưng mà thông cả buổi, không chỉ không thông được cống mà hình như cây gậy còn bị vướng cái gì đó.

Đứa bé dùng hết sức kéo gậy lên, cây gậy rút ra được rồi, nhưng dường như còn mang cả thứ gì kỳ quái ra nữa.

Nó đen thui, bám chặt trên cây gậy, đứa bé nghi ngờ là chất bẩn lâu năm, bèn cọ thứ đó đi, nhưng khi nhìn kỹ lại, hắn bỗng cảm thấy sởn tóc gáy: Thứ đen sì đó động đậy!

Chương 826: Trả Nợ

Hắn vội vàng đi gọi cô nàng chủ tiệm vào nhìn xem, cô gái đến nơi, đứa bé chỉ vào thứ đó, thế nhưng cô nàng chủ tiệm chưa kịp nhìn rõ ràng thì thứ đó đã nhảy lên tay đứa bé như một sinh vật sống và bám chặt vào tay hắn.

Đứa bé lập tức gào lên, nói rằng nó thè lưỡi liếm ta…

Nhưng rồi chỉ còn lại tiếng hét chói tai, bởi vì thứ đó liếm một phát mà như dao găm róc hết thịt trên tay đứa bé ra.

Cô nàng chủ tiệm sợ đến mức hét toáng lên, vốn dĩ thứ đó định nhào về phía nàng, nhưng không biết vì sao, nó như bị cái gì đó đâm phải, không tấn công nữa mà chuyển hướng, lao ra ngoài.

Mới bị liếm mà tay chỉ còn lại xương cốt, ta nổi da gà, rốt cuộc nó là thứ quái vật gì?

Cô nàng chủ tiệm vừa khóc vừa nói, năm xưa chính thứ đó đã ăn cha mẹ của nàng, biến bọn họ thành khung xương, may có thầy phong thủy đến tìm hang Vàng Bạc trông thấy đã giúp chế ngự thứ đó, không ngờ mười năm sau nó lại xuất hiện.

Ta lập tức hỏi chủ tiệm có biết nó là gì không?

Cô nàng chủ tiệm phát ra một âm tiết kỳ lạ, không viết được bằng chữ Hán, Bạch Hoắc Hương phiên dịch ra là yêu quái sa mạc.

Đột nhiên, tiếng bước chân dồn dập vang lên, lão Từ chạy xuống cầu thang, thấy tình cảnh này thì sắc mặt thoát cái thay đổi.

Cô gái nhìn thấy lão Từ, bỗng hét lên:

“Là hắn, chính hắn mang sa quái đến đây!”

Ta đứng dậy nhìn lão Từ, lão Từ ngậm lấy tẩu thuốc, giọng trầm khàn:

“Thế này hỏng rồi.”

Trình Tinh Hà lập tức hỏi:

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Lão từ nhìn chằm chằm vào cô nàng chủ tiệm, trả lời:

“Thứ đó tự theo về.”

Hóa ra, mười năm trước lão Từ làm hướng dẫn viên cho người ta, thật sự tìm được hang Vàng Bạc trong truyền thuyết.

Khi đó những thầy phong thủy ấy cực kỳ vui mừng, nhưng ai ngờ người đầu tiên định bước vào thì đột nhiên hét to, những người còn lại trơ mắt nhìn chân hắn biến thành xương khô.

Mọi người đều từng nhìn thấy yêu ma quỷ quái, cho nên định tiến lên kéo người kia ra, nhưng một luồng hắc khí bốc lên, nó quấn lên ai là người đó chỉ còn một đống xương.

Nhóm người đó chết hết, chỉ có một mình lão Từ trở về, nhưng đến ngày hôm sau, lão Từ thấy vợ chồng chủ tiệm biến thành hai bộ xương thì mới hay thứ đố đuổi kịp mình.

Thảo nào cô nàng chủ tiệm hận ông lão!

Ta hỏi tiếp:

“Ngươi cố gắng kiếm tiền để trả nợ à?”

Ta đã nhận ra lão Từ cực kỳ thiếu tiền, tuy lời đồn về hắn rất đáng sợ, nhưng ta thấy được trên người ông lão không có vẻ hung ác do giết người cướp của, trái lại cung Huynh Đệ hòa thuận lâu dài, là người trọng tình trọng nghĩa.

Khi ấy ta đoán ra được, đoàn khách của lão Từ không một ai trở về, thoạt nhìn có khả năng là bị ông già này lừa, nhưng còn có một khả năng khác, đó là lão Từ đích xác dẫn khách đến đúng vị trí, mà những người đó đã chết trong hang Vàng Bạc, thế nên mới không về được.

Mà khí sắc cung Tài Bạch của lão Từ rất tệ, không phải bởi vì ông lão tiêu xài phung phí hay gặp chuyện xui xẻo hao tài tốn của, khí nối liền với cung Huynh Đệ, chứng tỏ lão Từ thiếu tiền không phải vì bản thân.

Cô nàng chủ tiệm nghe đến đây, sực nhận ra:

“Tiền trong giỏ xách, là ngươi…”

Thì ra hồi nàng mất cha mẹ mới bảy, tám tuổi, một mình nàng không thể nào sống nổi, tiền trong giỏ sắp sửa tiêu hết, nhưng kỳ lạ là mỗi khi giỏ tiền sắp cạn kiệt thì sẽ có khoản tiền mới xuất hiện, việc này đã duy trì nhiều năm.

Lão Từ sầm mặt, lắc đầu nói:

“Không phải là ta.”

Ông lão muốn bù đắp cho sai lầm của mình, nhưng không muốn cô gái biết. Lão từ biết rõ, cô gái hận mình thấu xương, không muốn chịu ơn mình.

Biểu cảm của cô nàng chủ tiệm rất phức tạp, đột nhiên nàng nhào vào lòng Ách Ba Lan và khóc:

“Tỷ tỷ, về sau ta phải làm sao bây giờ?”

Ách Ba Lan nghệt mặt ra, hắn vô thức che yết hầu, đành phải tiếp tục giữ im lặng và vỗ vai cô gái.

Ta đứng dậy, chạy ra bên ngoài.

Trình Tinh Hà vội vàng hỏi ta làm gì?

Còn phải hỏi nữa à, thứ đó không dễ đối phó, chắc hẳn trước kia nó bị thầy phong thủy phong ấn bên trong, nhưng lại bị đứa bé trai lôi ra ngoài, nó muốn ăn thịt người, hiện giờ có nhiều người đang ở trong nhà trọ!

Phải mau chóng bắt lấy nó, càng nhanh càng tốt.

Lão Từ thấy thế cũng đuổi theo, vội hỏi”

“Ngươi có cách à? Rốt cuộc thứ đó…”

Ta trả lời:

“Ta biết nó lợi hại, cho nên còn muốn hỏi ngươi mấy câu, vì sao tất cả thầy phong thủy được ngươi dẫn đi đều chết cả, nhưng lần nào ngươi cũng sống sót trở về?”

Sắc mặt của lão Từ thay đổi, không nhìn thẳng vào ta:

“Bởi vì...Ta chạy trốn nhanh.”

Ta cười:

“Ngươi chạy nhanh cũng không có gì đáng trách, nhưng vừa rồi sa quái thoát ra ngoài mà không tấn công cô gái, nó không phải thân thích của nàng, không có lý do gì để nương tay, ngươi lén động tay động chân trên người nàng, cho nàng bùa hộ mệnh đúng không?”

Ánh mắt lão Từ nhìn ta hoàn toàn thay đổi.

Chương 827: Thứ Kia

Ta nói tiếp:

“Bây giờ ta phải cứu người, nếu ngươi thật sự muốn chuộc tội thì nói ta cho biết lai lịch của sa quái, và nó sợ cái gì.”

Lồng ngực lão Từ phập phồng, ánh mắt ông lão nhìn chằm chằm vào ta toát ra vẻ sợ hãi:

“Tại sao...Ngươi biết tất cả những điều này?”

Ta nói:

“Ta còn biết, chuyện này có lẽ là thầy phong thủy mười năm trước giúp đỡ phong ấn sa quái nói cho ngươi, ta đánh bạo suy đoán, có phải người nọ lớn tuổi, họ Để không?”

Lão Từ dừng lại, nhìn ta với vẻ ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ:

“Ngươi...Rốt cuộc là ai?”

Ta khoát tay:

“Ta không có tiếng tăm gì, nói cho ngươi ngươi cũng không biết, ngươi nói đi, có chịu nói cho ta biết không.”

Nếu trong Hang Vàng Bạc có thứ đó, thế thì luyện tập trước cũng được.

Lão Từ sờ cánh tay quấn vải của mình, rồi mới lên tiếng:

“Thứ đó...Sợ cái này.”

Sau đó lão Từ lấy một chiếc lọ nhỏ ra.

Chiếc lọ trong suốt, đựng một thứ gì đó vừa dài vừa nhọn đã ngả vàng. Hình như thứ đó bị cắt ra, chỉ có một phần nhỏ, trạng thái hoàn chỉnh chắc hẳn rất to.

Giống như một chiếc răng, nhưng loài gì mới có răng lớn đến vậy.

Khí tức trên chiếc răng ấy...Ta nhận ra ngay, giọng khàn đi:

“Đây là răng rồng?”

Bây giờ, cho dù ta nói cái gì thì lão Từ cũng không cảm thấy ngạc nhiên nữa, trong lòng ông lão, có lẽ ta đã là thần tiên không gì không biết:

“Thành phố này còn có một cái tên khác, là Trụy Long Thành.”

Trụy Long?

Không hiểu sao cái tên này khiến ta cảm thấy khó chịu, ta đang định tại sao lại được đặt tên như thế thì bỗng nghe thấy tiếng la hét thảm thiết vọng ra từ một căn phòng nào đó:

“Cái...Cái gì thế ...”

Xuất hiện rồi.

…

Cheng, Thất Tinh Long Tuyền rời vỏ, ta chạy đến nơi phát ra tiếng hét, giơ chân đá văng cửa phòng, một bóng đen với mùi máu tanh nồng lao đến trước mặt, ta biết, muộn rồi.

Bóng đen biến mất ngay lập tức, nhưng ta thấy hai thứ gì đó màu xanh biếc.

Trên chân người nọ là đôi giày Anta dãi gió dầm mưa, đó là thầy phong thủy trước đó đang ăn cơm trong tiệm, thấy lão Từ nên sợ hãi chạy mất.

Ngoại trừ đôi giày Anta thì chỉ còn lại bộ xương chân trắng ởn.

Mùi máu vẫn chưa tản đi, nhưng giống như tình cảnh trong nhà vệ sinh khi nãy, ở đây cũng không có một vết máu nào cả. Thứ đó ăn sạch sẽ.

Trình Tinh Hà đuổi tới nơi, mùi máu tanh nồng nặc khiến hắn suýt nôn, hắn trở tay cầm tay ta:

“Mạng mình quan trọng hơn, hai mươi lăm triệu nếu không được thì chúng ta vay mấy người giàu có ấy mỗi người một ít, họ muốn làm thân với ngươi, sẽ không từ chối đâu.”

Sao ngươi cứ bàn lùi thế hả.

Lão Từ vẫn ấn chặt cánh tay quấn băng vải của mình, dường như đó là phản ứng bản năng của ông lão mỗi khi gặp tình huống căng thẳng:

“Đại sư, thứ kia, giờ nó đi đâu…”

Không gian im ắng, mang đến cho người ta cảm giác đè nén khó nói nên lời, ta nhận ra được nỗi sợ hãi toát ra từ câu hỏi của lão Từ, thứ đó có thể lao ra từ một xó xỉnh nào đó bất cứ lúc nào.

Trước đây ta gặp phải nhiều loại tà ma rồi, nhưng đây là lần đầu tiên chạm trán loại yêu quái vừa xuất hiện đã ăn thịt người như thế này, ta cũng chỉ là con người có máu thịt bình thường như bao người khác, nói không sợ là giả.

Nhưng ta vẫn cố gắng điều chỉnh hô hấp, ép mình bình tĩnh lại. Phải mau chóng tìm ra tung tích của thứ đó, tìm được càng sớm càng tốt, biết đâu có thể cứu thêm được một mạng người.

Bằng không bọn ta đều phải chết.

Mới đầu thứ đó còn tỏa ra tà khí, vậy nhưng bây giờ mọi dấu vết của nó đều biến mất sạch sẽ như bị lau đi.

Trán ta túa mồ hôi, chuyện này đúng là khó giải quyết.

Ta nín thở ngưng thần, cố gắng tập trung khí vào hai mắt. Hiện nay ta chỉ còn cách Địa cấp một chút nữa, hơn nữa thường xuyên sử dụng hành khí, hành khí của lão Hải khó thuần như con ngựa hoang cũng dần dần bị ta thuần hóa, lần đầu tiên ta thử rót hành khí Thiên cấp vào mắt.

Bởi vì hành khí của lão Hải quá cao so với ta, giống như một đoạn clip có độ phân giải cao nhất chiếu trên màn hình cấp thấp, kỳ thực nó không tương thích, may thì hơi lag, còn không thì không thể trình chiếu được. Trước kia ta chỉ dùng nó trên người mà vẫn hay bị té ngã, nếu rót vào hai mắt…

Trình Tinh Hà cũng nhận ra, hắn lập tức níu ta:

“Ngươi không muốn làm nghề này nữa à?”

Thế cũng còn tốt hơn là chết.

Hành khí cuồn cuộn chảy vào mắt, ngay lập tức ta cảm nhận được cơn đau đớn dữ dội ở hai mắt của mình. Đó là một cảm giác đè ép mãnh liệt, như thể luồng hành khí này sắp sửa nhồi đầy đôi mắt và khiến chúng nổ tung.

Tầm mắt trở nên mơ hồ, Trình Tinh Hà sợ ta làm mù mắt mình, cố gắng đứng bên cạnh quấy nhiễu ta, ta lập tức bắt được bàn tay vung vẩy của hắn, cẩn thận quan sát mọi thứ trước mắt.

Trước áp lực mãnh liệt, những thứ ta có thể thấy trước mắt bỗng chốc thay đổi, những loại khí trước đây không thể thấy đồng loạt hiện ra như được đặt dưới thấu kính hiển vi.

Chương 828: Rốt Cuộc Là Thứ Gì?

Đây là…Thế giới trong mắt Thiên cấp sao?

Uế khí nhàn nhạt, tà khí dày đặc, tử khí sắc bén…Một đốm thanh khí bé tẹo!

Đốm thanh khí ấy rất khó tìm, nhưng cực kỳ mới. Tìm được quỹ đạo rồi, nó vừa mới biến mất ở cửa một căn phòng nào đó.

Đôi mắt đến cực hạn vì hành khí của Thiên cấp…Đột nhiên, cảm giác lạnh lẽo bao phủ khuôn mặt của ta, hành khí thình lình biến mất. Trình Tinh Hà vừa hắt cốc nước lên mặt ta.

Ta cảm thấy hai mắt mình âm ấm hòa trong dòng nước lạnh lẽo, ta giơ tay lên sờ thì giật mình hoảng hốt, ta chảy nước mắt.

Trình Tinh Hà tức giận nói:

“May mà chỉ là nước mắt thôi, để lâu hơn là ngươi thật sự biến thành đỗ quyên hót ra máu luôn đấy.”

Ta không hơi đâu mà khua môi múa mép với hắn, ta lập tức đuổi theo quỹ đạo di chuyển của thanh khí. Dấu vết của thanh khí rất lạ, tất cả đều nằm ở trên cao.

Trên bệ cửa sổ, trên mặt bàn, giống như nhảy qua nhảy lại trên không.

Rốt cuộc nó là gì?

Ta đá cửa, quả nhiên, thứ màu đen đó nhảy vọt lên giữa không trung và bổ nhào về phía một chàng trai trẻ tuổi, mà người nọ đang chơi Hoa Quả Nổi Giận, đang dùng cây bắn đậu bắn lũ thây ma cản đường.

Thất Tinh Long Tuyền chém về phía bóng đen, "ầm" một tiếng, cái tủ và đèn chân cao trong phòng bị chém làm đôi, chiếc ghế chàng trai chơi trò chơi đang ngồi nát tan, mông còn chưa kịp chạm đất thì hắn đã la toáng lên "trời đất ơi", thây ma trên màn hình điện thoại đã vào nhà.

Ta rùng mình, đây là lần đầu tiên ta sử dụng Thất Tinh Long Tuyền sau khi lấy về từ chỗ Cố thọt, không chỉ không bị suy giảm sức mạnh mà trái lại còn sắc bén hơn trước.

Gia tộc có thể rèn ra Thất Tinh Long Tuyền đúng là danh bất hư truyền!

Tốc độ của bóng đen còn nhanh hơn cả sao băng, nó tránh thoát được rồi!

Trái tim ta vọt lên tận cổ họng, nó nhanh đến thế sao?

Bỗng nhiên, "roẹt", tuy không chạm đến hắc khí, nhưng nó vẫn bị cắt mất một đoạn, rơi bộp xuống đất.

Nó bị tà khí làm bị thương!

Ta vui mừng, cặp mắt màu xanh lá của thứ đó lập lòe, ngay sau đó lao về phía ta.

Mắt của ta có thể bắt kịp tốc độ của nó nhưng cơ thể không kịp phản ứng, ta chỉ cảm thấy nó bổ nhào lên mặt ta, tức khắc ta cảm thấy mặt mình nóng bừng. Giơ tay lên sờ cảm thấy ấm và ẩm ướt, nhưng lại giống như bị vật sắc nhọn cứa một nhát.

Lưỡi của thứ đó rất sắc bén.

Mà nó cũng rất thông minh, biết Thất Tinh Long Tuyền lợi hại nên không hiếu chiến, nhân cơ hội này thu hút sự chú ý của ta rồi chạy về phía cầu thang.

Ta thấy tà khí trên người nó hình như đã có hình dạng tay chân, ta giật mình, có vẻ như tà khí của thứ này đã mạnh hơn trước rất nhiều, chẳng lẽ nó ăn càng nhiều người thì càng khó đối phó hơn?

Ta chống một tay lên chỗ rẽ của cầu thang rồi nhảy xuống ngay lập tức, nhưng chung quy không nhanh bằng thứ kia, nó lại nhảy ào một căn phòng khác.

Ta tông cửa xông vào thì thấy hắc khí đang nhắm ngay về phía một người đàn ông cao to đang rửa chân trong phòng.

Xong đời, muộn rồi…

Người đàn ông không thèm ngẩng đầu lên, bắt được hắc khí và bóp chặt trong tay như cầm túi giao đồ ăn.

Tay không?

Tay chân mọc ra trên người hắc khí bỗng rùng mình như ăn đau, còn người đàn ông tiện tay với lấy một lon bia rỗng không và nhét nó vào trong như nhét điếu thuốc lá!

Lần đầu tiên ta thấy cách giải quyết như thế, tức khắc đần mặt ra.

Trình Tinh Hà đuổi theo đến nơi, cũng giật mình khi thấy cảnh này:

“Bàn tay trừ tà…”

Đúng rồi, một luồng hành khí màu vàng quấn quanh bàn tay đó, thậm chí gần bằng thần khí!

Người đàn ông ngước lên nhìn bọn ta, nói với giọng điệu lạnh nhạt:

“Bọn ta không mua đồ, không có tiền.”

Ta cạn lời, hắn tưởng bọn ta là nhân viên tiếp thị à?

Vừa rồi hắn bắt được thứ lợi hại như vậy mà như không có chuyện gì xảy ra!

Hắn rốt cuộc là?

Với cả...Bọn ta?

Bấy giờ ta mới nhìn rõ, đây là phòng đôi, vô cùng tồi tàn, ngoại trừ hai chiếc giường thì không chứa nổi cái gì nữa, chắc là phòng giá đặc biệt, người còn lại nằm trên giường, là một người đàn ông trung niên gầy còm, để ria mép hình chữ bát rất hiếm gặp ngoài đời như trong những bộ phim kháng Nhật.

Không đúng, không phải ria chữ bát, mà là nốt ruồi màu đen giống như thuốc dán, nhúm lông đen dài mọc ra từ nuốt ruồi ấy.

Nốt Ruồi Đen ngồi dậy, hắn gãi mông, trông hết sức lôi thôi, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, nói với giọng dửng dưng:

“Ném đi, có mùi.”

Nghe vậy, người đàn ông nọ không thèm quay đầu lại, lập tức ném lon bia ra ngoài cửa sổ ngay.

Ta và Trình Tinh Hà rùng mình, ném ra ngoài?

Ngươi tiện tay bắt được thứ khó đối phó như vậy, bây giờ lại tiện tay ném nó đi?

Trình Tinh Hà sốt ruột, cảm thấy làm thế có khác gì giết người, định lôi ta đi tìm lon bia ấy, nhưng ta kéo hắn lại:

“Không cần lo lắng.”

Chương 829: Nhớ Ăn Không Nhớ Đánh

Trình Tinh Hà ngớ ra:

“Gì vậy, họ bị điên mà ngươi cũng điên theo à? Người ta lượng sức mà làm, ngươi muốn học người khác làm màu thì cũng đừng bắt chước linh tinh…”

Họ làm thế không phải vì làm màu.

Đột nhiên, một tia chớp xé rách bầu trời, ngay sau đó là tiếng sấm đùng đoàng, sét đánh trúng lon bia, một quả cầu ánh sáng nổ tung như pháo hoa, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Thế Trình Tinh Hà mới biết họ ném bình để làm gì:

“Thiên lôi hành kiếp?”

Hắn nhìn ta với vẻ khó tin:

“Họ...Có thể dẫn sét?”

Sa mạc ít mưa, đây là sấm sét hạn hán chuyên dùng để đánh yêu quái.

Người đàn ông đứng dậy đổ nước rửa chân đi, Nốt Ruồi Đen quay lưng lại với bọn ta, tiếp tục gãi mông.

Hoàn toàn không coi bọn ta ra gì, cũng không định trả lời bọn ta.

Ta và Trình Tinh Hà đi ra ngoài, xuống cầu thang đi vào trong sân.

Trong sân, một thứ đen sì lòi ra khỏi lon bia, Trình Tinh Hà kéo một góc của nó, thứ này đã bị đốt trọi hoàn toàn, không thể nhận ra dáng vẻ ban đầu, buông tay ra là thứ đen thui này lại trải ra thành một cục như chất lỏng.

Sét đã đánh nát xương cốt của thứ này.

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau.

Hoặc là biết trước được sét sẽ đánh xuống đúng lúc, hoặc là có được chân truyền của Long Hổ Sơn có thể gọi sét giống như Giang Cảnh.

Dù là khả năng nào thì đều vô cùng đáng sợ, bọn ta chưa từng gặp bao giờ.

Tại sao trên đời lại có loại người như vậy, họ còn có thể xem như con người sao?

Ta bỗng nhớ ra cái gì, bèn hỏi Trình Tinh Hà:

“Bàn tay trừ tà là cái gì?”

Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm vào thứ đen sì kia một lúc rồi mới lên tiếng:

“Giống như thiết sa chưởng, chỉ luyện hành khí ở cái tay đấy, bất kể là yêu ma quỷ quái gì thì đều có thể bắt được chúng. Hồi còn ở nhà họ Hải, ta từng nghe Hải Nghênh Xuân nhắc đến nó, hắn nói thứ đó sắp thất truyền rồi, trê đời chỉ có một người chú hắn quen vẫn còn luyện bàn tay trừ tà, bậc một bậc hai nghiền ép tai họa, bậc ba, bậc bốn diệt trừ yêu ma, bậc năm, sáu từng làm thịt âm thanh quỷ, bậc bảy, tám đánh chết bốn mươi chín nhân du, chỉ cần tu luyện đến bậc chín, cho dù là giao long hay hạn bạt, chỉ cần bóp cổ là chết luôn.”

Ta thầm căng thẳng, chẳng lẽ người đàn ông đó chính là thế giao với Hải lão đầu?

Giọng điệu của Trình Tinh Hà trở nên gấp gáp hơn:

“Thất Tinh, ngươi nói xem, hai người đó đến đây để làm gì?”

Tất nhiên không phải là để đi chợ.

Ta nhìn túi hành lý trong phòng, bao gồm la bàn và phù triện, giống như bọn ta, họ cũng đến để tìm hang Vàng Bạc.

Một người luyện bàn tay trừ tà, một người biết tính sét hoặc gọi sét.

Trình Tinh Hà nuốt nước bọt:

“Nếu hai người đó đến tìm hang Vàng Bạc thì đâu còn phần của chúng ta nữa?”

Người xưa có câu, dù gì cũng đến rồi.

Kiểu gì cũng phải thử xem, bằng không lấy đâu ra hai mươi lăm triệu, vẽ ra à? Nếu tiền dễ kiếm như vậy thì 1,3 tỷ người dân cả nước giàu to.

Trình Tinh Hà hít sâu rồi lại thở ra liên tục như quạt gió, ta mặc kệ hắn, chỉ tập trung nhớ lại lưỡi của con quái vật kia.

Nếu là loài tinh quái thì không thể sinh ra từ cục đá được, nó phải có nguyên thân.

Đúng lúc này, Bạch Hoắc Hương đi đến, quay mặt của ta sang, ánh mắt toát ra vẻ đau lòng, nhưng nàng vẫn mắng:

“Không nói câu nào đã đi ra ngoài, lại còn khiến mình bị thương thế này, sao ngươi lại…”

Nàng định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, chỉ đẩy đầu ta một cái, giọng điệu hung ác hơn:

“Nhớ ăn không nhớ đánh.”

Dù nói vậy thì nàng vẫn kéo đầu ta lại như chăm sóc củ cải.

Ta có cảm giác mình giống hình nộm người ta dùng để luyện thái cực quyền trong võ quán.

Bạch Hoắc Hương thấy ta không tập trung thì tức giận hơn, bôi thuốc rất mạnh tay, ta xuýt xoa vì đau, tay nàng khựng lại, động tác nhẹ hơn, rồi nàng nói:

“Hang Vàng Bạc...Có vẻ không giống những nơi chúng ta từng đi, khoản tiền kia, nếu không…”

Ý của nàng cũng giống Trình Tinh Hà, nghĩ cách khác.

Nếu có thể nghĩ ra được thì tốt, nhưng chẳng phải là không có cách nào khác sao?

Lúc này lão Từ cũng loạng choạng đuổi theo, sau khi biết được chuyện gì đã xảy ra thì suýt quỳ xuống trước mặt bọn ta. Ông lão nói thứ đó lợi hại lắm, năm xưa thầy phong thủy nọ cũng chỉ có thể phong ấn thứ đó, không ngờ nó lại bị bọn ta tiêu diệt.

Bọn ta không phải là người giết nó.

Đột nhiên, tiếng bước chân dồn dập vang lên sau lưng, ta quay đầu lại, thấy nhiều người đeo hành lý trên lưng chạy ra bên ngoài.

Trình Tinh Hà lập tức đứng dậy:

“Động đất hay gì mà những người này làm gì giữa đêm hôm khuya khoắt thế?”

Lão Từ xua tay:

“Đừng nói nữa, họ thấy tay của tiểu đệ tử cùng với mấy bộ xương trong phòng thì sợ mất mật, muốn đi ngay trong đêm, không dám đi tìm hang Vàng Bạc nữa.”

Chương 830: Sa Mạc Máu

Người chạy nhanh nhất trong số đó là thanh niên chơi Hoa Quả Nổi Giận, rơi mất một chiếc giày cũng không biết.

Trình Tinh Hà tỏ ra khó chịu:

“Gì vậy, sao người kia không thèm cảm ơn lấy một câu vậy.”

Nói cảm ơn thì được cái gì, ngươi có thêm được lạng thịt nào đâu.

Ta quay đầu nhìn về phía nhà trọ, hầu hết các phòng đều đã tắt đèn, có lẽ người biết chuyện đều đi hết.

Lão Từ không dằn lòng được:

“Trước kia, ta không khuyên bảo những người đi tìm hang Vàng Bạc, bởi vì ta kiếm sống nhờ vào nó, nhưng các ngươi là người tốt, ta lắm mồm một câu, hang Vàng Bạc tồn tại thật đấy, nhưng có mệnh lấy tiền thì cũng phải có mệnh mà tiêu!”

Ta gật đầu, cảm ơn ý tốt của ông lão:

“Có phải trong hang Vàng Bạc vẫn còn sa quái không?”

Sa quái vừa mới rồi bị phong ấn mười năm, nhưng trong mười năm qua người đến hang Vàng Bạc không một ai trở lại, chứng tỏ không chỉ có một con sa quái.

Trình Tinh Hà rùng mình:

“Một con đã khó giải quyết, thế mà vẫn còn nữa ư?”

Lão Từ giật mình, rồi gật đầu nói:

“Thật ra...Không chỉ là sa quái, sa mạc Etuji không giống sa mạc bình thường, trong đó có nhiều thứ kỳ quái lắm, nó là sa mạc máu.”

Thì ra, trước đây nơi đây từng là điểm giao thông then chốt, năm xưa nhiều quốc gia nhỏ chinh chiến liên tục để giành giật chỗ này, máu người nhuộm đỏ cả sa mạc, oán khí vất vưởng trong biển cát, gió thổi không hết, quái vật sinh ra từ oán khí, càng ngày càng nhiều.

Huống chi còn có một truyền thuyết truyền lưu ở nơi này, truyền thuyết về Trụy Long Thành.

Trước đó ta đã rất để ý đến mấy chữ này, nghe lão Từ lại nhắc về nó, tức khắc trong lòng cảm thấy thấp thỏm.

Theo truyền thuyết, từng có một con rồng đến từ phía đông, rơi vào trong sa mạc Etuji, bị thần Karpat giết chết, nhiều yêu ma quỷ quái nhân cơ hội này tranh nhau ăn thịt con rồng đó, chúng được linh khí tẩm bổ, càng ngày càng mạnh hơn, người bình thường không phải là đối thủ của chúng.

Mà hang Vàng Bạc do phần hài cốt còn sót lại của rồng hóa thành.

Đến từ phía đông, ta sực nhận ra, lai lịch của Huyền Tố Xích cũng tương tự như thế mà?

Khi ấy con rồng rơi xuống mặt đất, đè nát cánh đồng lúa, đâm gãy một cái sừng, sau đó lại bay đi xa, mà nơi ấy nằm ở phía đông của sa mạc Etuji!

Lẽ nào...Là cùng một con rồng, nó vật lộn đấu tranh, nhưng vẫn không thoát khỏi kiếp nạn?

Rốt cuộc lúc đó nó gặp phải cái gì, đường đường là chúa tể của linh thú, sao lại xui xẻo như vậy?

Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương nhìn ta, trông hai người họ rất lo lắng, đặc biệt là Trình Tinh Hà, hắn biết ta sốt ruột muốn lấy được mật quyển cứu hắn, hắn gục đầu xuống, thở dài.

Bây giờ chỉ có thể tùy cơ ứng biến, hơn nữa ta cảm thấy hứng thú với con rồng trong truyền thuyết.

Lão Từ thầy bọn ta vẫn quyết ý đi thì hơi thất vọng, nói nếu đã vậy thì mọi người đi nghỉ sớm đi, ngày mai vẫn theo kế hoạch ban đầu.

Nói xong, một mình lão Từ đi về trước, một tay còn đặt lên cánh tay quấn vải.

Ta nhìn chằm chằm vào mảnh vải ấy, nghĩ thầm, có lẽ lão Từ cũng có bí mật của mình.

Lúc trở về phòng, ta nghe thấy âm thanh ù ù trong hành lang, mới đầu tưởng ai lại dùng máy rung chấn, sau khi lắng nghe cẩn thận thì mới hay là tiếng ngáy rung trời, phỏng chừng là tiếng ngáy người đàn ông luyện bàn tay trừ tà, đúng là ngáy to như sấm.

Trình Tinh Hà bĩu môi:

“Nếu ta trọ đối diện phòng hắn thì ta cũng phải chuyển đi.”

Khi đó, bọn ta còn chưa biết duyên phận giữa mình và hai người nọ sâu sắc không ngờ.

Mặt trời ở sa mạc mọc lên sớm, còn chưa mở mắt đã nghe thấy tiếng ồn ã bên ngoài, hình như có người đang mặc cả.

Ta nghĩ, hiếm thấy ai ăn sáng mà còn phải cò kè mặc cả, dân quê chân đất như ta còn chưa làm vậy.

Nhưng ta cảm thấy giọng nói đó rất quen tai, bèn ngồi dậy, vén rèm cửa lên nhìn xem. Quả nhiên, là nhóm hai người ngày hôm qua, cùng với lão Từ, ba người đang tranh luận gì đó.

Trình Tinh Hà đang ngủ say, bị ánh mặt trời chiếu vào mặt thì khó chịu, hắn chạy lại đá vào mông ta một cú, nói sâu dậy sớm bị chim ăn, bảo ta ngoan ngoãn ngủ thêm một lát.

Ta cầm lấy áo hoodie mặc vào:

“Ăn cái đầu ngươi, dậy muộn thì người dẫn đường bị người khác ăn mất rồi.”

Vào sân, hai người kia đang thương lượng với lão Từ:

“Bọn ta biết, ngươi là người dẫn đường tốt nhất ở địa phương, bọn ta chọn ngươi, chỉ cần ngươi đồng ý thì vàng bạc châu báu trong hang động sẽ có phần của ngươi.”

CMN, hào phóng vậy sao? So ra, giá một nghìn năm của ta quá bủn xỉn.

Lão Từ sờ cánh tay quấn vải của mình theo thói quen, tỏ ra khó xử:

“Trùng lịch rồi, ta đã đồng ý với người khác trước rồi.”

Người đàn ông ngẩn ra, rồi hắn nói với giọng khinh khỉnh:

“Là thằng nhãi hôm qua à? Tài khí và mệnh khí của hắn đều có vấn đề, có vẻ như bị người nào động tay động chân, lần này không chỉ không thành công mà còn mất mạng ở đây, đi với hắn sẽ bị ảnh hưởng, ngươi cũng sẽ gặp xui xẻo theo.”

Ta giật mình, ta...Bị người ta động tay động chân?

Giấc mơ đó...Chẳng lẽ lại là thật?

Chương 831: Người Đàn Ông Có Nốt Ruồi Đen

Nốt Ruồi ra vẻ dửng dưng, vẫn đang gãi mông, hắn mặc quần vải mộc rộng thùng thình nên tiện vói tay vào gãi, cũng không biết cái gì mọc trên mông hắn nữa:

“Lắm điều. Tiền thì dễ bàn, hắn cho ngươi bao nhiêu tiền mặt, khi nào đi ra ngoài bọn ta cho ngươi gấp mười là được chứ gì.”

Gì vậy, mặc kệ các ngươi là ai, tự dưng nẫng tay trên như thế thì ai mà nhịn được, ta đang định xông lên nói rõ phải trái với họ, nhưng chưa kịp đi thì lão Từ đã nói:

“Ý tốt của hai vị, ta xin nhận, nhưng mà ta là một người dẫn đường, nghề của bọn ta, đầu tiên phải quen đường, gan dạ, thứ hai là phải giữ chữ tín, lão Từ ta đây lời nói gói vàng, các ngươi mời người khác đi, nếu thật sự không được thì chờ ta đi xong chuyến này đã?”

Hai người đó nhìn nhau rồi lắc đầu, người đàn ông nói:

“Mười năm rồi, bọn ta chờ đợi thời gian này đã lâu, sớm một ngày không được, muộn một ngày cũng không được.”

Cái gì, khoảng thời gian mấy ngày tới rất đặc biệt à?

Họ thấy ta, người đàn ông đang định hỏi ta thì Nốt Ruồi liếc ta một cái rồi giữ hắn lại:

“Tiểu tử này trông như con gà ấy, không phải người phàm, vô ích thôi.”

Người đàn ông rất nghe lời Nốt Ruồi, thấy người nọ nói thế thì buông tay ra, ánh mắt hắn nhìn ta trở nên u ám, giống như đang nhìn vật trở ngại trên đường đi của mình.

Nhớ tới năng lực ta tận mắt thấy ngày hôm qua, ta lạnh sống lưng.

Đối địch với loại người này chỉ e không phải việc tốt.

Ta suy nghĩ, thêm bạn là thêm sự giúp đỡ, thế là ta hỏi họ, nếu bằng lòng thì có thể kết bạn đồng hành với bọn ta. Chỉ riêng kim ngân khí ta thấy ngày hôm qua là đủ biết vàng bạc trong hang động có giá trị đến mức nào, chắc chắn đủ chia cho mọi người, hợp tác với những người lợi hại như thế thì không có gì là không tốt.

Nhưng không ngờ họ lại lắc đầu, nhìn ta với ánh mắt lạnh lùng, ý của họ là muốn độc chiếm, không thích chia sẻ với người khác.

Vậy thì không thương lượng gì hết. Nhưng mà ở đó có vô số vàng bạc châu báu, có cần tham lam như vậy không?

Lão Từ sợ bọn ta xảy ra tranh chấp, bèn lôi ta vào trong ăn súp thịt cừu. Vào trong nhà, Nốt Ruồi nói với giọng biếng nhác:

“Xem ra họ vẫn còn chưa biết rốt cuộc có cái gì trong hang động Vàng Bạc, không sao, họ chết rồi thì tất cả vẫn thuộc về chúng ta.”

Người đàn ông gật đầu, không ư hử gì, xem ra hắn cũng không coi bọn ta ra gì.

Cái gì là cái gì cơ? Không phải là vàng bạc sao? Chẳng lẽ còn có thứ gì khác?

Hiện tại cô nàng chủ tiệm gần như khôi phục hoàn toàn, nàng bưng súp thịt cừu trắng sữa lên cho bọn ta, còn đưa bánh nướng vừng, tuy nàng không nói rõ nhưng ta nhận ra thái độ của nàng dành cho lão Từ thân thiện hơn trước, bát súp thịt cừu của lão Từ đầy ú ụ, như sợ ông cụ ăn không đủ no.

Lão Từ được quan tâm thì vừa mừng vừa sợ, ông lão nhìn bát súp mà cười hềnh hệch, lộ cả hàm răng xanh.

Ách Ba Lan chống cằm, lén lút nhìn chằm chằm vào cô nàng chủ tiệm, trông có vẻ bồn chồn, còn Trình Tinh Hà chốc chốc lại liếc sang người đàn ông vạm vỡ và Nốt Ruồi như đang đề phòng họ.

Cảm giác chưa vào trong sa mạc mà đã mai phục bốn phương tám hướng rồi.

Ăn sáng xong, bọn ta ra phố mua dụng cụ để dùng khi vào sa mạc, trong chợ có đầy đủ mọi thứ, hàng hóa tạp nham đủ chủng loại, lão Từ dày dặn kinh nghiệm, chỉ cần mua như ông lão là được, đỡ phải nghĩ nhiều, ta mua một túi cá khô lớn, đang chọn lựa thì Trình Tinh Hà bỗng huých vai ta, ý bảo ta nhìn đằng sau.

Ta quay đầu lại, ngay sau đó cau mày.

Là người đàn ông cường tráng cùng một nốt ruồi đen.

Hai người họ đứng cách chúng ta không xa nhưng vẫn có thể nhìn ra hành lý mà họ chuẩn bị giống hệt với chúng ta, rõ ràng là họ đi theo chúng ta, lão Từ bán cho chúng ta thứ gì thì họ mua y chang như vậy.

Trình Tinh Hà nói nhỏ:

"Đây rõ ràng là muốn giành đường mà."

Chúng ta cũng không thể tàng hình, vả lại, họ muốn đi đâu là quyền tự do của họ, không cần phải tranh giành với họ, nhắm mắt cho qua đi.

Khi quay lại, ta vô tình đá phải một chiếc thùng gỗ, chất lỏng bên trong sủi bọt khiến chúng ta sợ chết khiếp.

Hóa ra đó là một cái thùng đựng nước tiểu.

Mùi nồng nặc đến mức Trình Tinh Hà suýt nữa ngạt thở, hắn ôm cổ giữ cho không nôn ra:

"Nhà này sao lại lười như vậy, đến thùng nước tiểu cũng không đổ?"

Bạch Hoắc Hương lấy tay xua mùi thối đi:

"Ngươi thì biết gì chứ, họ đang nấu thuốc Nhân Trung Bạch...thứ này những lúc quan trọng có thể cứu người."

Hóa ra đây là một phong tục địa phương...người ta nói rằng khi ở sa mạc thường thiếu nước và thức ăn, những lúc đói khát không chịu được nữa thì sẽ bôi một ít Nhân Trung Bạch lên miệng và mũi, mùi vị nồng nặc sẽ át đi cảm giác muốn ăn và vơi đi nỗi thống khổ, nếu ăn chúng vào những lúc cận kề cái chết cũng có thể giữ được tính mạng.

Chương 832: Sơn Son Thếp Vàng

Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm vào màu trắng trên mép thùng nước tiểu rồi vẫy tay liên tục:

"Hãy hứa với ta, nếu ta thật sự xảy ra chuyện gì thì đừng cho ta ăn thứ này."

Đằng sau cái thùng nước tiểu này hóa ra là một chiếc quan tài sơn màu đỏ.

Nhìn thoáng qua, ta còn tưởng nó để rao bán, nhưng rõ ràng có một luồng khí chết chóc đang lơ lửng bên trên...trong quan tài này có người chết!

Trình Tinh Hà cũng đã nhìn ra, hắn bất giác buông cái tay đang bịt mũi xuống:

"Chuyện gì thế này? Người đã chết rồi sao không chôn mà lại để ở đây?"

Hắn nhìn chằm chằm một góc vắng vẻ, quả nhiên đã nhìn thấy chủ nhân của nó, lẩm bẩm nói:

"Chúng có la bàn cùng chuông phong thủy, là người trong ngành với chúng ta."

Nghe chúng ta nói chuyện, chủ tiệm thò đầu ra, vội bảo chúng ta đừng sợ, sở dĩ hắn làm vậy là vì chủ nhân của quan tài đã dặn dò như thế.

Hóa ra chủ nhân của chiếc quan tài trước đây cũng từng đến đây tìm động Kim Ngân, nhưng khi đến đây thì lại không thích nghi được nên mới đổ bệnh, hắn nói:

“Ta muốn sơn son thếp vàng”.

Và rồi hắn chết đi.

Lúc bấy giờ, nhiều người không hiểu sáu chữ này có nghĩa là gì, một người thông minh nói rằng đây chẳng phải đang muốn một cái quan tài sao?

Tình cờ tiệm thợ mộc này có một cái quan tài sơn son thếp vàng phù hợp với yêu cầu, nhưng ông chủ tiệm mộc lại không tỏ ra ngạc nhiên chút nào, hắn nói rằng hôm qua hắn đã nằm mơ, trong mơ thấy một người ngồi trên quan tài nói với hắn rằng tuyệt đối không được mai táng, hắn phải đợi người có nhân duyên với hắn đến mang hắn đi.

Ông chủ tiệm tỉnh dậy, thấy trong quan tài hiện ra một số tiền, lúc này mới biết là người trong mộng đã đưa tiền để giữ quan tài lại, ngay trong hôm đó thi thể của người đó đã được đưa đến.

Người thường nếu nghe thấy điều này thì chắc chắn đã vô cùng sợ hãi, nhưng nhà chủ tiệm đã nhiều đời làm nghề này nên cũng không lấy làm lạ, vì người chết thường đến trước để chọn quan tài...thỉnh thoảng vào ban đêm còn nghe thấy tiếng động phát ra từ quan tài, ngày hôm sau quả nhiên quan tài đó được mang đi...đây là linh hồn người chết đến chọn quan tài cho mình!

Tiền nhận thì nhận nhưng từ đời này qua đời nọ vẫn không thấy ai đến nhận quan tài, họ cũng không dám đụng vào nên chỉ có thể để lại đây.

Ta đã từng làm việc trong một cửa hàng quan tài nên cũng biết được sự tình...đây gọi là đình thố.

Người xưa quả thật có một tục lệ như vậy, nếu người chết ở nơi đất khách quê người thì tuyệt đối phải chờ người đến nhận đem về nhà chứ không được đem chôn cất...Người xưa rất chú trọng việc chôn cất yên nghỉ, không được tự ý di chuyển, cũng rất coi trọng việc lá rụng về cội, vì vậy trước đây có một số người chết ở nơi đất khách quê người, việc đình thổ có thể kéo dài đến tận hàng chục hoặc hàng trăm năm, thường được để ở các miếu đường hoặc nghĩa trang, một số để luôn ở tiệm quan tài nhưng số lượng không nhiều.

Ngẫm lại, người này dù sao cũng là người trong ngành với chúng ta, vì vậy ta đem thùng nước tiểu đi, người chết vẫn là quan trọng nhất, uế vật có thể gây hại cho người chết nên tuyệt đối không được đặt Nhân Trung Bạch ở đây.

Ông chủ tiệm vội cảm ơn chúng ta, nói rằng bản thân đã không suy nghĩ thấu đáo.

Hôm nay thời tiết khá đẹp, lạc đà và hành lý của họ đều đã sẵn sàng...mặc dù một số người vẫn sẵn sàng lái xe vào sa mạc, nhưng lạc đà rất thông minh, đi xe có thể bị kẹt trong cát lún, còn lạc đà thì có thể tránh nguy hiểm dựa vào bản năng của nó, hơn nữa lại rất đáng tin cậy, cho dù có bão cát, chúng cũng sẽ dũng cảm kéo người ra khỏi sa mạc.

Hai người đàn ông cường tráng cũng đang thong thả theo chân chúng ta.

Miệng thì nói rằng không muốn đi cùng với chúng ta nhưng thật ra vẫn đang đi theo chúng ta, quả nhiên hành động vẫn thành thật hơn lời nói.

Bầu trời trong sa mạc rất khác với bầu trời ở thị trấn huyện, nó tráng lệ và hoang vắng, trải dài đến vô tận, những người chưa từng đến sa mạc sẽ không bao giờ chiêm ngưỡng được cảnh tượng này.

Ban đầu chúng ta có mang theo bản đồ Để Hồng Nhãn đưa cho, nhưng bây giờ đã có lão Từ nên không cần dùng đến nó nữa...lão Từ còn đáng tin cậy hơn lạc đà lão làng.

Ta bắt đầu trò chuyện với lão Từ...nếu không phải là người bản địa, tại sao lại sống ở đây lâu như vậy?

Lão Từ ngẩn người, miễn cưỡng đáp:

"Ta muốn tìm một thứ."

Trình Tinh Hà cắt ngang:

"Kho báu trong động Kim Ngân?"

Cũng phải, hắn là người dẫn đường, đương nhiên sẽ thấy không cam tâm khi không thể thấy tận mắt, sờ tận tay thứ gì đó.

Không ngờ lão Từ lại lắc đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc:

"Một thứ còn quan trọng hơn bảo vật."

Đôi mắt phong trần của hắn bỗng chốc trở nên rất kiên định khiến ta nhớ đến huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường.

Chương 833: Cát Lún

Nhưng lúc này, lão Từ lại nhìn bầu trời với vẻ khó tin:

"Kỳ lạ..."

Ta và Trình Tinh Hà nhìn theo hướng mắt của hắn thì nhìn thấy dải cầu vồng hiện lên rực rỡ giữa bầu trời.

Nó không phải là cầu vồng sau cơn mưa, chúng ta cũng không biết miêu tả nó thế nào. Dường như nó giống như những quả cầu ánh sáng khúc xạ trong phòng karaoke.

"Đây là gì?"

Lão Từ suy nghĩ một lúc lâu:

"Đây gọi là cầu vồng ảo...theo lý nó sẽ không xuất hiện vào mùa này, hôm nay quả thật rất khác thường."

Hóa ra ở sa mạc cũng phân ra mùa khô và mùa mưa, cầu vồng ảo là thứ chỉ xuất hiện ở mùa mưa, nhưng bây giờ lại đang là mùa khô.

Lão Từ lắc đầu rồi tiếp tục đi vào bên trong, ta bắt đầu nghĩ ngợi, bất thường thế này chắc chắn có yêu ma.

Càng đi về phía trước, kim ngân khí càng nồng nặc, ta thấy rất đẹp, cả hình trình diễn ra thuận lợi, càng lúc càng đến gần.

Nhưng vào lúc này, Lão Từ đột nhiên dừng con lạc đà lại, lớn tiếng bảo chúng ta dừng bước.

Có chuyện gì vậy?

Ta thấy con lạc đà phía dưới lão Từ đang do dự không chịu tiến về phía sa mạc phía trước giống như không muốn bước qua.

Ta hỏi đó có phải là cát lún không?

Lão Từ lắc đầu nói rằng đây là con đường duy nhất để đến động Kim Ngân, hắn đã đi qua đây rất nhiều lần, không thể có cát lún được, hắn cũng không biết có chuyện gì với con lạc đà nhưng quả thật có gì đó kỳ lạ...sa mạc này thường xuất hiện loài bò sát có tên là Kule, con này rang muối ăn rất ngon, nhưng lúc này lại không thấy có con nào.

Trình Tinh Hà cau mày:

"Bò sát cũng có thể ăn sao?"

Động vật biến mất quả thật không phải là một điềm báo tốt...nơi này có khả năng gặp nguy hiểm.

Thấy chúng ta dừng lại, hai người đàn ông cường tráng cũng dừng lại với vẻ cảnh giác.

Sau khi Lão Từ xuống lạc đà, hắn cầm một nhánh cây cẩn thận chọc về phía trước, nhưng vào lúc này, ta đột nhiên phát hiện màu sắc của mặt trời phản chiếu trên đống cát đã thay đổi...dường như nó đang di chuyển với tốc độ cực kỳ chậm.

Lòng ta thắt lại, lập tức hét lớn:

"Lão Từ, quay lại!"

Lão Từ quay đầu lại, có chút khó hiểu, nhưng vào lúc này, một chân của hắn lún vào trong cát, giống như rơi vào đầm lầy rút ra không được!

Vẻ mặt lão Từ biến sắc, ta nhảy xuống khỏi con lạc đà rồi chạy tới, nhưng ta cách chỗ hắn khá xa, Ách Ba Lan vốn dĩ còn đang thẫn thờ ngắm nhìn cảnh vật thì liền nhảy xuống kéo chặt lấy eo lão Từ khi nghe thấy tiếng của ta.

Lão Từ liều mạng vật vã, vẻ mặt biến sắc:

"Mau...mau..."

Sức của Ách Ba Lan còn mạnh hơn cả trâu, vừa “hây” một tiếng đã kéo lão Từ lên và ném về phía sau như củ cà rốt.

Lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi Ách Ba Lan nhìn ta với ánh mắt chờ đợi tán thưởng thì nụ cười bất giác tắt lịm.

Cơ thể mảnh khảnh của hắn ngay lập tức trở nên ngắn hơn và lún xuống!

Ta thót tim vội nhảy tới nắm chặt lấy tay Ách Ba Lan và cố gắng kéo ra, nhưng ta có thể cảm nhận được tốc độ lún xuống của Ách Ba Lan nhanh hơn ta rất nhiều, thậm chí ngay cả ta cũng bị kéo lún xuống.

Trình Tinh Hà lập tức chạy tới:

"Thất tinh!"

“Đừng qua đây!”

Ta hét lớn:

“Nếu không ngươi cũng gặp xui xẻo theo đấy...ngăn Bạch Hoắc Hương lại.”

Trình Tinh Hà quay đầu lại, lập tức ngăn cản Bạch Hoắc Hương:

"Bà cô của ta, ngươi đừng gây thêm rắc rối nữa! Lão Từ, không phải ngươi nói ở đây sẽ không có cát lún sao? Chuyện gì đây?"

Cả người lão Từ run lên:

"Không thể nào...Không thể nào là cát lún..."

Cả người ta nhanh chóng bị cát nhấn chìm, thầm nghĩ không lẽ vận may của ta thật sự bị hai người thần bí kia lấy đi rồi sao? Ách Ba Lan cũng bật khóc:

"Ca ca, ngươi mau đi đi, ta không muốn liên lụy đến ngươi..."

Bây giờ còn nói đến chuyện liên lụy gì chứ, ngươi là huynh đệ của ta, ta không thể trơ mắt nhìn ngươi chết.

Cát ập vào miệng, sau đó là mũi...

Nhưng lúc này ta nhìn ra cát này có gì đó không đúng...nó thấp thoáng có mang theo tà khí màu xanh đen.

Lẽ nào...

Ta lấy một tay nắm chặt Ách Ba Lan, tay kia rút thất tinh long tuyền ra và cắm về phía Ách Ba Lan.

Tà khí từ thất tinh long tuyền bùng nổ, cát bay lên, tốc độ lún xuống của Ách Ba Lan bỗng chốc dừng lại, ta nắm bắt cơ hội này dốc toàn lực kéo Ách Ba Lan ra ngoài.

Trình Tinh Hà và lão Từ ngay lập tức chạy tới để kéo chúng ta, vào khoảnh khắc Ách Ba Lan bị kéo văng ra như một củ cà rốt, tất cả chúng ta đều nhìn thấy một bàn tay trắng bệch không chút máu từ trong cát chui ra, ngón tay dài một cách dị thường vẫn đang nắm chặt lấy cẳng chân mảnh khảnh của Ách Ba Lan.

Đầu óc ta bỗng trở nên trống rỗng, cũng không kịp hét lên, sao dưới cát lại có tay, là tay của ai?

Chương 834: Trốn Chạy

Cũng may ta phản ứng nhanh nhẹn, tay lấy kiếm và chém thất tinh long tuyền vào bàn tay đó, bàn tay đó ngay lập tức đứt ra nhưng vẫn nắm chặt lấy cẳng chân Ách ba Lan, nhưng cổ tay lại đau đớn, bỗng co rụt lại và lui về trong cát.

Vết thương không có máu.

Mấy người chúng ta không khỏi sửng sốt, Trình Tinh Hà nhìn ta:

"Đó là..."

Tim ta đập thình thịch, ngươi hỏi ta ta biết hỏi ai, ta cũng đang muốn biết đấy, chưa kịp mở miệng thì lão Từ đã hét lớn:

"Chạy, chạy mau!"

"Soàn soạt..."

Bỗng nhiên từ trong đống cát nhô lên vô số cánh tay màu trắng và lao đến tóm lấy chúng ta.

…

Ta dựng hết tóc gáy, cả đám người lăn lộn chạy về phía sau, những cánh tay trắng nõn kia cũng nhanh chóng đuổi theo bắt lấy chúng ta.

Là một bãi cát vàng, vừa giẫm chân lên đã lún xuống ngang mu bàn chân, không thể đứng vững, chạy được ba bước đã trượt dài.

Đây lại là lần đầu tiên đến sa mạc nên chúng ta hoàn toàn không thể chạy nhanh, lão Từ hứng mũi chịu sào liều mạng chạy về phía trước, Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương theo sát phía sau, vừa rồi Ách Ba Lan bị cái tay của người chết tóm lấy chưa kịp lấy xuống nên bây giờ chỉ có thể chạy cà nhắc, hắn chạy hơi lùi về phía sau, ta quay người định cõng hắn nhưng vào lúc này, cái tay trắng nõn kia lại tóm lấy chân của hắn.

Ta vội lấy chân đá hắn ra và chặn phía sau lưng hắn, giương thất tinh long tuyền lên và chém vào bàn tay trắng nõn đó.

Bàn tay trắng nõn kia rơi xuống soàn soạt giống như một cánh đồng lúa mì thu hoạch vào mùa thu, chỉ còn lại những gốc rạ trần trụi, Trình Tinh Hà phấn khích nói:

"Thất Tinh, dùng sức chém hắn đi!"

Dù cổ tay đau đớn và nhất thời rụt lại nhưng sau đó lại có nhiều bàn tay khác xuất hiện hơn như nấm mọc sau mưa, những ngón tay thon dài đó lại chui ra từ đống cát tiến tới tóm lấy chúng ta.

Nhiều vậy sao……

Ta bỗng thấy rùng mình...nếu tiếp tục chặt đứt như vây thì e là máy cắt vô tình cũng không thể chặt hết!

Lúc này, phía trước chúng ta truyền đến tiếng cười lớn, là người đàn ông cường tráng và người có nốt ruồi đen, họ đang ung dung xem trò đùa của chúng ta, ngọn gió từ xa truyền đến âm thanh của họ:

"Ngươi xem bộ dạng của họ đã nhếch nhác thế kia mà vẫn muốn tìm động Kim Ngân."

Gã có nốt ruồi đen nói với giọng dở khóc dở cười:

“Ta đã nói ngươi đừng vội rồi mà, để cho họ đi trước dò đường cũng hay, lại còn giúp chúng ta giải sầu...đáng tiếc, chỉ có thể giải sầu được từng ấy thôi thì đã sắp đi đời rồi.

Trình Tinh Hà vừa chạy vừa mắng:

"CMN, hai tên khốn kiếp này, đi theo dựa hơi được chúng ta dẫn đường ấy thế mà vào lúc quan trọng, không những thấy chết không cứu, đã thế còn lấy chúng ta ra làm trò đùa, ai có thể chịu nổi."

Ta khuyên ngươi cũng đừng nhẫn nhịn mà hãy lo cho bản thân mình trước đã.

Trình Tinh Hà cũng nhận ra những bàn tay không ngừng chui ra đó không có dấu hiệu giảm đi, tức giận hét lên:

"Xui xẻo rồi, xem ra lần này chúng ta phải kết thúc ở đây rồi..."

Thay vì phí sức nói chuyện, sao ngươi không để dành sức cho đôi chân của mình và lo cho những con lạc đà...bầy lạc đà đang ở phía sau, nếu chúng cũng bị lún xuống thì khi chúng ta chạy thoát ra ngoài cũng không còn sức để sống sót ra khỏi sa mạc.

Nhưng lúc này, ta chợt nhận ra màu sắc của cồn cát này có chút thay đổi, nó dần chuyển sang màu đỏ, còn ở chỗ bầy lạc đà thì màu cát lại khác ở đây, chúng có màu trắng.

Thảo nào đám lạc đà không chịu bước qua!

Ta bống hiểu ra, lập tức hét lên với Lão Từ và Trình Tinh Hà ở phía trước:

"Mau chạy về phía bãi cát bầy lạc đà đang đứng, bên đó an toàn hơn!"

Lão Từ cũng đã hiểu ra, dù bãi cát trắng gần ngay trước mắt nhưng dưới sự truy đuổi của những bàn tay người chết, nó bỗng trở nên xa tận chân trời, nếu không sải bước thật dài thì rất có thể sẽ bị tóm lấy.

Một khi bị tóm lấy, nó sẽ giống như rơi vào cát lún và không bao giờ thoát ra được nữa.

Ta phải câu thêm giờ cho họ.

Vì vậy ta đứng chắn phía sau, dùng hết sức chém thất tinh long tuyền xuống bãi cát vàng, tà khí của bãi cát bị thất tinh long tuyền chặt đứt bay lên không trung, những bàn tay kia đột nhiên lộ ra dưới ánh nắng mặt trời nhưng lại nhanh chóng rụt vào trong.

Ta tinh mắt nên đã nhìn ra, những bàn tay người chết đó dường như trông thô ráp hơn so với những bàn tay vừa thò ra lúc nãy.

Bàn tay còn bám trên cẳng chân của Ách Ba Lan giờ đã teo thành một cục màu đen khô cằn giống như mới bị lửa thiêu rụi.

Một tia sáng lóe lên, ta lập tức hiểu ra...những bàn tay trắng nõn này dù có thể tạm thời nhô lên khỏi cát nhưng thời gian nhô lên không thể quá lâu!

Chúng cũng không thích ánh sáng, vì vậy nên nới dựa vào tốc độ của mình túm lấy người khác kéo xuống, giống như người sống thò tay vào chảo rán, một khi phần tiếp xúc càng lớn và càng lâu thì chúng sẽ không thể chịu nỗi sự thiêu đốt của ánh nắng mặt trời.

Chương 835: Quỷ Cát Trành

Một khi biết được điểm yếu của kẻ địch thì có thể dễ dàng xử lý.

Ta lập tức nâng thất tinh long tuyền lên và vận hết hành khí của lão Hải chém xuống bãi cát vàng.

Cát vàng bị thổi tung lên, trong nháy mắt biến thành một thác cát, những bàn tay trắng kia không kịp đề phòng lại tiếp tục lộ ra, vừa thấy ta đã thấy rợn người...phía dưới đống cát vàng rễ cây chằng chịt được quấn lấy bởi những cánh tay trắng nõn.

Sau khi những cánh tay trắng nõn đó hoàn toàn phơi bày dưới ánh mặt trời, quả nhiên chúng nhanh chóng co rụt lại như những con cua ký sinh khi thủy triều xuống.

Nhân cơ hội này, lão Từ là người chạy về bãi cát trắng gần đó trước tiên, hắn dùng sức hét lớn:

"Chạy mau, chạy mau!"

Bạch Hoắc Hương và Trình Tinh Hà cũng đã chạy về bên đó, Trình Tinh Hà hét lớn:

"Thất Tinh, ngươi đang lề mề cái quái gì nữa vậy, đừng ở đó nghịch cát nữa, nhanh lên!"

Nghịch cát cái đầu ngươi, ta cũng đang khẩn trương đây này.

Nhưng lần này vì dùng quá nhiều sức nên ta có chút chóng mặt, nhất thời chưa kịp phục hồi lại, chân ta không còn sức nữa, động tác cũng trở nên chậm hơn, những bàn tay trắng nõn đó lại nhanh chóng nhô ra khỏi cát. Ta quay người chạy thật nhanh, nhưng vào lúc này, ta chỉ cảm thấy toàn thân như kiệt sức, đôi chân vừa mềm nhũn vừa nặng nề giống như đã bị dán chặt xuống đống cát, hoàn toàn không thể nhấc lên.

Mắt cá chân của ta đau nhói, chết tiệt, ta đã bị trúng chiêu và bị tóm lấy rồi.

Bây giờ đã không còn cơ hội để thoát ra.

Ta bỗng nhớ lại những lời mình nghe được trong mơ, tim càng thắt lại...không lẽ vận may của ta thật sự đã bị người nào đó lấy đi rồi sao?

Nhưng vào lúc này, cổ ta bị siết chặt, bỗng có một lực vô cùng mạnh kéo ta lên, cảm giác này giống như cảm giác khi đang ở trên tàu cướp biển, mọi thứ trước mắt mờ ảo, ta phát hiện bản thân đã bị ném xuống đất...trước mắt toàn là cát trắng.

Đã an toàn.

Ta nhìn lên thì thấy Ách Ba Lan đang thở hổn hển, hắn muốn hỏi ta có sao không nhưng lại quá kiệt sức nên không thể cất lời.

Ta nằm trên mặt đất, đôi mắt phản chiếu bầu trời trong xanh, phải mất một lúc lâu ta mới lấy lại hơi thở.

Bạch Hoắc Hương chạy đến và tiêm cho chúng ta, lúc này ta mới cảm thấy hơi thở của mình như được điều khiển bởi một thứ gì đó, mạch máu của ta lúc này mới trở nên thông suốt.

Trình Tinh Hà lẩm bẩm:

"Mặc kệ chuyện gì, chỉ là một kim tiêm thôi mà, sau này gọi ngươi là Bạch bảo mẫu."

Bạch Hoắc Hương lườm hắn:

"Miệng của ngươi ngứa đòn đúng không?”

Trình Tinh Hà nhanh chóng xua tay, nhìn về phía cồn cát đó và cau mày.

Ta cũng nhìn theo hướng mắt của hắn, tim bỗng thắt lại.

Bây giờ, cồn cát đó trông yên bình và tĩnh lặng, hoàn toàn không thể thấy bất cứ điều gì bất thường giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Khoảng cách giữa sống và chết mơ hồ như một giấc mơ.

Ách Ba Lan nhìn xuống mắt cá chân của mình, bàn tay trắng bệch, không, bàn tay cháy khét vẫn còn đang dính chặt ở mắt cá chân, dường như đã ấn rất chặt, nhưng sức của Ách Ba Lan rất mạnh, hắn bẻ cái tay xuống như bẻ càng cua.

Dưới sự thiêu đốt của ánh mặt trời, bàn tay đã biến thành tro, sau đó thì bị gió thổi hòa vào đống cát sa mạc giống như tan vào hư không, không còn lại gì.

Ách Ba Lan ngước nhìn ta:

"Ca...đó là gì vậy?"

Lão Từ nhìn chằm chằm cồn cát, vẻ mặt khó đoán:

"Mẹ kiếp...thật xui xẻo, không ngờ lại gặp phải thứ này."

Lão Từ làm hướng dẫn viên trong sa mạc nên đương nhiên biết truyền thuyết của thứ này.

Những bàn tay đó gọi là quỷ cát trành.

Khi đi trên sa mạc, con người ắt có khả năng bị rơi vào cát lún và không thể thoát ra được, nhưng cũng có lúc không phải do cát lún mà lo do quỷ cát trành gây ra.

Quỷ cát trành thật ra cũng giống như ma nước, một khi đã túm được chân của người hoặc động vật thì sẽ không buông ra, sức mạnh của chúng vô cùng lớn, ngay cả một người mạnh như Ách Ba Lan cũng thấy đuối sức chứ đừng nói đến người bình thường, khi đã bị chúng tóm lấy thì khó bảo toàn được tính mạng.

Truyền thuyết kể rằng loại quỷ cát trành này được hình thành bởi sự oán hận của những người đã chết trong cát lún năm xưa...họ chết ở một nơi vắng vẻ và mãi mãi không thể thoát ra, một khi phát hiện sinh khí của người sống, chúng sẽ liều mạng túm lấy người đó xuống để thế mạng cho mình.

Lão Từ vừa nói vừa rít một điếu thuốc, lẩm bẩm nói:

"Thảo nào hôm nay loài bò sát Kule không xuất hiện, thế nhưng cũng thật kỳ lạ...trước nay chỉ từng nghe nói quỷ cát trành rất nhỏ và hành động một mình chứ chưa bao giờ nghe nói chúng chuyên ra tay với những hành khách đến sa mạc, ở một chỗ mà đã có nhiều như vậy, huống hồ là… ”

Huống hồ suốt mười năm nay lão Từ đã quen thuộc con đường này, mỗi ngày đều không xảy ra chuyện gì, tại sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện nhiều quỷ cát trành như vậy?

Chương 836: Tiếng Tăm

Trong này có gì đó không đúng.

Trình Tinh Hà hừ một tiếng:

"Sớm không đến muộn không đến, cứ phải đến vào lúc này, không phải vì ngưỡng mộ nhan sắc tuấn tú của một ngôi sao như ta đây nên mới xuất hiện đấy chứ?"

Bạch Hoắc Hương bĩu môi:

"Ngươi tưởng rằng họ đều là Phùng Quế Phân sao?"

Ta nhớ lại ở đây không thể có cầu vồng ảo xuất hiện, liền cau mày.

Dường như mấy ngày nay bãi sa mạc này đã có thay đổi gì đó...tên đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen nói rằng họ đã chờ đợi mười năm, không lẽ là vì sự thay đổi này?

Lão Từ nắm lấy ta và nói:

"Đại sư, ta biết ngươi pháp thuật cao cường, lại còn rất dũng cảm, nhưng kể từ lúc các ngươi bước vào đồ ngạch tập thì lại hết chuyện này đến chuyện khác xảy đến, tất cả đều là điềm báo không lành, không may mắn! Đại sư ngươi hãy nghe ta, bây giờ quay trở về còn kịp."

Ta cũng muốn rút lui, nhưng vì mật quyển, ta không thể làm vậy.

Ta nói rằng chúng ta không thể đánh trống bỏ dùi, chúng ta bắt buộc phải tiếp tục, tuy nhiên nếu gặp phải nguy hiểm, ngươi hãy như mọi khi, cần chạy thoát thân thì cứ chạy, đừng để bọn ta làm liên lụy là được...ta không đòi hỏi thứ gì khác, chỉ là đến lúc đó, nếu có thể xin ngươi hãy mang theo Bạch Hoắc Hương và Ách Ba Lan.

Mười năm qua, lần nào lão Từ cũng bình an trở về, hắn nhất định có lối thoát thân của riêng mình.

Nghe ta nói vậy, biểu cảm của hắn có chút rối bời, chỉ có thể gật đầu.

Lúc này, gió lại truyền đến một tràng cười.

Ta ngoảnh lại thì thấy gã đàn ông với nốt ruồi đen đang vừa cười vừa gãi mông...dường như thấy rất vui khi chúng ta vẫn chưa chết, chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi trước hứng mũi chịu sào cho họ, bọn chúng cũng có thể tiếp tục xem trò cười của chúng ta.

Nhưng biểu cảm của người đàn ông cường tráng có gì đó không đúng.

Sắc mặt hắn đột nhiên tối sầm lại, hắn nhìn ta giống như phát hiện trên người ta có thứ gì đó...ánh mắt đó thật khiến người ta khó chịu.

Mức độ nguy hiểm của hai tên này không bằng đám quỷ cát trành kia.

Dù sao cũng không thể đánh lại họ, chỉ đành để mắt đến họ nhiều hơn.

Vừa nãy lão Từ nói rằng đây là con đường duy nhất để đi đến động Kim Ngân, nhưng bây giờ vì đám quỷ cát trành nên xem ra không thể băng qua cồn cát này, ta hỏi hắn còn có con đường nào khác không?

Lão Từ do dự một lúc, sau đó nói rằng dù còn có con đường khác nhưng nó lại có tiếng tăm không tốt.

Người có tiếng tăm không tốt thì còn có thể hiểu được, nhưng con đường cũng có tiếng xấu nghĩa là gì? Con đường này có nuôi tình nhân hay tiểu tam gì sao?

Lão Từ vội xua tay, nói rằng con đường này có tiếng xấu là vì nó là con đường ăn thịt người.

Chúng ta không khỏi ngạc nhiên...sói hổ ăn thịt người thì có thể tin, nhưng ngay cả con đường cũng ăn thịt người sao? Con đường này thành tinh rồi hả?

Hóa ra đó là một con đường cổ, không thể xác định được niên đại, lúc đầu đoàn thương nhân dùng con đường này để vận chuyển hàng hóa, dần dà, những người đi qua con đường này bắt đầu phát hiện ra có một chuyện kỳ lạ...chỉ cần người đi qua con đường này là thương nhân thì chắc chắn sẽ mất tích.

Số lượng người mất tích cũng không cố định, có lúc là hai người, có lúc thì ba đến năm người, nói chung lúc nào cũng có người mất tích.

Lúc đầu các thương nhân cũng không mấy để tâm, ngươi nói xem thời đó hỗn loạn như vậy, mọi người đều vất vả kiếm miếng ăn qua ngày, thấy tình thế không ổn chạy thoát cũng là chuyện thường tình.

Sau một thời gian khi mọi người bắt đầu bàn về chuyện này, ai nấy đều cảm thấy có gì đó không đúng, vì những người “bỏ trốn” đó không còn xuất hiện trên cõi đời này nữa.

Những thương nhân bàn tán xôn xao, có người nói rằng có phải con đường này có yêu quái rồi không?

Một thương nhân giàu có đã tìm một thầy phong thủy đến để trấn giữ, thầy phong thủy đó hứa hẹn, đảm bảo rất hùng hồn, nói rằng chuyện này dễ như trở bàn tay, ta sẽ theo sau yểm hộ các ngươi để xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Lúc đầu, mọi thứ đều ổn, nhưng khi đến ngã tư đường, khi đoàn thương nhân chuẩn bị cảm ơn thầy phong thủy thì phát hiện vị thầy phong thủy đó đã không thấy đâu...đôi ủng đen của hắn vẫn treo ở bàn đạp yên ngựa, nhưng chỉ có người là không thấy đâu.

Chuyện về con đường này dần được truyền ra xa, nếu không phải vì bất đắc dĩ các thương nhân sẽ không đi con đường này, đây đã là chuyện của nhiều năm về trước.

Nói đến đây, lão Từ lo lắng nhìn ta.

Lúc này, người đàn ông với nốt ruồi màu đen đang đứng phía sau không đợi được nữa, hắn uể oải nói:

"Rốt cuộc các ngươi có đi nữa hay không vậy? Nếu sợ thì hãy về nhà mà bú sữa mẹ, để tên dẫn đường lại, đừng ở đó chắn đường người khác.”

Gã đàn ông cường tráng không nói gì, hắn chỉ chăm chăm nhìn ta.

Chương 837: Ếch

Trình Tinh Hà rất tức giận, nhưng ta thì lại hoàn toàn không để ý đến họ...bọn họ chẳng qua chỉ muốn khiêu khích chúng ta để đuổi chúng ta ra khỏi sa mạc, chúng ta không thể chỉ vì vài lời nói đó của họ mà từ bỏ.

Không chỉ vậy, ta còn lấy bản đồ ra và từ từ xem lại, cũng đã thấy chỗ đánh dấu của con đường đó trên bản đồ, nhưng trên đó lại có một chữ thập được vẽ bằng bút đỏ, có nghĩa không thể đi qua con đường đó.

Nhưng chúng ta cũng không thể cứ thế băng qua bãi sa mạc đầy quỷ cát trành, vì vậy gật đầu với lão Từ nhờ hắn dẫn đường.

Lão Từ thở dài với vẻ mặt sầu não sau đó giục lạc đà di chuyển.

Con đường dài dằng dặc, tốn rất nhiều thời gian, lúc chuẩn bị lương khô và nước uống không ngờ sẽ xuất hiện chuyện vô lý ngoài ý muốn như vậy, bây giờ chỉ còn lại một ít.

Hai bên con đường đó là một số đụn cát có hình thù kỳ lạ, thỉnh thoảng còn có một số đường viền phong hóa của những ngôi nhà kỳ lạ, có thể là một dịch trạm cũ nào đó, lão Từ tâm trạng thấp thỏm, sờ vào cánh tay quấn vải của mình.

Đi được một lúc thì trời tối, Lão Từ tìm một chỗ bảo chúng ta đốt lửa nghỉ ngơi.

Lão Từ quả thật rất chuyên nghiệp, nơi này dựa vào một tường đá phong hóa lớn, chỉ cần đốt lửa lên thì sẽ không cần lo lắng.

Hắn nhìn xung quanh giống như cảm thấy nhẹ nhõm, nói rằng nơi này có loài bò sát Kule, vậy thì không còn tay người chết nữa...loài bò sát Kule này rất nhát gan, chúng rất nhạy cảm, gió chỉ mới thổi, cỏ chỉ mới lay chúng đã ngay lập tức trốn đi, xem đó giống như chuông báo nguy hiểm của tự nhiên.

Vừa nói hắn vừa lấy tay bắt lấy vài con.

Những con đó chạy rất nhanh, chúng ta cũng rất khó khăn để bắt được chúng, may mà lão Từ kinh nghiệm dày dặn, nhanh chóng tóm được rất nhiều, hắn lấy một cây gậy, luồn qua lỗ sau và đâm xuyên qua miệng rồi nướng nó lên.

Những con đó trông giống như những con thằn lằn mập mạp. Chúng tròn trịa và có màu vàng gớm ghiếc, màu sắc đó giúp chúng phòng vệ. Khi nằm trên cát rất khó để nhận ra chúng, cũng không biết chúng ăn gì mà lại dài và mập như vậy, khi nướng lên, lớp vỏ màu vàng bong ra để lộ lớp thịt mềm và trắng nõn tiết dầu béo ngậy.

Trước đây ta chỉ từng ăn đùi ếch, chỉ nhìn thấy những con có đuôi và vuốt ta đã thấy buồn nôn, tên ngốc con nhà địa chủ Ách Ba Lan thì không cần phải nói, hắn thà uống một ít thuốc bổ sung vitamin còn hơn, Trình Tinh Hà ban đầu cũng chỉ định ngồi xem, nhưng sau khi ngửi thấy mùi thơm kỳ lạ bốc ra từ loài Kule sau khi nướng, hắn bắt đầu thấy thèm, hắn ăn đến nỗi miệng dính đầy dầu, bảo chúng ta mau nếm thử, nó có vị giống cá nướng.

Ách Ba Lan vừa nhìn đã thấy buồn nôn, hỏi rằng trên đời này còn có thứ gì hắn không ăn được không?

Trình Tinh Hà xua tay, nói rằng hắn không nghĩ ra, hắn thậm chí còn từng đào đất ở bồn hoa để ăn, ngay cả khi ăn no vẫn còn kêu đói chứ đừng nói đến loại thức ăn này.

Ta thắc mắc nếu ăn đất thì sẽ thải ra thứ gì? Bùn sao?

Lúc này, ta thấy Bạch Hoắc Hương đang nhìn chằm chằm vào lão Từ, nhỏ giọng hỏi nàng có chuyện gì vậy?

Bạch Hoắc Hương đáp:

"Ngươi thấy thứ mà hắn ăn rồi sao?"

Lão Từ lấy từ trong miệng con Kule thứ gì đó nhớp nháp giống như trứng cua và rồi bỏ vào miệng của mình.

Bạch Hoắc Hương nói với ta rằng đó là tuyến độc của con vật đó.

Ta bỗng vỡ lẽ, nhớ ra lão Từ có sở thích ăn những thứ có độc giống như một hình thức hành hạ bản thân, cho dù đau khổ cũng không để Bạch Hoắc Hương nhìn thấy.

Bạch Hoắc Hướng vẫn cúi đầu, nhưng giọng nói của nàng rất cảnh giác, bảo ta hãy cẩn thận với lão Từ, sợ rằng hắn vẫn còn gì đó giấu chúng ta...trên người hắn có thứ gì đó.

Ta nhíu mày:

"Thứ gì vậy?"

Bạch Hoắc Hương ăn nửa quả trứng:

"Một thứ còn sống."

Còn sống? Ta bỗng thót tim, lập tức nhớ đến tấm vải trên người hắn.

Không lẽ hắn có nuôi thứ gì đó trên cánh tay của mình?

Ở một nơi cách chúng ta không xa, người đàn ông cường tráng và người đàn ông có nốt ruồi đen cũng dựng trại, đốt lửa, tên có nốt ruồi đen vẫn đang gãi mông, còn người đàn ông cường tráng thì vẫn chăm chăm nhìn ta như một bức điêu khắc phong hóa.

Hắn nhìn chằm chằm khiến ta thấy vô cùng khó xử, đừng nói hắn nhìn ta thành người nào đó rồi đấy chứ?

Mọi người đều đã ăn uống no say, mọi người bắt đầu thấy buồn ngủ sau một ngày dài mệt mỏi, lão Từ là người ngủ đầu tiên, sau đó đến ta, chúng ta đều chui vào túi ngủ của mình rồi ngủ thiếp đi.

Trình Tinh Hà lúc nãy ăn quá nhiều...mà mỗi khi ăn nhiều hắn nhất định sẽ ngáy, tiếng ngáy ồn ào khiến đầu ta ong ong, ta ước gì có thể dùng cát bịt tai và mắt lại, nhưng vào lúc này, ta đột nhiên nghe thấy một âm thanh rất lạ, dường như có ai đó đang khóc.

Bạch Hoắc Hương?

Chương 838: Bốn Mươi Chín Người Hầu

Không đúng, túi ngủ của Bạch Hoắc Hương cách ta không xa, nàng cũng đã ngủ thiếp đi.

Cơn buồn ngủ của ta biến mất trong nháy mắt.

Thế là ta đá Trình Tinh Hà ra ngoài, vừa hay nghe lão Từ đang nói chuyện:

“Nếu có thể thành công thì có thể sẽ không được gặp lại ngươi nữa…”

Đang gọi điện thoại sao?

Hơn nữa, giọng nói này nghe rất kỳ lạ, nó giống như bị nghẹn, rất khác so với giọng nói lúc ban ngày.

Ta ngồi xuống, lão Từ vốn còn đang ngẩn người, nhưng lập tức ra vẻ giật mình khi nhìn thấy ta, hắn lấy tay che hai cánh tay:

"Đại sư, sao ngươi lại ra đây?"

Hắn giấu cánh tay ra sau nên ta không thể nhìn thấy trên cánh tay có thứ gì, hắn nhanh chóng lấy tấm vải quấn cánh tay lại.

Ta hỏi hắn nhưng hắn lại không trả lời, vì vậy ta cũng không tiện hỏi thêm, chỉ vào mặt sau của bức tường đá:

"Ngươi có nghe thấy âm thanh kỳ lạ không?"

Lão Từ sửng sốt một lúc rồi nói:

"Ồ, đó là tiếng huýt sáo gió ở sa mạc rít thôi mà, đại sư không cần sợ."

Có một số hóa thạch phong hóa có lỗ hổng trong sa mạc, khi gió thổi sẽ phát ra tiếng động, được người dân địa phương gọi là tiếng huýt sáo.

Ta nghe nhầm rồi sao?

Ta nhìn đồng hồ và nói rằng ta cũng không ngủ nữa, ngươi đi nghỉ ngơi trước đi.

Dường như sợ ta phát hiện ra gì đó nên lão Từ vội vàng quay về, cũng không khước từ.

Ta chán nản lấy que chọc lửa, lúc này mọi thứ đều im lặng, ngoại trừ tiếng gió thổi kỳ lạ và tiếng tia lửa nổ lách tách, ta không nghe thấy âm thanh nào khác...hai người đàn ông cường tráng cũng đã ngủ say.

Ta đứng dậy và lắc lư, vận động gân cốt một chút, nhưng khi ngước mắt lên, ta đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Loài bò sát Kule thích ấm áp, vừa rồi khi chúng ta đốt lửa, chúng đã bò soàn soạt đến bãi cát sa mạc cách chúng ta không xa để sưởi ấm, nhìn thấy chúng mà ta nổi cả da gà, nhưng bây giờ đám bò sát Kule kia lại không còn một con nào, không biết chúng đã bò đi đâu.

Đống lửa của hai người đàn ông cường tráng bên cạnh cũng không thấy đâu nữa.

Loài bò sát Kule đảm nhận vai trò cảnh báo nguy hiểm, chúng đã bỏ chạy có phải báo hiệu có chuyện chẳng lành sắp xảy ra?

"Cạch...Cạch..."

Lúc này, phía sau chúng ta truyền đến một âm thanh mờ nhạt.

Khi quay người lại, ta nhìn thấy một bóng người nhỏ bé đứng ở một nơi ánh sáng của bầy lạc đà không chiếu đến giống như đang ăn thứ gì đó.

Ta bỗng giật mình, dáng người nhỏ bé đó giống như một đứa trẻ tầm bảy, tám tuổi… ở một nơi như thế này sao lại có một đứa trẻ?

Hơn nữa...trong bầy lạc đà có một con lạc đà có tính khí rất kỳ lạ, nó sẽ lập tức phản ứng khi nhìn thấy người lạ, nhưng bây giờ con lạc đà đó lại rất ngoan ngoãn, không hề nhúc nhích, cũng không phát ra tiếng động nào.

Không thể có chuyện nó quen biết bóng người này, trừ phi nó đang sợ.

Ngay lập tức, ta từ bên này đi qua bên kia, vừa vọng khí, ta vừa thấy đã lạnh sống lưng, CMN, đó là cái quái gì vậy, sao sát khí nặng thế, còn có thể đuổi kịp quái vật trong cái bình mà ta đã từng thấy ở Thái Cực Đường lúc trước.

Dựa vào sát khí cỡ này, xem ra kiểu gì cũng phải là Địa cấp nhị phẩm mới có thể đánh thắng được.

Bốn mươi chín người dầu?

Không thể nào chứ, bốn mươi chín người dầu lợi hại như thế, còn đều là những con đi theo bên cạnh chủ nhân, cũng không có tiên sinh nào khác ở gần đây mà.

Đầu óc ta nhanh chóng xoay chuyển, ngoài bốn mươi chín người dầu ra vẫn còn một tà ma nào đó là hình dạng của đứa trẻ?

“Đứa trẻ” kia vẫn đang ăn cái gì đó, càng đến gần ta càng xác định, hình như nó đang ăn lương khô của bọn ta.

Vốn dĩ lương khô vốn đã thiếu thốn lại còn bị cái thứ này ăn mất, bọn ta thật sự chỉ có thể ăn Kule nướng thôi.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, trước tiên ta phải làm rõ đây là cái gì rồi nói sau.

Nhưng vừa ngoảnh đầu lơ là một lát, thế mà cái thứ kia đã không thấy đâu rồi.

Cả người ta ngây ngốc, lập tức chạy qua đó nhưng chỗ đó quả thật chỉ còn lại đàn lạc đà, bóng dáng nhỏ bé vừa rồi như thể hòa tan vào trong bầu trời đêm, không thấy đâu cả.

Giống như thứ vừa rồi chỉ là ảo giác của ta vậy.

Ta đưa tay sờ về phía cái túi lương khô, trái tim lập tức trùng xuống.

Túi lương khô giống như đã bị chuột cắn, có một lỗ rách, thực phẩm bên trong đã không còn nữa.

Ta lập tức quay đầu vọng khí, nhưng quan sát thật kỹ một hồi lâu mà chỉ cảm nhận được vật kia cách ta rất gần, lại hoàn toàn không phát hiện được vật kia đang ở đâu.

Ta càng lúc càng nóng lòng, thứ này xuất quỷ nhập thần, ăn trộm lương khô mà không hề có chút động tĩnh nào, có phải nó định làm gì bọn ta nên mới im hơi lặng tiếng thế không?

Chương 839: Vực

Một mảnh sa mạc, rồng núp hổ nằm thế này, chẳng lẽ mấy thứ này thật sự đã từng ăn thịt rồng rồi sao?

Không được, ta phải nhanh chóng trở về lều trại để bảo vệ đám người Bạch Hoắc Hương.

Nhưng ngay lúc ta định xoay người rời đi thì đột nhiên phát hiện lông mi của con lạc đà nóng tính nhất kia đang run run, cứ nhìn chằm chằm ta.

Bình thường con lạc đà này thấy ta rất chướng mắt, còn từng đá ta hai lần, lúc này lại chăm chú nhìn ta một cách thâm tình như thế, ngược lại khiến người ta có chút không kịp thích ứng, ta vỗ vỗ đầu nó vừa định trấn an nó một chút thì thấy trong đôi mắt to của nó phản chiếu ra bóng dáng của chính ta.

Cả người cũng có lông.

Sau lưng người của ta bất ngờ vươn ra một bóng dáng nhỏ bé, tư thế kia lại giống như đang bắt chước động tác của ta.

Thảo nào không tìm được, thì ra vật kia vẫn luôn đi theo phía sau ta như cái bóng, rốt cuộc nó là cái quái gì thế, là đùa giỡn, hay là...

Ta giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, hít sâu một hơi, chợt xoay Thất Tinh Long Tuyền qua chém về phía sau lưng mình.

Lần này vật kia không theo kịp bước chân của ta nên dường như rất mất hứng, nó lập tức nhào về phía ta, nhưng sát khí của Thất Tinh Long Tuyền nổ tung khiến nó bất thình lình bị sát khí đụng phải, lộn nhào bay ngược ra, Thất Tinh Long Tuyền phản chiếu ra một tia ánh sáng sắc bén đánh vào mặt nó và ta thấy một cái miệng đầy răng nanh trắng bóc.

Đó không phải răng người.

Nhưng không đợi ta nhìn rõ ràng, nó thẹn quá hóa giận, một lần nữa đánh về phía ta - chỉ thông qua một tiếng xé gió cũng nghe ra, tốc độ của thứ này không hề thấp hơn Sát.

Một tay ta xoay Thất Tinh Long Tuyền muốn ngăn cản nó qua đây nhưng tay ta hoàn toàn không theo kịp tốc độ của vật kia, ta chỉ cảm nhận được nó phun một ngụm thứ gì đó về phía ta, ta còn chưa kịp né tránh thì chợt nghe thấy “Xoẹt” một tiếng, vải vóc trên bả vai giống như là bị vật sắc nhọn nào đó cắt trúng, xé rách da, cảm giác đau rát truyền đến, trời ạ, cái thứ này phun cái gì thế? Dầu ớt cay sao?

Mà một lúc sau khi bị thứ này phun trúng, ta vừa định chém nó thì thấy một bóng dáng nhỏ bé giống như con tinh tinh nhảy lên rồi chạy về phía đá phong hoá.

Hay còn gọi là đá rùa, được cấu tạo từ nhiều loại đá vụn khác nhau, có màu sắc lẫn lộn, có rảnh dọc và rãnh ngang.

Hay còn gọi là đá rùa, được cấu tạo từ nhiều loại đá vụn khác nhau, có màu sắc lẫn lộn, có rảnh dọc và rãnh ngang.

Lúc này đàn lạc đà mới đồng loạt kêu lên – như thế vật kia đã đi rồi, bọn chúng mới tỉnh táo lại từ trong sợ hãi.

Ta còn tâm trạng nào mà quan tâm đến lạc đà nữa, thứ kia chạy lên trên đá phong hoá, mấy người Bạch Hoắc Hương sẽ gặp nguy hiểm, vì thế ta vừa chạy vừa hét lớn để cho bọn họ nhanh chóng đi ra, lão Từ là người đầu tiên chui ra khỏi lều trại rồi sững sờ nhìn chằm chằm ta:

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương cũng đi ra.

Ta kể lại chuyện vừa rồi một lượt cho bọn họ nghe, thấy bọn họ đều bình an vô sự, ta mới vừa yên tâm một chút thì trái tim lại lập tức nhảy dựng lên:

“Ách Ba Lan đâu?”

Trình Tinh Hà phản ứng lại, xốc túi ngủ lên nhìn thì sắc mặt lập tức trắng bệch, nói:

“Vừa rồi ta mơ mơ màng màng nghe thấy có tiếng cầm giấy, có thể tên kia đi vệ sinh rồi!”

Từ trước đến giờ, Ách Ba Lan đều lén đi vệ sinh sau lưng bọn ta.

Ta lập tức đi tìm phía sau đá phong hóa, vừa tìm thấy trong lòng lập tức thắt lại - trên mặt đất có ném một túi “Tâm tâm tương ấn” còn chưa kịp mở ra, trên mặt cát có in hai dấu chân, chứng tỏ có người tới đây nhưng không trở lại, giống như là một người đứng ở chỗ này rồi đột nhiên bị chim ưng bắt lên trời vậy.

Lão Từ vội chạy tới đây, vừa thấy cục diện này, sắc mặt lập tức trắng bệch:

“Ta đã nói rồi, đây là một thứ ăn thịt người, ngươi xem thế nào đi, còn chưa tới, trước...”

Chẳng lẽ những người lúc trước mất tích đều là bị “đứa nhỏ” kia ăn?

Ách Ba Lan...

Ta vừa mới định đi tìm Ách Ba Lan đột nhiên người lập tức choáng váng giống như bị say xe vậy, trời đất quay cuồng, không đứng nổi nữa mà lập tức ngã trên mặt đất.

Bạch Hoắc Hương thấy thế mới đưa tay kéo ta qua, chân mày lập tức nhíu lại, lạnh lùng hỏi:

“Tại sao lại bị thế này?”

Lúc này ta mới nhìn ra, chỗ vừa rồi bị thứ kia phun cái gì đó trúng trên bả vai đã xuất hiện một mảng màu xanh to bằng bàn tay, bên trong phần màu xanh có chằng chịt những lỗ kim châm nhỏ xíu.

Trình Tinh Hà nhíu mày:

“Ai dùng kim đâm ngươi?”

Bạch Hoắc Hương trừng mắt nhìn Trình Tinh Hà:

“Không phải kim - đây là cát.”

Cát...

Đầu óc ta chợt sáng tỏ, lập tức nhớ ra rồi - chẳng lẽ cái vật kia chính là Vực

trong truyền thuyết?

()Vực: chính là quái vật hại người trong truyền thuyết ngày xưa.

()Vực: chính là quái vật hại người trong truyền thuyết ngày xưa.

Chương 840: Tự Ta Có Cách

Có một câu thành ngữ là “Ngấm ngầm hại người”, chính là nói đến loại vật này - trong lời đồn, loại quái vật này ẩn núp phía dưới cát, che giấu hình dáng của mình, có người đến thì sẽ phun ra cát về phía người đó.

Một khi người đó bị cát phun trúng, rất nhanh sẽ bị độc phát tác mà chết, thứ này còn có thể ăn thịt người.

Bởi vì thứ này xuất ra âm chiêu cho nên mới có thể làm ra loại chuyện bỉ ổi là đả thương sau lưng người khác như thế này, gọi là “Quỷ Vực nham hiểm”.

Lão Từ hiển nhiên cũng từng nghe qua truyền thuyết này, lập tức đứng lên nói:

“Vậy thì không xong rồi...vậy thì không xong rồi...”

Ta hiểu ý của hắn - truyền thuyết có nói bị Quỷ Vực phun cát trúng thì không thể cứu được.

Trình Tinh Hà lập tức nhìn sang Bạch Hoắc Hương, nhưng Bạch Cầu Hương đứng lên và túm nhanh lấy Trình Tinh Hà:

“Tìm cỏ cho ta! Cỏ gì cũng được!”

Trình Tinh Hà hơi sửng sốt, giống như một con gà chết bầm bị nàng xách đi:

“Cỏ? Tìm cỏ làm gì? Lạc đà không cần cho ăn vội, chuyện chính trước mắt là ngươi mau đi xem bệnh cho Thất Tinh đi!”

Không, nàng đang muốn cứu ta đấy.

Cũng chính là bởi vì độc của Quỷ Vực không có cái gì giải được, nhưng có câu nói là thân rắn năm bước, tất có cỏ giải độc, ý nói là một loại vật dù có kịch độc nhưng trong vòng năm bước vẫn chắc chắn có thứ gì đó có thể giải độc.

Sau khi Trình Tinh Hà hiểu rõ, hắn vội bới cát ra tìm, nhưng vừa tìm như vậy, hắn tức giận ném toàn bộ cát trong tay đi:

“Không đúng, ngươi nói tìm ở nơi khác còn được, chứ ngươi bảo ta tìm ở trong sa mạc, ta biết đi đâu tìm bây giờ?”

Giọng điệu của Bạch Hoắc Hương vô cùng dứt khoát:

“Bảo ngươi tìm thì ngươi cứ tìm đi, còn đứng đó nói nhảm nhiều thế, nếu Lý Bắc Đẩu chết thì chính là kéo dài thời gian mà chết!”

Dù kỹ thuật phun vào người khác của Trình Tinh Hà so với Quỷ Vực cũng không kém, thế nhưng mỗi lần đối mặt Bạch Cổ Hương đều chỉ có thể giương mắt nhìn, chỉ đành kìm nén tức giận lại, một mạch tiếp tục tìm, trong lòng ta cũng sốt ruột, trái lại là muốn để cho bọn họ đi tìm Ách Ba Lan.

Nhưng lại suy nghĩ lại, ta cũng bị phun thành thế này rồi, dù mấy người bọn họ tìm được cũng sẽ coi như tặng đầu người vô ích, ta sốt ruột đến mức gần như muốn bốc hoả.

Mà lão Từ ở một bên ngây ngốc cả hồi lâu mới vỗ đầu nói:

“Cái gì – cỏ Nạp Tư, có phải các ngươi muốn tìm cỏ Nạp Tư đúng không?”

Thì ra sa mạc Ngạch Đồ Tập có hoàn cảnh khắc nghiệt, cỏ có thể mọc ra cũng không nhiều lắm, cỏ tương đối phổ biến là cỏ Nạp Tư.

Cỏ Nạp Tư còn gọi là cỏ hôi thối, hình dáng không to, phần rễ cứng, mùi rất khó ngửi, giống như mùi của đại tỷ thối.

Bạch Hoắc Hương vừa nghe vậy, lập tức hỏi lão Từ là ở đâu có?

Lão Từ bước ba bước rồi lại chạy hai bước, tìm một chỗ lập tức đào lên, vừa lải nhải nói chỉ cần loại cỏ này mọc lên là còn có tác dụng hơn cả thuốc diệt cỏ - hệ thống rễ của nó quá phát triển làm ức chế những loại cỏ khác hoàn toàn không mọc được, chỉ có một họ nhà nó độc quyền.

Quả nhiên, hắn thật sự đào được một đống đồ nhỏ, trước mắt ta đã hoa nhưng miễn cưỡng cũng nhìn ra đó là một loại thực vật giống như lưới đánh cá, màu đỏ thẫm - hơn nữa, từ xa đã ngửi được một mùi hôi thối, quả thật giống như đại tỷ thối khiến người ta buồn nôn.

Mà Bạch Hoắc Hương thấy thứ đó lại như lấy được báu vật, liều mạng muốn nhổ thứ đó ra.

Lão Từ khuyên nàng, nói loại vật này rất bền bỉ, tuyệt đối đừng dùng tay mà phải tìm dao cắt - nhưng Bạch Hoắc Hương căn bản không kịp đợi, hai bàn tay bị siết đến chảy máu mới túm được một nắm lá cây ra.

Tiếp theo, nàng không hề ái ngại cái mùi khó ngửi như thế mà dứt khoát cho thẳng vào miệng nhai.

Cỏ thuốc đương nhiên cần phải băm nhỏ rồi nấu mới có thể chắt được tinh chất của thuốc, nhưng nàng sợ ta chờ không kịp, thế mà lại...

Trái tim ta đột nhiên thắt chặt lại.

Thấy vậy, Trình Tinh Hà cũng sửng sốt, Bạch Hoắc Hương lấy nắm cỏ thuốc kia đắp lên vai ta, cẩn thận giúp ta san đều thuốc ra.

Kể cũng lạ, dù thứ này hôi thối nhưng đắp lên lại cảm giác thật sự quá thoải mái – mát rượi êm dịu, trong nháy mắt đã lấn át được khí độc nóng rực kia.

Ta vừa thấy cơn choáng váng giảm bớt thì lập tức lảo đảo đứng lên, muốn đi tìm Ách Ba Lan, Trình Tinh Hà cũng sốt ruột:

“Nhưng trời tối đen như vậy, chúng ta biết đi đâu mà tìm đây?”

Ta trả lời:

“Ngươi đừng xía vào, chăm sóc Bạch Hoắc Hương và lão Từ cho tốt, tự ta có cách.”

Cái vật kia kéo Ách Ba Lan đi, dù tốc độ có nhanh đến đâu cũng đi chưa xa được.

…

Nhưng lão Từ đưa tay kéo ta lại:

“Đại sư, ta biết các ngươi là huynh đệ tình thâm, nhưng ta nói thật cho ngươi biết, người đã biến mất vì cái thứ ăn thịt người này thì dù một người cũng không tìm về được. Ngươi nghe ta một câu, người này đã không còn thì đừng để mất thêm người khác, chúng ta coi như đã an toàn, đừng đem mạng sống của mình dính vào nữa! Không đáng đâu!”

Chương 841: Thấy Chết Không Cứu

Sao lại không đáng – dù đối phương có lợi hại thế nào đi chăng nữa, ta cũng không thể nào mặc kệ mà bỏ lại Ách Ba Lan.

Trình Tinh Hà cũng lo lắng:

“Thất Tinh, ta đi cùng ngươi.”

Ngươi đi cùng ta thì Bạch Hoắc Hương và lão Từ phải làm sao đây? Ta bảo hắn lấy lại tinh thần đừng lười biếng nữa, nếu bọn người Bạch Hoắc Hương có chuyện gì thì ngươi xách đầu tới gặp ta đi.

Vừa dứt lời, Bạch Hoắc Hương đột nhiên ôm lấy ta, ôm rất chặt.

Mùi thuốc thơm ngào ngạt ập đến, vành tai ta hơi nóng lên, nhưng nàng lập tức buông tay, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra:

“Ngươi…ngươi cẩn thận một chút...ta biết lá gan của ngươi rất lớn nhưng nơi này không ổn xíu nào.”

Ta vừa định gật đầu, chợt nghe thấy người to con bên kia truyền đến giọng điệu mất kiên nhẫn:

“Muốn chết thì mau đi chịu chết đi, còn có thời gian ở chỗ này anh anh em em, các ngươi không sợ ê răng nhưng ta thì ngại ồn ào đấy.”

Nốt ruồi đen lớn.

Người to con vẫn giống như một con thú khổng lồ, gắt gao nhìn chằm chằm ta.

Trình Tinh Hà tức giận nhảy đành đạch:

“Thấy chết mà không cứu, CMN, còn ở đấy khiêu khích, hai tên khốn kiếp này…”

Ta kéo hắn lại và nói cục diện nơi này đã đủ tồi tệ rồi, bốn phương tám hướng đều có mai phục, CMN ngươi đừng có gây thù chuốc oán nữa, thành thật chờ ta trở về.

Trình Tinh Hà có chút không phục, hắn còn muốn nói gì đó nhưng ta không thèm nghe nữa, trước tiên vận lên hành khí của lão Hải, rót vào giám sát quan.

Một chiêu này rất nguy hiểm – lúc ở trong khách sạn ta đã suýt chút nữa bị mù, thế nhưng muốn tìm Ách Ba Lan, với phẩm cấp của ta thì hoàn toàn không có khả năng tìm được sát khí của vật kia, đành phải dựa vào hành khí Thiên cấp của lão Hải.

Một trận đau nhức nóng rát đâm vào mắt, ta không khỏi hít một hơi khí lạnh, con mắt không chịu đựng được, nước mắt chảy ra như thác lũ, ta xuyên qua lớp nước mắt như màn mưa đã thấy các loại khí đầy vẻ kỳ lạ.

Lượng thông tin mà những loại khí này tiết lộ quả thực quá lớn đến hoa cả mắt, nhưng ta cũng không thể mất tập trung mà để ý đến - thời gian của ta có hạn, trước khi bị hành khí Thiên cấp xông mù mắt, trước tiên phải tìm được khí mà Quỷ Vực lưu lại, nửa giây cũng không thể chậm trễ.

Ta đã có ấn tượng với khí của Quỷ Vực kia, là một loại màu xanh đen đục ngầu - một khi khí của tà ma có màu sắc đục ngầu thế này, vậy tất nhiên là đã từng dính đến mạng người, mức độ đục càng ghê gớm thì chứng tỏ vật kia cũng từng hại rất nhiều

người.

Cơn đau đớn khiến người ta cảm giác một giây như một năm - tìm thấy rồi!

Lúc này, con mắt đã bắt đầu đau đến mơ hồ, ta lập tức rút hành khí xuống - trong nháy mắt này, thậm chí con mắt của ta có cảm giác như bị xé rách.

Lau đi một giọt nước mắt, quả nhiên đã chảy máu.

Mẹ kiếp, ta phải nhanh chóng thăng cấp thôi, nâng cao trình độ phần cứng của mình rồi nói sau, nếu không lại hành khí thế này thêm vài lần nữa thì bát cơm của ta sẽ bị phế đi trước.

Trong đầu suy nghĩ, dưới chân cũng không được thả lỏng, ta lập tức chạy tới chỗ luồng khí này.

Xunh quanh đấy có rất nhiều căn nhà mục nát, đứng ở trong sa mạc mênh mông vô tận giống như là đàn quái thú ẩn núp, nơi này rất thích hợp để ẩn náu, con Quỷ Vực kia không ngốc.

Ách Ba Lan ở trong tay vật kia có thể bị hại bất cứ lúc nào, không có thời gian đi tìm nữa, ta lật người qua, giả bộ thể lực không chịu đựng nổi nữa, lập tức nằm ở trong sa mạc.

Trong truyền thuyết, Quỷ Vực nàu phun cát độc lên người khác chính là muốn chờ người đó phát độc để ăn thịt, trên người ta vẫn mang theo khí tức cát độc kia, vật kia nhất định sẽ cho rằng con mồi tự mình tìm tới cửa, không lý nào lại không ăn.

Quả nhiên, không lâu sau, ta đã nghe được một hồi tiếng bước chân rất rất nhỏ như thể đang đi về phía ta.

Trước đó vật kia đã bị thua thiệt ở chỗ ta cho nên bây giờ coi như đã tinh ranh hơn rồi, nó nghe động tĩnh là đứng ở một bên như thể đang xem xét ta.

Mà ánh mắt ta thì liếc qua cứ thế tìm kiếm xem vật này giấu Ách Ba Lan đi đâu rồi?

Vật kia thấy ta không nhúc nhích, xem như là đã chết, lúc này mới có vẻ yên tâm, chạy tới gần ta vài bước.

Ta vừa mới vui mừng thì ai ngờ, lúc này đột nhiên cảm giác dưới lòng bàn chân có thứ gì đó cọ qua, một mảng cát nhỏ lập tức phát ra âm thanh trượt xuống.

Hình như là một con bọ cạp cát đang vô tư đi ngang qua đây.

Cái đầu ngươi, đang giả chết thì ngươi đến phá, sự thật giẫm chết nó đi.

Quả nhiên, tiếng động đó đã khơi dậy lòng cảnh giác của vật kia, dường như nó hơi chần chừ, tiếp theo, ta lại nghe được một âm thanh "tấn công".

Chương 842: Ăn Người

Vừa nghe âm thanh này, lúc ấy ta suýt nữa đã đã mắng mọe nó - Quỷ Vực kia sợ ta chưa chết hẳn nên lại phun lên người ta một ngụm nữa.

Một ngụm này mạnh mẽ phun lên chân trái của ta, trong nháy mắt giống như có mười ngàn cây kim thép đâm vào trong da thịt, đau đến nỗi cả người ta đều tê cứng.

Nhưng lúc này, chỉ cần ta nhúc nhích một tý thì coi như tất cả mọi cố gắng đều uổng phí – nhưng phun thêm vài ngụm nữa, ta sẽ phải chết tại chỗ, Ách Ba Lan cũng không trở về được.

Nghe các cụ trước kia từng nói, tiềm năng của con người lớn vô hạn, ví dụ như người mẹ có thể nâng một chiếc ô tô lên vì con của họ, trước đây ta còn chưa hiểu rõ lắm nhưng hiện tại coi như là tự mình nhận thức được - theo lý thuyết, cái phương thức đau đớn này là một người phải lăn lộn khắp đất, nhưng thậm chí ta còn không dám nghiến răng vì sợ phát ra chút tiếng động gì đó, cứ như vậy cứng rắn chịu đựng.

Vật kia thấy ta thật sự là không có phản ứng, lúc này mới xem như đã yên tâm, lại tiếp tục đi tới - tiếng bước chân cũng nhanh nhẹn hơn nhiều, hiển nhiên nó đã buông lỏng cảnh giác.

Tiếp theo, bóng dáng nhỏ bé kia đi tới, lập tức cúi đầu nằm sấp trên người ta.

Cái răng sắc bén kia hạ xuống người ta.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, ta lập tức đâm thủng túi nilon giấu sẵn trong tay và nhét vào cái miệng kia.

Đó là cỏ đại tỷ thối.

Nếu cỏ đại tỷ thối có thể giải độc, vậy tất nhiên sẽ tương khắc với loại vật này - nó chắc chắn không thích thứ này!

Nhưng thứ này quá thối, mùi hương tản ra rất dễ bị Quỷ Vực phát hiện, ta đã đặc biệt tìm túi nilon bọc nó lại rất cẩn thận.

Quả nhiên, vật kia hoàn toàn không ngờ ta còn sống, càng không ngờ ta mang theo thứ này, mùi cỏ hôi thối vừa tản ra, bóng dáng nhỏ bé kia lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Sau đó, nó lăn ra mặt đất.

Ta thì lảo đảo đứng lên, một hồi sợ hãi - may mà hắn phun lên chân chứ không phải tay, nếu không thì thật sự việc sắp thành lại hỏng mất.

Tiếp theo, ta rút Thất Tinh Long Tuyền ra định chém nó, thế mà không ngờ dù vật này nhìn có vẻ đau đớn khó nhịn nhưng bản năng muốn sống lại rất mạnh, hắn xoay người lập tức lăn ra phía sau, trên chân ta đau nhức một trận, muốn đuổi theo cũng không tiện, cũng không thể lãng phí thời gian này nữa, trước tiên phải tìm được Ách Ba Lan.

Mà đúng lúc này, ta chợt nghe thấy một hồi âm thanh “vù vù”, không biết là cái gì.

Cái gì thế, Ách Ba Lan sao?

Ta ngưng khí trên mắt để tìm kiếm, thật đúng là thấy, một chùm sáng hồng như ẩn như hiện xuất hiện ở phía sau một gian phòng đá – khí người sống!

Ta lập tức khập khiễng tìm tới - Ách Ba Lan thật sự ở phía sau đó! Phía sau là đống củi lớn.

Nhưng sau khi nhìn kỹ lại, sống lưng ta lập tức cứng đờ - mọe nó, chỗ đó mà là đống cửi lớn gì chứ, rõ ràng là xương người chất đống như núi.

Mấy năm nay, cái vật kia đã ăn bao nhiêu người rồi?

Ta vội kéo Ách Ba Lan dậy nhưng Ách Ba Lan không hề phản ứng, chắc là cũng trúng độc, ta lập tức cầm cỏ thối nhét vào lỗ mũi của hắn, hắn nhíu mày, hắt hơi một cái rồi tỉnh dậy, mở mắt thấy là ta, còn mơ màng trừng mắt, nhưng lập tức phản ứng lại:

“Ca, vừa rồi ta thấy một vật – sức lực của vật đó quá lớn! Hơn nữa, hơn nữa – trong miệng hắn có thứ gì đó!”

Ta cũng thấy, trong miệng có răng nha.

Nhưng Ách Ba Lan lắc đầu kịch liệt:

“Không phải không phải, không phải răng - cái đó có thể chạy có thể nhảy cơ, thật ra không phải nó phun ra mà là cái đồ trong miệng nó phun ra!”

Lời nói này chẳng phải không thể giải thích sao?

Ta vừa mới định nói thì đột nhiên cảm thấy không đúng - ý của Ách Ba Lan là, cái “đứa nhỏ” kia đem một thứ có thể phun ra cát độc thật sự và giấu ở trong miệng.

Giống như trong miệng cá sấu cũng nuôi chim xỉa răng cho mình, là quan hệ cộng sinh?

Đúng rồi – vừa rồi ta vừa cũng cảm thấy là lạ, lúc đến cũng ngưng khí trên mắt rồi nhưng hoàn toàn không thấy khí người sống của Ách Ba Lan, tại sao vật kia bị ta đánh đến lăn lộn thì lại xuất hiện?

Là do nó quá đau đớn nên phương thuật không nhạy nữa sao?

Không đúng – là do sau khi âm thanh vù vù kia vang lên - điều này chứng tỏ, vừa rồi ta không phát hiện được khí người sống của Ách Ba Lan là bởi vì cả người hắn bị che khuất, hiện tại, những thứ che khuất hắn đã bay đi...

Mà lúc này, cái vật có hình dáng đứa nhỏ kia đang lăn lộn trên mặt đất, còn phát ra một hồi tiếng kêu chói tai, lần này thì không giống kiểu đau khổ như lúc trúng chiêu vừa rồi mà giống như là thẹn quá hóa giận, chó cùng rứt giậu*!

Chương 843: Trước Hổ Sau Sói

Dù ta không hiểu nhưng có thể nhìn ra – hình như nó đang chỉ huy một cái gì đó để tới giết bọn ta.

“Vù..vù..vù...”

Ta và Ách Ba Lan đồng thời nghe thấy, giữa không trung truyền đến một trận âm thanh vỗ cánh giống như có vô số ong bắp cày bay đến.

Chúng tạo thành một lớp sương đen khổng lồ nhào về phía bọn ta - không chỉ nhào tới mà còn phun cát về phía bọn ta!

Cả người ta sửng sờ nổi da gà, túm lấy Ách Ba Lan:

“Chạy đi!”

Mọe nó, từ lâu ta đã từng nghe nói đến “Quỷ Vực” này thật ra là một loại sâu, có ba chân, miệng dài như cung nỏ.

Trước đó thấy đứa nhỏ kia, ta còn tưởng nó là Quỷ Vực thành tinh nên cũng có hình người, làm thế nào cũng không ngờ thật ra nó lại là Quỷ Vực tự chủ, ở đây làm công việc nuôi dưỡng những thứ kia!

Rốt cuộc nó đang làm trò gì thế?

Chuyện này ta nghĩ mãi cũng không ra, nhưng theo suy đoán, chỉ sợ cái thứ trong miệng nó cũng giống như ong chúa trong đàn ong, là “Vực vương” của nơi này, có nó là có thể ra lệnh cho Quỷ Vực ở nơi này!

Chân của ta vừa rồi bị phun trúng một chút, dù hiện giờ đã dùng cỏ đại tỷ thối kiềm chế lại nên không đến mức phát độc, nhưng vẫn đau nhức không thôi, không thể chạy nhanh được. Hơn nữa ở sa mạc đang là ban đêm, ngay cả đồ vật có thể chỉ dẫn phương hướng cũng không có, cũng không biết chạy đi đâu được, ta và Ách Ba Lan dưới sự truy đuổi của làn sương đen cứ hoảng hốt chạy lung tung, lúc chân giẫm lên một gò cát thì chợt nghe thấy dưới chân truyền đến một tiếng "bụp".

Âm thanh này có chút quen tai...Ta phản xạ có điều kiện, lập tức kéo Ách Ba Lan theo, trong nháy mắt này có một bàn tay màu trắng lập tức vươn ra muốn bắt lấy bọn ta nhưng lại bắt hụt.

Ngày chó má gì thế, trong cát ở đây cũng có quỷ cát à!

Hơn nữa...Bây giờ không có mặt trời, chúng cũng không cần sợ hãi...

Trước sói sau hổ - là đang muốn ép người vào chỗ chết à!

…

Sau lưng chính là tiếng vỗ cánh vù vù, một khi bọn ta xông lên cũng sẽ bị phun thành cái sàng tại chỗ đó.

Ách Ba Lan biết ta chạy không nhanh nên lập tức cõng ta lên:

"Ca, chúng ta đi hướng nào đây?"

Ta cũng muốn biết đó, nhưng hiện giờ xem ra khắp nơi đều là quỷ cát, trời lại tối, cũng không thấy rõ có Kule hay không, chỉ có thể chạy theo cát trắng.

Nhưng chưa chạy được bao lâu, ta vừa nhìn xung quanh, trái tim lập tức nhảy dựng lên – CMN, không tìm đường chết thì không phải chết, bọn ta thế mà lại chạy trở về - phía trước chính là đá phong hóa, đến đại bản doanh rồi!

Ta vội muốn níu Ách Ba Lan lại nhưng những âm thanh vù vù kia cách chúng ta càng ngày càng gần, mà cái “đứa nhỏ” kia cũng đi theo phía sau, còn kêu lên tiếng sắc nhọn thê lương giống như là luôn duy trì chỉ huy những con Quỷ Vực kia.

Nếu lại quay trở về thì chính là trực tiếp dẫn Quỷ Vực đến miệng rồi.

Mà lúc này, Bạch Hoắc Hương thấy bọn ta nên đã đứng lên, xa xa còn vẫy tay với bọn ta.

Chuyện gì đang xảy ra thế này - ruột gan ta đều rối bời, không ngờ lại thành bọn ta dẫn Quỷ Vực tới, cho nó bưng hậu viện của mình đi ư?

Nhưng chuyện đã đến nước này, thay vì hối hận thì quan trọng hơn vẫn là đối mặt với nó và tìm cách giải quyết.

Vì vậy, ta hạ quyết tâm, dứt khoát nói:

“Ách Ba Lan, có bao nhiêu sức lực thì dùng bấy nhiêu sức, cứ chạy mau!”

Ách Ba Lan vừa nghe vậy thì giống như vũ khí hạt nhân, trong nháy mắt bộc phát, lập tức vọt về phía bọn người Bạch Hoắc Hương:

“Ca, chúng ta muốn chết thì cùng chết, trên đường xuống Suối Vàng vẫn có thể làm bạn tốt.”

Làm bạn cái đầu ngươi đấy, sao sức thở của ngươi lại khoẻ thế chứ, chạy cỡ này mà còn có thể nói chuyện.

Mà Ách Ba Lan vừa chạy, thoáng cái đã kéo xa khoảng cách với những con Quỷ Vực kia, Trình Tinh Hà cũng chạy tới, khó tin nhìn chằm chằm một mảng đồ vật đen kịt kia:

“Thất Tinh, CMN, ngươi đi ra ngoài một chuyến đã chọc phải tổ ong vò vẽ rồi à? Chuyện khác chưa nói đến, thế có mang mật ong về không?”

Ngươi chỉ biết ăn thôi à.

Lão Từ nhìn chằm chằm một mảnh sương đen thùi lùi kia, lập tức bị doạ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, hắn há hốc miệng, ống điếu rơi trên cát cũng không biết.

Ta vừa thấy đã đông đủ mọi người thì lập tức nhảy từ trên người Ách Ba Lan xuống, lăn trên cát rồi bảo vệ Ách Ba Lan ở đằng sau, lớn tiếng nói:

“Nằm xuống, che lỗ tai rồi im lặng, không ai được nhúc nhích!”

Dù đám người Bạch Hoắc Hương không biết tình hình thế nào nhưng vẫn tin ta, lập tức nằm xuống, mà lúc này Trình Tinh Hà đã nhìn rõ cái thứ bay tới là gì, thoáng choáng váng:

“CMN...”

Ta dùng chân đạp ngã hắn xuống.

Lão Từ đè cánh tay mình, giọng nói cũng run rẩy:

“Nằm xuống...Cũng vô dụng thôi...”

Đúng vậy, chỉ nằm xuống là vô dụng.

Chương 844: Nguy Hiểm

Lúc này, một mảng sương đen kia đã bao phủ xuống, tiếng vỗ cánh ù ù lập tức ập tới trước mặt ta rồi.

Ta nhanh chóng rút Thất Tinh Long Tuyền ra, vận đủ hành khí toàn thân và chém ngang về phía cát.

Rào một tiếng, cát vàng đầy đất trong nháy mắt bị ta dấy lên, ùn ùn kéo đến như một thác nước, rải xuống về chỗ bọn ta.

Ta cũng lợi dụng tình thế mà nằm sấp xuống.

Một mảng sương đen kia lao xuống chỗ bọn ta dữ dội giống như máy bay ném bom bỏ túi, phun một trận vào bọn ta, nhưng cát đã tới sớm hơn một bước, giống như một lớp chăn bông thật dày trùm lên người bọn ta, bọn ta chỉ nghe thấy phía ngoài có tiếng ào ào giống như một cơn mưa lớn.

Tất cả cát độc đánh vào lớp cát dày đặc.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, ta cũng sắp thở không nổi nữa rồi, cảm giác dường như phía không còn động tĩnh gì nữa mới cẩn thận phủi cát đang bao trùm trên mặt xuống, nhìn bên ngoài một lượt mới nhẹ nhàng thở ra.

Bên ngoài đã gió yên biển lặng, hơn nữa trời cũng đã sáng rồi.

Quỷ Vực cũng giống như quỷ cát, không thích ánh nắng mặt trời, lúc trời sáng sẽ trốn dưới đáy cát.

Ta đứng dậy giũ cát sạch cát trên người xuống, đồng thời cũng đào đám người Bạch Hoắc Hương ra.

Nhưng Bạch Hoắc Hương bị sặc cát đễn nỗi khó thở, mềm nhũn tựa vào trong ngực ta, ta vừa nhìn đèn mệnh của nàng vẫn còn rất dồi dào mới nhẹ nhàng thở ra, chắc là không sao đâu - nghỉ ngơi một lát là được rồi. Vì thế ta cũng không quấy rầy nàng, vừa ôm nàng vừa tiện tay đào những người còn lại ra giống như đào khoai lang vậy.

Trình Tinh Hà vừa đi ta khỏi cát đã híp mắt nhìn xung quanh, sau đó mới trút ra một hơi lạnh.

Có một mảng lớn xác chết côn trùng màu đen trên mặt đất.

Những con côn trùng kia cũng không lớn hơn con dế mèn bao nhiêu, giống như trong truyền thuyết, nó chỉ có ba chân, cái miệng nhọn hoắt, quả thật rất giống cung nỏ.

Chết nhiều như thế sao...Chẳng lẽ phun ra cát độc đối với chúng cũng là một công việc hao tổn thể lực nên phun đến nỗi tự làm mình chết rồi?

Trên xác chết của những con côn trùng này còn hơi hơi toả ra một chút khói trắng, nóng hổi giống như vừa mới được nướng xong.

Sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm ở sa mạc rất lớn, tại sao nó lại nóng? Là do ma sát với đất cát sinh ra nhiệt ư?

Lão Từ nhìn đống xác chết đen kịt đầy đất này, bị doạ đến nỗi siết chặt lớp vải bảo vệ trên cánh tay, lẩm bẩm nói:

“Nguy hiểm...Nguy hiểm quá...”

Nhưng đúng lúc này, phía đối diện bất thình lình xuất hiện tiếng gầm gừ như sấm sét, một bàn tay chợt duỗi tới, túm chặt cổ áo ta:

“Chính là ngươi dẫn những con Quỷ Vực kia tới?”

Ta lảo đảo suýt chút nữa cùng Bạch Hoắc Hương ngã xuống, vừa ôm chặt nàng quay đầu lại nhìn thì lập tức sửng sốt – đây chẳng phải là người to con kia sao?

Nhưng người to con này đã không còn khí phách của lúc trước, cả người rách nát, sắc mặt và làn da lộ ra ngoài, tất cả đều là vết thương do cát độc gây ra.

À, đúng rồi...Hôm qua bọn ta đã dẫn Quỷ Vực trở về, những người to con và nốt ruồi đen lớn cũng nằm trong phạm vi tấn công,

Ta nhìn lướt qua người to con, được rồi, nốt ruồi đen lớn cũng không tốt lắm, hiện giờ không chỉ gãi mông mà là gãi từ trên xuống dưới toàn thân.

Sống lưng ta lạnh lẽo, chẳng lẽ...lúc ấy bọn họ không phản ứng nhanh như bọn ta, không kịp trốn dưới cát, chỉ có thể tay không đánh nhau với Quỷ Vực.

Bây giờ ta vừa nghĩ đến cảnh tượng trước đó, toàn thân như muốn nổ tung, bọn họ chỉ có tay không mà lại có thể sống sót từ trong đám thuộc hạ của Quỷ Vực kia sao.

Những xác chết của Quỷ Vực còn sót lại kia cũng là do bọn họ đánh chết sao?

Nếu như người đánh trực tiếp ở bên ngoài là bọn ta - ta nuốt một ngụm nước miếng, chắc hẳn hiện giờ bọn ta đã thành mấy cỗ thi thể rồi.

Ta để ý đến, trên tay trừ tà của những người to con này đều là những vết thương chồng chất, có thể tưởng tượng ra mức độ chiến đấu kịch liệt cỡ nào.

Hai người này mạnh quá vậy - đây là năng lực lớn cỡ nào chứ?

Ách Ba Lan không quan tâm cái gì khác, vừa thấy người to con xách cổ áo ta, đi lên lập tức muốn đánh người.

Mà ta phản ứng kịp, trực tiếp tránh thoát khỏi tay hắn, ngăn cản Ách Ba Lan:

“Nói cho rõ ràng, mấy thứ này tự mình theo ta về đây chứ không phải là ta dẫn tới.”

Người to con ngẩn ra, nốt ruồi đen không nghe nổi nữa, đành nói:

“Đừng cãi nhau nữa! Có gì khác nhau chứ, đều là tại vì ngươi...”

“Khác biệt rất lớn đấy, đây là vật trong sa mạc Ngịch Tập Đồ.”

Ta trả lời:

“Nơi này vật gì cũng có, nếu sợ hãi thì chi bằng trở về trước đi.”

Tay người to con lập tức cứng đờ - đúng vậy, trong mắt bọn họ, đám gà nhà như bọn ta đều không sợ hãi, nếu bọn họ thể hiện ra vẻ kiêng dè mà tức giận, chẳng phải là chứng tỏ sự can đảm còn không bằng bọn ta sao.

Nốt ruồi đen cũng không còn gì để nói nữa.

Chương 845: Gió Cắt Đen

Ta ngại tất cả mọi phiền phức nhưng cũng sẽ không huỷ diệt uy phong nhà mình.

Người to con dứt khoát gạt ta ra, lạnh lùng nói:

“Được, ta xem ngươi còn có thể nhảy nhót được mấy ngày.”

Nói xong, bọn họ lại trở về nơi trú ẩn của mình.

Tròng mắt nốt ruồi đen đảo một vòng, cũng đi về theo - bọn họ đương nhiên không thể nào nảy sinh ý định giết bọn ta, còn phải trông cậy vào bọn ta một chuyến lôi đấy.

Chỉ tiếc lần tính toán này đã thất bại, chuyến lôi lần này của bọn ta lại không thể dẫn lôi tới.

Lúc này Trình Tinh Hà mới nhẹ nhàng thở ra, còn giơ ngón tay cái lên với ta:

“Hả giận!”

Lão Từ đã tìm ra ống điều từ trong đống cát, lẩm bẩm nói:

“Hai người này cứ tới là không có chuyện gì tốt mà.”

Trình Tinh Hà ôm cánh tay, ngâm nga Thập Diện Mai Phục, rất khó nghe.

Ách Ba Lan chú ý tới Bạch Hoắc Hương vẫn chưa tỉnh lại, đề nghị nhéo một cái vào người của nàng, Bạch Hoắc Hương khẽ giật mình, lúc này mới từ trong ngực ta đứng dậy, bày ra bộ dáng vừa tỉnh lại, sau đó kiểm tra vết thương cho bọn ta.

Khuôn mặt của nàng đỏ bừng.

Sửa sang lại hành trang, cũng may lạc đà không bị tổn thương gì – lúc đó chúng trốn ở phía sau đá phong hóa nên tốt xấu gì cũng tránh được một kiếp nạn, nhưng nhìn lại lương khô, lòng bọn ta đều trùng xuống vài phần – lương khô đã ít đi rất nhiều, mấy ngày tới không chừng thật sự phải ăn Kule nướng rồi.

Bọn ta lên đường lần nữa, bầu trời sáng tinh mơ trong sa mạc lớn nổi lên ánh sáng mờ ảo, quả thực đẹp không gì sánh được.

Ta thì vừa đi vừa suy nghĩa, "đứa nhỏ" nuôi Quỷ Vực kia rốt cuộc là cái gì?

Hy vọng sẽ đi qua con đường này, không bao giờ gặp lại nó nữa.

Bạch Hoắc Hương nhìn chằm chằm những ánh sáng mờ ảo kia, ánh mắt nàng sáng lên, hiển nhiên là từ trước đến giờ nàng chưa từng thấy qua cảnh đẹp thế này.

Mà lão Từ nhìn chằm chằm ánh sáng mờ thì lại nhíu chặt mày.

Trình Tinh Hà nhìn ra, lập tức hỏi:

"Lão Từ, đây không phải là điềm xấu gì chứ?"

Lão Từ cắn tẩu thuốc, nói:

"Coi như ngươi nói đúng - trước khi trời tối, chúng ta nhất định phải tìm được Siết Thản."

Bạch Hoắc Hương nhíu mày, nói cho ta biết cái gì gọi là Siết Thản, đó là một loại kiến trúc bên trong sa mạc lớn, người cổ đại dùng để tránh gió cát đen

Mẹ kiếp? Gió cát đen?

…

Cái gọi là gió cát đen thật ra là một loại gió bão ở sa mạc ngạch đồ tập.

Người dân ở đây phân gió cát thành năm cấp, gió cát trắng là loại gió cát chỉ cuốn bay một lượng cát nhỏ, gió cát vàng tương tự như bão cát, là loại gió cát che khuất tầm nhìn, gió cát đỏ là loại gió mạnh che lấp, đảo lộn trời đất, ngay cả con người cũng có thể bị cuốn đi, gió cát xám là loại gió cát súc vật cũng không thể may mắn sống sót, con người càng không có khả năng thoát ra ngoài, gió cát đen là loại kinh khủng nhất, có thể hàng chục năm cũng chưa xuất hiện một lần.

Gió cát đen sẽ lật tung những ngôi nhà, thổi bay những đoàn lạc đà, mọi thứ trên mặt đất đều sẽ bị cuốn đi giống như một bàn tay khổng lồ vuốt qua bàn cát.

Gió cát đen xuất hiện và biến mất cũng rất thất thường, nếu một buổi sáng nào đó trên bầu trời có những dải ánh sáng sặc sỡ và đẹp đẽ thì đó chính là dấu hiệu của gió cát đen, nó cũng giống như nấm độc và rắn độc, càng đẹp đẽ thì càng nguy hiểm.

Chuyến đi này của chúng ta coi như đáng giá...hết kiếp nạn này đến kiếp nạn khác, xem ra phải nếm trải hết một lần mới kết thúc.

Thở hổn hển một lúc lâu, lão Từ nằm sấp xuống bãi cát, quỳ xuống và chắp tay lạy về phương xa rồi bảo chúng ta làm theo.

Tư thế quỳ lạy rất đặc biệt, đầu tiên là quỳ xuống, đặt tay trái lên vai phải, sau đó giơ tay phải vỗ xuống đất, duỗi thẳng hai chân, cả người nằm úp xuống đất và hôn lên cát.

Trình Tinh Hà gãi đầu:

"Nằm bẹp xuống đất…lão Từ đang bái thổ địa sao?"

Không đúng, Bạch Hoắc Hương nói với hắn lão Từ đang bái thần Kerbal.

Thần Kerbal là vị thần linh của địa phương, nghe nói vị thần này giống như Na Tra đều có ba đầu và sáu tay.

Ta nhớ đến phiến đá đen ở cổng thành, ta nhớ rất rõ...nơi này gọi là thành Trụy Long, nghe nói sau khi rơi xuống đất, con rồng đó đã bị thần Kerbal giết chết.

Vị thần đó trông giống Na Tra và làm những việc cũng giống Na Tra, đây là loại thần tiên gì vậy?

Ta muốn gọi A Mãn ra nói chuyện...họ đều là thần tiên, cùng hội cùng thuyền, không biết có thể kết thân với nhau không?

Ta cũng là Tứ Thần Long Mệnh, nhưng khi nghe đến ba chữ “thành Trụy Long” thì đã thấy run sợ.

Không ngờ A Mãn không xuất hiện, không biết có phải nơi này cách xa núi của nàng nên mới không đến kịp hay là đã bị cấp trên gọi tới báo cáo công việc.

Chương 846: Họa Quốc Yêu Phi

Ta cất miếng vàng đầy chữ vào, nghĩ đến họa quốc yêu phi.

Khi nào A Mãn xuất hiện ta phải hỏi xem họa quốc yêu phi đó có quan hệ gì với nàng mới được.

Lão Từ thúc giục chúng ta, chúng ta xua tay nói rằng chúng ta chỉ tin vào ông trời, ngoài ra không tôn thờ vị thần nào khác.

Lão Từ rất tức giận, tự mình lạy thay cho từng người chúng ta, cầu nguyện thần Kerbal đừng tính toán với chúng ta, phù hộ cho chúng ta thuận lợi tìm được động Kim Ngân.

Sa mạc vào ban ngày hùng vĩ và tráng lệ đến mức người ta không thể tưởng tượng được có bao nhiêu nguy hiểm đang tiềm ẩn trong đó...cũng giống như ánh sáng vào ban ngày, nó khiến chúng ta không tin trên đời này có ma quỷ.

Đi bộ cả ngày trời, lương khô cũng không dám ăn, nước cũng không nỡ uống, Trình Tinh Hà nhìn thấy túi cá khô lớn của ta, hắn khăng khăng đòi lấy nó, ta bảo hắn tìm Kule nướng ăn đi, cá khô để dành cho dịp khác.

Trình Tinh Hà không lấy được cá khô, hắn mắng ta rồi hậm hực đi tìm Kule.

Ở đây có khá nhiều Kule, chúng đang nằm ườn ra phơi nắng để lộ mỡ bụng.

Chỗ này có Kule, chúng ta cũng yên tâm hơn, lão Từ cẩn thận đi tìm Kule, còn ta thì đang chăm chú nhìn luồng khí Kim Ngân kia.

Luồng khí Kim Ngân quả thật càng ngày càng gần, chỉ cần nhanh chóng tìm thấy động Kim Ngân là được, làm ăn kiếm tiền không phải chuyện dễ dàng, người ta không chết thì cũng phải trầy da tróc vẩy.

Ta hỏi lão Từ truyền thuyết về thần Kerbal.

Nghe ta hỏi vậy, lão Từ hồ hởi giải thích...hắn nói rằng thần Kerbal là một vị thần chuyên bảo vệ cho những vị khách đi qua sa mạc, khi băng qua sa mạc, chỉ cần gọi tên của thần Kerbal, thần sẽ chỉ phương hướng chính xác cho ngươi, giúp ngươi tránh xa những ma quỷ nguy hiểm trên sa mạc, ngoài ra vị thần này còn cố gắng bảo vệ cho người dân địa phương và tiêu diệt những tà yêu xấu xa từ bên ngoài.

Trước kia, ở đây đâu đâu cũng có tượng thần Kerbal ba đầu sáu tay, nhưng về sau người ít dần, chùa miếu cũng dần dần bị bỏ hoang, lúc chúng ta đến đây có thấy những ngôi nhà phong hóa có hình thù kỳ lạ, đó chính là những ngôi miếu thờ thần Kerbal trước đây.

Tuy nhiên, thần Kerbal cũng giống như sa mạc, tính khí thất thường, nếu ngươi phục tùng hắn, hắn sẽ chỉ đường dẫn lối cho ngươi, và ngược lại nếu ngươi làm trái ý hắn, hắn sẽ ra tay rất tàn nhẫn...nghe nói có một vài đoàn thương nhân vì không bái lạy thần Kerbal mà đã khiến hắn tức giận, từ đó đã bị giữ lại ở sa mạc mãi mãi làm quỷ cát trành và hầu hạ thần Kerbal.

Điều này quả thật khác với các vị thần từ bi ở chỗ chúng ta.

Vì hôm qua quá mệt, hôm nay mặt trời lại rất ấm áp nên khi nghe lão Từ kể chuyện, ta bất giác ngủ thiếp đi trên lưng lạc đà lúc nào không hay.

Giấc mơ hòa lẫn với hiện thực, giữa bãi cát vàng mênh mông, ta thấy một người mặc đồ trắng đi trước mặt.

Bóng người kia trông rất quen, ta muốn đuổi theo xem là ai, nhưng chỉ mới đi được mấy bước, người áo trắng đó đột nhiên xòe ra ba đầu sáu tay, ta bước lùi lại, vô số bàn tay trắng nõn lại nhô ra khỏi mặt cát và kéo ta xuống.

Ta rùng mình và chợt mở mắt ra, lúc này ánh hoàng hôn rực rỡ đã chìm xuống đường chân trời.

Mặt trời vừa lặn, gió lập tức trở nên lạnh hơn, hóa ra vì lạnh nên ta mới tỉnh dậy, ta có chút bất ngờ, mình đã ngủ lâu như vậy rồi sao?

Ta ngoảnh mặt đi, nhìn thấy vẻ mặt lão Từ đang rất lo lắng, hắn còn đang giục bầy lạc đà nhanh chóng rời đi.

Trình Tinh Hà nhìn ta:

"Lúc này mà ngươi vẫn còn ngủ được nhỉ, trời đã tối luôn rồi, chúng ta vẫn chưa tìm ra được tấm thảm nào, nếu còn tiếp tục như vậy thì e là chúng ta sẽ bị gió cuốn đi làm người hầu cho thần linh mất."

Tên mù chữ nhà ngươi, là cái lều mới đúng.

Ta lập tức bừng tỉnh...hôm nay vẫn chưa tìm được cái lều nào? Cmn, vậy tối nay biết ở đâu?

Ta quay người lại, cuối cùng gã đàn ông cường tráng và gã có nốt ruồi đen cũng bắt đầu thấy lo lắng, họ nhìn chằm chằm lão Từ.

Lão Từ cũng chẳng còn cách nào khác, hắn đè lại mảnh vải trên tay, dường như muốn đứng lên lưng lạc đà để cố gắng nhìn xa hơn xem có tìm được cái lều nào không.

Nhưng nhìn mặt trời lặn kiểu này e là trời đã sắp tối.

Trước đây ta cùng từng gặp xui xẻo nhưng chưa bao giờ xúi quẩy như bây giờ, lúc này, ta mới chợt nhớ lại lời mà thầy Cao từng nói với ta, vào những lúc thế này không nên ra ngoài.

Phải chăng đã gặp phải tai họa gì rồi sao?

Vì vậy ta cũng đứng lên, tập trung cao độ cùng tìm với lão Từ, nhưng sa mạc lại bằng phẳng vô tận, hoàn toàn không tìm thấy dấu vết của cái lều nào.

Nó khiến người ta có một cảm giác hoang mang...so với sa mạc rộng lớn, chúng ta quả thật quá nhỏ bé.

Nếu gặp phải gió cát đen ở một nơi không có gì che chắn thế này thì e là khó bảo toàn tính mạng.

Lúc này, Ách Ba Lan đột nhiên hét lớn:

"Ca ca, ngươi xem!"

Ta nhìn theo hướng mà Ách Ba Lan chỉ thì quả nhiên nhìn thấy ở một nơi dường như có một bóng đen chẳng chịt.

Chương 847: Ảo Ảnh

Lão Từ vui mừng khôn xiết, hắn đè chặt tấm vải trên cánh tay, dường như vui mừng đến mức muốn nhảy múa trên lưng lạc đà:

"Tốt quá rồi, thần Kerbal phù hộ...Thần Kerbal phù hộ..."

Chỉ là...Ta nhíu mày, cảm thấy cái bóng kia có gì đó không đúng...nó giống như bị tà khí quấn lấy.

Bạch Hoắc Hương nhìn ra vẻ mặt khác thường của ta liền hỏi ta có chuyện gì vậy?

Ta nghĩ ngợi một lúc rồi lắc đầu, bất luận đó là gì, cho dù là hang sói động hổ đi chăng nữa thì khi gió cát đen thổi đến, chúng ta chỉ có thể cắn răng xông vào.

Gã đàn ông cường tráng và gã có nốt ruồi đen cũng đã nhìn thấy, họ thở phào nhẹ nhõm.

Tục ngữ có câu tưởng gần ngay trước mắt nhưng lại xa tận chân trời, ở sa mạc cũng vậy, thấy được nhưng không thể chạm tới, nếu ngươi bước qua đó thì cũng phải mất một lúc lâu, lúc này mặt trời đã sắp khuất dạng, chúng ta vẫn không thể đến đó.

Ta bỗng có một dự cảm chẳng lành.

Lão Từ cũng vậy, hắn ra sức thúc giục bầy lạc đà, mắt nhìn có vẻ sắp đến nơi, nhưng có vẻ thứ to lớn đen kịt kia cũng dần biến mất trước mắt chúng ta theo ánh mặt trời.

Ách Ba Lan bỗng sửng người:

"Ca, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy, cái thảm khổng lồ đó..."

Là cái lều mới đúng.

Không, là ảo ảnh mới đúng.

Lão Từ lập tức nhảy xuống khỏi lạc đà, đấm ngực giậm chân:

“Ta dẫn đường bao nhiêu năm nay, không ngờ hôm nay lại phạm phải sai lầm này...”

Chuyện này cũng không thể trách hắn, vừa rồi lúc đi tìm lều trại hắn chắc chắn gặp áp lực rất lớn, hy vọng vừa mới được nhen nhóm, làm gì có ai lại suy nghĩ sang hướng xấu chứ?

Người đàn ông cường tráng cũng biết chuyện gì đang xảy ra, hắn nhảy xuống lạc đà và chửi rủa:

"Còn nói mình là người dẫn đường tài giỏi nhất, bây giờ ngươi đang dẫn đường kiểu gì vậy?"

Đây không phải là đang được hời mà còn õng ẹo chê bai sao? Chúng ta bắt các ngươi đi cùng sao?

Cmn, thật ức hiếp người quá đáng, ta vừa muốn nói thì nhìn thấy dường như có thứ gì đó đang cuộn tròn trong ráng chiều đỏ rực.

Thứ đen kịt đó giống như một cơn bão cát.

Không đợi người ta kịp phản ứng, bão cát đen đã kéo tới...

Lão Từ lo lắng nhảy dựng lên, ngăn chúng ta lại và kiên quyết bắt chúng ta hành lễ với thần Kerbal...đây là báo ứng của việc chúng ta không bái lạy thần Kerbal vào ban ngày.

Trình Tinh Hà có chút dao động, nhìn ta với vẻ thăm dò:

"Thất Tinh, hay là chúng ta cứ thử làm theo lời hắn?"

Ta không còn tâm trí để ý đến hắn, ta đang nhớ đến tà khí lúc nãy.

Chắc chắn nó đang ở gần đây.

Tà khí đó không phải của tà vật, mà là của tà địa...điều đó có nghĩa ở đây nhất định có một tòa nhà nào đó.

Chỉ cần tìm được tòa nhà kia, nói không chừng có thể trốn khỏi trận bão cát đen này.

Lúc này gió cát ngày càng dữ dội, cát như dao sắc chém thẳng vào mặt chúng ta, bầy lạc đà cũng bắt đầu loạng choạng, thậm chí có con còn nằm phịch xuống đất không chịu bước đi.

Lạc đà không đi thì chúng ta cũng chẳng đi được, gió cát càng lúc càng lớn, áo quần trên người chúng ta cũng bị thổi bay 90 độ và kêu vù vù dữ dội trong gió cát giống như bị vô số bàn tay kéo chúng ta lên không trung.

Trình Tinh Hà chân đứng vững, tay nắm chặt lạc đà, sắc mặt hắn vàng vọt như màu cát:

“Chết tiệt, ta biết mình sẽ chết nhưng không ngờ lại phải chết ở đây và làm bạn với những cái tay người chết đó...biết thế lúc nãy ta đã kết thân với chúng để còn làm hàng xóm láng giềng với nhau.

Hàng xóm cái đầu ngươi, đã là lúc nào rồi mà ngươi còn tâm trạng nói mấy lời xúi quẩy đó hả.

Lúc này tên có nốt ruồi đen cũng không chịu nổi nữa, hắn hét lên với lão Từ bảo lão Từ mau nghĩ cách.

Nhưng bây giờ trước mặt là gió cát đen, lão Từ đã không còn quan tâm đến họ nữa, lúc này hắn nằm bẹp dưới đất và không thể dậy nổi, hắn không ngừng hành lễ, niệm bài niệm của dân bản địa, nội dung đại khái là muốn thỉnh cầu thần Kerbal nguôi giận.

Gã đàn ông cường tráng cũng bắt đầu thấy sốt ruột, nhưng sốt ruột cũng vô dụng, chúng ta giống như những con kiến bị ném vào bồn cầu, đối mặt với gió cát đen, ngay cả cơ hội giãy giụa cũng không có.

Gió càng lúc càng mạnh, mọi thứ dưới chân càng lúc càng hư ảo, da thịt sắp bị cuốn khỏi bộ xương, Ách Ba Lan nắm lấy ta và hỏi có phải có thể bò theo bầy lạc đà không, nhưng đó cũng không phải là cách, nó chẳng khác nào đà điểu vùi đầu mình vào hố, chỉ lấy vải thưa che mắt Thánh...trước đây ta từng nghe nói đã có không ít thương nhân cũng bị gió cát vàng chôn sống theo cách này.

Gã đàn ông cường tráng biết ta đã có cách, thấy lão Từ không còn ích gì, hắn hét lên với ta:

“Vậy ngươi nói xem bây giờ phải làm sao?”

Ta nhanh chóng động não, chợt phát hiện ra những đồi cát xung quanh quả thật có hình dáng đai ngọc.

Chương 848: Bóng Đen

Ta là người phương bắc, cả đời chưa từng ra khỏi huyện trấn nên chỉ chủ yếu xem phong thủy về núi, sông, còn về sa mạc, lão già chỉ từng nhắc sơ qua, nói là đồi cát hình thành đai ngọc, sau đó là gì nữa nhỉ? Cmn, ta không nhớ nổi, ta chỉ nhớ hắn nói rằng hắn nói chuyện này với ta cũng vô dụng, dù sao cũng chẳng có ai mời ngươi đến xem phong thủy ở sa mạc.

Vào lúc này, Bạch Hoắc Hương đột nhiên ôm lấy ta, lớn tiếng nói:

"Lý Bắc Đẩu, bây giờ chúng ta sắp chết, có câu này nếu ta không nói với ngươi, ta không cam lòng."

Câu gì chứ?

A, ta đột nhiên nhớ ra rồi, câu nói đó chính là đồi cát hình thành đai ngọc thì núp phía dưới cái khâu đai!

Khâu đai...thật trùng hợp, khâu đai của “đai ngọc” này chỉ cách chúng ta năm bước chân!

Nhưng bây giờ gió cát lớn như vậy, một bước còn bước đi không nổi nói gì là năm bước...

Bất kể thế nào cũng phải thử xem sao.

Vì vậy, ta cũng không nghe rõ Bạch Hoắc Hương đã nói gì, chắp tay khóa nàng tới phía trước ngực ta và bước về phía khâu đai, gã đàn ông cường tráng và gã có nốt ruồi đen có chút bất ngờ khi thấy ta bước về hướng đó, Ách Ba Lan nheo hai mắt trong cát, gắng gượng nhìn rõ:

"Ca, ngươi làm gì vậy?"

"Rít…"

Gió cát càng dữ dội hơn, chỉ “cạch” một tiếng, một chiếc ấm đun nước buộc trên đầu lạc đà đã bị cuốn lên trời và biến mất, có thể nó đã được thần Kerbal nhìn trúng nên bị lấy đi để ngâm cẩu kỷ.

Bốn, ba, hai, một...ta dùng hết sức bình sinh mới có thể bước đến đó, nhưng ở đó chỉ là một bãi cát nhỏ bình thường, không nhìn thấy có gì khác thường, Bạch Hoắc Hương giãy giụa thoát khỏi vòng tay của ta với vẻ mặt khó hiểu, nàng không hiểu ta đang muốn làm gì.

Ta hét lên với nàng:

"Nhảy xuống với ta."

Bạch Hoắc Hương sửng sốt, thậm chí còn tưởng rằng mình nghe nhầm...nói chuyện không đầu không đuôi, hắn có ý gì đây?

Nhưng khi thấy ta quả thật đã nhảy cẫng lên trên bãi cát, nàng chỉ có thể lộ ra vẻ mặt khó hiểu và nhảy theo ta.

Dưới sức nặng hơn 200 kí của hai người, dưới lòng bàn chân có phản ứng, lòng bàn chân buông lỏng ra, giống như có thứ gì đó bị sức nặng của chúng ta đập trúng, ta và Bạch Hoắc Hương rơi tỏm xuống không trung.

Phía dưới có những bậc thang dài bằng đá, ta bảo vệ đầu của Bạch Hoắc Hương, bản thân lại không may bị đập vào mấy lần, đầu óc có chút quay cuồng nhưng vẫn gắng gượng đứng vững và ngẩng đầu lên, phía trên đầu, những bãi cát vẫn đang cuồn cuồn rơi xuống, Trình Tinh Hà phản ứng rất nhanh, đột nhiên không thấy ta và Bạch Hoắc Hương đâu, hắn lập tức đi theo, nhìn thấy phía dưới có một cái động, thế là liều mạng nhảy xuống cùng bầy lạc đà của chúng ta.

Nơi này nằm dưới bãi cát nên đương nhiên có thể trốn gió cát đen.

Trình Tinh Hà vui như hội, Ách Ba Lan cũng vui mừng không kém, lão Từ có chút sửng sốt, sau khi bước vào, hắn đột nhiên tỉnh táo lại, khi đi xuống bậc thang, hắn vừa thực hiện nghi thức hành lễ kỳ lạ vừa hôn lên bậc thang và nói cảm tạ thần Kerbal hiển linh.

Trình Tinh Hà rất bất mãn với điều này, cho rằng lão Từ thật hồ đồ...rõ ràng là Thất Tinh hiển linh.

Gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen cũng không phải là những kẻ ngốc, không đợi chúng ta mời, bọn họ đã ngang nhiên bước vào, đến khi con lạc đà cuối cùng bước xuống bậc thang, ta quay lại và sờ vào những tảng đá một lúc lâu thì sờ trúng một tảng đá nhô lên, vừa cạy tảng đá ra thì đột nhiên một tảng đá khác nhô ra chắn ngang lối đi.

Lúc này, tiếng gió gào thét bên ngoài đã bị chặn lại.

Tia sáng cuối cùng bị cắt đứt, trong bóng tối, một đám người thở dài thườn thượt.

Lão Từ lảm nhảm không ngừng, kéo chúng ta lại và nói rằng mạng sống này là nhờ thần Kerbal ban tặng, bảo chúng ta hãy nhanh chóng hành lễ, ta không thèm đáp lại mà bật đèn pin lên.

Nhìn xung quanh một lượt, chúng ta bỗng sững sờ, không ngờ nơi này lại rộng như vậy, thậm chí nó giống một con phố, những chiếc xe ngựa còn có thể chạy ở giữa.

Lão Từ nhìn qua, lẩm bẩm nói:

"Thần Kerbal quả thật hiển linh rồi... cái này, đây không phải là cái lều Babu sao?"

Trình Tinh Hà hỏi:

"Lại là tấm thảm gì nữa vậy?"

Lão Từ thở dài, thận trọng nói, đây là cái lều lớn nhất được xây dựng để tránh gió cát đen khi thành phố Kerbal còn thịnh vượng, nhưng trong một trận gió cát đen, nó đã biến mất và không bao giờ thấy xuất hiện nữa.

Có người thậm chí còn hoài nghi cái lều này chỉ có trong truyền thuyết, dù sao cũng chưa từng có ai nhìn thấy.

Vừa nói lão Từ vừa lấy đèn pin ra soi sáng xung quanh.

Nơi này trống trải, hai bên có các hang động, trong mỗi hang động đều có bóng đen khả nghi vây quanh.

Bước tới nhìn kỹ những bóng đen kia, lão Từ càng thêm phấn khích, hắn khom người lạy hang động, nói rằng thần Kerbal đã thật sự hiển linh, đây quả là một kỳ tích.

Chương 849: Xương Người

Tia sáng của đèn pin quét qua, chúng ta nhìn thấy trong những hang động đó có một số bức tượng kỳ dị có răng và móng vuốt, đều là những hình dạng chưa bao giờ nhìn thấy trước đây.

Tên có nốt ruồi đen và gã đàn ông cường tráng càng không dám tin, họ ngang ngược chen vào cùng bầy lạc đà và bắt đầu dựng trại nghỉ ngơi.

Vừa rồi chúng ta đều liều mạng chạy vào nên bây giờ ai nấy đều kiệt sức, Trình Tinh Hà không chịu được nữa, lại muốn giật lấy bao cá khô của ta nhưng đã bị ta ngăn lại.

Lão Từ rất không hài lòng khi thấy chúng ta không hành lễ, hắn lại lẩm bẩm nói rằng chúng ta không biết trân trọng mạng sống mà thần Kerbal đã ban cho, nhất định sẽ gặp phải tai họa khác.

Lúc này Bạch Hoắc Hương đang lấy chăn, ta đột nhiên nhớ ra trước lúc vào đây, nàng nói rằng nàng có điều muốn nói với ta trước khi chết nên liền hỏi nàng rốt cuộc đó là gì?

Vừa ngẩng đầu thì thấy mũi nàng đỏ ửng, ta đột nhiên nhớ lại chắc là lúc ta ấn nàng vào ngực đã dùng một lực quá mạnh nên không khỏi có chút xấu hổ.

Bạch Hoắc Hương vốn đang hồn vía trên mây, không biết nàng đang nghĩ gì, nhưng khi nghe ta hỏi vậy, màu đỏ ửng ở mũi lập tức lan ra cả mặt, mặt nàng đỏ bừng lên, quay đầu lạnh lùng nói:

“Quên rồi. "

Vừa rồi chịu một đả kích lớn như vậy, quên cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, Trình Tinh Hà ở bên cạnh vui vẻ nói:

“Thất Tinh, mau đến đây, ở đây có củi, cmn, cuối cùng cũng không cần ra ngoài nữa, mau nhóm lửa lên đi."

Ta lập tức làm theo, nhưng khi đèn pin chiếu đến những thứ đó, ta và Trình Tinh Hà bỗng rùng mình.

Đó không phải củi...là xương người.

Không biết xương cốt của những người đó đã nằm đây bao nhiêu năm, áo quần trên người họ sớm đã mục nát, lúc này, Ách Ba Lan đứng bên kia bỗng trở nên phấn khích:

"Ca, ở đây có đại trát bồng!"

Đại trát bồng là một loại thực vật được người dân địa phương sử dụng làm chất đốt, thân to và phủ đầy gai, chắc là do người xưa để lại trong lúc ẩn náu trong lều.

Thương xót cho những người đồng cảnh ngộ nên chúng ta cũng không muốn nhìn lâu, bảo Ách Ba Lan nhóm lửa, nhưng khi ánh đèn pin lóe lên, ta bỗng thấy có gì đó không đúng...lúc này ta nhìn ra tư thế của những thi thể đó có chút kỳ lạ.

Thi thể của họ méo mó giống như đã chết một cách thê thảm sau khi vùng vẫy dữ dội.

Thật kỳ lạ, họ đã chết thế nào vậy?

Nếu chết vì lạnh vì đói, lúc chết ắt hẳn rất suy nhược, nhưng cũng không đến mức đau đớn như vậy. Trông họ cũng không giống như bị giết chết, bộ xương vẫn còn nguyên vẹn, cũng không nhìn thấy vết thương ngoài da nào.

Trình Tinh Hà đoán được suy nghĩ của ta và nói:

"Ngươi nói xem có phải chết vì ngạt thở không?"

Chết vì ngạt thở quả thật rất đau đớn, nhưng sau khi vào đây, chúng ta cảm thấy không khí ở đây rất thông thoáng, chắc chắn có chỗ thông khí, không thể là chết vì ngạt khí.

Trình Tinh Hà cùng ta tiến lại gần, nói rằng có thể là do tranh giành của cải nên đã bị đầu độc chết, nhưng chưa nói hết câu chúng ta đã lập tức trừng to mắt.

Trên xương của những thi thể này chằng chịt những lỗ hổng.

Thoạt nhìn giống như bị ma yêu phun, nhưng nhìn kỹ lại, những cái lỗ này còn lớn hơn sỏi đá, hơn nữa còn rất đáng sợ...những cái lỗ đó không phải từ bên ngoài đi vào, mà là từ bên trong đi ra.

Giống như có rất nhiều thứ đã được khoan vào xương tủy của họ.

Nhìn thoáng qua, cả hai chúng ta đều nổi da gà.

Lúc này, “phụt” một tiếng, Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương đã đi nhặt đại trát bồng mang về và nhóm lửa lên, ngọn lửa đỏ cam khiến bên trong động bỗng trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Hai tên đàn ông đó vẫn như trước, họ đốt lửa cách chỗ chúng ta không xa và nhìn chằm chằm chúng ta như hổ đói.

Trình Tinh Hà và ta bàn bạc với nhau, nói rằng nhất định sẽ có cách, cho dù nơi này có kỳ lạ thế nào đi nữa thì cũng an toàn hơn so với bị gió cát đen cuốn đi...sau này chúng ta mới biết cách này mới thật nực cười làm sao.

Sau khi uống trà phô mai nóng dịu và ngọt ngào, chúng ta đã hồi phục và tràn đầy năng lượng, Trình Tinh Hà lấy bài xì phé ra chơi, lão Từ thì bưng tách trà phô mai nóng nhìn ngó xung quanh.

Lão Từ có thể hiểu loại nghệ thuật này sao?

Nhìn theo hướng mắt của lão Từ, ta cũng nhìn thấy trên tường và dưới sàn có một số câu thần chú rất kỳ lạ, chúng trông giống như chữ tượng hình, ta chỉ có thể phân biệt được vài chữ, một số trông giống như mặt trời, một số trông giống như những vì sao, là bản đồ chiêm tinh sao?

Ta bắt đầu thấy hứng thú, bèn hỏi lão Từ cái này có nghĩa là gì?

Lão Từ cau mày nói:

"Thật kỳ lạ...lẽ ra đây phải là một bài thánh ca được khắc cho thần Kerbal mới phải, nhưng nó lại không giống, ngược lại lại giống như...câu thần chú để phong ấn tà ma."

Tà ma?

Chương 850: Thức Ăn

Ta đột nhiên nhớ lại những lỗ hổng trên xương vừa rồi, nơi này thật sự có ma quỷ sao?

Lão Từ đứng một bên lẩm bẩm, vẫn là bảo chúng ta nhanh chóng tạ ơn thần Kerbal, nếu không sẽ còn gặp phải những tai ương khác.

Ta đang định xem những bức tượng đó thì gã có nốt ruồi đen cất lời:

“Lão già, gió cát đó bao giờ mới kết thúc?”

Lão Từ quay đầu lại nói rằng gió cát đen thuộc quyền quản lý của thần Kerbal, hắn cũng không thể chắc chắn, nhưng theo kinh nghiệm trước đây của mình, ít nhất sẽ kéo dài ba ngày và nhiều nhất là nửa tháng.

Vừa nghe đến "nửa tháng", đám người chúng ta đều há hốc miệng, nếu thật sự phải lâu như vậy, bỏ lỡ buổi đấu giá mật quyển đã đành, quan trọng là lần này ra ngoài, chúng ta hoàn toàn không đem nhiều lương thực như vậy.

Huống hồ lúc đi qua con đường ăn thịt người đó, lương thực của chúng ta đã bị những dị vật nuôi quỷ trộm đi không ít, nếu thật sự phải ở lại đây lâu như vậy, e là chưa kịp tìm được động Kim Ngân thì chúng ta đã chết vì đói...lúc trở về cũng phải ăn.

Trình Tinh Hà là người từng chịu đói, hắn lập tức nói:

"CMN, nếu phải chết đói, ta thà bị gió cuốn đi còn hơn...chết như vậy còn thoải mái hơn, chết đói giống như bị con dao cùn cứa từ từ, không ai có thể chịu được."

Ách Ba Lan không nhịn được hỏi:

"Không phải ngươi nói ngươi có thể ăn đất sao?"

Trình Tinh Hà hất đầu của Ách Ba Lan ra:

"Ta không quen đất nước ở đây...hơn nữa, ở đây làm gì có đất, chỉ toàn là cát, ăn vào sẽ rất khó tiêu."

Gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen trước nay vẫn luôn cao ngạo nhưng sắc mặt cũng phải thay đổi khi nghe thấy điều này.

Nhưng Bạch Hoắc Hương lại nói:

"Nếu đã như vậy, hay là chúng ta đi một vòng tìm xem nơi này có gì ăn không."

Ách Ba Lan sửng sốt:

"Nơi này sao? Tỷ, nơi này đã bỏ hoang bao lâu rồi, biết đi đâu tìm thức ăn bây giờ?"

Lão Từ bỗng trở nên phấn khích khi nghe vậy:

"Cũng đúng."

Hóa ra khí hậu ở sa mạc khác với chỗ chúng ta, điều kiện ở đây rất thích hợp cho việc bảo quản thực phẩm, người dân địa phương sẽ đem thức ăn còn dư đi phơi khô, một cái đùi cừu cứng như sắt có thể bảo quản được trong một khoảng thời gian dài.

Cái này phải dựa vào may mắn rồi, mặc dù có thể ở lại nhưng ta vẫn có chút hoài nghi về nơi này, ta đứng dậy và nhìn xung quanh...cho dù có tà ma thì cũng đừng giở trò núp trong bóng tối lấy người ra làm bia đỡ đạn, biết địch biết ta trăm trận trăm thẳng.

Gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen cũng nghĩ như vậy, nghe lão Từ nhắc đến đùi dê, mắt của họ sáng lên, sợ rằng chậm một bước nên liền đứng dậy dòm ngó xung quanh.

Khi đã ổn định lại tâm trí, ta nhìn xung quanh thì thấy rằng nơi này lúc xây dựng đã không cần đến chi phí, gạch đều được nung bằng phương pháp cổ xưa, hoa văn rất tinh xảo, có lẽ là muốn ca ngợi thần Kerbal.

Vừa đi, Trình Tinh Hà vừa nhìn chằm chằm vào hành trang của gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen, nhìn bóng lưng của họ rồi lẩm bẩm:

"Thất Tinh, ngươi nói xem hai tên này rốt cuộc đến từ đâu?"

Ta bỗng hiểu ý của Trình Tinh Hà.

Hắn cũng đã nhìn ra có gì đó không đúng với bầy lạc đà của gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen.

Chúng tôi đến đây vì kho báu, bầy lạc đà cũng khá khỏe mạnh để vận chuyển những đồ đạc đã chuẩn bị, bầy lạc đà của họ lại trông nhẹ nhàng hơn, nếu dùng để vận chuyển vàng bạc thì e là cũng không vận chuyển được nhiều.

Đến động Kim Ngân nhưng lại không phải vì tìm vàng bạc. Rốt cuộc họ muốn tìm thứ gì, mười năm đó có nghĩa là gì?

Một người có tay trừ tà, một người có thể thu hút sấm sét và đếm sấm sét, những người có khả năng như vậy rất hiếm, họ lẽ ra nên là những nhân vật nổi tiếng trong ngành, thế nhưng trong ngành lại không có chút tin tức nào về họ.

Cùng với áo quần, đồ dùng và thức ăn của họ, rõ ràng là họ nghèo rớt mùng tơi, nếu là những người có năng lực như vậy, tại sao lại ra nông nỗi này?

Ta bỗng nhớ đến Công Tôn Thống...năng lực của hắn cũng rất lợi hại nhưng lại trông rất tồi tàn.

Liệu có liên quan gì với nhau không?

Lúc này ta đột nhiên có cảm giác giống như có ai đó đang nhìn chằm chằm sau lưng mình.

Ta lập tức quay đầu lại, nhưng phía sau là một màn tối đen kìn kịt, chỉ có ánh đèn trại leo lét.

Thấy vậy, Trình Tinh Hà lập tức lộ ra vẻ dè chừng:

"Ngươi thấy gì sao?”

Ta lắc đầu, nhìn sang những bức tượng thỉnh thoảng xuất hiện trên bốn bức tường, nói rằng có lẽ do ta đã nghĩ nhiều.

Trình Tinh Hà tạm buông lỏng cảnh giác:

"Nếu lát nữa tìm thấy thứ gì đó để ăn, nhất định phải ăn nhiều vào, Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương thì không sao, nhưng sức ăn của lão Từ đó không phải dạng vừa đâu."

Một lão già sáu mươi tư tuổi còn có thể ăn được bao nhiêu?

Chương 851: Hũ Đất

Trình Tinh Hà nói rằng hắn đã thấy một mình lão Từ ăn hai bát lớn, hơn nữa còn là một bát đầy ắp thịt, tuổi thì lớn mà sức ăn cũng không phải dạng vừa đâu, làm chương trình phát trực tiếp về ăn uống nói không chừng sẽ nổi tiếng.

Ta bật cười, chương trình phát trực tiếp về ăn uống, vừa hay hai người có thể hợp tác với nhau.

Ở đây tất cả mọi hướng đều thông với nhau, nếu nó thật sự được sử dụng làm nơi trú ẩn, quả thật có thể chứa được rất nhiều người, đáng tiếc, nó đã bị bỏ hoang, càng đi sâu vào trong còn có thể tìm được một số đồ dùng cổ xưa, bình rượu hình tỳ bà, lông thú cũ, v.v. Trình Tinh Hà không kìm được đi vào trong lục lọi, nói rằng những thứ ở đây tương đối lạc hậu nhưng chắc cũng đáng giá chút tiền.

Ta không mấy hứng thú với những thứ này, ngước mắt lên thì thấy phía sau có một cánh cửa, xung quanh dày đặc những câu thần chú.

Ta nâng cao cảnh giác...nói vậy nơi này là một nơi xảy ra đại họa.

Thế là ta mở cửa bước vào, ta có chút ngạc nhiên, bên trong chẳng có gì khác ngoài một đống hũ lọ.

Trình Tinh Hà vỗ đùi, nói rằng đây nhất định là rượu sa mạc hảo hạng, câu thần chú dùng để ngăn người khác lấy trộm rượu, vừa nói hắn vừa định mở hũ rượu ra xem nhưng ta lập tức ngăn hắn lại khi thấy thứ đựng trong hũ rượu.

Trên thân hũ rượu cũng dày đặc những lỗ thủng.

Trình Tinh Hà rất thất vọng...trên thân hũ rượu có lỗ thủng chứng tỏ bên trong trống rỗng, không có giá trị gì.

Loại hũ đất này rất giòn, rốt cuộc là thứ gì mà lại có thể chui ra khỏi lỗ hổng mà hũ đất vẫn còn nguyên vẹn?

Trình Tinh Hà thản nhiên nói, cũng có thể những chiếc lọ này được dùng làm sàng.

Vừa định nhìn kỹ, ta đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm rất lạ...mùi này giống mùi thịt nướng nhưng lại nồng hơn rất nhiều.

Trình Tinh Hà và ta nhìn nhau...nơi này còn có mùi thịt?

Khi nhìn sang, ta thấy một căn phòng sáng trưng, gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen đang đốt lửa trong đó, dưới ánh lửa, chúng ta thấy căn phòng được trang bị đầy đủ dụng cụ nấu ăn, gã đàn ông cường tráng đang ôm đùi của con vật nào đó trong tay, hắn xé từng miếng thịt lớn rồi nướng lên, cả hai trông rất hào hứng.

Bụng của Trình Tinh Hà réo như trống, hắn kéo ta qua đó.

Nhưng khi thấy chúng ta, tên có nốt ruồi đen lập tức đóng cửa lại, lạnh lùng nói:

"Ai đến trước thì là của người đó, các ngươi ngửi mùi là được rồi."

Trình Tinh Hà vẫn không chịu bỏ cuộc:

"Bây giờ chúng ta đã ngồi trên một con thuyền, sao còn phân biệt của người của ta nữa chứ..."

Tên đàn ông có nốt ruồi đen gầm mặt không nói gì, gã đàn ông cường tráng thì nhìn chằm chằm vào chúng ta, trông có vẻ cũng chẳng muốn nói năng gì.

Trình Tinh Hà rất tức giận, biết rằng chúng ta không phải là đối thủ của họ, vì vậy hắn chỉ đành ngậm ngùi nói:

"Bỏ đi, làm như thứ gì quý hóa lắm, không biết đã hết hạn bao lâu rồi..."

Tên đàn ông có nốt ruồi đen bật cười:

"Hết hạn? Đói sắp chết thì đến cả xác người vẫn còn ăn được nữa là...đến lúc đó rồi ngươi sẽ biết."

Đúng vậy, ta đột nhiên nhớ đến những thi thể đầy lỗ kia...nếu thật sự lâm vào bước đường cùng, chúng ta thật sự phải ăn canh hầm xương người sao?

Hay là...bị hai người này ăn mất?

Ý nghĩ này thật khiến người ta khó chịu.

Lúc này, ta đột nhiên nghe thấy một tiếng động lạ.

Trình Tinh Hà cũng nghe thấy, bỗng trở nên phấn khích:

"Chẳng lẽ là Kule?"

Ban đầu ta thấy ghê tởm khi thấy những con Kule, nhưng bây giờ ta coi chúng như báu vật.

Chúng ta cùng nhìn về hướng đó nhưng lại không thấy gì cả.

Trình Tinh Hà lẩm bẩm, có lẽ mùi thơm của thịt đã thu hút thứ gì đó đến.

Gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen nghe vậy liền bật cười, nói rằng thu hút đến cũng tốt, giết chết chúng và có thêm một bữa ăn.

Lúc đó chúng ta không biết rằng lời xúi quẩy này quả nhiên là một lời tiên tri.

Chúng ta đành phải tìm kiếm xung quanh, chỉ tìm thấy vài thứ giống như cục phô mai thời cổ đại, nghe nói thứ này có hạn sử dụng rất lâu nhưng nhìn dáng vẻ của nó e rằng cho dù sắp chết đói cũng không dám ăn.

Ngoài ra, chúng ta không tìm thấy thứ gì khác...ta thật sự muốn vận hành khí nhưng trước đó vì cứu Ách Ba Lan, ta đã dùng hết hành khí Thiên cấp, bây giờ mắt của ta vẫn còn rất đau, quả thật không thể vận hành khí nữa, chỉ đành cố gắng quan sát cẩn thận.

Trở lại doanh trại, lão Từ nhìn những thứ mà chúng ta tìm thấy và lắc đầu, nói rằng đây là sự trừng phạt của thần Kerbal.

Bỏ đi, chúng ta cứ ở đây một lát, cho dù thật sự có tà ma, chỉ cần chúng ta nước sông không phạm nước giếng là được.

Lúc này, Bạch Hoắc Hương và Ách Ba Lan đã ngủ thiếp đi sau một ngày dài mệt mỏi, ta và Trình Tinh Hà cũng nằm xuống bên đống lửa.

Chỉ xin lão gia tử phù hộ để gió cát đen mau qua đi, để chúng ta còn có thể ra khỏi nơi này...đây không phải lần đầu tiên ra ngoài, nhưng lần này ta lại rất nhớ nhà.

Chương 852: Dù Sao Cũng Không Phải Thứ Gì Tốt Đẹp

Khi chuẩn bị đi ngủ, ta liếc nhìn những bức tượng và đột nhiên cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng ta lại không thể giải thích tại sao mình lại cảm thấy như vậy, vì thế chỉ có thể ngủ thiếp đi.

Đang ngủ được nửa chừng, ta đột nhiên cảm thấy hơi lạnh...không thể đốt đại trát bồng nữa, để tiết kiệm nhiên liệu, ta chỉ đành chịu lạnh, vừa định ngủ tiếp thì có người đẩy ta, hắn cau mày và mở mắt, là Trình Tinh Hà.

Hắn lại giở trò gì nữa đây? Ta bảo hắn phiền phức, xoay người định ngủ tiếp, lại nghe thấy hắn thì thào:

“Thất Tinh, tên chết tiệt nhà ngươi đừng ngủ nữa, ngươi xem cái này là cái gì?”

Cái gì chứ?

Ta gắng gượng mở mắt ra, cảm thấy hắn kéo lấy tay ta và đặt lên ngực hắn.

Có phải ngươi đang nằm mơ không? Ngực của ngươi có gì để mò chứ...Nhưng ngay lập tức, ta cảm thấy trên da hắn có một vết hằn giống như bị thứ gì đó ấn.

Ta lập tức định thần lại và hỏi hắn thứ này từ đâu ra vậy?

Hắn thì thào:

“Ta cũng không biết, ta đang ngủ thì bỗng thấy tức ngực, còn tưởng rằng do ngươi đặt tay lên người ta, vừa mở mắt ra thì đã thấy một vật đen kịt ngồi xổm trên người mình. Ta vừa chộp lấy thì thứ đó bỗng biến mất, ta còn tưởng mình đang nằm mơ, lấy tay chụp bừa thì phát hiện trên ngực có thứ này."

Cmn...Không lẽ trong lúc chúng ta ngủ đã có thứ gì đó lẻn vào và ngồi lên người Trình Tinh Hà?

Nghĩ đến hai chữ tà ma, ta bỗng thấy hoảng sợ, ta nhanh chóng đứng dậy và nhóm đại trát bồng lên, ngọn lửa chiếu sáng xung quanh, ta nhìn xung quanh nhưng lại không thấy gì.

Trình Tinh Hà ngồi dậy dụi mắt với ta, ta nhìn kỹ thì phát hiện vết hằn trên ngực hắn rất nhỏ, giống như dấu chân chó, nhưng hình thù lại rất kỳ lạ, sáu cái móng vuốt.

Con gì mà lại có sáu móng vuốt?

Ánh sáng khuếch tán và chiếu vào những bức tượng kỳ lạ xung quanh, ta bỗng thấy căng thẳng, vội phản ứng và nhìn chằm chằm vào những bức tượng đó, ta đột nhiên hiểu ra tại sao trước đây lại cảm thấy những bức tượng này rất kỳ lạ.

Bởi vì những bức tượng đó quá sạch sẽ.. ở một nơi đã đóng bụi lâu như vậy, những bức tượng đó lẽ ra phải dính đầy bụi bặm mới phải, tại sao lại sạch sẽ như vậy?

Lẽ nào có ai đó...đến đây lau sạch những thứ này mỗi ngày?

Ý nghĩ này làm ta dựng hết tóc gáy.

Động này không phải bỏ trống...nó có chủ nhân!

Trình Tinh Hà cũng tỉnh táo lại, mặt biến sắc, lấy ra sợi tơ máu đỏ tươi:

"Cmn, thứ gì có thể sống ở đây được chứ?"

Ngươi hỏi ta ta biết hỏi ai bây giờ...dù sao cũng không phải thứ gì tốt đẹp.

Nhưng vào lúc này, ta đột nhiên phát hiện ra có một bức tượng có hình dáng khá kỳ lạ.

Bức tượng đó ban đầu hướng về phía ta, nhưng bây giờ, nó lại đang hướng về phía Bạch Hoắc Hương đang ngủ.

Là ai đã di chuyển bức tượng đó?

Hơn nữa...CMN, móng vuốt của bức tượng có kích thước tương đương với dấu ấn trên ngực của Trình Tinh Hà, vừa hay cũng có sáu móng vuốt.

Là trùng hợp hay ảo giác, hay là...một ý nghĩ tóm lấy ta như một bàn tay lạnh lẽo, nó nắm thóp lấy trái tim ta...đây là một bức tượng sống?

…

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng “rào rào”, giữa không trung có thứ gì đó vung lên, bay tứ tung rải xuống phía bọn ta rải, bọn ta theo phản xạ che mắt lại. Cùng lúc đó, chỉ nghe một tiếng “bụp” vang lên, giống như là có vật gì đó rơi xuống đống lửa trước mặt bọn ta, có thể cảm giác được những tia lửa nhỏ bắn ra khắp nơi, bầu không khí lập tức trở nên lạnh lẽo.

Ngọn lửa đã bị dập tắt.

Bạch Hoắc Hương và những người khác đương nhiên cũng bị hoảng hốt, giọng nói oang oang của lão Từ cũng vang lên:

“Sao vậy, có chuyện gì thế?”

Giữa chốn ồn ào này, ta nghe thấy vô số tiếng xé gió bắn về phía bọn ta – suy đoán khoảng cách, như thể những pho tượng kia đã sống dậy và nhào tới chỗ bọn ta!

Ta lập tức muốn mở mắt ra nhìn cho rõ nhưng Bạch Hoắc Hương lớn tiếng nói:

“Không ai được mở mắt, mùi bụi này không ổn, bỏng mắt đấy!”

Nghe Bạch Hoắc Hương nói vậy, không ai dám không nghe theo, bọn ta đành phải tiếp tục che mắt, một tay ta lập tức vươn ra bên cạnh muốn kéo đám người Bạch Hoắc Hương lại gần người mình, nhưng cứ mò mò, ta lại cảm giác được có một cái gì đó nắm lấy tay ta.

Thứ kia lạnh như băng lại rất nhỏ, rất giống như sáu cái móng vuốt!

CMN, pho tượng thành tinh!

Hơn nữa, thứ này hiển nhiên là có trí tuệ, trước tiên pho tượng kia làm tê liệt bọn ta, tiếp theo còn sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu để cho bọn ta mở mắt không được, bình dầu cũng không trơn trượt như loại vật này.

Những kinh chú kia...Chẳng lẽ chính là dùng để khóa loại vật này, Sa Mạc tiên sinh cổ đại này thật không đáng tin cậy, sao lại không khóa họ chắc chắn hơn chứ?

Trong lòng ta không ngừng kêu khổ, nghe có vẻ bên phía người to con và nốt ruồi đen lớn hiển nhiên cũng đã trúng chiêu, bên phía đó không ngừng truyền đến những tiếng kêu thảm thiết - có chút giống như tiếng khỉ kêu, ngắn ngủi lại thê lương, lớn tiếng kêu xong rồi lại không còn tiếng động gì, ta đoán có lẽ là bị người to con dùng cánh tay trừ tà bóp gãy cổ.

Chương 853: Thứ Gì Đó

Mà nốt ruồi đen lớn kia thì không dễ dàng như thế, ở đây là bên trong phòng chứ không phải bên ngoài, cho dù hắn có dẫn lôi tính lôi pháp pháp cao siêu tới đâu đi chăng nữa thì ở chỗ này cũng không thể thi triển được, nghe ra, hô hấp của hắn vô cùng dồn dập, chắc là cũng luống cuống tay chân.

Hiện giờ không thể thấy cái gì cả, ta chỉ cảm nhận được có một vật gì đó giống như một con tinh tinh đang men theo ống quần bò lên người ta, móng vuốt bén nhọn của nó kèm theo tiếng xé gió lập tức quẹt lên trên mặt ta.

Chính là nhắm thẳng vào con mắt.

Ta theo tiếng xé gió bắt được nó, muốn bắt chước bộ dáng của người to con vặn gãy cổ tên này, nhưng lúc này mới phát hiện, hành khí của ta kém xa người to con cả vạn dặm – vật này lại có tuyến lông rất cứng, sờ lên thì tay trơn trượt, hoàn toàn không thể vặn được.

Mà lúc này, lại có một pho tượng tinh đang gào thét nhào về phía ta, ta vung tay lập tức hất cái vật trong tay ra, hai pho tượng tinh đụng vào nhau rồi không nhúc nhích nữa, nhưng người trước gục ngã thì người sau tiến lên, vẫn còn vô số pho tượng tinh đang xông lên.

Cảm giác...Cái lỗ này là để cho pho tượng tinh chiếm đoạt.

Hơn nữa, ta bỗng nhiên có loại cảm giác – dù không nhìn rõ nhưng hình như trước đó Quỷ Vực cũng nuôi dưỡng loại vật này!

Mẹ nó, oan gia đường hẹp, lúc trước còn hy vọng đừng đụng phải nó nữa, lần này thì hay rồi, xông vào hang ổ của nó rồi phải qua đêm với bảy cô tám dì này!

Ta nghe thấy âm thanh của dây đỏ máu chó và chiếc roi đuôi ngọc tơ vàng, Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan tạm thời sẽ không sao, nên lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra, nhưng ta mò không thấy Bạch Hoắc Hương và những người khác nên cũng không dám sử dụng tuỳ tiện, lỡ như làm đồng đội bị thương thì tội lớn lắm. Mà lúc này, ta lại nghe thấy bên trái có tiếng hét lớn, hình như là Bạch Hoắc Hương bị nhào ngã, ta lập tức đi qua kéo nàng, nhưng xung quang là một mảnh hỗn loạn, ta cũng không phân biệt được Bạch Hoắc Hương ở đâu.

Đúng rồi, không thể dùng mắt để vọng khí thì chỉ có thể dùng lỗ tai, ta lập tức vận khí lên trên, quả nhiên, những âm thanh lộn xộn này trở nên có trật tự hơn nhiều.

Có cái gì đó đang bò, có cái gì đó đang gào thét, còn có tiếng sắt đá vô cùng nhỏ.

Bạch Hoắc Hương.

Ta lập tức vọt về phía âm thanh kia, đưa tay bắt lấy, quả nhiên bắt được một bàn tay mềm mại ấm áp.

Bàn tay kia đầu tiên khẽ run nhưng ngay sau đó lại lật tay đan vào mười ngón tay của ta, theo sức lực của ta mà tựa vào người ta, lộ ra sự vui mừng:

“Lý Bắc Đẩu...”

Bên cạnh nàng lại có tiếng xé gió, ta đặt nàng trên lưng, rồi lớn tiếng hỏi:

“Lão Từ đâu?”

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan nghe ta hỏi, dường như đều bắt đầu tìm khắp nơi:

“Không biết...”

Trong lòng ta lập tức trùng xuống, CMN, đừng nói là lão Từ đã hy sinh rồi chứ?

Nhưng ngay sau đó, ta nghe thấy gần sát mặt đất có một âm thanh rất khả nghi, giống như là có người đang từng ngụm từng ngụm cắn nuốt cái gì đó.

Chẳng lẽ lão Từ bị ăn rồi?

Ta lập tức chạy về phía âm thanh kia, đưa tay định sờ, bỗng nhiên Bạch Hoắc Hương kéo tay ta lại:

“Không được, ở đây có thứ gì đó...”

Thứ gì vậy?

Nhưng lúc này, có một bàn tay lại nắm lấy cánh tay ta:

“Đại sư, cái này sao có thể sửa...”

Trái tim ta lập tức buông lỏng, nghe giọng nói của lão Từ tràn đầy khí lực, ta suy đoán là người không sao, nếu có bị thương cũng sẽ không phải là vết thương nặng, cuối cùng mọi người cũng tụ tập đủ, ta gọi Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà tới, nhanh chóng lại bên cạnh ta.

Hai người họ lập tức tập trung đứng sau lưng ta, ta giơ Thất Tinh Long Tuyền lên và chém về phía trước.

Lần này, sát khí đã dẹp yên những tiếng ồn ào kia ngay tức khắc, chỉ nghe một hồi tiếng động sột soạt, có thể là những thứ kia bị kinh hãi, cũng có thể bị chém trúng, nhưng số lượng của họ rất nhiều, bọn ta lại không thể nhìn, thật sự đã chịu thiệt thòi, có câu nói là hảo hán không chịu thua thiệt thòi trước mắt, ta nhớ ra phía trước có một căn nhà có cửa, dựa vào trí nhớ và dẫn theo họ chạy qua đó.

Những tiếng sột soạt cứ liên tục vang lên phía sau, hiển nhiên là đuổi theo, lúc sờ được cánh cửa kia, ta đưa họ vào rồi trở tay chém thêm một nhát, nhân lúc không còn tiếng động, ta lập tức đóng cửa lại, ngăn cách một chuỗi âm thanh sột soạt ở đằng sau cánh cửa.

Bạch Hoắc Hương lập tức mò mẫm lau mắt cho bọn ta để giải độc, nàng nói đây là bột đá hoa, được nghiền từ hạt của một loại cây có độc tố cao trong sa mạc, tiếp xúc với mắt sẽ trực tiếp thiêu đốt, muốn cứu cũng không được.

Thứ mà nàng dùng để lau mắt là một thứ rất tanh, sau này mới biết được đó là bong bóng cá ướt.

Chương 854: Đại Ba Lạt

Ta mở mắt ra nhìn, chỉ thấy trên mặt Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan họ đều có vết thương, vị trí vết thương đều ở vùng gần mắt - giống như lúc bắt ta, chúng chỉ nhắm vào con mắt.

Bạch Hoắc Hương yêu cái đẹp, rất sợ bị thương ở mặt nên lúc nãy vẫn luôn dùng tay che mắt, trên mu bàn tay nàng đều là vết thương.

Chỉ có lão Từ vẫn còn khá một chút – chắc là lúc ấy hắn nằm sấp trên mặt đất và niệm chú cầu thần Carba nên những thứ kia không bắt được mặt hắn.

Ta nhớ lại âm thanh kỳ quái vừa rồi nên hỏi họ là ai bị cắn?

Âm thanh nhai nuốt kia nghe rất thảm.

Ai ngờ họ đều lắc đầu nói không biết, còn nói vật kia chỉ cào đến mắt chứ không cắn người.

Điều này thật kỳ lạ, chẳng lẽ ta nghe lầm?

Nhưng lúc này, ta liếc mắt qua thì thấy băng vải trên cánh tay lão Từ bị nới lỏng, giống như vừa nãy đã từng được tháo ra.

Hắn thấy ta nhìn vào cánh tay của mình thì vội che cánh tay lại, sau đó thắt chặt lại băng vải.

Ta biết lão Từ sẽ không nói nên cũng không hỏi, ta suy nghĩ lại, những pho tượng kia có lai lịch thế nào, tại sao lại có chấp niệm với đôi mắt lớn như vậy.

Bên ngoài, những thứ kia vẫn không ngừng cào cấu, dường như có thể phá cửa mà vào bất cứ lúc nào, cũng không biết người to con và nốt ruồi đen lớn thế nào rồi.

Ta bật đèn pin và chiếu vào bên trong căn nhà này, đám người nhìn xung quanh đều không khỏi khẽ giật mình, chỉ thấy một người đứng đối diện với bọn ta, hai hốc mắt tối đen như mực, giống như là đang nhìn bọn ta.

Nhưng người này đã chết thời gian rất lâu rồi, hình như là toạ hoá.

Xung quanh cũng có không ít người nằm chết như thế, bộ dáng đều rất đau khổ.

Thân phận người ngồi kia chắc là khá đặc biệt, kiểu dáng quần áo cũng vô cùng lộng lẫy - thế nhưng vẫn chưa nát vụn hết, hình như là thêu tơ vàng sợi bạc trong truyền thuyết.

Lão Từ nhìn người kia, vỗ đùi một cái và nói:

“Đây là một Đại Ba Lạt!”

Ba Lạt là một người đứng đầu tôn giáo như Đại Tế Ti.

Ba Lạt này chết như thế nào vậy?

Ta tới gần rồi dùng đèn pin soi thì phát hiện những chỗ mà đèn pin soi tới đều dày đặc kinh chú, như thể...nó được viết lúc Ba Lạt sắp chết.

Hiện tại không thể vọng khí, chỉ có thể xem hình, ta miễn cưỡng mới có thể nhìn ra từ trên mặt Ba Lạt này có mấy vết cắt ở phần lông mày, chắc là chết oan, hơn nữa, ấn đường, trán đều vô cùng đầy đặn, chắc là người có rất nhiều công đức.

Chẳng lẽ là vì bảo vệ người nơi đây mới lấy mạng đổi mạng với tà ma?

Ta lập tức đi xem những câu kinh chú ở đây.

Ta nhìn không rõ những thứ khác nhưng nhìn ra, trong những kinh chú này, ngoại trừ nhật nguyệt thì thứ xuất hiện nhiều nhất là ánh mắt.

Trời ạ, ta lập tức hiểu ra, tại sao chúng đã tung bột độc trước rồi còn muốn cào mắt!

…

Đúng lúc này, bên ngoài loáng thoáng truyền đến tiếng mắng chửi mẹ nó, hình như là người to con và nốt ruồi đen.

Đúng rồi, vừa rồi bọn ta che mắt đi vào nên không biết hai người này thế nào.

Tiếng mắng chửi càng ngày càng gần, ta tiến đến khe cửa nhìn, chỉ thấy người to con và nốt ruồi đen thế mà đã bị những quái vật kia bắt sống.

Những pho tượng tinh kia kéo hai người họ vào trong, giống như tộc ăn thịt người trong phim vậy.

Quả nhiên, dù hai người này lợi hại nhưng bản thân không thể mở mắt, đối phương số lượng đông đảo nên người ít không đánh lại địch đông.

Người to con không ngừng mắng chửi, mà không biết nốt ruồi đen có bản lĩnh gì, dường như nhắm mắt mà vẫn cảm giác được bọn ta đang ở gần đây, còn gân cổ lên hét:

“Các ngươi luôn miệng nói chúng ta là châu chấu trên một sợi dây thừng nhưng bây giờ tại sao lại thấy chết không cứu, lương tâm của các ngươi bị chó ăn rồi à?”

Vốn dĩ Trình Tinh Hà còn cảm thấy bầu bí phải thương nhau, nhưng vừa nghe lời này thì lập tức trở mặt:

“Mẹ nó, họ đang nói tiếng người đấy à? Lúc chúng ta bị quỷ cát bắt, họ đứng một bên hi hi ha ha xem nhạo rồi còn nói chờ chúng ta chết, bây giờ còn mặt dày nói những câu đấy, kiếp trước chúng ta nợ hắn hay là thế nào đây?”

Nói xong, hắn lập tức kéo ta lại:

“Thất Tinh, hai tên khốn kiếp này thật sự quá không biết điều, hiện giờ bản thân chúng ta còn chưa tự lo được cho mình đâu, nếu ngươi lấy ơn báo oán, ta trở mặt với ngươi.”

Cũng không phải lấy ơn báo oán, chỉ là hai người này tốt xấu gì cũng là hai mạng người, họ có thể thấy chết không cứu nhưng bọn ta không giống với họ.

Đi quan tâm người khác làm gì, cứ làm cho mình tốt là được.

Trình Tinh Hà im lặng, cũng nhớ tới mục đích chuyến đi này của bọn ta, thấy chết không cứu cũng không khác gì tội giết người.

Nhưng Bạch Hoắc Hương rất lo lắng:

“Hai người họ lợi hại như vậy mà cũng bị bắt, chúng ta...”

Ta trả lời:

“Không sao đâu, chính các ngươi cứ cẩn thận mốt chút – đôi mắt phải mở lớn.”

Sau đó, ta đẩy cửa ra và đi ra ngoài.

Chương 855: Thuốc Bột

Ban đầu, Trình Tinh Hà nghe không hiểu đôi mắt phải mở lớn là có ý gì, hắn thấy ta đi ra ngoài thì lập tức nóng nảy, muốn kéo ta lại nhưng hắn không làm vậy, mà là trơ mắt nhìn ta đi ra ngoài, còn hắn thì giận dỗi đi vào sau cánh cửa.

Kết quả ta vừa đi ra ngoài như vậy, lập tức nghe thấy Trình Tinh Hà hít khí lạnh:

“Đây là...”

Quả nhiên, ta vừa đi ra ngoài, những pho tượng tinh kia thấy ta thì không hề nhúc nhích nữa, thật giống như một lần nữa biến thành tượng đất sét vậy.

Nốt ruồi đen và người to con không dám mở mắt, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nốt ruồi đen vội hỏi:

“Thằng nhóc kia, có phải ngươi có tuyệt chiêu gì không?”

“Đúng vậy...”

Ách Ba Lan cũng buồn bực:

“Ca, ngươi dùng biện pháp gì mà không chế được mấy thứ kia vậy?”

Đây không phải là cách của ta mà là sức mạnh từ những kinh chú của Đại Ba Lạt kia.

Ta vẫn luôn thấy khó hiểu - những pho tượng tinh này lợi hại như thế, lúc bọn ta tiến vào đồng loạt xông lên, chẳng phải có thể bắt lấy bọn ta sao?

Nhưng tại sao chúng phải chờ đến khi bọn ta ngủ thiếp đi sau đó mới hành động? Hơn nữa, trước tiên còn phải rắc loại thuốc bột làm hoa mắt kia?

Với năng lực của những vật này thì hoàn toàn không cần đánh lén, chỉ cần một lần hành động là rắc thuốc bột vào là được.

Hơn nữa, những vật này có chấp niệm rất lớn đối với mắt người, lúc tiến lên trước tiên phải cuống quít cào vào mắt mới yên tâm.

Lúc ấy ta lại cảm thấy rằng, bất kể là cái thứ gì, cái nó để ý nhất chắc chắn là cái bản thân sợ hãi nhất.

Chúng nó sợ ánh mắt của người.

Cho nên, chúng mới nhân lúc bọn ta nhắm mắt ngủ thì đi ra hành động.

Ta bắt đầu không nghĩ ra, ánh mắt có gì đáng sợ chứ?

Nhưng khi thấy những kinh chú của Ba Lạt toạ hoá kia, ta mới hiểu ra, kinh chú của Ba Lạt kia rất lợi hại – con người chỉ cần mở to mắt nhìn những vật này, những vật này sẽ bị mắt người khống chế rồi trở nên giống như pho tượng, không thể nhúc nhích, không thể nào đả thương người khác.

Chắc là Đại Ba Lạt vì thi hành kinh chú lợi hại thế này để bảo vệ những người ở đây nên mới khiến bản thân nhập vào.

Trình Tinh Hà lập tức vui mừng:

“Trời ạ, đơn giản vậy sao? Vậy chúng ta cũng đến…”

Nhưng đúng lúc này, trên xà nhà lại có một thứ gì đó ào ào rải xuống, Bạch Hoắc Hương lập tức hét lớn:

“Cẩn thận!”

Lại là loại bột thuốc này – vật này có đồng bọn.

Nhưng ta đã chuẩn bị kỹ càng từ trước, một tay chắn ở trước mắt, xuyên qua kẽ ngón tay nhìn chằm chằm những vật này.

Những vật này tiếp xúc với ánh mắt của ta, quả nhiên vẫn không nhúc nhích như lúc mới đầu, ta nhân cơ hội này lập tức vừa trừng mắt vừa cởi trói cho người to con và nốt ruồi đen lớn.

Trên mặt người to con và nốt ruồi đen lớn đều là bột thuốc, vẫn như cũ không thể mở mắt, nốt ruồi đen hùng hùng hổ hổ, còn chê ta đến quá chậm, người to con thì nhíu mày, không nói gì.

Ta cũng không so đo với nốt ruồi đen lớn - dù sao cứu người là công đức rất lớn, ta thấy sắp lên Địa cấp cho nên dù chân muỗi cũng là thịt.

Nhưng những pho tượng tinh kia nắm rất chặt, nhất là sau khi không nhúc nhích, sáu cái móng vuốt giống như là hàn lên người hai người này, cạy thế nào cũng không tách ra được.

Con người đương nhiên không thể nào mở mắt quá lâu, lúc không tự chủ được ta bắt đầu chớp mắt, nhưng không ngờ chỉ trong nháy mắt lúc mí mắt kép lại, sau lưng đã vang lên tiếng rào rào, vô số thứ nhào tới sau lưng ta.

Ta lập tức quay đầu nhìn qua - giống như trò chơi ngườii gỗ một hai ba, quái vật tiếp xúc với ánh mắt mới không nhúc nhích.

Nhưng đúng lúc này, nốt ruồi đen lớn bỗng nhiên hét lớn:

“Cẩn thận!”

…

Đâu đâu?

“Rào rào!”

Chỉ nghe thấy một âm thanh vang lên, một vật từ trên trời giáng xuống, lập tức rơi vào đầu ta rồi bắt lấy con mắt ta.

Ta lập tức phát hoảng - không phải ở đây đã có ánh mắt kinh chú sao? Tại sao vật này vẫn có thể di chuyển?

Nhưng ta lập tức phản ứng kịp – vật này rất quen thuộc, chẳng phải là cái thứ nuôi dưỡng Quỷ Vực kia sao?

Ta hiểu rồi...Lúc trước Đạt Ba Lạt dùng ánh mắt kinh chú giam cầm phấn lớn chúng ở chỗ này, mà vật này có thể ở bên ngoài chạy nhảy, chắc là lúc trước có một con cá lọt lưới.

Đồng bọn rắc bột thuốc làm hoa mắt người cũng là nó!

Trước đó ta cũng từng có xích mích với nó, thế này cũng tốt, trước mắt là nó đang muốn tính xổ một lượt thù mới hận cũ với ta nhỉ!

Lần này tới vừa hung lại vừa nhanh, ta bất ngờ không kịp đề phòng, mí mắt đau rát một trận, một dòng máu lập tức bao phủ con mắt, mà đôi mắt vừa nhắm lại, xung quanh vang lên tiếng “sột soạt”, những pho tượng tinh tranh nhau nhào tới.

Chương 856: Bản Lĩnh Của Thất Tinh Long Tuyền

Nhưng trong khoảnh khắc này, tôi vẫn cắn chặt răng, gắng gượng kéo pho tượng tinh đang bắt người to con ra.

Ta nghe thấy Trình Tinh Hà mắng một câu mẹ nó, muốn từ trong cửa gỗ đi ra nhưng ta lập tức lớn tiếng nói:

“Mấy người các ngươi đừng manh động!”

Ngay lúc Trình Tinh Hà vừa bước ra như thế, ta đã sớm có chuẩn bị, đưa lưng về phía pho tượng tinh không thấy rồi rắc bột thuốc về phía cửa gỗ.

Trình Tinh Hà không còn cách nào khác, chỉ có thể đóng cửa lại, mắng:

“Bọn ta không hành động thì ngươi làm sao bây giờ?”

“Có ta đây!”

Đúng lúc này, người to con lấy lại tự do bỗng nhiên hô to một tiếng, tiếp theo một tiếng “xoẹt” vang lên, bốn phía đều là âm thanh vật vỡ vụn, ta đưa ray lau máu trên mặt đi thì thấy người to con từ trên mặt đất đứng lên, bắt lấy pho tượng tinh trên tay xoay một vòng, không ít pho tượng tinh giống như đĩa sắt bay ra ngoài, “ầm ầm” bị đập ngã một loạt.

Vật trên đầu ta trong nháy mắt thẹn quá hóa giận, biết là ta cởi trói cho người to con nên một tay muốn móc mắt ta ra để báo thù, sống lưng ta cứng đờ, trở tay muốn bắt vật kia xuống, nhưng sức lực của vật kia lớn hơn ta nghĩ, còn níu chặt lấy mắt mắt ta không chịu buông, xem ra nó không chọc mù mắt ta thì sẽ không từ bỏ.

Trái tim ta trùng xuống, mọe nó, chẳng lẽ bát cơm của ta thực sự sẽ bị bỏ lại đây sao?

Nhưng không ngờ, ngay lúc đầu ngón tay dài mảnh khảnh này muốn chui vào hốc mắt ta, nó bỗng nhiên bị một cỗ sức lực cực lớn bắt lấy, trực tiếp bị kéo ra khỏi đầu ta, xuyên qua máu trên mắt, ta thấy người to con túm lấy chân vật kia, thoáng cái muốn kéo vật kia thành hai nửa giống như xé bánh mì.

Ta đã từng thấy qua sức mạnh tay của người to con, e là vật này không sống nổi nữa rồi, nhưng ai ngờ, vật này lại thật sự giống như có trí tuệ, phản ứng cực nhanh, gắng gượng cắn cổ tay của người to con, nhân lúc người to con phản xạ lại nên vô thức buông lỏng một tay, sau đó có tiếng “răng rắc” vang lên, nó tự mình bẻ gãy chân mình, lúc lấy lại tự do, nó bò xuống khỏi người của người to con.

Tráng sĩ chặt tay đây sao?

Ta còn định đuổi theo vật kia nhưng cơn đau đớn trên mắt thật sự khiến ta không thể chịu nổi nữa, không khống chế được liền khép lại.

Cái này không quan trọng, không có mắt người nhìn chăm chú, những pho tượng tinh kia giống như mưa sao băng lập tức nổi dậy nhào về phía bọn ta, nốt ruồi đen lớn nghe thấy động tĩnh thì lập tức hét lên:

“Chẳng phải ngươi có thể khống chế chúng sao? Ngươi khống chế đi!”

Khống chế cái đầu ngươi, ta không mở mắt được!

Người to con đang mò mẫm cũng không bắt được chúng nó, đám người Trình Tinh Hà cũng bởi vì bột thuốc nên không ra được, như vậy không ổn, cho dù là người to con cũng không chống đỡ được bao lâu.

Ta suy nghĩ một lát, sau đó nói lớn:

"Hai người nằm xuống đi!"

Ngưng khí trên tai, ta nghe được, động tác của nốt ruồi đen và người to con chợt khựng lại nhưng lập tức làm theo lời ta nói.

Chỉ nghe thấy tiếng rào rào vang lên, những thứ kia nhào về phía ta.

Ta giơ tay lên, bắt lấy Thất Tinh Long Tuyền rồ quét về phía những vật kia.

Lần này, cuối cùng cũng có thể để cho Thất Tinh Long Tuyền thể hiện bản lĩnh rồi.

"Ầm" một tiếng nổ lớn, sát khí của Thất Tinh Long Tuyền nổ tung, toàn bộ uế khí trước mặt vỡ vụn dễ như trở bàn tay, ta nghe được âm thanh những mảnh vụn rơi xuống đất.

Không chỉ thế, vách tường xung quanh cũng theo đó sụp đổ, ầm ầm đổ xuống một mảng lớn.

Lần này, xung quanh lập tức yên tĩnh, chính ta cũng hơi bất ngờ, tất cả những vật kia đều bị đánh chết rồi sao?

Trước kia ta cũng không có bản lĩnh lớn như vậy!

A, đúng rồi, ta nhớ rồi, hành khí của mình càng mạnh thì năng lực của Thất Tinh Long Tuyền cũng càng lớn.

Vì đã sử dụng ra hết toàn bộ sức lực trên người, đầu gối ta mềm nhũn lập tức quỳ trên mặt đất, lần nữa mở mắt ra đã thấy trên mặt đất đều là xương cốt của những vật kia.

Sát khí cũng giống như gió gột rửa sạch sẽ những bột thuốc còn tồn đọng, không khí lập tức trong lành hơn rất nhiều, Bạch Hoắc Hương ngửi thấy mùi máu, nàng là người đầu tiên từ trong cửa gỗ vọt ra, sờ vào mắt ta, giọng nói cũng run rẩy:

“Có đau không?”

Không chỉ đau, hơn nữa còn đau đến mức làm cho người ta muốn lăn lộn trên mặt đất, nhưng ở đây nhiều người như thế, nếu ta mà lăn lộn thì ngại quá, đành phải giả bộ rất cứng rắn, xua tay nói không sao.

Bạch Hoắc Hương nhìn ra nhưng không nói gì, vội muốn trị mắt cho ta, Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan cũng đi tới, lão Từ thì quỳ tại chỗ, không ngừng cảm ơn Thần Carba đã tha cho bọn ta một con đường sống.

Nốt ruồi đen lớn thì thì thầm với người to con:

“Thằng nhóc này...Rốt cuộc là bản lĩnh gì, thoáng cái đã có thể chém chết những vật kia? Không khoa học...”

Chương 857: Lai Lịch

Người to con buồn bực nói:

“Hắn quả thật không phải người bình thường.”

Ta gần như tưởng tượng được biểu cảm u ám của hắn.

Ngay sau đó, những tiếng bước chân mạnh mẽ hướng về phía ta, người to con sao?

“Bụp”.

Âm thanh gì đấy, quả thực giống như...Nhưng không thể nào đâu?

Đám người Bạch Hoắc Hương cũng thoáng sửng sốt, một lúc lâu sau, Trình Tinh Hà mới nói:

“Được...được một món quà lớn như thế ư? Thất Tinh, ngươi phải chuẩn bị bao lì xì cho người ta đi.”

Thật sự là hắn bái lạy ta ư!

Tiếp theo, giọng nói lạnh lùng cứng rắn của người to con vang lên:

“Ngươi cứu hai bọn ta, ân tình này ta sẽ không quên, coi như ta nợ ngươi một khoản, bọn ta không nợ ân tình người khác, ơn nghĩa này sớm muộn gì cũng sẽ trả lại cả gốc lẫn lãi cho ngươi.”

Cho dù nói lời cảm ơn cũng hung dữ vậy sao.

Ta vội xua tay và nói:

“Không cần khách sáo như thế...”

Trình Tinh Hà nhịn không được nói thầm:

“Lời cảm ơn này không giống như nói cảm ơn cho lắm - nghe thế nào cũng giống như thù giết cha thế.”

Ta nghe cũng giống vậy.

Mà người to con không nói hai lời, nói xong thì dứt khoát bước chân gãy đi về.

Không nợ ân tình...Sao lại giống như Công Tôn Thống kia thế?

Ta không nhịn được, đành hỏi:

“Các ngươi...quen biết Công Tôn Thống sao?”

Vừa nghe vậy, người to con lập tức ngây ngẩn cả người:

“Ngươi biết lão già kia à?”

Nốt ruồi đen lớn còn cuống cuồng hơn người to con, như muốn nhảy dựng lên và nói:

“Lão già kia chết ở đâu rồi?”

Mọe ơi, vật họp theo loài người phân theo nhóm, những quái cà-ri này thật đúng là một phe!

Vừa nghe ta từng tình cờ gặp Công Tôn Thống kia, hai người này không khỏi hận đến nghiến răng nghiến lợi, còn nói cái gì mà hắn ngày nào bắt được hắn, sớm muộn gì cũng nhét hắn vào trong lò luyện đan để hầm nát.

Không biết tên Công Tôn Thống đã làm gì mà bị hận như vậy, chẳng trách lại lưu lạc khắp nơi, nói không chừng là trốn họ.

Ta lại nói bóng gió để hỏi lai lịch của họ, họ lại giả vờ câm điếc không quan tâm đến ta - như thể lai lịch của họ là một bí mật lớn.

Trong lúc nói chuyện, Bạch Hoắc Hương đã gần như trị khỏi mắt cho ta, nàng dùng một loại dược cao rất mịn, mùi hương vô cùng tươi mát dễ ngửi, thuốc mát lạnh bôi rất thoải mái, nhưng trong quá trình đó, Trình Tinh Hà luôn luôn chép miệng thở dài giống như đang tiếc cái gì đó.

Mở mắt ra, Bạch Hoắc Hương thấy ta không sao nữa mới lau bong bóng cá ướt cho bọn người to con, ta lại hỏi Trình Tinh Hà nướu răng chảy máu hay bị làm sao, nên dùng thuốc trắng Vân Nam sớm đi, cái miệng cứ chóp chép gì đấy?

Trình Tinh Hà liên tục thở dài, rồi nhẹ giọng nói với ta:

“Bình thường ngươi nói chuyện chính nghĩa thì tính toán chi li với bọn ta, nhưng có người lại không tiếc gì với - ngươi không phát hiện người kia đã lấy viên long nhãn to bằng trân châu của người cá ra à, nó tròn trịa trong suốt, muốn đặt trên mũ hoàng đế cũng đủ tư cách, vậy mà nàng đã đập nát rồi bôi lên cho ngươi, mắt cũng không hề chớp!”

Đúng rồi, trân châu sáng mắt.

Ách Ba Lan cũng nói:

“Ca, trước kia ta từng nghe Hoắc Hương tỷ nói, cái đó là trân châu của người cá do bà nội nàng truyền cho nàng, trên đời này cũng chỉ có mấy viên, muốn cho nàng làm của hồi môn, ngươi xem nàng đã dùng trên người ngươi...”

Điều này làm cho ta rất ngượng ngùng, chờ sau này kiếm được thật nhiều tiền, kiểu gì cũng phải phải bồi thường lại cho nàng.

Nhưng người cá đã tuyệt chủng, ta muốn bồi thường cũng không bồi thường được rồi.

Đúng lúc này, lão Từ đang đếm pho tượng tinh trên mặt đất, sắc mặt thoáng thay đổi, Trình Tinh Hà nhìn theo tầm mắt của hắn, lẩm bẩm nói:

“Ngươi nói trong sa mạc này có rất nhiều con sâu bướm mặt yêu nhưng con mẹ nó, thứ này là con quái gì vậy?”

Lão Từ lại run rẩy nói:

“Hỏng rồi, hỏng rồi, thì ra cái này...Là sứ giả của thần Carpa. Các ngươi đã giết chết vật này, thần Carba nhất định sẽ tức giận.”

Sứ giả?

Lão Từ lập tức nói cho bọn ta biết, trong truyền thuyết, mấy thứ này gọi là Thác Vân Tề, là tuỳ tùng cho Thần Carba, nếu là ai đắc tội thần Carba, những Thác Vân Tề này sẽ hút linh hồn của tội nhân đó ra ngoài cơ thể để cảnh cáo.

Trình Tinh Hà nhíu mày:

“Ngươi biết, vậy ngươi sao không nói sớm?”

Lão Từ lắc đầu:

“Ta cũng phải nhìn rõ mới biết được.”

Nói xong, hắn liên tục thở dài:

“Lần này xong rồi, làm sứ giả của Thần Carba bị thương, vậy chúng ta cũng đừng hòng sống sót đi ra khỏi Ngạch Đồ Tập nữa.”

Hút linh hồn ra khỏi cơ thể?

Trình Tinh Hà lại nhìn ta và nói:

“Thật hay giả thế, trên đời này thật sự có cái thần cơm cháy gì đó sao?”

Ta trả lời:

“Người dân địa phương gọi cái này là gì ta không biết, nhưng trong nghề của bọn ta cũng có truyền thuyết về loại vật này.”

Ách Ba Lan sửng sốt hỏi:

“Ca biết ư?”

Ta gật gật đầu:

“Cũng như lão Từ nói, ta cũng mới nhận ra – trong ngành của bọn ta, những vật này gọi là quỷ quái.”

Vừa nói đến “yêu ma quỷ quái”, ai nấy đều biết, đây là tên của mấy loại tinh quái trong truyền thuyết.

Chương 858: Nuôi Quỷ

Mấy loại vật này thật ra đều là quái vật sinh tồn ở sơn trạch trong truyền thuyết, không phải người, đương nhiên cũng không phải quỷ, mà là một loại tồn tại đặc biệt, rất nhiều người cho rằng đây là bốn loại đồ vật nhưng thật ra chỉ có ba loại.

Quan tài Si thì bọn ta từng gặp qua ở Linh Quy ôm trứng, có thể mê hoặc lòng người, đại sơn mị bọn ta cũng đã từng gặp qua, cũng rất kinh khủng, hiện giờ ngay cả quỷ quái cũng đã gặp đủ rồi.

Trong truyền thuyết nói, quỷ quái giống như một đứa trẻ, lấy việc hù dọa người làm niềm vui, lão đầu nhi từng nói với ta là những vật này có một loại năng lực không muốn người khác biết đến - giỏi về việc chăn nuôi.

Lúc ấy ta vẫn còn bé, vừa nghe mấy chữ giỏi về việc chăn nuôi thì lập tức nghĩ tới mấy người chăn nuôi chăn trâu ngựa, cho nên trong đầu ta, hình tượng của những thứ này chính là một Mục đồng nho nhỏ, còn rất đáng yêu.

Nhưng lão đầu nhi lập tức đánh vào đầu ta một cái, nói ta chả hiểu cái gì, quỷ quái chăn nuôi không phải là đồ bình thường - chúng nó giỏi chăn nuôi các loại tà vật, để cho tà vật giúp chúng kiếm ăn.

Trình Tinh Hà vừa nghe vậy thì phản ứng lại:

“Quỷ Vực!”

Không sai, thứ mà quỷ quái nơi này nuôi chính là Quỷ Vực, cho nên, lúc đầu cái con quỷ quái lạc đàn kia bắt được Ách Ba Lan, quỷ quái ở đây bắt được người to con và nốt ruồi đen lớn, cũng không vội giết chết họ mà là giữ lại họ để dùng vào việc khác.

Sau đó, Ách Ba Lan sợ hãi hỏi:

“Lấy người sống làm gì?”

Nuôi quỷ.

Tại sao từ trong ra ngoài của những xác chết ở đây đều có hình dạng lỗ thủng kỳ quái, có thể chính là quỷ quái bắt người, lấy trứng Quỷ Vực gieo vào trong xương người, ăn tủy xương người để lớn lên, sau khi trưởng thành sẽ chui ra khỏi xương người và bay ra ngoài.

Mà từ biểu cảm thống khổ trên những xác chết kia, ta nhìn ra môi trường thích hợp dùng để nuôi dưỡng Quỷ Vực chắc chắn phải là người sống.

Mặt Ách Ba Lan lập tức trắng bệch:

“Khó trách...”

Khó trách, Đại Ba Lạt dù phải lấy mạng của mình rót vào đôi mắt kinh chú cũng phải giam cầm những con quỷ quái này - cũng có thể là ngại thần Carba nên hắn không dám giết chết quỷ quái, chỉ có thể dùng cách này để bảo vệ người sống.

Người to con và nốt ruồi đen vừa nghe bản thân mình cũng suýt chút nữa trở thành cái sàng, sắc mặt đều khó coi.

Mà lúc này, lão Từ ngẩng đầu nhìn ta, lẩm bẩm nói:

“Hỏng rồi...”

Ta cau mày hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Lão Từ chỉ vào hài cốt của quỷ quái, tay run rẩy:

“Thiếu một cái...”

Ta bất chợt nhớ tới – cái tên quỷ quái lọt lưới là tráng sĩ chặt tay lúc nãy đâu rồi?

…

Vì vậy ta cũng đến xem những con yêu quái đó, Trình Tinh Hà có chút không dám tin:

"Không đúng, nhiều yêu quái như vậy sao hắn có thể đếm hết?"

Nhìn tướng mạo có thể biết lão Từ là người nghe rộng biết nhiều, hắn nhất định sẽ không để xảy ra sai sót nào trong việc ghi nhớ sự việc, nhớ đường cũng như ghi nhớ số lượng.

Ách Ba Lan vội nói:

"Ca, chắc sẽ không có chuyện gì chứ, không phải chỉ có một con thôi sao? Hơn nữa, nó cũng đã tàn phế..."

Nhưng con yêu quái kia lại có thể tự bẻ gãy cổ tay của mình và thoát khỏi nguy hiểm đương nhiên không phải loại tầm thường.

Có thể ra tay tàn nhẫn như vậy, chúng ta không thể không đề phòng, nó nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Đáng tiếc mắt của ta vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nên không thể vận khí nhìn xa, vì vậy không thể biết được rốt cuộc nó đã chạy đi đâu.

Lúc này, ta đột nhiên nghe một tiếng “cạch” vang lên, quay đầu lại thì nhìn thấy dường như bức tượng ngồi Đại Ba Lạt đã động đậy.

Trình Tinh Hà cũng nhìn thấy, hắn dựng tóc gáy:

"CMN, xác chết sống lại sao?"

Không thể nào, cho dù đã chết, một thi thể có công đức như Đại Ba Lạt cũng sẽ không làm loạn, thậm chí còn có thể trấn áp tà ma giống như bồ tát lúc còn sống.

Ta đi về phía bức tượng Đại Ba Lạt, nhưng ngay khi ta bước đến trước mặt hắn thì bỗng có một thứ từ người hắn rơi xuống, vừa hay rơi trúng vào tay của ta.

Đó là một tấm bảng phía trên có khắc câu thần chú, ta cũng không biết nó dùng để làm gì.

Trình Tinh Hà bước sang:

"Đại Ba Lạt cảm tạ ngươi vì đã báo thù cho hắn nên đây là quà tạ ơn cho ngươi sao?"

Sau khi nhìn kỹ tấm bảng đó, ta nhận ra nó rất giống với "bùa hộ mệnh" trên người của lão Từ, chúng đều được làm từ răng của rồng!

Và ngay khi thứ này rơi xuống, cơ thể của Đại Ba Lạt cũng đột nhiên sụp xuống đất và biến thành một đống xương gãy.

Trình Tinh Hà giật mình nhưng ta hiểu rằng Đại Ba Lạt đã hoàn thành tâm nguyện của mình.

Thấy đám yêu quái ở đây đã được xử lý nên ngươi không còn nuối tiếc gì nữa đúng không?

Vừa nghĩ tới đây, đột nhiên có tiếng “vù vù” vang lên, không biết từ đâu loáng thoáng truyền đến tiếng vỗ cánh khiến chúng ta đều dựng tóc gáy...đây là âm thanh của quỷ sao!

Chương 859: Làn Sương Đen

Không lẽ con yêu quái bị chặt đứt cánh tay biến mất đó đã thả hồn ma ra để đến tiêu diệt chúng ta!

Thật đáng sợ, ta vội dẫn họ chạy về phía lối ra...vừa rồi chúng ta đã đánh một trận lớn với đám yêu quái, ta và gã đàn ông cường tráng đã hao tổn hơn phân nửa thể lực, tên có nốt ruồi đen cũng không thể gọi sấm sét được nữa, lúc này lại xuất hiện thêm hồn ma quỷ quái, mọi người chỉ có thể chờ chết.

Nếu phải lựa chọn giữa gió cát đen và đám yêu ma quỷ quái, ta thà bị gió cát đen cuốn đi!

Lão Từ loạng choạng chạy đến cửa trước tiên, dỏng tai lên nghe, bỗng nhiên mừng rỡ:

“Tốt quá rồi, gió cát đen đã lặng!”

Nói rồi, hắn nhấc cục đá chắn đường ra.

Một cơn gió mát từ bên ngoài thổi vào, bầu trời bên ngoài chạng vạng, gió mát thổi vào làm tỉnh táo cả người, lão Từ dắt bầy lạc đà ra ngoài, tên có nốt ruồi đen và gã đàn ông cường tráng theo sát phía sau, ta đứng thủ ở phía sau cùng và cầm theo tấm bảng lúc nãy, nghĩ bụng chẳng trách Đại Ba Lạt đã hoàn thành tâm nguyện...cái này giống như gậy tiếp sức vậy, hắn đã truyền lại tín vật và trách nhiệm cho ta!

Cùng với tiếng vỗ cánh còn có tiếng kêu chói tai và cấp bách...yêu quái duy nhất còn sót lại.

Mặc dù ta không hiểu nó đang nói cái quái gì nhưng từ giọng điệu ta có thể nhận ra nó hận chúng ta đến tận xương tủy, âm thanh ngập tràn nỗi căm phẫn và bi thương, những ai không biết còn tưởng rằng chắc nó là một vị anh hùng rơi vào đường cùng.

Tên có nốt ruồi đen và gã đàn ông cường tráng lùa bầy lạc đà đi lên, tên có nốt ruồi đen quay đầu lại lẩm bẩm:

"Ngươi phải canh chừng cẩn thận đấy...đừng để thứ đó làm nổ tung hậu môn của chúng ta đấy!"

Đi không lo đi còn ở đó nhiều lời.

Bầy lạc đà nhích từng chút một, tiếng vỗ cánh thì mỗi lúc một gần, ta không khỏi thót tim, mong sao những hồn ma kia bay chậm lại một chút để ta còn thoát ra ngoài, nhưng ai mà ngờ, vào lúc này, ta đột nhiên cảm thấy bị chặn lại phía sau, khi quay đầu lại, ta suýt nữa đã chửi tục...một con lạc đà của tên có nốt ruồi đen không biết có phải vì ăn quá nhiều hay không mà lúc đến thì không sao nhưng lúc rời đi thì lại đột nhiên chặn ngay phía lối ra!

Trình Tinh Hà và những người khác đã ra ngoài, nhìn con lạc đà đang chặn ở lối ra, ta giận dữ hỏi tên có nốt ruồi đen làm sao để giục con lạc đà đi?

Tên có nốt ruồi đen cũng ngây thơ không kém, hắn bảo ta tự xử lý vì hắn cũng không biết.

Khi quay người lại và nhìn thấy ta đang bị mắc lại ở bên trong, gã đàn ông cường tráng hít một hơi rồi lấy tay giật dây cương kéo con lạc đà ra ngoài.

Không biết con lạc đà bị mắc kẹt ở đâu mà càng kéo nó càng đau đớn và càng kẹt chặt vào đó hơn.

Lúc này, màn sương mù đen xông tới và phủ kín người ta.

Ta bỗng thót tim, nghĩ bụng chết vì nguyên nhân khác thì còn chút mặt mũi chứ chết vì lạc đà chặn đường ta làm sao có thể nói ra?

Ta bắt đầu suy nghĩ lung tung, dùng hết sức chém những hồn ma quỷ quái đó.

Nhưng những hồn ma quỷ quái này lại khác với những con yêu quái đó, chúng bay vừa nhanh vừa nhẹ nhàng, ta chém thế nào chúng cũng không chết.

Lúc này, ta đột nhiên cảm thấy từ phía tây có một lực lao đến và kéo ta đi.

Thật kỳ lạ, đây là loại cảm giác gì?

Có vẻ như đó là tấm bảng kỳ lạ của Đại Ba Lạt!

Người phía sau thúc giục bầy lạc đà, trước mắt vô cùng hỗn loạn, ra không được mà vào cũng chẳng xong, dù sao cũng đã cùng đường, ta đành đi dọc theo hướng tây.

Ta chạm vào bức tường ở phía tây và tìm thấy một khối đá giống như một cơ quan gì đấy.

Đã đến nước này, đằng nào cũng sẽ chết nên ta chỉ đành thử một lần. Ta vặn thứ đó, chỉ nghe “cạch” một tiếng, một dòng chất lỏng đen cháy trên đầu chảy xuống như thác đổ, mùi khét lẹt, cùng với đó còn có tiếng động phía trên đầu, ta nhìn lên, nó giống như tia lửa phát ra khi bánh mài chuyển động.

Mùi dầu lửa?

Cmn, nếu nó bén lửa thì chẳng phải sẽ nổ tung hết sao?

Ta dựng hết tóc gáy, Đại Ba Lạt này muốn hỏa táng ta hay gì?

Ta và con lạc đà người dính đầy dầu, không biết là nhờ tình cờ hay là nhờ dầu có tính bôi trơn, hay là vì hoảng sợ nên con lạc đà phát huy tiềm năng, chỉ mới nhích một cái nó đã được lôi ra ngoài.

Trình Tinh Hà nhân cơ hội này tóm lấy ta như bắt gà:

"Còn không mau ra đây!"

Ta phản ứng rất nhanh, bám vào cánh tay của hắn và lật người bay lên.

Đúng lúc này, trong động truyền đến một tiếng “bùm”, tất cả mọi thứ đều nổ tung, vô số cát vàng từ cửa động tràn vào nghe giống như bên trong đã sụp xuống.

Ta lấy lại hơi thở và nhìn vào lớp cát vàng bao phủ cửa động, sa mạc dường như ngay lập tức trở về dáng vẻ hiền hòa giống như cửa động và đám hồn ma quỷ quái đó chưa từng xuất hiện.

Chương 860: Quái Vật

Lão Từ quỳ xuống trước mặt vị trí đó và cầu xin thần Kerbal nguôi giận, tên có nốt ruồi đen và gã đàn ông cường tráng nghe vậy liền cười khẩy một tiếng giống như đang nghe một trò đùa.

Vừa rồi Trình Tinh Hà đã dùng hết sức lực nên bây giờ hắn nằm bẹp trên cát và thở hổn hển, thấy ta không sao Ách Ba Lan mới thở phào nhẹ nhóm, Bạch Hoắc Hương không màng đến cơ thể nhớp nháp của ta vội chạy đến ôm chặt lấy ta, òa khóc:

“Dọa ta sợ chết khiếp...ta tưởng ngươi…”

Ta muốn vỗ lưng nàng an ủi nhưng thấy tay mình bẩn thỉu nên đành thôi:

"Không phải ta đã an toàn rồi sao? Người tuổi rồng sống lâu lắm."

Nghe vậy, Bạch Hoắc Hương ngẩng đầu trừng mắt với ta:

"Ta không tin..."

Nói được nửa câu, nàng nhìn ta đau xót và không thể nói nốt nửa câu còn lại.

Lúc này, Trình Tinh Hà đột nhiên đá ta một cái:

"Thất Tinh, ngươi xem ngươi xem, đó là cái gì!"

Ta nhìn qua vai Bạch Hoắc Hương và nhìn về phía Trình Tinh Hà đang chỉ, ta bỗng sửng sốt.

Đó là một cồn cát rất cao, không, đó là một ngọn núi.

Bây giờ ta không thể nhìn xa, nhưng ta có thể nhìn ra bằng cách nhìn vào hình dạng.

Các cồn cát vây quanh tạo thành hình chiếc đai ngọc dài và quấn quanh nó, đây gọi là đai ngọc tích tụ tiền tài.

Trong ngọn núi này có thứ giá trị.

Lão Từ ngẩng đầu nhìn về phía động Kim Ngân, hắn hơi sững sờ, sau đó quay mặt nhìn về phía chúng ta và thở dài, nhìn động Kim Ngân với vẻ mặt như đó là lối vào địa ngục.

Gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen thì lại vô cùng phấn khích khi biết đó là động Kim Ngân:

"Cuối cùng cũng tìm được rồi!"

Chúng ta đi về hướng đó, bây giờ chúng ta đã có kinh nghiệm nên hành trình diễn ra thuận lợi hơn so với lúc ban đầu...chỉ cần tìm Kule là được.

Càng đến gần động Kim Ngân, màu cát sa mạc càng khác thường...màu của nó còn đậm hơn so với màu cát khi chúng ta bị đám quỷ cát trành chặn đường.

Chứng tỏ quỷ cát trành ở đây vừa nhiều vừa lợi hại.

Cuối cùng cũng đến cửa sơn động, lão Từ liếm đôi môi khô khốc và nhìn ta:

“Ta đã cảnh cáo trước với ngươi, nơi này…”

Ta biết, ở đây có quái vật có lưỡi sắc như dao.

Trình Tinh Hà cũng trở nên căng thẳng:

"Chúng ta có nên quấn tay và chân trước không?"

Ta xua tay bảo không cần...ta đã chuẩn bị sẵn sàng, ta có vũ khí bí mật.

Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương rất phấn khích khi nghe vậy, họ cũng muốn xem ta đã chuẩn bị những gì, kết quả bọn họ ai nấy đều sững sờ khi thấy những gì ta lấy ra.

…

Là bao cá khô đó.

Trình Tinh Hà nhìn bao cá khô rồi quay sang nhìn ta như nhìn một kẻ ngốc:

"Thất Tinh, mọi khi ngươi rất nghiêm túc, sao hôm nay ngươi lại khác thường như vậy? Kho báu đang ở bên trong, ngươi đang đùa cái gì vậy?"

Ách Ba Lan vẻ mặt khó hiểu, Bạch Hoắc Hương dường như tin ta mù quáng, nàng trừng mắt với Trình Tinh Hà:

"Ngươi thì biết gì? Lý Bắc Đẩu trước nay không bao giờ làm những việc vô ích...ngoại trừ việc kết nghĩa huynh đệ với ngươi."

Trình Tinh Hà tức giận khi nghe vậy:

"Chê bai người khác hay ho lắm sao? Ngươi đúng là kẻ si tình...Được, ta không thèm đôi co với ngươi nữa, ta không muốn bị đầu độc."

Nói rồi hắn giật lấy một ít cá khô và ăn trước, nói rằng dù chết cũng phải làm một con ma no.

Ta giật lại và đánh vào tay hắn:

“Cái này không phải để cho ngươi.”

Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm vào con cá khô:

"Vậy để cho ai?"

Ngay cả tên có nốt ruồi đen và gã đàn ông cường tráng cũng bắt đầu thấy tò mò.

Ta nhìn về phía bãi cát trước mặt, lão Từ nhìn theo hướng mắt của ta và nhìn về phía bãi cát đó, vội nói:

"Chính là chỗ này, chỗ này có ma cát..."

Nói rồi, sắc mặt hắn càng trở nên khó coi:

"Mới đầu đều là người đàng hoàng, sau này biến thành những bộ hài cốt và bị cuốn xuống trở thành quỷ cát trành!"

Trình Tinh Hà rất sợ chết, hắn không khỏi rùng mình.

Ta cũng đã nhìn ra...bay giờ ta không thể nhìn xa nên rất bất tiện, nhưng dựa vào hình dạng ta cũng có thể nhìn ra xung quanh có năm đồi cát lớn, mặc dù đồi cát không ngừng chuyển động và thay đổi nhưng nhìn chung vẫn có thể biết đây là vùng đất có năm con hổ bắt cừu.

Nơi này chắc chắn có tà khí nguy hiểm.

Lúc mua cá khô, ta còn đặc biệt hỏi người bán hàng đâu là loại cá tanh nhất.

Người bán hàng rất thành thật nói rằng đây là cá đối đặc sản của vùng Nguyệt Nha Hồ, nghe nói thức ăn chủ yếu của chúng là trứng cừu, chỉ có những gia vị mạnh mới có thể lấn át mùi tanh nồng, người bản địa không thích ăn loại cá này, nếu ta muốn mua hắn có thể bán rẻ cho ta.

Quả nhiên, sau khi mở túi ni lông ra, Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương đứng gần đó đồng loạt lấy tay bịt mũi, động tác đồng nhất như đang tập thể dục trên đài.

Ta chụp lấy túi cá khô rải lên bãi cát.

Quả nhiên, sau khi rải xuống, bãi cát đột nhiên bắt đầu sủi bọt như nước trong nồi đang sôi.

Đám người Bạch Hoắc Hương ai nấy đều sửng sốt.

Như vậy chưa là gì, lúc này, những con cá khô trên mặt cát bỗng biến mất giống như đã chìm vào sâu trong lòng cát.

Ách Ba Lan ngẩn người:

“Thật phi lý…”

Ngành này của chúng ta đến bây giờ khoa học vẫn không thể giải thích, ngươi nhắc đến khoa học làm gì chứ.

Chương 861: Nguyên Nhân

Ta hiểu ý của Ách Ba Lan, theo lý thuyết, cá khô có trọng lượng rất nhỏ nên không thể chìm xuống cát, nó giống như lông ngỗng không thể nổi trên sông Lưu Sa, chưa từng có ai tận mắt chứng kiến.

Những con cá khô này không phải chìm xuống mà là bị bắt xuống.

Từ chỗ những con cá khô bị lún xuống có thể thấy trên cát có những vết xước rất mỏng, là do vật gì đó dưới cát kéo xuống.

Là những con ma cát nhanh như chớp đó.

Ta tiếp tục rải những con cá khô nhỏ lên khắp vùng cát rộng lớn, và dường như tất cả đều biến mất.

Trình Tinh Hà đầu óc nhanh nhạy, lập tức biết chuyện gì xảy ra, đẩy vai ta:

“Đầu óc ngươi chứa gì vậy, một ý tưởng như vậy mà cũng có thể nghĩ ra?”

Ta dẫn họ đi đến những bãi cát mà những con cá khô vẫn chưa biến mất.

Những con cá khô ở đây vẫn chưa có ai bắt, nhất định đây là cấm địa của ma cát.

Lúc đầu lão Từ sợ hãi nên không dám đi, ta bước một bước, quả nhiên những con ma cát đó vẫn chưa xuất hiện.

Lão Từ đã bị thuyết phục, gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen đồng loạt lộ ra vẻ khâm phục, tên có nốt ruồi đen thấp giọng nói:

"Để những thứ này dò đường quả nhiên có ích!"

Bạch Hoắc Hương đầy vẻ tự mãn giống như được người khác khen ngợi, Ách Ba Lan vội hỏi:

"Ca, sao ngươi biết ma cát thích ăn cá khô?"

Đơn giản...vì cái lưỡi của ma cát.

Cái lưỡi đó có thể quẫm mất miếng thịt trong nháy mắt, lúc đó ta còn có thể nhìn xa nên có thể nhìn ra hơi thở của những con quái vật đó có màu xanh, có nghĩa chúng là ma đã thành tinh.

Nhất định chúng có nguyên thân.

Theo ta được biết, chỉ có một loài duy nhất có chiếc lưỡi sắc bén có thể cuộn thịt và đôi mắt màu xanh lá cây...đó là con mèo.

Ông già trước đây cũng từng nói với ta rằng mèo khác với những loài khác, chúng có khả năng ngoại cảm, hơn nữa môi trường sống gần gũi với con người nên chúng dễ được ăn những thứ giống với con người, vì vậy càng thích hợp thành tinh hơn so với những con vật khác, cổ nhân có câu mèo nuôi chín năm có thể thình tinh, người xưa nói rằng mèo chó nuôi mười năm nhất định thành tinh, mặc dù câu này có hơi phóng đại nhưng đạo lý đó thì vẫn còn đúng đến ngày nay.

Mặc dù ta không biết tại sao lại có nhiều mèo như vậy trong sa mạc, nhưng nguyên thân của những con ma cát đó nhất định là mèo.

Người xưa cũng có câu không có con mèo nào không ăn vụng.

Có hai cách để đối phó với tà khí nguy hiểm, một là tóm lấy điểm yếu, hai là làm theo ý nó.

Quả nhiên những nơi những con cá khô không bị tóm lấy là những nơi an toàn, chúng ta thuận lợi tiến vào động Kim Ngân mà không gặp phải con ma cát nào.

Lão Từ bước vào động Kim Ngân, giữ chặt tấm vải trên cánh tay, vẻ mặt phức tạp:

“Đã đến nhiều lần như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên được bước vào bên trong động, đại sư, ta phục rồi, ngươi quả nhiên là đại sư thực thụ!"

Vừa nói, hắn vừa giơ ngón tay cái lên với ta.

Ta xua tay bảo không có gì.

Gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen cũng làm theo, gã đàn ông cường tráng không nói gì, chỉ đăm chiêu nhìn ta, tên có nốt ruồi đen cố vớt vát mặt mũi cho mình, lẩm bẩm, không sai, chẳng qua là có chút thông minh.

Trình Tinh Hà nhếch miệng cười:

"Nhưng có người ngay cả chút thông minh cũng không có, chỉ có thể làm những kẻ ngốc to lớn."

Tên có nốt ruồi đen giận tím mặt, vừa muốn nói gì đó thì bị gã đàn ông cường tráng ngăn lại, hắn giận dữ gãi mông.

Cửa động rất hiểm trở, so với động Kim Ngân chứa đầy vàng bạc châu báu trong truyền thuyết, nó giống như một vườn hoa đào hơn, hẹp không thấy một kẽ hở nào, hơn nữa...ta nhìn kỹ cục đá ở cửa động, bỗng cau mày và nhìn sang Trình Tinh Hà:

"Ngươi nghe kỹ xem có nghe ra âm thanh gì không?"

Trình Tinh Hà tiến lên vài bước và nghe thử, mặt lập tức biến sắc:

"CMN...bên trong có người chết, rất nhiều người chết!"

Vậy thì đúng rồi, những tảng đá xung quanh cửa động này có hình dạng như những chiếc răng sắc nhọn, đây gọi là vùng đất nuốt người, nhất định là người chết, hơn nữa số lượng còn rất nhiều, vùng đất này rất hung hiểm, một khi bị nuốt xuống thì nhất định có ma quỷ.

Những người ở đây có những người chết đuối, bị hổ ăn, tự tử, họ đều cần phải tóm lấy người mới đến thế thân cho mình, những người chết này gọi chung là ma trành, một khi bị chúng tóm lấy thì nhất định sẽ bị kéo xuống làm vật thế thân.

Trình Tinh Hà cau mày:

"Không những nhiều mà còn rất hung ác...ít nhất cũng ngang trình với Hôi Linh quỷ và Hồng Lệ quỷ."

Ma trành giống như rượu để lâu, thời gian chết càng lâu thì năng lực càng mạnh, động Kim Ngân này đã nhiều năm không có ai vào, bây giờ đột nhiên có người sống xuất hiện, chúng để yên cho chúng ta mới là chuyện lạ.

Chương 862: Lạc Đà Xì Hơi

"Hơn nữa..."

Trình Tinh Hà cau mày:

"Bây giờ chúng đang nói về, CMN..."

Ta lo lắng, nín thở dỏng tai lên nghe.

Nó còn tệ hơn rất nhiều so với Nhị Lang nhãn mà ông trời ban cho Trình Tinh Hà, nhưng ta vẫn miễn cưỡng nghe được, những người chết đó dường như đang rất vui mừng.

"Hôm nay là một ngày tốt."

"Đúng vậy, đã đến lúc."

"Mọi người hãy xốc lại tinh thần, biết đâu may mắn sẽ đến với chúng ta."

CMN, ý gì đây, ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, lẽ nào chúng sớm đã biết chúng ta sẽ đến đây nên đã chuẩn bị kéo người xuống thay thế sao?

Cũng không có gì lạ...Những người chết ở đây phần lớn đều là những người trong ngành hoặc những tiền bối muốn đến tìm động Kim Ngân trong những năm qua nên đương nhiên họ đều biết xem quẻ.

Sau khi biết chuyện, lão Từ toàn thân run rẩy, vội nói nếu đã vậy, liệu có thể đợi thêm vài ngày không?

Gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen cười khẩy, nói rằng bọn họ chờ đợi ngày này đã lâu, nếu chúng ta không dám bước vào thì tránh đường cho họ.

Chúng ta cũng không thể đợi thêm nữa...đã vất vả một thời gian dài như vậy, nếu còn đợi thêm nữa thì sẽ không đến kịp buổi đấu giá, như vậy chẳng phải mọi thứ đều công cốc sao.

Chúng ta nhìn nhau, không nói nhiều, chúng ta trét bùn lên người và buộc miệng con lạc đà...không khác mấy với việc đốt dầu tê giác, méo mó có hơn không.

Lão Từ cũng rất căng thẳng, hắn muốn nói gì đó nhưng ta ra hiệu bây giờ không nên nói, xem tình hình thế nào rồi hẵng nói...nếu thật sự xảy ra chuyện, ngươi đã dẫn dường đến đây rồi, ngươi cứ việc theo đường đó mà chạy thoát.

Lão Từ biết ta không muốn liên lụy đến hắn nên hắn lấy tay ra hiệu bảo mình cũng có đạo đức nghề nghiệp, bảo ta cứ việc yên tâm.

Sau đó, ta gật đầu và bước dọc vào bên trong.

Bây giờ hai mắt đã tàn phế một nửa, không thể thấy được gì, chỉ có thể dỏng tai lên và nghe thật ỹ, những người này đang nói chuyện với nhau rất xôn xao giống như đang đón tết, họ đều đang nói về chủ đề hôm nay là một ngày đẹp.

Trong đó, ta phong thanh nghe được một câu “trên dây cỏ có buộc thông bảo”, đúng vậy chính là câu này.

Câu này có ý nghĩa gì?

Trình Tinh Hà nhìn về phía trước, dường như rất phấn khích, hắn vẫy tay ra hiệu phía trước an toàn, mọi người nhanh chóng bước đi.

Cũng may mắt không thấy, nhìn Trình Tinh Hà lăn lộn như múa tạp kỹ là biết hai bên con đường hẹp này có thứ gì đó duỗi tay đá chân.

Ta thấy một ngã ba ở con đường phía trước, nó dường như rộng mở hơn nhiều và thậm chí còn sáng sủa, tất cả chúng ta đều vui mừng, ta thì lại thấy thót tim vì lo lắng, chỉ còn cách một chút nữa thôi, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên "phịch" một tiếng, đoàn lạc đà đột nhiên phát ra một tràng âm thanh rất lớn.

Ta bỗng sững sờ...tiếng gì vậy, lạc đà xì hơi!

CMN, chỉ nhớ buộc miệng lạc đà, ai mà ngờ còn phải buộc hậu môn của nó lại nữa chứ?

Lòng ta chũng xuống, sắc mặt lão Từ cũng thay đổi, Trình Tinh Hà toàn thân cứng đờ, ta dỏng tai lắng nghe, lúc này mọi thứ bỗng yên ắng lạ thường, một lúc sau mới có một âm thanh vui vẻ vang lên:

"Đến rồi!"

CMN, bị phát hiện rồi...

…

Không khí xung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo giống như có rất nhiều tà khí đang chuyển động rất nhanh về phía chúng ta.

Ta lập tức rút thất tinh long tuyền ra và chém về phía sau, tà khí nổ tung khiến những âm thanh ồn ào huyên náo đó bỗng im lặng, Trình Tinh Hà gông cổ lên hét mọi người mau chạy thoát, đoàn người hoảng loạn chạy vào bên trong, nhưng ngặt nỗi phía sau còn có bầy lạc đà nên tốc độ không thể nào nhanh hơn, ta đứng cuối cùng, chỉ cảm thấy áo quần trên người bỗng chặt cứng giống như bị thứ gì đó tóm lấy.

Nhưng lúc đó, lực đang kéo lấy ta bỗng nhiên biến mất, ta mơ hồ nghe thấy một câu nói:

“Trở lại rồi…”

Trở lại?

Ta quay đầu lại nhưng lại không thấy gì, may mà Trình Tinh Hà nhanh chân nhanh tay kéo bầy lạc đà vào trong:

“Ở đây an toàn rồi!”

Ta không dám ở lại lâu liền chạy theo vào trong.

Quả nhiên, sau khi đi vào ngã ba, cảm giác ớn lạnh lập tức biến mất, ta thở phào nhẹ nhõm, bình thường trông Trình Tinh Hà lang băm thế thôi chứ vào lúc quan trọng hắn cũng rất đáng tin.

Lâu lâu hắn mới ra mặt một lần nên bây giờ tỏ ra vô cùng đắc ý, hắn không ngừng huênh hoang.

Ta hỏi hắn sao hắn biết ở đây an toàn?

Thì ra hắn có đôi mắt nhanh nhạy, hắn sớm đã nhận ra đám người chết đó thà mắc kẹt lại với nhau chứ không chịu tiến lại gần đây, vì vậy hắn biết đây nhất định có chứa thứ cấm kỵ của đám người chết, đây là thứ ta đã dạy hắn...cần phải nắm bắt điểm yếu của tà ma.

Ta ngẩn người một lúc:

"Vậy tại sao người chết lại sợ nơi này?"

Trình Tinh Hà sững sờ, hắn hiểu ý ta muốn nói là gì...nếu ngay cả người chết cũng không muốn đến gần nơi này thì có nghĩa ở đây có những thứ mà ngay cả người chết cũng sợ hãi.

Chương 863: Bì Tráo Ly

Chúng ta cùng quay đầu lại và bỗng nín thở vài giây.

Nơi đó rực rỡ và lấp lánh, chất đầy núi vàng và núi bạc.

Đây là một cảnh tượng vô cùng chấn động, trước đây chúng ta đã từng nhìn thấy những bảo vật quý hiếm trong cục Chu Tước nhưng so với ở đây, chúng lại chẳng là gì cả...nó giống như việc so sánh một tiểu nha đầu ở đầu đường xó chợ với một nương nương từ trong cung vậy.

Kích thước một đống vàng nhỏ nhất cũng phải bằng quả dưa hấu.

Những thứ này rất đúng với luồng khí Kim Ngân mà ta nhìn thấy từ đầu...có thể gọi là vô cùng tráng lệ.

Lão Từ há hốc miệng, từng bước đi về phía trước, hắn giữ chặt cánh tay của mình:

"Đây...Đây là..."

Trình Tinh Hà thì khỏi phải nói nữa, hắn nhảy cẫng lên sau đó quay đầu cười nói với ta:

"Hai mươi lăm triệu...Từng này cũng phải đáng giá hai mươi lăm triệu!"

Ách Ba Lan kinh ngạc đi vào và chạm vào đống vàng bạc, Bạch Hoắc Hương cũng mừng rỡ lấy ra tấm bùa hộ mệnh, nàng muốn tỳ hưu Bạch Ngọc cũng được hưởng chung niềm vui này.

Nhưng không ngờ, nó cũng giống như A Mãn, nàng ấn vào tấm bùa hộ mệnh nhưng tỳ hưu Bạch Ngọc lại không chịu xuất hiện.

Thật kỳ lạ, chuyện gì đang xảy ra vậy? Bùa hộ mệnh không hiệu nghiệm nữa sao?

Tên có nốt ruồi đen cười khẩy:

"Ngay cả đạo lý này mà cũng không biết...nơi này có những thứ đó, những vật có mang tiên khí nhất định sẽ không vào được."

Thứ đó...ta hỏi hắn thứ đó là thứ gì? Nhưng vì thấy ta vừa rồi đã nhận được nhiều sự chú ý và tán dương của mọi người nên hắn rất không vừa mắt với ta, hắn chỉ nói qua loa rồi đi chậm rãi đi vào trong, như đang muốn tìm gì đó.

Gã đàn ông cường tráng theo sát phía sau.

Chỗ này khắp nơi đều là vàng bạc, chỉ cần cúi đầu là có thể nhặt được, quả nhiên thứ họ tìm không phải là vàng bạc.

Không chỉ có hai người họ, lão Từ lúc này cũng đã tỉnh táo hơn, hắn lạy cửa động từ góc này đến góc khác, cảm tạ thần Kerbal đã ban thưởng, hắn giống như đang tìm thứ gì đó, mục tiêu quả nhiên cũng không phải vàng bạc.

Chỉ có duy nhất Trình Tinh Hà có biểu hiện khá bình thường, hắn sờ soạng chỗ này chỗ kia giống như đang say rượu, miệng không ngừng nói phát tài rồi phát tài rồi, lúc thì xem đống vàng bạc bên này, hắn thấy cũng khá lớn, nhưng rồi lại chạy sang nhìn đống bên kia, cho rằng màu sắc khá đẹp, do dự một lúc lâu, hắn sợ bản thân không vớ được món hời nhất, trông hắn chẳng khác gì lúc lựa táo đặc biệt trong siêu thị.

Ta nhìn xem phong thủy ở đây, những viên đá xung quanh cửa động này đều được nâng lên và hướng về nhau, đây là hình dạng “bì tráo ly”.

Ngày xưa, người ta gọi người keo kiệt là “bì tráo ly”, ý nói loại người bủn xỉn, không chịu chi ra thứ gì, chỉ mong có vào chứ không có ra hòng tích góp, giữ gìn của cải.

Điều đó chứng tỏ không dễ để lấy đi thứ gì từ nơi này.

Thật kỳ lạ, chúng ta cũng đã tới đây, sau khi chất đầy vàng bạc, chỉ cần quay đầu rời đi là được, có gì khó đâu chứ? Lẽ nào một lát nữa bầy lạc đà sẽ tiếp tục đánh rắm và chúng ta sẽ tiếp tục bị đám ma quỷ kia tóm lấy?

Ta bắt đầu thấy kỳ lạ, những con ma kia hoàn toàn có thể đuổi theo vào đây nếu muốn bắt chúng ta đến thế thân, nơi này ngoại trừ vàng bạc ra thì không còn gì khác, vì sao chúng lại không dám vào?

Trình Tinh Hà lấy những thỏi vàng bạc mà mình yêu thích chất thành một đống:

"Thật tốt quá, trước kia một miếng vàng hình đầu chó đã có giá 1,3 triệu đô la Mỹ, chúng ta có nhiều như vậy, không những kiếm được 25 triệu, nửa đời sau của chúng ta cũng không cần phải lo lắng cơm áo gạo tiền nữa! Hơn nữa, chuyến này đến đây chúng ta cũng đã nhớ đường, lần sau nếu muốn đến nữa thì cũng không cần phải mất quá nhiều thời gian…”

Nói rồi hắn hôn lấy hôn để đống vàng bạc.

Ta bảo hắn cứ thong thả, lấy đủ dùng là được rồi, nếu lấy quá nhiều và vượt quá phần công đức mà bản thân có thể đảm đương, tham lam quá mức thì ngược lại sẽ tự chuốc họa vào thân.

Trình Tinh Hà không đếm xỉa đến lời ta nói, hắn khăng khăng rằng nếu những thứ này xuất hiện trước mắt chúng ta thì có nghĩa đây là món quà mà ông trời đã ban tặng, nếu không lấy thì sẽ phụ tấm lòng của ông trời, hắn còn hỏi ta đã từng nghe câu chuyện một nửa viên gạch vàng hay chưa.

Đây là một câu chuyện nổi tiếng trong nghề, kể rằng có một ông lão hàng ngày đều dốc lòng cúng bái ông thổ địa, cho dù bản thân chịu đói cũng sẽ dành dụm làm lễ cúng thổ địa, hương khói nghi ngút không dứt, mỗi ngày đều cầu nguyện, dù đã vào đông, hắn vẫn đi đôi dép rơm hở đế để lòng bàn chân dính đầy tuyết.

Cùng dâng hương cúng bái với hắn còn có một gia đình giàu có, họ không cần phải bận tâm cái ăn cái mặc, thứ khoác lên người toàn là áo gấm lụa là, khi so sánh hai người họ với nhau, ông già ấy trông càng đáng thương hơn.

Chương 864: Thần Nữ

Thổ địa bà bà nhìn thấy thế nên mới động lòng trắc ẩn bảo ông thổ địa cho ông lão đó được phát tài, nếu không chẳng phải sẽ làm phụ lòng tín đồ sao?

Ông thổ địa lắc đầu nói rằng ông lão đó không có mệnh phát tài, cho dù có cho hắn thì hắn cũng không cần đến.

Thổ địa bà bà tính tình lương thiện nhất quyết bảo ông thổ địa hiển linh.

Ông thổ địa không còn cách nào khác nên chỉ đành tiện tay biến ra một nửa viên gạch vàng dưới chân ông lão.

Không ngờ khi ông lão đứng dậy thì vấp phải nửa viên gạch vàng và ngã sòng soài xuống đất, hắn tức giận ném viên gạch vàng ra ngoài thì nó lại đập trúng người của gia đình giàu có trước mặt, nhìn thấy của từ trên trời rơi xuống, người của gia đình giàu có vui mừng khôn xiết, không ngừng khấu đầu cảm tạ ông thổ địa, cảm tạ thổ địa hiển linh.

Câu chuyện này muốn nhắn nhủ đến mọi người rằng mọi sự trên đời này đều có số mệnh. Cái gì đã định sẵn sẽ thuộc về ngươi thì chắc chắn sẽ là của ngươi, nhưng nếu không phải của ngươi thì cho dù thứ đó đã đến tận tay ngươi cũng sẽ không thể nào giữ được.

Ta đang định nói chuyện, nhưng khi quay đầu thì lại đột nhiên cảm thấy có gì đó khác thường, lập tức phản ứng:

“Lạc đà đâu?”

Khi ta hét lên, Trình Tinh Hà cũng quay đầu lại, hắn sững sờ một lát:

"Vừa rồi vẫn còn ở đây..."

Ta cũng biết vậy, nhưng mới chớp mắt bầy lạc đà đã đi đâu mất rồi?

Ở đây chẳng có thứ gì hấp dẫn được bầy lạc đà, sao chúng có thể đi lung tung được chứ?

Lão Từ chợt nhận ra gì đó, hắn đột nhiên quỳ xuống rồi hướng về phía cửa hang nói rằng thần Kerbal đã nổi giận, những thứ ở đây thuộc về thần Kerbal, tuyệt đối không thể lấy đi, việc ngài lấy đi bầy lạc đà chỉ là một lời cảnh cáo nhẹ nhàng với chúng ta, nếu chúng ta làm trái ý của thần Kerbal, lát nữa chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

Trình Tinh Hà ném vàng trong tay đi, chửi rủa thần cái con khỉ, thần gì đâu mà keo kiệt, vàng còn chưa lấy mà đã muốn trừng phạt chúng ta rồi, bây giờ không còn lạc đà, đống vàng này vận chuyển thế nào đây?"

Bây giờ còn nói gì đến việc vận chuyển vàng, không có lạc đà, chúng ta làm sao ra khỏi sa mạc.

Gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen nhìn nhau, họ bỗng trở nên phấn khích.

Lẽ nào thứ họ tìm kiếm chính là thứ lén đánh cắp bầy lạc đà?

Bây giờ thật sự rất bất tiện khi không có vọng khí, ta suy nghĩ không biết rốt cuộc ở đây có chứa thứ gì, bây giờ mọi người không thể tách nhau ra, vừa định bảo mọi người tập hợp lại một chỗ, không ai được đi riêng rẽ, kết quả vừa mới quay đầu lại thì đã không thấy Bạch Hoắc Hương, Ách Ba Lan và tên có nốt ruồi đen đâu.

Ta bỗng thót tim, lão Từ quay đầu lại, mặt hắn cũng tái nhợt, giữ chặt cánh tay của mình, lẩm bẩm nói:

"Thần Kerbal thật sự đã hiển linh...đây là một thần nữ..."

Thần nữ là cái quái gì?

Lão Từ nói với ta rằng bên cạnh thần Kerbal có hai người hầu hạ, một người là người khiêng kiệu Thác Vân Tề, người kia là thần nữ vẩy quạt, Thác Vân Tề có thể dẫn dắt linh hồn người sống, còn thần nữ kia sẽ dẫn đi những thứ mà thần Kerbal muốn, bất kể ngươi để thứ đó ở đâu.

Có người khiêng kiệu và vẩy quạt, đây rõ ràng chẳng phải là một địa chủ giàu có sao?

Hơn nữa, yêu ma kia cũng không phải thứ tốt lành gì, thần nữ, lại là chuyện gì nữa đây?

Bất kể đó là gì thì bây giờ phải tìm ra họ trước, đám người chúng ta cùng vào trong tìm kiếm, nhưng ngay cả bầy lạc đà to lớn thế kia cũng chẳng thấy tăm tích đâu huống chi là con người nhỏ bé, mọi thứ cứ như bay hơi vào không khí.

Không lẽ Ách Ba Lan lại bị đám yêu ma kia bắt đi, một chiêu cũ rích dùng hai lần?

Nhưng đám yêu ma kia lẽ ra phải bị tiêu diệt hết rồi chứ ...

Lão Từ thấp giọng nói:

"Hay là họ đã bị thần nữ dắt đi và không thể quay lại được nữa."

Sao có thể như vậy? Ta đang lo lắng thì đột nhiên nghe thấy tiếng cười như tiếng chuông bạc.

Bạch Hoắc Hương? Không, không thể nào, nàng không thể tạo ra âm thanh đó.

Vậy...ngoài Bạch Hoắc Hương, ở đây còn có một nữ nhân khác?

Là ai?

Nhưng vào lúc này, trời đất bỗng nhiên đảo lộn, ta chợt nhận ra chúng ta đã bị thứ gì đó bắt lấy và treo ngược lên.

Một người phụ nữ xinh đẹp đột nhiên xuất hiện trước mặt chúng ta và mỉm cười.

Ta chợt thấy tê sau gáy...thật sự có thần nữ sao?

Trình Tinh Hà cũng ngẩn người ra:

"Thất Tinh…đây là..."

Mặc dù có khuôn mặt xinh đẹp nhưng trên người nàng lại không có nhân khí.

Đây chắc chắn không phải con người.

Người phụ nữ đưa tay lên chạm vào mặt ta rồi mỉm cười giống như đang nhìn một miếng mồi béo bở.

Phía sau nàng cũng có mấy người khác đang bị quấn chặt, là Bạch Hoắc Hương và tên có nốt ruồi đen, tuy nhiên họ đã bất tỉnh.

Lão Từ ngẩn người:

"Thần nữ..."

Yêu nữ thì có.

Chương 865: Thương Hoa Tiếc Ngọc

Gã đàn ông cường tráng cười khẩy, dùng hết sức lực trên eo vung về phía "thần nữ", cả người hắn bỗng sáng lên, quả nhiên bàn tay trừ tà của hắn đã dùng lực, và rồi đống dây tơ quấn chặt lấy chúng ta đứt ra, hắn xông tới tóm lấy người phụ nữ đó.

CMN, gã đàn ông cường tráng thật đáng tin cậy, ta thật muốn gửi ngàn lời cảm tạ đến hắn.

Nhưng có gì đó không đúng, người phụ nữ đó không hề né tránh, nàng chỉ mỉm cười nhìn gã đàn ông cường tráng.

Sao nàng lại không sợ?

Vào lúc này, gã đàn ông cường tráng chìa tay ra trước mặt nữ nhân đó, khi sắp chạm đến chóp mũi của nàng thì nó đột nhiên cứng đờ.

Trình Tinh Hà đột nhiên thấy lo lắng:

"Sao vậy, thương hoa tiếc ngọc sao ..."

Không phải là thương hoa tiếc ngọc ...

Ta cũng cảm nhận được toàn bộ cơ thể của mình đang dần tê liệt!

Sợi dây tơ đó có vấn đề.

Dây tơ...nữ nhân này, đừng nói là nhện độc biến thành đó chứ?

…

Cảm giác này giống như đang say, đầu óc choáng váng, cơ thể nhanh chóng mất hết sức lực, Trình Tinh Hà bắt đầu nói năng mơ hồ, hắn lẩm bẩm, tiêu đời rồi, lần này xem ra sẽ trở thành món ăn xế của thần Kerbal mất rồi...

Thứ mà đám ma quỷ đó sợ thì ra là thần nữ này...

Vào lúc sắp mất đi ý thức, ta đột nhiên cảm thấy cơ thể mình giống như bị thứ gì đó đâm vào, và rồi ta chợt bừng tỉnh.

Thật kỳ lạ, thứ gì vậy?

Ta mở mắt ra, đột nhiên nhận ra...dường như đó là vị trí của chiếc răng rồng đó.

Đại Ba Lạt?

Ta nheo mắt liếc nhìn, chỉ nhìn thấy "thần nữ" kia đang nhìn chằm chằm vào cánh tay của lão Từ.

Nàng dường như cũng rất tò mò về cánh tay của lão Từ.

Lão Từ lúc này đã hôn mê bất tỉnh, không chỉ có lão Từ, ta liếc nhìn xung quanh, mọi người xunh quanh ai nấy đều đã bất tỉnh, gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen thường ngày tỏ ra thần bí bây giờ cũng nằm yên bất động.

Xem ra bây giờ chỉ còn lại một mình ta, ta không khỏi than thở, bây giờ ta không thể động đậy, tỉnh lại cũng chẳng có ích gì, cùng lắm là bị làm thịt khi mình còn tỉnh mà thôi.

Nhưng vào lúc này, ta chợt thấy dường như bên trong động có một cái hố nhỏ.

Đó là vị trí của quẻ khôn, nếu ở vị trí đó xảy ra chuyện gì không hay thì những người phụ nữ sống ở đây nhất định sẽ gặp tai họa.

Không chỉ phụ nữ mà ngay cả toàn bộ các loại thuộc giống cái cũng nằm trong danh sách đó.

Ta nhớ mấy năm trước, có một ông chủ nuôi heo lớn ở phố Tây đến bàn chuyện với ông cậu ba, nói rằng gia đình họ không biết đã phạm phải tội lỗi tày đình gì mà vợ của hắn đã mắc bệnh phụ khoa cấp tính, hắn bận rộn chăm sóc vợ, kết quả bầy heo trong nhà cũng hùa theo mắc bệnh, hắn thấy kỳ lạ nên mới tìm ông cậu ba đến xem.

Nhà họ có thịt khô để ăn nên ta cũng đi theo, ông già nhìn quanh nhà họ một lượt rồi hỏi có phải những con heo mắc bệnh đều là heo nái không?

Người nuôi heo ban đầu không hiểu chuyện gì xảy ra, hắn đến xem những con heo mắc bệnh rồi liên tục vỗ đùi, nói rằng ông già thật thần thông quảng đại, quả nhiên toàn là heo nái.

Ông già nói vậy thì đúng rồi, ngươi xem ở đây...ở vị trí đó có một cột điện cao thế, phía dưới đều là nước tiểu chó, đây là một loại nấm, nếu xuất hiện loại nấm này tức chứng tỏ chó thường xuyên đến đây đi tè.

Người nuôi heo khó hiểu, nói rằng chuyện này có liên quan gì đến chuyện trong nhà?

Ông già nói rằng nó có liên quan rất lớn, ngươi thử nghĩ mà xem, có phải sau khi dựng cái này lên thì trong nhà xảy ra chuyện?

Người nuôi heo hỏi điều này có ý nghĩa gì?

Ông già nói rằng đây gọi là sát mẫu trụ, đây là vị trí của quẻ khôn, một khi bị vật nhọn cắm vào và vật bẩn thỉu sinh sôi nảy nở, nữ chủ nhân trong nhà thậm chí tất cả các loài giống cái đều sẽ gặp chuyện, vợ chồng nhà ngươi vẫn may có chút công đức, nếu không khi gia đình xảy ra chuyện này, nữ nhân trong nhà, heo nái trong nhà thậm chí là gà mái cũng sẽ phải chết.

Vừa nói thì bỗng có một con chim én rơi từ trên xà xuống, cũng là một con chim mái.

Điều này khiến người nuôi heo sợ chết khiếp, hắn nhanh chóng cho dỡ bỏ cột điện cao thế, một thời gian sau gia đình liền trở lại bình thường, mỗi dịp Tết đến hắn còn tặng ông già thịt heo hun khói và lòng heo.

Bây giờ vị trí này cũng ứng với quẻ khôn, nếu ta có thể tác động đến vị trí đó thì chắc chắn sẽ có gì đó xảy ra!

Nếu yêu nữ này xảy ra chuyện, cho dù chỉ là tạm thời bị lấn át vận khí thì chúng ta cũng sẽ được cứu.

Đáng tiếc bây giờ ta lại bị trói chặt khắp người, cho dù có muốn đi tè thì cũng không thể kéo khóa quần.

Vừa nghĩ, ta đột nhiên có cảm giác dường như sợi tơ trên người đã được nới lỏng ra rất nhiều.

Không lẽ Đại Ba Lạt đang bí mật giúp ta?

Chương 866: Giả Chết

Ta đánh thử xem sao, quả nhiên cảm thấy cánh tay có thể cử động, ta vui mừng rút thất tinh long tuyền ra, nhưng hành động của ta đã thu hút sự chú ý của nữ nhân đó, nàng quay đầu lại nhìn chằm chằm về hướng của ta.

Cmn, vừa rồi ta đã nhìn thấy tốc độ của nữ nhân này, một khi nàng tung sợi tơ độc ra, ta chưa chắc đã là đối thủ của nàng, hơn nữa nàng đang nắm giữ rất nhiều con tin, chuyện này xem ra ta phải dùng đến trí khôn.

Vì vậy ta lập tức giả chết.

Thấy ta không có động tĩnh gì, nữ nhân đó quay mặt đi, tiếp tục nghiền ngẫm tấm vải trên cánh tay lão Từ, nàng thậm chí còn chìa tay ra muốn tháo tấm vải đó ra.

Nhân cơ hội này, ta lén rút thất tinh long tuyền ra và đâm vào vị trí quẻ khôn.

Thất tinh long tuyền sắc bén, chém sắt như chém bùn chứ đừng nói là đất, không một tiếng động nào phát ra, ta đã cắm nó xuống đất.

Chỉ cần thêm một thứ bẩn thỉu nữa thôi...nước tiểu của con nít cuối cùng cũng có dịp dùng đến.

Nhưng ta chỉ mới nhúc nhích một chút, sợ dây tơ đó đã lắc qua lắc lại, thật sự rất khó để nhắm chuẩn vị trí, nếu sợi tơ thấp xuống một chút thì hay rồi.

Vì vậy ta không ngừng giãy giụa muốn kéo dài sợi tơ ra, không ngờ vì dùng lực quá lớn nên cả người đã tuột khỏi sợi tơ và ngã phịch xuống đất.

Ta vội quay người lại và đi tè vào vị trí quẻ khôn đó, ta bỗng có chút xót xa khi nhìn thấy thất tinh long tuyền cũng phải chịu nỗi ấm ức này.

Và rồi yêu nữ đó lập tức xông tới, ta bỗng dựng tóc gáy, loại hình phong thủy này không giống hạ độc, nó phải chờ một lúc mới có tác dụng, bất kể thế nào ta cũng phải kéo dài thời gian, ta còn chưa kịp nghĩ xong thì nữ yêu đó đã xông tới, ta nghĩ bụng lần này coi như tiêu đời thì không ngờ nữ yêu đó đột nhiên bị văng ra xa khi chạm vào người ta.

Tình huống gì đây...nàng sợ thứ trên người ta sao!

Răng rồng?

Không...là thước Huyền Tố!

Thước Huyền Tố cũng được làm từ răng rồng!

Ta lập tức rút thước Huyền Tố ra và cắt về phía nàng, nàng lật người lại và nâng tay lên, ta nghe thấy một sợi tơ từ sau gáy dội về phía mình, liền lập tức đưa tay chặn lại, sợi tơ rơi xuống đất và mắc vào tay ta, nàng nhân cơ hội này lật người lại và tiếp tục xông về phía ta.

Ta xoay người tránh đi nhưng thứ này quả thật rất nhanh, nó giống như một tấm chăn bao trùm lấy ta, ta đưa tay lên thì đột nhiên cảm thấy một hơi ấm truyền đến tay.

Biểu cảm của yêu nữ bỗng cứng đờ...thước Huyền Tố đã đâm xuyên vào bụng nàng.

Cmn, sát mẫu trụ thật hữu ích.

Ta vội đẩy nàng ra, thi thể xinh đẹp đó dần dần khô héo...con người khi chết sẽ không mục rữa nhanh như vậy, đáng tiếc bây giờ ta không thể dùng vọng khí nên cũng không biết rốt cuộc nàng có phải do nhện độc biến thành hay không.

Vừa nghĩ ta vừa cứu đám người Bạch Hoắc Hương ra, chúng ta cũng đã tìm thấy lạc đà, vì vậy vội ra ngoài...ai mà biết yêu nữ đó còn có đồng minh hay không.

Gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen đứng yên tại chỗ, là không thể rời đi hay là còn muốn tìm gì đó, quả nhiên những kẻ không biết quay đầu là bờ thì có nói bao nhiêu cũng vô dụng.

Người ta tài giỏi dũng cảm, không cần chúng ta phải lo lắng, ta nhanh chóng tập hợp mọi người lại, lão Từ sau khi tỉnh lại thì giữ chặt tấm vải trên tay, dường như hắn đang do dự.

Hắn đang suy tính gì đó.

Trình Tinh Hà lo lắng, hỏi lão Từ rốt cuộc đang mưu tính điều gì?

Lão Từ thở hổn hển, đột nhiên nói rằng nếu đã đến đây thì hắn muốn giải quyết một việc...chuyện này ngay từ lúc ban đầu đã buộc phải kết thúc ở đây.

Ta nhìn vào tấm vải và hỏi hắn đó là chuyện gì?

Lúc này lão Từ mới nói:

"Trước đây ta không tin vào thần Kerbal, mãi cho đến sau này thần Kerbal đã để lại cho ta một thứ."

Nói rồi hắn buông tay ra.

Ta đột nhiên phát hiện dưới tấm vải có thứ gì đó đang nhấp nhô...giống như trên cánh tay hắn có thứ gì đó còn sống!

Đây rốt cuộc là thứ gì vậy?

Gã đàn ông cường tráng và tên có nốt ruồi đen sớm đã biết thứ trên cánh tay của lão Từ là gì, gã đàn ông cường tráng hua tay nói:

"Ngươi trở về đi, lần này thứ gọi là thần Kerbal đã biến mất, ngươi không cần phải khổ tâm vì thứ đó nữa."

Trình Tinh Hà sững sờ một lúc:

"Thần Kerbal đã biến mất? Ý gì đây?"

Ý của hắn là lần này bọn họ đến đây chính là vì thần Kerbal.

Ngay cả ý nghĩ về “thần” cũng có thể nghĩ tới, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Trình Tinh Hà nhăn nhó:

"Không phải chứ, thật sự có chuyện như vậy sao?"

Gã đàn ông cường tráng trầm giọng nói:

"Thứ đó mười năm mới xuất hiện một lần, chúng ta chờ đợi lâu như vậy cũng chính là vì muốn đợi thứ đó."

Bạch Hoắc Hương lập tức nhìn ta:

"Vậy chúng ta..."

Thứ đó có thể giết chết rồng, nếu nó thực sự tồn tại, ta đương nhiên rất có hứng thú, nhưng bây giờ ta không có tư cách để hứng thú...mạng sống của tất cả chúng ta đang mắc lại ở đây, chuyến đi mạo hiểm lần này của chúng ta đã kết thúc, không thể tò mò thêm nữa.

Chương 867: Mắt

Vì vậy, ta đáp:

"Không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta mau đi thôi."

Trình Tinh Hà rất sợ chết, hắn rất mong đợi câu nói này, Ách Ba Lan thì lại có chút thất vọng, nhưng cũng chỉ có thể dắt lạc đà đi theo ta:

"Ca, ngươi thật sự không muốn xem sao? Dù sao cũng đã đến đây."

Nhiều lời, còn điều gì quan trọng hơn mạng sống sao.

Kết quả khi ta vừa quay người đi, tên có nốt ruồi đen nói:

"Chỉ e là đã muộn mất rồi...các ngươi cũng không thể rời đi."

Ý gì đây?

Ta vừa định hỏi thì đột nhiên nghe thấy một âm thanh rất lạ...dường như có thứ gì đó từ từ chui ra khỏi đất.

E rằng thứ này thật sự rất lớn.

…

Trong nháy mắt này, lạc đà đồng loạt quỳ xuống.

Trình Tinh Hà thấy mà sửng sốt:

“Mọe kiếp, đám lạc đà này của đều tin vào thần Carba ư?”

Tin cái quái gì - là sợ hãi.

Giống như trước đó thấy quỷ cát trành và gió cát đen, đám lạc đà này đều không dám động đậy.

Lạc đà không dám động đậy, bọn ta đương nhiên cũng không đi được, Ách Ba Lan vội tới túm dây cương của lạc đà, nhưng dù sức lực của hắn có lớn đến đâu đi chăng nữa cũng không kéo nổi nhiều lạc đà như thế, chỉ có thể bất lực nhìn ta.

Ta thì nhìn về phía người to con và nốt ruồi đen lớn.

Trên tay người to con loáng thoáng hiện lên ánh sáng mà mắt thường cũng có thể thấy, là hắn muốn sử dụng tay trừ tà, mà dưới ta nốt ruồi đen lớn cũng chuẩn bị ra phù triện, hiển nhiên cũng đang định tìm cơ hội dẫn lôi.

Đúng lúc này, trước mặt mơ hồ xuất hiện rất nhiều ánh sáng hồng.

Giống như có vô số đèn lồng lơ lửng một cách vô căn cứ.

Đúng là một trận chiến lớn.

Không đúng...Chờ bọn ta nhìn rõ thì lập tức choáng váng - đây không phải đèn lồng mà là mắt!

Cái quái gì thế, sao có nhiều mắt vậy?

Đúng rồi, thần Carba trong truyền thuyết có ba đầu sáu tay!

Dưới lòng bàn chân cũng rung động một trận không khác gì động đất, bọn ta lập tức thấy trên mặt đất nổi lên một vật màu đen.

Vật này lớn như một cái cánh cửa hai tầng, có rất nhiều chân.

Đây chính là thần Carba sao?

Người to con và nốt ruồi đen lớn lập tức đi lên nghênh đón vật kia.

Đây là một con nhện rất lớn.

Chưa có người nào thấy qua, trên đời này lại có một con nhện lớn như thế.

Ta hít một hơi, quay đầu lại nhìn về phía Bạch Hoắc Hương đang ngây người:

“Cho ta mượn kim, càng to càng tốt.”

Bạch Hoắc Hương lấy lại tinh thần, nàng thấy khó hiểu nên hỏi lại:

“Ngươi muốn kim làm gì?”

Hỏi thì hỏi như thế nhưng nàng vẫn lấy kim ra.

Cây kim đó giống như một cái trâm cài nhỏ, ta cầm lấy nó và đâm nó vào con lạc đà dẫn đầu.

Ngày thường ta đối xử với chúng nó cũng không tệ, nó vừa thấy ta còn tưởng là ta lại đây cho ăn cỏ, còn nơm nớp lo sợ tránh đi tỏ vẻ không muốn ăn, nào ngờ hôm nay ta đổi tính lại đi đâm nó.

Con lạc đà kia giật mình, theo phản xạ vô thức đứng lên.

Vốn dĩ những con lạc đà khác đang sợ hãi, thế nhưng thấy một con đứng lên thì chúng nó cũng nhao nhao đứng lên theo.

Nắm bắt được cơ hội này, ta kéo con lạc đà dẫn đầu và chạy sang chỗ khác.

Đám người Trình Tinh Hà phản ứng lại cũng vội đuổi theo.

Nhưng lúc này, vô số người đẹp từ đằng sau khối vàng bạc xuất hiện, nhìn về phía bọn ta rồi nở nụ cười tuyệt đẹp.

Mọe kiếp - nữ thần múa quạt à?

Trình Tinh Hà lập tức nổi nóng:

“Một người đã khó đối phó vậy rồi, giờ một đám tớ như thế...”

Còn chưa dứt lời, vô số sợi tơ bắn về phía bọn ta, bọn ta nhanh chóng tránh thoát nhưng cả đám lạc đà thì đều xui xẻo theo, chúng nó bị quấn chặt lại.

Lúc này đã không còn cách nào liều mạng mà không bỏ tiền nữa, ta dẫn theo họ cắm đầu chạy, vừa chạy vừa quan sát địa hình – có rồi, địa hình phía trước là một bạc bình sạ phá, chủ tuyệt xử phùng sinh.

Ta lập tức dẫn theo họ chạy tới đó, quả nhiên, ở vị trí đó có một khe hở rất sâu, giống như là miệng chai, đúng lúc có thể cho bọn ta đi vào, ta vội nhét đoàn người vào, sau khi bản thân ta cản ở phía sau, mấy nữ thần cũng muốn chui vào nhưng bị một thước Huyền Tố chém qua, đồng loạt bị cắt rách bụng.

Mấy nữ thần còn lại vẫn muốn nhào lên, ta xoay người dùng Thất Tinh Long Tuyền tách ra mấy khối vàng bạc rồi chặn cửa ra vào lại, tuy là các nàng thất vọng nhưng cũng không nóng nảy, chỉ đứng ở cửa nhìn chằm chằm bọn ta.

Trình Tinh Hà thoáng luống cuống:

“Xong rồi xong rồi, không mang theo lương thực, chẳng lẽ chúng ta phải chết đói chết khát ở đây sao?”

Ta thì nhìn về phía nốt ruồi đen lớn và người to con thông qua khe hở.

Trên người con nhện khổng lồ kia tỏa ra tia sáng kỳ dị, mặc dù không thể vọng khí nên không xác định được, nhưng có thể đoán đây chắc cũng là thứ đã từng hưởng hương khói, chắc chắn không dễ đối phó.

Chương 868: Con Nhện

Trình Tinh Hà nhìn theo tầm mắt của bọn ta, cũng bắt đầu cảm thán:

“Chẳng trách Thần Carba có ba đầu sáu tay, thì ra là một con nhện lớn, ngươi nói nó ăn thịt rồng rồi biến thành khổng lồ như thế, nếu chúng ta ăn theo, có phải cũng có thể trở thành tiên đúng không?”

Chưa ai thấy qua rồng thực sự, ai biết được.

Nhưng ta vừa nghe ba chữ ăn thịt rồng, vẫn cảm thấy hơi khó chịu, suy nghĩ lại thì cảm thấy bình thường, chẳng qua ta chỉ là Tứ Mệnh Thần Long, cũng chưa chắc đã là chân long gì đó, chuyện ăn thịt rồng ta quan tâm làm quái gì chứ.

Ta tập trung chú ý lại, nhìn về phía người to con và nốt ruồi đen lớn.

Ách Ba Lan vội nói:

“Nếu hai người này thật sự thông minh lợi hại, vậy chúng ta cũng có thể thơm lây – người to con từng nói là nợ ca ca ta một ân tình, nếu hắn có thể xử lý con nhện lớn này, tuỳ tiện giúp đỡ chúng ta ra ngoài thì hay rồi.”

Trình Tinh Hà cũng cho là đúng, lập tức siết chặt nắm tay cổ vũ người to con và nốt ruồi đen lớn, tiếp theo hắn còn phản ứng lại:

“Ôi, Thất Tinh, ngươi nói xem rốt cuộc họ có lai lịch thế nào, tại sao phải giết vị thần Carba này chứ?”

Nói xong hắn còn kích động:

“Có phải là trong bụng con nhện lớn này có các loại nội đan gì đó không? Có thể chia cho chúng ta một chén canh không?”

Chờ đánh chết nó rồi mới nghĩ đến chuyện tốt đi.

Người to con hiển nhiên rất có kinh nghiệm đối phó với với quái vật lớn này, bàn tay của hắn nhắm chính xác, móc về phía mắt con nhện lớn – tay trừ tà của người to con chắc là đã đạt đến tầng chín như Trình Tinh Hà nói, mặc dù đã chịu thiệt thòi vì bị một đám Quỷ Vực tấn công, nhưng một khi hắn dốc hết sức lực nhắm đúng vào một vật thì hiệu quả sát thương quả thực kinh người.

Chẳng mấy chốc, đôi mắt như đèn đỏ của con nhện lớn đã bị dập tắt cả hai.

Mà họ vừa đánh vừa dẫn nhện lớn đi ra ngoài, nhưng lại cách bọn ta càng ngày càng gần – nhìn ý của hắn, kế hoạch tác chiến đã rất rõ ràng, là muốn dẫn con nhện lớn đi ra khỏi huyệt động, lại gọi thêm thiên lôi tới, một đòn có thể giết chết người.

Lần này, con nhện lớn đau đớn, gào thét lập tức giơ móng vuốt lớn lên bắt về phía người to con, người to con vô cùng nhanh nhẹn né tránh, nhưng cứ thế, nốt ruồi đen lớn đang đưa tay thôi thúc phù triện thì bất ngờ không kịp đề phòng, thoáng cái đã bị móng vuốt quẹt trúng.

Người to con vừa thấy vậy, lập tức muốn đi cứu nốt ruồi đen lớn, kết quả móng vuốt của con nhện lớn lại nhắm về phía người to con, trực tiếp đâm xuyên qua bả vai của người to con.

Trong lòng của bọn ta đều hoảng hốt – lại đúng vào bên phía tay mà người to con chuyên luyện tay trừ tà!

Quả nhiên, máu tươi trên vai người to con chảy ròng ròng, tay cũng không nhấc lên được, móng vuốt kia lại đâm xuống phía hắn lần nữa.

Hắn không kịp né tránh, nốt ruồi đen lớn cũng hoàn toàn không kịp cứu hắn, mắt thấy người to con sắp không xong rồi.

Ta không chút do dự, từ trong khe hở chui ra ngoài, điều động hành khí của lão Hải, chém về phía móng vuốt của con nhện lớn.

Móng vuốt của con nhện lớn cũng theo đó rơi xuống, không hề nghiêng lệch mà cắm vào bên cạnh người to con, người to con quay đầu nhìn ta, biểu cảm rất phức tạp.

Mà nốt ruồi đen lớn thì hét lên:

“Cẩn thận, cẩn thận!”

Ta ngẩng đầu nhìn, con nhện lớn kia bị gãy móng vuốt đang đau đớn, nhưng làm sao có thể từ bỏ ý đồ, nó cúi đầu cắn về phía ta - miệng của con nhện lớn này có răng to như búa.

Ta thấy mình sắp bị cắn thành hai nửa, cho nên có tiềm năng gì đều kích phát ra hết, ta ngẩng đầu chém về phía cái miệng rộng kia.

Hành khí của lão Hải nổ tung theo Thất Tinh Long Tuyền, ta cũng không biết ta lấy năng lực từ đâu ra mà lớn như thế, thoáng cái đã gần như lật ngửa con nhện lớn kia.

Thừa dịp con nhện lớn bị đau, ta lập tức đi túm lấy người to con và nốt ruồi đen lớn rồi chạy, giữ lại núi xanh không lo không có củi đốt, sống sót trước rồi mới nghĩ đến bước tiếp theo.

Nhưng ai mà ngờ, người to con thoáng buông tay ta ra, gắt gao nhìn chằm chằm ta giống như thấy kẻ thù, còn nói:

“Ngươi nói đi, tại sao ngươi lại có hành khí của Hải lão gia tử?”

Cả người ta lập tức ngây ngốc, đúng rồi…Ta quên mất, hình như người to con này là bạn cũ của lão Hải!

Mà người to con trừng mắt rồi nâng tay trừ ta lên, kẹp lấy cổ ta và nói:

“Có phải là ngươi đã giết Hải lão gia tử không?”

Ta vừa định giãy dụa, bỗng nhiên nghe thấy trên đầu có một trận tiếng xé gió, con nhện lớn kia phản ứng lại và cào về phía bọn ta.

Trong nháy mắt, ba chữ Truỵ Long thành chiếu vào trong đầu ta - lần này, thật sự là phải “tiêu” rồi.

Chương 869: Sớm Muộn Gì Cũng Bị Ăn

Lúc này, bỗng nhiên có một sợi dây thừng tơ vàng đuôi ngọc bay ra, kéo chân con nhện lại, đồng thời, một người không biết từ đâu nhảy ra, thoáng cái đụng vào người ta và người to con, ta và người to con bị đụng rồi cùng nhau văng ra, móng vuốt lớn kia bị lệch đi và cắm vào mặt đất sát bên người ta, da đầu ta tê dại.

Cửu tử nhất sinh à.

Ách Ba Lan thu lại dây thừng tơ vàng đuôi ngọc, né sang bên khác để tránh móng vuốt lớn, hỏi:

"Ca…ca không sao chứ?"

"Cái đầu ngươi!"

Giọng điệu nổi nóng của Trình Tinh Hà vang lên sau lưng ta, vừa rồi chính hắn đã đụng phải ta:

"Mặc kệ ngươi là ai, Thất Tinh đã liều chết cứu ngươi, đã không cảm ơn còn chưa tính, đằng này còn cắn ngược lại, lương tâm ngươi bị chó ăn rồi à?"

Lần này, người to con cũng bị đụng văng ra ngoài rất xa, hắn ngẩng đầu, vẫn gắt gao nhìn chằm chằm ta, biểu cảm càng thêm phức tạp, giọng điệu vẫn hung ác như cũ:

"Ngươi rốt cuộc..."

Mà lúc này, con nhện lớn mở miệng ra, tiếp tục chạy tới chỗ bọn ta muốn cắn xuống, ta túm lấy Trình Tinh Hà tránh khỏi rồi lớn tiếng nói với người to con:

“Mọi chuyện phải biết phân rõ nặng nhẹ, không phải các ngươi tới đây vì con nhện lớn này sao? Giết chết con nhện lớn đi, chuyện của lão Hải chúng ta hãy bình tĩnh nói chuyện sau!”

Giọng điệu của nốt ruồi đen lớn cũng gấp gáp:

“Con gà con kia nói đúng đấy, trước tiên phải xử lý tên này rồi nói sau! Ta sắp không chịu nổi...”

Thì ra nốt ruồi đen lớn gặp xui xẻo, bọn ta lăn ra thoát khỏi người con nhện, còn hắn lại bị móng vuốt của con nhện lớn kia kéo lại, tựa như con mèo nhỏ bị sợi dây quấn lại, mắt thấy sắp mất mạng rồi.

Mặc dù người to con rất lỗ mãng nhưng dầu gì cũng phải nghe lọt câu này, hắn siết chặt nắm đấm rồi xông về phía con nhện lớn kia, vẫn muốn đi móc mắt con nhện lớn.

Nhưng con nhện lớn cũng không phải kẻ ngốc, đã bị chộp mắt mấy lần rồi thì làm sao có thể ngoan ngoãn tiếp tục mặc cho người to con chơi đùa nó, nó mở miệng rộng ra, lập tức muốn đi cắn người to con.

Người to con chỉ có thể tránh né, nhưng vừa tránh chính là rơi vào thế hạ phong – cả người con nhện cứng rắn như sắt, không có điểm yếu nào, người to con cũng chỉ có thể chộp lấy mắt, một khi né tránh sẽ tiêu hao rất nhiều thể lực, sớm muộn gì cũng bị ăn.

Trình Tinh Hà bắt lấy cơ hội này lập tức túm lấy ta đi:

“Còn đứng sững sờ ra đấy chờ sét đánh sao? Sợ hắn không tính sổ với ngươi à? Trước tiên để đạn bay một lát, người to con sẽ giữ chân con nhện ở đây, chúng ta tìm cơ hội chạy thôi.”

Ta nói ngươi biết cái đếch gì, con nhện lớn này quả thật không phải tà ma bình thường, nếu người to con đánh không lại mà phải bỏ mạng, mấy người chúng ta cũng không phải đối thủ của nó, còn chạy ư? Tặng không đầu người còn tạm được.

Nếu muốn bảo toàn mạng trở ra thì chỉ có một cách.

Đầu óc Trình Tinh Hà rất nhanh nhạy, lúc ấy mặt hắn lập tức xụ xuống:

“Hợp tác với họ?”

Ta cũng không muốn, nhưng chuyện đã đến nước này, cái gì cũng không quan trọng bằng mạng người.

Trình Tinh Hà vừa nghĩ như vậy cũng có lý, lúc này Ách Ba Lan cũng đã nhảy qua dây thừng tơ vàng đuôi ngọc và chạy đến bên cạnh bọn ta:

“Ca, làm sao bây giờ?”

Ta nhìn về phía người to con rồi nói:

“Ta đưa ngươi lên đầu nhện, được chứ?”

Người to con hơi sửng sốt, kinh ngạc nhìn ta:

“Chỉ dựa vào ngươi?”

Mình ta thì không được, nhưng ba anh thợ đánh giày hợp lại vẫn bằng một Gia Cát Lượng mà.

Nốt ruồi đen lớn ở gần chân nhện, muốn ra không được mà vào cũng không xong, hắn vội nói:

“Đã đến lúc này rồi, cứ nghe họ đi!”

Người to con cũng không còn lựa chọn nào khác, nhảy đến bên cạnh ta:

“Làm sao đưa lên được?”

Ta nhìn về phía Ách Ba Lan.

Ách Ba Lan dùng roi da, dùng cái này có thể gọi là một người xuất quỷ nhập thần – hắn lớn lên dưới tay ông cụ Lan, đương nhiên không phải loại tầm thường gì. Ách Ba Lan lập tức hiểu ý, dùng roi quấn lấy thắt lưng người to con rồi quăng hắn lên đầu con nhện.

Người to con bất ngờ không kịp đề phòng, nhưng tay trái ấn lấy vết thương trên vai phải, cong đầu ngón tay lên rồi vận hành tay trừ tà.

Mà con nhện lớn thấy có thứ gì đó bay tới, phản ứng cũng rất nhanh, vươn móng vuốt ra muốn móc người to con xuống, mà ta chỉ chờ cơ hội này, lập tức nhào tới rồi dùng sát khí của Thất Tinh Long Tuyền nổ lên đùi khác của nó.

Vừa rồi con nhện cũng hiểu biết được sự lợi hại của Thất Tinh Long Tuyền, không để ý tới người to con mà muốn tới bắt ta, mà người to con bắt lấy cơ hội này, lại bóp nát hai con mắt nhện.

Con nhện đau đớn, cả cơ thể đều cuộn lại, Trình Tinh Hà vừa có chút vui mừng:

“Được rồi!”

Không đúng...Gần như trong nháy mắt, con nhện lại giãn cơ thể ra lần nữa rồi xông về phía bọn ta.

Nó đã bị bọn ta chọc giận rồi.

Chương 870: Bằng Chứng

Tốc độ này quả thực mang theo khí thế như sấm vang chớp giật, ta lập tức túm lấy Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan trốn đi, mà lúc này, lão Từ đột nhiên chạy tới và chỉ về phía nóc nhà trên đỉnh đầu:

“Đại sư, ngươi nhìn đây này!”

Lúc này ta mới phát hiện, trên đỉnh đầu có một khe hở nhỏ hẹp, thế mà lại có thể thấy một chút ánh nắng mặt trời.

Ta lập tức hét lên với nốt ruồi đen lớn:

“Lôi lôi lôi!”

Nốt ruồi đen lớn nhìn theo tầm mắt của bọn ta, cũng thấy khe hở kia, lúc ấy lập tức vui mừng hẳn:

“Đúng là ông trời có mắt, chịu đựng thời gian dài như vậy, tài năng của ông đây cuối cùng cũng có thể phát huy tác dụng!”

Nói xong, hắn từ dưới bụng con nhện lăn ra, trong miệng thầm niệm một câu gì đó rồi vỗ về phía chân con nhện lớn.

Cùng lúc đó, một tia sáng xuyên qua khe hở đó chiếu xuống rồi đánh về phía con nhện lớn kia.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, một luồng sét trườn theo lỗ hổng quanh co trực tiếp rơi vào trên người con nhện lớn.

Cơ thể con nhện lớn kia bị sét xuyên qua, toàn thân nó nổ tung, mấy người bọn ta đều bị sóng khí lật tung, ngẩng đầu lên, trong lỗ tai vẫn ong ong tạm thời chưa nghe thấy âm thanh gì, nhưng mắt có thể thấy, thân thể to lớn kia đã thành một đống cháy đen.

Trái tim ta lập tức buông lỏng, vật này cuối cùng cũng xem như đã giải quyết xong.

Nhưng ta còn chưa kịp thở ra, một tay người to con đã túm lấy cổ áo ta, lớn tiếng quát:

“Ngươi mau nói đi, ngươi đã giết Hải lão gia tử thế nào!”

Nốt ruồi đen lớn vừa nhìn vừa thở dài, sau đó nói với ta:

“Thằng nhóc, ngươi quả thật đã giúp bọn ta rất nhiều, nhưng cũng có một chuyện - ngươi không nên động đến lão Hải, phải biết, lão Hải là ân nhân cứu mạng của thằng nhóc này, hắn xem lão còn quan trọng hơn cha mình. Lần trước nghe tin lão Hải đã chết, hắn hận không thể chém hung thủ thành trăm mảnh – vẫn là nhiệm vụ của thần Carba cấp bách nên bọn ta mới tới, nếu không, ngươi không sống được đến ngày hôm nay đâu.”

Mẹ kiếp, đúng là mở mang tầm mắt, chỉ dựa vào tên lão Hải kia mà có thể làm ân nhân cứu mạng của người ta?

Không có lợi lộc không dậy sớm, ta thấy 80% là lão Hải lấy được lợi từ người to con này mới cố ý giúp người ta để được mang ơn.

Còn chưa đợi ta nói gì, tay người to con siết càng chặt - đây chính là tay trừ tà chính tông, cổ của Hạn Bạt cũng bị bẻ gãy chứ đừng nói là ta, ta vội bắt lấy tay hắn, nói lại mọi chuyện một lượt:

“Muốn tìm thì ngươi đi tìm Mã Nguyên Thu và Giang Thần, chứ không có chút liên quan nào đến ta cả.”

Người to con nhíu mày, nửa tin nửa ngờ nói:

“Ngươi có bằng chứng không?”

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan vừa nghe vậy, tức giận muốn đánh hắn, ta biết họ không phải là đối thủ người to con nên phất tay bảo họ đừng lên tiếng, lập tức hỏi người to con:

“Ngươi nói xem, lão Hải là một Thiên cấp, còn ta là một Huyền cấp, ta dựa vào cái gì có thể giết lão Hải?”

Quả nhiên, một câu này đã khiến người to con không còn gì để nói, nốt ruồi đen lớn cũng gật đầu:

“Gà con này nói cũng đúng, cho dù hắn dùng ám chiêu đánh lén, cũng không phải đối thủ của lão Hải, trừ chuyện đó ra, quả thật không có cách lý giải nào khác.”

Ta nói tiếp:

“Nếu ngươi không tin thì có thể đi tìm Giang Thần mà, ngươi cũng biết hành khí của lão Hải nên tự mình đi kiểm chứng đi, xem trên người của hắn nhiều hay là trên người của ta nhiều.”

Người to con hơi do dự, sau đó buông tay ra, Bạch Hoắc Hương thấy trên cổ ta có vết trầy xước, nàng đau lòng đến nỗi răng cắn chặt, xoay người muốn rắc chút thuốc vào người to con nhưng bị ta kéo lại rồi nói tiếp:

“Với bản lĩnh của các ngươi ở đây, nếu phát hiện Giang Thần và Mã Nguyên Thu thật sự không liên quan đến chuyện này thì có thể tìm được ta báo thù bất cứ lúc nào, ta muốn chạy cũng chạy không thoát, đúng không?”

Câu này xem như khen bản lĩnh của họ, người to con và nốt ruồi đen lớn nghe vậy thì thấy trong lòng thoải mái, nghĩ điều này cũng có lý, ngay lập tức hỏi ta, nếu Giang Thần và Mã Nguyên Thu đã có mối thù với ta, ta đương nhiên biết lai lịch của họ, bảo ta nói chi tiết một chút, rốt cuộc họ là ai.

Điều này đối với ta chính là gãi đúng chỗ ngứa, sau đó ta nói:

“Nói với các ngươi cũng không sao, nhưng để đổi lại, ta cũng có một chuyện muốn hỏi thăm các ngươi – các ngươi rốt cuộc là ai, tại sao lại tìm với thần Carpa?”

Nghe vậy, người to con và nốt ruồi đen lớn liếc mắt nhìn nhau, vừa rồi coi như mọi người cũng đã từng là đồng sinh cộng tử, ta cũng giúp đỡ họ không ít lần, thái độ của họ cuối cùng cũng buông lỏng xuống, lập tức nói cho bọn ta biết họ là người ở bến đò.

Baidu? Còn Google thì sao, thì ra họ là mạng lưới công ty? Bây giờ mạng lưới công ty còn có nhánh nghề như bọn ta sao?

Chương 871: Không Thể Tưởng Tượng Nổi

Trình Tinh Hà vừa nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt khó hiểu:

“Thảo nào...”

Nhưng hắn vừa thấy biểu cảm của ta, cũng biết ta không nghe rõ, nhẹ giọng nói:

“Mợ nó, ngươi không có việc gì thì nên nghe nhiều chuyện trong giới đi, bến đò, không phải Baidu, môn phái của người ta là thuộc môn hạ của núi Long Hổ, chuyên môn tu tiên - trước kia ta chỉ biết qua truyền thuyết, không ngờ lại được thấy người thật.”

Núi Long Hổ là thánh địa đạo giáo, địa vị thậm chí còn cao hơn Thiên Sư phủ, Thiên Sư phủ là quản lý an ninh trật tự, mà núi Long Hổ là thánh địa tu tiên.

Tu tiên đương nhiên phải tích lũy một lượng lớn công đức, cũng chính là vượt kiếp trong truyền thuyết dân gian - vì tích lũy công đức, người tu tiên sẽ tìm kiếm một ít công đức to lớn, độ khó của nhiệm vụ cũng cực lớn mới có thể trợ giúp bản thân vượt kiếp tăng công đức.

Người ở đây chuyên hành động một mình, đều là một vài nhàn vân dã hạc, tục ngữ nói người có bản lĩnh và tính tình đều kỳ lạ, ta xem như đã có được nghiệm chứng toàn diện từ trên người họ.

Mười năm trước, họ nghe một người ở bến đò nói thật ra thần Carba là một Tà thần, mà thần Carba cách mười năm sẽ phải thoát thai hoán cốt một lần, cho nên mười năm trước họ đã tìm được cái động Kim Ngân này, kết quả không ngờ người kia lại chết ở nơi này, cũng không trở về nữa.

Người chết trùng hợp lại là bạn chí cốt của nốt ruồi đen lớn và người to con, hai người thề sẽ báo thù cho bạn tốt, tiêu diệt tà thần, nhưng thần Carba mười năm mới xuất hiện một lần, họ chỉ có thể nhẫn nhịn chờ mười năm.

Người ở bến đò không tuỳ tiện kết giao với những người phàm tục, vì vậy họ không muốn cho bọn ta biết lai lịch của họ để tránh những rắc rối không đáng có.

Trong lòng ta tự nhủ, các ngươi cũng quá coi trọng ta rồi, nếu không phải nhờ Trình Tinh Hà nói, ta cũng không biết các ngươi là làm cái gì.

Hơn nữa...Thoát thai hoán cốt? Ta nhìn về phía con nhện lớn, nó sẽ thoát vỏ giống như con cua hay là làm thế nào? Nhìn cũng không giống nha - nếu thật sự là như vậy, chi bằng chờ nó thoát vỏ xong mới trừng trị nó, đó không phải là thời điểm nó yếu nhất sao.

Mà người to con quay đầu lại nhìn con nhện lớn, vẻ mặt cũng không thể tưởng tượng nổi, nói không thể tin được hắn lại bị loại vật này hại.

Ta thầm nghĩ, ngươi không cần tràn ngập cảm giác ưu việt như vậy, nếu không có bọn ta giúp đỡ, ngươi và nốt ruồi đen lớn cũng gặp xui xẻo theo nó rồi.

Nốt ruồi đen lớn dường như nhìn thấu suy nghĩ của ta, lại nói cho ta biết, ban đầu thân thủ của người bạn kia còn tốt hơn họ rất nhiều, nếu như Thần Carba chỉ có trình độ thế này, hắn hẳn là không cần tốn nhiều sức là có thể tiêu diệt, hiện giờ xem ra, chỉ có thể nói hắn là lật thuyền trong mương.

Trình Tinh Hà cũng coi như nhẹ nhàng thở ra, hắn nói, con nhện lớn họ cũng giải quyết xong rồi, bọn ta cũng lấy được đầu chó vàng, nếu tất cả mọi người đã tìm được vật mình muốn cũng coi như đều vui mừng, thời gian cũng không còn nhiều lắm, chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi thôi, nếu không sẽ không kịp buổi đấu giá.

Ta vừa định gật đầu, đột nhiên cảm thấy gì đó không đúng lắm, sao xung quanh lại yên tĩnh vậy, những nữ thần múa quạt gì đó đâu rồi?

Trình Tinh Hà cũng phát giác ra, nói các nàng cũng rất biết điều, thấy con nhện lớn vừa chết, không có chủ kiến nên các nàng cũng không dám đi ra.

Ta bỗng nhiên có một dự cảm không lành.

Quả nhiên, đúng lúc này, giữa bọn ta bỗng nhiên vang lên một hồi âm thanh thét chói tai, trong nháy mắt khiến mọi người hoảng sợ.

Nhưng miệng mọi người đều không phát ra tiếng, không biết âm thanh này phát ra từ đâu.

Giống như là âm thanh hô ứng này, xung quanh bất thình lình xuất hiện một mảng âm thanh rì rào, vô số nữ thần múa quạt liên tục nối đuôi nhau đi ra, da đầu mấy người bọn ta lập tức tê dại.

Trình Tinh Hà bắt lấy ta:

“Không riêng gì thứ này - còn có rất nhiều người chết tới, cách ăn mặc đều giống như những người chết ở động Kim Ngân! Còn nói, thần Carba muốn lấy mạng của chúng ta làm lễ ăn mừng!”

Ách Ba Lan thoáng sửng sốt:

“Thần Carba không phải đã chết sao…”

Không riêng gì bọn ta, sắc mặt của nốt ruồi đen lớn và người to con cũng thay đổi:

“Làm sao có thể...”

Lão Từ thì nắm lấy cánh tay ta, giọng nói run rẩy:

“Hỏng rồi, Thần Carba tức giận...”

Trình Tinh Hà lập tức nói:

“Xem như chúng ta gặp xui xẻo rồi – mấy thứ này tới nhiều như thế, cũng chỉ có thể là chịu chết thôi, Thất Tinh, không nghĩ tới hai chúng ta lại chết cùng, ngươi nói xem sau này ai đốt giấy cho ta...”

Bọn ta gần như đã dùng cạn sức lực rồi, nếu đánh nhau với những nữ thần này nữa, một chút phần thắng cũng không có.

Nốt ruồi đen lớn đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì đó, cũng đến níu lấy ta:

“Thằng nhóc kia, chẳng phải đầu óc ngươi nhanh nhạy lắm sao? Mau nghĩ cách đi!”

Chương 872: Ai Là Vua

Ta trả lời:

“Cũng chỉ có một cách - bắt giặc phải bắt được vua trước.”

“Vua?”

Nốt ruồi đen lớn sửng sốt:

“Ai là vua?”

Ta quay đầu lại nhìn về phía lão Từ đang run rẩy:

“Lão Từ, vấn đề này ta phải hỏi ngươi...Không, không nên gọi lão Từ, nên gọi ngươi là Thần Carba.”

Lão Từ đang run rẩy, vừa nghe lời này của ta thì cả người ngây ngốc:

“Đại sư, ngài, ngài có ý gì?”

Đám người Trình Tinh Hà cũng choáng váng, Trình Tinh Hà lập tức hỏi:

“Cái gì? Thất Tinh, mỗi lần ngươi nói chuyện ta đều tin ngươi, nhưng lần này, lời này của ngươi thật sự là không thể tin nổi đấy? Lão Từ đang yên đang lành, sao lại trở thành thần Carba?”

Lão Từ cũng gật đầu lia lịa, bộ dáng vô tội nói:

“Đúng vậy, đại sư, câu này đúng là vô căn cứ!”

Ta chỉ vào cổ áo của lão Từ:

“Các ngươi nhìn cái này đi.”

Trên cổ áo lão Từ có đeo một sợi dây cỏ, trên đó buộc một đồng tiền, viết là Vĩnh Hợp Thông Bảo.

…

Trình Tinh Hà nhìn kỹ lại:

“Đây không phải chỉ là đồng tiền sao? Nó có liên quan gì đến thần Carba?”

Lúc đến, ta đã từng nghe những cô hồn dã quỷ kia nói một câu, dây cỏ treo Thông Bảo, chắc chắn không sai.

Lúc ấy ta không nghe rõ lời này có ý gì, nhưng chú ý tới, lão Từ lập tức che cổ áo mình lại.

Bây giờ có vẻ như đây là dấu hiệu chứng minh sự nhận định của họ.

Lão Từ lập tức lộ ra biểu cảm rất oan uổng:

“Họ nhận ra cái này cũng rất bình thường, dù sao ta cũng là hướng dẫn viên, chính ta dẫn họ tới đây, họ hận ta dẫn họ đến đường cùng nên muốn trả thù ta...”

Ta trả lời:

“Họ hận ngươi cũng là điều dễ hiểu, nhưng có hai vấn đề, một là làm sao ngươi có thể nghe hiểu người chết nói chuyện? Hai là ngươi không chột dạ, tại sao không cho bọn ta biết để bọn ta bảo vệ ngươi, mà là len lén che đậy cổ áo lại?”

Lão Từ há miệng:

“Ta...Ta sợ gây thêm phiền phức cho các ngươi...”

Ta cười cười rồi nói:

“Vậy vẫn còn một vấn đề, lúc trước ngươi nói, ngươi chưa từng vào cái động Kim Ngân này, vậy làm sao ngươi biết vị trí vừa rồi có ánh sáng mặt trời, có thể dẫn lôi? Ta vừa mới nhìn thử, tuyến đường bọn ta tới đây hoàn toàn không đi qua đó, ngươi không thể nào thấy - trừ phi, ngươi rất quen thuộc cái động này.”

Đám người Trình Tinh Hà đều đi xem vị trí cái động kia:

“Đúng vậy...Chỗ đó che khuất như thế, cho dù đã tới cũng không dễ dàng phát hiện.”

Hô hấp của Lão Từ dồn dập:

“Đây là trùng hợp, ta chỉ muốn giúp các ngươi...”

Mời vừa rồi ta còn nghi ngờ bọn ta nghĩ sai rồi, con nhện lớn thực sự không phải là thần Carba - bởi vì nữ thần múa quạt.

Truyền thuyết kể rằng nữ thần múa quạt là thuộc hạ của thần Carba, nhưng khi con nhện lớn bị bọn ta vây công lại không hề có nữ thần múa quạt nào tới hỗ trợ.

Điều này không hợp với lẽ thường, chỉ có thể chứng tỏ thần Carba là người khác.

Rốt ruồi đen lớn vẫn có chút khó tin:

“Nhưng mà...Thần Carba chỉ là lão già bình thường như thế ư, cái này cũng quá...”

“Làm sao có thể là lão già bình thường?”

Ta nắm lấy tay hắn và kéo vải bảo hộ xuống.

Mọi người vừa thấy làn da phía dưới vải bảo hộ thì lập tức choáng váng - cũng hiểu được những tiếng gào thét bén nhọn gọi nữ thần tới là từ trên người ai phát ra.

Dưới lớp vải bảo hộ là một cái miệng, trong miệng đó có đầy đủ miệng lưỡi, cười như không cười.

Đây là lần đầu tiên bọn ta thấy loại vật này, sọ đầu cũng không tự chủ được muốn nổ tung rồi.

Ngay cả đám người người to con cũng nhìn đến sửng sốt:

“Đây là...”

Đúng vậy, là ký sinh.

Truyền thuyết Thần Carba cứ cách mười năm là phải thoát thai hoán cốt một lần, hẳn là thật.

Nhưng tại sao phải thoát thai hoán cốt?

Theo ta thấy là bởi vì thần Carba giống như cua sống nhờ, không có cơ thể của riêng mình, phải gắn liền với cơ thể khác.

Mà thân thể này, cứ cách mười năm lại phải đổi một lần.

Đúng lúc, mười năm trước lão từ lại tìm được động Kim Ngân, chắc là vào lúc đó, lão Từ đã trở thành nơi sống nhờ của thần Carba, bây giờ đã đến lúc thay người nên dẫn bọn ta tới, muốn chọn một cơ thể mới trong số những người bọn ta.

Nói xong ta nhìn về phía lão Từ:

“Ta nói đúng không?”

Ngực của lão Từ phập phồng dữ dội, bỗng nhiên nở nụ cười:

“Được...Ta không nhìn nhầm, không gạt ngươi nữa, lần này ta đã nhìn trúng ngươi.”

Nói xong, hắn đột nhiên kẹp ta lại, mở cái miệng lớn ra muốn cắn vào cánh tay ta.

Đám người Trình Tinh Hà sửng sốt, muốn tới giúp ta, nhưng cùng lúc đó, những nữ thần múa quạt tựa như tuyết rơi nhào về phía bọn ta, Trình Tinh Hà vừa đưa tay đã bị dây tơ cuốn lấy, Ách Ba Lan cũng không khá hơn chỗ nào.

Ta trở tay muốn đẩy lão Từ qua nhưng ngoài dự liệu, cũng không biết lão Từ đã lấy sức lực từ đâu ra, ngay cả hành khí Thiên cấp của lão Hải cũng chịu được, ta không có một chút sức phản kháng nào!

Chương 873: Giam Cầm

Không hổ danh là “thần” đã từng hưởng hương khói.

Mà ngay lúc hắn kéo ta vẫn còn tâm trạng thở dài:

“Lần trước cũng nhìn trúng một thân thể tốt, đáng tiếc, thân thể kia thà chết không khuất phục, chỉ có thể miễn cưỡng dùng lão già này, ngươi cũng đừng đi theo vết xe đổ của hắn...”

Lần trước, không phải là mười năm trước sao?

Nói vậy, hắn nhìn trúng thân thể bạn của người to con, nhưng bạn của người to con thà chết cũng không bằng lòng đưa thân thể cho hắn, xảy ra biến cố nào đó, hắn bất đắc dĩ mới lấy người lão Từ.

Đúng là không giống làm thần - nó sống nhờ trên người lão Từ, ẩn giấu tất cả khí tức, thậm chí ta cũng không thể nhìn ra từ mặt lão Từ là hắn bị ký sinh.

Mà mười năm qua, hắn vẫn luôn ở chỗ này làm hướng dẫn viên cũng là bởi vì hướng dẫn viên có thể dẫn người tới, chiếm đoạt động Kim Ngân động này, biến nơi này thành tà mà để hắn sử dụng.

Nhưng...Nếu hắn là thần Carba, tại sao lại phải giúp cô bé kia đưa tiền chứ?

Mà lúc này, một người không biết từ đâu chui ra, một tay nắm lấy cánh tay lão Từ đang há miệng.

Người to con!

Hắn dùng tay trừ tà!

Sắc mặt lão Từ thoáng thay đổi, mà giọng nói của người to con cũng nghiến răng nghiến lợi:

“Chính là ngươi...Giết chết đồng môn của tôi?”

Lão Từ cười và nói:

“Đồng môn của ngươi không biết điều gì cả, vì không để cho ta có được thân thể của hắn mà lại tự đốt sống chính mình thành tro tàn, kêu la rất thê thảm, còn nói các ngươi nhất định sẽ báo thù cho hắn, trái lại ta cảm thấy rất thú vị, còn rất chờ mong những đồng môn như các ngươi đến, nhưng vài lần xem ra, các ngươi cũng không hơn gì tên đó.”

Quả nhiên...Cồn cát có Quỷ Cát Trành là do hắn tìm, doanh trại có đá phong hóa và quỷ quái là do hắn tìm, hang ổ của Quỷ Vực Siết Thản cũng là do hắn tìm. Hắn cố ý dẫn bọn ta đến gần đó là muốn thông qua những thứ kia để thử năng lực của bọn ta, từ đó lựa chọn thân thể tốt nhất, để sử dụng cho mười năm tiếp theo!

Rồi chọn trúng ta.

Ta còn nói, vận khí có kém đến đâu đi chăng nữa cũng không thể nào gặp phải nhiều con sâu bướm như thế, tất cả mọi chuyện đều do tên này sắp xếp!

Mà người to con và người bạn đồng môn kia tình cảm rất sâu đậm, hắn lại là người rất trọng tình nghĩa, vừa nghe hai chữ “tro tàn”, lúc ấy lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, hai con mắt đỏ bừng, chạy tới bắt lấy cánh tay lão Từ, muốn bẻ gãy cánh tay lão Từ ngay lập tức.

Nhưng lão Từ hoàn toàn không có vẻ gầy yếu già nua như vậy, tay kia kéo người to con qua, người to con nặng hai trăm cân mà giờ lại giống như lông ngỗng, trực tiếp ngã ra ngoài, đụng mạnh vào một khối vàng lớn, vô số nữ thần múa quạt bao vây tới, giam cầm hắn.

Lão Từ nhìn đống vàng kia, há miệng cười phá lên:

“Nói là linh hồn của vạn vật, nhưng thật ra con người mới là kẻ ngu xuẩn nhất, vì những thứ vừa lạnh vừa cứng này mà khát không thể uống, lạnh không thể mặc đồ, mạng sống khó giữ, mưu cầu gì chứ?”

Nói xong, hắn lại tiếp tục kéo ta vào trong, khăng khăng kéo vào trong một cái động, ta còn chưa nhìn rõ bên trong cái động này có cái gì, lão Từ đã buông tay ra, ta thấy hắn sắp dùng miệng trên cánh tay mình mà cắn vào cánh tay ta!

Cái thứ này bắt người còn chặt hơn cả dây thừng tơ vàng đuôi ngọc, trước đó ta cũng bị nhện lớn làm tiêu hao không còn thể lực, liều mạng muốn giãy dụa nhưng hoàn toàn không giãy ra được.

Lão Từ lại nhìn ta cười:

“Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn một chút...”

Đầu óc ta khẽ động, lập tức hét lên về phía hắn:

“Lão Từ, ngươi có nghe thấy không? Nếu ngươi vẫn còn đó thì hãy mau ra đây!”

Lão Từ cười lạnh và nói:

“Thật đúng là mơ tưởng hão huyền...Lão Từ kia, đã sớm...”

Nhưng lời còn chưa dứt, sắc mặt lão Từ bỗng nhiên thay đổi, mà hắn đang nắm tay ta cũng chợt buông ra.

Ta còn đang thắc mắc, tại sao hắn phải đưa tiền cho cô gái nhỏ kia, thì ra lão Từ thật sự lại tồn tại song song với Thần Carba, chỉ là hắn bị Thần Carba áp chế, hiện giờ là lão Từ thật sự, trở về làm chủ thân thể này!

Hắn giơ tay lên, bỗng nhiên nói:

“Đại sư, ta cầu xin ngài một chuyện…”

Nhưng lời còn chưa dứt, biểu cảm của hắn trong nháy mắt đã ngưng đọng, hơn nữa, bắt đầu nhanh chóng thối rữa!

Thời gian mười năm đã đến - cơ thể này không thể sử dụng được nữa!

Mà cánh tay mang theo miệng kia lại kéo ta lại, không nói gì mà chỉ muốn cắn cánh tay ta.

Nhưng đúng lúc này, một cánh tay to lớn có lực siết chặt cổ lão Từ:

“Hôm nay ta sẽ báo thù cho đồng môn của ta…”

Người to con!

Ta chớp lấy thời cơ này, giãy ra khỏi dưới người lão Từ, rút Thất Tinh Long Tuyền ra và chém về phía lão Từ liền.

Lão Từ đã chết - lại chém cánh tay hắn xuống, Thần Carba này không có chỗ sống nhờ, cũng chỉ có một con đường chết.

Chương 874: Chương 874: Đại Ba Lạt

Quả nhiên, "Lão Từ" nhìn thấu ta nghĩ gì, miệng trên cánh tay kia lạnh lùng cười:

"Đáng tiếc..."

Đáng tiếc?

Chỉ thấy cái miệng kia lập tức cắn vào cánh tay người to con, trở thành một phần trên người của người to con.

Nó lấy người to con làm chủ nhân ký sinh lần này!

Người to con đau đớn, trên trán lập tức nổi lên gân xanh - ta nhìn ra được, ý thức của người to con đang đấu tranh với việc Thần Carba nhập vào người, tiếp theo, người to con bắt lấy ta, lớn tiếng nói:

"Ta xin ngươi, hãy giết ta, báo thù cho đồng môn của ta!"

…

Thế nhưng đại hán còn chưa nói hết lời, trên mặt gã chợt lộ ra nụ cười quỷ quyệt.

Trong lòng ta chợt chùng xuống, Khách Nhĩ Ba Thần đã chi phối cơ thể của đại hán rồi!

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay trừ tà, trên mặt hắn lộ ra vẻ mất hứng, giống như là có vẻ ghét bỏ, thật sự là đã coi việc ăn không phải trả tiền mà còn chê khen đến quen thói rồi.

Hắn lại nhấc bàn tay trừ tà lên quay sang bóp cổ ta rồi nói:

“Đáng tiếc, cơ thể mười năm chỉ có thể đổi một lần, có giữ lại ngươi cũng vô dụng…”

Tên Khách Nhĩ Ba Thần này vốn dĩ đã có sức mạnh của riêng hắn, lúc này còn có thêm cả sức mạnh của đại hán, bàn tay bóp chặt lấy cổ ta hệt như bóp một con kiến vậy, ta hoàn toàn không có cách nào phản kháng lại được.

Tráng hán thật đúng là đã đánh giá cao về ta rồi, ngay cả bản thân mình ta còn lo chưa xong, sao có thể giết được hắn chứ?

Đầu óc ta bắt đầu chuyển động thật nhanh, nếu ta cứ bó tay chịu chết như thế này thì không được, ta nhất định phải nghĩ ra cách…

Đúng lúc này, ta bỗng cảm nhận được không khí nơi này rất ấm áp, giống như...thạch bích ở gần đây rất mỏng, vậy bên ngoài chính là sa mạc rồi, chỉ cần ta có thể đi ra ngoài, ta nhất định sẽ nghĩ ra cách.

Nhưng vị trí mỏng nhất của thạch bích rốt cuộc nằm ở chỗ nào? Nếu như không tìm được chỗ chuẩn xác mà đã xông tới, con hàng kia chắc chắn sẽ nhìn thấu được mục đích của ta.

Ta phải tìm được vị trí đó trước khi hắn giết chết ta, trước hết ta phải kéo dài thời gian mới được, thế là ngay sau đó ta đối mặt với hắn, giả vờ bật cười ha ha cố phô trương thanh thế của mình.

Đại hán nhìn ta, vẻ mặt hắn bỗng chùng xuống, hắn lên tiếng:

“Ngươi sắp chết đến nơi, có gì đáng cười chứ? Chẳng lẽ ngươi đã chán sống từ lâu rồi hay sao?”

Ta chỉ khoát tay rồi nói:

“Ta chỉ cảm thấy thú vị, ngươi còn là thần cơ mà, hóa ra ngay cả cơ thể cũng không có...Trong lời đồn còn nói ngươi đã giết được rồng, ta thấy dường như là ngươi bám vào trên người của người ta để khoác loác thì đúng hơn? Chỉ dựa vào cái miệng này của ngươi mà cũng có thể giết được rồng chắc?”

Đại hán nhất lời liền cắt chặt răng lại:

“Ngươi thì hiểu cái gì…”

Cái tên này rất để tâm đến chuyện bản thân mình không có cơ thể, vậy chắc chắn hắn sẽ biện bạch cho mình, quả nhiên, hắn lạnh lùng nói:

“Vậy ta sẽ để ngươi làm một con quỷ có hiểu biết...con rồng kia, thực sự là do ta giết.”

Nếu như lúc này ta có thể vọng khí được thì tốt rồi...ngay lập tức ta ngưng khí tập trung vào đôi mắt để tìm lối ra, lần này ta thấy phấn chấn trở lại, tuy rằng năng lực vẫn chưa đạt đến như ngày thường nhưng cũng đã hồi phục được rất nhiều so với trước đây.

Chỉ cần ta có thể khôi phục lại vọng khí, trong thời gian ngắn ta nhất định có thể tìm thấy được lối thoát.

Mà hắn lại nói tiếp:

“Vào lúc đó, ta còn không phải là bộ dáng như bây giờ...đều tại con rồng kia!”

Ta vừa cố gắng hành khí, vừa lên tiếng hỏi hắn:

“Vậy bộ dáng ngươi thế nào? Ngươi là quỷ sa trành, hay và quỷ quái?”

Trên gương mặt tráng hán lộ ra biểu cảm phức tạp:

“Đều không phải…ta là Đại Ba Lạt.”

Bỗng chốc ta liền sững sờ…Đại Ba Lạt?

Nhưng Đại Ba Lạt là người có công lớn, không phải hắn đã dùng ánh mắt kinh chú để trấn áp quỷ quái ở Lặc Thản sao? Sao hắn có thể trở thành dáng vẻ thế này được?

Hắn nở nụ cười hết sức gượng gạo, thì thầm nói nhỏ:

“Hắn ta là giả, ta mới là thật.”

Thì ra ngay từ ban đầu, khi quỷ quái tung hoành bên trong sa mạc, dùng ma quỷ để giết người ăn thịt, người dân trong vùng xuất phát từ sợ hãi nên cho rằng quỷ quái chính là sứ giả của thần linh đến để giáng tai họa xuống cho loài người, họ liền bắt đầu tăng cường việc hiến tế, cầu khẩn sự bình an, họ còn định ra quy củ, nói rằng không được giết đi sứ giả của thần, tránh để thần linh nổi giận.

Nhưng quỷ quái thì chỉ hiểu việc ăn thịt chứ không hiểu những thứ khác, nên bọn chúng vẫn cứ giết người trắng trợn không chút kiêng nể.

Người dân trong vùng xây dựng Lặc Thản cũng là vì để trốn đi quỷ quái.

Kết quả, có một lần người trong Lặc Thản đi ra ngoài, trong lúc vô ý đã phát hiện ra một cái vò nhưng người nọ lại vui vẻ nhặt lấy đem trở về, nào ngờ, đó chính là cái vò mà quỷ quái dùng để nuôi ma quỷ.

Quỷ quái theo chiếc vò kia đi vào bên trong Lặc Thản, chúng dùng người sống để dưỡng ma quỷ.

Chương 875: Chương 875: Khách Nhĩ Ba Thần Chân Chính

Lúc người dân bản địa thấy họ gần như đã sắp chết đến nơi thì mới đến khẩn thiết cầu xin Đại Ba Lạt nghĩ ra cách cứu lấy họ. Đại Ba Lạt thật ra cũng biết được một loại kinh chú có thể có tác dụng...chỉ cần bị người ta nhìn chằm chằm vào vậy quỷ quái sẽ hóa thành pho tượng không thể nào động đậy được nữa.

Nhưng người sử dụng loại kinh chú này cần phải trả một cái giá đắt...bản thân người đó sẽ phải bị nhốt ở nơi này đời đời kiếp kiếp, phải trừng to đôi mắt ra để nhìn và vĩnh viễn cũng không thể yên nghỉ.

Với thân phận này của Đại Ba Lạt đã định trước là phải hy sinh thân mình, cứu vãn chúng sinh, nhưng Đại Ba Lạt lại không cam tâm như vậy.

Hắn dạy kinh chú lại cho một tu hành giả khác, còn đem tặng đi tơ vàng chỉ bạc để cho thế thân đóng giả thành chính mình để trấn thủ quỷ quái, còn hắn thì lại vứt bỏ con dân mà trốn thoát.

Bên trong sa mạc nguy hiểm trùng trùng, trong lúc hắn đang suy xét xem bước tiếp theo phải đi như thế nào thì lại không ngờ đến, một con vật to lớn từ trên trời giáng xuống.

Đó là một con rồng.

Toàn thân con rồng kia là máu, một sừng của nó cũng đã bị gãy, trên người đầy rẫy những vết thương, giống như là từng chịu đựng một trận thiên kiếp nào đó.

Trong lúc nhất thời Đại Ba Lạt đã nhìn ra được...đây chính là thánh vật, rồng trong truyền thuyết!

Bên trong sa mạc quanh năm ít mưa, những truyền thuyết về loài rồng ít hơn rất nhiều so với đất liền, nhưng Đại Ba Lạt suy cho cùng chính là Đại Ba Lạt, kiến thức uyên bác tri thức sâu rộng, hắn biết rõ truyền thuyết về loài rồng...chỉ cần là người từng giúp đỡ rồng, rồng nhất định sẽ trả cho người đó thù lao tương ứng.

Thế là Đại Ba Lạt liền bắt đầu chữa trị cho con rồng kia ngay lập tức, lúc ban đầu rồng còn rất cảm kích, nhưng không ngờ tới, ngay lúc này lại xuất hiện một con quỷ quái.

Con quỷ quái kia chưa từng thấy qua rồng, chỉ nhìn thấy trên người con rồng kia cuộn lại lộ ra da thịt ra ngoài, nó liền tiến lên phía trước cắn xé, còn không đợi Đại Ba Lạt ngăn cản lại, nó đã ăn no.

Tục ngữ nói rồng bơi nơi cạn nước, con rồng kia hoàn toàn không có sức lực để giãy dụa, trong lòng Đại Ba Lạt vốn đang ray rứt áy náy nhưng bỗng dưng hắn lại phát hiện, con quỷ quái kia sau khi ăn thịt rồng, nó lại xuất hiện những biến hóa kỳ dị.

Nó đột ngột biến to ra, toàn thân đều là linh khí, ngay lúc ấy Đại Ba Lạt liền hiểu ra được...thì ra thịt của con rồng này vốn còn hiệu nghiệm hơn cả linh đan diệu được khác, nếu ăn vào, yêu vật có thể có linh, vậy loài người chẳng phải là có thể biến thành thần sao.

Không ai có thể hiểu rõ hơn Đại Ba Lạt nữa...việc hiến tế trong sa mạc toàn bộ đều do hắn chủ trì, trên đời này không có chuyện nào vui vẻ hơn chuyện được làm thần cả.

Thế là Đại Ba Lạt bị dục vọng quấy nhiễu, hắn nhìn về phía ánh mắt đau thương của con rồng, sau đó hắn cũng ngấu nghiến cắn nuốt thịt rồng giống hệt con quỷ quái kia.

Con rồng gào thét lên những tiếng tru tréo thảm thiết nhưng Đại Ba Lạt lại nhận ra, trên người hắn bắt đầu có được sức mạnh kỳ dị.

Vào lúc này, con quỷ quái trước đó hô hoán bầy đàn của nó đến, thế là rất nhiều quỷ quái cùng ào ào đến cắt nuốt thịt rồng, Đại Ba Lạt vừa vung tay lên, đám quỷ quái kia liền lăn đi ra thật xa giống như đám thực vật đại trát bồng trong sa mạc vậy.

Đại Ba Lạt nhìn theo đám quỷ quái mà trước đó đã được hắn cung phụng như thần linh, lúc này đã trở thành bại tướng dưới tay hắn một cách dễ dàng như vậy, khỏi phải nói hắn đã cao hứng đến thế nào, hắn lại tiếp tục cắn nuốt con rồng kia, ăn càng nhiều thịt rồng, năng lực sẽ lại càng lớn mạnh, hắn thật sự đã trở thành “thần” trong miệng người dân.

Thậm chí hắn còn có thể hô mưa gọi gió, thống trị một phương thủy thổ.

Mà con rồng kia bị cắn nuốt như thế thì chỉ còn lại khung xương, dần dần hóa thành một một khối vàng bạc khổng lồ.

Lúc này, có người đi ngang qua nhìn thấy được cảnh tượng này, người nọ cho rằng Đại Ba Lạt này chính là Khách Nhĩ Ba Thần chân chính, vì con dân của mình mà giết chết rồng, tất cả người dân ở chung quanh sa mạc đều vội chạy tới, ra sức hiến tế cho hắn.

Hắn vô cùng thích thú cái cảm giác được trở thành “thần”, hiện tại hắn đã có được sức mạnh của rồng, không chỉ có thể điều khiển người dân, ngay cả quỷ quái, Đả Phiến thần nữ và những quái vật khác bên trong sa mạc đều cống hiến hết mình cho hắn, hắn thực sự vô cùng vui vẻ.

Nhưng lúc này, hắn lại nghe thấy tin đồn Ba Lạt kia truyền đến nói rằng...người làm tổn thương đến rồng phải chịu thiên kiếp.

Hắn không tin.

Mãi cho đến một ngày kia, bầu trời trên sa mạc bỗng chốc xuất hiện mây đen sau đó sấm chớp vang dội nổi lên đùng đùng.

Chương 876: Di Ngôn

Một tia sấm sét hết sức chuẩn xác nện xuống vào trên người con quỷ quái đầu tiên đã ăn thịt rồng kia, đến lúc này hắn mới biết được...dù thịt rồng có tốt thật, nhưng ăn vào miệng thì phải trả một cái giá thật đắt.

Thế là hắn bèn giở chiêu trò cũ, tìm một thế thân để thế chỗ cho hắn chịu phải thiên kiếp, thế nhưng không còn kịp nữa rồi, thiên lôi được giáng xuống trực tiếp đánh vào trên đầu hắn, thân xác của hắn tan tành vụn nát.

Nhưng đúng lúc đó, trong lòng hắn chợt hiểu ra gì đó, trong miệng liền bắt đầu thầm niệm kinh chú. Do có kinh chú che chở, hồn phách của hắn đi theo cái miệng này mà tiếp tục tồn tại.

Đương nhiên chỉ một cái miệng thì chắc chắn không thể nào đơn độc tồn tại được, hắn lợi dụng linh khí còn sót lại của mình, bám vào trên người một tín đồ trước đó đã tiến đến xem xét thương thế của hắn.

Như thế thì hắn có thể làm theo cách này để hưởng thụ thân phận Khách Nhĩ Ba Thần của mình...hắn sẽ lợi dụng thân thể của người sống, thi triển thần thông để tiếp tục được cung phụng.

Người dân trong vùng đắp nặn ra hình dáng của Khách Nhĩ Ba Thần là người có ba đầu sáu tay, thực ra cũng không phải bởi vì hắn thật sự có ba đầu sáu tay mà là vì “Khách Nhĩ Ba Thần” thiên biến vạn hóa, mỗi lần đều xuất hiện với hình tượng khác nhau.

Chỉ có điều, thân thể của con người một khi bị hắn bám vào, sau mười năm nhất định sẽ bị thối rữa mục nát, cho nên cứ cách mười năm hắn đều sẽ tìm kiếm một thân thể mới, vì vậy nên nơi đó còn có một loại truyền thuyết, kể rằng Khách Nhĩ Ba Thần cứ mười năm lại xuất hiện một lần.

Mà cái chuyện lặp đi lặp lại này, vào mười năm trước đã bị phá vỡ.

Bởi vì hắn lòng tham không đáy, sử dụng thân phận của Khách Nhĩ Ba Thần làm xằng làm bậy đã thu hút sự chú ý của môn nhân Bài Độ muốn giết hắn để tích công đức.

Thế nhưng hắn lại vừa ý thân thể của môn nhân Bài Độ kia, muốn dùng thân thể đó để sử dụng cho mười năm này.

Không ngờ tới sức mạnh của môn nhân kia rất lớn, dù không đánh lại sức mạnh của Khách Nhĩ Ba Thần, gã cũng cố chấp đốt cháy thân thể mình thành tro bụi, nhưng trước khi chết đi, gã đã phong bế lại năng lực của Khách Nhĩ Ba Thần chiếm giữ bên trong thân thể lão Từ.

Môn nhân kia muốn sau này đồng môn sẽ đến báo thù cho gã, vậy nên, mười năm này, Khách Nhĩ Ba Thần ở trong cơ thể của lão Từ, chỉ có thể làm một người bình thường.

Hắn chỉ có thể lấy Kim Ngân động ra để ngụy trang, làm một hướng dẫn viên bình thường, như vậy mới làm cho bản thân tiếp tục sống sót.

Mà từng đoàn người được đưa vào trong Kim Ngân động, tà vật dưới tay ăn thịt người cũng tích góp được linh khí...đợi đến khi thời hạn mười năm, hắn lại tìm được thân thể mới lần nữa, năng lực bị phong bế kia cũng đã trở lại, mấy thứ này vẫn được hắn tiếp tục sử dụng.

Đúng lúc này, một tràng thanh âm rì rầm vang lên ở xung quanh, như thể có hằng hà sa số vật sống đang tiến lại gần đây, chúng là những tà vật thuộc hạ của hắn đã đến.

Ta nhìn chằm chằm vào những thứ đó:

“Đã đến lúc nói ra di ngôn rồi.”

Tráng hán khẽ cười:

“Ngươi thì có di ngôn gì? Có thể…”

Nhưng hắn còn chưa dứt lời, ta trở tay ôm lấy hắn, nhắm thẳng vào một vị trí rồi xông qua đó.

Vị trí đó đúng là nơi thạch bích mỏng manh nhất, giờ phút này khi thể trọng của hai người bọn ta trực tiếp xông vào liền nứt ra, thoáng chốc trước mắt ta chính là một tia sáng xuyên thấu sáng chói khiến người ta không thể mở mắt nổi và từng dòng cát vàng từ trong động chảy ra ngoài.

Ông trời có mắt, không nghiêng không lệch đúng vào ban nãy, có một luồng khí thuận lợi ập vào trong mắt ta, ta lại có thể vọng khí rồi!

Trước mắt ta lúc này liền sáng tỏ, ta lập tức tìm được phương hướng thoát ra, sau đó liền lôi hắn ra ngoài.

Trong lúc nhất thời tráng hán cũng sững sờ, ta liền nói tiếp:

“Không phải ta nói là di ngôn của ta, mà là di ngôn của ngươi.”

Lúc này tráng hán mới kịp phản ứng trở lại, bỗng nhiên hắn bật cười lớn:

“Ngươi cho rằng ra ngoài thì có thể…”

Nhưng còn chưa nói dứt lời, nụ cười của hắn đã tắt ngúm.

Trong nháy mắt dưới thân thể hắn đã có vô số cánh tay chằng chịt duỗi thẳng ra gắt gao quấn chặt lấy hắn.

Nơi đây toàn là cát đỏ và bên dưới toàn là quỷ sa trành.

…

Rõ ràng hắn cũng không tin được cảnh tượng trước mắt, nhưng ngay lập tức, như thể hắn đã nhớ ra điều gì đó, sắc mặt bỗng chốc thay đổi:

“Đan nhan Ba Lạt…”

Năng lực của hắn lại được phong bế lại, hiện tại, những con quỷ sa trành kia không nhận ra hắn.

Đây không phải là công lao của ta, ta không có được bản lĩnh này, việc này là do cái bóng màu xám kia làm ra.

Chương 877: Cảm Tạ

Trình Tinh Hà không có mặt ở đây, năng lực của ta vẫn chưa thể nhìn rõ được tướng mạo thật sự của cái bóng kia, nhưng ta biết được, đây là thế thân Ba lạt trước đó đã thay thế hắn sử dụng nhãn tinh kinh chú, tọa hóa ở bên trong Lặc Thản.

Trước đó ta không thể nào vọng khí được, nhưng lúc Đả Phiến thần nữ bao vây lấy ta, hắn ta từng giúp đỡ ta.

Lúc đó ta liền biết được, vị thế thân Ba Lạt này đã ký gửi thân thể bên trong kinh chú ở Long Nha, hắn ta vẫn luôn đi theo bên cạnh ta.

Hắn ta muốn báo thù Đại Ba Lạt vì đã phản bội bách tích trăm dân, phản bội thân phận này.

Long nha...chắc hẳn chính là long nha kinh chú này, là thứ mà sau khi Khách Nhĩ Ba Thần trở thành thần đã sử dụng răng rồng còn sót lại mà làm nên, hắn đặt nó ở trong động của quỷ quái dùng để trấn áp kẻ thế thân Ba lạt kia...thế thân Ba Lạt quên mình vì người, công đức to lớn, một khi giành được tự do bản lĩnh cũng sẽ rất lớn, hắn sợ thế thân Ba Lạt sẽ trả thù hắn.

Hiện tại, cuối cùng cũng đã đến lúc hắn gặp phải báo ứng.

Ta ngưng khí trên đôi mắt miễn cưỡng có thể nhìn thấy được, cái bóng màu xám kia hành lễ với ta bằng tư thế kỳ lạ, tiếp đó liền tan biến không nhìn thấy nữa.

Trong túi vang lên một tiếng răng rắc, ta nghe thấy thì biết ngay, long nha kinh chú kia đã vỡ nát.

Khách Nhĩ Ba Thần bám trên thân thể tráng hán đương nhiên không cam lòng, hắn còn muốn vùng vẫy thoát ra, nhưng khi hắn nhìn ta, bất chợt như thể hắn nhớ ra điều gì đó vậy, vẻ mặt thoáng chốc biến hóa:

“Thì ra là ngươi…”

Ta? Hắn cũng biết ta?

Sau đó lại nghe thấy hắn lầm lầm nói tiếp:

“Giống như nhau đúc...lẽ ra ta phải sớm nhận ra được hóa ra là ngươi đến đòi nợ…”

Đòi nợ cái quái gì chứ?

Một suy nghĩ bất chợt xông lên đầu ta...những lời hắn nói chẳng lẽ là nói đến con rồng bị hắn ăn thịt kia?

Ta muốn hỏi để hắn trả lời rõ ràng, nhưng hiện tại hắn đã mất đi năng lực, không chỉ quỷ sa trành không nhận ra hắn mà ngay cả tráng hán hắn cũng không trấn áp được nữa, ta chỉ thấy khuôn mặt hắn dao động, tiếp đó lại biến thành vẻ mặt dữ tợn của tráng hán kia.

Ban nãy khi vừa có thể vọng khí lại ta đã nhìn ra được, tráng hán này thực ra cũng không phải là người hiền lành gì, sau khi bị Khách Nhĩ Ba Thần chiếm lấy thân thể gã vẫn luôn muốn chi phối cơ thể của chính mình một lần nữa giống với lão Từ trước đó, nhưng tà khí và sinh khí vẫn luôn xen lẫn va vào nhau.

Hiện tại, thế thân Ba Lạt đã phong bế lại năng lực của Khách Nhĩ Ba Thần, ý thức của tráng hán cũng thức tỉnh lại.

Tráng hán nhìn chằm chằm vào ta, vẫn là nụ cười hung thần ác sát đó:

“Cảm tạ ngươi đã hoàn thành tâm nguyện báo thù này của ta…”

Ta lao tới đưa tay ra muốn kéo tráng hán ra ngoài...nếu như ý thức của gã vẫn còn tồn tại, như thế nào cũng phải nghĩ ra cách, ta không thể trơ mắt nhìn gã tuẫn táng cùng Khách Nhĩ Ba Thần được, tay còn lại ta vội rút Thất tinh long tuyền ra:

“Đắc tội rồi, một lát nữa ta sẽ tìm Bạch Hoắc Hương chữa trị cánh tay cho ngươi…”

Tráng hán thì có thể thoát ra ngoài, nhưng cánh tay bị Khách Nhĩ Ba Thần bám vào thì không thể, coi như gã xui xẻo, ta chỉ có thể chặt bỏ cánh tay của gã đi mà thôi.

Nhưng tráng hán lại lắc đầu:

“Cảm tạ ý tốt của ngươi, nhưng vô dụng thôi.”

Ta lập tức hiểu được...Khách Nhĩ Ba Thần hiện tại đã bị tráng hán khống chế lại, hắn không thể động đậy được, nhưng một khi cánh tay của tráng hán bị chặt bỏ, vậy Khách Nhĩ Ba Thần sẽ lại khôi phục sự tự do, mà dưới sự giúp đỡ của đám quỷ sa trành, hắn sẽ còn có thể tìm được thế thân mới.

Tráng hán cắt chặt răng:

“Ta sống thì mới áp chế được nó, vậy nó mới có thể cùng ta tiêu vong...ngươi làm người tốt thì làm cho đến cùng đi, hãy để ta báo thù cho đồng môn đã chết đi của ta.”

Thật sự không phải lúc nào cũng sẽ có được thứ mình muốn, nếu cứu tráng hán, Khách Nhĩ Ba Thần sẽ lại tự do, nhưng trơ mắt nhìn tráng hán phải cùng đồng quy vu tận với Khách Nhĩ Ba Thần, trong lòng ta cũng thấy khó chịu...đây chẳng khác nào là thấy chết mà không cứu cả.

Tráng hán lại cười nói với ta:

“Ngươi cũng không cần phải tiếc nuối, ta đã cảm thấy vô cùng hài lòng rồi, chỉ duy nhất có một việc, ta vẫn không cam lòng.”

Khí lực của tráng hán dù lớn mạnh, nhưng số lượng quỷ sa trành đông đúc, thắt lưng của gã đã bị chôn vùi bên dưới cát, ta gắt gao siết chặt lấy tay gã, trong lòng thoáng chua xót

“Ngươi nói đi.”

Tráng hán lại bật cười.

“Hải lão gia tử có ơn tái tạo lại ta, ta vốn dĩ muốn báo thù cho ông ấy, nhưng tiếc là ta không còn cơ hội nữa.”

Gã tráng hán này cũng thật là, hôm nay thì muốn báo thù cho đồng môn, ngày mai lại muốn báo thù cho lão Hải, cả nhà gã là hộ trả thù chuyên nghiệp à! Nếu như ở thời cổ đại thì chính là Kinh Kha rồi.

Chương 878: Lấy Thêm Chút Vàng

Tráng hán lại nói tiếp:

“Ta muốn nhờ ngươi thay ta báo thù.”

Ta vội lên tiếng

“Chuyện này ngươi cứ yên tâm, ta và bọn người Giang Thần thâm thù đại hải, ta nhất định sẽ…”

Nhưng đại hán lại lắc đầu

“Không phải dựa vào một mình ngươi, ta muốn cùng ngươi báo thù…”

Cùng ta? Lời này ta nghe qua có chút không hiểu rõ cho lắm, gã nói như vậy là có ý gì?

Vừa suy nghĩ đến đây, tay phải của ta đột nhiên nóng rực hẳn lên, giống như là bị bàn là làm cho bỏng vậy.

Trong nháy mắt, trước mắt ta liền trở nên trống rỗng, nguy hiểm đến mức không hét lên một tiếng, nhưng khi ta vừa vọng khí, bất giác ta ngây ngẩn cả người...bàn tay trừ tà của đại hán phát ra ám quang, ám quang kia đang chuyển dời đến trên tay ta.

“Ta đem bàn tay trừ tà mà ta luyện cả đời giao phó lại cho ngươi, đến lúc đó…”

Tráng hán lại cười với ta:

“Dùng bàn tay trừ tà này của ta để báo thù cho Hải lão gia tử.”

Bên tay phải bất chợt có thêm khí lực, ta vẫn muốn giữ chặt tráng hán, nhưng tráng hán đột nhiên lại buông lỏng tay của gã ra, gã đưa tay chạm vào chân mày rồi nhướng mày lên nhìn ta, làm ra một tư thế chào tạm biệt hoàn hảo.

Thời gian còn chưa đến một cái chớp mắt, những bàn tay trắng bệch kia cứ vây quanh mà duỗi thẳng ra, tráng hán cũng giống như cát chảy, trong thoáng chốc đã biến mất ngay trước mắt ta, gã còn để lộ ra nụ cười vừa lòng thỏa mãn.

Ta đứng dậy muốn hô lên, nhưng ngay lúc này ta mới chợt nhớ đến...ta thậm chí còn không biết tên của tráng hán là gì.

Cát vàng ngay lập tức yên lặng trở lại, hết thảy những thứ vừa nãy đều bị cắn nuốt sạch sẽ không còn một mảnh.

Giờ phút này, ta lại nghe thấy một tràng thanh âm trầm thấp, ta quay đầu nhìn lại, trong Kim Ngân động vậy mà đang bắt đầu rung chuyển...hằng hà sa số linh khí bay ra khắp mọi nơi, giống như pháo hoa bay khắp trời vậy.

Tình huống gì thế này...À, đúng rồi, những tà ma ngoại đạo kia đều là do Khách Nhĩ Ba Thần triệu tập đến, hiện tại Khách Nhĩ Ba Thần đã bị kéo xuống dưới cùng đồng quy vu tận với tráng hán, bọn chúng đã mất đi chủ nhân đương nhiên cũng phải điên cuồng trở về với tự do rồi.

Không ổn, nếu như bọn chúng cứ như vậy mà rời đi, nơi đây sẽ bắt đầu rung chuyển, vậy bọn người Trình Tinh Hà chẳng phải sẽ nguy hiểm sao?

Ta quay đầu lại muốn xông vào trong để mang họ ra ngoài, nhưng vừa chạy đến cửa động thì đã nhìn thấy mấy người họ đang chạy ra bên ngoài, trên người họ cát vàng phủ đầy trên đầu trên mặt, Trình Tinh Hà vừa nhìn thấy ta liền vô cùng phấn khích:

“Ta đã nói mà, Thất Tinh sao có thể chết ở nơi này một cách đơn giản như vậy được chứ? Hắn đã đi ra ngoài từ lâu rồi kia!”

Mà khi Bạch Hoắc Hương nhìn thấy ta, khỏi phải nói là nàng đã vui mừng đến thế nào, Ách Ba Lan liền vội lên tiếng:

“Ca, Hoắc Hương tỷ vì ngươi, ta có nói gì tỷ ấy cũng không chịu đi, may mà ta cố dùng hết sức kéo tỷ ấy ra ngoài...suýt chút còn bị tỷ ấy dùng kim châm đâm vào đây này!”

Bạch Hoắc Hương vừa nghe thấy lời này, khuôn mặt nàng liền ửng đỏ lên

“Nói linh tinh gì vậy hả, ta...ta chẳng qua chỉ là muốn lấy thêm chút vàng cho Tiểu Bạch mà thôi.”

Nhìn thấy họ đều không xảy ra việc gì, lúc này ta mới coi như yên tâm mà thở phào một hơi nhẹ nhõm, tiếp đó liền vội vã theo chân họ đi ra ngoài bắt lạc đà.

Nhưng vào đúng lúc này, Nốt ruồi đen lớn cũng vội chạy từ bên trong ra ngoài, nói cũng khéo, khi hắn ta đang chạy ra như vậy có một tảng đá lớn sắp rơi vào đầu hắn ta.

Chết tiệt, cái này nhất định sẽ khiến hắn ta bể đầu vỡ trán mất...nhưng ta lại không kịp rút Thất tinh long tuyền ra, ta cũng không biết khi ấy ta đang nghĩ cái gì mà lại đưa tay ra đỡ lấy tảng đá kia.

Trình Tinh Hà nhìn ta như nhìn một kẻ ngốc vậy

“Ngươi...”

Nhưng còn chưa nói dứt lời, hắn đã sững sờ.

Tay phải của ta dễ dàng có thể dẫn ra khí lực của toàn thân...thật sự ta có thể đỡ được tảng đá kia!

Nốt ruồi đen lớn cũng ngây ngẩn cả người, nhưng hắn ta phản ứng rất nhanh, thoáng chốc từ chỗ bên dưới tảng đá đã lăn ra ngoài, ta vừa muốn chống đỡ, vừa muốn dắt lạc đà ra ngoài, nhưng trong nháy mắt tay phải của ta đã mất đi khí lực, tảng đá đổ ầm xuống đất, chặn lại những con lạc đà kia ở bên trong.

Bọn người Nốt ruồi đen lớn, Trình Tinh Hà đều nhìn ta với vẻ mặt khó tin

“Bàn tay trừ tà?”

Đúng vậy...quả thực tráng hán đã chuyển cho ta bàn tay trừ tà, nhưng...ta vẫn là Huyền cấp, hành khí vốn không đầy đủ, cho nên không thể sử dụng bàn tay trừ tà xuất thần nhập hóa xuất sắc như tráng hán được, ta chỉ thể miễn cưỡng chống đỡ một lúc mà thôi.

Nốt ruồi đen lớn lúc này giống như là nghĩ tới điều gì đó, hắn ta vỗ vào đầu của mình một cái:

“Thay trời đổi đất...Cổ Ngưu đâu? Hắn ta lẽ nào…”

Thì ra biệt hiệu của tráng hán kia gọi là Cổ Ngưu.

Chương 879: Năng Lực

Nhưng không cần ta nói ra, Nốt ruồi đen lớn cũng biết đã xảy ra chuyện gì, trên gương mặt khô khan như bánh nướng của hắn ta nở nụ cười gượng gạo:

“Quá trọng tình nghĩa, có cái tốt, cũng có cái không tốt.”

Đúng vậy, tráng hán chính là người quá trọng tình nghĩa.

Ta nhìn chằm chằm vào bàn tay của mình, có phần ngại ngùng...đây giống như là không công mà hưởng lộc vậy, suy cho cùng đây cũng là tâm huyết cả đời của người trong Bài Độ Môn.

Nhưng sau khi Nốt ruồi đen lớn hiểu rõ ngọn nguồn sự việc thì lại xua tay, bảo ta cứ yên tâm mà nhận lấy...mang theo một phần sức lực của tráng hán giúp gã báo thù.

Trình Tinh Hà thì lại cao hứng hẳn lên:

“Khỏi phải nói Thất Tinh, lần này ngươi lại có thu hoạch rồi, đó lại còn là bàn tay trừ tà nữa, hơn nữa nhìn mức độ…”

Nốt ruồi đen lớn cắt ngang lời Trình Tinh Hà nói:

“Tầng chín.”

Thật đúng là đạt tới đỉnh cao.

Nhưng đúng vào lúc này, Ách Ba Lan yếu ớt lên tiếng:

“Ca, còn có chuyện này nữa...lạc đà của chúng ta không còn nữa, chúng ta trở về thế nào đây?”

Mấy người bọn ta nhất thời như bị tạt một gáo nước lạnh vậy...trong lúc đắm chìm trong niềm vui sướng sau khi thoát khỏi tai kiếp thì lại quên mất chuyện quan trọng này.

Trình Tinh Hà nhào tới cửa động ngay tức khắc, hắn bảo ta đào động lên cứu lấy lạc đà, nói rằng lạc đà vô tội, vàng trên người lạc đà càng vô tội hơn.

Ách Ba Lan thẳng thừng vỗ đùi:

“Chẳng lẽ đi một chuyến này lại uổng công rồi sao?”

Không chỉ uổng công chạy đi...lòng ta chùng xuống hẳn, sa mạc rộng lớn như thế này, bọn ta phải đi ra ngoài bằng cách nào đây?

Trình Tinh Hà nằm thẳng xuống, hắn nói rằng không có nước, cũng không có lương khô, hoàn toàn không thể sống tiếp được bao lâu nữa, chi bằng nằm tại chỗ chờ chết thì hơn.

Bạch Hoắc Hương tức giận đá hắn, nói hắn là một tên quỷ lười biếng.

Trình Tinh Hà trở mình lại, nói rằng quỷ lười biếng cũng mạnh hơn là quỷ kiệt sức.

Ta bò lên chỗ cao, nhìn thoáng qua cồn cát ở xung quanh một lúc rồi lại thở dài một hơi:

“Đứng dậy đi, chúng ta không chết được đâu.”

Trình Tinh Hà sửng sốt, lẩm bẩm bò dậy

“Vì sao?”

Ta lên tiếng đáp lại

“Cồn cát thành đai ngọc, khóa đóng là chết, khóa mở là sống, mà khóa của đai ngọc này vẫn chưa khép lại là khóa mở, các ngươi nhìn về hướng kia xem, chắc chắn sẽ có cơ hội sống sót.”

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan biết được bản lĩnh của hắn, cho nên vẫn luôn nhìn chằm chằm vào vị trí kia, nhưng Nốt ruồi đen lớn lại không cho là đúng, hắn ta lên tiếng phản bác lại:

“Thật sự có thể nhìn ra được sao?”

Nhưng hắn ta còn chưa dứt lời, ngay từ vị trí đai ngọc chưa khép lại kia truyền đến tiếng chuông lạc đà vang lên.

Một đoàn lạc đà đang tiến đến!

Trình Tinh Hà ngay lập tức vui mừng hẳn lên:

“Thất Tinh, ngươi đỉnh thật!

Còn Ách Ba Lan thì cố nhìn xem người đang tiến đến là ai, nàng ta cũng vui mừng đến mức đỏ bừng mặt.

Người đến là tiểu cô nương của cửa tiệm kia.

Tiểu cô nương thúc giục đoàn lạc đà, lúc đi tới nhìn thấy bọn ta vẫn còn sống, nàng ta hết sức vui mừng, nhưng nhìn tới nhìn lui không thấy lão Từ đâu, vẻ mặt nàng ta có chút phức tạp, kìm nén một hồi lâu, nàng ta mới lên tiếng:

“Cái đó…”

Mấy người bọn ta đưa mắt nhìn nhau...bởi vì lúc Khách Nhĩ Ba Thần bám vào trên cơ thể lão Từ, năng lực của hắn đã bị phong bế, cho nên dường như hắn cũng không thể nào khống chế lão Từ từng giờ từng phút được, bọn ta cũng không biết được lúc lão Từ tỉnh táo thì hiểu được mấy phần về thứ kỳ lạ trên người mình.

Nhưng xem ra, người cất giữ tiền cho tiểu cô nương của cửa tiệm thì đúng là lão Từ chân chính rồi.

Lão Từ chân chính dẫn quái vật cát đến làm hại cả nhà của tiểu cô nương, khó khăn lắm mới được tiểu cô nương tha thứ, nhưng lão thì lại không thể gặp được tiểu cô nương nữa rồi.

Ta vẫn còn nhớ lúc lão Từ đang cố gắng để lấy lại ý thức của mình, lão nói sẽ cầu xin ta một việc, nhưng lão vẫn chưa nói ra.

Trước đây người thỉnh thoảng lại khuyên bọn ta rời khỏi sa mạc này, chắc hẳn cũng là lão Từ chân chính nhỉ.

Sau khi tiểu cô nương đã biết được ngọn nguồn của sự việc, nàng ta cố gắng nở một nụ cười, nhưng cố gắng một hồi, nụ cười cũng hết sức thê lương, cứ thế từng giọt nước mắt chảy xuống, theo thói quen nàng ta tựa vào trong lòng Ách Ba Lan.

Biểu cảm trên mặt Ách Ba Lan thoạt nhìn còn khổ sở hơn cả tiểu cô nương.

Ta liền hỏi tiểu cô nương, vì sao nàng ta cũng tới đây?

Lúc này tiểu cô nương mới phản ứng trở lại, tiếp đó đưa cho bọn ta một bức thư.

Bức thư này là do lão Từ viết ra, nét bút xiêu vẹo nguệch ngoạc, đại ý trong thư là nói, lúc trước do lão nhát gan, bỏ lại những kẻ đào vàng kia rồi rời đi một mình, từ đó về sau lão chịu phải nguyền rủa, lúc nào cũng cảm thấy có một người khác bám trên người mình. Hiện tại, tần suất người nọ ra ngoài càng ngày càng thường xuyên, bản thân lão cũng không biết có một vài việc là do bản thân lão làm ra hay là do người nọ làm ra.

Chương 880: Món Nợ Ân Tình

Lão cũng có một loại dự cảm, lần này đi đến Kim Ngân động, sợ là sẽ phải trả món nợ này, không trở về được nữa. Thế nên, lão đem hết tài sản của mình liệt kê ra danh sách, để lại toàn bộ cho tiểu cô nương...nói là tài sản, thực ra cũng rất đơn giản, ngoài một vài ấm trà tách trà thì không còn gì nữa.

Tiểu cô nương không yên tâm, phát hiện trong nhà lão Từ chỉ có một con lạc đà đã già...lúc ấy con lạc đà già đó bị bệnh, lão Từ không dẫn theo, nghĩ tới sau này sẽ khỏe lại...Tiểu cô nương để con lạc đà này dẫn đầu, nàng ta đi theo sau, không ngờ tới, lại có thể đúng lúc cứu bọn ta ra ngoài. Việc này cũng nhờ có lão Từ.

Trình Tinh Hà thở dài một hơi, lên tiếng nói:

“Nhưng không lấy vàng ra được, chúng ta…”

Bạch Hoắc Hương trợn mắt liếc nhìn hắn, nàng kéo Ách Ba Lan qua, sau đó mở ba lô của Ách Ba Lan ra.

Ta vừa liếc mắt nhìn liền thấy choáng váng ngay lập tức...bên trong ba lô có ba khối vàng đầu chó!

Trình Tinh Hà suýt chút không thở nổi nữa:

“Ngươi nói xem một khối vàng có thể bán đấu giá được 1,3 triệu đô la Mỹ, ba khối thì...chúng ta cộng thêm phí vào sàn nữa!

Trời sinh Ách Ba Lan có thần lực, cõng một vật nặng như vậy cũng không cảm thấy có vấn đề gì, thấy bọn ta nhìn như vậy nàng ta cũng lộ ra vẻ mặt rất tươi tắn.

“Ngươi bỏ vào lúc nào?”

Bạch Hoắc Hương cũng tỏ ra vẻ mặt rất đắc ý, nghiêng đầu nhìn ta, nhưng thể đang đợi ta khen nàng vậy...thần thái đó, vô cùng giống với một con mèo.

Ta muốn sờ vào đầu của nàng:

“May mà có ngươi….”

Nhưng suy ngẫm lại thấy nam nữ suy cho cùng vẫn khác biệt, cho nên ta lại rụt tay về. Bạch Hoắc Hương xua tay bảo ta không cần phải khách sáo, nhưng bất giác trong ánh mắt nàng vẫn lộ ra một tia thất vọng.

Lúc này gần đến hoàng hôn, mặt trời dần chìm xuống, đỏ rực giống như trứng vịt muối Cao Bưu vậy.

Ta quay đầu lại nhìn về mảnh sa mạc rộng lớn này, rồi lại nhớ đến câu nói sau cùng của Khách Nhĩ Ba Thần...chẳng lẽ ta thật sự có liên quan đến con rồng kia sao? Mà con rồng kia rốt cuộc tại vì sao lại rơi xuống nơi này?

Tiêu Tương thân là Thủy thần, nguyên thân là rồng, con rồng lớn bị cắn nuốt kia...chẳng lẽ cũng là một vị thần nào đó bị phế truất hay sao?

Những việc này, càng dây dưa kéo ra càng nhiều thứ, rốt cuộc nó có quan hệ gì với tứ tướng cục đây?

Nhưng còn chưa nghĩ ra được gì, Nốt ruồi đen lớn bỗng nhiên vỗ vào vai ta:

“Có chuyện này, ta muốn hỏi ngươi một chút.”

…

“Cái gì?”

“Công Tôn Thống kia nợ ngươi ân tình mà vẫn chưa trả có phải không?”

Chuyện này cũng không riêng gì hắn, những người khác cũng nợ ta rất nhiều ân tình.

Nốt ruồi đen mỉm cười với ý đồ xấu:

“Vậy thì tốt quá.”

Ta nhìn ra hắn có ý gì rồi - hắn muốn tìm Công Tôn Thống, nhưng Công Tôn Thống như Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, hoàn toàn không có manh mối gì để tìm, mà Công Tôn Thống có danh hiệu không nợ ân tình, nếu hắn đã nợ ta thì sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện ở bên cạnh ta.

Chú ý đến ta cũng có thể tìm thấy Công Tôn Thống.

Ta không nhịn được hỏi:

“Công Tôn Thống kia nợ ngươi khoản vay nặng lãi hay là thế nào?”

Nốt ruồi đen lớn cười lạnh rồi nói:

“Có thể còn quan trọng hơn vay nặng lãi, hắn phản bội sư môn, lấy đi thứ rất quan trọng như cửa đưa đò. Không lấy lại thì ta có lỗi với sư môn.”

Trình Tinh Hà nghe vậy, rất tán thành nói:

“Tên kia không riêng gì đi ăn xin mà còn kiêm luôn trộm cắp cơ à? Hắn ăn cắp thứ gì đáng giá vậy?”

Nốt ruồi đen lớn xua tay rồi nói:

“Không thể nói cho người ngoài nghe.”

Trình Tinh Hà vô cùng thất vọng, nhưng vừa nhìn trang phục của nốt ruồi đen lớn, lại nhớ đến cách ăn mặc của Công Tôn Thống, hắn lộ ra biểu cảm rất thoải mái, cảm thấy muốn trộm cũng không trộm được nửa bình giấm, không cần phải quan tâm nữa.

Ta quay đầu nhìn sang, khí vàng bạc bên trong sa mạc vẫn còn nhưng chắc là không dễ dàng đào lên, nhưng thế sự xoay vần, khó mà nói rõ là khi nào thì cái động Kim Ngân kia sẽ lặng lẽ mở rộng cửa và thu hút khách đào vàng tới đây.

Rời khỏi sa mạc, cô gái nhỏ chủ tiệm lưu luyến không rời – nói là mở cửa hàng nhiều năm rồi, số người tốt mà nàng gặp được cũng không nhiều lắm, bọn ta được tính là mấy người trong số đó.

Nhất là đối với Ách Ba Lan, nàng luôn miệng nói chưa từng thấy qua tỷ tỷ nào hợp ý như thế, còn bảo Ách Ba Lan có thời gian nhất định phải đến thăm nàng.

Ách Ba Lan mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Có lẽ hắn sợ ảnh hưởng đến hình tượng của mình trong trái tim của cô gái nhỏ.

Lúc đi, cô gái nhỏ còn ở trước một nhà trọ vẫy tay tiễn bọn ta đi một đoạn xa, cả người nàng mặc trang phục dân tộc màu đỏ tươi giống như là một nhóm lửa trại được đốt lên trên sa mạc rộng lớn, hình ảnh rất đẹp, nhìn thế nào cũng tràn đầy sức sống.

Chương 881: Hai Mươi Lăm Triệu

Ách Ba Lan thò đầu ra vẫy tay, lại bị Trình Tinh Hà kéo vào:

“Làm bao nhiêu cát vào rồi này! Hay là ngươi để lại cái đầu đi.”

Cùng nhau ngồi trên xe, nốt ruồi đen lớn cũng chen miệng vào:

“Cô gái mười tám cũng giống như cơm, trái cây tươi nóng hổi, sao mà không ngon cho được - ngươi cứ nghĩ đến lúc chết thì đều giống như sườn dê nướng thôi.”

Không đúng, sao ngươi có thể nói vậy được.

Ách Ba Lan trừng mắt liếc nốt ruồi đen lớn một cái, rồi lại bắt lấy ta:

“Ca, bọn ta phải nhanh chóng giải quyết chuyện Tứ tướng cục, ta không thể chờ thêm một ngày nào nữa.”

Ta không hiểu vì sao lại say xe, cả người đều khó chịu, chỉ muốn nôn, lập tức xua tay bảo hắn về thương lượng với ông cụ Lan nhà mình trước, nếu bọn họ không quấy rối thì dễ giải quyết rồi.

Ách Ba Lan lập tức có chút thất vọng, hiển nhiên là vừa nghĩ tới ông cụ Lan thì lại thất vọng.

Nhưng nhắc tới nhà họ Lan, dường như hắn nhớ ra cái gì đó nên nói:

“Đúng rồi, ca, tỷ tỷ ta rất nhớ ngươi! Mỗi lần liên lạc với ta, đôi ba câu đều hỏi về ngươi.”

Lan Kiến Quốc? Ta chỉ muốn nôn ra túi ni lông:

“Tỷ tỷ ngươi rất nhiệt tình.”

Nhưng Bạch Hoắc Hương ở một bên lại có hứng thú hỏi:

“Ngươi còn có tỷ tỷ à? Trông có đẹp không? Bao nhiêu tuổi rồi? Còn độc thân à?”

Ách Ba Lan nhìn Bạch Hoắc Hương rồi trả lời:

“Tỷ nói vậy giống như bà già làm mai mối ở công viên Cẩm Giang phủ vậy.”

Mặt Bạch Hoắc Hương trầm xuống, Ách Ba Lan vừa sợ bị độc câm lại sợ bị kim đâm nên không nói gì nữa.

Ta dựa vào cửa sổ xe rồi ngủ thiếp đi, mơ màng cảm giác được có người đắp chăn lên người ta, còn có người hâm mộ tặc lưỡi ra tiếng.

Về tới huyện thành, lập tức cảm nhận được chỗ đáng yêu của huyện thành - sa mạc tuy đẹp nhưng không phải là nơi để ở lâu dài.

Nốt ruồi đen lớn cũng định cư ở huyện thành, bày một gian hàng bán tạp chí, còn luôn giả vờ không quen biết bọn ta, nhìn hắn nghèo khổ khó sống thế mà không biết lấy tiền vốn từ đâu ra.

Vừa nhìn thời gian, thời hạn của hội đấu giá sắp đến rồi, bọn ta còn chưa kịp nghỉ ngơi đã phải đem những đầu chó vàng kia đi đổi tiền.

Vốn dĩ những chuyện thế này có thể để cho ông chủ tiệm bán đồ cổ hoặc là thầy Cao giúp đỡ, ai ngờ một người thì bị sốt phải nằm viện, một người thì đi dự đám cưới, đều không có ở đây, bọn ta đành lần theo địa chỉ mà ông chủ tiệm bán đồ cổ đưa và mang theo đầu chó vàng đi đổi tiền.

Ông chủ tiệm bán đồ cổ đang ở trong tiệc cưới thổi kèn sôi nổi, nói về độ uy tín ở chỗ đó thì khỏi phải bàn, ở khắp cả huyện thành, chỉ cần nhắc tới tên của hắn thì đã nghe danh mua bán công bằng, để cho ta yên tâm to gan bán.

Kết quả đến nơi nhìn thử thì lại là một con hẻm nhỏ, bên trong chất đống rất nhiều xe đạp phế liệu, xung quanh bán đủ loại lòng gà và massage chân, có những bóng đèn đỏ nhỏ nhấp nháy, nhìn qua có vẻ không phải là mua bán đứng đắn.

Trong ngõ hẻm tối om om, ta gần như còn nghi ngờ mình đi nhầm chỗ, nhìn kỹ một hồi lâu mới nhìn ra một cửa hàng không sáng đèn, trước cửa treo một tấm biển, trên đó viết ba chữ "Tin Nhã Trai".

Cánh cửa khép hờ, đi vào nhìn, bên trong trên tường dán toàn là báo, cũng không biết đã bao lâu rồi không được quét dọn, khắp nơi đều là tro đen.

Trình Tinh Hà lập tức nhíu mày:

"Trời ạ, chỗ này có thể lấy ra hai mươi lăm triệu sao? Ta thấy lấy ra được một ít tiền âm phủ cũng còn khó, có phải ông chủ tiệm bán đồ cổ đi đồn bậy rồi không?"

Ách Ba Lan cũng cảnh giác nhìn xung quanh, dường như chuẩn bị xung quanh sẽ có mấy tên côn đồ bịt mặt lao ra bất cứ lúc nào.

"Hey..hey..hey..."

Lúc này, một giọng nói khàn khàn từ trong nội đường vang lên:

"Ai vậy?"

Loáng thoáng nhìn ra là một ông già đeo kính đen, nhìn rõ tay ông già kia, ta lập tức kéo Trình Tinh Hà đang định xoay người đi lại - ông già này chắc chắn có tiền.

Tay hắn là tay cầm vàng hiếm thấy.

Người có bàn tay kiểu này đều là người có nhiều tiền. Nhưng loại người này nhìn thì giàu có, còn số mạng thì không chắc sẽ tốt, mặc dù sẽ kiếm được tiền nhưng số tiền này thường làm tiêu cho người khác chứ không tiêu vào người mình.

Ta lập tức cầm đầu chó vàng ra, mời hắn định giá.

Trình Tinh Hà nhìn ta khăng khăng làm theo ý mình, không còn cách nào khác đành ở một bên cằn nhằn, nói là đã từng xem bán đấu giá, cái này đáng giá biết bao nhiêu tiền, ý hắn là sợ ông già này coi bọn ta là gà rồi làm thịt.

Ông già này rất kiêu ngạo, đẩy đầu chó vàng qua, nghiêm mặt nói vậy ngươi đến phòng đấu giá đi, cầm đến chỗ ta làm gì?

Lần này khiến Trình Tinh Hà xù lông nói:

“Bọn ta không có thời gian...”

Ông già bĩu môi, xoay người lập tức đi vào nội đường:

“Ta cũng không có thời gian, mì ăn liền của ta đã pha qua 3 phút mất rồi, các ngươi đi đi, không nhận nữa.”

Chương 882: Vận Khí Kém

Trình Tinh Hà bực bội, túm lấy ta muốn kéo đi:

“Lão già này không giống người làm ăn đàng hoàng, chúng ta đi thôi.”

Ta cũng muốn đi, nhưng mắt thấy thời gian không thể chậm trễ nữa, chưa tới mấy tiếng đồng hồ nữa sẽ hết hạn làm vé vào cửa, gấp gáp đến nỗi hoang mang không biết đi đâu tìm người mua thích hợp?

Ta dứt khoát nói:

“Ông già, bọn ta thật sự không còn thời gian, như vậy đi, trước tiên ngươi cứ định giá cho bọn ta đi - đổi lại, chuyện ma quỷ lộng hành trong nhà ngươi ta sẽ giải quyết giúp ngươi.”

Bóng lưng của ông già lập tức run lên, khó tin quay đầu lại hỏi:

“Ngươi nói...có ma quỷ lộng hành trong nhà ta ư?”

…

…

Vừa rồi ông già đi tới dưới hiên nhà, ánh đèn đỏ đối diện chiếu lên mặt hắn, ta rõ ràng đã thấy trên mặt hắn một luồng quỷ khí, chắc chắn là trên người có ma quỷ quấy nhiễu.

Lúc này, không biết có mấy con mèo từ đâu xông ra, nhìn về phía bọn ta kêu lên meo meo.

Ách Ba Lan thích mèo, còn định vuốt ve, thế nhưng mấy con mèo kia đều rất hung dữ, giương nanh múa vuốt dọa Ách Ba Lan không dám vươn tay ra.

Biểu cảm của ông già lập tức trở nên mất tự nhiên, phất tay muốn đuổi bọn ta đi:

“Ta không tin mấy chuyện ma quỷ nhảm nhí này, bớt lấy chuyện này hù dọa ta!”

Trình Tinh Hà cũng mặc kệ, vừa định nói chuyện thì ta nói tiếp:

“Ngươi không thèm quan tâm đến chuyện tà ma, nhưng gần đây vận khí của ngươi kém như thế, sức khoẻ cũng không tốt mà không muốn tìm hiểu nguyên nhân ư?”

Ánh mắt ông già thay dổi, xem ra ta đã nói đúng.

Gần đây, cung tai hoạ của hắn tích tụ mây đen, sắc mặt xám xịt, mọi chuyện của người chủ đều không thuận lợi, sức khoẻ suy giảm, mà những hắc khí này đều là vì tà khí quanh quẩn dẫn tới - giống như chuyện trong tiệc mừng của công tử Đại Đỗ, tà ma tới gần sẽ ảnh hưởng đến từ trường của con người, dẫn đến quỹ tích bình thường của người bị lệch lạc, tự nhiên sẽ gặp xui xẻo.

Lúc này ông già mới nuốt nước miếng nói:

“Ngươi...thật sự có thể xem sao?”

Quả nhiên, thì ra mặc dù sức khoẻ và vận khí của ông già đúng như ta nói. Mấy ngày trước, vừa ra cửa thì bị viên gạch ngói rơi xuống đập rách da đầu, đi mua đồ ăn thì bị xe ôm đụng rớt xuống mương, đang yên đang lành thì trên tay còn mọc bệnh vẩy nến lông xanh chưa từng thấy qua, ngứa muốn chết, những thứ này còn chưa tính, mấy mối làm ăn đến miệng cũng không hiểu sao lại thất bại, hắn đang nhịn một bụng tức giận đây.

Mà những chuyện này đều bắt đầu từ khi hắn mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ.

Tối hôm đó trời mưa, hắn đột nhiên cảm thấy chân đau nhức, vừa mở mắt ra đã bị dọa sợ, may mà hắn không mắc bệnh tim - chỉ thấy một người phụ nữ nằm trước giường hắn.

Không thấy rõ mặt người phụ nữ kia, nhưng đầu đầy trang sức quý báu, búi tóc rất cao, mặc áo bào tay rộng, trang phục kia thật sự rất giống trang phục thời nhà Đường, làn da trắng như tuyết, để lộn một phần cổ trắng nõn.

Người này không giống như người sống.

Mà điều khiến hắn sợ hãi hơn chính là người phụ nữ kia nằm ở đầu giường hắn, không làm gì khác mà là dùng một cái cưa dây mỏng manh và đang cưa chân hắn!

Kiểu đau nhức thể này quả thực muốn thấu vào trong tận xương tủy, ông già đau đớn không chịu nổi, mở miệng lập tức muốn kêu cứu, nhưng muốn kêu cũng không kêu ra tiếng khiến hắn càng thêm sợ hãi, cuống cuồng làm cho đồng hồ đeo tay bên cạnh gối đầu rơi xuống.

Đồng hồ rơi xuống đất gây ra tiếng động, lúc này ông già mới tỉnh dậy, mở mắt nhìn một hồi lâu mới biết là mình nằm mơ, nhưng bắt đầu từ hôm đó, hắn lại cảm thấy chân mình rất khó chịu – chỗ mà bị cưa ở trong giấc mơ lại đau đớn dữ dội.

Người lớn tuổi ít nhiều cũng sẽ có một vài bệnh vặt, hắn nghi ngờ là mình lớn tuổi rồi nên chân bị thấp khớp kinh niên, mới gặp ác mộng, kết quả cúi đầu nhìn, hắn suýt chút nữa bị khó thở - trên đùi gầy trơ xương của hắn thế mà thật sự có một đường màu đỏ rất nhỏ, giống như đã từng có người dùng cưa cưa qua vậy!

Hắn vội đến bệnh viện kiểm tra nhưng bệnh viện cũng không khám ra được gì, còn nói với hắn là tất cả đều bình thường, hắn nói lại giấc mơ của mình cho bác sĩ nghe, biểu cảm của bác sĩ lập tức kỳ quái, còn bảo hắn đến khoa tâm thần khám thử.

Ông già này rất thích khoe khoang, người như vậy rất sĩ diện, làm sao chịu được lời này, tức giận chống nạng đi về.

Kết quả là đến nhà, lại nằm mơ thấy giấc mơ kia.

Người phụ nữ ăn mặc theo phong cách thời nhà Đường lại nằm ở mép giường, dùng cưa dây để cưa chân hắn.

Cái loại đau đớn này vô cùng khó chịu, ông già kêu trời không được mà gọi đất cũng chẳng xong, đang giãy dụa thì đột nhiên ngoài cửa sổ có một tiếng động lạ, giống như là có thứ gì đó đi vào, người phụ nữ mặc trang phục thời Đường kia cực kỳ hoảng sợ, đứng lên chạy ra nhà ngoài rồi không thấy đâu nữa.

Chương 883: Ngươi Đang Hù Dọa Ta Sao?

Lúc tỉnh dậy, hắn mới phát hiện thì ra là trong phòng không đóng kín cửa, tiếng động kia là do có một con mèo mướp vằn màu trắng tiến vào.

Hắn lại nhìn chân mình, càng hít vào một hơi khí lạnh - trước kia còn là một vết sợi dây nhỏ, bây giờ sợi dây kia càng ngày càng to.

Ông già hay suy nghĩ linh tinh, luôn nuôi mèo, thế nhưng ngày nào mèo không ở bên cạnh thì hắn lại có thể mơ thấy người phụ nữ kia xuất hiện và cưa chân của hắn.

Mấy ngày nay, vừa sợ hãi vừa gặp xui xẻo nên tâm trạng của ông già chắc chắn không tốt, chẳng trách lại hung dữ với bọn ta như thế.

Trình Tinh Hà nghe vậy thì lại rất hăng hái, còn nói với ta, có thể người phụ nữ kia chính là người tình kiếp trước của ông già này, hận hắn vì đã lừa dối mình cho nên kiếp này muốn cưa chân hắn xuống để báo thù. Hắn nhìn kiếp quỷ sinh, cho nên đã thấy rất nhiều chuyện kiểu này rồi.

Làm sao có thể như thế được, nếu thật sự là duyên kiếp trước thì đã báo thù từ lâu rồi, từ triều Đường đến bây giờ đã bao nhiêu năm rồi, tại sao phải đợi đến bây giờ?

Sau đó ta lại hỏi ông già, người phụ nữ ngoại trừ cả người mặc trang phục triều Đường còn đặc điểm nào khác không?

Ông già suy nghĩ một hồi lâu mới nghĩ ra, nói là hôm đó lúc mèo đến, người phụ nữ kia đi rất vội, hắn thấy động tác của người phụ nữ kia rất kỳ quái, hình như...dưới làn váy rộng của người phụ nữ đó chỉ có một cái chân.

Trình Tinh Hà vội nói:

“Nếu đã vậy, ta thấy là người phụ nữ một chân mặc trang phục triều Đường này là muốn cưa chân ông già này xuống để thay cho mình.”

Bạn nghĩ là đang chơi Barbie à, sao có thể lấy chân của người sống nối vào người chết được?

Hơn nữa, tại sao người phụ nữ kia không đi cưa chân người khác mà lại muốn cưa chân ông già này?

Vẫn là câu nói kia, không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận.

Ta lại bảo ông già suy nghĩ lại xem, còn có cái gì liên quan đến người phụ nữ triều Đường kia không?

Ông già vắt hết óc trầm ngâm suy nghĩ cũng không nghĩ ra, chỉ đành lắc đầu.

Ta bảo ông giá xốc quần lên để ta nhìn thử, trên đùi ông già thật sự có một đường vết màu đỏ tươi - dấu vết kia giống như miệng vớ, vòng quanh trên đùi ông già, mắt thấy còn thiếu một chút nữa thì kín vòng rồi.

Quỷ khí trên mặt rất dày đặc, nếu cái vòng này kín lại, chân của ông già này chắc chắn sẽ không giữ được.

Ông già đã biết điều này, sắc mặt lập tức thay đổi:

“Ngươi...ngươi không phải đang hù doạ ta đấy chứ?”

Bây giờ ta không có thời gian rảnh như thế.

Vì thế ta vận khí lên mắt rồi nhìn xung quang căn nhà của ông già, vừa nhìn, trong căn nhà vừa có bảo khí rực rỡ, sáng chói loá mắt, đồng thời cũng thật sự có quỷ khí dày đặc, mà trong đó có một vài dấu vết chân trần - những dấu vết kia chỉ có chân trái, giống như là co một chân lên mà đi vậy.

Ta lập tức lần tìm theo dấu vết này, thì phát hiện thấy dấu chân này dẫn đến một cái tủ sơn màu đỏ rất lớn.

Ta bảo ông già nhanh chóng mở tủ lớn này ra.

Ông già do dự một hồi, nhưng nóng lòng cứu chân hơn nên vẫn mở tủ ra.

Mấy người bọn ta vừa nhìn vào tủ, con mắt lập tức trợn tròn - chỉ thấy toàn bộ mọi thứ bên trong tủ đều là những món báu vật quý hiếm, thấy mà hoa cả mắt.

Ta lập tức phát hiện, trên một cái hộp gấm sơn đỏ có thanh khí quấn lấy rất kỳ quái, lại bảo ông già mở cái hộp kia ra.

Ông già nhìn cái hộp gấm, mở ra xem thử thì lập tức sửng sốt, tay cũng run lên:

“Chẳng lẽ, chính là thứ này...”

Bên trong hộp gấm kia đặt một ly rượu bằng đồng hai chân, nhưng đã bị gãy một chân, sắp không đứng nổi nữa.

Mà trên ly rượu kia lại vẽ một người đẹp mặc trang phục thời Đường.

Ta lại hỏi ông già, tại sao chân của cái ly này lại bị gãy?

Ông già liếm liếm môi, lúc này mới nói cho ta biết, nói là do mèo nhào trùng.

Do mèo nhào trúng ư?

Nói lại từ đầu, cái ly này xem như là sai lầm mà ông già nhặt được - một nông dân đã nhặt được trong lúc làm việc ở trên núi, lên huyện làm công cũng mang theo cái ly này để uống rượu.

Ông già vừa thấy cái ly này đã biết là một thứ đáng tiền, hắn dùng một cái giá cực thấp đã mua được cái ly này về.

Thứ này xem như là một món đồ quý giá, ông già giữ lại muốn bán được một cái giá cao. Một hôm ông già có hẹn bán cho khách quen nên lấy thứ này ra trước, kể cũng trùng hợp, hôm đó hắn đặt một đĩa tôm khô trên quầy, dụ mèo mướp trắng tới gần đó, hắn vừa quay đầu lại nhận điện thoại thì một con mèo nhảy lên quầy và làm ly rượu kia từ trên quầy rơi xuống.

Lúc ấy ly rượu đã bị gãy một chân, ông già này rất đau lòng, khách hàng người ta đến xem thử, xong luôn, nó bị biến dạng rồi, trong lòng có chút không vui, còn không thèm thương lượng lại giá cả, cái ly này coi như phải ở lại với ông già này.

Chương 884: Chấp Niệm Của Oán Linh

Mặc dù ông già làm giám định, nhưng về phương diện sửa chữa văn vật thì lại chịu thua, chỉ chờ khi nào Cố Qua Tử - người tài giỏi nổi tiếng về việc sửa chữa đồ cổ có thời gian thì mời Cố Qua Tử qua đây sửa chữa.

Nhưng gần đây Cố Qua Tử rất bận rộn, hắn không mời được cho nên đành niêm phong cái ly này trong hộp rồi quên mất.

Cầm lấy cái ly đồng kia nhìn kỹ, người đẹp mặc cung trang được vẽ trên đó quả thật rất giống người mà ông già miêu tả trước đó, dung mạo đoan trang, nữ công đang thêu thùa may vá, bên chân rõ ràng có đặt một cái cưa dây nho nhỏ.

Ta hỏi ông già, giấc mơ kỳ lạ đó bắt đầu sau khi cái ly bị rơi đúng không?

Ông già liên tục gật đầu, nhìn người đẹp kia sắc mặt cũng khó coi:

“Tại sao ta lại không nghĩ tới...”

Không trong nghề không biết tình hình nghề đó, ngươi nghĩ đến cũng sẽ không tin.

Nói đến đây, ông già lại có chút không phục:

“Ngươi nói xem, vật này đúng là kỳ cục - cũng không phải do ta làm rơi, có bản lĩnh thì đi tìm con mèo kia đi!”

Mấy con mèo không biết có chuyện gì xảy ra, còn tưởng là ở đây có đồ ăn ngon nên sáp lại gần kêu meo meo, ta lại hỏi ông già xem hung thủ làm rơi cái ly là con nào?

Ông già nhìn quanh một vòng rồi nói nó không có ở đây, hắn xoay người rồi ôm tới một con mèo, nói đây là một con mèo gian xảo nhất ở gần đây.

Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà vừa thấy cái mèo kia, đều theo đó khen ngợi:

“Con mèo này thật đúng là khác với những con mèo khác.”

Ta vừa nhìn con mèo kia, lập tức hiểu được – chẳng trách, lông cả người con mèo kia đều là vàng óng thuần khiết, hai con mèo mắt lấp lánh có hồn, quý khí bức người, tựa như đang nhìn xuống muôn dân thiên hạ bằng nửa con mắt vậy.

Nó thực sự không phải là một con mèo hoang bình thường.

Ở thời cổ đại, mèo thuần màu vàng là thượng phẩm, thuần màu trắng đứng thứ hai và thuần màu đen thì kém hơn một chút, màu sắc và hoa văn khác nhau cũng nhận được đãi ngộ khác nhau, sự chú trọng rất lớn - đen gọi là mây đen, mình trắng đuôi đen gọi là ngân bình kéo súng, mèo tám đuôi như con ở nhà bọn ta thì gọi là mây đen đắp tuyết, ngoài ra còn có Đại thống lĩnh treo ấn, roi đánh tú cầu,...đủ loại.

Mà loại mèo quý giá này tên cũ là mèo lông vàng, là nhất phẩm.

Chỉ là một con mèo lông vàng còn chưa tính, nhưng trên trán con mèo kia loáng thoáng còn hình thành một chữ “Vương”, điều này càng hiếm thấy trong mèo lông vàng, có mấy triều đại, con mèo lông vàng mang chữ Vương này chỉ có quân chủ mới có tư cách nuôi – nếu người bình thường nuôi con này sẽ giống như lén lút mặc long bào, là điều bất kính phạm thượng rất lớn.

Con mèo này đã đến trình độ “ngự miêu”.

Mà cái ly kia, nhìn cách ăn mặc của cô gái cũng biết là đồ vật trong cung – sau một thời gian dài, tục ngữ có câu, cây chổi chịu đựng trăm năm cũng thành tinh, vật này sẽ có linh hồn.

Nhưng vật này mang theo quỷ khí, không giống như ma y nhân trên xích Huyền Tố, là một linh vật đơn thuần, chắc là chấp niệm của người sống nào đó gắn liền với cái ly này.

Cụ thể nội tình thế nào thì bọn ta không biết - có lẽ là sau khi Hoàng đế ban chiếc ly này cho phi tử nào đó nhưng cuối cùng lại không gặp được phi tử đó nữa, nó tích tụ sự cô đơn và hoài niệm của phi tử, hoặc có thể cái ly này là hung khí ban rượu độc tự sát cho phi tần nào đó, dính vào sự không cam lòng, tóm lại trên đó mang theo oán linh chấp niệm, nhất định là nàng có oán khí không tan mới có bản lĩnh ra ngoài quấy phá.

Nếu đã là người trong cung, thấy sủng vật mà đế vương yêu thích thì cũng như thấy đế vương, chịu uất ức cỡ nào cũng không dám phạm thượng.

Vật này cũng là thấy đồ ăn thì nhìn người lên món, nàng trút hết tức giận lên người lão Từ - ông già hại nàng gãy chân, nàng ăn miếng trả miếng, muốn cho ông già phải làm người què.

Điều này làm cho ông già sửng sốt một hồi, đang định nói chuyện thì đột nhiên con mèo kia nhảy xuống khỏi người ông già, nằm trên mặt đất, vươn đầu cọ cọ vào ống quần của ta.

Ta còn chưa làm gì, ông già kia đã choáng váng:

“Con mèo này...Hôm nay đổi tính rồi à?”

Thì ra tính tình con mèo này rất khó ưa, người quanh đây thấy bộ dáng nó rất đẹp nên muốn ôm, thế nhưng luôn luôn bị con mèo này cào lại, cũng có một vài người có ý đồ xấu, thấy con mèo này rất đáng giá nên muốn trộm để bán, có mấy lúc con mèo này cũng mắc câu rồi bị bắt, nhưng chưa tới mấy ngày, nó chắc chắn sẽ quay trở lại, toàn vẹn mà không có chút tổn hại nào, lông cũng không thiếu một sợi, cũng không ai biết nó trở về như thế nào.

Mà con mèo này là mèo lão đại ở khu vực này, những con mèo gần đây đều coi làm thủ lĩnh, ông già luôn gọi nó là Mèo Bá Vương.

Chương 885: Một Chân Đáng Giá Năm Triệu

Đây là lần đầu tiên hắn thấy con mèo này nịnh nọt lấy lòng người khác.

Trái tim ta đập thình thịch - bởi vì ta biết một truyền thuyết.

Tại sao loại mèo này lại có thể trở thành ngự mèo? Chính là bởi vì nó rất biết nhận chủ - nó chỉ thần phục Chân Long, nhận ai làm chủ thì đó là điềm lành lớn, chứng tỏ...

Dấu hiệu này quá lớn, ta vội loại bỏ ý nghĩ này.

Lúc này Trình Tinh Hà cũng lấy lại tinh thần, vội nói:

“Chuyện này cũng đã giải quyết giúp ngươi rồi, ngươi mau định gá đầu chó vàng cho bọn ta đi - muốn đưa tiền mặt nha!”

Ông già cũng phản ứng lại, gật đầu, đeo mắt kính vào và cầm kính lúp lên, bắt đầu quan sát đầu chó vàng của bọn ta.

Vừa nhìn qua, biểu cảm của ông già giống như là có chút bất ngờ, ngẩng đầu hỏi bọn ta là thứ này từ đâu ra?

Trình Tinh Hà xem phim truyền hình nhiều, vừa nghe ông già hỏi vậy, lập tức vui mừng hỏi:

“Có phải nó rất đáng giá không?”

Ông già gật gật đầu, bụp bụp đánh loạn vào bàn tính – người lão phái học nghề ở thời kỳ cũ thường tính toán theo kiểu này nên không quen máy tính, sau đó ngẩng đầu dùng tay ra hiệu với bọn

ta:

“Hai mươi triệu.”

Ba bọn ta lập tức ngây ngẩn cả người:

“Hai mươi triệu?”

Còn thiếu năm triệu thì phải?

Trình Tinh Hà lập tức phản bác:

“Không đúng, bọn ta đã từng gặp qua, vật này có thể bán 1,3 triệu dollar…”

Ông già lắc đầu nói:

“Ta cũng biết, nhưng vàng này của các ngươi, kết cấu tuy tốt nhưng không lớn như vậy, quan trọng hơn là…”

Nói xong còn tập hợp bọn ta lại:

“Vàng này là vàng rỗng ruột, trong nghề gọi là Long Cốt Kim.”

Sau khi bọn ta nhìn kỹ lại mới được, khối vàng này còn nhẹ hơn đầu chó bình thường.

Trời ạ, mắt thấy thời gian sắp hết hạn rồi, sao đang yên đang lành còn thiếu năm triệu chứ?

Chẳng lẽ lần này thật sự phí công rồi? Mọe nó, sao lại đen đủi vậy chứ?

Trình Tinh Hà chưa từ bỏ ý định:

“À đúng rồi, vừa rồi bọn ta đã cứu một chân của ngươi…Một chân cũng đáng giá 5 triệu chứ?”

Ông già lắc đầu:

"Ta cảm ơn các ngươi đã giúp ta giải quyết chuyện này, nhưng ta chỉ là người cầm chìa khóa, không phải chủ vàng thật sự, ta bằng lòng nhưng ông chủ đứng sau sẽ không vui, các ngươi đây là..."

Ta hiểu được ý của ông già, bảo hắn làm giả báo cáo giá cả chính là đập chén cơm cả đời của mình, người lão phái xem trọng danh dự hơn cả tính mạng, chết cũng không thể đồng ý.

Bọn ta đang làm khó hắn rồi.

Trình Tinh Hà còn muốn nói gì đó, ta lại kéo hắn lại, nói tất cả đều là số phận rồi, nếu ông trời đã cố ý không cho chúng ta cơ hội này thì cũng giống như sợi dây chuyền có thể đứt đoạn ở bất cứ mắt xích nào.

Trình Tinh Hà không cam lòng, lẩm bẩm:

"Nhưng chúng ta đã vào sinh ra tử, chẳng lẽ coi như chơi đùa vô ích sao?"

Ta lại một lần nữa nhớ lại thứ bỗng nhẹ nhàng rời khỏi cơ thể ta, chẳng lẽ khí vận thật sự bị mang đi rồi ư?

Ách Ba Lan còn muốn nhanh giải quyết chuyện phá cục để tìm người yêu, vừa thấy chuyện mật quyển đòi vàng này, cũng siết chặt nắm tay rồi nói:

"Ta đi tìm ông nội ta..."

Đúng lúc này, con mèo lông vàng kia bỗng nhiên vọt tới trên người ta, ý là làm nũng muốn ta ôm nó, thoáng cào cào áo sơ mi của ta.

Ông già nhìn chằm chằm vào ta, đột nhiên "ồ" một tiếng.

Ta hơi khó hiểu, ông già lập tức chỉ vào túi áo sơ mi của ta:

“Đại sư, ngài cho ta xem thử đồ vật kia của ngài đi.”

Đồ vật của ta? Ngoại trừ Thất Tinh Long Tuyền và xích Huyền Tố ra thì ta không có đồ vật gì đáng giá cả, nhưng sau khi nhìn theo tầm mắt của hắn, lúc này ta mới nhìn ra - hắn đang chỉ vào một đồng tiền trong túi áo sơ mi của ta.

A, ta nhớ ra rồi - đây là dây cỏ thông bảo mà vị thần Carba đeo ở trên người để chứng minh thân phận, chắc là treo trên cổ lão Từ.

Ta cũng không nhớ rõ từ lúc nào đã để ở trên người - chẳng lẽ, cũng là thế thân Ba Lạt kia bỏ vào cho ta?

Ta vội lấy ra, vừa rồi ông già thấy đầu chó vàng cũng không kích động, nhưng khi thấy được đồng tiền kia, tay cũng run rẩy, muốn cầm lấy nhưng suy nghĩ một lát lại đeo găng tay vào, mới dè dặt đưa hai tay tới, soi đèn nhìn một hồi lâu mới cảm thán nói:

“Đúng là Vĩnh Hợp Thông Bảo? Phẩm tướng này...”

Mắt của ba người bọn ta trứng lớn, tiền Ngũ đế thì bọn ta đều biết, nhưng Vĩnh Hợp Thông Bảo này thật sự là lần đầu tiên nghe nói đến, nhìn bộ dáng của ông già này, chẳng lẽ rất hiếm ư?

Ông già ngẩng đầu, trịnh trọng nói:

“Cái này ngươi bán cho ta được không? Ta sẽ đưa ngươi năm trăm...Không, ngươi đã cứu chân ta, ta dựa theo thực giá nói với ngươi, 25 triệu.”

Ba người bọn ta lập tức ngây ngốc – thì ra đầu chó vàng mà bọn ta phải vào sinh ra tử mới lấy được đem ra ngoài còn không đáng giá bằng một đồng tiền như thế?

Chương 886: Cảnh Triều

Ông già thở hổn hển, cũng rất lo lắng nhìn chằm chằm vào ta:

“Ngươi có bán không, ta lập tức đi kiếm tiền.”

Kẻ ngốc mới không đồng ý!

Cộng với đầu chó vàng chính là 45 triệu đấy.

Thực sự ngay cả nằm mơ ta cũng không mơ thấy nhiều tiền như thế!

Ông già vừa nghe ta đồng ý bán mới nhẹ nhàng thở ra, cả người cũng run rẩy, suýt chút nữa đứng không vững, vội nhét một viên thuốc vào miệng.

Trình Tinh Hà lấy lại tinh thần, nhéo ta một cái, thấy ta đau đến giật mình, ánh mắt mới sáng lên nói:

“Không phải nằm mơ!”

Cái đầu nhà ngươi, tại sao ngươi không tự nhéo mình đi? Hắn bị ta đánh lại một cái.

Trình Tinh Hà còn không nỡ hơn ta, càng thương tiếc mồ hôi công sức của mình, đương nhiên không chịu, tiếp theo lại hỏi ông già:

“Tại sao vật này lại đáng giá như vậy?”

Ông già nhìn xung quanh một lượt, mới nhẹ giọng nói:

“Vật này có liên quan đến một vương triều đã biến mất – Cảnh

Triều."

…

Ta bắt đầu thấy hứng thú:

"Đây chính là niên hiệu Cảnh Triều?"

Ông già lắc đầu:

"Ta cũng không chắc chắn, nhưng trong một số tài liệu về Cảnh Triều đã có nhắc đến loại thông bảo này, hiện nay vẫn chưa có ai tận mắt nhìn thấy...có một người giàu rất có hứng thú với lịch sử thiểu số này, một khi thứ đó xuất hiện, nó sẽ là món đồ vô giá..."

Trình Tinh Hà bỗng cảm thấy mình đã chịu thiệt:

"Vậy ngươi đưa cho chúng ta 25 triệu, không được ít hơn."

Ông già lộ ra một nụ cười quỷ quyệt:

"Trong ngành này hàng hóa đã có giá cố định, không ai có thể làm gì được, hay là các ngươi đến chỗ khác hỏi xem sao?"

Vấn đề là chúng ta không còn thời gian.

Trình Tinh Hà cũng không còn cách nào khác, hắn chỉ nói rằng lần này lão già được hời rồi và bảo hắn mau đưa tiền.

Ông già lộ ra vẻ mặt hài lòng, vội thanh toán cho chúng ta, Trình Tinh Hà có chút lo lắng, nhanh tay lấy điện thoại gọi cho Phùng Quế Phân, bảo nàng nhanh chóng mua vé vào cửa.

Ta nhìn đồng hồ trong cửa hàng của ông già...còn mười phút nữa.

Không ngờ lúc Phùng Quế Phân bắt máy, giọng nói của nàng đầy tiếc nuối:

"Đại sư vẫn chưa đến sao? Thật đáng tiếc..."

Trình Tinh Hà vội nói:

"Không phải vẫn còn mười phút nữa sao?"

Ông già đang ngồi ngắm nghía món đồ thông bảo, nghe vậy liền ngẩng đầu lên, vội nói:

"Thật xin lỗi...đồng hồ này của ta chạy chậm mười phút."

CMN...vậy là chúng ta đã muộn rồi sao?

Trình Tinh Hà tức giận đá văng chiếc ghế dài trước mặt và nói:

"CMN...đến cả trong phim cũng không có nhiều trắc trở như vậy! Thất Tinh, ngươi nói đúng lắm, thứ gì đã định sẵn không thuộc về chúng ta thì có miễn cưỡng cũng chẳng được.”

Ách Ba Lan ngồi phịch xuống ghế:

"Ca, không lẽ..."

Nhưng lúc này, ông già lại chen ngang:

"Cho ta hỏi các ngươi đang vội đi đâu vậy? Không lẽ là vội mua vé vào cửa buổi đấu giá của Lưu Ly Kiều sao?"

Trình Tinh Hà và ta ngẩn người một lúc:

"Ngươi cũng biết sao?"

Còn chưa nói xong, trước cửa bỗng có một chiếc xe sang trọng chạy tới và lẳng lặng dừng lại, vài người mặc âu phục bước vào.

Những người này mặc âu phục rất chỉnh tề, dáng người đàng hoàng, khắp người toàn là châu báu, tuy rằng vàng trên tay không nhiều như lão già, nhưng ở ngón út và ngón cái cũng đeo chật kín, họ tập hợp lại không chừa ra một khoảng trống, đây là những người có khả năng giữ tiền, chuyên thu và quản lý tiền.

Truyền thuyết kể rằng vào thời xưa, khi tuyển dụng những người học việc trong các ngành liên quan đến tiền bạc như kế toán, đầu tiên, những đứa trẻ được yêu cầu nắm một bàn tay đầy nước...ai không để lọt nước thì có thể vào làm nghề này.

Xem ra những người này cũng giống như ông già, đều làm nghề giám định bảo vật, chắc chắn đã từng làm nhiều vụ làm ăn lớn.

Vào thời cổ đại, đây được coi là một ngành nghề lâu đời...quản gia trong các hiệu cầm đồ.

Quả nhiên, mấy người họ lập tức chào hỏi sư phụ:

"Sư phụ, đã đến giờ rồi, người đã chuẩn bị xong chưa?"

Sắc mặt ông già trở nên nghiêm túc:

"Đã đến giờ gì chứ, ăn nói kiểu gì vậy, các ngươi là người của Diêm Vương sai đến thúc giục người chết sao?"

Đám người đó không tỏ chút thái độ, vội sửa lại:

"Đã đến thời gian đến buổi đấu giá, xin mời người đến tham dự."

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, chúng ta nhìn thấy huy hiệu pha lê trên cổ áo của những người đàn ông mặc âu phục này:

"Nhà đấu giá Lưu Ly Kiều."

Nhà đấu giá mật quyển Tứ Tướng cục có quan hệ với ông già này?

Ông già cẩn thận cất thông bảo đi và làm động tác “xin mời” với chúng ta:

“Đại sư đã chữa chân cho ta, ân tình này không biết báo đáp thế nào, nay được đưa mọi người đến Lưu Ly Kiều là vinh hạnh của chúng ta."

Khi những người đàn ông mặc âu phục nghe thấy vậy, họ nhanh chóng lịch sự mời chúng ta lên xe:

"Thì ra là khách quý của chúng ta."

Những người này đã quen phục vụ những khách hàng lớn, vì thế cách họ phục vụ đem lại một cảm giác rất thoải mái, trong khoảnh khắc, chúng ta có cảm giác mình như là thích vương bối lặc, thong dong bước lên xe...đáng tiếc Bạch Hoắc Hương không đến, nếu không nàng sẽ có hội chứng kiến cảnh tượng này.

Chương 887: Bảo Vật

Bỗng nhiên ông già kéo ta lại và nhất quyết bắt ta cầm ly rượu vỡ đi...hắn nói rằng mình như tê dại khi nhìn thấy nó, hắn không thể giữ thứ đó lại nên bảo ta lấy đi, xem như đó là quà đáp lễ vì đã giúp hắn.

Hắn vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt đau đớn, cái ly đó có vẻ cũng rất có giá trị.

Đồ miễn phí tội gì không lấy, ta mỉm cười và nhận lấy nó...giúp cung nữ đó giải thoát cũng xem như tích chút công đức.

Trình Tinh Hà lấy vai huých vào người ta, thì thầm:

"Đã ra ngoài rồi mà vẫn còn hành lễ với ngươi nhỉ, lại còn là món quà hành lễ hoành tráng."

Đối mặt với chủ nhân mới mà có thể không hành lễ sao?

Thấy ta sắp rời đi, Kim Ty Hổ cũng lưu luyến không nỡ, nó muốn đi cùng ta nhưng lại bị ông già ôm đi.

Sau khi lên xe ta mới thấy chiếc xe này mới giống xe của gia đình Giang Thần làm sao, vẻ ngoài trông có chút sang trọng nhưng bên trong thì thật sự hơn cả sang trọng.

Ông già nhường ghế chính cho chúng ta, cười mỉm nói:

“Đại sư quả nhiên là đại sư, ngươi cũng đến vì thứ đó sao?”

Lúc đó tim ta đập thình thịch, thầm nghĩ không lẽ mọi người đều biết về mật quyển Tứ Tướng cục rồi sao?

Thế thì không hay rồi...nếu thật sự như vậy thì chúng ta liệu có thể đấu lại những đối thủ cạnh tranh đó không?

Trình Tinh Hà cũng sửng sốt một lúc, thấp giọng nói:

"Các ngươi cũng có hứng thú với thứ đồ quèn đó sao?"

Ông già có chút khó hiểu:

"Lời này của ngươi sao ta nghe có cảm giác như thứ đó là đồ bỏ đi vậy...hôm nay có rất nhiều người có tiếng tăm đến đây vì thứ đó đấy."

Nói rồi, hắn nhớ đến số tiền của chúng ta rồi lắc đầu nói:

"Đương nhiên rồi, quan trọng là có tham gia, các ngươi có thể tận mắt chứng kiến bảo vật đó cũng xem như được mở rộng tầm mắt."

Trong lòng ta hiểu rất rõ...ý hắn muốn nói là nhiều người có tiền để ý đến thứ đó như vậy, với số tiền 45 triệu cỏn con của chúng ta, quả thật đến đó cũng chỉ ngồi xem người ta tranh giành với nhau mà thôi?

Trình Tinh Hà suýt chút nữa đứng dậy nhưng đã bị ta ấn xuống:

"Không phải chứ, họ muốn thứ đó để làm gì chứ? Rảnh rỗi sinh nông nỗi?"

Ông già có chút khó xử:

"Lời này của ngươi mới là...ai mà chẳng muốn có bảo vật đó chứ?"

Cũng đúng...Chỉ dựa vào Chu Tước cục thôi cũng đã có thể thu hút nhiều người như vậy, nếu những ngươi đó biết được sự thật về Tứ Tướng cục thì đến giành giật cũng là chuyện thường tình.

Tuy nhiên, bây giờ đã có nhiều người biết bí mật này như vậy rồi sao?

Cạnh tranh với nhiều đối thủ như vậy, cơ hội quả thật rất mong manh.

Ông già thấy sắc mặt của chúng ta có chút khó coi thì liền an ủi, lúc này, một người đàn ông mặc âu phục thấp giọng nói, trông có chút khó xử:

"Sư phụ, vẫn còn một chuyện muốn xin người chỉ giáo."

Ông già bảo hắn đừng vòng vo nữa mà hay mau nói ra.

Người đàn ông mặc âu phục thấy chúng ta ở đây nên càng khó xử hơn, ông già do dự một lát rồi ghé sát tai qua và bảo hắn nói.

Chúng ta cũng không muốn nghe, nhưng không gian bên trong xe chỉ có từng đó, không muốn nghe cũng không được, người đàn ông mặc âu phục lẩm bẩm, sắc mặt ông già bỗng nhiên biến sắc:

“Một chuyện lớn như vậy sao ngươi không nói sớm!"

Người đàn ông mặc âu phục chỉ có thể nói:

"Khi chuyện xảy ra chúng ta đã lập tức đến tìm người, nhưng...người nói còn có chuyện gì quan trọng hơn cái chân của ta sao?"

Một người đàn ông mặc âu phục khác chen vào:

"Sư phụ, thứ đó vốn đã xui xẻo, từ đầu ta đã cảm thấy chúng ta không nên nhúng tay vào, nhưng bây giờ ngươi xem..."

Ông già sắc mặt trầm ngâm:

"Bây giờ ngồi tranh cãi chuyện này cũng chẳng có ích gì, mau tìm kiếm đi! Buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, rất nhiều người còn đang đợi đấy! Các ngươi muốn danh tiếng của Lưu Ly Kiều bị hủy hoại trong tay các ngươi sao?"

Một người đàn ông mặc âu phục không nhịn được nói:

"Nếu có thể tìm được...thì đã không phiền đến lão gia lo lắng rồi."

Một kẻ ngốc cũng có thể nghe ra họ đã làm mất đồ!

Ta nhất thời không nhịn được, định hỏi ông già thì Trình Tinh Hà đã nhanh nhẩu hơn ta, hắn giữ ống tay áo của ông già và hỏi:

"Ông già, ngươi làm mất thứ gì vậy, là thứ mà chúng ta muốn mua đó sao?”

Ông già hít vào một hơi, tay run run:

"Nghe nói thứ này đi tới đâu thì ở đó xảy ra tai họa, ai động vào cũng sẽ chết, quả nhiên không hề sai..."

Nhà đấu giá này mặc dù tầm thường, nhưng thực lực thật khiến người ta kinh ngạc, phía sau còn có nhân vật lớn không lộ diện, bảo vệ ở đây đều là những người cường tráng có thực lực, sao có thể làm mất đồ được nhỉ?

Nhưng...Ta có thể nghe ra chút manh mối, thứ này còn có truyền thuyết?

Trình Tinh Hà hỏi trước:

"Mặc dù mật quyển rách nát đó chẳng mang lại điều gì tốt lành, nhưng có lẽ ngươi đã hiểu lầm nó khi nói rằng nó là thứ mang đến tai họa. Chúng ta cũng đã từng chạm vào thứ đó, không phải vẫn còn đang sống sờ sờ đây sao."

Chương 888: Cái Bình

Nghe hắn nói vậy, ông già và người đàn ông mặc âu phục có hơi ngạc nhiên:

"Mật quyển rách nát?"

Mọi người ai nấy nhìn nhau, ông già nói:

"Có lẽ chúng ta đang không cùng nói đến một thứ, thứ mà ta đánh mất không phải là mật quyển gì đó, mà là thứ này."

Nói rồi hắn đưa cho chúng ta xem một cuốn sổ tay.

Ta nhìn vào trang bìa, bỗng sững sờ:

"Thứ này...các ngươi cũng có thể đem ra đấu giá sao?"

Ta đã từng thấy thứ này trên mạng...nó được gọi là bình thần Bát Bảo.

Quả thật có một truyền thuyết đáng sợ về bình thần Bát Bảo này, thứ này còn có một biệt hiệu là bình người chết.

…

Ban đầu là một con sông nào đó bị ngập lụt nên người dân địa phương phải sơ tán, lúc đó không có thương vong nào, nhưng không ngờ sau khi mực nước trở lại bình thường thì lại có rất nhiều người lần lượt chết đuối.

Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ...con sông này bình thường đều yên ắng, phẳng lặng, người dân địa phương cũng đã quen sống với nước, sao có thể chết đuối được chứ?

Mọi người đều lo lắng, bất an trong một thời gian, nói rằng khi nước sông dâng lên, trong núi sẽ có một con ma nước lao ra và bắt người đến thế thân!

Nhưng con người không thể sống thiếu nước, họ phải đến lấy nước để sinh hoạt, một ngày nọ một người làm nghề mổ lợn đi lấy nước về để rửa thịt lợn thì nhìn thấy một người đang giãy giụa với phần đầu bị mắc kẹt dưới sông, hắn nghĩ rằng chuyện chẳng lành đang xảy ra.

Người mổ lợn vội chạy tới cứu người thì phát hiện tay của người đó dường như đã chìm xuống nước và không thể nào rút ra được, hắn muốn giúp nhưng không ngờ lực phía dưới nước rất mạnh suýt chút nữa đã kéo hắn xuống.

Trong lúc vội, người mổ lợn lấy ra con dao mổ lợn và chặt đứt tay của người đàn ông sắp chết đuối, nhờ vậy mới có thể cứu được hắn lên bờ.

Người đàn ông chết đuối tỉnh dậy và kể lại rằng khi hắn đi lấy nước, hắn nhìn thấy một cái bình trôi trên sông, hắn thấy cái bình còn tốt nên bèn lấy tay vớt nó lên, không ngờ cái bình đó như một vật còn sống ngay lập tức kẹp chặt tay hắn và kéo hắn xuống, nếu không nhờ người mổ lợn thì có lẽ hắn đã không thể sống sót.

Lúc này người dân địa phương mới ngộ ra, trước đây có nhiều người chết đuối như vậy thì ra là do cái bình này quấy phá.

Trong làng cũng không có ai sáng suốt nhìn ra sự việc, họ cho rằng người mổ lợn khỏe mạnh, cường tráng, dũng cảm nên mới nhờ hắn đến vớt cái bình đó lên.

Thấy mọi người đều gửi gắm hy vọng vào mình, người mổ lợn đương nhiên đồng ý ngay, hắn ngày nào cũng cắm sào đợi nước, cuối cùng, một ngày nọ, hắn đã chờ được cái bình đó và vớt nó lên.

Cái bình đó phủ đầy bụi, hình dáng không mấy nổi bật, người dân địa phương cho rằng đây là thứ ma quỷ, sợ nó sẽ tiếp tục mang đến tai họa nên mới đập nát nó đi.

Không ngờ, khi chiếc bình bị đập trên bậc đá, lớp vỏ xám bên ngoài nứt ra, bên trong hiện ra một ánh sáng vàng.

Người dân địa phương sửng sốt và bóc lớp xám ra thì biết rằng chiếc bình được phủ một lớp sần sùi, nhưng bên trong lại là vàng thuần khiết, bên trên còn có rất nhiều hoa văn, còn gắn đủ các loại đá quý. Công nghệ khảm nạm luyện kim thời cổ đại rất phát triển, chưa có ai từng nhìn thấy một vật quý giá và đẹp đẽ như vậy, một vẻ đẹp không có thực trên trần gian.

Đẹp đủ để khêu gợi lòng tham của con người.

Người dân địa phương ngay lập tức vì cái bình này mà làm rùm beng lên...tên bị đứt tay nói rằng thứ này nên thuộc về bọn họ...nếu không phải nhờ hắn phát hiện ra thứ này thì nó sẽ còn tiếp tục ở dưới nước hãm hại người khác!

Những gia đình có nạn nhân chết đuối trước đây cũng làm loạn lên...nói rằng ngươi chỉ đứt một tay, sao có thể đem ra so với gia đình chúng ta chứ, gia đình chúng ta đã mất mạng vì nó, con người không thể chết vô ích được, cái bình này nên thuộc về chúng ta.

Có khá nhiều gia đình có nạn nhân chết đuối, bọn họ tranh giành không dứt, nói rằng thứ này nên thuộc về mình, cũng không biết do ai khơi mào trước mà mọi người trong làng xông vào đánh đấm lẫn nhau, sứt đầu mẻ trán, có chết cũng muốn thứ đó thuộc về mình.

Lúc này, người mổ lợn đột nhiên lấy cái dao mổ lợn của mình ra và hua hua như mãnh hổ...các ngươi đã quên là ai đã vớt cái bình này lên rồi sao?

Ngôi làng đẫm máu, cái bình cuối cũng đã thuộc về người mổ lợn.

Nhưng khi cái bình vừa đến tay hắn thì quan huyện mang gia nhân đến...người mổ lợn đã giết nhiều người như vậy, xử trảm đã là nhẹ tay với hắn, cái bình này đương nhiên phải thuộc về quan huyện.

Quan huyện ôm lấy cái bình, thích đến nỗi cơm không thèm ăn nước không thèm uống, đến lúc đi ngủ cũng ôm theo bên cạnh, khi cấp trên của tên quan huyện này biết chuyện thì đã hạ lệnh cho hắn đem cái bình đến giao nộp.

Chương 889: Một Tầm Cao Mới

Tên quan lệnh không nỡ, hắn đã từ bỏ chức quan huyện để ôm lấy cái bình bỏ trốn, cấp trên phái binh lính đuổi theo, nói hắn tham ô phạm pháp nên phải bắt về xử lý. Cái bình đó khi rơi vào tay cấp trên, hắn cũng đã bị mê hoặc, tiếng tăm của cái bình đó đã được truyền ra ngoài và cuối cùng truyền đến tai của một vị quan có chức quyền thời đó.

Vị quan quyền lực đó cũng rất thích cái bình này, tên cấp trên đó đã bị gán cho một tội vô căn cứ và bị lục soát nhà, và rồi cái bình đó thuộc về vị quan quyền lực.

Hắn cũng rất u mê cái bình, nhưng rồi lại bị quan lớn trong cung biết được, vị quan đó cũng giống như Ngao Bái Nghiêm Tung, chẳng có kết cục gì tốt đẹp, cái bình đó đã được mang vào cung.

Nhưng nó vào cung không được bao lâu thì nội bộ rối loạn, triều đại diệt vong.

Trong lúc hỗn loạn, cái bình đó đã biến mất không tăm tích, có người nói cái bình đó đã được một người chức tước cao mua lại, người đó có tà khí mạnh nên có thể trấn giữ được thứ này, nó sẽ không làm loạn được nữa. Cũng có người nói rằng cái bình đó đã rơi xuống sông và tiếp tục hại người. Cũng có người nói rằng hắn có tai mắt, thật ra cái bình đó đã được một phú ông mua về và đang giấu trong mật thất, chỉ có người trong hoàng thất của nước ngoài mới có cơ hội nhìn thấy.

Nguồn gốc của cái bình này còn có nhiều lời đồn khác nhau hơn nữa, họ gắn nguồn gốc của cái bình này với rất nhiều nhân vật lịch sử, càng truyền đi càng nghe thần kỳ, nghe kể còn uy lực hơn cả đạn hạt nhân.

Thứ này cũng từng xuất hiện trong những bức ảnh cũ và trở thành truyền thuyết.

Niên đại của cái bình này cũng rất gây tranh cãi...ta đã nhìn thấy trên mạng, cho đến hiện tại cũng chưa có ai có thể giám định ra cái bình này làm từ thứ gì, các chuyên gia nói rằng những hình trang trí trên đó chứng tỏ đó là thứ không phải người bình thường có thể sử dụng.

Có người nói nó được dùng trong yến tiệc của các gia đình giàu có, có người nói nó dùng để trang trí, nói chung là có đầy đủ các truyền thuyết khác nhau về nó.

Lúc đó ta còn tưởng rằng có thể là trước kia một gia đình quý tộc nào đó vì không có gì làm nên lấy nó để ngâm tỏi, tỏi sau khi bị ăn sinh ra oán khí nên mới ra ngoài hại người.

Ta chưa bao giờ nghĩ thứ này lại nhiều lần xuất hiện trong giang hồ như vậy.

Trình Tinh Hà nhanh nhảu hỏi ông già hắn lấy được thứ đó từ đâu?

Ông già có chút khó xử, nói rằng đây là quy tắc trong ngành nên không thể tiết lộ thông tin...dù gì nguồn gốc của thứ này cũng có tiếng vang như vậy, còn đủ để lên bìa sách lịch sử, người thường cũng không có tư cách để bán nên không thể nói được.

Hắn chỉ có thể nói với chúng ta rằng thứ này là tà vật...ban đầu họ cũng rất ngạc nhiên khi thứ này được giao cho họ xử lý.

Nhưng một đồ vật có trong truyền thuyết như vậy đến tay nhà đấu giá như họ cũng là một cơ hội tuyệt vời...một đồ vật lợi hại như thế mà lại được giao cho họ, vị trí của Lưu Ly Kiều trong lĩnh vực đấu giá chẳng phải sẽ được nâng lên một tầm cao mới sao?

Chủ nhà đấu giá đã bàn bạc với ông già, lúc đó ông già không tin vào những sức mạnh kỳ lạ, thần thánh như vậy, nhưng đó lại là một cơ hội lớn nên hắn đã đồng ý.

Cái bình này được vận chuyển bằng xe về từ Tây Xuyên, đương nhiên đã được mọi người bảo vệ cẩn thận, không ngờ sau khi đem lên xe không được bao lâu thì lại xảy ra tai nạn ở đường cao tốc, người trong xe chết một nửa, chỉ còn lại hai thuộc hạ.

Sau đó họ đổi xe, không ngờ xe lại bốc cháy, dù sao khi tiếp xúc với thứ này thì sẽ không có kết cục gì tốt đẹp, khó khăn lắm mới có thể đem về Lưu Ly Kiều, số người thiệt hại không hề nhỏ, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì bây giờ lại không thấy nó đâu nữa.

Thứ này có lịch sử như vậy, bản thân nó đã là một vât vô giá, nếu nó thật sự đã mất thì tội của Lưu Ly Kiều không hề nhỏ.

Cho dù họ là nhân vật lớn trong ngành đấu giá đi chăng nữa thì danh tiếng của họ cũng sẽ bị hủy hoại thê thảm khi xảy ra chuyện này.

Lúc này, ông già lấy một tay che ngực, tay kia run run lấy thuốc, hai đệ tử vội lấy nước cho hắn, vừa định cho thuốc vào miệng thì ông già đột nhiên rũ tay xuống, giậm chân nói:

"Còn uống thuốc cái con khỉ, thứ đó đã mất rồi, ta cũng chẳng muốn uống nữa, có cũng được mà không có cũng được, để cái bình thần Bát Bảo đó hại chết ta luôn cho rồi..."

Những đệ tử đó vô cùng sợ hãi, vội dỗ dành ông già, nói hắn không được xảy ra chuyện gì, nếu hắn xảy ra chuyện thì đám thuộc hạ biết sống làm sao? Họ đều là những người phải nuôi gia đình!

Chương 890: Phủ Đệ

Ông già nghĩ cũng đúng, đang thấy nan giải thì hắn bỗng nhiên ngước mắt nhìn ta, một tay nắm chặt lấy ta:

“Đại sư, ngươi thần thông quảng đại như vậy, chắc ngươi cũng thường xuyên tiếp xúc với những tà vật nhỉ...Ngươi có thể giúp ta nghĩ cách giải quyết chuyện cái bình này không? Chỉ cần tìm được nó một cách thuận lợi, đại sư muốn ta trả bao nhiêu tiền cũng được!"

Ta ngẩn người một lúc, ta?

Thứ này vô cùng hung hiểm và tà ác...tuy nhiên gan ta cũng khá lớn, không ngờ ta lại bắt đầu thấy hứng thú với thứ này.

Nếu bình thần Bát Bảo này thật sự lợi hại như vậy, thế thì nó có lai lịch thế nào? Và tại sao nó muốn hại người?

Bất luận nghĩ thế nào, nó nhất định có chứa một câu chuyện hấp dẫn bên trong.

Trình Tinh Hà ngồi một bên kéo lấy ta, hai mắt hắn tròn xoe, sáng ngời:

"Thất Tinh, nếu vậy thì đây chính là một cơ hội tuyệt vời! Chúng ta sắp phát tài rồi...có một số tiền lớn như vậy, chúng ta không cần sợ không mua nổi mật quyển nữa rồi? Số tiền còn dư, chúng ta cũng..."

Cũng chính là vì lý do đó...hàng chục triệu quả là một con số khổng lồ, nhưng vỏ quýt dày có móng tay nhọn, nếu thật sự có một người có tiền cũng nhắm đến mật quyển, cho dù có số tiền khổng lồ này, chúng ta cũng không thể làm gì ngoài việc trơ mắt nhìn.

Dù sao mật quyển cũng đã được niêm yết, ông lão cũng không thể trực tiếp lấy xuống cho ta, chuyện này liên quan đến danh tiếng của ngành đấu giá, ta cũng chỉ có thể làm theo.

Ta đương nhiên gật đầu, nhưng ta cũng phải thành thật:

"Ta quả thật không biết nhiều về bình thần Bát Bảo này, ta không dám đảm bảo chuyện này có thành công hay không, nhưng ta nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Ông già nghe vậy thì sắc mặt bỗng cứng đờ, nhưng hắn cũng nhìn ra ta là người thông minh, hắn biết ta sẽ có cách nên liền gật đầu, nói rằng ta đồng ý giúp đỡ là được rồi...cho dù là một tia hy vọng thì cũng xem là còn hy vọng.

Xe đã đến nơi, ta liếc nhìn, đó là một phủ đệ rất lớn.

Nó giống như vương phủ thời xưa, trang nghiêm trầm mặc, quy mô cũng ngang ngửa văn phòng Bát Trượng Kiều.

Phủ đệ này chắc chắn được thiết kế bởi một chuyên gia có mắt nhìn, ta thầm khen trong lòng, bên trái là dòng sông trong vắt, nước chảy không dứt, bên phải là một ngọn núi với thế núi “bạch hổ hạ sơn”, đây gọi là thế rồng cuộn hổ ngồi, ở đây bên trái có rồng chiêu gọi tài lộc, bên phải có hổ mang lại phú quý, ở đây không chỉ có phong thủy tốt mà chủ nhân của nó cũng phải có thể trấn áp được rồng hổ, chủ nhân ngành đấu giá này không phải người đơn giản.

Vừa vào cửa, bên trong cây bách cây tùng xanh tốt um tùm, tràn đầy sức sống, không thấy một đầu lá vàng, xem ra chủ nhân đang rất thịnh vượng, lúc này ta đã nắm chắc được vài phần...nói không chừng chủ nhân của phủ đệ này có thể trấn áp kiếp nạn hôm nay.

Lúc này trong sân đặt một cái kiềng, bên dưới lửa cháy hừng hực, đang đun nước, đó là một phong tục địa phương, làm ăn mà, chủ nhân đều muốn cầu mong phát tài phát lộc và may mắn....đến giờ lành thì sẽ ném thêm vài con cá chép qua nước sôi, nghĩa là cá chép hóa rồng, từng bước vươn lên, khách khứa đều là khách quý, nhìn thấy vậy cũng là một điềm lành.

Nhưng vào lúc này, một con cóc ghẻ không biết từ đâu xuất hiện và nhảy vào trong vạc nước sôi đang sôi sùng sục.

Ta ngẩn người một lúc...không hay rồi, đây không phải là một điềm báo tốt.

Gia chủ gặp đại hung!

…

Nhân viên công tác ở xung quanh vừa nhìn thấy con cóc kia nhảy vào trong nước liền trợn tròn mắt sững sờ:

“Đúng là mới lạ mà...con người tự tử là vì uất ức, con cóc này cũng uất ức gì sao?”

“Mau chóng vớt nó ra, đừng để khách khứa nhìn thấy sẽ cảm thấy buồn nôn.”

“Kể cũng lạ...trời lạnh thế này, lẽ ra loài cóc nên ngủ đông mới đúng chứ?”

Tục ngữ nói rằng nếu như sự việc xảy ra khác thường bên trong nhất định có điều kỳ lạ, về mặt phong thủy mà nói cũng là điềm báo về vận thế của nơi này...sự việc khác thường càng nhiều, điềm báo dẫn tới cũng càng hung ác.

Một con vật sống như con cóc kia không có vấn đề gì mà lại tự tử là một việc rất khác thường, con vật mùa hè mà lại ra ngoài vào mùa đông là điều khác thường thứ hai, ta đi lại gần nhìn xem, đầu óc như bùng nổ, con cóc xanh xanh đỏ đỏ kìa lại còn là một con cóc ghẻ.

Đây là một trong ngũ độc, độc vật cho vào trong nồi, lập tức sẽ gặp phải tai họa bất ngờ, điềm báo này ta cũng coi như là từng tận mắt chứng kiến.

Ông cậu ba có một người bạn câu cá ở vùng lân cận sông Phúc Thọ, có một ngày sắc mặt người nọ rất khó coi, ông cậu vừa nhìn vẻ mặt xúi quẩy của hắn ta, hỏi hắn ta bị làm sao? Hắn ta nói đừng nhắc đến nữa...Mẹ hắn ta mắc bệnh đục thủy tinh thể, không nhìn thấy được gì, một ngày mùa hè mẹ hắn ta nấu cho hắn ta một bát mì cắt, hắn ta ăn liền mấy đũa mì có thịt, sau đó mới lên tiếng hỏi mẹ hắn ta đã mua thịt khi nào?

Mẹ hắn ta lại nói đó là mì chay mà?

Chương 891: Xinh Đẹp Cũng Là Tội

Người bạn câu cá thấy chuyện này có gì đó bất thường, vội nôn ra thì thấy nửa con thằn lằn béo to...Vốn dĩ nó nằm trên trần nhà phòng bếp, nhưng lúc mở nắp nước sôi nó bị hơi nước bốc lên làm cho nó rơi vào trong nồi, người bạn câu cá kia nôn ra cả mật xanh một trận.

Ông cậu ba vừa nghe hết câu chuyện sắc mặt cũng thay đổi, chỉ lên tiếng bảo người bạn câu cá kia tạm thời đừng ra ngoài.

Người bạn câu cá nghe theo, nhưng sau đó không biết có phải là không tin hay là do quên mất lời dặn, lúc hắn ta lái xe tải chở hàng thì lại bị hàng hóa đè lên người, chỉ còn lại nửa thân thể, giống hệt với nửa thân con thằn lằn mà hắn ta đã cắn vào miệng.

Xem ra trên hội đấu giá này cũng sắp xảy ra việc lớn rồi.

Trình Tinh Hà cũng biết dược điển cố độc vật bỏ vào trong nồi, hắn cau mày cố đè thấp giọng nói:

“Thất Tinh, chuyện này không bình thường.”

“Ta biết, cẩn thận bao nhiêu thì sống thọ được bấy nhiêu.”

Bên trong phủ đệ hoàn toàn được trang hoàng theo phong cách kiểu cũ, có rường cột chạm trổ, khắp mọi nơi đều mang theo vẻ sang trọng, hội trường lớn là một một đỉnh hình bát giác được bao quanh bởi một vòng hành lang, chắc hẳn là vũ đài của gia đình quý tộc thời cổ đại, mọi người đứng trong ngôi đình hình bát giác này, đèn vừa được bật lên, ánh sáng chiếu rọi rực rỡ cả bốn phương tám hướng, trông vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Người cổ đại thật biết cách hưởng thụ.

Lão đầu sắp xếp cho bọn ta ngồi tại một căn phòng trang nhã, bảo ta đợi một lát, còn ông ta thì phải tìm cấp trên để thương lượng những chuyện tiếp theo đó.

Ta vừa mới ngồi xuống, bỗng nhiên ngửi thấy một làn mùi nước hoa vô cùng nồng nặc bay tới, tiếp đó một bàn tay lành lạnh đặt lên trên bả vai ta

“Ồ, đây không phải là ông chủ Lý của chúng ta đây sao? Dạo này đã phát tài ở đâu thế?”

Giọng nói kia rất chợ búa cũng rất quen thuộc, ta quay đầu lại nhìn, lúc ban đầu còn chưa nhận ra được là ai, người này khắp mặt đều sưng phù, da thịt như sắp nứt ra tới nơi...có phần giống với Trư Bát Giới.

“Ông chủ Lý đây là quý nhân hay quên à.”

Trư Bát Giới cười cười vỗ vào vai ta một cái:

“Bạn học cũ mà cũng không nhận ra sao?”

Lúc này ta mới chợt nhận ra:

“Trương Mạn?”

Trư Bát Giới khẽ cười:

“Haiz, phụ nữ xinh đẹp quá cũng thật sự là một cái tội mà, nhìn xem ánh mắt thẳng tắp của ngươi kìa.”

Cái tội này thực sự không hề có chút liên quan với nàng ta.

Tôi liền chỉ tay vào mặt của nàng ta rồi hỏi:

“Ngươi bị ai đánh à? Người nào đánh thế?”

Ta thật sự muốn tặng cho người đã đánh kia một tấm cờ thi đua.

Vẻ mặt Trương Mạn cứng đơ lại:

“Ngươi có biết nói tiếng người không hả? Ta vừa mới sửa lại…vừa từ Seoul trở về đây.”

Lúc này ta mới hiểu ra:

“Cái thứ đắp trên mặt ngươi…là urê sao?

“Sao ngươi vẫn quê mùa như thế hả?

Sắc mặt Trương Mạn càng chùng xuống:

“Thứ này gọi là axit hyaluronic, thôi bỏ đi, đồ quỷ nghèo như ngươi dù sao cũng chưa từng nghe nói tới đâu.”

Đây đều là nước tiểu thôi thì có khác gì nhau.

Kỳ quái, con hàng này sao lại trở về rồi? À đúng rồi, hai vợ chồng nàng ta và An Gia Dũng đã mua đi bán lại tiểu quỷ, nghe nói buôn bán kiếm được rất nhiều tiền, còn mua được cả biệt thự Tử Dương Sơn.

Giờ đây An Gia Dũng gặp chuyện không may, nàng ta kiếm được nhiều tiền bẩn như thế, sao vẫn còn đứng đây khiêu khích chứ?

Ta híp mắt nhìn tướng mạo của nàng ta, trong nháy mắt ta liền hiểu ra được…con mẹ nó, tuyệt đối đi đến đây để tìm vận may mà.

Cả gương mặt của nàng ta chắc hẳn đã từng động tới dao kéo, mỗi một chỗ trên khuôn mặt đều sưng phồng lên, toàn bộ những chỗ lõm trước đây đã được lấp vào…Nhất là cái mũi, sống mũi tượng trưng cho xà nhà, cánh mũi là nhà kho, giờ đây chiếc mũi thiên thông cao ngất, nhà cửa rộng lớn sáng sủa, hai bên cánh mũi đầy đặn, phòng trạch phát tài sinh lợi, chiếc mũi của nàng ta hiện tại đang hiện lên dáng điệu tỏa sáng, chứng tỏ hiện tại trong túi có tiền, dưới tên có nhà cửa, vận thế đang vượng.

Khuôn mặt đại diện cho vận thế của con người, nếu khuôn mặt đã qua chỉnh sửa, vận thế cũng sẽ sửa lại.

Có thể sẽ có người cho rằng...Nếu lỡ làm ra chuyện trái với lương tâm vậy thì cứ chỉnh sửa lại mặt mũi là được rồi, nhưng cũng không thể vơ đũa cả nắm thế được, thứ nhất Trương Mạn cũng giống như chiếc bánh từ trên trời đập vào đầu vậy, sưng thũng chỉ là đúng dịp, thứ hai đây vốn là giả, chung quy lại cũng không thể sưng phồng như vậy được cả đời, một khi đã hết sưng thì những việc xấu nàng ta đã làm, cả vốn lẫn lời đều sẽ quay lại.

Trương Mạn thấy ta híp mắt nhìn nàng ta, thì lại càng cảm thấy bản thân mình tốt đẹp, cất lời nói:

“Haiz, đừng nói là ngươi động lòng với ta rồi đó nha? Có điều ta phải nói trước cho ngươi biết, quạ đen thì mãi cũng chẳng với tới phượng hoàng được. Haiz sao lại không hỏi xem ta dạo gần đây sống như thế nào?”

Chương 892: Jasmine

Ta cũng chẳng có chút hứng thú...có điều nhìn cũng nhìn ra được, phía trên đuôi mắt của nàng ta cũng lấp đầy urê, gương mặt sưng phồng chứa đầy sức xuân, rõ ràng đang gặp vận đào hoa.

Nhưng cái miệng nhiều chuyện lại mọc trên mặt nàng ta, ta cũng không thể bóp chặt nó lại, thì lại thấy nàng ta vẫy tay về hướng bên cạnh:

“Lão công, ngươi mau đến đây, bạn học cũ của ta ở đây này! Đến chào hỏi đi.”

Chồng của Trương Mạn nuôi tình nhân ở bên ngoài, không phải hai người đã ly hôn rồi hay sao, làm sao mà gương vỡ lại lạnh rồi? Ta lại híp mắt quan sát, quả nhiên, người nàng ta dẫn tới là một chàng trai cường tráng, làn da ngăm đen thoạt nhìn trông rất thật thà chất phác.

Người này mũi ngắn, lỗ tai mềm, nhìn dáng vẻ dường như là một người không có lập trường gì cả.

Tuổi hắn ta còn trẻ như thế sao lại bị mù rồi, loại phụ nữ nào cũng nuốt xuống miệng được.

“Ta giới thiệu với ngươi một chút, chồng ta kinh doanh thuốc đông y, là xí nghiệp của gia tộc.”

Nói đến đây, Trương Mạn càng tỏ ra dáng vẻ kiêu ngạo:

“Hiện tại ta đã là bà chủ rồi, nhân công dưới tay có biết bao nhiêu người...lúc nhỏ thầy xem bói đã nói ta có mệnh nương nương, nhất định sẽ có tiền hô hậu ủng, ngươi xem quẻ bói chính xác thật đấy.”

Là cái tên bịp bợm giang hồ nào làm ô uế thanh danh của huyền học thế này?

Nói xong, Trương Mạn còn cố ý cố thấp giọng hỏi:

“Này, lần này ngươi đi cùng phú bà nào tới vậy?”

Phú bà? Ta có chút bực bội:

“Ngươi có ý gì?”

Trương Mạn che miệng cười, đi lại gần, đưa cái miệng thối phả vào sát mặt ta:

“Ngươi đừng vờ vịt nữa, nếu như không có hai ngàn năm trăm vạn thì không thể vào đây được, chút bản lĩnh này của ngươi ta còn không biết được chắc, không phải ở trong Mị lực thành ngươi làm thiếu gia đó sao? Haiz, đúng thật là càng sống thì càng thụt lùi, lúc còn đi học ta đã thấy cả đời này của ngươi chắc sẽ không có tiền đồ gì, ngươi thật sự không hề phụ sự kỳ vọng của ta.”

Thiếu gia?

Trình Tinh Hà vừa nghe thấy lời này thì nhịn cười đến đỏ mặt.

“Ngươi cũng đừng ngại ngùng làm gì”

Nàng ta bày ra vẻ mặt hiểu rõ sự đời lên tiếng:

“Bạch Cương tận mắt nhìn thấy, ngươi còn lấy cái tên hoa mỹ gọi là Sevenstar?”

Thoáng chốc ta liền nhớ lại...ngày hôm đó ở Mị lực thành, đã bị Bạch Cương nhìn thấy cho nên nghĩ rằng ta cũng làm công việc đó.

Con mẹ nó thế này không phải là tung tin đồn nhảm sao?

Nhưng đúng lúc này, lại có một người hào hứng hô lên:

“Seven ca, ngươi cũng đến rồi!”

Ta quay đầu nhìn lại, cũng không phải ai khác mà chính là Tommy ở Mị lực thành.

Tommy nhìn thấy ta thì khỏi phải nói hào hứng biết bao nhiêu:

“Seven ca, lần trước ngươi xử lý vị khách hàng kia giúp ta thật đúng là đã giúp ta một việc lớn, ta đi tìm ngươi uống rượu, nhưng mãi không thấy ngươi ở trong tiệm, hôm nay xong việc, chúng ta cùng đi uống một cốc nhé, chỗ ta có vài người khách, muốn chia sẻ cho ngươi!”

ĐM, sao con hàng này cũng tới đây?

“Người này chính là Seven ca mà ngươi nói đến đó sao?”

Một nữ nhân thành thục tao nhã cũng đã xuất hiện theo, trên cổ nàng ta đeo vòng cổ ngọc trai từng hạt to như mắt rồng, nàng ta lộ ra vẻ mặt đầy hứng thú nhìn ta.

“Dáng dấp không tệ.”

“Đây là Jasmine tỷ.”

Tommy hào hứng nói:

“Tính cách rất nice, thường đưa ta đến ngắm nhìn những khía cạnh khác của xã hội.”

Nữ nhân tên Jasmine kia còn đưa cho ta một tấm danh thiếp, tư thái đó giống như đang ban tặng tấm danh thiếp này là phần thưởng to lớn đến cho ta, như thể ta phải quỳ xuống tiếp chỉ.

Ngươi nói xem thế này sao ta có thể nói rõ lí lẽ được nữa đây.

Ta vừa định nói rõ ra, thì tiếng loa vang lên, nói rằng hội đấu giá sắp bắt đầu, bảo mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Lời nói của ta thoáng chốc đã bị chìm ngập bởi tiếng loa kia, Tommy thì lại hưng phấn dẫn theo vị tỷ tỷ gì đó của hắn ta đi vào vị trí của bọn họ, còn quay đầu lại dùng tay ra hiệu với ta.

Trương Mạn lại càng kích động hơn, nàng ta híp mắt nhìn nhân chứng vật chứng bày ra ở đó, lớn tiếng hô to:

“Này, vị phú bà đó làm về trang phục, ta ở biệt thự Tử Dương Sơn có từng gặp qua, nàng ta lái một chiếc Maserati, làm trai bao đến mức độ này của ngươi, xem ra cũng không mất mát gì nhỉ!”

Nàng ta cứ hô hào lên như vậy, khiến cho mọi người xung quanh đều nhìn sang phía ta, đây dù sao cũng là một công việc nhạy cảm, có người xem thường, có người thì thì thầm rỉ tai nhau nói nhỏ, nói gì mà ở cầu Lưu Ly này loại chó mèo nào cũng có thể vào được, chắc sẽ không có bệnh truyền nhiễm đó chứ?

Còn có người nói rằng có thể đi theo đến nơi thế này, vậy thì phải là loại trai bao cao cấp, kiểm tra sức khỏe cũng không có vấn đề gì.

Chương 893: Khách Quý

Kiểm tra sức khỏe cái ông nội ngươi, ta thanh minh cả một hồi lâu, nhưng Trương Mạn hoàn toàn không nghe lọt tai, cứ nói không ngừng:

“Cái mạng này của ngươi coi như cũng không tệ...có xuất thân như vậy mà còn có thể ngồi cùng một chỗ với người như bọn ta, coi như ngươi gặp may, khi đồ vật của hội đấu giá lên sàn ngươi phải chăm chú nhìn cho thật kỹ vào, cảnh tượng này có khi ngươi sẽ không nhìn thấy được lần thứ hai đâu.”

Trình Tinh Hà cố nhịn suýt bật cười, Ách Ba Lan không nói lời nào liền muốn xông tới đánh cho nàng ta một trận, nhưng Trương Mạn chỉ lo làm màu thể hiện không hề chú ý đến phía sau, bất thình lình nàng ta hô “au” một tiếng, thì ra một người phục vụ đi lướt qua phía sau lưng nàng ta, lúc nàng ta lùi về phía sau bỗng đụng vào khay trà nóng hổi trên tay người phục vụ, khiến nàng ta bị bỏng.

Đây đúng là quả báo nhãn tiền mà.

Người phục vụ kia nhất thời cũng hoảng hốt:

“Thật xin lỗi nữ sĩ...ta không cố ý…”

Việc này hoàn toàn không hề liên quan đến người phục vụ, nhưng một nhà giàu mới nổi như Trương Mạn sao có thể bỏ qua được cơ hội thế này? Nàng ta lập tức chỉ tay vào mũi của người phục vụ kia lớn tiếng mắng chửi:

“Bưng có khay trà cũng bưng không xong, ngươi làm cái gì ăn hả? Gọi chủ quản của các ngươi đến đây, ta đuổi việc ngươi!”

Nơi này đều là người hiển vinh và nhân vật có tiếng, lúc này lại xôn xao rối loạn như vậy, đương nhiên sớm đã có vài người mặc tây trang đi đến liên tục nói lời xin lỗi tới Trương Mạn, nói cô gái nhỏ này là người mới đến cho nên huấn luyện chưa chu đáo.

Cô gái phục vụ kia vẻ mặt trắng bệch cũng liên tục nói lời xin lỗi, nhưng Trương Mạn vẫn không muốn nghe, không muốn tha thứ, nói lời xin lỗi cũng vô dụng, bộ quần áo này của nàng ta là bản giới hạn, hỏng rồi ai sẽ bồi thường nổi, hiện tại nàng ta chỉ muốn thấy cô gái nhỏ này quỳ xuống trước mặt nàng ta, nếu không nàng ta sẽ lập tức khiếu nại lên cấp trên.

Quỳ xuống, nàng ta thật sự cho rằng mình là Từ Hi thái hậu hay sao?

Thế nhưng, người phục vụ thấp cổ bé họng thế này đương nhiên cũng không cách nào nói lý lẽ với khách quý được, cả cơ thể mảnh khảnh của cô gái nhỏ chợt run rẩy:

“Nữ sĩ, ta thật sự rất cần công việc này, đây là công việc mà ta vất vả lắm mới có được…”

Phục vụ ở nơi này là được chỉ định là một đối một, là cô gái nhỏ này xui vẻ gặp phải một bàn riêng này của Trương Mạn, nàng ta còn muốn làm mưa làm gió, ta liền lập tức lên tiếng:

“Vậy đổi người đi, để cô gái kia đến bàn của ta.”

Cùng là “khách quý”, lời nói của ta cũng có tác dụng, cô gái nhỏ lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng cảm kích, dè dặt cẩn trọng nói một tiếng cảm ơn với ta.

Trương Mạn vừa nhìn thấy ta dám đối nghịch với nàng ta, thì lại tức giận trố mắt nhìn ta, nàng ta còn nói ta là một tên trai bao mà cũng dám tỏ ra thân sĩ, cầm lấy lông gà làm lệnh tiễn, thực ra chính là một người bụng dạ xấu xa, nhìn thấy tiểu cô nương xinh đẹp thì thể hiện, một lát nữa khi nàng ta nhìn thấy kim chủ của ta thì nhất định sẽ vạch trần chân tướng bộ mặt của ta.

Ta ngược lại muốn cầu nàng ta tìm cho ta một kim chủ thì đúng hơn, ta đang thiếu tiền đây này.

Ách Ba Lan vẫn còn muốn đánh nàng ta một trận, ta suy nghĩ một lúc, hôm nay đến đây là vì mật quyển của tứ tượng cục, nếu như thật sự làm lớn chuyện trì hoãn buổi đấu giá thì không đáng, ta bảo Ách Ba Lan đừng để ý đến nàng ta, dù sao nàng ta cũng chỉ là một con châu chấu cuối mùa thu mà thôi, không còn nhảy nhót được bao lâu nữa đâu.

Cô gái phục vụ lúc này mang trà đến cho bọn ta, rõ ràng nàng ta đã được huấn luyện bài bản, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng:

“Cảm ơn tiên sinh đã giúp ta một việc lớn.”

Ta ngẩng đầu lên nhìn thì lại nhìn thấy tướng mạo của tiểu cô nương này không bình thường...lỗ tai nàng ta ngậm ngọc trai, lông mày quý tộc, dường như sau này có thể sẽ rất có tiền đồ...thậm chí có thể trở thành người đứng đầu trong một lĩnh vực nào đó.

Ta xua tay bảo nàng ta đừng khách sáo, vào đúng lúc này, món đồ đấu giá thứ nhất được bày lên.

Ta vội nhìn vào sổ tay vật phẩm đấu giá, chỉ thấy vật phẩm đấu giá của ngày hôm nay có mười sáu món, mật quyển nằm ở vị trí thứ tư từ dưới đếm lên, còn cái vò kia nằm ở vị trí thứ hai từ dưới đếm lên.

Hội đấu giá đã bắt đầu, sao lão đầu vẫn còn chưa quay lại, không phải ông ta bảo bọn ta đi tìm cái vò kia sao? Nếu cứ tiếp tục trì hoãn nữa, thời gian đấu giá cái vò cũng đến rồi.

Mà lúc này, ta lại cảm giác ra được...nơi này có một luồng tà khí rất nặng nề, ta vội quay đầu nhìn lại ngay lập tức.

Nhưng Trình Tinh Hà lại xoay đầu của ta về lại rồi khẽ nói với ta:

“Đừng bứt dây động rừng, có thứ đồ không tốt đang lẫn vào đây rồi.”

Chương 894: Băng Ghế Dài Tiền Triều

Ta liền hạ thấp giọng nói:

“Cái gì?”

Trình Tinh Hà cười đáp:

“Vừa nãy lúc bạn học của ngươi la hét ở đây, ta cũng chỉ trông thấy trong hội trường có một người lập dị, tà khí được phát ra từ trên người hắn ta, nhìn dáng vẻ hắn ta rất giống kẻ trộm, nói không chừng là có liên quan đến cái vò kia.”

Có gì đó không ổn cho lắm, ta thản nhiên đưa mắt nhìn sang, không ngoài dự đoán, ta đã thấy một người mặc quần áo rách nát.

Ở nơi này, người không có xuất thân lớn thì sẽ không vào được, sao có thể có người mặc quần áo rách rưới được?

Quả thực, trên người hắn ta tà khí ngất trời, ruồi bọ cũng không dám bay về phía hắn ta, người ở xung quanh cũng không dám lại gần nửa bước.

Vị trí đó cách ta rất xa cho nên ta không nhìn rõ được mặt của hắn ta.

Chẳng lẽ người này thật sự có liên quan đến cái vò kia? Thế nhưng, nếu hắn ta thật sự là người trộm cái vò kia đi, vậy thì tại sao lại không trốn chạy mà lại ngây người ở lại đây?

Hiện tại buổi đấu giá cũng đã được chuẩn bị đâu vào đấy, bọn ta cũng chỉ đành chạy đến đình bát giác nhìn sang đó, vừa thấy thì ra số ghế cũng được phân chia đủ cấp bậc, chỗ bọn ta cũng chỉ là quần chúng ở trong bữa tiệc đến hóng hớt...đến gần đình bát giác, còn có mấy chỗ ngồi hoa lệ, gần hơn nữa so với chỗ bọn ta chính là vị trí dành riêng cho khách quý.

Cô gái phục vụ thấy bọn ta có vẻ hứng thú, liền lên tiếng giới thiệu cho bọn ta biết, nói rằng người có thể ngồi ở vị trí khách quý không chỉ cần phải có tài sản, mà còn cần có địa vị...nếu giá đưa ra của mọi người đều như nhau, vậy thì vị khách ngồi ở vị trị khách quý sẽ được ưu tiên.

Đặc quyền giai cấp đến chỗ nào cũng đều có những đãi ngộ khác nhau. Hiện tại mấy ghế tựa đó vẫn còn trống, chính chủ vẫn chưa đến cho nên không biết được khách quý là người nào.

“Đây là băng ghế dài của tiền triều.”

Lúc này, ánh đèn nhẹ nhàng chiếu vào trong đình bát giác, ta thấy lão đầu và một đồ đệ đứng ở trong đài, thần thái sáng láng bắt đầu giới thiệu:

“Thủy tinh bích hà mộc, dài ba thước ba…”

Thủy tinh bích hà? Món đồ này cũng gọi là Tiên cung mộc, đúng là thứ đồ tốt!

Quả nhiên, băng ghế dài đó nếu đã có chất ôn nhuận của gỗ, cũng có phần trong sáng của thủy tinh, tinh chất tuyệt mỹ, gõ lên trên mặt có tiếng kim thạch âm vang rung động.

Người ở xung quanh rõ ràng cũng đều là cao thủ giám định:

“Trên thế gian này thật sự có Thủy tinh bích hà mộc sao? Đây không phải là món đồ trong truyền thuyết thôi sao?”

“Đúng vậy đó, nghe nói ngồi trên nó sẽ cảm thấy ngày đông ấm áp thoải mái, ngày hạ mát mẻ dễ chịu, trước đây cũng chỉ có người từ cấp bậc Vương gia trở lên mới có thể ngồi.”

Ách Ba Lan cũng thấy hứng thú liền hỏi:

“Ca, thật sự là như vậy sao? Thần kỳ đến vậy à?”

Trình Tinh Hà cũng bị món đồ này thu hút:

“Nghe bọn họ nói dóc đó, thứ thật sự có thể khiến đông ấm hạ mát chính là chất gỗ, đó là điều hòa trung tâm.”

Quả thực là có truyền thuyết này...Thủy tinh bích hà thực sự là món đồ có lai lịch. Truyền thuyết kể rằng, Tây Xuyên có một khu vực, bên trong đó có một bộ phận người tu đạo, những người này muốn bỏ lại xác thịt để thăng thành tiên thì sẽ dùng một phương thức tu luyện khổ hạnh...không ăn không uống ở nơi hoang dã, mãi cho đến lúc tọa hóa.

Vị trí sau khi họ tọa hóa thường sẽ xuất hiện Ngũ thải vân hà, người dân ở đó sẽ vượt mọi khó khăn để tìm đến thì có thể sẽ thấy được Thủy tinh bích hà mộc.

Thủy tinh bích hà mộc có hình dáng tương tự như cây dừa, không có cành nhánh, một thân thẳng tắp cao ngất trời, người dân ở đó truyền tai nhau, người tu tiên đã giẫm bước lên cây này làm thành chiếc thang để bước lên tiên cung, cho nên nó còn được gọi là Tiên cung mộc.

Về sau người tu tiên càng ngày càng ít đi, loại gỗ này cũng dần tuyệt chủng, truyền thuyết càng nói lại càng phóng đại, nói rằng ngồi trên nó sẽ bình tâm tĩnh khí, còn có thể nghe thấy huyền nhạc của thiên cung.

Trình Tinh Hà lại càng không tin liền nói:

“Sao chép truyền thuyết ốc biển sao?”

Ách Ba Lan lại lên tiếng hỏi tại sao món đồ này lại dài ba thước ba? Không lẻ cũng không chẵn, không giống với tác phong của người cổ đại.

Đây chính là tác phong của người cổ đại, “ba” này được lấy từ “Đào viên tam kết nghĩa”, tượng trưng cho lòng trung nghĩa, mang ngụ ý kỳ vọng người ngồi trên băng ghế này đều là huynh đệ và bằng hữu.

Ách Ba Lan mở to mắt ngạc nhiên hỏi:

“Ca, sao cái gì ngươi cũng biết hết vậy?”

Bởi vì đứa trẻ con nhà nghèo phải sớm cáng đáng việc nhà.

Nhưng mà...ta bỗng nhiên lại có cảm giác...mật quyển, bát bảo thần đàn, thủy tinh bích hà mộc, những thứ này đều có liên quan đến âm dương huyền học, thế là ngay sau đó ta liền giở quyển sổ nhỏ kia ra, lúc này mới thấy được tiêu đề được viết rõ ràng ở trang đầu tiên, chuyên đề của buổi bán đấu giá này là “Tiên cảnh bên trong truyền thuyết.”

Chương 895: Bốn Trăm Vạn

Chỉ là cái tên thôi mà đã có vẻ tây phương như vậy, đại ý chính là mỗi một món đồ trong hội đấu giá hôm nay đều có lai lịch từ trong truyền thuyết.

“Giá khởi điểm là một ngàn hai trăm vạn.”

Mua một băng ghế thôi mà đắt như vậy sao?

“Một ngàn ba trăm vạn!”

Người chủ trì đấu giá thấy bảng số, giọng điệu vô cùng có sức kích động:

“Người có đôi mắt tinh tường ấy chính là Jasmine nữ sĩ!”

Chính là người có hạt ngọc trai to như mắt rồng bên cạnh Tommy sao?

Đúng lúc này, Trình Tinh Hà bỗng nhiên hít vào một tràng khí lạnh.

Ta liếc mắt nhìn hắn, hắn cố đè thấp giọng nói:

“Món đồ này không sạch sẽ...có một nữ nhân nằm bò trên băng ghế còn thè lưỡi ra thật dài.”

Chẳng lẽ là có người từng giẫm lên băng ghế này để treo cổ sao?

Ta lập tức vọng khí nhìn sang băng ghế kia, quả thực thấy được có một cỗ uế khí quấn quanh trên băng ghế, mà trong luồng uế khí màu xanh có pha lẫn màu đen, ngầm giấu đi màu máu...là thứ gì đó cần mạng người.

Ta lại vội đi xem phần giới thiệu trong quyển sổ tàng phẩm, vừa nhìn thì đúng như dự đoán của ta, thì ra đây là một món đồ trong nhà quan to, lúc ban đầu đã tặng cho một danh viện nào đó làm tín vật đính ước, sau đó cưới được danh viện như mong muốn nên đã viết nên một khúc giai thoại.

Soạn nhạc viết nên gì chứ, ta thấy danh viện đã chết trên băng ghế này thì đúng hơn.

“Lão công, người ta thích món đồ đó, người ta cũng là danh viện mà…”

Trương Mạn ở phòng bên cạnh cũng lầm bầm lải nhải một trận:

“Tín vật định ước, lãng mạn biết mấy!

Chồng của nàng ta lại lên tiếng nói một cách chất phác:

“Nhưng đó chỉ là một băng ghế, không đáng đâu…”

Trương Mạn có vẻ không vui, nhưng chú ý tới ta đang nhìn nàng ta, trong lúc nhất thời liền cảm thấy mất mặt nên không nén được tức giận:

“Nữ nhân mà không tiêu tiền, vậy nam nhân kiếm được tiền để cho ai tiêu chứ? Ta muốn nó, ta chỉ muốn có nó!”

Nói xong nàng ta lại bắt đầu vặn vẹo làm nũng, cơ thể mập mạp của nàng ta cứ rung lắc theo.

Hắn ta lại yếu ớt lên tiếng:

“Vậy...vậy ngươi giơ bảng đi…”

Trương Mạn cực kỳ phấn chấn, nàng ta liền giơ cao bảng số của mình.

“Trương nữ sĩ một ngàn bốn trăm vạn!”

Ngươi kiếm được tiền cũng không phải đều tiêu tiền như vậy sao? Đúng thực là tiệm muối bốc cháy...chỉ cháy sạch bao bì.

Tầm mắt của mọi người lúc này đều bị thu hút mà nhìn sang Trương Mạn, giờ phút này trở thành thời khắc huy hoàng trong cuộc đời của Trương Mạn, nàng ta diễu võ dương oai cao hứng vô cùng.

Chỉ là khi ta nhìn sang chồng của Trương Mạn, thấy nét mặt hắn ta hồng hào như thể là sắp gặp được vận may vậy. Mà ngược lại, sắc mặt của Trương Mạn thì lại giảm sưng đi...một khi hết sưng, nàng ta chắc sẽ gặp phải xui xẻo.

Ta lại tiếp tục lật giở quyển sổ giới thiệu tàng phẩm ra sau, nhìn thoáng qua thì lại không thấy một món đồ sạch sẽ nào, đây chính là tiên cảnh bên trong truyền thuyết đó sao? Hội đấu giá này nghĩ như thế nào vậy chứ, những thứ họ bán ra không phải đều là hung vật sao?

Mà đúng vào lúc này, giọng nói của người chủ trì đấu giá lại kích động hẳn lên:

“Hai ngàn vạn! Không hổ là Giang tiên sinh!”

Hắn ta đang đối chọi lại.

Họ Giang? Ta thoáng chốc liền sững sờ, vội ngẩng đầu lên nhìn xem, CMN, đến lúc này ta mới thấy được, bóng dáng cao to nghiêng người tựa vào trên ghế khách quý kia chính là Giang Thần!

Trình Tinh Hà cũng sững sốt không khôi:

“ĐM, con hàng này sao cũng đến đây rồi?”

Điều này còn cần nói sao...sau khi biết được chuyện mật quyển, ngửi mùi mà theo tới đây.

Không xong rồi, một khi mà con hàng này đã đến đây, khoản tiền to lớn của bọn ta cũng chỉ có thể xem như là vài đồng xu lẻ so với xuất thân của hắn ta...Hắn ta lại có thù với bọn ta, hôm nay xem chừng sẽ không thể nào cho chúng ta trái cây ngon để ăn.

Trình Tinh Hà lại thầm mắng một tiếng “oan gia ngõ hẹp.”

Mật quyển tứ tượng cục nếu thật sự bị hắn ta lấy đi ngay trước mắt mình, thật đúng là không thể nuốt trôi được cơn tức này.

Biện pháp duy nhất lúc này chính là phải mau chóng tìm được cái vò thần tiên kia...nếu là vậy, cho dù có ra cái giá nào cho cái vò đó, thì cũng đều được bên phía lão đầu thanh toán, bọn ta mới có hy vọng lấy được mật quyển.

Ta thản nhiên nhìn lại phía sau, từ dư quang ở khóe mắt, ta thấy người mặc quần áo rách rưới kia chầm chậm đứng dậy, giống như là muốn đi về phía sau.

Ta chợt giật mình, vội bày ra dáng vẻ muốn đi vệ sinh để đi theo qua đó, ta muốn xem thử trên người hắn ta tại vì sao lại có tà khí lớn đến như vậy.

Chương 896: Không Phải Người

Lúc này, ta nghe Trương Mạn nói “CMN”:

"Người phụ nữ đó giàu có như vậy sao?"

Sau đó, trong đình tám góc vang lên tiếng búa gõ lanh lảnh, người đấu giá phấn khởi nói:

"Bích Hà mộc pha lê thuộc về cô Cổ với giá 25 triệu, xin chúc mừng!"

Giang Thần vỗ tay với vẻ cụt hứng, quả nhiên hắn chỉ giơ bảng lên cho vui chứ thật sự không thiết tha giành giật bằng được cái ghế đó.

Đại Long Nhãn ngồi bên cạnh Tommy cũng mỉm cười.

"Không hổ danh là nữ nhân của lão đại, quả nhiên có bản lĩnh phi thường!"

"Họ chi ra một số tiền lớn để mua một thứ như vậy, xem ra có thể mua cổ phiếu nhà họ."

Đại Long Nhãn giả vờ như không nghe thấy, vẻ mặt vui vẻ đắc ý, nhưng ta ngay lập tức có thể nhìn ra...kể từ lúc chiếc búa gõ xuống, một luồng tà khí chạy thẳng từ cung Nô Bộc đến ấn đường của nàng, xem ra nàng sắp phải đối mặt với một tai họa.

Luồng tà khí đó có màu đỏ, chắc chắn là tai họa đổ máu.

Cô Cổ này có lông mày rất hẹp, mặc dù trông nàng có vẻ có tương lai xán lạn, nhưng mạng lại không lớn, khả năng chịu đựng lại rất kém, kiểu người này đi vào ban đêm rất dễ gặp ma, bây giờ còn là chủ nhân của chiếc ghế có ma thắt cổ ám, nàng chẳng khác gì đang tự rước họa vào thân.

Ta thuộc tuýp người dũng cảm, luôn muốn giúp đỡ người già, trước nay chưa bao giờ nhắm mắt làm ngơ, nên bây giờ ta đương nhiên không thể trơ mắt nhìn người trước mặt gặp xui xẻo, ta đầu óc nhanh nhạy nên nhanh chóng hiểu ra rằng nếu bây giờ ta nói thứ này không phải thứ gì tốt đẹp, Đại Long Nhãn chắc chắn sẽ không tin, hơn nữa sẽ còn làm loạn cả phòng đấu giá lên, đến lúc đó người ta không cho đấu giá mật quyển nữa thì phiền phức to.

Ta quay lại nói chuyện với Tommy, bảo hắn thuyết phục Đại Long Nhãn.

Vừa mới nghĩ bụng, ta xoay người định đi theo người đang ăn mặc rách rưới kia....bản thân cái bình thần Bát Bảo kia là một tà vật, nếu mang nó theo bên người, tự khắc sẽ có tà khí xuất hiện.

Người đó rất quen thuộc với ngôi nhà này, ta chỉ mới đi theo hắn vài bước, khi hắn rẽ sang một góc thì lại không thấy đâu nữa.

Ta muốn rẽ vào góc đó nhưng lại thấy phía sau góc có hai tên bảo vệ, họ chặn ta lại và bảo với ta rằng nơi này không cho người ngoài vào.

Ta cũng không dễ dàng bỏ cuộc như vậy, ta hỏi sao người ăn mặc rách rưới đó lại có thể vào được?

Hai tên bảo vệ bốn mắt nhìn nhau, nói rằng hoàn toàn không có ai vào cả, họ nói ta đã nhìn nhầm.

Mắt của ta là mắt có thể kiếm ra tiền đấy, sao có thể nhìn nhầm được chứ, một tên bảo vệ thấy ta đi vào cùng với ông già giám bảo nên hắn có chút kiêng nể ta, lúc này bèn tỏ thái độ bình tĩnh cho ta đi xem camera giám sát.

Ta vừa xem thì đầu óc bỗng tê dại, sao có thể chứ, trong camera không hề có người kì dị đó?

Lẽ nào...hắn không phải người?

Trình Tinh Hà nói quả thật không sai, quả nhiên đã có thứ gì đó ô uế trà trộn vào.

Lúc này, hai tên bảo vệ đột nhiên cúi đầu chào ta.

Ta chưa kịp phản ứng thì đã có một cái tay đặt lên vai:

"Đại sư, ta đã bảo ngươi chờ ta mà, sao ngươi lại chạy lung tung vậy? May mà ta đã tìm ra ngươi, ngươi mau tới đây đi!"

Ông già giám bảo đến và kéo ta vào trong:

“Ta đã nói chuyện với cấp trên, chỉ cần ngươi tìm thấy cái bình thần Bát Bảo đó, hôm nay ngươi muốn mua mật quyển, cho dù nó có giá bao nhiêu, chúng ta cũng sẽ ra giá cho ngươi."

Ta lập tức thấy phấn khởi, nếu thật sự như vậy, ta nhất định phải tìm bằng được cái bình đó.

Ông già đưa ta đến phòng giám sát và cẩn thận chỉ cho ta:

"Ngươi xem."

Trên hình là một chiếc hộp kính, bên trong chính là cái bình thần Bát Bảo đó.

Màn hình giám sát rất rõ, cái bình thần Bát Bảo đó quả thật rất đẹp, dường như có thể hút linh hồn của người ta vào trong đó.

Nhưng khi màn hình giám sát nhấp nháy, hộp kính đó ngay lập tức trống rỗng.

Ta ngẩn người một lúc...với tốc độ như vừa rồi thì không thể là do người bình thường trộm được.

Nó giống như lấy một vật từ xa...ta bỗng nhớ đến Đại Ly Tử trong chuyện thiếu gia nhà giàu mang thai.

Vì vậy, ta quay màn hình lại và nhìn kỹ hơn.

Dường như thứ này cũng có cấp bậc không hề thấp, dựa vào hành khí của một cấp Huyền như ta hoàn toàn không thể nhìn ra được.

Cũng không còn cách nào khác, ta bình tĩnh lại và từ từ vận hành khí của lão Hải lên mắt.

Ta đã dùng nó trong lúc đọc ngạch đồ tập, nhưng vì sử dụng quá nhiều lần trong một thời gian ngắn, ta suýt chút nữa đi tong đôi mắt, bây giờ sau khi đã nghỉ dưỡng và phục hồi lại, ta có thể dùng nó trong một hai giây gì đấy, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Quả nhiên, khi hành khí của Thiên cấp ập vào mắt, ta đã ngay lập tức nhìn rõ, trong camera giám sát quả nhiên có một người ăn mặc rách rưới bước qua, người đó hơi gù lưng, ta không thể thấy chính diện của người đó, lúc này, mắt ta bắt đầu đau nhức dữ dội nên chỉ có thể rút hành khí của Thiên cấp về.

Chương 897: Chứng Cuồng Loạn

Cũng đủ dùng rồi...chẳng trách người ăn mặc rách rưới đó khắp người toàn là tà khí, quả nhiên hắn là người đã trộm bình thần Bát Bảo, tà khí đó là của bình thần Bát Bảo.

Ta lập tức mô tả lại dáng người của người đó và hỏi ông già trong số những người khách có một người như vậy không?

Ông già cau mày và lắc đầu, hắn nói với vẻ khó tin rằng hắn quả thật chưa bao giờ nghe nói về một vị khách ăn mặc như vậy, theo lý mà nói, ở một nơi như thế này, nếu hắn ăn mặc như thế thì chắc chắn không thể vào được.

Ta suy nghĩ một lúc rồi nhìn xuống bức tường xung quanh, quả nhiên, căn phòng đấu giá ngập trong tà khí, người ăn mặc rách rưới đó vẫn còn ở đây.

Tên trộm này có bản lĩnh như vậy, hắn có lai lịch thế nào, tại sao hắn lại trộm bình thần Bát Bảo, lại còn bị bình thần Bát Bảo làm cho mê hoặc?

Ông già đưa cho ta chiếc thẻ thông hành, chỉ cần có thứ này, ta đi đâu cũng không sợ bị bảo vệ chặn lại.

Ta đi tìm tung tích của người đó, ông già vốn dĩ cũng muốn đi theo, nhưng vì chuyện này đã ảnh hưởng đến hắn không nhỏ, lại còn hay lên cơn đau tim nên chỉ có thể ở lại nghỉ ngơi, hắn nói tính mạng này của hắn đều trông cậy hết vào ta.

Ta lần theo luồng tà khí xung quanh nhưng cũng không có kết quả gì, xem ra ta vẫn nên đến hội trường buổi đấu giá xem sao.

Kết quả vừa đến đó, ta đã lập tức ngẩn người...những vị khách VIP lúc nãy còn đang yên lặng ngồi xem buổi đấu giá thì bây giờ đã khóc lóc um xùm, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Những nhân viên xung quanh ai nấy đều tất bật, xung quanh chỗ ngồi của những vị khách VIP có rất nhiều người mặc âu phục.

Lúc này, một cô bé phục vụ nhanh chóng đến dẫn đường cho ta, nàng đưa ta đến một nơi an toàn và thành thục trấn an ta đừng hoảng sợ.

Trông nàng vẫn còn nhỏ tuổi, chắc là đến đây để làm thêm, nói đến đây bỗng thấy nàng thật đáng thương, ta bảo ta không hoảng sợ và hỏi nàng ở đây có chuyện gì xảy ra vậy?

Cô bé đó do dự một lúc, sau đó chỉ vào nhóm người mặc âu phục và nói:

"Một vị khách VIP...đang mắc chứng cuồng loạn."

Chứng cuồng loạn vẫn còn có chút dễ nghe, nhưng nói trắng ra, người đó chẳng phải đang bị trúng tà sao?

Ta lập tức chạy qua đó...và rồi ta đã nhận ra người ngồi ở vị trí đó.

Cô bé lập tức hoảng sợ, liên tục nói rằng ta vẫn không nên qua đó để đảm bảo an toàn, nhưng vào lúc này, những người mặc âu phục bỗng nhiên bị văng lên không trung như bắn pháo hoa, dường như họ bị lật tung bởi một thứ gì đó có lực rất lớn.

Ta nhìn sang...không sai, người đó chính là Đại Long Nhãn.

Đại Long Nhãn lúc này và Đại Long Nhãn trước đó dường như là hai người hoàn toàn khác nhau, mái tóc óng ả lúc đầu giờ đã xõa ra tán loạn, nàng quỳ xuống và đập đầu thật mạnh vào bàn...sứt đầu mẻ trán.

Quanh đó cũng có bác sĩ nhưng không ai trong số họ có thể giữ được nàng, ngược lại họ còn bị nàng đấm cho bầm tím mặt mũi.

Ta ngước mắt lên thì thấy thứ gì đó dài dài đang quấn quanh cổ của nàng giống như sợi dây dẫn hồn.

Trình Tinh Hà và những người khác muốn đến giúp đỡ những lại bị một nhóm vệ sĩ ngăn lại...đám vệ sĩ nói rằng ở đây đã có nhân viên giúp đỡ nên không cần họ bận tâm, nhưng thật ra đám vệ sĩ đó sợ họ sẽ gây thêm rắc rối.

Trình Tinh Hà thấy ta liền vội ra hiệu, hắn phấn khích nói:

"Thất Tinh mau tới đây tích góp công đức, hời cho ngươi rồi!"

Rõ ràng một người chết đang quấn vào người nàng ấy.

Đại Long nhãn đập đầu hét lớn:

"Ta không muốn chết đâu...Ta không muốn chết đâu..."

Nếu lúc này ta dùng Thất Tinh Long Tuyền, Đại Long Nhãn cũng sẽ gặp xui xẻo, nghĩ tới đây, ta bỗng nghĩ ra một thứ.

Bàn tay trừ tà mà gã đàn ông cường tráng đã tặng ta.

…

Tommy đã bị Đại Long Nhãn dọa cho sợ chết khiếp, vừa thấy ta, hắn liền lập tức tóm lấy như gặp được vị cứu tinh:

"Ca, không phải ngươi còn làm thêm nghề xem tà sao? Ngươi mau đến xem giúp tỷ Mạt Ly đi. Con người tỷ Mạt Ly cũng không đến nỗi tệ...xem như ngươi cho đệ đệ này tí mặt mũi, có được không?"

Những người đứng xem xung quanh khi nghe hắn nói vậy thì bỗng cau mày và đánh bạo nói:

"Một thiếu gia KTV mà còn có thể xem tà sao? Lại còn là làm thêm?"

"Đúng thật là nực cười, ngươi xem bộ dáng của hắn đi, thật không giống một người có thể làm ra trò trống gì đàng hoàng, rõ ràng là một tên bịp bợm, ngươi thèm tiền đến phát điên rồi à."

"Các bác sĩ ở đây còn không biết làm gì, hắn làm được gì mới là chuyện lạ."

Một vị bác sĩ bị Đại Long Nhãn lật nhào đứng dậy sắc bén nói:

"Trên đời này làm gì có tà ma, bảo vệ, các ngươi đứng còn đó làm gì nữa, còn không mau ngăn hắn lại! Làm chậm trễ việc điều trị, các ngươi có chịu trách nhiệm nổi không?"

Chương 898: Người Phụ Nữ

Nhưng lúc này tiếng la hét của Đại Long Nhãn càng lớn, đầu nàng chảy máu:

"Ta sai rồi, ta không nên có quan hệ với hắn, là ta vô sĩ, lần sau ta sẽ không..."

Ta không thân với Đại Long Nhãn nhưng vẫn có thể nghe ra giọng nói lúc này của Đại Long Nhãn đã không còn là giọng nói như lúc nãy nữa.

Trương Mạn là kiểu người rất thích đi hóng hớt, hắn chuyên đi xem náo nhiệt, lúc này hắn càng tiến lại gần hơn:

"Này, giọng nói này không giống như giọng nói thường ngày của nàng, nó giống như..."

Giọng nói đó giống như giọng nói tròn vành rõ chữ vào thời Trung Hoa Dân Quốc trong các bộ phim cổ xưa.

Ta lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền định lấy thứ sau người Đại Long Nhãn xuống nhưng đám bảo vệ lực lưỡng đã xông lên và bao vây lấy ta, họ cũng giống như đám bác sĩ, đều không muốn ta làm ảnh hưởng đến việc điều trị, đây là mạng người đấy, không thể chậm trễ được đâu.

Thay vì giữ Đại Long Nhãn, họ lại đến giữ ta, các ngươi không có mắt nhìn sao?

Nếu việc cứu người bị trì hoãn thì cũng là do các ngươi gây ra.

Có khá nhiều bảo vệ ở đó, họ coi ta như một kẻ thù đáng gờm, ta vừa định ra tay thì bỗng có một người không nói không rằng xông lên và đẩy đám người đó xuống.

"Các ngươi động đến ca ca của ta thử xem!"

Là Ách Ba Lan.

Đám vệ sĩ đó không ngờ một "nữ tử yếu ớt" lại ra tay hung hãn như vậy, mặt méo xệch như muốn "hét lên", ta nhân cơ hội này lao tới bên cạnh Đại Hồng Nhãn và giữ chặt cổ của nàng.

Họ vẫn muốn ngăn cản ta nhưng đều bị Ách Ba Lan xử gọn, Trình Tinh Hà thấy ở đây không còn việc cho hắn nữa, bèn đứng sang một bên và lấy quả phỉ trên bàn Trương Mạn bóc vỏ ăn.

"Ôi, trời ơi, hắn muốn giết người!"

Một người phụ nữ có dáng vẻ giống một con gà mái hét lên:

"Thánh thần thiên địa ơi, hãy ngăn hắn lại!"

Ngăn lại cái đầu ngươi, ta hít một hơi và định tóm lấy cái bóng đen dài trên cổ Đại Long Nhãn.

Ta đã đánh giá thấp nàng rồi, đây là Hôi Linh quỷ.

Người chết đó vốn dĩ còn đang khóc thút thít, nhưng khi thấy ta dám đến chạm vào nàng, nàng bỗng gầm lên và xông về phía ta.

CMN, nhanh quá...Ta lập tức né người và vươn tay tóm lấy tà khí dài dài đó.

Thật ra, người sống rất khó chạm vào thân thể thật sự của người chết...một mặt là vì tà khí vô cùng u ám và lạnh lẽo, người sợ rét hoàn toàn không thể chịu nổi, một mặt là vì khi tà khí vào cơ thể sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Vì vậy, những người từng đụng phải ma đều nói rằng ma vô cùng lạnh, có người mạng lớn thì chỉ đổ bệnh nặng một thời gian, nhưng người mạng yếu thì thậm chí không giữ được tính mạng.

Thấy ta muốn phá hỏng chuyện của nàng, người chết này đâu có dễ dàng bỏ qua cho ta như vậy.

Đúng vậy, nếukhông có bàn tay trừ tà, chuyện này quả thật không dễ xử lý...tà vật này quấn quanh người Đại Hồng Nhãn, ném chuột nhưng sợ vỡ bình, nếu không cẩn thận thì phạm phải tội giết người như chơi.

Ta giơ tay lên và từ từ nắm chặt lấy thứ đó.

Đây là lần đầu tiên ta tận tay bắt được tà ma.

Tay phải lập tức vận hết hành khí toàn thân, ta có thể cảm nhận được thứ trên tay mình vừa lạnh vừa mềm...là một cái lưỡi dài.

Ngay khi cái lưỡi đó rơi vào tay ta, một tiếng kêu chói tai vang lên bên tai.

Đây là tần số âm thanh người bình thường khó có thể nghe rõ, nhưng với giác quan thứ sáu ta có thể cảm nhận được, sắc mặt những người xung quanh đều đột nhiên biến sắc, nhiều người còn sờ vào cánh tay của mình:

"Ta làm sao thế này, sao lại đột nhiên nổi da gà nhỉ..."

Nhưng bàn tay trừ tà này yêu cầu phải dùng rất nhiều hành khí, ta nhờ ăn may nên mới có được hành khí Thiên cấp của lão Hải, nếu không nhờ có thứ này, hành khí của ta e là không trụ nổi trong bao lâu.

Ta phải đánh nhanh thắng nhanh, nếu kéo dài thời gian ta sẽ nhanh chóng kiệt sức...Hôi Linh quỷ không dễ đối phó.

Ta lập tức lớn tiếng nói:

"Nếu có ân oán gì ngươi cứ mạnh dạn nói ra. Nếu ngươi thật sự chết oan, ta có thể độ kiếp cho ngươi, người phụ nữ này không gây thù chuốc oán gì với ngươi, nếu ngươi lấy mạng của nàng, ngược lại ngươi sẽ gây ra nghiệp chướng."

Xung quanh bỗng bàn tán xôn xao:

"Hắn đang nói gì vậy?"

"Có phải hắn xem Lâm Chính Anh nhiều quá rồi không?"

Người phụ nữ càng khóc to hơn:

"Nàng ấy cũng như ta, nàng vô tội...nhưng dựa vào đâu nàng có thể sống yên lành, còn ta thì..."

Bàn tay trừ ta càng siết chặt lưỡi của nàng:

"Ngươi không tuân theo đạo đức, đó là quy tắc vào thời đại của các ngươi, thời đại này của chúng ta thì lại khác...nếu ngươi còn không dừng tay, ta sẽ đến nghĩa trang Bát Vân quất vào thi thể của ngươi và đốt nó đi...dù sao ngươi cũng chẳng có con cháu nối dõi, cũng chẳng ai quan tâm đến ngươi."

Chương 899: Trúng Tà

Tà ma đang đứng sát người Đại Hồng Nhãn bỗng sững sờ một lát:

"Ngươi...sao ngươi biết..."

Rất đơn giản, bây giờ ta đã có thể thấy ma rồi.

Đuôi mắt của người phụ nữ lưỡi dài này tràn đầy âm khí, chắc chắn là chết vì chuyện nam nữ, hơn nữa, cung Tử Nữ và cung Phụ Mẫu của nàng đều trống không, lúc sống không được yêu thương che chở, chết rồi cũng chẳng có ai hương khói, vì thế nên nàng mới bám vào cái ghế đó để gây chuyện hòng bắt người khác đến thế mạng cho mình.

Về chuyện nghĩa trang Bát Vân thì lại càng đơn giản hơn, ta đã từng đến đó xem âm trạch cùng với ông già, ông già nói rằng người chết nào ở đây thì xem như gặp xui xẻo, vị trí quẻ Khảm đối diện với một âm hà, đó gọi là chân chém quỷ, tà khí trên chân của những người chết ở đó đều đã bị chém đến suy yếu, trên chân của người chết này lại có một vết thương mới hình mặt trăng, nó giống với hình dạng của âm hà đối diện nghĩa trang Bát Vân.

Tà ma thường sợ điều gì? Một là sợ không có ai hương khói, hai là sợ tổn thương nguyên thể.

Sau khi nghe vậy, nàng không kìm nén được nữa mà bắt đầu khóc lóc kể lể với ta.

Nàng là chủ nhân trước đó của ghế pha lê bích hà, là một mỹ nhân thời dân quốc.

Mỹ nhân dân quốc này rất được mọi người trong giới thượng lưu yêu thích, nàng là cô nhi của một nhà tư bản, gia đình giàu có, lại không có ai quản thúc nên ăn chơi trác táng, vô số người muốn theo đuổi nàng, kén cá chọn canh một thời gian, cuối cùng chọn trúng một thiếu gia nhà giàu theo đuổi dai dẳng nhất, chiếc ghế đó cũng là của vị thiếu gia đó tặng.

Vị thiếu gia đó là một thanh niên tuấn tú và tài giỏi, tuy nhiên hắn lại là người đã có vợ, vì vậy nàng chỉ có thể làm vợ lẽ.

Làm vợ lẽ cũng không sao, nhưng ngặt nỗi vị thiếu gia đó lại hay chinh chiến xa nhà, lúc ở nhà thì lại phải ở cạnh vợ chính, khuê phòng của nàng vì thế vô cùng lạnh lẽo và cô đơn, nàng lại là người vốn yêu thích tiệc tùng náo nhiệt, một ngày không được đi nhảy đầm đã thấy bứt rứt trong người, cứ thế nàng lại sa đà vào tiệc tùng và có quan hệ mập mờ với rất nhiều nam nhân cưng chiều mình.

Sau khi đánh trận trở về, vị thiếu gia đó đã bắt gian tại trận, hắn tóm lấy mái tóc của nàng và đập vào chiếc ghế đó.

Giống như cảnh tượng Đại Hồng Nhãn đập đầu mình vào bàn lúc nãy...nàng không ngừng la lối rằng mình sai rồi, nhưng vị thiếu gia đó vẫn không dừng tay, nàng đã bị đập đầu vào ghế và chết đi, não của nàng thậm chí cũng văng ra ngoài.

Được làm từ gỗ pha lê bích hà nên vốn dĩ chiếc ghế đó đã mang theo linh khí, linh hồn đầy oán hận của nàng đã bám vào chiếc ghế này, vị thiếu gia đó thì lại giả vờ đóng vai là người thương vợ, hắn nói rằng nàng chết vì bệnh, thậm chí còn đăng điếu văn trên các mặt báo để mọi người ngưỡng mộ họ như một cặp tiên đồng ngọc nữ.

Không có một ai kêu oan cho nàng, nàng không cam tâm, vì thế đã giả ma dọa quỷ ở nhà vị thiếu gia đó.

Vị thiếu gia đó cũng không biết phải làm gì, chỉ đành sai người đi kiếm bùa chú về phong ấn cái ghế đó lại, hắn còn mời người về phong ấn cả thi thể của nàng ở nghĩa trang Bát Vân.

Lên thiên đàng cũng không được mà xuống địa phủ cũng chẳng xong, nàng cứ thế bị phong ấn ở cái ghế đó và phủ đầy bụi bặm trong nhiều năm.

Gần đây cái ghế này được mọi người phát hiện nên mới được đem đến đây, lúc dọn dẹp nhân viên đã phát hiện ra bùa chú, vì thấy bẩn nên họ đã lau đi, nhờ thế nên nàng mới được ra ngoài làm loạn.

Nghe Đại Long Nhãn nói vậy, những người đứng xung quanh nhìn nhau và lẩm bẩm:

"Thật sự có chuyện trúng tà sao?"

"Nhưng những chi tiết mà nàng kể lại hoàn toàn giống với những chi tiết trong dã sử..."

"Này, ngươi cứ đối chiếu với video của mỹ nhân đó khi còn sống thử xem...giọng nói giống nhau như đúc! Cổ Mạt Ly không thể bắt chước giống như vậy được đâu!”

"Nhưng sao nàng lại nhằm vào Cổ Mạt Ly, còn nói có gì đó giống nhau..."

Thật ra rất đơn giản, Cổ Mạt Ly này cũng là một nữ nhân không được lão đại để mắt đến...cung Phu Thê của nàng mặc dù trông hồng hào, nhưng trong nghề người ta gọi đây là “hồng ảo”, nó chứng tỏ quan hệ phu thê của nàng không phải danh chính ngôn thuận.

Tommy cũng biết rằng mặc dù Cổ Mạt Ly rất được lão đại cưng chiều, nhưng bản thân nàng cũng là người vui chơi phóng túng.

Nỗi oan ức của mỹ nhân dân quốc đó chưa bao giơ nguôi ngoai, nhưng người xưa cũng đã chết, nàng cũng không thể báo thù, nhận thấy chủ nhân mới của cái ghế này giống mình y hệt, nàng cũng sống trái luân thường đạo lý nhưng vẫn có cuộc sống tốt đẹp, mỹ nhân đó mới nảy sinh lòng đố kỵ, cảm thấy bất bình nên mới giả ma quấy phá chủ nhân mới...nàng muốn chủ nhân mới của cái ghế đến thế thân cho mình.

Chương 900: Trúng Tà 2

Thời đại bây giờ đã khác, người xưa thường bắt buộc người phụ nữ phải tuân theo tam cương ngũ thường, công dung ngôn hạnh, nhưng bây giờ nam nữ đều bình đẳng như nhau.

Mỹ nhân dân quốc này xả hết oán khí của mình ra, vì thế tà khí trên người cũng vơi đi không ít, ta phong ấn nàng vào tấm bùa hộ mệnh và định sau khi giải quyết xong chuyện mật quyển thì cùng độ kiếp cho nàng cùng với nữ nhân mặc Đường phục đó, xem như tích chút công đức.

Sau khi mỹ nhân dân quốc rời đi, Đại Long Nhãn nằm phịch xuống đất, mềm nhũn như cọng bún, lúc này mới đến lúc cần bác sĩ ra mặt.

Đứng trơ mắt nhìn "cơn cuồng loạn' được giải quyết, những bác sĩ đó ban đầu vẫn chưa định thần lại, nhưng sau khi nghe ta nói họ mới chạy đến và tiêm thuốc cho Đại Hồng Nhãn.

Tommy vô cùng vui mừng, hắn chạy đến ôm lấy ta:

"Ca…vẫn là ngươi đáng tin!"

Những người xung quanh cũng bắt đầu xôn xao:

"Hắn...thật sự có thể nói chuyện với người chết sao?"

"Không ngờ còn có nghề đó, lại còn là ngọa hổ tàng long."

Làm nghề gì chứ?

Ta ngẫm nghĩ một lúc, theo lý mà nói, cho dù Đại Long Nhãn có mua thứ đó thì tốc độ trúng tà cũng không nhanh đến vậy, đây cũng là lý do mà ta không vội ngăn nàng lại.

Nhưng mỹ nhân dân quốc đó lại xuất hiện nhanh như vậy, điều đó chứng tỏ nơi này có tà khí rất nặng...dường như nàng được dẫn dụ ra.

Nó chắc chắn có liên quan đến bình thần Bát Bảo gây tai họa đó.

Lúc này, Trình Tinh Hà sấn tới và nói:

"Ngươi có biết vì sao vừa rồi những nhân viên bảo vệ đó lại ngăn ngươi lại không?"

Vừa rồi ta đã thấy nghi hoặc, nhìn theo ánh mắt của Trình Tinh Hà, ta thấy Giang Thần.

Thì ra vừa rồi Giang Thần đã cho người ngăn ta lại.

Tên khốn này còn giả vờ như không có chuyện gì, hắn thậm chí còn gật đầu ra hiệu với ta...hắn biết năng lực của ta nên sợ ta sẽ được thăng cấp.

Hắn càng muốn chèn ép ta, ta càng không để hắn được toại nguyện.

Lúc này, những vị khách VIP bỗng bắt đầu bàn tán xôn xao:

"Ngươi xem, Cổ Mạt Ly vừa mua thứ này thì liền trúng tà, nếu chúng ta cũng mua theo thì chẳng phải cũng sẽ gặp xui xẻo sao?"

"Đúng vậy, nhà đấu giá này làm ăn kiểu gì vậy, may mà ta không mua cái ghế đó."

Trương Mãn mong muốn mình có thể nói vài câu với giới thượng lưu, bèn lập tức hét toáng lên:

"Vậy ai sẽ đảm bảo an toàn tính mạng cho chúng ta, người phụ trách đâu, mau ra đây cho chúng ta một lời giải thích, chỗ của các ngươi xảy ra chuyện mà không ai quan tâm sao?

Trương Mạn khơi mào đã làm dấy lên sự bất bình của mọi người, họ đều la lối đòi một lời giải thích...trước mắt họ xem như vẫn còn may mắn, họa này đã có Đại Long Nhãn rước thay, có thể không cần truy cứu, nhưng ngộ nhỡ có tai họa khác ập xuống đầu mình, họ chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Ông già giám bảo vốn đang đau đầu vị chuyện bình thần Bát Bảo, hắn đang nằm ở phía sau để uống thuốc, bây giờ chuyện này chưa hết đã có chuyện khác xảy ra, người khác phải dìu hắn vào để xin lỗi từng người.

Thấy hắn như vậy, ta bỗng có chút thương xót, cuộc đời của mỗi người vốn không dễ dàng.

Cũng may ông già vẫn còn chút tiếng nói, hắn xin lỗi hết người này đến người khác, cuối cùng đã xoa dịu được họ, buổi đấu giá vẫn tiếp tục diễn ra, ta nhìn đồng hồ thì thấy đã sắp đến giờ đấu giá mật quyển Tứ Tướng cục nên không khỏi có chút lo lắng...nếu trước buổi đấu giá ta vẫn chưa thể tìm ra cái bình đó thì ta nhất định sẽ không thể đấu lại Giang Thần.

Nhưng tên trộm đó rốt cuộc đã đi đâu chứ?

Trình Tinh Hà cũng đến hỏi ta có tiến triển gì chưa, ta chỉ có thể lắc đầu, Trình Tinh Hà chặc lưỡi hít một hơi, vắt óc suy nghĩ:

“Ngươi nói xem sao tên trộm đó vẫn chưa rời đi chứ, hắn còn muốn ở lại đây ăn Tết sao?"

Câu nói này bỗng đánh thức ta...đúng vậy, tại sao tên trộm đó vẫn chưa rời đi?

Không lẽ...vì hắn không thể ra ngoài?

Lúc này ông già lau đi giọt mồ hôi trên trán và bước tới, ta lập tức hỏi hắn:

"Từ trước đến nay trong ngành đấu giá này của các ngươi có xảy ra chuyện gì kỳ lạ không?"

Ông già bị câu hỏi của ta làm cho sửng sốt:

“Chuyện kỳ lạ?

Ngẫm nghĩ một lúc lâu, hắn đột nhiên vỗ đầu:

"Đại sư, ngươi thật lợi hại. Đúng là có chuyện này cũng có chút kỳ lạ...trong căn nhà này có một bức tường gọi là bức tường biết khóc. Tuy nhiên, chuyện này có liên quan gì đến bình thần Bát Bảo chứ?"

Bức tường biết khóc? Đây là thứ gì vậy? Ta bảo hắn kể lại chi tiết câu chuyện.

Hắn kể rằng lúc đầu khi mua lại căn nhà này, nửa đêm lúc nào cũng nghe thấy có tiếng người khóc.

Mọi người đều rợn tóc gáy khi nghe thấy âm thanh đó, họ nói rằng đó không phải âm thanh do người phát ra, chủ căn nhà này đương nhiên cũng đã tìm người đến điều tra, treo thưởng lớn thì tự khắc sẽ có người dũng cảm xông pha, quả nhiên đã có người tìm ra ngọn nguồn của tiếng khóc đó...tiếng khóc đó được phát ra từ một bức tường ở phía tây.

Chương 901: Vật Phẩm Thứ Chín

Cái tường đó đã nhiều năm không được sửa sang nên đã hư hỏng phân nửa, mọi người đều nghi ngờ trong bức tường này có thứ gì đó ô uế nên mới hỏi xem chủ nhà muốn xử lý thế nào?

Dù sao đây cũng là một căn nhà cũ từ thời xưa nên không ai biết bên trong có ẩn chứa bí mật gì.

Chủ nhà đến xem thì bảo rằng nước sông không phạm nước giếng, bức tường này cũng chỉ khóc mà thôi, nói không chừng lúc sập xuống thì sẽ bị vạ lây, vì thế cứ đào lên xem phía dưới có thứ gì không? Nếu có thứ gì đó thì chôn cất đàng hoàng, nếu không có thì lấp lại tử tế.

Những người thợ rất khâm phục sự dũng cảm của chủ nhà, vì thế họ mới làm theo ý của hắn...tuy nhiên dưới bức tường lại chẳng có thứ gì, sau khi lấp lại thì lại phát hiện phía góc tường có một cái hố lõm hình hoa sen...nó được người xưa dùng để thắp hương.

Chủ nhà nói rằng nếu người chủ trước đã thắp hương cho nó thì chúng ta cũng nên đối xử tử tế với nó, mỗi lần đến dịp lễ tết đều không được quên chuyện cơ bản này.

Vì vậy bức tường này đã được giữ lại...những nhân viên làm ca đêm nói rằng bây giờ thỉnh thoảng vẫn còn nghe thấy tiếng khóc, tuy nhiên vì đã quen rồi nên họ cũng không lấy làm lạ và hoảng sợ nữa.

Nếu đúng như thế thì ta đã biết nguồn gốc của thứ đó rồi.

Trong lúc nói chuyện, buổi đấu giá những vật phẩm còn lại diễn ra rất thuận lợi, xem ra thời gian đấu giá mật quyển tứ tướng cục sắp đến rồi.

Ta lập tức nhờ ông già dẫn ta đến xem bức tường biết khóc đó.

Ông già ngay lập tức đồng ý và dẫn chúng ta đến.

Nhìn kĩ vị trí của bức tường, ta càng thêm chắc chắn...đây là tuyến đường giúp ma chui vào nhà.

Từ vị trí này có thể nghe thấy âm thanh trong đình tám góc:

"Chốt đơn vật phẩm thứ tám!"

Mật quyển tứ tướng cục là vật phẩm thứ mười hai.

Còn bốn cái nữa là đến.

Trình Tinh Hà cũng lo lắng toát mồ hôi:

"Những người giàu có này quả thật tiêu tiền như nước...họ không thể do dự nấn ná thêm một lát sao?"

Ông già đắc ý nói:

"Đó là vì vật phẩm của Lưu Ly Kiều chúng ta rất tốt...bọn họ sợ nếu chậm tay thì sẽ bị người khác cướp mất..."

Nhưng nói đến đây, ông già bỗng nhớ ra gì đó, chỉ còn năm cái nữa thôi là đến lượt bình thần Bát Bảo được đem ra đấu giá, hắn bỗng thấy sốt ruột:

“Đại sư, có phải bình thần Bát Bảo có liên quan đến bức tường này không? Vậy ngươi mau tìm nó đi, đừng để trì hoãn buổi đấu giá."

Mật quyển được đem đấu giá trước, kẻ địch cũng đang ở trước mặt ta, ta còn sốt ruột hơn cả ngươi.

Vì vậy, ta bắt đầu dùng vọng khí nhìn vào bức tường này.

Bức tường này trông có vẻ không có gì bất thường, nhưng ở góc tường lại có mái hiên "tiên nhân cưỡi phượng hoàng"...theo lời mô tả của ông già, bức tường này về cơ bản được dựng lại như cũ, mái hiên tiên nhân cưỡi phượng hoàng đó cũng là thứ đồ cũ.

Ta vừa nhìn thì quả nhiên người ăn mặc rách rưới đó là một người rất lợi hại, hành khí của một cấp Huyền như ta không thể nhìn thấy, ta đành phải nhờ đến hành khí của lão Hải.

Nhưng chỉ vừa mới vận hành khí, ta đã cảm thấy không ổn...CMN, vừa rồi ta đã dùng bàn tay trừ tà, thứ này quả thật làm tiêu tốn rất nhiều hành khí, ta cảm thấy hành khí lúc này đã cạn kiệt và dường như không thể khôi phục lại trong một thời gian ngắn.

"Chốt đơn vật phẩm thứ chín!"

CMN, ta thầm siết chặt nắm đấm, nghĩ bụng dạo này vận may của mình không được tốt cho lắm, lẽ nào lần này mình lại phải tiếp tục vắt kiệt sức đôi mắt?

Trình Tinh Hà cũng đã nhận ra, hắn ngay lập tức nắm lấy cánh tay ta:

"Thất Tinh, thứ này rất quan trọng, nhưng nó không quan trọng bằng công việc...ngươi đừng nhất thời kích động vì lợi ích trước mắt mà ảnh hưởng tương lai về sau đấy."

Đúng vậy, nếu mắt hỏng rồi thì ta sẽ không thể tiếp tục làm công việc này được nữa, thứ đó quả thật ẩn nấp rất kĩ, ta hoàn toàn không thể tìm thấy...

"Chốt đơn vật phẩm thứ mười, các vị khách quý hôm nay quả thật rất nhiệt tình với vật phẩm của chúng ta..."

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau...chỉ còn cách một cái nữa thôi!

Ông già vẻ mặt nhăn nhó như sắp khóc.

Không được, bất kể thế nào cũng không thể để mật quyển rơi vào tay Giang Thần.

Ta vừa định thử vận lại hành khí thì lúc này lại đột nhiên nghe thấy tiếng cốc cốc vang lên từ một cái cây bên cạnh bức tường biết khóc.

Con quạ đen?

Ta bỗng thấy vui mừng và trèo lên cái cây đó.

Trình Tinh Hà vừa nhìn thấy thì nhanh chóng hét lên:

"Này, ngươi nghĩ ra được gì rồi sao..."

Cái bình vàng đó có lẽ đang ở trên cái cây này.

Nhưng ta tìm mãi mà vẫn không thấy...đúng rồi, có lẽ vì sợ thứ này rơi vào tay người khác nên chắc chắn hắn đã dùng thuật che mắt.

Vì vậy ta lập tức nói với Trình Tinh Hà:

"Hãy thắp hương cho bức tường biết khóc và đốt giấy tiền vàng bạc vào lư hương!"

Chương 902: Bình Thần Bát Bảo

Trình Tinh Hà ngẩn người một lúc:

"Đốt giấy tiền vàng bạc vào lư hương? Ngươi có nhầm không?"

Ông già không hiểu những thứ này, hắn chỉ biết lo lắng:

“Đốt những thứ đó vào lư hương là sao?”

Trình Tinh Hà nuốt nước bọt:

"Đây là...cách để cầu thần."

Ông già ngẩn người:

"Thần? Cái này...có phải có hơi..."

Đúng vậy, người lấy đi bình thần Bát Bảo không phải là ma quỷ...mà là trạch thần sống ở đây.

Ông già trợn to hai mắt:

"Trạch thần? Trạch thần là gì?"

Thật ra, cũng giống như mọi vật đều có linh hồn, thần cũng tồn tại khắp nơi...những vị thần lớn thì có Quan Nhị Gia ở trong miếu, Triệu Công Minh, Địa Tàng Bồ Tát,...những vị thần thường gặp thì có Kiều thần, Môn thần, vì vậy những tà vật tu luyện thấp căn bản không thể qua cầu và bước vào ngưỡng cửa.

Thậm chí mỗi người cũng đều có thần bổn mạng của mình...có lúc mọi người sẽ gặp phải một số tình huống nào đó....chẳng hạn như không hiểu vì sao lại không thể lên một chiếc xe buýt nào đó, hoặc có lúc không muốn đến một nơi nào đó, nó giống như có ai đó đang âm thầm ngăn cản ngươi, đến một lúc nào đó ngươi mới hiểu ra rằng thì ra không thể lên được xe buýt là vì chiếc xe đó sẽ xảy ra tai nạn, và khi đi chậm lại một bước, ngươi phát hiện trước mắc là một thứ rơi từ trên cao xuống và xém chút nữa rơi trúng mình, đây là vị thần bổn mạng đang bảo vệ chúng ta.

Người nào làm càng nhiều việc thiện thì thần bổn mạng của người đó cũng sẽ càng mạnh, người nào có tâm địa xấu thì thần bổn mạng cũng sẽ suy yếu hơn, dẫn đến khó tránh gặp tai họa.

Trạch thần cũng tồn tại như vậy...nếu ngươi thành kính với trạch thần của mình, trạch thần đó sẽ không phụ lòng tin của ngươi mà hết lòng bảo vệ gia chủ.

Bây giờ xem ra bức tường này hẳn là vị gia chủ trước đã xây dựng cho trạch thần của mình...mái hiên tiên nhân cưỡi phượng hoàng chính là bằng chứng.

Truyền thuyết kể rằng vào thời Chiến Quốc, sau khi Mẫn vương của nước Tề lên ngôi thì đã bị liên quân của Ngũ Quốc tấn công, lúc chạy trốn thì bị truy đuổi suốt chặng đường.

Thấy không còn lối thoát, một con phượng hoàng bay đến trước mặt Tề Mẫn vương, Tề Mẫn vương nhảy lên lưng phượng hoàng và chạy trốn. Vì vậy, tiên nhân cưỡi phượng hoàng trên mái hiên còn có ngụ ý gặp dữ hóa lành, đó là cầu xin trạch thần bảo vệ cho bản thân được gặp dữ hóa lành.

Nhưng chúng ta cũng có thể đoán ra câu chuyện ở đằng sau...mặc dù vị trạch thần này được hương khói đầy đủ nhưng lại không thể bảo vệ được vị chủ nhân trước đó của mình, từ đó vị chủ nhân này không ngừng sa sút, lại còn mất đi căn nhà của mình, chắc là vì thấy áy náy nên mới tự phá hủy đi bức tường trạch thần, tiếng khóc đó là tiếng khóc tiếc thương cho chủ nhân của mình.

Không ngờ chủ nhân mới của căn nhà vẫn cung kính hắn như cũ, hắn từ đó cũng dốc hết sức mình bảo vệ chủ nhân căn nhà này.

Khi đến đây, chúng ta đã nhìn ra căn nhà này sắp xảy ra đại họa...và đương nhiên họa đó là do bình thần Bát Bảo gây ra.

Đó là lý do tại sao vị trạch thần này xuất hiện và lấy bình thần Bát Bảo đi, vị thần này sợ bình thần Bát Bảo sẽ gây ra tai họa cho căn nhà này...vì bình thần Bát Bảo này rất lợi hại nên trên người trạch thần mới xuất hiện tà khí khiến chúng ta hiểu nhầm hắn là tà ma.

Ông già nghe thấy vậy thì liền sửng sốt:

"Trạch thần?"

Trình Tinh Hà rất nhanh tay lẹ mắt, hắn đã chuẩn bị xong mọi thứ, hắn quay đầu lại và niệm câu thần chú:

"Nhất trụ thanh hương thấu thiên đình, nhị trụ thanh hương nhập địa linh, tam trụ thanh hương lai thỉnh thần, hương khói dâng lên cúng thần linh, thỉnh cầu trạch thần trả lại bình thần, đệ tử thành tâm cúng bái..."

Hương đột nhiên sáng lên, chúng ta vô cùng bất ngờ...đã mời được thần đến rồi.

Trình Tinh Hà lập tức nhìn sang ông già ra hiệu cho hắn nói gì đó.

Ông già vội quỳ xuống trước mặt hắn vừa khóc vừa lau nước mắt rồi kể hết mọi chuyện về bình thần Bát Bảo...nếu để mất nó sẽ là tội lớn, là họa của đại họa, chỉ cầu xin trạch thần mở lòng khoan dung giúp hắn vượt qua kiếp nạn này.

Lúc này, chúng ta nghe thấy một tiếng thở dài phát ra từ bức tường.

Sau đó, keng một tiếng, một cái lọ rơi thẳng từ trên cây xuống.

Lấp lánh và đẹp đẽ, đó chính là bình thần Bát Bảo trong truyền thuyết.

Bình thật mang một vẻ đẹp rung động và hớp hồn...miệng bình như một hố đen có thể hút linh hồn con người vào trong đó.

Ba người chúng ta nhìn chằm chằm vào nó, ông già ôm cái bình vào lòng, sau khi chắc chắn không xảy ra sai sót gì, hắn dường như nhớ ra gì đó và vội hỏi ta:

“Đại sư...sao ngươi biết cái bình thần Bát Bảo này ở trên cây.”

Điều này đã quá rõ ràng....con quạ đã tiết lộ manh mối...trong số các loài động vật, quạ là loài yêu thích vàng bạc châu báu nhất...chúng thích lấy những thứ lấp lánh đến trang trí cho tổ của mình.

Thuật che mắt này có thể che mắt con người nhưng không thể che mắt động vật.

Chúng ta định thở phảo nhẹ nhõm thì đột nhiên nghe thấy giọng nói vọng lại từ đình tám góc:

“Chốt đơn vật phẩm thứ mười một, vật phẩm tiếp theo là mật quyển bằng lụa.”

CMN, đến lượt rồi!

Chúng ta nhìn nhau rồi chạy vắt chân lên cổ về phía đình tám góc, tim đập thình thịch...tuyệt đối không thể để Giang Thần giành trước!

Chương 903: Một Trăm Triệu

Thật ra bức tường than khóc khá gần đình bát giác, nhưng không ai biết từ lúc vật phẩm được đưa ra triển lãm đến khi cây búa đập xuống sẽ mất bao lâu, bọn ta chạy quãng đường dài hơn trăm mét bằng hết tốc lực như chạy nước rút 100m, thậm chí còn bay cả giày.

Đến nơi, ta thấy người chủ trì nở nụ cười ôn hòa, tay cầm búa đã giơ lên cao:

"Giang công tử đúng là tinh mắt, tiêu mười triệu để mua một cuốn sách lụa..."

Trong nghề gọi là "nhát búa vô hối", một khi tiếng búa đập vang lên, cho dù ngươi có đưa ra cái giá cao ngất ngưởng thì món đồ này cũng sẽ không rơi vào tay ngươi.

Ta sốt ruột, nhưng trước đó đã dùng bàn tay trừ tà, hành khí thiếu hụt, thậm chí còn không có sức lực kêu to, Trình Tinh Hà vội gào lên:

"Chúng ta phải tăng giá thôi!"

Nhưng bây giờ đã không còn kịp nữa, chiếc búa đập xuống theo quán tính, trái tim ta căng thẳng, đột nhiên Ách Ba Lan cầm lấy thứ gì đó trên đĩa trái cây đặt trên chiếc bàn bên cạnh, vật nọ bay khỏi tay hắn theo đường vòng cung như một ngôi sao băng, nện trúng chiếc búa kia.

Ngay lập tức, chiếc búa vỡ tan tành, mảnh vụn rơi rào rào xuống đất, làm sao còn gõ thành tiếng được nữa.

Người chủ trì giật nảy mình, còn tưởng có ai đó trên khán đài nổ súng, hắn ngã ngồi trên mặt đất, mọi người xung quanh cũng sợ hết hồn, nhiều người hét toáng lên ngay tại chỗ.

Đến khi nhìn rõ ràng, sắc mặt ai nấy đều thay đổi, đó không phải là súng, mà là một hạt óc chó.

Vào thời khắc mấu chốt, tay đấm Ách Ba Lan tỏ ra vô cùng hữu dụng.

Chỉ có Giang Thần ngồi ở vị trí khách quý hơi nghiêng mặt đi, khi thấy chúng ta thì nhướng mày, hiển nhiên cảm thấy khá bất ngờ.

Ta nói ngay:

“Bất luận món đồ ấy vừa được trả giá bao nhiêu, ta đều thêm...Thêm mười nghìn.”

Tuy rằng ông lão chi tiền mua món đồ ấy giúp ta, nhưng cũng không thể cứ thế bòn rút người ta được, lỡ như giá trị của nó quá cao, vượt quá mức giúp đỡ của ta thì lại biến thành ta thiếu nợ nhân quả, thành ra không ổn.

Ta vừa dứt lời, khách khứa trong hội trường sững sờ, ngay sau đó họ cười phá lên:

“Mười nghìn?”

“Bao nhiêu năm qua ta chưa từng nghe đến cách tăng giá như thế.”

“Tên này đến làm nóng bầu không khí à? Nói ra không thấy ngượng mồm sao?”

Sao vậy, mười nghìn cũng không ít mà?

Nữ nhân viên phục vụ vội nhỏ giọng nói với ta:

“Tiên sinh, Lưu Ly Kiều có quy định, mỗi lần tăng giá tối thiểu là một trăm nghìn.”

Một trăm nghìn là khoản tiền sinh hoạt trong một năm của biết bao gia đình, còn ở đây lại chỉ là đơn vị thấp nhất.

“Với cả…”

Nữ nhân viên phục vụ nói tiếp:

“Nếu vật phẩm kia không quá cần thiết thì ta khuyên tiên sinh hãy từ bỏ đi, với khí thế của Giang công tử vừa rồi, chứng tỏ hắn nhất định phải có được nó.”

Hóa ra, mật quyển tuy trông tinh xảo đẹp đẽ, nhưng người biết nhìn hàng cũng không nhiều, giá khởi điểm chỉ có một triệu (tuy rằng là một khoản tiền lớn, nhưng so với những vật phẩm trước đó thì chỉ như là góp cho đủ số).

Nhưng giá khởi điểm vừa được đưa ra, Giang Thần lập tức tăng giá lên gấp mười lần, dứt khoát báo giá mười triệu.

Có nghĩa là hắn đang nói cho những người có ý đồ mua nó rằng, hắn nhất định phải có được vật phẩm này, các ngươi báo giá cũng uổng công.

Hơn nữa, thân phận của Giang Thần rành rành ra đó, ai ai cũng biết hắn là công tử trong gia tộc của nhân vật tai to mặt lớn, trong giới thượng lưu có ai mà không lấy làm vinh dự khi quen biết hắn, giành đồ với hắn ở đây là đắc tội với đối phương, thế nên không ai dám làm.

Quyền lớn hơn tiền, đấy là nguyên tắc từ xưa đến nay.

Vì thế, cuốn sách lụa vừa bị hắn báo giá là những người khác hiểu ý, không một ai đấu giá nữa.

Lúc này, Trương Mạn lớn tiếng nói:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi uống say rồi à, Giang công tử vừa đấu giá là tăng liền chín triệu, mười nghìn, ngươi nói ra không cảm thấy ngượng mồm à, ngươi ăn thêm mấy nắm lạc thì đâu có say đến mức này, đừng để mất mặt nữa, ta xấu hổ giùm ngươi luôn rồi đấy.”

Khách khứa xung quanh cũng xì xào bàn tán:

“Đó chẳng phải là thầy phong thủy vừa xem cho người ta sao?”

“Nếu hắn có nhiều tiền như thế thì còn làm trai bao làm gì?”

“Ta thấy hắn lòe thiên hạ thôi, muốn để lại ấn tượng sâu sắc cho mọi người ở đây rồi mở rộng nguồn khách hàng?”

Sao các ngươi cứ nói mãi về chuyện “trai bao” thế, ngũ hành thiếu trai hay gì?

Ánh mắt Giang Thần nhìn ta tràn đầy sự thương hại của kẻ bề trên, giống như một tên nhà giàu thấy người nghèo cắn răng lấy toàn bộ gia sản của mình ra mua bánh bao chay vậy, khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Rồi hắn khoát tay, người chủ trì phiên đấu giá thấy rõ động tác của hắn thì ngớ ra, há hốc mồm một lúc lâu mới cầm lấy chiếc búa mới từ tay trợ lý:

“Giang công tử, một trăm triệu!”

Ta rùng mình, một trăm triệu?

Chương 904: Mật Quyển

Cho dù là bình nguyên thanh hoa “Quỷ Cốc Tử xuống núi” nổi tiếng nhất trong những năm gần đây lập kỷ lục bán đấu giá cao nhất thế giới trong lĩnh vực tác phẩm nghệ thuật quốc gia vào thời điểm đó thì cũng chỉ được hét giá 280 triệu thôi, mà Giang Thần vừa mở miệng đã nâng giá lên mức ấy.

Mọi người rộ lên:

“Thật hay giả thế?”

“Rốt cuộc thứ đó có lai lịch thế nào mà đáng để Giang công tử chi mạnh tay như vậy?”

“Ngàn vàng khó mua được niềm vui, mà tên tiểu tử kia có lai lịch gì lại dám tranh giành với Giang công tử, không biết cha của Giang công tử là…”

“Vai hề nhảy nhót mua vui người khác thôi, một trăm triệu, hắn bán thận đi cũng không gom được số lẻ, dám giành đồ với Giang công tử cơ à.”

“Nhìn chỗ ngồi của hắn là biết, đó là ghế rẻ nhất, chỉ để hóng hớt thôi, thế thì trong túi có thể có mấy đồng?”

Trình Tinh Hà lập tức liếc ta, hiển nhiên là đang lo lắng, hắn cũng sợ giá quá cao khiến ta nợ nhân quả, về sau phải bán mạng cho Lưu Ly Kiều.

Trương Mạn càng phấn khởi hơn:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi không phải thuộc về nơi này, ta khuyên ngươi mau đi đi thì hơn, một lát nữa là hết chuyến xe buýt cuối cùng trong ngày rồi đấy.”

Thế thì thế nào, nợ nhân quả thì về sau trả là được, mật quyền rơi vào tay Giang Thần thì hai bọn ta không còn duyên phận gì với tứ tượng cục nữa.

Chuyện sau này cứ để tương lai ta lo sau.

Người chủ trì lại giơ búa mới lên, không thèm nhìn ta một cái mà đã định đập búa luôn:

“Mật quyển thuộc về Giang công tử…”

Vì thế ta nói ngay với người chủ trì:

“Ngươi vội gì chứ?”

Tiếng hô long trời lở đất, khiến tất cả mọi người đều kinh hãi, từ người chủ trì phiên đấu giá cho đến khách khứa ngồi đây, khuôn mặt ai nấy đều lộ ra vẻ khó tin:

“Hắn...Hắn định làm gì?”

“Chẳng lẽ hắn có hơn một trăm triệu sao?”

“Đừng đùa, sao có thể…”

Đến cả những vị khách ngồi ở đây cũng không mấy ai có thể lấy ra một trăm triệu tiền mặt một cách dễ dàng.

“Quý khách, ý của ngươi là…”

Biểu cảm của người chủ trì hơi vặn vẹo:

“Chẳng lẽ ngươi…”

“Ta còn chưa ra giá đâu.”

Ta bình tĩnh ngồi ở ghế quần chúng, nói to:

“Bất kể họ Giang ra bao nhiêu, ta đều tăng thêm một trăm nghìn.”

Trình Tinh Hà kinh ngạc, lén giơ chân đá ghế của ta:

“Ngầu!”

Giang Thần lại quay đầu nhìn về phía ta, hắn hơi cau mày, dường như cảm thấy khó hiểu tại sao ta lại dám nói câu này, hắn nói với giọng điệu lạnh nhạt:

“Lý Bắc Đẩu, đây không phải là nơi để tranh hơn thua, vi phạm quy tắc thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy.”

Ta biết ý hắn nói vi phạm quy tắc là gì, không có nhiều tiền mà ra giá cao, sau đó không thể trả nổi, khiến vật phẩm bán đấu giá thất bại.

Đây là một hành vi cực kỳ mất danh dự, đủ để khiến người gây ra hành động bị cấm ở mọi hoạt động liên quan.

Cô nàng phục vụ nhìn ta, tỏ ra hết sức lo lắng.

Người chủ trì phiên đấu giá nghe xong thì lập tức hoàn hồn, nói ngay:

“Nếu vậy thì trước tiên bọn ta cần phải kiểm tra tài khoản của ngài mới có thể tiến hành bước tiếp theo, nếu không có…”

Khách khứa xung quanh bật cười:

“Lần này bạch cốt tích đối đầu với kính chiếu yêu rồi, hắn phải hiện nguyên hình rồi đây.”

“Ta không tin một kẻ đi làm thuê không có danh tiếng gì có thể lấy ra số tiền lớn như vậy.”

“Trên bảng xếp hạng người giàu có chưa từng có tên hắn, không biết sự tự tin của hắn từ đâu ra nữa…”

Trương Mạn nhân cơ hội này hớt lẻo với người bên cạnh:

“Hắn là bạn cùng lớp của ta, ta biết hắn rõ rành rành. Hắn xem bói cho người ta ở thị trấn, bảng xếp hạng người giàu có, ha ha ha...Nếu hắn có thể đưa ra được khoản tiền ấy thì ta ăn phân bên lề đường cho các ngươi xem!”

Trương Mạn ăn nói thô tục đến mức chồng nàng cũng không chịu nổi nữa, bèn liên tục kéo nàng, nhưng Trương Mạn vung tay lên hất tay hắn ra:

“Đàn ông đàn ang như ngươi ở bên cạnh dông dài làm cái gì, những gì ta nói là sự thật, lại còn không cho ta nói à? Ta quen biết hắn bao nhiêu năm nay, lại chẳng hiểu hắn quá.”

Mọi người ngồi xung quanh nghe thế, có người nhíu mày, có người nhìn ta như đang nhìn một con khỉ, nói chung bọn họ đều đang chờ cười nhạo ta.

Đột nhiên, Trình Tinh Hà sực nhớ ra cái gì, hắn nhìn ra sau lưng rồi túm lấy ta:

“Chết rồi, ông lão đâu?”

Bấy giờ ta mới tỉnh hồn, vừa rồi chạy vội quá, bỏ ông lão lại rồi!

Nếu ông cụ không ở đây thì ai bỏ tiền giúp bọn ta?

Ách Ba Lan cũng tỉnh táo lại, đang định quay trở lại tìm ông lão thì một đám bảo vệ cầm bình xịt hơi cay, dùi cui điện bao vây nơi này, nhìn chằm chằm vào bọn ta như sợ bọn ta bỏ trốn.

“Xem rõ ràng rồi.”

Người chủ trì ngẩng đầu lên nói:

“Lý Bắc Đẩu, bốn mươi lăm triệu, không đủ!”

“Ta đã nói rồi mà…”

Chương 905: Lần Đầu Tiên

Trương Mạn đang định cười thì bỗng nhiên nhận ra:

“Không đúng, ngươi lấy đâu ra bốn mươi lăm triệu?”

Những vị khách khác cũng tỏ ra khinh thường, giống như nhìn màn xiếc khỉ kết thúc một cách vô vị, tất cả đều lộ vẻ thất vọng.

Còn nữ nhân viên phục vụ thì căng thẳng, nàng nói nhỏ:

“Lát nữa các ngươi đi theo ta, ta biết lối đi đặc biệt cho nhân viên…”

Cô gái này coi như “nhận ơn một giọt, báo ơn một dòng”.

Bảo vệ nhanh chóng bao vây bọn ta:

“Tiên sinh, ngài gây nhiễu loạn trật tự, bọn ta…”

Giang Thần khoát tay với người chủ trì phiên đấu giá, ra hiệu có thể đập búa.

Mọi người khen ngợi:

“Vì một câu của một tên nhà nghèo mà Giang công tử tăng thêm chín mươi triệu.”

“Thế mà vẫn bình tĩnh như thường, đây mới là quý công tử thật sự, không có trong phim đâu.”

Ta không nghe vào tai những lời còn lại nữa, chỉ nhủ thầm chết tiệt… Lần này rắc rối rồi!

Người chủ trì sắp sửa đập búa, đột nhiên ông lão giám định bảo vật thở hổn hển đi tới:

“Tiểu Ngô, Lý Bắc Đầu tiên sinh này cho dù ra giá bao nhiêu thì cứ trừ vào tài khoản đặc biệt của chúng ta! Dám trì hoãn chuyện của ta Lý đại sư, ta, ta không để yên cho các ngươi đâu!

Hội trường bỗng lặng ngắt như tờ.

Người chủ trì phiên đấu giá được gọi là Tiểu Ngô nghe vậy thì sửng sốt, hắn nhìn về phía ta với ánh mắt khó tin:

“Sư phụ, ý của ngài là...”

Ông lão ấn tay lên ngực, còn phải uống thuốc:

“Ý của ta là, mật quyển chắc chắn thuộc về Lý Bắc Đẩu tiên sinh!”

…

Hội trường đấu giá mới nãy còn hỗn loạn, chỉ trong nháy mắt đã lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người nhìn chòng chọc vào ta.

Vẻ khó tin hiếm thấy hiện lên trong đôi mắt phượng của Giang Thần.

Trình Tinh Hà đẩy một bảo vệ bao vây xung quanh ra, chỉnh lại cổ áo của mình, nhếch miệng cười nói:

“Ông lão, chỗ các ngươi quy định nghiêm ngặt, đối đãi với khách quý như thế này thì chúng ta có quyền khiếu nại đúng không?”

Hắn nói xong thì sắc mặt của nhóm bảo vệ xung quanh thay đổi ngay lập tức, ông lão uống thuốc rồi vội đẩy bảo vệ ra, mắng:

“Một đám mắt mù, các ngươi gây sự gì đấy hả, ai các ngươi cũng dám đắc tội…”

Nói rồi ông lão cười làm lành với ta:

“Đúng là đánh nhau vỡ đầu rồi mới nhận ra là người một nhà, ta già cả rồi chạy không nổi, không đuổi kịp, mong đại sư bớt giận.”

Sau đó ông lão nháy mắt ra hiệu cho bảo vệ.

Một vị khách quen ngồi không yên:

“Triệu lão giáo sư thế mà lại đối đãi với Lý Bắc Đẩu như vậy, chẳng phải giáo sư có tiếng là cương quyết sao?”

“Đúng vậy, lần trước đại công tử của nhà họ Cung quyền thế nhất vùng này đến Lưu Ly Kiều muốn gặp Triệu lão giáo sư, Triệu lão giáo sư không hề lộ mặt, dứt khoát từ chối tiếp đãi đại công tử, rốt cuộc Lý Bắc Đẩu có lai lịch gì lại có thể khiến Triệu lão giáo sư tỏ ra khách sáo với hắn như vậy?”

“Chắc chắn thân phận của hắn còn lớn hơn đại công tử nhà họ Cung...Vừa rồi ai nói hắn là trai bao ở KTV đấy? Không phải là đang hươu nói vượn à? Rõ ràng là thiếu gia con nhà quyền quý!”

Trương Mạn vừa nghe ông lão nói thì trợn tròn hai mắt, miệng mãi không khép lại được như con cá ướp muối, đến khi nghe người ta nói xong thì vẻ mặt bỗng chốc cứng đờ.

“Đúng đấy, ta ở Lưu Ly Kiều nhiều năm như vậy rồi mà đây là lần đầu tiên nhìn thấy Triệu lão giáo sư nồng hậu với ai đó như vậy.”

Ồ, bình thường ông lão giám định bảo vật này lợi hại thế cơ à?

Mấy bảo vệ sợ đến mức vội lùi lại vài bước, mặt người chủ trí tái mét, hùa theo ngay:

“Các ngươi mạo phạm khách quý, bôi đen danh tiếng của Lưu

Ly Kiều chúng ta, còn đứng ngây ra đó làm gì? Xin lỗi đi! Quý khách xin hãy yên tâm, chắc chắn sẽ xử lý những con sâu làm rầu nồi canh!”

Vừa rồi nói hăng nhất là ngươi, bây giờ lại phủi sạch mọi trách nhiệm.

Bấy giờ nhóm bảo vệ mới sực hoàn hồn, vội xin lỗi bọn ta, bọn họ sợ mất mật, luôn miệng nói mình có mắt không tròng, cầu xin ta đừng chấp nhặt với bọn họ.

Có mấy người nhát gan thậm chí còn khom lưng, giọng nói run rẩy.

Cô nàng phục vụ cũng nhìn ta với vẻ thấp thỏm, giống như đang lo lắng cho những người bảo vệ, nàng muốn xin cho bọn họ nhưng không tiện mở miệng.

Làm việc gì thì phải hoàn thành tốt việc đó, mọi người đều khốn khổ vì miếng cơm manh áo, ta là một tên nhà quê chân đất, sao lại không hiểu được đạo lý ấy, bèn xua tay nói bỏ qua, may mà không làm lỡ việc.

Nữ nhân viên phục vụ nghe xong thì ánh mắt nhìn ta càng thêm phần mến mộ hơn.

Ta không để ý đến nàng, mà chỉ nhìn Giang Thần.

Giang Thần vẫn mỉm cười thong dong, nhưng ta thấy được một bàn tay hắn để dưới ghế siết chặt lại.

Lưu Ly Kiều là nơi kinh doanh những món đồ sưu tầm quý báu, của cải nhiều vô số kể, ông lão dám nói câu đó thì chứng tỏ Lưu Ly Kiều quyết tâm chi tiền cho ta.

Chương 906: Công Tử Thế Gia

Ông lão là người làm ăn, biết đọc vị người khác, ông lão nói lời xin lỗi với Giang Thần trước:

“Xin lỗi, quấy rầy nhã hứng của Giang công tử…Ngài tiếp tục ra giá đi!”

Ánh mắt sâu thẳm của Giang Thần tối sầm.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan cũng thấp thỏm theo, sợ Giang Thần muốn chơi đến cùng, ra giá cao đến mức Lưu Ly Kiều không trả nổi.

Không ngờ Giang Thần lại kìm nén lửa giận đã bùng lên trong đôi mắt phương, vẫn bày ra vẻ không quan tâm hơn thua, hắn nói với giọng điệu thong dong:

“Đã vậy thì thôi, báu vật nên thuộc về người có duyên.”

Ách Ba Lan ngẩn người, nhỏ giọng nói:

“Ca, Giang Thần đổi tính à? Sao lại không kiếm chuyện với chúng ta nữa?”

Dễ hiểu thôi, bởi vì kim chủ của Lưu Ly Kiều có lẽ là người mà đến cả Giang Thần cũng không muốn đắc tội.

Giang Thần là ai, hắn thông minh không kém gì ta, bây giờ hắn còn cố tính nâng giá thì chẳng khác nào cố ý đối đầu với kim chủ của Lưu Ly Kiều.

Mà kim chủ của Lưu Ly Kiều, hoặc là hắn cần dùng người này, hoặc là địa vị cực cao, với một người thông minh như Giang Thần, thay vì liều mạng, không bằng thuận nước đẩy thuyền, nể mặt một lần, tất cả mọi người đều giữ được thể diện.

Nói một cách đơn giản là nể nang nhau để ngày sau dễ bề nói chuyện.

Ta bắt đầu cảm thấy hứng thú với ông chủ của Lưu Ly Kiều, rốt cuộc lai lịch của hắn lớn đến mức nào mới có thể khiến Giang Thần phải nể mặt?

Người chủ trì phiên đấu giá hoàn hồn, lập tức giơ búa lên:

“Nếu vậy, một trăm triệu một trăm nghìn, cuốn sách lụa thuộc về Lý Bắc Đẩu tiên sinh!”

Theo sau đó là tiếng vỗ tay như sấm dậy:

“Đây là mức giá cao nhất tối hôm nay nhỉ?”

“Bao nhiêu năm qua chưa từng thấy cách đấu giá nào như thế này!”

“Công tử thế gia đối đầu với công tử thế gia, quá đã! Nhưng mà rốt cuộc Lý Bắc Đẩu là thiếu gia nhà ai, tổ tiên có lai lịch thế nào?”

Không dối gạt ngươi, ta còn muốn biết hơn ngươi đấy.

Bóng lưng Giang Thần vẫn thẳng thắp, hiện rõ phong thái quý tộc.

Có lẽ từ khi sinh ra đến giờ người này chưa từng gặp phải bất kỳ trắc trở nào.

Lần đầu tiên thất bại thảm hại như thế này, không biết trong lòng đã hận đến độ nào rồi, vậy mà vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra, tố chất tâm lý cứng cỏi thật.

Ông lão vội đi lên, đích thân cầm lấy cuốn sách lụa đưa cho ta, nhưng với thân phận địa vị của Giang Thần, ông lão tất nhiên cũng phải nể mặt hắn, bèn xoay người nói vài câu ngon ngọt, Giang Thần cũng tỏ ra độ lượng, khung cảnh thoạt nhìn vô cùng hài hòa.

Tiếp đó, ông lão bưng khay tới, còn lau mồ hôi trên trán:

“May quá…may quá…”

Đối với ông lão, một trăm triệu một trăm nghìn này có lẽ là một món hời cực kỳ béo bở.

Ta và Trình Tinh Hà lập tức cầm lấy mật quyển, mở ra xem rồi hoàn toàn yên tâm, cuối cùng cũng lấy lại được rồi.

Ách Ba Lan nhảy cẫng lên vì vui sướng, Trình Tinh Hà thở phào một hơi, đặt mông ngồi phịch xuống ghế:

“Chỉ mong không chết…”

Ta cất mật quyển đi, cuối cùng cũng có thể yên lòng.

Nhưng đột nhiên, ta suy nghĩ, rốt cuộc mục đích Giang thọt đem mật quyển đi bán đấu giá công khai là gì?

Không thể nào là vì tiền được, nếu mục đích của Giang thọt là tiền thì bán luôn cho Giang Thần là được rồi mà?

Giang thọt xưa nay không hành động theo lẽ thường, khiến người ta muốn đánh gãy nốt cái chân còn lại cho lão, để lấy được mật quyển ta suýt thì toi mạng đấy.

Ách Ba Lan vui vẻ sờ mật quyển mãi:

“Ca, may mà ngươi tìm được cái hũ kia, không thì xong đời!”

Cái hũ ấy...vì cái hũ ấy, Lưu Ly Kiều trả một trăm triệu một trăm nghìn giúp ta, nếu nó mang lại cho bọn họ lợi ích vượt trên mức giá này thì ta không nợ gì cả, nhưng nếu giá trị của cái hũ dưới mức đó, ví dụ như chỉ bán đấu giá được một trăm nghìn thì ta nợ bọn họ nhân quả một trăm triệu, nghĩ thôi đã thấy ớn.

Đương nhiên, không thể có chuyện cái hũ ấy chỉ bán được với giá một trăm nghìn, chỉ mong có thể bán với giá cao.

Có điều, rốt cuộc tại sao nó lại quỷ quái như vậy? Vừa rồi vội quá nên ta không nhìn rõ.

Đột nhiên, nhiều người vây quanh chào hỏi ta, chúc mừng ta mua được món đồ tốt.

Ta biết rõ, những người này cho rằng ta là thiếu gia thần bí nào đó, muốn làm quen với ta.

Trương Mạn sực hoàn hồn, lập tức giãy khỏi tay chồng và bước đến trước mặt ta, ra vẻ uốn éo, nói:

“Ta đã bảo rồi mà, lúc đi học ta đã biết ngươi có tiền đồ xán lạn mà, này, Lý Bắc Đẩu, ngươi xấu lắm nhé, bây giờ thành đạt rồi mà không thèm cho bạn học cũ biết…”

Rồi nàng nói nhỏ:

“Ngươi kiếm tiền đâu ra thế, nể tình bạn bè nhiều năm, mách nước giúp bạn cũ cái nhỉ?”

Ngươi lật mặt còn nhanh hơn lật bánh tráng.

Ta cười với nàng:

“Ồ, ngươi không đến ta cũng quên mất, chẳng phải mới nãy ngươi nói nếu ta có thể lấy ra nhiều tiền như vậy thì ngươi sẽ ăn phân ngay trên đường sao? Ngươi tự mình chuẩn bị nguyên liệu hay tìm người khác giúp đỡ thế?”

Chương 907: Bất Ngờ

Nhiều người đều nghe thấy, tầm mắt của bọn họ đổ dồn về phía Trương Mạn:

“Đúng rồi, ngươi nói Lý tiên sinh là thầy bói ở thị trấn mà? Tung tin vịt nói xấu người khác, ngươi có thù oán gì với Lý tiên sinh?”

Nét mặt Trương Mạn cứng ngắc, chồng của nàng cũng xấu hổ vô cùng:

“Vợ ta hay nói đùa ấy mà…”

Trương Mạn lên tinh thần, lập tức đập bốp một cái lên vai ta:

“Đúng đấy, sao ngươi xấu thế, vẫn thích nói đùa như ngày nào…”

Ta nhìn nàng với ánh mắt vô tội:

“Chính ngươi nói thế mà, có ai ép ngươi đâu, bao nhiêu người đều nghe thấy ngươi nói, ngươi đâu thể nói mà không làm được.”

Sau đó ta giơ di động lên:

“Hay là ngươi bắt đầu đi, vừa hay ta phát sóng trực tiếp gửi vào trong nhóm chat để các bạn học khác mở mang tầm mắt.”

Mặt Trương Mạn lúc xanh lúc đỏ:

“Lý Bắc Đẩu….ngươi đừng…”

Khuôn mặt sưng phù của nàng tiêu sưng rất nhanh, có lẽ là uống thuốc lợi tiểu gì, đốm đen ẩn hiện trên cung Tật Ách.

Nàng muốn mắng ta, nhưng nàng biết ta không còn giống như xưa rồi, có thể lấy ra một trăm triệu, có thể khiến những nhân vật hiển quý ở đây xu nịnh, chắc chắn ta không phải là Lý Bắc Đẩu ngày xưa nữa, nàng không đoán ra được lai lịch của ta nên không dám mắng chửi.

Đúng lúc này, ta lại nghe thấy loa thông báo:

“Vật phẩm tiếp theo, hũ thần bát bảo trong truyền thuyết.”

“Thật sự có hũ thần bát bảo sao?”

“Ta đến đây vì nó đấy!”

Lời thông báo ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, ta nghĩ đến món nợ nhân quả của mình nên cũng đến đình bát giác nhìn xem.

Hũ thần bát bảo được đặt ngay ngắn ở chính giữa đình bát giác.

Ánh đèn xung quanh chiếu vào nó, tỏa ra ánh sáng lung linh, đẹp không sao tả xiết. Quả thực nó mang theo sức hấp dẫn kỳ lạ như trong truyền thuyết, đẹp đẽ đến độ không giống vật phàm.

Bất kỳ ai cũng bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp của nó.

Mọi người xung quanh vừa nhìn thấy đồ thật thì không ai thốt ra lời tán tụng, bởi vì bọn họ đang ngẩn ngơ ngắm nhìn nó.

Thậm chí ngay cả Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà cũng nhìn mê mẩn, ta lập tức véo Trình Tinh Hà một cái:

“Ngươi có thấy được cái hũ này có vấn đề gì không?”

Trình Tinh Hà lau nước bọt:

“Ta chỉ thấy nó đáng tiền thôi, nếu bán đi thì có thể không lo ăn không lo mặc suốt mấy đời ấy nhỉ? Nhưng dù là như vậy...”

Dù là như vậy, chỉ cần có được món đồ tốt thế này thì nhất định sẽ không nỡ bán đi!

Suy nghĩ ấy bỗng khiến ta hoảng sợ.

Đúng vậy, ngay cả ta cũng thích cái hũ đó, thích đến mức không thể không cần nó!

Ta vội chấn chỉnh lại suy nghĩ của mình, thứ này là tà.

Giang Thần đưa lưng về phía ta, ta không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng nhìn tư thế cũng biết được hắn cũng cảm thấy hứng thú với cái hũ này.

Cái hũ ấy giống như một đầm lầy, người nào nhìn nó đều sẽ bị nó hớp hồn.

Ta lập tức di chuyển tầm mắt sang nơi khác, nhìn về phía trước thì lại phát hiện người chủ trì không bình thường.

Một luồng hắc khí từ các nơi xông thẳng lên Thiên Đình, đó là tà khí của người sắp chết.

Mà tà khí có màu đỏ đậm, hắn sắp gặp họa sát thân.

Ta ngớ ra, đang yên đang lành sao lại có thể gặp tai họa nghiêm trọng như vậy, chẳng lẽ...Ta tiếp tục quan sát cung Tài Bạch của hắn thì hiểu ra ngay, ta lập tức đứng dậy, định tiến lên ngăn cản người chủ trì, nhưng chuyện kế tiếp xảy ra quá nhanh.

…

Chỉ thấy đấu giá sư kia bỗng nhiên ôm lấy bình rồi lập tức chạy xuống dưới sân khấu.

Chuyện này làm cho mọi người trong hội trường đều ngơ ngác, lão già kia...Người ta gọi hắn là lão giáo sư Triệu, mắt thấy cái tai hoạ Bát Bảo Thần Đàn này cuối cùng cũng có thể bán đấu giá, vừa mới yên tâm uống một viên thuốc, còn chưa kịp uống nước, vừa thấy tình hình này thì lập tức choáng váng:

“Tiểu Ngô này...”

Người bình thường sẽ phản ứng không kịp, nhưng vệ sĩ xung quanh đã được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, tuy là họ chưa từng thấy chuyện đấu giá sư mang tàng vật đi, nhưng hoàn toàn không quá giật mình mà đồng loạt xông lên, giữ tên đấu giá sư kia lại:

“Ngô lão sư, ngươi đang làm gì thế?”

Mà đấu giá sư kia ôm chặt lấy cái bình, trên trán và mu bàn tay đều nổi lên gân xanh, hiển nhiên không chịu buông tay, gào thét đến nỗi lạc cả giọng nói:

“Cái bình này là của ta...Đây là của ta...Ta không cho ai hết!”

Những vệ sĩ kia không phải kẻ bất tài, lập tức muốn gỡ tay hắn ra để giành lại cái bình nhưng Tiểu Ngô ôm rất chặt, sức lực của các vệ sĩ lại rất khoẻ, chỉ nghe một tiếng “Rắc”, mấy đầu ngón tay của hắn trực tiếp bị bẻ gãy.

Tay gãy ruột xót, cơn đau đớn này không thể nào diễn tả được, nhưng cho dù sắc mặt của đấu giá sư đã trắng bệch như tờ giấy cũng vẫn gắt gao ôm chặt cái bình không chịu buông tay, miệng chỉ nói một câu:

“Đây là của ta...Đây là của ta...”

Chương 908: Tranh Giành

Hắn đã không giống như một người bình thường nữa...

Mà đấu giá sư vừa nói xong, hắn đột nhiên nhào về phía một vệ sĩ, muốn đụng ngã người kia để chạy ra ngoài, nhưng với an ninh ở chỗ này, đơn độc một mình thì không thể nào chạy ra ngoài được.

Càng nhiều vệ sĩ hơn xông tới, một đám người đã đè hắn lại, ta vừa chạy lại gần vài bước thì nghe thấy một vệ sĩ hít vào một hơi khí lạnh.

Tiếp theo, tất cả những vệ sĩ kia đều buông lỏng tay, nhìn chằm chằm lão giáo sư Triệu đang đứng ở giữa.

Lướt qua vị trí họ nhường ra, ta lập tức nhìn ra - đấu giá sư kia đã bất động, cổ đã nghiêng đến góc độ mà người bình thường không thể làm được.

Một ngụm máu từ khóe miệng hắn chảy ra, có thể là trong lúc vùng vẫy, đốt sống cổ đã lệch vị trí và chết.

Những chuyện này phát sinh chỉ trong nháy mắt, hoàn toàn không kịp ngăn lại.

Rất giống như đấu giá sư kia đã bị cái bình mê hoặc đầu óc.

Triệu lão gia tử bị nghẹn viên thuốc ở trong cổ họng, ho sặc sụa, cả người muốn ngã về phía sau:

“Cái bình này, là chân tà...”

Ách Ba Lan đứng cách rất gần, trước tiên đỡ Triệu lão gia tử, ta lập tức chạy tới bên kia:

“Đừng ai đụng vào cái bình này...”

Nhưng chuyện bảo vệ đồ vật là trách nhiệm của vệ sĩ ở đây, đã sớm có mấy vệ sĩ ôm lấy cái bình này.

Quả nhiên...Vừa tiếp xúc với cái bình, trên mặt mấy người kia cũng lộ ra biểu cảm vô cùng khác thường, cánh tay dùng sức ôm chặt lấy cái bình.

Mẹ kiếp, hắn cũng bị mê hoặc đầu óc rồi!

Một vài vệ sĩ khác nhìn qua, ánh mắt của mỗi người đều giống như bị cái bình này hấp dẫn, lộ ra ánh sáng cuồng nhiệt.

“Cho ta...”

“Dựa vào cái gì, cho ta!”

Mấy người vệ sĩ giống như con kền kền nhìn thấy xác chết, cắn xé lẫn nhau, đều muốn cầm cái bình đó đến tay mình. Họ đều được huấn luyện chuyên nghiệp, cho nên cảnh tượng lúc này là từng cú đấm thấu thịt đánh vào nhau, máu thịt văng tung toé, có mấy người gục xuống ngay tại chỗ.

Ta lập tức nghĩ ngay đến thôn trong truyền thuyết kia.

Cứ tiếp tục như vậy sẽ càng ngày càng nhiều người chết, ta lập tức vận hành khí, kéo mấy tên vệ sĩ ra, lập tức ôm lấy cái bình trong lòng:

“Dừng tay lại hết đi, cái này...”

Một luồng sức mạnh rất kỳ lạ như thể vồ lấy trái tim ta...Ta muốn nói, cái bình này là của ta.

Nhưng ta lập tức kéo đầu óc trở về, ta muốn cái vật này làm gì chứ, nó có đẹp đến đâu...

Nó đẹp như thế, nếu là của ta thì hay biết mấy, cuộc đời của ta chưa từng có cảm giác muốn lấy được một vật mãnh liệt như thế.

Ta khinh, ta còn rất nhiều thứ quan trọng hơn cái bình này!

Đồng thời một cơn buồn nôn tập kích trong lòng - cái bình này, ngay cả đầu óc của ta cũng có thể mê hoặc, thảo nào Trạch Thần sống chết muốn mang nó đi!

Muốn...Muốn sống chết ôm lấy nó, cả đời ở cùng một chỗ với nó, ai cũng không cho...Loại suy nghĩ này giống như có một bàn tay từ trong cái bình vươn ra, bắt lấy trái tim ta!

Nhưng đúng lúc này, ta bỗng nhiên cảm thấy trên người giống như có thứ gì đó rung động một chút, giống như một cái đồng hồ báo thức, lập tức rung động làm ta tỉnh táo.

Cái gì vậy?

Nhưng ta không thèm suy nghĩ kỹ, nhân lúc tỉnh táo này, ta lập tức cắn vào đầu lưỡi, cơn đau ập tới, trong miệng có mùi vị tanh ngọt.

Ta lập tức chấm vào máu ở đầu lưỡi, vận lên hành khí, sau đó bôi lên ấn đường - ngẫm lại thật ghê tởm, nhưng ta biết, ta chắc chắn sẽ bị tà khí xâm nhập mê hoặc đầu óc giống như đấu giá sư, máu Thuần Dương đồng tử có thể phong bế ấn đường, vậy thì tà khí kia sẽ không xâm nhập vào được.

Quả nhiên, lần này, đầu óc ta đã tỉnh táo hơn nhiều, định cầm lấy cái bình đặt về vị trí cũ, nhưng người xung quanh lại xông tới nhìn chằm chằm.

“Cho ta...”

"Cho ta!"

Những người này không ngoại lệ, tà khí từ Địa các lập tức phóng lên ấn đường rồi.

Sống lưng ta lập tức tê dại - biểu cảm của họ tràn đầy sự tham lam, giống như xác sống bao vây vậy!

Không chỉ họ, ngay cả những người trên khán đài cũng bắt đầu xao động:

"Cái bình đó đẹp quá, ta cũng muốn!"

"Đúng vậy, bất cả bao nhiêu tiền, ta cũng bỏ ra!"

"Chỉ với ngươi, chút tiền đó của ngươi còn không đủ mua chiếc quần đùi đấy?"

"Mẹ nhà ngươi!"

Những người đến tham gia buổi đấu giá đều là những nhân tài kiệt xuất của xã hội thượng lưu, quần áo bảnh bao, nói năng có tri thức, nhưng hiện giờ lại giống như người phụ nữ chanh chua đấu đá ở ngoài chợ, vì một cái bình mà lại túm lấy nhau.

Tất cả đều bị ảnh hưởng bởi tà khí của cái bình này.

Mà lúc này, ta đột nhiên có một cảm giác kỳ dị - mặc dù cái bình này là vật chết, nhưng nó lại đang cười!

Cảm giác này khỏi phải nói đáng sợ đến mức nào, quả nhiên cái bình này chính là tai hoạ lớn phải xuất hiện trong dinh thự.

Chương 909: Tà Khí

Cứ tiếp tục như vậy, người trong phòng đấu giá này sẽ phải chết hết giống như người trong thôn kia.

Phải nhanh chóng tiêu huỷ cái bình này!

Nhưng tất cả mọi người ở đây đều là vẻ mặt tham lam, muốn rời khỏi nơi này e là phải chờ họ tắt thở.

Ta chỉ có thể ôm cái bình lui về phía sau, đám người Trình Tinh Hà muốn tới giúp ta, thế nhưng lại bị ngăn cách rất nhiều người, dù cho Ách Ba Lan dùng hai tay đẩy mọi người ra ngoài, trong thời gian ngắn cũng không chen tới được.

Thế này không được, phải trùm lại tà khì của cái bình này mới được.

Nhưng lấy cái gì để trùm lại đây?

Lúc này, khóe mắt ta lại nhìn thấy Giang Thần có chút hứng thú nhìn ta và cái bình, đôi mắt phượng đen nhánh lại trấn tĩnh khác thường.

Thế mà hắn không bị ảnh hưởng - đúng rồi, trên người hắn có một luồng khí rất kỳ lạ, luồng khí kia giống như một lớp bình phong bao bọc hắn lại.

Khí tức đó...Ta hơi sửng sốt, là long khí tương tự như Tiêu Tương!

Mẹ nó, chẳng lẽ hắn thật sự là Chân Long chuyển thế?

Nhưng những người này bao vây lấy ta, ta không có thời gian suy nghĩ nhiều, nhưng vừa suy nghĩ – vừa rồi tại sao ta lại tỉnh táo lại?

Lúc cúi đầu nhìn lên người, ta mới hiểu được thứ rung động kia là cái gì – thế mà lại là ly cổ Đoạn Túc mà lão già kia cầm tới!

Thật kỳ lạ...Chẳng lẽ cái ly cổ Đoạn Túc có liên quan gì với cái bình này?

…

Lúc này, Trình Tinh Hà ở đằng xa đột nhiên lớn tiếng hô:

"Thất Tinh, người phụ nữ kia đã đi ra! Ngươi ta đang bái lạy ngươi đấy!"

Người phụ nữ mặc trang phục thời Đường cưa chân kia ư?

Ta vừa nhìn hình dạng miệng của cái bình kia, da đầu tê dại, lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra, vội lấy ly cổ trong ngực ra.

Nhưng lúc này, vô số bàn tay với về phía ta, cấp tốc muốn cướp cái bình kia.

Thật ra lúc này ta muốn hành khí, nhưng trước đó dùng tay trừ tà, hiện giờ cũng đã khôi phục 30% so với bình thường, chứ đừng nói là dùng xích Huyền Tố và Thất Tinh Long Tuyền - hai thứ này mà lấy ra là sẽ lấy mạng của người ta mất.

Cả người ta bị nắm chặt, tay cũng không nhúc nhích được, đang sốt ruột thì liếc mắt lại nhìn thấy ánh mắt của Giang Thần – ánh mắt kiểu thờ ơ cách biệt như đang nhìn chuyện không liên quan đến mình.

Giống như những người này bị sứt đầu đổ máu đều là do hắn làm trò, ta cũng giống như là một tên hề nhảy nhót, giống như tất cả những chuyện này đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Ta lập tức bốc hoả, loại người này mà cũng xứng là Chân Long chuyển thế ư?

Ai cũng có gia đình người thân, không ai lại phải chết vô ích ở một nơi nào nó.

Ta còn muốn giãy dụa, nhưng người vây lại càng ngày càng nhiều, vô số bàn tay giống như màn mưa trực tiếp đâm xuống, quần áo của ta đều bị xé rách, cả người đều là vết thương do bị móng tay cào ra vết, đau rát, muốn ôm cái bình cũng ôm không được bao lâu.

Nhưng ta vẫn liều mạng dùng hết sức ôm chặt cái bình, bởi vì ta biết, một khi cái bình bị cướp đi rồi, sẽ có càng nhiều người chết hơn.

Cả người đều đau nhức, cảm giác này giống như ngũ mã phanh thây vậy - không được, chịu không nổi...

Nhưng đúng lúc này, người xung quanh ta ngay cả kêu cũng kêu không ra, giống như lá bài mạt chược, ầm ầm ngã ngửa, ta vừa ngẩng đầu nhìn, một người đứng ngược ánh sáng, giống như một con dao găm sắc bén chen vào và chắn ở trước mặt ta.

“Ai dám động đến ca ca ta, trước tiên phải vượt qua cửa ải là ta!”

Ách Ba Lan!

Ta lập tức vui vẻ, tên này thật đúng là trời sinh thần lực, cả đống người thế này làm sao hắn có thể tiến vào được?

Trình Tinh Hà ở đằng xa lập tức hô lên:

“Ách Ba Lan, làm tốt lắm!”

Thật ta tình trạng của Ách Ba Lan cũng không tốt hơn ta bao nhiêu, cả khuôn mặt cũng rất nhiều vết thương, ánh mắt lạnh lùng - dưới tình huống nhân số đông đảo lại đều rất điên cuồng như thế, làm được thế này đã không dễ dàng gì, giống như là bị kiến hành quân gặm cắn, dù là mãnh thú lợi hại hơn nữa cũng không chịu nổi.

Người xung quanh lại xông lên lần nữa, tất cả đều nhìn chằm chằm cái bình, ánh mắt gần như toả ra ánh sáng màu xanh lúc, ta không để ý đến việc cảm ơn Ách Ba Lan, không chậm trễ một giây nào lập tức lấy cái "ly" kia ra và đặt ở trên miệng bình.

Đúng như ta nghĩ, cái vật đó vừa khít như in với miệng bình, bịt kín miệng bình!

Lần này, tà khí âm u trên bình trong nháy mắt đã bị ngăn chặn rồi biến mất.

"Bùm bùm..."

Còn chưa lấy lại tinh thần, ta đã nghe thấy một trận tiếng pháo nổ vang lên, là Trình Tinh Hà đốt - phóng pháo có thể trừ tà khí.

Mùi lưu huỳnh bốc lên thay thế tà khí, người xung quanh lập tức đều lộ ra biểu cảm rất mơ màng, giống như vừa mới tỉnh dậy từ trong giấc mơ, hồn phách vừa mới trở về vị trí.

Chương 910: Phát Hiện

Lúc này, lão giáo sư Triệu mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn xuống phía dưới khán đài rồi bày ra biểu cảm khóc không ra nước mắt:

“Tạo nghiệt à...Tại sao ta lại liên luỵ đến loại chuyện này...”

Nói cũng lạ, lão giáo sư Triệu này là người phục trách cái bình này, tại sao hắn không bị cái bình mê hoặc?

Về sau ta hỏi Bạch Hoắc Hương mới biết được, thì ra trong thuốc Đông y mà lão giáo sư Triệu uống có chứa thành phần của cây Thương Thuật, loại thuốc Đông y này trùng hợp có thể trừ tà định kinh, làm cho người ta hình thành một lớp bình phong bảo vệ, tà khí trên cái bình không có cách nào xâm nhập vào người hắn.

Trình Tinh Hà cũng nhìn ra lão giáo sư Triệu không sao, lập tức lớn tiếng nói:

“Lão giáo sư Triệu, mau gọi người bên ngoài vào - ta nhìn thấy sau vườn nhà các ngươi có cây đào, gọi người chặt một cành đào xuống, lần lượt đánh vào từng người, chắc là sẽ không sao.”

Ông cụ Triệu vừa rồi chứng kiến cảnh tượng giống như xác sống vào thành làm bị doạ không nhẹ, hắn thấy chuyện này đã được bọn ta xử lý xong rồi, quả thực coi bọn ta là thần tiên sống, làm sao dám nói hai lời, run rẩy nhấn vào bộ đàm, gọi người bên ngoài sân không bị ảnh hưởng tới.

Ở đây đều là người nổi tiếng trong xã hội, tuy là trong lòng những nhân viên làm việc có chút kiêng dè, nhưng lão giáo sư Triệu đã gọi thì cũng không còn cách nào khác, đành phải đánh từng người một trận, mắt thấy đã đánh tà khí từ trong cơ thể họ ra, hắc khí trên mặt những người đó cũng đều tan đi.

Chỉ có điều...Cái tên đấu giá sư Tiểu Ngô kia cùng với mấy người gặp xui xẻo khác, cuối cùng vẫn không tỉnh lại được.

Ta thấy gương mặt của họ đều mang theo điểm tham lam, dục vọng của bản thân cũng nặng hơn những người khác, chịu thiệt hại lớn cũng là điều khó tránh khỏi.

Lúc này, ta nhìn thấy mấy cô bé phục vụ tuy là cũng kinh hoảng sợ hãi, nhưng có lẽ nàng là người có phúc nên không bị tà khí xâm nhập. Ta lập tức bảo cô bé phục vụ kêu người làm một ít canh lá ngải cứu hoặc lá ngải diệp, mọi người ăn xong rồi về nhà thải ra một lượt, chuyện hôm nay coi như đã qua đi.

Cô bé vội gật đầu, ta lơ đãng chú ý tới, trên cổ cô bé này dường như có một ánh sáng màu vàng mang theo vài phần thần khí, có thể là bùa hộ mệnh nhà họ cầu từ miếu lớn.

Các vị khách quý được thu xếp thỏa đáng, sắc mặt ai nấy đều càng khó coi, nhớ tới chuyện xảy ra trước đó, đoán chừng cảm giác cũng giống như gặp ác mộng. Chồng của Trương Mạn là người đầu tiên phản ứng lại, nói lời cảm ơn với ta:

“Đại sư...Vừa rồi ta giống như bị quỷ nhập vào ngươi, nhưng nhờ ngươi! Ta thậm chí...”

Ta hiểu - thậm chí muốn giết tất cả mọi người ở đây để giành lấy cái bình này vào tay.

Mà những vị khách quý khác vừa nghe chồng của Trương Mạn nói vậy, cũng đều gật đầu như gà mổ thóc, rối rít nói cảm ơn ta, còn có xin lỗi ta, nói mình có mắt mà không thấy thái sơn, lúc trước nghe Trương Mạn kia nói bậy bạ mà thật sự cho rằng ta là cậu ấm KTV gì đó, còn bảo ta tuyệt đối đừng để trong lòng.

Trương Mạn sợ mình lên tiếng thì ta sẽ cho nàng ăn cứt nên giả chết không nhìn lại đây.

Trình Tinh Hà chen tới, rất vui mừng nói:

“Nhiều người giàu sang thế này, đó lại là một công đức lớn, lần này thật đúng là không uổng công.”

Đúng vậy, mật quyển cũng đến tay, công đức cũng tới tay, ta thấy chắc Địa cấp đã ở ngay trước mắt rồi.

Mà ta lại liếc mắt nhìn về phía Giang Thần.

Giang Thần ngoài mặt thì tỉnh bơ, nhưng ta nhìn ra được, trong mắt hắn có sự thất vọng, địch ý đối với ta cũng càng ngày càng lớn.

Thật kỳ lạ...Hắn thờ ơ cũng được đi, thất vọng cái gì chứ?

Chẳng lẽ...

Mà lúc này, lão giáo sư Triệu cũng lại đây, bắt lấy ta rồi luôn miệng hỏi:

“Đại sư, cái này...Cái bình này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Vừa rồi ngươi làm sao thu phục được?”

Thật ra cũng là số trời đã định trước, rất trùng hợp - ta trả lời:

“Cũng may mà nhờ có lão giáo sư Triệungươi.”

Lão giáo sư Triệu lập tức ngây ngốc:

“Ta ư?”

Đúng vậy, cái ly bị gãy chân trong nhà hắn, thật ra chính là nắp của cái bình này.

Lão giáo sư Triệu trừng mắt nhìn một hồi lâu, vỗ đầu nói:

“Bảo sao! Cảm xúc của ta đã bị đánh lừa rồi!”

Trong giới đồ cổ, ý nghĩa của việc đánh lừa chính là nhìn nguồn gốc của một đồ vật, thật ra ban đầu lão giáo sư Triệu cũng không nhìn ra, vật này rốt cuộc là cái gì - ngươi nói là đó là một cái giá thì cái giá nào cũng ba chân, ngươi nói đó là cái tế tự khí thì trên đó không thể nào vẽ về một người phụ nữ.

Thân phận và địa vị của lão giáo sư Triệu cũng phải cần mặt mũi, đương nhiên không thể nói thật là mình không biết, đã lập tức nhận định vật này chính là một ly rượu.

Chương 911: Tiền Trợ Cấp

Tuy rằng ta đi theo ông chủ tuệm bán đồ cổ cũng học được sơ sơ về mặt này, nhưng ngay cả lão giáo sư Triệu cũng nhìn không ra, ta đương nhiên càng không thể nhìn ra, cũng cho rằng đây là một ly rượu.

Bây giờ nhìn kỹ lại hình dạng “ly rượu” kia, từng đường nét hoa văn điêu khắc trên đó đều khớp với cái bình này một cách hoàn hảo, hoà vào làm một thể.

Nếu không phải nhờ cái nắp này - cái bình này tà như thế, ta cũng không có cách nào xử lý cái bình này, nói không chừng bản thân cũng bị mê hoặc theo.

Lúc này, tà khí cũng bị niêm phong lại, ta mới nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận nhìn kỹ cái bình này, muốn tìm hiểu cái vật này rốt cuộc tại sao lại tà như vậy.

Nhưng vừa nhìn, ta không khỏi ngây người một lúc.

Bản thân khí của cái bình này lại là màu vàng, cũng mang theo vài phần long khí!

Thật sự là đồ vật trong cung ư?

Ông cụ Triệu thấy sắc mặt ta thay đổi, lập tức hỏi ta:

“Đại sư, cái bình này rốt cuộc có lai lịch thế nào?”

Ta lập tức nhìn kỹ hoa văn trên thân bình.

Những hoa văn kia vô cùng kỳ lạ - đẹp thì đẹp, phức tạp thì phức tạp, nhưng hình dáng vô cùng kỳ quái, ngươi nhìn không ra nó đại biểu cho ý nghĩa gì, nhưng uốn lượn quanh co rất giống như núi non sông ngòi.

Mà lúc này, đột nhiên có người lớn tiếng nói:

“Ông cụ Triệu, ngài còn muốn bán vật này không?”

Mẹ kiếp, đã thấy rõ vật này tà như thế mà vẫn có người muốn?

…

Ta quay đầu nhìn lại, là một lão già vô cùng gầy gò, đeo một cái kính còn cầm theo chai rượu, ăn mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, bộ dáng như một cổ giả.

Ông cụ Triệu vừa nhìn người nọ, lập tức nhíu mày, lẩm bẩm:

“Lão Tiết rùa đen chuyên gây họa này cũng tới rồi…”

Tiết rùa đen?

Ta nhìn gương mặt Tiết rùa đen kia rất giống lão Từ trong Ngạch Đồ Tập, tri thức uyên bác, hơn nữa cung tài lộc của hắn cũng tỏa sáng, người này có mệnh tài, cả đời không thiếu tiền tiêu xài.

Hắn giơ tay đẩy cái mắt kính, vừa nhìn bàn tay kia ta càng xác định, là tay đại nguyên bảo còn hiếm thấy hơn cả tay cầm vàng, phía trên đều là tài khí lượn quanh.

Tay đại nguyên bảo so với tay tiểu nguyên bảo của những họ trò của ông cụ Triệu chỉ khác nhau một chữ, nhưng thật ra thì thua thiệt hơn rất nhiều - người có tay tiểu nguyên bảo cùng lắm chỉ có thể kinh doanh mua bán, mà tay đại nguyên bảo thì có thể nói là biến đá thành vàng, có loại tay này, nhặt một cục đá cũng là đầu chó vàng.

Những tân khách khác vốn bị cái Bát Bảo Thần Đàn kia doạ cho sắp tiểu cả ra quần, lúc này vừa thấy có người nói chuyện, không tự chủ được liền quay đầu lại nhìn, vừa nhìn, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh:

"Tiết lão thần tiên cũng tới rồi!"

"Sao thế, chẳng lẽ Tiết lão thần tiên cũng nhìn trúng cái bình này?"

"Nếu thật sự là vậy, cái bình kia chắc chắn có lai lịch."

Lão thần tiên?

Cô bé phục vụ lập tức nhỏ giọng phổ cập khoa học cho bọn ta, nói lão cổ giả kia tên là Tiết Hoài Sơn, là đồng môn sư huynh đệ của ông già giám bảo Triệu Nhạc Sơn, hai người đều theo học nghề đồ cổ truyền thống, đều là huyền thoại hàng đầu trong ngành.

Danh tiếng của lão giáo sư Triệu thì khỏi phải nói – được cấp thẻ ra vào học viện, là một chuyên gia được chứng nhận quốc gia, có tiền trợ cấp đặc biệt, chuyên làm giám định, một lần giám định là cả nghìn vàng.

Mà ông Tiết kia không giống hắn, hắn ta là một kẻ ngông cuồng, vua đi nhặt đồ bỏ.

Nghe nói lần trước ông Tiết có một chuyến đi đến Phan Gia Viên, tùy tiện đi dạo một vòng và mua được một cái lọ thuốc chít rẻ tiền để mua vui, người khác nhìn vào thấy giống như là đồ thủ công mỹ nghệ hiện đại, trị giá không bằng một chai giấm chua, mấy ngày sau người ta xem ti vi – món đồ kia lại xuất hiện ở phòng đấu giá, đó là hàng thật thời kỳ Ung Chính.

Ngồi xổm một hồi trước một gian hàng trong chợ đêm, tiện tay lấy một cái lư hương, không ngờ cái đó cũng là vật ở thời kỳ

Tuyên Đức.

Bất kể thứ gì ít được biết đến, chỉ cần được ông Tiết chạm vào một lần, nó sẽ giống như được đóng dấu vàng – Tiết lão đã nhìn trúng thì có trò vui hay!

Cho nên trong ngành, hắn có biệt danh là lão thần tiên.

Nhưng hắn và lão giáo sư Triệu cứ như nước với lửa, hai người không có chuyện gì cũng đấu đá nhau - nghe nói nguyên nhân là do những món đồ ông cụ Triệu vứt bỏ nếu để Tiết rùa đen nhặt được, cầm ra ngoài sẽ bán được với cái giá trên trời, ông cụ Triệu lão gia tử bị chịu khổ bị lừa, hai người cứ thế không đội trời chung.

Cũng có người nói lúc còn trẻ hai người tranh giành một sư muội, từ đó về sau trở mặt thành thù.

Không ít người vừa thấy Tiết rùa đen lên tiếng, không khỏi cũng động tâm, cũng hỏi theo là bán có bán không?

Mẹ kiếp, vừa rồi suýt chút nữa đã mất cả mạng vì nó, lúc này vừa nghe có lợi nhuận thì trong lòng lại ngứa ngáy, điển hình của việc nhớ ăn không nhớ bị đánh.

Chương 912: Chìa Khóa

Ta nhịn không được liền hỏi:

“Vật này tà ma như thế, các ngươi không sợ mua xong sẽ tan cửa nát nhà sao?”

Ta vừa dứt lời, người kia cũng nhát gan rụt lại:

“Ta đứng về phía Lý đại sư – tình cảnh vừa rồi đúng là dọa chết người thật!”

“Đúng vậy, loại vật này, có mệnh kiếm tiền cũng phải có mệnh tiêu xài thôi!”

Tiết rùa đen kia cười ha ha:

“Chuyện này không phiền ngươi phải quan tâm - họ Tiết ta mua đồ, chưa từng lo thất bại trong tay mình.”

Cô bé phục vụ thì thầm nói:

“Lý đại sư, đây cũng là một thị trường - chúng ta thấy nhiều rồi, có người chuyên môn thích hung vật.”

Nàng vừa nói vậy, ta lại nhớ tới - giống như cha của Phùng Quế Phân bằng lòng ở hung trạch để dễ dẫn tài, quả thật cũng có người sẵn lòng muốn hung vật - âm diện tiên sinh có thể lấy ra làm trấn vật trong nhà.

Tuy là đồ vật hung dữ nhưng cho người có mệnh cách tương hòa đặt ở một vị trí được chỉ định đặc biệt, ngược lại sẽ mang đến vận may – tiền đồ suông sẻ, làm ăn thịnh vượng,...đương nhiên càng hung càng đáng giá.

“Nếu Tiết lão thần tiên nhìn trúng vật này, vậy bọn ta không lỗ rồi.”

“Nhìn tình hình thế này, ta cũng có hứng thú.”

Tiết rùa đen kia nhìn chằm chằm một sân bãi hỗn loạn, cười híp mắt nói:

“Khiến cho một phòng đấu giá giống như một vụ thảm sát, cũng không biết Lưu Ly Kiều quản lý như thế nào - nhưng không sao, thấy đỏ là hồng hồng hỏa hỏa* mà.”

miêu tả sự thịnh vượng hoặc đời sống giàu sang dư giả.

miêu tả sự thịnh vượng hoặc đời sống giàu sang dư giả.

Lấy mạng người coi là điềm tốt, ấn tượng của ta về Tiết rùa đen này không tốt chút nào.

Hắn vừa nói thế, một số người có tính toán cầu phú quý trong nguy hiểm càng kích động, lập tức thúc giục lão giáo sư Triệu nhanh chóng bán đấu giá.

Lão giáo sư Triệu nghiến răng nghiến lợi nói:

“Vừa mới dọn dẹp xong lại muốn đến đây dỗ dành, lão rùa đen này, ngươi cố ý đến cười nhạo ta ư.”

Nhưng nghề này của họ chỉ quan trọng uy tín, nếu đồ vật ra mắt lại có người muốn mua, trên trời có giáng đao cũng phải tiếp tục.

Ta lại nhíu mày – vật này hung như thế, nếu rơi vào tay người có ý đồ bất chính sẽ là một tai họa mang tính hủy diệt.

Hơn nữa...Vật này rốt cuộc dùng để làm gì, tại sao lại có long khí?

Hoa văn phía trên bình chắc chắn ẩn chứa điều gì đó.

Lúc này, Trình Tinh Hà bỗng nhiên chen tới:

“Thất Tinh, ta có thể đoán ra đây là cái gì rồi!”

Ta vội hỏi:

“Cái gì?”

Trình Tinh Hà đưa tay lấy một nắm chu sa và bôi lên bình, sau đó cầm một cái khăn giấy và đắp lên trên bình rồi lật lại cho ta xem, ta lập tức sửng sốt.

Đây là...Một bức tranh?

Tuy rằng chỉ là một phần to bằng khăn giấy lau mặt, nhưng người có tầm nhìn hạn hẹp cũng nhìn ra được, là một long đồ vô cùng hào hùng.

Cái bình này giống như một con dấu, nhìn bản thân con dấu sẽ nhìn không ra cái gì, nhưng khí ấn nó xuống thì có thể nhìn ra.

Nhưng ai lại lấy một cái bình làm con dấu, có phải là một tên ngốc nào đó không?

Ta sờ lên những đường nét lồi lõm phức tạp trên mặt bình, bỗng nhiên có một suy đoán.

Ta từng nghe ông chủ tiệm bán đồ cổ nói, thời cổ đại có một vài cơ quan mật thất, nếu không tìm được đạo lý ẩn chứa trong đó thì không ai vào được, mà đạo lý bí mật đó thường ở ngay trước mắt - ví dụ như, đặt cái bình hoa vào trong phần lõm dành riêng cho nó rồi dùng đồ rửa bút dời đến một vị trí.

Ta và Trình Tinh Hà liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh nói:

“Chìa khóa.”

Long khí...Có thể liên quan đến tứ tướng cục không nhỉ?

Nếu thật sự là vậy, đây là chìa khóa để mở một cánh cửa nào đó của Tứ tướng cục.

Ta đã biết tại sao Giang Qua Tử lại bỏ mật quyển Tứ tướng cục ở chỗ này – ý hắn là muốn dùng mật quyển Tứ tướng cục để dẫn ta đến nơi này, để cho thu cái bình này vào tay.

Lão già khốn khiếp kia rất chu đáo nha!

Nếu vật này đã liên quan đến Tứ tướng cục thì tuyệt đối không thể rơi vào tay người khác.

Mà lão giáo sư Triệu hít một hơi, tự mình đứng trên dài ra giá:

“Giá khởi điểm, hai mươi triệu.”

Mọi người bắt đầu xôn xao, Tiết rùa đen giơ tay lên, ra giá ba mươi triệu, mấy vị khách quý rục rịch cũng ra giá theo, rất nhanh đã leo lên bốn mươi triệu.

Ta và Trình Tinh Hà liếc mắt nhìn nhau - tiền không có còn có thể kiếm thêm, mà manh mối về Tứ tướng cục mà bỏ lỡ thi coi như xong, ta cũng dứt khoát mang hết tài sản ra:

“Bốn mươi lăm triệu!”

Mọi người đều kinh ngạc khẽ thốt lên - đương nhiên, không phải bởi vì ta bỏ ra nhiều tiền mà là bởi vì ta cũng tham gia theo muốn mua được thứ này.

Tiết con rùa khinh thường nhìn ta - hắn cũng nghe thấy bốn mươi lăm triệu này là toàn bộ tài khoản của ta - mà Lưu Ly Kiều đã giúp ta đập một trăm triệu trên mật quyển, không có tiền của ai lại được gió thổi tới cả, cho nên không thể nào giúp ta mua món đồ thứ thứ hai.

Chương 913: Thét Giá

Quả nhiên, lão giáo sư Triệu cũng nhìn ta với vẻ mặt giật mình:

“Đại sư, sao ngài cũng...”

“Ngay cả Lý đại sư kia cũng tự mình muốn mua, thứ này chắc chắn không phải vật tầm thường.”

“Bốn mươi sáu triệu!”

Ta và Trình Tinh Hà nhìn thoáng qua, tim cũng trầm xuống - tuy rằng bốn mươi lăm triệu đủ cho rất nhiều người sống cả đời, thế nhưng ở những nơi thế này, số tiền này hoàn toàn không có sức tranh giành.

Lão giáo sư Triệu cũng nhìn ra tâm tư của bọn ta, cũng lộ ra sự đồng cảm mà không giúp được gì.

Mà Giang Thần cũng giơ tấm biển lên.

“Một trăm triệu!”

Mẹ kiếp...Ta cũng biết tên khốn khiếp này sẽ đến khuấy đục nước.

Hơn nữa nói không chừng, Giang Thần cũng biết lai lịch của Bát Bảo Thần Đàn này, chuyến đi này của hắn, ngoại trừ mật quyển cũng nhất định phải có được thứ này.

Giang Thần nghiêng đầu nhìn về phía ta, gương mặt có góc cạnh hoàn mỹ hơi nghiêng khẽ gật đầu, còn giống như là đang chào hỏi ta – lại có vẻ nhưu đang nói xin lỗi, ta phải có được thứ này.

Con mẹ nhà ngươi, bàn tay ta lập tức siết chặt, nếu hắn lấy được thứ này, cũng không biết sẽ dùng nó để làm gì đây!

Nhưng khoản tiền này...Ta hoàn toàn không có khả năng ra giá.

Ông cụ Tiết nhíu mày, không cam lòng yếu thế, ra giá một trăm hai mươi triệu.

Càng lên càng thái quá...

Ta không có tiền, chỉ có thể trơ mắt nhìn vật này rơi vào tay người khác!

Giang Thần ngáp một cái, giống như thiếu kiên nhẫn, lại phất tay lên.

“Hai trăm triệu!”

Tiết rùa đen chuyên đi nhặt đồ bỏ, rất hiếm khi đi cạnh tranh với người khác, vừa nghe mức giá đã lên đến mức độ này, hắn không khỏi có chút do dự, giống như là đang tính toán xem vật này có đáng để hắn mạo hiểm lớn như vậy không.

Giang Thần cũng không nóng vội, vẫn là bộ dáng ung dung...Hắn nhìn ra được, trong hội trường chưa chắc có người nào nguyện ý tăng lên nữa.

Chẳng lẽ...Ta rất không cam lòng, vật này vẫn phải rơi vào tay Giang Thần sao?

Nhưng đúng lúc này, lão giáo sư Triệu cũng khó tin nhìn ta, đột nhiên vui mừng hét giá:

“Lý Bắc Đẩu, hai trăm năm mươi triệu!”

Ta lập tức trợn tròn mắt, ta sao? Nhưng ta không nhúc nhích thì làm sao gọi ra được cái giá này?

Trình Tinh Hà chỉ nhìn ta rồi lắc đầu, sau đó cũng không nhìn ta nữa, nhưng vừa nghe lão giáo sư Triệu gọi cái giá này, hắn lại túm lấy ta:

“Ngươi điên rồi sao? Ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như thế chứ?”

Mọi người xung quanh cũng đồng loạt nhìn về phía ta chứ đừng nói là Giang Thần – hắn nheo mắt phượng lại, dường như cũng có mấy phần bất ngờ.

Trời đất chứng giám, ta còn giật mình hơn các người nhiều đấy!

Ta vừa định hỏi lão giáo sư Triệu có phải hét nhầm hay không, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên phía sau ta:

“Ngươi yên tâm hét giá đi - mặc kệ bao nhiêu, ta bỏ ra cho ngươi.”

…

Trên đời này còn có chuyện như thế sao? Thoáng chốc, ta còn suýt tưởng rằng mình đang nằm mơ đây! Trên trời mà có rớt bánh xuống thì cũng không thể rớt như vậy được chứ!

Giọng nói đó là của một người phụ nữ.

Ta quay đầu lại liếc nhìn xem thì ngay lập tức choáng váng.

Người này ôm lấy cái đầu quấn băng gạc, trên trán còn vương chút máu.

Nữ vương xác ướp nào mà lại coi trọng ta chứ? Không đúng...ta thấy chuỗi dây chuyền trên cổ nàng ta thì lúc này mới nhận ra được...người phụ nữ đó là Đại long nhãn!

Ánh mắt Đại long nhãn quấn băng gạc nhìn chằm chằm ta một cách thâm tình rồi nói:

“Lý đại sư, ta cũng đã xem được cameras...ban nãy nếu không phải nhờ có ngươi, cái mạng này của Jasmine ta đã chết trên băng ghế chết tiệt kia rồi, hôm nay ngươi cứ yên tâm mà mạnh dạn hô giá, nếu ngươi thích cái thùng nước tiểu kia, bao nhiêu tiền thì Jasmine ta cũng sẽ chi ra.”

Mọi người ở xung quanh đều biết nàng ta, ai nấy đều tỏ vẻ ngạc nhiên:

“Jasmine?”

“Nàng ta không chỉ là một người đầu tư mới nổi, công ty trang phục kia gần đây cũng đã đã lên sàn, nghe đâu giá trị con người tăng vọt, dựa theo thân thế của nàng ta, cầm lấy mấy triệu thực sự cũng giống như chơi đùa mà thôi.”

Ta chỉ biết Đại long nhãn là một phụ nữ có lão đại nào đó ở phía sau chống lưng, chẳng lẽ bản thân nàng ta cũng giàu có như vậy à? Cũng có lúc chiếc bánh thật sự rơi xuống đầu ta sao! Ta vui sướng trong lòng lập tức nhìn về phía Giang Thần

Ánh mắt của Giang Thần lại dừng trên gương mặt của Jasmine, hắn ta dường như không tự chủ được mà nghiến chặt răng.

Bỗng chốc ta liền nhớ lại...Món vật phẩm đầu tiên Thủy tinh bích hà mộc, mặc dù Giang Thần muốn có, nhưng khi hắn ta thấy Jasmine cũng muốn nó thì lại không tiếp tục hô giá cao hơn nữa.

Ta tưởng rằng Giang Thần không có hứng thú với Thủy tinh bích hà mộc kia, bây giờ xem ra, là hắn ta thấy Jasmine ra tay cho nên cảm thấy mình không phải là đối thủ của nàng ta nên mới từ bỏ.

CMN, đúng là núi cao còn có núi khác cao hơn mà.

Chương 914: Đấu Giá

Nói thật thì lúc cứu người ta hoàn toàn không có nghĩ nhiều đến như vậy, nhưng ai biết được gieo nhân lành thì thật sự có thể gặt quả ngọt.

Ta vẫn cảm thấy có chút ngại ngùng, Trình Tinh Hà lại bước từng bước đi tới, nắm lấy cánh tay của Đại long nhãn đung đưa liên hồi, phấn khích nói:

“Tỷ, trên đời này số người biết ơn rồi báo đáp như ngươi không nhiều lắm, về việc ngày hôm nay ta thay mặt Sevenstar nhà ta cảm ơn ngươi rất nhiều!”

Đại long nhãn xua tay:

“Nào đến mức đó, ngươi nói quá rồi...nếu ta thật sự chết đi, vậy thì những thứ gia sản của ta đã không biết sẽ được lợi cho người nào nữa, chút tiền lẻ này thì tính là gì.”

Con số thiên văn thế này...đem so với thân thế của nàng ta, chính là chút tiền lẻ?

Tommy cũng khoác tay lên vai ta: “Ca, ta đã sớm nói cho ngươi biết rồi, con người Jasmine tỷ rất nice mà!”

Giang Thần vẫn luôn kiểm soát cảm xúc của mình rất tốt, nhưng lúc này lồng ngực cũng đã có chút phập phồng, ánh mắt hắn ta nhìn về phía ta lại càng âm trầm hơn, như là đã quyết tâm giơ bảng lên.

Ta nhìn ra được, hắn ta cuối cùng cũng không giữ được bình tĩnh nữa.

Trước đây, hắn ta hoàn toàn không hề đặt ta vào trong mắt, thậm chí còn khinh thường ta, nhưng khi thấy ta có thể giẫm được trên đầu hắn ta thì hắn ta tuyệt đối sẽ không cam lòng.

Triệu lão giáo sư vốn đang còn vui mừng thay cho ta, nhưng khi thấy được Giang Thần giơ bảng, ông ta chỉ có thể hô giá:

“Giang công tử ba trăm triệu!”

Một câu nói này đã vượt qua hẳn kỷ lục mới của bán đấu giá...đến sau này ta mới biết, thực ra so với những hội bán đấu giá công khai thì những hội bán đấu giá tư nhân này bán ra giá càng lớn hơn, chẳng qua chỉ là không được mọi người biết đến mà thôi.

Mọi người xung quanh lại xôn xao náo động hẳn lên, cho dù đây không phải là kỷ lục mới của hội đấu giá tư nhân nhưng cũng đã là một con số hiếm thấy được.

Mà Jasmine thì vẫn bình tĩnh như vậy, nàng ta giơ tay, Triệu lão giáo sư thấy thì vui vẻ hẳn lên:

“Jasmine nữ sĩ, bốn trăm triệu!”

Cả đời này của ta, ngay cả tiền âm phủ đến mức giá này cũng chưa từng được thấy bao giờ.

Mức giá càng hô càng cao, cuối cùng đến mức Đại long nhãn thấy trầy trật...trên trán nàng ta cũng đổ mồ hôi.

Cách lớp băng gạc, ta cũng thấy được, trên đường tiền tài của nàng ta có một vết thương đã sắp chảy máu.

Bên phía Giang Thần thì khỏi phải nói, hắn ta vẫn còn muốn hô giá, chợt một nhân viên công tác đi tới thì thầm vài câu bên tai hắn ta, cánh tay của Giang Thần lập tức cứng đơ lại giữa không trung.

Trình Tinh Hà lau mồ hôi mà đã lau hết nửa hộp khăn giấy, ánh mắt sắc bén của hắn cũng nhìn ra được Giang Thần có gì đó bất thường, liền lập tức lên tiếng nói với ta:

“Thất Tinh, ngươi nhìn xem, Giang Thần kia sắp tiêu chảy rồi.”

Đại long nhãn bên này cũng không dễ chịu, sau cùng, đợi đến khi con số mức giá đã được nâng lên đến mức không ai ngờ tới được, trên mặt Đại long nhãn lộ ra vẻ khó xử, nàng ta không còn cách nào để có thể nâng lên thêm nữa, nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì mức giá ngang hàng với Giang Thần.

Nhưng ở nơi này có một quy tắc...thời điểm bán đấu giá mà giá cả ngang hàng nhau thì người ngồi ở bàn khách quý sẽ thắng được.

Triệu lão giáo sư đương nhiên biết rõ đạo lý của nơi này, ông ta do dự một hồi lâu, Đại long nhãn thì lên tiếng tỏ vẻ xấu hổ:

“Đại sư, ngươi xem những lời ta nói vừa nãy kiêu ngạo như vậy, hiện tại cũng tự vả vào mặt…”

Ta cố đè nén lại sự không cam lòng trong lòng mình, nói rằng sao ta có thể không biết được lòng tốt của ngươi, không có duyên phận thì thôi vậy, ta đã rất biết ơn ngươi rồi.

Nếu không phải nhờ có nàng ta, thậm chí ngay cả tiền vốn ta cũng chẳng có để tranh với Giang Thần.

Đại long nhãn không thể lấy ra hết toàn bộ tài sản được...Nàng ta vui vẻ nguyện ý, nhưng bao nhiêu nhân viên dưới tay nàng ta cũng phải ăn cơm, dù sao cũng không thể để bọn họ mất miếng ăn được đúng không?

Hơn nữa, cái giá nàng ta đưa ra có thể đủ giết chết bất kỳ một người nào ở nơi này, nhưng đối phương lại là Giang Thần.

Giang Thần quay đầu lại nhìn ta, hắn ta cười khẩy một tiếng lại còn bày ra vẻ mặt thương hại mà nói:

“Lý Bắc Đẩu, mật quyển đã nhường cho ngươi rồi, món đồ này, ta sẽ không nể mặt nữa.”

Triệu lão giáo sư chỉ đành phải lên tiếng:

“Nếu giá cả ngang nhau, vậy thì món Bát bảo thần đàn kia….”

Trình Tinh Hà cũng siết chặt nắm đấm:

“Đến cuối cùng vẫn là mừng hụt một trận.”

Lòng ta cũng siết thật chặt…nếu thứ này thật sự là chìa khóa, vậy thì không có nó, bọn ta còn có thể phá cục không?

“Quý khách, thật xin lỗi.”

Bất chợt, cô gái nhỏ phục vụ tiến về trước một bước, rồi nói:

“Lý Bắc Đẩu tiên sinh có thẻ lưu ly của cầu Lưu Ly.”

Thẻ lưu ly? Đây là thứ gì?

Chương 915: Vương Phong Khanh

Người ở xung quanh trước hết là sững sờ, tiếp đó lại ngạc nhiên một trận

“Là thật hay giả vậy?”

“Nghe nói thẻ lưu ly tổng cộng chỉ có ba tấm, trong tình huống có mức giá ngang nhau, người có thẻ khách quý sẽ có thể ưu tiên cho khách quý, nhưng có được thẻ lưu ly thì chứng tỏ đó là khách hàng lớn của cầu Lưu ly, đẳng cấp còn cao hơn một bậc so với thẻ khách quý, lúc đó sẽ ưu tiên cho chủ nhân của tấm thẻ lưu ly đó!”

“Ta nghe nói khách quý phải mua một ngàn món đồ ở cầu Lưu ly thì mới có thể sở hữu được loại thẻ này, mặc dù Lý Bắc Đẩu xuất thân thần bí, nhưng rõ ràng đây là lần đầu tiên hắn tới cầu Lưu Ly…”

“Có được thẻ lưu ly biết đâu hắn cũng làm ăn lớn ở trong phòng khách quý, đó cũng không phải là việc mà chúng ta có thể thấy được.”

Trình Tinh Hà chợt túm lấy ta:

“Thất Tinh, ngươi lấy cái thẻ lưu manh gì đó ở đâu ra thế?”

Vớ vẩn, cái gì mà thẻ lưu manh, làm sao ta biết được?

Nụ cười trên mặt Giang Thần bỗng chốc cũng đứng đờ lại, ánh mắt phượng sắc bén thoáng híp lạI:

“Thẻ lưu ly?”

"Có phải là đồ thật hay không hả?"

Có người thực sự không tin nổi, vội lên tiếng nghi hoặc:

"Vậy ngươi lấy ra để bọn ta cũng mở mang tầm mắt đi?"

Ta liền nhìn về phía cô gái nhỏ...đúng vậy, ta đi chỗ nào tìm được cái thẻ lưu ly gì đó chứ, ngươi khoác lác thay ta sao?

Không ngờ được cô gái phục vụ kia lại nháy mắt tinh nghịch với ta một cái, nàng ta bước về phía trước, hai tay dâng lên một món đồ.

Món đồ kia giống như là một tấm ngọc hơi mỏng, phía trên lấp lánh ánh sáng, màu sắc phân tầng, thoạt nhìn liền biết được giá trị xa xỉ của nó.

"Đúng thật là thẻ lưu ly này!"

"Đúng vậy, màu sắc trên mỗi tấm thẻ lưu ly đều khác nhau, không thể nào làm giả được, lai lịch của tên Lý Bắc Đầu kia thật sự lớn như vậy sao?"

Ngón tay Giang Thần bỗng siết chặt lại, sau cùng hắn ta cũng không nói gì nữa.

Triệu lão giáo sư khỏi phải nói đã vui mừng đến thế nào, ông ta gõ xuống một tiếng búa rồi nói:

"Món Bát bảo thần đàn này thuộc sở hữu của Lý Bắc Đẩu!"

Trong lúc nhất thời tiếng vỗ tay ở xung quanh vang lên như sấm dậy, suýt nữa điếc cả tai, Trình Tinh Hà vô cùng hứng khởi, hò hét nhảy cẫng lên, vô cùng khoa trương.

Ách Ba Lan cũng cười ngây ngô theo...trong đầu hắn thầm nghĩ, nếu muốn phá được tứ tượng cục thì có thể tìm đúng đối tượng rồi.

Ta thở phào một hơi nhẹ nhõm, vội vàng cảm ơn Đại long nhãn nhưng nàng ta lại liên tục xua tay:

“Nếu ta biết đại sư có thẻ lưu ly, ta đã không hùng hồn ra mặt như vậy rồi, đây không phải là ta khoe cái dốt ra sao?”

Trình Tinh Hà cùng vỗ vào vai ta

“Thất Tinh, ngươi đào đâu ra cái thẻ lưu manh đó vậy, còn giấu kỹ như vậy nữa chứ!”

Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai…

À đúng rồi, cô gái nhỏ phục vụ kia!

Nàng ta và Triệu lão giáo sư cùng đi tới, còn đang mỉm cười chúc mừng ta đây!

Ta vừa định hỏi nàng ta chuyện tấm thẻ lưu ly là thế nào, Triệu lão giáo sư đã lên tiếng trước:

“Lý đại sư, không ngờ ngài lại có quen biết với đại tiểu thư của bọn ta...sao ngài không nói sớm chứ! Làm cho ta sợ hãi không thôi, còn phải uống nhiều thuốc như vậy!

Đại...tiểu thư?

Triệu lão giáo sư gật đầu lia lịa.

“Đây là Vương Phong Khanh, con gái của ông chủ bọn ta.”

Trước đó nàng ta có nói, công việc phục vụ này là nàng ta đã liều mạng mới có được, thực ra là...năn nỉ hết lời với đại kim chủ ở cầu Lưu Ly nói muốn thực tập ở nơi này để học quản lý sản nghiệp của gia tộc.

Thảo nào tướng mạo của nàng ta lại thể hiện ra người có phúc như vậy!

Cô gái nhỏ khẽ mỉm cười:

“Vừa nãy nhờ có Lý đại sư kiểm soát được tình hình, nếu không uy tín của cầu Lưu Ly bọn ta coi như mất hết toàn bộ rồi, thẻ lưu ly này là thứ mà ngài xứng đáng có được...ta thay cha ta cảm ơn ngài.”

Vừa nói, nàng ta còn nhét tấm thẻ ngọc kia cho ta.

Đẩy qua đẩy lại cũng không hay, ta cũng chỉ đành nhận lấy...chỉ là ta đoán chừng với khả năng tài chính của ta thì cũng sẽ không thể có lần sau đi đến chỗ này.

Lúc này, ta lại thấy vết thương của Đại long nhãn chuyển biến xấu đi, trên đường tiền tài đã rỉ máu, ta cũng nhìn ra được, sau khi nàng ta giúp ta lấy ta được mức giá đó, chuyện người bên dưới tay nàng ta cũng không dễ làm, vì vậy nên ta liền chuyển bốn ngàn năm trăm vạn trong tài khoản cho nàng ta...vốn dĩ số tiền này là để mua đồ đấu giá, nhưng người ta đã giúp ta ra mặt, ta hút máu của người ta cũng thấy băn khoăn.

Đại long nhãn vừa thấy ta đưa tiền cho nàng ta giải quyết chuyện cấp bách, khỏi phải nói đã cảm động biết bao nhiêu, nàng ta còn luôn miệng nói đã chắc chắn kết bạn với một người bạn như ta.

Lúc này qua dư quang ở khóe mắt ta thấy được Giang Thần đứng ở trong góc tối, hắn ta giống như đang gắt gao nhìn ta chằm chằm, nhưng chớp mắt đã không thấy hắn ta đâu nữa.

Chương 916: Dạ Xoa

Trình Tinh Hà nương theo tầm mắt của ta cũng thấy được, hắn nhỏ giọng nói:

“Để cho hắn ta chèn ép chúng ta lâu như vậy, cuối cùng chúng ta cũng coi như là trở mình từ nông nô thành ca sĩ rồi, cho cái tên khốn kiếp đó tức chết đi.”

Thế nhưng bất chợt ta lại có một loại cảm giác không lành...từ nhỏ Giang Thần đã kiêu ngạo thành thói quen rồi, làm sao có thể nhường cho người khác được, nhất là khi người đó lại là ta cưỡi trên đầu hắn ta.

Hiện giờ, trong bụng hắn dám chắc đang âm mưu chuyện xấu xa gì không biết nữa, đề phòng hắn ta một chút vẫn hơn.

Ta cúi đầu nhìn món đồ Bát bảo thần đàn kia, dự định trở về sẽ từ từ nghiên cứu hẳn hoi...xem xem nó rốt cuộc có lai lịch thế nào.

Mà lúc này Trương Mạn lại tiến lại gần ta, vẻ mặt cười đùa cợt nhả hỏi:

“Wow, bạn học cũ, ngươi xem ngươi lấy được nhiều món đồ tốt như vậy, đó là chuyện tốt đó nha, hôm nay ta làm chủ, chúc mừng chúc mừng ngươi! Mong ngươi nể mặt cho!”

Ta vừa nhìn mật quyển, vừa đáp lại nàng ta:

“Vậy thì phải ăn chút gì đó rồi...ngươi mau đi tìm vật liệu đi, xem xem ở con đường nào hợp thì nói với ta, ta phải quay phim lại.”

Vẻ mặt Trương Mạn bỗng cứng đờ, nàng ta biết không thể tránh khỏi việc ăn phân ngoài đường, còn đang suy nghĩ xem phải thoái thác như nào, lúc này ta và Trình Tinh Hà đã tìm được vị trí của Bạch hổ cục và Huyền vũ cục.

Đáng tiếc là nội dung bên trong phần lớn là bùa phong thủy, bọn ta xem cả một lúc lâu cũng không hiểu được, Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan thì lại bắt đầu ầm ĩ lên, người nào cũng muốn phá cục của mình trước.

Ta hoàn toàn không biết được bất kỳ lá bùa phong thủy nào về địa chỉ cụ thể của Huyền vũ cục, ta chỉ thấy trên vị trí Bạch hổ cục của nhà Ách Ba Lan có ba chữ “Cực Lạc Hà”.

Đây là nơi nào chứ?

Người ở xung quanh hoàn toàn không biết, ta ngẫm nghĩ một hồi, đây có thể là một cái tên cũ, hiện tại nói không chừng đã đổi tên rồi, phải từ từ điều tra mới được.

Nhưng đúng vào lúc này, chồng của Trương Mạn bất chợt rụt rè lên tiếng:

“Đại sư, đó là Cực Lạc Hà, dường như ta biết nơi đó.”

Ta lập tức tỉnh táo hẳn lên:

“Ở nơi nào?”

Chồng Trương Mạn nhìn thoáng qua vợ mình, thấp giọng nói:

“Nhưng mà đại sư có thể giúp ta một việc được không? Bản lĩnh của đại sư ta cũng đã được thấy, thực sự không dám giấu giếm, nhà bọn ta cũng gặp phải một chuyện bất thường, ta muốn nhờ đại sư ra tay giúp đỡ.”

Nếu thật sự có thể nghe ngóng được vị trí của tứ tượng cục thì giúp đỡ một việc cũng không tính là gì, cho nên ta bảo hắn ta cứ việc nói thẳng.

Lúc này hắn ta mới ghé vào bên tai ta, nói thầm:

“Đại sư, ngài có nghe qua dạ xoa chưa?”

Ta nhìn về phía Trương Mạn, lên tiếng:

“Mẫu dạ xoa ta không quản nổi.”

Chồng Trương Mạn vội vàng nói:

“Không phải mẫu dạ xoa, không phải mẫu dạ xoa, là, là dạ xoa thật sự.”

Dạ xoa thật sự?

Ta đã từng thấy thủy dạ xoa…ước mơ của thủy dạ xoa chính là làm một dạ xoa chân chính.

Mà dạ xoa chân chính, còn có một cái tên gọi là phi thiên dạ xoa, nó là một loại ác quỷ cực kỳ hung ác.

Ta liền hỏi chồng Trương Mạn:

“Sao nhà các ngươi lại có dạ xoa?”

…

Chồng Trương Mạn lại gật đầu tỏ vẻ căng thẳng:

“Thật sự là có.”

Chồng Trương Mạn tên là Kỳ Đại Niên, là người kinh doanh thuốc trung y, đây là nghề nghiệp truyền đời này qua đời khác của nhà bọn họ…dường như nghề này đã bắt đầu trong thời kỳ Khang Hy.

Trong nhà bọn họ có một ngọn núi, chuyên dùng để trồng nhân sâm, mà phong thủy của núi nhân sâm này vô cùng tốt, cho nên trồng ra loại nhân sâm cũng có hiệu quả cao hơn so với những nơi khác, sau quá trình tích lũy năm này qua tháng nọ, sản nghiệp nhà họ hiện tại đã càng ngày càng lớn mạnh.

Trương Mạn nói chen vào, nói rằng do nàng ta vượng phu, nhưng cũng không có ai để ý đến nàng ta.

Có người nói nhân sâm của nơi này sở dĩ tốt đến như vậy là do có được chất dinh dưỡng từ nước sông của sông Dương Quải Tử, nhân sâm vốn dĩ là linh dược trong truyền thuyết, mà nước sông Dương Quải Tử lại có linh khí...mà linh khí tới từ đâu? Trong Dương Quải Tử có một dạ xoa sống ở đó.

Từ thời tổ tiên của Kỳ Đại Niên đã có truyền thống tạ ơn dạ xoa...mỗi năm khi đến mùa lễ hội, họ sẽ thả thuyền giấy xuống sông Dương Quải Tử, bên trong chứa đồ hiến tế, đồng thời thắp nến đỏ để đánh dấu, bày tỏ đây là quà tạ lễ tặng cho dạ xoa vì đã dùng nước sông nuôi dưỡng nhân sâm.

Nhưng cũng có một quy củ: Đồ hiến tế khi thả xuống sông, một khi chạm vào nước thì sẽ thuộc về dạ xoa, người nào cũng không thể sờ vào nữa, nếu như là nữ nhân sờ vào đồ hiến tế thì sẽ bị dạ xoa kéo xuống làm vợ nó, còn nếu là nam nhân sẽ bị dạ xoa ăn thịt.

Chương 917: Cánh Tay Trên Sông

Rất nhiều người còn nói rằng mình đã từng tận mắt nhìn thấy...đồ cúng tế vừa thả xuống sông Dương Quải Tử sẽ có một người ngồi thuyền ở khúc ngoặt sông để chờ đón lấy cống phẩm, trên đầu thuyền có thắp một ngọn đèn đỏ.

Không một ai có thể nhìn rõ được người ngồi trên thuyền trông như thế nào, có người nói người nọ dáng người cao ba thước, có người lại nói tướng mạo như ác quỷ, chỉ có một vấn đề mà những người chứng kiến đều đồng lòng...đó là chiếc thuyền mà người nọ ngồi trên đó chính là thuyền làm bằng giấy.

Không ai có thể ngồi thuyền giấy để qua sông, cho nên mọi người hoàn toàn tin tưởng không chút nghi ngờ nào về sự tồn tại của dạ xoa này.

Nhiều năm như vậy trôi qua, dược nông ở trong núi nhân sâm và cả dạ xoa đều bình an vô sự, nhưng năm nay lại xảy ra một chuyện lớn.

Núi nhân sâm này là sản nghiệp của Kỳ gia, người trồng nhân sâm ở đây cũng đều là đủ loại họ hàng bà con xa của Kỳ gia, năm nay có một sinh viên đại học và một vài bạn học trở về quê hương lập nghiệp đã hùng vốn lại thuê cả một mảnh đất nhân sâm, nhưng đúng lúc gặp phải tế lễ hiến tế cho dạ xoa.

Người sinh viên này đã tiếp nhận được nền giáo dục hiện đại nhiều năm như vậy cho nên liền khịt mũi khinh thường loại mê tín này, hắn ta còn cho rằng người dân ở quê hương mình vì muốn cầu điềm được của mà giả thần giả quỷ.

Khi thấy được năm nay lại có hiến tế, trong đầu hắn ta đã nảy ra ý tưởng đùa nghịch quái đản...không phải nói là đồ hiến tế một khi xuống nước sẽ thuộc về dạ xoa sao? Vậy thì hắn ta sẽ lén lấy đi một món đồ hiến tế, xem xem dạ xoa có thể phát hiện ra được hay không.

Ngày hôm đó, trước hết hắn ta thả một chiếc thuyền giấy có chứa quả lựu xuống nước, thắp lên một ngọn nến đỏ, tiếp theo đó, hắn ta chờ đợi cái thuyền giấy trôi theo dòng nước thì sẽ trở tay vớt nó lên ngay.

Không chỉ vậy, hắn ta còn đăng một chuỗi hành động này lên douyin, nói rằng mình đã phá bỏ những mê tín của chế độ phong kiến, những quái lực loạn thần, phá bỏ bầu không khí dị thường kia, kết quả có hơn mười vạn người nhấn thích bài đăng của hắn ta, còn trầm trồ khen ngợi về hành động tìm đường chết này, lại còn bảo hắn ta ngày mai phải đăng kết quả sau đó.

Hắn ta còn rất phấn chấn, đám bạn tân trồng nhân sâm cùng còn nói hắn ta sắp trở thành idol trên mạng, nhân tiện có thể làm một đợt quảng cáo cho nhân sâm nhà bọn họ.

Kết quả ngày hôm sau, đám bạn liền phát hiện bên trong ổ chăn của hắn ta trống rỗng, họ còn nghĩ rằng sao hắn ta lại thức dậy ra khu đất sớm như vậy, nhưng rốt cuộc khi họ đi đến khu đất thì cũng không nhìn thấy được bóng dáng hắn ta đâu.

Đám bạn của hắn ta lúc này mới bắt đầu cuống cuồng lo sợ, bèn kể hết chuyện kia cho mọi người biết, người trong thôn cũng đều bị dọa cho sợ hãi.

Bởi vì đều là người có quan hệ họ hàng, cho nên cả nửa thôn dân đều đi đến sông Dương Quải Tử để cầu xin, nói rằng trẻ con không hiểu chuyện, mong dạ xoa nể mặt ngần ấy năm sống bình an vô sự mà cầu xin dạ xoa đại nhân từ bi khoan dung, thả đứa nhỏ về.

Nhưng nước sông Dương Quải Tử vẫn bình lặng như lúc ban đầu, chỉ là từ trên thượng du trôi xuống một vật gì đó.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, vội lấy móc câu thả xuống nước câu lấy thứ đồ kia vào trước mặt, nhất thời ai nấy đều trợn tròn mắt...đó là một cánh tay.

Bên trong còn có một hình xăm nhân sâm.

Đám bạn thân của người sinh viên này bỗng ngã ngồi xuống đất, những người khác vừa xem douyin của người sinh viên đó cũng đều sợ hãi ớn lạnh trong người.

Chỉ thấy trên video douyin, người sinh viên này cầm lấy cánh tay làm cống phẩm, khắc lên hình nhân sâm.

Ngươi nhà khóc lóc om sòm kêu trời gọi đất, đám bạn thân của hắn ta thì lại nói người trong thôn mù quáng dốt nát, chuyện này làm sao mà là chuyện ma quỷ được, rõ ràng đây là vụ án hình sự, phải báo chính quyền điều tra án mới đúng chứ!

Nhưng chuyện này thật sự rất kỳ quặc, cameras ở xung quanh cũng không quay được tung tích của người sinh viên kia, nó liền trở thành một bản án chưa giải quyết được.

Người bạn thân kia có tình cảm rất tốt với người sinh viên, hắn ta chạy tới bên bờ sông hét lên, nói rằng nếu như thật sự có dạ xoa, vậy thì bảo nó đến đây bắt ta đi, có giỏi thì cmn cứ đến bắt hết người trong thôn để ăn thịt đi.

Người trong thôn bị dọa sợ hãi không thôi, vội kéo hắn ta về.

Kết quả buổi tối cùng ngày, người bạn thân này cũng biến mất không nhìn thấy nữa.

Người trong thôn đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đi đến sông Dương Quải Tử, quả nhiên, ở thượng du nhẹ nhàng trôi xuống một cái chân, trên chân còn mang theo chiếc giày hiệu AJ bản giới hạn, mà trong thôn ngoại trừ người bạn thân đó ra, không còn người nào mang loại giày này nữa.

Chương 918: ‘Di Giá’ Tới Núi Nhân Sâm

Không chỉ như vậy, sau khi người bạn thân đó chết đi, người trong thôn cũng bắt đầu lục tục mất tích, khi mọi người hồi tưởng trở lại những lời mà người bạn thân kia đã từng nói, bảo dạ xoa bắt hết người trong thôn để ăn thịt.

Khi đó người trong thôn bắt đầu thấy hoang mang, vội vàng yêu cầu người quản lý là Kỳ Đại Niên mau chóng nghĩ ra cách.

Kỳ Đại Niên có thể nghĩ ra được biện pháp gì, hắn ta lại hỏi Trương Mạn xem nàng ta có quen biết người tài nào ở phương diện này hay không.

Trương Mạn ban đầu vốn muốn tiến cử ta, nhưng đúng lúc lại nghe nói từ phía Bạch Cương rằng ta không làm việc này nữa mà đã đến KTV làm trai bao rồi, nói rằng người nàng ta quen biết chính là tên lừa đảo chứ không có ích gì cả.

Kỳ Đại Niên vốn còn đang sứt đầu mẻ trán, vừa lúc hắn ta thường ngày yêu thích đồ cổ, còn là hội viên của nơi này, sau khi biết được hoạt động của hội đấu giá lần này có món đồ trừ tà, hắn ta liền vội vàng dẫn Trương Mạn tới đây...Kết quả vừa nhìn thấy ta chế ngự tai họa trên người Đại long nhãn thì đã biết ta có bản lĩnh, sau đó nhìn thấy món Bát bảo thần đàn kia cũng bị ta lấy được, hắn ta càng phục hơn.

Nhưng khi biết được những người ta kết giao đều là siêu cấp phú hào, bản thân hắn ta lại có chút rụt rè, sợ ta sẽ khinh thường chuyện của hắn ta, hơn nữa Trương Mạn còn đắc tội ta nhiều lần, hắn ta lại càng nản chí hơn, vốn dĩ đã không dám ôm lấy hy vọng nữa, nhưng khi vừa nghe ta đang điều tra Cực Lạc Hà, lúc này hắn ta mới ngại ngùng ngẩng mặt lên hỏi thử ta xem sao.

Khỏi phải nói, ta vừa nghe thấy thì đã hứng thú bao nhiêu.

Bởi vì ta thật sự rất muốn thăng cấp...bàn tay trừ tà rất tốt, hành khí thiên cấp của lão Hải cũng tốt, nhưng ở trên người ta thì giống như một chiếc máy tính có cấu hình thấp cố điều khiển ra màn hình hiển thị độ nét cao vậy, rất dễ “không gánh nổi”, không cẩn thận thì sẽ bị kẹt lại, ta nhất định phải nhanh chóng thăng đến Địa cấp, bổ sung đầy đủ hành khí trên người mình thì mới không còn bị động như thế nữa.

Ta còn chưa kịp phản ứng lại, Trình Tinh Hà đã đến gần:

“Những thứ khác tạm thời chưa cần nói, ngươi nói về phí dịch vụ với ta thử xem.”

Đúng rồi, số tiền mà bọn ta đãi vàng có được đều đã chuyển cho Đại long nhãn cả rồi, trên người ta không còn thừa lại gì nữa...nếu muốn tìm tứ tượng cục thì làm thế nào cũng cần phải có lộ phí.

Thoáng chốc Trương Mạn trở nên khó chịu:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi thô tục vừa thôi, chúng ta là quan hệ gì mà ngươi còn bàn chuyện tiền nong với ta?”

Nhưng Kỳ Đại Niên vội lên tiếng nói ngay:

“Tuy rằng ta không thể lấy ra được mấy trăm triệu, nhưng khoảng trăm vạn thì ta vẫn có thể lo được...mong đại sư nể mặt Mạn Mạn đừng ngại ít.”

Nếu như không có nàng ta, ta có thể còn đòi ngươi ít hơn một chút.

Trình Tinh Hà ở bên cạnh vừa nghe đến số tiền trăm vạn thì ánh mắt sáng lên, nhưng vẫn giả vờ tỏ vẻ ghét bỏ

“Bỏ đi, nể mặt Cực Lạc hà tính thấp cho ngươi một chút cũng được...Coi như ngươi may mắn, lần sau cũng không có chuyện tốt thế đâu.”

Kỳ Đại Niên vừa nghe như vậy thì hết sức vui mừng, hắn ta gật đầu lia lịa, còn mời bọn ta “di giá” đến núi nhân sâm của nhà bọn họ.

Ta vừa đi, cô gái nhỏ phục vụ, à không, là đại tiểu thư cầu Lưu Ly, Vương Phong Khanh lại có chút quyến luyến, quấn lấy ta đòi thêm bạn wechat, nói là sau này có việc còn có thể tìm ta.

Ta lại nghĩ đến nếu như sau này nhà họ lại có tà vật đến, chắc chắn thù lao sẽ không nhỏ, đây chính là một khách hàng lớn, ta đương nhiên phải thêm bạn rồi.

Nhưng đúng lúc này, phía sau lưng ta lại vang lên tiếng ho khan:

“Lý đại sư đúng là có số đào hoa, đi đến nơi nào cũng không ít nhỉ.”

Giọng nói quen thuộc này...Bạch Hoắc Hương cũng đến đây rồi sao?

Chỉ thấy nàng nghiêng người tựa vào bên cạnh, sắc mặt lạnh lùng quyến rũ.

Ta thoáng chốc liền sững sờ:

“Sao ngươi đến đây?”

Vẻ mặt Bạch Hoắc Hương càng thêm thêm lạnh lẽo hơn

“Không thích ta đến có phải không?”

Không đúng, Bạch Hoắc Hương sẽ không vô duyên vô cớ đến đây, chẳng lẽ...là lão già đã nói gì với nàng ta rồi hay sao?

Nhưng khi ta hỏi nàng, nàng chỉ bày ra dáng vẻ phớt lờ ta, ta cũng không hỏi cho ra lẽ được.

Trong lúc nói chuyện ta bất chợt nhớ tới cái vò kia...cái vò này được đậy kín lại bởi chiếc nắp cổ, nhưng chiếc nắp cổ đã bị gãy mất một chân, ta đã tìm Triệu lão giáo sư dùng chút keo vạn năng để dán nó dính lại.

Triệu lão giáo sư thấy ta lại có thể dùng keo vạn năng để dán món đồ giá trị như thế, gương mặt ông ta cũng tái đi nhưng cũng phải đành chịu, chỉ có thể lắc đầu liên tục, ông ta còn nói cả đời này hành tẩu trong giới đồ cổ chưa từng thấy được chuyện thế này, hôm nay cũng coi như là được mở mang tầm mắt rồi.

Mà ánh mắt của tên Vương Tiết rùa đen hay bắt bẻ kia cũng nhìn ta một cách kỳ lạ.

Trên chuyến xe đi đến núi nhân sâm, lúc nhàn nhã rảnh rỗi, ta liền bảo Trình Tinh Hà hỏi thử người phụ nữ mặc trang phục thời Đường kia xem xem giữa nàng ta và cái vò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 919: Hũ Âm Dương

Nghe ta hỏi vậy, Trình Tinh Hà bảo ta đến lật cái nắp ra.

Lúc đó ta đã rợn hết tóc gáy, khó khăn lắm mới đậy lại được, nếu bây giờ lại nhấc nó ra, ta sợ xe sẽ bị lật và đè lên mọi người.

Trình Tinh Hà nói rằng không còn cách nào khác, sau khi đậy cái nắp lại, người phụ nữ đó liền biến mất.

Ta cũng đâu còn cách nào khác, đành phải tiếp tục quan sát cẩn thận thứ này để tìm kiếm manh mối.

Ách Ba Lan dường như nghĩ ra ý gì đó:

"Ca, ngươi có biết hũ âm dương không?"

Hũ âm dương?

Ách Ba Lan nói rằng hắn cũng chỉ được ông cụ nhà hắn kể lại...năm đó nhà hắn bắt được một hung thần có năng lực rất lợi hại nhưng lại không có chỗ để cất giữ, cụ ông mới than thở rằng nếu có hũ âm dương thì tốt rồi...cho dù đó là thứ tà ác cỡ nào thì hũ âm dương cũng đều có thể phong ấn.

Ách Ba Lan lúc đó vẫn còn nhỏ nên mới tò mò hỏi hũ âm dương là gì?

Ông cụ rất thương hắn, nói rằng đây là một phương pháp bí mật của Yếm Thắng môn mà người bình thường không thể biết.

Cụ thể, đó là một phương pháp giết những nam nhân và nữ nhân đang yêu nhau trước khi họ chính thức thở thành phu thê, máu thịt của nam nhân dùng để làm hũ, máu thịt của nữ nhân thì dùng làm nắp, khi hợp lại với nhau thì sẽ tạo thành hũ âm dương.

Hũ âm dương có một đặc điểm là khi âm dương tiếp xúc với nhau, nó có thể phong ấn tất cả mọi thứ, khi hũ âm dương này hợp lại với nhau thì sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng một khi nó bị tách ra thì sẽ gây ra đại họa.

Nhưng cụ thể đó là đại họa gì thì ông cụ lại không nói rõ.

Hũ âm dương...nếu bình thần Bát Bảo có lai lịch như vậy thì mọi chuyện đã rõ ràng rồi!

Không phải người được miêu tả trên cái nắp là nữ nhân sao? Phía trên bình mặc dù không thấy nam nhân nhưng có thể thấy luồng khí xung quanh là dương khí, chắc chắn nó có liên quan đến nam nhân.

Không biết tại sao cái nắp và cái hũ lại bị tách ra, nhưng hai người này nhất định rất muốn đoàn tụ với nhau, cái nắp tượng trưng cho nữ nhân đã bị gãy chân và giận dữ muốn báo thù, một mặt cũng là vì muốn che giấu người mình thương, nàng không muốn vào lúc trùng phùng bị đối phương nhận ra tình trạng tàn tật của bản thân.

Trình Tinh Hà sờ lên hoa văn trên đó, hắn càng trở nên hứng thú:

"Ngươi nói xem trước đây thứ này đã phong ấn cái gì mà lại có tà khí mạnh như vậy?"

Nó nhất định phải là một thứ gì đó rất lợi hại.

Long khí, Yếm Thắng môn, Tứ Tướng cục...Yếm Thắng môn quả nhiên đã tham gia vào việc tạo ra Tứ Tướng cục.

Không biết bây giờ Yếm Thắng môn thế nào rồi.

Nói ra mới nhớ, lần trước ở Đoạn Long cốc, Giang Thần chẳng phải đã bị nữ nhân của Yếm Thắng môn đó đánh cho gãy chân và bị thương suốt một trăm ngày liền?

Bây giờ xem ra hắn hồi phục cũng khá nhanh.

Trong lúc lơ đãng, ta phát hiện Bạch Hoắc Hương dường như cũng đang ngẩn người, ta hỏi nàng đang suy nghĩ gì vậy?

Nàng định thần lại và nói:

"Có lẽ bên cạnh Giang Thần có một bác sĩ ma."

Cái gì cơ? Chẳng trách hắn lại hồi phục nhanh như vậy!

Ta hỏi Bạch Hoắc Hương có phải nàng biết người đó không?

Bạch Hoắc Hương nhếch miệng, mặt tối sầm lại:

"Cũng có thể xem là kẻ thù của Bạch gia ta."

Gia đình họ còn có kẻ thù?

Ta hỏi thêm nhưng Bạch Hoắc Hương lại không muốn nhắc đến.

Dường như bên cạnh Giang Thần ngày càng có nhiều người tài, đều là Mã Nguyên Thu giúp hắn bày mưu tính kế? Nói ra thì cũng đã rất lâu rồi ta chưa gặp lại Mã Nguyên Thu, không biết bây giờ hắn thế nào rồi.

Mong là hắn vẫn chưa chết, ta còn chưa báo thù xong đâu.

Còn có Tiêu Tương...Đến bao giờ ta mới có thể đón nàng về lại bên cạnh mình?

Lúc này, Trương Mạn giơ cái chân như móng lợn của mình đá vào ta:

"Này, Lý Bắc Đẩu, ngươi vẫn chưa nói số tiền đó của ngươi từ đâu ra, ngươi có đối tượng đầu tư tốt sao không cho ta biết với! Bây giờ ta chẳng có gì ngoài tiền, ta có thể đầu tư giúp ngươi."

Giúp cái đầu ngươi, việc gì có thể quên chứ việc ăn cứt ta đây vẫn còn nhớ như in đấy.

Kỳ Đại Niên cũng cảm thấy xấu hổ vì vợ của mình, hắn liền đổi chủ đề, ta cảm thấy Kỳ Đại Niên này mặc dù là một người lo trước sợ sau, nhưng dù sao cũng là một người đàng hoàng, không biết gia đình hắn có sa cơ lỡ vận gì không mà lại rước về một người con dâu như vậy.

Lúc này, Trương Mạn tự ngắm mình trong gương, nàng cảm thấy bản thân thật xinh đẹp rồi uống thứ gì đó như nước ép, nó khiến Trình Tinh Hà lên cơn háu ăn, nhưng khi nhìn kĩ hắn lại không thấy đói nữa...đó là thuốc lợi tiểu giúp giảm phù nề.

Ta hả hê trong lòng, ngươi cứ giảm phù nề đi, giảm càng nhanh càng tốt, vận may của ngươi cũng sắp kết thúc rồi.

Chương 920: Thời Hạn

Xe chạy lên núi, phong cảnh bên dưới thật đẹp, từ bên trái một dòng sông chảy đến ôm lấy một nửa đỉnh núi xinh đẹp, đỉnh núi với đường nét uốn lượn xinh xắn như cô gái thiếu nữ.

Đây gọi là thiếu nữ lộng phát, phát trong phát tài phát đạt, nơi đây rất thích hợp làm ăn kinh doanh.

Chỉ là phía dưới tà áo của thiếu nữ này dường như giẫm phải thứ gì đó và bị khu rừng lớn chắn ngang nên ta không thể thấy rõ.

Vừa bước xuống xe, ta định đến xem thì đột nhiên người dân trong thôn ồ ạt kéo đến, họ háo hức nhìn sang Kỳ Đại Niên:

"Kỳ tổng, về chuyện của dạ xoa, ngươi đã nghĩ ra cách gì chưa?"

"Đúng đấy, bây giờ đang là mùa thu hoạch nhân sâm, nếu chúng ta đi như vậy thì công sức cả năm nay coi như uổng phí..."

Thì ra gần đây thời tiết bỗng trở nên khắc nghiệt, đám dạ xoa ăn thì thịt người hung bạo, nếu bây giờ bọn họ chạy trốn thì công sức trồng nhân sâm chẳng khác nào đổ sông đổ bể...hơn nữa, ngoài việc trồng nhân sâm, mọi người cũng chẳng còn công việc nào khác, nếu bỏ trốn thì biết làm gì mà ăn?

Kỳ Đại Niên vội nói:

"Mọi người cứ yên tâm, ta đã mời được một vị đại sư từ thành phố, nhất định có thể..."

“Đại sư?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Đại Niên à, không phải ta có ý gì đâu nhưng ngươi cũng đã ba mươi tuổi đầu rồi, sao một chút việc thế này cũng không xử lý được?”

Đám người dạt ra, một người đàn ông chắp tay sau lưng bước tới.

Người đàn ông này có mái tóc bóng loáng thời thượng, một đôi mắt chim ưng và chiếc mũi khoằm cùng với vẻ ngoài u ám, trông hắn có vẻ lớn hơn Kỳ Đại Niên vài tuổi.

Khi nhìn thấy hắn, những người xung quanh đều co rúm và hét lên Đại Kỳ tổng.

Kỳ Đại Niên cũng có chút bất ngờ:

"Ca, sao ngươi lại đến đây?"

Vừa nói hắn vừa giới thiệu với ta, đây là anh trai ruột của hắn, tên là Kỳ Đại Khánh.

Anh trai ruột? Không đúng.

Trên cung Phụ Mẫu của Kỳ Đại Niên, góc nhật nguyệt tượng trưng cho phụ mẫu rất tròn trịa, chứng tỏ cha của hắn vẫn đang sống rất tốt, nhưng góc nhật nguyệt của anh trai hắn thì lại lõm xuống, rõ ràng cha của hắn đã chết.

Hai người này nói mình là anh em ruột, nghĩa là họ có cùng một người cha?

Mặc dù rất tò mò nhưng dù sao ta vẫn biết đối nhân xử thế...chuyện này không thể hỏi bừa trước mặt bàn dân thiên hạ, rất dễ gây ra rắc rối.

Đại Kỳ tổng cười nhạt:

"Nhà họ Kỳ chúng ta không có một thứ vô dụng như ngươi! Chuyện liên quan đến mạng người không lo, lại còn tâm trạng đi mời đại sư, ta thấy chắc là não của ngươi bị úng nước rồi phải không? Ngươi không cần lo chuyện ở đây nữa, mau mang mấy vị đại sư này của ngươi cút đi, ta sẽ tiếp quản chuyện ở núi nhân sâm."

Rõ ràng tên Đại Kỳ tổng này mới là người có quyền lực thật sự trong gia đình.

Nghe thấy vậy, Kỳ Đại Niên lập tức hoảng hốt, vội nói:

"Ca, ngươi không nên nói như vậy, chẳng phải ngươi đã đồng ý với cha trong nửa năm này sẽ giao núi nhân sâm cho ta quản lý sao? Vẫn chưa hết thời hạn mà!"

"Vẫn chưa hết thời hạn, nhưng ai biết được tên sao chổi nhà ngươi bắt được cái gì và xung khắc cái gì. Bây giờ thậm chí còn xung khắc cả mảnh đất này?"

Đại Kỳ tổng rõ ràng đã quen với việc mắng mỏ Kỳ Đại Niên, trước mặt nhiều người như vậy, hắn cũng không có ý định cho huynh đệ của mình tí mặt mũi.

"Nếu để cho ngươi tiếp tục quản lý nơi này, đến lúc người chết hết rồi thì ngươi lấy tiền ra để bồi thường sao? Trứng mà đòi khôn hơn vịt, đúng là không biết tự lượng sức mình."

Những nông dân trồng nhân sâm đều tỏ vẻ phẫn nộ nhưng lại không có ai dám nói ra...nói ra thì họ đều là bà con thân thích với Kỳ gia, nhưng đối với hắn, những người này e là hoàn toàn không có tư cách có cùng họ Kỳ với hắn.

Vừa nói tên Đại Kỳ tổng đó vừa chăm chú nhìn chúng ta, hắn cười nhạt:

"Những cái khác khoan hẵng nói đến....tên tiểu tử làm công ăn lương này chính là vị đại sư mà ngươi mời tới? Cũng chỉ có tên đầu đất nhà ngươi mới tin lời hắn nói."

Nghe Đại Kỳ tổng nói vậy, những người dân trong thôn cũng nhìn sang chúng ta với vẻ bán tin bán nghi.

Trương Mạn thường ngày đã quen thói mềm nắn rắn buông, lúc này bèn giở giọng nịnh hót nói:

“Đại ca ngươi đừng tức giận, ta cũng đã nhắc nhở Đại Niên rồi, hai ngày nay hắn lo lắng chuyện của núi nhân sâm nên mới nhất thời mê muội mời mấy tên bịp bợm này đến, bây giờ ta sẽ đuổi họ đi ngay!"

Cmn? Ngươi không đứng về phía của chúng ta thì thôi, lại còn làm mất mặt ông đây, ta thấy ngươi mới giống người bị não úng nước.

Kỳ Đại Niên bỗng thấy vô cùng xấu hổ, chỉ có thể quay mặt đi và nói:

"Đại sư, ta thật có lỗi với các ngươi...Hay là thôi đi? Cứ xem như ta chưa từng nhắc đến chuyện này..."

Cmn, xem ngươi nói kìa, nếu ta không giúp được ngươi, chắc ngươi cũng không còn tâm trạng kể cho ta chuyện về sông Cực Nhạc nữa đúng không?

Chương 921: Quỳ Lạy Nhầm Người

Vậy không được, ta nhất định phải giúp ngươi giải quyết chuyện này.

Vừa định tranh luận thì ta đột nhiên phát hiện ra rằng dường như sau gáy của Đại Kỳ tổng có một vệt tà khí, nó có màu sắc mà ta chưa từng nhìn thấy trước đây.

Hơn nữa, thất tinh long tuyền cũng bắt đầu rung lên...nó đang hướng về phía Đại Kỳ tổng.

Có thể kinh động đến thất tinh long tuyền...rốt cuộc tà khí của tên Đại Kỳ tổng này từ đâu mà có?

…

Ta nhìn sang Trình Tinh Hà, hắn hiểu ý của ta, lập tức tiến lên một bước, giả vờ nói:

“Nếu đã như vậy, chúng ta sẽ rời đi, nhưng trước khi đi, hãy để ta nói vài câu... vị đại nương này, có phải con gái của ngươi vừa qua đời mấy ngày trước không? Lúc mất, chiếc đinh trên quan tài của nhà các ngươi đã đóng chặt vào tóc của nàng khiến nàng không thể động đậy để đi xuống âm phủ, nàng nhờ ta chuyển lời với ngươi, còn nữa, thật ra không phải nàng tự tử mà là vì nàng tưởng thuốc chuột là bột ớt nên mới bỏ vào thức ăn, nàng rất hối hận.”

Sắc mặt vị đại nương đó lập tức tái nhợt, nàng ngồi bệt xuống đất, vừa ôm ngực vừa thở hổn hển:

“Thảo nào...thảo nào ta nằm mơ thấy Nha Nha chỉ vào đầu, Nha Nha số khổ của ta, thì ra là vì điều này...người làm mẹ này thật có lỗi với nàng..."

Mọi người ai nấy cũng sửng sốt, Trình Tinh Hà nói tiếp:

“Còn nữa, vị đại thúc này, năm đó vợ của thúc qua đời, ngươi đã đồng ý không để con của mình có mẹ kế và phải tự mình nuôi lớn nó, nhưng ngươi nói lời không giữ lời, bây giờ vợ của ngươi đã tức giận và đang cầm cây kéo vàng, nàng bảo ta chuyển lời tới ngươi rằng nàng đang ở dưới đó đợi ngươi."

Vị đại thúc đó cũng ngẩn người:

"Ngươi...ngươi nói gì cơ? Nàng vẫn còn mang theo thứ đó sao?"

Thì ra lúc đầu là đại thúc đó mắc bệnh, vợ hắn nghĩ rằng khi chồng chết rồi, nàng cũng không đủ sức nuôi dưỡng hai đứa con, vì thế đã mời một pháp sư đổi lấy tuổi thọ của mình cho chồng, sự việc đã thành công, đại thúc ngày một khỏe lại, còn nàng thì lại mắc bệnh nặng, lúc cận kề cái chết nàng đã yêu cầu chồng mình không được để con có mẹ kế vì sợ con mình sẽ bị ngược đãi.

Lúc đó đại thúc vì cảm động nên đã đồng ý, nhưng sau này lại quên bẵng lời hứa đó đi, chỉ khi Trình Tinh Hà nhắc đến thì hắn mới nhớ ra, năm đó lúc chôn cất, vợ của hắn có mang theo một cái kéo, nói rằng nếu chồng phản bội ước thề, nàng nhất định sẽ dùng cái kéo đó cắt đứt đường sống của hắn.

Chỉ có vị đại thúc này mới biết chuyện cái kéo, khi nghe Trình Tinh Hà nói vậy, hắn suýt nữa ngất đi vì sợ hãi.

Khi thấy năng lực thật sự của Trình Tinh Hà, dân làng không còn quan tâm đến Đại Kỳ tổng nữa, lập tức quỳ xuống gập đầu với Trình Tinh Hà, nhờ hắn nghĩ cách cứu lấy người dân trong làng.

Đại Kỳ tổng nổi giận đùng đùng, hắn kéo những người dân đó đứng dậy, nói họ là một đám ngu muội, chỉ mới nghe người ta lừa gạt mấy câu mà đã bị tẩy não.

Nhưng dân làng đã khiếp sợ trước sự việc của dạ xoa, khi thấy chúng ta, họ giống như tìm thấy ngọn rơm cuối cùng để bám víu, làm gì dễ dàng buông tay như vậy.

Thấy lời nói của mình như đàn gảy tai trâu, Đại Kỳ tổng vô cùng xấu hổ, Trình Tinh Hà giả vờ đỡ mọi người dậy, ra vẻ anh hùng cứu thế nói:

“Mọi người đã quỳ lạy nhầm người rồi...ta chỉ là một nhân viên mà thôi, ông chủ của chúng ta mới là người lợi hại thật sự."

Nói rồi hắn chỉ về hướng của ta:

"Ông chủ của chúng ta có thể lên núi bắt hổ, xuống biển bắt giao long, là một bậc thầy thật sự, hắn cũng từng chém chết hai con dạ xoa, nếu ông chủ của chúng ta ra tay, đừng nó là dạ xoa, ngay cả nhật xoa cũng không thành vấn đề."

Nhật xoa cái đầu ngươi.

Thấy năng lực của Trình Tinh Hà, mọi người đã xem hắn là một bậc thầy, khi nghe thấy năng lực của ta còn lợi hại hơn hắn, mọi người lập tức xúm lại và cúi lạy ta, ta vội vàng đỡ họ đứng dậy...Trình Tinh Hà khoác lác hơi quá đà, ta cũng đâu phải Na Tra chuyển thế, để người lớn tuổi cúi lạy ta thì tổn thọ lắm.

Thấy cảnh này, Đại Kỳ tổng lập tức cau mày, rõ ràng hắn đang rất tức giận, nhưng thấy dân làng đều tin tưởng chúng ta, hắn cũng chẳng còn cách nào khác, hắn nhìn chằm chằm vào ta và nhìn về phía Kỳ Đại Niên rồi lặng lẽ quay người, bước vào chiếc Mercedes-Benz rồi rời đi.

Sau khi hắn rời đi, Kỳ Đại Niên mới thở phào nhẹ nhõm, hắn liên tục cảm ơn ta, nói rằng bản thân thật vô dụng, nếu không phải nhờ ta nhanh trí thì chuyện này đã không thể thành công.

Trương Mạn sợ người ta xem mình là người câm, vội chen miệng vào:

“Đồ đần, anh cả cũng là muốn tốt cho ngươi, một giọt máu đào hơn ao nước lã, lời của anh cả mà ngươi còn không nghe thì còn có thể nghe lời của ai?"

Kỳ Đại Niên chỉ đành ừ một tiếng, vẻ mặt bất lực.

Đầu óc của nàng chứa thứ gì vậy? Ai cưới phải nàng quả thật là xui xẻo.

Chương 922: Sông Dương Quải Tử

Trương Mạn còn định nói tiếp nhưng ta vận hành khí dưới chân và khẽ đá một hòn đá qua, chân đang mang giày cao gót của nàng giậm phải và ngã “rầm”, cái quần vốn dĩ đã chật cứng, lúc này đã bị toạc ra, nàng che mông chạy về phía chiếc xe.

Hừ, đây mới chỉ là bắt đầu, vận đen của nàng đang dần dần kéo tới.

Thấy Kỳ Đại Niên thở phào nhẹ nhõm, ta nhớ đến tà khí sau gáy anh trai hắn, vừa định hỏi hắn thì hắn đã nói:

"Để đại sư chê cười rồi...con người Trương Mạn là vậy đấy."

Ta hỏi hắn:

"Tại sao lúc đầu ngươi lại lấy Trương Mạn, ngươi thích nàng ở điểm nào sao?"

Hay là ngươi bị nàng làm cho mê hoặc?

Kỳ Đại Niên ngẩn người, sau đó có chút xấu hổ nói:

"Là do ta đã đến tuổi nhưng vẫn không tìm được đối tượng nên ca của ta đã tìm giúp ta?"

Lúc đó Đại Kỳ tổng nói với ta hắn muốn tốt cho ta, nói rằng cô gái này tuy vừa xấu vừa béo, học vấn thấp, còn từng có một đời chồng nhưng xem như vẫn rất xứng với ta, bảo ta với điều kiện đó thì không nên kén cá chọn canh nữa.

Điều kiện gì? Kỳ Đại Niên này tứ chi đầy đủ, sao lại phải cưới Trương Mạn chứ? Haiza, thậm chí người khuyết tật cũng không thèm để mắt tới Trương Mạn.

Chỉ có thể nói tên Đại Kỳ tổng này đối xử rất tàn nhẫn với đệ đệ của mình...chẳng trách Trương Mạn lại hay nịnh hót Đại Kỳ tổng như vậy.

Lúc này trời cũng đã tối, dân làng đưa chúng ta vào trong và cho chúng ta ở lại nhà của một bà cụ....nhà của họ rất rộng rãi.

Bà cụ là người thích nói chuyện, vừa hầm món thịt lợn vừa nói chuyện với chúng ta, ta cố tình nhắc đến chuyện anh em Kỳ Đại Niên.

Nghe ta nói vậy, bà cụ nói rằng ta đã hỏi đúng người, năm đó bà làm bảo mẫu ở Kỳ gia.

Hóa ra Kỳ Đại Niên trông sáng láng thế thôi nhưng thật ra cuộc đời cũng nhiều cay đắng, ở trong chăn mới biết chăn có rận.

Mẹ của Kỳ Đại Niên mất sớm, khi hắn còn nhỏ cha của hắn đã cưới mẹ kế, mẹ kế dẫn theo một người con trai, đó là Kỳ Đại Khánh.

Lúc đầu Kỳ Đại Niên cũng rất vui vẻ, hắn cảm thấy gia đình có thêm thành viên, nhưng khi người anh trai đến, hắn đã đè đầu cưỡi cổ Kỳ Đại Niên, từ nhỏ đã luôn bắt nạt hắn...mặc dù mình cũng có đồ ăn nhưng vẫn muốn giành giật với Kỳ Đại Niên, nếu không đưa thì hắn sẽ đánh, lúc đánh, anh trai của hắn vùi đá vào trong tuyết và đập đầu hắn xuống khiến hắn suýt chút nữa mù một bên mắt.

Cha hắn từ trước đến nay chưa bao giờ quan tâm đến hắn, nói rằng nam tử hán đại trượng phu, chỉ biết khóc lóc nhờ người giúp đỡ thì có khác gì mấy bà già?

Mọi người đều biết rõ anh trai hắn sợ hắn là máu mủ của Kỳ gia nên mới muốn trừ khử hắn để một mình chiếm lấy gia sản.

Cha của hắn cũng rất thiên vị người anh trai này, dần dà, anh trai của hắn đã chiếm hết gia sản của Kỳ gia, ngọn núi nhân sâm này là cha chia cho hắn. Không ngờ, chỉ vừa mới đến tay, ngọn núi này đã xảy ra chuyện...nếu không thể giải quyết ổn thỏa chuyện của núi nhân sâm, hắn quả thật sẽ không còn chỗ đứng trong Kỳ gia nữa.

Trình Tinh Hà nghe đến đây liền nổi giận đùng đùng:

"Đây chẳng phải là ngang nhiên cướp của của người khác sao?"

Bà cụ vừa rưới dầu mè vào nồi vừa lắc đầu, nói rằng chuyện này cũng không còn cách nào khác, ai bảo hắn bất tài vô dụng, không lấy được lòng người?

Ta suy nghĩ một lát rồi hỏi bà bụ trước khi Đại Kỳ tổng xảy ra chuyện thì có từng đến núi nhân sâm không? Hoặc là có mối quan hệ nào với núi nhân sâm không?

Bà cụ suy nghĩ một lúc lâu mới nói rằng bà không biết về những mối quan hệ khác...tuy nhiên hắn từng thiết lập chính sách ưu đãi cho sinh viên đại học muốn khởi nghiệp, bọn họ trở về quê hương lập nghiệp, và dường như những sinh viên tìm đến chỗ chết chọc vào dạ xoa đó cũng là do hắn dẫn về.

Trình Tinh Hà và ta lập tức nhìn nhau.

Sau khi ăn no, chúng ta tới nói chuyện với dân làng rằng chúng ta muốn đến xem sông Dương Quải Tử.

Dân làng vô cùng vui mừng, họ nhanh chóng dẫn đường cho chúng ta.

Trên núi toàn là những ngôi nhà bằng tôn và nhà kính trồng nhân sâm, trông cũng khá ổn, nhưng gần đây có lẽ người dân không dám đến gần sông Dương Quải Tử nữa, những căn nhà kính bên sông đã dột nát, gió thổi vào lồng lộng nhưng lại không có ai quan tâm.

Gần sông Dương Quải Tử còn có rất nhiều rác thải.

Hóa ra người nhà của những sinh viên đã chết đó hận dạ xoa hại chết người nên đã dùng thuyền giấy chở rất nhiều rác thải, những đồ vật ô uế của phụ nữ, thậm chí là tro hương, sau đó thắp đèn lên và để thuyền trôi theo dòng nước mang theo dạ xoa đi.

Dân làng rất sợ điều này sẽ khiến mâu thuẫn với dạ xoa ngày càng căng thẳng, nhưng người nhà của những người chết đó vẫn cứ liều mạng, họ nói rằng người nhà của họ đã chết, họ còn gì để sợ nữa chứ? Nếu có thể kích động đến dạ xoa thì càng tốt, để dạ xoa giết những đứa con của người khác, có như vậy họ mới vơi bớt đi nỗi đau khổ.

Chương 923: Cướp Bát Cơm

Những người này nghĩ gì vậy?

Những người bạn của những sinh viên đại học đã chết còn cùng các bạn học đi tìm dạ xoa, họ muốn bắt dạ xoa và trả thù cho bạn của mình.

Lúc này, đột nhiên có một thanh niên từ phía bên sông chạy lên, phấn khích hét lên:

"Mọi người ơi, mọi người xem chúng ta bắt được thứ gì này!"

Khi nhìn kỹ những thứ mà họ bắt được, lòng ta bỗng chùng xuống.

Đây không đơn giản là tìm đến cái chết…là một án mạng lớn!

…

Đó là một tấm bài vị nho nhỏ.

Có thể nhìn ra tấm bài vị này đã rất cũ, bên trên có viết chữ "bài vị tôn thờ đại tiên thường thất dạ xoa sông Dương Quải Tử."

Tổ tiên của ngọn núi nhân sâm này gọi dạ xoa nơi đây với cái tên thần linh nên nó đương nhiên được đối đãi như những vị thần.

Con người dâng hương cho các thần linh thông qua các tượng thần trong miếu hoặc các bài vị, những thứ này là phương tiện giúp các thần linh được hưởng hương khói và vật phẩm ở trần gian…nhờ có thứ này, dạ xoa mới có tư cách được cúng tế ở bên sông.

Bây giờ ngươi lấy thứ này từ chỗ của chúng thì chẳng khác nào xông vào địa bàn của người ta và cướp đi bát cơm của họ, đối phương có thể dễ dàng cho qua mới là chuyện lạ.

Hiểu được sự tai hại của hành động này, những người xung quanh ai nấy đều vô cùng kinh hãi, họ vội vàng bảo sinh viên đó nhanh chóng để bài vị về chỗ cũ...nếu làm rùm beng mọi việc lên như thế, ngộ nhỡ dạ xoa thật sự tức giận và ăn thịt hết mọi người thì biết phải làm sao?

Sinh viên lấy được tấm bài vị đó vẫn tỏ ra rất thản nhiên:

"Rùm beng gì chứ, ta thấy trên đời này làm gì có ma quỷ, chỉ có người giả thần giả quỷ đi hại người khác mà thôi."

Nói rồi hắn nhìn sang chúng ta:

"Ta thấy các ngươi cũng trạc tuổi chúng ta, không được học hành quả là khác hẳn, đã là thời nào rồi mà còn ở đây cúng bái thần linh? Ngu muội dốt nát, các ngươi cứ ở đây mà xem, nếu thật sự bắt được dạ xoa, ta sẽ đăng lên mạng để được nổi tiếng."

Những thanh niên xốc nổi khác cũng lần lượt gật đầu:

"Đúng vậy, có giỏi thì cứ đến đây tìm chúng ta!"

Những sinh viên trước đó cũng vì như vậy nến mới tự tìm đến cái chết, các ngươi đúng là có lớn mà không có khôn, từng bị ăn đánh mà không biết chừa.

Lúc này, một luồng âm khí từ từ hiện lên từ trên ấn đường của đám thanh niên này, khi nhìn kỹ vào tốc độ xuất hiện của nó, ta đã biết được manh mối...tai họa chết người sẽ xảy ra vào đêm nay.

Ta vội vàng bảo họ giao tấm bài vị lại cho ta...là các ngươi tự tìm đến chỗ chết, đừng làm liên lụy đến người khác.

Nhưng những sinh viên này lại rất cố chấp, thấy ta chìa tay ra, bọn họ lại càng thêm phấn khích:

"Tại sao chúng ta phải nghe lời những tên nhà quê các ngươi? Có giỏi thì đến đây mà lấy."

Nói rồi hắn ném tấm bài vị đi, những người còn lại chuyền tay nhau như chuyền bóng, thấy thái độ đó của bọn họ, Ách Ba Lan rất tức giận định tiến lên giật lại, không ngờ có một sinh viên vì đứng không vững nên trong lúc đón lấy tấm bài vị thì đã ngã xuống bờ sông, lúc đó tấm bài vị cũng rơi xuống đống đá cuội và vỡ vụn.

Những sinh viên đó vẫn cười đùa cợt nhã xem nhẹ tính nghiêm trọng của sự việc, ta giữ Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà lại, nói rằng người ta đã muốn tìm đến cái chết thì chúng ta có khuyên cũng vô dụng, âu cũng là số mệnh của bọn họ.

Nghe vậy, sắc mặt của những sinh viên đó liền có chút khó coi và bây giờ mới muộn màng nhận ra có phải hành động của bản thân đã hơi quá đà? Nhưng vì giữ thể diện nên họ vẫn gông cổ lên nói rằng mạng sống của họ là do họ quyết định chứ không phải do ông trời.

Ta cũng không muốn phí lời với họ, quay đầu nhìn về phía dân làng:

"Tối nay dạ xoa nhất định sẽ xuất hiện...mọi người hãy treo một gói ngải hương trước cổng, nhà nào có dán tượng môn thần thì nhớ lau chùi sạch sẽ, bất kể nghe thấy tiếng động nào cũng không được mở cửa, gà chưa gáy thì đừng ra ngoài."

Mọi người ở đây sống ở vùng núi rừng hoang vu, vì để cầu mong may mắn, khi đến đây ta đã thấy nhà nào cũng có tượng môn thần.

Dân làng đã tận mắt chứng kiến năng lực của Trình Tinh hà nên bây giờ họ hết lòng tin tưởng chúng ta, họ nhanh chóng nghe theo và vội vã chạy về nhà chuẩn bị.

Những sinh viên đó cũng đã nghe thấy, họ bắt đầu nhốn nháo bảo chúng ta có giỏi thì ngay bây giờ hãy gọi dạ xoa ra, nhưng không được bao lâu thì họ cũng rời đi...Ngôi làng này cũng không quá lớn, nơi ở của họ chỉ cần đứng một bên sông là đã có thể thấy, chúng ta chỉ thấy họ bước vào cửa, dường như họ xúm lại với nhau và thì thầm to nhỏ gì đó sau đó thì loay hoay với cái cửa...có lẽ họ cũng đang lau chùi tượng môn thần.

Chương 924: Thứ Ô Uế

Trình Tinh Hà không nhịn được mắng mỏ, đúng là miệng nói một đằng tay làm một mẻo, những tên thanh niên bồng bột này quả là chưa trải sự đời mà.

Ách Ba Lan nhặt tấm bài vị đã vỡ đưa cho ta:

"Ca, cái này phải làm sao?"

May mà trước đây ta có xin một ít keo dán vạn năng ở chỗ giáo sư Triệu, lúc này vừa hay có thể dùng đến, ta liền lấy keo dán tấm bài vị lại.

Bạch Hoắc Hương có chút lo lắng:

"Liệu có tác dụng không? Dạ xoa đó..."

Ách Ba Lan không nhịn được nói:

"Ca, không phải chỉ là dạ xoa thôi sao? Xử lý nó là xong."

Trình Tinh Hà hất đầu Ách Ba Lan:

"Ngươi ở đó mà võ mồm, dạ xoa đâu có dễ dàng xử lý như vậy."

Đúng vậy, trong truyền thuyết dạ xoa là ác quỷ, nó có thể lên trời xuống bể ăn thịt người, thủy dạ xoa mà chúng ta gặp phải lần trước cũng không phải kiểu dễ đối phó, hơn nữa, dạ xoa còn lợi hại hơn thủy dạ xoa nhiều...ta cũng chỉ nghe được từ trong truyền thuyết chứ chưa từng tận mắt chứng kiến.

Truyền thuyết đó cũng do ông cậu ba của ta kể lại.

Truyền thuyết kể rằng có một ngư dân ra biển đánh cá và bắt được một thứ màu đen kịt, không biết đó là thứ gì nên đã đem nó về làng, một ông cụ đã từng chứng kiến khi thấy nó thì suýt nữa tè ra quần, nói rằng đó là dạ xoa, ngươi hãy mau chóng thả nó về biển, gập đầu nhận tội, nói không chừng còn có thể giữ được tính mạng.

Nhưng ngư dân đó khi nghe thấy đó là một thứ quý hiếm, hắn liền động lòng tham...người ở thành phố rất giàu có, không phải họ rất thích những thứ quý hiếm sao? Giữ nó lại và bán cho họ thì chắc chắn cũng kiếm được kha khá.

Vì thế ngư dân đã giữ dạ xoa lại, nhận thấy mình không khuyên ngăn được hắn, ông lão đã gói ghém đồ đạc và lên núi vào đêm hôm đó.

Khi xuống núi thì thấy có rất nhiều người đang vây quanh ngôi làng đó...nhưng lại không thấy những người dân trong làng đâu nữa mà chỉ còn lại đầy vết máu tươi trên đất.

Ông cậu ba bảo với ta rằng lên trời bắt giao long thì dễ nhưng bắt dạ xoa dưới biển thì khó, tuyệt đối không được đắc tội với thứ này.

Hơn nữa, chuyện này ngay từ đầu là do những sinh viên kia trộm vật phẩm cúng tế của dạ xoa, phạm vào đại kỵ...hắn đã đụng vào vật phẩm dâng lên cho dạ xoa, theo quy tắc, hắn đã tự biến bản thân trở thành cúng phẩm cho dạ xoa, bị dạ xoa ăn thịt cũng là chuyện dễ hiểu.

Bây giờ lại vừa vứt những thứ ô uế cho dạ xoa vừa nhục mạ nó, đến cả bài vị thần linh cũng đã động đến, tượng đất còn có vài phần thổ tính huống hồ là dạ xoa.

Chuyện này vốn có thể hòa giải và đáng lẽ ra nên hòa giải...ai bảo dân làng không chịu xử lý ổn thỏa trước.

Chúng ta làm nghề này nên có thể thấy những thứ mà người khác không thấy, cũng chính là để điều hòa âm dương.

Một lát nữa khi dạ xoa xuất hiện, chúng ta sẽ nhắc đến chuyện bồi thường, nếu nó đồng ý thì sẽ thuận lợi cho mọi người, nhưng nếu nó không đồng ý và nhất quyết muốn giết người vô tội thì nó chính là không hiểu đạo lý, lúc đó chúng ta sẽ có biện pháp xử lý trước khi quá muộn.

Trình Tinh Hà cũng gật đầu, hắn cũng rất háo hức:

"Ta chưa từng thấy dạ xoa, không biết nó trông thế nào?"

Theo truyền thuyết, dạ xoa có thể bay lên trời, con đực dữ tợn như ma đói, con cái thì vô cùng xinh đẹp, nhìn con thủy dạ xoa mà chúng ta thấy trước đây là biết.

Trong lúc nói chuyện, nơi đây càng lúc càng lạnh, năng lượng bữa ăn thịt heo lúc nãy của chúng ta đã tiêu hao gần hết, Ách Ba Lan chạm vào ta:

"Ca, sương xuống rồi!"

Đúng vậy, ta thấy sương mù dần dần lan rộng và dồn về phía trước chúng ta, trước mắt là một mảng mờ nhạt.

Ta bỗng nhíu mày...cũng thật trùng hợp, sao hôm nay lại còn xuất hiện sương mù chứ?

Lúc này, Trình Tinh Hà bỗng túm lấy ta:

"Thất Tinh nhìn kìa!"

Dọc theo hướng mắt của Trình Tinh Hà, chúng ta thấy một vệt sáng đỏ trôi dạt về phía chúng ta từ màn sương đang bốc hơi trên sông!

Đến rồi!

Ta lập tức lấy lại tinh thần và kéo Bạch Hoắc Hương lùi về phía sau, như thường lệ ta và Trình Tinh Hà cùng dâng hương khói và cúng phẩm lễ chỗ tấm bài vị...cũng giống như lúc chúng ta thỉnh trạch thần ở Lưu Ly Kiều trước đây, bây giờ chúng ta dự định sẽ đàm phán với dạ xoa.

Dù sao thì dân làng ở đây đã thờ phụng dạ xoa nên không thể thiếu những nghi lễ cần thiết.

Khi thắp hương lên, chúng ta lấy bút đỏ viết ra những thứ muốn nói với dạ xoa lên mặt sau của tờ giấy màu vàng và đốt nó trước tấm bài vị với mong muốn cầu xin cho dân làng, đồng thời tỏ ý muốn bồi thường, sẵn lòng dựng tượng vàng hay xây miếu thờ, chỉ cầu xin dạ xoa nguôi giận và tha cho những người dân vô tội.

Đối với "thần hoang dã", dựng miếu vàng và xây miếu thờ đã là một sự bồi thường rất hậu hĩnh, theo lý nó nhất định sẽ đồng ý.

Chương 925: Mùi Máu Tanh

Hơn nữa, kế sinh nhai của dân làng ở đây cũng phụ thuộc vào nó, dù sao núi nhân sâm cũng cũng được nuôi dưỡng từ linh khí của nó không phải sao?

Chúng ta mơ hồ cảm nhận được có một người rất cao đang đi đến trước mặt mình.

Ta bỗng thót tim…“người” này chắc cũng phải cao tầm ba mét?

Nhưng vào lúc này, "người" đó lại đi về phía ngôi làng giống như không hề thấy chúng ta.

Ta lập tức quay đầu lại, nghĩ bụng không hay rồi…dạ xoa này đã bị chọc tức đến cực hạn, nó không cần bồi thường mà chỉ muốn lấy mạng người.

Ta lập tức đứng dậy và đuổi theo con dạ xoa đó…nó không muốn đưa ra điều kiện bồi thường, vậy chúng ta cũng không thể dùng biện pháp mềm dẻo nữa.

Nhưng khi ngẩng đầu lên lần nữa, ta thấy vệt sáng đỏ đó đang lao về phía ngôi nhà bên trong với tốc độ vô cùng nhanh.

Hướng đi đó…chính là nhằm vào ngôi nhà mà những sinh viên đã đập phá tấm bài vị đó đang ở!

…

Ngay tức khắc tóc gáy của ta dựng đứng cả lên, ta bảo Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà trông chừng Bạch Hoắc Hương, còn mình thì đuổi đến chỗ đó.

Tốc độ của nó quả nhiên không hổ là dạ xoa phi thiên trong truyền thuyết!

Vừa đi tìm, ta vừa cảm thấy may mắn, may mà ta nhanh trí bảo thôn dân treo túi thơm chứa lá ngải cứu kính môn thần từ trước, dù dạ xoa phi thiên lợi hại đến đâu, chỉ cần không ai mở cửa thì nó sẽ bị uy nghiêm của môn thần uy hiếp, chắc chắn không thể vào trong nhà.

Quả nhiên, ánh đèn màu đỏ lơ lửng trên không dừng lại trước cổng của một hộ gia đình, ta mừng rỡ, nhưng mà không ngờ ánh đèn ấy lại đi thẳng vào trong sân nhà.

CMN, không thể nào! Rốt cuộc tu vi của nó ra sao mà lại không sợ môn thần?

Đồng thời, không biết vì sao ta lại cảm thấy có gì đó là lạ.

Nhưng ta không kịp nghĩ ngợi, lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra khỏi vỏ.

Chẳng ngờ đèn đỏ trước mặt đột ngột biến mất.

Ta sững sờ, CMN, dạ xoa đâu?

Cùng lúc đó, bỗng có tiếng la hét thảm thiết không biết vang lên từ đâu sâu trong màn sương.

Lòng ta trùng xuống, lẽ ra sẽ không xảy ra chuyện gì mới phải, xảy ra vấn đề ở khâu nào rồi ư?

Ta lập tức chạy về hướng đó, đột nhiên có một thứ gì đó giữa không trung sượt qua đầu ta.

Ta biết hỏng chuyện rồi, vì ta ngửi thấy mùi máu tanh mới mẻ!

Tuyệt đối không thể để thứ đó rời đi, ta giơ Thất Tinh Long

Tuyền lên chém nó.

Tà khí của Thất Tinh Long Tuyền bùng nổ, trong khoảnh khắc thứ đó đã bị hất tung lên trời, ta nghe thấy tiếng gào thét, nó lập tức đâm về phía đầu của ta.

Ta chờ ngươi xuống đây, ta giơ Thất Tinh Long Tuyền lên định chém nó một nhát nữa, nhưng dường như thứ đó nhận ra Thất Tinh Long Tuyền rất bén nhọn, thế là một luồng khí sắc bén nhằm vào cổ tay ta.

Nhanh quá…

Giống như bị vuốt chim cắp trúng, cổ tay của ta đau nhức, bất ngờ đánh rơi Thất Tinh Long Tuyền xuống dưới đất, thứ kia chớp lấy cơ hội đè lên người ta.

Ta rùng mình, lập tức vận khí lên tay, vươn bàn tay trừ tà lên bẻ “móng vuốt”, phát ra âm thanh răng rắc giòn vang, “móng vuốt: bị bàn tay trừ tà bẻ gãy, thứ kia ré lên thảm thiết.

Ta phấn khởi, đến cả ta còn cảm thấy sợ hãi trước uy lực của bàn tay trừ tà.

Ta biết rõ, với trình độ hành khí hiện nay, ta không thể dùng bàn tay trừ tà quá lâu, nhân cơ hội này ta vươn tay nhằm vào chỗ hiểm của hắn, tuy vướng màn sương không nhìn thấy rõ ràng, nhưng vị trí đó chắc hẳn là cổ họng.

Quả nhiên, thứ đó bị bàn tay trừ tà bắt được là trở nên ngoan ngoãn ngay, ta còn nghe thấy tiếng gầm gừ khe khẽ phát ra từ trong họng nó.

Ta đang định thừa thắng xông lên thì bàn tay trừ tà bỗng mất hết sức lực, khí của ta không đủ.

Toi rồi...Thứ kia cũng phản ứng rất nhanh, nhận thấy có cơ hội là tức tốc tránh thoát, ta nghe được tiếng vỗ cánh, đồng thời cảm nhận được nó bay thẳng lên trời.

Đột nhiên, một sợi dây màu đỏ cùng với vài sợi dây kim ti ngọc vĩ bay vụt về phía thứ kia toan quấn lấy nó.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đến rồi!

Nhưng ta chưa kịp vui mừng thì bỗng nghe được một tiếng "pặc", tơ đỏ và kim ti ngọc vĩ đồng thời đứt đoạn, thứ kia bỏ chạy ngay lập tức.

Ta muốn đuổi theo nó, nhưng lần này dùng bàn tay trừ tà đã phá kỷ lục sử dụng lâu nhất, đầu gối ta mềm nhũn, chưa kịp nhặt Thất Tinh Long Tuyền lên, thứ kia quá nhanh, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Cùng lúc đó, sương mù dần dần tản ra, trước mắt ta là nơi ở của mấy sinh viên.

Cửa vẫn còn nguyên vẹn, ta lấy lại sức rồi giơ chân đá văng cánh cửa, tức khắc cảm thấy tuyệt vọng.

Giống như trong truyền thuyết, trong phòng trống không, chỉ còn lại máu tươi tràn ngập căn phòng.

Tiếng bước chân vang lên sau lưng, là nhóm Trình Tinh Hà, hắn nghệt mặt ra khi nhìn thấy cảnh tượng này:

"Nhanh vậy sao…"

Đúng vậy, tốc độ này của nó không thua kém gì sát.

Chương 926: Ăn Cháo Đá Bát

Chỉ sợ lần này gặp phải đối thủ khó chơi rồi.

Trình Tinh Hà liếm môi:

“Thất Tinh, hay là thôi đi. Vốn dĩ là do người dân trong thôn tự rước họa vào thân, vi phạm quy định của dạ xoa, xem năng lực của dạ xoa mà xem, nó còn chẳng sợ tơ hồng của Mạc Long nãi nãi và dây kim ti ngọc vĩ của nhà Ách Ba Lan, chúng ta không đấu lại được đâu. Còn về sông Cực Lạc, ta không tin trên đời này chỉ có mình tên ngốc Kỳ Đại Niên biết, đến nơi khác hỏi thăm, kiểu gì cũng biết được thôi.”

Sông Cực Lạc liên quan đến Bạch Hổ cục của nhà Ách Ba Lan, Ách Ba Lan chần chừ giây lát rồi hỏi dò:

“Bằng không chúng ta hỏi Kỳ Đại Niên rồi hẵng đi, lỡ như không có ai ngoài Kỳ Đại Niên biết, lỡ như Kỳ Đại Niên chết....”

Trình Tinh Hà đẩy đầu Ách Ba Lan:

“Làm gì có lắm cái lỡ như như vậy, ngươi giỏi tính xác suất thế sao không đi mua xổ số đi?”

Nhưng bọn ta đã tiếp nhận chuyện này rồi, còn lại cả thôn nữa, có thể thấy chết mà không cứu sao?

Ta ngồi xổm xuống quan sát vết máu ở đây, đột nhiên hiểu ra tại sao mình lại cảm thấy kỳ lạ, ngay tức khắc cảm thấy lạnh gáy.

Nếu thật sự là như vậy...Chắc chắn còn có gì đó mờ ám trong chuyện này.

Tiếng kêu gào ban nãy rất vang, người dân xung quanh vốn đã sợ hãi, làm sao còn có thể yên tâm ngủ yên, lần này nghe rõ mồm một, gà vừa gáy là chạy hết ra xem, có vài người vừa nhìn thấy khung cảnh trong sân thì sợ đến mức ngã ngồi trên mặt đất.

Kỳ Đại Niên cũng chạy tới, hắn run bần bật vì sợ hãi:

“Đại sư, đây...”

Một bà lão nhìn thấy cảnh này thì vỗ tay cười hả hê lắm:

“Đáng đời, cớ sao cháu ta lại phải chết, chết nhiều vài đứa để để đứa bé nhà ta có người làm bạn dưới suối vàng mới hay.”

Ta nhìn về phía bà lão đó, nhận ra đó là bà nội của sinh viên tử vong đầu tiên.

Bà lão này đang nói tiếng người đấy à? Tại sao mấy thanh niên lỗ mãng này lại tìm đường chết, chẳng phải là để báo thù cho cháu trai nhà bà sao?

Mà phụ huynh của mấy sinh viên nọ cũng tới đây, trông thấy máu tươi chảy đầy trên mặt đất, sợ rằng con nhà mình đã thành thức ăn trong bụng dạ xoa rồi, vốn dĩ đang đau buồn mà nghe bà lão nói thì nổi giận, muốn xông lên đánh bà lão.

Người nhà bà lão cũng không phải hạng người hiền lành, lập tức xông vào đánh với họ, nói rằng dám đánh cả người già, đúng là xấu xa, thảo nào con cái mới chết.

Nhóm phụ huynh kia gào khóc, nói người nhà này là lũ người độc ác ăn cháo đá bát, mong dạ xoa đến ăn hết nhà họ.

Nhiều người ra dụ Kỳ Đại Niên, bảo hắn đi giải quyết.

Tính Kỳ Đại Niên vốn mềm yếu nhu nhược, vừa thấy cảnh này là đau đầu, hắn đi giảng hòa, còn giở giọng trưởng giả bảo dĩ hòa vi quý, kết quả bị đá ra ngoài.

Đột nhiên, một giọng nói khỏe khoắn vang lên:

“Các ngươi tự giết hại lẫn nhau có ích gì, sao không đi tìm người đáng trách thật sự ấy?”

Ta quay đầu lại thì thấy một bà lão đi đến đây từ lúc nào không hay.

Bà lão ấy trông như một quả óc chó cỡ lớn, khô quắt, nhăn nheo, tuổi chừng tám mấy, chín mươi, khuôn mặt đầy những đốm đồi mồi của tuổi già, bà lão mặc quần hoa áo bông, còn quàng một chiếc khăn đỏ thẫm trên cổ, trông giống hệt cây thông Noel, toát lên khí chất nổi bật nhất trên sân nhảy quảng trường.

Bà lão vừa xuất hiện là thôn dân lập tức trở nên kích động:

“Dì Kim Quế!”

“Sao ngươi đã về rồi?”

“Thôn chúng ta xảy ra chuyện lớn rồi!”

Dì Kim Quế?

Kỳ Đại Niên cũng bất ngờ khi nhìn thấy dì Kim Quế.

Không chỉ vậy, Đại Kỳ tổng cũng đi chung với dì Kim Quế.

Hóa ra, dì Kim Quế là một bà đồng, dạo trước đến đây xem phong thủy cho người ta, người dân nơi này rất tin tưởng bà, bây giờ bà lão đến thì như có được người tâm phúc vậy.

Kỳ Đại Niên đánh bạo hỏi:

“Dì Kim Quế, thế...Ngươi nói bọn ta nên trách ai?”

Dì Kim Quế cười khẩy:

“Tiểu Kỳ tổng à, người ta hay nói phụ nữ bọn ta kiến thức hạn hẹp, nhưng sao ngươi lại chỉ toàn làm những chuyện ngu xuẩn vậy? Tìm hòa thượng bên ngoài về niệm kinh thì cũng thôi đi, nhưng mà ngươi không nên rước tai họa này về.”

Nói xong thì chỉ về phía bọn ta.

Cái gì?

Những người vừa đánh nhau nghe thế thì quay đầu sang nhìn bọn ta, dường như bỗng nhớ ra cái gì, thế là mắng ta ngay:

“Đúng rồi! Tất cả là do đám thầy bói dởm này hại! Nói là dọn dẹp sạch sẽ môn thần thì dạ xoa sẽ không vào được, nhưng mấy đứa bé kia rửa sạch môn thần rồi mà làm sao vẫn bị dạ xoa hại chết? Nói cho cùng, bọn trẻ bị đám lừa đảo này làm hại!”

“Đúng đấy, hôm qua thấy họ nói chuyện đâu ra đấy nên tin nhầm họ. Đền mạng đi, đền mạng cho con nhà ta!”

Nói rồi đám người kia định xông lên bắt ta.

Kỳ Đại Niên căng thẳng, còn đứng che trước mặt ta:

“Không phải đâu, các ngươi hiểu lầm rồi, Lý đại sư có bản lĩnh thật mà...”

Chương 927: Nghề Âm Dương

Còn Đại Kỳ tổng đứng sau lưng dì Kim Quế mỉm cười như hả hê lắm.

Ách Ba Lan nổi đóa, lập tức che cho ta, còn Trình Tinh Hà cũng nói:

“Ách Ba Lan, đừng nương tay, những người này toàn là hạng ăn cháo đá bát thôi!”

Ta giữ Ách Ba Lan lại, nhìn thôn dân và đanh giọng:

“Mấy thanh niên trẻ trâu ấy không phải do ta hại, đây là kiếp nạn định sẵn trong số phận của họ.”

Nghe ta nói xong, dì Kim Quế bật cười:

“Không có bản lĩnh gì mới viện cớ là có kiếp nạn! Ranh con, ngươi đừng có mà múa rìu qua mắt thợ, lúc dì Kim Quế này vào cái nghề âm dương này, chỉ sợ kiếp trước của ngươi vẫn đang còn sống đấy!”

Thôn dân còn lại cũng nháo nhào nói dì năng lực của Kim Quế là thật, bảo bọn ta nhanh chóng cút đi.

Ta nhìn về phía căn nhà của đám thanh niên tử vong:

“Không tin thì các ngươi đến chỗ cửa nhìn xem mấy thanh niên ấy để thứ gì ở hiên nhà?”

Nói dễ nghe là kiếp nạn, nói khó nghe là tự tìm đường chết.

Thôn dân nghe vậy thì vội vàng chạy đi xem, đến khi thấy rõ là thứ gì thì mọi người đều ngớ ra.

Một chiếc thùng phân được đám thanh niên để dưới chân môn thần ở cửa hiên.

Mà loại phân này là phân chuồng.

Ngươi đặt uế vật dưới chân môn thần, làm sao môn thần chịu đựng được, mùi thối đến mức môn thần chỉ có thể tránh đi.

Một khi môn thần rời đi, ai còn có thể che chở cho ngươi, không cho tà ma vào nhà?

Hơn nữa, ngoại trừ nhà của mấy sinh viên đại học này, chẳng phải nhà các ngươi đều bình yên vô sự sao?

Nghe ta nói vậy, các thôn dân nhìn nhau, không lên tiếng.

Dì Kim Quế cũng bất ngờ, bây giờ hơi xấu hổ, Đại Kỳ tổng nháy mắt ra hiệu cho dì Kim Quế, bảo bà ta nhanh chóng nghĩ cách đuổi bọn ta đi.

Dì Kim Quế cũng coi như người trong giới, mà người cùng nghề phải hiểu quy tắc, sao lại đến cướp mối làm ăn như Để Hồng Nhãn?

Ta vừa nghĩ vừa nhìn khí của dì Kim Quế, kết quả lại khiến ta cảm thấy vô cùng kinh hãi.

…

Dì Kim Quế không có khí của người sống!

Lúc vọng khí, chỉ cần là người sống thì sẽ có một lớp hồng khí mỏng manh bao phủ toàn thân, nó gọi là “sinh khí”, hồng khí càng dày đặc chứng tỏ người này càng có sức sống, mà hồng khí càng yếu thì cơ thể càng ủ rũ, vì thế có câu thành ngữ hình dung một người sống dở chết dở là “mất hết sinh khí”.

Chẳng qua, dù uể oải đến mấy, là bệnh nhân bị bệnh nghiêm trọng phải nằm viện, chỉ cần còn thoi thóp hơi tàn thì sẽ có sinh khí trên người, mà bà lão này lại không có một chút hồng khí nào cả, chẳng lẽ là hành thi?

Nhưng mà không đúng, hành thi là người chết, cơ thể sẽ tỏa ra tà khí màu xanh, đen hoặc xám, còn bà lão này không có khí của người chết.

Đầu óc ta quay cuồng, không phải người sống cũng chẳng phải người chết, rốt cuộc bà lão này là gì?

Dì Kim Quế thấy ta quan sát mình thì tức khắc tỏ ra khinh thường ra mặt:

“Nhãi ranh, ngươi nhìn ta cũng vô dụng thôi, ta nói cho ngươi biết, chuyện này ngươi không quản được đâu, cút sớm đi cho ta, còn trẻ mà còn không đẻ một đứa con giữ nòi giống, đừng có dây vào chuyện này.”

Ta suy nghĩ rồi nói:

“Nếu đã là người cùng ngành, vậy thì ngài là tiền bối rồi, đáng lẽ ngài phải hiểu hơn ta, nhưng chuyện ở đây là ta đến trước, ngài đứng ra ăn chặn đâu hợp quy tắc?”

Đại Kỳ tổng nghe thế thì mắng ta là đồ vô liêm sỉ, đến rồi mà còn không chịu đi, sau đó định bảo người khác đuổi ta đi.

Nhưng Ách Ba Lan bước lên trước, giơ tay bẻ một góc của tảng đá to ra, ý bảo ai dám thì thử xem.

Hành động của hắn quá mức chấn động, mấy người bên cạnh Đại Kỳ tổng thấy một “cô gái yếu ớt” đi với ta khỏe một cách thần kỳ như vậy thì vô thức lùi về sau vài bước.

Ách Ba Lan đang định quay đầu lại chờ ta khen, đột nhiên dì

Kim Quế lại gần, đầu tiên bà ta chạy đến vỗ vai Ách Ba Lan một cái, sau đó giơ một tay ra kéo tay Ách Ba Lan.

Ách Ba Lan đang định hất tay dì Kim Quế ra, nhưng hắn vừa giơ tay lên thì mấy người bọn ta nghệt mặt ra ngay tức thì.

Tay áo của Ách Ba Lan trống không, một cánh tay của hắn biến mất rồi.

Ách Ba Lan trợn tròn mắt, cảm thấy như mình đang nằm mơ.

Bạch Hoắc Hương tỉnh táo lại ngay, nàng kéo tay áo của Ách Ba Lan lên, thấy được phần vai nhẵn nhụi, như thể sinh ra đã không có tay.

Thôn dân xung quanh nhìn thấy cảnh này thì vỗ tay:

“Dì Kim Quế lại biểu diễn năng lực thần kỳ rồi!”

“Giống như lần trước ấy!”

Trình Tinh Hà hoàn hồn, tức khắc mặt mày trắng bệch:

“Yêu thuật?”

Đúng vậy...Không ngờ lại có thể nhìn thấy năng lực chỉ có trong truyền thuyết.

Ông cậu ba từng nói, có một hạng người tu luyện yêu thuật, phần lớn là người hành tẩu giang hồ mãi nghệ.

Có một truyền thuyết rất nổi tiếng về yêu thuật, một người hầu cưỡi ngựa lên phố, định giẫm chết một đứa bé, có một người diện mạo xấu xí, ăn mặc rách rưới đến khuyên can, tên hầu kênh kiệu không nghe lời khuyên, còn định rút roi quất người đến cầu xin.

Chương 928: Nước Đổ Đầu Vịt

Chẳng ngờ người ăn mặc rách rưới lẩm bẩm gì đó, thế là một cánh tay của quan biến mất, roi cũng rơi xuống đất.

Dân chúng đứng xem sợ chết khiếp, người hầu cũng hoảng sợ, tay còn lại định siết dây cương, nhưng vừa quay đầu nhìn thì thấy cái tay đó cũng biến mất nốt.

Hắn không còn tay đương nhiên không thể cưỡi ngựa được nữa, hắn ngã xuống, thế là đứa trẻ dưới vó ngựa cũng được cứu.

Mọi người sợ hãi, vội vàng đi báo quan, quan viên biết chuyện, bèn đi cầu cái người ăn mặc rách nát kia trả lại tay cho tên hầu.

Người kia mỉm cười, lấy hai thứ trông giống hai que diêm ra thổi lên người tên hầu, cánh tay của hắn bỗng xuất hiện lại, như chưa hề biến mất.

Người hầu biết mình bị trêu đùa, muốn đi tìm người kia tính sổ, nhưng đối phương đã biến mất từ lâu, mọi người nói người đó biết yêu thuật.

Làm sao để tu luyện được thứ phép thuật này thì không một ai biết, có người nói trên đời không có yêu thuật, chẳng qua là thủ thuật che mắt giống ảo thuật bây giờ thôi.

Chuyện này quá ly kỳ, xưa nay ta không tin, không ngờ hôm nay lại được tận mắt nhìn thấy!

Ta không kịp nghĩ nhiều, lập tức xông lên trước giữ chặt tay bà lão, nói với giọng nghiêm nghị:

“Trả tay lại cho hắn!”

Bà lão nhìn ta và cười, trở tay định kéo tay ta ra, ai ngờ bà ta vừa chạm vào cổ tay ta thì bỗng nhiên bàn tay bị hất ra như bị thứ gì đó bật ngược lại, sắc mặt thoắt cái thay đổi.

Kỳ lạ, bà lão đang sợ cái gì? Bàn tay trừ tà?

Nhưng hiện giờ khí của ta vẫn chưa bình ổn, chưa thể sử dụng bàn tay trừ tà mà?

Đại Kỳ tổng thấy dì Kim Quế có vẻ khác thường bèn hỏi ngay:

“Dì Kim Quế, dạy cho tên này một bài học đi, hắn…”

“Ngươi thì biết cái gì.”

Dì Kim Quế quay đầu lại lườm Đại Kỳ tổng:

“Lai lịch của tiểu tử này, ta không thể…”

Nhưng đột nhiên, nàng tự thấy mình nói lỡ miệng, bèn dừng đề tài này lại, định quay người đi, nhưng ta rút Thất Tinh Long Tuyền ra:

“Ngươi không trả lại tay cho hắn thì ta chém tay của ngươi ngay bây giờ.”

Dì Kim Quế cắn răng, quan sát ta một lượt, ánh mắt bà lại sáng bừng lên, giống như nhìn thấy cái gì đó, bà ta sửa lời:

“Nước đổ đầu vịt, ta tận tình tận nghĩa muốn ngăn cản các ngươi, mà các ngươi lại muốn làm thức ăn cho dạ xoa thì đó là chuyện của các ngươi.”

Nói xong, bà ta phủi tay một cái, có hai thứ gì đó rơi xuống, trông giống như chân cóc.

Còn chưa kịp nhìn rõ thì dì Kim Quế đã thổi một hơi lên hai cái chân cóc kia như trong truyền thuyết.

Lần này, mọi người xung quanh đều lớn tiếng reo hò.

Ta quay đầu lại xem, cánh tay của Ách Ba Lan đích xác xuất hiện lại rồi, mặt hắn đần thối, giống như không biết rốt cuộc chuyện gì vừa diễn ra.

Thôn dân phấn khích hơn:

“Đây mới là thần tiên sống này!”

“Mấy người các ngươi chẳng là cái thá gì so với dì Kim Quế, mau cút đi!”

Đại Kỳ tổng không hiểu tại sao dì Kim Quế lại “tha” cho bọn ta, nhưng hắn rất nghe lời dì Kim Quế, hắn lườm bọn ta một cái rồi mời dì Kim Quế đến gần sông Dương Quải Tử để xem xét tình hình của dạ xoa.

Người dân địa phương rầm rộ theo sau, dì Kim Quế giả vờ giả vịt quan sát sông Dương Quải Tử, đã thế còn liên tục liếc nhìn ta.

Ta nhìn sang Bạch Hoắc Hương.

Bạch Hoắc Hương cũng đang quan sát dì Kim Quế.

Ta bèn hỏi nàng:

“Nhìn ra cái gì không, trên người dì Kim Quế này có lông không?”

Bạch Hoắc Hương là quỷ y, khẩu hiệu hành nghề là khám bệnh bất kể có lông (phi nhân loại) hay không lông (người bình thường).

Bạch Hoắc Hương trả lời:

“Giống cô dâu lần trước, như là đi ra từ một hang động.”

Yêu phi họa quốc?

Thế thì dì Kim Quế này không phải hạng dễ đối phó, nhưng rốt cuộc bà ta có lai lịch ra sao?

Có liên quan gì đến tà khí trên người Đại Kỳ tổng không?

Kỳ Đại Niên lại gần, xoa tay liên tục:

“Đại sư, ngươi thấy đấy, ta cũng ngại quá, anh của ta từ nhỏ đã thế rồi, ta làm gì hắn cũng không yên tâm, khăng khăng phải nhúng tay mới chịu, mà năng lực của dì Kim Quế ấy à, các ngươi không bị dọa đấy chứ, nói thật lần trước ta bị dì Kim Quế làm cho hết hồn.”

Trình Tinh Hà thở dài, nói, Thất Tinh à, bà già này lợi hại như vậy, hay là chúng ta kể đi, giao cho bà ta là được.

Nhưng Kỳ Đại Niên tức khắc trở nên hoảng loạn, hắn nói ngay:

“Ta cầu xin các ngươi, các ngươi đừng đi, nếu chuyện này bị dì Kim Quế giành trước thì ta không còn chỗ đứng ở đây nữa, không chỉ mình ta mà còn ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của đại sư nữa...”

Ta nhìn về phía dì Kim Quế, bà ta đích xác không phải là người bình thường, ta cũng khá tà mò về lai lịch của bà lão này, bèn nói ngươi yên tâm đi, bọn ta đã tiếp nhận việc này thì chắc chắn sẽ theo đến cùng.

Kỳ Đại Niên thở phào một hơi, luôn miệng nói cảm ơn.

Chương 929: Kinh Tà

Trình Tinh Hà bó tay, đành nói, ngươi cũng đáng thương thật đấy, hồi nhỏ thiếu canxi, lớn lên thiếu tình yêu, đúng là Lọ Lem phiên bản nam.

Câu này đâm vào nỗi lòng của Kỳ Đại Niên, hắn cười gượng:

“Ai bảo ta không có bản lĩnh gì…”

Không đúng, tuy rằng Kỳ Đại Niên thoạt nhìn chất phác, nhưng xem tướng mạo của hắn, cung Thiên Di cao, chứng tỏ có năng lực, chẳng qua bị đè ép suốt, thiếu một cơ hội thể hiện.

Hơn nữa, từ khi còn ở nhà đấu giá, vận may của hắn đã bắt đầu hiện ra, bây giờ là lúc hắn gặp may, việc này lây dính vận may của Kỳ Đại Niên, chưa chắc không thể thành công.

Ta bèn hỏi Kỳ Đại Niên, còn có những gì kỳ lạ nào khác liên quan đến dì Kim Quế kia không?

Kỳ Đại Niên nghĩ mãi rồi mới nói:

“Cũng không có gì khác cả, chẳng qua có một việc khá lạ, tất nhiên cũng có thể là trùng hợp thôi, do ta nghĩ nhiều. Lần trước, từ lúc dì Kim Quế đến đây, trẻ con trong thôn không đêm nào ngủ yên cả, cứ tối đến là đứa nào đứa nấy cũng gào khóc dữ lắm.”

Trẻ con khóc đêm?

Đột nhiên, dì Kim Quế nói to:

“Các ngươi đến đây, ta có cách đối phó dạ xoa rồi.”

…

Vừa nghe thế, mọi người đều lấy lại tinh thần, luôn miệng hỏi Kim Quế di có cách gì?

Kim Quế di vô cùng đắc ý nói:

“Trong thôn các ngươi có kinh tà không?”

Vẻ mặt Đại Kỳ Tổng mơ màng hỏi:

“Giày gì cơ? Những tên nhà quê ngày nào cũng làm việc nên là có giày cao su, ngài cần đeo à?”

Kim Quế di trợn trắng mắt:

“Giày cao su cái gì chứ, ta cần chó mực.”

Ở đây là trên núi, có rất nhiều động vật hoang dã, để đề phòng sự quấy rối của động vật hoang dã nên nhà nhà đều nuôi chó, muốn tìm chó mực cũng không khó.

Kim Quế di nói, có chó mực thì dễ làm rồi, các ngươi đi tìm chó mực đem tới đây, càng nhiều càng tốt, chó đã từng cắn người thì tốt hơn, sau đó chuẩn bị bốn loại gỗ đào, gỗ dâu tằm, hùng hoàng, chu sa, đêm hôm nay chúng ta sẽ đuổi Dạ Xoa.

Trình Tinh Hà vừa nghe mấy thứ này, lập tức biết lão thái thái cụ thể muốn làm gì, thoáng nhíu mày và nói:

“Lão thái thái này đã lớn tuổi vậy rồi, thế mà cách xuống tay đúng là ngoan độc.”

Ách Ba Lan đã hiểu, cũng gật đầu theo, nhưng Bạch Hoắc Hương không hiểu nên ta bèn giải thích cho Bạch Hoắc Hương.

Lúc nào cần bắt tà vật khó chơi thì mới dùng phương pháp này.

Đầu tiên, chó mực chính là thứ vô cùng trừ tà - người nào trong thôn nuôi chó mực thì người nhà đó rất ít khi bị tà ma xâm phạm, bởi vì có thể nói toàn thân chó mực đều là bảo vật – chó sủa sẽ trừ tà, mà máu chó mực, răng chó mực đều có hiệu quả trừ tà, chỉ cần nơi nào có chó mực thì tất nhiên nơi đó tà ma không muốn dừng lại.

Cho nên trong ngành, chó đen còn có biệt danh gọi là kinh tà.

Kim Quế di còn bảo chuẩn bị gỗ đào, gỗ dâu tằm, nếu không ngoài dự đoán của ta, nàng muốn chế tạo cung gỗ đào và tiễn gỗ dâu, chính là dùng gỗ đào làm cung, gỗ dâu tằm làm mũi tên, mà mũi tên thì gọt nhọn rồi bôi hùng hoàng, chu sa vào.

Hiện tại thần chủ bài Dạ Xoa kia đã bị người ta mò tới, trước tiên đưa chó mực đến nơi trú ẩn của Dạ Xoa, chờ Dạ Xoa bị chó mực ép đi ra thì mai phục ở bên ngoài phóng tên là có thể diệt trừ Dạ Xoa.

Người trong thôn vừa nghe vậy, đều nói là binh pháp à? Tất cả đều vỗ tay nhiệt tình.

Ta lập tức nói:

“Cách này không được.”

Người trong thôn lập tức đều ngây ngẩn cả người, quay lại nhìn ta, con ngươi của Kim Quế di cũng liếc về phía ta.

Mà Đại Kỳ Tổng nóng nảy nói:

“Ngươi là cái thá gì chứ, ngươi nói không được thì không được sao? Ta...”

Kỳ Đại Niên vội hỏi:

“Đại sư, sao lại không được?”

Phương pháp này nghe có vẻ không tệ nhưng khá thâm độc, bình thường rất ít người dùng - bởi vì nó sẽ ép đối phương đến bước đường cùng.

Nếu chắc chắn mười phần thì không sao, một khi xuất hiện con yêu thiêu thân gì đó, vậy thì nếu người trong thôn bắn tên về phía Dạ Xoa sẽ gặp nguy hiểm, sẽ phải lôi cả mạng mình vào.

Bọn ta ăn cơm âm dương, không thể liên luỵ đến dân chúng.

Người trong thôn đều biết Dạ Xoa rất lợi hại, lập tức đều rụt cổ lại.

Mà Kim Quế di vừa nghe vậy, lúc ấy lại cười ha ha:

“Ngươi nói không liên lụy sao? Nhưng ngươi cũng nhìn thấy, bây giờ là Dạ Xoa ăn thịt người, họ cũng không muốn liên luỵ nhưng có kịp không? Chuyện đã xảy ra đến nước này, họ không chịu trách nhiệm thì ai chịu trách nhiệm?”

“Đúng vậy!”

Đại Kỳ Tổng lập tức nói:

“Chẳng lẽ để cho họ làm thịt cừu non, chỉ ngồi đó chờ chết ư?”

Kỳ Đại Niên vội nói:

“Đại sư, vậy, ngài có cách nào khác không?”

Ta đang định nói thì Đại Kỳ Tổng lại kéo Kỳ Đại Niên ra:

“Nghe tên lừa gạt này làm quái gì, nếu hắn có năng lực thì ngày hôm qua đã giải quyết Dạ Xoa rồi, ngày hôm qua chính vì tin tưởng họ nên mới mất thêm mấy mạng người như bây giờ. Sáng sớm ta đã phải mời Kim Quế di tới chỉ vì không muốn có thêm ai phải chết nữa, ít tổn thất hơn, bây giờ còn tin tưởng hắn, ta thấy ngươi bị mỡ heo che mắt rồi à?”

Chương 930: Truyền Thuyết Dạ Xoa

Ngay sau đó, Đại Kỳ Tổng lớn tiếng nói với những thôn dân kia:

“Các ngươi cũng nghe thấy phương pháp của Kim Quế di rồi – quả thực không có chút tổn thất nào, vừa nghe đã thấy rất đáng tin! Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, đi tìm chó mực đi! Cả đám ngốc nghếch, khó trách các ngươi nghèo - không có bản lĩnh thì đáng đời gặp cảnh nghèo khó.”

Ai nghe xong câu này đều thấy khó chịu, Kỳ Đại Niên và người trong thôn đều lộ ra biểu cảm rất xấu hổ.

Họ đương nhiên là dám giận mà không dám nói, còn phải dựa vào công ty y dược bên nhà họ Kỳ để sống qua ngày, nào dám đắc tội Đại Kỳ Tổng, đành lập tức đi tìm chó mực.

Ta muốn ngăn cản nhưng Trương Mạn cũng tới, nghe thấy chuyện ở đây thì vội kéo Kỳ Đại Niên lại, lớn tiếng nói:

“Mấy người các ngươi đừng để ý đến Đại Niên bọn ta, ý của bọn ta là mọi người nghe theo Đại Kỳ Tổng là được!”

CMN cái tên lừa gạt xấu xa này, sao chỗ nào cũng có ngươi vậy.

Điều này làm cho Kỳ Đại Niên nóng nảy, nhưng người trong thôn vừa thấy vợ Kỳ Đại Niên đã nói vậy rồi, họ càng không nói hai lời mà lần lượt giải tán.

Nhiều người như vậy, ta muốn ngăn cản cũng ngăn không được, chỉ thấy họ người thì đi chặt cây dâu, người thì đi chặt cây đào, cứ như được bận rộn là một niềm vui vậy.

Kỳ Đại Niên sốt ruột, vừa xoa tay vừa nhìn ta:

“Đại sư, ngài nói xem, lần này phải làm sao bây giờ?”

Còn có thể làm sao đây, hoàn toàn không thể nào khuyên can người trong thôn được, tối nay mà xảy ra chuyện thì chết chắc.

Ngay từ đầu là do các ngươi cung phụng Dạ Xoa, bây giờ lại nói đuổi liền đuổi, nói tổn thương liền tổn thương, cứ khăng khăng làm theo ý mình thì chắc chắn khó tránh khỏi một trận đánh nhau.

Ta vừa suy nghĩ, ngược lại nhớ tới thần chủ bài kia, lập tức hỏi Kỳ Đại Niên, Dạ Xoa kia chẳng phải là nhà họ Kỳ các ngươi kính phụng sao? Có biết gì liên quan đến lai lịch của Dạ Xoa này không?

Trên thần chủ bài viết rất rõ là “Thường Thất”, có thể biết tên họ rõ ràng như thế thì mối quan hệ giữa tổ tiên nhà họ với Dạ Xoa này chắc chắn không bình thường.

Kỳ Đại Niên vừa nghe vậy, vội nói:

“Đúng đúng đúng, ta có nghe kể lại một chuyện nhưng không biết có phải thật hay không.”

Thì ra lúc đầu tổ tiên của Kỳ Đại Niên còn chưa giàu có, chỉ là một nông dân bình thường, ở nơi này trồng nhân sâm. Vào một đêm mưa đá, người tổ tiên kia sợ nhân sâm bị dập nên suốt đêm đi xem cây giống, kết quả là mơ hồ nhìn thấy có một người rất cao ngồi bên bờ sông Dương Quải Tử.

Chỉ riêng đôi chân của “Người” đó đã cao hơn người bình thường rồi.

Lần đó doạ cho tổ tiên nhà họ Kỳ kia sợ hãi – hắn từng nghe qua truyền thuyết, người cao như vậy gọi là Dạ Xoa.

Vì thế hắn sợ hãi xoay người muốn chạy đi, mà Dạ Xoa kia vừa vươn tay đã giữ được hắn lại, há miệng như thể muốn ăn hắn.

Người tổ tiên kia bị doạ sợ, khóc lóc kêu cha gọi mẹ, âm thầm nghĩ lần này chết chắc rồi, không ngờ tên Dạ Xoa kia không chỉ không ăn hắn mà còn “ồ” lên.

…

Người tổ tiên kia nghe vậy, trong lòng cũng cảm thấy khó hiểu, hỏi hắn có ý gì, Dạ Xoa này phát hiện cái gì rồi?

Tiếp theo, hắn lại nghe thấy Dạ Xoa kia thở dài, nói:

“Ngươi là người đại phú đại quý, trong tương lai, ngọn núi này và ba trăm năm mươi mẫu ruộng tốt dưới chân núi đều là của ngươi, nếu ngươi chết thì thật đáng tiếc.”

Người tổ tiên kia gần như choáng váng, trong lòng tự nhủ làm sao có thể như thế, ta một thân một mình làm ruộng sao mà có được nhiều ruộng đất như vậy?

Nhưng đầu óc người tổ tiên này rất nhanh nhạy, hắn lập tức nhớ tới một truyền thuyết khác – mặc dù Dạ Xoa ăn thịt người nhưng có thể phân biệt thân phận của người khác, hễ người nào chạy thoát khỏi miệng Dạ Xoa thì thật sự là người đại phú đại quý!

Lúc ấy, huyện lệnh của huyện họ có nói – nói khi còn bé lúc huyện lệnh kia đang ngủ trong nôi thì bỗng nhiên nửa đêm có một bàn tay luồn từ bên ngoài cửa sổ vào, lập tức bắt huyện lệnh đi, người nhà sốt ruột đến sắp phát điên, chạy ra ngoài tìm lại nghe thấy tiếng khóc ở trên nóc nhà, lên nóc nhà nhìn thấy mới yên tâm, huyện lệnh bình an vô sự, không thiếu một sợi lông tơ nào.

Lúc ấy có người hiểu biết nói, chắc là bị Dạ Xoa bắt lại nhưng Dạ Xoa không ăn thịt, chứng tỏ sau này đứa nhỏ này chắc chắn có tiền đồ sáng lạn.

Về sau, quả nhiên đứa nhỏ này thi cử rất thuận buồm xuôi gió, mặc áo gấm quay về quê hương và trở thành huyện lệnh, biệt danh là “Dạ Xoa không động đến”, rất nổi danh.

Lúc ấy, người tổ tiên kia nghe thấy truyền thuyết, lập tức cảm thán chắc là phú quý của người này đúng là đã được số trời định sẵn, dân chúng nhỏ bé như ta sao lại không gặp được cơ hội này chứ?

Chương 931: Nhà Họ Kỳ

Người tổ tiên kia vừa nghĩ đến chuyện này, lập tức to gan nói với Dạ Xoa kia, nếu đã như vậy, ngươi ăn ta thì cũng chỉ như một bữa cơm, nhưng nếu ngươi có thể thả ta ra và ta thật sự trở thành chủ nhân của ngọn núi này, mỗi ngày lễ ta đều cúng tế cho ngươi, không riêng gì ta, nếu ta chết, đời đời con cháu của ta đều cung phụng cho ngươi, như vậy không phải lời hơn sao?

Tên Dạ Xoa kia nở nụ cười, hắn nói từ trước đến giờ con người chỉ toàn nói xuông, ta không tin được.

Mà người tổ tiên vừa nghe vậy, đánh cược lập lời thế, nói nếu ta nói xuông mà không cung phụng nữa, vậy ngươi có thể khiến ta đoạn tử tuyệt tôn.

Dạ Xoa kia cũng rất thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế, hắn biết đối với con người, chuyện đoạn tử tuyệt tôn đã là lời thề nặng nhất – nó còn lợi hại hơn cả sấm sét trên trời giáng xuống, vì thế hắn cười rồi thả người tổ tiên này ra, nói là được thôi, vậy ta sẽ xem đến đời nào của ngươi sẽ đoạn tử tuyệt tôn. Ngươi hãy nhớ kỹ, ta tên là Thường Thất, tặng đồ cúng tế, một số đèn đỏ, nhưng một chút nước tuyệt đối không thể để cho người khác sờ vào.

Người tổ tiên này được thả tự do, lảo đảo trở về, về đến nhà còn bị phát sốt một trận, lúc khỏi bệnh còn suy nghĩ có phải mình nằm mơ không.

Nhưng suy nghĩ kỹ vẫn thấy thà tin còn hơn, hắn lập tức làm một cái thần chủ bài, dựa theo lời nói của Dạ Xoa, dùng thuyền giấy vận chuyển đồ cúng tế rồi thả xuống sông.

Sau đó lại lấy can đảm lên núi, hắn phát hiện sau trận mưa đá to đêm đó, nhân sâm trên núi chẳng những không có bị dập nát mà còn phát triển tươi tốt, năm đó thu hoạch tương đối khá, còn trúng ngay lúc quý nhân trong cung bị bệnh, cần rất nhiều nhân sâm tốt nhất để tắm.

Người mua lại nhìn trúng nhân sâm của nhà họ Kỳ, còn hỏi mua với số tiền lớn, nhà họ Kỳ thoáng cái đã phát đạt.

Có sự khởi đầu này, những người khác đều gọi nhân sâm của hắn là “Ngự sâm”, có danh tiếng, chẳng mấy chốc hắn đã mua được cả ngọn núi, mỗi dịp lễ hắn đều tuân theo quy cách dâng đồ cúng tế.

Đợi đến khi già đi, hắn kiểm kê ruộng tốt dưới danh nghĩa mình, vừa tròn ba trăm năm mươi mẫu, lập tức biết đại nạn của mình sắp tới, bèn ung dung chuẩn bị sẵn sàng trang phục, dặn dò người trong nhà, nếu muốn gia tộc hưng thịnh, tài lộc đến tay thì phải gửi đồ cúng tế đến sông Dương Quải Tử, tuyệt đối không thể dừng lại.

Cho nên, tập tục ấy vẫn tiếp tục cho tới bây giờ.

Ta và Trình Tinh Hà đưa mắt nhìn nhau, coi như đã biết tại sao Kỳ Đại Niên lại nóng ruột như thế, chắc chắn phải nghĩ cách.

Mà Kỳ Đại Khánh kia thích chơi đùa thế nào cũng không sao - hắn không phải người của nhà họ Kỳ! Có đoạn tử tuyệt tôn cũng không liên quan gì đến hắn.

Mà Kỳ Đại Niên thì khác, hắn là nòi giống duy nhất của nhà họ Kỳ, nếu thật sự đoạn tử tuyệt tôn, người gặp xui xẻo cũng chỉ có hắn.

Hơn nữa...chỉ sợ, chuyện này ngay từ đầu đã không đơn giản như vậy.

Trương Mạn vừa cắn hạt dưa vừa nghe, nghe xong thì cười lạnh, nói người trước kia ngu dốt, chắc chắn là bịa chuyện để dát vàng lên mặt mình, Dạ Xoa lợi hại như thế ư, còn xem bói cho người được cơ đấy? Để cho bọn ta yên tĩnh chút đi, đừng phá hỏng chuyện lớn của Đại Kỳ Tổng người ta.

Nàng còn mắng Kỳ Đại Niên không biết điều, Đại Kỳ Tổng ăn thịt còn chia cho hắn chút canh đã là không tệ rồi, đang muốn tạo phản sao? Coi chừng Đại Kỳ Tổng tức giận, ngay cả canh cũng không cho ngươi uống, ngươi còn nghĩ đến việc chơi đồ cổ được sao, về nhà chơi với trứng đi.

Kỳ Đại Niên đã hết cách với Trương Mạn, chỉ biết lộ ra dáng vẻ đau khổ.

Ta bảo Kỳ Đại Niên đừng sợ, chuyện này bọn ta sẽ lo, chắc chắn ta sẽ xử lý tốt, tiếp theo ta lại dùng âm lượng mà Trương Mạn không nghe được nói, tối nay trong thôn chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn, hỗn loạn khó tránh khỏi gây ra án mạng, nếu có thể khuyên thôn dân thì cứ khuyên, họ là người trần mắt thịt, có thể không dính vào thì đừng dính vào.

Kỳ Đại Niên nghe vậy, cảm kích đến rơi nước mắt, luôn miệng nói cảm ơn bọn ta, Trương Mạn lập tức tiến lên, hỏi bọn ta định quấy rối cái gì đấy?

Ta chỉ nói với nàng là sẽ có quỷ.

Lúc này ta thấy cung tai ương của Trương Mạn đã hoàn toàn tiêu sưng, biết tối nay nàng sẽ gặp chuyện xui xẻo.

Trương Mạn rất mất hứng, cũng mặc kệ Kỳ Đại Niên đang ở bên cạnh, còn cọ lên người ta, làm nũng chơi xấu, muốn hỏi thăm để tranh công với Đại Kỳ Tổng, nhưng Bạch Hoắc Hương lại đứng ở phía sau ta, Trương Mạn bất chợt sờ sờ cổ mình, nhe răng trợn mắt nói tại sao đột nhiên lại bị trặc cổ, Kỳ Đại Niên nhân cơ hội kéo nàng đi.

Trình Tinh Hà vừa ăn cơm cháy vừa lẩm bẩm, nói kiên cường chính trực cũng vậy thôi, ai cũng ăn giấm chua rồi còn không sợ bị tiêu chẩy, sau đó hắn bị Bạch Hoắc Hương trừng mắt nên không nói gì nữa.

Chương 932: Người Chết Đều Là Trai Tơ

Mắt thấy Kim Quế di nhảy nhót hăng hái như vậy, Ách Ba Lan còn gắt gao trừng mắt nhìn nàng, nói:

“Ca, lão yêu bà kia là cái thá gì chứ, ta nuốt không trôi cục tức này.”

Ta vừa định nói thì lúc này có một bà già đi cà nhắc tới, trong tay ôm rất nhiều đồ vật có màu sắc loè loẹt, ta từng làm việc ở cửa hàng quan tài, liếc mắt một cái đã nhìn ra đó đều là người giấy.

Nhưng...Người địa phương đốt người giấy đều rất chú trọng đến hồng nam lục nữ, mà số người giấy nàng ôm đều là nữ người giấy áo xanh.

Ta nhận ra đây là bà nội của một sinh viên đại học đầu tiên tự tử, ta khẽ giật mình, lập tức tiến lên hỏi nàng làm nhiều nữ người giấy như thể để làm gì? Sao không làm một cặp nam nữ?

Nàng ngước mắt lên nhìn ta, tức giận nói:

“Ngươi nói cái gì đấy? Cháu trai ngoan của ta đã chết nhưng vẫn là một trai tơ đấy, ta vất vả cả đời, tích góp tiền cưới vợ cho hắn nhưng giờ thì không cưới được nữa, đây chẳng phải là trước tiên đốt cho hắn một vài bé gái xuống để hầu hạ hắn, ngộ nhỡ ở dưới đất sinh được một cháu trai quỷ, ta chết đi còn có thể chăm cháu cho hắn. Đốt cho hắn con trai làm gì? Xuống đấy đánh nhau à?”

Bà cụ này suy nghĩ thấy chu đáo.

Nói xong, bà cụ nhìn xung quanh, có chút đắc ý hạ thấp giọng nói:

“Mấy thằng nhóc ngu ngốc làm bạn với cháu trai ta cũng chưa từng chạm vào con gái, ta mua hết tất cả người giấy đồng nữ trong tới đây để cho họ nghẹn chết, ở dưới đó chỉ biết hâm mộ cháu trai của ta.”

Ta khẽ giật mình:

“Số người chết đều là trai tơ sao?”

Bà cụ gật đầu, khinh bỉ nói:

“Đó là đương nhiên - mấy người bạn học của cháu trai ta đều là những đứa không có năng lực làm chuyện đó, ngươi nói xem, nếu có năng lực làm chuyện đó thì lúc sống ở thành phố lớn đã ăn chơi trác táng rồi, còn có thể tới cái nơi chân lấm tay bùn này để làm ruộng sao?”

Đây chẳng phải là đang mắng cả cháu trai mình sao?

Người chết đều là trai tơ, đây là chuyện trùng hợp, hay là...

Mặc kệ như thế nào, nếu hôm nay tất cả thôn dân đều nghe theo sự sắp xếp của Kim Quế di thì sẽ gặp xui xẻo hết, bọn ta không ngăn cản được, phải nghĩ cách khác thôi.

Bây giờ là đầu mùa đông nên ngày ngắn, trong thôn thì vừa bắt chó vừa chặt cây, khung cảnh bận rộn rất hỗn loạn, bầu trời rất nhanh đã tối sầm.

Kim Quế di ra lệnh, toàn bộ người trong thôn bắt tay vào hành động, nhà cửa của ai thì người đấy tự mình bảo vệ, người nào thuộc mệnh long mệnh hổ thì xung phong dẫn đầu, mang theo cung gỗ đào tên gỗ dâu đến bờ sông nhìn canh gác, còn những người thuộc mệnh tướng còn lại thì đi theo phía sau cùng.

Trước tiên dùng thuyền đưa chó mực xuống, mọi người thì bắt đầu đánh làm chó sủa.

Một khi chó sủa lên thì tập trung tinh thần, nhìn chằm chằm phía nước mặt, khi nào có người từ trên mặt nước đi tới thì dùng cung gỗ đào bắn thẳng cung tên làm bằng gỗ dâu dính chu sa hùng hoàng vào người hắn.

Những thôn dân đều có lá gan nhỏ, rất nhiều người đều không thừa nhận mình thuộc mệnh long mệnh hổ, Đại Kỳ Tổng là người làm quản lý nên quá hiểu cách dùng người, lúc ấy hắn nói, lấy cung tên gỗ dâu rồi viết tên mình lên đó - một khi Dạ Xoa kia bị mọi người bắn, trên cung tên gỗ dâu có ký tên của mỗi người, vậy mỗi một cung tên gỗ dâu bắn trùng sẽ thưởng 20 ngàn.

20 ngàn đồng tiền tương đương với tiền lương mấy tháng của họ, cái này gọi là dưới phần thưởng lớn tất có người dũng cảm, sự nhiệt tình của những thôn dân kia đều bị hắn kích động, tranh nhau chen về phía trước.

Đại Kỳ Tổng nói xong còn lạnh lùng nhìn ta, giống như là đang nói, xem ta có cách gì.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người có tiền đều thường tiếc mạng, Đại Kỳ Tổng phân pho xong thì bản thân lại chui lên xe Mercedes rồi rời đi - quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ.

Đại Kỳ Tổng vừa đi, Kim Quế di ở ngay phía trước hô hào:

“Thả chó!”

Nàng vừa ra lệnh, một chiếc thuyền nhỏ chở đầy chó đen hung ác lập tức thắp đèn đỏ, trôi theo dòng nước chảy.

Kỳ Đại Niên cũng đi theo mọi người và đứng ở phía sau chờ, căng thẳng đến nỗi yết hầu cứ cuộn lên xuống, liên tục nuốt nước bọt, Trương Mạn thì ở một bên giơ điện thoại di động 8848 lên, làm dáng này nọ để tự sướng.

Những con chó hung thần ác xác kia ban ngày thì thấy ai cũng ai, lúc này lên thuyền lại rất ngoan ngoãn, chỉ yên lặng theo thuyền xuống nước.

Mọi người đều căng thẳng nhìn chăm chú những con chó, mọi thứ xung quanh đều im ắng, gần như có thể nghe thấy nhịp tim của con người.

Bóng đêm u ám, mắt thấy đèn đỏ trên thuyền càng ngày càng xa, đến một chỗ cua qua thì tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh theo.

Chỉ thấy ở vị trí ngã ba lại xuất hiện một ngọn đèn đỏ khác.

Là Dạ Xoa đến đón đồ cúng tế.

Chương 933: Cung Tên Gỗ Dâu

Hai ngọn đèn đỏ vừa đụng nhau, bất chợt có một trận tiếng chó sủa vang lên, tiếng sủa kia...Lại không điên cuồng hung ác như bình thường mà giống như là nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ, sắp chết nên giãy dụa, nhưng cũng vô cùng thê lương.

Người bên bờ sông càng ngày càng căng thẳng, ngay sau đó, tiếng chó sủa ngừng lại, không giống như ngoan ngoãn mà giống như đã chết rồi.

Người trên bờ không khỏi càng căng thẳng hơn, lúc này, một chiếc thuyền treo đèn đỏ, lặng yên không một tiếng động bay về phía này.

Các thôn dân đều căng thẳng, cầm cung gỗ đào kéo căng lên, ta lập tức vọng khí, cảm giác khác thường càng mãnh liệt hơn, chờ thuyền đến gần, trong lòng ta hiểu ra, lớn tiếng nói:

“Mọi người tuyệt đối đừng phóng tên!”

Chỉ cần không phóng tên thì chuyện này sẽ có chuyển biến...

Tiếng nói đột ngột này khiến rất nhiều người nghe xong đều sửng sốt hỏi:

“Sao vậy?”

Ta vội nói:

“Cái này không phải...”

Nhưng còn chưa nói xong, chỉ nghe “vút” một tiếng, cũng không biết là ai đã bắn mũi tên đầu tiên về phía chiếc thuyền kia.

Xong rồi...

“Mau bắn tên, nếu không sẽ không có tiền thưởng!”

Có người hét lên như vậy, những người còn lại nghe xong cũng như vừa tỉnh mộng, lập tức giơ cung gỗ đào trong tay lên, liên tục bắn tên về phía chiếc thuyền nhỏ kia, vô số cung tên gỗ dâu vạch ra tiếng xé gió sắc bén, đâm thẳng về phía chiếc thuyền kia.

Mũi tên vừa bay ra, trên mặt nước dường như có thứ gì đó chìm xuống, cùng lúc đó, một bóng dáng to lớn nhào về phía bờ.

…

Lần này, trên mặt đất dường như nổi lên một cơn gió đen, tất cả những người đứng phía trước lập tức đều bị ngã xuống, bên bờ sông vang lên tiếng kêu thảm thiết, tất cả những ngọn đèn dầu đèn điện đều bị tắt sạch sẽ, trước mắt ngay tức thì tối sầm lại.

Dưới sắc trời tối tăm, ta nhìn thấy một bóng dáng rất lớn từ từ đứng lên, như thể có gương mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm những người này.

Thật đấy...Đó là Dạ Xoa trong truyền thuyết!

Lần trước ta không thấy rõ, cảm giác lần này quả thực chấn động!

Mà bóng dáng kia hơi cúi xuống, rút ra một đồ vật trên người mình và nhìn thật kỹ.

Hắn đã bị cung tên gỗ dâu bắn trúng!

Ta nhìn ra được, tay hắn run rẩy, ta lập tức cảm giác được một luồng sát khí ác liệt.

Mẹ kiếp, hắn tức giận rồi!

Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà cũng chưa từng thấy qua “người khổng lồ” như thế này, tất cả đều ngây ngốc như gà gỗ, mỗi người bị ta đá cho một cái mới tỉnh táo lại. Kỳ Đại Niên không bị đá - hắn ngay tức khắc ngồi phịch trên mặt đất.

Các thôn dân kia thì càng khỏi phải nói – họ mơ hồ nhìn thấy vậy như vậy, đều bị dọa đến nỗi kêu không thành tiếng.

Mà ngực người khổng lồ kia phập phồng, hiển nhiên là rất tức giận, hắn cúi người xuống, muốn bắt lấy đám thôn dân kia.

Ta không thèm nói thêm gì nữa, lập tức chạy tới chỗ quỷ Dạ Xoa kia, muốn che chở cho những thôn dân:

“Thường Thất...Đại tiên!”

Quái vật khổng lồ kia bất chợt nghe thấy ta gọi ra cái tên này, động tác lập tức ngưng lại.

Ta lập tức nói:

“Đại tiên, ngài nghe ta nói trước đã, trong này có...”

Nhưng còn chưa nói hết câu, không biết ai ở trong bóng tối lại hét lớn:

“Thứ này muốn làm hại chúng ta, liều mạng với nó đi!”

“Đúng, dù sao cũng chết, chúng ta không thể làm heo chờ làm thịt!”

“Chúng ta nhiều người như thế, còn Dạ Xoa chỉ có một mình, sợ cái gì chứ!”

Thôn dân lấy lại tinh thần, ai nhát gan thì ôm đầu bỏ chạy, ai to gan thì đứng lên, cầm đồ trong tay đập về phía Dạ Xoa.

Ta lập tức xoay người, dùng Thất Tinh Long Tuyền để ngăn cản, nhưng quá nhiều người, một thanh kiếm của ta không thể nào ngăn cản toàn bộ, mà có hét thế nào cũng không có ai nghe ta nói, chỉ nghe tiếng xé gió "vù vù" vang lên, giống như mưa sao băng rơi xuống, chính ta còn bị đập trúng mấy cái chứ đừng nói là Dạ Xoa - đối diện truyền đến tiếng đá đập vào người.

Đến ta cũng tức giận, đám thôn dân này muốn chết thì con mẹ nó cũng là tự làm tự chịu.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan lấy lại tinh thần, thấy ta ngăn cản thôn dân, mặc dù hơi khó hiểu nhưng cũng chạy tới theo, rút dây thừng đuôi ngọc tơ vàng và dây đỏ máu chó ra quất về phía họ, rất nhiều người giống như bị cô lập ngoài dải phân cách.

Có người lập tức kháng nghị:

"CMN, thảo nào đám lừa đảo này lại đến nương nhờ thôn chúng ta không chịu đi, thì ra họ và Dạ Xoa là một phe tình cảm sâu nặng!"

"Đúng, nói Tiểu Kỳ Tổng không có năng lực đúng là không sai – chính là chính bị mù lại đi tìm người giúp đỡ!"

Kỳ Đại Niên lấy lại tinh thần, vội từ trên mặt đất bò dậy, há miệng hồi lâu cũng không biết nên nói thế nào, đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng "bụp" vang lên, chỉ thấy bóng dáng khổng lồ kia đẩy đám thôn dân ra, vượt qua đám người và đi vào trong thôn.

Chương 934: Lão Yêu Bà Rất Có Năng Lực

Lần này, các thôn dân ào ào ngã xuống, đều bị choáng váng, không biết là ai lấy lại tinh thần trước:

“Tên kia vào thôn!”

“Hỏng rồi, phụ nữ, người già và trẻ nhỏ vẫn còn ở trong thôn!”

“Đồ chơi kia đang muốn nhổ cỏ tận gốc nhà họ Kỳ chúng ta sao!”

Xung quanh vang lên tiếng gào thóc thảm thiết, ta vội bảo Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà chú ý đến mọi người, còn mình thì lập tức đuổi theo Dạ Xoa kia.

Vẫn giống như lần gặp gỡ đầu tiên, tốc độ của Dạ Xoa này thật sự quá nhanh!

Mà ngay lúc này, ta lại nghe thấy một tiếng khóc lớn trong thôn - trẻ em khóc đêm.

Dường như Dạ Xoa đã bị tiếng khóc này hấp dẫn, lập tức chạy theo hướng tiếng khóc đó.

Ta vội đuổi theo nhưng hoàn toàn không đuổi kịp Dạ Xoa, còn không đợi ta tới gần, chợt nghe thấy trong sân nhà kia truyền đến một tiếng nổ lớn, tiếp theo, không chỉ có tiếng trẻ con khóc mà còn có tiếng người lớn khóc nức nở.

Chờ ta đến nơi chỉ thấy một căn nhà đã sụp đổ hoàn toàn, trong sân tất cả đều là mùi máu tanh.

Mẹ kiếp, lại đến trễ nữa.

Nhưng không đúng nha...Đứa nhỏ vẫn đang khóc, người lớn cũng còn đang kêu gào, lần này vẫn chưa có ai chết.

Ta chạy lại nhìn, chỉ thấy một người phụ nữ đang ôm một đứa bé, cổ họng kêu gào đến khàn mà Dạ Xoa đã biến mất.

Ta nhìn xung quanh, phía sau vang lên một loạt tiếng bước chân, thì ra có không ít thôn dân cũng đi theo, vừa thấy tình cảnh này thì lớn tiếng hỏi:

“Xảy ra chuyện gì vậy? Còn Dạ Xoa đâu?”

Người phụ nữ kia mở miệng hồi lâu cũng không nói nên lời, Bạch Hoắc Hương nói cái này gọi là đờm mê muội đầu óc, sau đó đi lên cho tiêm cho nàng một mũi, nàng phun ra rất nhiều chất dính dính như keo, lúc này mới lấy lại tinh thần, vừa khóc vừa nói:

“Vừa rồi Dạ Xoa tới, suýt chút nữa đã cướp đi đứa nhỏ, dọa chết ta...”

Các thôn dân nhìn thấy máu đầy đất, vội vã hỏi ta:

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Nhưng ta còn chưa kịp nói đã có một giọng nói lạnh nhát khác vang lên:

“Các ngươi nói sao?”

Kim Quế di.

Lại nói tiếp - vừa rồi lúc đèn đỏ cập bờ, Kim Quế di liền biến mất, thì ra là chạy tới đây.

Các thôn dân thấy vậy, lập tức kích động:

“Hóa ra Dạ Xoa là do ngài đánh bại!”

“Kim Quế di, ngài thật sự là quá giỏi!”

“Đây mới là thần tích thật sự đó! Thần tiên sống hạ phàm rồi!”

Kim Quế di xua tay nói:

“Ta biết các ngươi không dùng được nên đành chuẩn bị thuốc nổ ở sân sau, rồi còn đặc biệt đến đây canh chừng, đúng như dự đoán.”

Các thôn dân luông miệng cảm ơn nàng, chỉ thiếu điều chưa quỳ xuống lạy Kim Quế di.

Trình Tinh Hà thấy vậy, nhẹ giọng nói:

“Lão yêu bà này cũng rất có năng lực đấy, một mình đã đánh bại được Dạ Xoa.”

Ách Ba Lan càng tò mò hỏi:

“Nhưng mà Dạ Xoa đâu?”

Những người khác cũng phản ứng lại, hỏi Kim Quế di tung tích của Dạ Xoa.

Kim Quế xua tay trả lời:

“Dạ Xoa kia đã bị ta đánh bị thương, chạy trốn ra ngoài rồi, đợi trời sáng lần theo vết máu là sẽ tìm được hang ổ của nó, nó bị thương nặng nên sẽ không còn năng lực phản kháng nữa, giữa trưa dưới ánh mặt trời dùng một cây đuốc đốt là xong hết mọi chuyện.”

Vừa nghe vậy, tất cả thôn dân đều hoan hô, hận không thể làm trời sáng ngay lập tức.

Lúc này, Kỳ Đại Niên cũng chạy tới, luôn miệng hỏi chuyện gì xảy ra, các thôn dân thấy Kỳ Đại Niên, càng khinh bỉ nói:

“Tiểu Kỳ Tổng, ta cũng không có ý gì, nhưng lúc này ngươi mới tới thì thức ăn nguội hết cả rồi!”

“Đều tại ngươi là một thằng ngu không chịu được, đúng là không biết nhận sai gì cả, nếu không phải nhờ Đại Kỳ Tổng mời Kim Quế di đến, người trong thôn chúng ta đều phải đi qua cầu Nại Hà rồi!”

Kỳ Đại Niên vừa nghe vậy thì vô cùng xấu hổ, bắt lấy ta giống như bắt được rơm cứu mạng:

“Đại sư, chuyện này...”

Ta thấy Kim Quế di dương dương đắc ý, các thôn dân lại phỉ nhổ bọn ta, ta lớn tiếng kêu lên:

“Là các ngươi nghĩ sai rồi – thứ ăn thịt người hoàn toàn không phải Dạ Xoa.”

Nghe ta nói vậy, vẻ mặt đắc ý của Kim Quế di lập tức cứng đờ, những thôn dân khác cũng ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau mới mắng:

“Mẹ nó, nhiều người thế này trơ mắt nhìn Dạ Xoa tiến vào, người không phải do Dạ Xoa ăn thì là ngươi ăn chắc?”

“Đúng rồi, vừa rồi lúc Dạ Xoa tới, thằng nhóc này cứ khăng khăng ngăn cản chúng ta, bây giờ còn nói thay cho Dạ Xoa, không phải hắn chung một phe với Dạ Xoa đấy chứ?”

Thậm chí còn có lý thuyết âm mưu nói:

“Hay là...vốn dĩ hắn và Tiểu Kỳ Tổng đều là đồng bọn của Dạ

Xoa, sợ bản thân bị đuổi ra khỏi núi nhân sâm nên mới tìm Dạ Xoa đến hù dọa chúng ta, vừa chơi đùa lại vừa ăn cướp vừa la làng?”

Trong chốc lát, nơi đây hò hét hỗn loạn, rất nhiều người xông về phía bọn ta, còn kích động muốn đánh bọn ta, Ách Ba Lan đứng chắn phía trước, trút hết một bụng tức giận đã kìm nén suốt cả ngày, một tay hất ngã một đám người.

Các thôn dân nhìn thấy tài nghệ của Ách Ba Lan, bị doạ sợ vội lui về phía sau Kim Quế di:

“Kim Quế di, thằng nhóc này...”

Chương 935: Chạy Trốn

Ánh mắt Kim Quế di nhìn ta cũng tràn ngập sự đề phòng.

Ta lập tức nói cho họ biết, lần trước lúc truy đuổi Dạ Xoa ở trong sương mù, ta đã cảm thấy có chút kỳ lạ - nếu thứ kia đã ăn thịt người thì sao trên người không có mùi máu tanh?

Nhưng lúc ấy sốt ruột, ta chỉ là cảm thấy kỳ lạ chứ không có thời gian suy nghĩ nhiều, mà tiếp theo, ta lại gặp phải một vật nhào về phía ta.

Vật nhào tới kia hiển nhiên lại bay giữa không trung, trên người mang theo mùi máu tanh nồng nặc, chắc chắn mấy sinh viên đại học kia là do vật kia ăn.

Lúc ấy ta còn giao đấu với vật kia một lát, tay ta còn bị vật kia cào xước, nếu không phải nhờ có tay trừ tà thì chính ta cũng đã mất mạng rồi.

Nhưng lần này lại nhìn thấy Dạ Xoa kia lần nữa, ta nhìn thoáng qua cũng biết, người này cùng với người giao đấu với ta hoàn toàn là hai người khác nhau – mặc dù trời tối không thấy rõ bộ dáng của hắn, nhưng hình dáng cổ của hắn cũng có thể nhìn ra, cái cổ lớn đến nỗi không phải tay ta có thể bắt được.

Có thôn dân nghe đến đây thì phản đối:

“Ta nghe nói Dạ Xoa có thể phi thiên biến hóa, nói không chừng hắn biến hình!”

Trời ạ, ngươi hiểu biết quá nhỉ, nhưng cho dù hắn có 72 phép thần thông biến hoá, thì lần trước bị tay trừ tà cào trầy chắc chắn cổ hắn sẽ có chút khó chịu – chỉ mới cách thời gian ngắn như thế, hắn lại xuất hiện lần nữa, mà cổ hoàn toàn không có tổn thương gì, hoàn toàn không giống bộ dáng từng bị bắt, trên người cũng không lưu lại chút hơi thở chút của ta.

Ta nói tiếp:

“Thứ ăn thịt người thật sự không phải Dạ Xoa mà là một vật khác - đừng đổ lỗi oan uổng cho Dạ Xoa mà bỏ cho hung thủ thực sự chạy trốn.”

Các thôn dân nghe ta nói vậy thì đều trố mắt nhìn nhau rồi lại nhìn về phía Kim Quế di.

Con ngươi của Kim Quế di đảo liên tục, còn nói:

“Những chuyện này đều là lời từ một phía của ngươi, có chứng cớ không?”

Các thôn dân nghe xong, cũng vội gật đầu theo:

“Đúng vậy! Lấy bằng chứng ra đi, nếu không chứng minh được thì ngươi và Dạ Xoa là một phe.”

Kỳ Đại Niên lập tức căng thẳng nhìn ta.

Ta trả lời:

“Đơn giản thôi. Ta muốn hỏi các ngươi một câu - nếu Dạ Xoa ăn thịt người, vậy lúc đó các ngươi dùng cung gỗ đào và cung tên gỗ dâu bắn hắn thành như vậy, tại sao hắn không ăn thịt các ngươi?”

Các thôn dân im lặng nhưng vẫn có người cứng miệng nói:

“Chắc là hắn sợ bọn ta bắn hắn nên chạy trốn.”

Mọe nó, cái miệng của ngươi còn cứng hơn chim gõ kiến đấy.

“Còn nữa…”

Ta nói tiếp:

“Dạ Xoa sống ở vùng hạ lưu, các ngươi tận mắt nhìn thấy hắn đi ra từ vùng hạ lưu, phải không?”

Các thôn dân gật đầu.

“Nhưng căn cứ theo những lời các ngươi đã nói trước đó, tay gãy, chân đứt, tất cả đều là từ thượng nguồn bay xuống.”

Ta nói tiếp:

“Chẳng lẽ là Dạ Xoa từ xa chạy đến thượng nguồn ăn thịt, ăn xong lại trở về hang ổ, để cho đồ thừa của nhà bếp chảy tới hang ổ của mình à?”

Các thôn dân càng không phản đối.

Vẻ mặt của Kim Quế di cũng không ổn, lập tức nói:

“Vậy ngươi nói thử xem, nếu Dạ Xoa không ăn thịt người thì lên bờ làm gì? Hắn ăn no rảnh rỗi nên đi dạo à?”

Ta trả lời:

“Điều này còn phải hỏi sao? Dạ Xoa bị các ngươi đổ oan, không giết các ngươi là bởi vì nuốt không trôi cục tức này, đơn thuần là muốn tìm cho ra tên hung thủ kia để lấy lại sự trong sạch cho mình.”

Hai lần Dạ Xoa lên bờ đều là vì truy đuổi tên hung thủ kia!

Tất cả mọi người lập tức ngây dại:

“Cái gì?”

Kỳ Đại Niên vội bắt lấy ta:

“Đại sư, ngài nói cho bọn ta biết đi, hung thủ thật sự rốt cuộc là ai?”

…

Ta lại nhìn sang người phụ nữ đang bế con nhỏ kia rồi hỏi:

“Không phải ngươi tận mắt thấy có người đến cướp đứa bé sao? Ngươi nói rõ ra một chút xem là người nào đã cướp đứa bé?”

Người phụ nữ trợn tròn mắt một hồi lâu, lúc này mới lên tiếng:

“Ta...lúc đó ta đang ngủ mê mang, lúc tỉnh dậy thì lại bị hoảng hồn, ta cũng nói không rõ được, nhưng mà ta nghe thấy tiếng động đó giống như là...tiếng đập cánh.”

Hóa ra người phụ nữ này lúc ấy chỉ thấy một cánh từ bên ngoài cửa sổ thò vào trong, túm lấy đứa bé kéo ra ngoài, nàng ta cũng bị dọa đến mức hoảng hồn, nhưng người làm mẹ đều có một loại bản năng, nàng ta cũng không nhớ rõ thứ đó là gì, chỉ biết mình phải đuổi theo nó ra ngoài, kết quả nàng ta nghe thấy một tiếng nổ lớn vàng lên ở bên ngoài, một bóng dáng to lớn ngã xuống đất, tiếp theo đó thì không thấy gì nữa, lúc này nương theo ánh sáng trăng, nàng ta mới thấy đứa bé đang nằm khóc ở trong sân.

Những việc sau đó bọn ta đều đã biết rõ, cả bức tường chắn bên ngoài cửa cũng sụp xuống chính là do dạ xoa đè sập.

Nếu là vỗ cánh...vậy thì tên thủ phạm trước đó thực sự có thể bay trên không trung.

Mọi người lúc này mới kịp phản ứng lại, vội lên tiếng hỏi:

“Dì Kim Quế, con dạ xoa kia không phải ngươi đã đánh lui nó rồi sao? Ngoài dạ xoa ra ngươi còn thấy thứ gì khác hay không?”

Chương 936: Chim Khách Đậu Trên Xà Ngang

Dì Kim Quế vốn đang trợn mắt láo lia nhìn xung quanh, vừa nghe thấy câu hỏi này của mọi người, nàng ta vội nói:

“Ta cũng không thấy thủ phạm thật sự...lúc đó ta chỉ thấy dạ xoa tiến vào bắt người, chính tay ta đã đánh dạ xoa bỏ chạy, bức tường kia cũng là do dạ xoa bị ta đánh ngã xuống nên mới đổ sập như vậy, làm gì có hung thủ nào chứ, ta thấy các ngươi chỉ nói bậy nói bạ thôi!”

Vừa nói, dì Kim Quế còn khịt mũi khinh thường nhìn về phía ta:

“Vùng này ngoài Phi Thiên dạ xoa ra làm gì còn có thứ gì khác có thể đập cánh chứ? Nhóc con, nói ngoài miệng thì ai mà chẳng nói được, nếu như ngươi có bản lĩnh thì bắt hung thủ thật sự đến đây đi! Ở đó nói không thì cũng chẳng có ích gì...Không đúng, ngươi già mồm lý lẽ như thế này chẳng lẽ người và dạ xoa thật sự là đồng bọn sao? Ở đây tung hỏa mù cho dạ xoa sao!”

Trình Tinh Hà cũng kéo ta lại:

“Thất Tinh, những gì ngươi nói ta đều tin cả, nhưng chỉ dựa vào lời nói, đám người này sẽ không tin đâu! Tìm chút chứng cứ cho bọn họ khiếp sợ.”

Ta liếc nhìn dì Kim Quế một cái rồi lên tiếng:

“Lúc đó ta có túm lấy vật đó một cái...Trên cổ của vật đó chắc chắn có để lại dấu vết, mọi người có thể quan sát lẫn nhau xem trên cổ của ai có vết bầm?”

Người dân trong thôn đều nghe theo, họ bắt đầu kiểm tra trên cổ lẫn nhau, đương nhiên là không thấy, nhưng trên cổ của dì Kim Quế vẫn luôn quấn một chiếc khăn quàng cổ đỏ thẫm không để lộ cổ.

Dì Kim Quế cười khẩy, tháo khăn quàng lộ chiếc cổ ra ngoài.

Ta nhìn sang, trong lòng cũng nhảy cẫng lên...trên cổ dì Kim Quế hoàn toàn sạch sẽ, không hề có dấu vết gì.

Dì Kim Quế lại càng đắc ý hơn:

“Nhóc con, ở trên cổ mọi người cũng không có vết bầm nào, ngươi còn có chứng cứ nào khác không?”

Những chuyện còn lại sau đó chỉ có một mình thấy, ta thực sự không còn chứng cứ nào có thể lấy ra cho mọi người xem được.

Dì Kim Quế lại cười khẩy một tiếng:

“Nếu đã như vậy, vậy ngươi từ đâu đến thì cút về chỗ đó đi, mọi người cũng giải tán được rồi, đợi đến buổi trưa ngày mai, chúng ta cùng đi đốt dạ xoa.”

Nói xong, dì Kim Quế liền đi ra khỏi vòng vây của mọi người, không ít người dân thấy bọn ta còn phun nước bọt về phía bọn ta.

Còn có người nói một cách quái gở:

“Tiểu Kỳ tổng, nhìn xem con hàng mà ngươi mời về...nếu như không phải nhờ có dì Kim Quế mà Đại Kỳ tổng mời đến, cả thôn chúng ta cũng làm thức ăn cho dạ xoa luôn rồi!”

“Đúng là trẻ người non dạ, không được việc gì, mấy tên nhóc khốn nạn này đến thôn chúng ta ăn chực thì có.”

Kỳ Đại Niên lúc này giống như quả bóng da bị chọc xì hơi vậy, hắn ta vội túm lấy ta:

“Đại sư à, ngài mau nghĩ ra cách đi, nếu như con dạ xoa này thật sự bị xử lý thì Kỳ gia bọn ta có phải cũng đoạn tử tuyệt tôn theo hay không?”

Gần như là vậy.

Lúc này, bỗng nhiên ta nghe thấy tiếng chim kêu lên, ta quay đầu nhìn lại, trên cây hồng mà gia đình này đã trồng có một tổ chim khách, náo loạn lớn như vậy cũng khiến cho bọn chim khách ầm ĩ hẳn lên.

Bây giờ ánh sáng trăng đã tỏa ra sáng rực, ta có thể thấy rõ ràng, trên tổ chim khách có một thanh xà ngang.

Đây lại chính là điềm lành….Chim khách đậu trên xà ngang, gia chủ của gia đình này chính là người đại phú đại quý. Xem ra đứa bé sơ sinh khóc lóc ban nãy ngày sau cũng sẽ trở thành một người có danh vọng trong tương lai.

Theo lý mà nói dạ xoa sẽ không ăn người đại phú đại quý, không thể nào có chuyện nó đến đây bắt trẻ sơ sinh được.

Đứa bé khóc lóc không ngừng, người mẹ cũng chẳng màng đến sợ hãi nữa mà cho đứa bé bú sữa, mấy người bọn ta liền vội vàng quay mặt đi để tránh hiềm nghi, Ách Ba Lan lên tiếng hỏi ta:

“Ca, bây giờ phải làm thế nào đây?”

Trình Tinh Hà lại bắt đầu bày ra cái dáng vẻ muốn bỏ cuộc giữa chừng của hắn ta:

“Ta thấy chúng ta nên đi thôi, con mẹ nó, người ở nơi này người nào người nấy đều cố chấp ngu xuẩn, không cứu vãn được gì đâu, nếu không thì bảo Ách Ba Lan đánh Kỳ Đại Niên một trận, không sợ hắn ta không nói."

Kỳ Đại Niên vừa nghe thấy thoáng chốc bị dọa sợ co rúm người lại.

Uổng công ngươi nghĩ được như vậy, người sống nhờ âm dương mà làm chuyện ác, còn cần đến chén cơm nữa không?

Ta thì lại giống như dạ xoa vậy, quyết không để bị chà đạp, vì cái gì mà phải chịu đựng sự khinh thường kia, ta nhất định phải làm rõ ràng mọi chuyện bằng bất cứ giá nào.

Ta ngồi xổm xuống sờ vào vết máu, nhìn từ màu sắc có hơi lẫn màu xanh của vết máu này thì đây đúng là máu của dạ xoa, ở đằng xa còn có dấu vết bị kéo lê, dễ nhận thấy được lúc nó chạy trốn đã chật vật thế nào.

Đã bị thương nặng, mà ngày mai những thôn dân này còn đi theo vết máu để truy tìm nó, con dạ xoa này chắc chắn gặp xui xẻo.

Chương 937: Bốn Đại Thần Khí Hù Dọa Trẻ Em

Bọn ta nhất định phải tìm được hung thủ thật sự trước buổi trưa ngày mai.

Trong lúc đang suy nghĩ ta lại nghe thấy đứa bé kia không bú sữa mà cứ gào thét khóc rống, mẹ của đứa bé thì cũng bất lực không biết phải làm sao, cho nó bú sữa nó cũng không chịu, cứ mãi khóc.

Mẹ của nó hết cách, chỉ đành ở bên cạnh hát ru để dỗ nó:

“Trời mênh mông, đất mênh mông, nhà ta có một đứa bé khóc đêm, quân tử lỡ đường đọc lên một lần, ngủ một giấc đến tận trời sáng…”

Nhưng đứa bé không vẫn không bị lay động, vẫn cứ khóc không ngừng.

Đứa bé khóc đêm...Trong đầu ta chợt lóe lên một suy nghĩ, ta lập tức nhìn về phía bệ cửa sổ nhà bọn họ.

Quả nhiên, ta thấy được một vốc đậu đỏ ném trên cửa sổ.

Ta liền hỏi, đậu đỏ này là ngươi để ở đó sao?

Mẹ đứa bé quay đầu lại nhìn, biểu cảm trên mặt cũng tỏ vẻ khó hiểu:

“Không phải ta...ta cũng không biết thứ này từ đâu tới nữa.”

Thoáng chốc ta liền biết được hung thủ đả thương người là chuyện thế nào rồi, thế là ngay sau đó ta liền hỏi mẹ đứa bé:

“Trong thôn các ngươi có còn đứa bé nam nào khác nữa không?”

Mẹ đứa bé bỗng sững sờ, sau đó mới lên tiếng:

“Trong thôn thì không có...Nhưng mà, sườn núi bên kia của núi nhân sâm có một hộ gia đình, họ sống cách đây rất xa và không có qua lại gì với bọn ta, nhưng sáng sớm hôm nay ta thấy gia đình đó đã mua bánh bao chấm đỏ, đoán chừng đứa bé nhà họ vừa đầy tháng rồi.”

Phải rồi, phong tục ở nơi đây, nếu như sinh con gái, khi đầy tháng thì tặng cho người thân họ hàng bánh nhân đậu, còn nếu sinh con trai thì bánh bao táo đỏ có chấm đỏ.

Sau khi ta hỏi địa chỉ rõ ràng xong xuôi thì vội chạy tới nơi đó. Bọn người Trình Tinh Hà không biết ta đang muốn làm cái gì, chỉ đành chạy theo, vừa chạy vừa hỏi:

“Thất Tinh, ngươi phát hiện ra cái gì?”

Ta vừa chạy vừa nói:

“Vừa nãy mẹ của đứa bé kia vừa cất tiếng hát, ta đã biết được thứ gì đã làm cho trẻ con trong thôn khóc đêm, lại còn có đôi cánh dài nữa...Đó là Dạ du tinh.”

Trình Tinh Hà thoáng chốc liền sững sờ:

“Chết tiệt, thật sự còn có thứ đó sao? Ta còn chưa từng thấy lần nào, còn tưởng đâu đây chỉ là truyền thuyết thôi chứ.”

Dạ du tinh cũng giống như bà ngoại sói, chú lùn hay nhảy và đại mã hầu, đây là bốn loại thần khí hay hù dọa trẻ con khóc đêm.

Truyền thuyết cũng gần giống như vậy...khi đứa bé vừa cất tiếng khóc đêm, người lớn trong nhà sẽ nói, ngươi không được khóc nữa, nếu như còn khóc sẽ dẫn dụ thứ gì đó tới, bế ngươi vào trong động để ăn thịt!

Dạ du tinh cũng là thứ như vậy...trong truyền thuyết nó có hình dáng một người phụ nữ mọc đôi cánh dài biết bay, mỗi ngày nó đều phải ăn một đứa bé nam.

Vào ban ngày, Dạ du tinh sẽ nhìn xem nhà ai có đứa bé nam, sau đó sẽ lén lút đặt một vốc đậu đỏ lên trên bệ cửa sổ lên nhà họ, khi tối đến nó sẽ đi theo chỗ đậu đỏ mà đến bắt người ăn.

Thứ này xưa kia quậy phá rất hung ác, cứ tiếp tục như thế cho nên trẻ con đều bị bắt ăn sạch sẽ, người cũng dần tuyệt hậu, chuyện này đã kinh động đến Trương thiên sư, ông ta đã làm phép thu thập lại toàn bộ, cho nên thứ này chỉ tồn tại trong những câu chuyện bên giường tương truyền từ đời này qua đời khác, không có ai thấy nữa.

Ông cậu ba cũng nói thứ này đã tuyệt chủng rồi, ta vẫn chưa suy nghĩ đến vấn đề này, mãi đến khi ta nghe thấy tiếng hát “trẻ khóc đêm” mà phụ nữ kia nhắc tới vừa nãy, ta mới nhớ lại thứ đó, vừa thấy vốc đậu đỏ kia, thì ta lại càng khẳng định chắc chắn hơn nữa.

Thứ này nếu như mỗi ngày đều muốn ăn thịt người, hôm nay còn chưa ăn được đứa bé nam vừa nãy, vậy thì chắc chắn nó sẽ đi tìm đứa bé nam còn lại.

Nếu như có thể túm lấy nó trước khi nó ăn thịt người, vậy thì cũng có thể rửa sạch oan khuất cho dạ xoa rồi.

Bọn người Trình Tinh Hà vừa nghe xong cũng phấn chấn hẳn, vội vàng nhanh chân chạy theo ta...Bạch Hoắc Hương cũng quen leo núi, chưa bao giờ gây trở ngại cho bọn ta, thân hình nàng ta cũng vô cùng khỏe mạnh.

Gia đình này nhận khoán đất khá cao, nơi sống cũng rất xa cách với thôn làng...nơi đây thực sự cũng không có phong thủy tốt gì, rất dễ bị âm tà quấy nhiễu.

Mà đúng lúc này, những đôi mắt của bọn ta đều đang được chứng kiến cảnh tượng trước mắt, một thứ gì đó màu đen cực lớn đang trượt xuống mảnh sân kia lặng yên không một tiếng động.

…

Hỏng rồi, sao thứ này lại đến nhanh như vậy?

Người ở thôn quê vùng hoang dã đều nuôi chó, người nhà này cũng không ngoại lệ, sau khi thứ màu đen kia lẻn vào, ngay lập tức liền có tiếng chó sủa vang lên.

Thấy cánh cửa sắt của nhà này đã đóng chặt, ta cũng không thèm gõ cửa, một cánh tay chống trên tường phóng qua, khi vừa định nhảy xuống, không ngờ lại chạm trán một người.

Chương 938: Đến Để Cứu Đứa Bé

Người nọ khi ấy đã lớn tiếng hét lên:

“Tên trộm, ngay cả nhà bọn ta cũng dám xông vào, CMN ta phải xiên chết ngươi!”

Vừa nói, người nọ còn cầm một cây đinh ba dùng để cào cỏ khô đâm về hướng ta.

Nam chủ nhà này cho rằng tiếng chó sủa là do ta gây nên.

Tiếng chó sủa và tiếng trẻ con khóc lóc vang lên cùng lúc, thấy thứ kia đã tiến đến cửa sổ, ta làm gì còn tâm trí ở lại đây dây dưa với người này, ta vội đẩy hắn ta ra, muốn nhảy từ ngoài cửa sổ vào.

Nhưng không ngờ đến, người này thân thể cường tráng, phản ứng cũng rất nhanh, hắn ta xoay người túm lấy đùi ta, bỗng chốc đã kéo ta từ trên cửa sổ xuống, còn lớn tiếng nói:

“Muốn vào nhà của bọn ta, ngươi không có cửa đâu!”

Trong lòng ta liền phát cáu, ta vốn muốn lên tiếng nói chuyện, nhưng ngay sau đó vang lên tiếng phụ nữ thét lên ở trong nhà:

“Cha đứa nhỏ…”

Người nam nhân nọ lúc này mới định thần trở lại, ta nhân cơ hội này, một chân đá hắn ta ra, trực tiếp nhảy lên bệ cửa sổ...không sai, trên bệ cửa sổ nhà họ cũng có một vốc đậu đỏ.

Người nam nhân nọ phát hiện ra, còn muốn đuổi theo bắt ta, nhưng nghe thấy một tiếng “ầm” ngoài cửa vang lên, Ách Ba Lan phá cửa xông vào, Trình Tinh Hà cũng đi theo vào nhà, người nam nhân nọ bỗng nhiên ngờ nghệch, ta không nghe thấy hắn ta nói thêm gì nữa, ta nhanh chóng đi vào bên trong nhà.

Đúng vậy...mùi máu tanh này là của thứ đồ chơi mà trước đó đã đánh nhau với ta! Mà đôi cánh màu đen của nó đang bao phủ giường của đứa bé sơ sinh kia.

Ta vội rút Thất tinh long tuyền ra, chém xuống về hướng nó.

Người nhà này dường như đang làm lễ mừng, trong nhà treo đầy những dải băng dài, ta cũng không biết đó là gì, khi tà khí vừa bùng nổ, mấy cái khóa bình an cũng theo đó mà vỡ tung, bột phấn bên trong bắn ra tung tóe phủ đầy toàn thân của thứ kia.

Thứ kia bất ngờ không kịp đề phòng, lăn về phía trước đập mạnh vào bức tường, trong miệng nó gào thét thảm thiết.

Bắt được thứ đồ chơi này, chuyện này cũng trở nên dễ đối phó.

Thế là ta từng bước đuổi theo về phía trước, chém đi đôi cánh của nó.

Thứ kia vẫn còn muốn chạy nhưng nó không nhanh bằng ta, lần này lưỡi kiếm thuận lợi chém xuống dễ như trở bàn tay, trong lòng ta cũng phấn chấn hẳn lên, cuối cùng ta cũng đã bắt được hung thủ thật sự rồi.

Bọn người Trình Tinh Hà cũng đã đuổi kịp tới, lúc đó họ còn hô lên một tiếng ‘tốt’, thấy thứ kia đã ngã xuống đất, Trình Tinh Hà liền bắn ra dây đỏ máu chó định bắt lấy thứ kia lại, nhưng ngay sau đó liền xuất hiện một cảnh tượng mà bọn ta hoàn toàn không ngờ tới.

Đôi cánh của thứ kia bỗng nhiên lại mọc ra rồi khép lại lần nữa, nó vỗ cánh một cái, thân thể khổng lồ bay lên...như thể chưa từng bị chém đứt vậy!

Đây là bản lĩnh gì vậy chứ?

Ta cũng chẳng tỏ ra hoảng sợ, vội lên tiếng:

“Ngăn chặn thứ này lại, ta dùng Bàn tay trừ tà!”

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan cũng phản ứng trở lại, dây đỏ máu chó và dây thừng tơ vàng đuôi ngọc cùng lúc được bắn ra, bám thật chặt trên chân của thứ kia, ta vội chạy tới muốn bắt lấy nó.

Nhưng thứ này hiển nhiên có trí tuệ, lần trước từng chịu đau khổ vì Bàn tay trừ tà, nó đã cảm giác ra được, ta chỉ nghe thấy một tiếng “leng keng” vang lên, nó vậy mà lại thẳng thừng cắt đứt hai chân của mình, thân thể to lớn vỗ cánh lao ra bên ngoài cửa sổ, tiến vào trong màn đêm vô biên.

Trình Tinh Hà thấy không ổn, hắn vội thu lại dây đỏ, nhưng hai cái chân kia tách ra, vùng vẫy thoát ra khỏi dây đỏ và dây thừng tơ vàng đuôi ngọc, giống như là cục sắt bị nam châm hút vậy, chúng bay ra ngoài theo thứ kia.

Lúc này, mẹ đứa bé đã bình tĩnh trở lại, một tay ôm lấy đứa bé, nói lời cảm ơn với ta, cha đứa bé đến giờ phút này mới hiểu ra mọi việc, cũng ném cái đinh ba kia đi, gãi đầu nói:

“Thì ra, các ngươi đến để cứu đứa bé nhà ta…”

Trình Tinh Hà đuổi theo đến cửa sổ nhìn theo, sau đó quay đầu lại nói với ta:

“Lại để nó chạy thoát rồi, phải làm sao đây?”

Còn làm thế nào được, ta nhất định phải tìm cho bằng được thứ kia về.

Mà Ách Ba Lan sau khi đã thu lại dây thừng tơ vàng đuôi ngọc, vẻ mặt tỏ ra không thể tin nổi:

“Ca...thứ đó rốt cuộc là gì hả, sao mà chém không chết?”

Ta thở dài một hơi, nói rằng, đây gọi là phép Tàng hồn thế thân...thứ đó đã giấu đi nguyên thân của mình, chỉ cần không chạm vào nguyên thân, dù chúng ta có làm tổn thương nó như thế nào, nó cũng đều có thể tụ họp lại lần nữa, giống như ảo ảnh vậy, đến khi nào tìm được nguyên thân của nó vậy thì mới coi như là bắt được nó.

Nhưng hiện tại, trời đã sắp sáng rồi, thứ kia không ăn được đứa bé nào trong hai đứa, bọn ta đã không còn cách nào để tìm nó.

Chương 939: Đã Đủ Đau Khổ Rồi

Nếu không tìm được nó, qua mấy tiếng đồng hồ nữa, dạ xoa sẽ bị người dân trong thôn đốt chết.

Trình Tinh Hà không nhịn được mà xì một tiếng khinh thường:

“Thứ đồ chơi đó cũng xảo quyệt gớm nhỉ?”

Lúc này, cha đứa bé cũng đã bật đèn sáng lên, muốn pha trà cho bọn ta, ta vừa ngẩng đầu lên, nhất thời ánh mắt sáng bừng lên.

Chỉ thấy món đồ bọn ta chém đứt trước đó lại chính là một cái lồng đèn cá chép trăm tuổi.

Đúng rồi, hôm nay là ngày đầy tháng của đứa bé!

Theo phong tục của vùng này, khi đứa bé nam đầy tháng thì sẽ làm một chiếc đèn cá chép trăm tuổi thật to màu đỏ, một mặt là mong ước tốt đẹp cá chép vượt long môn, mặt khác là xua đuổi tà ma, trừ đi tai họa cho đứa bé, phù hộ cho đứa bé tránh khỏi sự quấy rối mà trưởng thành một cách khỏe mạnh, cho nên bên trong cái lồng đèn cá chép trăm tuổi này đều sẽ chứa đầy ắp chu sa!

Vừa rồi lồng đèn cá chép bị chém đứt, toàn bộ chu sa văng ra ngoài, bám lên trên người của thứ kia, chỉ cần tìm được vết chu sa thì sẽ có thể tìm được nơi mà nó giấu nguyên thân đi.

Lúc này tiếng gà gáy vang lên, bầu trời bên ngoài cũng dần dần sáng lên, bọn ta làm gì còn tâm trạng uống trà, vội lao ra ngoài tìm dấu vết của chu sa.

Vừa đi ra ngoài ta liền thấy người dân trong thôn đang đi thành đoàn dưới chân núi giống như là đang tìm gì đó vậy...Họ muốn đi theo vết máu mà hôm qua dạ xoa lưu lại để tìm dạ xoa, sau đó sẽ đốt chết nó!

Chết tiệt, không còn bao nhiêu thời gian nữa, ta phải nhanh chóng tìm ra nguyên thân của thứ kia mới được.

Mấy người bọn ta liếc mắt nhìn nhau, chia nhau ra hành động, nhưng kể cũng lạ, trong thôn làng sạch sẽ, không hề thấy được dấu vết chu sa ở bất cứ chỗ nào.

Thấy thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, trong lòng ta lại càng lúc càng sốt ruột, mặt trời càng lên cao, ta đứng ở trên cao vọng khí, nhưng khắp ngọn núi này địa giới quá lớn cho nên cũng không thấy dấu vết của thứ kia.

Trên trán ta đã ướt đẫm mồ hôi, lúc này, Trình Tinh Hà gọi điện thoại đến cho ta:

“Ngươi mau chóng qua đây đi, chúng ta còn chưa tìm được nguyên thân của Dạ du tinh, nhưng mọi người nhanh hơn một bước, họ đã tìm được sào huyệt của dạ xoa trước mất rồi!”

Ta vừa nghe liền nhanh chóng chạy sang đó, trong lòng thầm nhủ chuyện này sao mà lại xui rủi như thế, chẳng lẽ kiếp nạn của dạ xoa tới thật rồi sao?

Ta đi tới nơi thì thấy biển người đông nghịt tụ tập lại ở hạ du, ai nấy đều vươn cổ dài ra nhìn chằm chằm về phía trước giống như đám ngỗng lớn vậy.

Ta híp mắt lại nhìn, trong lòng cũng thấp thỏm theo, phía đối diện thực sự có một sơn động, bên trên cửa động còn có một vài dấu vết của đồ hiến tế.

Nơi này ngoằn ngoèo quanh co khó tìm đến, nếu không phải vết máu vươn đầy đất, có cho hai năm cũng khó thể tìm được.

Lúc này, dì Kim Quế ho khan vài tiếng, đứng ở phía trước lớn tiếng nói:

“Thời gian cũng gần đến rồi, mọi người đã chuẩn bị xăng đầy đủ hết rồi chứ?”

Giọng nói của người dân khỏi phải nói hả hê đến mức nào:

“Chuẩn bị xong rồi!”

Xung quanh thạch động đó toàn là cây cỏ khô, chỉ cần một chút lửa được châm lên, dù có là thứ gì đi nữa cũng đừng mong sống sót ra ngoài.

Kỳ Đại Niên thấy ta đã đến, nhìn hắn ta như sắp khóc đến nơi:

“Đại sư à, ngài phải cứu ta đi, bây giờ phải làm thế nào?”

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan cũng đã đi lên phía trước ngăn cản lại, nhưng dì Kim Quế lại cười khẩy nói:

“Làm sao, lần trước các ngươi chưa nếm đủ đau khổ, giờ còn muốn thiếu cái cánh tay mất đi cái chân có đúng không?”

Sắc mặt Ách Ba Lan thay đổi, Trình Tinh Hà vội kéo hắn lại, thấy ta đến rồi thì dốc hết sức nháy mắt ra hiệu cho ta.

Ta cũng sốt ruột chết được, nhưng CMN ta phải tìm vết chu sa ở đâu đây? Nếu không có chứng cứ, những người dân ngu xuẩn này cũng sẽ không tin ta, chỉ cần không đánh chết họ, thì họ chắc chắn phải đốt núi này.

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên bên tai ta nghe thấy tiếng khóc của một đứa trẻ, ta nhìn về phương hướng tiếng khóc kia, thì thấy một người phụ nữ trung niên đang đánh vào mông một cô gái nhỏ, vừa đánh vừa nói:

“Sáng sớm mới mặc cho ngươi chiếc váy mới, mua mất hai trăm tệ đấy! Ngươi xem ngươi dây phải thứ gì đây hả?”

Cô gái nhỏ kia mặc một chiếc váy len sợi màu trắng mới tinh, nhưng ở phía sau lưng váy dính phải những vệt đỏ.

Đó là chu sa!

Thật đúng là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi tìm được chẳng tốn công, đây chẳng phải là điều ông trời đã định trước rồi hay sao?

Ta lập tức chạy tới:

“Em gái, ngươi nói cho ta biết, từ sáng đến giờ ngươi đã đi chơi những nơi nào rồi thế?”

Cô gái nhỏ nghẹn ngào khóc thút thít, thấy vẻ mặt của ta lại càng hoảng sợ hơn, mẹ của cô gái nhỏ thấy ta đi tới hỏi việc này, còn cảnh giác kéo con gái mình lại, lúc này Trình Tinh Hà cũng thấy được, hắn chạy tới, đưa cho cô gái nhỏ kia một que kẹo.

Chương 940: Vỏ Tàn Hồn

Hai mắt cô gái nhỏ sáng bừng lên, đưa tay nhận lấy, sau đó kéo ra một que kẹo mút dài.

Phút chốc cô gái đã vui vẻ hẳn lên, đưa tay lau qua nước mắt trên mặt rồi chỉ tay về hướng trên núi:

“Hôm nay ta lên núi hái một ít quả táo chua...mẹ ta thích ăn.”

Vừa nghe thấy lời này của con gái, mẹ của cô gái nhỏ liền ngây người, biểu cảm trên mặt có vẻ mất tự nhiên, mấp máy môi:

“Vậy thì ngươi cũng không thể…”

Ta không nghe những lời sau đó, mà vội chạy về nơi mà cô gái nhỏ đã chỉ.

Nơi này địa thế rất hiểm nguy, ta cuống cuồng suýt trượt chân ngã thẳng xuống chân núi mấy lần, nghiêng ngả lảo đảo một trận, cuối cùng vẫn thật sự tìm được một cây táo chua.

Ta sờ vòng theo rễ cây của cây táo chua, thì thật sự tìm ra được bên trong có một vật gì đó tròn tròn, giống như một cái vò vậy.

Ngay lúc này, tiếng ra lệnh của dì Kim Quế vang lên:

“Phóng hỏa!”

Ta ôm theo cái vò trở lại, lớn tiếng hô lên:

“Đợi một chút!”

Người dân trong thôn nghe thấy lời này, còn quay đầu lại liếc nhìn ta, vẻ mặt của Đại Kỳ tổng lại càng mất kiên nhẫn hơn nữa:

“Lại là thằng nhóc này, CMN…”

Dì Kim Quế cười khẩy, vừa định lên tiếng mắng ta, nhưng khi nhìn rõ được cái vò mà ta giơ cao qua đầu, vẻ mặt nàng ta thoáng chốc liền biến hóa.

Đúng như ta dự đoán, ta lớn tiếng nói:

“Ngươi đốt đi, nếu ngươi đốt rồi, ta sẽ lập tức đập vỡ cái vò này...Nếu ta đoán không lầm, dì Kim Quế, đây là vò tàng hồn của ngươi đúng chứ?”

…

Nghe vậy, dân làng ai nấy đều ngẩn người:

"Nó có nghĩa gì vậy?"

"Dì Kim Quế, bình ẩn hồn nghĩa là gì?"

Sắc mặt dì Kim Quế bỗng trở nên nhăn nhó.

Đại Kỳ tổng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn chỉ vào ta và mắng:

"Ngươi ăn nói bậy bạ gì vậy? Hôm nay ta sẽ...”

Dì Kim Quế kéo lấy đại Kỳ tổng rồi nhìn sang ta và lạnh lùng nói:

“Tiểu tử, ngươi cũng thông minh đấy. Lấy thứ đó xuống, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Ta trả lời:

“Quá khen rồi, ngươi hãy kể lại với mọi người chuyện mà ngươi đã làm, còn về chuyện cái bình hãy để ta suy nghĩ thêm.”

Dì Kim Quế nghiến răng nghiến lợi nói:

"Chuyện mà ta đã làm? Ta không hiểu ngươi đang nói gì, ta đã làm chuyện gì chứ?"

Trong lúc nói, mắt của nàng vẫn đảo liên tục.

Đã đến nước này rồi mà nàng vẫn cứng miệng, quả là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

Ta nói tiếp:

"Nếu ngươi không nói thì để ta nói...Ngay từ đầu, ngươi đã rắp tâm đổ hết tội ăn thịt người lên đầu dạ xoa để dân làng giúp ngươi xử lý dạ xoa đúng không?”

Nghe thấy vậy, dân làng lập tức nhốn nháo lến:

"Ý gì đây, người ăn thịt người chính là dì Kim Quế?"

"Sao có thể như thế được? Kẻ ăn thịt người không phải có cánh sao? Dì Kim Quế làm gì có cánh?"

"Ngươi ăn nói xàm bậy!"

Những cơ bắp teo tóp trên khuôn mặt dì Kim Quế vẫn đang co giật.

Trước đây khi nghe nói về việc tay chân bị chặt đứt, ta đã thấy có gì đó kỳ lạ...quả nhiên không sai, dạ xoa quả thật có ăn thịt người nhưng dạ xoa lúc ăn thịt người có một đặc điểm là nó nuốt chửng cả người, trên mặt đất có thể để lại vết máu nhưng ta chưa từng nghe về việc dạ xoa chặt đứt tay chân.

Đương nhiên cũng có khả năng sau khi ăn thịt người, để răn đe mọi người, nó có thể cố ý để lại những khúc tay chân bị chặt đứt để cảnh báo dân làng không được đụng vào cúng phẩm của nó.

Nhưng cũng giống như những gì ta đã nói trước đó....rõ ràng dạ xoa sống ở vùng hạ lưu, nó hoàn toàn không có lý do gì để chạy ngược lên vùng thượng lưu ăn thịt người và tự rước họa vào thân. Nếu dạ xoa thật sự muốn hù dọa dân làng, nó nên để những khúc tay chân bị chặt đứt đó ở trên bờ mới phải.

Vậy thì chỉ còn một đáp án duy nhất là có người cố ý để những khúc tay chân bị chặt đứt xuống sông để đánh lừa mọi người rằng người này bị dạ xoa ăn thịt.

Lúc đó ta vẫn chưa nhìn thấy dạ xoa nên không biết sự tình bên trong thế nào, vì thế mới không suy đoán lung tung, nhưng sau này ta mới phát hiện dạ xoa quả thật không hề ăn thịt người ở đây, lúc này ta mới thêm chắc chắn rằng đã có người muốn chơi khăm dạ xoa.

Khi nghe ta nói vậy, Kỳ Đại Niên lập tức nhìn sang dì Kim Quế:

"Đây là ...thật sao?"

Đại Kỳ tổng giáng một cái tát vào đầu Kỳ Đại Niên:

"Đồ ngu, nghe thấy gió thì đã tưởng có mưa, mấy tên lừa bịp lang băm chỉ mới nói bừa mấy câu mà ngươi đã tưởng là thật, dì Kim Quế đức cao vọng trọng, ngươi không thấy nàng đã giúp đám dân ngu muội ở đây chữa bệnh sao? Nàng đang yên đang lành như thế làm sao có thể có thù hằn với dạ xoa, tại sao lại muốn hãm hại dạ xoa?

Kỳ Đại Niên lập tức im bặt, những dân làng khác cũng gật đầu, quay lại nói với ta:

"Đại Kỳ tổng nói rất có lý!"

Có lý cái đầu các ngươi.

Dì Kim Quế im như thóc, nàng nhìn chằm chằm vào ta, ánh mắt càng lúc càng nham hiểm.

Chương 941: Giả Dạng

Ta chỉ vào ngọn núi này và nói:

"Rất đơn giản, vì dì Kim Quế này là một thứ gì đó trên núi nhân sâm....dạ xoa đó sống ở đây cũng là để trông chừng nàng."

Dân làng không hiểu ta đang nói gì:

"Một thứ gì đó trên núi?"

Lúc đầu khi vào núi ta đã nhìn ra, thế núi của ngọn núi này là tú nữ chải tóc, hơn nữa tú nữ này giống như đã giẫm phải thứ gì đó dưới chân.

Nhưng lúc đó bị cây cối che khuất tầm nhìn nên ta không thể thấy rõ.

Lúc đi tìm chu sa ta đã liếc mắt nhìn xung quanh, nhờ đó ta đã nhìn ra dưới váy của tú nữ này giẫm phải một thứ gì đó tròn tròn.

Đây không phải là tú nữ chải tóc...là tiên nữ đạp trăng!

Hơn nữa, ta còn nhìn ra vị trí “quả cầu” đó đã bị hư hỏng, rõ ràng có thứ gì đó bên trong đã chui ra.

Ta hỏi họ:

"Các ngươi hãy nói cho ta biết tại sao vị trí đó lại bị hỏng?"

Dân làng nhìn nhau rồi nói:

“Ừ thì...hồi đó có người xây nhà, vì chở đá xuống núi không tiện nên đã cho người làm nổ tung chỗ đó, dẫn đến..."

Ta hỏi tiếp:

“Có phải sau khi cho nổ tung chỗ đó thì dì Kim Quế xuất hiện không?”

Mọi người suy nghĩ, Kỳ Đại Niên là người đầu tiên gật đầu:

"Đúng vậy! Lúc đó ta vẫn còn đang ở đây, sau khi làm nổ chỗ đó, dì Kim Quế đã xuất hiện."

"Đúng, hình như là vậy."

Dân làng đều nhìn sang dì Kim Quế:

"Không lẽ..."

Đại Kỳ tổng trợn tròn mắt, vội nói:

“Mỹ Hầu Vương cũng đến từ núi, như thế thì đã sao, dì Kim Quế là thần tiên sống, đến từ đâu thì có gì quan trọng? Điều này càng chứng tỏ dì Kim Quế rất thần thông quảng đại!"

Nếu dì Kim Quế từ nơi khác đến thì ta đương nhiên không có ý kiến gì, nhưng phong thủy của tiên nữ đạp trăng cũng giống như cửu hương tháp đỉnh, đều có tác dụng trấn áp tà vật.

Những nơi có thế trấn áp tà vật chắc chắn phải có thứ gì đó để trấn áp nó, nhưng nhìn từ góc độ phong thủy, nơi đây lại không có “vật trấn áp”, vậy thì chỉ còn một khả năng.

Trước đây ta đã có chút nghi ngờ khi thấy dạ xoa chỉ sống đơn độc một mình ở đây...vì dạ xoa rất ít khi ở một mình, ngọn núi nhâm sâm này cũng không có thứ gì đặc biệt, tại sao nó lại lựa chọn ở lại ngọn núi này?

Nhưng nghĩ kỹ, nếu trách nhiệm của dạ xoa cũng giống như quản ngục, nó phải canh giữ thứ này và không được để nàng thoát ra ngoài thì mọi chuyện đã rõ ràng.

Dù nàng đã ra khỏi núi nhưng là một người canh giữ, dạ xoa không thể để nàng rời khỏi đây, vì vậy để được tự do, nàng bắt buộc phải giết chết dạ xoa.

Nhưng chỉ dựa vào một mình nàng thì e rằng chuyện này không thể thành công.

Vì vậy, nàng đã biến thành dì Kim Quế đến thôn làng chữa bệnh nhằm lấy được lòng tin của dân làng, lợi dụng dân làng giúp nàng xử lý dạ xoa!

Nếu ta đoán không nhầm thì sau khi ra ngoài, nàng đã muốn ăn thịt người, nhưng nếu ngang nhiên ăn thịt người như thế thì nhất định sẽ khiến mọi người nảy sinh nghi ngờ, nếu đã như vậy, chi bằng bảo những thanh niên mà nàng muốn ăn thịt đến đắc tội với dạ xoa.

Như vậy, nàng đã ăn thịt những thanh niên đó và bỏ những cánh tay bị chặt đứt xuống nước, từ đó sẽ không có ai nghi ngờ nàng mà chuyển sang nghi ngờ dạ xoa.

Kết quả dạ xoa đã bị mọi người ghét bỏ, từ đó dân làng đương nhiên muốn loại bỏ dạ xoa...nàng còn giúp mọi người nghĩ cách tiêu diệt dạ xoa, đụng vào thứ cấm kỵ nhất của dạ xoa, dùng cung đào tiễn dâu cùng nhau đến bắn chết dạ xoa.

Kết quả chuyện này đã khiến dạ xoa đồng quy vu tận với dân làng, dạ xoa cũng suýt chút nữa bị thương nặng.

Chỉ cần dạ xoa bị thương nặng, việc nàng xử lý dạ xoa và lấy lại tự do sẽ không còn là chuyện gì khó khăn.

Nó cũng giống như những gì nàng đang làm lúc này...khiến mọi người căm hận dạ xoa và dựa vào ánh nắng lúc giữa trưa để thêu rụi dạ xoa, đầu xuôi đuôi lọt.

Kỳ Đại Niên vỗ đùi:

"Hóa ra dạ xoa đó đã bị oan?"

Đúng vậy, ta cũng đã nhiều lần bị hàm oan nên quả thật rất đồng cảm với nó.

Trình Tinh Hà cũng trở nên phấn khích, hắn dùng vai huýt vào Ách Ba Lan:

"Này nhóc...không hổ danh là ca ca của ngươi!"

Ách Ba Lan càng thêm đắc ý:

"Chứ sao nữa?"

Ngoài mặt thì chê bọn họ ồn ào, nhưng mỗi lần có người khen ngợi ta, Bạch Hoắc Hương là người vui mừng hơn ai hết, khóe miệng nàng không kìm nén được mà nở một nụ cười.

Sau khi nghe vậy, dân làng cuối cùng cũng im lặng, họ quay lại nhìn dì Kim Quế, bất giác lùi về sau vài bước.

Đại Kỳ tổng cũng rất tức giận, vội vàng nói:

“Đây chỉ là lời nói từ một phía của tên lừa đảo lang băm đó, mọi người đừng tin hắn, đúng rồi, mọi người nhìn thời gian lúc này đi, vừa hay đang là buổi trưa, nếu không nhân cơ hội dạ xoa đang bị thương mà tiêu diệt nó thì chúng ta còn chờ đến lúc nào nữa? Mau châm lửa lên!"

Chương 942: Đại Sư, Cẩn Thận

Ta lớn tiếng nói:

“Đại Kỳ tổng, ngươi đừng nóng vội, nếu dì Kim Quế này xảy ra chuyện gì thì e rằng ngươi cũng bị vạ lây.”

Nghe vậy, mặt Đại Kỳ tổng lập tức tái mét:

"Ngươi ăn nói bậy bạ gì vậy? Chuyện này thì liên quan gì đến ta?"

Sau khi nghe vậy, ánh mắt của dân làng cũng đổ xô về phía Đại Kỳ tổng:

“Đúng rồi, lúc đầu, Đại Kỳ tổng chính là người bảo rằng dì Kim Quế lợi hại và mời nàng về đây."

"Lần này cũng như vậy."

Đại Kỳ tổng nổi giận đến đỏ mặt tía tai:

"Các ngươi câm mồm! Ta..."

Ta lớn tiếng nói:

“Đại Kỳ tổng, ngươi dám chắc gần đây ngươi không ăn phải thứ gì đó không nên ăn chứ?”

Đại Kỳ tổng há hốc mồm và rồi ngẩn người.

Ta biết ngay tà khí trên người hắn không phải tự nhiên mà có.

Nhưng vừa định nói tiếp thì thất tinh long tuyền đang ở phía sau lưng ta đột nhiên rung lên dữ dội.

Ta bỗng thấy thấp thỏm, chưa kịp xoay người lại thì đã phát hiện một cánh tay không biết đến từ đâu chìa ra và vòng qua eo của ta nhằm đoạt lấy cái bình!

…

Bàn tay đó khô khốc và có hình dạng kỳ lạ, móng tay cũng rất dài.

Ta phản ứng rất nhanh, lập tức quay người ôm lấy cái bình, khi quay lại thì bỗng sững người...dì Kim Quế.

Vừa rồi nàng còn ở dưới núi, trong một thời gian ngắn như vậy mà nàng đã chạy đến phía sau lưng ta rồi, còn nói mình không biết bay?

Dù sao lúc này cũng đang ở trên núi, dưới chân là dốc đứng nên không dễ trốn như vậy, nhìn thấy ta chạy trốn, bàn tay đó vung ra tóm lấy ta.

Ta lập tức quay người nấp vào sau cây táo tàu, bàn tay đó không tóm được ta, tiếng rên rỉ vang lên, bàn tay cắm mạnh vào thân cây táo, táo trên cây rơi xuống lách tách như mưa và đập vào đầu ta.

Dân làng cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không ổn:

"Vừa rồi dì Kim Quế vẫn ở cùng chúng ta, đang có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Lẽ nào dì Kim Quế thật sự là..."

Đối mắt đang trừng lên và đỏ như máu của dì Kim Quế rõ ràng là đang muốn giết người, nàng hét lớn:

“Năm đó là ngươi đã giam ta lại đây suốt mấy trăm năm, hôm nay ngươi lại đến phá hỏng chuyện tốt của ta ......"

Ta?

Ta chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã nghe phía dưới có người hét to:

"Đại sư, cẩn thận!"

Ta theo phản xạ nhìn xuống và sững sờ một lúc...Đại Kỳ tổng không biết từ đâu lấy ra cung đào tiễn dâu và bắn về phía của ta.

Kỳ Đại Niên là người đã gọi ta, hắn lao về phía Đại Kỳ tổng:

"Ca ca của ta trước đây từng giành được huy chương vàng môn bắn cung..."

Đám người Trình Tinh Hà vừa rồi chỉ đứng nhìn ta, phát hiện Đại Kỳ tổng muốn bắn ta, hai người họ lập tức thay đổi sắc mặt và lao như bay về phía Đại Kỳ tổng.

Nhưng họ đã chậm một bước, mặc dù đã giữ được Đại Kỳ tổng nhưng mũi tên sắc lẹm bằng gỗ dâu đã lao như bay về phía của ta.

Ta vội vàng trốn đi nhưng ở phía trước dì Kim Quế vẫn đang xông đến, ta lùi về sau nhưng lại không nhìn thấy dưới chân là một hòn đá sống, lúc nhận ra có gì đó bất thường thì tai của ta đã ù đi, cả người ta rơi xuống.

Dì Kim Quế muốn tóm lấy ta nhưng không thành, mũi tên đó bây giờ đang hướng về nàng, nàng nhanh chóng né đi, ta rơi xuống sườn núi.

Ngọn núi này có rất nhiều đá, lúc lăn xuống ta bị trầy xước khắp người giống như những hạt dẻ bị nứt ra trên chảo được bày bán trên đường, quay lại phía trước, ta định thần lại. Lúc này ta phát hiện có gì đó không ổn, ta sờ vào ngực, trong lòng thấy rất thất vọng...bình ẩn hồn đã biến mất!

Lúc này, dì Kim Quế dường như cũng đã biết, trong không trung vang lên một tiếng kêu thảm thiết, một vật to lớn giương đôi cánh ra và lao về phía dân làng.

Hôm qua nàng vẫn chưa ăn nên bây giờ muốn ăn thịt người!

Dân làng lập tức chết lặng, ôm đầu khóc than và định chạy trốn, nhưng lúc này con chim đen khổng lồ đó đã nhảy bổ xuống đám đông.

Ta đứng dậy và muốn chạm vào bình ẩn hồn....bây giờ nguyên thân của nàng đang được giấu trong bình ẩn hồn, ta dùng thất tinh long tuyền nhưng vẫn không thể phá vỡ được nó, bình ẩn hồn đó được phong ấn rất tốt, bên ngoài hoàn toàn không nhìn thấy khí, ta cũng hoa mắt một lúc nhưng vẫn không tìm được.

Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà cũng vội vàng chạy tới cứu người, nhưng những người này giống như bầy đàn chạy tán loạn khắp nơi, hai người bọn họ hoàn toàn không thể cứu nổi.

Lẽ nào...người dân ở núi nhân sâm này thật sự vì phản bội lời thề nên mới phải chịu cảnh đoạn tử tuyệt tôn?

Con chim khổng lồ bắt đầu ăn thịt người, lúc này, màn sương mù đó lại kéo đến, trong sương mù cũng xuất hiện dáng người cao lớn đó, một bàn tay to lớn tiến đến tóm lấy con chim khổng lồ.

Ngay lập tức, con chim đó đã bị gãy một cánh, nhưng cũng không có tác dụng gì, cơ thể của con chim đó nhanh chóng khôi phục lại như một cái bóng.

Chương 943: Không Có Động Tĩnh

Dạ xoa không thể không biết điều này nhưng nó vẫn tiếp túc xé xác con chim hết lần này đến lần khác, lúc đầu người dân ai nấy đều sợ hãi, nhưng rồi họ bỗng có linh cảm gì đó và nhân cơ hội này bò lên trên, họ liều mạng chạy ra ngoài, những người khác thấy vậy cũng ùa nhau chạy theo như một bầy vịt.

Dạ xoa đã bị thương nặng nên động tác có chút loạng choạng và tốc độ ngày càng chậm, rõ ràng nó đang dùng hết chút sức lực cuối cùng, đã đến nước này mà nó vẫn còn muốn cứu người dân ở đây?

Con chim khổng lồ sốt ruột khi vẫn chưa ăn được thịt người, nó quay sang mổ vào dạ xoa. Dạ xoa lúc này đã hao tổn nhiều sức lực, có vẻ như sắp không trụ được nữa, Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan muốn sang giúp đỡ nhưng vô ích.

Ta cũng thấy lo lắng, lập tức tìm kiếm xung quanh hòng lấy bình ẩn hồn lại nhưng càng nóng lòng thì càng không tìm thấy, đầu ta toát mồ hôi hột.

Ta nghe thấy một tiếng nổ lớn, không hay rồi...Dạ xoa trụ không nổi nữa, nó đã bị con chim tấn công, trong đám sương mù, con chim khổng lồ đang định mổ vào cổ họng của dạ xoa.

Tiêu rồi...lẽ nào dạ xoa thật sự...

Nhưng vào lúc này, một người từ trong sương mù chạy tới và lấy một thứ từ trong ngực nhét vào ta:

"Đại sư, ta đã tìm được cái bình cho ngươi!"

Kỳ Đại Niên!

Quả nhiên vào thời khắc quan trọng tiểu tử này vẫn rất có ích!

Ta lập tức ôm chiếc bình chạy tới, mở lá bùa vàng trên đó ra và chìa tay ra thì tóm được một thứ vừa dài vừa trắng.

Khi nhìn kỹ, đầu óc ta bỗng tê dại...là một cô gái trẻ có chiều dài bằng cánh tay!

Cô gái có nước da trắng trẻo, đôi mắt nhắm nghiền giống như đang ngủ say.

Trước nay ta chưa bao giờ nhìn thấy một thứ như vậy, đây là người lùn rơm hay gì?

Hơn nữa...trên cổ của thứ này lại có một vết bầm tím giống như bị ai đó cào, nhìn hình dạng...quả nhiên rất giống vết hằn ngón tay của ta.

Thảo nào trên cổ dì Kim Quế không có vết bầm tím, bàn tay trừ tà quả nhiên rất lợi hại, không ngờ có thể đả thương nguyên thân của nàng.

Thoạt nhìn Kỳ Đại Niên còn tưởng rằng đó là một con quái vật, hắn sợ hãi ngồi bệt xuống đất, nhưng ngay lập tức hắn nhận ra điều gì đó:

"Cái này...cái này không phải là..."

Ta cũng đã nhìn ra, thứ này sờ vào có cảm giác mềm mại và ẩm ướt, nhưng nó không phải là cảm giác của một vật sống, mà là một loài thực vật ...Đây là một loại nhân sâm ngàn năm tuổi!

Theo truyền thuyết, nhân sâm được chia thành đực và cái, là hình tượng của trai gái đồng trinh, hình dáng càng giống người thì linh khí càng mạnh, thứ này sống động như thật, không biết đã tu luyện được bao nhiêu năm rồi?

Nhưng ta không còn thời gian suy nghĩ đến chuyện đó, con chim khổng lồ đó sà xuống và chộp lấy củ nhân sâm, ta nghe “cạch” một tiếng, cổ của củ nhân sâm lập tức gãy ra, nước chảy ra ngoài. Ngẩng đầu nhìn lên, bóng dáng của con chim khổng lồ chỉ vừa mới rơi xuống trên người dạ xoa đã đột nhiên tách ra và từ từ biến mất như sương tan.

Tất cả chúng ta thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên thân đã bị hủy hoại, thứ này coi như đã đi đời.

Nhắc mới nhớ...dạ xoa đó đâu rồi?

Không có động tĩnh gì nữa.

Lúc này, Bạch Hoặc Hương chạy từ sau tới và chạm vào ta, nàng thở phào và nhìn về phía dạ xoa, nàng vội vàng chạy qua đó.

Mỗi lần nàng đều giả vờ lạnh lùng, nhưng thực ra nàng là người hiểu rất rõ lương y như từ mẫu.

Ta cũng đi theo qua đó, nhưng trong sương mù, ta không nhìn thấy con vật khổng lồ đó.

Bạch Hoắc Hương nhìn ta và nói:

"Dường như con dạ xoa đó không muốn gặp ai nữa."

Trình Tinh Hà chạy tới và nói:

"Ta có cảm giác con dạ xoa này mắc chứng sợ xã hội."

Lẽ nào nó đã mất lòng tin với con người?

Cũng không hẳn, dù sao đã bị cung đào tiễn dâu làm cho bị thương như vậy, nó có lẽ không tính đến mối thù trước đây nữa.

Sương tan, ánh nắng ban trưa rọi xuống, ta nhìn thấy động dạ xoa đã trống rỗng.

Dạ Du Tinh đó đã được xử lý, công đức của nó coi như viên mãn, bản thân cũng đã được tự do.

Chúng ta nên chúc mừng nó mới phải.

Kỳ Đại Niên vui mừng khôn xiết, hắn vội vàng cảm ơn ta.

Tuy nhiên, ta bỗng thấy tò mò khi nhìn vào củ nhân sâm trong tay, là ai đã chôn thứ này xuống núi, là ai đã cử dạ xoa đến đây làm “quản ngục”?

Trình Tinh Hà tinh mắt chỉ vào một thứ gì đó bên trong và kêu lên:

"Thất Tinh nhìn xem, đây là cái gì?"

…

Cách quá xa nên ta không thấy rõ, lại gần nhìn thì thấy được chữ viết, không phải, là phù triện.

Bùa phong thủy.

Tuy hiểu biết của ta về bùa phong thủy có hạn, không đọc hết được toàn bộ, nhưng có thể đoán sơ sơ được, nơi này vốn có một trận pháp, hình như dùng để vây nhốt thứ gì đó.

Chương 944: Ta Cũng Nhớ Ngươi

Lúc trước dì Kim Quế nói có cái gì bị trấn áp mấy trăm năm, chắc là người bố trí trận pháp làm, nhưng lại đẩy trách nhiệm lên người ta.

Ta là cục gạch, nơi nào cần đến thì bê đến nơi đó dùng.

Trình Tinh Hà nhìn tình cảnh này, nghĩ rằng bên trong có thứ đáng giá tiền, thế là kích động đi vào trong.

Tiếp tục nhìn vào bên trong, là một bức tường khắc đầy chữ.

Chữ phồn thể, thể văn ngôn, nhưng ta biết loại chữ này.

Ta đọc một lượt, đại ý là viết về lai lịch của dạ xoa và dạ du tinh.

Nhìn kỹ lại, lai lịch của chúng phải nói là vô cùng chấn động.

Tương truyền ngày xưa có một thứ gì đó ở trên trời chạy trốn xuống trần gian, hóa thành một bà lão, làm nhiều chuyện xấu xa, ăn vô số xử nam, mà thứ này dao chém không đứt, lửa thiêu không cháy, người dân địa phương không nghĩa ra cách nào cả, đành nhờ một phương sĩ nọ, phương sĩ trả lời rằng thứ này có lai lịch không tầm thường, người bình thường không làm gì được, chỉ có một người cực kỳ cao quý mới có thể chế phục nó.

Nhưng người cực kỳ cao quý là ai thì phương sĩ không nói thẳng, vào buổi gió to, đứng ngược gió ném một lá bùa ra, lá bùa này bay trúng người nào thì người đó chính là người cần tìm.

Cứ thế, một chàng trai đi ngang qua thình lình bắt được lá bùa từ trên không, phương sĩ mừng rỡ, cầu xin người nọ giúp đỡ, đuổi một thứ đi hộ hắn.

Chàng trai khẳng khái đồng ý, phương sĩ dặn hắn vào một ngày nào đó giơ cây nến đứng ở chỗ nọ, khi cảm thấy có người định thổi tắt ngọn nến thì quay đầu đuổi thứ định thổi nến thẳng về hướng đông.

Người thanh niên đồng ý, làm theo lời dặn của phương sĩ: Khi có người thổi nến, hắn ngoảnh lại thì thấy một con chim khổng lồ.

Tuy con chim rất hung hãn, nhưng dường như rất sợ hãi khi thấy người thanh niên, hắn nhân cơ hội này đuổi con chim đến nơi phương sĩ nói, phương sĩ bố trị trận pháp, nhốt con chim khổng lồ ở bên trong. Vì sao không giết con chim khổng lồ, một mặt là bởi vì lai lịch của nó, mặt khác là do không tìm được nguyên thân, không giết được nó nên chỉ có thể nhốt lại.

Một đoạn văn tự còn lại đã bị đào đi, phần cuối có một câu khó lắm mới có thể thấy rõ, rằng từ đó Chân Long sống lại, nguyên thân ắt bại, mà trận pháp cũng theo đó mà mất hiệu lực, nhớ vậy “thứ gì đó” có thể lấy lại tự do.

Sống lại? Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan trợn tròn mắt nhìn ta lom lom.

Ánh mắt của bọn họ làm ta thấy mất tự nhiên.

Xem ra phần bị xóa đi chính là lai lịch của dạ xoa, có lẽ nó không muốn cho người khác biết, bây giờ cũng không có cách nào tìm hiểu kỹ càng,

Bạch Hoắc Hương nói dì Kim Quế và yêu phi họa quốc đi ra từ cùng một hang động, chẳng lẽ yêu phi họa quốc cũng là thứ gì đó “bên trên” chạy trốn xuống trần gian?

Đúng là xem thường quỷ họa bì rồi, thảo nào nàng quen biết A Mãn.

Nhắc mới nhớ, lần trước ở Etuji ta định đi tìm A Mãn, nhưng có lẽ bởi vì đồng môn của người đàn ông cao to với Nốt Ruồi dùng thứ gì đó trước khi chết nên ký thân phù không liên hệ được với chủ nhân, ta không gọi nàng ra được, chắc bây giờ thì được rồi.

Nghĩ vậy, ta bèn sờ lá vàng chữ Mãn trên cổ:

“A Mãn.”

Mùi thuốc nồng nàn đột nhiên lan tỏa, một đôi tay trắng nõn khoác lên vai ta như một thói quen, giọng nói cực kỳ mềm mại:

“Cô gia...”

Người bình thường thì sẽ cảm thấy cả người nóng bừng.

“Có phải ngươi nhớ ta không?”

A Mãn sờ mặt ta:

“Ta cũng nhớ ngươi...”

Nói rồi nàng như sực nhớ ra cái gì, hỏi:

“Mà hình như lâu rồi Bạch Tiêu Tương không về, ta cũng không muốn về lại ký thân phù nữa, sau này ta trông giữ bên cạnh ngươi, được không?”

Bạch Hoắc Hương quay đầu lại trông thấy A Mãn, ánh mắt trở nên lạnh lùng, nàng quay người đi ra ngoài.

Ách Ba Lan vội nói:

“Tỷ, ngươi đi đâu thế?”

Trình Tinh Hà huých vai Ách Ba Lan, kéo hắn ra ngoài:

“Ngươi ngốc à, hậu cung cháy, ngươi đừng dẫn lửa thiêu thân, đi thôi, đi thôi, ở đây không cần chúng ta nữa, cây táo chua vừa rồi cũng được đấy, ngươi nhổ nó lên giúp ta, ta cho ngươi một nắm.”

Thấy bọn họ đi ra ngoài, A Mãn tỏ ra vô cùng vui vẻ:

“Không gặp nhau một thời gian mà người bên cạnh cô gia biết điều hơn nhiều rồi.”

Rồi đôi mắt to như mặt nước mùa xuân nhìn về phía ta, cất giấu nét quyến rũ vô ngần, cùng với sự mến mộ không nói thành lời, khiến người ta cầm lòng không đặng muốn hôn nàng!

Không được, không được, ta nhẫn nhịn được!

Ta lập tức chấn chỉnh lại suy nghĩ, rồi quay mặt đi:

“Không có chuyện gì, là vì cái này, ngươi giúp ta nhìn xem. Thứ từ trên trời xuống nghĩa là gì?”

A Mãn rất thất vọng, nhưng dường như nàng không muốn ta thấy vẻ thất vọng của mình nên giả vờ mỉm cười tỏ ra chẳng hề để ý, nàng nhìn về phía đoạn văn khắc trên tường, vừa trông thấy rõ ràng thì cau mày:

“Cái này có liên quan đến chuyện đó…”

Chương 945: Giấc Mơ Bị Đánh Cắp

Chuyện đó? Trí nhớ của ta rất tốt, ngay lập tức nhớ đến cái đuôi mèo báo trong sự kiện của công tử bụng bự:

“Là chuyện ngươi và Thiên Hồ bị giáng chức?”

A Mãn gật đầu, như nhớ lại hồi ức không mấy hay ho:

“Chuyện đó liên lụy rất rộng, không chỉ ta và Cửu Vĩ Thiên hồ, thậm chí cả Bạch Tiêu Tương...”

Có liên quan đến Bạch Tiêu Tương?

Nhưng A Mãn nói đến thì lại cau mày:

“Cô gia, ngươi nghe lời ta, ngươi tuyệt đối đừng dây vào chuyện này.”

Ta đồng ý với nàng sẽ không dính dáng vào chuyện này, chẳng qua ta cảm thấy tò mò, bèn nghĩ đủ mọi cách đòi A Mãn nói cho ta, A Mãn bị ta quấy rầy không chịu nổi, nàng đảo mắt một vòng, như sực nhớ ra cái gì, nàng nói với giọng điệu xảo trá:

“Ngươi nhắm mắt lại, ta nói cho ngươi biết.”

Nhắm mắt thì đơn giản thôi, cũng chẳng mất đồng nào.

Ta lập tức nhắm mắt lại, chỉ trong nháy mắt ta bỗng cảm thấy có thứ gì đó mềm mại, ngọt ngào đè lên môi ta, ta bỗng cảm thấy hốt hoảng.

Ta mở mắt ra, A Mãn ra vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, thế nhưng gò má trắng nõn dưới tóc mai đen nhánh đã đỏ bừng, nàng trả lời rất nhanh như để che lấp sự luống cuống của mình:

“Chuyện đó...Có thể xem như một kiếp nạn lớn...Khi ấy bên dưới xảy ra vấn đề nghiêm trọng.”

Bên dưới mà nàng nói chính là nhân gian.

Từ xưa đến nay, nhân gian rất chú trọng phong thủy.

Cho dù cất nhà, xây thành cũng phải dùng cục phong thủy để đảm bảo bình an, mà thành lập triều đại mới lại càng cần cục phong thủy hơn, Hoàng Đế ở thời thượng cổ vốn là cao thủ ở lĩnh vực phong thủy, từng dùng kỳ môn trận pháp đánh bại Xi Vưu, bắt đầu từ khi đó lãnh thổ đã có cục phong thủy riêng để trấn thủ bờ cõi, giữ vững sự yên bình của quốc gia.

Bởi vậy, cho dù triều đại thay đổi thì đất đai bờ cõi vẫn vô cùng vững chắc.

Nhưng có một lần cục phong thủy lớn nhất này có sự biến động – một lỗ thủng xuất hiện.

Lỗ thủng này đưa tới một tai họa nghiêm trọng, triều chính rung chuyển, dân chúng lầm than, vô số tà ma thừa cơ xâm nhập, dưới nhân gian, tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Tất nhiên bên trên sẽ không ngồi yên mặc kệ, bèn ra lệnh phải lấp kín lỗ hổng, tương tư như Nữ Oa vá trời.

Khi ấy, A Mãn không phải là Sơn Thần nho nhỏ, mà đứng ở vị trí cao hơn, nàng cũng tham gia vào chuyện này. Sau này lỗ thủng được vá lại, nhưng trong quá trình đó lại có một sai lầm rất nghiêm trọng, bên trên cực kỳ tức giận, cho nên thần linh liên quan đến lỗi ấy đều bị giáng chức, A Mãn, Cửu Vĩ Thiên Hồ, tất cả bọn họ đều bị ảnh hưởng, đồng thời còn có nhiều nhân vật khác bị liên lụy, chắc hẳn dạ du tinh cũng là một trong số đó.

Có lẽ dạ du tinh cùi không sợ lở, biết không thể quay về nên dứt khoát bắt đầu làm xằng làm bậy, để rồi rơi vào kết cục bi thảm như bây giờ.

Sai lầm? Ta bèn hỏi A Mãn, sai lầm gì lại nghiêm trọng đến vậy?

Sắc mặt A Mãn trở nên khó coi, ta biết chuyện này có lẽ là cấm kỵ với nàng nên cũng không hỏi tiếp.

A Mãn lộ ra vẻ biết ơn, nàng sờ mặt ta, bấy giờ mới như nhìn ra được điều gì, nàng có vẻ hơi bất ngờ.

Ta cũng đã nhận ra, trong lòng có dự cảm chẳng lành. Lần trước, khi nàng lấy đuôi của Thiên Hồ đi còn nói sắp tới ta sẽ gặp phải kiếp nạn lớn, quả nhiên sau đó ta tìm được đường sống trong chỗ chết vài lần, không biết "kiếp nạn lớn" đã qua chưa.

A Mãn quan sát khuôn mặt ta một cách kỹ càng, hàng mày xinh đẹp chau lại, nàng nói:

"Hình như kiếp nạn của ngươi bị hoãn lại thì phải?

Gì cơ? Ta xui xẻo lâu như vậy rồi mà kiếp nạn vẫn chưa tới à?

Thế thì nó phải khủng khiếp đến mức nào?

A Mãn cau mày:

"Hình như có người tạm thời giúp ngươi ngăn chặn tai kiếp, nhưng việc này chỉ trì hoãn chứ không có chuyện không tới, nhớ kỹ lời dặn của ta, càng là người thân thiết thì càng phải dè chừng."

…

Ta chỉ đành gật đầu, bỗng nhớ lại hai người từng lấy đi thứ gì đó của ta trong mơ.

Rốt cuộc họ có lai lịch ra sao?

“Khụ…khụ...”

Đột nhiên, ngoài cửa hang có tiếng ho khan vang lên, hiển nhiên là Bạch Hoắc Hương.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan thật sự nhổ táo chua trên núi lên kéo đến cửa hang, vừa đi vừa nhai rôm rốp, Trình Tinh Hà nghe được tiếng đằng hắng còn hỏi:

“Chính khí thủy, ngươi muốn ăn thì cũng không cần hàm súc như thế, đừng nóng vội, ca cho ngươi một quả.”

Nhưng Bạch Hoắc Hương đáp:

“Ta không nóng vội, thời gian còn nhiều, có chuyện gì đương nhiên phải từ từ mà nói.”

Nàng còn cố tính nhấn mạnh ở mấy chữ “từ từ mà nói”.

A Mãn bật cười:

“Tại sao cô gái này lại tên là chính khí thủy, cái tên ‘canh chua’ hợp với nàng hơn đấy.”

Đột nhiên, có một người vội vàng chạy vào, nói to:

“Không ổn rồi, Đại Kỳ tổng xảy ra chuyện rồi!”

Đại Kỳ tổng? Ta biết ngay đã xảy ra chuyện gì, lập tức chạy ra ngoài.

Chương 946: Có Chuyện Muốn Hỏi

Ta đến đó xem xét, quả nhiên.

Mặt Đại Kỳ tổng xám ngoét, máu đen chảy ròng ròng ra từ trong miệng.

Kỳ Đại Niên ôm anh trai của mình, luống cuống:

“Đại... Đại sư, ngươi mau nhìn xem, rốt cuộc anh của ta bị làm sao thế này?”

Trình Tinh Hà đứng sau níu ta:

“À, quỷ sai tới.”

Ta cũng thấy được rồi, hắc khí ở nhân trung của Đại Kỳ tổng tràn ra ngoài, hắn không sống được bao lâu nữa.

Kỳ Đại Niên nghe xong thì hoảng loạn, hỏi tiếp:

“Đại sư, lúc trước ngươi nói anh của ta ăn thứ không nên ăn, rốt cuộc là thứ gì? Có phải là... Dì Kim Quế, không, quái vật ăn thịt người đó hạ độc hắn không?”

Không phải là độc, trái lại đó còn là thứ có thể kéo dài tính mạng. Mới đầu ta không nhân ra luồng tà khí kia, nhưng bây giờ ta đoán ra được rồi, chắc hẳn thứ dì Kim Quế cho Đại Kỳ tổng ăn là tủy não của xử nam.

“Tủy não?”

Mọi người xung quanh sửng sốt:

“Tại, tại sao?”

Ta trả lời:

“Vì Đại Kỳ tổng có nỗi niềm khó nói, hắn biết dì Kim Quế có bản lĩnh nên nhờ dì Kim Quế giúp đỡ, thế là dì Kim Quế mới nghĩ ra cách này giúp hắn, chỉ có điều biện pháp này quá độc ác, dì Kim Quế chết thì hắn cũng bị liên lụy.”

Thôn dân nghe xong, nét mặt trở nên hết sức khó tả:

“Chẳng lẽ...”

Quả nhiên, Đại Kỳ tổng kết hôn đã nhiều năm nhưng mãi vẫn chưa có con.

Theo truyền thuyết ngày xưa, loại thuốc luyện chế từ tủy não của mười tám xử nam chuyên dùng để chữa loại bệnh kín này.

Vì chuyện này, dì Kim Quế và Đại Kỳ tổng mới cấu kết với nhau sao?

Đại Kỳ Niên nghe thế thì giật mình, vội hỏi ta, có còn cứu được không? Hắn sẵn sàng bỏ tiền tạo công đức để cứu mạng anh hắn.

Nói xong hắn còn định dập đầu lạy ta.

Thôn dân thì thầm, Đại Kỳ tổng đối xử với hắn như thế mà hắn còn có thể lấy ơn báo oán, Tiểu Kỳ tổng đúng là người hiền hậu, làm việc cho một ông chủ như thế thì sẽ không phải chịu thiệt. Có lẽ còn tốt hơn là làm việc cho Đại Kỳ tổng.

Ta lắc đầu, kéo Kỳ Đại Niên dậy:

“Ta còn có chuyện này muốn hỏi ngươi.”

Kỳ Đại Niên ra vẻ không hiểu:

“Đại sư, chuyện gì thế? Chỉ cần có thể cứu anh trai, ngươi hỏi cái gì ta cũng trả lời hết!”

Ta chỉ vào “Tiên nữ đạp trăng” bị hư hại, nói:

“Chỗ đó thật ra là do ngươi đề xuất với người dân, bảo họ cho nổ không?”

Kỳ Đại Niên nghe xong, sắc mặt bỗng chốc thay đổi, nhưng hắn vẫn giả vờ không hiểu ra sao:

“Đại sư, sao ngươi lại hỏi câu này?”

Ta đáp:

“Ta hành nghề xem phong thủy, từng học về ý nghĩa của các loại đá. Các ngươi muốn lấy đá xây nhà, đáng lẽ phải tìm đá vôi xung quanh thì thích hợp hơn, nhưng các ngươi lại bỏ gần tìm xa, cho nổ đá hoàng liễu tử bên kia, đá hoàng liễu tử không phải là vật liệu tốt, nhiều khe nứt, dễ bị bột, dễ sinh giòi bọ, vả lại vị trí kia không hề thuận tiện cho việc di chuyển, còn có nơi gần hơn lại có nhiều đá xây dựng tốt hơn, tại sao lại các ngươi lại trùng hợp cho nổ đúng chỗ đó cơ chứ?”

Kỳ Đại Niên im lặng.

Vừa rồi, ta đã hỏi thân dân, họ nói rằng Kỳ Đại Niên bảo tảng đá ở chỗ đó là vật liệu có thể chiêu tài hiếm có, khuyên họ cho nổ rồi lấy về nhà để cầu may mắn.

Ta nói tiếp:

“Truyền thuyết về núi nhân sâm của nhà các ngươi, có phải ngươi còn giấu giếm điều gì không?”

Kỳ Đại Niên mỉm cười rồi nói:

"Ta thật sự bội phục, đúng là không thể qua mắt được đại sư."

Quả nhiên, lúc trước hắn còn giấu giếm một vài thông tin.

Thật ra, trước khi tổ tiên nhà hắn rời đi, dạ xoa còn nói một câu:

"Truyền lại cho hậu thế, tuyệt đối không được lại gần tảng đá tròn kia, thứ bên trong quấn lấy ai thì người đó sẽ không có kết cục tốt."

Ông của Kỳ Đại Niên đã nói cho hắn biết điều này, chỉ có con cháu dòng chính của nhà họ Kỳ mới được nghe kể về nó.

Về sau ông của Kỳ Đại Niên qua đời, dòng chính nhà Kỳ Đại Niên thất sủng, tận mắt thấy toàn bộ cơ ngơi của nhà họ Kỳ hiện giờ sắp sửa rơi vào tay người ngoài là Tề Đại Khánh, hắn cảm thấy không cam lòng.

Nhưng thứ nhất là hắn không có thực quyền, thứ hai là không được cha cưng chiều, lấy trứng chọi đá, hắn cũng không có cách nào cả.

Kỳ thực hắn đã có người mình thích, thế nhưng người phụ nữ ấy lại là một nữ luật sư thông minh tài giỏi, Kỳ Đại Khánh sợ hắn lấy một người vợ giỏi giang sẽ cướp hết gia sản đi, trùng hợp làm sao lại phát hiện ra Trương Mạn, thế là cưỡng chế ép duyên, buộc Kỳ Đại Niên cưới Trương Mạn.

Bắt đầu từ lúc đó, Kỳ Đại Niên nổi lên ý định giết Kỳ Đại Khánh.

Đúng lúc này, núi nhân sâm vừa hay được chia cho hắn, hắn đến mảnh đất phát tài, chợt ra nhớ câu chuyện mà ông nội từng kể.

Không được lại gần tảng đá tròn, nếu khiến Kỳ Đại Khánh lại gần thì hắn sẽ không được chết tử tế sao?

Hắn muốn thử một lần.

Khi cho nổ tảng đá, hắn cố ý nghĩ mọi cách để mời Kỳ Đại Khánh tới, hắn lấy cớ rất khéo, nói rằng theo di ngôn của tổ tiên, nơi đó có thứ tốt, để ca ca làm chủ.

Chương 947: Cứu Người

Kỳ Đại Khánh có thể nuốt trọn tài sản của nhà cha dượng thì hiển nhiên là hạng người lòng tham không đáy, sau khi biết tin, hắn không có lý do gì để không đến cả.

Kỳ Đại Niên lăn lộn trong giới đồ cổ nhiều năm, cho nên biết một ít thường thức: Bôi nước mắt bò lên mắt thì có thể thấy những thứ người bình thường không thế được.

Ngày cho nổ tảng đá, hắn nấp sau thân cây, tận mắt thấy một thứ đen thui đi ra từ phía sau tảng đá, theo sau lưng ca hắn, hắn biết chuyện này thành công rồi.

Hóa ra người nhờ ta giúp đỡ mới là thủ phạm thả dạ du tinh.

Thảo nào dạ xoa thất vọng, muốn đi khỏi đây.

Không còn dạ xoa, có lẽ nước trong sông Dương Quải Tử sẽ không còn linh khí, lịch sử vinh quang của núi nhân sâm sẽ kết thúc ở đây.

Nhưng theo ý Kỳ Đại Niên, hắn cảm thấy đáng giá, hy sinh một ngọn núi nhân sâm đổi lấy cả gia sản, đây không phải là một vụ làm ăn lỗ vốn.

Bây giờ Kỳ Đại Niên đang gặp vận đỏ, ta cũng không tiện nói gì, chỉ có điều chuyện về sau thì không ai nói trước được.

Vì phong thủy ở đất phát tài bị phá hủy không phải là điềm lành, giống như nhà họ La bán thịt lớn ở đầu phố phía nam, phát tài nhờ một cái giếng nước ngọt, về sau giàu sụ, bèn lấp miệng giếng đi xây nhà lầu, kết quả chưa xây xong đã có một công nhân tử vong khi ngã từ trên cao xuống do không tuân theo kỹ thuật, phải bồi thường một khoản kếch xù, thế rồi người chồng lại bị tai nạn giao thông, không bao lâu sau đã tiêu sạch toàn bộ gia tài.

Nhưng khi bảo đào lại cái giếng ra thì cái giếng ấy không còn nước nữa.

Khi ấy ông cậu ba nói với ta, có lẽ số của cải kia đến từ đâu thì sẽ trở về nơi đó.

Việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích.

À mà bây giờ vận may của Trương Mạn cũng giảm đủ rồi, với tình hình hiện nay, chắc chắn Kỳ Đại Niên sẽ không cần nàng nữa, nàng phải ly hôn lần thứ hai rồi.

Đúng rồi, sao đã lâu không thấy Trương Mạn thích gây chuyện thị phi nhỉ?

Đúng lúc này, ta nghe thấy âm thanh rất nhỏ vang lên ở đâu đó, chợt cảm thấy tò mò.

Ta lần tìm theo âm thanh nọ, phát hiện tiếng động phát ra từ một phòng vệ sinh.

Mọi người thấy ta đi thì cũng đi theo, đó là nhà vệ sinh nữ, Bạch Hoắc Hương đi vào trong, một lát sau nàng trở ra, vẻ mặt rất khó tả:

“Cho mấy người lại đây cứu người.”

Thôn dân nghe vậy thì lập tức đi vào nhà vệ sinh, kèm theo đó là tiếng kêu kinh ngạc.

Lát sau, họ kéo một người ra.

Thứ mùi lạ lùng bay ra, mọi người bịt chặt mũi, một người toàn thân đầy chất thải bị mang ra ngoài.

Khi thấy rõ người nọ, ta lấy làm ngạc nhiên, vậy mà lại là Trương Mạn?

Hóa ra, hôm qua lúc sự việc xảy ra, nàng muốn đi hóng hớt, nhưng sợ gặp nguy hiểm, vì thế vừa thấy dạ xoa đi ra mà lập tức trốn trong nhà vệ sinh. Trước kia ta từng phổ cập khoa học trong nhóm chat của lớp, trừ một vài nguyên nhân đặc biệt, tà ma bình thường không thích uế vật.

Kết quả nàng đứng không vững, rơi tõm xuống hầm cầu.

Đó là một nhà xí cạn, bên dưới sâu hai mét, tích góp chất thải làm phân bón, nàng rơi xuống là bị uế vật nhấn chìm ngay lập tức, gọi trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng thưa, tất cả mọi người đều hoảng sợ chạy tan tác hết cả, không ai có tâm trạng đi vệ sinh.

Giữa thời tiết giá lạnh, Trương Mạn cầm cự suốt một đêm trong cầu tiêu cạn.

Trình Tinh Hà bỗng vỗ tay:

“Trương Mạn nữ sĩ đúng là một người con người rắn rỏi nói được thì làm được, đã nói ăn phân ngoài đường thì nhất quyết không nuốt lời.”

Nói xong còn lấy điện thoại di động ra quay clip giúp ta.

Trương Mạn nghị lực hơn người, nghe thấy thế thì còn định chửi đổng lên, nhưng các thôn dân không chịu nổi mùi thối, có người mở vòi nước xịt lên người nàng, nàng bị phun đầy miệng, không nói ra được.

Đúng là miệng thối nói thiêng.

Mọi chuyện được giải quyết gần như xong xuôi cả rồi, đến lúc vào chính sự thôi, ta bèn hỏi Kỳ Đại Niên, rốt cuộc sông Cực Lạc ở đâu?

Bấy giờ Kỳ Đại Niên mới hoàn hồn, vội vàng nói địa chỉ cho ta biết, hắn nói rằng việc này cũng do ông nội với hắn, người bình thường chắc chắn không biết được.

Ta tò mò:

“Làm sao mà ông ngươi biết được?”

Kỳ Đại Niên nói nhỏ:

“Vì...Chính miệng dạ xoa nói cho tổ tiên của bọn ta biết. Dạ xoa nói, hắn đến từ sông Cực Lạc, nơi ấy là quê hương của hắn, gần Thủy Thần cung.”

Ta sửng sốt:

“Thủy Thần cung?”

Kỳ Đại Niên không biết vì sao ta lại kích động như vậy, hắn chỉ phải gật đầu:

“Dạ xoa nói như thế, trước đây họ chuyên môn hầu hạ Thủy Thần.”

Chẳng lẽ lại liên quan đến Tiêu Tương?

Ta đang định hỏi thì bỗng nhận được một cú điện thoại, người gọi là Cao lão sư, ngữ khí của hắn vô cùng kích động:

“Bắc Đẩu, ngươi có tiền đồ quá!”

Cái gì? Một câu không đầu không đuôi thế này là có ý gì?

Chương 948: Xui Xẻo

Cao lão sư nói ngay:

“Khoảng thời gian này ta biết ngươi đi ra ngoài làm quen được nhiều người, không ngờ ngươi còn biết cả Thủy Bách Vũ đại sư nữa! Hiện tại Thủy Bách Vũ đại sư đích thân đến nhà tìm ngươi, ngươi mau trở lại đi! Tiểu tử ngươi vẻ vang quá.”

Thủy Bách Vũ? Là Thiên cấp dự bị mới.

Lạ thật, ta và hắn mới gặp mặt một lần, hắn tìm ta làm gì?

…

Thập nhị Thiên giai cũng giống như Thiên sư phủ vậy, cả hai đều đang bận rộn chuyện Tứ tượng cục, đồng thời cũng đang truy xét hung thủ thật sự lúc trước làm hại lão Hoàng, chẳng lẽ sự việc đã có tiến triển rồi sao?

Ta vội vàng nói ta đã làm xong chuyện ở bên này rồi, nói hắn đợi ta thêm một chút, ta sẽ trở về nhanh thôi.

Cao lão sư còn tỏ ra không vui, bảo ta mau chóng quay lại, đừng để Thủy đại sư chờ quá lâu, xa xa còn nghe thấy giọng nói Thủy Bách Vũ vô cùng hòa nhã ở đầu dây bên kia:

“Cũng không gấp đến vậy đâu, đi ra bên ngoài phải đặt an toàn lên hàng đầu, trên đường đi nhất định phải chú ý một chút…đặc biệt là không nên đến gần chiếc xe màu vàng.”

Ta thoáng giật mình trong lòng, đáp lại một tiếng.

Vừa gác máy, ta liền cảm giác có người đánh vào đầu ta một cái, ta quay lại nhìn xem, đó là Trình Tinh Hà, vẻ mặt hắn đau buồn xen chút phẫn nộ nhìn ta, như thể ta đã lén trộm que cay của hắn vậy.

Điều này làm ta chẳng hiểu ra sao, không biết là hắn phát điên cái gì nữa, vừa muốn đánh cho hắn một chày để hắn tỉnh táo lại, thì lại thấy hắn chỉ tay vào một đống đồ vật:

“Cái tên phá gia chi tử ngươi, ngươi nhìn xem, một bàn tay đã bóp nát bao nhiêu tiền?”

Ta nhìn theo hướng tay hắn chỉ, lúc này ta mới hiểu ra, thứ mà hắn nói chính là nhân sâm ngàn năm kia.

Con mợ nó việc này cũng có thể trách ta được sao? Nếu không phải ta bóp chặt nhân sâm đó, người dân ở nơi đây đều sẽ gặp xui xẻo.

Ách Ba Lan cũng tiến lại gần, hỏi:

“Ca, thứ đó là do nhân sâm biến thành sao?”

Không hẳn, nó chỉ ký gửi nguyên thân ở trong nhân sâm ngàn năm cho nên linh khí được cọ xát với nhân sâm ngàn năm mà thôi...cũng chính là vì linh khí của nhân sâm ngàn năm này, cho nên nơi này mới phù hợp để trồng nhân sâm đến như vậy.

Bạch Hoắc Hương bởi vì sự xuất hiện của A Mãn cho nên vô cùng khó chịu, nàng ta còn cố ý lên tiếng:

“Loại nhân sâm có kích thước thế này có thể kéo dài tuổi thọ, nếu như luyện chế đúng cách thậm chí còn có thể làm tiên đan, nhưng nó vô giá lại rất hiếm hàng, vô số những người hào môn đều muốn mua nó, giá cả không giới hạn...một cơ hội làm phú hào có hàng tỷ vạn đã bị một bàn tay của ngươi bóp nát rồi.”

Trình Tinh Hà vừa nghe thì vội vàng hỏi:

”Những thứ còn lại này…”

Bạch Hoắc Hương chỉ lắc đầu, nói với Trình Tinh Hà, nhân sâm ngàn năm càng giống hình người thì càng có giá trị, thứ đồ vốn dĩ là có mặt mũi đầy đủ, nhưng lại bị dày xéo trông không khác gì một củ cải thì còn ai mua với hắn chứ?

Trong mắt Trình Tinh Hà chỉ có tiền, nghe vậy bỗng đấm ngực dậm chân, trông giống như Tarzan trên núi vậy, hắn cứ túm lấy ta đòi ta phải đền cho hắn...Tiền ban đầu đưa cho ta cúng công đức, tiền ngạch đồ tập đưa cho Đại long nhãn, lúc này đây mọi người đều đã sắp nghèo đến cháy túi, bạch ngọc tỳ hưu của Bạch Hoắc Hương cũng mất chén cơm, đều là do ta hại.

Việc này cũng làm cho ta cảm thấy có hơi chột dạ...mọi người đều cùng nhau vào sinh ra tử, đi theo ta cũng không nhận được lợi ích gì, ta chỉ đành mạnh miệng nói tiền là vật chết, người mới là vật sống, đi kiếm thêm không phải là được rồi sao, chưa biết chừng sắp có một cuộc mua bán lớn nữa đây.

Trình Tinh Hà khịt mũi khinh thường, ta nhìn về phía cung tài bạch của Trình Tinh Hà thì lập tức lấy lại tinh thần ngay:

“Trình nhị ngốc tử, không phải ta nói ngươi chứ, ngươi gặp phải vận may rồi đây...chàng trai trẻ, cung tài bạch của ngươi rất sáng lạn, chính tài sắp đến đó.”

Trình Tinh Hà vừa nghe ta nói thì không khỏi bán tín bán nghi, vội hỏi lại:

“Trùng hợp như vậy sao? Ngươi sẽ không lừa gạt ta đó chứ?”

Cái nghề này của bọn ta, tuyệt đối không thể lấy bát cơm này ra để nói đùa, một khi nói xằng bậy vớ vẩn, chưa biết chừng sẽ bị ông trời thu hồi lại năng lực, ta cần gì phải mạo hiểm như vậy?

Trình Tinh Hà lúc này mới phấn chấn trở lại, hắn còn đuổi theo ta hỏi chính tài từ đâu đến.

Nếu như đã là chính tài, đương nhiên là kiếm được từ việc kinh doanh giao dịch rồi...trên cung tài bạch của hắn có một cỗ tử kim khí.

Màu sắc của kim khí cũng có khác biệt...nó chia thành chân kim và thiếp kim, chân kim đại diện cho thân phận, giống như kiểu xuất thân quý tộc như Thành Bắc Vương, Giang Thành vậy, trời sinh đã mang theo kim khí.

Chương 949: Tai Nạn Giao Thông

Còn Trình Tinh Hà là thiếp kim, cũng có nghĩa là kim bạc, chủ tài, chất lượng thiếp kim này cũng không tệ lắm, chứng tỏ số tiền kiếm được lần này cũng không phải số ít.

Nhưng cũng có điểm giống nhau...ta lập tức nhíu mày, thiếp vàng này của hắn cùng phối hợp với cung tai ương, chứng tỏ rằng mặc dù chính tài hậu hĩnh, nhưng lại hung hiểm, hắn có khả năng sẽ bị thương, thực sự chẳng khác gì bán mạng cả.

Nhưng đây cũng là điều bình thường, cầu giàu sang trong hiểm nguy mà.

Bạch Hoắc Hương ngoài miệng thì nói nhân sâm không còn nguyên vẹn kia không đáng tiền, nhưng lại lặng lẽ thu thập nhân sâm đó lại, ngay cả đá vụn bám trên nhân sâm dùng dùng tăm bông lau đi sạch sẽ.

Thấy ta nhìn nàng, nàng còn trừng mắt liếc ta một cái.

Ách Ba Lan nhỏ giọng nói:

”Ca, ngươi không biết đó chứ...Hoắc Hương tỷ thấy từ khi ngươi có được Bàn tay trừ tà, hành khí luôn không đủ dùng, tỷ ấy nói loại nhân sâm ngàn năm này có mang linh khí, phối hợp với tiên dược tìm được bên trong động Phượng Hoàng biết đâu có thể làm tăng lên hành khí cho ngươi, tỷ ấy còn đang nghiên cứu đây, vật bảo vô giá thì dễ tìm, còn người có tâm thì khó mà tìm được nha!!”

Ta chợt thấy kinh ngạc, con hàng này sao còn có thể nói ra được lời lẽ thế này, nhưng ngẫm nghĩ lại thì cũng nhìn ra được, mấy ngày nay Ách Ba Lan đang mê xem phim cung đấu, trên màn ảnh vẫn luôn là chuyện tình cảm của đám phi tử và Vương gia.

Kỳ Đại Niên biết được bọn ta phải đi thì muốn đích thân tiễn bọn ta, nhưng Kỳ Đại Khánh đã trở nên như vậy, lúc này hắn ta cũng không thể phân thân đến được cho nên cho người đến tiễn bọn ta.

Trương Mạn ăn phải một miệng dơ bẩn lúc này vẫn còn nôn ói không ngừng, vừa thấy bọn ta phủi mông muốn đi, thì cứ khăng khăng đòi bọn ta cho nàng ta một lời giải thích.

Ta có thể nói gì đây, ta chỉ có thể nói là đồ vật thì có thể ăn nhầm, nhưng nói thì không được nói nhầm, tất cả đều là do chính bản thân nàng ta tìm đến.

Hiện giờ Kỳ Đại Khánh cũng đã chết, Kỳ Đại Niên cũng không cần đeo lớp mặt nạ đó nữa...trước đây hắn ta cố diễn ra tình cảm anh em sâu đậm, vốn dĩ cũng là diễn cho người ngoài nhìn xem, giờ đây nhân vật này hắn ta đã diễn đủ rồi.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, cảnh vật bên ngoài đìu hiu vắng vẻ, cây cối đều trụi lủi, Trình Tinh Hà biết mình sắp phát tài, tâm trạng dường như cũng rất kích động, hắn mở cửa sổ xe gào thét lên:

“Vì ngươi ta hứng chịu gió lạnh rét buốt, những lúc cô đơn ta khóc cạn nước mắt…”

Khóc cái ông nội ngươi, đóng cửa sổ lại không phải là được rồi sao.

Vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên ta nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu vàng chạy nhanh như bay tới.

Thủy Bách Vũ từng nói, cẩn thận với chiếc xe có màu vàng…

Ta vội vàng lớn tiếng nói với tài xế:

“Lái chậm lại, cách xa chiếc xe màu vàng đó một chút!”

Tài xế có vẻ chất phác, nghe thấy lời này của ta, không những không chú ý lái xe mà còn chầm chậm quay đầu lại “Hả” một tiếng với ta nữa.

Hả cái ông nội ngươi, nhìn xe đi kìa!

Cũng thật trùng hợp, chiếc xe màu vàng kia chạy đến trước mặt bọn ta, đúng lúc tăng tốc chuyển làn, đây cũng coi như một pha điều khiển nguy hiểm, tài xế cũng phản ứng kịp đánh tay lái đột ngột sang trái, cả xe đều không kịp đề phòng, suýt chút nữa đã mất trọng lực, mọi người va vào cửa kính xe, còn chưa kịp định thần lại, ta chỉ nghe một tiếng “rầm”, chiếc xe của bọn ta đã va chạm với chiếc xe trước mặt.

Hoảng hồn chưa kịp bình tĩnh lại, thì trên chiếc xe phía trước, một người phụ nữ đi xuống, trên người mặc chiếc áo lông chồn, bên dưới thì ngược lại không mặc gì, nàng ta mang một đôi giày cao gót cao ngất trời, lọc cọc đi xuống xe, sau khi đã nhìn qua kiểm tra tình huống xe mình, nàng ta quay đầu lại, lấy chân đá vào trên cửa xe của bọn ta:

“Con mợ nó, ngươi biết lái xe không hả mà đâm phải ta, ngươi mù rồi hả!”

Tài xế là người trước đó lái xe cho Kỳ Đại Khánh, có thể đã quá quen với sự áp bức của ông chủ cường thế, cho nên lúc này hoang mang lúng túng đi xuống xe, cuống cuồng lên tiếng:

“Ban nãy ta không cẩn thận…”

Bọn ta cũng theo xuống xe, ta còn chưa kịp đứng vững chân thì đã thấy người phụ nữ đó vung cánh tay tát một cái lên mặt người tài xế làm hắn ta loạng choạng, sau đó còn mắng:

“Con mợ nó, sao mày không bất cẩn với con mẹ mày đi? Đâm hỏng xe của ta, có bán đi hết linh kiện trên xe của ngươi cũng không đền nổi, mau về bán nhà đi!”

Mẹ kiếp, rõ ràng là người phụ nữ này tự lái xe lao vào nguy hiểm, mà lúc này lại đổ lỗi cho người khác, đã vậy còn đánh người, ba của nàng ta là Lý Cương sao?

Ta lập tức đẩy cửa xe đi xuống, túm lấy tài xế trở lại:

“Sợ cái gì, chuyện này là trách nhiệm của nàng ta, gọi điện thoại báo cảnh sát đi.”

Người phụ nữ thấy bọn ta đi xuống theo, còn cười khẩy một tiếng:

“Buồn cười, các ngươi biết ba của ta là ai không?”

Ta thoáng sững sờ, chẳng lẽ thật sự là Lý Cương sao?

Chương 950: Về Rồi Sao?

Mà nàng ta càng nói càng giận dữ, một tay còn túm lấy ta:

“Ngươi là chủ xe đúng chứ, xem ra ngày hôm nay ngươi thật sự không nên ra đường, hôm nay tâm trạng ta khá tốt, ta sẽ dạy dỗ ngươi làm người miễn phí…”

Nói xong nàng ta còn muốn tát một bạt tai vào trên mặt ta.

Nhưng đúng lúc này, ta nhìn thấy rõ ràng, trên nhân trung của nàng ta có một tia tà khí tự dưng hiện lên còn nhuốm màu máu, sắp có tai ương đổ máu...e là rất nghiêm trọng, nhẹ thì thiếu cánh tay gãy cái chân, nặng thì đến cái mạng cũng không còn.

Nhưng còn chưa đợi đến lúc ta đưa tay chặn nàng ta lại, nàng ta bỗng nhiên hét lên một tiếng, ôm lấy cánh tay lăn lộn dưới đất:

“Ngươi dám đụng vào ta, ngươi chán sống rồi!”

Nhất thời ta liền ngây ngốc, ta đụng vào nàng ta lúc nào chứ!

Trong nháy mắt ta nghi ngờ rằng nàng ta muốn ăn vạ, nhưng nhìn kỹ thì biểu cảm đau đớn trên mặt nàng ta cũng không phải là giả vờ...nước dãi cũng chảy ra khỏi khóe miệng làm nhòe đi son môi của nàng ta.

…

Bạch Hoắc Hương ở trong xe thì lại cất tiếng nói điềm nhiên như không:

“Ta khuyên ngươi, mau đến bệnh viện chụp Xquang đi, trên vai của ngươi có thứ gì đó.”

Cũng trùng hợp, bên đường có một cái bệnh viện, người phu nữ đó chắc hẳn hết sức đau đớn, nàng ta cũng không còn để tâm đến chuyện cái xe mà ôm lấy cánh tay đi đến bệnh viện, còn ngoái đầu lại nói:

“Các ngươi đợi đó cho ta…”

Gã tài xế lúc này dường như đã bị dọa sợ, nhỏ giọng nói:

“Vậy bây giờ…”

Nàng ta bảo ngươi đợi thì ngươi sẽ đợi sao?

Ta híp mắt nhìn chiếc xe của người tài xế cũng chẳng có hư hại gì, sau đó lại nói với gã hiện tại ta có có chút việc gấp cần phải mau chóng giải quyết, gã đưa ta trở về, nếu như báo cảnh sát gã cũng có camera hành trình, nếu như cần nhân chứng có thể gọi ta bất cứ lúc nào.

Tài xế suy nghĩ thấy lời này của ta có lý, thì liền khởi động xe đưa ta trở về.

Ta cẩn thận nghĩ lại về người phụ nữ kia thì vẫn có chút buồn bực, ta liền hỏi Bạch Hoắc Hương xem trên vai nàng ta rốt cuộc là có thứ gì?

Bạch Hoắc Hương quay mặt đi phớt lờ ta:

“Ngươi cũng quan tâm đến nàng ta nhiều nhỉ, hay là ngươi đến bệnh viện xem giúp nàng ta đi?”

Ta nghe thấy lời này thì cảm thấy không bình thường, cũng không hỏi tiếp nữa, Bạch Hoắc Hương thấy ta không hỏi, lúc này mới nói thêm một câu, có lẽ là người phụ nữ đó đã đắc đội người khác.

Trình Tinh Hà vừa ăn que cay vừa nói:

“Cái miệng như thế không đắc tội người khác cũng uổng.”

Đúng vậy, môi trên môi dưới của người phụ nữ kia đều mỏng, khóe miệng lại sắc bén chùng xuống, đây gọi là môi phá nhận, chỉ họa từ miệng mà ra, mà cái miệng đó khi khép lại cũng lờ mờ lộ thấy răng, miệng khép không kín, không nói ra được lời hay, nhân duyên chắc chắn sẽ rất kém.

Vừa tới nơi bước xuống xe, Cao lão sư đã vội vã đi ra đón, còn oán trách ta trở về quá muộn, Thủy tiên sinh đã chờ đợi lâu đến như thế, ông ta không nỡ để người ta đợi lâu.

Cao lão sư cũng coi như là một người từng trải trong nghề, cũng hiếm khi thấy được ông ta lại cung kính với người khác như vậy, xem ra thanh danh lấy ơn báo oán của vị Thủy Bách Vũ này cũng thật không phải hư danh.

Có điều...rốt cuộc giữa ông ta và nhà bọn ta có quan hệ gì, vì sao lại tỏ ra như rất quen thuộc với ông cậu ba và Mã Nguyên Thu vậy? Hơn nữa, dường như từ lúc nhỏ ông ta đã từng gặp ta.

Đi vào trong nhìn xem, quả nhiên Thủy Bách Vũ đang ngồi trên ghế khách uống trà, hắn ta ngồi trên ghế khách, uống trà đậm bên trong bình giữ nhiệt mang theo, vừa uống vừa thưởng thức, như thể đang uống loại trà cao cấp nhất vậy.

Ông ta ăn mặc cũng giống như lúc trước, mộc mạc nhưng sạch sẽ chỉnh tề...thật đúng là người có bản lĩnh, trông dáng vẻ như không hề ham muốn hưởng thụ vật chất gì cả vậy.

Ông ta vừa thấy ta, hai mắt bỗng sáng lên:

“Về rồi sao?”

Nói xong, lại nhìn về hướng đám người Trình Tinh Hà đang theo vào, ông ta lại gật gù không ngừng:

“Tốt lắm...bên cạnh ngươi, ngọa hổ tàng long.”

Lỗ tai Trình Tinh Hà cũng rất nhạy, tùy tiện lên tiếng vô cùng hào sảng:

“Thủy tiên sinh danh bất hư truyền, mắt nhìn người cũng rất chuẩn xác.”

Con mẹ nó, ngươi còn không biết khiêm tốn.

Ta đá hắn một cái, bảo hắn chuẩn bị ít đồ để tiếp đãi khách, dựa theo quy củ ngành nghề mà chào hỏi qua một lượt, sau đó lại hỏi thăm đến lai lịch của Thủy Bách Vũ.

Cao lão sư còn chê ta kiêu căng xốc nổi, nháy mắt ra hiệu cho ta không ngừng, nhưng Thủy Bách Vũ thì dường như chẳng hề so đo tới, còn nói cười với ta:

“Ta đi thẳng vào vấn đề vậy...Lần này ta tới đây là có việc muốn mời ngươi giúp đỡ.”

“Ta?”

Cả ta và Cao lão sư đều sững sờ, một người Thiên giai tìm một người Huyền giai đến giúp đỡ, chuyện này ta thật sự chưa từng nghe nói đến.

Chương 951: Hung Thủ

Nhưng Thủy Bách Vũ vẫn nở nụ cười nho nhã:

“Đương nhiên, quyền quyết định nằm ở ngươi.”

Thì ra kể từ khi Tứ tượng cục xảy ra vấn đề, không chỉ Thiên sư phủ bận rộn, mà bên phía Thập nhị Thiên giai cũng bận bịu vô cùng, cần phải có một số lượng lớn nhân thủ, hỗ trợ điều tra chuyện Tứ tượng cục và hung thủ thật sự đã hại lão Hoàng.

Cho nên Thủy Bách Vũ đã đứng ra, dựa vào danh vọng của mình để làm trung gian, tổ chức thành một hiệp hội phong thủy, tạm thời gọi là Tứ tượng hội.

Làm cái nghề này không ai không muốn mình được nổi tiếng, thấy được thời buổi loạn lạc này chính là cơ hội tốt để nổi danh...Tứ tượng hội nếu do Thập nhị Thiên giai tổ chức, vậy thì đi theo Thập nhị Thiên giai, mở rộng mối quan hệ, tìm mối kinh doanh thì không cần nói đến, càng quan trọng hơn chính là, nếu như nhận được tán thưởng từ Thập nhị Thiên giai, cho mình trở thành người nối nghiệp, ngộ nhỡ có được vị trí của mình trong Thập nhị Thiên giai đời tiếp theo thì sao?

Cho nên người trong nghề không vào được Thiên sư phủ đều sẽ tranh giành chen lấn để vào được Tứ tượng hội này.

Từ trong đại hội Thanh Nang, Thủy Bách Vũ đã vừa ý ta muốn để ta vào Tứ tượng hội, nhưng cứ mãi bận rộn mọi việc trong tay, đến hôm nay mới có thời gian nên đặc biệt đến tìm ta.

Ta lập tức liếc mắt nhìn về phía lão đầu, một trong ba quy tắc mà lão đầu đã đặt ra chính là không hòa hợp âm dương, nếu như ta thật sự đồng ý thì đây là lần thứ hai ta phạm lỗi.

Lão đầu ôm lấy chân của Tiểu Bạch, hai mắt híp lại, giống như hoàn toàn không nghe thấy mọi người đang nói gì...ta còn chú ý thấy được, từ khóe mắt của Thủy Bách Vũ dường như cũng đang len lén quan sát phản ứng của lão đầu.

Cao lão sư nghe xong, khỏi phải nói đã kích động biết bao nhiêu, một tay còn túm lấy ta, nói:

“Thủy tiên sinh yêu quý người có tài mà! Điều này có nghĩa là sẽ hạ mình ba lần đến tìm ngươi, nếu như đã đích thân đến chiếu cố ngươi, xem ra sau này ngươi có tiền đồ rồi, vậy thì thật sự phần mộ tổ tiên cũng tỏa ra khói xanh rồi.”

Thậm chí phần mộ tổ tiên ở chỗ nào ta còn không biết, tỏa khói xanh hay không ta cũng không thấy được.

Thủy Bách Vũ khiêm tốn nói một câu không dám nhận rồi nói tiếp:

“Không chỉ là ta, những việc mà ngươi làm Thập nhị Thiên giai đều thấy rõ ràng...Thập nhị Thiên giai giờ đây cũng đều đã lớn tuổi, cũng đang trong thời kỳ tìm người kế nhiệm, họ Thủy ta cả đời này chưa từng nói dối bao giờ, chỉ cần ngươi chịu vào Tứ tượng hội giúp đỡ, vậy thì ta sẽ dùng chút đạo hạnh nhỏ bé của ta để phụ trách, những cái khác thì không dám đảm bảo, nhưng chuyện thăng lên Thiên giai ta vẫn coi như có chút kinh nghiệm, có thể để ngươi đi ít đường vòng hơn một chút.”

Trong lòng ta thoáng rung động, ý của ông ta là dẫn dắt ta thăng lên Thiên giai?

Quả thực lần này ta cũng nhận ra được, nếu chỉ dựa vào chính mình để thăng cấp, ngay cả việc thăng lên Địa giai cũng khó vô cùng, nếu như thật sự tìm được một vị tiền bối dẫn dắt ta, biết đầu ta còn thật sự có thể làm ít hưởng được nhiều.

Một khi có được công đức Thiên giai, Tiêu Tương chắc chắn sẽ có thể trở lại.

“Hơn nữa…”

Thủy Bách Vũ nói tiếp:

“Ta biết quan hệ của ngươi và lão Hoàng không tệ, ngươi không muốn cùng mọi người bắt lấy hung thủ hãm hại lão Hoàng sao?”

Trái tim ta chợt thắt lại...Đương nhiên ta muốn rồi!

Mà Trình Tinh Hà ở phía sau cũng chọc vào người ta, ta có thể thấy khẩu hình khi hắn mở miệng, đương nhiên trong lòng ta cũng hiểu rõ...Hiện tại tuy rằng bọn ta đã có được mật quyển, nhưng còn rất nhiều thứ trên bùa phong thủy ta vẫn chưa hiểu được, ông cậu ba xem nhưng sẽ không thể nào giải thích cho bọn ta.

Ngay cả Tiểu Hắc Vô Thường có liên lạc với bà nội Mạc Long cũng không nhất định có thể hiểu được bùa phong thủy, mà Tứ tượng hội hiện tại đang truy xét chuyện Tứ tượng cục, nếu như bọn ta tiến vào đó, gần như có thể thuận tiện quá giang, tiếp xúc với những tin tức liên quan đến Tứ tượng cục, lại còn kết hợp với mật quyển trong tay, hy vọng phá cục cũng sẽ càng lớn hơn.

Thủy Bách Vũ nói đến đây thì đứng lên vỗ vào vai ta:

“Chuyện này liên quan đến tiền đồ của ngươi, ngươi có thể suy nghĩ cân nhắc thêm, ta chờ tin tức của ngươi.”

Nói xong, ông ta xoay người muốn đi ra ngoài.

Cao lão sư thì sợ bỏ lỡ mất cơ hội cuối cùng liền ra sức nháy mắt với ta, Trình Tinh Hà cũng liên tục chọc vào người ta, ngón cái ngón trỏ còn làm ra động tác “bắn tim” với ta, ý của hắn là, nếu như bọn ta làm việc cho Tứ tượng hội này, thì không thể nào để bọn ta bỏ ra toàn bộ lộ phí, chi phí chung sẽ đều có thể xét lại ở Tứ tượng cục, vậy thì tại sao không làm chứ.

Ta thấy tiền lấp đầy mắt hắn thì có.

Chương 952: Điều Tra Kỹ Càng

Ta ngẫm nghĩ rồi lại liếc nhìn lão đầu một cái, sau đó lên tiếng:

“Được, vậy thì ta đồng ý.”

Bàn tay lão đầu đang vuốt ve con mèo bỗng khựng lại, có thể vì thế đã làm đau chân Tiểu Bạch, chỉ nghe thấy tiếng Tiểu Bạch kêu “meo” lên một tiếng, như thể là đang trách móc lão đầu vậy.

Thủy Bách Vũ không nhìn về phía đó, mà chỉ mỉm cười gật đầu:

“Nếu đã như vậy, giờ đây ngươi chính là một thành viên trong Tứ tượng hội chúng ta...ta cũng không khách khí với ngươi nữa, có chuyện này có liên quan đến Tứ tượng cục, ta không tin tưởng được người khác nên muốn nhờ ngươi điều tra giúp ta.”

Ta mới vừa đồng ý thì đã có việc để làm ngay, quả nhiên là có âm mưu từ trước mà! Nhưng chỉ dựa vào việc Thủy Bách Vũ có thể dựa báo chuyện chiếc xe màu vàng thôi ta cũng biết được, ông ta thực sự có bản lĩnh đoán trước được việc...nếu như biết được ta không đến, ông ta cũng không cần đến nhà để mời ta.

Chỗ đó ở Hưng Long Cung, cách nơi này cũng không quá xa.

Hưng Long Cung? Trong lòng ta bỗng nhiên lại chộn rộn hẳn lên...trước đó Kỳ Đại Niên nói cho ta biết, “Cực Lạc Hà” hiện tại có tên là Liễu Thanh Hà, vị trí thượng du của nó giờ đây nằm ở phụ cận Hưng Long Cung.

Điều này là trùng hợp, hay là...

Ánh mắt của Thủy Bách Vũ vô cùng đặc biệt, vừa ôn hòa nhưng lại rất sắc bén, lại giống như có thể nhìn thấu được ta chỉ trong nháy mắt, sợi tơ nhện, vết chân ngựa gì đó dường như không thể giấu nổi ánh mắt của ông ta.

Mà chuyện này lại xảy ra trên người một nhân vật có thực quyền, vị đại nhân vật ấy tên là Uông Cảnh Kỳ.

Kể từ khi hắn ta làm việc ở Hưng Long Cung, sức khỏe liền trở nên không tốt, xương cổ và phần lưng đều có vấn đề, cần phải nằm úp sấp xuống thì mới có thể đi vào giấc ngủ được.

Mà một khi nằm sấp xuống rồi, chẳng những không thể thả lỏng người được, ngược lại còn cảm giác thân thể càng khó chịu hơn...cảm giác hết sức nặng nề như thể là bị thứ gì đó đè lên trên người vậy.

Tinh thần của Uông Cảnh Kỳ không tốt, cấp dưới tìm được cơ hội nịnh hót, liền nhao nhao tới ân cần hỏi han, nhưng khi biết được chuyện như vậy, trên mặt đám người bọn họ không hẹn mà đều biến sắc cả.

Có cấp dưới vội nói hắn ta hãy dán thuốc dán, còn có người thì nói phải xoa bóp, duy nhất có một người lanh mồm lanh miệng nói ra một câu ‘đừng nói là chuyện kia đó nha’?

Gã vừa nói ra như vậy, những đồng nghiệp khác đều trừng mắt nhìn gã, Uông Cảnh Kỳ cảm giác có gì đó bất thường, vội bảo gã nói ra xem rốt cuộc là chuyện gì?

Người cấp dưới đó không kín miệng, liền nói cho hắn ta biết, nói rằng người giữ chức vị này trước đây cũng từng xảy ra chuyện như thế...dường như là ban đêm bị thứ gì đó đè lên trên lưng, nhưng mà sau đó…

Vị đại nhân vật này lập tức đi điều tra, vừa điều tra ra được thì cả người hắn ta sợ hãi đến mức lạnh toát...năm người tiền nhiệm trước hắn ta đều đều qua đời một cách vô cớ sau khi nhậm chức không bao lâu, mà lúc còn sống họ đều tìm đến bác sĩ để khám phần lưng, nói rằng phần lưng đã bị đè đến phát hoảng.

Vị đại nhân vật này bị dọa sợ hãi, nói đây chắc chắn là thứ gì đó không sạch sẽ, cho nên đã vội vã chạy đến đại miếu xem sao.

Ông cụ trong đại miếu nghe nói như thế thì liền rắc lên lưng hắn ta một ít hương tro giống như bột phấn, sau khi phủi lớp bột phấn xuống, hắn ta nhìn vào trong gương thì sợ hãi đến mức ngã ngồi xuống đất...Phía trên lưng hắn ta hiện ra một cái dấu chân to lớn rõ ràng.

Lúc này người nào cũng đoán ra được, e là mỗi đêm đều có một thứ gì đó giẫm lên trên lưng hắn ta.

Hắn ta vội hỏi thăm ông cụ trong đại miếu phải làm như thế nào? Ông cụ nói rằng mình cũng không có cách, trừ khi hắn ta rời khỏi nơi đó.

Nhưng làm loại công việc thế này đâu phải nói rời bỏ là rời bỏ được, Uông Cảnh Kỳ vất vả nhờ quan hệ mới tìm được đến Tứ tượng hội.

Người của Tứ tượng hội cũng đã đến xem qua, nói rằng nơi đó giống như là có Bạch hổ sát, cho nên mới gây trở ngại cho người làm việc ở đó như vậy, họ nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Bạch hổ cục, cho nên mới yêu cầu Thủy Bạch Vũ tìm một người đáng tin cậy đến để điều tra kỹ càng hơn.

…

Nếu thật sự là như vậy thì quá thuận lợi rồi.

Ách Ba Lan vừa nghe liền phấn chấn hẳn lên...nếu có thể phá được Bạch hổ cục, vậy thì hắn sẽ có thể cởi bỏ nữ trang để tìm người yêu rồi.

Thủy Bách Vũ nói xong còn hỏi số tài khoản...quả nhiên là có chi phí công tác mà.

Trước khi đi, Thủy Bách Vũ còn nói:

“Mọi việc phải hết sức cẩn thận, lúc nào thấy được hồ ly giương cờ, sự tình sẽ có chuyển biến, nhưng khi thấy nai trắng mở dù, thì có thể sẽ có nguy hiểm.”

Chương 953: Con Sông

Hồ ly giương cờ, nai trắng mở dù? Những thứ này có nghĩa gì đây?

Đúng rồi, Thiên giai không thể trực tiếp tiết lộ thiên cơ, họ thường nói ra lời nói sắc bén như thế này...lần trước lão Hoàng còn nói với ta cá chép lên cây nữa là.

Ta liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Thủy Bách Vũ khẽ mỉm cười, vỗ lên bả vai của ta, nói ta rất có triển vọng, tiếp sau đó lại liếc nhìn về phía lão đầu, rồi còn dùng lời nói đầy sâu xa bảo ta hãy chăm sóc cho lão đầu thật tốt.

Ta đáp lại một tiếng, không nhịn được liền hỏi thêm:

“Ngài rất thân với người nhà ta sao?”

Thủy Bách Vũ gật đầu, nhưng cũng không nói rõ:

“Chuyện cũ năm xưa thôi.... sau này ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Ta có hơi thất vọng, vừa định quấy rầy ông ta thêm một lúc, trong nháy mắt ông ta đã nhấc tay áo, ta ngửi thấy được một mùi hương.

Mùi hương này rất đặc biệt lại có chút quen thuộc, nhưng ta lại không biết mình đã từng ngửi thấy ở đâu, tiểu lão đầu nói ta có mũi chó, không có gì là không ngửi ra được, lúc này ta vẫn còn chưa ngửi thấy rõ ràng, Thủy Bách Vũ đã xoay người rời đi rồi.

Ta vừa định đuổi theo muốn phân biệt rõ ràng, nhưng Cao lão sư lại kéo ta lại, vẻ mặt vui mừng hớn hở nói rằng tiền đồ của ta cuối cùng cũng đã có bài bản, thấy ta đã đi đúng đường, hôm nay bất luận như thế nào cũng phải hầm cho ta một kẻ lừa đảo.

Trong tiếng địa phương ở chỗ ta, kẻ lừa đảo còn dùng để gọi cá chép.

Ta muốn nói không cần phải phiền phức như vậy, nhưng Trình Tinh Hà lại rất kích động, hắn từng được ăn thức ăn do Cao lão sư làm, cho nên biết được tay nghề của Cao lão sư, luôn miệng nói nhất định phải ăn, ăn no rồi mới lên đường.

Lời này nghe qua sao lại thấy có điềm xấu đến như vậy chứ?

Ta ngẫm nghĩ một lúc, sau đó liền đi theo Cao lão sư xuống phòng bếp để giúp đỡ, ông chủ tiệm đồ cổ nghe nói, cũng xách một thùng bia hoa tuyết tới, ngỏ lời muốn tới dùng cơm chung.

Cao lão sư vừa ra sức cạo sạch vảy cá, vừa lải nhải không ngừng:

“Thấy được tiền đồ của ngươi có hy vọng như vậy, người trẻ tuổi nên thành gia trước sau mới lập nghiệp...ta thấy Tiểu Bạch cô nương rất tốt, nếu lấy được nàng ta, cả đời này của ngươi cũng không sợ mắc bệnh nữa.”

Ta vừa lột tỏi vừa đáp lại:

“Ta đã có người mình thích rồi, tạm thời chia xa nhưng sẽ lập tức quay trở lại thôi.”

Cao lão sư tỏ ra không hài lòng, còn muốn giảng đạo lý với ta, ta vội tiến lại gần hỏi:

“Cao lão sư, ngươi đã quen biết ông cậu ba của ta lâu như vậy, ngươi nói thử xem, ông ấy là người như thế nào hả?”

Vừa nghe thấy lời này, Cao lão sư có chút bất ngờ:

“Ngươi hỏi cái này làm gì? Lão đầu vay nợ nặng lãi của người ta à?”

Ta vội vàng nói không phải, có điều, ta muốn đi sâu vào tìm hiểu về những chuyện trước kia của ông cậu ba một tý.

Cao lão sư chần chừ một lúc, vừa moi ruột cá vừa nói:

“Lão đầu từng nói với ta...không muốn ta nói cho ngươi biết những chuyện trước đây của lão, sợ sẽ dọa đến ngươi, nhưng ta có thể đảm bảo với ngươi, cả đời này lão đầu chưa từng làm chuyện gì có lỗi với ngươi.”

Dọa đến ta? Đây lại là chuyện thế nào?

Ta cũng muốn biết mối quan hệ giữa Thủy Bách Vũ và người trong nhà mình, nhưng mà, xem ra Cao lão sư cũng là lần đầu tiên gặp được Thủy Bách Vũ, muốn hỏi cũng không hỏi ra được.

Xuyên qua tấm màn trúc của nhà bếp, ta nhìn về hướng lão đầu đang nhắm mắt dưỡng thần, rốt cuộc lão còn giấu ta cái gì đây? Là chuyện có liên quan đến người cha khốn nạn kia của ta sao?

Còn người phụ nữ thần bí đó nữa, rốt cuộc có phải là Lý Thục Vân mẹ của ta không, vì sao bà ta lại tìm ta?

Ta muốn biết được hết thảy những điều này ngay bây giờ.

Bữa cơm do Cao lão sư nấu ra đủ màu sắc đủ hương vị, Trình Tinh Hà bới liền ba chén cơm, ăn đến mức ợ hơi đều là mùi cá, lúc này mới tiếc nuối lái chiếc xe Cherokee của bọn ta lên đường.

Hắn vừa lái xe vừa lải nhải, nói rằng món cá ở Hưng Long Cung cũng rất nổi tiếng, khi đến nơi nhất định phải nếm thử.

Thấy vận khí của hắn lần này cũng không tệ, con người gặp chuyện vui tinh thần cũng phấn chấn hẳn, đúng thật là sống lâu thì lên lão làng, ta quyết định đến lúc đó sẽ hưởng chút vận may của hắn, biết đâu nguy hiểm lần này sẽ có thể biến nguy thành an.

Ách Ba Lan vẫn luôn không hé môi nửa lời, ta đưa đầu nhìn sang...được rồi, đã chọn xong nam trang trong Taobao rồi cơ đấy.

Chiếc xe chạy theo dẫn đường, chạy qua một cây cầu lớn bắc qua sông, qua một trạm thu phí là đã đến địa giới của Hưng Long Cung rồi.

Ta nhìn nước sông mênh mông vô bờ kia, trong lòng thầm giật mình, nơi này thật sự là nơi trước kia Tiêu Tương từng sống sao?

Đợi đến khi tới nơi, ta nhìn thấy một đám người đứng ở trước cửa, nhìn đông nhìn tây như thể đang chờ đợi gì đó.

Chương 954: Dấu Chân

Vừa thấy xe của bọn ta đến, lúc ban đầu họ còn kích động, nhưng nhìn thấy người xuống xe những người trẻ tuổi bọn ta thì thoáng chốc trở mặt ngay:

“Tránh ra, tránh ra, không thể dừng xe ở nơi này, bọn ta đang chờ đợi khách quý đó!”

“Làm chậm trễ việc hệ trọng của bọn ta, các ngươi không gánh nổi đâu!”

Trò vui gì đây? Trình Tinh Hà hỏi họ, rốt cuộc là đang đợi ai?

Một người trong số đó lên tiếng:

“Liên quan gì đến ngươi, nơi nào mát (1) thì cút tới nơi đó đi”

Lúc này có một người đẩy gã một cái rồi nói:

“Ngươi đã quên phép tắc rồi sao!”

Người bị đẩy tự cảm thấy lỡ lời, vội vàng nói ra:

“Nơi nào sóng (2) thì cút tới nơi đó đi” !”

Mấy người bọn ta đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều ngơ ngác không hiểu ra sao, cái gì mà ‘sóng’, đây là từ địa phương sao?

Khi đang nói chuyện, có một người vừa ốm vừa cao, trên người mặc một bộ quần áo kiểu Tôn Trung ơn màu xám, đeo mắt kính đồi mồi giống như người thuộc tầng lớp trí thức những năm tám mươi vội vàng đi từ trên bậc thang xuống dưới, cất tiếng hỏi:

“Người nọ còn chưa đến sao? Đã đến giờ rồi đây!”

“Uông ca, sao ngài lại đích thân xuống đây rồi”

Đám người kia vội vàng tiến tới nghênh đón:

“Ngài yên tâm đi, bọn ta canh giữ cẩn thận ở đây, khi nào đại sư tới ta sẽ nói cho ngài biết ngay, bây giờ trời đã sóng rồi, ngài đừng để sóng.”

Trình Tinh Hà không nhịn được bèn nhỏ giọng nói thầm:

“Xem ra người ở nơi này ngồi thuyền không cần mái chèo, toàn bộ đều dựa vào sóng.”

Phần tử tri thức nghe xong mới hài lòng gật đầu, khi quay đầu sang nhìn thấy bọn ta thì nhíu mày lại:

“Đó không phải là Thiết nặc cơ (Cherokee) đó sao?

Đám cấp dưới mau chóng gật đầu

“Thiết...điềm gở!” Người được gọi là Uông ca vội vàng nói:

“Mau bảo họ đi mau!”

Gì vậy chứ, chữ “thiết” của bọn ta sao lại đắc tội hắn ta rồi?

Có điều ta đã đoán ra được...nhìn từ tướng mạo của phần tử tri thức này, cung thiên di cao ngất, dưới mí mắt căng phồng, dễ thấy được hắn ta là người có quyền hành trong tay, có lẽ là nhân vật nói một không hai ở vùng này, lại còn họ Uông, đoán chừng chính là nguyên chủ trong chuyện lần này, Uông Cảnh Kỳ.

Ta vội vàng đi đến báo ra danh tính, hắn ta vừa nghe thấy thì sững sờ, quan sát đánh giá ta từ trên xuống mấy lần, vẻ mặt tỏ ra vẻ khó tin nói:

“Tứ tượng hội đó của các ngươi không còn người khác sao? Ta có thể đổi người khác không?”

Không phải chứ, ta đắc tội hắn ta khi nào rồi, sao mà lại chướng mắt ta như vậy?

Vẻ mặt Uông Cảnh Kỳ tỏ ra cực kỳ thất vọng nói:

“Với cái tuổi này của ngươi chắc hẳn là đến thực tập nhỉ? Chuyện này của ta không phải tông sư thì không giải quyết nổi đâu...Thư ký, gọi điện thoại cho Thủy tiên sinh bên họ đi.”

Làm thế này cũng quá mất mặt rồi, Trình Tinh Hà tức giận muốn nói chuyện, nhưng ta lên tiếng trước:

“Hiện giờ e là Uông tiên sinh ngoài chuyện dấu chân ở sau lưng ra thì chuyện ngươi quan tâm nhất là cơ hội thăng chức trước mắt có thành công hay không, đúng chứ?”

Uông Cảnh Kỳ xoay người muốn đi lên bậc thang, nhưng vừa nghe ta nói lời này, cơ thể hắn ta chợt cứng đờ lại như con bọ ngựa, hắn ta quay đầu lại nói:

“Ngươi, sao ngươi biết được?”

Ta lên tiếng trả lời:

“Ta còn biết được, việc này đối với ngươi mà nói là một bước ngoặt, triển vọng của cả đời này đều đặt ở lần thăng chức này, nhưng tiếc là có hai đối thủ cạnh tranh đều rất khó để đối phó, trừ khi…”

Ta nhìn thấy Uông Cảnh Kỳ căng thẳng đến mức yết hầu khẽ trượt xuống mấy lần, ta cố ý dừng câu chuyện lại:

“Dù sao thì ngươi đã muốn đổi người, ta cũng không muốn nói nhiều nữa. Hẹn gặp lại, à không, không gặp lại.”

Nói xong ta hất đầu với Trình Tinh Hà ý bảo hắn lái Cherokee đi.

Trình Tinh Hà nghe thấy, hắn ho khan một tiếng chuẩn bị lái xe.

Nhưng ngay sau đó chỉ nghe tiếng giày da tiếp xúc mặt đất “bạch bạch bạch” vang lên, Uông Cảnh kỳ từ trên bậc thang run rẩy chạy xuống, một tay túm lấy tay của ta:

“Đại sư, ngài thật sự là anh hùng xuất thiếu niên mà! Không ngờ tới bản lĩnh của ngài lại lớn như vậy, thế thì sao ta có thể đổi người được chứ! Mời ngài mời ngài...là ta có mắt không nhìn thấy được ngọc dát vàng, xin đại sư chớ trách, sau khi giải quyết xong chuyện dấu chân, còn mong ngài chỉ điểm một ít chuyện thăng chức cho ta với!”

Ta xua tay, giả vờ làm ra bộ dáng đại nhân đại lượng, nói:

“Bọn ta làm cái nghề âm dương này không so đo chút việc nhỏ như vậy...có điều, có một việc ta lại thấy khá tò mò, muốn hỏi thăm ngươi một chút...ở chỗ các ngươi, vì sao nói “lương” (1) thành “lãng” (2), vì sao cho rằng “thiết” là điềm gở?”

Mặc dù ta đã chọn ăn bát cơm này, nhưng cũng không hiểu nổi tham thiền của hắn ta. Đám người Trình Tinh Hà cũng khá tò mò, vươn dài cổ muốn nghe lời giải thích.

Ai biết được vừa nghe thấy những chữ này, sắc mặt của đám cấp dưới kia cũng thay đổi, họ đưa mắt nhìn nhau, giống như ta đã phạm phải một sai lầm lớn vậy.

Nguyên tác là 凉 /liáng/ (lương): lạnh, mát mẻ

Nguyên tác là 浪 /liàng/ (lãng): sóng, ở đây dùng để nói tránh từ 凉

Nguyên tác là 凉 /liáng/ (lương): lạnh, mát mẻ

Nguyên tác là 浪 /liàng/ (lãng): sóng, ở đây dùng để nói tránh từ 凉

Chương 955: Giác Ngộ

Sắc mặt của Uông Cảnh Kỳ cũng trở nên khó coi, bất chợt giống như hắn ta nhớ ra điều gì đó, liền lên tiếng hỏi ta:

“Xin hỏi quý danh của tiên sinh? Ngài tuổi gì?”

Ta chỉ đành nói cho hắn ta biết, ta họ Lý, tuổi rồng.

Uông Cảnh Kỳ liền vui vẻ hẳn lên, còn liên tục vỗ tay:

“Đại cát đại lợi! Tiên sinh rất phù hợp với ta, việc này chính là một khởi đầu tốt đẹp đó! Vậy ta cũng không giấu ngài nữa!”

“Để đại sư chê cười rồi...Ta đây thường ngày vô cùng có hứng thú đối với đoán chữ huyển học, ta tin vào nhân quả, cũng tin số mệnh! Chuyện là như thế này, ta mệnh mộc, có thủy ắt sẽ phát tài, ngài nói xem chữ “lương” (凉) đó, ba chấm thủy thiếu đi một chấm, thủy ít đi đương nhiên là không may mắn rồi!”

Lúc này ta mới hiểu ra được, nếu đổi thành chữ “lãng” (浪) vậy thì thủy sẽ nhiều hơn.

Với kiểu suy ra như thế này, vậy thì chữ “lãnh” (冷) chữ “băng”(冰), đều bởi vì thiếu chấm thủy nên không may mắn, phải đổi thành “không nóng” (非热) thì có đủ bốn chấm thủy.

Mà chữ “thiết” (切) mang nghĩa chặt cây, mộc sợ nhất là chặt cây, cho nên không may mắn, không được dùng.

Mà ta họ Lý (李) dưới Mộc (木) có Tử (子), mang nghĩa là cây cối sum suê tươi tốt, tuổi rồng thì lại càng tốt hơn, quản lý dòng nước, chẳng trách hắn ta lại đối đãi với ta như vậy.

Mấy người bọn ta đưa mắt nhìn nhau, xem trò vui thế đủ rồi, làm việc với Uống Cảnh Kỳ thì bọn ta phải học thứ mật ngữ cho mối quan hệ này, đúng thật là vất vả.

Mấy người cấp dưới thấy bọn ta chính là "đại sư" thì cũng không tỏ ra vẻ mặt hung thần như ban nãy nữa, một người mang kính tròn trong số đó còn vội lên tiếng:

"Đại sư ngài nói lời này không đúng, không vất vả đâu...kiêng kỵ của Uông ca cũng là kiêng kỵ của mọi người, Uông ca phát triển mạnh mẽ (蓬勃发展) thì mọi người cũng được thơm lây (沾光)."

Trong lời vừa rồi lại có một chữ "bồng"(蓬: Mộc phải có thảm cỏ lót nên càng hưng thịnh) lại còn có "triêm" (沾: mang ba chấm thủy tức có nước), làm cho Uông Cảnh Kỳ nghe thấy thì vui vẻ không thôi, còn khen ngợi Tiểu Thang có giác ngộ.

Thì ra người đeo kính tròn vừa nịnh nọt kia họ Thang (汤), không chỉ mang theo nước (nếu đọc thành "shang" có nghĩa là dòng nước chảy xiết), hơn nữa lúc làm việc còn biết xu nịnh, xem ra gã đi theo Uông Cảnh Kỳ có thể sẽ có một tương lai tốt đẹp.

Đi vào trong tòa nhà, chỉ thấy bên trong dù là thảm trải sàn hay là rèm cửa sổ đều có màu xanh lục, giống hệt như đi vào khu rừng vậy...Mộc có màu xanh lục mới thịnh vượng, không cần nghĩ cũng biết.

Trình Tinh Hà nhỏ giọng nói với ta:

"Nếu muốn thuận lợi sống sót vậy thì phải treo chút màu xanh lên, là ý này có đúng không?

Coi như ngươi đủ hiểu biết.

Nhưng sau khi quan sát cẩn thận, ta thấy được Uông Cảnh Kỳ này cũng đã thật sự bỏ ra rất nhiều thời gian cho huyền học, thang lầu chắc hẳn mới được thay đổi lại, bên dưới các bậc thang có khắc rất nhiều hình vẽ bánh ngọt...chưa từng nghe nói đến tòa nhà làm việc lại trang hoàng như thế này, thấy dễ thương nhưng cũng có chút kỳ quái.

Ách Ba Lan liền hỏi:

“Ca, cái này là như thế nào, bậc thang này là do tiệm bánh ngọt làm ra sao?”

Thế thì cũng không phải, nó được lấy từ ý nghĩa “từng bước thăng cấp”, mỗi ngày đều giẫm lên “bánh ngọt” để đi lên trên, đây chẳng phải là để cầu điềm lành sao?

Uông Cảnh Kỳ nghe thấy ta nói như vậy thì lại càng cao hứng hơn nữa, luôn miêng nói ta là tri kỷ của hắn ta, tưởng như đã gặp nhau quá muộn, còn nói lát nữa nhất định phải uống vài chén rượu.

Đi lên đến văn phòng làm việc của Uông Cảnh Kỳ, bên trong thì khỏi phải nói, hắn ta trồng rất nhiều thực vật xanh um tươi tốt, trông mọi thứ đều rất tốt.

Ta suy nghĩ, rồi hỏi:

“Có phải là từ khi ngươi đến nơi này làm việc thì vận may của ngươi bắt đầu giảm xuống hay không?”

Uông Cảnh Kỳ lập tức căng thẳng hẳn lên:

“Thật đúng là như vậy! Tiên sinh, ngài nói rất đúng...có phải trong phòng làm việc này của ta có chỗ nào phạm phải kiêng kỵ gì hay không?”

Về điểm này hắn ta có thể không hiểu được, cho dù số mạng của hắn ta có liên quan đến mộc, nhưng xét về phong thủy, chú trọng “Hoa vượng người không vượng”, ngươi trồng quá nhiều cây cối, chúng lại tươi tốt quá mức, âm khí của hoa hòe cây cối sẽ lấn át dương khí của người sống, ngươi còn muốn có được vận may gì đây?

Uông Cảnh Kỳ vừa nghe thấy, lại ngẫm nghĩ một hồi lâu, hắn ta gật gù liên tục, nói mình thật sự chỉ biết một mà không biết hai, lúc này gặp được cao nhân thật sự mới biết được núi cao còn có núi cao hơn.

Nói xong, hắn ta liền bảo mấy người cấp dưới mau chóng dọn sạch hết đám hoa hòe cây cối kia.

Chương 956: Cách Ăn Mặc Của Người Chết

Đợi đến khi dọn sạch sẽ một vài cây cao su, cây tây dương và một vài cây hoa nhài đi xong xuôi, trong căn phòng làm việc thoáng chốc lại có cảm giác mới mẻ hoàn toàn, vừa mở cửa sổ lập tức cảm nhận được loại cảm giác sảng khoái tinh thần, ngay cả chính bản thân Uông Cảnh Kỳ cũng cảm nhận được, hắn ta ngạc nhiên nói rằng hiệu quả đến cũng thật nhanh đó chứ? Cái cảm giác buồn bực kia thoáng chốc cũng tiêu tán đi, con người cũng dần phấn chấn trở lại.

Nơi làm việc và nơi ở thực ra càng rộng rãi thì càng tốt, không có quá nhiều vật chắc dư thừa thì con người mới có tính thần, vừa nói như vậy, ta nhân lúc nơi này ánh sáng vừa đủ, thì muốn vọng khí nhìn Uông Cảnh Kỳ.

Nhưng ngay lập tức ta liền cảm giác được, ở nơi này vậy mà có tà khí quấn chân, giống như...có rất nhiều người chết ở đây vậy!

Trình Tinh Hà không cần ta nói thì đã ghé vào nói nhỏ với ta:

“Thất Tinh, nơi này không sạch sẽ, vừa rồi ở đây có cây cối che lấp cho nên không thể nào nhìn ra được, nhưng vừa dọn chúng đi thì con mẹ nó ta thấy có rất nhiều người chết.”

Rất nhiều? Nhất thời ta cũng có chút buồn bực...đây là tòa cao ốc làm việc, mỗi ngày đều có người lui tới, huống hồ những người cầm quyền như bọn họ, dưới tay đều có “ấn”, chứng tỏ là người có mang khí tiết chính trực, cho nên ở chỗ quan nha, ngục giam ở thời cổ đại đều rất ít khi có chuyện ma quỷ lộng hành, nơi này sao lại có người chết mà lại còn nhiều như vậy?

Ta liền hỏi Trình Tinh Hà, những người chết đó ăn mặc như thế nào?

Trình Tinh Hà đáp lời:

“Người nào người nấy đều rất tồi tàn, quần áo trên người rách tung tóe, toàn bộ đều là quỷ nghèo.”

Qủy nghèo? Vậy thì có liên quan gì đến dấu chân lớn giẫm trên lưng kia?

Trình Tinh Hà vừa muốn giúp ta nghe ngóng hỏi thăm đám quỷ nghèo kia, bỗng nhiên một tràng âm thanh lạch cạch của tiếng giày cao gót vang lên.

Bọn ta quay đầu nhìn lại, ta bốn mắt nhìn nhau với người vừa đến kia, nhất thời bọn ta liền ngây ngẩn cả người.

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp, người vừa đến cũng không phải ai khác mà chính là người phụ nữ mặc áo lông chồn lần trước lái chiếc xe màu vàng đâm phải xe bọn ta!

Người phụ nữ lông chồn lúc này vẫn mặc áo lông chồn, nhưng bên dưới lớp áo lông chồn là một vòng băng gạc dày đặc...lần trước Bạch Hoắc Hương nói rằng trên vai nàng ta có thứ gì đó, đoán chừng nàng ta đã đến bệnh viện để băng bó lại.

Mà khi nàng ta nhìn bọn ta cũng sững sờ một hồi, sau đó lao vào phía bọn ta và túm lấy ta, còn lớn tiếng hét lên:

“Cái thứ khốn nạn gây chuyện mà còn chạy trốn, hay ha, ngươi còn tìm đến nhà của ta, vậy chúng ta phải từ từ nói chuyện cho rõ rồi, ngươi đã bán nhà chưa hả? Đền xe cho ta!”

Mà khi người phụ nữ này đến gần, ta phát hiện ra hắc khí trên cung tai ương của nàng ta càng lúc càng nồng đậm, thì ra chuyện ngày hôm qua cũng chưa coi là quá xui xẻo...kiếp nạn lớn thật sự vẫn chưa tới đâu!

“Ngươi còn dám nhìn ta, đồ biến thái, ngươi có tư cách gì mà dám nhìn ta?”

Nữ nhân đó giống hệt như dạ xoa ăn thịt người vậy, nàng ta vung móng tay dài muốn cào ta:

“Xem ta có móc hai tròng mắt ngươi ra rồi giẫm lên như bong bóng không!”

Uông Cảnh Ký híp mắt lại, vội đưa tay giữ chặt lấy nữ nhân kia lại:

“Dior, ngươi đang làm cái gì vậy hả? Đây chính là khách quý ta mời tới!”

Nữ nhân kia vừa nghe thấy thì sững sờ:

“Ba à, ngươi hồ đồ rồi sao, mời cái thứ này đến làm gì?”

Mẹ kiếp, nữ nhân này ngày hôm qua đã nói cái gì mà ngươi có biết ba của ta là ai không? Nàng ta là con gái của Uông Cảnh Kỳ?

Uông Cảnh Kỳ vừa cố hết sức túm nàng ta lại, vừa nói:

“Đứa nhỏ này, có việc gì thì từ từ nói, làm gì phải trực tiếp động thủ như vậy chứ?”

Nàng ta tức giận vô cùng, còn hất tay Uông Cảnh Kỳ ra:

“Ba, ngươi lại để cho bọn giang hồ lừa đảo kia đến hại ngươi hả? Chỉ dựa vào đám bại hoại có tà tâm nhưng không có can đảm này đó sao, còn khách quý cái gì chứ ta không quan tâm, bây giờ ngươi kêu đám người Tiểu Thang đến đánh cho bọn họ một trận, đánh một trận mới coi như trút giận cho ta!”

Thì ra hôm nay nàng ta đến toàn cao ốc làm việc này là vì chuyện trước đó, nàng ta muốn nhờ Uông Cảnh Kỳ tìm bọn ta báo thù, không ngờ tới trời cao biển rộng vô biên này lại oan gia ngõ hẹp như vậy, lại còn đúng lúc chạm mặt với bọn ta.

Sau khi biết rõ được chân tướng sự việc, Uông Cảnh Kỳ thở dài một hơi, hắn ta đứng ra làm một người hòa giải muốn làm dịu đi mối quan hệ giữa ta và nàng ta, trong lòng ta nói thật sự chưa từng nhìn thấy được đứa con nào được nuông chiều đến như vậy, sắp bắt kịp bà nội Mạc Long rồi, thực sự giống hệt như kiếp trước ta nợ nàng ta vậy.

Chương 957: Trâu Phẩy Đuôi Lại Đánh Trúng Ruồi

Nàng ta từng mắt nhìn bọn ta, tùy ý ngồi xuống ghế, còn cười khẩy nói:

“Được thôi, vậy bà cô ta đây phải đích thân nhìn xem, ngươi có thể trị liệu được cái bệnh nghi thần nghi quỷ của ba ta thế nào.”

Uông Cảnh Kỳ đành chịu, chỉ đành năn nỉ bọn ta đừng so đo với nàng ta...nói rằng nàng ta còn trẻ không hiểu chuyện.

Trình Tinh Hà không nhịn được liền nói:

“Tuổi còn trẻ? Nàng ta còn lớn hơn bọn ta tận mấy tuổi đấy! Không phải ta nói chứ, đây là do từ nhỏ không được giáo dục tốt.”

Uông Cảnh Kỳ xua tay, bày ra dáng vẻ đau đầu phiền não, nói:

“Việc này ta cũng không còn cách nào khác.”

Kiểu người quý tộc sang trọng thế này thường bận rộn công việc, những việc giáo dục con cái thường lơ là, chúng ương ngạnh hống hách cũng rất bình thường.

Mà Uông Cảnh Kỳ lúc này lại hiểu rõ được ý của bọn ta, hắn ta ngẩn người, vội lên tiếng:

“Không không không, ta không phải có ý đó...đứa nhỏ này không phải là con gái ruột của ta.”

Nhất thời Trình Tinh Hà liền trưng ra bộ mặt buôn chuyện của hắn, nhỏ giọng nói:

“Thật lợi hại, còn đội thêm chút màu xanh cho mình cơ đấy?”

…

Cái tên Tiểu Thang quỷ kia vội nịnh hót nói cho bọn ta biết, nói cô gái này thật sự không phải con gái của hắn mà là con dâu của hắn.

Trời ạ? Con dâu ư?

Thì ra cô gái này họ Lâm, tên khai sinh là Lâm Lệ Quyên, trước đây là nhân viên phục vụ khách sạn.

Uông Cảnh Kỳ không phải là người mê tín dị đoan sao, đi đến đâu cũng phải hỏi họ của nhân viên phục vụ là gì trước. Có một lần họp, Uông Cảnh Kỳ viết báo cáo bị sai một chữ làm mất lòng cấp trên, chuyện này khiến Uông Cảnh Kỳ vô cùng sợ hãi, vừa phải đút lót cho cấp trên rồi vừa tìm hiểu nguyên nhân, cuối cùng mới biết được, thì ra là vì bữa cơm tối hôm đó, trùng hợp là nhân viên phục vụ hắn họ Hoả.

Hỏa khắc Mộc nha, chuyện xui xẻo chẳng phải là do nhân viên phục vụ này gây nên sao?

Từ đó về sau, Uông Cảnh Kỳ này càng cẩn thận hơn, chỉ cần là ai tiếp xúc với hắn thì không thể mang loại họ kiêng kị này.

Có một lần hắn đi một khách sạn, lại nghe ngóng được có một nhân viên phục vụ họ Lâm, đương nhiên là bảo nàng đến phục vụ, chiếu ứng, hỏi cặn kẽ thì mới biết nhân viên phục vụ này không riêng gì họ Lâm mà còn là mạng cây rừng lớn, cầm tinh con trâu.

Vừa nghe thế, Uông Cảnh Kỳ vui mừng không thôi, lúc ấy lập tức động lòng - cô gái này họ Lâm, chưa nói đến mạng cây rừng lớn mà còn là tuổi trâu, trâu sống nhờ nước và cỏ, nơi có trâu thì cỏ cây chắc chắn tươi tốt, trong nhà có người như thế, vậy hiển nhiên sẽ giúp ích cho vận may của mình rồi.

Trước kia có một đại sư từng nói, nhà bọn họ chỉ có một người mạng Mộc, một cây làm chẳng nên non, nếu lại thêm một nhân khẩu mạng Mộc nữa thì tốt rồi, nhưng Uông Cảnh Kỳ nghĩ lại, nhưng chuyện này không phải muốn thêm là thêm, một là hắn không có ý định đổi vợ, hai là hắn cũng không có ý định sinh con, làm sao có thêm đây?

Ai mà ngờ trâu vẫy đuôi lại đánh trúng ruồi – trùng hợp thay, con trai của hắn cũng đã trưởng thành mà chưa có đối tượng.

Chẳng phải con dâu cũng được tính là người trong nhà sao? Cưới được con dâu như thế là vượng càng thêm vượng nha!

Vì vậy, hắn không thèm quan tâm con trai có đồng ý hay bất mãn gì không, lập tức muốn nói chuyện cưới xin với Lâm Lệ Quyên.

Người bình thường nghe được kết thân với nhân vật lớn thế này, đương nhiên vui mừng còn không kịp, nhưng Lâm Lệ Quyên vừa nghe vậy, còn làm bộ làm tịch phản đối, nàng nói là làm người yêu cũng được nhưng không thể thiếu lễ vật, nàng là mạng Mộc, bên trong hai chữ “Áo Địch” vừa có “Gạo” vừa có “Ruộng”, rất thích hợp với mạng Mộc, cho nên không phải không thể, còn “Địch Áo” thì miễn cưỡng cũng được, những thứ khác thì không bàn tới.

Lần này đã đánh vào tâm lý của Uông Cảnh Kỳ, hắn nói cô gái này quá hiểu chuyện, không phải người một nhà thì sẽ không vào một nhà, mọi chuyện vừa bắt tay vào đã suôn sẻ, hắn chỉ chê bai hai chữ Lệ Quyên không có thổ mộc, cho nên dứt khoát đổi thành Địch Áo, Lâm Lệ Quyên cũng bằng lòng, vừa nghe đã thấy nổi tiếng rồi.

Con trai vô tội, chuyện này chẳng phải điển hình là một người cha giả cưới một con dâu giả sao?

Nhưng không ai có cách nào khác, muốn phản kháng cũng vô dụng.

Kể cũng khéo, từ khi Lâm Địch Áo này bước vào nhà bọn họ, Uông Cảnh Kỳ thăng tiến giống như khỉ nhảy lên trời, hắn càng tin tưởng đây là công lao của Lâm Địch Áo, xem nàng là vật cát tường, sợ cô xảy ra chút sơ xuất gì đó sẽ làm cản trở vận may của hắn, như kiểu nâng trong tay thì sợ ngã mà ngậm trong miệng sợ tan.

Lâm Địch Áo này cũng rất biết hưởng phúc, cứ ỷ vào địa vị của cha chồng, được nuông chiều quá sinh ra hư hỏng, cả ngày chỉ biết làm mưa làm gió, cách sống rất giống Cao Nha Nội, cũng rất nổi tiếng ở trong Hưng Long cung, hoành hành bá đạo, mua xe sang còn thích đua xe, đụng phải người ta thì lại hống hách nói cho người ta biết cha nàng là ai, bị người ta đụng thì khiến người phải bán nhà, chỉ thiếu là chưa đâm thủng trời.

Chương 958: Ngày 7 Tháng 7

Có một lần nàng đụng phải xe của một nhân vật lớn ở địa phương khác, người kia còn mắng vốn tới chỗ Uông Cảnh Kỳ, bảo hắn xử lý, hắn cũng chỉ biết mắt nhắm mắt mở làm ngơ, giảng hoà qua loa cho qua chuyện chứ không dám xử lý nghiêm - sợ Lâm Địch Áo này rời khỏi nhà sẽ làm cản trở tiền đồ của hắn.

Người đó còn lẩm bẩm sau lưng, chưa thấy cha chồng nào cưng chiều con dâu như thế, trong chuyện này chắc chắn có gì đó mờ ám, chỉ là e sợ quyền thế của Uông Cảnh Kỳ nên không ai dám nói thẳng mặt hắn.

Điều này cũng có thể được tưởng tượng - những người tin phong thủy phần lớn là thương nhân, người giàu có, vì vận may có thể ảnh hưởng không lớn đến cuộc sống ổn định của tầng lớp công nhân nhưng lại ảnh hưởng rất lớn đối với những người này.

Nhưng trước đó ta vừa xem tướng mạo của Lâm Địch Áo đã nhìn ra - số mạng của người này quả thật tương hoà với Uông Cảnh Kỳ, ở bên cạnh Uông Cảnh Kỳ thật sự có thể giúp mang lại vận may cho hắn. Nhưng diện mạo kia rõ ràng chính là một ngôi sao phá của, nếu thời gian dài sẽ mang đến tai họa nhiều hơn phúc nhiều.

Huống chi, hiện giờ trên người nàng còn dính thứ gì đó, chẳng lẽ có liên quan với dấu chân trên lưng Uông Cảnh Kỳ sao?

Người tên Lâm Địch Áo kia giống như mông ngồi trên đinh, ngồi cũng không yên, vừa thấy bọn ta thì thầm nói chuyện hồi lâu nên đã mất kiên nhẫn, chửi ầm lên nói bọn ta đến đây để lừa tiền, đến cả buổi rồi mà chỉ biết khua môi múa mép thôi, chưa làm được chút chuyện gì ra hồn cả.

Ta còn nghĩ ra, bảo Trình Tinh Hà nhanh chóng hỏi những quỷ nghèo kia rốt cuộc có lai lịch gì, người chết cũng có Cái Bang, lấy người này làm chỗ đóng quân hay là thế nào? Ai ngờ Trình Tinh Hà lại lắc đầu, nói cũng lạ, Lâm Địch Áo này vừa tới thì đám quỷ nghèo lại rối rít núp vào cửa, xem ra là quỷ nghèo sợ kẻ ác.

Ta cũng không còn cách nào khác đành phải nhìn phong thủy nơi này, mới đầu nhìn xung quanh một vòng đều rất bình thường, nhưng nơi này lại kèm theo một loại sát khí không rõ nguồn gốc.

Ta suy nghĩ một lát, biết Tiểu Thang đã làm việc ở đây thời gian rất dài, năm ma quỷ kia trước đây đều do hắn cúng kiến, ta lại hỏi Tiểu Thang, toà nhà văn phòng này có lai lịch gì không?

Tiểu Thang hơi do dự một lát rồi mới nói cho ta biết, khỏi phải nói, nơi này đúng là có chút lai lịch, nói xong lại lấy địa chí* của Hưng Long cung mang tới đây.

là thể loại sách ghi chép tổng quát của một nơi

là thể loại sách ghi chép tổng quát của một nơi

Thì ra trước kia nơi này chính là dinh thự của thời đại cũ, đã từng có tin đồn bị ma ám.

Nói là có một bà vú rất tốt bụng, mỗi dịp đến quỷ tốt đều sẽ thắp hương cúng lương thực cho những nơi bị ma ám, một mặt là tích lũy công đức cho mình, một mặt là xin ma quỷ đừng quấy nhiễu người ở đây, nhất là tiểu thiếu gia.

Quý nhân thời xưa đều sợ con cái chết non, đây cũng coi như là một phương pháp trừ tà.

Một hôm, có một bà vú nằm mơ, trong giấc mơ có một người không nhìn rõ mặt nói, vào đúng dịp lễ Thất Tịch ngày 7 tháng 7 tuyệt đối không nên đi vào sau vườn, đặc biệt là nhìn thấy hai người mặc đồ đỏ thì phải tránh đi.

Ban đầu bà vú này nhớ rất kỹ, nhưng đến đúng ngày thì lại quên mất, cứ theo thường lệ bế tiểu thiếu gia đến ngọn núi giả ở sau vườn để đón lễ Thất Tịnh

Kết quả lúc đến gần ngọn núi giả thì nhìn thấy trên núi giả có hai người mặc đồ đỏ đang ngồi xổm, vẫy tay gọi bọn họ đi qua, bà vú chợt nhớ tới giấc mơ kia, lập tức dẫn theo tiểu thiếu gia chạy đi, kết quả chưa chạy được mấy bước thì núi giả sụp đổ, bọn họ chạy nhanh hơn nên may mắn thoát nạn, nhưng nói với người khác, mọi người đều nói chưa từng thấy qua người mặc đồ đỏ.

Thác Mộng kia ngược lại rất tốt, cũng không biết nó có cùng một nhóm với Dã Quỷ mà Trình Tinh Hà hay không.

Nhưng trước mắt, những quỷ nghèo kia đều sợ hãi cái người mặc áo lông chồn này, chờ người mặc áo lông chồn đi rồi, quỷ nghèo quay lại thì hỏi thăm là có thể biết rõ ràng.

Nhưng ai ngờ, nàng vừa nghe ta bảo nàng tránh đi một lát, nàng lập tức đứng lên, hùng hổ nói:

“Chuyện tốt thì không phải giấu, mà đã giấu thì không phải chuyện tốt, tại sao không thể nói trước mặt ta, ngươi có ý đồ xấu chứ gì? Ta nhất quyết không đi, xem ngươi có thể làm gì ta?”

Cũng ác ghê, dạo này mỗi lần buôn bán cái gì đều có người xấu tới quấy phá, đúng là mẹ nó xui.

Uông Cảnh Kỳ sợ nhất là làm mích lòng cô con dâu bảo bối này, khuyên đôi ba câu cũng vô dụng, đành phải đi cầu xin ta, hắn nói là ta hãy rộng lòng bỏ qua, để cho con dâu hắn ở đây xem thử.

Nàng ở đây thì ta không thể nào nhìn được, nhưng vừa định nói, trong phòng bỗng nhiên lóe lên một tia sáng, ta loáng thoáng phát hiện hình như toà nhà đối diện có thứ gì đó, nhưng chưa nhìn rõ thì thư ký đã tới, thúc giục Uông Cảnh Kỳ đi tham gia một cuộc họp quan trọng.

Chương 959: Tòa Nhà Kia Có Vấn Đề

Biết là không đẩy cái kia ra được, Uông Cảnh Kỳ nhìn ta như muốn cầu xin ta giúp đỡ, hắn hỏi ta phải làm sao bây giờ? Sau đó lại giống như nhớ tới cái gì đó, chỉ vào mặt mình nói:

“Đại sư, mấy ngày trước trên mặt ta có mọc một miếng vảy, mấy ngày sau vảy đã bong nhưng để lại một cái lỗ nhỏ, ngươi nói xem là lành hay dữ?”

Ta nhìn vài vị trí râu ria kia rồi bảo hắn đừng lo lắng, mà Tiểu Thang lại nhân cơ hội nịnh hót:

“Ta thấy cái lỗ này là dùng để chứa đồ, trên mặt ngài có thêm một cái lỗ, vậy chắc chắn có thể chứa thêm một ít vận may.”

Uông Cảnh Kỳ nghe nói đúng ý nên mặt mày hớn hở.

Nhưng ta thấy sắc mặt Uông Cảnh Kỳ xám xịt, gần đây chắc là đang gặp xui xẻo, ta đành xin Trình Tinh Hà một tờ giấy, bảo hắn dùng chu sa vẽ một lá bùa, mang theo bên người có thể đảm bảo bình an.

Lâm Địch Áo ở một bên cười nhạt nói:

“Ôi chao, giang hồ lừa đảo chỉ là giang hồ lừa đảo, nhiều chiêu trò thế - cả vẽ bùa cũng làm rồi, biết đâu còn có thể uống một viên thuốc tăng lực rồi biểu diễn một màn đập vỡ tảng đá lớn trên ngực nhỉ!”

Uông Cảnh Kỳ sợ ta tức giận, bảo Lâm Địch Áo hãy tôn trọng một chút, sau đó hắn dán bùa vào bên trong áo sơ mi, rối rít cảm ơn rồi rời đi, trước khi đi còn bảo Tiểu Thang ở lại giúp đỡ ta, còn nói hắn tin tưởng Tiểu Thang.

Tiểu Thang gật đầu khom lưng tiễn hắn một hồi lâu, sau đó ta kéo hắn ta lại, chỉ vào tòa nhà phía trước và hỏi:

“Chỗ đó làm gì vậy?”

Lúc này toà nhà đó vừa mới sáng đèn, đèn vừa bật, ta mới chú ý tới tòa nhà kia, phát hiện thì ra sát khí trong căn phòng này không phải từ bản thân nó phát ra mà lại từ tòa nhà đối diện kia dẫn tới.

…

Tiểu Thang cẩn thận nhìn vị trí kia một hồi rồi vội nói cho ta biết, hắn nói đó là một tòa nhà giảng dạy của trường.

Quả nhiên, nhìn kỹ mới thấy dưới toà nhà kia có một cánh cửa chạy điện rất dài, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy mấy chữ “Đao Thương Kiếm Kích” rất to.

Thì ra là một trường dạy võ.

Tiểu Thang vội hỏi ta:

“Đại sư, tòa nhà kia có vấn đề gì sao?”

Năng lực quan sát lời nói và sắc mặt của người này cũng mạnh đấy, chẳng trách Uông Cảnh Kỳ sẵn lòng dùng hắn.

Đúng vậy, quả thật có vấn đề - tầng chót của toà nhà kia giống như dưới dáy chữ vàng, bày ra mấy thứ đao thương kiếm kích đối diện với văn phòng này.

Mà những thứ kia đều là hung khí sắc bén, một khi những hung khí sắc bén này hướng về phía người, vậy chủ nhân của chỗ này nhẹ thì bị người xấu hãm hại sau lưng, nặng thì sẽ gặp phải hoạ chết người.

Ta lại hỏi về mấy tiền bối bị chết sớm của Uông Cảnh Kỳ, quả nhiên, năm tiền bối kia đều thuộc tuổi con vật yếu, rất dễ bị hoàn cảnh ảnh hưởng, xảy ra chuyện là quá bình thường.

Tiểu Thang vừa nghe vậy, vội vỗ đầu mình:

“Đúng rồi! Lúc đó Uông ca có nói, những cây trang trí hướng về phía trường dạy võ này đều bị chết, đang muốn bảo bọn họ di dời, nhưng kể cũng trùng hợp, người mở trường dạy võ kia lại là lão già đối thủ cạnh tranh của Uông ca bọn ta, bọn họ kiên quyết không muốn di dời, Uông ca vô cùng tức giận, đang định chuẩn bị giải quyết chuyện này thì xảy ra chuyện dấu chân sau lưng, lúc này mới mau chóng giải quyết chuyện dấu chân trước – thì ra mọi chuyện thật sự do những thứ kia gây nên?”

Có liên quan, nhưng không thể giải thích rõ ràng - đao thương kiếm kích đúng là làm tổn thương đến người, nhưng tại sao lại là dấu chân uy hiếp Uông Cảnh Kỳ?

Ta còn chưa nghĩ ra, ngừi mặc áo lông chồn kia lại nghênh ngang đi tới nói:

“Ta đã nói là lừa đảo mà, ngươi đã nhìn ra đầu đuôi cái gì chưa? Còn đợi sét đánh sao? Tiểu Thang, cha ta đi rồi, ngươi gọi người tới đánh hắn một trận đi, xả giận xong ta sẽ đi.”

Tiểu Thang vội bày ra vẻ mặt tươi cười hoà nhã:

“Ngài đừng làm khó ta - nếu ta thật sự xảy ra chuyện gì, tên chân chạy vặt như bọn ta không gánh nổi đâu! Nếu ngài không thích phiền phức, hay là trở về nghỉ ngơi một chút đi, sau khi xong chuyện ta sẽ đi qua nói cho ngài biết đầu tiên.”

Nhưng cái người mặc áo lông dùng biện pháp mềm không được cứng không xong kia, bướng bỉnh ngồi xuống ghế của Uông

Cảnh Kỳ:

“Vậy không được, hôm nay nếu tên lừa đảo này không ngăn nổi miệng ta, ta sẽ tiếp hắn đến cùng, coi như làm thêm ca đêm.”

Ta mất kiên nhẫn, nghĩ tới thái tuế trấn núi này cứ ở đây nhìn chằm chằm thì những quỷ nghèo kia cũng không dám đến, vậy đi đâu hỏi thăm tin tức đây? Thật sự không được, đánh ngã nàng trước rồi tính tiếp.

Bình thường ta không muốn so đo với phụ nữ, nhưng người phụ nữ này hoàn toàn là tự tìm đến phiến phức, chi bằng ta cho nàng được như ý.

Chương 960: Tứ Đại Thiên Vương

Ta đang muốn tìm xem ba bước say còn ở đó hay không, đúng lúc này, Trình Tinh Hà ở một bên nháy mắt với ta, lúc này ta mới phát hiện, cả ba người bọn họ không biết từ lúc nào đã tụ tập ở phía sau một cái tủ lớn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ta đi qua ngay lập tức.

Vừa qua tới, trong lòng ta lập tức phấn khởi - phía sau cái tủ kia có một luồng sát khí rất rõ ràng.

Có một người chết ẩn núp ở đây!

Thì ra sau khi cái người mặc áo lông chồn chứa thần khí trừ tà này tiến vào, những quỷ nghèo khác đều bỏ chạy như chim muông bay tán loạn, chỉ còn sót lại tên có đầu óc không nhanh nhạy này bị lạc đàn, mắt thấy không theo kịp bầy đàn nên đành phải đâm đầu đến chỗ này.

Ta vội bảo Trình Tinh Hà hỏi thử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trình Tinh Hà lại nói với ta, nói là tên ma quỷ này còn không biết cách chạy thoát thân thì ngươi nghĩ có thể trông cậy vào hắn nói ra câu gì hay ho chứ, vừa hỏi thì ma quỷ này nói Uông Cảnh Kỳ kia đắc tội với bọn họ, bọn họ đến tìm Uông Cảnh Kỳ để trả thù, mà sau lưng cô con dâu này có một thứ gì đó rất lợi hại khiến bọn họ sợ, cho nên vừa nhìn thấy cô con dâu thì vội bỏ chạy.

Một thứ gì đó lợi hại? Mẹ kiếp, ngoài cái áo lông chồn lớn ra thì trên người nàng có thể có cái gì lợi hại?

Hơn nữa, trả thù? Uông Cảnh Kỳ kia không phải là người tin trào lưu triết học duy nhân và biết luật nhân quả sao? Vậy làm sao có thể đắc tội với nhiều người chết như vậy? Đắc tội thế nào?

Ta lại bảo Trình Tinh Hà hỏi thử, chuyện gì đã xảy ra mà có cái dấu chân lớn kia?

Trình Tinh Hà nói cũng hỏi thì hỏi ra hai chữ, Thiên Vương.

Thiên vương? Câu này có ý gì, minh tinh thì ta biết, thế nhưng thần tiên cũng có Tứ đại Thiên Vương, nhưng uy danh của Tứ đại Thiên Vương lớn cỡ nào chứ, cần gì phải mỗi đêm đến đạp lên lưng của một người sống chứ.

Muốn biết tình hình cụ thể thế nào, xem ra phải tận mắt nhìn thấy cái thứ đi đạp người kia.

Đang suy nghĩ thì đầu ta bị một người nào đó đẩy:

“Mới liếc mắt một cái đã không thấy đâu, mấy người các ngươi lén lút ở đây bàn bạc cái gì đấy, đừng là muốn trộm đồ nhà bọn ta chứ?”

Lại là cái người mặc áo lông chồn.

Nhưng ta có chút hứng thú với thứ gì đó trên người nàng - đó là thứ gì mà lợi hại như thế, ngay cả cô hồn dã quỷ cũng phải sợ?

Vì thế ta cẩn thận nhìn về phía phần bả vai nàng, vừa nhìn đã phát hiện, trên vai nàng có một loại thanh khí rất đặc biệt quấn quanh.

Linh vật?

Cái người mặc áo lông chồn nhìn thấy ánh mắt của ta ngó ngang liếc dọc, ngay lập tức che bả vai lại kín mít, còn nói:

“Ta nói cho ngươi biết, đừng thấy ta thuần khiết như băng như ngọc mà muốn làm cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, soi gương đi đệ đệ, không nhìn nổi thì đi tiểu cũng được.”

Ách Ba Lan thật sự nhịn không được nói:

“Ca, ta ngứa tay quá.”

Cái người mặc áo lông chồn vừa nghe giọng của Ách Ba Lan là giọng đàn ông thì hoảng sợ:

“Biết ngay các ngươi không phải là người đàng hoàng gì, còn dẫn theo một tên bê đê? Còn nói không phải là thiên kiều làm xiếc? A, ngứa tay thì bôi darcrine cho đỡ ngứa tay!”

Bôi cái đầu ngươi đấy.

Ta lại hỏi nàng, bữa trước lúc đến bệnh viện kiểm tra, có kiểm tra trên người có cái gì không, có phải làm ngươi bị đau đúng không?

Người mặc áo lông chồn vừa nghe ta hỏi, trong mắt không khống chế được lập tức lộ ra sự sợ hãi, nhưng nàng đã nhanh chóng kìm nén sự sợ hãi kia lại:

“Liên quan gì tới ngươi à? Ngươi trả tiền thuốc men cho ta hay sao?”

Nói xong, nàng lại xoay người đi sang một bên, giống như là chột dạ.

Ta ngưng khí lên mắt, ngược lại có thể nhìn ra - thanh khí sau lưng nàng rất tròn trịa.

Nó là cái quái gì thế nhỉ?

Có lẽ thật sự có chút liên quan với chuyện dấu chân rồi! Nếu đã như vậy, nàng không đi cũng tốt.

Tiểu Thang chạy tới, vội hỏi ta, bây giờ nên làm gì đây?

Ta suy nghĩ một lát rồi nói là trước tiên phải xem cái kia đạp lưng kia rốt cuộc có lai lịch gì đã - ngươi giúp ta chuẩn bị mấy thứ, đèn hoa sen trong miếu, nến đỏ, người rơm, với lại quần áo mà Uông Cảnh Kỳ thường xuyên mặc.

Nói xong, ta lại cầm nửa tờ giấy vàng – là tờ giấy vừa rồi làm bùa cho Uông Cảnh Kỳ, còn dư lại nửa tờ.

Trình Tinh Hà lập tức nhìn ra ta muốn làm gì:

“Hey nha, Thất Tinh, thằng nhóc ngươi gần đây lại tiến hóa rồi, ta đang thắc mắc tại sao ngươi lại vẽ bùa cho người ta mà trước giờ chưa từng làm – giờ ngay cả thuật thế thân thuật cũng biết dùng rồi?”

Đúng vậy, cái này gọi là một lá bùa dùng hai lần – nửa lá bùa vừa rồi đã được Uông Cảnh Kỳ mang theo bên người, nửa lá bùa này dùng để làm thuật thế thân, vậy thì chuyện đỡ tốn nửa phần công sức rồi.

Chương 961: Sát

Tiểu Thang vừa nghe ba chữ “Thuật thế thân”, không khỏi cảm thấy kính nể, vội đi ra ngoài mua đầy đủ đồ vật cần thiết, người mặc áo lông chồn đến góp vui, lẩm bẩm nói muốn xem bọn ta giả thần giả quỷ như thế nào.

Mọi đồ vật đã được chuẩn bị đầy đủ, ta dán lá bùa lên người rơm, lại mặc quần áo của Uông Cảnh Kỳ cho người rơm, sau đó treo lên đèn hoa sen.

Tại sao lại treo lên đèn hoa sen? Vì đèn hoa sen mang theo thần khí, đồ đạc không phải là người dưới ánh sáng của đèn hoa sen sẽ nhìn không rõ, dễ dàng lừa gạt quỷ qua cửa.

Mấy người bọn ta thì bôi âm bùn rồi ở bên cạnh chờ.

Người mặc áo lông chồn ngồi đợi một lát thì ngủ thiếp đi, mấy người bọn ta cũng mệt mỏi ngáp lên ngáp xuống, ta đang muốn nhắm mắt lại thì đột nhiên cảm giác được, dường như bên ngoài cửa sổ có cái gì đó.

Ở đây là tầng sáu - bên ngoài cửa sổ đương nhiên không phải là người.

…

Trình Tinh Hà cũng lấy lại tinh thần, hai bọn ta đưa mắt nhìn nhau, Trình Tinh Hà đã lấy dây đỏ tẩm máu chó ra, còn ta thì sờ đến chỗ Thất Tinh Long Tuyền.

Bạch Hoắc Hương và Ách Ba Lan cũng đã ngủ thiếp đi, duy chỉ có Tiểu Thang thì đã đen thui vành mắt, không ngừng hút thuốc duy trì tỉnh táo, dốc sức làm nhiệm vụ chấp hành mệnh lệnh của Uông Cảnh Kỳ.

Hắn ở cách cửa sổ gần nhất, đang rút điếu thuốc ra, đột nhiên lại sờ cánh tay mình thì không ngờ đã lạnh cứng rồi, hắn khẽ giật mình, khó hiểu nhìn bọn ta, giống như là muốn hỏi tại sao ở đây lại đột nhiên lạnh như thế.

Ta vội nháy mắt ra hiệu với hắn, hắn hiểu ý, lập tức căng thẳng hẳn lên, vội dập tắt điếu thuốc.

Tàn thuốc vừa tắt thì một luồng hắc khí theo khe luồng gió nhẹ ngoài cửa sổ bay vào, ta ngưng khí lên mắt, ước chừng có thể nhìn thấy một vật rơi xuống đất.

Trước đó nghe thấy hai chữ “Thiên Vương”, còn tưởng vật này chắc chắn có bộ dáng oai phong lẫm liệt, ai ngờ thứ kia có dáng người còng lưng, cánh tay le lết trên đất, trông vô cùng hèn mọn.

Bộ dạng thế này mà gọi là Thiên Vương?

Biểu cảm của Trình Tinh Hà càng vi diệu hơn, bày ra vẻ mặt khó tin, có thể nhìn ra dáng dấp của thứ này mới lạ cỡ nào.

Thứ này đến gần người rơm mặc quần áo của Uông Cảnh Kỳ, chiếc áo lót của Uông Cảnh Kỳ lập tức không có gió mà tự động nổi lên.

Tiểu Thang thấy vậy, tròng mắt trừng lớn như sắp rớt ra ngoài.

Đồ vật mà có thể động đến người sống đúng là năng lực không nhỏ - gần giống như Sát.

Mà thứ kia đi tới, đột nhiên dùng chân lật ngược người rơm lại.

Tiếng “Lộp bộp” vang lên, người rơm rơi xuống đất, trong mắt Tiểu Thang là người rơm tự mình nằm sấp xuống, hắn không khỏi run rẩy, núp phía sau lưng bọn ta.

Mà cái thứ còng lưng kia chậm rãi đi tới, một chân liên tục giẫm lên lưng người rơm.

Nói thật, từ khi ta vào nghề đến này đã lâu như thế rồi, cũng từng thấy qua rất nhiều vụ án một người một quỷ như thế này, nhưng vụ này thật sự khiến người ta rất khó chịu – vật này muốn giết người lẽ ra rất đơn giản, nhưng trước khi giết người tại sao lại phải giẫm như thế, chẳng lẽ hắn là một người yêu thích như ngựa giết gà?

Người rơm lập tức phát ra tiếng “sột soạt”.

Âm thanh kia khiến toàn thân người nghe nổi da gà - người rơm được dựng lên bằng khung cũng không chịu nổi sức nặng này, sức lực này mà giẫm lên người thật chẳng phải sẽ giẫm gãy cột sống sao?

Tiểu Thang nhìn thấy người rơm tự phát ra tiếng động, cả người càng run rẩy nhiều hơn.

Mà thứ kia còn thay đổi tư thế, càng khiến người ta khó hiểu giống như hoà thượng sờ mãi không thấy tóc - hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Nhưng nếu thứ này đã đến, bọn ta cũng tận mắt chứng kiến nó thật sự hại người, vậy cứ bắt lại rồi nói sau.

Ta lập tức nháy mắt với Trình Tinh Hà, năng lực của thứ này rất lớn, nếu so với đánh chính diện thì chi bằng đánh lén sẽ nắm chắc phần thắng hơn.

Trình Tinh Hà hiểu ý, vừa mới kéo dây đỏ tẩm máu chó ra thì đột nhiên cái tên còng lưng kia khẽ giật mình.

Ta cũng căng thẳng theo, tình huống gì đây, nó phát hiện bọn ta sao?

Theo lý thì không thể nào…

Nhưng không đợi bọn ta kịp phản ứng, bóng dáng còng lưng kia dường như tức giận, ngay lập tức giẫm liên tục lên người rơm kia, sau đó khom lưng, đưa tay nắm chặt cái áo lót kia rồi xé thành hai nửa ngay tại chỗ.

Da đầu của ta lập tức tê dại - nó phát hiện đây là một thế thân!

Trình Tinh Hà ở một bên trừng mắt với ta, ý là mắng ta vẽ bùa kiểu gì thế?

Bản thân ta cũng rất mơ hồ, không đúng nha, mặc dù đây là lần đầu tiên ta sử dụng một là bùa dùng hai lần, nhưng theo lý thì không thể nào làm sai được, hơn nữa ở đây còn có đèn hoa sen, làm sao nó nhìn ra được? Trừ khi…

Nửa lá bùa kia đã rời khỏi người Uông Cảnh Kỳ!

Chương 962: Ăn Hương

Mà cái bóng dáng đen thui kia lại quay người sang, lạnh lùng nhìn bốn phương tám hướng.

Giống như tức giận, đang tìm kiếm người trêu chọc nó!

Bọn ta vội nín thở tìm cơ hội đánh lén, mắt thấy bóng dáng kia từng từng bước đi tập tễnh về phía bọn ta, ta lặng lẽ siết chặt tay trừ tà – ta nghĩ nếu không được thật thì liều mạng thôi.

Nhưng ai ngờ, người mặc áo lông chồn nằm bên cạnh bọn ta vốn dĩ đang ngủ rất ngon nhưng lúc này lại bị âm thanh giẫm đạp đánh thức, bất chợt mở mắt ra, lớn tiếng mắng:

“Đã muộn thế này mà ai lại sống vô ý thức như thế, quấy rầy giấc mơ đẹp của bà đây - biết cha của bà đây là ai không?”

Hừ...người mặc áo lông chồn vừa lên tiếng, âm bùn tất nhiên mất đi hiệu lực, ta thấy bóng dáng khổng lồ kia ngừng lại, gắt gao nhìn về phía người mặc áo lông chồn.

Tiểu Thang đã chịu không nổi kinh sợ, lập tức nấc lên, cũng bại lộ theo.

Ta và Trình Tinh Hà lập tức đứng lên, bọn ta còn chưa kịp ra tay đã thấy thứ kia như một cơn gió vọt về phía người mặc áo lông chồn với tốc độ mà người bình thường không thể nào đuổi kịp.

Người mặc áo lông chồn hoàn toàn ngơ ngác, chỉ cảm thấy dường như có thứ gì đó nhào tới trước mặt nàng, nàng sững sờ tại chỗ, trái tim ta thắt lại, trong lòng tự nhủ, bình thường người mặc áo lông chồn kia làm hết chuyện xấu này đến chuyện xấu khác, chắc chắn kiếp nạn trên cung tai hoạ kia sẽ sớm ập tới.

Nhưng ai ngờ, cái bóng đen thui kia lại nhào lên người nàng, chẳng những người mặc áo lông chồn không ngã mà cái bóng đen thui kia lại bị phản xạ bay ra thật xa!

Ta và Trình Tinh Hà đều sửng sốt, mẹ nó, người mặc áo lông chồn có năng lực gì thế?

Ta phản ứng lại rất nhanh, nhân lúc thứ kia ngã xuống đất, ta lập tức đi lên muốn bắt nó, nhưng nó lại xoay người vọt ra ngoài cửa sổ.

Trong nháy mắt đó, ta nhìn thấy sau lưng của nó thì đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Trình Tinh Hà muốn đuổi theo nhưng ta đã kéo hắn lại.

Trình Tinh Hà khó hiểu hỏi:

“Sao vậy?”

Ta trả lời:

“Lần này đúng là gặp phải xương khó gặm rồi – cái thứ còng lưng đó có mang theo thần khí, là vật ăn hương khói.”

Trình Tinh Hà sửng sốt:

“Ăn hương khói? Trời ạ, chẳng trách!”

Đèn hoa sen của bọn ta là tìm được trong miếu, bình thường tà ma nhìn không rõ đồ vật dưới ánh đèn, nhưng thứ ăn hương khói thì khác - người ta đã quen ở trong miếu thì làm sao có thể nhìn không rõ!

Nếu đã ăn hương khói thì không phải là thứ mà những tiên sinh bình thường như bọn ta có thể đối phó.

Ta lại hỏi Trình Tinh Hà, thứ kia có hình dạng thế nào?

Trình Tinh Hà miêu tả hình dạng của nó cho ta biết, nói thứ kia không mặc áo, trên thắt lưng chỉ quấn một miếng vải rách, đầu còn bị hói một phần, trên người rất bẩn thỉu.

Cái gì vậy? Đây là có thể là một vị thần gì đó ư, ta chưa từng nghe nói qua đấy!

Điều kỳ lạ hơn là, rõ ràng nó ăn hương khói thì nên phù hộ con dân, tại sao lại làm ra chuyện thế này.

Trình Tinh Hà lập tức nói:

“Chắc chắn là Uông Cảnh Kỳ kia tham ô trái pháp luật, hại chết rất nhiều người nghèo, thần phụ mẫu bản xứ chịu không nổi nên tự mình tới xử lý hắn.”

Nghe có vẻ rất hợp lý, nhưng có chút kỳ lạ - nó không chỉ giẫm Uông Cảnh Kỳ, chẳng lẽ năm tiền bối trước của Uông Cảnh Kỳ cũng đều làm những chuyện thế này ư?

Cho dù là kẻ nhẫn tâm hại lẽ ra phải chịu báo ứng, vậy thì cũng phải quy trách nhiệm về miếu Thành Hoàng ở địa phương - sau khi chết phải xuống chảo dầu thì nên xuống chảo dầu, phải hạ cối xay thì nên hạ cối xay chứ.

Người ta còn sống mà lại tới làm hại người sống thì không hợp lý.

Lúc này, người mặc áo lông chồn nắm lấy ta, lớn tiếng nói:

“Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có phải các ngươi giả thần giả quỷ không? Ta, tại sao ta cảm thấy...”

“Là có quỷ thật!”

Tiểu Thang ở một bên tận mắt nhìn thấy lúc này mới từ từ bình tĩnh lại, vịn tường gắng gượng đứng lên, lắp bắp nói:

“Ta...Ta đã tận mắt nhìn thấy – cái người rơm đó có thể tự hành động!”

Ngay sau đó, hắn nói lại một lần chuyện vừa rồi, còn thêm dầu thêm muối vào đó.

Người mặc áo lông chồn rất tin tưởng Tiểu Thang, vừa nghe kể lại thì lập tức choáng váng, quay đầu lại khó tin nhìn bọn ta.

Mà ta cũng phản ứng lại - đồ vật trên người người mặc áo lông chồn chắc chắn không tầm thường, bình thường quỷ nghèo sợ nàng có thể là vì thứ trừ tà, mà ngay cả cái thứ mang theo thần khí cũng phải nhún nhường không đụng được nàng, vật này có lai lịch tuyệt đối không nhỏ.

Nghĩ như vậy, ta lập tức muốn nhìn sau lưng nàng nhưng người mặc chồn lớn nhìn thấy tầm mắt của ta là lạ, một ngón tay suýt chút nữa đâm vào mũi ta:

“Trước mặt nhiều người như thế mà ngươi còn dám dùng ánh mắt háo sắc đấy nhìn ta, không có người thì chắc ngươi trực tiếp đè ta xuống nhỉ? Ta nói cho ngươi biết...”

Ách Ba Lan đã tỉnh táo lại:

Chương 963: Chữ Viết

“Ca, ta sẽ không đánh nàng, nhưng có một cây đinh ở đằng kia, ta có thể đâm vào đầu nàng không?”

Trình Tinh Hà vội nói:

“Ách Ba Lan, ngươi cũng đừng làm loạn thêm nữa, đâm đinh cái gì chứ - hay là ngươi dùng bảo kiếm trừ tà trên tường đâm vào đầu nàng đi.”

Ta hít vào một hơi, lập tức nói với người mặc áo lông chồn:

“Tốt nhất ngươi nên nhanh chóng nói cho ta biết trên vai ngươi có thứ gì, nếu thật sự không biết thì nói cho ta biết, vai ngươi có từng đụng vào cái gì không cũng được - chuyện này có liên quan đến mạng của cha ngươi, ngươi tự mình nghĩ lại đi, nếu cha ngươi xảy ra chuyện gì, ngươi làm gì còn tiền để làm mưa làm gió đúng không?”

Thân phận “người nhà” của Uông Cảnh Kỳ chính là điểm yếu của người mặc áo lông chồn, nàng hơi do dự, Tiểu Thang ở một bên cũng khuyên nàng, bảo nàng mau nói đi.

Nàng hơi do dự một lát, mới nói:

“Bệnh viện nói...”

…

Nàng cắn răng, ra vẻ dửng dưng như không:

“Nói thì nói, ta mắc bệnh ung thư rồi.”

Cái gì? Bọn ta ngớ ra.

Hóa ra, khi Áo Lông Chồn gặp tai nạn giao thông, xương bả vai đau dữ dội, bèn đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói rằng chụp X-quang có một thứ hình tròn trên lưng nàng, bảo nàng đi làm những xét nghiệm khác.

Lúc đó Áo Lông Chồn nghe thế thì sợ mất mật, thứ tròn tròn trên người, đó không phải khối u thì là gì?

Nàng không dám kiểm tra tiếp nữa, trở về nhà với tình trạng hồn bay phách lạc, trình độ văn hóa của nàng không cao, không biết có vài loại ung thư có thể chữa khỏi, nàng chỉ cảm thấy mình bị xử tử hình.

Nàng đi một chuyến đến bệnh viện còn nhớ ra, nếu không xích mích với bọn ta thì sẽ không phát hiện ra bệnh ung thư, nàng cảm thấy tất cả là do đám sao chổi bọn ta, đặc biệt là Bạch Hoắc Hương còn nói một câu, rằng sau lưng nàng có cái gì đó, chưa biết chừng khối u ung thu này là do bọn ta đem đến.

Nàng tức anh ách mà không biết xả vào đâu, thế là định đi tìm bọn ta tính sổ.

Thế nhưng khi trở lại tông nhau, bọn ta đã đi mất từ lâu, khiến nàng tức đến giậm chân, bèn tìm Uông Cảnh Kỳ, nhờ hắn đi tìm bọn ta, “cấm sống” bọn ta.

Không đơn giản như vậy, ta chưa từng nghe nói ma quỷ ăn hương khói và Kumanthong sợ khối u của ngươi, ta bèn bảo nàng đưa ảnh chụp X quang của bệnh viện cho ta xem.

Bấy giờ nàng mới lấy một xấp tài liệu ra ném lên mặt bàn một cách miễn cưỡng.

Bọn ta quan sát bức ảnh, Trình Tinh Hà huých ta:

“Ngươi xem chỗ này này.”

Đúng vậy, đích xác có thể lờ mờ thấy được một thứ gì đó tròn tròn trên lưng nàng, mà thứ đó còn có hoa văn kỳ lạ.

Giống như...Chữ viết?

Nhưng độ rõ nét của phim có hạn, không thể thấy rõ nét chữ đó đại diện cho cái gì.

Lạ thật, rốt cuộc đó là gì?

Vì thế ta hỏi nàng:

“Dạo này vai của ngươi có xảy ra tai nạn gì khác thường không?”

Áo Lông Chồn suy nghĩ một lúc lâu rồi mới lên tiếng:

“Không hề!”

Không thể nào, có lẽ dung lượng não của nàng có hạn nên không nhớ ra được, khiến cho ta rất muốn chọc một cái lỗ trên đầu nàng để tin tức chảy ra ngoài.

Vốn dĩ Ách Ba Lan đến đây vì phong thủy cục của nhà mình, thấy hỏi cái gì Áo Lông Chồn cũng không biết thì đâm ra sốt ruột:

“Ca, vậy rốt cuộc chuyện này có liên quan đến Bạch Hổ cục không?”

Ta còn chưa kịp nói gì thì Tiểu Thang đã giành nói trước:

“Thật ra có một lời đồn truyền lưu trong vùng này, rằng ở đây có nhiều người chết như vậy là bởi vì có bạch hổ thò đầu, bạch hổ há mồm muốn ăn thịt người, đại sư, các ngươi biết không?”

Bạch hổ thò đầu?

Đột nhiên, có người thở hồng hộc chạy vào và hô to:

“Không ổn rồi!”

Ta biết ngay đã có chuyện gì xảy ra, Trình Tinh Hà cũng đoán ra được:

“Nói không giữ lời, đáng đời.”

Áo Lông Chồn cau mày, Tiểu Thang cũng hoảng sợ:

“Chuyện gì thế?”

Người nọ đè ngực, thở hổn hển mãi:

“Uông ca nhà chúng ta xảy ra chuyện rồi!”

Áo Lông Chồn đứng phắt dậy, lớn tiếng hỏi:

“Cha ta làm sao?”

Hóa ra Uông Cảnh Kỳ đi họp, hãy còn đang báo cao thì không biết vì sao một cái đèn treo trên đỉnh đầu tự dưng long ra, rơi thẳng xuống đầu hắn, hắn hôn mê ngay tại chỗ, giờ đã vào phòng ICU.

Tiểu Thang và Áo Lông Chồn sợ hãi, vội vàng chạy ra ngoài, Áo Lông Chồn đang định đóng cửa thì bỗng khựng lại, như sực nhớ ra cái gì, bèn trở tay xách ta đi:

“Không phải ngươi nói cha ta có lá bùa gì đó thì có thể bảo vệ tính mạng sao? Ta nói cho ngươi biết, cha ta không làm sao thì thôi, nếu là thật sự có chuyện gì thì ngươi có tám cái đầu cũng không đền nổi đâu!”

Ta còn muốn hỏi hắn, vì sao đang yên đang lành lại không mang lá bùa trên người?

Nếu vẫn mang theo trên người thì có lẽ bóng lưng gù kia đã bị bọn ta bắt được rồi.

Mà ta cũng tò mò, rốt cuộc Uông Cảnh Kỳ đã làm chuyện gì mà đắc tội nhiều thứ như vậy, thế là ta hất tay Áo Lông Chồn ra, đi theo đến bệnh viện.

Chương 964: Tự Rước Xui Xẻo

Đến bệnh viện, mọi người xung quanh đang thăm hỏi hắn, khiến viện điều dưỡng tư nhân này trở nên chật chội, bọn họ đều đang thì thầm với nhau:

“Ta đã nói rồi mà, năm người trước đó đều đã vào viện rồi, Uông Cảnh Kỳ cũng gặp nạn sớm thôi. Ngươi thấy sao, cũng muốn xuống dưới làm bạn với mấy tiền bối kia.”

“Tự hắn rước lấy xui xẻo thôi, nơi này không may mắn, có người nào nhậm chức ở đây mà có kết cục tốt đâu?”

“Nếu hắn cũng xảy ra chuyện thì chắc chắn Trương Quế Phương sẽ là người được lên chức lần này, chúng ta phải chọn đội sớm thôi.”

Trương Quế Phương? Tiểu Thanh lập tức nói cho ta biết, đó là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Uông Cảnh Kỳ, trường dạy võ đối diện văn phòng của Uông Cảnh Kỳ là do cha vợ của hắn mở.

Nhưng đang nói đến đây thì những người kia lập tức im miệng, một người mập mạp trắng hồng bước vào, vẻ mặt nghiêm túc không giấu được nét vui mừng, Tiểu Thang nghiến răng nghiến lợi nói với đó, người này chính là Trương Quế Phương, chắc chắn hắn đến để bỏ đá xuống giếng xem trò vui, rồi nhờ bọn ta nhất định phải giúp Uông ca của hắn.

Người này đích xác không phải loại dễ đối phó, hắn có đôi mắt linh cẩu, khí thế hung ác, là kiểu người hai mặt, mặt ngoài nói cười hớn hở với ngươi, sau lưng thì ngáng chân ngươi, là hạng tiểu nhân điển hình, thoạt nhìn bây giờ sự nghiệp thuận lợi, nhưng nếu không nhờ có cha mẹ tích đức thì hắn không thể leo lên vị trí cao như hiện nay.

Hơn nữa, còn có tà khí rõ ràng quấn lên người hắn, chứng tỏ hắn không đi đường ngay, làm nhiều việc trái lương tâm. Quả nhiên, hắn vừa vào đã bày tỏ sự quan tâm lo lắng, nói rằng sẽ bảo bác sĩ cố gắng hết sức để cứu giúp Uông Cảnh Kỳ, diễn lố hết sức.

Nếu hắn và Uông Cảnh Kỳ là đối thủ cạnh tranh, vậy thì rắc rối trên người Uông Cảnh Kỳ có liên quan gì đến hắn không?

Ta không tỏ vẻ gì, mãi mới chen vào trong được, phát hiện Uông Cảnh Kỳ nhắm mắt, vẫn chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Điều này khiến Áo Lông Chồn lo lắng, đầu tiên nàng chửi những người bên cạnh Uông Cảnh Kỳ một trận, trách bọn họ không chăm lo cho Uông Cảnh Kỳ, tại sao cái đèn treo ấy lại không rơi trúng đầu các ngươi đi?

Sau đó một y tá đi từ bên trong ra, nàng lại giữ lấy cô y tá đó mắng té tát, nói bọn họ làm ăn kiểu gì không biết, cấp cứu lưu như thế rồi mà sao bệnh nhân vẫn bất tỉnh, bác sĩ y tá đều là một đám ăn không ngồi rồi, không có y đức.

Nơi này là viện điều dưỡng tư nhân, nhân viên y tế đều biết Áo Lông Chồn nên không ai dám làm gì nàng.

Trương Quế Phương còn ra vẻ trưởng bối an ủi vào câu, khuyên Áo Lông Chồn đừng nóng, Áo Lông Chồn không tiếp nhận ý tốt, bảo hắn cách xa nàng ra, còn nói đèn treo không rơi xuống đầu hắn, nói miệng thì ai chẳng nói được.

Ánh mắt Trương Quế Phương lóe lên vẻ tức giận, nhưng hắn thuần thục giấu cảm xúc ấy đi ngay lập tức.

Tiểu Thanh đứng bên cạnh ta thở dài, nói rằng lần trước Áo Lông Chồn đua xe đắc tội hắn, lần này vẫn nhớ ăn không nhớ đánh.

Thù mới hận cũ không ít nhỉ.

Qua cửa sổ thủy tinh và mặt nạ dưỡng khí, ta nhìn ra được tuy hắc khí bao phủ khuôn mặt của Uông Cảnh Kỳ, nhưng có một tia sáng đỏ ở nhân trung giấu bên dưới lớp hắc khí đó, đây là dấu hiệu gặp dữ hóa lành, chứng tỏ có thể gặp được quý nhân, kiếp nạn sinh tử còn có thể xoay chuyển.

Quý nhân...Ta lập tức nhìn về phía Bạch Hoắc Hương, Bạch Hoắc Hương biết trước ta nghĩ gì, bèn nhỏ giọng nói:

“Xem ra có cục máu bầm ở não, nếu ta không có ở đây thì chuyện này khó giải quyết, nhưng hắn cũng may mắn đấy, ta cắm một châm cho tan máu bầm là được.”

Thế thì tốt quá, có thể hỏi hắn về chuyện hắn đã làm rồi.

Nhưng mà ở đây quá đông, bọn ta không đi vào được.

Đột nhiên, lại có một người đi từ bên ngoài vào, vội vã chạy vào phòng bệnh:

“Cha ta thế nào rồi?”

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc âu phục đi giày da, tóc tai bôi sáp thời thượng, ăn diện bảnh bao, diện mạo giống Uông Cảnh Kỳ đến mấy phần.

Người đàn ông này trông rất xinh đẹp, chỉ có điều phần trán nhô ra lồ lộ, trông hơi giống Thọ Tinh, trông có phần khó coi, nhưng mệnh số lại rất tốt: Từ nhỏ đã được cha mẹ che chở, người bình thường nhắc đến mục tiêu phấn đấu thường nói mọi con đường đều dẫn đến thành Rome, nhưng còn hắn vừa sinh ra đã ở Rome.

Quả nhiên, Áo Lông Chôn nhìn người đàn ông này thì lập tức bổ nhào về phía hắn:

“Chồng ơi, cuối cùng ngươi cũng đến rồi!”

Có thể thấy được Áo Lông Chồn hết sức hài lòng với người chồng này, thế nhưng người đàn ông lại bày ra vẻ mặt ghét bỏ, vung tay lôi nàng ra:

“Cha ta đâu?”

Hắn dịch ra chỗ khác thì ta mới nhìn thấy có người đi sau hắn, không ngờ lại là người trong giới, trên trán có hào quang công đức.

Vầng sáng ấy là màu xanh lá rất rõ ràng, cấp bậc vào khoảng Địa cấp bậc hai.

Chương 965: Đắc Tội

Người nọ đen nhẻm, tướng mạo phổ thông, thoạt nhìn bốn mươi tuổi, song vẻ mặt hết sức âm trầm, giống như ai đó nợ hắn rất nhiều tiền vậy, không khác Mặt Tang là bao.

Quái lạ, đến thăm cha mình, vì sao lại dẫn theo một người như thế?

…

“Cha đang ở bên trong!”

Áo Lông Chồn không chú ý đến người kia, vội nói:

“Đám bác sĩ y tá này chẳng có ai là tốt cả, ta thấy họ không hề cố gắng chữa trị cho cha, ngươi mau nghĩ cách đưa cha đến nơi lớn hơn đi!”

Hiển nhiên người đàn ông cũng có ý định này, lạnh lùng bảo bác sĩ và y tá trong phòng bệnh đi ra ngoài nói chuyện.

Nhân cơ hội này, ta nháy mắt ra hiệu cho Bạch Hoắc Hương, nàng hiểu ý, lặng lẽ đi vào phòng với ta.

Những người khác không chú ý đến bọn ta, chỉ có người cùng nghề nhìn bọn ta với ánh mắt lạnh nhạt.

Ánh mắt của hắn rất quái lạ, giống như đang xem tướng cho ta.

Cảm giác ấy khiến người ta không rét mà run, hệt như ánh mắt của động vật máu lạnh vậy.

Bạch Hoắc Hương ra tay rất nhanh, nàng nâng đầu Uông Cảnh Kỳ lên, đang định cắm một châm, không ngờ còn một có một y tá trực ở đây không đi, vừa trông thấy bọn ta đến thì giật nảy mình, đuổi bọn ta ra ngoài như xua vịt:

“Các ngươi đang làm gì đấy! Đi ra ngoài!”

Ta lập tức ngăn cản nàng, nàng không chen vào được, trơ mắt nhìn Bạch Hoắc Hương cắm kim châm cho Uông Cảnh Kỳ, nàng hét toáng lên:

“Các ngươi thế mà lại...Đáng sợ, giết người rồi!”

Tiếng hét khiến mọi người bên ngoài hoảng sợ, vội vàng chen nhau chạy vào, đặc biệt là con trai của Uông Cảnh Kỳ chạy vào đầu tiên, thấy Bạch Hoắc Hương châm cứu thì quát to với vẻ khó tin:

“Con khốn, ngươi định làm gì cha ta?”

Áo Lông Chồn cũng không ngờ bọn ta lại to gan lớn mật đến vậy, vội lớn tiếng nói:

“Chồng à, họ là bọn lừa đảo đấy, họ muốn hại cha!”

Con trai của Uông Cảnh Kỳ nghe thế thì sắc mặt thay đổi, định xông lên.

Ta ngăn hắn lại, hắn còn định cào ta thì bỗng nghe thấy tiếng ho, Uông Cảnh Kỳ nghiêng đầu, phun ra một cục máu rồi từ từ mở mắt ra.

Lần này, không chỉ đám ngươi xông vào sửng sốt, ngay cả bác sĩ xung quanh cũng hoảng sợ, lẩm bẩm:

“Sao lại thế được?”

“Đúng là kỳ tích!”

“Rốt cuộc cô gái kia có lai lịch ra sao?”

Con trai của Uông Cảnh Kỳ im lặng, nhìn bọn ta như nhìn thấy quỷ.

Trương Quế Phương mập mạp cũng nhướng mày.

Mới đầu Uông Cảnh Kỳ còn cảm thấy choáng váng đầu óc, sau đó nhớ ra chuyện xảy ra trước đó, lập tức nói:

“Ôi trời, ta hối hận rồi…”

Có phải hắn nhớ ra mình đã làm gì trái lương tâm không?

Không ngờ, Uông Cảnh Kỳ nói tiếp:

“Đèn có hỏa, hỏa thiêu mộc, ta ngồi dưới đèn, sao có thể yên ổn được? Lật thuyền trong mương, thất sách, đúng là thất sách…”

Trời ạ, đến giờ nào rồi mà ngươi còn chú ý đến điều này!

Nhưng mà mọi người đều thở phào một hơi, hắn có thể tỉnh táo đến mức này, chứng tỏ không có vấn đề gì nữa.

Hỏi về lá bùa mới hay, hóa ra là lúc uống rượu hắn bất cẩn bị người khác va phải, rượu văng khắp người, khiến lá bùa bị ngâm cho nát nhừ.

Quả đúng là số phận đã định trước.

Bóng người còng lưng lần trước đã bị chúng ta mạo phạm, hai ngày nay thẹn quá hóa giận, nhất định sẽ trả thù Uông Cảnh Kỳ, ta bèn hỏi hắn:

“Ngươi nghĩ lại xem, có phải ngươi đắc tội rất nhiều người nghèo không?”

Trình Tinh Hà nói cái thứ giẫm người ấy thậm chí còn không mặc quần áo, lẽ nào là thần nghèo chuyên phù hộ người nghèo đến giải oan cho tín đồ của mình?

Uông Cảnh Kỳ thấy ta hỏi một câu không đầu không đuôi như thế thì nghệt mặt ra:

“Đắc tội? Làm gì có!”

“Ngươi nghĩ kỹ lại đi!”

Chính miệng quỷ nghèo nói vậy, còn có thể là giả được sao?

Nhưng Uông Cảnh Kỳ vẫn tỏ ra mù mờ:

“Thật sự không có mà, ta cũng coi như là con cháu thư hương thế gia, còn không quen biết mấy hộ nghèo nào ấy chứ!”

Kể cũng lạ, tuy mắt của Uông Cảnh Kỳ đầy tơ máu, nhưng lại rất rõ ràng, ánh mắt của hắn trong sáng, kiên định, hắn không nói dối.

Thế thì kỳ quái, đâu thể có chuyện quỷ nghèo đổ oan cho hắn được?

Ta chưa kịp hỏi thì con trai của Uông Cảnh Kỳ bỗng tiến lên, tay hắn khoác lên vai ta định lôi ta đi:

“Rốt cuộc ngươi là ai? Dựa vào đâu mà hô to gọi nhỏ ở giường bệnh của cha ta?”

“Ngươi ăn nói cho lễ phép!”

Trinh Tinh Hà chen từ phía sau lên:

“Nếu không có hắn thì chỉ sợ hôm nay cha ngươi đi đời nhà ma rồi!”

Ách Ba Lan nhìn quanh một lượt:

“Ca, ta có thể dùng huyết áp kế đập vào đầu hắn không?”

Bảo ngươi đừng tự tiện đánh người, không phải bảo ngươi tìm vũ khí.

Uông Cảnh Kỳ cũng bảo con hắn đừng cố tình gây sự, sau đó hỏi ta, có phải chuyện dấu chân có tiến triển rồi không? Tối nay hắn không còn cảm thấy đau lưng nữa, đỡ hơn nhiều rồi.

Ngươi đỡ hơn là đúng rồi, người rơm đã hy sinh cho ngươi rồi.

Chương 966: Linh Thụy Tiên Sinh

Chuyện này phải giải quyết càng nhanh càng tốt, nhưng có vẻ như manh mối ở nơi nào đó bị chặt đứt rồi, dường như thiếu manh mối quan trọng nhất.

Con trai của Uông Cảnh Kỳ nghe xong thì nói ngay:

“Cha, ngươi đừng tìm loại người nghiệp dư này, ta nghe nói cha xảy ra chuyện nên đã mời Linh Thụy tiên sinh đến rồi đây!”

Người kia tên là Linh Thụy tiên sinh?

Uông Cảnh Kỳ sầm mặt:

“Lại là hắn à? Lần trước cũng không thấy có tác dụng gì cả, sao lại còn tới nữa?”

Tố chất tâm lý của người cùng nghề với ta tốt thật, sắc mặt không hề thay đổi, giống như chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn.

Con trai của Uông Cảnh Kỳ vội nói:

“Lần trước nhất định là có nhầm lẫn gì đấy, đợt này Linh Thụy tiên sinh giúp đỡ ta rất nhiều, cha, ngài cho Linh Thụy tiên sinh một cơ hội nữa đi!”

Ta hỏi Tiểu Thang bên cạnh, lai lịch của người này ra sao?

Tiểu Thang thở dài, nói thầy phong thủy này không biết từ đâu ra mà Tiểu Uống như bị hắn tẩy não, không chỉ nói hắn lợi hại mà còn dẫn hắn vào tòa nhà văn phòng, giải tà khí cho Uông ca, ai ngờ sau khi hắn đi vào, vừa mới làm phép đã hại Áo Lông Chồn ngã cầu thang, làm xong thì lại chẳng hề có tác dụng, Uông Cảnh Kỳ nói hắn là thần công, không cho phép hắn đến nữa, ai ngờ lần này lại được Tiểu Uông dẫn tới.

Té ngã?

Áo Lông Chồn hãy còn đang đứng bên cạnh bọn ta, nàng nói ngay:

"Đúng vậy...Ta cảm thấy hắn là tên lừa bịp thôi, lần trước ở phòng làm việc, ta đang đứng yên, tự dưng lại ngã cầu thang, cho dù không phải là thầy bói dởm thì cũng là hạng chuyên đi đường ngang ngõ tắt."

Đang đứng yên? Ta bảo Áo Lông Chồn nói rõ hơn, rốt cuộc tình hình lúc đó thế nào?

Áo Lông Chôn trả lời:

"Lúc đó hắn cầm một tấm ván gỗ phủi lung tung trong văn phòng của cha ta, ta đang cần tìm cha ta đòi tiền, kết quả vừa lên tầng thì cảm thấy có thứ gì đó xuất hiện sau lưng mình, như là một cơn gió kỳ quái ập lên người ta, đẩy ta xuống dưới cầu thang, ta ngã lộn nhào, gãy cả tay! Không biết hắn có âm mưu xấu xa gì, chưa biết chừng hắn định khiến ta bị thương, phá hủy vận khí của cha ta."

Ngươi thật sự coi mình là linh vật à?

Nhưng đột nhiên ta nhớ ra, lập tức hỏi nàng:

"Có phải khi ấy vai của ngươi đau nhói không?"

Áo Lông Chồn nhìn ta như nhìn một tên ngốc:

“Ngươi nói xem? Đâu chỉ có vai là đau, toàn thân ta như muốn vỡ vụn luôn ấy!”

Trình Tinh Hà rất nhạy bén, hắn nói:

“Ý của ngươi là…”

Đúng vậy, sợ rằng thứ trên người Áo Lông Chồn là do trời xui đất khiến bám vào bằng cách đó!

Linh Thụy tiên sinh làm phép trong văn phòng là để lấy đi một thứ, nhưng vừa mới gọi được nó ra thì trùng hợp bị Áo Lông Chồn ngăn cản, thế là nó bám vào người Áo Lông Chồn, biến thành “khối u”!

Chưa biết chừng, đám quỷ nghèo đến quấy phá bởi vì thứ đó!

Rốt cuộc nó là cái gì?

Kiểu gì cũng là thứ tốt.

Ta lập tức nhìn về phía Bạch Hoắc Hương, không cần ta nói, Bạch Hoắc Hương gật đầu ngay, có lẽ nàng có thể lấy thứ đó ra khỏi cơ thể của Áo Lông Chồn.

Ta quay sang hỏi Áo Lông Chồn:

“Ngươi thấy được y thuật của nàng rồi đúng không?”

Áo Lông Chồn ngớ ra một lúc rồi gật đầu trong vô thức.

Ta nói tiếp:

“Nếu vậy thì nàng có cách lấy khối u trên người ngươi ra, ngươi có sẵn sàng thử một lần không?”

Tức khắc Áo Lông Chồn trợn tròn hai mắt:

“Thật sao?”

Nàng còn chưa sống đủ, thế nên không có lý do gì để từ chối.

Vì vậy nàng lập tức gật đầu, nói với nhân viên y tế, thế mà lại mượn được một phòng mổ yên tĩnh thật.

Bạch Hoắc Hương cầm dao, định mổ cho Áo Lông Chồn, cảm giác ấy giống hệt như Quan Vân Trường cạo xương chữa thương, khiến Áo Lông Chồn sợ hết hồn.

Bọn ta rất tự tin vào y thuật của Bạch Hoắc Hương, bèn chờ ở ngoài cửa, nhưng đột nhiên, Trình Tinh Hà huých ta một cái, nói với vẻ mặt nghi ngờ:

“Ngươi có nghe thấy âm thanh kỳ lạ gì không?”

Ta cau mày, âm thanh gì?

Nhưng đến khi nghe rõ ràng, ta cảm thấy tóc gáy dựng đứng cả lên.

…

Có tiếng sột soạt, giống như thứ gì đó rất đông đang đồng loạt bò về phía này!

Ta lập tức ngẩng đầu lên vọng khí, thấy được một luồng uế khí đen sì hình tròn lớn dán lên vách tường đang lao về phía bọn ta với tốc độ cực nhanh hệt như thủy triều!

Thi du tiểu quỷ?

Ta nhảy dựng lên, rút Thất Tinh Long Tuyền ra, sao lại có nhiều thứ tà ma này ở đây như vậy, đã thế còn nhằm vào bọn ta!

Trình Tinh Hà cũng bật dậy:

“Lão khọm Mã Nguyên Thu à?”

Ngoại trừ Mã Nguyên Thu, bọn ta chưa từng thấy ai có thể sai sử nhiều thi du tiểu quỷ như vậy cả.

Ta nhanh chóng suy nghĩ, chẳng lẽ đợt này Thiên Sư phủ không còn ở xung quanh giám thị ta, Mã Nguyên Thu bắt được cơ hội, định bắt ta để phá cục?

Ách Ba Lan lao ra, thấy ở đây có rất nhiều thi du tiểu quỷ thì hai mắt sáng rực lên, trong khoảng thời gian này hắn không được đánh người, nghẹn đã lâu, đang không có chỗ xả đây!

Chương 967: Tam Thập Ngũ Nhân Du

Đúng lúc này, đám thi du tiểu quỷ nhào về phía bọn ta như trời mưa rào rào.

Ta lập tức vận hành khí của lão Hải, Thất Tinh Long Tuyền lóe sáng, chém về phía thi du tiểu quỷ, màu dầu tanh nồng tỏa ra, mùi cực kỳ khó ngửi. Tuy rằng thi du tiểu quỷ đông đảo nhưng đẳng cấp mới chỉ là thập tứ du nhân, không khó đối phó.

Dây kim ti ngọc vĩ của Ách Ba Lan bắn vụt ra ngoài, đánh bay không ít thi du tiểu quỷ.

Thi du tiểu quỷ chỉ biết chấp hành mệnh lệnh, không biết sợ hãi, chúng nối đuôi nhau tiếp tục xông về phía trước.

Nhưng đột nhiên, ta nhận ra sự khác thường.

Sau khi bị đánh bay thì đám thi du tiểu quỷ lại chui chỗ trống, bò về phía sau lưng ta.

Không phải nhằm vào bọn ta!

Ta nhìn về phía Trình Tinh Hà, hắn nhạy bén, cũng phát hiện ra vấn đề.

Không cần phải đoán già đoán non về chủ nhân của đám thi du tiểu quỷ này nữa, chắc chắn là Linh Thụy tiên sinh ban nãy!

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, một Địa cấp bậc hai như hắn mà lại có thể điều khiển bằng đấy thi du tiểu quỷ sao?

Ta chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, đột nhiên có một con thi du tiểu quỷ lao về phía này, nó tru lên rồi nhào lên người ta.

Ta lập tức giơ tay chặn thứ đó lại, Thất Tinh Long Tuyền lóe sáng, ta phát hiện đó là một con tam thập ngũ nhân du.

Hay thật, định chơi tới bến rồi đây.

Ách Ba Lan vung roi quất chết một bầy thi du tiểu quỷ, giọng hắn đanh lại:

“Ca, không ổn rồi…”

Không chỉ có một con tam thập ngũ nhân du, mà vô số tam thập ngũ nhân du đang bò về phía bọn ta.

Bầy quỷ quái rậm rạp khiến người ta sởn gai ốc.

Tam thập ngũ nhân du rất nhanh, ra tay vô cùng tàn nhẫn, mà hình như còn có trí tuệ, một nhóm nhào lên bắt tay và Ách Ba Lan, số còn lại thừa dịp hai bọn ta bị vướng tay vướng chân chui vào trong phòng mổ.

Bạch Hoắc Hương…

Ta định trở vào bảo vệ Bạch Hoắc Hương ngay lập tức, thế nhưng một bóng người thình lình lao ra che trước mặt ta.

Bạch Hoắc Hương?

Ta sững sờ:

“Trình Tinh Hà làm ăn kiểu gì thế, ngươi đi ra ngoài làm gì?”

Bạch Hoắc Hương cắn răng, giơ kim châm đâm xuống:

“Ta...Ta biết số lượng thi du tiểu quỷ quá đông, sợ ngươi bị làm sao.”

Trái tim ta giống như bị thứ gì đó mềm mại khuấy động.

Nhưng ta lại tập trung sự chú ý vào chuyện đứng đắn, không thể cứ tiếp tục như thế này, bọn ta đánh đến kiệt sức cũng không thể đấu lại bằng này thi du tiểu quỷ, trừ phi, bắt giặc phải bắt vua trước.

Ta lập tức vọng khí, thấy được một vài luồng khí của người sống loáng thoáng xuất hiện ở chỗ rẽ trên hành lang.

Giấu kỹ thật, nhưng không thể giấu giếm được con mắt của ta.

Giọng Trình Tinh Hà không còn bình tĩnh:

“Thất Tinh...Thất Tinh, về phòng ngự, về phòng ngự! Ta không cầm cự được rồi!”

Thay vì quay lại phòng thủ thì bắt giữ Linh Thụy tiên sinh nhanh hơn.

Vì thế ta giao Bạch Hoắc Hương cho Ách Ba Lan, một tay chống trên bệ cửa sổ, nhảy vọt qua đám thi du tiểu quỷ đang giương nanh múa vuốt kia, lao về phía bóng người nọ.

Người kia hãy còn đang khống chế thi du tiểu quỷ, không ngờ ta có thể rơi từ trên trời xuống, hắn ngớ ra ngay tại chỗ, ta không chờ hắn phản ứng kịp, lập tức tung một chân định đá bay hũ nuôi quỷ trên tay hắn.

Nhưng không ngờ hắn xoay người, nhanh tay che lại hũ nuôi quỷ, nở nụ cười đầy thâm ý:

“Quả nhiên không nhìn lầm người…”

Nhìn lầm người? Hắn nói thế là có ý gì? Hắn...Biết ta?

Nhưng rồi hắn giơ tay lên, vài thi du tiểu quỷ bay ra ngoài, lao về phía ta.

Đó là...Tứ thập cửu nhân du!

Vài tứ thập cửu nhân du đồng loạt xông lên, làm sao ta có thể ngăn cản được, Thất Tinh Long Tuyền chém chết được vài con trước mặt thì vẫn còn một con nữa, nó bổ nhào lên gáy của ta.

Ta làm gì còn thủ đoạn nào khác, đành giơ bàn tay trừ tà lên, bóp cổ của tứ thập cửu du nhân, thi du tiểu quỷ nổ tung ngay tức thì.

Đây không phải là lần đầu tiên ta bắt thi du tiểu quỷ, nhưng cảm giác dính nhớp ghê tởm ấy vẫn khiến ta cảm thấy buồn nôn.

May mà thi du tiểu quỷ bị bóp chết ngay lập tức, tuy bàn tay tru tà lợi hại nhưng hành khí của ta không đủ, làm màu không được vài giây, nếu bây giờ lại có một con thi du tiểu quỷ tới nữa thì ta chỉ có nước quỳ xuống.

Không ngờ người kia vừa nhìn thấy bàn tay trừ tà thì sắc mặt thoắt cái thay đổi, vội vàng quỳ trước mặt ta.

Ta sửng sốt, vừa rồi còn đòi giết ta, lải nhải không nhìn lầm người, bây giờ thì quỳ xuống làm gì?

Lẽ nào...Hắn cũng nhận nhầm ta thành ai?

Hắn có thể điều khiển nhiều thi du tiểu quỷ, hiển nhiên năng lực mạnh hơn phẩm cấp mà hắn biểu hiện ngoài mặt, chỉ sợ hắn có thể liều mạng một trận với Thiên cấp, vì sao lại…

Vừa rồi dùng bàn tay trừ tà, nó đã vắt kiệt toàn bộ hành khí trong cơ thể, thật ra ta đã sắp đứng không vững rồi, nhưng ta vẫn cố siết chặt nắm đấm, tỏ ra thản nhiên tựa vào máy sưởi để đỡ cơ thể đứng thẳng.

Chương 968: Tiền Bối Của Bãi Độ Môn

Vừa tì cộm mông, vừa giả bộ bình tĩnh:

“Sao, ngươi nhận ra ta à?”

Mặc kệ có phải nhận nhầm hay không, trước tiên cứ giả vờ giả vịt đã, đây là kinh nghiệm đấu tranh quý giá của ta từ khi vào nghề đến nay.

Quả nhiên, người kia vội nói:

“Không biết là tiền bối của Bãi Độ Môn, vãn bối còn cho rằng ngài...Ham món lợi nhỏ nên dễ lừa, vì thế mới bất kính với ngài, xin tiền bối tha mạng!”

Ta vẫn luôn là người bị bắt nạt, cuối cùng cũng được người khác sợ hãi một lần, thật là đáng mừng.

Không có gì lạ khi hắn cho rằng ta là tiền bối nào đó, từ sau khi có được bàn tay trừ tà, ta đã thu thập một vài tài liệu liên quan đến nó, hóa ra bàn tay trừ tà là một loại công phu rất khó luyện, cho dù có thiên phú xuất chúng, vận số tốt đến mấy thì cũng phải mất mười năm qua để qua một cửa ải, cần rất nhiều thời gian mới có thể luyện thành.

Linh Thụy tiên sinh thấy được bàn tay trừ tà bậc chín, cho rằng ta đã hơn trăm tuổi nhưng diện mạo vẫn đôi mươi, sao có thể không sợ.

Trong lòng ta đã ôm bụng cười sằng sặc rồi, nhưng mặt ngoài vẫn bày ra vẻ lõi đời:

“Ngươi còn trẻ, ta không so đo với ngươi. Ngươi nói cho ta biết, thứ trên cơ thể người phụ nữ kia rốt cuộc có lai lịch gì, mà lại khiến ngươi tốn công tốn sức như vậy?”

Linh Thụy tiên sinh đành phải nói:

“Không phải là ta không muốn nói cho ngài, chẳng qua...Ta được người khác nhờ vả, nên mới đến lấy thứ đó…”

“Nói hươu nói vượn!”

Hiển nhiên hắn rất căng thẳng, bị ta dọa sợ mất mật, ánh mắt của hắn mất tiêu cự, hẳn là sợ mình nói dối bị ta phát hiện:

“Ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, ngươi nói ra còn được, nếu không nói…”

Ta vươn bàn tay trừ tà ra.

…

Với thể lực bây giờ của ta, hắn chỉ cần đẩy một cái thì ta đã ngã lăn xuống, nhưng nhìn thấy bàn tay trừ tà cấp chín, hắn nào dám động vào ta.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy bàn tay trừ tà, mặt hắn đã lập tức biến sắc, sau đó miễn cưỡng nói:

“Ta chỉ nghe nói trong tòa nhà văn phòng đó có một pháp khí lợi hại, nhưng ta không ngờ ngươi cũng có hứng thú với thứ đó... ta không dám mơ tưởng đến nó nữa đâu, xin ngươi hãy bỏ qua cho ta lần này!

Được người khác nhờ vả?

"Là ai?"

"Trương Quế Phương!"

Ta sửng sốt:

“Là đối thủ cạnh tranh với Uông Cảnh Kỳ sao?”

Ông Linh Thụy gật đầu lia lịa.

Hai người này cùng hội cùng thuyền, muốn chơi khăm Uông Cảnh Kỳ cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng Trương Quế Phương không phải người trong cuộc, sao hắn biết trong tòa nhà có món đồ lợi hại?

Ông Linh Thụy vội vàng nói hắn cũng thấy khó hiểu!

Vì vậy hắn mới nhân cơ hội đến tòa nhà văn phòng xem thế nào, hắn thấy không có gì bất thường... chỉ nhìn thấy một luồng khí màu vàng xông thẳng lên trời, quả nhiên bên trong có báu vật, bảo vật này có mang thần khí, cũng không phải đồ vật bình thường, nó chắc chắn là một pháp khí quý hiếm.

Lúc này hắn mới biết những gì Trương Quế Phương nói là sự thật, khi không lại có một món hời rơi xuống đầu, hắn có thể không lấy sao?

Đương nhiên hắn cũng biết rằng không thể mắc nợ người khác, vì thế đã hỏi Trương Quế Phương rằng ngươi đã nói cho ta biết tin này, ta nên làm gì để báo đáp ân tình của ngươi?

Trương Quế Phương vội vàng nói hắn cũng không cần gì, chỉ cần trong lúc đi lấy thứ đó, ngươi nhân tiện thiết kế lại phong thủy ở văn phòng của Uông Cảnh Kỳ là được.

Ông Linh Thụy này cũng biết rõ nếu mình phá hoại phong thủy của Uông Cảnh Kỳ và khiến hắn gặp xui xẻo, Trương Quế Phương sẽ vừa đánh bại được đối thủ vừa trút bỏ được một mối oán hận, còn mình thì nhận lại được một món đồ.

Theo lý, đã làm nghề phong thủy, chúng ta không nên nhúng tay vào việc thù hận hay tình cảm riêng tư của người khác, nhưng vì quá hứng thú với bảo vật đó, ông Linh Thụy đã không còn tâm tư cân nhắc đến nguyên tắc này.

Ta cũng có thể nhìn ra điều này, ông Linh Thụy lợi hại như vậy, nhưng dù sao cũng là nhị phẩm Địa cấp, nói trắng ra là đức không xứng với địa vị, vì thế đã bị giáng cấp.

Còn lại đúng như ta suy đoán... tòa nhà văn phòng giống như một tấm sắt, người bình thường còn không vào được chứ đừng nói đến việc tìm báu vật, vì vậy ông Linh Thụy đã xem tướng cho Uông Cảnh Kỳ và biết rằng con trai hắn là người chẳng có tài cán gì nên đã dùng chiêu với hắn.

Nhìn thấy năng lực của ông Linh Thụy, con trai hắn chỉ biết há hốc mồm vì ngưỡng mộ, nhân cơ hội này, ông Linh Thụy mới nói rằng trong thời gian này Uông Cảnh Kỳ đang gặp đại nạn, lời nói này đã khiến đứa con trai suýt chút nữa tè ra quần vì sợ hãi, và rồi hắn đương nhiên sẽ dẫn ông Linh Thụy đến văn phòng làm việc để diệt trừ tai họa.

Lợi dụng thời cơ này hắn đã dùng lệnh triệu hồi linh hồn của gỗ bách để dẫn báu vật đó ra, không ngờ khi đã triệu hồi được rồi thì nó lại không thể thuộc về hắn.

Hắn vẫn rất băn khoăn không biết thứ đó đã đi đâu? Có thể nói, vì lần sử dụng năng lực triệu hồn đó mà hắn đã bị mắng cho một trận tơi bời, không những không tìm được báu vật mà hắn còn bị đuổi đi.

Nhìn thấy Uông Cảnh Kỳ mãi mà vẫn chưa gặp xui xẻo, Trương Quế Phương vẫn luôn thúc giục hắn, hắn làm gì dễ dàng từ bỏ báu vật đó như vậy, hắn không cam tâm khi miếng mồi đã đến gần mà lại không ăn được nên đã tẩy não đứa con trai của Uông Cảnh Kỳ, bảo hắn giúp mình nghĩ cách, bất luận thế nào cũng phải đến đó lần nữa, con trai Uông Cảnh Kỳ vừa chuẩn bị sắp xếp thì Uông Cảnh Kỳ đã phải nhập viện.

Chương 969: Báu Vật

Hắn luôn mồm nói muốn đền tội với ta, nói rằng bản thân chỉ nhất thời mê muội nên mới đối đầu với chúng ta, van xin chúng ta đại nhân không tính toán với tiểu nhân.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đi tới, họ đã hiểu rõ mọi chuyện, Ách Ba Lan cũng đồng ý bỏ qua, Trình Tinh Hà ra vẻ tin lời hắn nói:

"Thế nào, quả thật đã có báu vật, nó đáng bao nhiêu tiền?"

Ta không còn tâm trí hùa vào lời nói của Trình Tinh Hà, ta tiếp lời:

"Nghĩ kỹ lại đi, ngươi còn điều gì chưa kể hết với ta không?"

Sắc mặt ông Linh Thụy lập tức tái nhợt:

"Cái này..."

Ta nói tiếp:

"Có phải có người đã kể với ngươi chuyện liên quan đến ta không?"

Câu nói “quả nhiên không nhìn nhầm người” của ông Linh Thụy lúc nãy chứng tỏ đã có người từng nhắc đến ta với hắn.

Hắn đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục:

"Là ... đồng nghiệp ở Tứ Tướng hội đã nói với ta."

Ta ngẩn người một lúc, Tứ Tướng hội?

Lúc đầu, Tứ Tướng hội là một tổ chức phong thủy dân gian, nhưng trong một thời gian ngắn nó đã phát triển rất nhanh, bây giờ nó đã ngang ngửa với phủ Thiên Sư và thành lập văn phòng làm việc ở khắp nơi, huống hồ nơi đây lại có liên quan đến Bạch Hổ cục, người người đều đang nhòm ngó đến nó.

Ông Linh Thụy là thành viên mới gia nhập Tứ Tướng hội này.

Hắn vốn định lần này sẽ để lại tiếng vang lớn và làm mọi người kinh ngạc, rõ ràng đã phát hiện được manh mối về Bạch Hổ cục, nhưng Thủy Bách Vũ lại đích thân hạ lệnh tất cả những thành viên của Tứ Tướng hội không được nhúng tay vào mà chỉ để một mình ta giải quyết chuyện liên quan đến Bạch Hổ cục, hắn càng trở nên có thành kiến với ta... Lý Bắc Đẩu này rốt cuộc có tài cán gì mà lại phải bắt nhiều trưởng bối phải nhường đường cho hắn như vậy?

Có người nói với hắn rằng Thủy Bách Vũ coi trọng ta nên muốn đào tạo ta vào đội ngũ mười hai thiên cấp ở nhiệm kỳ tiếp theo, trong lòng hắn không phục... nhân tài địa cấp nhiều như vậy, tại sao lại chọn một huyền cấp nửa mùa như ta?

Còn có người nói ta có gia thế rất hùng hậu, người bình thường khó có thể sánh bằng.

Vì vậy, hắn tạm nuốt cục tức vào trong và muốn xem rốt cuộc ta có lai lịch thế nào.

Khi đến bệnh viện và biết ta là Lý Bắc Đẩu, hắn đã xem tướng cho ta, tuy nhiên hắn lại không xem ra được gì nên đã để tiểu quỷ thi dầu đến nghe lén cuộc trò chuyện của chúng ta, lúc này hắn mới biết pháp khí đó đang ở trên người Đại Điêu Cầu, vì vậy đã đến cướp nó về.

Nhưng khi thấy ta một mình tiêu diệt nhiều tiểu quỷ thi dầu như vậy, hắn đã không khỏi bất ngờ.

Vừa nói hắn vừa thở dài:

“Lúc đó ta còn cho rằng không hổ danh là Thủy tiên sinh, nhìn xa trông rộng, quả thật đã không nhìn nhầm người kế nhiệm, nhưng bây giờ nghĩ lại, ta e là Thủy tiên sinh cũng đã bị mắc lừa như ta, để một kẻ có lai lịch như ngươi làm người kế nhiệm đúng là chẳng khác gì có mắt như mù."

Trình Tinh Hà ra oai nói:

"Người không biết không có tội, chúng ta cũng không so đo tính toán với ngươi nữa."

Hắn không biết ta đã dùng bàn tay trừ tà để trấn áp hắn nên tưởng rằng người ta đã nhìn nhầm người, hắn trầm giọng nói:

“Nếu đã dùng vẻ ngoài để kiếm cơm thì tại sao người đó không phải là ta, da mặt ta rất dày, ta có thể kiếm được nhiều."

Kiếm nhiều cái đầu ngươi.

Nhưng ngẫm lại, ông Linh Thụy này lại dùng đến tiểu quỷ thi dầu, cách làm việc cũng không giống những người bình thường, ta tò mò hỏi hắn làm sao có thể gia nhập được vào Tứ Tướng hội?

Hắn cho rằng ta là một vị thần sống nên không dám giấu giếm, hắn kể rằng thật ra trước đây hắn là người của phủ Thiên Sư, nhưng vì nảy sinh lòng tham muốn lấy phong thủy làm chuyện xấu nên đã bị phủ Thiên Sư đuổi đi, vừa hay Thủy Bách Vũ lại vừa mới thành lập Tứ Tướng hội, nhân lực còn đang thiếu thốn, hắn thấy đây cũng là một cơ hội tốt nên đã gia nhập vào.

Xem ra cách dùng người của Thủy Bách Vũ không coi trọng xuất thân như phủ Thiên Sư, quả nhiên rộng rãi giống như lời đồn.

Mọi thứ nhìn chung đã rõ ràng, vẫn còn ba chuyện ta chưa hiểu lắm: thứ nhất, làm sao Trương Quế Phương lại biết trong văn phòng có báu vật?

Thứ hai, tại sao khi ở trên người Đại Điêu Cầu, báu vật đó lại giống như đã tàng hình khiến lúc đầu chúng ta không thể nhìn ra?

Thứ ba, thứ đó rốt cuộc là gì, nó có liên quan gì đến đến dấu chân trên người Uông Cảnh Kỳ không?

Chuyện này cứ hỏi Bạch Hoắc Hương là sẽ rõ.

Không ngờ khi ta ngẩng đầu lên nhìn Bạch Hoắc Hương thì nàng lại lắc đầu.

Ta bỗng thấy lo lắng, Trình Tinh Hà phản ứng nhanh nhẹn:

"Cmn, cô gái đó chết rồi?"

Giọng nói của Đại Điêu Cầu từ phòng bệnh phía sau vang lên gấp gáp:

"Ngươi đang trù ẻo ai vậy?"

Bạch Hoắc Hương nói với chúng ta:

"Thứ đó có gì đó không ổn... nó cứ nằm trên người Đại Điêu Cầu không chịu ra ngoài."

Chương 970: Vật Sống

Ta ngẩn người:

“Nghĩa là sao, nó là một vật sống?”

Ta chưa bao giờ nghe qua có loại pháp khí sống.

Bạch Hoắc Hương cau mày:

"Dù sao nó cũng có ý thức."

Vậy nó rốt cuộc là gì?

Nhắc mới nhớ, văn phòng đó từng là nha môn thời xưa, từng có truyền thuyết về người mặc đồ đỏ, lẽ nào thứ này là do người mặc đồ đỏ biến thành?

Hai mắt Trình Tinh Hà sáng lên:

"Đừng nói là hoàng tinh đấy nhé?"

Hoàng tinh mà hắn nhắc đến không phải là một loại thuốc mà là vàng bạc làm đơn vị tiền tệ lưu thông vào xã hội thời xưa, vì liên tục được lưu truyền nhiều đời nên vàng bạc cũng vướng bụi trần, dần dà sẽ trở thành một vật có linh khí, truyền thuyết kể rằng nếu ngươi nhìn thấy một đứa trẻ ở một nơi hoang vắng thì khi đuổi theo ngươi sẽ không thấy nó nữa, đó gọi là hoàng tinh, cứ đào theo vị trí mà chúng biến mất ngươi sẽ tìm thấy vàng bạc.

Nhưng vàng bạc dù có thành tình thì cũng chẳng có ma nào sợ nó!

Trong mắt hắn chỉ biết đến tiền, hắn muốn thể hiện dù còn chút hơi thở cuối cùng thì hắn cũng phải giữ bằng được tiền.

Xem ra phải tìm được thứ giẫm lên lưng người khác đó thì mới có thể giải mã được bí ẩn.

Lúc này Tiểu Thang vừa hay dáo dác đi tới hỏi chúng ta đã giải quyết ổn thỏa chuyện ở đây chưa? Uông ca muốn bảo ta đến xem phong thủy ở phòng bệnh.

Nghĩ đến đây, ta mới chợt nhớ ra:

“Ngươi hãy nói cho ta biết người tìm thấy chiếc đèn hoa sen đó ở đâu?”

Kẻ giẫm lên lưng người khác đó có mang thần khí, hơn nữa còn thích nghi với ánh sáng của đèn hoa sen, có lẽ nó vốn dĩ đến từ nơi treo đèn hoa sen!

Tiểu Thang vội nói:

"Ta mượn nó từ ngôi miếu Áp Lê đối diện văn phòng của chúng ta."

Miếu Áp Lê?

Trình Tinh Hà trợn mắt:

"Bên trong ngôi miếu đó thờ cúng vị thần nào, Áp Lê cũng có thể được xem là tiên sao?"

Tiểu Thang lắc đầu:

"Phía trước ngôi miếu đó có một cây lê nên người dân chúng ta quen miệng gọi thế thôi chứ thật ra nó tên chính thức, người bình thường không biết được, ta cũng chỉ nhìn thấy trên tập huyện chí... nó được gọi là miếu Thiên Vương."

Vậy thì đúng rồi... những con ma đó chẳng phải đã từng nhắc đến hai chữ “thiên vương” sao!

…

Ta vội hỏi Tiểu Thang:

“Có truyền thuyết nào về ngôi miếu Thiên Vương đó không?”

Tiểu Thang kể rằng nếu nói về truyền thuyết, ngôi miếu Thiên Vương này quả thật đã phù hộ cho người dân ở đây.

Cung Hưng Long trước đây khác với bây giờ, ngày trước, nơi đây toàn là nước, là vùng đất muối mặn đồng chua, người dân ở đây không trồng trọt mà đánh bắt cá.

Họ nhập gia tùy tục nên thần tiên được cúng bái cũng khác với đất liền, họ thờ cúng thần Thiên Vương.

Dù là ra khơi đánh cá hay cưới hỏi, ma chay, người dân ở đây đều cúng thần Thiên Vương.

Ta bắt đầu suy nghĩ, không lẽ Uông Cảnh Kỳ đã đắc tội với Thiên Vương đó sao?

Nhưng ta chưa bao giờ nghe nói có Thiên Vương nào ăn mặc rách rưới như vậy!

Ta bảo Tiểu Thang dẫn đường đến miếu Thiên Vương.

Nghe vậy, ông Linh Thụy cũng vội vàng đi theo... trước đây hắn đắc tội với ta nên bây giờ muốn góp chút công sức để bù đắp.

Tiểu Thang vẫn còn chút do dự:

"Nhưng còn phía Uông ca..."

Phong thủy ở phòng bệnh làm sao quan trọng bằng mạng sống trước mắt.

Nghe vậy, Đại Điêu Cầu cảm giác có hơi nguy hiểm, nàng cau mày quyết định lẻn về để trốn đi nhưng đã bị ta kéo lại:

“Nếu muốn chữa khỏi khối u trong người thì hãy đi theo ta."

Đại Điêu Cầu không còn cách nào khác, nàng tiếp tục giãy giụa:

"Không phải các ngươi nói đã hết cách chữa trị sao? Ta thấy ngươi chỉ giỏi khoác lác."

Nghe nàng nói vậy ta bèn buông tay ra, nói rằng ngươi không đi theo cũng không sao, bây giờ ngươi cứ tìm một nơi yên tĩnh và trốn đi... nghe đến đây, Đại Điêu Cầu tỏ ra hài lòng vì đúng ý mình, nhưng nàng không ngờ ta lại nói tiếp:

"Đến lúc đó nếu tiểu quỷ thi dầu lại đến tìm thì không còn ai bảo vệ cho ngươi đâu."

Sắc mặt Đại Điêu Cầu lập tức biến sắc, nhớ lại những chuyện đã xảy ra lúc nãy, không cần ta nói, nàng túm chặt lấy vạt áo của ta không buông.

Ngôi miếu đó ở ngay đối diện với tòa nhà văn phòng... nhưng ngôi miếu này đã đổ nát lụp xụp giống như đã rất lâu rồi không được ai tu sửa, lối vào cũng không lớn, xung quanh toàn là cây, nếu không có người rành đường dẫn đi thì rất khó để tìm thấy.

Tiểu Thang giới thiệu sơ qua cho chúng ta, nói rằng cung điện Hưng Long về sau đã được thay đổi, người dân dịa phương cũng dần dần không đến dây để cúng bái miếu Thiên Vương nữa.

Trình Tinh Hà thở dài, nói rằng thảo nào ma quỷ ở đó lại nghèo rách như vậy, có vẻ như là đến từ ngôi miếu này?

Ta hỏi có phải hắn lại nhìn thấy không? Hắn lắc đầu:

"Không phải đã đến văn phòng làm việc hết rồi sao? Ở đây chẳng thấy có con ma nào, vốn dĩ đã nghèo, lại còn không biết biến hóa thì phải chết đói một lần nữa.”

Hương khói ở đây tồi tàn như vậy, lẽ nào người trông tiều tụy, giẫm lên lưng người khác đó chính là miếu chủ ở đây?

Chúng ta bước vào cổng, bên trong vô cùng hoang tàn, khắp nơi đều là cỏ mục xen lẫn vài cây hồng và cây hạt dẻ, nhìn vào cái cây đó ta mới biết nơi đây còn có người ở... trái mọc trên cây đã được hái xuống.

Quả nhiên, bên trong điện thần chỉ có một ngọn đèn lờ mờ, rõ ràng là sợ tốn sáp.

Chương 971: Bị Khống Chế

Bên trong có một ông lão canh gác, chúng ta vừa định chào hỏi thì Tiểu Thang đã xua tay, bảo chúng ta chào hỏi cũng chẳng ích gì... ông lão này không những bị điếc mà còn bị câm, không còn cách kiếm kế sinh nhai nên mới đến canh giữ ở đây, thỉnh thoảng có vài tín đồ đến tặng cúng phẩm, ông lão nhờ thế cũng kiếm được chút thức ăn.

Bây giờ tuổi tác đã cao, mắt của ông lão cũng dần kém đi, có chào hỏi cũng không nhìn rõ.

Ta thấy ông lão quả nhiên đúng như lời Tiểu Thang nói, quần áo rách rưới trông thật đáng thương.

Một người từng nghèo đến nỗi phải ăn đất như Trình Tinh Hà cũng không khỏi lắc đầu:

"Đây mà là miếu Thiên Vương sao, là miếu nghèo đói thì có."

Nói rồi chúng ta ngẩng đầu nhìn bức tượng ở sảnh chính, lúc này hai chúng ta đều ngẩn người.

Bức tượng thần ở sảnh chính mặc dù phủ đầy bụi và lớp sơn vàng dường như đã bong tróc gần hết, nhưng nó lại được bọc trong lớp áo giáp và đội một chiếc vương miện bằng vàng, nó đang ở tư thế ra trận giết kẻ thù, tạo hình này gọi là anh minh thần võ, không hề thua kém Thần Vương ở các ngôi miếu lớn.

Ta nhìn sang Trình Tinh Hà:

"Ngươi nhìn thấy cái này đúng không?"

Trình Tinh Hà lắc đầu:

"Chúng ta đi nhầm chỗ rồi sao?"

Tôi hỏi Tiểu Thang xung quanh còn có ngôi miếu nào không?

Tiểu Thang lắc đầu và nói rằng gần văn phòng làm việc chỉ có duy nhất một ngôi miếu, ngoài ra không còn ngôi miếu nào khác.

Đại Điêu Cầu rên rỉ:

"Này, không phải ngươi nói mình có thể chữa khỏi lưng cho ta sao? Tại sao..."

Nhưng chỉ mới nói đến đây, người Đại Điêu Cầu bỗng run lên bần bật.

Vừa quay đầu lại ta đã biết có chuyện chẳng lành, nhân trung của Đại Điêu Cầu loáng thoáng hiện lên một đường màu đen... nàng trúng tà rồi, cơ thể đã bị thứ khác khống chế!

Ông Linh Thụy cũng đã nhận ra:

"Tiền bối, cẩn thận!"

Ta không kịp trả lời lại, vội vàng kéo nàng ấy lại nhưng tốc độ của nàng rất nhanh, vừa mới quay người nàng đã xông thẳng ra ngoài.

Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà cũng đã nhìn thấy, họ tung đuôi ngọc tơ vàng và sợi chỉ đỏ ra để kéo nàng lại.

Không ngờ, khi quay mặt lại, nàng dùng hai tay nhấc bổng Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan lên!

Hai người này cũng nặng gần một tạ, huống hồ Ách Ba Lan có thể lực rất khỏe, chắc chắn món đồ trên người nàng rất lợi hại!

Quả nhiên ông Linh Thụy đã không uổng công đến đây, hắn chìa tay và thả tiểu quỷ thi dầu ra ngoài, Đại Điêu Cầu trở mặt lại, vẻ mặt vô cùng hung dữ... rõ ràng muốn liều mạng với chúng ta!

Ta đuổi theo để kéo nàng lại nhưng không ngờ nàng lại đột nhiên lộ ra vẻ mặt vô cùng nham hiểm.

Tà khí rất nặng... nặng một cách đáng sợ!

Ta vội hét lên:

"Thứ đó đã xuất hiện, mọi người cẩn thận!"

Chưa dứt lời, trong sân đột nhiên có một luồng gió u ám và lạnh lẽo thổi tới, mùa này vốn dĩ đã lạnh, nhưng cảm giác này lại là cảm giác của cái lạnh thấu xương.

Người chết...có rất nhiều người chết!

Quả nhiên, khi Trình Tinh Hà bò đậy, vừa xoa eo của mình vừa ngẩng đầu dậy thì hít phải một luồng khí lạnh, hắn hét lớn:

"Cmn, Thất Tinh, chúng ta mau chạy thôi, nơi này có rất nhiều người chết... chúng ta không trụ nỗi đâu!"

Nghe vậy, ta lập tức hỏi:

“Chúng trông như thế nào?”

"Người chết thì còn trông thế nào nữa chứ? Ngươi muốn xem mắt hay gì?"

Trình Tinh Hà đành nói:

"Đa dạng hơn nhiều so với đám ma chúng ta thấy ở văn phòng làm việc....già trẻ gái trai, thấp có cao có, ốm có mập có, giàu có nghèo có, phong phú đa dạng, tất cả đều đã ở đây!"

Không ngờ thứ trên người Đại Điêu Cầu có thể kêu gọi nhiều ma như vậy?

Ông Linh Thụy vốn định vận khí lên mắt để nhìn, nhưng phát hiện Trình Tinh Hà có thể nhìn thấy người chết bằng mắt thường, hắn càng thêm kính phục:

“Mới còn trẻ mà đã có đôi mắt như vậy, đây mới đáng là bậc tiền bối, quả nhiên là ngọa hổ tàng long!"

Nghe vậy, Trình Tinh Hà vô cùng đắc ý, hắn đáp lại một câu rồi tiếp tục khuyên ta:

“Thất tinh, người chết ở đây rất nhiều, lực lượng chênh lệch quá lớn, chúng ta tốt hơn vẫn không nên đắc tội với chúng, chúng ta mau đi thôi... trông có vẻ không liên quan gì đến Bạch Hổ cục, cũng không liên quan đến chuyện của chúng ta."

Vừa dứt lời, ngọn gió âm u đó đã xông về phía chúng ta, khí đen trước mắt che phủ khắp nơi giống như bão cát, nó muốn chặn chúng ta lại và cho Đại Điêu Cầu một đường sống.

Vừa rồi bàn tay trừ tà đã dùng hết hành khí trong người, bây giờ đến hành khí thấp nhất ta cũng không còn, nhưng chuyện đã đến nước này, ta đâu thể cứ bỏ mặc cho qua là xong.

Trước nay ta vẫn luôn can đảm, lập tức nói:

"Muốn đi thì ngươi đi đi... hôm nay cho dù trên người Đại Điêu Cầu là ngọc nạm vàng hay là hòa thị bích, ta cũng phải lấy ra xem cho bằng được."

Câu nói này khiến Trình Tinh Hà rất tức giận, hắn mắng ta đúng là đệ đệ của Mai Shiranui... không biết tốt xấu là gì.

Chương 972: Giọng Nói Lạ

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng hắn vẫn đứng chắn cho ta, dùng sợi chỉ đỏ giúp ta ngăn đám người chết lại:

"Vậy ngươi hãy mau nghĩ cách lấy thứ đó ra đi!"

Lúc trước vì dùng tiểu quỷ thi dầu để đối đầu với ta nên số lượng tiểu quỷ của ông Linh Thụy đã tiêu hao không ít, lúc này hắn cũng chỉ có thể vừa cầm cự vừa chờ ta nghĩ cách.

Dưới sự bảo vệ của những người chết, Đại Điêu Cầu vội chạy ra khỏi cổng miếu, ta bỗng thấy lo lắng, đương nhiên ta cũng muốn đến lấy thứ đó ra nhưng bây giờ lại có nhiều người chết chặn đường như vậy, qua đó cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lúc này, một giọng nói uy nghiêm đột nhiên vang lên sau lưng ta:

"Cảm ơn ngươi... ngươi hãy lấy cái này và giẫm nó dưới chân đi."

Thật kỳ lạ, là giọng nói của ai?

Ta muốn quay lại nhưng chưa kịp quay đầu thì đột nhiên cảm thấy dường như có thứ gì đó tràn vào cơ thể mình đầy dữ dội và mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn nhiều so với hành khí của lão Hải.

Không lẽ đây là...

Ngay lập tức hành khí tràn vào chân ta, không chút do dự, ta đạp lên cây hạt dẻ và xoay người lại, khi Đại Điêu Cầu sắp chạy ra khỏi cổng miếu, ta dùng một chân đá vào lưng nàng.

Tư thế này... ta bỗng lóe lên suy nghĩ, ta đã biết là thứ gì đang làm loạn.

Thảo nảo nó không muốn quay lại, thảo nào một chân của tượng Thiên vương lại ở trên không, thảo nào sau lưng Uông Cảnh Kỳ lại có dấu chân.

Thứ này hẳn là quỷ chịu lực cho Thiên Vương giẫm lên!

Rất nhiều quỷ chịu lực không những làm bàn đạp cho Thiên Vương, mà đôi khi tay của chúng còn giúp Thiên Vương bưng đồ.

Pháp khí có thể ra lệnh cho người chết đó!

…

Sau khi bị đá, Đại Điêu Cầu quay lại nhìn chằm chằm vào ta giống như nhận ra nguồn gốc của hành khí đó, ánh mắt bỗng lộ ra chút sợ hãi, nàng quay người định chạy trốn thì hành khí đó lại cuồn cuộn xông tới đè chặt trên lưng nàng.

Cùng lúc đó ta xoay thất tinh long tuyền trên tay, ánh sáng sắc lạnh sắp đâm vào lưng nàng.

Nhưng Đại Điêu Cầu phản ứng rất nhanh, nàng “phù” một tiếng, vô số cơn gió u ám đâm thẳng về phía ta.

Trình Tinh Hà lập tức hét lên:

"Thất Tinh, tránh đi!"

Làm trong ngành này, chúng ta thường tiếp xúc với tà khí, một lượng nhỏ tà khí thì không đáng e ngại, nhưng nếu tà khí quá nặng và nồng, nó sẽ xâm nhập vào cơ thể, cũng giống như bị nước nhấn chìm, ngọn đèn sinh mệnh sẽ bị tà khí thổi tắt, người cũng sẽ không còn nữa.

Quả nhiên, ta cảm nhận được hàn khí dày đặc đập vào người giống như một trận mưa đá ập xuống, như thế chưa là gì, gió lạnh sắc lẹm còn xông vào vai và đầu ta như có hàng vạn cái miệng!

Toàn thân ta nổi da gà, không lẽ tai họa đó đã đến rồi sao?

Lúc này thân thể ta không chịu được nữa, chân ta thả lỏng, Đại Điêu Cầu nhân cơ hội này trốn khỏi chân ta, nhưng lúc này, hành khí dũng mãnh đó lại xông lên và đè bẹp Đại Điêu Cầu dưới chân.

Động tác đó vô cùng thành thục giống như đã từng làm rất nhiều lần!

Sắc mặt Đại Điêu Cầu cứng đờ, nàng còn muốn giãy giụa, nhưng hành khí hung hãn đó đã lan ra khắp người, ta cảm nhận được hàn khí phía sau lưng bỗng chốc đã bị hành khí thổi bay.

Nhân cơ hội này, ta đâm thẳng thất tinh long tuyền vào lưng Đại Điêu Cầu, lưỡi kiếm chạm vào một vật cứng, ta dùng sức nhảy lên trên, lúc này trên lưng Đại Điêu Cầu bật ra một thứ gì đó.

Ngay khi thứ đó xuất hiện, hàn khí xung quanh lập tức biến mất.

Quả nhiên chính là thứ này, thứ có thể chiêu gọi những hồn ma vất vưởng kia.

Đại Điêu Cầu giống như con lươn bị rút xương, nàng nằm phịch xuống đất, mềm nhũn bất động, lúc nhìn vào đầu nàng, luồng khí đen ở nhân trung đã biến mất.

Nhìn những thứ rơi trên mặt đất, quả nhiên những thứ đó có hình tròn và mang luồng khí màu xanh.

Đó là một miếng lá vàng hình tròn, hình dạng tương tự như cái mà A Mãn đã đưa cho ta nhưng lại to hơn nhiều.

Bên trên là một chuỗi chữ viết phức tạp “Sắc lệnh thủy Thiên

Vương trấn giữ sông Cực Lạc."

Sông Cực Lạc...

"Cảm ơn."

Lại là giọng nói uy nghiêm đó, nhưng giọng nói lúc này mang một cảm giác nhẹ nhõm.

Ta lập tức quay đầu lại, nhưng phía sau không có gì cả.

Trình Tinh Hà chạy tới, hắn nhặt miếng lá vàng lên và ngắm nghía:

"Thất Tinh ngươi xem, phía trên viết là “sắc lệnh”... lại còn được hoàng đế thời xưa phê chuẩn!"

“Ai da...”

Tiểu Thang cũng chạy đến, nhìn miếng lá vàng, hắn vỗ vào đầu:

“Không lẽ đây chính là lệnh trấn áp ma quỷ của Thiên Vương?”

Nói rồi hắn lấy điện thoại ra và lướt một lúc lâu, cuối cùng tìm được một bức ảnh.

Trong bức ảnh là một cuốn sách gáy vàng, viết bằng chữ phồn thể, rõ ràng là đồ vật đã có từ hàng trăm năm trước, bên trên ngoài chữ ra còn có một bức tượng nhỏ.

Trên bức tượng đó là hình của Thiên Vương.

Chương 973: Thiệt Hại Nặng Nề Sau Trận Lũ

Hình dáng của tượng Thiên Vương trong đó giống y hệt bức tượng trong điện miếu, nhưng khi đối chiếu với bức ảnh này, ta mới dám chắc rằng tượng Thiên Vương quả nhiên đã bị hư hại.

Hình dáng hoàn chỉnh của Thiên Vương giống như ta nghĩ, một chân nhấc lên đạp vào lưng của tiểu quỷ, nhưng hai tay của tiểu quỷ lại nâng một vật hình tròn, một tay của Thiên Vương chuẩn bị đón lấy thứ đó.

Nhìn vào hình dáng có thể biết đó chính là miếng lá vàng.

Hình đánh dấu bên cạnh là Thủy Thiên Vương.

Những dòng chữ đó mô tả chi tiết nhiệm vụ của Thủy Thiên Vương... thập đỉnh toàn năng, quản lý thu hoạch thủy sản, giúp chở người qua sông.

Tại sao lại phải giúp chở người qua sông?

Cung điện Hưng Long bây giờ đã có cầu đường, giao thông rất thuận tiện, nhưng hàng trăm năm trước, khi địa lý vẫn chưa thay đổi, nơi này là một hòn đảo biệt lập được bao quanh bởi nước trắng xóa.

Các ghi chép nói rằng những người dân địa phương đã chết trong nước, chính Thủy Thiên Vương đã đích thân tiễn họ trên con đường luân hồi... pháp khí mà Thủy Thiên Vương sử dụng chính là lệnh trấn áp ma quỷ của Thiên Vương.

Nghe vậy, Trình Tinh Hà trở nên tò mò:

"Một món đồ có chức năng tốt như vậy thì có liên quan gì đến tòa nhà văn phòng của Uông Cảnh Kỳ?"

Ta cũng hòm hòm đoán ra được, sau đó ta nhìn sang Tiểu Thang.

Tiểu Thang khiến ta có chút chột dạ, hắn vội nói mình không biết chuyện xảy ra sau đó.

Không cần ngươi biết, ta hỏi hắn:

"Vậy ngươi hãy xem lại huyện chí một lần nữa đi, phía trước văn phòng làm việc cũng là nha môn đó, không phải từng có tin đồn có ma quỷ quậy phá sao? Tin đồn đó bắt đầu lan truyền từ năm nào? Vào những năm đó, ở cung Hưng Long có xảy ra chuyện gì nghiêm trọng không?"

Nhận được lệnh, Tiểu Thang nhanh chóng tìm kiếm, hắn vội vàng nói với ta năm đó cung Hưng Long quả thật đã xảy ra một trận lũ lụt lớn.

Trận lụt đó đã nhấn chìm hơn một nửa điện Hưng Long, số người chết và bị thương không đếm xuể, nhưng điều thần kỳ là nha môn lại kiên cố bất khả xâm phạm, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì bởi trận lũ lụt đó.

Người phụ trách cũng nhân cơ hội này tuyên bố với dân làng rằng các ngươi là một đám dân ngu muội, ngày nào cũng thờ cúng Thủy Thần Vương, nhưng khi xảy ra chuyện, là ai đã lo cho các ngươi, còn không phải là những người phụ trách nha môn chúng ta sao?

Dân làng vốn dĩ đã bị thiệt hại nặng nề bởi trận lũ lụt này, lần này được đà nên đổ hết tội lỗi vào Thủy Thần Vương, bọn họ xông vào lấy hết bức màn che hương khói, những người nhát gan hơn không dám gây chuyện nhưng họ cũng không muốn thờ cúng Thủy

Thần Vương nữa, họ nói rằng Thủy Thần Vương được thờ cúng hương khói nhưng lại chẳng giúp ích được gì, thật uổng công sự tôn thờ của họ, uổng công tổ tiên từ đời này sang đời khác thắt lưng buộc bụng, hy sinh xương máu để thờ cúng.

Cùng với sự thay đổi của địa lý nên cũng không còn ai tin vào miếu Thủy Thần Vương nữa.

Trình Tinh Hà cũng cau mày:

“Cũng đúng... thần phụ mẫu tại sao lại không bảo vệ cho dân làng được mưa thuận gió hòa, tại sao lại gây ra tai họa nghiêm trọng như vậy? Chẳng phải hương khói càng nhiều thì năng lực của thần linh sẽ càng mạnh sao? Thảo nào người dân địa phương lại đòi đập bát xán đĩa.

Nhưng vừa dứt lời thì đột nhiên có một tiếng “đùng” vang lên, từ chính điện truyền đến âm thanh đồ vật bị vỡ giống như có người tức giận đập vỡ bát đĩa.

Trình Tinh Hà linh tính được điều gì đó, hắn nhanh chóng rụt cổ lại:

"Đừng nói là vị Thiên Vương đó...”

Ăn nói xằng bậy, ngươi ăn nói không suy nghĩ như thế ngộ nhỡ lát nữa Thiên Vương thật sự tức giận thì thứ bị đập vỡ không phải là bát mà chính là đầu của ngươi đấy.

Trình Tinh Hà lập tức im lặng, Ách Ba Lan cười nhạo hắn, ông Linh Thụy cũng thấy buồn cười, Trình Tinh Hà thấy rất mất mặt, hắn là người mềm nắn rắn buông, hắn muốn đá Ách Ba Lan, nhưng Ách Ba Lan đâu phải kiểu người dễ bị bắt nạt, hai người họ xúm vào đánh nhau thì bị Bạch Hoắc Hương mắng một trận, nàng hỏi bọn họ có phải muốn uống thân thối trừng nhãn hoàn không.

Ta tiếp tục hỏi Tiểu Thang, bảo hắn nhìn kỹ lại xem trong khoảng thời gian đó, trong số những người trông coi nha môn hoặc là những người có qua lại với họ có ai làm nghề phong thủy không?

Không cần tìm kiếm, Tiểu Thang đã nhìn ta như nhìn một vị thần:

“Đại sư, ngươi thật thần thông quảng đại...sao ngươi biết được?"

Quả nhiên, trong đội ngũ trông coi nha môn năm đó có một người làm nghề phong thủy họ Mã.

Ta ngẩn người một lúc...ngoài ông cậu ba của ta còn có người có cùng họ với Mã Nguyên Thu?

Ta liền hỏi tên của hắn có còn không? Tiểu Thang lắc đầu và nói rằng nó đã biến mất, phía trên huyện chí chỉ còn ba chữ “sư phụ Mã”.

Nghe nói sư phụ Mã này cũng rất thần thông quảng đại, hắn đã giúp những người quản lý nha môn xử lý công việc, hơn nữa chỉ cần nhìn một phát là có thể biết ngay hung thủ, có người nói hắn có thể nhìn thấy ma nên mới đặt cho hắn một biệt hiệu là Mã thần nhãn.

Chương 974: Mã Thần Nhãn

Vừa nói Tiểu Thang vừa ngưỡng mộ nhìn ta, hắn hỏi ta làm cách nào có thể tính toán chính xác như vậy, có phải ta là hậu duệ của Mã thần nhãn không.

Cũng không hẳn...nói không chừng lại có quan hệ họ hàng gần xa gì đó.

Trình Tinh Hà không nhịn được nữa mà hỏi ta rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

Ta nói với hắn rằng người đứng đằng sau mọi chuyện chung quy vẫn là con ma của vị thầy phong thủy đó.

Ông Linh Thụy không nhịn được mà xen vào:

"Tiền bối, lẽ nào... thật sự là thuật pháp lấp sơn trấn hải?"

Ông Linh Thụy này không hổ danh từng là người của phủ Thiên Sư, nhìn xa trông rộng.

Đúng vậy, có lẽ chính là thuật pháp lấp sơn trấn hải này.

Nghe có vẻ mỹ miều, nhưng thật ra thuật pháp lấp sơn trấn hải này cũng không vẻ vang gì cho lắm.

Nó có nghĩa là khi một thảm họa sắp đến, nếu di chuyển những thứ trong ngôi miếu của vị thần phụ trách cai quản chuyện này vào chỗ mình ở thì dù là tai họa gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến bản thân.

Ta cũng từng nghe nói về chuyện này trước đây... một năm nọ, con phố Bắc Tứ ở huyện chúng ta xảy ra một vụ hỏa hoạn, ở đó toàn là những ngôi nhà cũ và tất cả đã bị thiêu rụi.

Nhưng điều thần kỳ là những ngôi nhà ở giữa lại không hề hấn gì giống như ngọn lửa đã bỏ quên ngôi nhà của họ.

Vào thời điểm đó, có tin đồn rằng người nhà gia đình đó có lẽ là người có đại công đại đức nên hỏa thần đã không đốt nhà họ.

Nhưng ông cậu ba lại hừ một tiếng, nói rằng những gia đình đó cũng có chút hiểu biết, họ đã dùng thuật pháp lấp sơn trấn hải, họ biết trước sẽ xảy ra hỏa hoạn nên đã đến miếu hỏa thần trộm ít đồ vật về giấu trong nhà của mình.

Tục ngữ có câu lũ dâng không ngập miếu Long Vương, ngọn lửa đó nhận ra tín vật của hỏa thần nên đương nhiên sẽ bỏ qua.

Ta cảm thấy thật thần kỳ, vừa hay con phố Bắc Tứ có một miếu hỏa thần, khi vào trong xem thì....khỏi phải nói nữa, miếu hỏa thần quả nhiên đã bị mất đồ đạc, cái quạt ở tay tượng thần cũng không còn nữa.

Lúc đó ta rất ngưỡng mộ những gia đình này, họ thật lanh trí.

Nhưng ông cậu ba lại lắc đầu thở dài, nói lanh trí cái con khỉ, là ngu xuẩn mới đúng... ngươi đụng vào đồ của thần linh, nhìn thì có vẻ được lợi trước mắt nhưng thật ra sớm muộn gì cũng gặp báo ứng.

Quả nhiên, không lâu sau những gia đình đó đã bị trúng độc khí gas, mặc dù tốc độ ra đi không nhanh bằng nhà hàng xóm nhưng cuối cùng cả gia đình cũng phải bỏ mạng.

Từ đó có thể thấy người được gọi là Mã thần nhãn đó có lẽ đã nhìn ra cung Hưng Long sẽ xảy ra lũ lụt nên đã bảo những người trông coi nha môn đến lấy đồ vật ở miếu Thủy Thần Vương chuyển vào phủ nha môn để trấn giữ.

Thứ mà họ lấy đi từ miếu Thủy Thần Vương chính là tiểu quỷ chịu lực ở bàn đạp chân, còn có lệnh trấn áp yêu ma mà tiểu quỷ đó cầm trên tay.

…

Sau khi tiểu quỷ chịu lực và lệnh trấn áp ma quỷ Thiên Vương vào phủ nha môn, lũ lụt đã ập đến, vì Thiên Vương này là Thủy Thiên Vương nên khi lũ lụt dâng cao, chỉ có phủ nha môn không bị nhấn chìm.

Sau đó, có lẽ người trông coi phủ nha môn cho rằng những món đồ “mượn” từ miếu Thiên Vương quả thật có thể trấn giữ nhà cửa nên đã giấu tiểu quỷ cùng với lệnh trấn áp ma quỷ Thiên Vương ở một nơi nào đó ở nha môn để giữ làm của riêng.

Đương nhiên, khi ngươi dùng thuật pháp lấp sơn trấn hải, lén trộm món đồ của thần linh, thần linh ở đó cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua và nhất định sẽ giáng tai ương xuống đầu ngươi.

Vì vậy, người trông coi nha môn đã kích động đến người dân địa phương, bảo họ đừng thờ cúng thần Thủy Thiên Vương nữa.

Sức mạnh của thần linh đến từ sự tin tưởng và tôn thờ của con người, một khi con người không còn tin tưởng và hương khói thì đồng nghĩa vị thần linh đó đã bị quay lưng và sẽ từ từ biến mất.

Xã hội ngày nay đa số coi trọng chủ nghĩa vô thần, trong những năm gần đây, có rất nhiều ngôi miếu linh thiêng nhưng vì không có ai thờ cúng nên đã suy sụp, có thần thì từ bỏ và rời đi, có thần thì lại ở lại trấn giữ chỗ cũ và dần dần biến mất.

Vì phải hứng chịu lũ lụt nên người dân đổ lỗi cho Thủy Thần Vương tắc trách, sức mạnh của Thủy Thần Vương đương nhiên cũng dần yếu đi, từ đó khó tránh khỏi thiên tai và thiệt hại liên miên.

Ta đang suy nghĩ thì vô tình nhìn thấy phía dưới điện thần còn có một bức tượng nhỏ và không thấy rõ, mặc một bộ y phục màu đỏ và cầm đèn giống như chiếu sáng cho Thiên Vương.

Trên bức tượng mặc y phục đỏ này có vết tích từng bị đá đập trúng, lớp sơn đỏ trên người cũng đã bong tróc.

Lại gần nhìn kỹ hơn, ta thấy phía dưới còn có tấm bảng tên ghi là thần đồng cầm đèn.

Tiểu Thang cũng đến xem, đầu óc hắn rất nhanh nhạy, suy nghĩ một chút hắn đã chợt hiểu ra:

“Trong huyện chí cũng có nhắc đến ở phủ nha môn có xuất hiện người mặc y phục màu đỏ, chính là thứ này sao?”

Chương 975: Hợp Nhất

Đúng vậy, theo ghi chép trong huyện chí, sau khi xảy ra lũ lụt, phủ nha môn luôn có ma quỷ đến quậy phá khiến người trong phủ sợ chết khiếp, có khả năng là do tiểu quỷ chịu lực đó...Thủy Thần Vương phái thần đồng cầm đèn đến bắt nó nhưng vì để lộ sơ hở nên sự việc không thành.

Sau khi hỏi về lịch sử của điện Hưng Long, ta cũng đoán được ít nhiều...người trông coi nha môn đó mặc dù thoát được trận lũ lụt nhưng vì cục diện đã thay đổi nên đã không được chết yên ổn. Trong thời loạn lạc đó Mã Thần Nhãn cũng biến mất không tăm tích.

Phủ nha môn cũng dần trở nên hoang tàn, chỉ đến những năm gần đây người ta mới xây dựng một tòa nhà văn phòng ở đó.

Nghe vậy, Tiểu Thang nhíu mày hỏi:

"Đại sư, nếu tiểu quỷ đó đến từ miếu Thủy Thiên Vương thì nơi đây chính là nhà của nó, tại sao nó lại đeo bám ở phủ nha môn không chịu quay lại?"

Trình Tinh Hà cười khẩy:

"Ngươi biết tiểu quỷ chịu lực có xuất thân thế nào không? Nếu là ngươi, ngươi cũng sẽ không muốn quay lại."

Đúng vậy, tiểu quỷ chịu lực dưới chân Thiên Vương quả thật không phải dạng bình thường...thông thường chỉ có những linh hồn nghiệp chương nặng và mang đầy tội lỗi mới có thể trở thành tiểu quỷ chịu lực.

Mọi người đều biết tiểu quỷ chịu lực quỳ dưới chân Thiên Vương, sở dĩ nó phải ở tư thế này là vì muốn nó mãi mãi không được thoát thân.

Thiên Vương gánh vác rất nhiều trọng trách, và đa phần đều do tiểu quỷ chịu lực này gánh vác.

Đương nhiên, làm tiểu quỷ chịu lực cũng có cơ hội thay phiên nhau...trừ phi có linh hồn mang nhiều tội lỗi hơn nó thì có thể thay thế nó hoàn toàn.

Tuy nhiên, ắt hẳn những linh hồn khác khi làm những việc xấu nhiều nhất cũng bị mắng vài câu, sự tích của tiểu quỷ chịu lực này có thể xuất bản thành sách, những linh hồn khác căn bản không đấu lại nó, vì thế nó phải chịu làm bàn đạp cho Thiên Vương vì tội lỗi mà mình đã gây ra ở kiếp trước, nó giống như phải chịu án phạt chung thân vô thời hạn.

Bây giờ nó được người ta đem ra khỏi miếu Thiên Vương, lại còn có thể độc chiếm lệnh trấn áp ma quỷ Thiên Vương, nó vui mừng còn không hết, sao có thể quay lại được chứ?

Những thứ khác đều rất sợ lệnh trấn áp ma quỷ của Thiên Vương, nhưng nhiệm vụ của nó là phục tùng mệnh lệnh nên chỉ có một mình nó không sợ.

Vì vậy, dần dà, nó dựa vào lệnh trấn ma quỷ của Thiên Vương và dần trở nên hùng mạnh, còn phía Thiên Vương thì lại không có mấy ai tin tưởng nên không còn năng lực thu hồi pháp khí của mình.

Bây giờ xem ra nó đã hợp nhất với lệnh trấn áp ma quỷ của Thiên Vương rồi...luồng khí xanh được mọi người lưu truyền chính là nó.

Vì vậy, khi ông Linh Thụy đến lấy báu vật, nó đã nhanh trí núp vào người Đại Điêu Cầu, trong bệnh viện, nó đã không chịu để Bạch Hoắc Hương lấy ra, đến cuối cùng, nó bất đắc dĩ phải cùng Đại Điêu Cầu vào miếu Thiên Vương, lại còn cố chấp đối đầu đến cùng để chạy trốn nhưng đã bị chúng ta ngăn lại, nó không màng mà dùng đến sức mạnh của lệnh trấn áp ma quỷ của Thiên Vương, ra lệnh cho những ma quỷ vất vưởng xung quanh đến chặn chúng ta lại.

Nghĩ ngợi một chút Ách Ba Lan cũng đã hiểu ra:

“Vậy suy cho cùng, chuyện này vẫn là do trước đó có người động vào đồ vật ở miếu Thiên Vương và không liên quan gì đến Uông Cảnh Kỳ cùng năm con ma đó đúng không? Vậy thứ giẫm trên lưng người khác đó là gì?"

Tiểu Thang và ông Linh Thụy cũng thấy tò mò.

Cũng không thể nói là không liên quan...không có lửa làm sao có khói.

Ta chỉ vào góc tường:

"Nhìn cái đó đi."

Ở đó có một đống mảnh vỡ của các tác phẩm điêu khắc bằng đất sét...trông vẫn còn khá mới, nhìn màu sắc và kết cấu có vẻ không ăn nhập với ngôi miếu Thiên Vương ảm đạm này.

Tiểu Thang vội đi tìm ông lão bị câm điếc đó, phải quần quật một lúc lâu mới gọi được hắn ra...hóa ra sau khi xảy ra lũ lụt, tiểu quỷ chịu lực dưới chân Thiên Vương đã bị vỡ, mãi về sau mà vẫn không được tu sửa, một số tín đồ không chịu được khi nhìn thấy thần Thiên Vương suốt ngày để chân lơ lửng trên không, sau này khi xây dựng tòa nhà văn phòng, có một số thợ xây biết đúc tượng nên đã gom góp ít tiền xây lại tiểu quỷ chịu lực đặt dưới chân Thiên Vương.

Không ngờ đang yên đang lành như vậy thì nửa đêm nay nó lại bị vỡ ra, ông già thu gom lại và chất ở trong sân.

Ta ghép những mảnh vỡ đó lại với nhau và đưa cho Trình Tinh Hà xem:

"Người giẫm lên lưng người khác ăn mặc lam lũ mà ngươi nhìn thấy đó có phải trông như thế này không?"

Trình Tinh Hà vội nói:

"Đúng vậy, là dáng vẻ này....ngươi xem, một nửa thân trên không mặc y phục, phía dưới quấn một tấm vải rách nát."

Nửa thân trên không mặc quần áo, phía dưới quấn vải, vẻ mặt hung dữ, áo quần rách rưới, đó chẳng phải là cách ăn mặc của tiểu quỷ chịu lực sao?

Người giẫm lên lưng mà chúng ta nhìn thấy, tiểu quỷ chịu lực mới đến đó đang tìm người thế thân cho mình.

Chương 976: Năm Người Yếu Bóng Vía

Tuy rằng Thiên Vương đã hoàn chỉnh trở lại, nhưng tiểu quỷ chịu lực mới này vẫn còn vướng linh khí của miếu Thiên Vương, nhưng vì Thiên Vương không trụ được bao lâu nên đã khẩn trương chuyển sang xây dựng tòa nhà văn phòng, nhân lúc nó vẫn chưa vỡ nhanh chóng kéo tiểu quỷ chịu lực trước đó về lại.

Nhưng tiểu quỷ chịu lực trốn ở phủ nha môn đó có lệnh trấn áp ma quỷ của Thiên Vương nên tiểu quỷ mới đến này căn bản không phải đối thủ của nó.

Thật trùng hợp, năm người trông coi nha môn trước đó e là cũng không ít tội lỗi.

Vì vậy, tiểu quỷ chịu lực mới đến đã nhắm trúng họ, mỗi tối nó đều đến thử xem tội lỗi của những người này đã đủ lớn chưa, có thể thay thế cho mình và trở thành tiểu quỷ chịu lực hay chưa.

Tiểu quỷ chịu lực phải gánh vác trọng trách lớn như vậy, nếu không làm đủ chuyện ác thì thật sự không thể chống đỡ nổi.

Như vậy, có một tiểu quỷ chịu lực mới xuất hiện, Thiên Vương cũng trở nên hoàn chỉnh, sức mạnh cũng lớn dần lên, có lẽ đã lấy lại được lệnh trấn áp ma quỷ Thiên Vương.

Càng trùng hợp hơn là năm người kia đều là những người yếu bóng vía, những người yếu bóng vía đi vào ban đêm đều sẽ gặp nguy hiểm, huống hồ mỗi ngày đều bị tà vật giẫm lên.

Dù việc họ làm không quá độc ác nhưng dần dà, bị tiểu quỷ chịu lực truyền âm khí vào người như vậy thì e là cũng tiêu đời.

Có thể coi đó là quả báo tự nhiên vì họ đã gây ra chuyện không tốt đẹp gì.

Sau khi họ chết đi, tiểu quỷ chịu lực càng thêm sốt ruột, nó có thể bị giẫm nát bất cứ lúc nào. Nó vẫn luôn mong ngóng tìm được người có tội lỗi tày đình, và rồi nó tìm được Uông Cảnh Kỳ.

Nghe thấy vậy, Tiểu Thang bỗng thấy sợ hãi, hắn sờ cánh tay, dường như khắp người đều nổi da gà, hắn thấy may mắn vì mình chỉ là tên chạy vặt, dù tiểu quỷ chịu lực đó tìm người thế thân thì cũng không tìm đến mình.

Có lẽ vì IQ của tiểu quỷ chịu lực mới đến không cao nên mới tưởng rằng chỉ có người trông coi mới có năng lực phạm tội ác.

Vì vậy, khi nhìn thấy thứ đó, chúng ta đã cảm nhận được nó có năng lực rất lớn, hơn nữa trên người còn có hương khói...hương khói đó đang ở trên lưng nó, chính là vị trí mà chân của Thiên Vương giẫm lên.

Trước khi đi nó cũng không biết lệnh trấn áp ma quỷ Thiên Vương đang ở trên người Đại Điêu Cầu, bị lệnh trấn áp ma quỷ Thiên Vương đả thương, sau khi trở về nó đã vỡ vụn.

Nghe những suy luận này, ông Linh Thụy không khỏi thán phục, vội nói:

“Tiền bối thật không hổ danh là cao nhân, tư duy suy luận này phải gọi là hiếm thấy, những vãn bối như chúng ta quả thật không thể sánh kịp, vãn bối đây tâm phục khẩu phục!"

Những lời này không phải nịnh hót, tâng bốc mà là những lời thật lòng, ta có thể nhìn ra.

Trình Tinh Hà cũng thở phào nhẹ nhõm:

"Xem ra mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, Thất Tinh, đầu ngươi chứa thứ gì vậy, một manh mối nhỏ như vậy mà ngươi vẫn có thể đoán ra rất nhiều thứ?"

Ta khiêm tốn nói rằng ta chỉ dựa vào trực giác.

Trình Tinh Hà mím môi và muốn cho ta uống một viên thân thối trừng nhãn hoàn cho tỉnh người lại.

Ánh mắt Bạch Hoắc Hương nhìn ta lấp lánh và phát sáng.

Ta chợt nhớ ra nàng đã xông ra chắn trước mặt ta, nàng sợ ta xảy ra chuyện.

Chúng ta không thể không cảm động trước những người luôn quan tâm ta.

Lúc này, Ách Ba Lan giống như nhớ ra điều gì đó, nói:

"Ca, còn có một chuyện ta chưa hiểu lắm...những con ma nghèo khổ ở văn phòng làm việc thì sao? Nếu chuyện này không liên quan đến Uông Cảnh Kỳ, họ tại sao lại nói Uông Cảnh Kỳ đã đắc tội với mình?"

Giọng nói uy nghiêm lúc nãy lại vang lên:

"Hỏi hay lắm, nếu muốn biết chuyện này thì cứ gọi họ ra mà hỏi."

Gọi ra?

Ta lập tức quay đầu lại, Trình Tinh Hà cũng làm theo:

"Ngươi nhìn gì vậy?"

Thật kỳ lạ, Trình Tinh Hà không nghe thấy giọng nói vừa rồi sao?

Những người khác cũng nhìn ta với ánh mắt tò mò giống như chỉ có một mình ta nghe thấy.

Ta nhìn vào lệnh trừ tà của Thiên vương trên tay.

Quả nhiên, luồng khí dũng mãnh vừa rồi đã truyền sang tấm lá vàng, dường như có người đã kẹp nó vào tay ta để giúp đỡ ta, tấm lá vàng vỗ một cái, xung quanh bỗng trở nên u ám và lạnh lẽo như trước.

Ta đã gọi những người chết đó ra!

Trình Tinh Hà trợn tròn mắt, hắn nhìn ta với vẻ khó tin:

"Không phải chứ, ngươi...ngươi cũng biết dùng?"

Ông Linh Thụy thì càng kinh ngạc hơn:

"Vãn bối hành nghề nhiều năm như vậy nhưng trước đây chưa từng nhìn thấy người sống có thể sử dụng pháp khí thần linh, tiền bối đúng là ngọa hổ tàng long, vãn bối xin phục sát đất, cho hỏi tiền bối có muốn thu nhận đồ đệ này không? Vãn bối nguyện dốc hết sức mình cho tiền bối..."

Ta làm sao dám đồng ý, vội nói chuyện này để sau hẵng bàn tới và bảo Trình Tinh Hà nhanh chóng hỏi những con ma đó.

Sau khi Trình Tinh Hà hỏi xong, chúng ta mới biết rằng lai lịch của họ đúng là gặp rất nhiều trắc trở.

Chương 977: Linh Vật Hại Chết Người

Thì ra những người này là những nạn nhân chết trong trận lũ lụt đó.

Vốn dĩ, trong trận lũ lụt đó hoàn toàn không cần chết nhiều người như vậy...lúc đó Thủy Thiên Vương đã chuẩn bị sẵn sàng giúp người dân địa phương ngăn chặn lũ lụt, nhưng không ngờ, khi lũ lụt ập đến, pháp khí đã bị người trông coi nha môn mang đi, tiểu quỷ chịu lực dưới chân cũng đã biến mất.

Lúc này, Thủy Thiên Vương đương nhiên bị tổn thương nguyên khí nghiêm trọng. Mặc dù vậy, Thủy Thiên Vương vẫn cố gắng hết sức mình ngăn chặn lũ lụt.

Trận lũ lụt qua đi, sức lực của Thủy Thiên Vương càng yếu dần.

Tuy nhiên, những người may mắn sống sót không những không cảm tạ Thủy Thiên Vương, ngược lại còn bị tên trông coi nha môn tẩy não, cho rằng Thủy Thiên Vương ăn không ngồi rồi, không quan tâm đến dân chúng dẫn đến năng lực của Thủy Thiên Vương càng ngày càng yếu đi, dưới chân không có tiểu quỷ chịu lực khiến việc di chuyển càng thêm bất tiện, hoàn toàn không có cách nào đến đòi lại pháp khí và tiểu quỷ chịu lực.

Bấy giờ chúng ta mới hiểu thật ra trận lũ lụt này gây ra thương vong lớn như vậy là do tên trông coi nha môn và Mã Thần Nhãn đó gây ra.

Trước đây, những người chết ở dòng sông này đều thuộc quyền quản lý của Thủy Thần Vương, nhưng sau trận lũ lụt đó, lệnh trấn áp ma quỷ Thiên Vương không còn, Thủy Thiên Vương không thể nào điều khiển được đám ma quỷ, những người chết không có ai độ kiếp nên chỉ có thể trôi dạt trên dòng sông.

Đương nhiên những người giàu có sẽ vớt xác người về và thêu để độ kiếp cho họ, nhưng những người nghèo thì lại không thể vớt lên, chỉ có thể để nó chìm trong bùn đất, vì thế những người chết mà Trình Tinh Hà nhìn thấy người nào người nấy đều trông vô cùng lam lũ.

Nhưng điều càng kỳ lạ hơn là tại sao Uông Cảnh Kỳ lại đắc tội với họ.

Uông Cảnh Kỳ là một người mê tín, đi đâu cũng sợ gặp xui xẻo nên không biết đã tìm ở đâu ra rất nhiều bùa chú, thậm chí còn làm một đống đồ trừ tà và đi đâu cũng mang theo bên mình.

Nhưng những thứ mà hắn mang bên người cũng có hai mặt.. một số linh vật mang bên người có thể trừ tà, nhưng một số khác có thể hại chết người.

Chẳng hạn như kiếm tiền kim tiền ngũ đế…nếu không phải là người trong ngành mà mang thứ đó đi khắp nơi, khi đi ngang một số người, mặc dù không quen biết nhưng họ cũng sẽ bị thứ đó đả thương, lúc đó họ có thể dễ dàng bỏ qua cho ngươi sao?

Đặc biệt là những con ma nghèo đói lâu năm, bọn chúng sớm đã bị người nhà lãng quên, bình thường cũng không hưởng được hương khói nên muốn làm loạn khiến ngươi bị trúng tà để người nhà ngươi giúp ngươi đốt hương dâng rượu, từ đó bọn chúng sẽ nhân cơ hội chén một bữa no nê, nó chẳng khác ăn vạ là bao.

Uông Cảnh Kỳ là người coi trọng những thứ này nhưng lại không mấy am hiểu, hắn vẫn tiếp tục mang cái “gai” đó bên người và đi khắp nơi, nơi này vốn dĩ đã có rất nhiều ma nghèo đói nên hắn càng đắc tội với nhiều người hơn, đám ma đó xếp hàng đòi tính sổ với hắn...đợi đến lúc nào cái “gai” trên người hắn được lấy xuống, họ sẽ cho hắn nếm mùi đau khổ.

Những người chết này thật ra cũng giống như người sống, họ đều thích náo nhiệt, có người mang tâm lý bầy đàn, cũng giống như ở một cửa hàng trên phố, khi có một đám người xếp hàng, bản thân cũng hùa vào xếp hàng theo để xem ở đây có món đồ gì đáng tiền hay không, những con ma đói khác khi nhìn thấy có nhiều người đồng cảnh ngộ với mình đi theo người này như vậy thì chắc chắn họ có dụng ý gì đó nên chúng nhất định cũng sẽ đi theo để được hưởng chút lợi lộc.

Dần dà, bên cạnh Uông Cảnh Kỳ càng ngày càng có nhiều ma đói.

Tuy nhiên, kể từ khi Đại Điêu Cầu trở thành nơi ẩn náu của lệnh trấn áp ma quỷ Thiên Vương, mặc dù không biết thứ đó là gì nhưng những con ma đói đó cũng biết sợ, vì vậy khi Đại Điêu Cầu xuất hiện, bọn chúng sẽ tạm thời lánh đi, khi Đại Điêu Cầu rời đi, chúng sẽ nhân cơ hội hành động. Dù sao bọn họ cũng chẳng có việc gì làm nên cứ ở đó chờ đợi.

Khi họ rời đi như vậy, Uông Cảnh Kỳ đương nhiên cảm thấy rất sảng khoái, hắn có một ảo tưởng chắc nịch rằng đứa con dâu này rất hợp với mình, nàng vừa đến, bản thân đã trở nên tốt hơn, vận may cũng càng ngày càng tốt, vì thế hắn đương nhiên hết mực yêu thương người con dâu này.

Nghe những chuyện này, Tiểu Thang ngẩn người một lúc, hắn liên tục nói thảo nào Uông ca tin thứ này như vậy, có vẻ hắn thà tin là có còn hơn không.

Ta nghĩ Tiểu Thang này e là cũng sẽ nối gót Uông Cảnh Kỳ.

Ta cúi đầu nhìn lệnh trấn áp ma quỷ Thiên Vương trong tay, phía trên vẫn còn dòng khí màu xanh di chuyển, nhưng tiểu quỷ chịu lực bám vào phía trên vẫn không chịu rời đi, ta ngẩng đầu nhìn bức tượng thần Thủy Thiên Vương, muốn đem trả thứ này lại để tự Thiên Vương đích thân định đoạt.

Chương 978: Giải Pháp Luôn Nhiều Hơn Khó Khăn

Nhưng lúc này ta đột nhiên nhận ra ngọn đèn chong bên cạnh Thiên Vương sắp tắt mặc dù vẫn còn rất nhiều dầu!

Tục ngữ có câu, người chết như ngọn đèn đã tắt, ông cậu ba nói rằng thần linh cũng như vậy...ngọn đèn chong đó tượng trưng cho linh khí của thần linh, một khi ngọn đèn này tắt đi thì thần linh cũng sẽ biến mất.

Đây chính là số phận, bây giờ dùng diêm hay những thứ khác đến châm lên cũng không có ích gì.

Lẽ nào...linh khí truyền vào người ta lúc nãy chính là chút sức mạnh cuối cùng còn sót lại của Thiên Vương, vì đã truyền cho ta nên bây giờ hắn sẽ...

Quả nhiên, giọng nói uy nghiêm đó lại vang lên:

"Cảm ơn ngươi...trời đã sáng, ta cũng nên rời đi rồi."

Trời sáng...

Không được, ta không thể trơ mắt nhìn Thủy Thiên Vương biến mất như vậy!

Ta lập tức quỳ xuống dâng hương cho Thiên Vương, gọi mọi người cùng bái lạy với ta, bọn họ mặc dù không biết ta làm thế để làm gì nhưng vẫn tin ta và làm theo.

Đặc biệt là ông Linh Thụy, hắn rất nhiệt tình bắt chước mỗi hành vi, cử chỉ của ta, hắn vô cùng sùng bái ta.

Nhưng sau khi dâng hương, ngọn đèn vẫn tiếp tục mờ dần, không lâu sau thì nó đã vụt tắt!

Ta suy nghĩ một lát sau đó vẫy tay với Tiểu Thang nhờ hắn giúp đỡ chuyện lên quan đến miếu Thiên Vương.

Khi nghe thấy mình có thể giúp đỡ được thần linh, Tiểu Thang vô cùng vui mừng, hắn liền hỏi mình có thể giúp được gì?

Nơi đây cách tòa nhà văn phòng không xa, ta muốn dẫn hắn đến đào tượng tiểu quỷ chịu lực về lại...đến từ đâu thì nên về lại nơi đó, như vậy Thiên Vương sẽ trở lại hoàn chỉnh, nói không chừng còn có cơ hội sống sót.

Tiểu Thang liền gật đầu đồng ý, nhưng rồi nhớ ra gì đó và nói:

“Nhưng...lúc đầu khi xây dựng tòa nhà, chúng ta không hề nhìn thấy bức tượng nào, bây giờ đột ngột đi tìm như vậy thì liệu có tìm được không?"

Sao lại không, điều trùng hợp là ta chính là chuyên gia trong chuyện này.

Ta chưa kịp trả lời, Trình Tinh Hà đã đẩy Tiểu Thang:

"Yên tâm đi, chỉ cần cố gắng suy nghĩ, giải pháp luôn nhiều hơn khó khăn."

Tiểu Thang thấy rất đúng đắn liền đưa chúng ta đến đó.

Vừa đến nơi ta muốn dùng vọng khí để xem nhưng lại không dùng được, bàn tay trừ tà đã tiêu hao hết hành khí của ta.

Nhưng ta có thể quan sát xung quanh.

Chẳng mấy chốc ta đã nhận ra có một chỗ đất có thế đất nhô lên, xung quanh, lầu này vắt ngang lên lầu kia, đan xen tạo thành một bảo tháp, đây gọi là đất bảo tháp.

Phía dưới đất bảo tháp nhất định có đồ vật kỳ lạ...tục ngữ nói rằng bảo tháp giúp trấn áp ma quỷ ở sông.

Nhưng khi đến đó nhìn, Tiểu Thang đột nhiên có chút khó xử:

"Ở đây sao?"

Đúng vậy, đây là nhà kho chứa mấy thứ đồ lặt vặt của tòa nhà văn phòng, khắp nơi đều là thùng và hộp, hoàn toàn không thể bước chân vào, nhìn vào đã khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Trình Tinh Hà nhíu mày:

"Chỉ cần dọn dẹp sạch nơi này thôi cũng phải mất một lúc lâu, làm sao có thể tìm đồ đây?"

Lòng ta chùng xuống...chúng ta không còn thời gian để di chuyển đồ đạc, ngọn đèn có thể tắt bất cứ lúc nào.

Lúc này ta đột nhiên phát hiện có một lá cờ thi đua rách rưới, dòng chữ cảm ơn phía trên đã bị bong ra.

Nhận ra ánh mắt của ta, Bạch Hoắc Hương cũng nhìn sang, lập tức kéo ta lại và nói nhỏ:

"Dưới lá cờ thi đua đó có gì đó."

Quả nhiên, phía dưới lá cờ thi đua đó có một vật sống, nó đang ngọ nguậy!

Ta lấy can đảm vén lá cờ đó ra, không ngờ chưa kịp chìa tay ra thì đã nhìn thấy dưới lá cờ có một vật gì đó vụt ra như tia chớp, lao vào màn đêm vô biên rồi biến mất.

Trình Tinh Hà rất nhanh mắt:

"Hồ đại tiên!"

Hồ đại tiên…Ta thầm nghĩ, Thủy Bách Vũ chẳng phải đã từng nói “Hồ ly nâng cờ” sao?

Vậy thì đúng rồi, ta lập tức nhờ Tiểu Thang giúp đỡ, mọi người không tìm ở những chỗ khác nữa, cứ đào ở đây!

Tiểu Thang vội vàng chạy tới, quả nhiên không lâu sau chúng ta đã đào được một tượng đất sét ở phía dưới.

Không cần phải nói, tượng đất sét vừa nhìn đã biết là một món đồ cũ, phía dưới lớp đất có thể loáng thoáng nhìn thấy dấu vết màu vàng ố do việc đốt hương gây ra!

Hình dáng giống hệt như thứ mà chúng ta nhìn thấy ở huyện chí trước đây, nó nằm ngoan ngoãn trên đất, hai chân gầy guộc để trên mặt đất, vẻ mặt vô cùng đau khổ, trông như đang tỏ vẻ đáng thương để xu nịnh, nhìn rất sống động, hai cánh tay xương xẩu giơ cao…rãnh tay vừa hay vừa vặn với lệnh trấn áp ma quỷ Thiên Vương!

Tìm thấy rồi!

Chúng ta nhanh chóng lấy tượng sét chạy ra ngoài và di chuyển đến miếu Thiên Vương.

Lúc này, bầu trời dần dần sáng lên, ta đạp cửa ra và nhét tượng đất sét vào dưới chân tượng thần Thiên Vương.

Chương 979: Cản Kiếp Nạn Giúp Ngươi

Tiếp sau đó, ta lại nhét lá vàng kia vào trong khe rãnh trên tay tiểu quỷ Thừa Trọng.

Trong nháy mắt khi lá vàng rơi xuống, bên ngoài tiếng gà gáy vang lên. Mà ngọn lửa đèn trường nguyệt lại dần tắt ngúm, từng sợi khói xanh bay lên cao.

Trong lòng ta nhất thời chùng xuống...đến cuối cùng ta cũng không kịp sao?

Trình Tinh Hà cũng nhìn thấy, hắn vỗ lên vai ta:

“Bỏ đi, đây đều là do số mệnh…”

Linh Thụy tiên sinh cũng thở dài theo một hơi, liên tục nói đáng tiếc.

Đúng vậy, bọn ta đã cố gắng hết sức rồi, đây chính là số mệnh…thế nhưng, ta vẫn có chút không cam tâm...Thủy Thiên Vương đã giúp đỡ nhiều người như vậy, tai sao ông ta lại không thể có cái kết yên lành?

Cũng đúng vào lúc này, tiếng lá cây xào xạc bên ngoài vang lên, giống như là có một trận gió to nổi lên, đây chính là cơn gió báo hiệu trước khi mưa đến.

Một hồi lâu sau Tiểu Thang mới chuyển đồ chạy đến, hắn ta đặt tượng đất tiểu quỷ Thừa Trọng xuống, cả người không còn chút sức lực nằm dài trên mặt đất thở hổn hển, lúc này nghe thấy tiếng gió, hắn ta lập tức bò dậy:

“Quái lạ, dự báo thời tiết nói hôm nay trời đẹp mà!”

Sự tình xảy ra điều khác thường thực sự có gì đó không đúng cho lắm, ta vươn cổ nhìn ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy trên trời những đám mây cuồn cuộn không dứt, giống như là sắp có sấm chớp vậy.

Kỳ quái, thời tiết ngày đông mà có sấm chớp thì đúng là hiếm lạ!

Từng đám mây cuồn cuộn lại vô cùng đồ sộ, giống như thiên quân vạn mã đang chém giết bên trong không trung vậy.

Một tia chớp phóng xuống, chiếu sáng cảnh sắc xung quanh đó, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng sấm nổ vang, chắc không phải là đại hán nào ngoài kia phụ tình rồi nói lời thề thốt đó chứ?

Ta ngẩng đầu lên thì lại nhìn thấy bên trong những áng mây hình thù kỳ quái kia, có một đám mây đặc biệt giống như bức tượng Thủy Thiên Vương giẫm lên tiểu quỷ Thừa Trọng.

Chẳng lẽ là Thủy Thiên Vương đã thăng thiên rồi sao?

Đúng lúc này, Bạch Hoắc Hương đột nhiên lớn tiếng hô to:

“Lý Bắc Đẩu, ngươi nhìn kìa!”

Ta định thần lại, thoáng chốc cũng sững sờ.

Chỉ thấy đèn trường nguyệt vừa rồi còn ảm đạm dần đi, không biết từ lúc nào đã dần sáng trở lại một lần nữa.

Thủy Thiên Vương không tiêu tan sao?

Ngay vào lúc này, một tiếng sấm vang bỗng dưng đánh vào trên ngói lưu ly của miếu thần, chỉ nghe một tiếng vang “lạch cạch” trên đầu, đó chính là âm thanh tiếng vỡ vụn.

Ngay sau đó, tọa thú ngồi trên mái hiên ầm ầm từ trên góc nhà rơi xuống đập xuống mặt đất, vỡ nát tan tành.

Mọe kiếp, một tọa thú thì có thể thương thiên hại lý gì mà cũng bị bể nát thảm hại.

“Cảm ơn ngươi đã tương trợ, ta không có gì để báo đáp được, nay thấy ngươi có một kiếp nạn, ta ngăn cản giúp ngươi.”

Lại là giọng nói đó, ta lập tức quay đầu lại, nhưng trong thời gian một cái chớp mắt, thế giới trước mắt đột ngột biến đổi, có thật nhiều sắc thái mà trước đó ta chưa từng nhìn thấy.

Trong màu tím ẩn chứa màu đỏ...khí lượn vòng, chủ thần linh.

Trong xanh xuyên thấu màu lục...vật linh.

Màu mã não vô cùng đẹp mắt...thiên tài.

Thường ngày thứ mà mắt thường có thể nhìn thấy được đã rất muôn màu muôn vẻ, nhưng lúc này, mọi thứ trước mắt lại càng tươi đẹp hơn, dường như sau cơn mưa qua đi ánh mặt trời hiện ra, các loại khí tượng đổi mới hoàn toàn vậy!

Đây là công đức đã cứu Thủy Thiên Vương, cuối cùng có thể làm cho ta thăng cấp rồi!

Linh Thụy tiên sinh nhìn chằm chằm vào ta, giống như là kinh ngạc khi thấy ta thăng cấp vậy:

“Tiền bối vẫn luôn ngụy trang thành Huyền cấp, bây giờ lại muốn ngụy trang thành Địa cấp sao?”

Từ Huyền cấp nhất phẩm đến Địa cấp tứ phẩm, đây chính là lần thăng cấp dài nhất từ lúc nước vào nghề đến nay.

Cách thiên cấp chỉ có bốn cấp bậc nữa!

Thoáng chốc ta liền cảm thấy vui vẻ hẳn lên, như vậy thì chẳng phải ngày đón Tiêu Tương về cũng cách càng ngày càng gần rồi sao?

Hơn nữa, hành khí trên người rõ ràng cũng dồi dào hơn rất nhiều...trước đây còn vì nguyên khí ảnh hưởng quá lớn từ Bàn tay trừ tà, hiện tại, xem ra cuối cùng cũng không còn đẹp trai không quá ba giây nữa!

Trình Tinh Hà vừa nghe thấy nhất thời cũng vui mừng hẳn lên, một tay hắn túm lấy ta:

“Tiểu tử ngươi lại thăng cấp rồi, tranh thủ đi, tuyến trên thì phát hồng bao, tuyến dưới thì mở tiệc rượu”

Đúng rồi, mỗi một lần khi Huyền cấp đến Địa giai, Địa cấp đến Thiên cấp, ở giữa một khoảng cách này đều sẽ có một thiên kiếp, thì ra lần này do có vận khí tốt là nhờ Thủy Thiên Vương cảm ơn ta chuyện ta giúp ông ta tìm về tiểu quỷ Thừa Trọng và Thiên Vương trấn quỷ lệnh, lấy thạch thú của mình trên mái hiên làm thế thân giúp ta đỡ được kiếp này!

Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương nghe thấy ta thăng cấp, thì cũng vui mừng hớn hở, Trình Tinh Hà đang muốn khoe mẽ để thể hiện mình cũng là người có công, hắn ngước mắt lên, sau đó nói:

"Những người chết này..."

Sát khí xung quanh đang dần tiêu tán đi thật nhanh.

Chương 980: Cực Lạc Hà

Thì ra Thủy Thiên Vương trở lại là muốn dùng Thiên Vương trấn quỷ lệnh để cầu siêu cho toàn bộ những con quỷ nghèo còn lưu luyến kia trở về...đây cũng là nguyên nhân mà công đức của ta gia tăng mãnh liệt như vậy. Đám quỷ nghèo này cũng chẳng khác nào gián tiếp là người mà ta đã hỗ trợ cứu giúp.

Trận mưa kia đến nhanh rồi cũng qua nhanh, sau khi thạch thú trên đầu tường bị sấm sét đánh vỡ, cảnh vật bình yên trở lại, trên bầu trời hiện ra một màu xanh bích trong trẻo, ánh nắng mặt trời chiếu sáng ấm áp.

Ở nơi như Hưng Long Cung, việc quản lý môi trường thật sự rất tốt, hoàn toàn không có một chút khói bụi nào.

Ta vội vàng quay đầu lại thắp hương cho Thủy Thiên Vương, trong lòng lặng lẽ cầu khẩn nói lời cảm ơn...đồng thời ta còn nhắc đến ba chữ "Cực Lạc Hà".

Rốt cuộc thì nơi ấy có liên quan gì đến Bạch hổ cục đây?

Nhưng vào lúc này, ta nghe thấy một tiếng thở dài:

"Thời gian đã trôi qua mấy trăm năm, quả nhiên là chủ thượng đã hết mọi chuyện..."

Chủ thượng?

Bất chợt ta nhớ đến "sắc lệnh" bên trên lá vàng, chẳng lẽ Thủy Thiên Vương này cũng được Quốc vương Cảnh triều sắc phong giống ta sao?

"Chuyện Bạch hổ cục cũng không phải là chuyện nhỏ, vị trí

Thủy Thần Cung cũng là..."

Thủy Thần Cung? Đó không phải là nơi đặt tín vật thủy thần của Tiêu Tương đó sao?

Mũ da lớn đã từng nói, lực lượng của Tiêu Tương suy yếu chính là vì không có tín vật thủy thần, nếu như có thể tìm được tín vật thủy thần nàng có phải sẽ có thể đánh bại Hà Lạc, một lần nữa trở lại vị trí của mình hay không?

Ta lập tức kích động hẳn lên, liền muốn hỏi cho rõ ràng, Thủy Thần Cung rốt cuộc là nơi nào.

Nhưng lời vừa mới nói đến đây, bỗng nhiên phía sau cửa nổ ầm một tiếng lớn, như thể là có người xông vào đây, ta quay đầu nhìn xem sao, chỉ thấy có một đám người đang tràn vào.

Bọn người Trình Tinh Hà cũng giật mình, không nhịn được mà nhìn về phía ta:

"Những người này..."

Tiểu Thang dường như nhớ ra việc gì đó, vội lên tiếng:

"Đại sư, ta quên nói với ngài, toàn bộ miếu Thủy Thiên Vương này cũng không có mấy ai đến thờ phụng, cho nên Uông ca đã phê chuẩn để phá bỏ và di dời chỗ này!"

Thủy Thiên Vương mới vừa trở về thì miếu đã bị phá bỏ di dời rồi sao?

Ta vội vàng muốn ngăn họ lại, nhưng không ngờ đến, đám người đó ào tới như thủy triều, thoáng chốc đã đẩy ta và Trình Tinh Hà ra, cũng không nói thêm một lời nào.

Bọn ta làm cái nghề âm dương này, vốn đã không có cái quyền sai khiến người phàm, nhưng nếu như họ cứ cưỡng chế mà hủy đi, bọn ta cũng sẽ không khách khí nữa!

Nghĩ như vậy, ta liền rút Thất tinh long tuyền ra, Ách Ba Lan lại càng hưng phấn hơn, xoay người đi ra ngoài, ôm lấy sư tử đá bên ngoài cửa vào hù dọa họ.

Nhưng một cảnh tượng phát sinh khiến cho bọn ta không thể ngờ đến...đám người kia lại có thể quỳ xuống trước Thủy Thiên Vương mà cúi đầu bái lạy.

Cánh tay ta thoáng chốc cứng đờ lại, sư tử đá trong tay Ách Ba Lan cũng giơ lên giữa không trung, nhưng lại không rơi xuống ngay mà làm cho hắn ta loạng choạng một hồi.

Những người này...đến để bái lạy sao?

Quả nhiên, sau khi nghe ngóng được thì biết được thì ra những người này đều được tổ tiên về báo mộng nói rằng mình đã chìm sâu dưới đáy nước suốt nhiều năm, may mà nhờ có Thủy Thiên Vương mới làm cho mình có thể được siêu sinh, bảo họ có nghĩa vụ phải đến miếu Thủy Thiên Vương thành kính cung phụng Thủy Thiên Vương, để báo đáp ân đức của ngài ấy, vậy thì đám xương cốt già cõi trên trời có linh thiêng cũng sẽ che chở cho họ.

Ta híp mắt nhìn cách họ ăn mặc, cũng loáng thoáng hiểu ra được tuy rằng cũng không coi là rách rưới tả tơi, nhưng phần lớn là người nghèo mặc quần áo bình thường.

Tổ tiên của họ nghèo khó, táng thân trong nước, cũng không có tiền vớt lên, chẳng khác nào nói rằng ngay cả âm trạch cũng không có...hài cốt tổ tiên không có người nhặt thì con cháu đời sau sẽ càng nghèo túng, cuộc sống của họ chắc chắn cũng không dễ dàng.

Mà hiện tại tổ tiên đã được siêu độ, chứng tỏ rằng miếu Thiên Vương linh nghiệm, họ thành kính viếng thăm, cuộc sống ngày sau nhất định sẽ càng trở nên tốt đẹp hơn.

Đây thật sự là một công đôi việc, nếu như đã siêu độ cho đám quỷ nghèo kia rồi, vậy thì miếu Thiên Vương cũng sẽ lại có thêm tín đồ và cung phụng, miếu Thủy Thiên Vương cuối cùng cũng có thể khôi phục lại sự hưng thịnh ngày trước.

Thực sự là với năng lực vọng khí Địa cấp của ta hiện tại, rõ ràng có thể nhìn thấy thần khí rực rỡ màu sắc quấn quanh trên bức tượng thần, càng lúc càng rực rỡ dày đặc, chứng tỏ rằng thần lực của Thủy Thiên Vương cũng càng ngày càng lớn.

Ta vẫn đang lúc vui mừng thì nghe thấy tiếng động lớn bên ngoài đan xen với tiếng gào thét thật to, âm thanh này ta đã từng nghe qua...là tiếng của máy xúc đất, người bên phá bỏ và di dời đã đến đây rồi.

Chương 981: Không Thể Đến Gần Trương Quế Phương

Ta vội vàng dẫn theo Tiểu Thang đi ra ngoài, chưa kể là đoàn công nhân của đội phá bỏ di dời, mà còn có cả những người mặc tây trang mang giày da, giống như là đang quy hoạch đất đai ở đây vậy.

Những người mặc tây trang mang giày da kia đang vây quanh một người mập mạp người nọ không phải ai khác mà chính là đối thủ cạnh tranh của Uông Cảnh Kỳ, tên là Trương Quế Phương.

Tiểu Thang cũng sững sờ:

"Sao hắn ta lại tới đây?"

Ta cũng rất tò mò về Trương Quế Phương này...từ lúc bắt đầu, chính hắn ta là người đem tin tức của Thiên Vương trấn quỷ lệnh cho Linh Thụy tiên sinh biết, hắn ta không phải là người trong nghề, rốt cuộc làm sao có thể biết được chứ?

Vì ban nãy có mưa gió đổ xuống, cho nên họ đều mang theo ô, hiện tại đề đã thu lại rồi, Trương Quế Phương cũng đang trú trong một chiếc ô, một người ở bên cạnh dáng vẻ trông giống thư ký của hắn ta vội vàng nâng hai tay lên, ý bảo sẽ cầm ô thay cho hắn ta.

Trương Quế Phương chẳng ừ hử gì cả, cầm ô đi qua đó, hắn ta vừa buông lỏng tay, lòng ta lại chùng xuống.

Ở phần cán của chiếc ô đó lại được chạm trổ hình một đầu con nai trắng tinh xảo.

Thủy Bách Vũ từng nói...Nai trắng giương ô, lúc này ta đã thấy được rồi, là đại hung.

…

Điều này nói rõ rằng ta không thể đến gần người tên Trương Quế Phương này sao?

Hiện tại ta đã lên Địa cấp, trước mắt đã vô cùng rõ ràng, ta có thể nhìn ra được trên người Trương Quế Phương có rất nhiều khí màu hổ phách quấn quanh.

Đây chính là khí mà ta mới có thể thấy được, chủ thiên tài.

Ở người được chia thành chính tài và thiên tài, nhưng nhìn Trương Quế Phương này cũng kiếm được không ít thiên tài!

Chỉ là bên dưới thiên tài lại ẩn giấu một luồng ác khí.

Trước đó khi chưa thăng cấp, ta có thể thấy được loại hung sát khí không tốt này, nhưng cũng chỉ có thể thấy được đốm màu đen áp chế màu đỏ, thì biết nó là điềm xấu, nhưng hiện tại, ta có thể thấy được hết sức rõ ràng, luồng ác khí đó là cát đỏ, chỉnh thể nó hiện lên cảm giác tan tành những vụn nhỏ.

Trong "Khí Giai" đã từng nói đến, loại khí này thuộc về hàng đứng đầu trong số ngũ hung sát khí...cũng được gọi là khí ngũ mã phân thây, chủ sự sẽ chết không toàn thây.

Trong lòng ta thầm cảnh giác, Trương Quế Phương này đã tạo phải cái nghiệp gì mà phải gánh chịu hậu quả thế này?

Không chỉ như vậy, hiện tại ta đã thấy được đèn mệnh rõ hơn...trước đây khi ta nhìn đèn mệnh chỉ có thể miễn cưỡng thấy được đỉnh đầu và hai bên vai, có ba ngọn lửa sáng, lửa sáng mạnh thì vận thế đang thịnh vượng, lửa ảm đạm thì vận thế kém cỏi, nếu như đến mức ngọn lửa sắp tàn lụi, có nghĩa là người đó không sống nổi nữa.

Nhưng hiện tại, thậm chí ta còn có thể nhìn ra được hướng mà ngọn lửa đèn mệnh đang lung lay, đèn mệnh hai bên trái phải của Trương Quế Phương vẫn luôn lảo đảo thế kia, giống như là...có người đang ở sau lưng thổi đèn mệnh của hắn ta vậy!

Tuy rằng ở trong nghề này của bọn ta chú trọng nhân quả của mỗi con người, nếu như người ta không nhờ đến ngươi, hoặc là không có duyên với ngươi, thì ngươi không thể can dự vào lành dữ họa phúc của người ta.

Nhưng dù sao ta vẫn còn trẻ, trong người luôn tồn ẩn một lòng hiếu kỳ, huống hồ bây giờ ta đã tiến gần đến Địa cấp, chỉ mong sao có thể thấy được những bản lĩnh mới của bản thân, không kiềm lòng được mà muốn đi lướt qua bả vai của Trương Quế Phương, muốn xem xem là người nào đã ở đằng sau thổi đèn mệnh của hắn ta.

Nhưng có lẽ là vì ta đã nhìn quá chuyên tâm cho nên Tiểu Thang đã không kìm được mà lấy tay túm ta lại:

"Đại sư, ngài nhìn Trương Quế Phương chăm chú như vậy làm gì?"

Lúc này ta mới phục hồi tinh thần trở lại, nhận ra Tiểu Thang đang nhìn ta với ánh mắt khó hiểu, không chỉ có Tiểu Thang mà một đoàn người bên Trương Quế Phương cũng cảm thấy ánh mắt của ta có gì đó bất thường, họ cũng đang nhìn chằm chằm vào ta.

Một người đàn ông mặc tây trang ở bên cạnh Trương Quế Phương thấp giọng hỏi:

"Trương ca, ngài quen biết thằng nhóc kia sao?"

"Điều đó sao có thể chứ."

Một người đàn ông khác có dáng dấp giống thư ký lạnh lùng trả lời:

"Ta đã thấy thằng nhóc đó vào ngày hôm qua rồi, nó cùng một bọn với Uông Cảnh Kỳ, là một bậc thầy về phong thủy, chắc là người đi theo hướng tà môn ngoại đạo nhận được sự ủy thác của Uông Cảnh Kỳ đến hãm hại Trương ca của chúng ta?"

Trương Quế Phương lại ra hiệu cho họ đừng lên tiếng, sau đó dùng vẻ mặt hòa nhã nhìn ta, cất lời:

"Tiểu ca, ngươi nhìn ta như vậy có phải là có chuyện gì đó không?"

Trương Quế Phương bọng mắt đầy đặn, vầng trán cao rộng, loại người này mắt biết quan sát phân tích, tai biết nghe ngóng bốn phương, cảm giác thương trường rất cao, thịt bên khóe miệng tuy dày nhưng khóe miệng vẫn luôn nhếch lên cao, đây gọi là miệng câu tiền, cũng rất hiểu được nghệ thuật nói chuyện.

Chương 982: Nhất Định Không Được Phá Bỏ Nó

Không hổ là dáng vẻ của người cầm đầu, sự kiên nhẫn trong ý tứ thăm dò đã lên đạt đến một cảnh giới cao, đây chính là bát cơm mà ông trời đã tặng, trong nghề này của họ việc đấu đá lẫn nhau vẫn cuộn trào mãnh liệt như mạch nước ngầm, tướng mạo như vậy thực sự là được trời sinh để làm cái nghề này.

Lúc này đây, đèn mệnh của hắn ta đã không còn lung lay nữa, thứ gì đó ở phía sau thổi đèn mệnh chắc hẳn đã biến mất rồi, ta không thấy được gì thì vội vàng bày ra dáng vẻ điềm nhiên như không:

"Chỉ là ta cảm thấy ngài rất quen mặt, dường như đã từng thấy trên ti vi."

Lời này vừa nói ra, mấy người đàn ông mặc tây trang bên cạnh Trương Quế Phương đều không nhịn được cười:

"Đồ nhà quê!"

"Nếu như ngay cả Trương ca của bọn ta mà cũng không biết, thật đúng là con chuột nhà quê đến thành phố mà, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ."

Tiểu Thang liền trừng mắt, nói:

"Mấy người đang nói vớ va vớ vẩn cái gì vậy? Sợ nói ra dọa chết mấy người đó, Uông ca của bọn ta gần đây gặp phải chuyện phiền phức đều là nhờ có Lý đại sư giúp giải quyết..."

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của Trương Quế Phương thoáng chốc thay đổi, ánh mắt hắn ta nhìn ta cũng tràn đầy vẻ hứng thú, đang muốn nói chuyện thì lại nghe thấy tiếng ồn ào ở phía sau:

"Đám thần kinh các ngươi ở đây ngăn cản làm cái gì? Hôm nay bọn ta sẽ phải dở bỏ cái miếu này!"

"Như vậy sao được, Thủy Thiên Vương chính là thần phụ mẫu của Hưng Long Cung chúng ta, sao ngươi có thể nói dỡ bỏ là dỡ bỏ được?"

"Tổ tiên của bọn ta đều đã báo mộng, bảo bọn ta thờ phụng Thủy Thiên Vương, nếu như ngươi dám dở bỏ miếu, thì hãy nghiền nát người bọn ta ra trước đã!"

Có một vài thanh niên hiểu được thời thế, vội lên tiếng hô to:

"Đúng vậy đó, khai phá kinh doanh không đếm xỉa đến sống chết của người dân, lại còn cưỡng chế dỡ bỏ! Mau mở douyin và Kwai lên ghi hình họ lại để phơi bày hành động của họ!"

"Đúng đó, làm lớn lên đến tin tức Tencent luôn đi, để cho người dân cả nước thấy được diện mạo đáng ghê tởm của những nhà khai phá này, ngay cả di sản văn hóa vật chất của thế hệ trước để lại cũng muốn phá hỏng, đúng là lòng dạ đen tối!

Trương Quế Phương vừa thấy tình thế này, nhất thời hắn ta cũng có chút bất ngờ...địa điểm này tuy rằng là một cái miếu, nhưng những năm gần đây vẫn luôn bỏ hoang vắng lặng từ trước đến nay, lúc ra quyết định dỡ bỏ cũng không ai lên tiếng nói lời nào, hiện tại đã đến lúc phá bỏ thì những người dân này lại uống nhầm thuốc gì vậy chứ, sao lại đột nhiên chạy đến đây gây sự?

Người đàn ông mặc tây trang bên cạnh hắn ta chắc hẳn là quản lý dự án, thoáng chốc gã cũng sững sờ, tiếp đó liền đi tới hòa giải đồng thời trình ra giấy tờ được cho phép dỡ bỏ của gã, nhưng đám tín đồ này làm gì nhận thức được thứ đó, biển người tấp nập ngăn chặn lại ở trước cổng chính...không chỉ có những người này, trên đường cái lúc này lại có thêm rất nhiều người được tổ tiên báo mộng ùn ùn kéo đến liên tục, cũng lên tiếng ủng hộ miếu Thủy Thiên Vương.

Trương Quế Phương đang lúc buồn bực, bỗng nhiên từ phía sau tiếng còi xe vang lên, chỉ thấy một chiếc Audi A8 cũng dừng lại bên lề đường, một người bước xuống từ hàng ghế sau, cất tiếng nói:

"Nhất định không được phá bỏ nó."

Trên đầu người nọ vẫn còn quấn băng vải, không ai khác mà chính là Uông Cảnh Kỳ.

Trương Quế Phương vừa thấy Uông Cảnh Kỳ như thể thấy kẻ thù vậy, ngay tức khắc trong mắt hắn ta lộ ra sát khí, nhưng hắn ta không chỉ ngay lập tức áp chế sát khí này lại, ngược lại còn bày ra vẻ mặt vô cùng thân thiện:

"Ơ kìa lão Uông, ngươi mới bị tai họa bất ngờ mà sao lại đi ra đây? Việc này ta phải phê bình ngươi rồi...không có trách nhiệm với sức khỏe của mình chính là vô trách nhiệm đối với công việc!"

Gương mặt của hắn ta cũng như thế, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện quỷ. Người nào không biết còn tưởng rằng hai người họ thân thiết lắm đấy!

Uông Cảnh Kỳ vội vàng lên tiếng nói rằng, những chuyện khác chúng ta đừng nói lời thừa thãi, miếu Thủy Thiên Vương này tuyệt đối không thể phá bỏ.

Nhưng mà hắn ta nằm ở bệnh viện thì làm sao biết được những chuyện này chứ?

Tiểu Thang vội lên tiếng tranh công giành phần thưởng:

"Lý đại sư, ta nói hết toàn bộ mọi chuyện ở đây nói với Uông ca qua wechat rồi, ngài có thể lập công lớn rồi đó!"

Uông Cảnh Kỳ lúc ban đầu đã đồng ý phá bỏ miếu giờ đã quay lại để ngăn cản, cộng thêm những người dân kia náo loạn thật lớn cho nên bên phía khai phá tháo dỡ dự án đã không chịu được áp lực, miếu Thủy Thiên Vương này vẫn được lưu giữ lại.

Sau đó Uông Cảnh Kỳ nói một tiếng cảm ơn với ta...chỉ còn thiếu mỗi việc quỳ gối với ta thôi.

Chương 983: Từng Là Thủy Thần Cung

Trương Quế Phương thấy Uông Cảnh Kỳ không bị ảnh hưởng gì thì tỏ ra nghi ngờ, trong chớp mắt hắn ta lại thấy Linh Thụy tiên sinh, nhìn dáng vẻ như thể muốn hỏi ông ta xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Linh Thụy tiên sinh kể từ khi quen biết ta, thì vẫn luôn muốn bái ta làm thầy, ông ta vẫn luôn đi theo sau ta không ngừng, cho nên mắt cũng không nhìn đến Trương Quế Phương.

Trương Quế Phương nhìn ra được thì lại càng tò mò về ta hơn.

Nếu như Trương Quế Phương đã có liên quan đến nguy hiểm, nếu như có thể không trêu chọc thì ta sẽ không chọc đến, miếu Thủy Thiên Vương cũng giữ lại được rồi, lúc này ta mới nhớ ra, Thủy Thiên Vương còn có lời chưa nói hết với ta, ta vội vàng quay lại cầu khẩn thêm một lúc nữa.

Nhưng tiếc là vì cảnh gây sự vừa nãy đã khiến cho cả miếu Thủy Thiên Vương đều là khí bẩn, giọng nói kia của Thủy Thiên Vương cũng không vang lên nữa.

Điều này làm ta thấy tức giận không thôi, chuyện Thủy Thần Cung, ta còn chưa nghe ngóng được ở chỗ Thủy Thiên Vương.

Đám người Trình Tinh Hà biết được cũng vỗ đùi tiếc nuối, chỉ có Bạch Hoắc Hương tuy rằng đã đè nén lại biểu cảm của mình, tỏ ra không cảm xúc nhưng thực tế thì lại giống như đang vui mừng khi ta không hỏi thăm được tin tức vậy.

Không ngờ được chính là khi Tiểu Thang nghe thấy lời này thì liền hỏi ta, làm sao ta biết được cái tên Thủy Thần Cung?

Câu hỏi của hắn ta làm ta thấy sững sờ, bèn hỏi lại:

"Ngươi biết Thủy Thần Cung sao?"

Tiểu Thang vội gật đầu:

"Sao mà không biết được chứ? Hưng Long Cung của bọn ta trước đây được gọi là Thủy Thần Cung."

Cái quái gì đây?

Thì ra Hưng Long Cung nằm ở đảo biệt lập, xung quanh đều là nước, thời cổ đại đi thuyền, có nhiều người nói rằng vào ban đêm đã từng thấy được một cung điện có đèn đuốc sáng trưng, chạm khắc tinh trổ nằm trên mặt nước, thậm chí còn có người nói rằng mình từng thấy được tiên nữ ở đó.

Có người nghi ngờ rằng họ đã thấy đảo biệt lập Hưng Long Cung này, nói họ đã nhìn lầm rồi, nhưng những người đó vẫn khăng khăng nói rằng tuyệt đối không nhìn lầm, vùng đất Hưng Long Cung như vậy sao có thể đánh đồng với cung điện kia được chứ.

Rất nhiều người tung tin đồn, nói rằng cung điện đó là cung điện của Thủy Thần, thời gian lâu dần, khi ấy vẫn chưa có cái tên Hưng Long Cung nên được gọi là Thủy Thần Cung, sau này cái tên ấy liên quan đến mê tín theo chế độ phong kiến cho nên mới đổi thành Hưng Long Cung.

Bỗng chốc ta liền kích động hẳn lên, chẳng lẽ trước đây lúc Tiêu Tương đương nhiệm đã sống ở gần chỗ này sao?

Nếu như ta có thể tìm được tín vật của nàng ấy, liệu nàng ấy có thể trở về đoàn tụ với ta sớm một chút không?

Hiện tại ta đã tiến đến Địa cấp, năng lực đã thăng cấp một không gian rất lớn, biết đâu vẫn có được chút hy vọng...vốn dĩ đến đây là vì Bạch hổ cục, không ngờ đến, vô tình trồng liễu, liễu lại xanh, ở gần đây vẫn còn có dấu tích của Thủy Thần Cung.

Trình Tinh Hà cũng thì thầm với ta:

"Chẳng trách...ở thời cổ đại nơi này tiếp giáp với biển đông cho nên nó thực sự là nơi ở của Thủy Thần trong truyền thuyết."

Cực Lạc Hà đã tìm được rồi, Bạch hổ cục và Thủy Thần Cung nhất định cách nơi này không xa.

Tiểu Thang vừa nói, vừa hất mặt chỉ vào bên trong:

"Đại sư, ngài có thể đi vào trong xem thử, bên trong có văn bia của Thủy Thiên Vương được sắc lệnh sắc phong thành thần, nói không chừng còn có thể tìm được manh mối mà ngài muốn đó!"

…

Vừa nhìn thể chữ trên văn bia trong lòng ta đã sáng tỏ...vừa nãy ta thực sự không hề đoán sai, thể chữ này, vừa nhìn liền biết được là thể chữ của Cảnh triều.

Nội dung trên văn bia nói rằng vào thời đại chiến loạn, quốc vương của Cảnh triều tiến ra chinh chiến đã gặp nạn ở chỗ này, bị quân mai phục đuổi giết, trước mặt đều là vùng nước nên muốn tránh cũng khó có thể tránh được, lúc đó có một dũng sĩ đã dũng cảm đứng ra, không màng sống chết mà đã cõng Quốc vương ở trên lưng nhảy xuống dòng nước để tránh nạn.

Sau đó đã đến đảo này, Quốc Vương thì an toàn sống sót nhưng người dũng sĩ kia thì lại trúng một mũi tên trên chân, do ngâm dưới nước nên đã bị nhiễm trùng, thời cổ đại trình độ chữa trị hạn chế rất nhiều so với thời hiện đại cho nên người dũng sĩ kia cứ như vậy mà chết đi.

Quốc vương vô cùng đau buồn, sau khi đã chôn cất người nọ ở vùng này, còn đích thân hạ lệnh sắc phong hắn làm Thiên Vương, để hắn thay mình thủ hộ một phương thủy thổ này, đó chính là lai lịch của miếu Thủy Thần Vương.

Thảo nào ông ta lại phải giẫm lên tiểu quỷ Thừa Trọng, nếu không có tiểu quỷ thì sẽ mất đi nguyên khí, thì ra là do chân cẳng đã từng bị thương nặng.

Hiểu được biết ơn báo đáp thì vị hôn quân kia cũng coi như là từng làm được một việc tốt.

Ta ôm hy vọng rất lớn rằng có thể tìm được manh mối của Thủy Thần Cung, nhưng những thứ còn lại ở đó thì lại không có ích gì cả, làm cho ta vô cùng thất vọng.

Chương 984: Oan Ức

Mà Ách Ba Lan thì mở to mắt nhìn ta, ý là muốn mau chóng giải thoát hai thứ...thoát ế và thoát khỏi nữ trang.

Không còn cách nào khác, tuy rằng Thủy Thần Cung ở gần đây, nhưng bọn ta cũng không có được manh mối gì, có lẽ nên bắt đầu từ những người có được manh mối để tìm thôi. Ta lại nhìn thoáng qua mật quyển tứ tướng, mô tả những đặc điểm địa lý có vẻ nổi bật với Tiểu Thang, nhưng Tiểu Thang không biết cái nào cả, còn nói là mình chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Lúc này ta đã vô cùng thất vọng, cũng khó trách, nhiều năm như vậy, thế sự xoay vần, những vị trí đó biết đâu đã thay đổi cả rồi, chỉ có thể lần mò tìm kiếm từng chút một mà thôi.

Đúng lúc này, ta lại nghe thấy tiếng vỗ tay từ phía sau vang lên:

"Không hổ nhân tài mà tiên sinh đã vừa ý, mới đó mà đã giải quyết xong chuyện rồi cơ đấy!"

Giọng nói này nghe có vẻ quen tai nhỉ? Ta lập tức quay đầu lại, đúng thật là nhìn thấy được một gương mặt quen thuộc...đây không phải là Để Hồng Nhãn đó sao?

Để Hồng Nhãn niềm nở đi tới, gật gù đắc ý nói:

"Lý đại sư không hổ là hậu duệ của danh môn, là anh hùng xuất thiếu niên từ cổ chí kim!"

Kỳ lạ, con hàng này không đợi trong phạm vi ở Đế Đô mà chạy đến chỗ này làm cái gì?

Để Hồng Nhãn nói tiếp:

"Lần trước nghe nói Lý đại sư thật sự đã tìm được Kim Ngân Động ở trong thành Khách Nhĩ Ba, tại hội đấu giá ở cầu Lưu Ly còn đánh bại Giang công tử, thật sự đáng chúc mừng! Thật không dám giấu diếm, ta đã chướng mắt Giang gia đó từ lâu rồi, người anh em, ngươi là người đầu tiên áp chế nhuệ khí của hắn ta đó, đúng là sảng khoái mà!"

Nhìn cái dáng vẻ đắc chí vênh vang của hắn ta đi, không phải là muốn khoe khoang sao, tư liệu về Kim Ngân động là hắn ta đưa cho ta, ta có được ngày hôm nay thì nên nói cảm ơn hắn ta sao?

Nếu như hắn ta thật sự là vì muốn tốt cho ta thì cũng thôi đi...nhưng lúc ta ở Ngạch đồ tập, ta đã nói cạnh nói khóe để dò la tin tức từ lão Từ, khi đó cái vị Để tiên sinh đã giúp đỡ lão Từ từng nói rằng, hắn ta tuyệt đối sẽ không để con cháu của mình đến nơi này...trừ khi con cháu đời sau có kẻ thù, thì có thể lấy bản đồ để lừa gạt kẻ thù đi vào trong.

Mặc dù ta đã chạy thoát khỏi Ngạch đồ tập, nhưng suy cho cùng, căn bản chính là Để Hồng Nhãn muốn lừa ta một vố.

Ta bật cười:

"Lúc ngươi bảo ta đi tìm Kim Ngân Động, tâm tư của ngươi thế nào, ngươi nghĩ ta không biết sao?"

Để Hồng Nhãn vừa nghe thấy thì sắc mặt tái nhợt đi, hắn ta vội xua tay rồi lên tiếng:

"Ơ kìa Lý đại sư không nhận ân tình của ta, ta cũng không dám tranh giành điều gì, nhưng nếu ngươi nói ta hãm hại ngươi vậy thì đó là oan ức lớn lắm, việc này nếu như để Thủy tiên sinh biết được, ta có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch oan ức này đâu!"

Rất rõ ràng, hắn cũng đã tiến vào Tứ tượng hội này, làm việc dưới quyền của Thủy Bách Vũ, ôm lấy hy vọng trông chờ Thủy Bách Vũ sẽ mang đến cho hắn một tương lai tươi sáng, hiện giờ khi biết được Thủy Bách Vũ đánh giá cao ta, thì lại muốn kết giao với ta.

Bản thân Để gia cũng chính là một trong số gia tộc của Thập nhị Thiên giai, theo lý mà nói thì không cần phải bợ đỡ Thủy Bách Vũ như vậy, chẳng lẽ Thủy Bách Vũ cũng có gì đó hơn người trong số các Thiên giai sao?

Linh Thụy tiên sinh cũng đi tới:

"Để tiên sinh, ngươi cũng quen biết Lý lão tiền bối sao?"

Để Hồng Nhãn vừa thấy Linh Thụy tiên sinh đi qua, vốn có hơi bất ngờ, còn có vẻ sợ hãi, nhưng khi nghe thấy lời Linh Thụy tiên sinh nói ra, thoáng chốc cái miệng của hắn ta cứng đờ như cá chết vậy,

"Ngươi nói, lão tiền bối?"

Với vẻ mặt đó, câu nói tiếp theo chắc hẳn là muốn hỏi xem Linh Thụy tiên sinh có phát sốt hay là mất trí nhớ gì không.

Nhưng vốn dĩ Linh Thụy tiên sinh rất có bản lĩnh, Để Hồng Nhãn cũng là người thức thời, không dám nói thẳng như vậy, chỉ đành bày ra vẻ mặt gượng cười:

“Ta...nghe nhầm rồi đúng không?”

Linh Thụy tiên sinh vội lên tiếng:

“Đương nhiên không phải...Bàn tay trừ tà của vị Lý lão tiền bối này ta đã từng được nhìn thấy, nó thuộc tầng thứ chín! Không phải tiền bối thì là gì?”

Việc này cứ càng lúc càng thoát ra khỏi dự đoán của Để Hồng Nhãn, hắn ta xoay mặt qua nhìn ta, nói với giọng điệu khó tin:

“Ngươi...ngươi và Bài Độ Môn…”

Còn chưa đợi ta lên tiếng, Linh Thụy tiên sinh đã gật đầu liên tục:

"Lý lão tiên sinh quả thực là cao nhân từ Bài Độ Môn đi ra ngoài...cao thủ tuyệt đỉnh như vậy gia nhập vào Tứ tượng hội của chúng ta, vậy thì việc phá giải khó khăn tứ tượng cục sẽ càng như hổ mọc thêm cánh rồi! Thủy tiên sinh thật có bản lĩnh!”

Ta cười thầm trong lòng, cứ dứt khoát giả vờ ngớ ngẩn từ đầu đến cuối, còn bày ra nụ cười thần bí hệt như nàng Monalisa vậy.

Chương 985: Thiết Phiến

Giờ đây Để Hồng Nhãn lại càng thêm mơ hồ về lai lịch của ta, ánh mắt hắn ta nhìn ta lại càng phức tạp hơn.

Mà Linh Thụy tiên sinh ở bên cạnh cũng vội nói tiếp:

“Trước mắt chuyện ở nơi này chúng ta cũng đã xử lý xong xuôi rồi...chúng ta cùng trở lại Tứ tượng hội, chia sẻ tin vui này với mọi người trong nghề!”

Ta ngẫm nghĩ lại, đúng rồi, ta còn phải hỏi thăm đám người ở Tứ tượng hội này những chuyện liên quan đến Bạch hổ cục, ngộ nhỡ bọn họ có được manh mối thì ta cũng bớt được chút việc.

Thế là ta cũng đồng ý với họ, đang lúc định rời đi, thì lại nhìn thấy Trương Quế Phương đi tới, dáng vẻ nóng lòng như thể muốn trò chuyện với Linh Thụy tiên sinh, ước chừng là muốn hỏi về chuyện phong thủy hãm hại Uông Cảnh Kỳ, nhưng ở nơi này có quá nhiều người, Linh Thụy tiên sinh cũng không nhìn hắn ta, hắn ta chần chừ một lúc sau đó chỉ đành giương mắt nhìn bọn ta rời khỏi.

Tiểu Thang và Uông Cảnh Kỳ nhìn thấy bọn ta phải đi thì luyến tiếc không nỡ, Uông Cảnh Kỳ còn vội nói:

“Đại sư, sao ngài lại rời đi sớm như vậy, chúng ta đã nói trước rồi mà, ngài còn phải giúp ta nhìn xem chuyện thăng chức của ta đấy!”

Chưa kể, Uông Cảnh Kỳ có thể đại nạn không chết, ắt sẽ có hạnh phúc cuối đời, tuy rằng trên người hắn ta không sạch sẽ, nhưng với năng lực hiện tại của ta nhìn thấy, trên cung thiên di của hắn ta mang theo kim khí, dễ nhận thấy là gần đầy có quý nhân tương trợ, có rất nhiều trợ giúp đối với việc thăng chức, hơn nữa trước đây bị đèn treo đập vào mà vẫn có thể tránh được một kiếp, có thể thấy được là sinh mệnh hắn ta chưa tận, việc thăng chức cũng có rất nhiều hy vọng.

Uông Cảnh Kỳ nghe vậy thì vô cùng vui mừng, cảm ơn ta xong xuôi, còn tâng bốc con dâu nhà mình vượng gia đến mức nào.

Đánh tiếc là trên mặt hắn ta thì thuận lợi, tiếc rằng trên cung con cái gần đây lại xuất hiện một điểm nhỏ màu đen, việc này giống như con đê ngàn dặm sạt lở vì một ổ mối phá vậy, con đường công danh của hắn ta nếu xảy ra việc gì, có thể cũng là do đứa con dâu không coi ai ra gì này gây ra.

Ta khuyên hắn tự giải quyết cho ổn thỏa, đừng có suốt ngày cung phụng đứa con dâu như Bồ Tát, mệnh nàng ta bạc phúc, đối với nàng ta càng tốt sẽ càng đau khổ cho nàng ta.

Uông Cảnh Kỳ nghe thấy thì chợt hiểu ra, luôn miệng nói đã nhớ kỹ. Vừa nghe nói ta sẽ không trở về mà có chuyện khác ở vùng này, hắn ta lại phấn chấn vô cùng, khăng khăng nói rằng đợi ta có thời gian thì nhất định sẽ đến lĩnh giáo ta.

Ta nhớ đến trước đây bởi vì mê tín mà hắn ta đã làm tổn thương quỷ nghèo, lúc này nhìn khắp một lượt trên người hắn vẫn nhìn ra được, trên người hắn có một thứ mang theo vài phần hung sát khí, ta liền bảo hắn ta lấy ra cho ta nhìn thử.

Hắn sờ mó khắp người, sau đó lấy ra được một tấm thiết phiến, bên trên khắc một vài nét chữ, nhưng mà nó không giống chữ Hán, mà một đầu của tấm thiết phiến đó còn được điêu khắc hình tượng một con thụy thú.

Ta cầm lấy nhìn xem thì cũng cảm thấy có chút bất ngờ, ta cũng không biết thứ này là gì.

Uông Cảnh Kỳ quan sát ta một lúc, vội lên tiếng nói:

“Thứ này là do một thuộc hạ của ta lúc đi ra ngoài chơi đã nhặt được nên đem trở về, nói rằng nó giống như vật trừ tà cho nên đã tặng cho ta...nếu như đại sư thích nó như vậy, nếu ngài không chê thì ta tặng lại cho đại sư thưởng thức, coi như làm kỷ niệm!”

Cũng không phải là ta thích, nhưng Uông Cảnh Kỳ mang theo thứ đồ này thực sự không tốt cho chính bản thân hắn ta, ta cũng dứt khoát nhận lấy, coi như là quà cảm ơn lần này, ta nói một tiếng cảm ơn với hắn ta, ngẫm nghĩ xem lúc nào trở về nhà sẽ nhờ Triệu lão giáo sư xem thử.

Trình Tinh Hà ở bên cạnh cũng ra sức nhắc nhở ta.

Hắn vừa há miệng thì ta đã nhìn thấy được cổ họng của hắn, quả nhiên, hắn đè thấp giọng nói với ta:

“Hiếm khi gặp được con dê béo như Uông Cảnh Kỳ, ngươi còn chuyển sang ăn chay sao? Đòi hắn ta thêm chút đi...Hiện tại ngươi đã tới Địa cấp rồi, tiếp nhận phúc báo cũng phải cao hơn, chuẩn bị mấy trăm vạn cũng không thành vấn đề.”

Gặp phải một con dê béo thì ngươi cũng đừng nhổ sạch lông nó chứ! Mấy trăm vạn à, sao ngươi không đi cướp luôn đi!

Nhưng ta còn nhớ đến...lần trước khi nhìn Trình Tinh Hà có dáng vẻ giống một người có vận may phát tài, hắn đang xắn tay áo lên chờ đợi kiếm đoạn một một khoản hậu hĩnh.

Ta liền nói, vận may phát tài của ngươi không phải không có, nhưng thời điểm chưa đến, ngươi phải kiên nhẫn một chút, nóng vội thì sẽ không ăn được đậu hủ nóng đâu.

Lời này làm cho Trình Tinh Hà nổi giận, hắn nói rằng có bỏng chết cũng còn mạnh mẽ hơn là đói chết.

Lúc này, Linh Thụy tiên sinh đi đến nói một câu:

“Lý lão tiền bối, có chuyện này ta vẫn luôn cảm thấy có chút nghi ngờ, vẫn mong lão tiền bối giải thích giúp cho vãn bối!”

“Chuyện gì?”

“Đó chính là công đức của lão tiền bối ngài.”

Linh Thụy tiên sinh cất lời:

“Lần đầu tiên gặp mặt ta đã biết công đức của ngài có điều khác thường, dễ nhận thấy là từng bị động qua, làm sao ngài lại thao túng công đức ngăn cản việc thăng cấp?”

Điều này có nghĩa là gì đây...ta ăn no rửng mỡ đi thao túng công đức của chính mình sao?

Chẳng lẽ...sở dĩ thời gian lâu như vậy ta mới thăng đến Địa cấp là bởi vì có người ở đằng sau giở trò với công đức của ta sao?

Chương 986: Đánh Cắp Công Đức

Nhưng thứ như công đức sao có thể thao túng được chứ, từ trước đến nay ta vẫn rất thận trọng, những chuyện có ảnh hưởng đến công đức ta chưa từng làm bao giờ, những người khác cho dù muốn gây rối, thì sẽ gây rối thế nào chứ?

Những thầy bói bình thường sẽ không làm những chuyện như thế, tà môn ngoại đạo, chắc chắn là dùng cách thức về mặt âm diện.

Ta không hiểu về âm diện, thế nhưng Linh Thụy tiên sinh trước mắt chắc hẳn là một người có hiểu biết về âm diện, có thể hỏi thăm nghe ngóng từ ông ta.

Thế là ta giả vờ bày ra dáng vẻ ân cần, hỏi ngược lại:

“Ngươi đoán xem.”

Quả nhiên, trong lòng Linh Thụy tiên sinh sớm đã có bài bản, ông ta liền vội vàng nói rằng, trong phương thuật của âm diện, chia làm nhiều loại thao túng công đức, một loại là bằng cách chuyển đổi, cũng có nghĩa là chuyển đổi nhân quả của bản thân mình lên trên người người khác, chuyện xui xẻo sẽ chuyển đổi đến cho người xui xẻo khác, còn mình thì sẽ bình an vô sự không tổn hại gì.

Còn có một loại gọi là lương thượng pháp, ý là cách leo lên xà nhà, được lấy từ ý nghĩa “quân tử leo xà nhà”, nói trắng ra chính là lấy cắp...coi công đức của mỗi người như là kho thóc, cách thức này chính là lấy đồ vật từ trong kho thóc nhà người ta lén đổ vào trên người mình.

Thế nhưng cả hai cách này đều là phương thuật cực kỳ cao thâm, không phải là thứ mà tiên sinh âm diện thông thường có thể sử dụng được, cho nên Linh Thụy tiên sinh lại càng tin tưởng mà không chút nghi ngờ nào với thân phận “lão tiền bối” của ta.

Nói đến đây, Linh Thụy tiên sinh lại nói một cách vô cùng nghiêm túc:

“Ta đoán rằng, chắc hẳn là ngài đã dùng lương thượng pháp phân chia công đức cho những hậu bối khác để giúp họ thăng cấp?”

Bản thân ta còn muốn thăng cấp thì lấy gì phân chia cho người khác?

Thế nhưng ý tứ của ông ta ta nghe hiểu được...Đã có tiên sinh âm diện lợi hại nào đó đánh cắp công đức của ta, đưa cho người khác.

Đây chẳng phải gần giống như việc ta lấy hành khí từ trên người lão Hải đó sao?

Ta kinh hãi trong lòng, hèn chi...ta nói có rất nhiều tiên sinh âm diện làm ra nhiều chuyện xấu xa đến như vậy sao ông trời còn chưa lấy đi bát cơm của họ, thì ra là còn có loại thao tác này.

Đây vẫn là lần đầu tiên ta nghe nói đến việc này, phương thuật âm diện thật sự uyên bác tinh thâm, thủ đoạn độc ác.

Ta ngay lập tức nhớ lại...trước đây ta nằm mơ, đã mơ thấy có người lấy đi của ta thứ gì đó, chẳng lẽ đó là công đức sao?

Mà cũng không đúng, theo lời của Cao lão sư thứ mà họ lấy đi chỉ là vận thế của ta chứ không phải là công đức.

Vậy người đã động tay vào công đức của ta rốt cuộc là ai đây?

Chỉ có thể là người không muốn để ta thăng cấp thôi...Giang Thần và Mã Nguyên Thu.

Nếu như thật sự là như vậy...CMN, thảo nào gần đây Giang Thần lại thăng cấp nhanh như ngồi hỏa tiễn vậy, còn ta thì lại thăng cấp không nhanh bằng bọ hung lăn cục phân tròn nữa, thì ra là lao động không công cho người khác rồi sao?

Hai tên khốn nạn này bắt ta không được, thì lại đánh chủ ý lên công đức của ta, muốn cho ta suốt đời làm một con gà yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị họ kiểm soát? Chuyện này không thể bỏ qua dễ dàng như vậy đâu.

Ta bật cười lên tiếng khen ngợi Linh Thụy tiên sinh:

"Quả nhiên ngươi cũng chính là một người xuất chúng, hiểu biết cũng không ít đâu!"

Linh Thụy tiên sinh vô cùng mừng rỡ, vội nói:

"Lão tiền bối quá khen rồi, có điều, rốt cuộc vì sao ngài lại ngụy trang thành một người cấp thấp chứ? Chẳng lẽ...ngài vì sợ những vãn bối tranh giành bái ngài làm thầy cho nên cải trang vi hành sao?"

Trí tưởng tượng của ông ta cũng rất xuất sắc, hoàn toàn có thể trở thành một nhà văn mạng.

Ta khoát tay, làm ra dáng vẻ cao nhân, từ chối cho ý kiến, tiếp lời ông ta:

"Vậy ta sẽ tiếp tục thử ngươi...nếu như lương thượng pháp lấy cắp đi công đức, vậy thì phải dùng cách gì để có thể đề phòng, mà còn có đòi được công đức trở lại?"

Linh Thụy tiên sinh vội nói ra câu trả lời đã tính trước trong lòng:

"Đơn giản thôi, tìm ra được lỗ hổng công đức bị lấy cắp ở trên người, sau đó nương theo lỗ hỗng tìm ra manh mối của kẻ trộm, đến khi bắt được kẻ trộm rồi, thì lại dùng cách thức tương tự để lấy lại công đức về là được rồi...lão tiền bối, ta nói có đúng hay không?"

Ta bật cười ha hả, nói:

"Ngươi đúng là có thiên tư sáng suốt!"

Thế nhưng đây là phương pháp âm diện, sao ta có thể tìm được lỗ hổng chứ? Hơn nữa, cho dù tìm được tên trộm đó, ta lại không biết lương thượng pháp, sao có thể lấy lại được công đức đây.

Bất luận như thế nào, trước tiên tìm lỗ hổng rồi lại nói tiếp.

Linh Thụy tiên sinh vừa nghe thấy ta khen ngợi thì lại hào hứng vò đầu bứt tai, vội nói:

"Nhận được sự công nhận của lão tiền bối, nếu ngài cảm thấy ta có được thiên tư, ngài có thể nhận ta làm đồ đệ không hả?"

Ông ta còn có ý định này nữa cơ đấy!

Chương 987: Phương Pháp Huyền Diệu

Ta ngẫm nghĩ một lúc, nhân cơ hội này liền nói:

"Vậy ta sẽ kiểm tra ngươi trước đã...từ trên người ta, ngươi hãy tìm ra lỗ hổng mất đi công đức để bù đắp vào."

Linh Thụy tiên sinh vừa nghe, dáng vẻ ông ta như thể tiếp nhận lấy thánh chỉ vậy, ông ta nín thở tập trung tinh thần, bắt đầu quan sát đánh giá khắp người ta.

Tiếp sau đó, trước mắt ông ta sáng lên, ông ta lập tức đi tới, nói một tiếng "đắc tội rồi" bên tai trái của ta, kế tiếp, một loạt thao tác, lấy ra một vật nho nhỏ từ trong tai trái của ta, bản thân ông ta thì lại không dám nhìn, vẻ mặt thì vừa đắc chí vừa cung kính hai tay dâng lên cho ta.

Ta nhận lấy rồi nhìn xem, đó là một vật còn chưa dài bằng móng tay, mềm mại, không biết là làm từ chất liệu gì.

Nó có hình người, vô cùng nhỏ bé, nhưng nhìn kỹ cũng có thể nhìn thấy mặt mũi của người này lại có vài nét tương tự với ta.

Mặt trước là kinh chú khắp người, mặt sau là sinh thần bát tự của ta!

Trình Tinh Hà vì thân phận lão thần tiên của ta nên vẫn luôn im lặng không lên tiếng, nhưng khi hắn thấy trong tai ta xuất hiện một vật nhỏ như vậy, sắc mặt hắn cũng tối sầm lại, hắn duỗi tay lấy muốn giật lấy thứ đó giẫm vài cái, nghiến răng nghiến lợi nói:

"CMN, khinh người quá đáng, họ coi như chúng ta ăn cỏ mà lớn lên chắc?"

Bạch Hoắc Hương cũng giật lấy hình nhân đó, nàng ta quan sát một hồi liền nói:

"Thảo nào không phát hiện ra được...đây là thứ làm bằng da người, đặt nó vào trong tai, sẽ khiến cho người đó dễ dàng mất đi cân bằng, cũng dễ gây ra việc say xe."

Cho nên khi dán nó trên người mới không có cảm giác sao? Nó bị nhét vào tai ta lúc nào vậy chứ?

Ta không nhớ nổi...chỉ nhớ rằng, lúc ta ở Ngạch tập đồ trở về thì lại bắt đầu say xe một cách khó hiểu, từ trước đến giờ ta chưa từng mắc phải bệnh này, xem ra là đã xảy ra trước đó.

Linh Thụy tiên sinh không nghe thấy, còn ra sức tiến cử mình:

"Không phải ta tự tâng bốc mình, nhưng ngoài ta ra cũng không có mấy người có bản lĩnh này, chỉ cần lão tiền bối có thể cho ta cơ hội này, ta nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người, giành lấy vẻ vang cho môn hạ của ngài!"

Ta cố gắng hết sức để buông lỏng nắm tay đang siết chặt của mình, cũng bảo Trình Tinh Hà đừng vội kích động, sau đó ta liền hỏi Linh Thụy tiên sinh:

"Vậy ngươi có nhìn ra, công đức bị người nào lấy đi không?"

Linh Thụy tiên sinh chần chừ một lúc, sau đó mới lúng túng nói ra:

“Cái này làm khó ta rồi, phương pháp của ngài còn huyền diệu như vậy còn hơn ta gấp mười lần, ta cũng muốn múa rìu qua mắt thợ nhưng ta không có được bản lĩnh đó!”

Bản lĩnh còn gấp mười lần ông ta sao?

Mã Nguyên Thu đúng thật là một mầm mống xấu xa.

Ta ngẫm nghĩ rồi lại hỏi Linh Thuỷ tiên sinh:

“Trong phong thủy âm diện, ngươi có từng nghe nói đến Mã Nguyên Thu chưa? Có biết đến bối cảnh của người này là như thế nào không?”

Linh Thủy tiên sinh nhíu mày lại, nói:

"Mã Nguyên Thu? Cái tên này thì ta thật sự không biết, trong phong thủy âm diện, bàn về danh tiếng lẫy lừng chỉ có một người họ Mã, vị đó chính là Hắc tiên sinh, năm đó ở trong nghề phong thủy, chỉ cần dậm chân một cái, toàn nghề đều phải run rẩy ba lần.”

Ta cũng từng nghe nói đến Hắc tiên sinh, là vương giả kiệt xuất trong giới tiên sinh âm diện, cũng giống như Thập nhị Thiên giai của các tiên sinh thông thường như bọn ta vậy, nhưng họ chưa từng làm chuyện tốt, nổi danh âm tà khiến cho người ta nghe tiếng đã sợ vỡ mật, nghe thấy tên thì sẽ phải đi đường vòng.

Đó cũng phù hợp với nguyên mẫu của Mã Nguyên Thu, chẳng lẽ ba chữ Mã Nguyên Thu này chỉ là biệt hiệu thôi sao?

Ta bảo ông ta nói thử xem, người họ Mã kia tên gọi là gì?

Linh Thụy tiên sinh liền đáp:

"Người đó tên là Mã Liên Sinh."

Lời này giống như tiếng chiêng gõ thẳng vào trong tai ta vậy, chấn động đến mức làm đầu óc ta ong ong hẳn lên.

Mã Liên Sinh...là tên ông cậu ba của ta.

Mà Linh Thụy tiên sinh cũng không chú ý đến sự biến hóa trên nét mặt của ta, ông ta nói tiếp:

"Vị Mã tiên sinh đó nghe nói chính là một kỳ tài hiếm có không ai sánh bằng, trong mấy trăm năm không tìm ra được, ba tuổi đã có thể cắt bỏ dương trạch họa phúc, năm tuổi đã biết chỉ long điểm huyệt, đến khi trưởng thành thì lại càng nổi tiếng với đời, ngay cả Thập nhị Thiên giai đời trước cũng kiêng kỵ hắn ta ba phần, nhưng mà cũng không biết là gì lí do gì, mấy chục năm trước bỗng nhiên không còn nghe thấy tin tức của hắn ta nữa..."

Vừa nói ông ta lại cố đè thấp giọng xuống:

"Có người nói là hắn ta đã tìm được một chỗ thần long mạch tuyệt thế, hắn ta muốn lấy nó làm của riêng, nhưng giữa chừng lại xảy ra chút bất trắc gì đó...cho nên đã chết ở bên trong long mạch rồi."

Đầu óc ta kịp phản ứng lại, miệng phun ra một câu "vớ vẩn."

Chương 988: Chúc Đồng Sinh

Lời này khiến cho Linh Thụy tiên sinh run rẩy không thôi, ông ta luôn miệng nói mình lỡ lời rồi, muốn tự vả vào miệng, ta định thần trở lại thì kéo ông ta lại, nói rằng vừa nãy chỉ là do ta quá kích động.

Linh Thụy tiên sinh sợ rằng đã đắc tội với ta, luôn miệng nói không dám.

Đúng lúc này, Để Hồng Nhãn liền duỗi cổ ghé tai đi tới nói:

"Mọi người đều là người của Tứ tượng hội, là người cùng một thuyền rồi mà...hai vị nói chuyện sau lưng ta, trong lòng ta khó chịu lắm đấy."

Trình Tinh Hà ho khan một tiếng, thấp giọng nói bên tai ta:

"Vừa nãy hắn ta nhìn thấy vị Linh Thụy tiên sinh này "móc lỗ tai" cho ngươi, bị dọa sợ đến mức sắp rớt cằm ra."

Quả nhiên Để Hồng Nhãn nói bóng nói gió hỏi vì sao Linh Thụy tiên sinh lại có thái độ như vậy với ta, địa vị của Linh Thụy tiên sinh ở Tứ tượng hội cũng không thấp hơn hắn ta, mà thái độ cứ thản nhiên phớt lờ hắn ta, làm cho Để Hồng Nhãn bị qua mặt một vố như vậy thì lại càng lúng túng hơn.

Và vì để phá bỏ bầu không khí gượng gạo này, Để Hồng Nhãn nói sang chuyện khác, nói rằng chuyện miếu Thủy Thiên Vương nếu như đã hoàn thành tốt đẹp, vậy thì phải nhanh chóng quay về trụ sở Tứ tượng hội...bao gồm việc chúc mừng mọi việc hoàn thành, chào đón ta đến hội, mọi người sẽ cùng nhau tưng bừng náo nhiệt một bữa.

Ta cũng đồng ý, Để Hồng Nhãn tiễn bọn ta lên một chiếc xe, chạy về hướng bảng tên đường viết ba chữ "vịnh Nam Thủy."

Chiếc xe bắt đầu lên đường, Linh Thụy tiên sinh giống như nhớ ra được điều gì đó, vội lên tiếng nói với ta:

"À đúng rồi, lão tiền bối, lần này đến Tứ tượng hội, đa số mọi người đều chân thành chào đón lão tiền bối đến gia nhập, nhưng mà có một người, ngài nhất định phải đề phòng một chút."

…

Đầu óc của ta bình thường rất nhanh nhạy, nhưng vừa rồi khi nghe chuyện nhà của tam cữu là Âm Diện Tiên Sinh thì ta chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt trở nên trắng xóa, nửa ngày không lấy lại tinh thần, trong đầu nghĩ có phải là trùng tên không?

Nhưng trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy…ta đã sớm biết lão đầu nhi không có khả năng là người bình thường, nhưng ta lại không thể ngờ được, hắn luôn miệng bảo ta đừng làm mấy chuyện thương thiên hại lý, ai ngờ trước kia hắn lại dựa vào cái nghề này để kiếm cơm.

Hắn còn giấu ta bao nhiêu chuyện nữa?

Chẳng lẽ...Kẻ đã dùng Lương Thượng Pháp động chạm đến công đức của ta chính là hắn?

Hắn không muốn ta phá vỡ cục này.

Hắn lập ra những quy tắc kia cho ta, cũng vì để phòng việc ta liên hệ đến Tứ Tướng Cục? Nhưng sao hắn lại biết Tứ Tướng Cục?

"Lý lão tiền bối?"

Linh Thụy tiên sinh nhìn bộ dáng của ta, liền lo lắng dùng một giọng nặng hơn để gọi ta thêm một lần.

Trình Tinh Hà cũng lén lút đá ta một cái.

Ta dằn cảm xúc trong lòng lại, cố gắng điều chỉnh giọng nói trở về trạng thái bình thường:

"Ta lớn tuổi rồi, dễ buồn ngủ, người vừa nãy ngươi nói đến là ai thế?"

Linh Thụy tiên sinh nghe thế, bèn vội nói:

"Vậy để ta nói nhanh cho lão nhân gia ngài còn về nghỉ ngơi, người kia tên là Chúc Đồng Sinh, trước kia cũng là một Âm Diện Tiên Sinh."

Thì ra Chúc Đồng Sinh này trước kia cũng là một Âm Diện Tiên Sinh lão làng, Tứ Tướng Cục ngư long hỗn tạp, Âm Diện Tiên Sinh cũng có không ít, nhưng tất cả mọi người đều không dám đắc tội hắn.

Truyền thuyết kể rằng thuật phong thủy âm diện của hắn vô cùng bá đạo, người mời hắn về xem phong thủy phần lớn đều phất nhanh như gió, nhưng kỳ lạ là những người này qua một khoảng thời gian sau đều nhà tan cửa nát, chết bờ chết bụi.

Trong cái nghề này, không có tiên sinh nào không có hứng thú với Tứ Tướng Cục, Chúc Đồng Sinh này cũng không ngoại lệ. Nhưng hắn vừa mới vào thì đã ỷ cơ mình cao, bản lĩnh lớn, chẳng để ai vào mắt.

Tục ngữ nói lắm tài thì nhiều tật, ngay từ đầu vốn cũng chẳng có ai phục ai, nhưng thời gian qua lâu rồi, dù người có kiêu ngạo đến đâu thì cũng phải sợ Chúc Đồng Sinh.

Mà lần này, khi Chúc Đồng Sinh biết chuyện này có thể có liên hệ với Bạch Hổ cục thì đã xung phong muốn tự mình giải quyết. Ai ngờ Thủy Bách Vũ chẳng thèm ngó ngàng đến ai, trái lại chạy đến nơi xa mời ta tới, khiến Chúc Đồng Sinh giận đến tái mặt, nói

Thủy Bách Vũ không biết nể nang người tài cũ, lại đi coi trọng một oắt con. Hắn bảo muốn nhìn xem rốt cuộc là ta có tài cán gì mà muốn đám lão già họ nhường đường cho ta.

Cái hội Âm Diện Tiên Sinh này, người dở hơi quả thật có rất nhiều.

Đương nhiên có một phần là do tính cách trời sinh đã thể, nhưng đa số lại vì lâu ngày làm mấy chuyện âm tà, bản thân cũng bị dính mấy cái khí không sạch sẽ, tính cách tự nhiên cũng càng ngày càng hung hãn.

Trình Tinh Hà thoáng cái liền nhíu mày:

"Sao lại thế này? Ý của ngươi là bọn ta còn chưa gặp gỡ người tên Chúc Đồng Sinh kia lần nào thì đã đắc tội người ta rồi? Ầy, người của Tứ Tướng Cục này bị làm sao ấy?"

Chương 989: Nàng Đã Chịu Khổ Nhiều

Nơi nào có người thì nơi đó có giang hồ, ngay cả động vật cũng biết ỷ mạnh hiếp yếu, nói cho là con người.

Nếu người yếu đuối thì dù đi đâu cũng sẽ bị bắt nạt.

Linh Thụy tiên sinh vội bổ sung thêm vài câu, nói vốn lấy bản lĩnh của ta thì không cần sợ Âm Diện tiên sinh. Nhưng tiền bối tu tiên như ta có phẩm cách cao khiết, Chúc Đồng Sinh lại là một kẻ âm tà, phải cẩn thận một chút, đừng để cho hắn dùng ám tiễn hại người.

Hồng Nhãn ngồi trên ghế tài xế lái xe chỉ có thể thông qua gương chiếu hậu thấy chúng ta đang xì xào gì đó, nhưng lại không nghe rõ chúng ta đang nói gì, thế là cũng bắt đầu tò mò vểnh tai lên nghe.

Ta cũng nhìn ra được, từ khi thấy được Linh Thụy tiên sinh tất cung tất kính với ta như vậy thì càng lúc càng kiêng kỵ ta, bởi vì hắn không nhìn rõ được năng lực của ta.

Bạch Hoắc Hương ngồi bên cạnh cũng nghe thấy, nhưng chỉ nhíu mày một cái chứ không nói gì.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ xe, mặc dù vị trí đã thay đổi, nhưng cảnh sắc bên ngoài vẫn là một vùng nước mênh mông không thấy cuối.

Trời xanh nước biếc chạm lấy nhau, trên mặt hồ rộng lớn là những con nước gợn lăn tăn.

Ta chợt nhớ đến nguyên thân tráng lệ của Tiêu Tương.

Nếu nàng bay lượn ở chỗ này, hình ảnh đó nhất định sẽ rất đẹp.

Ta rất muốn được thấy hình ảnh đó, dù cho có trả cái giá đắt như thế nào. Ta muốn nàng có thể trở về nơi mà nàng thích, muốn cho nàng sự tự do.

Nàng đã chịu khổ quá nhiều rồi.

Sau khi xe chạy vòng một khúc cua thì trước mặt hiện ra một mảnh tùng bách xanh biếc, lấp ló đằng sau là một trạch viện lớn.

Nó có vẻ là một khu vườn tư nhân, nhưng diện tích lại lớn đến mức khiến người kinh ngạc.

Linh Thụy tiên sinh thấy ta không có vẻ gì là mệt mỏi, bèn vội nói với ta là sắp đến nơi rồi.

Mẹ kiếp? Thủy Bách Vũ không phải rất nghèo sao? Ta còn tưởng rằng Tứ Tướng Cục là nơi tụ tập của đám ô hợp, kinh phí có hạn hoàn cảnh khó khăn, ai nghĩ tới chỉ là một cái nơi làm việc thôi mà đã sang đến cỡ này rồi?

Về sau ta mới biết được, thì ra lúc thành lập Tứ Tướng Cục, đã kinh động đến một vài phú hào đại gia.

Thứ mà người làm ăn quan tâm nhất chính là phong thủy, cho nên hai bên cũng có vài mối quan hệ khá là khắng khít.

Sau khi các đại gia này biết được tổ chức dân gian này định thành lập thì đã lập tức tiến hành quyên góp. Chủ yếu là muốn tạo mối quan hệ tốt với Tứ Tướng Cục, sau này có nhờ vả gì đó, ví dụ như muốn phong thủy của gia đình trường tồn ngàn năm, muốn cầu trường thọ cầu thành công linh tinh thì cũng dễ dàng. Dù sao thì thiên hạ này làm gì có bữa ăn nào là miễn phí.

Ngoài cửa còn có bảo vệ, phỏng chừng cũng là hàng quyên góp tình nguyện.

Lúc xuống xe, Linh Thụy tiên sinh rất cung kính đi xuống trước, vòng qua xe tự mình mở cửa cho ta, thậm chí còn cẩn thận đệm tay lên góc cửa đề phòng ta đụng đầu.

Thấy cảnh này, ánh mắt của Dinh Hồng Nhãn cũng càng lúc càng kỳ lạ.

Cũng may là đúng lúc này có mấy vị tiên sinh đi ra, trên tay còn cầm theo mấy thứ như la bàn, có lẽ là đang định ra ngoài làm việc. Vừa thấy chúng ta, họ cũng lắp bắp kinh hãi, liền hỏi Dinh Hồng Nhãn:

"Dinh đại sư, tiểu tử này chẳng lẽ là Lý Bắc Đẩu gì đó ư?"

"Không sai, ngươi nhìn cái chuông phong thủy bát quái hắn treo trên người đi!"

"Chuông phong thủy bát quái thì có gì lạ đâu. Có điều thằng nhóc Linh Thụy kia ngày thường chẳng để ai vào mắt, bây giờ lại cung kính với một thằng oắt con như vậy, bối cảnh của người này cứng như thế à?"

Dinh Hồng Nhãn thở dài: "Ngươi hỏi ta, ta còn muốn biết đây này. Chỉ có thể nói là tên nhóc kia biết cách đầu thai thôi, ai làm gì được nữa."

Vậy ngươi nói sai rồi, cả đời này của ta chưa từng tiếc nuối điều gì, chỉ duy nhất có một chuyện khiến ta bứt rứt chính là làm con trai của thằng cha khốn kiếp kia.

Có lẽ sau này ta phải ở lại chỗ này một thời gian, vì vậy, trong lúc ta đang định bắt chuyện làm quen với họ một chút thì Bạch Hoắc Hương đột nhiên khều ta một cái.

Ta quay đầu nhìn nàng, nàng không nói gì, chỉ kéo ta ra đằng sau.

Sau đó nàng lấy một viên thuốc nhỏ từ vòng tay của mình ra, mặt không chút thay đổi nói với ta:

"Ăn."

Da đầu ta lập tức dựng hết lên, cái thứ này chẳng lẽ là thuốc 'nhắm mắt xuôi tay' trong truyền thuyết?

Gần đây ta có làm gì chọc để nàng ấy à?

Thấy vẻ mặt của ta, vẻ mặt của nàng trở nên lạnh hơn:

"Ngươi không ăn thì ta đem cho chó ăn."

Nghe nàng nói thế, ta chợt cảm thấy yên tâm – mỗi lần nàng đưa thuốc cứu người thì đều nói câu y như thế.

Viên thuốc này khá giống với Mạch Lệ Tố, đen thui, còn mang theo một mùi vừa thơm vừa đắng chát. Cái mùi này nghe rất quen, nhưng hiện tại ta lại nghĩ không ra.

Chương 990: Cái Đồ Dung Ma Ma Chuyển Thế

Nàng thấy ta ăn, khối băng trong mắt cũng từ từ tan ra, mang chút hương vị của sự sống, nhưng mặt ngoài vẫn giữ nguyên cái nét lạnh lùng:

"Không sợ ta đầu độc ngươi à?"

"Sao có thể chứ?"

Ta vội nói.

"Ngươi bảo ta ăn gì thì ta sẽ ăn đó."

Mặc dù nàng vẫn muốn giữ cái vẻ lạnh lùng như băng tuyết kia, nhưng rõ ràng là bị lời này của ta làm cho động lòng, khóe miệng có đè thế nào cũng không đè xuống được, nhẹ nhàng cong lên thành một nụ cười dịu dàng như đóa hoa trôi nổi trong gió xuân.

Nhưng rồi nàng vẫn cứ đè nụ cười ấy xuống, ra vẻ hung hăng nói:

"Chuyện khi nãy ta cũng đã nghe rồi. Ngươi ở chỗ này dường như đều rất hung dữ, ngươi đừng có như bình thường mà cứ thích làm người tốt. Tới chỗ lạ, có gặp chuyện thì phải biết hung dữ lên, nếu không người ta sẽ xem ngươi là quả hồng mềm dễ bóp."

"Viên thuốc này là ta dùng nhân sâm ngàn năm lần trước hái được trên núi ngân sâm, kết hợp với tiên dược lấy từ trong động tiên Phượng Hoàng mà làm thành. Ăn vào có thể bổ hành khí, gặp chuyện thì ăn một viên, nhiều hơn thì ta không dám cam đoan, nhưng 4, 5 phút hành khí hẳn cũng đã đủ cho ngươi dùng rồi."

Khó trách cái mùi quen quen, thì ra là nhân sâm.

Với lại, 4 đến 5 phút? Dựa vào năng lực của Tru Tà Thủ, bốn năm phút, chuyện gì mà không làm được chứ!

Quả nhiên vật kia vừa xuống bụng thì ta đã cảm giác được đan điền nóng lên, cả cơ thể ấm áp giống như được sạc đầy pin, vốn dĩ hành khí khi thăng cấp đã nhiều, lúc này lại càng đầy đủ hơn.

Ta vui đến mức muốn ôm chầm lấy nàng rồi quay vài vòng, nhưng tay vừa mới duỗi ra thì lại nhớ đến sự khác biệt nam nữ, thế là lại rụt về, đổi thành gãi đầu:

"Cảm ơn."

"Chỉ có mỗi câu cảm ơn thế thôi à?"

Bạch Hoắc Hương nhướng mi mắt, ra vẻ thờ ơ nói.

"Nói thế nào thì cũng phải có quà trả về chứ?"

Quà trả về…

Thấy vẻ mặt chăm chú suy nghĩ của ta, Bạch Hoắc Hương lại nở nụ cười:

"Được rồi, ta nói giỡn, chỉ là một chuyện cỏn con mà thôi. Miễn cho ngươi vừa dùng Tru Tà Thủ thì lại hư nhược một thời gian…"

Giọng nói của Trình Tinh Hà bất chợt vang lên.

"Sao ngươi biết hắn hư nhược?"

Bạch Hoắc Hương sửng sốt, mặt cũng chớp mắt đỏ bừng.

"Nói bậy cái gì đó, có tin ta thuốc ngươi câm luôn không?"

Cặp mắt của Trình Tinh Hà cứ quét tới quét lui giữa hai chúng ta, lòng bàn tay cũng giơ lên như không có ý gì tốt.

"Không đúng, hai người các ngươi nhất định là đã giấu ta ăn thứ gì tốt rồi. Là cái gì đấy? Cho ta một ít."

Bạch Hoắc Hương vỗ rớt tay hắn, quay người đi trở về.

"Thuốc nhắm mắt xuôi tay, ngươi muốn ăn không?"

Trình Tinh Hà đuổi theo phía sau nàng.

"Ta hỏi nghiêm túc mà, ngao...Ngươi lại đâm người, ngươi là cái đồ Dung ma ma chuyển thế! Ngao!!!"

Có lẽ đây chính là thú vui khi tự tìm đường chết…chỉ khi nào tiếp cận đến cái chết mới có thể cảm nhận sự hân hoan khi còn sống.

Linh Thụy tiên sinh vẫn đứng đó chờ ta về, sau đó vô cùng ân cần mời ta vào bên trong. Dinh Hồng Nhãn cũng đi trước làm hướng dẫn viên du lịch cho ta. Đến lúc này, ta mới có thời gian quan sát các tiên sinh của Tứ Tướng Cục, đồng thời cảm thấy âm thầm kinh hãi. Mặc dù đây chỉ là một tổ chức dân gian được thành lập tạm thời, nhưng chất lượng thành viên thế mà không thua kém gì so với Phủ Thiên Sư.

Không, thậm chí còn cao hơn so với Phủ Thiên Sư, trong tâm mắt đều là địa giai nhị phẩm thậm chí là nhất phẩm. Xem ra Thủy Bách Vũ là một người khá kén chọn, miệng thì bảo thiếu nhân thủ, nhưng người bình thường lại không chịu nhận.

Từ cửa lớn đến sảnh trong, tổng cộng có hai huyền giai, theo thứ tự là Ách Ba Lan cùng Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà da mặt dày, Ách Ba Lan thì cũng chẳng quan tâm gì đến chuyện thay đồ nữ. Hai người này ai cũng chẳng tự ti, trái lại giống hệt như Lưu bà bà tiến Đại Quan Viên, hết nhìn đông lại nhìn tây, còn vô cùng tò mò với đám địa giai trong này.

"Người kia hình như là một Hỗn Âm Diện."

"Ừm, hình như là Vũ tiên sinh, môn hạ nhà họ Lôi ở Tây Xuyên, nghe bảo đánh nhau rất giỏi."

"Đúng đúng, ta nghe tỷ ta nói nhà họ Lôi có một nữ võ thần rất nổi danh, tên là Lôi Đình Đình…dáng vẻ rất xinh đẹp, giống Angelina Jolie."

Tứ Tướng Cục chiêu mộ nhiều Âm Diện Tiên Sinh như vậy,là muốn dùng sức mạnh của họ để giải quyết cục diện hay là đang muốn quậy cho vũng nước này đục hơn?

Ta, một địa giai tứ phẩm - mới thăng hôm nay đứng ở chỗ này chỉ có thể xem là một cọng cỏ đuôi chó. Nhưng những tiên sinh khác khi thấy hai địa giai nhị phẩm lại cung kính đối xử với một địa giai tứ phẩm là ta như một thượng khách thì ai nấy cũng đều giật mình kinh sợ.

Dọc theo đường đi, ta luôn nghe thấy họ xì xào bàn tán:

"Đó là Lý Bắc Đẩu ư?"

"Hắn chịu tới thật ư?"

"Chuyện giẫm dấu chân là do hắn giải quyết?"

Chương 991: Trò Cười Của Ta

"Ta nghe nói bên lão Chúc chuẩn bị xong hết rồi, lần này có kịch hay để xem..."

Kịch hay? Lỗ tai ta dựng thẳng lên, ý này là sao?

Nhưng những người này dường như bị ai đó cảnh cáo, nói đến đó thì im lặng không nói tiếp nữa.

Trong lòng ta sáng như tuyết, cái tên Chúc Đồng Sinh kia nếu xem ta không vừa mắt, thì ý kia chẳng phải là hắn đã chuẩn bị xong việc dùng để gây phiền phức cho ta?

Nếu hắn thật sự đến gây phiền thì thứ hắn chuẩn bị là gì? Chẳng lẽ giống mấy đứa học sinh tiểu học, đã một cái giẻ lau trên cửa, đợi khi ta đẩy cửa vào thì miếng giẻ sẽ rơi lên đâu?

Nhưng nói thế nào hắn cũng đã là có tuổi, chắc không ngây thơ đến mức đó đâu nhỉ?

Sự thật chứng minh…Chúc Đồng Sinh đúng là không làm ta thất vọng.

Đến phòng họp, Linh Thụy tiên sinh vội chạy lên định mở cửa cho ta, không ngờ cửa vừa được mở, ta đã lập tức cảm nhận được đằng sau cửa có một luồng sát khí.

Ở đó có thứ gì đó.

Quả nhiên, sau một tiếng nổ kèm tiếng gào thảm thiết, có một thứ gì đó lao vút về phía ta.

Thứ đó lao đến quá nhanh, ta chỉ có thể thấy nó có một gương mặt trắng toát.

Mà luồng sát khí kia...

Ta lập tức hô lớn.

"Lui về sau, là sát!"

Đám Trình Tinh Hà cũng không nghĩ tới ở đây lại có thứ đồ chơi này, cả đám lập tức nhanh chân lùi về sau. Chỉ thấy Sát đang lao tới toàn thân đỏ tươi - là Giá Y Sát!

Cái loại này chính là một trong những loại Sát khó xử lý nhất. Lai lịch của thứ này cũng tương tự với Giá Thú Ương, đều là do những người phụ nữ chết yểu trong hôn lễ hóa thành, oán khí sâu nặng, phải là Thiên cấp mới có thể xử lý được. Chúng ta đụng phải nó, không chết thì cũng phải bị lột da.

Những suy nghĩ này xuất hiện trong đầu ta cũng chỉ như ánh đèn lóe lên trong nháy mắt, lúc này, con Giá Y Sát kia cũng đã lao về phía ta.

Ta nghe được phía sau có không ít người đang cười, họ đều đang chuẩn bị xem trò cười của ta.

…

Thứ kia thật sự quá nhanh, ta căn bản là không kịp rút thất tinh long tuyền ra. Nhưng may rằng cơ thể đã theo bản năng phản ứng nhanh chóng, lách sang bên phải để tránh đòn, nhưng không ngờ rằng vẫn không tránh kịp, ta cảm thấy má trái đột nhiên nóng lên, sau đó là một cơn đau ập đến.

Chảy máu rồi...

Tiếng cười xung quanh càng vang dội hơn:

"Đúng là lời đồn đãi huênh hoang, làm ta cứ tưởng lợi hại lắm chứ! Ngay cả sát cũng không đối phó được, còn không biết xấu hổ làm người thừa kế của thập nhị thiên giai?"

"Ầy, người nào đó còn cung phụng hắn như cung phụng thần tiên kìa, không biết bây giờ mặt có nóng quá không ha?"

Câu này rõ ràng là đang ám chỉ Dinh Hồng Nhãn và Linh Thụy tiên sinh.

Sắc mặt của Dinh Hồng Nhãn sầm xuống, do dự không biết có cần giải thích vài câu hay không. Linh Thụy tiên sinh đứng bên cạnh thì lại hoàn toàn trái ngược, vẻ mặt vô cùng bình thản, như là hắn rất tin tưởng vào năng lực của ta.

Nhưng ngặt nổi, ngay cả bản thân ta cũng không tin được vào bản thân mình...

"Thất Tinh!"

Giọng nói giận dữ của Trình Tinh Hà vang lên.

"Có người cố ý thả Sát ra...Là tên khốn nào làm?! Muốn bắt nạt người mới đến có đúng không?"

Ta nghe hắn nói vậy, nhưng hiện tại ta căn bản là không có thời gian để đáp lại. Bởi vì khi ta ngưng khí để quan sát thì chợt thấy trên người của con sát này có một luồng khí đỏ khá nhạt.

Là khí của người sống.

Việc như thế này, nếu dựa vào trình độ trước kia của ta thì hoàn toàn không thể làm được, nhưng hiện tại ta lại có thể sử dụng nó một cách dễ dàng.

Sát là lệ quỷ có đẳng cấp cao nhất, có khả năng ngưng tụ thành thực thể, nhưng suy cho cùng nó chỉ là một vật chết, không thể nào có khí của người sống được, chỉ khi nó được người sống nuôi dưỡng, và luồng khí màu đỏ này chính là bằng chứng.

Chủ nhân của con Sát này cố ý thả nó đến tìm ta.

Sát gào lên một tiếng rồi tiếp tục nhào tới chỗ ta, lần này là ngay phần ngực. Nhưng không biết vì cái gì, Sát kia bỗng nhiên lộ ra vài phần kiêng kỵ, rồi lắc mình tránh đi.

Dường như nó đang sợ hãi thứ gì đó trong ngực ta.

Nhưng phản ứng của nó cũng rất nhanh, không đánh được chỗ đó thì đánh những chỗ hiểm khác…dù thế nào thì cũng có thể giết chết được ta.

Trình Tinh Hà muốn giúp đỡ, nhưng hắn cũng biết đây là cục xương khó gặm, căn bản là không cắm vào được, có khi càng giúp lại càng rối. Nhưng Ách Ba Lan đã sớm nhịn không được, kim ti ngọc vĩ tiên xé gió mà đến, muốn cuốn lấy con sát kia giúp ta.

"Là Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên"

Không hổ là tinh anh do đích thân Thủy Bách Vũ lựa chọn, vừa nhìn là đã nhận ra lai lịch.

"Là người của Lan gia Cẩm Giang phủ."

"Lan lão gia tử năm đó có thể dùng Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên bắt sống Kỳ Lân, cô nương này là truyền nhân của Lan gia?"

Chương 992: Sát

"Không thể nào, những người thừa kế danh môn như Lan gia sao có thể đi làm người hầu cho tên Lý Bắc Đẩu này chứ?"

Ách Ba Lan dù đã dốc hết toàn lực nhưng tốc độ của Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên vẫn không thể đuổi kíp Sát, không những đánh hụt, mà còn đánh trúng ta hai cái. Thế là chưa được bao lâu, đã bị Bạch Hoắc Hương nắm cổ kéo về.

"Ngươi quậy gì đấy?"

Ách Ba Lan không cam lòng đáp.

"Ta lo cho ca ca ta..."

Những người đó nhịn không được lại nở nụ cười:

"Ha ha, hoàn toàn kém xa Lan lão gia tử. Xem ra Lan gia hiện giờ cũng là mặt trời xuống núi, không người nối nghiệp."

"Các ngươi chỉ biết một không biết hai, Lan gia âm dương điên đảo, mặc thế này không phải là nữ nhân đâu, là nam nhân đó. Cũng khó trách, nữ nhân ở Lan gia vẫn rất lợi hại, đúng là âm thịnh dương suy mà."

Ách Ba Lan dù sao vẫn còn trẻ, coi trọng danh vọng gia tộc nhất, vừa nghe người nói như vậy thì gân xanh trên trán cũng toát ra. Hắn vùng khỏi tay của Bạch Hoắc Hương, muốn dùng bản lĩnh của mình chặn miệng họ.

Chỉ tiếc là tốc độ của con sát kia quá nhanh, hắn cố thế nào cũng không đuổi kịp, đừng nói hắn, ngay đến cả ta cũng cảm thấy cố sức.

Nếu là ta của ngày hôm qua thì ngay cả động tác của nó sợ là ta cũng nhìn không rõ. Hôm nay lên địa giai, miễn cưỡng có thể nhìn ra, nhưng thân thể vẫn không theo kịp tốc độ kia.

Chỉ một chốc, dù rằng ta đã cố gắng tránh né, nhưng bả vai trái, tay phải đều bị trầy xước với các mức độ khác nhau.

Không thể cứ tiếp tục như vậy được…dù ta có Tru Tà Thủ thì cũng không kịp bắt nó.

Tiếng cười liên tiếp vang lên, vừa mới tới một hoàn cảnh mới, nếu ta đã bị người cưỡi lên cổ vậy sau này còn lăn lộn ở đây như thế nào?

Chủ nhân của con sát này ắt hẳn cũng chẳng có ý tốt, ta cũng nổi giận, cắn răng một cái, rồi dẫn hành khí thiên giai của lão Hải ra ngoài...hành khí thiên giai, là thứ mà rất nhiều người bình thường rất khó có thể thấy.

Quả nhiên, khí này vừa lên, hai mắt lập tức trở nên đau nhức, nhưng so với trước đó thì cũng đỡ hơn được phần nào. Sau khi nhìn rõ, ta lập tức vui mừng khôn xiết...sau khi lên địa giai, lại dẫn hành khí của thiên giai vào mắt, hành động của con Sát kia nhanh chóng trở nên trì trệ hơn gấp mấy lần. Cùng lúc đó, ta bất ngờ cảm nhận được một luồng khí khác lạ.

Nó chính là thần khí vô cùng cương mãnh xuất hiện ở miếu Thuỷ Thiên Vương!

Mà loại thần khí này, bây giờ lại trú ngụ trong người ta giống như hành khí thiên giai của lão Hải?

Sau đó, dùng một tốc độ mà đến cả ta cũng không ngờ đến, thần khí của Thuỷ Thiên Vương đã nhanh như chớp lao đến rồi va chạm vào Tru Tà Thủ!

Mà lúc này, Trình Tinh Hà cũng chợt hét lớn:

"Phía nam!"

Ta ngẩng đầu nhìn lên thì thấy đang có vô số cô hồn dã quỷ đang nhào về phía con Sát kia.

Trình Tinh Hà tới rồi!

Ta còn đang thắc mắc sao nãy giờ chẳng thấy hắn đâu, thì ra là đang chuẩn bị đại chiêu.

Sát lấy người chết làm thức ăn, ăn càng nhiều sẽ càng mạnh. Quả nhiên, Sát này vừa thấy người chết liền giống như thủ tài nô thấy tiền giấy, cả người trở nên trì trệ, dù chỉ là một thoáng gần như không ai thấy.

Nhưng như thế cũng đủ để ta nắm lấy cơ hội này, ta đi trước một bước, vừa nhanh vừa ngoan độc, vừa cứng vừa chuẩn xác tóm lấy cổ của con Sát.

Khi nó phát hiện ra thì đã muộn, nó muốn chạy, nhưng lại không nhanh bằng ta.

Tru Tà Thủ khép lại, thần khí nổ tung. Lần này, cái gương mặt trắng toát của con Sát kia hiện rõ ràng trước mắt ta, từ hung ác dữ tợn biến thành kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi, như là không thể tin lại bị ta bắt được. Tiếp đó, nó như một con gà bị thọc tiết, tru lên một tiếng rồi xụi lơ.

Cơ thể của nó cũng nhanh chóng trở nên ảm đảm như tro tàn.

Phàm là người sống, một khi đụng phải vật âm tà đều rất dễ bị âm tà nhập thể, nhẹ thì sinh bệnh, nặng thậm chí sẽ chết, cho nên người bình thường cũng không dám tiếp xúc trực tiếp với chúng mà sẽ dùng pháp khí trợ tay.

Những người này dù kiến thức rộng rãi, nhưng đại khái cũng không thể ngờ rằng trên đời này lại có thể giết âm ta như giết gà, không những tiếp xúc trực tiếp mà còn có thể 'bóp chết'.

Chung quanh lập tức trở nên câm lặng, dường như ngay cả tiếng hít thở cũng biến mất...họ ngạc nhiên đến mức quên cả hô hấp.

Ách Ba Lan là người phản ứng lại đầu tiên, hắn lập tức khen ngợi:

"Ca thật lợi hại!"

Nghe hắn hét, những người khác cũng dần phục hồi lại tinh thần:

"Sao có thể..."

"Tru Tà Thủ?"

"Tru sát thế này...Ít nhất cũng phải lên đến tầng thứ 9!"

"Nhưng số tuổi của hắn..."

Họ chợt nhớ tới việc Linh Thụy tiên sinh xem trọng ta, nên lúc này mới hậu tri hậu giác nhìn về phía Linh Thụy tiên sinh.

Chương 993: Thủ Hạ Của Thành Hoàng

Linh Thụy tiên sinh vừa rồi vẫn cười mà không nói đứng ở một bên xem đánh, lúc này hắn mới lộ ra vẻ mặt đắc ý như cao nhân.

Dinh Hồng Nhãn vội rèn sắt khi còn nóng, nói:

"Các ngươi không biết tự đi mà nhìn à? Chẳng lẽ các ngươi đều nghĩ chuông phong thuỷ bát quái trên eo của Lý đại sư là vật treo cho đẹp sao?"

Rình Tinh Hà kêu nhiều cô hồn dã quỷ như vậy, hành khí cũng bị hao phí không ít, nhưng thể mệt, miệng cũng không ngừng chửi bới:

"Pháo vang thế à? Coi chừng làm sập phòng đấy nhé!"

Dinh Hồng Nhãn giả vờ không nghe thấy.

Mà chuyện này, còn chưa xong.

Thừa dịp sát kia còn chưa hoàn toàn tiêu tán, ta nhìn theo sợi khí đỏ mang khí của người sống kia...đầu kia của sợi khí đang nằm trong tay một lão già mập mạp.

Tuổi tác của hắn không nhỏ, nhưng gương mặt lại trơn bóng không nếp nhăn, đầu bị hói, bóng loáng đến có thể soi gương.

Lúc này hắn cũng đã nhịn không được lắp bắp kinh hãi, ta nói với hắn:

"Tốt xấu gì ngài cũng được xem là một vị tiền bối. Chẳng lẽ quy củ của các ngươi chính là để cho đám tiền bối 'chơi đùa' với hậu bối như vậy?"

Tên hói kia lúc này mới phản ứng lại, sắc mặt nhất thời lộ ra biểu tình hối hận không kịp, giống như là đang đau lòng con Sát kia. Sau đó, hắn cắn răng nói.

"Ngươi mau khai thật đi, sao trên người của ngươi lại có thần khí?"

Lúc này đến lượt ta bất ngờ, cái tên này dù chẳng phải là hạng tốt lành gì, nhưng bản lĩnh đúng là không nhỏ, ngay cả thần khí của Thuỷ Thiên Vương cũng nhìn ra được?

Những người khác nghe vậy thì đều sững sốt.

"Thần khí?"

…

Không đợi ta nói chuyện, Linh Thụy tiên sinh đã giành nói trước:

"Đó là tự nhiên, các ngươi cũng không biết hỏi thăm, sư môn của Lý lão tiền bối là..."

Một câu này của hắn khiến lỗ tai mọi người đều dựng thẳng lên, mà ta lập tức ho khan một tiếng.

Nơi này có nhiều dị sĩ như vậy, nếu chuyện về gương Tây Dương bị vạch trần thì lúng túng lắm.

Linh Thụy tiên sinh nghe vậy, lập tức đổi lời.

"Vậy ta cũng không cần nói cho các ngươi nghe."

Những người xung quanh nhất thời nhụt chí, nhưng việc gì càng lửng lơ thì càng khiến người ta tò mò, trong lòng họ giống như đang có một con mèo đang cào ngứa.

"Lão tiền bối? Hắn mới từng tuổi này, sao lại gọi là lão tiền bối?"

"Càng quan trọng hơn là, một người sống sao lại có thần khí trong người?"

"Ta thì chỉ nghe nói gần đây có một người sống lên làm Thành Hoàng, đừng nói người đó là cái tên nhóc này chứ?"

"Vị Thành Hoàng kia hình như cũng họ lý...Nhưng Thành Hoàng ngày thường quản cấp dưới xử lý việc công thôi cũng đã bận rộn lắm rồi, sao còn có thời gian đến trộn chung vũng nước đục này với Tứ Tướng Cục chúng ta?"

"Mặc kệ thế nào thì Lý Bắc Đẩu này tuy nhìn còn trẻ, nhưng bối cảnh đằng sau nhất định rất sau. Sau này chúng ta phải chú ý nhiều hơn, đừng đắc tội với hắn."

Lúc này Trình Tinh Hà cũng nghỉ ngơi đủ rồi, hắn đứng dậy, đắc ý nói.

"Thất Tinh, ngươi bây giờ đúng là gấu chó vén rèm cửa...chỉ lộ một cánh tay thôi cũng đủ để ngươi đứng vững gót chân ở nơi này."

Ách Ba Lan cũng lộ vẻ được giải hận.

Nhưng lão già hói không chịu buông tha, ánh mắt kinh nghi bất định, giống như nếu không nhìn thấu được hết da xương của ta thì sẽ không cam lòng. Hắn mở miệng nói chuyện, đồng thời cũng bắt đầu có động thái khác.

"Không nói? Vậy chứng tỏ trong lòng ngươi có quỷ, không dám nói đến chuyện này. Tứ Tướng Cục chúng ta không thu nhận những kẻ không rõ lai lịch!"

Ta nhìn ra hung quang trong mắt hắn cùng sát khí phía sau, chỉ sợ khi nãy hắn bị ta làm mất mặt, nên muốn làm chuyện khác để vãn hồi lại mặt mũi.

Bạch Hoắc Hương lập tức lộ vẻ lo lắng, dùng ánh mắt ý bảo ta không thể hành động nữa.

Trong lòng ta hiểu rõ, vừa rồi ta nhờ vào nhân sâm dưỡng khí hoàn nên mới có thể vận dụng ra nhiều hành khí như vậy. Lần này lại điều động hành khí thì chỉ sợ động phải căn cơ.

Lão già này sợ rằng cũng là một tên cứng rắn, việc đến nước này, ta chỉ đành cố gắng hết sức. Vì vậy, ta dành trước một bước, nói phủ đầu.

"Đã sớm nghe Thuỷ tiên sinh nói Tứ Tướng Cục nhân ta đông đúc, mới đầu ta có chút không tin, hôm nay vừa thấy, không ngờ ngay cả loại sát hiếm như vậy cũng có ở khắp nơi, thật đúng là danh bất hư truyền. Chỉ có điều...Nuôi sát không dễ, không những vừa phải nuôi dưỡng vừa phải chăm sóc cẩn thận, con sát này được nuôi lâu như vậy lại bị ta tiện tay bóp chết, đến cả ta cũng cảm thấy đáng tiếc..."

Quả nhiên, lời này vừa ra khỏi miệng, bàn tay xấu xa bị lão già giấu ra sau lưng chợt khựng lại.

Quả thật là thế...Sát vốn khó tìm, huống chi được nuôi tốt như vậy, không biết chủ nhân đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết vào nó. Ban đầu chỉ định dùng tác phẩm tâm huyết của mình để lập uy với ta, ai ngờ không bắt được gà còn mất nắm gạo. Bản lĩnh của ta hắn cũng đã thấy, lỡ đâu thật sự tổn thất thêm một con thì hắn biết đi đâu để khóc...

Chương 994: Khí Thế Đó

Ta cười thầm trong lòng, chiêu này thật ra là do lão nhân dạy cho ta, nói là khi gặp khách quý, ngàn vạn lần không thể lộ ra vẻ sợ hãi, khí thế nhất định phải đủ, trên vớ rách bao nhiêu lỗ thì chỉ có mình ngươi biết, chỉ cần khí thế của ngươi đủ để chặn họng người, khiến họ phục ngươi thì việc làm ăn này cũng đã thành được một nửa.

Khi đối mặt với khó khăn cũng giống như vậy...không phải ió tây áp đảo gió đông thì là gió đông áp đảo gió tây.

Lão đầu hói rốt cục không lên tiếng, ta tiếp tục ra vẻ người lớn không so đo với trẻ nhỏ, trực tiếp lướt qua hắn đi vào phòng nghị sự rồi ngồi xuống.

Lúc này, người chung quanh cũng nổ tung:

"Ngươi nhìn khí thế đó đi, kẻ lớn không chấp với kẻ nhỏ, thằng nhóc đó căn bản không để Chúc Đồng Sinh vào mắt!"

"Chúc Đồng Sinh lần này mệt lớn rồi, đá đâu không đá, lại đá ngay cái ván sắt này? Người mà Thuỷ tiên sinh nhìn trúng sao có thể là hạng hiền lành?"

"Đáng đời, bắt gà không được còn bị gà mổ mắt!"

"Chỉ có điều, Chúc Đồng Sinh dẫu sao cũng là người ở đó, không dễ đối phó như vậy đâu."

Quả nhiên lão già hói kia chính là Chúc Đồng Sinh mà Linh Thụy tiên sinh bảo ta phải cẩn thận, chỉ có điều, 'nơi đó'? Là nơi nào?

Sắc mặt lão hói đổi tới đổi lui hệt như biển đèn neon, nhưng hiện tại hắn vẫn không nhìn rõ được lai lịch của ta, thân là một con cáo già, hắn cũng không dám làm mấy hành động thiếu suy nghĩ nữa. Thế là hắn đành phải cắn răng làm bộ như không nghe thấy, sau đó cũng đi vào phòng nghị sự.

Đến lúc này ta mới chợt nhớ đến một chuyện, lúc đó khi con sát nhào tới, nó dường như bị thứ gì trong ngực ta doạ sợ. Nghĩ vậy, trong lòng cũng có hơi nghi ngờ, ta cúi đầu nhìn ngực mình, ở đó chỉ treo lá vàng của A Mãn, cùng với miếng sắt đầu thú lần trước lấy được từ chỗ Uông Cảnh Kỳ.

Con sát kia chẳng lẽ sợ hãi miếng sắt đầu thú này? Thứ này rốt cuộc có lai lịch gì mà ngay cả sát cũng phải kiêng kỵ?

Đúng lúc này, bầu không khí xung quanh chợt lặng xuống, một luồng khí vô cùng áp bách đột nhiên xuất hiện, loại khí này giống hệt như lúc thời còn đi học, hiệu trưởng bất ngờ đến thị sát lớp học.

Ta quay đầu lại thấy Thủy Bách Vũ đang đi tới.

Cái dáng vẻ tiên phong đạo cốt của hắn vẫn y như cũ.

Hắn vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều ngồi thẳng lưng lên, ngay cả Chúc đầu hói cũng không còn kiêu ngạo nữa.

Quả nhiên, ở cái nơi ngư long hỗn tạp này, chỉ có hắn mới có trấn giữ được tình hình.

Thủy Bách Vũ bước đến chủ vị, sau khi ngồi xuống thì việc đầu tiên là gật đầu cười với ta.

Những người khác khi thấy thái độ này của Thủy Bách Vũ đối với ta thì đều nhìn ta bằng con mắt khác, họ nhìn chằm chằm vào ta, có hâm mộ, có ghen tị, có căm hận...còn có kiêng kỵ.

Tiếp theo, Thủy Bách Vũ bắt đầu giới thiệu ta với mọi người, còn nhấn mạnh chuyện ở miếu Thuỷ Thiên Vương. Mọi người nghe xong thì vỗ tay như sấm, lần này, mọi người dường như đều thật lòng.

Sau đó, Thủy Bách Vũ hỏi về manh mối của Bạch Hổ Cục.

Một tiên sinh nho nhã nhanh chóng tóm tắt những manh mối có được gần đầy...chuyện ở miếu Thuỷ Thiên Vương quả nhiên không phải do Bạch Hổ Cục gây ra, chuyện này ta cũng đã điều tra rõ ràng.

Nhưng còn mấy chuyện khác, ví dụ như phạm vào Bạch Hổ Sát thì dường như đều có liên quan đến Bạch Hổ cục.

Những chuyện còn lại có liên quan lần lượt là bí ẩn người chết liên tiếp quần thể biệt thự Nam Ngũ Pha, chuyện người liên tục nhảy lầu ở quán trà Hoa Lan liên, còn có chuyện bảy thi thể nữ lần lượt bị nước cuốn ra ở Vọng Thủy Pha.

Mấy chuyện này, đều phải tập trung điều tra một chút.

Xem ra họ đã nhận định Bạch Hổ cục đang ở gần đây.

Bạch Hổ chủ sát, ở chỗ của Bạch Hổ Cục nhất định sẽ có Bạch Hổ Sát, cũng chính là những cái chết ly kỳ được xảy ra liên tục. Lúc trước ở Thuỷ Thiên Vương cũng đã có năm người chết trong vòng một tuần, cho nên mới khiến họ nghi ngờ nó có liên quan đến Bạch Hổ Sát.

Vị tiên sinh nho nhã lịch sự kia vừa phát biểu vừa trình chiếu phong thuỷ của những nơi cực hung kia lên màn hình cho mọi người cùng xem.

Quả nhiên, những nơi đó đều nằm ở những vị trí vô cùng ngặt nghèo. Quần thể biệt thự Nam Ngũ Pha thì nằm ngay cổ họng của mãnh hổ đang nuốt, không thể không chết yểu. Quán trà Hoa Lan thì nằm trong cái ôm của quỷ, địa thế hai bên là đường núi hẹp dài, rất dễ xuất hiện tình trạng vật hung đi tìm người thế mạng. Còn Vọng Thuỷ Pha...Mắt ta đột nhiên sáng rực lên, ở chỗ đó có vài nơi rất giống với địa thế 'đuôi hổ xuống núi' của Tứ Tướng Cục!

Thủy Bách Vũ nhìn địa hình một lần, gật gật đầu, lộ ra biểu tình như có điều suy nghĩ, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn về phía ta.

Chương 995: Ý Cười

"Không biết theo cái nhìn của Lý tiên sinh, những chuyện này có chuyện nào có khả năng liên quan đến Bạch Hổ Cục?"

Mẹ kiếp, chẳng lẽ vừa rồi ta thất thần có một xíu mà hắn cũng phát hiện?

Chuyện đã đến nước này, ta đành phát nói.

"Ta chưa đến hiện trường nên không có cách nào để xác định, nhưng ta khá có hứng thú với việc bảy thi thể nữ ở Vọng Thuỷ Pha."

Thủy Bách Vũ nghe thế, lập túc gật đầu.

"Nếu đã vậy thì mời Lý tiên sinh hãy đến kiểm tra chuyện Vọng Thuỷ Pha! Đương nhiên, ngươi là người mới gia nhập vào Tứ Tướng Cục, ta sẽ tìm cho người một trợ thủ..."

Linh Thụy tiên sinh nghe vậy thì kích động, hận không thể giơ tay tự tiến cử mình, nhưng không ngờ Chúc Đồng Sinh lại bất ngờ giành trước.

"Để ta đi cho."

Hả? Chuyện quái quỷ gì thế?

Hắn vừa nói xong lời này, mọi người xung quanh đều ngây ngẩn cả người.

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Cái lão hói không có ý tốt kia sợ rằng lại đang tính chuyện gì đó."

Hắn muốn thăm dò lai lịch của ta đến thế cơ à?

Thủy Bách Vũ chớp mắt, rồi lại gật đầu:

"Vậy thì làm phiền Chúc tiên sinh rồi, Lý tiên sinh vừa mới vào Tứ Tướng Cục, có nhiều việc còn cần ngươi nhắc nhở thêm."

Chúc Đồng Sinh cười lạnh một tiếng.

"Ta nào dám."

Câu này hắn cố ý kéo dài ra, hiển nhiên là không có ý tốt.

Ta quả thật là đụng phải một miếng keo con chó rồi.

Tan họp, Linh Thụy tiên sinh dường như có hơi lo lắng.

"Lý lão tiền bối, có câu không sợ kẻ trộm đến nhà, chỉ sợ chúng trộm nhớ thương. Tên Chúc Đồng Sinh này quen dùng thói xấu, tính cách hung hăng, lần này ngài khiến hắn mất mặt ở trước mặt nhiều người như vậy, cái nợ của hai người có lẽ lại sâu thêm nữa rồi. Ngài nhất định phải đề phòng hắn đấy."

Dinh Hồng Nhãn cũng đến để góp vui, đồng thời tiện tay đưa ra một ý tốt:

"Đúng vậy, oan gia nên gỡ không nên kết, mọi người đều là người của Tứ Tướng Cục. Hay là để ta qua đó làm người hoà giải cho cả hai?"

Nói nhảm, lão hói này rõ ràng là nhìn ta không vừa mắt, đối phó với loại người này tuyệt đối không thể mềm lòng, nhất định phải đè đầu hắn xuống, hắn mới không dám gây chuyện lung tung.

Chỉ có điều hắn chỉ là một việc thứ yếu, việc trọng yếu nhất hiện này chính là tìm ra Bạch Hổ Cục. Thế là ta hỏi Linh Thuỵ và

Thủy Bách Vũ về tư liệu của bảy thi thể nữ tìm được ở Vọng Thuỷ Pha.

Linh Thuỵ nhanh chóng móc ra một tệp tài liệu:

"Nếu đã nhắc đến chuyện này thì không thể không nói, đúng là có chút tà môn. Đây vốn có thể coi là một vụ án bình thường, nhưng ngặt nổi, lúc bảy thi thể nữ kia được vớt lên thì trên gương mặt của họ đều là ý cười."

…

Đáng lẽ, người chết đuối dù là tự sát thì khi chìm trong nước nhất định sẽ phải đối mặt với sự đau đớn, không thể có chuyện không vùng vẫy, dù thi thể cứng ngắc thì cùng lắm cũng chỉ là không có cảm xúc trên mặt thôi, sao còn có thể cười được?

Dốc Vọng Thủy nằm ở góc tây bắc của Hưng Long cung, theo thống kê, trong khoảng thời gian này đã có xác của bảy cô gái lục tục trôi dạt vào bờ.

Trên thi thể không có vết thương rõ ràng, thoạt nhìn giống như nghĩ quẩn nên tìm đến cái chết, nhưng người nhà của những người phụ nữ này đều thanh minh rằng họ không phải kiểu người sẽ lựa chọn tự sát, huống chi chưa từng nghe nói đến việc người chết mỉm cười, chắc chắn còn có điều gì mờ ám trong chuyện này, hy vọng cơ quan chức năng tiếp tục điều tra.

Nhưng nhân viên điều tra khám nghiệm xong thì đều không tìm được điểm đáng ngờ, chỉ đành kết luận là tự sát để kết thúc chuyện này.

Một trong số bảy thi thể phụ nữ có gia thế hiển hách, cơ quan chức năng không điều tra ra được thì họ bèn mời người biết tứ tượng đến xem, dù thế nào cũng phải biết nguyên nhân chết thật sự của con gái nhà mình.

Xem xét tư liệu về bảy người phụ nữ tử vong, dáng người cao thấp mập ốm đủ cả, tuổi tác chênh lệch khá lớn, người lớn tuổi nhất bốn mươi lăm, nhỏ nhất mười tám, nghề nghiệp cũng đa dạng, có người là người mẫu, có người là giáo viên, còn có người là tài xế.

Nếu nói cuộc sống ngột ngạt, chết quách cho xong hết mọi việc thì cũng có thể hiểu được, nhưng trong số đó có vài người thật sự không giống người sẽ tự sát: Có người là tiểu thư nhà giàu, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, điều kiện vật chất không thiếu thứ gì, còn có người trải qua gian khổ và biết bao cố gắng mới thăng chức, công thành danh toại.

Cuối cùng, trong tư liệu còn có ảnh chụp của bảy thi thể, Ách Ba Lan tức khắc cau mày, còn Bạch Hoắc Hương lại gần quan sát tỉ mỉ.

Ảnh chụp là vật chết, không thể vọng khí, chỉ có thể tìm hiểu đại khái thông qua tướng mạo của họ.

Tướng của những người phụ nữ này có người tốt cũng có người xấu, không có điểm giống nhau. Không đúng, có một điểm tương đồng, lông mày của họ đều thưa mỏng và mọc ngược, ấn đường có ngấn, dễ đắc tội tiểu nhân.

Chương 996: Cảnh Giác

Đắc tội tiểu nhân, vậy thì cuộc sống không thể nào vui sướng mới phải, chẳng ăn nhập gì với nụ cười trên mặt họ.

Vẫn phải đến xem hiện trường mới biết rõ được.

“Khụ…khụ…”

Đột nhiên, một giọng nói khô khốc vang lên:

“Xem xong chưa?”

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đều bày ra vẻ cảnh giác.

Rõ ràng ngứa mắt ta, vậy mà lại chủ động xin cùng đội với ta, chắc chắn có mưu đồ xấu xa gì đó, không biết hắn định làm gì, ta dứt khoát ra vẻ thản nhiên:

“Xem xong rồi, nhờ Chúc tiên sinh dẫn đường.”

Chúc trọc hừ một tiếng rồi đi về phía trước.

Linh Thụy tiên sinh cũng muốn đi xem, đáng tiếc lại bị phân phối giải quyết chuyện người chết ở quán trà, hắn lộ vẻ tiếc nuối. Còn Để Hồng Nhãn cười hả hê lắm, dường như hắn ghét cả ta và Chúc trọc, hai bọn ta xui xẻo thì hắn phải mừng thầm.

Lúc đi ra cửa, ta bỗng liếc thấy một bóng người cao thẳng xoay người ở hành lang phía sau.

Rất quen mắt.

Ta lập tức ngoái đầu lại, nhưng bóng người kia đã biến mất.

Trình Tinh Hà phát hiện, bèn quay đầu theo, hỏi:

“Sao thế, lại nhìn thấy cô em xinh đẹp nào à?”

Bạch Hoắc Hương cũng quay đầu lại, nhìn xung quanh với vẻ cảnh giác.

Ta đẩy đầu hắn:

“Ngươi chỉ biết đến gái xinh thôi, khi về ta sẽ nói cho Tú Liên.”

Trình Tinh Hà không muốn chịu thiệt, giơ tay định đánh trả, ta nhanh hơn hắn, lập tức nghiêng người tránh né:

“Đánh không được, tức xù lông!”

Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương cười to, Trình Tinh Hà tức lắm, nói tia sét lần sau chắc chắn sẽ bổ xuống đánh chết tên bất hiếu là ta.

Chúc trọc cười khẩy, nhìn bọn ta như nhìn những tên ngốc.

Đến nơi, ta phát hiện dốc Vọng Thủy không phải là nơi rừng thiêng nước độc như trong tưởng tượng, trái lại cảnh vật rất đẹp, xung quanh là khu dân cư cao cấp, trồng đầy cây san hô đỏ, vào đầu đông, lá cây đã rụng hết, quả đỏ nho nhỏ mọc đầy đầu cành đong đưa theo gió trông hết sức đáng yêu.

Ở ven đường, có đứa bé đứng dưới gốc cây, nhìn trái cây đỏ chót thì nhảy lên định hái xuống ăn, Trình Tinh Hà khuyên hắn:

“Quả này không ăn được đâu.”

Đứa bé sửng sốt, cảm thấy không phục:

“Sao ngươi biết?”

Trình Tinh Hà cười:

“Nếu ngon thì đã bị người ta hái hết sạch rồi, còn có phần cho ngươi hái nữa chắc?”

Nói xong, hắn vặt một quả cho đứa bé, đứa bé cắn một miệng rồi ngoác miệng ra khóc, phun phì phì một lúc thi chạy đi.

Quả này vừa đắng vừa cay, chắc là đi tìm nước uống.

Đột nhiên, có tiếng ồn ào vang lên phía trước, bọn ta đến đó nhìn xem thì thấy một nhóm người đang kháng nghị, ra oai.

Ối chà, chuyện gì thế?

Sau khi nhìn thấy rõ biểu ngữ của nhóm người đó, ta ngây ra như phỗng:

“Kháng nghị tự sát ở đây!”

“Trả lại tiền mồ hôi nước mắt của ta!”

“Phụ nữ xấu xa phá hủy phong thủy của ta, ta kiên quyết bảo vệ quyền lợi đến cùng!”

Có vài người đến hóng hớt, vừa cầm hạt dưa vừa lắc đầu:

“Thời buổi này con người vô tâm đến vậy đấy.”

Dường như Chúc trọc đã quen hành động một mình rồi, hắn không thèm nhìn mấy người kia một cái mà tiếp tục đi về phía trước, cũng không hề có ý định hỏi thăm.

Còn ta thì dừng lại.

Cung Điền Trạch của những người đến hóng chuyện có hồng quang, hiển nhiên là chủ xí nghiệp địa phương, mà lỗ tai cũng ánh đỏ, có thể thấy được họ hiểu biết rõ ràng mọi tin tức ở đây, hỏi họ chẳng phải là bớt việc rồi hay sao?

Vì thế ta lại gần, hỏi chuyện gì thế kia?

Mấy người này quay đầu trông thấy ta thì đưa hạt dưa cho ta ăn rất tự nhiên, ta cũng không khách sáo, lấy một ít cắn với họ.

Chúc trọc đi rất xa mới phát hiện ta không theo kịp, nhìn lại thì thấy ta đang ở đây cắn hạt dưa, hắn tức giận đến mức mặt đỏ tía tai, nhưng hiện giờ vẫn không biết rõ lai lịch của ta nên không dám hành động thiếu suy nghĩ với ta, đành phải kiềm chế cơn giận vòng trở lại.

Mấy người hóng chuyện nói cho ta biết, sở dĩ đám người kia kháng nghị là bởi vì bảy cái xác phụ nữ.

Tuy tình hình năm nay không được tốt, nhưng giá nhà ở Hưng Long cung lại tăng vèo vèo, nhiều dân đầu cơ bất động sản để mắt đến nơi này, lẽ ra nơi đây non xanh nước biết, họ còn định bán sang tay với giá cao hơn, ai ngờ đột nhiên những người tự sát bị sóng cuốn đến phía đối diện của khu dân cư.

Hơn nữa bảy thi thể xuất hiện liên tiếp, đã thế còn mỉm cười quái dị, người nào cũng cảm thấy nơi này quỷ quái, thế chẳng phải giá phòng sẽ giảm mạnh như nhảy cầu sao?

Những người đầu cơ bất động sản không chịu được, bèn đến đây đòi quyền lợi: Một mặt bảo vệ quyền lợi của mình với người nhà của người đã khuất, người chết nhà ngươi làm hại nhà cửa của ta bị giảm giá trị, tài sản thu hẹp, ngươi phải trả giá đắt! Một mặt canh phòng nghiêm ngặt, ngăn chặn những người phụ nữ nghe tin muốn đến đây tự sát, bóp chết nguyên nhân khiến giá nhà đất xuống thấp từ trong trứng.

Chương 997: Chắc Chắn Sẽ Lại Có Người Chết

Có vài người qua đường bỗng đi qua trước mặt bọn ta, họ cười trên nỗi đau của người khác:

“Chết thêm vài người nữa mới tốt, như thế giá nhà càng rẻ, bọn ta sẽ mua được nhà ở. Ta gặp được một người phụ nữ bị trầm cảm trên mạng, ngày ngày kêu gào đòi chết, ta khuyên nàng đến đây tự sát, ha ha.”

Nghe thấy thế, bọn ta cau mày, lòng người bạc bẽo, không ngờ lại có thể bạc bẽo đến mức này.

Trình Tinh Hà than thở:

“Mấy mạng người chết không rõ ràng, họ không quan tâm mà còn nghĩ đến chuyện đó? Tham lam hơn cả ta nữa.”

Mấy người cắn hạt dưa nhìn nhau rồi thở dài:

“Thật ra không tính là chết không rõ ràng...Các ngươi chờ đi, có lẽ tối hôm nay sẽ thêm một cái mạng nữa đấy.”

Thế là có ý gì? Các ngươi còn có thể đoán trước được à?

Nhóm người cắn hạt dưa nhỏ giọng nói với ta:

“Các ngươi là người từ bên ngoài đến nên không biết, vì sao những người phụ nữ đó chết mà còn mỉm cười? Nói cho các ngươi biết, ngày trước Hưng Long cung bọn ta đã có một truyền thuyết, trăm năm một lần, ở đây sẽ có vài người phụ nữ chết đi với nụ cười trên mặt, thi thể bị nước xô về bờ, đấy là Thủy Thần nương

nương ở dưới sông thiếu người sai sử nên kéo họ xuống làm cung nữ, trong Thủy Thần cung cái gì chả cả, họ không vui sao được!”

“Đúng đấy...Trước đây, có người chết kiểu này thì không dám gọi họ là người chết đâu, mà gọi là thần nữ hết, người trong nhà phải vui vẻ đưa họ về an táng, không được rơi một giọt nước mắt nào, để tránh đắc tội Thủy Thần nương nương.”

Nhóm Trình Tinh Hà nghe thấy mấy chữ “Thủy Thần nương nương” thì đồng loạt nhìn về phía ta.

Tiêu Tương?

A Mãn ăn thịt cô gia để tăng sức mạnh, lẽ nào Tiêu Tương cũng làm chuyện này?

Trăm năm một lần, không đúng, một trăm năm trước, Tiêu Tương hãy còn bị trấn áp ở Thanh Long cục.

Chẳng lẽ là tà vật nào đó mượn danh tiếng của Tiêu Tương đi hại người khác?

Ta hỏi ngay:

“Vừa rồi các ngươi có nói hôm nay sẽ có thêm một người chết nữa?”

“Đó gọi là thần nữ nhập cung, cứ một trăm năm, mỗi bày ngày lại có một người chết, tổng cộng mười bốn thần nữ sẽ phải chết, hiện nay mới được một nửa, bảy cái xác phụ nữ trước đó cũng là cách bảy ngày lại nổi lên một lần. Hôm nay đã là ngày thứ bảy kể từ khi thi thể lần trước được phát hiện, các ngươi không tin thì cứ chờ xem, tối hôm nay chắc chắn sẽ lại có người chết.”

…

Lúc này có không ít nhân viên quản lý đến đuổi nhóm người kháng nghị đi, mấy người cắn hạt dưa nhìn sắc trời rồi phủi vỏ hạt dưa trên người đi, nói bây giờ chợ bắt đầu giảm giá rồi, phải đi mua thức ăn về nấu cơm.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan nghe thấy chuyện này có liên quan đến Tiêu Tương, sợ đây là vảy ngược của ta nên không dám mở miệng, chỉ nhìn chằm chằm vào ta.

Chúc trọc không biết chuyện, còn tường bọn họ nghe kể về "Thủy Thần" thì sợ rồi, hắn cười khẩy:

"Nếu các ngươi sợ hãi thì giờ về vẫn còn kịp, chậm chân là văn phòng của Tứ Tượng Hội đóng cửa."

Ta nhìn về phía mặt nước, trong lòng tự nhủ, bất luận thứ đó là cái quái quỷ gì, đầu tiên nó giết hại con người, thứ hai nó còn bôi nhọ Tiêu Tương, tuyệt đối không thể tha cho nó được.

Nhưng nghĩ đến đây, một cái tên bỗng hiện lên trong đầu ta.

Hà Lạc.

Đúng rồi, hiện nay Thủy Thần đã không phải là Tiêu Tương nữa, mà là Hà Lạc.

Lần trước nàng cho rằng ta đã chết, mà Tiêu Tương phải chịu thiên kiếp tan thành mây khói, thế nên nàng đã rời đi, chưa từng xuất hiện, người gây họa liệu có phải là nàng không?

Nếu thật sự là nàng, cho dù đã mất đi tín vật của Thủy Thần thì Tiêu Tương cũng không phải là đối thủ của nàng chứ nói chi là một Địa cấp nho nhỏ như ta.

Vì thế ta không hơi đâu để ý đến Chúc trọc mà nhanh chóng trèo lên một cái cây.

Ta dõi mắt nhìn về khu vực thi thể bị dạt đến, bấy giờ mới coi như thở phào nhẹ nhõm được: Đằng ấy không có thần khí, mà là một luồng khí màu xanh đen yêu dị. Dù Hà Lạc xấu xa đến mức nào thì cũng là thần linh chính thống hưởng thụ sự cung phụng đèn nhang và đồ ăn, truyền thuyết thần nữ nhập cung ở nơi này quả nhiên là do tà vật khác gây ra.

Xem hình dạng, đích xác rất giống hổ tiễn vĩ trong mật quyển tứ tượng cục.

Nếu như đây thật sự là vị trí ghi trong mật quyển, vậy thì Bạch Hộ cục ở gần đây.

Ta phấn khởi, trượt từ trên cây xuống và nói:

“Chúng ta qua đó xem thử xem người phụ nữ sẽ đến đây hôm nay là ai, người nào có thể kéo nàng xuống nước.”

Trình Tinh Hà thích thú:

“Thất Tinh, ngươi được lắm, một khi điên lên thì cả vợ cũng chém.”

Chém cái đầu ngươi, nếu Tiêu Tương thật sự có thể xuất hiện ở đây thì tốt quá rồi.

Ngay từ đầu Bạch Hoắc Hương còn rất vui vẻ, nhưng vừa nghe đến từ “vợ” thì không biết vì sao nét mặt chợt cứng đờ, song nàng vẫn cố rặn ra nụ cười bình thản như ngày thường.

Chương 998: Bị Dị Ứng

Bằng không tại sao lại có câu lòng dạ đàn bà như kim đáy bể, lúc muốn cười thì nàng không cho phép mình cười, đến khi nàng không muốn cười, nàng lại ép bản thân mình cười.

Bạch Hoắc Hương nhận ra ta đang nhìn nàng, ánh mắt nàng tức khắc trở nên lạnh lùng hơn:

"Nhìn phong thủy của ngươi đi, nhìn ta làm gì?"

Trình Tinh Hà kéo ta:

"Nàng lại ăn thuốc nổ rồi, cách xa nàng ra, miễn cho ngươi bị nàng đút thuốc duỗi thẳng cẳng mắt trừng trừng."

Phải đấy, không trêu chọc nổi thì trốn thôi.

Chúc trọc vốn dĩ chướng mắt ta, bây giờ lại càng ghét thêm, chỉ có điều hình như hắn quyết định làm gì đó, không lên tiếng mà chỉ đi theo bọn ta,

Ánh mắt hắn không giấu được vẻ hung ác.

Trình Tinh Hà cũng nhận ra, hắn nói nhỏ:

"Ngươi đoán xem rốt cuộc hắn đi với chúng ta để làm gì?"

Ngươi hỏi ta ta biết hỏi ai, ta đâu phải con giun trong bụng hắn.

Đến nơi thi thể trôi dạt lên bờ, ta quan sát xung quanh, mặt nước rộng, bọt nước vỗ đều đều ngay dưới lòng bàn chân, khung cảnh đẹp đến mức có thể làm hình nền trên thiết bị điện tử, ai có thể ngờ được có nhiều phụ nữ chết ở đây như vậy.

Quanh đó còn có rất nhiều ghế ngồi để ngắm cảnh, ta nhớ ra, trong tư liệu có viết, những người phụ nữ đều biến mất trong đêm, buổi sáng bị nước cuốn lên bờ, vậy thì hiện tại còn chưa đến giờ, có thể nghỉ ngơi một lát.

Ta còn chưa kịp nói gì thì Trình Tinh Hà đã nằm xuống một cái ghế:

“Thất Tinh, từ khi làm ăn với ngươi, ngày đêm của ta điên đảo, thức khuya sẽ khiến người ta xấu xí đấy, từ người đẹp trai nhất vũ trụ, ta biến thành người đẹp trai nhất trong giới rồi.”

Ta vừa nhìn khí ở bờ nước, vừa trả lời với thái độ hờ hững:

“Thỏa mãn đi, cuộc sống không chỉ phải lo toan lúc này mà còn phải chịu đựng lâu dài về sau.”

Bạch Hoắc Hương lườm hắn:

“Vì sao trở nên xấu xí thì phải chính ngươi ấy, ngươi nói xem, ăn nhiều thực phẩm rác rưởi thì trên mặt sẽ mọc ra cái gì?”

Trình Tinh Hà cười hì hì:

“Nụ cười.”

Bạch Hoắc Hương bị hắn chặn họng, thế nên cũng không để ý tới hắn nữa, nàng ngồi xuống ghế, bắt đầu ngẩn người.

Hiện tại không có việc gì cần đến sức lực, Ách Ba Lan vô cùng nhàm chán, hắn ngó trái ngó phải, bỗng “a” một tiếng.

Ta chuyển hướng theo tầm mắt của hắn, thấy một đứa bé đang đứng trên bậc thang ngơ ngác nhìn bọn ta.

Miệng đứa bé ấy sưng đỏ, trông rất giống Lương Triều Vỹ trong Đông Thành Tây Tựu.

Chẳng phải là đứa trẻ vừa mới ăn trái cây màu đỏ sao?

CMN, chắc chắn hắn bị dị ứng rồi!

Ta lập tức quay sang nhìn Bạch Hoắc Hương, bình thường Bạch Hoắc Hương rất ngại bọn trẻ con, nhưng vừa thấy miệng của bé trai kia là đi đến đó ngay. Đứa bé không biết nàng muốn làm gì, với kháng cự điển hình của bé trai, hắn lập tức lùi về sau.

Bạch Hoắc Hương bày ra vẻ mặt hung tợn rồi tóm lấy hắn như nhổ một cây củ cải, ngón tay thon dài, trắng nõn nhanh nhẹn bôi một lớp thuốc mỡ lên miệng cho đứa trẻ.

Thuốc của nàng đương nhiên có hiệu quả ngay tức thì, quả nhiên, chỉ một lát sau, sắc mặt của đứa bé thay đổi, hắn sờ lên miệng mình, nhìn Bạch Hoắc Hương với vẻ khó tin:

“Ngươi là...Bồ Tát?”

Bạch Hoắc Hương giật mình, rồi sẵng giọng:

“Trẻ con đừng ăn nói linh tinh, Bồ Tát thật sẽ không vui đâu.”

Đứa bé nhìn chằm chằm vào Bạch Hoắc Hương, cao giọng nói:

“Ta không tin, mẹ ta nói, chỉ có Bồ Tát mới có thể giúp đỡ mọi người, loáng cái là có thể chữa khỏi bệnh cho người ta rồi, ngươi còn xinh đẹp thế kia, ngươi chắc chắn là Bồ Tát.”

Khóe miệng của Bạch Hoắc Hương giật nhẹ, không biết nên mắng hắn hay làm gì khác, Trình Tinh Hà thấy có trò vui, đang định trêu chọc vài câu, đột nhiên đứa bé trai quỳ xuống trước mặt Bạch Hoắc Hương, ôm đùi nàng và nói:

“Bồ Tát tỷ tỷ, cuối cùng ta cũng thấy người thật rồi, ta cầu xin ngươi một việc, ngươi nhất định phải đồng ý với ta!”

Lần này Bạch Hoắc Hương nổi cáu thật rồi, nàng muốn lôi thằng bé ra, nhưng đứa trẻ ôm chặt lấy đùi Bạch Hoắc Hương không buông tay:

“Ngươi không đồng ý thì ta quỳ cả đời cũng không dậy!”

Kim châm cứu trong tay Bạch Hoắc Hương suýt bắn ra ngoài theo phản xạ có điều kiện, nhưng mà nàng không lưu loát mạnh mẽ như lúc thường, chiếc kim không đâm lên người đứa bé được.

Chúc trọc nở nụ cười gằn chế nhạo, như đang nhìn màn xiếc khỉ.

Khi thấy khí trên mặt đứa bé, ta ngớ ra, có lẽ ta đoán được đại khái hắn hy vọng Bạch Hoắc Hương làm gì.

Trình Tinh Hà nói ngay:

“Này, nhóc con, có chuyện gì thì ngươi nói cho rõ ràng, rốt cuộc ngươi cầu xin Bồ Tát sống này làm gì?”

Bạch Hoắc Hương quay đầu lườm Trình Tinh Hà, đứa bé kia như sực tỉnh mộng, lớn tiếng nói:

“Ta muốn tìm mẹ ta!”

Bạch Hoắc Hương cau mày:

“Mẹ của ngươi?”

“Đúng vậy.”

Đứa bé nhìn xuống dưới đất, nói to:

“Mẹ ta rơi xuống nước, không lên được!”

Nguyệt giác của hắn lõm xuống, trên mặt còn có một luồng khí màu xám trắng, gọi là “để tang trên đỉnh”, tức là mẹ mới chết không lâu.

Chương 999: Đầu Gối Nam Nhi Dát Vàng

Mà dưới nguyệt giác còn nổi mụn nước, chứng tỏ cái chết của mẹ hắn có liên quan đến nước, vô cùng hung hiểm.

Xem ra, mẹ của hắn là một trong bảy thi thể phụ nữ.

“Bọn họ đều nói mẹ của ta chết rồi, chỉ có mình ta biết, mẹ vẫn còn ở dưới nước! Lúc tối, ta nằm mơ thấy nàng đứng đây khóc, nhưng mà chân của nàng giống như bị nước quấn lấy, không ra được, ta muốn mẹ, ta nhớ mẹ lắm!”

Đứa bé nghẹt mũi, bắt đầu gào khóc:

“Người lớn đều nói mẹ ta được Thủy Thần nương nương gì đó mang đi hưởng vinh hoa phú quý, không quay lại nữa, không cho ta khóc, nhưng ta nhớ mẹ, ta muốn đi tìm nàng, nhưng mà tìm hoài không thấy, ta nghĩ mãi, chỉ có Bồ Tát mới có thể cứu mẹ ta, Bồ Tát tỷ tỷ, ngươi giúp ta đi!”

Giọng nói của đứa bé khiến nhiều người có trái tim sắt đá nghe được cũng cảm thấy chua xót, ta bỗng nhớ lại bản thân mình hồi nhỏ.

Mùng hai tháng Giêng, những đứa trẻ khác đang ở nhà bà ngoại, chỉ có ta không có chỗ để đi.

Ta từng khóc lóc, nhưng khóc cũng vô dụng, mẹ ta chưa từng một lần xuất hiện.

Đứa bé nói xong thì hình như sực nhớ ra cái gì, đột nhiên lục tìm trong ngực một lúc, lấy một nắm tiền xu ra ném xuống đất:

“Ta biết, nhờ người khác làm việc thì phải đưa tiền, đây là tiền mẹ ta cho ta nhân ngày sinh nhật, chúng là niệm tưởng cuối cùng mẹ để lại cho ta, nếu ngươi cần thì ta đưa hết cho ngươi!”

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan im lặng, ngay cả Chúc trọc cũng nhanh chóng xoay đầu đi như thể thấy được chuyện gì xót xa.

Bạch Hoắc Hương cảm thấy khó thở, nàng đanh giọng:

“Đứng dậy!”

Mới đầu đứa bé không chịu đứng lên, Bạch Hoắc Hương nói:

“Ngươi không dậy thì sẽ không có ai giúp ngươi.”

Nghe thế, hắn vội vàng bò dậy, sợ mình đứng dậy chậm một giây nào, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn Bạch Hoắc Hương với ánh mắt tràn đầy hy vọng:

“Bồ Tát tỷ tỷ, ngươi nói thật sao?”

Bạch Hoắc Hương không nói gì, nàng ngồi xuống, nhặt từng đồng xu rơi vãi dưới đất lên, đặt vào tay đứa bé, rồi nói với giọng lạnh lùng:

“Ngươi phải nhớ kỹ, đầu gối nam nhi dát vàng, đừng quỳ lạy bất cứ ai.”

Đứa bé ngẩn ra, sau đó hắn nói với giọng điệu kiên định:

“Ta biết, ta chỉ quỳ lạy Bồ Tát!”

Ta muốn cười, nhưng trong lòng chua xót, không cười nổi.

Vừa rồi không nhìn kỹ, bây giờ quan sát thì thấy quần áo của đứa bé không biết mấy ngày rồi chưa thay mà bẩn thỉu vô cùng, còn có gỉ mắt trên mặt. Hỏi ra mới biết, sau khi mẹ chết, hắn không tin người phụ nữ mỉm cười kia là mẹ của mình, cũng không tin mẹ phấn khởi vứt bỏ hắn, thế nên một mình chạy đến nơi này, ngày ngày ngóng chờ mẹ, đến tối lại ngủ ngay trên băng ghế.

Bạch Hoắc Hương lau sạch sẽ khuôn mặt của đứa bé một cách dữ dằn, nước mắt trên mặt hắn vừa mới khô, nhưng lúc này hắn lại nhìn Bạch Hoắc Hương với vẻ lấy lòng, nở nụ cười thận trọng.

Nụ cười ấy khiến người ta cảm thấy đau lòng. Có câu tình cảm của trẻ con là thứ tình cảm sạch sẽ nhất, quả không sai.

Ta bèn ngồi xuống hỏi hắn:

“Trước khi mẹ ngươi nhảy xuống sông thì có từng kể với người chuyện gì đó đặc biệt không?”

Đôi mắt ngây thơ của đứa bé nhìn chằm chằm vào ta, nói một cách kiên định:

“Mẹ ta không tự nhảy xuống nước, nàng bị một người mặc đồ màu trắng kéo xuống.”

…

Người mặc đồ trắng?

Ta bèn hỏi đứa bé, diện mạo của người đó trông ra sao?

Đứa bé lắc đầu:

“Không thấy rõ, tối hôm đó mẹ ta đi ra ngoài, chỉ thấy nàng đi theo người đó, ta gọi mãi cũng không để ý đến ta. Sau đó…”

Mắt đứa bé đỏ hoe chừng như muốn khóc, nhưng hắn nắm chặt tay, không chịu rơi nước mắt.

Ta hiểu cảm giác này.

Đôi mắt của trẻ con sạch sẽ, có thể nhìn thấy tà ma, đồ trắng, phạm vi này rộng quá rồi.

“Đúng rồi…”

Nói đến đây, dường như đứa bé nhớ lại cái gì đó, vội nói:

“Người mặc đồ trắng là phụ nữ, có mái tóc dài.”

Nữ…

Trình Tinh Hà lắc đầu:

“Ngươi nói xem, phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ?”

Ách Ba Lan bày ra vẻ mặt “ta đây biết hết”, nói ngay:

“Ta biết, tỷ nói, phụ nữ mới là người thích gây khó dễ cho phụ nữ nhất.”

Trình Tinh Hà vỗ đùi đứt một cái:

“Đúng thế, khác giới hút nhau, cùng giới đẩy nhau, phụ nữ cũng giống vậy.”

Bạch Hoắc Hương nhìn bọn họ với ánh mắt khinh thường như đang nhìn đám quỷ nghèo đang bàn luận chính sách tiền tệ.

Hai người các ngươi hiểu phụ nữ như thế sao không thấy các ngươi tìm được bạn gái?

Ta suy nghĩ, nếu thật sự có một người phụ nữ như vậy, vậy thì tại sao nàng phải kéo những người phụ nữ khác xuống nước?

Và tại sao nàng lại chọn bảy người đã chết đó?

Chắc chắn có nguyên nhân nào đó, dẫn đến việc bảy người tử vong biến thành “thần nữ nhập cung”.

Nếu có thể tìm ra nguyên nhân thì mọi chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng.

Ta hỏi đứa bé:

“Mẹ ngươi làm nghề gì, bình thường sống ở đâu?”

Đứa bé lau mũi:

“Mẹ ta nói nàng bán hàng, cứ đến tối là phải đi làm ca đêm.”

Chương 1000: Đổi Ngoại Tệ

“Nàng bán hàng à?”

Câu này sao nghe có vẻ không bình thường:

“Ngươi cũng không biết rõ mẹ ngươi bán gì, làm ở đâu sao?”

Đứa bé lắc đầu:

“Mẹ ta nói, nơi nàng làm việc không cho trẻ con vào.”

Có cửa hàng bình thường nào không cho trẻ con vào à?

Ta bỗng nhớ ra bảy cái xác phụ nữ đều có tướng phạm tiểu nhân, bèn hỏi:

“Có phải trong khoảng thời gian này mẹ ngươi luôn không vui không, nàng có từng kể chuyện gì không?”

Đứa bé lại lắc đầu:

“Nàng không nói với ta chuyện đi làm, nhưng có một lần mẹ ta vào nhà vệ sinh gọi điện thoại, ta nghe thấy tiếng nàng khóc, hình như nàng nói có một người hay nhằm vào nàng, mắng chửi rất khó nghe, bảo nàng là mua tệ gì, có phải là tệ cứng không?”

Mua tệ? Thế là sao, đổi ngoại tệ à?

Nhưng ngay sau đó ta sực hiểu ra, đó là câu mắng chửi rất khó nghe mà những người đàn bà đánh đá chỉ nói khi đi cãi nhau với người ta, đúng là trẻ con không hiểu được.

Bạch Hoắc Hương và những người khác cũng hiểu, họ cau mày nhìn nhau.

“Người đó còn ép nàng từ chức, nàng nói với dì của ta, sống hơn ba mươi năm lần đầu tiên nàng phải chịu nỗi uất ức này, nếu không phải còn phải nuôi con thì nàng chỉ muốn cầm dao kéo người phụ nữ đó chết chung với mình.”

Mâu thuẫn như thế này khá thường thấy, chỉ có điều chuyện này có liên quan gì đến “thần nữ nhập cung” bị kéo vào trong nước?

Hơn nữa, vì sao bảy ngày mới có thể bắt một người phụ nữ, nếu tà ma thật sự cần mười bốn người, vì sao không bắt luôn một lượt?

Chẳng lẽ...

Trình Tinh Hà cũng nghĩ đến điều này:

“Hung thủ mỗi lần ra tay đều phải nghỉ ngơi bảy ngày thì mới có sức lực hành động tiếp?”

Rốt cuộc đó là gì?

Mà nụ cười trên mặt người chết là thế nào, lẽ nào khi chết bọn họ thật sự cam tâm tình nguyện sao?

Chúc trọc hừ lạnh, giống như đã biết trước mọi việc, nhưng tất nhiên hắn sẽ không nói, hắn chỉ lườm ta, như đang chờ xem trò hề của ta.

Tên trọc chết tiệt, ta nhất định phải giải quyết chuyện này, không cho ngươi vừa ý.

Mặt trời lặn dần, nhiệt độ giảm xuống, lạnh vô cùng, vầng trăng từ từ trèo lên giữa trời.

Chúc trọc đã lớn tuổi, hắn lạnh đến mức liên tục đập đầu gối của mình, tỏ ra rất bất mãn:

“Trời tối rồi, ngươi nghĩ ra được cách gì chưa? Cứ lề mề nữa thì lão già như ta không chịu nổi.”

Rõ ràng ngươi đòi đi theo trước, bây giờ lại lải nhải oán trách, ta bực mình, nói nếu ngươi sợ lạnh thì về trước đi.

Nhưng Chúc trọc cãi chày cãi cối:

“Thế lại không được, ta đến đây để giám sát, mỗi tiếng nói cử động của ngươi đều phải báo cáo cho Hội Tứ Tượng, tránh cho ngươi làm chuyện gì bôi đen hình tượng của bọn ta, khiến Hội Tứ Tượng bọn ta cũng sẽ mất mặt theo.”

Ơ hay, từng câu từng chữ của hắn không phải đổ thêm dầu vào lửa muốn đánh nhau thì là gì?

Trình Tinh Hà không chịu đựng được:

“Đã không giúp còn gây thêm phiền phức, ngươi cậy già lên mặt đấy à?”

Chúc trọc cũng nhanh mồm đốp lại:

“Các ngươi là hậu bối mà lại tỏ thái độ với tiền bối như thế này, không phải không hiểu lễ phép thì là gì? Tứ đại gia tộc, con trong giá thú của Thiên Sư phủ gì chứ, thiếu đạo đức thiếu dạy dỗ mới đúng.”

Ách Ba Lan lập tức định nhấc ghế lên đập hắn, Trình Tinh Hà không sợ chết, chỉ sợ Chúc trọc có lý do để mà thả quỷ đánh người nên đè Ách Ba Lan lại.

Ta không biểu lộ ra ngoài mặt, nhưng trong lòng thầm giật mình, chỉ trong thời gian ngắn mà tên trọc này đã biết được lai lịch của bọn ta rồi sao?

Dường như Chúc trọc có thể nhìn thấu lòng người, hắn nói một cách lạnh lùng:

“Coi như các ngươi may mắn, không biết lấy đâu ra thần khí, nhưng ta cũng không sợ ngươi, Thiên Sư phủ thì thế nào, họ Chúc ta đây tung hoành trong giới phong thủy cả đời, ngoại trừ Mã Liên Sinh, ta cóc quan tâm ai cả!”

Ông cậu ba nhà ta?

Ta không biết nên khóc hay cười nữa, nhưng đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập vang lên.

…

Ta quay đầu lại thì thấy một nhóm người đang chạy như điên về phía này.

Bình thường Trình Tinh Hà thích hóng hớt nhất, ngoài cửa có con gà đánh nhau cũng phải ra vỗ tay chứ nói chi là lần này còn có “đánh hội đồng”, hắn kích động đến mức không thèm kéo Ách Ba Lan nữa:

“Trời ơi nhìn quy mô này xem, Cổ Hoắc Tử của Hưng Long cung à?”

Quả nhiên, những người đó đằng đằng sát khí, ai nấy đều cầm theo vũ khí, thậm chí còn hô hào lung tung:

“Bắt được thì đừng tha cho bất cứ tên nào.”

Ách Ba Lan tò mò:

“Không đúng, sao chỉ có một nhóm, một nhóm khác đâu?”

Đúng vậy, kéo bè kéo lũ đánh nhau thì sao có thể đánh một mình.

Bọn ta đang ngẩn ngơ thì đám người đó bỗng lao về phía bọn ta, không phải, không phải bọn ta, tầm mắt của họ dán chặt lên Bạch Hoắc Hương.

Bạch Hoắc Hương phản ứng nhanh chóng, tuy không hiểu rõ tình huống nhưng nàng lập tức đứng dậy, ta phản xạ có điều kiện đứng che cho Bạch Hoắc Hương, nhanh đỡ lấy một cây giẻ lau nhà sắp đập lên đầu ta, nghiêm mặt hỏi:

“Các ngươi làm gì thế?”

Trình Tinh Hà còn không quên trêu chọc:

“Chính khí thủy, ngươi gặp tình trạng hành hung bác sĩ à? Thiếu nợ máu và nước mắt bao giờ thế!”

Chương 1001: Hiểu Nhầm

Nhóm người này cứ như muốn đại náo thiên cung vậy, ai nấy đều mang theo vũ khí, có người cầm chổi, có người cầm cây lau nhà, gậy thông cống, thậm chí còn có một người đàn ông vác theo mắc áo đến, gào mồm đòi đánh:

“Đám nghèo kiết xác các ngươi không mua nổi nhà thì cũng đừng nằm mơ nữa, tự sát để hạ giá nhà đất của bọn ta, không biết xấu hổ à?”

Ta lại gần, cảm thấy những người đó trông rất quen mắt, ta chợt nhận ra, chẳng phải là nhóm người đầu cơ bất động sản ban ngày ở đây kêu gào kháng nghị có người đến đây tự sát ảnh hưởng đến giá phòng sao?

Trình Tinh Hà và mọi người cũng nhận ra, Trình Tinh Hà chửi thề một tiếng, sau đó ta nhìn thấy những người kia ngã xuống đất co giật như động kinh, họ bị ma quỷ do Trình Tinh Hà gọi tới bám lên người.

Trình Tinh Hà sợ chết, xưa nay không dám trêu chọc quỷ quái lợi hại, nhưng khi đối mặt với đám người nhát gan thì tuyệt đối không nương tay, hắn xử lý đám người đó dễ dàng như xách một con gà con.

Những người trước mặt nhìn bạn mình đột nhiên động kinh thì vô cùng hoảng sợ, lập tức rối loạn, càng khỏi phải nói đến Ách Ba Lan, thời xưa có Sở Bá Vương nâng đỉnh, hắn giơ cánh tay lèo khèo như cây lau nhà của mình xách một tên mập khoảng một trăm cân lên, đứng giữa đám người vung vẩy rất khí thế, nhóm người kia há hốc mồm.

Bên ta thì càng miễn bàn, có lẽ trông bọn ta dễ bắt nạt, nhóm người thấy ta che chở Bạch Hoắc Hương thì hùng hổ định kéo nàng đi, ta nổi giận, không khách sáo nữa, tay không giằng lấy toàn bộ cán cây lau nhà và gậy thông cống, lên gối, chúng đồng loạt gãy đôi.

Những người đó thấy ta dùng tay không cướp vũ khí thì giật mình, sau đó lại thấy đạo lý "bó đũa" không áp dụng được với ta, họ lấy làm kinh hãi, lùi lại một bước:

"A..."

Mặt Bạch Hoắc Hương đỏ bừng, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn ta chằm chằm.

Ta thấy nàng không sao thì thở phào một hơi, rồi nhướng mày nhìn đám người kia:

"Các ngươi động vào nàng thử đi, để ta xem bẻ gãy cái gì tiếp theo."

Những người kia hoảng sợ, lại lùi về sau.

Chúc trọc vẫn luôn ở bên cạnh khoanh tay đứng nhìn, đang nghĩ kiểu gì cũng phải xảy ra mâu thuẫn đổ máu, không ngờ ta lại hóa giải một cách dễ dàng, hắn tỏ ra vô cùng thất vọng:

"Xuất thân từ Thiên Sư phủ đều nhân từ nương tay giống Lý Mậu Xương, nếu là ta, đối phó với đám người ngu xuẩn này thì chỉ cần gọi vài ma quỷ ra, đảm bảo chơi chết họ."

Đúng vậy, ta cũng có nhiều ký thân phù, muốn gọi ai đó lợi hại ra là điều hết sức đơn giản.

Nhưng ta sẽ không xả thân nuôi hổ, ép dạ cầu toàn, cũng sẽ không lạm sát người vô tội, ỷ vào bản lĩnh của mình mà tùy tiện đả thương người khác, ở phương diện đối nhân xử thế và hành sự, ta có hạn độ của mình.

Một người trong số đó bật khóc:

“Tiểu ca, ngươi vô cớ gây sự, với tài nghệ của ngươi có thể đi đóng phim võ thuật mà, tại sao phải gây khó dễ cho những dân chúng thấp cổ bé họng như bọn ta? Bọn ta đổ mồ hôi sôi nước mắt kiếm tiền đầu tư cũng không dễ gì, các ngươi còn ép giá nhà của bọn ta, các ngươi ức hiếp người ta quá.”

Rõ ràng là một ông chú râu quai nón, thế mà lại khóc lóc sướt mướt, khiến ta thấy mà thương.

Những người khác cũng thở dài, nhìn ta với ánh mắt sợ sệt xen lẫn khiển trách:

“Đúng vậy, tiền lương nhiều năm trôi theo dòng nước rồi…”

Ánh mắt của họ làm ta cảm thấy chột dạ, ta suýt nữa tin rằng mình là một kẻ tội đồ, nhưng ta tức khắc hoàn hồn:

“Rốt cuộc các ngươi có ý gì? Bọn ta thì liên quan gì đến giá nhà?”

Lần này họ lại ngớ ra, người lên tiếng vẫn là người đàn ông khóc sướt mướt kia, hắn lau nước mắt, chỉ vào Bạch Hoắc Hương và nói:

“Không phải...Không phải các ngươi muốn giúp mỹ nữ đó tự sát, tiếp tục làm giảm giá nhà của bọn ta sao?”

Cái quái gì thế?

Hóa ra là hiểu nhầm...Họ cho rằng Bạch Hoắc Hương cũng “nghe tiếng” nên đến đây tự sát, chỉ vì để làm giảm giá nhà?

“Không phải bọn ta nghĩ vậy…”

Người đàn ông đó lập tức đính chính:

“Mà có người nói cho bọn ta biết, bảo bọn ta nhất định phải ngăn cản các ngươi!”

Ta và Bạch Hoắc Hương nhìn nhau, hỏi:

“Ai nói với các ngươi thế?”

Người đàn ông giành trả lời:

“Là một người phụ nữ mặc trang phục màu trắng!”

Lại là người phụ nữ đó?

Đột nhiên, đứa bé trai chui ra từ sau lưng Bạch Hoắc Hương, nói to:

“Chính là thứ đã bắt mẹ của ta! Chú, ta phải báo thù cho mẹ!”

Gì vậy, ngươi gọi ai là chú đấy! Vừa nãy còn biết gọi Bạch Hoắc Hương là Bồ Tát tỷ tỷ cơ mà!

Nhưng mà tại sao người phụ nữ áo trắng đó lại phải làm vậy, chẳng lẽ…

Đầu óc ta phản ứng nhanh chóng, lập tức hiểu ra, ta đẩy đám người kia ra chạy đến chỗ mặt nước.

Những người này nghĩ lần này ta định tự sát, hô to gọi nhỏ muốn xông lên, nhưng Ách Ba Lan tiến lên quật ngã hàng đầu tiên, tiếng kêu la thảm thiết vang lên không dứt, họ không kịp đuổi theo.

Người phụ nữ mặc đồ trắng rất thông minh, bọn ta không có thù oán gì với nàng, thậm chí còn chưa từng gặp nhau, vậy chỉ có một nguyên nhân để nàng đi mật báo cho nhóm người này.

Chương 1002: Không Còn Vùng Vẫy

Nàng biết mục đích bọn ta đến đây lần này là để cứu người, vì thế lập kế điệu hổ ly sơn, nhân lúc bọn ta bị vướng chân, nàng nắm chắc thời cơ đi hại người!

Quả nhiên, ta vừa chạy lại gần bờ thì nhìn thấy một người phụ nữ đi ra từ rừng cây phía tây, đang bước từng bước đến bên hồ nước.

Ta lập tức nói to:

“Đứng yên đó, đừng nhúc nhích!”

Cơ thể người phụ nữ khựng lại như là sững sờ, ta chống một tay trên hàng rào, nhanh nhẹn nhảy sang bên kia, cố gắng dịu giọng nói với nàng:

“Đừng xúc động, đang yên đang lành sao ngươi…”

Nhưng ta chưa kịp nói xong thì bóng dáng gầy yếu của người phụ nữ ấy đã bổ nhào về phía trước, rơi xuống nước, khiến mặt nước dậy sóng.

Động tĩnh rất lớn, lập tức hấp dẫn sự chú ý của nhóm người kia:

“Trời đất, chúng ta cãi cọ mãi, hóa ra tìm nhầm người…”

“Người thật sự muốn tự sát lại là một người khác…”

“Xong rồi, ngày mai thi thể lại bị nước đẩy lên bờ, giá nhà của chúng ta lại giảm đi mấy trăm rồi!”

Suy nghĩ này khiến người ta cảm thấy lạnh gáy, đều là đồng loại với nhau, các ngươi không lo cho mạng người mà lại đi lo nghĩ cái gì?

Trình Tinh Hà mắng:

“Những người ở đây thật sự không có thuốc nào cứu chữa được nữa, ta tham tài chưa từng sợ ai, nhưng đến đây cũng biết núi cao còn có núi cao hơn, khu vực này chắc chắn phạm sát mắt tiền rồi.”

Ách Ba Lan cũng xông tới:

“Ca, sao thế?”

Ta không có thời gian trả lời, ta hít sâu một hơi rồi nhảy xuống dưới nước, bơi về phía nơi bọt nước chưa biến mất hoàn toàn kia.

Nước mùa này lạnh thấu xương, nhưng ta không quan tâm.

Cho dù người phụ nữ đó là ai thì cũng không thể chết uổng công vô ích được, đó là một mạng người, chết rồi thì sẽ không sống lại được nữa.

Bây giờ phải cảm ơn đội điền kinh giúp ta luyện thành lá phổi sắt, cùng với hồi nhỏ bắt cá chạch ở sông Phúc Thọ nên biết bơi chó, một lát sau ta loáng thoáng thấy được bóng người mơ hồ trong nước.

Không còn vùng vẫy nữa rồi…

Ta lập tức vọng khí, phát hiện có hồng quang, tuy rằng rất yếu ớt, ta có thể yên tâm rồi, một tay bắt lấy người kia bơi lên thượng du, định kéo nàng lên bờ.

Có Bạch Hoắc Hương ở nhất, nhất định còn có thể cứu chữa.

Không ngờ, chưa kéo đi được bao xa, ta đã cảm thấy không kéo được nữa.

Hình như người phụ nữ này bị thứ gì đó quấn lấy, hơn nữa còn quấn rất chặt.

Rong?

Không phải, ở hồ nước này không có rong.

Ta lập tức lội xuống theo người phụ nữ kia, lần này ta sờ thấy một thứ trên mắt cá chân của nàng.

Là một bàn tay!

Bàn tay ấy lạnh lẽo, nắm rất chặt, bề mặt thô ráp, rắn chắc và bóng lóng.

Ta cảm thấy rợn tóc gáy, cánh tay này mọc đầy vảy!

…

Khỉ nước?

Dầu gì ta cũng từng đánh nhau với khỉ nước, cũng biết sức lực của khỉ nước thế nào, một tay ta tập trung hành khí muốn lập tức kéo cái tay kia ra.

Nhưng không ngờ, sức lực của cái tay kia mạnh hơn lúc lúc gặp đánh ở hồ chứa nước Cửu Khúc rất nhiều, lần này lại không hề lay động được nó.

Ta hơi sửng sốt, tình huống gì đây, đây là khỉ nước thời 2.0 sao?

Mà lúc này, hồng quang trên người người phụ nữ kia đã càng lúc càng yếu ớt, mệnh đèn cũng sắp tắt rồi.

Nếu chậm trễ thêm một lát nữa, người phụ nữ này thật sự sẽ phải đi xuống gặp ông Diêm Vương mất.

Trong lòng ta sốt ruột, hận không thể dùng tay trừ tà đẩy nàng ra ngay lập tức, nhưng tay trừ tà hao phí hành khí quá lớn, ta lại không kịp đi ăn viên nhân sâm dưỡng khí, đến lúc đó cho dù có lôi được vật này ra, ta hao phí hành khí xong cũng không còn sức lực đi lên, chỉ có thể cùng người phụ nữ này rơi xuống nước rồi chết đuối.

Vì thế ta lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra - lúc này, ta cảm thấy khí của mình cũng sắp đuối rồi, ngực phập phồng dữ dội, sắp không thở nổi rồi.

Tốc chiến tốc thắng thôi.

Thất Tinh Long Tuyền vừa ra khỏi vỏ, sát khí làm sóng nước xung quanh khuấy động, mặc dù trong nước có lực cản nhất định, nhưng ta cố gắng điều chỉnh sức lực sao cho phù hợp rồi chém về phía cái tay kia.

Theo sát khí và sự sắc bén của Thất Tinh Long Tuyền, cho dù là khỉ nước 2.0 cũng không thành vấn đề.

Nhưng điều khiến ta không thể tưởng tượng được chính là, Thất Tinh Long Tuyền còn chưa đụng tới chủ nhân của cái tay kia đã giống như bị thứ gì đó ngăn cản – hình như vật trên thân thể của vật kia bao bọc một lớp phòng vệ không thể phá hủy!

Khỉ nước không thể nào có năng lực này – trái tim ta thoáng thắt lại, CMN, đây là cái quái gì thế?

Vừa rồi dùng Thất Tinh Long Tuyền nên khí của ta càng ngày càng không đủ dùng, khung cảnh trước mắt đã mơ hồ, mà dường như mệnh đèn của người phụ nữ kia cũng đã sáng đến tia sáng cuối cùng, chỉ có thể chết...

Mà cái tay đầy vảy kia hiển nhiên cũng biết tình hình của ta, nó dùng một sức lực lớn muốn đoạt lại người phụ nữ kia từ trên tay ta.

Không được, không thể để nó cướp được.

Trong lòng ta phát giận – cuối cùng đều phải chết, tại sao không liều mạng chứ?

Ta lập tức điều động thần khí mà Thủy Thiên Vương để lại trên người mình ra, đụng vào tay trừ ta

Tay trừ tà tức thì kẹp cổ vật kia lại.

Vật kia lập tức cứng đờ.

Trong nước nên không nghe được âm thanh gì, nhưng cánh tay ta nhạy bén cảm giác được – hình như có cái gì đó trên cổ của vật vảy dài này vỡ vụn.

Tốt quá…

Chương 1003: A Mãn Tới

Nhưng ta không thể ngờ tới, sau khi vật kia vỡ vụn, bóng dáng vật vảy dài đột nhiên khẽ động, thế mà lại mạnh mẽ vùng vẫy cổ tránh thoát khỏi tay trừ tà!

Trái tim ta lập tức thắt lại, mẹ kiếp, đây là tình huống gì thế?

Tay trừ tà mang theo thần khí, ngay cả sát cũng có thể bóp "chết", vật này không sợ tay trừ tà cũng thôi đi, ngay cả thần khí cũng không thể làm gì nó?

Chẳng lẽ, nó cũng là...

Chưa kịp nghĩ ra, cổ họng ta lại vô thức buông lỏng, ta trơ mắt nhìn mình phun ra một chuỗi bong bóng khí.

Giống như Trấn Quan Tây bị Lỗ Đề Hạt đánh dữ dội, bởi vì thiếu oxy nên mọi thứ trước mặt ta lập tức trở nên đầy màu sắc, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì nữa.

Lên Địa cấp, mặc dù hành khí so với trước kia tăng lên rất nhiều, nhưng vừa mới dùng thần khí và tay trừ tà thì không còn bao nhiêu sức lực để chống lại nàng nữa, chỉ cảm thấy một tay của bóng dáng vảy dài kia quấn lấy mắt cá chân người phụ nữ không chịu buông, tay còn lại thì kẹp ở trên cổ ta.

Mẹ nhà ngươi...

Lần này, ta cảm giác thần trí dần dần rời rạc từng chút một, cánh tay giữ người phụ nữ cũng không còn chút sức lực nào.

Vì vậy, một tay ta vừa cố gắng giữ người phụ nữ lại, một tay thì lần mò lên trên người.

A Mãn...A Mãn có thể đến giúp ta, nhưng nàng là một thần núi, có thể xuất hiện trong nước ư?

Ta đưa tay muốn sờ lên mảnh giấy thếp vàng nhỏ trên ngực.

Mà vật đầy vảy kia chú ý tới động tác của ta, dường như nó nảy sinh lòng hiếu kỳ, cũng theo tay ta sờ lên trên người ta, muốn xem rốt cuộc ta muốn tìm cái gì.

Nhưng không ngờ, vật vảy dài kia vừa mới sờ tới trước ngực ta thì bỗng nhiên giống như bị đụng phải bàn ủi nóng, tay nhanh chóng giật ra.

Nó sợ một vật gì đó trên người ta.

Hơn nữa không chỉ như vậy - ta nheo mắt lại, miễn cưỡng có thể nhìn ra được, bóng dáng mơ hồ không rõ kia không chỉ giật tay ra mà toàn bộ cơ thể cũng bị đụng văng ra thật xa.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ta nghĩ không ra, nhưng bắt được một chút cơ hội cuối cùng, ta dùng chút sức lực yếu ớt cuối cùng, liều mạng đạp nước, mau chóng bên lên trên mặt nước.

Đúng là lên Địa cấp không thiệt thòi - nếu là trước kia, CMN, chắc ta chỉ có thể như con rùa nuốt quả cân mà chìm xuống đáy.

Nhưng vừa đạp vài cái, mắt thấy mặt nước đang ở ngay trước mắt, một chút sức lực tìm đường sống cuối cùng trên người cũng dùng hết, dùng câu xa tận chân trời, gần trước mắt để hình dung cảm nhận lúc này của ta đúng là không thể thích hợp hơn.

Mẹ kiếp, ta cứ như vậy mà chết đi sao, ta còn chưa lập di chúc đấy...Quên đi, nhắc tới lại đau lòng, ta làm gì có tiền để viết di chúc chứ.

Thân là cô gia của Thủy Thần mà phải chết chìm trong cung của Thuỷ Thần...

Trước khi ánh mắt không tự chủ được nhắm lại, ta nhìn một lần cuối cùng, một tia nhân khí sống màu đỏ cuối cùng trên người của người phụ nữ trong tay ta cũng sắp tiêu tán.

Cái bình giấm Tiêu Tương kia sau này sẽ không nghi ngờ là ta chết vì tình cùng với người phụ nữ này chứ, thanh danh kiếp này của ta...

Nhưng ngay lúc đó, một bàn tay nắm lấy cổ tay của ta.

Ta chợt mở mắt ra.

Bàn tay này rất ấm áp, nắm rất chặt.

Không chỉ vậy mà còn rất có lực.

Ta chỉ cảm thấy lỗ tai chợt rời khỏi mặt nước, nước ở hai bên tai nhanh chónh chảy ra ngoài, cơn đau nhức ập đến, tiếp theo chính là cảm giác rất lạnh.

Hóa ra khi cá được câu ra khỏi mặt nước sẽ có cảm giác này.

Nhưng không thể thở được - phổi và mũi dường như đã bị chặn.

Khóe mắt ta thấy hồng quang trên người của người phụ nữ kia thế mà vẫn còn, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Không chết là tốt rồi.

Phần còn lại thì ta không biết. Chỉ là ở trong bóng tối sâu thẳm, dường như ta đang uống thuốc, một hương vị mát lạnh, cay đắng, nhưng không hiểu tại sao lại mềm mại, ngọt ngào.

Nó giống như một loại xi rô thuốc Đông y nào đó.

Chờ tỉnh lại, ta cảm giác được có một bàn tay đang liên tục vỗ vào mặt ta, âm thanh vừa lạnh vừa giòn, còn đau nữa.

Khiến ta nhớ đến lúc thầy Cao làm cá, cũng ra sức vỗ bột mì lên thân cá như thế.

Còn có một giọng nói dường như đang gọi tên ta, nhẹ nhàng thoáng qua, như xa tận chân trời lại như gần ở bên tai.

Khỏi phải nói, giọng nói này làm cho người ta thật không nhịn được, ta lập tức bắt lấy bàn tay kia.

Bàn tay kia thoáng cứng đờ, âm thanh gọi ta cũng đột nhiên dừng lại.

Mở mắt ra, ta nhìn thấy những vì sao đầy trời, còn có một người nhanh chóng ôm lấy ta, lớn tiếng khóc lên:

"Lý Bắc Đẩu, ngươi...ngươi là đồ khốn kiếp!"

Cơ thể này rất mảnh mai và ấm áp.

Xung quanh lập tức lại có mấy âm thanh nhẹ nhàng thở ra.

Là Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà còn nháy mắt với ta và nói:

"Thất Tinh à, lần này ngươi đã nợ con gái nhà người ta một mạng – lấy thịt bồi thường đi."

Cái gì?

Ta nhớ lại, hương vị của "xi-rô thuốc Đông y" rất giống với Bạch Hoắc Hương.

Chương 1004: Lớn Lên Thì Ngươi Biết

Nhưng hắn vừa nói xong câu này, người đang nằm sấp trên người ta lập tức ngồi thẳng dậy, giống như lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn Trình Tinh Hà một cái, ngồi ở một bên che mặt mà không nói gì.

Ta cũng sờ sờ đầu rồi ngồi dậy, lúc này, một bóng người khác cũng nhào tới trước mặt ta:

“Cảm ơn ngươi, tiểu ca, thật sự cảm ơn ngươi...ngươi là người đàn ông đầu tiên mạo hiểm lớn như thể để cứu ta...ta tình nguyện lấy thân báo đáp.”

Trời ạ, đây là ai vậy?

Ta ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một người phụ nữ.

Cô gái này có gương mặt như cái xỏ giày, chân mày chếch xuống, đuôi lông mày xong, đời sống tình cảm chắc chắn gặp nhiều khó khăn.

Cũng khó trách...Cô gái này không đẹp lắm, thậm chí có thể nói là xấu.

Ta vội nói:

“Ta không phải loại người lợi dụng lúc người ta gặp nguy hiểm - có thể sống sót là tốt rồi.”

Cô gái mặt giống cái xỏ giày vô cùng nhiệt tình:

“Tiểu ca, ngươi không cần ngại, ta thật sự có thể...”

Lúc này ta đẩy nước trong lỗ tai ra, đầu óc cũng dần dần tỉnh táo lại, nhớ tới vật vảy dài dưới nước kia.

Vậy rốt cuộc nó là cái gì vậy?

Vì thế, ta hỏi cô gái mặt giống cái xỏ giày:

“Nếu ngươi thực sự muốn trả ơn ta, hãy cho ta biết sự việc dưới nước – như thế bọn ta mới có thể cứu nhiều người hơn.”

Lúc này cô gái mặt giống cái xỏ giày như mới tỉnh lại từ trong giấc mơ, vội nói:

“Vâng...Đó là một người mặc quần áo màu trắng, kéo tôi xuống!”

Ta vội vã hỏi:

“Vậy ngươi có để ý đến bàn tay của người phụ nữ đó không? Có phải có vảy đúng không?”

Cái xỏ giày giày sửng sốt khi ta hỏi như thế:

“Vảy? Cái này ta không chú ý lắm.”

Ta hơi thất vọng, cuối cùng bảo cái xỏ giày nói cho ta biết làm thế nào để gặp người kia.

Cái xỏ giày hơi do dự một lát rồi mới lên tiếng: “Lúc ta từ trong bệnh viện đi ra thì gặp phải người đó, người đó nói sẽ dẫn ta đến một nơi tốt đẹp, chỉ cần đi sẽ không còn phiền não. Lúc ấy ta cũng không hiểu tại sao, cứ như bị ma xui quỷ khiến mà lập tức đi theo người đó, sau đó lấy lại tinh thần thì mới nghe nói đó là một con quỷ nước.”

Nói xong, nàng còn kích động nắm lấy tay ta:

“Cảm ơn ngươi!”

Ta vội hỏi:

“Bệnh viện? Ngươi làm việc trong bệnh viện hay là ngươi đi khám bệnh?”

Cái xỏ giày hơi do dự một lát, lúc này mới nhẹ nhàng nói:

“Ta...Ta mang thai, nhưng cha đứa bé...”

Nàng không nói thêm gì nữa.

Mang thai...

Chú bé nghe vậy, cũng từ phía sau Bạch Hoắc Hương chui ra, hỏi:

“Mang thai là gì?”

Trình Tinh Hà mất kiên nhẫn với thằng bé kia, sau đó đẩy đầu hắn lại:

“Ngươi hỏi làm quái gì, lớn lên thì biết.”

Bạch Hoắc Hương trừng mắt nhìn Trình Tinh Hà một cái, sau đó ôm thằng bé qua và nói:

“Mang thai...Chính là quá trình mẹ sinh con, rất vất vả, ban đầu còn có thể buồn nôn, nôn mửa, về sau...”

Đứa nhỏ dường như nhớ tới cái gì đó, hắn nhìn về phía Bạch Hoắc Hương:

“Nôn mửa? Khoảng thời gian trước, mẹ ta cũng vào trong nhà vệ sinh nôn mửa liên tục! Ta còn cho nàng ăn rất nhiều chiếc bánh nhỏ mà ta yêu thích nhưng nàng không ăn! Ta hỏi nàng làm sao, nàng nói nàng bị bệnh...”

Trời ạ, chẳng lẽ mẹ của thằng bé này cũng mang thai?

Ta nhíu mày, ta vẫn luôn tìm điểm chung của những người phụ nữ bị hại này nhưng vẫn không tìm được, chẳng lẽ - điểm chung chính là mang thai?

…

Lúc này, chỉ nghe một tiếng hừ lạnh, lại thấy Chúc Ngốc Tử ở một bên quái gở tặc lưỡi lắc đầu, ánh mắt tràn ngập khinh bỉ:

“Ngay cả lai lịch của cái đồ chơi rách nát này cũng nhìn không ra? Bởi mới nói cặp hoả nhãn kim tinh Thủy Bách Vũ nhìn thế nào mà lại nhìn trúng ngươi có thể làm Thiên cấp tiếp theo? Đúng là người mù đeo kính - giả vờ giả vịt, ôi, này tiểu quỷ y kia, hay là ngươi kê đơn thuốc cho Thủy Bách Vũ để điều trị mắt đi!”

Bạch Hoắc Hương nghe người khác xúc phạm ta, còn tức giận hơn là xúc phạm nàng, lập tức nhíu mày, Ách Ba Lan thì bất ngờ đứng lên, nâng cái ghế dài giơ lên muốn đập tới.

Nhưng Chúc Ngốc Tử không sợ, âm khí trên người hắn nổ tung, xem ra đã kìm nén khó chịu đến mức muốn ra tay từ lâu rồi.

Ta còn nhìn ra mục đích hắn đi theo ta - đơn giản, hắn đang muốn áp chế lòng hăng hái của ta, kích động lòng tin của ta.

Tự nghi ngờ bản thân chính là trở ngại lớn nhất để mình tiến bộ.

Đáng tiếc là ta sẽ không để cho hắn đạt được ý nguyện dễ dàng như thế - từ nhỏ lão già đã dạy ta, nghe tôm càng kêu, sao còn không trồng hoa màu thôi?

Vì vậy, ta cười híp mắt trả lời:

“Ta vào nghề chưa được bao lâu, không giống như ngài, tuổi tác lớn mà còn có kinh nghiệm phong phú.”

Chúc Ngốc Tử bất chợt nghe ta khách sáo như thế, nghĩ rằng ta sợ hắn, hắn vừa định tăng thêm sự khinh bỉ thì ta nói tiếp:

“Bọn ta không muốn so những cái khác với ngài, bởi vì ngài đâu có cái gì hơn ngoài việc sống được lâu chứ.”

Chúc Ngốc Tử vừa nghe vậy, da trán sáng bóng lập tức đỏ lên:

“Ngươi...”

Chương 1005: Giáo Chủ

Không đợi hắn nói tiếp, ta nói tiếp:

“Nhưng trông ngày vẫn còn trẻ - chậc, không có một sợi tóc bạc nào cả.”

Vừa dứt lời, một đám người nhìn da dầu không mọc nổi một ngọn cỏ của Chúc Ngốc Tử, tất cả đều không nhịn được cười, Trình Tinh Hà nói:

“Thất Tinh, nhìn ngày thường ngươi nghiêm túc như vậy, làm loạn cả buổi cũng không giống loại người giả vờ - là bản chất thật à!”

Trước mặt người hói đầu thì không được nhắc đến tóc, Chúc Ngốc Tử tức giận đến nỗi cả người phát run, muốn giơ tay lên, ta làm bộ thờ ơ lật giấy thếp vàng của A Mãn ở trước ngực ra.

Chúc Ngốc Tử vừa giơ tay, nhưng vừa nhìn thấy giấy thếp vàng đầy chữ, đồng tử giãn đến mức sắp nhảy cả ra ngoài - hắn có kinh nghiệm phong phú, đương nhiên không thể không nhận ra giấy thếp vàng đầy chữ đại biểu cho cái gì.

Ngay cả thần linh cũng cho ta bùa phòng thân, hắn càng không rõ lai lịch của ta, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Được, cóc ghẻ lột da không nhắm mắt - ta xem ngươi có thể nhảy nhót được bao lâu.”

Thế là hắn lập tức buông tay xuống.

Trước kia ta thường xuyên bị người ta xúc phạm, thật ra trong lòng hiểu rất rõ - chỉ có người nội tâm yếu đuối mới có thể nghĩ đến việc xúc phạm người khác để tăng thể diện cho mình.

Ta là người hiền lành, nhưng ta tuyệt đối sẽ không diệt uy phong nhà mình.

Chúc Ngốc Tử không làm ầm ĩ nữa, ta bắt đầu suy nghĩ – vật dưới đáy nước là vật gì, tại sao lại kéo phụ nữ mang thai?

Rốt cuộc phụ nữ mang thai chết như thế nào, tại sao lại cười?

Ta hỏi cái xỏ giày, nàng được cứu sớm nên hỏi gì cũng không biết.

Trình Tinh Hà lập tức nhíu mày:

“Không thể nào thật sự là kéo đến Thủy Thần cung gì đấy chứ?”

Nếu thật sự kéo đến Thủy Thần cung thì tốt rồi, cho dù là kéo đến Thủy Thần cung, Thủy Thần cần hồn phách của người sống làm gì? Đều là kẻ ăn hương khói, bên phía âm phủ kia cũng không thể ngồi không.

Ta vừa nghĩ thì bất ngờ nhớ tới, cái vật kia hình như rất sợ một vật nào đó trước ngực ta.

Ta lập tức lật đồ vật trước ngực ra - không ngoài dự liệu, lúc ấy cái vật vảy dài kia bị bắn ra là bởi vì đụng phải tấm thú vật sắt trên ngực ta.

Rốt cuộc lai lịch của vật này là gì?

Lúc ở trên người Uông Cảnh Kỳ đã đắc tội nhiều quỷ nghèo như thế, thế mà ngay cả Chúc Ngốc Tử sát cũng phải kiêng kỵ ba phần, nhưng đây cũng chỉ là kiêng kỵ.

Nếu bàn về lực sát thương, vật gì lại có tác dụng với vật vảy dài lớn như thế - nó trực tiếp bị văng ra ngoài thật xa.

Cũng nhờ vận may của ta tốt, có duyên tình cờ lấy được thứ như vậy, nếu không, nói không chừng hôm nay ta cũng phải làm “vào cung thần nam” rồi.

Nếu như biết rõ lai lịch của cái tấm thú vật sắt này, vậy chẳng phải cũng sẽ biết rõ lai lịch của vật vảy dài sao?

Thứ này là một đồ cổ, ta chỉ biết sơ sơ, nhưng có người biết rất rõ nha!

Vì vậy, ta lập tức chụp ảnh lại vật này và gửi cho Triệu lão giáo sư.

Lúc này là hơn năm giờ sáng, có lẽ Triệu lão giáo sư vẫn chưa thức giấc, nhưng không ngờ, ta vừa mới gửi tin nhắn thì Triệu lão giáo sư đã lập tức gọi điện thoại tới, âm thanh thở hồng hộc mơ hồ không rõ, hiển nhiên là vừa mới nhét một viên thuốc vào miệng:

“Đại sư mệt mỏi, đồ triết quả bùn, giống như Larry tới?”

Người lớn tuổi luôn cảm thấy thiếu thật đúng là danh bất hư truyền.

Ta bảo hắn đừng nóng vội, nuốt xuống rồi nói chuyện, giọng đã nghẹn đến thế rồi còn nói.

Triệu lão giáo sư đáp lại, đầu dây bên kia lại truyền đến âm thanh uống nước ùng ục rồi nói:

“Lý đại sư, ngài mau nói cho ta biết.”

Ta bảo hắn nói trước, đây là gì?

Triệu lão giáo sư vội nói:

“Nếu vật này có chủ, vậy thì đúng là một chân giẫm lên gạch vàng - đây là đồ vật của thời kỳ Cảnh Triều, ngươi xem thử, có phải phía dưới tấm sắt đó có hình dạng của một cái đuôi nhỏ không?”

Ta lật lại xem thử, đúng là có thật.

“Vậy thì đúng rồi...”

Triệu lão giáo sư càng kích động hơn:

“Đây là bùa Kỳ Lân Huyền Vũ! Là đồ của Thủy Thần cung, ta cũng chỉ từng nhìn thấy trong sách sử, không ngờ lại có đồ vật thật!”

Trình Tinh Hà vừa nghe vậy, tròng mắt giống như bóng đèn được bật, sáng ngời nói:

“Trời ạ, đáng giá bao nhiêu tiền, không thể là giả chứ?”

Triệu lão giáo sư thở hổn hển nói:

“Như thế làm sao có thể là giả - trên dưới cả nước không quá mười người biết về vật này, người biết cũng ít thì ai có thể làm giả chứ? Hơn nữa, chỉ cần nhìn vào chất lượng trong ảnh cũng phải mấy trăm năm, không giả được!”

Hắn vừa nói vậy ta mới nhìn kỹ lại, sở dĩ thú vật này kỳ quái, thì ra là ở bên cạnh đầu kỳ lân có thêm một gợn nước, ý là Kỳ Lân nước. Mà cái đuôi nhỏ phía dưới đại diện cho cái đuôi phía sau vỏ Huyền Vũ.

Đây là thần thú trong nước trong truyền thuyết.

Chương 1006: Thành Phần

Thật sự là đồ vật của Thủy Thần cung sao?

Ta vội hỏi:

“Ngươi nói cho ta biết, cái tấm thẻ này dùng để làm gì?”

Triệu lão giáo sư vội nói:

“Sách sử ghi lại, vào năm Vĩnh Hợp Nguyên Niên có nạn lụt ở Cảnh Triều, dân tị nạn phải sống lang thang, sứ giả phái Thủy Thần đã lấy Kỳ Lân Huyền Vũ ra hiệu lệnh cho Thủy tộc, rút nước phù hộ dân, Quốc Vương vì biết còn đặc biệt xây dựng miếu Thủy Thần quy mô lớn, kim thân tế tự...”

Lại là tu Tứ tướng cục, lại là tu miếu Thủy Thần, thích làm kiến trúc vậy sao, có thể gọi Quốc Vương kia là chủ thầu thời cổ đại nha.

Mà theo ý của ông cụ Triệu, vật này giống như lệnh bài trong phim cổ trang, là tượng trưng cho thân phận, nó xuất hiện thì người dân bình thường đều phải run rẩy.

Vậy thì rõ rành rành rồi, vật vảy dài kia chính là người của Thủy tộc cũ.

Triệu lão giáo sư tiếp tục hỏi, vật này ta muốn ra giá bao nhiêu, chỉ cần nói được thì hắn sẽ kiếm nổi.

Trình Tinh Hà vui mừng, cảm thấy đỉnh cao đời người của mình cuối cùng cũng sắp tới, hắn mở miệng muốn báo giá, nhưng mỗi lần hắn mở miệng lại cảm thấy mình ra giá ít sẽ chịu thiệt, cá chép lớn dường như mở miệng cả hồi lâu cũng không nói ra được, người này mạng lớn hơn trời nên ta cũng không có tâm trạng mặc cả, chỉ nói qua loa lấy lệ, không để ý tới tiếng kêu gào khóc của ông cụ Triệu mà lập tức cúp điện thoại.

Trình Tinh Hà cũng nóng nảy:

“Đồ vật quý giá như vậy mà ngươi...”

Ta nói ngươi suy nghĩ lại cho thật kỹ đi, ta phải đối phó triệt để vật này.

Bạch Hoắc Hương vừa nghe vậy, ánh mắt sáng lên:

“Ngươi biết đó là vật gì rồi sao?”

Tên khốn xếp hàng - Đại Cái Tề (đại khái tề).

Chúc Ngốc Tử vểnh lỗ tai lên nghe, lập tức có chút không tin, ta thì nói:

“Muốn đối phó với vật kia, chúng ta phải tìm một vài công cụ.”

Ách Ba Lan lập tức xắn tay áo lên:

“Đốn cây hay là vác đá, ca, ngươi cứ nói một câu.”

Cũng không phải làm chủ thầu, cần mấy cái đó làm gì?

Ta trả lời:

“Cần câu cá, bột mùi cá, giấy gạo nếp, bột mì và cái quan trọng nhất là máu của phụ nữ mang thai, nước tiểu của phụ nữ mang thai.”

Dù sao Chúc Ngốc Tử cũng là một bậc tiền bối, vừa nghe ta nói đến mấy thứ này, sắc mặt hắn thay đổi, lộ ra biểu cảm khó tin, giống như là không ngờ tới ta đoán ra lai lịch của vật kia nhanh như thế.

Nghe vậy, Ách Ba Lan nhẹ nhàng thở ra rồi nói:

“Được rồi, cũng không khó tìm...”

Nói xong, ta lại nhìn về phía cái xỏ giày.

Cái xỏ giày cũng gật đầu theo:

“Soái ca, ngươi muốn ta đi tiểu sao? Được rồi được rồi - đừng nói là nước tiểu của tôi, cho ngươi cả người của ta cũng được.”

Ta lắc đầu và nói:

“Nàng đã bị bắt xuống một lần, vật kia rất nhạy bén, nhận được mùi, e là sẽ không bị lừa, chúng ta phải tìm phụ nữ mang thai khác mới được.”

Nói xong, ta nhìn về phía Chúc Ngốc Tử và nói:

“Ta vừa mới tới Tứ tướng hội, có chuyện vẫn phải cần ngài chỉ bảo.”

Chúc Ngốc Tử có chút miễn cưỡng nói:

“Cái gì?”

Ta trả lời:

“Mấy cái này được chi trả đúng không?”

Cổ họng Chúc Ngốc Tử cứng đờ, sau đó mới miễn cưỡng gật đầu.

Vậy thì tốt rồi, mấy thứ này ta đều từng mua rồi, cũng không rẻ đâu.

Tuy nhiên, đồ vật thì dễ mua, còn nước tiểu phụ nữ mang thai thì không dễ, bọn ta chưa quen cuộc sống ở đây, khó mà tìm người.

Chỉ có thể đến bệnh viện phụ sản để thử vận may trước.

…

Đúng lúc mới vừa vớt cái xỏ giày từ trong nước ra nên đã động thai, Bạch Hoắc Hương bảo nàng cũng nên đến bệnh viện phụ khoa khám thử.

Mặt cái xỏ giày lộ vẻ khó xử:

“Chuyện này...”

Ta nhìn kỹ sắc mặt cái xỏ giày, cũng nhìn ra, mũi nàng đích thật hơi nghiêng nghiêng, giống như mấy người bị hại trước đó, chủ nhân gặp phải kẻ bỉ ổi.

Trong ngành, hình dạng vành tai của cái xỏ giày được gọi là “không tích nước”, có nghĩa là không có vành tai, phúc khí rất mỏng, mệnh tương đối khổ, không chỉ không tích góp được tiền mà trên mối quan hệ nam nữ cũng luôn luôn bị thiệt thòi.

Mà trên gian môn của nàng lõm sâu xuống, mặt trên lưu lại một ít màu đỏ tà, chứng tỏ gặp người không quen, cha của thai nhi trong bụng nàng cũng giống như người cha khốn kiếp của ta, rút cổ vô tình.

Đều là nạn nhân của người đàn ông cặn bã, điều này khiến ta vô thức có chút đồng cảm với nàng.

Cộng thêm thái độ ấp a ấp úng của nàng, cũng biết - sau khi nàng kiểm tra ra mình mang thai, có lẽ cũng đang rất buồn.

Ta lại hỏi nàng:

“Gần đây có phải ngươi bị người ta gài bẫy không?”

Cái xỏ giày bị ta nói trúng tâm sự, đành phải gật đầu và nói:

“Không sợ các ngươi chế cười – đều là do bị tên sát nhân kia hại, đừng nói không muốn giữ đứa nhỏ kia, chính ta cũng không muốn sống.”

Chương 1007: Con Xin Dì Một Chuyện

Thì ra tướng của cái xỏ giày là do tâm sinh ra, là một nữ công nhân nhà máy sản xuất giày, tiền lương của nàng rất ít ỏi, nàng xuất thân khổ sở, mỗi ngày đều phải nhịn ăn nhịn xài, vất vả lắm mới tiết kiệm được trăm nghìn đồng tiền, muốn làm của hồi môn để cưới xin.

Kết quả, đối tượng xem mắt của nàng lại là một người đã có vợ, nàng vô tình bị người ta lừa cho có thai, vợ cả mang theo dao tìm tới cửa làm loạn, bắt nàng phải bồi thường phí tổn thất tinh thần, nếu không sẽ khiến cho nàng mất mày mất mặt, cả đời này cũng không ai thèm lấy.

Nàng là một người ngoại tỉnh, ở nơi này không nơi nương tựa, bị vợ cả hung dữ dọa dẫm như vậy nên đã lấy hết toàn bộ phần tích góp kia ra.

Kết quả tiền vừa bị cuốn đi, nàng cảm thấy không thoải mái thì đi kiểm tra mới biết mình có thai, nhưng ngay cả tiền làm phẫu thuật cũng không có.

Từ bệnh viện đi ra, nàng nhìn thấy dòng nước kia, suy nghĩ về những đau khổ mà mình đã phải chịu, cảm thấy sống cũng không có ý nghĩa gì nữa, chi bằng chết đi cho xong hết mọi chuyện.

Lúc này lại có một người mặc quần áo trắng, nói có một chỗ tốt muốn mời nàng đi, đi đến đó sẽ hết buồn, nàng cũng không biết bị ma quỷ xui khiến kiểu gì mà mơ mơ màng màng đi theo ngay, mãi đến khi được ta cứu lên, bị dọa sợ gần chết mới biết mình còn sống.

Trình Tinh Hà lắc đầu:

“Đại muội tử, ngươi nên cẩn thận một chút đi – người đã có vợ không dễ chọc đâu, nhưng đây cũng không phải là cái hố đơn giản, đây là miệng núi lửa đấy.”

Bạch Hoắc Hương nhìn ánh mắt của nàng cũng thấy đồng cảm, nhưng vừa nghe Trình Tinh Hà nói vậy, ánh mắt lại hơi thay đổi, giống như là xúc động chuyện gì đó không muốn nghĩ đến, chỉ lặng lẽ quay đầu đi chỗ khác.

Duy chỉ có Ách Ba Lan mỗi lần nghe chuyện xưa đều có thể nghe đến mất hồn, hai mắt trừng lớn suy nghĩ viển vông, có lẽ vẫn đang suy nghĩ chuyện trở lại làm con trai.

Ta tiện tay đẩy đầu Ách Ba Lan một cái, trong lòng suy nghĩ, tìm chết...

Ta nhớ ra rồi, mẹ của thằng bé kia cũng bị người ta hãm hại, sống rất khổ sở, cũng gặp phải kẻ bỉ ổi.

Nói như vậy, những người phụ nữ mang thai này không phải ngẫu nhiên được chọn, mà là những người phụ nữ mang thai này tràn đầy oán hận cuộc sống đau khổ vô vọng.

Cái vật vảy dài kia e là cũng có câu chuyện của mình.

Bọn ta cùng cái xỏ giày đến bệnh viện phụ sản, bên trong có rất nhiều người, phần lớn đều là bộ dáng vui vẻ, ưỡn bụng, bên cạnh lại có bậc cha mẹ và chồng đi theo ủng hộ hết mình.

Cũng có một phần mặt mày ủ rũ, ánh mắt mờ mịt, cầm giấy xét nghiệm mà giống như thấy bùa đòi mạng vậy.

Bọn ta thử đi theo bọn họ xin máu và nước tiểu, nhưng người ta vừa nghe thế thì đều coi chúng ta là biến thái, còn gọi bảo vệ tới.

Cũng đúng, vốn dĩ không quen biết mà nghe thấy yêu cầu này, không coi ngươi là biến thái mới là lạ, ta đang suy nghĩ có nên sử dụng con át chủ bài không, dùng vọng khí để lấy lòng, nhưng phụ nữ mang thai ở đây đều cảnh giác rất cao, vừa thấy người xa lạ tiếp lời đã không thèm nghe mà trực tiếp rời đi.

Ta suy nghĩ nét mặt của mấy người bọn ta coi như cũng hiền hoà mà, từ khi nào lại nhận được đối xử như thế, ta quay đầu lại nhìn rõ ràng, người ta là sợ Chúc Ngốc Tử cơ! Vẻ mặt hung ác giống như bọn buôn người, nên mọi người đâu dám nói chuyện với bọn ta.

Ta nói nói bóng nói gió đuổi hắn hắn cũng không đi - hắn còn phải xem ta nếm mùi thất bại cơ!

Vậy thì khó làm rồi, cũng không thể ngang ngược đè người ta ra để lấy nước tiểu lấy máu được!

Nhưng đúng lúc này, đứa bé kia bỗng nhiên hét lớn một tiếng:

“Dì Mã!”

Một người phụ nữ mặc áo bác sĩ blouse trắng đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy đứa nhỏ thì hơi sửng sốt nói:

“Đây chẳng phải là Tiểu Duệ sao? Người nhà ngươi không tìm được ngươi đều sắp điên hết cả rồi, ngươi chạy tới đây làm gì, mau cùng ta về ngươi đi.”

Nhưng đứa nhỏ túm lấy người phụ nữ kia và nói:

“Dì Mã, con cầu xin dì một chuyện - con cần máu và nước tiểu của phụ nữ mang thai.”

Người phụ nữ kia lập tức sửng sốt:

“Ngươi...ngươi muốn những thứ này để làm gì?”

Đứa nhỏ túm lấy người phụ nữ mặc áo blouse trắng kia, bỗng nhiên khóc lớn lên:

“Dì Mã, mẹ con nói, nếu nàng không có ở đây, phải nhờ dì chăm sóc con, nhưng mẹ con đi rồi, con chỉ có yêu cầu nhỏ như thế, dì còn không đồng ý…”

Đứa nhỏ này vừa khóc, người phụ nữ mặc áo blouse trắng cũng khổ sở theo, đành phải nói:

“Được rồi, đứa nhỏ này làm sao thế không biết, dì lấy giúp ngươi là được chứ gì?”

Đứa nhỏ kia vừa lau nước mắt vừa gật đầu, kết quả quay đầu lại còn nháy mắt với bọn ta, trái lại cười rất gian xảo.

Kể cũng khéo, người gọi là dì Mã này lại chính là nhân viên xét nghiệm của khoa phụ sản - phụ nữ mang thai đến làm xét nghiệm, xét nghiệm máu, xét nghiệm nước tiểu rất nhiều.

Chương 1008: Dạy Ta Câu Cá

Bọn ta thuận lợi lấy được đồ, dì Mã kia còn đi tìm đứa nhỏ nhưng đứa nhỏ đã trốn ra phía sau bọn ta trước rồi.

Sau đó mua thêm những thứ cần mua, cầm túi lớn túi nhỏ đến bờ nước.

Trình Tinh Hà phụ trách mua giấy gạo nếp, quay lại thấy bột mì được vác tớ cả bao thì sửng sốt hỏi:

“Ngươi đang muốn mở quán mì hay là mở tiệm bánh bao thế?”

Ta bảo hắn đừng nói nhảm nữa, giúp ta bẻ thêm mấy cành cây Dương Thụ nữa đi.

Cây Dương Thụ thuộc âm, biệt danh là “Quỷ vỗ tay”, lấy cành cây Dương Thụ khô buộc thành cái khung giống như người rơm, sau đó làm ướt bột mì rồi đắp lên trên đó.

Trình Tinh Hà biết ngay ta muốn làm cái gì:

“Thất Tinh, ngươi đa tài ghê nha, cả mặt người tế ngươi cũng biết làm.”

Được rồi, tất cả mọi người đều gọi ta là Diện Nhân Giới La Đan.

Dù sao ta cũng từng làm việc trong một cửa hàng bán quan tài, những việc cơ bản đều sẽ biết làm. Trong tang lễ ở quê hương của bọn ta, những người tế vai trên đều sẽ đặt ở trước linh cửu, nào là tiin nữ, nào là tiên ông, bôi nước màu lên làm cho sống động như thật, thứ hộ giá cho người chết càng chân thực thì càng đắt. Ta vì kiếm thêm chút tiền, đó gọi là một sự chăm học khổ luyện, sư phụ nói thật đáng tiếc cho ta, nếu có thể đào tạo sâu thì đúng là một nhân tài làm nghệ thuật.

Trong thực tế, sở thích không bao giờ là giáo viên tốt nhất, chỉ có sự sống mới đúng.

Chẳng mấy chốc đã nặn thành - là một cô gái trẻ tuổi, lông mày bát tự, khuôn mặt nhăn nhó, vẻ mặt buồn bã, Trình Tinh Hà bình luận nếu chuyển nàng lên sân khấu chắc là có thể hát miễn phí một khúc “Hoa khổ qua”.

Tài năng của ta thật là nghiệt ngã.

Chúc Ngốc Tử nhìn tay nghề của ta, không khỏi cũng có chút giật mình, nhưng lập tức lại miễn cưỡng làm ra biểu cảm khinh thường, giống như là chờ ta gặp xui xẻo.

Chuẩn bị xong mọi thức, sắc trời cũng tối dần, ta kéo mặt người kia đến bên bờ nước, bọc một lớp giấy gạo nếp thật dày, buộc vào cần câu rồi thả chìm xuống.

Ách Ba Lan cũng như chợt hiểu ra:

“Ca, ngươi đang làm mồi câu cá à!”

Không sai, thằng nhóc này cũng coi như có tiền đồ.

Đương nhiên, thế thân bình thường thì dùng giấy dán là được rồi, sao chuyện này cứ phải xảy ra ở bên bờ sông, nếu ngươi dùng giấy, thả xuống sẽ bị lộ tẩy ngay, nhưng dùng bột mì đắp lên rồi bôi giấy gạo nếp thật dày, vào nước một khoảng thời gian mới có thể tan ra.

Chẳng phải vật có vảy kia bắt được sẽ không buông tay sao? Vậy thì có thể “câu” nó lên rồi.

Những thứ này cũng chưa tính là đắt, mà đắt là ở cần câu -

đây là cần câu cá biển chuyên dụng, con cá lớn hơn 50kg cũng tránh không thoát, dùng để câu vật vảy dài kia xem như là đủ rồi.

Ách Ba Lan tiến lại gần, vẻ mặt hâm mộ nói:

“Ca, sao cái gì ngươi cũng biết thế, sau này có thể dạy cho ta câu cá không vậy?”

Với tinh thần hay suy nghĩ viển vông của hắn thì câu cá đúng là rất thích hợp.

Ta đưa cần câu cho hắn và nói:

“Ngươi nhìn cái phao, khi nào cái phao chìm thì kéo lên ngay.”

Ách Ba Lan lập tức xông về phía Thuỵ Kim để nhận lấy cần câu:

“Đơn giản vậy thôi sao?”

Đó là do ca ngươi nặn mồi câu tốt.

Giấy gạo nếp xuống nước cũng sẽ không ngâm được thời gian dài - hy vọng vật kia có thể nhanh chóng mắc câu, nếu không mặt người rất có giá trị nghệ thuật của ta sẽ bị hỏng mất.

Nhưng ta chắc chắn, thứ kia bảy ngày ăn một lần nhất định có lý do, ngày hôm qua nó có một chuyến đi uổng công thì hôm nay kiểu gì nó cũng muốn bù đắp thiệt thòi, huống chi loại bánh trên trời rơi xuống này.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mấy cặp mắt của bọn ta cùng nhau nhìn chằm chằm vào cái phao, trái tim ta đập thình thịch - mau ăn đi.

Lúc Ách Ba Lan ngẩn người thì không sao, nhưng lúc chú ý tập trung như vậy thì nóng nảy:

“Ca, tại sao cái phao vẫn không nhúc nhích, có phải là vật kia nhìn ra đó là mồi nhử nên không đến ăn hay không? Hay là mồi nhử của chúng ta đã tan rồi?”

Trình Tinh Hà cũng tập trung tinh thần, đi lên đẩy đầu Ách Ba Lan một cái và nói:

“Không biết nhân vật phản diện chết là tại nói nhiều à, câu cá cũng giống vậy.”

Ách Ba Lan không cam lòng nhưng không thể buông tay, cố gắng dùng đầu đánh vào Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà biết đầu sắt của Ách Ba Lan không chịu rút lui, hắn ở một bên nhảy nhót liên tục giống như đang diễn múa rối bóng vậy, không để ta yên được một lúc nào.

Hai tên này chính là đài phát thanh không hát – nhức hết cả đầu.

Mà đúng lúc này, khóe mắt ta lập tức nhìn thấy cái phao kia chợt chìm xuống.

Cái vật kia mắc câu!

Không cần ta nói, Ách Ba Lan cầm cần câu cũng cảm giác được - cần câu bị kéo xuống tạo thành một đường vòng cung xinh đẹp, lập tức muốn chìm xuống.

Ách Ba Lan muốn kéo cần câu lên, ta ngăn hắn lại:

“Đợi một chút.”

Ách Ba Lan sửng sốt hỏi:

“Tại sao?”

Vừa dứt lời, cần câu kia thoáng cái đã khôi phục bình thường - đồ vật phía dưới đã buông tay.

Trình Tinh Hà cũng sốt ruột:

“Ngươi chỉ huy bậy bạ cái gì thế, vật kia chạy đi rồi kìa!”

Chạy cái đầu ngươi đấy, lúc ta biết câu cá, ngươi còn đang ở trong thùng rác cắt hột táo đấy, cái này gọi là “thăm dò móc”, vậy kia rất tinh ranh, cũng biết tự nhiên trên trời có miếng bánh không rõ nguồn gốc rơi xuống, sao có thể không thăm dò chứ?

Chỉ hy vọng giấy gạo nếp sẽ được kiên trì thêm một chút nữa.

Đúng lúc đó, móc câu lại một lần nữa chìm xuống, hơn nữa tốc độ và sức lực cũng nhanh hơn vừa rồi rất nhiều.

“Kéo!”

Ta ra lệnh, Ách Ba Lan dồn hết sức căng cơ, hét lớn một tiếng, lập tức muốn kéo vật kia lên.

Dưới nước vang lên tiếng “Rào rào”, một đống đồ đạc đã bị cần câu móc lên, mấy người bọn ta vừa thấy bộ dáng của vật kia thì đều thốt lên một câu “Trời ạ”.

Chương 1009: Ca, Ta Chịu Hết Nổi Rồi

Ngẩn người nhìn một lát, nó giống như một đống rác lớn...bên trên đống rác bao lấy một lớp đồ vật màu trắng.

Đứa bé lập tức đứng dậy:

"Chính là người đó! Ta nhớ rất rõ, chính là người đó!"

Thứ đó đột nhiên nổi lên khỏi mặt nước, và bất ngờ vang lên tiếng kêu thất thanh...tiếng kêu đó giống như tiếng của một con ma nước và dường như mang sóng âm dữ dội, nó giống như tiếng móng tay cào vào thủy tinh, vô cùng chói tai, Ách Ba Lan không chịu nổi mà rùng mình.

Đúng lúc này, cần câu tuột khỏi tay hắn và lăn ra một đoạn dài, Ách Ba Lan định thần lại muốn giữ lại nhưng trọng tâm đã thay đổi, cần câu "cạch" một tiếng, âm thành giòn vang, có vẻ thứ đó đã bẻ gãy cần câu!

Nếu để thứ này rơi xuống lần nữa thì sẽ không có cơ hội thứ hai để "câu cá"!

Ta không nói gì, ngay lập tức rút ra cây roi tơ ngọc của Ách Ba Lan vung về phía thứ đó.

Lần này đã bắt được nó nhưng thứ đó đã tuột ra ngoài, chỉ mắc vào được một lúc thì lại tuột ra.

"Choảng", Ách Ba Lan kêu lên:

"Ca, ta chịu hết nổi rồi!"

Chiếc cần câu trong tay Ách Ba Lan bị gãy một góc chín mươi độ, có vẻ thứ đó sắp rơi xuống nước rồi.

Ta đang rất nóng vội, tại sao chất lượng của chiếc cần câu này bây giờ lại tệ như vậy?

Nhưng vào lúc này, âm thanh xẻ gió vang lên từ phía sau và lướt qua tai ta rồi bắn về phía thứ đó.

Lúc này thứ đó nằm yên bất động giống như ăn phải thân thối trừng nhãn hoàn.

Cần câu cá lúc này đã gãy, ta giật lên trên và nắm lấy phần cần câu bị đứt rồi kéo thứ đó lên.

Thấy thứ đó đã lọt lưới, ta thở phào nhẹ nhõm, lúc này ta mới quay đầu lại nhìn Bạch Hoắc Hương.

Bạch Hoắc Hương vẫn như thường lệ, nàng hơi hếch cằm lên và nháy mắt với ta một cách đắc ý giống như muốn nói “Ta giỏi lắm đúng không”?

Nhưng không biết tại sao ta lại cảm thấy ánh mắt của nàng không rạng rỡ như mọi khi, giống như nàng đang gượng cười.

Ta tự hỏi có phải Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đã đắc tội với nàng rồi không, lát nữa ta sẽ xử lý họ để giúp nàng trút giận.

Lúc này, Bạch Hoắc Hương mang đứa bé đó chạy tới để cùng xem thứ đó.

Tay chân của thứ đó lộ ra dưới lớp màu trắng, chúng ta đều thấy rất rõ mặc dù cũng có mười ngón tay và lòng bàn tay nhưng bên trên lại dày đặc những lớp vảy màu xanh đen.

Ách Ba Lan cau mày:

"Đây là...cá hay là người vậy? Hay là...nhân ngư?"

Giống như ta đoán, đều giống cả hai, nhưng thật ra lại không phải.

Trình Tinh Hà ngứa ngáy tay chân, hắn tiến tới nắm lấy tay của thứ đó và muốn lột lớp vảy xuống xem phía dưới là thịt người hay thịt cá, nhưng vừa nhấc tay thứ đó lên, hắn đã lập tức sững sờ.

Chúng ta cũng đã thấy, trên mu bàn tay của thứ đó có một lớp vết thương rất kỳ lạ, tầng tầng lớp lớp giống như bị bong ra, nhưng rồi lại tự mọc ra một lớp mới.

Thứ này đã từng bị người ta bắt và ngược đãi?

Lúc đầu, Bạch Hoắc Hương có chút lo lắng đứa bé sẽ sợ hãi khi thấy thứ này, nhưng không ngờ đứa bé đó lại nhảy lên, chộp lấy thứ đó và hét lên thất thanh:

"Mẹ ta đâu! Ngươi để mẹ của ta ở đâu rồi? Trả lại mẹ đây cho ta!"

Giọng nói ấy khiến ai nấy đều xót xa.

Bạch Hoắc Hương vội kéo đứa bé lại:

"Ta đã châm vào huyệt của thứ đó, nó tạm thời sẽ không tỉnh lại được, ngoan, nghe lời ta..."

Đứa bé hai mắt đẫm lệ, quay về phía mặt nước hét lớn:

"Mẹ ơi, ngươi đang ở đâu, ngươi hãy mau ra đi!"

Nhưng mặt nước lại lăn tăn gợn sóng, không có ai trả lời.

Trình Tinh Hà đẩy Bạch Hoắc Hương:

"Này, Chánh Khí Thủy, ngươi có thể nhận ra huyệt đạo của thứ này sao, ngươi có biết thứ này là gì không?"

Bạch Hoắc Hương do dự một lúc rồi nói:

"Thứ này rất hiếm gặp, trong dược điển của ông nội ta, thứ này được gọi là yêu quái cá chuối."

Ách Ba Lan bỗng thấy hứng thú:

"Tỷ, không phải thứ này thường được gọi là “ngư tinh” hoặc là “ngư yêu” sao? Tại sao lại gọi là yêu quái? Vì nó trông kỳ quái sao?"

Không phải...Là bởi vì thứ này được sinh ra từ con người và ngư yêu, nếu gọi theo giống cá thì nó là “loại lai giống”, nhưng nếu gọi theo cách gọi của con người thì gọi là “con lai”.

Lai lịch của nó cũng tương tự như Xích Linh...Xích Linh không phải người cũng chẳng phải ma, thứ này cũng không phải người cũng chẳng phải là yêu.

Bạch Hoắc Hương gật đầu và nói rằng ta nói không sai.

Bây giờ nghe có vẻ nực cười...ngươi nói xem, làm sao một con cá có thể có con với con người? Nhưng vào thời cổ đại, những truyền thuyết như vậy rất nhiều, trước lúc ngủ, lão già cũng từng kể cho ta rất nhiều câu chuyện tương tự như vậy...còn bảo ta rằng ở phố Tây có một bé trai tên Thường Đông Hỷ, lúc chơi đùa tuyệt đối không được chạm vào mông của nó bởi vì mẹ của nó là động vật có lông, phía dưới có đuôi, nếu chạm vào ngươi sẽ không được yên ổn.

Ông già từng nói nói ta...loại “con lai này” nếu mẹ của nó có lông thì con đỡ hơn một chút, đứa bé lúc sinh ra mặc dù có vài đặc điểm không nên có nhưng nhìn chung vẫn giống con người, chẳng hạn như Thường Đông Hỷ, trông nó cũng chẳng có gì đặc biệt.

Chương 1010: Ướp Muối

Nhưng nếu đổi lại người mọc lông là bố thì sẽ rất phiền phức...khi sinh ra, cho dù đứa bé có hình dạng con người nhưng nó nhất định sẽ trông rất kỳ dị và khó coi.

Vào thời cổ đại thường có tin đồn rằng một người phụ nữ nào đó sinh ra một con quái vật, bây giờ người ta giải thích rằng đứa trẻ bị dị dạng, nhưng trên thực tế một phần nguyên do là bố của đứa bé không phải con người.

Nhìn thứ trước mặt có thể dễ dàng nhận ra bố nó là động vật có lông và mẹ nó là con người.

Cho dù có câu được thứ này, Chúc Ngốc Tử e là cũng sẽ ngồi đợi xem trò cười...hắn biết chắc chắn ta sẽ không nhận ra thứ này nên chỉ có thể đến cầu cứu hắn, hắn đã chuẩn bị sẵn câu nói này, ta mà đến cầu xin hắn, hắn nhất định sẽ được nước lấn tới.

Nhưng đang nói chuyện rõ ràng mạch lạc như thế thì hai mắt ta bỗng trợn tròn.

Mặc dù ta có thể nhìn ra lai lịch của nó nhưng cụ thể tại sao nó lại giả mạo làm Tiêu Tương và giết phụ nữ mang thai chứ? Ta phải hỏi nó chuyện này.

Ta và Ách Ba Lan hợp sức dùng roi tơ ngọc trói chặt thứ đó lại rồi nhìn sang Bạch Hoắc Hương, nàng hiểu ý ta liền vung tay lên quét qua một lượt, thứ đó đột nhiên co giật và tỉnh lại.

Khi nhận ra những chuyện đã xảy ra, nó thấy giật mình và vùng vẫy một cách tuyệt vọng.

Nhưng đuôi roi tơ ngọc trói rất chặt, lại còn bôi lên một lớp cỏ chống trượt, nó hoàn toàn không thoát ra được, nó vùng vẫy tuyệt vọng mở to miệng nhìn về phía chúng ta như muốn nuốt chửng.

Nhưng rất tiếc nó lại không thể với tới, nó vô cùng tức giận.

Ta ngồi xổm xuống hỏi nó:

“Ngươi tốt nhất hãy nên thành thật, nếu không ta sẽ bắt bố của ngươi lên làm món Oyakodon ăn đấy”.

Món cơm có thịt gà xào với trứng gà gọi là Oyakodon, nghĩa là “donburi cha mẹ con”.

Thứ đó ở trong đêm tối nên khi nhìn từ phía sau có lẽ không thấy rõ, bây giờ khi nhìn trực diện mới thấy nó có một cái đầu cá hình tam giác, nhưng lại có đôi mắt trắng đen rõ ràng như con ngươi, trông rất đáng sợ.

Thấy biểu cảm của chúng ta, đôi mắt đó lập tức tỏ ra sợ hãi và nhục nhã, nó tiếp tục vùng vẫy một cách tuyệt vọng.

Ách Ba Lan có chút lo lắng:

"Ca, thứ này biết nói tiếng người không? Chúng ta đừng đàn gảy tai trâu nữa?"

Vớ vẩn, nếu nó không biết nói, nó làm sao móc được dây giày đó?

Ta quay đầu lại nhìn Trình Tinh Hà và chìa tay ra:

"Cho ta chút muối....nếu nó không nói, chúng ta sẽ ướp muối nó."

Ở đây toàn là nước ngọt, cá ở nước ngọt sau khi ra ngoài rất sợ muối.

Trình Tinh Hà đột nhiên thấy hứng khởi:

"CMN, sáng kiến không tồi, với thứ này cũng đủ làm vài chậu cá khô rồi."

Thứ đó vẫn ra sức vùng vẫy và kêu lên:

"Các ngươi đừng đụng vào ta, nếu các ngươi dám đắc tội với sứ giả của thủy thần nương nương, các ngươi sẽ không được chết toàn thây..."

Nghe thấy vậy, chúng ta ai nấy đều sững sờ...theo cách dùng từ của tiểu thuyết mạng, giọng nói này phải nói là ngọt ngào đến chết người.

Không ai ngờ rằng một con quái vật lại có giọng nói hay như vậy.

Thảo nào trong thần thoại phương Tây, người ta nói rằng mỹ nhân ngư có thể thu hút các thủy thủ bằng giọng hát của mình, thứ này cũng có giọng nói rất tự nhiên.

Khi định thần lại, Trình Tinh Hà chợt mỉm cười:

"Ngươi gào thét với người khác thì chẳng nói làm gì, nhưng ngươi lại gào thét với Thất Tinh...ngươi có biết hắn là ai không? Bây giờ hắn chính là ông chủ của hồ cá này."

Lúc này thứ đó cũng đã nhớ ta, trên người ta có Lệnh Huyền Vũ Kỳ Lân, nó bỗng thấy sợ hãi khi thấy ánh mắt của ta:

"Ngươi thật sự...là người của thứ đó sao?"

Thứ đó, ta suy nghĩ một lúc mới hiểu ra:

“Ngươi nói bố của ngươi sao?"

Không ngờ sau khi nghe vậy thứ này càng giãy giụa kịch liệt hơn, nó nổi giận đùng đùng nói:

"Thứ đó...con quái vật đó không phải là bố của ta, ta không giống hắn!"

Giọng nói này khiến ta giật mình.

Câu nói này chẳng phải là những lời ta muốn nói với ông bố khốn nạn của mình sao?

Trình Tinh Hà nghe vậy liền trở nên phấn khích:

“Với dáng vẻ này của ngươi mà ngươi còn nói người khác là quái vật...”

“Thế thì đã sao?”

Giọng nói ngọt ngào như âm thanh của tự nhiên đó hét lên:

“Nếu được lựa chọn, ngươi nghĩ rằng ta sẽ chọn một ông bố trời đánh như vậy sao!”

Trình Tinh Hà cũng nghe thấy, hắn đẩy vai ta:

"Thất Tinh, ngươi phải hỏi rõ ràng xem đây có phải đứa em gái cùng cha khác mẹ với ngươi không?"

Em gái cái đầu ngươi.

Ta đá Trình Tinh Hà một cái rồi ngồi xổm xuống hỏi quái vật cá chuối đó:

"Vậy chuyện của bố ngươi...và chuyện ngươi hại phụ nữ mang thai rốt cuộc là thế nào?"

Thứ đó ngang ngược nói:

"Ta không hại họ...ta đang giúp họ."

Chương 1011: Đứa Bé

Nghe thấy vậy, Ách Ba Lan vội nói:

"Ca, ý gì vậy, lẽ nào chúng ta đã phí công bắt nhầm người rồi sao?"

Ta lắc đầu...sao có thể thế được, chính thứ này đã bắt lấy mắt cá chân của người phụ nữ dưới nước, cho dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra nàng.

Vì vậy ta ngồi xổm xuống:

"Ngươi nói đi, ngươi đã giúp gì?"

Thứ đó lập tức lớn tiếng nói:

"Ta đã cho bọn họ sớm yên nghỉ, khỏi phải chịu khổ nữa!"

Đứa bé không những không tỏ ra sợ hãi mà còn nghiến răng nghiến lợi lắng nghe thứ đó nói, khi nghe đến đây, nó không chịu được nữa mà tiến lên vừa đá vừa đánh vào thứ đó:

"Ngươi ăn nói xàm bậy! Mẹ của ta đang sống yên ổn như vậy, ngươi hãy trả lại mẹ cho ta! Hãy trả lại mẹ cho ta!"

Thứ đó vẫn tỏ ra ung dung một cách bất ngờ khi bị đứa bé đó đánh...dường như nó đã quen với việc này.

Ta có chút đau lòng, liền ôm đứa bé đó lại và nói:

“Ngươi cũng đừng ở đây ăn nói xằng bậy nữa...đời là bể khổ, ai cũng có nỗi khổ của mình, cho dù người ta có mắc tội gì thì đó cũng là cuộc đời của họ, ngươi lấy quyền gì mà thay họ quyết định?”

Thứ đó ngẩn người và không nói gì.

Tốt bụng và lo chuyện bao đồng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Đứa bé ôm lấy chân ta, khóc và nói:

“Vậy mẹ ta phải làm sao?”

Ta an ủi nó đừng lo lắng, bây giờ ta sẽ đến cứu mẹ của ngươi.

Lúc này ta cũng đã nhìn ra trên người thứ đó dính đầy tà khí, rõ ràng nó đã ở chung với tà vật một thời gian rất lâu, không nằm ngoài suy đoán, linh hồn của những phụ nữ đó lúc ở dưới nước đã bị thứ này bắt lấy, bây giờ chắc vẫn còn ở chỗ cũ.

Nếu nàng còn có một ông bố trời đánh, có khả năng chuyện này cũng có liên quan đến bố của nàng, ta nhìn luồng khí dưới nước, định sẽ xuống đó xem và cứu những linh hồn của những phụ nữ đó ra.

Nhưng không ngờ, vừa nghe thấy vậy, thứ kỳ quái đó đã lập tức sắc bén nói:

"Ngươi tuyệt đối đừng xuống đó...Nếu ngươi muốn báo thù, vậy thì hãy giết ta là được rồi, tuyệt đối đừng xuống đó! Nếu không sẽ...sẽ đi đời..."

Giọng nàng run lên, rõ ràng đang rất sợ hãi.

Dưới nước có thứ nàng vô cùng coi trọng.

Lẽ nào bố của nàng thật sự đã bắt lấy linh hồn của những phụ nữ mang thai?

Nhưng bố của nàng làm thế để làm gì?

Hơn nữa, nếu nàng đã hận bố mình như vậy, sao nàng còn tự nguyện hy sinh mạng sống của mình chứ không muốn chúng ta đến làm phiền bố nàng?

Linh hồn của phụ nữ mang thai, bào thai ...

Cmn, ta biết rồi!

Đây chẳng phải là thuật âm diện sao?

Bảy ngày một linh hồn, tổng cộng có mười bốn linh hồn, đúng vậy, đầu óc ta nổ tung, đây gọi là nhị thất lưu hồn!

Thảo nào Chúc Ngốc Tử đã sớm biết được, loại thuật âm diện này không phải là sở trường của hắn sao?

Chúc Ngốc Tử bĩu môi, hắn rất thất vọng khi thấy ta cũng đã đoán ra.

Ánh mắt hắn nhắm vào ta cũng trở nên bất an...giống như đang băn khoăn ta làm sao có thể biết được loại thuật âm diện hiếm thấy này.

Vậy là đúng rồi.

Trình Tinh Hà cũng hết kiên nhẫn, hắn háo hức nói:

“Thất Tinh, thứ này cũng khá cứng miệng, ta nghĩ ngươi nên xuống đó đưa bố nàng lên đây, thứ này cũng khá to lớn, bố nàng xem ra cũng không nhỏ nhắn gì...ta nghe nói đầu cá từ hồ Tra Can có thể có giá lên đến hàng trăm nghìn, hai người này cộng lại thì chúng ta đủ tiền mua một căn nhà rồi.

Ta nhìn sang thứ đó:

"Không đúng, thứ ở dưới nước không phải bố của nàng...là mẹ của nàng."

Ta vẫn chưa nghĩ đến tình huống này, đó là bởi vì ta cảm thấy phụ nữ mang thai chết đi là do chịu ảnh hưởng của Bạch Hổ cục, hoặc là do tà vật dưới nước, ta vẫn chưa nghĩ đến tình huống người sống.

Vừa nói ra những lời này, đám người Trình Tinh Hà đã sửng sốt:

"Cái gì cơ?"

Không chỉ có họ mà con quái vật cá đó cũng ngẩn người, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn chằm chằm vào ta.

Ách Ba Lan vẫn không hiểu:

"Ca, ý của ngươi là gì, lúc nãy không phải ngươi nói bố của nàng là thứ có mọc lông và mẹ nàng là người sao? Nhưng nếu là một người thì làm sao có thể..."

Đúng vậy, một người thì làm sao có thể sống dưới nước, như vậy thì phải bắt linh hồn của phụ nữ chứ sao?

Bởi vì mẹ của nàng đã chết từ lâu...và nàng không muốn mẹ của mình rời xa thế gian này.

Nhị thất lưu hồn này là một thuật âm diện vô cùng tàn nhẫn.

Nếu một người chết đi, linh hồn phải được âm phủ dẫn đi và đầu thai, đương nhiên có lúc sẽ có những tình huống đặc biệt, cũng sẽ có những linh hồn vất vưởng, nó chắc có liên quan đến chuyện này.

Nhị thất lưu hồn là dùng mười bốn linh hồn của phụ nữ mang thai, bảy ngày dùng một linh hồn, trong vòng chín mươi tám ngày nếu có thể giữ lại từng linh hồn của mỗi người thì linh hồn của người đó có thể ở lại nhân gian được một trăm năm.

Chương 1012: Ăn Nói Thừa Thãi

Nói trắng ra là dùng mạng của mười bốn người phụ nữ mang thai để đổi lấy mạng của một người.

Phương pháp này rất phức tạp, ta cũng không biết nhiều về nó chứ đừng nói là biết cách sử dụng, ta chỉ nghe lão già nhắc đến vài ba câu.

Ta mơ hồ nhớ tới có lẽ vì trong lúc phụ nữ mang thai, cơ thể có thể liên kết âm dương, có khả năng là vì vậy nên thuật này mới có thể qua mắt âm phủ, lấy mạng đổi mạng...lúc còn nhỏ, trong phố thường có phụ nữ mang thai mất tích khiến lòng người hoảng loạn, rất nhiều phụ nữ mang thai đã chạy về nhà mẹ đẻ để trốn, lúc đó ông già đã lẩm bẩm rằng đừng bảo là có thiên sát nào đó đang dùng thuật nhị thất lưu hồn đó chứ?

Ta tò mò hỏi nhưng ông già lại không kể chi tiết, đây là thuật pháp động trời, nói ta tuyệt đối không được đụng vào...cho dù một ngày nào đó khi hắn chết đi, nếu ta thương tiếc không nỡ thì cũng không được đụng đến thuật pháp này, một khi thuật pháp nhị thất lưu hồn bị vạch trần thì sẽ rất rắc rối, lúc đó linh hồn sẽ hồn bay phách tán và không bao giờ được đầu thai.

Ta hỏi hắn con người thật sự có thể mượn mạng sống của phụ nữ mang thai để sống yên ổn sao?

Lão già lắc đầu và bảo ta ăn nói thừa thãi, nếu có thể sống thì cũng chỉ là sống không bằng chết, mất nhiều hơn được.

Đương nhiên sau này chúng ta mới biết được những phụ nữ mang thai mất tích đó là do bị đám buôn người bắt đi nhưng người ta đã thoát ra được. Ông già lúc đó mới nói vớt vát lại rằng hắn cảm thấy chuyện này cũng không phải không có khả năng...những người biết dùng thuật này đã chết từ lâu.

Ta cũng không để ý lắm đến chuyện này nên sớm đã quên bẵng nó đi, lúc này mới đột nhiên nhớ lại.

Con quái vật cá này thà chết một mình còn hơn là để chúng ta xuống đó lấy những linh hồn phụ nữ mang thai đi...nó sợ mẹ của mình sẽ bị phản phệ bởi thuật pháp này và cả đời không được đầu thai.

Chuyện này quá phức tạp, đứa bé đó nghe cũng không hiểu, Bạch Hoắc Hương giải thích cho hắn một hồi hắn mới hiểu ra, lúc này hắn đá vào con quái vật cá đó:

“Ngươi vì mẹ của mình mà hại chết mẹ của những người khác, ngươi không phải người...”

Con quái vật cá đó chẳng hề hấn gì khi bị đánh, nhưng khi nghe được ba chữ “không phải người”, toàn thân nó lại co giật giống như chịu phải đả kích, nó lẩm bẩm nói:

"Ta không phải người...cũng không phải là quái vật, vậy rốt cuộc ta là gì...thế giới rộng lớn như vậy, người duy nhất có thể sống cùng ta chỉ có mẹ, ta muốn mẹ của mình được sống thì có gì sai?"

Nỗi oán hận nàng đè nén bao nhiêu năm cuối cùng cũng được giải tỏa.

Chuyện này vẫn phải bắt đầu từ bố của nàng.

Thứ này đã sống rất lâu...mẹ của nàng là một phu nhân huyện lệnh thời xưa.

Phu nhân của huyện lệnh có một giọng hát say đắm lòng người và cũng rất chăm chỉ, mỗi sáng nàng đều ra bên sông giặt quần áo, vo gạo, vừa làm việc vừa hát, dần dà, dưới nước luôn có tiếng bong bóng sủi bọt, người phía dưới hết lòng khen ngợi giọng hát của phu nhân rất hay, cá dưới nước cũng đều đến nghe phu nhân hát.

Một hôm trời nổi sấm sét, huyện lệnh và phu nhân đang ngủ thì nghe thấy có vật gì rơi ngoài cửa sổ, đó là một âm thanh rất lớn, huyện lệnh muốn ra xem nhưng phu nhân lại lo lắng không cho hắn đi, hắn nói rằng mình có mang ấn theo bên mình nên không cần sợ, thế là hắn mở cửa đi ra ngoài. (người xưa xem ấn là vật chính nghĩa, mà chính thì thắng tà và có thể giúp trừ tà)

Không lâu sau, huyện lệnh từ bên ngoài trở về, cả người hắn ướt sũng.

Phu nhân lo lắng hỏi thứ bên ngoài là gì?

Nhưng huyện lệnh lại không trả lời, hắn quay lưng lại với phu nhân và im lặng.

Phu nhân lo lắng sờ vào lưng phu quân, nàng cảm thấy hơi kỳ lạ...sao người hắn lại lạnh lẽo và trơn trượt như vậy?

Hơn nữa còn có một mùi tanh kỳ lạ.

Hôm sau huyện lệnh vẫn thức dậy như thường lệ, vẫn lo chuyện công vụ, phu nhân nhìn hắn, cảm thấy hắn đã khác so với trước nhưng lại không biết khác chỗ nào, nàng nhìn kỹ thì phát hiện chiếc nhẫn ngọc có hoa văn con hổ đã biến mất...đó là tín vật định tình mà phu nhân đã tặng cho hắn.

Phu nhân hỏi nhưng huyện lệnh chỉ ấp úng nói rằng nó đã mất.

Sau đó, huyện lệnh thay đổi tính khí bất thường, lúc xử án, hắn liệu sự như thần giống như chẳng có chuyện gì có thể qua mắt được hắn, cấp dưới ai nấy e sợ không dám phạm lỗi nên quản lý mọi chuyện vô cùng rõ ràng, minh bạch.

Cấp trên khen thưởng và đề nghị thăng chức cho huyện lệnh, nhưng huyện lệnh lại từ chối và nhất quyết ở lại đây chứ không đi đâu cả.

Ước mơ trước đây của huyện lệnh là trở thành một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, làm nên sự nghiệp vĩ đại lưu danh sử sách, phu nhân vì thế càng cảm thấy huyện lệnh đã khác trước.

Lúc này, phu nhân mới phát hiện bản thân đã mang thai.

Chương 1013: Rượu Hảo Hạng

Mang thai đương nhiên là chuyện tốt, sau khi hay tin, huyện lệnh cũng vui mừng khôn xiết...đó là lần đầu tiên phu nhân nhìn thấy hắn cười kể từ khi hắn thay đổi.

Từ đó về sau, huyện lệnh chăm sóc phu nhân của mình rất chu đáo và chờ ngày nàng hạ sinh đứa con.

Về sau, trong huyện xảy ra lũ lụt, vì phu nhân di chuyển khó khăn nên huyện lệnh thà mạo hiểm ở lại phủ chứ không rời xa phu nhân nửa bước, hắn một lòng một dạ bảo vệ phu nhân của mình.

Phu nhân rất cảm động và cảm thấy trước đây mình đã đa nghi rồi.

Chỉ có mỗi huyện lệnh đặt ra quy định cho nàng, đó là nàng không được ra khỏi thành khi không có hắn ở cạnh.

Mặc dù yêu cầu này rất kỳ lạ nhưng nàng cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều.

Nhưng hạnh phúc này đã kết thúc vào một ngày nọ.

Hôm đó khi huyện lệnh ra ngoài xử án, có người nói rằng bên ngoài có lập một ngôi miếu Hương Hoa dùng để phù hộ cho phụ nữ mang thai nên mới bảo phu nhân huyện lệnh đến đó để cúng bái.

Ngày xưa, việc mang thai và sinh nở gặp rất nhiều rủi ro, việc khó sinh và băng huyết không phải chuyện hiếm gặp, phụ nữ mang thai vì thế thường đến miếu cầu mong mẹ tròn con vuông.

Nàng quên quy định của huyện lệnh và đến miếu cầu mong bình an, trên đường đi nàng đã ngủ quên trên xe, nàng mơ thấy một người mình dính đầy máu đang khóc và bảo với nàng rằng hắn đã ở đây đợi nàng rất lâu. Huyện lệnh bây giờ chỉ là giả mạo, hắn mới là phu quân của nàng, hôm trời nổi sấm chớp đó, hắn ra ngoài xem đồ vật bên ngoài thì bị một quái vật ăn thịt, con quái vật đó đã giả mạo vẻ ngoài của hắn và cướp đi mọi thứ của hắn.

Nhìn thấy người dính đầy máu đó trên người toàn là vết thương, phu nhân không thể nhìn ra khuôn mặt của hắn, nàng sợ đến chết khiếp, người đó vừa khóc vừa nói rằng nếu nàng không tin thì hãy cho hắn uống rượu vàng, hắn sẽ nôn ra những thứ mà thi thể của ta không tiêu hóa được.

Phu nhân đột nhiên tỉnh lại, lúc mở mắt ra, xe đã dừng ngay trước một quán rượu nhỏ, người bán hàng đang hô to:

“Rượu hảo hạng đây, đậm đặc thơm ngon!”

Phu nhân nhớ lại giấc mơ kỳ lạ đó, và rồi không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng đã mua một hủ rượu, khi về nhà nàng đã thuyết phục huyện lệnh uống.

Huyện lệnh không nghi ngờ gì nên đã uống hết một hủ rượu, quả nhiên sau khi say hắn đã nôn ra, phu nhân giả vờ quan tâm đứng một bên giúp hắn súc miệng, nhưng nàng chỉ nghe tiếng “lách cách”, hắn nôn ra một vật cứng, đợi khi huyện lệnh đi rồi, nàng đến đó xem thì phát hiện quả nhiên thứ đó là chiếc nhẫn ngọc có hoa văn con hổ mà phu quân nàng hay đeo.

Phu nhân há hốc mồm, suýt chút nữa ngồi bệt xuống đất.

Nàng ngồi xe ngựa ra khỏi thành ngay trong đêm, quả nhiên nàng lại mơ thấy người dính đầy máu khắp người đó.

Người đó vừa khóc vừa hỏi nàng rằng ngươi đã tin ta chưa?

Phu nhân gật đầu lia lịa và hỏi thứ giả mạo đó từ đâu xuất hiện? Bất luận thế nào nàng cũng sẽ trả thù cho phu quân.

Người đó không ngừng khen ngợi sự chung thủy của nàng, bảo với nàng thứ đó đến vì “con ấn”, vào ngày canh thân, chỉ cần nàng lén lấy con ấn trên người hắn xuống là được.

Phu nhân đồng ý rồi tỉnh lại.

Chẳng bao lâu đã đến ngày canh thân, sau khi nhìn thấy huyện lệnh treo con ấn lên, phu nhân đã lẻn lấy con ấn đi.

Huyện lệnh vẫn không hay biết, vừa bước vào sân đã nghe tiếng sấm rền vang, ngẩng đầu nhìn lên thì sắc mặt hắn liền thay đổi.

Hắn sờ vào eo thì mới phát hiện có chuyện đã xảy ra.

Hắn quay đầu nhìn phu nhân, nước mắt giàn giụa trên mặt.

Phu nhân vốn hận người đã giết phu quân của mình này đến tận xương tủy, nhưng dù sao cũng từng là vợ chồng, nàng nhất thời sững sờ.

Vị huyện lệnh đó nói:

"Là do ta đã phạm lỗi trước, ta không hận ngươi, chỉ cầu xin ngươi hãy chăm sóc đứa con thật tốt...lúc nào gặp phải khó khăn thì hãy đến dưới gốc cây sam ở hoa viên và đào lên một gói đồ, đó là thứ mà ta đã chuẩn bị cho con."

Phu nhân há hốc miệng một lúc lâu, nàng nghe thấy tiếng sấm sét từ trên trời giáng xuống và đánh thẳng vào người huyện lệnh.

Huyện lệnh ngã xuống và biến mất, trong sân xuất hiện một con cá chuối khổng lồ gần bằng con la.

Mọi người trong phủ nghe thấy âm thanh thì liền chạy tới xem, một phụ tá nói với phu nhân rằng thứ này là quái vật cá chuối ở thủy thần cung!

Nói rồi, hắn mở miệng con cá chuối ra, mọi người thấy vậy ai nấy đều hoảng sợ.

Trong miệng con cá đó có hai hàng răng của con người.

Hóa ra loại cá chuối này khác với loại cá chuối mà mọi người thường ăn...loại cá chuối này gọi là cá chuối xác chết, chuyên ăn não người.

Vào thời xưa thường hay xảy ra lũ lụt, người chết dưới nước vô số, loại cá chuối này cũng nhờ thế mà xuất hiện.

Con người là linh hồn của vạn vật, loại cá chuyên ăn não người đã tích tụ được rất nhiều tà khí, cũng vì thế nên mới trở thành yêu quái.

Chương 1014: Cá Chuối

Loại yêu quái này có một năng lực giống như hoàng đại tiên, đó chính là mê hoặc con người...đây cũng được coi là một loại bản năng săn mồi.

Vì sau khi trở thành yêu quái, nó sẽ không thấy thỏa mãn với việc ăn xác người nữa mà lại muốn ăn thịt người sống.

Nó có thể dụ con người xuống nước...giống như truyền thuyết về ma nước.

Có vẻ con cá chuối này đã đủ lông đủ cánh, đã đến lúc chịu thiên kiếp.

Nói một cách thô hơn thì thiên kiếp chính là bị sét đánh, vì thế mỗi khi trời mưa sấm sét thường có người nói đùa rằng có đạo hữu muốn độ kiếp.

Con cá này cũng như vậy...buổi tối xảy ra sấm sét đó chính là thiên kiếp của nó.

Vốn dĩ con cá đó sẽ kết thúc cuộc đời vào đêm đó, nhưng không ngờ, vị huyện lệnh cứ nhất quyết đòi ra ngoài...lại còn mang theo con ấn.

Con ấn ở nha môn là chính vật, nó có thể giúp tránh được thiên kiếp...vì vậy thời xưa có truyền thuyết rằng có một số con vật có lông đến trốn ở phủ nha môn, nguyên nhân là vì muốn nương nhờ vào thứ này để tránh nạn thiên kiếp.

Con cá chuối này đã nhanh chóng cướp đi con ấn của huyện lệnh và thay thế vị trí của hắn.

Vào ngày canh thân, thiên lôi sẽ vi hành, sau khi con ấn bị lấy đi, hắn đương nhiên không thể che giấu thân phận của mình, khi nhìn thấy thứ này, thiên lôi đương nhiên lập tức đánh vào hắn.

Sau khi nghe vậy, phu nhân khóc ngất đi, nhưng nàng vẫn rất vui vẻ vì nghĩ rằng cuối cùng mình đã báo được thù cho phu quân.

Các phụ tá còn hỏi bóng hỏi gió rằng thứ giả mạo huyện lệnh này còn để lại di vật hay lời trăn trối nào không. Đó đều là đồ vật của tà yêu, chúng ta phải tìm ra và xử lý để tránh tai họa về sau.

Phu nhân huyện lệnh lập tức nhớ tới những lời nói vừa rồi, nhưng nàng vẫn rất xấu hổ bởi những lời nói đó nên mới không trả lời phụ tá.

Phụ tá bực bội rời đi, nha môn là nơi công cộng, sau khi huyện lệnh qua đời, phu nhân đương nhiên không đủ tư cách ở lại đây, sau khi người mới đến, nàng đã bị đuổi đi. Các phụ tá cũng tan đàn xẻ nghé.

Hôm đó cũng là một ngày sấm chớp rền vàng, không còn nơi nào để đi, phu nhân biết được ở vườn sau có một túp lều bỏ hoang nên mới chui vào từ cửa sau để trốn.

Không có ai đỡ đẻ, nàng đã tự mình sinh ra một đứa trẻ...một thứ gì đó có hình dạng.

Nó có hình dạng của một đứa trẻ, nhưng được bao phủ bởi lớp vảy màu xanh đen, giống hệt như xác của con cá chuối bị sét đánh đó.

Phu nhân huyện lệnh khóc thét, nàng muốn bóp chết thứ này, nhưng thứ này đã cất tiếng khóc, tiếng khóc giống hệt một đứa bé còn sống.

Phu nhân huyện lệnh cuối cùng vẫn không thể ra tay.

Đứa trẻ này sinh ra đã biết bơi, cũng giống như bao đứa trẻ bình thường, nó cũng biết khóc biết cười, biết gọi mẹ.

Chỉ khác một điểm duy nhất là nó có vảy.

Nó không thể ra ngoài ánh sáng.

Phu nhân huyện lệnh thêu thùa may vá một mình nuôi nấng nàng, nàng không cho con mình ra ngoài.

Nàng vì thế luôn tò mò về thế giới bên ngoài, bên ngoài trông như thế nào, còn có ai khác hay không?

Một hôm phu nhân huyện lệnh ra ngoài bán đồ vì trời mưa chưa về được nên nàng đã một mình chạy ra khỏi nhà.

Nàng nhìn thấy có rất nhiều "người" trông giống mẹ.

Nàng thấy họ rất thú vị nên muốn đến chơi cùng, nhưng khi nhìn thấy nàng, những người đó đột nhiên sắc mặt biến sắc, họ hét lên nàng là quái vật.

Nàng không hiểu quái vật là gì?

Những người can đảm khi thấy nàng không nhào đến ăn thịt người thì liền đánh liều ném đá vào đầu nàng, thấy nàng ngơ ngơ ngáo ngáo nên mới xúm tới cùng nhau lột vảy nàng.

Họ cũng giống như Trình Tinh Hà...đều muốn xem dưới lớp vảy của con quái vật này là thịt người hay thịt cá.

Nàng gào khóc thảm thiết, không biết tại sao mình lại bị đối xử như vậy, trong khi những người khác thì la hét bảo nàng là yêu quái, phải bị lột da và đem ra để ở cổng thành cho mọi người chiêm ngưỡng.

Lúc này, phu nhân huyện lệnh chạy đến và bảo vệ nàng. Mọi người vẫn nhận ra nàng từng là phu nhân huyện lệnh, cũng nhớ chuyện con cá chuối tinh bị sét đánh đó.

Lúc này mọi người mới đồn đại khắp nơi rằng phu nhân huyện lệnh nuôi một quái thai muốn ăn thịt người!

Người dân địa phương đều ném đá vào hai người họ, nàng bị đánh đập thậm tệ.

Thậm chí có người còn có những suy nghĩ đáng sợ hơn khi thấy nàng là phụ nữ khiến ai nấy phải rùng mình.

Nơi này không còn chỗ dung thân cho họ nữa.

Phu nhân huyện lệnh cầu xin mọi người thả họ ra, bọn họ sẽ không bao giờ quay lại đây nữa, nhưng những người đó không tin...ngộ nhỡ con yêu quái này xuống nước dọa người thì sao? Chỉ có chết đi mới diệt trừ được tai họa.

Ngày hôm đó có rất nhiều người mang theo gậy gộc, dây thừng và đuốc đến bao vây họ.

Phu nhân huyện lệnh khó khăn lắm mới có thể mang nàng chạy thoát, nhưng sau lưng vẫn truyền đến tiếng đuổi giết, lúc đó nàng mới chợt nhớ ra...đúng rồi, trước lúc chết, thứ đó có nói hắn có để lại cho đứa bé một thứ được chôn dưới gốc cây sam.

Chương 1015: Không Công Bằng

Phu nhân huyện lệnh mang nàng đến cây sam đó và đào lên một cái hộp nhỏ.

Bên trong có một bộ quần áo màu trắng.

Thứ đó rất tinh xảo...nó không giống như quần áoở nhân gian, ngược lại nó lại giống như những áo khoác lông vũ của thần tiên trong truyền thuyết, không để lộ một đường kim mũi chỉ nào.

Bên trong còn có một tấm thẻ, phu nhân cũng không nhận ra đó là thứ gì.

Nhưng nàng lập tức mặc bộ quần áo vào cho đứa trẻ, nói ra cũng lạ, sau khi mặc bộ quần áo đó vào, dường như dao, súng, gậy gộc đều không thể động vào người đứa trẻ.

Hai mẹ con chạy trốn đến bên bờ nước và không bao giờ dám ra ngoài nữa.

Nàng bắt đầu thấy sợ con người, nàng không muốn ra ngoài gặp gỡ mọi người nữa.

Nhưng cuộc sống dưới nước cũng không hề dễ dàng.

Dưới nước có phân chia địa bàn rất rõ ràng, thậm chí còn cụ thể hơn phân chia thế lực của đám ăn mày trên phố, có thứ thì mọc lông, có thứ là linh hồn vất vưởng, bọn họ sớm đã chiếm vài mẩu đất làm địa bàn riêng, nếu nàng không cẩn thận bước qua thì sẽ khó mà bảo toàn tính mạng.

Nhưng trên người nàng có “bộ quần áo” màu trắng, những thứ đó cũng không làm gì được nàng.

Những thứ đó không hề sợ nàng, mà ngược lại cũng cười nhạo nàng giống như con người, họ nói nàng là con người, họ khinh thường nàng, hỏi bố nàng là thứ gì?

Dù sao...nàng cũng chẳng phải người, nàng không biết bản thân mình là gì, nàng không có lấy một người bạn, người duy nhất ở bên cạnh nàng là phu nhân huyện lệnh.

Nhưng dù gì nàng cũng không phải người trong sáng, sau khi lớn lên, nàng cũng giống như bố của mình...nàng muốn ăn thịt của những thứ không nên ăn.

Hơn nữa, nàng còn phát hiên bản thân có một khả năng rất đặc biệt...chỉ cần nàng nói gì đó với người đang cô đơn một mình, họ sẽ lập tức nghe theo răm rắp.

Sau khi phát hiện ra, phu nhân huyện lệnh mới lạnh lùng nói rằng nàng chẳng khác gì bố của mình, bảo nàng không được ăn thịt bọn họ vì nàng cũng là đồng loại của họ.

Trước nay nàng vẫn luôn không hiểu tại sao bọn họ có thể làm hại mình, lột vảy mình nhưng bản thân thì lại không thể đụng tới họ?

Thật không công bằng.

Phu nhân huyện lệnh nói rằng nàng là nàng, bọn họ là bọn họ, tốt bụng không phải bẩm sinh mà là sự lựa chọn.

Dù nghe không hiểu nhưng nàng vẫn quyết định làm theo lời mẹ.

Nhưng đời người có hạn, phu nhân huyện lệnh cũng có ngày phải rời xa thế gian.

Nàng trở nên sợ hãi, nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng được cuộc sống mà không có mẹ bên cạnh.

Nhưng vào lúc này, một người đã xuất hiện.

Trong ấn tượng của nàng, đó là người duy nhất không sợ nàng, hơn nữa còn cười và nói với nàng rằng:

"Ngươi đã lớn như vậy rồi sao?"

Nàng luôn cảnh giác với mọi người nên không chịu bước tới, nhưng người đó đã gọi nàng lại và nói mình quen biết nàng, cũng quen biết bố mẹ của nàng.

Người đó kể lại những chuyện cũ hệt như những gì mẹ nàng từng kể, nàng rất thông mình, biết rằng đây chính là phụ tá hiểu nhiều biết rộng đó.

Nàng hỏi phụ tá đó muốn làm gì?

Người phụ tá mỉm cười và nói rằng nói chuyện với người thông minh thật đỡ tốn sức, hắn muốn trao đổi một thứ với nàng...đổi lại mẹ nàng sẽ được bất tử.

Nàng lập tức thấy hứng thú, hỏi hắn muốn đổi thứ gì?

Phụ tá đó hỏi bố của nàng còn để lại thứ gì khác ngoài bộ quần áo màu trắng đó không?

Nàng gật đầu và nói rằng còn có một tấm thẻ sắt, nhưng nàng chưa từng nhìn thấy nó.

Phụ tá đó lập tức trở nên phấn khích, bảo nàng hãy đưa thứ đó cho hắn và hắn sẽ giúp mẹ nàng được trường sinh bất tử.

Đối với nàng, tấm thẻ sắt bé nhỏ kia chẳng có ý nghĩa gì, nếu có thể khiến mẹ nàng bất tử thì thật sự quá xứng đáng, đây chính là chiếc phao cứu sinh cuối cùng, nàng buộc phải nắm lấy.

Nàng quay người lại và muốn lấy thứ đó ra nhưng phụ tá gọi nàng lại, bảo nàng không thể chạm vào thứ đó, nói rồi, hắn đưa cho nàng một đôi bao tay và bảo nàng đeo vào rồi hẵng lấy thứ đó ra.

Nàng đồng ý và mang bao tay vào, quả nhiên đã thuận lợi lấy ra.

Người đó rất vui mưng, hắn lấy tấm thẻ sắt đi và dạy nàng thuật nhị thất lưu hồn.

Nàng không gặp khó khăn gì khi sử dụng thuật này.

Và mẹ nàng quả thật đã bất tử.

Một trăm năm trước, nàng đã bắt mười bốn phụ nữ mang thai...nàng vẫn luôn nhớ câu nói của mẹ mình, tốt bụng là một sự lựa chọn, vì vậy những phụ nữ mà nàng bắt đều là những người sắp không sống nổi nữa, thậm chí còn có ý nghĩ tự sát.

Nàng cảm thấy đây là một việc làm tốt, vừa có thể cứu được mẹ của mình, vừa có thể giúp đỡ những phụ nữ kia thoát khỏi đau khổ.

Nàng rất nhạy cảm với nỗi đau của con người.

Vì vậy, khi lấy linh hồn của họ ra, nàng luôn để họ có một giấc mơ đẹp, coi như tiễn họ một đoạn đường.

Chương 1016: Truyền Thuyết Về Nữ Thần

Sau cái chết của mười bốn sản phụ này, nàng cũng có chút sợ hãi, nàng sợ gia đình của những sản phụ này đến bắt hai mẹ con mình.

Nhưng rất nhanh trên bờ đã lan truyền một truyền thuyết về nữ thần vào cung, nói rằng tục lệ này đã lưu truyền mấy trăm năm, trăm năm mới có một lần, một lần sẽ có mười bốn nữ thần được thủy thần nương nương chọn vào cung.

Mọi người trên bờ cũng bị thuyết phục khi nhìn thấy những xác chết với nụ cười trên khuôn mặt.

Nàng biết rằng chính phụ tá đó đã giúp nàng lan truyền truyền thuyết này để che mắt mọi người.

Kể từ đó, nàng không bao giờ gặp lại người phụ tá đó nữa.

Hóa ra chuyện là như vậy.

Người phụ tá này và mốc thời gian này...

Ta và Trình Tinh Hà nhìn nhau, hai chúng ta đều đã đoán ra:

"Mã Thần Nhãn."

Thảo nào chủ nhân của phủ nha môn lúc đó vì để nha môn không bị nhấn chìm trong biển nước thậm đã lấy tiểu quỷ chịu lực và lệnh trấn áp ma quỷ của Thiên Vương đến để ở sân sau...thì ra là do huyện lệnh cá tinh đó đã gây ra, hắn muốn bảo vệ phu nhân đang mang thai của mình.

Mục đích của tên Mã Thần Nhãn đó đã quá rõ ràng...hắn có năng lực như vậy, sao có thể không nhìn ra huyện lệnh là giả được chứ?

Hắn ở bên cạnh huyện lệnh nghĩ mưu tính kế, xem ra là vì muốn tấm thẻ sắt của huyện lệnh cá tinh kia.

Thảo nào khi thấy ta lấy tấm thẻ sắt trong tay ra, nàng lại tưởng chúng ts cũng là người của "đằng ấy", hóa ra bố của nàng cũng có một tấm thẻ sắt như vậy.

Hoặc là...Đây lại chính là tấm thẻ của bố nàng, một trăm năm sau, bằng một cơ duyên nào đó nó lại rơi vào tay ta.

Thật đáng thương thay tấm lòng của những bậc sinh thành.

Trình Tinh Hà ngồi xổm xuống đất, đột nhiên cười khổ:

"Thật ra thì...ta cảm thấy có bố vẫn tốt hơn là không, Thất Tinh, ngươi nói có phải không?"

Ta thì lại không nghĩ như vậy.

Nếu thật sự gặp được ông bố khốn nạn của mình, hãy cho phép ta đánh hắn trước.

Ách Ba Lan cũng lắc đầu, nhỏ giọng nói:

"Ca, ngươi nói xem có phải ta lại đa sầu đa cảm rồi không, ta cảm thấy thứ này thật đáng thương."

Ngươi quả thật rất tốt bụng...ta cũng vậy.

Nhưng...bất kể lý do là gì thì giết người vẫn là sai trái.

Nó không chỉ là vấn đề sinh mệnh, một người chết đi nhưng cả gia đình phải tan nát, huống hồ đó là mạng sống của nhiều người, đứa trẻ này chẳng phải là một ví dụ sao?

Nghe câu chuyện một lúc lâu, đứa bé đó cũng đã ngừng khóc, nó rơm rớm nước mắt quay sang nhìn ta:

"Chú ơi, vậy mẹ của ta phải làm sao?Bây giờ đã vào đông, dưới nước lạnh lắm."

Ta gật đầu, quay lại nhìn thứ nửa người nửa cá đó và nói:

“Sau khi được giữ lại nhờ thuật nhị thất lưu hồn, mẹ ngươi từng nói gì với ngươi không?”

Thứ đó im lặng một lúc lâu.

Vậy thì đúng rồi...cho dù vẫn được xem như “còn sống”, nhưng mẹ nàng cũng không thể nói chuyện.

“Nếu có thể nói ra suy nghĩ của mình, mẹ của ngươi chắc chắn cũng sẽ không muốn sống như vậy.”

Ta nói tiếp:

“Thuật pháp này không phải để giữ nàng lại ở trần gian mà là để nàng chịu nỗi đau đớn tột cùng, sống không bằng chết. "

Thứ đó sửng sốt, lập tức nói:

"Ngươi nói bậy!"

Ta trả lời:

"Nếu ngươi không tin...chúng ta sẽ hỏi nàng giúp ngươi."

Vật kia trợn mắt nói:

"Các ngươi, có thể..."

Đúng vậy, ta chỉ vào Trình Tinh Hà:

"Nhìn hắn trông vậy thôi chứ thật ra hắn có thể nhìn thấy linh hồn của người khác, hơn nữa có thể nghe hiểu họ nói."

Trình Tinh Hà vô cùng bất mãn:

"Không nói được lời nào tốt đẹp thì ngươi im mồm đi, dáng vẻ này của ta thì sao? Cản trở gì ngươi sao?"

Cản trở cái đầu ngươi.

Ta đá hắn ra và quay người nhảy xuống nước.

Lần này dưới nước không có nguy hiểm gì nên dễ tìm hơn nhiều.

Xuyên qua tà khí dưới nước, ta tìm được một chỗ.

Bảy người chết...Tập trung nhìn bên trong, thứ trước mắt hiện lên rõ ràng hơn rất nhiều, trong số bảy người chết, có một người có mái tóc xoăn, giữa lông mày và mắt có đôi nét giống với đứa bé đó.

Và bảy người chết này còn được bao quanh bởi thứ gì đó...ta chưa từng nhìn thấy thứ đó.

Trên người có sinh khí màu đỏ, nhưng sinh khí đó lại là màu đỏ tà ác.

Loại màu đỏ này còn được gọi là “màu đỏ làm kinh hoàng xác chết".

Chứng tỏ người này đã chết nhưng linh hồn chưa rời khỏi cơ thể, bây giờ thay vì nói là còn sống thì nó lại giống như một các xác giả...cũng giống như cái xác bị chó mèo quấy rầy, bị tia sét và ánh mặt trời tác động và bắt đầu làm loạn.

Là linh hồn muốn rời đi nhưng lại bị giữ lại, bọn họ làm kinh hoàng xác chết thật ra là vì muốn làm linh hồn rời khỏi thân xác để sớm ngày được tự do.

Đáng tiếc, thứ có vảy kia lại không hiểu.

Ta định mang thứ đó lên nhưng khi bơi đến gần đó thì đầu ta như sắp nổ tung.

Một bàn tay từ đâu vươn ra và nắm chặt lấy cổ tay ta.

Chương 1017: Thứ Đó

Vừa ngẩng đầu lên nhìn rõ ràng được đó là thứ gì, ta suýt chút đã phun ra hết toàn bộ hơi thở mà ta đã nén lại trong miệng.

Thứ đó đại khái cũng có hình người, nhưng toàn thân xám xanh đầy tà khí, tuyệt đối không phải là người.

Mà mặt mũi của thứ đó cũng vô cùng hung tợn...nó lộ ra một gương mặt có thể bởi vì đã ngâm trong nước thời gian dài nên đã thối rữa, một bên mắt đã trở nên trống rỗng, bên mắt còn lại cũng không phải mắt người, mà giống như mắt của một loại thú vậy, ánh mắt màu đỏ đầy oán hận nhìn chằm chằm vào ta.

Bàn tay kia thì khỏi phải nói...năm móng tay bén nhọn uốn lượn móc nối, một khi nắm chặt có thể sẽ cắt đứt da thịt lộ ra xương cốt bên trong.

Con mẹ nó đây là thứ gì vậy chứ? Khỉ nước sao, mà cũng không giống, một người từng là cô gia như ta cho rằng, khỉ nước đều không xấu xí đến như thế.

Đúng rồi, Trường Lân đã từng nói, ở trong nước cũng có phân chia địa bàn, có một vài thứ gì đó lông dài ẩn núp lâu ngày ở bên trong đó, còn thường xuyên bắt nạt nàng ta.

Nhưng khi nhìn vào chỗ quần áo màu trắng kia, những thứ đó không thể làm gì được nàng ta, con hàng này thấy ta là người sống, ý thức về địa bàn cũng không còn nữa nên trồi lên muốn bắt ta sao?

Mà khí lực của thứ đó cũng rất lớn, còn không đợi ta nghĩ ra nguyên do, cơ thể nó giống như cái mỏ neo vậy, đột ngột vụt xuống dưới nước, còn muốn kéo ta xuống chỗ sâu trong nước.

Lòng hiếu kỳ của ta dù có nhiều đến bao nhiêu cũng không còn quan tâm đến con hàng này là cái thứ gì nữa, ta quay đầu lại rút Thất tinh long tuyền ra muốn chém vào nó.

Sát khí kích thích cả một vòng xoáy, nhưng uy lực của Thất tinh long tuyền ở trong nước hoàn toàn không lớn bằng ở trên cạn, trông thứ đó đã thối rữa, nhưng lại nhạy bén đến lạ thường, nó hiểu được mượn lực né tránh sát khí ở trong nước, đồng thời quay đầu lại nhìn ta với ánh mắt nghi hoặc xen lẫn sợ hãi, như thể nó chưa từng nhìn thấy qua một người sống nào khó bắt như ta vậy.

Cho dù là vậy, nó cũng không buông tay mà liều mạng tiếp tục kéo lấy ta xuống nước.

Suy cho cùng ta cũng là con người, thời gian có thể lặn ở trong nước cũng không lâu được, nếu cứ tiếp tục trì hoãn thế này cũng không có lợi gì cho ta, vẫn phải đánh nhanh thắng nhanh mới được...lúc này ta còn nghĩ tới, thứ đó tới đột ngột như vậy, phản ứng ban nãy toàn bộ đều là phản xạ có điều kiện, khi bình tĩnh trở lại ta liền suy nghĩ đến, không phải ta có được Kỳ Lân Huyền Vũ lệnh đó sao?

Ngay cả Trường Lân kia, một “con lai” mà cũng kiêng kỵ với nó như thế, con hàng này nếu như đã là một thủy sinh, không có lý do không sợ nó.

Thế là ta liền vung tay lên, lấy ra Kỳ Lân Huyền Vũ đập nó vào trên trán của thứ kia.

Ở trong nước ta không nghe thấy được âm thanh, nhưng khoảnh khắc đó, thứ đó giống như là bị sóng xung kích đâm thủng vậy, nếu như ở trên cạn, nhất định sẽ có một tiếng nổ cực lớn, trong nháy mắt, thứ đó xuyên thành một chuỗi bọt khí ùng ục bay ra thật ra, uy lực còn lớn hơn nhiều so với lần trước đối phó với

Trường Lân.

Ta cảm thấy vui mừng hẳn, lần trước không lấy được từ Uông Cảnh Kỳ bao nhiêu tiền, Trình Tinh Hà còn nổi nóng với ta cả buổi trời, con hàng này tuy rằng có hai con mắt nhưng cũng là đồ tầm nhìn hạn hẹp, tiền thì sao mà tốt bằng thứ đồ này chứ?

Nhưng khi ấy ta đã quên mất một câu nói...Món quà do số mệnh ban tặng thì sớm đã âm thầm được định giá.

Nếu như ta biết được lần hành động này sẽ mang tới cho ta nhiều phiền toái như vậy cho tương lai về sau, ta có chết cũng sẽ không chiếm của hời này.

Nhưng khi ấy ta vẫn không biết hết được mọi thứ, còn vui vẻ hào hứng bơi trở về, ta túm lấy thứ đồ toàn thân tà sắc đó, còn dùng dây đỏ máu chó mà Trình Tinh Hà buộc một chuỗi bảy người chết lại giống như một xâu kẹo hồ lô rồi kéo lên mặt nước.

Trước đi rời khỏi, ta còn không nhịn được mà liếc nhìn xuống bên dưới, muốn nhìn xem thứ vừa nãy như thế nào rồi, có còn đuổi theo ta hay không, ai biết được khi ta vừa nhìn xuống, ngay lúc này đầu óc ta chợt chấn động.

Thứ đó im hơi lặng tiếng ngồi ở dưới đáy nước, giống như là đang nhìn chằm chằm vào ta, nhưng dù thế nào cũng không dám tiến lên.

Mà ở đằng sau thứ đó, có vô số những ánh mắt màu xanh lục đang lấp lóe chớp tắt.

Nhìn rất giống như một đàn đom đóm đông đúc, nhưng cái màu xanh lục kia là một thảm màu lục đầy âm u, so với đom đóm thì nó càng giống như là một đám ma trơi hơn.

Chúng đều đang lẳng lặng nhìn chăm chú vào ta.

Cái cảm giác đó làm cho lòng người hoảng loạn biết bao nhiêu, ta lo sợ những thứ này sẽ đi theo lên tìm ta gây phiền toái, vậy nên ta vội vàng kéo theo chuỗi người chết kia bơi lên bờ.

Chương 1018: Hồn Phi Phách Tán Cũng Được

Đầu ta vừa trồi lên mặt nước thì đã nhìn thấy được biểu cảm lo lắng trên mặt Bạch Hoắc Hương, nàng ta thấy rõ ta đã không sao thì lập tức thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại quay mặt đi, giống như là đang làm bộ không hề có chút hứng thú nào với ta vậy.

Ách Ba Lan vội vàng đi tới kéo ta lên bờ, trông thấy thứ ta đem lên thì lên tiếng:

”Thu hoạch lớn nha!”

Trường Lân nhìn thấy mẹ của nàng ta đã được kéo lên thì lại thét chói tai một trận, Trình Tinh Hà không chịu được liền lấy một miếng vải gạt từ chỗ Bạch Hoắc Hương nhét vào trong miệng nàng ta.

Ta vỗ cho nước ở trong lỗ tai chảy ra ngoài, nhìn về phía thứ đồ mang theo một lớp tà hồng ở đằng sau.

Thực ra ta đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn rõ được chân dung của người này, trong lòng ta vẫn cảm thấy khó chịu.

Đó là một bà cụ.

Đầu tóc hoa râm được búi thành một búi tóc tròn gọn gàng, lớp áo choàng được làm từ nguyên liệu vải bông kiểu cũ, bên dưới còn lộ ra gót sen ba tấc đã vô cùng hiếm thấy.

Bà ta vẫn mở to mắt, da thịt không hề thối rữa, nhưng ánh mắt của bà ta đã không còn thần sắc, trên da thịt còn bám rất nhiều rong rêu thủy tảo, thậm chí còn có cả ốc sên.

Bà ta còn sống, nhưng lại bị nhốt ở trong một thân thể đã chết, điều này còn khó chấp nhận hơn cả khi chết đi.

Sắc mặt Trình Tinh Hà cứng đờ lại, hắn thì thầm lên tiếng:

“Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy...một người chết đau khổ đến như vậy.”

Trường Lân còn đang bị bịt miệng, vốn còn đang giãy dụa, nhưng vừa nghe thấy hắn nói lời này, nhất thời liền ngây ngẩn cả người, ánh mắt gắt gao trừng to nhìn về phía Trình Tinh Hà, giống như là muốn nhào tới cắn hắn vậy.

Trình Tinh Hà vội vàng nói lại:

“Ngươi đừng có không tin như vậy chứ, con người ta chưa bao giờ nói dối lời nào...mẹ của ngươi đang gào thét kia kìa, cả người đều vặn vẹo, ngươi nghĩ đi, bà ta hoàn toàn không thể động đậy, nhưng bà ta có thể cảm giác ra được nóng lạnh đau nhức, giống như bị người khác điểm huyệt vậy, chẳng khác nào là bị bóng đè.”

Cảm giác bị bóng đè là như thế nào, Trường Lân này có biết hay không thì ta không rõ, nhưng ta cũng từng có được loại trải nghiệm này, cái cảm giác mà cho dù có giãy dụa như thế nào, cơ thể cũng không kiểm soát được, chỉ vài giây ngắn ngủi mà đau đớn như trải qua một năm vậy...ta không khỏi rùng mình một trận.

Bà ta đã bị nhốt ở trong thân thể này mấy trăm năm...ở trong nước có lẽ đã rất lạnh, cũng có lẽ đã rất ấm ức, còn bị những thứ rong rêu thủy tảo kia bám lên ăn mòn dần có lẽ cũng rất ngứa ngáy, nhưng bà ta lại chẳng thể làm được gì, chỉ có thể tiếp tục sống, nhẫn nhịn, sợ hãi.

Đây chẳng khác nào là cực hình lăng trì, một lần nhịn đến hơn trăm năm.

Tiếp đó Trình Tinh Hà lại nhìn về phía Trường Lân kia:

“Mẹ ngươi nói, cầu xin ngươi hãy buông tha cho bà ta, để bà ta hồn phi phách tán cũng được, vĩnh viễn không siêu sinh cũng được, bà ta thực sự không thể chịu đựng thêm nữa mà chỉ muốn được giải thoát.”

Trường Lân sững sờ, ánh mắt trừng to nhìn về mẹ nó, giống như là hoàn toàn không muốn tin điều đó một chút nào, nhưng ngay sau đó, trong mắt nàng ta lại trực trào rơi xuống từng hàng nước mắt.

Trình Tinh Hà kéo vải xô từ miệng nàng ta ra, một hồi lâu sau nàng ta mới nói được một câu:

“Sao bà ta không nói? Tại sao bà ta không nói cho ta biết…”

Ách Ba Lan vẫn luôn rất muốn yêu đương, hắn là một người ga lăng nhất trong số ba người bọn ta, có thể xuất phát từ sự thương tiếc đối với phụ nữ, hắn liền nói:

“Mẹ ngươi nói không nên lời…”

Không đúng.

Nàng ta nói rằng, phụ tá Mã Nhãn Thần đã dạy cho nàng ta Nhị thất lưu hồn, còn lừa đi thiết phiến.

Sự việc đã đến nước này cũng đã không thể xoay chuyển được nữa, người nào cũng hết cách, việc có thể làm cũng chỉ có thể là đến kịp lúc để giảm thiểu tổn hại thôi.

Mẹ ngươi đã chịu đựng đến hiện tại, cuối cùng cũng có kết quả rồi.

Mà đứa bé kia cũng lớn tiếng bật khóc...Trình Tinh Hà liền bôi nước mắt trâu lên cho nó, lúc này nó đã nhìn thấy được người mẹ có mái tóc xoăn gợn sóng kia.

Nó bổ nhào tới muốn ôm lấy hư ảnh kia, nhưng hết lần này đến lần khác đều vồ hụt.

Chỉ là nó vẫn không hề bỏ cuộc.

Hốc mắt ta bỗng nhiên lại có chút cay cay, chí ít nó còn có thể ôm được, còn có thể nhìn thấy mẹ nó, còn ta thậm chí ta chưa từng được gặp mặt mẹ mình.

Lúc này, bà ấy có thể đang nằm trong chăn say giấc ngủ, cũng có thể khi trời sáng sẽ làm bữa sáng cho con cái, phối áo sơ mi cho người chồng hiện tại, bà ấy sẽ đi ra ngoài mua sắm, sẽ nhớ thương mỗi một thành viên trong gia đình, trừ ta ra.

Nhưng mà con mẹ nó, không có mẹ, ta cũng sống hơn hai mươi mấy năm.

Trình Tinh Hà khoát cánh tay lên vai ta:

“Ngươi nhìn con người thảm hại của ngươi đi, từ nhỏ thì thiếu canxi, lớn lên thì thiếu tình yêu.”

Chương 1019: Bàn Tay Trừ Tà

Đúng vậy đó, sau khi ta trưởng thành thường yếu lòng hẳn, ta luôn dốc hết sức lực để đối xử tốt với người khác, cũng thường làm bộ như không biết người ta đang lợi dụng ta.

Bởi vì cho dù là sự ấm áp giả tạo thì đó cũng là ấm áp mà.

Đây chính là di chứng để lại mà ta cần phải thay đổi.

Chúc ngốc tử vẫn còn ngồi xổm bên bờ giống như thụy thú đầu tường vậy, vẻ mặt ông ta phức tạp nhìn ta.

Trời đã gần sáng, đã đến lúc rồi.

Ta ngồi xuống, bắt đầu niệm kinh chú siêu độ.

Hiện tại ta đã là Địa cấp, người chết ở đây cũng không nhiều, việc này đối với ta vẫn hết sức đơn giản...quế hoa trong miếu nương nương, anh linh trong bệnh viện, các thói đời ta đều đã gặp qua, việc này thì tính là gì.

Đến khi vầng mặt trời màu trắng bạc phía chân trời đã hiện ra, vài bóng dáng mỏng manh mờ nhạt bắt đầu tiêu tán giữa không trung.

Đứa bé kia lại đuổi theo về hướng đó, vừa chạy vừa khóc, Trình Tinh Hà túm nó lại như xách một con gà con vậy, hắn còn nói:

“Nếu như muốn gặp lại mẹ của ngươi, ngươi còn phải đợi mấy chục năm nữa.”

Đứa bé đá đạp loạn xạ, khóc đến đứt ruột đứt gan, Bạch Hoắc

Hương cũng đỏ mắt, nhưng khi phát hiện ta nhìn nàng ta, nàng ta lại lấy tay dụi mắt, còn hung hăng nói:

“Gió thổi vào mắt thôi, nhìn gì mà nhìn?”

Làm gì có gió nào đâu!

Nàng ta nói xong, dường như ông trời cũng nể mặt, một trận gió thật sự từ bên kia thổi tới.

Làn gió kia quấn trên người Huyện lệnh phu nhân tà hồng sắc, chỉ thấy cơ thể đó bỗng nhiên tan biến, hóa thành một đoàn tro bụi xoay tròn ở trong gió, thổi lướt qua mặt nước thì biến mất.

Trường Lân kia cũng khóc rống lên: “Nương…”

Ánh sáng dần dần sáng hẳn lên, ta nhìn ra được, thứ vải trắng trên người nàng ta đã bị xé rách, ta đã nhớ ra rồi, thứ này là do ta dùng Bàn tay trừ tà làm rách.

Lúc này, cổ, cánh tay, chân của nàng ta toàn bộ đều để lộ ra bên ngoài, lớp vảy cũng nhanh chóng khô đi, thậm chí còn nứt ra, để lộ lớp thịt trắng toát bên trong.

Đúng vậy, nếu không thả nàng ta xuống nước, nàng ta căn bản sẽ không sống được bao lâu.

Nhưng nếu thả nàng ta xuống nước...thứ này đã hại chết nhiều người như vậy, sớm muộn gì cũng có một kết cục giống cha của nàng ta, bị thiên lôi đánh xuống.

Chúc ngốc tử hít gió lạnh cả một đêm với bọn ta, lúc này cũng hắt xì một cái rõ to, muốn cười nhạo ta cũng không được mà còn kiêng kỵ ta hơn nữa, giờ phút này mới lên tiếng:

“Thứ này, ngươi định sẽ giải quyết thế nào?”

Theo lý mà nói, là nên giết chết nó, thay trời hành đạo.

Thứ đô kia dường như cũng đoán được kết cục của mình, nó cắn rằng không lên tiếng, dáng vẻ như thể đã buông xuôi.

Sự ký thác duy nhất để nàng ta được sống chính là mẹ của nàng ta, nhưng mẹ nàng ta đã chết rồi, nàng ta cô độc một mình, sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Bạch Hoắc Hương nhìn thấy thứ này thì cũng có chút đồng cảm.

Trình Tinh Hà ra sức nháy mắt với ta, trong lòng ta cũng hiểu được, ta liền nhìn về phía nó:

“Cho ngươi hai con đường để chọn...hoặc là ngươi để bọn ta làm thành món đầu cá xào khô, cho người anh em của ta ăn được thêm hai bát cơm, hoặc là, ngươi đi theo ta, ta đưa ngươi đi chuộc tội, dẫn ngươi đi nhìn ngắm thế giới lớn hơn.”

Thứ kia nghe thấy bốn chữ “đầu cá xào khô” thì cũng chẳng hề bất ngờ, dáng vẻ khẳng khái chịu chết, nhưng khi nghe đến nửa câu phía sau, nhất thời nó liền sững người lại.

Nàng ta đã làm tổn hại hai mươi một mạng người, nếu như có thể đền bù công đức cho hai mươi mốt mạng người đó, chưa biết chừng còn có thể tránh được bị thiên lôi đánh xuống.

Thứ đồ kia nghe thấy mấy chữ “thế giới rộng lớn hơn” thì trong nháy mắt liền ngẩng mặt trông đợi gật gật đầu.

Chúc ngốc tử bày ra dáng vẻ khinh thường:

“Đúng là đồ nhà nghèo không làm nên việc lớn mà, thứ phế phẩm nào cũng muốn nhặt về nhà...cái thứ này có ích gì chứ? Bắt lại rồi thì chỉ là thứ rác rưởi.”

Ngươi không biết một vừa hai phải sao? Người nào không biết còn tưởng rằng tượng binh mã đều là của ngươi đấy.

Ta cũng không để tâm đến Chúc ngốc tử mà cầm lấy phiến vảy kia:

“Tiểu Hắc, Tiểu Bạch đã có rồi...gọi ngươi là Tiểu Thanh là được rồi.”

Cơ thể nó bỗng chấn động, nó mạnh mẽ nói:

“Mẹ ta đã đặt tên cho ta rồi...An Ninh.”

Trình Tinh Hà thoáng chốc liền thấy buồn cười:

“Không thể yên bình được nên gọi là An Ninh sao?”

Hay cho cái tên “An Ninh” thật đấy.

Lúc học tiểu học, một cô gái mập mạp thì tên là Tiểu Tiểu, một con khỉ ốm nhom thì tên là Đại Tráng, đúng là thiếu gì bù cái đó mà.

An Ninh thì An Ninh vậy, ta gọi tên của nàng ta, thu nàng ta vào trong bùa ký thân, bỏ vào trong túi.

Trình Tinh Hà thấy mọi việc đã xử lý xong thì vội vàng hỏi Chúc ngốc tử:

“Tiền thưởng là bao nhiêu?”

Chúc ngốc tử còn chưa kịp lên tiếng nói chuyện, từ đằng xa một người hùng hổ hấp tấp chạy tới:

“Đúng là đòi mạng mà, tìm ngươi khổ cực muốn chết đây…”

Ta quay đầu lại thì phát hiện điều bất ngờ, người chạy đến kia vô cùng quen mặt.

…

Chương 1020: Không Phải Con Của Hắn

Người này không phải Trương Quế Phương sao?

Mẹ kiếp, lần trước hắn hình như hơi xui, nhưng bây giờ chưa có chuyện gì xảy ra mà?

Hơn nữa không ngờ hắn lại có bản lĩnh như vậy, chạy tới tận nơi này để tìm ta.

Ai ngờ tiếp theo hắn lại nói một câu, đánh nát suy nghĩ tự mình đa tình của ta.

"Ơ, đây không phải là Lý đại sư sao? Ngài...Ngài cũng ở đây à?"

Hắn không đến để tìm ta, vậy hắn đến…

Chỉ thấy hắn nhìn về phía đứa nhỏ kia, sau đó vội chạy đến chỗ nó.

"Cái thằng oắt con này, mấy ngày nay không về nhà, thì ra là đến chỗ này thật à? Nếu không phải có dì ngươi thì bây giờ còn chưa biết ngươi đang ở đâu...Ngươi làm cả nhà sợ chết khiếp đấy biết chưa!"

Mẹ kiếp, tiểu hài tử này lại có quan hệ với Trương Quế Phương?

Ta và Trình Tinh Hà liếc nhau, đều thầm nghĩ là không thể nào!

Trương Quế Phương là người gì chứ, nhìn qua chẳng có chút liên quan gì đến đứa nhỏ. Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, ngay cả hoàng đế cũng con thân thích nghèo mà.

Ai ngờ vừa mới nghĩ đến đây, bọn họ liền nhìn thấy đứa nhỏ kia liều mạng vùng vẫy.

"Ta không quen biết ngươi, ngươi bớt lo chuyện của ta đi!"

Trương Quế Phương tức giận nói:

"Ta là ba của ngươi, ta không quản ngươi thì ai quản!"

Chuyện gì thế này?

Không phải chứ, Trương Quế Phương sao có thể để cho vợ của mình làm một công việc vất vả như vậy, còn bị người ta bắt nạt tới thảm thương?

Không thể nào như thế được, tin tức mấy năm gần đây đều đưa không ít tin về những người như này. Ai mà không biết loại phụ nữ sống trong kiểu gia đình thế này, người nào ra đường mà chẳng đi ngang, sao có thể im lặng chịu tủi nhục như vậy?

Nhưng nhìn lại cung phu thê của Trương Quế Phương, ta liền hiểu...thì ra đứa nhỏ này không phải là con của hắn với người vợ hiện tại.

Cung phu thê của hắn không tốt cho lắm – từ đầu cho đến cuối, thứ mà cung phu thê biểu hiện cho người cùng nhau răng long đầu bạc với hắn chỉ là một đường thẳng tắp. Nhưng khí tượng của của Trương Quế Phương lại giống như một cái ngã ba, đời này ít nhất cũng phải kết hôn ba lần.

Quả nhiên, chỉ nghe đứa trẻ hét lên:

"Lúc ngươi rời đi, mẹ ta đã nói ngươi không phải là ba của ta, chuyện của ta không cần ngươi phải quản!"

Lần này, Trương Quế Phương rốt cuộc chịu không nổi nữa, gân xanh trên trán vươn lên đập thình thịch từ trong đám thịt mỡ, bàn tay mập mạp giơ lên như là muốn đánh đứa nhỏ. Nhưng ai ngờ tay vừa mới nhấc lên thì người cũng kêu lên thảm thiết, bàn tay còn lại vội sờ về phía tay kia.

Không cần phải nói, là Bạch Hoắc Hương.

Nàng dường như rất tức giận, tiến đến ôm đứa nhỏ lên.

"Vừa tới đã muốn đánh người, người như vậy không xứng được gọi là ba."

Lúc này, mấy người theo hầu Trương Quế Phương cũng thở hồng hộc chạy tới, vừa thấy dáng vẻ như bị chuột rút của Trương Quế Phương thì vội chạy tới, đỡ hắn đứng dậy.

"Trương ca, ngươi có sao không?"

Trương Quế Phương không biết cơ thể đã bị người động tay, vội khoát tay áo:

"Không sao, tuổi lớn rồi, không dùng quá sức được thôi. Mau đưa Tiểu Duệ về đi. Nhớ, chuyện này ngàn vạn lần đừng để chị dâu ngươi biết."

Mấy người kia vội đáp ứng:

"Trương ca ngươi yên tâm đi, mấy cái miệng của bọn ta còn kín hơn hũ nút nữa."

Nói xong liền muốn dẫn đứa nhỏ.

Nhưng chỉ thấy đứa nhỏ này ôm chặt Bạch Hoắc Hương không buông tay.

"Bồ Tát tỷ tỷ, tỷ cứu ta với, ta không muốn đi theo con heo béo này..."

Trong nhất thời, Bạch Hoắc Hương chợt nhíu mày...đứa nhỏ này đã không còn mẹ, chỉ còn lại người cha này có thể dựa vào, chúng ta cho dù có đồng tình thì cũng không có cách nào nhúng tay vào chuyện nhà người ta.

Tiếp theo, Trương Quế Phương nhìn ta. Hắn giống như nhớ tới cái gì đó, đi đến rồi khách khí nói với ta.

"Con trai ta là Tiểu Duệ đã mất tích hai ngày hôm nay, thì ra là được Lý đại sư đây chăm sóc cưu mang, thật đúng là duyên phận mà!"

Hắn vừa nhắc đến chuyện này, ta cũng liền nhớ đến Linh Thụy tiên sinh từng nói người đã nói tung tích của Thiên Vương Trấn Quỷ Lệnh cho hắn chính là Trương Quế Phương này. Ta có chút tò mò, người này làm sao biết được chuyện đó?

Nhưng Thủy Bách Vũ cũng từng nói, gặp được 'bạch lộc đả tán' là việc đại hung, trên người kẻ này từng xuất hiện dấu hiệu y như thế, ta vẫn nên tránh xa một chút thì hơn.

Vì vậy, ta cũng chỉ gật đầu một cái cho qua chuyện. Nhưng Chúc Ngốc Tử lại không kiên nhẫn nói:

"Ngươi tới đây là để điều tra Bạch Hổ Cục hay là tám chuyện nhà? Cá cũng bắt được rồi, mau xem nó có phải là Bạch Hổ Cục không đi!"

Nếu như thứ này không có quan hệ gì Bạch Hổ Cục, vậy thì chuyến đi này chúng ta quả thật là tốn công vô ích, không tìm được manh mối nào.

Ai ngờ Trương Quế vừa nghe tới lời này thì có phản ứng, hắn giật mình nói:

"Lý đại sư, chẳng lẽ...Chuyện thần nữ vào cung ở đây cũng là ngài giúp giải quyết?"

Tiểu hài tử chợt lớn tiếng nói:

"Bồ Tát tỷ tỷ bọn họ chuyện gì cũng có thể giải quyết, nếu ngươi còn dám bắt ta, ta bảo Bồ Tát tỷ tỷ ném các ngươi xuống nước cho cá ăn!”

Chương 1021: Tái Hôn

Trương Quế Phương lại tiếp tục lộ ra vẻ mặt cổ quái, tiếp đó, chỉ thấy hắn kéo lấy tay ta:

"Đại sư, ta đã sớm nhìn ra ngài quả thật là một người rất có bản lĩnh. Lần trước ta đã muốn làm quen với ngài nhưng lại lỡ mất cơ hội, lần này chúng ta gặp lại, ắt hẳn là duyên phận ông trời đưa tới. Nghe nói tạm thời ngài sẽ ở lại Hưng Long cung. Nếu đã vậy thì dù thế nào chúng ta cũng phải cùng nhau ăn một bữa cơm, kết tình hữu nghị!"

Dù biết rõ bạch lộc đả tán là cấm kỵ, nhưng ta thật sự không nhịn nổi sự tò mò, kẻ này rốt cuộc làm sao biết được chuyện thiên vương trấn quỷ lệnh?

Vậy nên ta nhịn không được, mở miệng hỏi một câu.

Hắn nghe thế, đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền trở nên vui vẻ, giữ chặt tay ta nói:

"Ai nha, vậy chúng ta càng phải ngồi xuống trò chuyện. Đằng kia có một quán điểm tâm, chúng ta đến đó vừa ăn vừa nói."

Lỗ tai của Trình Tinh Hà rất thính, vừa nghe tới ăn thì đã túm lấy ta, ý bảo là đừng lãng phí đồ ăn miễn phí.

Ngươi thì biết cái rắm gì, không biết trên đời có câu ăn rồi phải trả à?

Nhưng tiểu hài tử và Trương Quế Phương đều không buông tay, trực tiếp kéo chúng ta đi.

Chúc Ngốc Tử là kẻ đi cùng, thấy vậy thì hết cách, cũng chỉ đành đi theo.

Đó là một quán trà vô cùng yên tĩnh, hiển nhiên là một nơi có chế độ hội viên. Cảnh trí sang trong tao nhã, nhân viên phục vụ nghiêm chỉnh ôn hoà, quả thật chẳng thua kém gì với Lưu Ly Kiều.

Điểm tâm ở đây cũng được làm rất tinh xảo…ta chưa bao giờ thấy qua nhiều loại điểm tâm đến như vậy, cái gì mà sủi cảo cua hoàng đế, hoàng thánh nhỏ nhân tổ yến...Món nào cũng đẹp đẽ như một tác phẩm nghệ thuật, ngăn nắp thẳng hàng xếp đầy cả một bàn. Một kẻ từ nhỏ đến lớn chỉ ăn quẩy với sữa đầu nành như ta nhìn thấy cảnh tượng này, thầm nghĩ bữa sáng của hoàng đế hẳn cũng chỉ đến mức này mà thôi.

Trình Tinh Hà đã bắt đầu ăn, Chúc Ngốc Tử cũng không còn khách sáo nữa. Trong lúc hai người họ đang ăn, chợt nghe Trương Quế Phương nói.

“Đại sư, ngài là một người thông minh, có câu không có việc không lên điện Tam Bảo, ta đúng là có việc muốn nhờ ngài tư vấn. Sau khi ta nói xong thì sẽ nói cho ngài chuyện của toà cao ốc...thật không dám giấu diếm, gần đây ta gặp phải chút chuyện kỳ lạ.

Chuyện kỳ lạ?

Ta lập tức nhớ tới người đứng phía sau hắn thổi mệnh đăng mình gặp phải lúc trước.

Nhưng nhìn diện mạo của hắn bây giờ cũng không có gì đổi khác, vẫn là biểu hiện của kẻ sẽ bị ngũ mã phanh thây, thậm chí là bầm thây vạn đoạn.

Không thể khống chế được trí tò mò, ta liền tỏ vẻ lắng nghe.

Thì ra Trương Quế Phương này sau khi ly hôn với mẹ của tiểu hài tử thì tái hôn, đối tượng tái hôn của hắn rất tốt, cuộc sống sau hôn nhân cũng không tệ. Nhưng không hiểu vì sao, sau khi kết hôn thì cơ thể của hắn luôn không tốt - nhất là phần đốt sống cổ, hắn luôn cảm thấy chỗ đó lạnh lẽo, giống như đang có người đứng ở phía sau thổi khí.

Hắn rất chú ý việc bảo dưỡng sức khoẻ, cũng thường xuyên đi bệnh viện kiểm tra, nhưng bác sĩ cũng không tra được vấn đề gì không ổn, nói là có thể là do hắn làm việc quá độ nên mệt mỏi, nên chỉ làm vật lý trị liệu cho hắn rồi thôi.

Sau khi vật lý trị liệu xong, thời gian đầu thì rất thoải mái, nhưng qua một khoảng thời gian thì lại tiếp tục đau.

Không chỉ như thế, hắn còn thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy một người mặc quần áo đen, chỉ vào mũi hắn mắng hắn, còn bảo hắn quỳ xuống. Lúc đi làm thì hắn khí thế oai phong, nhưng trong mơ thì bị doạ như chim cút.

Sau khi tỉnh dậy, hắn càng nghĩ càng cảm thấy lạ, bèn tìm người đến hỏi, ai ngờ hỏi xong thì càng hoảng sợ. Thì ra bộ đồ màu đen mà ngươi trong mơ mặc là kiểu ngũ lĩnh tam yêu.

(

五领三腰)

Nói rõ hơn, nói chính là áo liệm.

Loại người như bọn họ đều rất tin phong thuỷ, nên có một cấp dưới nịnh nọt đã mua tặng hắn một chiếc gương đồng trừ tà để treo trên tường.

Lúc đầu đúng là có tác dụng thật, nhưng có một đêm, sau khi hắn đi xã giao trở về, lúc vào nhà thì tình cờ nhìn vào cái gương treo trên tường. Sau đó suýt chút nữa bị hù chết...trong gương, có một người mặc đồ đen đang đi theo sau hắn, thổi khí vào cổ của hắn.

Trong chớp mắt, cả lưng của hắn trở nên lạnh toát, hắn ngồi bệch xuống đất, doạ vợ của hắn hết hồn. Nhưng khi nhìn lại thì trong phòng này, ngoại trừ vợ của hắn ra thì không còn bất kỳ người nào khác!

Từ nay về sau, chuyện này đã trở thành tâm bệnh của Trương Quế Phương. Đồng thời cơ thể của hắn cũng càng ngày càng kém, vận may cũng càng ngày càng tệ...đường thăng chức thì bị Uông Cảnh Kỳ chắn ngang, quả thật là đi đâu cũng vấp.

Lòng hắn càng lúc càng hoảng hốt, nghĩ thầm mình nhất định là bị thứ không sạch sẽ bám lấy, tìm người đến xem thì người ta cũng không nhìn ra thứ gì. Trong lúc hắn đang phiền lòng thì lại gặp được ta, đây chẳng phải duyên trời ban hay sao? Hắn cầu xin ta nhất định phải xem giúp hắn, người đi phía sau hắn vì sao lại muốn hại hắn, có phải phong thuỷ nhà hắn có vấn đề gì hay không?

Chương 1022: Đáng Đời Heo Béo

Ta thầm nghĩ, có nhân thì ắt phải có quả, liền hỏi hắn có nhìn rõ tướng mạo của người kia không? Thật sự chưa từng gặp à?

Trương Quế Phương gật đầu như gà mổ thóc.

“Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy gương mặt đó, cũng không nhớ mình có đắc tội một người như thế!”

…

Chuyện này có chút kỳ lạ -- dương giới có luật của dương giới, âm giới cũng có luật riêng của âm giới. Giống như người sống sẽ không vô duyên vô cớ giết người, người chết cũng sẽ không tự nhiên tìm người sống gây phiền phức. Kết nhân quả là một chuyện, chuyện quan trọng hơn chính là chỉ cần là người còn sống thì trên người sẽ luôn có dương khí, mà dương khí lại chính là thứ chèn ép âm tà.

Khi tà vật tới gần người sống, tu vi bình thường thì sẽ giống như tới gần bếp than, bị dương khí nướng đến đau rát.

Đặc biệt nhất chính là người này đến là vì để thổi mệnh đăng của Trương Quế Phương, nhất định là phải có thâm cừu đại hận gì đó thì hắn mới làm thế.

Tiểu hài tử vừa nghe đến chuyện này thì nhanh miệng hùa theo, giống như là có huyết hải thâm thù gì với cha nó.

"Heo béo đáng đời! Đáng đời!”

Trương Quế Phương nhất thời xấu hổ, mắng:

“Đều do mẹ ngươi dạy ngươi thành thế này, sớm biết thế thì ta đã không cho ngươi đi theo nàng ta...Sau này ngươi theo ta, dám không nghe lời, ta đánh nát mông ngươi!”

Đứa nhỏ hình như nhớ mẹ, mắt đỏ cả lên, nhưng vẫn gân cổ cãi.

“Mẹ ta bảo ngươi không phải thứ tốt lành gì, bảo ta nhất định không được học theo ngươi, chẳng có gì tốt đẹp hết!”

Hai người này nào phải cha con, là oan gia trời sinh mới đúng.

Xem ra hai vợ chồng này ly hôn cũng chẳng thuận hoà, ngược lại giống như có thù với nhau vậy. Chỉ có điều cô nàng kia luôn bị nhốt ở trong nước, vừa rồi lại bị ta siêu độ, nên hiển nhiên không có quan hệ với này.

Nhưng chuyện này vừa thấy đã biết là chuyện đại hung, cộng thêm việc ‘bạch lộc đả tán’ xuất hiện làm điềm báo, thật lòng thì ta cũng không quá muốn nhúng tay vào chuyện này. Lời của Thủy Bách Vũ, ta cũng không phải là không thể không nghe theo, khó khăn lắm ta mới tích được chút vận khí, nên thật sự chẳng muốn rước hoạ vào thân.

Trương Quế Phương là một người rất biết quan sát sắc mặt của người khác, có lẽ hắn đã nhìn ra chút manh mối, nghĩ rằng ta là người quen của Uông Cảnh Kỳ nên không thích giúp hắn, vì vậy, hắn vội nói.

"Chỉ cần đại sư nguyện ý giúp ta thì ngươi muốn gì cũng được, chỉ cần là việc ta có thể làm thì ta nhất định sẽ hoàn thành, tuyệt không nuốt lời. Còn về bên tên họ Uông thì ngươi cũng cứ yên tâm, ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không lộ ra một chữ nào.”

Ta suy nghĩ một chút, vẫn nói:

“Sau khi nghe xong lời ngươi kể thì ta cảm thấy chuyện này hình như không nằm trong phạm vi năng lực giải quyết của ta. Hơn nữa ta còn chuyện quan trọng khác cần làm, tiên sinh ở Hưng Long cung có không ít, ngươi tìm thêm vài người, hẳn sẽ tìm được người thích hợp.”

Trương Quế Phương thấy ta dầu muối không vào, đừng nói trong lòng đang khó chịu biết bao, nhưng mặt ngoài vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

“Không biết đại sư đang bận chuyện gì?”

Ta suy nghĩ một chút, nhớ tới vài nơi có tính đại biểu cho Bạch Hổ Cục trên quyển sách mật tứ tướng, rồi thuận miệng nói.

“Ta đang đi tìm hổ khẩu hạp.”

(

hạp: eo sông, chỗ hai quả núi kẹp dòng sông ở giữa.)

Có thể nhìn ra nơi này ước chừng là có địa thế hổ tiễn vĩ (hổ cắt đuôi), nhưng nói thật, hổ tiễn vĩ cũng không phải là địa thế phong thuỷ hiếm hoi gì, đều là thứ thường hay gặp phải.

Nhưng nếu như chỗ này có hổ khẩu hạp, vậy thì xác suất tìm được Bạch Hổ Cục sẽ được tăng lên rất nhiều...vì Bạch Hổ Cục nhất định nằm ở nơi có cả hổ khẩu hạp và hổ tiễn vĩ.

Chúc Ngốc Tử vừa ăn sủi cảo vừa cắn tỏi rồm rộp ở bên cạnh, nghe lời này của ta thì hừ lạnh một tiếng, giống như đang cười ta lừa trẻ con.

Hừ, một tên ngốc như ngươi sao có thể biết ta là một đại lão đang mang trong mình một quyển sách mật chứ.

Ai ngờ, Trương Quế Phương lại đột nhiên đứng bật dậy, sức mạnh đến nổi khiến cho món uyên ương tứ sắc trên bàn rớt hết xuống đất, nước dùng cũng bắn đầy người hắn.

Đám thuộc hạ của hắn vội chạy tới lau cho hắn, nhưng bản thân hắn lại dường như chẳng quan tâm, chỉ vội nói.

“Đại sư, vậy đây chính là duyên trời định! Cả cái Hưng Long Cung này chỉ có một cái hổ khẩu hạp, ta biết nó ở đâu!”

Ta thoáng cái liền ngây ngẩn cả người, nơi này thật sự có hổ khẩu hạp?

Cực Lạc Hà cũng ở chỗ này, cộng thêm giúp đỡ từ sách mật, xác suất tìm được Bạch Hổ Cục chẳng phải càng lúc càng lớn!

Ách Ba Lan ngồi bên cạnh nãy giờ vẫn cứ không yên lòng ăn bánh trôi Bát Bảo, vừa nghe lời này, cái bánh trôi bất chợt mắc kẹt trong cổ họng, nghẹn đến mức trợn trắng cả mắt. Điều này làm Trương Quế Phương ngồi cạnh cũng hoảng sợ, nghĩ thầm tướng ăn của tiểu cô nương này đúng là mang đậm khí khái đàn ông.

Mãi đến khi Bạch Hoắc Hương châm cho hắn một kim thì hắn mới nuốt trôi được.

Cái bánh trôi vừa lọt vô bụng, hắn liền túm chặt tay ta, nói:

“Ca, chúng ta mau đi xem đi! Nhỡ đâu...”

Nhìn ánh mắt kia của Ách Ba Lan, ta cũng không đành lòng cự tuyệt —— con bà nó, đời người còn khó hơn toán học nữa.

Chương 1023: Trúng Ta

Vì vậy ta cắn răng rồi đồng ý một cách dứt khoát, mẹ nó, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên gặp chuyện nguy hiểm, mấy lần trước có lần nào mà không chết thì cũng bị lột hết mấy lớp da?

Với lại hiện tại ta đã là địa giai rồi. Trước kia, khi ta chỉ mới là hoàng giai huyền giai, gặp nhiều hung hiểm như vậy, chẳng phải cũng bình yên vượt qua đó sao?

Không thể tránh, vậy thfi làm thôi.

Vì thế, ta nhìn Trương Quế Phương rồi gật đầu.

“Được, ngươi dẫn ta đến nhà ngươi xem chút đi.”

Trương Quế Phương nghe thế, miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ, thế là liền vội dẫn ta đi. Còn về phần Chúc Ngốc Tử, chúng ta vốn tới vì Bạch Hổ Cục, nếu thật sự tìm được Bạch Hổ Cục, hắn nhất định cũng sẽ được hưởng một phần công lao.

Vì vậy cả đoàn người chúng ta lại nối đuôi nhau đến nah của Trương Quế Phương, Trình Tinh Hà vừa lên xe thì đã liên tục soi gương, nói gì mà quầng thâm mắt lại nặng hơn, lần này phải kiếm lại một vố lời từ Trương Quế Phương, vô luận thế nào cũng phải mua cái gì mà dưỡng mắt SK2 linh tinh.

Dưỡng cái rắm ấy, ngươi có người yêu không mà ra vẻ thế?

Trình Tinh Hà vừa nghĩ tới tài vận khá khẩm của mình dạo gần đây thì rất vui vẻ, còn nói thầm được ăn miễn phí một bữa cơm ngon.

Nếu qua được ải này, chúng ta về nhà ăn cơm; không qua được, thì chỉ có thể nhờ người thân bạn tốt đưa cơm tới...tiện thế mời luôn dàn kèn về thổi.

Còn Bạch Hoắc Hương thì nãy giờ cứ luôn buồn bực không vui, ta nghĩ chắc là đang lo lắng cho đứa nhỏ kia, vì vậy an ủi nàng con cháu tự có phúc của con cháu, dù người kia có xấu xa thế nào thì cũng là cha ruột của thằng bé.

Bạch Hoắc Hương nhìn chằm chằm ta, lúc này mới gật đầu mới cái, miệng cũng cười.

“Ngươi lo lắng cho ta à?”

Nụ cười đó...quả thật rất đẹp.

Tim ta chợt hẫng mất một nhịp, mặt cũng nóng phừng phừng, vội quay đầu sang chỗ khác.

Trái lại Bạch Hoắc Hương có vẻ như đang rất vui, nàng tựa đầu vào cửa sổ xe xem phong cảnh bên ngoài, tia nắng mặt trời chiếu vào vươn trên hàng mi cong, nàng thậm chí còn hát nhỏ một điệu dân ca Tây Xuyên.

Trình Tinh Hà nhìn nàng nhìn thấy quỷ.

“Quả nhiên, không sợ Bạch Hoắc Hương gọi, chỉ sợ Bạch Hoắc Hương cười...người ngày thường hung dữ cười lên, quả thật hệt như trúng tà, khiến người sợ hãi.”

Ta đưa tay đẩy đầu hắn một cái, lúc này không còn sợ thuốc xuôi tay nhắm mắt nữa à?

Nhưng dù nói thế nào thì trong lòng ta vẫn có chút lo lắng, nếu Trương Quế Phương này tương lai thật sự chết không toàn thây, vậy thì đứa nhỏ này phải làm sao đây?

Thôi, xem tình huống trước mắt đã.

Bọn họ đến nhà của Trương Quế Phương, đó là một ngôi biệt thự rất lớn, được xây theo kiểu kiến trúc đậm chất phương Tây...nhìn chẳng dính miếng nào đến Trương Quế Phương.

Loại người như Trương Quế Phương, chẳng phải nên là chủ nhân của một căn tứ hợp viện kiểu Trung Quốc, nội thật bên trong đều làm bằng gỗ gụ hay sao?

Vừa bước vào nhà, cả đám chúng ta đều cảm thấy choáng váng.

Chỉ thấy ở giữa sân, nơi mà mọi người thường hay đặt đài phun nước hay tượng điêu khắc lại có một cái bồn cầu siêu to khổng lồ...thật sự là siêu to khổng lồ, nó không phải là kích thước của con người bình thường có thể dùng, nói là để dùng cho dạ xoa thì còn có lý hơn.

Đây là lần đầu tiên chúng ta nhìn thấy một thiết kế như thế này, Trương Quế Phương này rốt cuộc là đang nghĩ gì trong đầu thế?

Trương Quế Phương thấy thế, vội giải thích.

“Không giấu gì mọi người, vợ tôi là một người làm nghệ thuật. Mấy người như thế chẳng phải đều có những ý tưởng kinh thế hãi tục hay sao, ta cũng chỉ chiều nàng một chút thôi. Để đại sư thấy cảnh này, đúng là chê cười rồi!”

“Chuyện này còn bình thường lắm!”

Một thuộc hạ của Trương Quế Phương nói.

“Chị dâu cũng không phải là hạng người bình thường, lần trước còn vì một cuộc điện thoại lừa gạt mà...”

Trương Quế Phương ho khan một tiếng, thuộc hạ kia lập tức im miệng.

Cái gì vậy?

Trong lòng hơi có suy nghĩ, đến lúc này, ta đã chợt nhận ra một việc. Sau khi Trương Quế Phương này về nhà, khí sắc trên cung phu thế càng ngày càng tệ...thậm chí còn mang theo chút tà khí.

Kỳ lạ, chẳng lẽ người mặc thọ y thổi đèn có liên quan đến người vợ kỳ lạ kia của hắn ta?

Mà thái độ của Trương Quế Phương với người vợ này cũng khá kỳ lạ, có thể nói là còn kỵ vợ hơn kỵ thái tuế, ngay cả nhắc cũng không muốn nhắc đến, chỉ tiếp tục dẫn chúng ta vào trong...Trương Quế Phương là người lăn lộn từ tầng dưới chót rất nhiều năm mới có thể leo lên vị trí này, cho nên đối với việc đối đãi khách nhân quả thật là nhuần nhuyễn nằm lòng, chăm sóc bọn ta ai nấy cũng kỹ càng chu đáo.

Chúc Ngốc Tử chỉ đến vì manh mối của Bạch Hổ Cục, căn bản là chẳng muốn nhúng tay vào việc này, vì vậy hắn ôm cái bụng tròn chứa đầy sủi cảo tôm và tỏi ngâm, vừa ợ vừa đi trước nhất.

Dáng người của hắn và Trương Quế Phương xêm xêm nhau, nhìn bóng lưng thì chẳng khác nào hai con lật đật đang đi chung.

Đến khi chúng ta đi vào nhà chính, nhìn thiết kế bên trong thì lập tức cảm thấy cái bồn cầu ngoài kia quả thật rất bình thường.

Chương 1024: Nhìn Kỹ Vào

Chỉ thấy trước mắt là một căn phòng khách vô cùng rộng lớn, đủ để đám trẻ con có thể tự do tự tại chơi lái xe ở bên trong. Nhưng hiện tại, bên trong chất đầy đủ thứ đồ linh tinh, thậm chí chẳng còn một chỗ nào để đặt chân.

Những thứ ‘linh tinh’ nói trên bao gồm: một pho tượng điêu khắc hình con chuột đang cầm lấy cái đầu của mình, những pho tượng phục chế binh mã cao hơn đầu hơn, trên đầu là vô số đao thương kiếm kích chăgr biết của quốc gia nào được treo lòng thòng bằng dây thừng. Tất cả những thứ mà ngươi không nghĩ tới và những thứ chẳng có tí tác dụng thực tiễn nào đều được trưng bày đầy đủ ở trong này.

Những thứ này chồng chất lên nhau che kín gần nửa cái cửa sổ, khiến người vừa bước vào đã cảm thấy xung quanh ảm đạm, đồng thời cảm giác một sự kìm nén bức bối.

Không thể che khuất cửa sổ phòng khách, nếu không sẽ cản trở sự lưu thông của vận thế…ngay cả khôgn khí để thở còn lưu thông không được, nói chi tới mấy thứ như vận thế. Nếu thường xuyên ở những nơi chứa đầy tạp vật như thế này, con người sẽ dễ bị âm tà nhập thể, dẫn phát tâm bệnh. Nếu nói theo cách hiện đại thì chính là bị bức đến mắc bệnh tâm lý.

Chúc Ngốc Tử là ai, quét mắt một vòng liền biết chuyện thế nào. Hắn hừ lạnh một tiếng, cũng lười nói cái gì, chọn một cái ghế rộng rãi nhất định ngồi xuống.

Ai ngờ Trương Quế Phương lại kéo Chúc Ngốc Tử lại:

“Đại sư, thứ này không thể ngồi.”

Chúc Ngốc Tử có hơi sững sốt, vội quay đầu nhìn lại:

“Trên đây có đinh à?”

Trương Quế Phương lộ vẻ vô cùng khó xử:

“Không không không, đây không phải là ghế, mà là một tác phẩm nghệ thuật. Nó không ngồi được, nếu ngài muốn ngồi...”

Trương Quế Phương vừa nói vừa kéo Chúc Ngốc Tử đến một nơi ‘có thể đặt chân’ khác, rồi chỉ vào mấy cái bàn ghế ở đó, nói.

“Có thể ngồi ở đây.”

Câu này là Chúc Ngốc Tử tức đến ngã ngửa, ngày thường hắn đến đâu, người ở đó sợ hắn còn không kịp, ai lại dám không cho hắn ngồi ghế chứ?

Tên này rõ ràng là đang xem thường hắn. Nghĩ đến đây, mặt hắn tối sầm xuống.

Chúc Ngốc Tử là một Âm Diện Tiên Sinh, đắc tội hắn, nhất định sẽ không có trái ngọt để ăn.

Trương Quế Phương hết cách, mấy tên thuộc hạ bên cạnh hiểu ý, vội thay hắn giải thích.

“Mấy vị đại sư đừng hiểu lầm, không phải Trương ca nhà chúng ta cố ý làm khó các vị, mà là vì nó không thể ngồi thật...các ngài nhìn kỹ vào đi!”

Chúc Ngốc Tử cúi đầu nhìn kỹ, lúc này mới nhăn mày lại...thì ra cái ‘ghế’ thoạt nhìn giống ghế kia chỉ là một mô hình làm bằng giấy cứng, nếu ngồi lên thì nhất định sẽ sập, mông cũng bị đập thành hai miếng.

Trình Tinh Hà thấy vậy than thở:

“Mẹ nó, lần đầu tiên ta thấy cảnh trong nhà người sống đặt hình nhân giấy.”

Trương Quế Phương vội uốn nắn.

“Không phải là hình nhân giấy, là tác phẩm nghệ thuật.”

Thì ra ‘cái ghế nhìn không giống ghế’ kia là một tác phẩm được trưng bày ở triển lãm, giá mua vào còn tương đương với một bộ phòng ở đế đô.

Mấy thứ đồ linh tinh nhìn chẳng ra gì xung quanh cũng đều có lai lịch không nhỏ.

Chuyện này làm ta thấy mà kinh, dù mặt ngoài vẫn giữ vẻ điềm nhiên, nhưng thực tế khi đi ta đều cẩn thận từng bước, sợ lỡ đụng phải cái gì thì lại bị bắt bồi thường.

Nhìn kỹ lại, ở đây không những có mấy thứ ‘tác phẩm nghệ thuật hiện đại’ tào lao mà còn có ‘khách quen’ của mấy chương trình mua sắm trên TV. Nào là điện thoại bạch kim đính kim cương, bộ ấm tử sa thủ công tám trăm năm không còn sản xuất...Cần cái gì là có cái đó.

Nói là giá trị liên thành, thật ra đều là mấy món đồ chơi gạt kẻ ngốc.

Vợ của Trương Quế Phương này thật sự là ai? Có thể khiến hắn xem tiền như cỏ rác, mặc cho nàng muốn đạp thế nào thì đạp.

Đứa bé kia nhìn đống ngổn ngang trong nhà, có chút không hiểu, chỉ reo lên.

“Nhà của heo mập đúng là giống cái chuồng heo!”

Trương Quế Phương và Chúc Ngốc Tử nghe vậy, lập tức tìm được nơi trút giận, đi sang cốc đầu thằng nhóc một cái.

“Ngươi thì biết cái gì!”

Trong lúc ta đang muốn nhìn kỹ phong thuỷ chỗ này thì ngoài cửa chợt vang lên tiếng động cơ xe, Trương Quế Phương nghe thấy, sắc mặt lập tức thay đổi, đồng thời có mấy thuộc hạ từ bên ngoài chạy vào báo.

“Phu nhân về rồi.”

Nghe xong lời này, mặt của Trương Quế Phương cắt không còn giọt máu.

“Không phải nói đi tham gia triển lãm Kellen gì gì đó ngày mai mới về sao? Sao giờ lại về sớm như thế?”

Tên thuộc hạ kia vội nói.

“Phu nhân bao sạch đồ trong triển lãm rồi nên về sớm.”

Bao sạch? Ta và Trình Tinh Hà liếc nhau...không nghe lầm chứ? Coi đồ triển lãm như rau củ ngoài chợ, muốn mua hết là mua hết á?

Trương Quế Phương đổ mồ hôi đầy đầu, đi lung tung như một con chim cút.

“Không ổn rồi...Không ổn rồi...”

Sau đó, hắn chợt kéo đứa nhỏ lại, liếc mắt ra hiệu với thuộc hạ.

Thuộc hạ hiểu ý, lập tức kéo đứa nhỏ đi tới nhà sau.

Chương 1025: Không Còn Kịp Nữa

Tiểu hài nhi chẳng hiểu chuyện gì, chỉ biết kêu toáng lên như heo bị thọc tiết. Bạch Hoắc Hương cau mày muốn ngăn, lại nghe Trương Quế Phương vội nói.

“Cô nương ngươi tuyệt đối đừng hiểu lầm, ta chỉ là không muốn vợ mình nhìn thấy Tiểu Duệ, nàng ấy là một bình dấm chua, nếu nhìn thấy Tiểu Duệ ở đây thì ngươi xui xẻo chính là thằng bé.”

Bạch Hoắc Hương dù đồng tình với đứa nhỏ, nhưng cũng biết chuyện nhà người ta không thể tuỳ tiện nhúng tay, vì vậy chỉ đành im lặng quay sang chỗ khác.

Tiếp đó, lại nghe Trương Quế Phương cẩn thận nói.

“Các vị tiên sinh, hay là các vị cũng tránh sang chỗ khác một lúc đi, có được không?”

Hả? Bảo con ghẻ tránh vợ mới cũng là chuyện bình thường, nhưng bây giờ ngay cả tiên sinh đến xem nhà cũng phải tránh? Mẹ nó, sao nghe như đang sợ bắt gian vậy?

Nhưng lời còn chưa dứt thì bọn đã nghe thấy tiếng giày cao gót vang lên, một nữ nhân cao cao gầy gầy sải bước tiến vào như vũ bão, nàng ta có một mái tóc vàng, đeo kính râm, nhìn thoáng qua thì chẳng khác gì một người nước ngoài,

Trương Quế Phương thấy thế thì ngẩn ngơ.

“Xong rồi, không còn kịp nữa rồi...”

Người phụ nữ kia khi nhìn thấy chúng ta cũng nhất thời sửng sốt, thoáng cái đã tháo kính râm xuống, lớn tiếng nói.

“Trương Quế Phương, mấy người này là ai?”

Người phụ nữ này ăn mặc rất kỳ lạ, trên cổ là một sợi xích sắt thổ, trên người là một cái túi chẳng khác nào bao nilon màu đen, nhìn thoáng qua thì hệt như một người lượm rác. Nhưng nếu không nhìn cách ăn mặc thì nàng ta cũng là một nữ nhân xinh đẹp.

Người thế này mà chịu gả cho Trương Quế Phương, chả khác nào hoa nhài cắm bãi c* trâu.

Trương Quế Phương đã sớm hoảng hốt, hắn vừa lau mồ hôi vừa giới thiệu lai lịch của chúng ta. Nhưng người phụ nữ kia không tin, chỉ vào Bạch Cổ Hương rồi nói.

“Có tiên sinh nào trẻ tuổi xinh đẹp như vậy? Nói mau, nàng ta là gì của ngươi? Ngươi nghĩ ta là đồ ngốc sao?”

Bộ móng lấp lánh nhọn hoắc của nàng ta sắp chọc luôn vào mũi của Bạch Hoắc Hương, ta tức giận đi tới chặn tay nàng lại.

“Ngươi hiểu lầm rồi, nàng ấy là người của ta.”

Lần này đến phiên Bạch Hoắc Hương sững sốt, sau đó gương mặt giống như được nhuộm son, dần dần trở nên đỏ thẫm.

Vợ của Trương Quế Phương nghe thế thì ngẩn người, Trương Quế Phương sợ vợ mình đắc tội chúng ta, cắt đứt sinh cơ của hắn nên vội thêm mắm dặm muối lai lịch của chúng ta rồi nói lại một lần, bảo là mời chúng ta đến xem phong thuỷ.

Nói xong, hắn liều mạng nháy mắt với chúng ta, ý là đừng nói chuyện người mặc áo đen thổi đèn kia nói cho lão bà hắn biết, nàng nhát gan, hắn sợ dọa tới nàng.

Thì ra ngay cả chuyện khiến hắn ngày đêm lo lắng hắn cũng chẳng dám nói cho lão bà mình nghe.

Trương Quế Phương ra đường thì kẻ hầu người hạ, thì ra ở nhà lại là một tên sợ vợ.

Khó trách vợ cũ hận hắn như vậy, nói hắn không phải thứ tốt. Thì ra là một tên chỉ thấy người mới cười, không nghe người cũ khóc.

Vợ hắn nghe xong liền đánh giá chúng tôi, sau đó đột nhiên nói:

“Nếu như các ngươi lợi hại như Trương Quế Phương nói thì giúp ta xem một chuyện đi, xem xong, hắn trả các ngươi bao nhiêu, ta trả gấp mười lần.”

Chúng ta và Trương Quế Phương thoáng cái liền ngây người.

Trương Quế Phương phản ứng lại, nhanh chóng cản lão bà nhà mình lại.

"Mấy tiên sinh này..."

Trình Tinh Hà vừa nghe đến tiền đã xốn xang cả lên, vội lên.

“Ngài có thể cho chúng ta bao nhiêu?”

Chỉ thấy lão bà của Trương Quế Phương hất tay hắn ra, ngạo nghễ nói.

“Cho các ngươi một triệu đã đủ chưa?”

Đám thuộc hạ của Trương Quế Phương nhất thời đều lộ vẻ ‘ta biết ngay mà’, hình như cũng không ai cảm thấy ngoài ý muốn. Mà ngay cả Trương Quế Phương cũng thế, mặt của hắn không những lộ vẻ ‘ta biết ngay mà’ mà còn mang theo nét đau đơn, nhưng mà hắn lại không dám nói nhiều.

Mắt của Trình Tinh Hà lập tức sáng ngời như bóng đèn, vừa xuất hiện đã ném ra một triệu, hào sảng quá rồi!

Hơn nữa còn muốn giành trước với chồng, quả thật là có thù với tiền mà.

Trình Tinh Hà vội nói.

“Phu nhân, mời tới bên này…Thất Tinh mau tới đây, cẩn thận tư vấn cho người ta.”

Nói xong thì liều mạng nháy mắt với ta, ý bảo là có tiền không kiếm là tên khốn kiếp.

Trương Quế Phương lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng hắn sợ hắn giành thì lão bà hắn lại vứt ra một cái giá cao hơn, nên đành phải thả cho chúng ta đi. Nhưng hắn vẫn còn dục vọng sống rất mãnh liệt, bảo là sau khi xem cho lão bà của mình xong thì nhớ quay lại, hắn vẫn ở đây đợi chúng ta cứu mạng.

Lão bà của Trương Quế Phương đạp lên giày cao gót, dẫn chúng ta đến một căn phòng khách khác. Căn phòng này cũng chẳng khá hơn căn vừa nãy bao nhiêu, tất cả đều là những món đồ tào lao ngoại trừ người phụ nữ này ra thì chẳng ai thèm nhìn tới.

Nàng nhường cho chúng ta ngồi trên một cái ghế dài lớn, còn mình thì tự cởi giày cao gót rồi ngồi xuống cái sofa nhỏ bên cạnh. Như biết ta là người dẫn đầu, nàng bèn nhìn ta rồi nói.

Chương 1026: Ta Muốn Sinh Con Trai

“Người làm nghệ thuật như chúng ta tương đối thẳng thắn, vì vậy ta sẽ nói thẳng, ngươi xem có thể giúp ta bày một cục phong thuỷ trợ giúp sinh con hay không?”

Sinh con?

Nàng thở dài.

“Đúng vậy, ta và Trương Quế Phương kết hôn chính là vì muốn có con. Nhưng tên khốn kiếp đó chẳng ra gì, đã bốn năm năm rồi mà bụng ta vẫn không có chút động tĩnh nào. Nếu ngươi có thể giúp ta nhanh chóng sinh con, đúng rồi, ta muốn sinh con trai, thì ngươi muốn giá bao nhiêu cứ việc nói.”

Trình Tinh Hà đời này chưa từng thấy người ngốc nhiều tiền nào như thế, vội nói.

“Chuyện nhỏ! Lý đại sư của chúng ta đều được người ta gọi là Tống Tử Quan Âm đó, không biết hắn đã cứu vớt bao nhiêu gia đình tan vỡ rồi. Ngươi cứ yên tâm, chuyện này cứ giao cho chúng ta...còn về việc tiền nong thì có lẽ phải bàn bạc một thoáng, nếu ngươi chịu thêm tiền thì Lý đại sư còn có thể giúp vợ chồng các ngươi cả đời hài hoà mỹ mãn, chăn ấm nệm êm...”

Ngươi còn có cái gì mà không dám nói không?

Ai ngờ vợ hắn nghe xong thì hừ một tiếng.

“Sao ta lại không ly hôn với hắn hả? Chỉ cần sinh được một đứa con trai thì ta sẽ không cần đi theo hắn chịu tội nữa. Nếu không phải vì chuyện kia thì có nằm mơ ta cũng chẳng gả cho hắn, mỗi lần nhìn cái mặt của hắn ta đều tởm đến buồn nôn.”

Những lời này khiến bọn ta có chút khó hiểu. Ý của nàng ta là, nàng ta kết hôn với Trương Quế Phương chỉ vì muốn sinh cho hắn một đứa con trai? Sinh xong thì lập tức ly hôn?

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Nhưng khi nhìn lại tướng mạo của nàng, ta chợt lắp bắp kinh hãi.

…

Vừa nãy khi nàng đi vào, phòng khách tối tăm, khuôn mặt nàng ngược sáng, sau đó lại xông tới làm khó dễ nên ta không kịp nhìn kỹ, bây giờ phòng khách có ánh sáng thì có thể nhìn thấy diện mạo của nàng, tài hoa xuất chúng, ấn đường đầy hồng quàng, cung Tài Bạch có vàng thật, hiển nhiên là tiểu thư nhà giàu sống trong nhung lụa.

Mới đầu ta thấy Trương Quế Phương xấu xí lại vứt bỏ người vợ cám bã của mình, mà người vợ hiện giờ xinh đẹp như thế này, tưởng hắn mắc bệnh “đàn ông có tiền thì đổ đốn”, đi tìm cô vợ mới trẻ trung xinh đẹp hơn.

Mà cách tiêu tiền mạnh tay của người phụ nữ này khi nãy làm ta cứ tưởng nàng tiêu tiền của Trương Quế Phương nên mới không thấy xót. Tổ hợp chồng già vợ trẻ, phần lớn đều là ngươi phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, ta phụ trách xinh đẹp như hoa, nhưng bây giờ xem ra, tài sản của nàng chấp vài Trương Quế Phương cũng được, rõ ràng là Trương Quế Phương với cao.

Vậy thì lạ quá, một cô nàng xinh đẹp lại giàu có sao tự dưng lại vừa ý một kẻ chẳng hề ưa nhìn như Trương Quế Phương?

Ta hỏi ngay, Trương Quế Phương có gì tốt mà ngươi nhất định phải sinh con cho hắn?

Với điều kiện của nàng, cho dù kết hôn với ngôi sao đang hot có lẽ cũng phải việc gì khó khăn.

Ai ngờ nghe ta hỏi xong, nét mặt của nàng trở nên mất tự nhiên, nàng ấp úng:

“Mỗi người đều có gu riêng, ta muốn sinh con cho Trương Quế Phương, không được à! Chuyện thầm kín sao có thể nói cho ngươi biết được, ngươi nghĩ ta bị ngu chắc?”

Hiển nhiên mục đích nàng kết hôn với Trương Quế Phương cũng không đơn thuần.

Ta cảm thấy tò mò hơn rồi.

Nàng nói với giọng điệu sốt ruột:

“Không nói chuyện này nữa, ngươi mau giúp ta nhìn xem phong thủy gì đó đi, khi nào ta mới có thể mang thai?”

Ta lên tiếng trả lời:

“Việc này không khó, có phải từ sau khi đến đây ở, ngươi luôn cảm thấy bức bối, nóng nảy, váng đầu ù tai không?”

Trương phu nhân nghe được ta nói thế thì kích động lắm, vội nói:

“Ngươi nói đúng hết cả rồi, trước kia không sao, nhưng từ khi dọn vào ở là cả ngày cảm thấy bực dọc, ăn bao nhiêu thuốc an thần tĩnh tâm rồi mà vẫn không có tác dụng gì, còn cho rằng bị Trường Quế Phương chọc giận đến mức đến thời kỳ mãn kinh sớm nữa chứ! Chuyên gia nói ta tâm trạng của ta không tốt trong thời gian dài có liên quan đến chuyện không dễ dàng mang thai.”

Nói rồi nàng còn kéo ta:

“Vậy tức là có liên quan đến phong thủy thật sao? Thế thì ngươi mau chóng giúp ta giải quyết đi, bây giờ ta trả tiền luôn.”

Ta chỉ vào nhà của nàng và nói:

“Nguyên nhân ngươi luôn cảm thấy bực bội là bởi vì đồ đạc ở đây quá nhiều, nhà ở không cần quá rộng, nhưng tuyệt đối không thể chứa quá nhiều đồ vật linh tinh, vật dụng quá lộn xộn, tâm trạng của ngươi cũng càng rối loạn hơn, chẳng phải bây giờ lưu hành lối sống tối giản sao? Chính là đạo lý ấy, ngươi dọn hết đống đồ đạc này ra ngoài, rồi ta giúp ngươi điều chỉnh một vài chi tiết, lập tức sẽ có hiệu quả.”

Thật ta khi nói ra những lời này, ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị Trương phu nhân làm khó dễ rồi. Dù sao đối phương cũng là nghệ thuật gia, những món đồ bỏ đi trong mắt bọn ta người khác phải bỏ ra không biết bao nhiêu tiền mới mua được, nàng chịu vứt đi được hay sao?

Ai ngờ Trương phu nhân nghe xong thì lớn tiếng nói ngay:

“Đơn giản vậy thôi à? Không thể chất đống quá nhiều đồ đạc đúng không? Vậy thì dễ thôi, bây giờ ta vứt hết đống đồ này đi...Tiểu Nhâm!”

Sau đó nàng gọi người hầu tới:

“Ngươi mang những thứ này đi đi, thích ném đâu thì ném!”

Tiểu Nhâm nghe vậy, không hề chần chừ mà lập tức làm theo ngay, hiển nhiên đã quen với tính cách của Trương phu nhân rồi.

Ta ngớ ra, chẳng phải vừa nói một cái ghế là vô giá sao? Bao nhiêu đồ đạc như vậy, nói vứt là vứt ngay à?

Trình Tinh Hà phản ứng còn nhanh hơn phản xạ gân cơ, hắn lập tức giữ Trương phu nhân lại:

“Vứt đi? Nhiều tiền thế mà cứ vứt đi hết à?”

Trương phu nhân xua tay hờ hững:

“Đúng vậy, dù sao ta mua những món đồ này bởi vì lúc đó bực bội không có chuyện gì làm, cho nên tiêu tiền giải buồn thôi, bây giờ dọn đến chỗ khác cũng phiền, vứt đi là xong.”

Tiểu Nhâm đã bắt đầu thu dọn, Trình Tinh Hà ngăn trước mặt đối phương:

“Nếu là như vậy, Trương phu nhân, việc này cứ giao cho ta, bọn ta là dân chuyên nghiệp, sẽ xử lý sạch sẽ hơn.”

Tên này đúng là vắt cổ chảy ra nước, lại còn có ý đồ này.

Ta trợn trắng mắt, bỗng thấy được Bạch Hoắc Hương đang ngẩn người, mặt đỏ bừng, giống như ấm nước sôi trên bếp.

Sốt à?

Ta sờ huých nàng:

“Nếu ngươi khó chịu thì ta bảo Ách Ba Lan đưa ngươi về Hội Tứ Tượng nghỉ ngơi.”

Bạch Hoắc Hương hoàn hồn, lấy lại tinh thần, nàng lắc đầu nguầy nguậy.

Dạo này nàng cứ là lạ thế nào ấy.

Động tĩnh thu dọn đồ đạc ầm ĩ khiến Trương Quế Phương chạy tới, hiển nhiên hắn cảm thấy lòng đau như cắt:

“Những thứ này...Vứt hết à?”

Chương 1027: Làm Từ Thiện

Trương phu nhân vừa chơi điện thoại vừa nói:

“Sao nào, có tiêu tiền của ngươi đâu, ta thích vứt thì vứt, còn phải hỏi ngươi chắc!”

Ta phát hiện Trương phu nhân đang lướt trang web mua sắm, hiển nhiên nàng lại đang mua thứ khác.

Ta quan sát tay của nàng, thế mới biết vì sao nàng làm như vậy: Tuy bàn tay của nàng thon dài, trắng nõn, là một đôi tay đẹp, nhưng rõ ràng lại là tay phễu.

Tay phễu là gì? Ngón tay khép lại có ba kẽ hở, cũng như tiền tài như cái phễu, người có kiểu tay này tuyệt đối không giữ được tiền, không tiêu tiền thì sẽ thấy khó chịu.

Giống như người có kinh tiền trong tay như Triệu lão giáo sư bọn ta gặp được lần trước, bàn tay cũng có một kẽ hở, sư phụ già không chịu nhận, thế nên mới kiểm tra bằng cách chạm tay vào nước.

Bình thường người có kiểu bàn tay như thế này thì “tay phễu, nghèo tận”, thế nhưng nhà Trương phu nhân lắm tiền nhiều của, nếu chỉ là một lu nước thì có lẽ sẽ rò rỉ hết sạch, nhưng tài sản nhà Trương phu nhân là biển cả mênh mông, rò rỉ thời gian ngắn thì không sao, còn có thể chống đỡ được, lâu dần, núi vàng núi bạc cũng không gánh nổi.

Trương phu nhân biết, vội nói:

“Đúng là vậy, từ nhỏ ta đã như thế rồi, tiền vào trong tay là như biết cắn người ấy, không tiêu là không được, hễ tiền tài tích góp lâu không động đến thì ta lại cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, không phát tiết không được, chỉ cần tiêu xài là ta cảm thấy sung sướng lắm, tinh thần sảng khoái như vừa tắm rửa xong."

Ta buột miệng nói:

"Ngươi có thể lựa chọn làm từ thiện, quyên góp, trợ cấp cho người cần, nếu làm như vậy…"

Nếu làm như vậy, phúc báo sẽ đến một cách bất ngờ, ngươi vĩnh viễn không biết, người ngươi từng giúp đỡ sau này sẽ báo đáp ngươi bằng cách nào.

Nhưng ai ngờ, Trương phu nhân nghe thế thì trừng ta:

"Làm từ thiện? Không thân cũng chẳng quen, tại sao ta phải đưa tiền cho đám người nghèo đó? Dùng tiền mua đồ, bất kể cho tác dụng hay không thì ta cũng có thể hưởng thụ sự vui sướng khi tiêu tiền, chứ giúp bọn họ thì được cái gì? Ngươi nghĩ ta ngốc à?"

Cũng phải, ấn đường của Trương phu nhân hẹp, hai mắt gần nhau, người có tướng mạo nào tầm mắt hạn hẹp, vì lợi ích riêng, chỉ cần niềm vui nhất thời, không biết nhìn xa trông rộng.

Trình Tinh Hà lén đá ta một chân, ý bảo loại người này được ông trời phái xuống để chia đều sự giàu, ta bi ấm đầu mới nói với nàng, với loại người dâng tiền tận cửa như thế, không bằng kiếm ít tiền của nàng.

Đã nói đến mức này rồi, ta biết nói nữa lại thành ra lảm nhảm nên cũng không tiếp tục khuyên nhủ.

Một lát sau, đồ đạc đã bị dọn sạch sẽ, Trình Tinh Hà còn tìm mã giảm giá, gọi Lalamove, không biết chuyển đi đâu.

Trương Quế Phương thấy bao nhiêu tiền cứ thế trôi mất thì tức sôi gan, nhưng lại không dám ho he, bọn ta lại bị vợ hắn “chiếm giữ”, hắn tức giận chạy ra ngoài ngồi.

Lần này căn nhà trở nên sáng sủa hơn, tâm trạng của Trương phu nhân cũng thoải mái hơn nhiều, nàng vui vẻ nói có tác dụng.

Không gian sáng lên, ta phát hiện bụng của Trương phu nhân hình như có âm khí như ẩn như hiện.

Mà màu sắc của luồng âm khí này thoạt nhìn không khác âm khí trên người Trương Quế Phương là bao.

Vì thế ta bèn hỏi Trương phu nhân:

“Dạo gần đây bụng của ngươi có vấn đề gì không?”

Nghe ta hỏi vậy, Trương phu nhân cau mày:

“Bụng, bụng của ta không có vấn đề gì mà?”

Ta hỏi tiếp:

“Không gặp phải chuyện gì đáng sợ không?”

Trương phu nhân nhướng mày:

“Đáng sợ, ý của ngươi là gì? Bụng thì có thể…”

Nói đến đây, Trương phu nhân như nhớ ra cái gì, nói ngay:

“Làm sao ngươi biết?”

Hóa ra, thỉnh thoảng Trương phu nhân sẽ gặp ác mộng, nàng mơ thấy một người mặc quần áo màu đen đứng trước giường của mình, giơ tay phủi bụng nàng, giống như muốn phủi thứ gì đó trên bụng đi vậy.

Nàng bạo gan, không để tâm đến việc này, mà tình cảm với

Trương Quế Phương lại không thắm thiết mặn nồng gì nên không nói cho hắn biết.

Ta nhìn về phía Bạch Hoắc Hương, Bạch Hoắc Hương lấy lại tinh thần, lập tức đi bắt mạch cho Trương phu nhân, nói, Trương phu nhân bị âm tà nhập thể, quả thực rất khó mang thai.

Lại là người mặc đồ đen?

Động tác phủi tay...Chắc chắn là không muốn cho Trương phu nhân mang thai.

Hắn còn có thù oán với hai người nhà này?

Ta lập tức hỏi Trương phu nhân, có biết diện mạo của người mặc đồ đen đó không?

Trương phu nhân nhíu mày:

“Không biết, ta chỉ nhớ đó là một ông già khố quắt, ở khóe mắt có hai bớt tiền tài.”

Đột nhiên, bên ngoài có người hùng hổ đi tới, lớn tiếng nói:

“Cái thằng vô dụng này, còn có tâm trạng ở đây thở dài à, vợ ngươi đâu?”

Nghe thấy giọng nói ấy, sắc mặt Trương phu nhân bỗng chốc thay đổi, hình như nàng rất sợ người kia.

Chương 1028: Bày Cục

Sau đó giọng nói hốt hoảng của Trương Quế Phương cũng vang lên:

“Cha, Diễm Vinh đang ở bên trong!”

Đó là...Cha của Trương phu nhân, cha vợ của Trương Quế Phương?

Tiếng bước chân mạnh mẽ vội vã đi về phía này, một người đẩy cửa ra, lập tức trừng Trương phu nhân:

“Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, số tiền này là do lão tử vất vả kiếm được, chứ không phải do gió thổi tới! Với cách tiêu tiền đấy của ngươi, núi vàng núi bạc cũng bị ngươi tiêu hết sạch!”

Ông lão này đã đến tuổi thất tuần, đầu tóc trắng phơ, song tinh thần quắc thước, lại có tướng hổ, cả người toát lên phong thái đại tướng quân, kiểu người này có quyết đoán, luôn là người định đoạt mọi việc. Quả nhiên, cung Thiên Di của ông lão cao lại có vàng thật, thành tựu một đời rất lớn, đại phú đại quý, chắc chắn có thể gây dựng cơ nghiệp khổng lồ.

Tục ngữ có câu hổ phụ vô khuyển tử, không biết làm sao lại dạy ra cô con gái như thế này.

Nhưng trông tinh thần lão gia tử khỏe khoắn, vậy mà một chân bó bột, hình như gần đây mới bị thương.

Vẻ mặt dửng dưng của Trương phu nhân thoắt cái thay đổi, nàng ấp úng:

“Ta…ta cũng đâu có tiêu nhiều, ngài biết mà, dân nghệ thuật như ta phải thành lập trên cơ sở kinh tế…”

“Nghệ thuật, nghệ thuật, ngươi chỉ biết nghệ thuật thôi!”

Không nhắc đến nghệ thuật còn được, vừa nhắc đến hai chữ này là ông cụ tức khắc nổi nóng:

“Lần trước ngươi mua đá ngọc lam, rồi lại mua ngọc lưu ly, bảo là dùng để vẽ, tiền mua nguyên liệu tổng cộng hết khoảng bốn trăm đúng không? Cuối cùng tranh ngươi vẽ bán đi được bao nhiêu? Năm nghìn! Lại còn là giá hữu nghị do nể mặt ta! Cả lần trước lừa đảo qua điện thoại nữa, người ta gọi điện nói mua tranh của ngươi, thế mà ngươi chuyển cho đối phương tổng cộng hơn bốn triệu làm tiền đặt cọc, ngươi có bị ngu không hả?”

Tuy ánh mắt Trương phu nhân lộ vẻ không cam lòng, nhưng tiền là của cha, nàng không thể không khuất phục.

Thảo nào Trương phu nhân hay nói “Ta đâu có ngu”, hóa ra nàng luôn giấu câu này trong lòng, là tiếng kêu khóc phát ra từ tận linh hồn.

Trước kia ta cảm thấy công tử bụng bự nhà Giang tổng đã giỏi phá của lắm rồi, không ngờ lại gặp phải đối thủ.

Trình Tinh Hà bày ra vẻ đau lòng, hiển nhiên hắn hối hận không gặp Trương phu nhân sớm hơn.

Loại người ngốc nghếch lắm tiền như thế này có tìm mòn mắt cũng không tìm được.

Lão gia tử sạc con gái một trận rồi lại nhìn về phía Trương Quế Phương

“Tiểu Trương, không phải ta trách ngươi, nhưng ngươi làm đàn ông, thế mà còn không quản lý được vợ mình à? Không có chút bản lĩnh gì, cứ vâng vâng dạ dạ sợ đầu sợ đuôi, ngươi nói xem, làm sao ta yên tâm giao cơ nghiệp ta lập nên cho các ngươi?”

Bên ngoài Trương Quế Phương cũng coi như hô mưa gọi gió, bị lão gia tử giơ gậy răn dạy thì cũng chỉ có nước cúi đầu nói vâng vâng vâng, dạ dạ dạ. Khiến lão gia tử càng nổi giận đùng đùng:

“Ta già rồi, không có đứa nào khiên ta yên tâm cả, khiến ta tức chết đi.”

Nói xong ông lão lại nhìn về phía bọn ta, cau mày nói:

“Những người này…”

Trương phu nhan vội vàng giới thiệu bọn ta, nói là xem phong thủy, giúp nhà mình bày cục sớm sinh quý tử, để cha mau chóng được cháu ngoại trai.

Ai ngờ. không nghe nhắc đến được còn, vừa nghe thấy bọn ta có liên quan đến phong thủy là sắc mặt của lão gia tử sa sầm:

“Phong thủy nhà bọn ta đang bình thường, không cần người ngoài nhúng tay vào, người đâu, tiễn khách?”

Cái quái gì thế?

Trương phu nhân thấy thế, vội nói:

“Nhưng còn chưa bày cục mà…”

Trình Tinh Hà cũng quýnh lên:

“Còn chưa trả tiền đâu!”

CMN, ngươi thật sự định bòn rút đến cùng à, đống đồ vứt đi ban nãy bán theo cân cũng được kha khá rồi mà?

Lão gia tử nghe vậy thì sắc mặt trở nên khó coi hơn, nhưng Trương Quế Phương lập tức kéo bọn ta ra ngoài, Trình Tinh Hà còn định tính toàn, nhưng Trương Quế Phương nói ngay:

“Nghe ta, chúng ta ra ngoài trước rồi nói sau.”

Sau đó hắn lôi bọn ta ra ngoài sân, rồi mới thở phào một hơi:

“May mà ta gọi cứu binh đến, bằng không dù ta xảy ra chuyện gì thì e là vợ ta vẫn chưa chịu thả người!”

Hóa ra Trương Quế Phương vội vàng muốn bọn ta xem cho hắn, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, hắn cố ý gọi lão gia tử tới.

Rồi hắn bảo bọn ta chờ một lát, hắn an trí hai cha con, chỉ chờ ta cứu hắn.

Trình Tinh Hà lấy điện thoại di động ra tính tiền bồi thường vi phạm hợp đồng.

Trương Quế Phương vừa đi, đứa bé trai lập tức chạy tới, kéo Bạch Hoắc Hương gọi Bồ Tát tỷ tỷ, không chịu buông ra.

Ta bèn hỏi hắn:

“Cha ngươi bỏ nhà đi từ bao giờ?”

Đứa bé nghe đến chữ “cha” thì bày ra vẻ mặt ghét bỏ:

“Con heo mập ấy á? Ta sinh ra cũng không thèm quan tâm ta, mẹ ta nói, hồi ta còn nhỏ hắn đã đi trèo cành cao rồi.”

Mấy người cấp dưới ở lại đây chịu trách nhiệm chăm sóc đứa bé đều lộ vẻ xấu hổ.

Ta bèn bảo bọn họ nói xem tại sao người nhà này chọn trúng Trương Quế Phương?

Chương 1029: Không Có Kết Quả

Mấy cấp dưới đều biết bản lĩnh của ta, phục ta sát đất, còn tưởng ta là thần tiên sống biết trước tương lai thật, cho nên không dám giấu ta, bèn kể lại mọi việc.

Hóa ra người nhà họ Tưởng là danh gia vọng tộc số một ở khu Hưng Long cung này.

Tưởng lão gia tử là một đại nhân vật có trang Baidu Baike của mình, trước kia quản lý cả Hưng Long cung.

Mà Trương Quế Phương vốn dĩ hắn có vợ ở dưới quê rồi, về sau chê vợ mình là người nông thôn nên ly hôn, cưới con gái của một nhân viên văn phòng già trong thành phố.

Nhân viên già giúp hắn tìm được công việc này, dù sao cũng là công việc ổn định, coi như Trần Thế Mỹ phiên bản cấp thấp.

Cũng chính là Uốn Gợn Sóng đã chết, mẹ của đứa bé.

Nhưng không ai biết vì sao Tưởng lão gia tử gặp được Trương Quế Phương ở tòa nhà văn phòng thì nhìn trúng hắn, khăng khăng muốn hắn cưới cô con gái xinh đẹp trẻ tuổi nhà mình.

Nếu thật sự được làm rể của Tưởng lão gia tử thì chẳng khác nào phò mã thời xưa, một bước lên trời.

Trương Quế Phương không ngu, tất nhiên là bằng lòng rồi, hắn trở về ly hôn với Uốn Gợn Sóng luôn, khi đó thằng bé Tiểu Duệ mới được tám tháng.

Uốn Gợn Sóng chịu sao? Nhưng không chịu không được.

Thảo nào Uốn Gợn Sóng hận hắn đến vậy! Là ai thì chả hận.

Uốn Gợn Sóng sống rất khổ, nuôi con không phải chuyện dễ dàng gì, vốn dĩ Trương Quế Phương đã nói sẽ trợ cấp tiền nuôi dưỡng, nhưng sợ bị nhà họ Tưởng biết hắn còn “dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng với vợ cũ, lỡ như tức giận hủy bỏ hôn ước thì sao bây giờ? Vì thế hắn dần dần cắt đứt liên lạc với nàng.

Về sau Uốn Gợn Sóng không có cách nào khác đành phải làm nghề mà nàng có thể kiếm tiền nhanh nhất, phải chịu rất nhiều đau khổ, hắn cũng mắt nhắm mắt mở giả vờ không biết.

Trương Quế Phương lên chức như cưỡi tên lửa, leo lên đến vị trí bây giờ.

Mọi người bàn tán rất nhiều về chuyện này, tiền thì Trương Quế Phương không có, sắc thì hắn cũng thiếu nốt, về phần tài, trong tòa nhà văn phòng này có biết bao nhiêu người giỏi hơn hắn? Tại sao chuyện tốt như thế lại rơi trúng đầu hắn?

Nhưng không ai bàn ra kết quả.

Đúng vậy, một đại nhân vật như Tưởng lão gia tử sẽ không làm việc gì mà không có nguyên nhân, chắc chắn Trương Quế Phương có điểm gì đó rất quan trọng với ông lão.

Mà hai mẹ con nhà này bị người áo đen dày vò, có lẽ, cũng vì điều ấy.

Ta bèn hỏi Trình Tinh Hà đang đứng bên cạnh tính toán tiền nong:

“Ngươi có thấy người áo đen kia không?”

Trình Tinh Hà vừa điên cuồng bấm máy tính, vừa trả lời một cách mất tập trung:

“Có ngươi ở đây, tà khí bùng nổ, cô hồn dã quỷ nào dám ra chịu chết? Vừa rồi trong phòng bếp có vài tên quỷ chết đói đang vui vẻ liếm thịt khô, ngươi vừa đến là sợ hãi chạy ù té như thấy Thái Tuế, bay cả giày, ta thấy được cái khỉ gì.”

Thế thì phiền toái, không gặp được người áo đen thì tất nhiên không tìm được nhân quả, ta cũng không thể làm bảo tiêu cho bọn họ cả đời được.

Nào ngờ, đứa bé đứng một bên lắng nghe từ nãy đến giờ bỗng lên tiếng:

“Hình như ta...Biết tại sao bọn họ khăng khăng phải để heo mập đến ở rể nhà mình.”

Hả? Thế này chẳng phải có được đáp án chẳng phí công sao?

Đứa bé nói cho bọn ta biết, hắn nghe người mẹ quá cố của mình nói là bởi vì nhà họ Tưởng hình như gặp tai họa nào đó, chỉ có heo mập mới ngăn chặn được.

Tai họa?

Trương Quế Phương thì có thể ngăn chặn tai họa gì, làm linh vật à?

Trình Tinh Hà vừa tính sổ sách vừa nói:

“Hay là nhà họ Tưởng bị đồng nghiệp xấu xa nào đó lừa?”

Tưởng lão gia tử sẽ không bị lừa gạt dễ dàng.

Mà chẳng phải đối diện văn phòng của Uông Cảnh Kỳ là trường dạy võ sao? Ông lão còn muốn dùng đao thương kiếm kích của trường dạy võ phá hủy phong thủy, nghe nói trường dạy võ ấy là do Tưởng lão gia tử thành lập.

Tuy ông lão không phải người trong giới, nhưng có lẽ cũng hiểu về phong thủy, hoặc là bên cạnh có người hiểu phong thủy.

Thậm chí, ông lão là người đã nói chuyện tòa nhà văn phòng có Thiên Vương trấn quỷ lệnh nói cho Trương Quế Phương biết, liệu có khả năng ấy không?

Càng ngày ta càng cảm thấy tò mò, Hưng Long cung không hổ là cố hương của Thủy Thần cung, toàn gặp được nhân tài.

Chợt, một ý nghĩ nảy lên trong đầu ta, đôi mắt của trẻ con vô cùng sạch sẽ!

Ta hỏi ngay:

“Ngươi có từng thấy một ông lão khóe mắt có bớt tiền tài, mặc đồ đen, dáng người khô quắt bao giờ chưa?”

Quả nhiên, đứa bé nhìn ta rồi nói với giọng đương nhiên:

“Tất nhiên là nhìn thấy rồi, ông lão còn cho ta ăn một bát bánh trôi to ơi là to, chỉ có điều…”

Trên mặt đứa bé hiện lên vẻ sợ hãi.

Chương 1030: Không Vào Được

Ngày hôm đó, mẹ của đứa bé còn phải làm ca đêm, vì thế hắn ở nhà một mình trông nhà như thường lệ.

Thời tiết hôm ấy rất lạnh, đứa bé ôm chăn ngồi trên ghế sofa xem tivi, tivi đang chiếu quảng cáo bánh trôi, vỏ gạo nếp dẻo được cán mỏng nứt ra, nhân mè đen đặc sệt chảy ra ngoài, làm đứa bé thèm nhỏ dãi.

Hắn nghĩ thầm, trời lạnh thế này, được ăn một bát chè trôi vừa ấm vừa ngọt thì tốt biết bao!

Đáng tiếc, mẹ hắn kiếm được tiền toàn dùng để giao tiền thuê nhà hoặc nộp học phí, số còn lại thì không nỡ tiêu, cho dù bánh trôi không đắt, nhưng lại là “chi tiêu không cần thiết”, có thể không mua thì nhất quyết không mua.

Thế nhưng một lát sau, hắn nghe thấy có người gõ cửa.

Đứa bé cũng hiểu chuyện, biết được không thể mở cửa cho người lạ, bèn hỏi một câu, người ngoài cửa nói, mẹ ngươi tên là XXX đúng không? Nàng bảo ta đưa chút đồ ăn đến cho ngươi.

Đứa bé nghe thấy đúng là tên mẹ mình thì vui sướng lắm, chạy ra mở cửa, nhìn thấy một ông lão gầy đét.

Ông lão mặc áo bông màu đen, bên khóe mắt có mấy vết bớt tiền tài, trông lạ hoắc, hắn chưa từng gặp người hàng xóm này bao giờ.

Mà ông lão chìa tay, giơ một cái bát lớn ra trước mặt đứa bé, là một bát chè trôi nóng hôi hổi.

Đứa bé lập tức cầm ấy cái bát, cảm thấy cái bát này có phần kỳ lạ: Chất liệu bằng sứ thô, dưới đáy bát là một đường kẻ tròn màu xanh lam, có lỗ hổng và mặt vỡ.

Rất ít người dùng loại bát này, giống như trong phim cổ trang vậy.

Nhưng đứa bé không nghĩ nhiều, lập tức cầm thìa lên bắt đầu ăn. Kỳ lạ hơn là, bát chè trôi này thoạt nhìn nóng hôi hổi, thế nhưng khi ăn lại không thấy nóng ấm.

Ông lão không chịu vào nhà, nhìn đứa bé ăn hết bát bánh trôi thì mỉm cười.

Nhìn nụ cười ấy, đứa bé theo bản năng cảm thấy lạnh sống lưng, hắn còn nhỏ, không biết phải hình dung như thế nào, chỉ cảm thấy nụ cười ấy không giống nụ cười lương thiện.

Đứa bé bèn hỏi vì sao ông lão không vào nhà?

Ông lão lắc đầu, nói rằng không vào được.

Đột nhiên, không biết nhà ai nổ pháo bên ngoài, khiến đứa bé giật nảy mình, khi quay đầu lại thì ông lão đã biến mất.

Hắn chạy ra ngoài hiên, nhưng bên ngoài cũng không có ai cả.

Hắn nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy ông lão nọ trông rất quái lọ, suy nghĩ kỹ lại, hắn cảm thấy hình như gót chân của ông lão không chạm đất, cứ như lơ lửng trên mặt đất vậy.

Nhưng đứa bé vô tâm, không nghĩ nhiều, trở về là ngả lưng ngủ luôn.

Chẳng ngờ, hắn ngủ một giấc, mơ hồ nhìn thấy rất nhiều người vào nhà mình, ngươi một tay ta một chân, muốn kéo hắn đi.

Đứa bé không biết tại sao lại có nhiều người đến nhà mình như vậy, đang cảm thấy khó hiểu thì bỗng thấy được một người rất quen mắt, hắn nhớ ra đó là bà Mã bán sữa đậu dưới tầng.

Nhưng...Tháng trước bà Mã đi qua đường cái đã bị xe ba bánh đi vượt quá tốc độ đâm chết rồi.

Những người còn lại thì đứa bé không nhớ ra được, hắn chỉ nhớ, khi tỉnh lại mẹ hắn vừa ôm hắn vừa khóc lóc chửi đổng gì đó, còn cầm đế giày đánh lung tung khắp phòng.

Về sau hắn mới biết, sau khi ăn bánh trôi, người hắn nóng rần, bà đồng nói là hắn ăn đồ của người chết, làm những người chết khác đến kéo người chết thay, khó khăn lắm mới vượt qua được.

Mẹ hắn thấy hắn tỉnh, đầu tiên là khóc to, sau đó chỉ vào cái bát, hỏi hắn lấy nó ở đâu ra?

Hắn kể lại sự việc, mẹ hắn nhìn chằm chằm vào cái bát, mặt mày tái mét, đi ra ngoài vừa mắng phố phường vừa cầm chén lên đập nát.

Khi ấy mẹ hắn mắng rất nhiều, toàn là những câu bình thường mẹ không cho hắn học theo, hắn chỉ nhớ rõ một câu, vong ân phụ nghĩa.

Thế hắn mới biết, ông lão có bớt tiền tài trên mặt muốn hại hắn.

Ách Ba Lan phẫn nộ:

“Lão già ấy đúng là xấu xa, cho dù có thù oán với vợ chồng Trương Quế Phương, thế thì vì sao đến cả đứa bé cũng không chịu buông tha, chẳng phải có câu tai họa không lan đến người nhà sao.”

Ta nói ngươi giữ sức nói lý lẽ với người sống thì hơn, sau khi chết, hồn phách của con người đôi khi không được đầy đủ, cho nên cũng không có lý trí.

Bạch Hoắc Hương cau mày:

“Chẳng lẽ ông già mặc áo đen ấy không chỉ hận vợ chồng Trương Quế Phương, mà ngay cả con của người vợ trước cũng không tha, ông lão muốn…”

Không chỉ muốn chém Trương Quế Phương thành muôn mảnh mà còn muốn khiến hắn đoạn tử tuyệt tôn?

Ta hỏi đứa bé:

“Ngươi còn nhớ hôm đó là ngày mấy không?”

Đứa bé lắc đầu:

“Ta không biết...Nhưng ta nhớ tối hôm đó đâu đâu cũng thấy tro bụi, rất nhiều người ngồi xổm ở ngã tư đường nướng thức ăn.”

Ai lại dám nướng đồ ăn ở ngã tư, đó là hóa vàng mã.

Trời lạnh, không phải ngày rằm tháng bảy, mà là tết thượng tỵ.

Rốt cuộc cả nhà Trương Quế Phương đắc tội ông lão ấy như thế nào?

Đúng lúc này, Trương Quế Phương chạy tới, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, hắn khom lưng nói:

“Đại sư, để các ngươi chờ lâu rồi! Cuối cùng bên chỗ vợ và cha vợ của ta cũng coi như giải quyết rồi, đại sư, ngươi xem phong thủy của chúng ta có chỗ nào không ổn không? Không dối gạt ngài, dạo này xui xẻo quá, ta thật sự sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Chương 1031: Người Mặc Áo Đen

Ta trả lời:

“Nếu là vậy thì ngươi nói thật với ta, bằng không ta không có cách nào cứu nổi ngươi, cha vợ ngươi coi trọng điều gì ở ngươi?”

Sắc mặt của Trương Quế Phương tức khắc cứng đờ, hắn nói với giọng ngập ngừng:

“Có liên quan đến việc này sao?”

“Liên quan chặt chẽ ấy.”

“Vậy thì được rồi...”

Trương Quế Phương bảo mọi người đi ra hết, rồi lại gần ta:

“Lẽ ra ta không thể nói chuyện này ra được, cha vợ mà biết thì chắc chắn sẽ lột da ta ra, ta chỉ nói cho mình đại nghe nghe thôi.”

Nói xong, hắn giơ bàn tay béo mập như tay gấu của mình lên:

“Cha vợ coi trọng cái này này, nói là bởi vì tay của ta.”

Ta nhìn tay hắn rồi lấy làm kinh hãi, trước đó ta thật sự không chú ý đến nó, tay của Trương Quế Phương là tay châu bồ đào.

Tay châu bồ đào là gì?

Đó là bàn tay có ngón tay to, ngắn tròn trịa, các đốt ngón tay tròn và nổi rõ, nói một cách dễ hiểu là giống như mứt quả.

Kiểu tay này rất khó khép lại, kẽ ngón tay cũng không nhỏ, đáng lẽ người có bàn tay này không có tài vận gì, phải cực khổ cả đời, nhưng khéo thay, đốt ngón tay của hắn trùng hợp xứng đôi với "bàn tay tiền cắn" của vợ hắn.

Tức là, chỉ cần tay của hắn đỡ tay của vợ hắn là có thể bịt kín tất cả kẽ hở,

Đó là cách cứu chữa tốt nhất cho "tay tiền cắn".

Người xưa có câu, tay châu bồ đào kết hợp tay tiền cắn, càng tiêu tiền lại càng có tiền.

Thảo nào, với cách tiêu tiền của vợ hắn, đến bây giờ còn chưa táng gia bại sản.

Chẳng lẽ cha vợ của hắn hiểu phong thủy thật?

Trương Quế Phương nói ngay:

"Thật ra, nghề của bọn ta đều giữ thái độ có thờ có thiêng, có kiêng có lành với phong thủy huyền học, có ai không thích cầu được may mắn chứ? Nhiều người còn đồn, hồi nhỏ cha vợ của ta làm đồ đệ của một đạo sĩ dưới chân núi, vô cùng am hiểu huyền học, thế nên mới được một bước lên trời, đạt đến vị trí như ngày hôm nay, nhưng dạo gần đây cha vợ của ta hay gặp xui xẻo, thường trút lửa giận lên đầu bọn ta."

Hóa ra, Tưởng lão gia cũng nhăm nhe vị trí mà Trương Quế Phương và Uông Cảnh Kỳ cạnh tranh kịch liệt vì nó, ông lão vận dụng mạng lưới quan hệ của mình, rồi lại lặng lẽ chuyển hướng đao thương kiếm kích trong trường dạy võ của mình về phía cửa sổ của Uông Cảnh Kỳ. Ông lão biết Uông Cảnh Kỳ kỵ điều này, không cần biết có tác dụng hay không, phá đám hắn là được.

Mấy đối thủ cạnh tranh bị giẫm chết trước đó, Trương Quế Phương một mực cho rằng họ bị cha vợ dùng phong thủy khắc chết.

Ngay từ đầu mọi việc rất thuận lợi, trên lưng Uông Cảnh Kỳ có dấu chân rồi mà.

Nhưng không ngờ, ngày hôm đó cả nhà vô cùng vui vẻ, chỉ chờ Uông Cảnh Kỳ chết rồi nhường vị trí, nói câu chúc mừng trước, kết quả đi ra ngoài bị xe đâm, Tưởng lão gia tử bị tông gãy chân.

Theo những gì Tưởng lão gia tử nói, chân của ông lão cứng đến mức năm xưa Hán gian không đánh gãy được, thế mà lại bị người ta đâm gãy chân, làm sao nuốt trôi cục tức này được, rồi ông lão quay đầu lại nhìn người gây chuyện, trùng hợp quá, là cô con dâu linh vật của Uông Cảnh Kỳ.

Uông Cảnh Kỳ thương con dâu, bèn giải quyết chuyện này một cách ba phải, làm Tưởng lão gia tử tức sôi máu, thề nhất định phải khiến cho Uông Cảnh Kỳ trả giá đắt, sau đó không biết ông lão nghe được ở đâu rằng tòa nhà văn phòng có cái gì đấy, bảo Trương Quế Phương tìm người đi lấy.

Trương Quế Phương nhờ người đi tìm Linh Thụy tiên sinh, việc được giao không hoàn thành, Uông Cảnh Kỳ được ta chữa trị, lại nhảy nhót tưng bừng.

Hắn đang định báo chuyện này cho cha vợ, đột nhiên gặp phải người áo đen, bèn kể lại với cha vợ luôn, thế nhưng sắc mặt của cha vợ thay đổi, nói chuyện này không có gì to tát, bảo Trương Quế Phương đừng lo trước lo sau, cũng không được cho người khác biết, ông cụ mà biết được thì sẽ đánh gãy chân hắn.

Vì thế Trương Quế Phương sợ đến mức không dám nói với ông bà, nhưng hắn rất sợ hãi, thấy ta có năng lực, bèn tìm đến ta.

Nói vậy tức là người áo đen phá rối chưa được bao lâu.

Còn cha vợ, hiển nhiên biết chuyện người mặc áo đen.

Cản tai…

Ta suy nghĩ, rồi nói:

“Ta có một cách này, có thể dụ ông lão đó ra để dò xét sự tình, nhưng...Có hơi mạo hiểm, ngươi có chịu làm không?”

Trương Quế Phương nghe thế thì nói ngay:

“Có đại sư ở đây, ta không sợ gì cả! Đại sư cứ nói đi, cách gì?”

Ta ghé lại gần tai hắn, nói nhỏ:

“Ngươi mua một cái quan tài, nằm vào trong đó, chuyện còn lại ta nghĩ cách giúp ngươi.”

…

Trương Quế Phương nghe thế thì khó hiểu ra mặt:

“Nằm trong quan tài, việc này…”

Ta nói:

“Ngươi tin ta thì thử một lần, không tin thì ta cũng không còn lời nào để nói.”

Trương Quế Phương vội đáp:

“Sao đại sư lại nói thế, dùng người thì không nghi người, nghi người thì không dùng người, được rồi, đại sư nói thế nào thì ta làm thế đó!”

Thật ra không phải ta không nói cho hắn, chẳng qua là lo hắn sợ.

Khi cảm thấy sợ hãi, con người sẽ làm những việc không lý trí, ta giải quyết biết bao nhiêu vụ việc, nhiều kinh nghiệm, chi bằng không nói tỉ mỉ cho hắn, bớt việc.

Chương 1032: Ngươi Muốn Giết Người Thật Đấy À

Trình Tinh Hà tính xong phí bồi thường vi phạm hợp đồng, hắn cười tít mắt, thấy ta đã xử lý xong xuôi thì vui vẻ hơn:

“Tiểu tử nhà ngươi khôn ra rồi đấy!”

Ta đắc ý, thừa lời, bây giờ ta là Địa cấp rồi, giống chân giò của quán kho, quen tay hay việc.

Á, sao lại nghĩ thế được, ta không phải lợn, may mắn không nói ra khỏi miệng.

Bạch Hoắc Hương và Ách Ba Lan đều tin ta, chỉ có Chúc trọc bĩu môi ngoảnh mặt làm thinh, hắn vẫn muốn thấy ta mất mặt:

“Tiểu tử, ta biết ngươi định làm gì, nhưng ngươi phải cẩn thận, đừng chơi quá trớn, nếu tên béo này chết thật thì eo Hổ Khẩu và Bạch Hổ cục cũng không thể duy trì được nữa, Hội Tứ Tượng điều tra thì ngươi không yên được đâu.”

Tất nhiên là ta biết, còn cần ngươi nói chắc. Nhưng mà nhìn dáng người của ngươi xem, ngươi có tư cách gì nói người khác béo à?

Trương Quế Phương nghe thấy có khả năng sẽ chết thì cũng rất lo lắng, nhưng hắn thông minh, biết có một số việc không biết rõ thì tốt hơn, cho nên không dám hỏi kỹ.

Vì thế hắn làm theo lời ta nói, chuẩn bị quan tài, nến đỏ, hương dây, cùng với bột gạo nếp.

Hết thảy được chuẩn bị đâu vào đấy, Ách Ba Lan bèn hỏi ta:

“Ca, nằm vào trong quan tài để làm gì?”

Đơn giản thôi, nhằm vào nhược điểm ông lão thổi đèn chứ còn gì nữa.

Ông lão thổi đèn căm thù Trương Quế Phân dữ dội, đến mức muốn chém Trương Quế Phương thành muôn mảnh, nếu Trương Quế Phương tự dưng chết đi thì chắc chắn ông lão đó sẽ không cam lòng, nhất định sẽ đến quấy phá.

Và chắc chắn ông lão cũng sẽ tò mò, rốt cuộc Trương Quế Phương chết như thế nào.

Việc này gọi là viếng mộ đốt báo, lừa gạt ma quỷ.

Ách Ba Lan cảm thấy hứng thú hơn:

“Vậy thì Trương Quế Phương phải giả chết à? Nhưng ông lão đó chưa chắc sẽ mắc lừa mà?”

Đúng vậy, nếu là giả chết bình thường thì chỉ là nhắm mắt lại, hai chân duỗi thẳng, nhưng mệnh đăng trên đầu và hai vai vẫn sáng, người chết cũng có thể thấy được, vì vậy phải giả chết sao cho giống y như thật, bèn nghĩ ra cách khiến hắn chết thật.

Ách Ba Lan thấp thỏm:

“Ngươi muốn giết người thật đấy à?”

Giết cái con khỉ, ta nhìn về phía Bạch Hoắc Hương:

“Cái này thì phải hỏi tỷ ngươi.”

Bạch Hoắc Hương không cảm thấy bất ngờ:

“Làm sao ngươi biết ta có bản lĩnh này?”

Ta trả lời:

“Ngươi từng nói, không có chuyện gì chuông dược không làm được, ta vẫn luôn tin tưởng điều đó.”

Mắt Bạch Hoắc Hương sáng lấp lánh, hiển nhiên nàng rất vui vẻ, nhưng vẫn dằn lại ý cười bên khóe miệng, không chịu mỉm cười, cố gắng xụ mặt chau mày.

Trình Tinh Hà nhanh tay cướp đi:

“Ái chà! Chính khí thủy, ngươi không thành thật nhé, có món hàng đặc biệt như thế mà lâu nay không lấy ra chia cho mọi người.”

Nói xong thì vội vàng mở ra.

Mùi hương lạ lùng lan tỏa, lần đầu tiên họ ngửi thấy mùi hương thơm như vậy, chỉ riêng mùi thơm này đã khiến nhiều người ăn được mấy bát cơm, nhưng mà Trình Tinh Hà vừa ngửi thấy mùi này là giật nảy mình, lập tức ném lại cho Bạch Hoắc Hương như cầm phải thuốc chuột:

“Âm mào gà?”

Bạch Hoắc Hương kiêu ngạo:

“Không ngờ ngươi cũng có chút hiểu biết đấy.”

Sau đó nàng ném cây nấm ấy cho Trương Quế Phương:

“Ăn đi.”

Nấm âm mào gà cực độc, có thể gây chết người, là chết thật, hồn xuống địa phủ.

Nhưng trong vòng một nén nhang còn có thể cứu sống, nếu quá thời gian thì xong, thần tiên cũng không có cách nào kéo hắn trở lại dương gian.

Trương Quế Phương hoảng sợ cầm lấy cây nấm, quay sang nhìn ta.

Ta kéo hắn đến một vị trí trước quan tài rồi gật đầu.

Trương Quế Phương nhíu mày, hạ quyết tâm, nhét cây nấm vào trong miệng.

Ánh mắt Trương Quế Phương gần như trở nên đờ đẫn ngay tức thì, tay buông thõng, cơ thể ngã ngửa vào trong quan tài.

Ba mệnh đăng trên người hắn bỗng chốc tắt phụt như gặp phải gió to.

Ta thuận tay đậy nắp quan tài lại, tiếp theo đưa Huyền Tố Xích, Kỳ Lân Huyền Vũ lệnh cùng với Thất Tinh Long Tuyền cho Trình Tinh Hà, bảo hắn trông đồ giúp ta.

Mấy món đồ này tập trung lại một chỗ thì âm khí cũng không ngăn chặn được tà khí của chúng, nếu ông lão thổi đèn không dám đến thì công sức của bọn ta đổ sông đổ bể.

Ách Ba Lan lo lắng:

“Nhưng mà ca, ngươi không mang theo gì cả, thứ kia…”

Thứ kia có lẽ là người chết, có bàn tay trừ tà là đủ rồi.

Trình Tinh Hà nhận lấy đống đồ rồi đi đến nơi khác canh giữ cho ta.

Ta muốn Bạch Hoắc Hương đi cùng Trình Tinh Hà đến nơi an toàn, nhưng Bạch Hoắc Hương giả bộ như không thấy.

Với tính cách của nàng, người khác không thể ép nàng làm chuyện nàng không muốn.

Ách Ba Lan sợ ta không có vũ khí sẽ bị thương nên ngồi xổm ở cổng mai phục.

Chúc trọc nhìn cách bố trí của ta như đang nhìn trẻ con chơi đồ hàng. Theo hắn, mọi việc không cần làm rõ phải trái đúng sai, nguyên nhân hậu quả, tìm Sát tiêu diệt hết là xong.

Nếu không có công đức dẫn đến thất nghiệp thì dùng lương pháp trộm công đức của người khác bổ sung công đức cho mình, nhanh gọn lẹ.

Chương 1033: Cám Ơn Ngươi Đã Cho Mượn vai

Vì thế hắn tìm một chỗ thoải mái ngáy o o. Trước đó xử lý Tiểu Thanh, à không, giữ trật tự trị an, hắn cũng thức trắng đêm với bọn ta, bất kể thế nào thì bây giờ không chịu nổi nữa.

Hiện tại không gian vô cùng yên tĩnh, ta hơi mệt, ông lão thổi đèn chưa tới, cho nên ta tựa vào tường thiếp đi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, ta nhận thấy có một đôi tay đỡ đầu ta đặt lên vai mình một cách cẩn thận.

Mùi hương ấy rất thơm.

Là mùi thuốc, trong ngọt có đắng.

Bàn tay ấy nhẹ nhàng đặt lên vai ta, như muốn cố gắng để ta được thoải mái.

Ta loáng thoáng nghe thấy nàng nói khẽ, giọng điệu tràn ngập thỏa mãn:

“Nếu có thể như thế mãi thì tốt quá.”

Ta ngẩng đầu lên:

“Như thế nào cơ?”

Bạch Hoắc Hương giật mình, lập tức đẩy ta ra và tránh ra xa, gò má nàng đỏ bừng vì ánh nến lay động:

“Hả? Như thế nào là như thế nào, ngươi đang nói lung tung gì thế?”

“Không phải ta nói, là ngươi...”

“Nói hươu nói vượn, ta chẳng nói gì cả!”

Bạch Hoắc Hương như một con mèo bị hoảng sợ:

“Ngươi ăn nói linh tinh lại còn đổ cho ta!”

Ta nghe nhầm sao? Nhưng mà ngươi tức giận như thế làm gì?

Được rồi, đàn ông không tranh cãi với phụ nữ.

Ta dụi mắt:

“Được…được…được, coi như ta nghe nhầm là được chứ gì.”

Bấy giờ Bạch Hoắc Hương mới cảm thấy mình phản ứng quá khích, vội vàng điều chỉnh lại sắc mặt của mình:

“Coi như là thế nào, sự thật vốn là như vậy. Đúng rồi, không phải ta kéo ngươi lại, mà chính ngươi cứ tựa lên vai ta, ta, ta thấy ngươi mệt quá nên mới không tiện đẩy ngươi ra thôi, ngươi đừng nghĩ lung tung.”

Ta không nghĩ lung tung.

Thế là ta xua tay:

“Vâng…vâng…vâng, cảm ơn ngươi đã cho ta mượn vai để dựa.”

Bạch Hoắc Hương thấy ta chiều theo ý nàng thì cũng ngại cãi cọ tiếp, nàng ngập ngừng mãi mới nói:

“Cảm ơn ta cái gì chứ, thật ra ta cũng muốn cảm ơn ngươi.”

Ta? Ta làm cái gì?

Bạch Hoắc Hương cúi đầu:

“Ngoại trừ cha ta, ngươi là người đầu tiên bảo vệ ta, đi theo ngươi, ta không sợ gì cả.”

Ta sửng sốt.

Bình thường cả người nàng toàn gai là gai, thấy ai là đâm người đó, nhưng bây giờ, dưới ánh nến, nàng ngồi bên bức tường, hóa ra lại trông nhỏ xinh đến vậy.

Ta chấn chỉnh lại suy nghĩ, nói ngay:

“Ta đã hứa với cha ngươi thì chắc chắn sẽ làm được.”

Nghe ta nói thế, Bạch Hoắc Hương ngay tức khắc tỏ ra bực mình:

“Đừng nhắc tới hắn, nói thì đường hoàng lắm, nhưng hắn không phải một người cha tốt.”

Sao lần nào ngươi cũng nói một đằng nghĩ một nẻo thế, lúc cha ngươi xảy ra chuyện, có phải ngươi sốt ruột lắm không?

Bạch Hoắc Hương nói tiếp:

“Hồi nhỏ, thỉnh thoảng đi ngang qua thôn làng sẽ dừng chân ở đó, có đứa bé sẽ nói ta là đứa con hoang không có mẹ, không chơi với ta, ngươi biết cha ta làm thế nào không?”

Ta suy nghĩ:

“Đánh họ?”

Bạch Hoắc Hương lắc đầu:

“Hắn bảo ta tìm cục gạch đập lên đầu họ, đập vỡ đầu cũng không sao, hắn khâu được.”

Ta phì cười.

“Hắn nói, sau này sớm muộn gì ta cũng phải ra ngoài lang bạt một mình, không một ai sẽ ưu ái ta chỉ vì ta là con gái, nếu không thể tự chăm sóc cho mình thì trông cậy vào ai có thể lo cho ngươi?”

Bạch Hoắc Hương nhìn chằm chằm vào ánh nến:

“Ta đã quen rồi, không ỷ lại vào bất cứ ai, nhưng mà...”

Nàng mím môi, giống như đang nói cho mình nghe:

“Quen rồi, cũng khó sửa...”

Quen rồi?

Nhưng nói đến đây, nàng như sực nhớ ra cái gì, giọng nói trở nên căng thẳng:

“Không ổn...Sao thứ kia vẫn chưa tới?”

Đúng rồi, ta cũng hoàn hồn, nếu không đến thì không thể cứu Trương Quế Phương được nữa!

Ta lập tức nhìn về phía mấy nén hương, chỉ còn nửa nén hương nữa là Trương Quế Phương không thể trở về được rồi!

Không thể để xảy ra án mạng, chẳng lẽ hôm nay chỉ có thể...

Nhưng đột nhiên, ta dường như loáng thoáng thấy được một luồng khí bất tường xuất hiện ngoài cửa.

Bạch Hoắc Hương không chú ý, đang định đi lên cứu Trương Quế Phương, ta lập tức kéo nàng lại, nhẹ nhàng che miệng nàng.

Nàng chớp mắt, tức khắc hiểu được, một tay vô thức nắm vạt áo sơ mi của ta.

Ách Ba Lan thì thôi đừng hy vọng gì, ngáy còn vang hơn sấm.

Chỉ một lát sau, có tiếng vang “lạch cạch, lạch cạch”.

Một chuỗi dấu chân hiện ra trên mặt đất.

Dấu chân ấy không có hoa văn, rõ ràng là dấu giày vải thủ công ngày trước.

Ta giữ chặt sợi dây thừng đỏ ngâm máu chó lấy của Trình Tinh Hà.

Bạch Hoắc Hương nhìn ta với ánh mắt lo lắng, giống như muốn lau mồ hôi thay ta.

Ta ngưng khí vào mắt, quả nhiên nhìn thấy một ông lão thấp bé.

Bây giờ ta đã thăng lên Địa cấp, đôi mắt càng ngày càng nhìn rõ ràng hơn, tuy không rõ như Trình Tinh Hà nhưng vẫn có thể lờ mờ thấy được trên mặt của ông lão có hai vết bớt khá to.

Bớt tiền tài.

Tiếp theo nhìn quỷ tướng của hắn, là màu xanh xám.

Rõ ràng là oán quỷ, hơn nữa còn mạnh hơn ta nghĩ, oán khí rất mãnh liệt, có lẽ là hồng lệ quỷ trở lên.

Nhưng bây giờ ta là Địa cấp, không cần phải sợ ông ta.

Bóng người ấy đi từng bước đến chỗ quan tài, cũng nhận ra Trương Quế Phương trong quan tài đích xác không còn thở nữa.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là ông lão ấy nằm nhoài lên quan tài, sau đó bắt đầu gào khóc...Một cách bi thương?

CMN?

Ta cau mày, thế là thế nào?

Chương 1034: Báo Thù

Hắn không cam lòng khi thấy Trương Quế Phương chết sao?

Vận khí lên tai, quả nhiên, ta nghe thấy một tiếng quỷ chói tai:

“Sớm biết như thế, lúc trước cần gì...”

Tình huống gì thế này?

Nghĩ mãi không ra, ta chỉ đành tính toán tốt khoảng cách, sau đó vút một cái, đánh Cẩu Huyết Hồng Tuyến ra ngoài.

Lão già kia cảm giác được, hoảng sợ định chạy trốn, nhưng tốc độ lại chẳng nhanh bằng ta.

Cẩu Huyết Hồng Tuyến quấn chặt lấy mắt cá chân của hắn, ta dùng lực một chút, trực tiếp treo ngược hắn lên.

Thứ kia liên tục giãy dụa, nhưng chẳng có ích lợi gì,

Chỉ nghe tiếng quỷ kia kêu lên đau đớn, sau đó ồn ào:

“Cái thứ xen vào việc người khác chắc chắn sẽ không được chết tử tế...”

Ta thở hổn hển, nói:

"Ngươi có oan khuất gì thì mau mau nói ra, ta làm chủ cho ngươi.”

Lão già kia phản ứng lại, khàn giọng nói:

“Ngươi là kẻ ăn cơm ở hai giới âm dương?”

Nhưng sau đó, giọng hắn ta chợt trở nên dữ tợn.

“Không ai có thể làm chủ cho ta!”

“Ngươi có gì thì từ từ nói.”

Ta nói tiếp.

“Chuyện ngươi muốn báo thù có phải có liên quan đến họ Tưởng không?”

Lão già kia bất chợt ngơ ngẩn, nói.

“Sao ngươi lại...”

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên cánh cửa bị người đá vắng ra, một người hùng hổ vọt vào.

“Ta thật sự muốn nhìn xem, là ai ở chỗ này giở trò...”

Là Tưởng lão gia tử.

Trương Quế Phương đúng là đồng đội heo, chẳng phải nói đã sắp xếp xong xuôi cho Tưởng lão gia tử rồi sao? Sao hắn lại còn tới được đây để gây chuyện thế này?

Tưởng lão gia tử vừa tiến vào, một cơn gió lạnh cũng theo đó mà tới. Ngay lập tức, Ách Ba Lan giật mình tỉnh dậy, dùng chiêu cá chép vươn mình nhảy bật lên:

“Ai đó? Ở đâu rồi?”

Ta vội nói.

"Tưởng lão gia tử, chúng tay bây giờ đang có chuyện quan trọng...”

Nhưng khi Tưởng lão gia tử vừa nhìn thấy Trương Quế

Phương ‘chết’ thì sắc mặt nhất thời liền xanh mét, vội chạy tới xem, sau đó hét to:

“Ban ngày Tiểu Trương vẫn còn rất khoẻ mạnh mà, bây giờ lại...Người đâu mau tới đây, giết người rồi, mau tới bắt hung thủ giết người đi!!!”

Bạch Hoắc Hương nghe thế liền nhìn tàn hương trên bàn, sau đó lập tức chạy tới chỗ Trương Quế Phương...nếu không gọi hắn về thì thật sự sẽ không kịp nữa.

Ai ngờ từ bên ngoài tràn vô một đám người, tầng trong tầng ngoài vây chặt kín quan tài.

“Ghê gớm lắm, lũ hung thủ giết ngươi các ngươi không ngờ lại dám đến Tưởng gia hành hung...”

Họ vừa nói vừa có không ít người xông lên định bắt Bạch Hoắc Hương.

Ngân châm của Bạch Hoắc Hương bay ra, ngay lập tức đâm ngã mấy tên, nhưng người của họ nhiều như vậy, một mình nàng sao có thể xử lý hết. Vì vậy, ta nhoáng một cái đã xuất hiện chắn trước mặt Bạch Hoắc Hương.

“Đừng sợ.”

Mắt Bạch Hoắc Hương sáng trong như nước:

“Có ngươi ở đây, ta không sợ gì cả.”

Những người kia thấy thế thì cười nhạo:

“Ui trời, còn học người ta anh hùng cứu mỹ nhân cơ đấy.”

Nhưng họ chưa kịp nói hết câu thì đám người ở hàng trên cùng đột nhiên bị quăng mạnh về phía quan tài, khiến cái quan tài nổ bung ra như đoá sen đang nở. Ngay sau đó, cơ thể ục ịch của

Trương Quế Phương cũng lăn từ trong ra.

Người nhìn rõ thì choáng váng tập thể, kẻ không thấy thì muốn chen vào trong. Nhưng cũng may Ách Ba Lan phục hồi lại tinh thần, lại đánh bay một đám.

Tưởng lão gia tử ngây ngẩn cả người, những người còn lại cũng đều choáng váng. Bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh là bản năng của con người, họ vốn ỷ mình nhiều người, nhưng không ngờ chúng ta lại có bản lĩnh này, ngay lập tức đều đồng loạt lùi về sau vài bước.

Ta lập tức dẫn theo Bạch Hoắc Hương đẩy đám người vẫn còn đang rên la dưới đất về một góc. Tưởng lão gia tử phục hồi tinh thần định đi tới ngăn cản, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của ta thì cơ thể bất chợt cứng lại.

Bạch Hoắc Hương nhanh chóng đâm ngân châm vào cổ của Trương Quế Phương, cùng lúc đó, một nén nhang cũng đã cháy hết.

Tim của ta muốn nhảy khỏi cổ họng, đây là một mạng người đó!

Chẳng lẽ vị trí của Hổ Khẩu Hạp thật sự bị hắn đem xuống hoàng tuyền rồi ư?

Nhưng châm cũng đã đâm, nhưng Trương Quế Phương lại chẳng có một phản ứng nào.

Cái trán sáng bóng của Bạch Hoắc Hương cũng bắt đầu xuất hiện mồ hôi.

Mà lúc này, một bóng người nho nhỏ không biết từ nơi nào chạy đến, hét lên.

“Heo béo!”

Cậu bé nằm sắp trên người của Trương Quế Phương, liên tục lắc lay động hắn.

“Heo béo!”

Sau đó, cậu bé nhìn Bạch Hoắc Hương, hỏi bằng giọng điệu không thể tin tưởng.

“Bồ Tát tỷ tỷ, heo béo, chết…Chết rồi ư…?”

Bạch Hoắc Hương còn chưa kịp nói chuyện thì trái lại Tưởng lão gia tử đã phục hồi lại tinh thần. Hắn đi sang, dùng gậy móc đứa nhỏ sang, khi nhìn thấy mặt của nhóc thì sắc mặt lập tức thay đổi.

“Đây không phải là…Đứa con riêng của vợ cũ Tiểu Trương sao? Ai cho đứa con rơi này vào nhà con gái chúng ta?”

Tiểu hài tử liều mạng giãy dụa:

“Ta không phải là con riêng, ta cũng không muốn tới chỗ này! Ngươi buông ta ra, ta phải đi coi heo béo!”

“Ngươi có tư cách gì xem hắn?”

Gân xanh trên ót Tưởng lão gia tử cũng bùng nổ.

Chương 1035: Không Có Tư Cách Gọi Cha

“Ngươi và hắn chẳng có chút quan hệ gì cả!”

Tiểu hài tử sững sốt, sau đó hét tới lạc giọng:

“Hắn là cha của ta!”

Đây là lần đầu tiên tiểu hài tử thừa nhận Trương Quế Phương lại cha của mình.

“Đánh rắm!”

Tưởng lão gia tử cũng hét lên.

“Ngươi không có tư cách gọi hắn là cha!”

Cũng vào lúc này, ánh sáng của ngọn nến đột nhiên thay đổi.

Trái tim ta nhất thời thắt lại --- nển chuyển xanh, quỷ khóc gào, ông lão thổi đèn kia...

Ta lập tức ngẩng đầu lên, chỉ thấy Cẩu Huyết Hồng Tuyến chẳng biết từ khi nào đã bị ngọn nên đốt đứt.

Không ngờ ông lão thổi đèn kia lại có loại phản ứng và sức mạnh thế này...

Ngay sau đó, một đoàn sát khí màu tím đột nhiên lao nhanh về phía Tưởng lão gia tử.

Tưởng lão gia tử đứng ngây như trời trồng, mắt thấy sắp bị sát khí nhập vào thì bất chợt phía sau xuất hiện một người đang vội vã nhào tới. Người kia vừa xuất hiện, sát khí kia ngay lập tức biến mất thì bụi bị gió thổi bay.

Người đến là Trình Tinh Hà.

Hắn đến, mang theo một thân nồng đậm sát khí, đừng nói là hồng lệ quỷ, cho dù là hôi linh quỷ gặp phải hắn lúc này thì cũng phải nhượng bộ lui binh.

Chỉ nghe hắn vội nói:

“Sao nơi này lại ầm ĩ như thế? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Không riêng gì hắn, Trương phu nhân cũng lảo đảo đến, vừa nhìn thấy dáng vẻ của Trương Quế Phương, nàng cũng choáng váng.

“Hắn...”

Nhưng lời còn chưa dứt, Trương phu nhân thoáng cái liền cười rộ lên, còn liên tục vỗ tay.

“Cha, tên khốn kiếp đó chết rồi? Vậy có phải ta cũng được giải thoát...”

Tưởng lão gia tử thở hổn hển, vẻ mặt vô cùng phức tạp, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm chúng ta.

“Đám thần côn này giết người hại mạng, mau...”

Nhưng đúng lúc này, chỉ nghe có ai ho một tiếng, Trương Quế Phương đang nằm trên đất chợt nghiêng đầu, ói một hơi, sau đó vừa ho sặc sụa vừa bò dạy.

“Mẹ nó, cứ tưởng chết rồi chứ...”

Bạch Hoắc Hương lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó đắc ý nhìn ta.

“Bị doạ sợ rồi à?”

Ta lắc đầu một cái. Giống như lúc ta ở bên cạnh nàng, nàng sẽ không sợ gì cả --- khi nàng ở bên cạnh ta, ta cũng không có gì phải sợ.

Tưởng lão gia tử choáng váng nhìn Trương Quế Phương.

“Chuyện gì thế này...”

Trương Quế Phương lúc này cũng tỉnh hồn, hắn nhìn cảnh trước mặt, nhất thời cũng sững sốt.

“Ủa, chuyện gì thế?”

Sau đó hắn nhìn về phía ta.

“Đại sư, chuyện nhà của chúng ta đã giải quyết xong rồi sao?”

Ta nắm tay của Trương Quế Phương kéo hắn lên.

“Nguồn cơn thì biết rõ rồi đấy, nhưng còn việc giải quyết --- thì phải xem chính các ngươi muốn thế nào!”

Ta vừa nói xong lời này, Trương Quế Phương, Tưởng lão gia tử đều trưng ra cái vẻ mặt ngơ ngác.

Trương Quế Phương vội hỏi.

“Nói như thế...”

Dường như hắn vẫn còn sợ lão già kia, vì vậy bèn kéo ta sang một bên, nhỏ giọng hỏi.

“Ngài biết lão già mặc áo đen kia là ai rồi?”

Ta đáp.

“Ta biết, đó là...Tổ tông nhà các ngươi!”

Trương Quế Phương ngớ người:

“Tổ tông? Đại sư, ngài cũng đừng nói bậy chứ, tổ tông không phải thường theo phù hộ con cháu sao? Sao tổ tông nhà ta lại muốn hại ta chứ?”

“Tại sao à?”

Ta chợt hỏi ngược lại một câu.

“Vậy ngươi trả lời ta một câu trước, phần mộ tổ tiên nhà các ngươi hiện tại thế nào rồi?”

Trương Quế Phương sững sờ, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên.

“Mộ tổ tiên nhà ta...Mộ tổ tiên nhà ta đương nhiên rất tốt, đại sư hỏi chuyện này làm gì?”

Ta lại nói.

“Nếu muốn sống thì ngươi hãy nói thật cho ta nghe. Rốt cuộc ngươi đã làm gì phần mộ của tổ tiên nhà mình?”

Vừa nói, ta vừa nhìn về phía Tưởng lão gia tử.

“Ngươi có thể bước vào nhà họ Tưởng làm rể hiền, không riêng bởi tay của ngươi đúng không? Trong sính lễ có phải còn một thứ gì khác?”

Trương Quế Phương giật nảy mình, lúc này mới nhỏ giọng nói.

“Đại sư quả nhiên là có hoả nhãn kim tinh, ta cũng không dám dối gạt nữa. Thật ra thì không phải là ta không nói, mà là cha vợ ta không cho ta nói. Cha vợ ta nói...Nói là nếu muốn vào làm rể nhà họ thì cũng được, nhưng ta phải đưa phần mộ tổ tiên nhà mình cho nhà họ Tưởng họ.”

Những người ở đây đều ngây dại.

“Mộ tổ tiên?”

Tưởng lão gia tử nghe vậy, mắng.

“Giỏi lắm cái tên họ Trương, ngươi đúng là cái thứ ăn cháo đá bát...”

Hắn vừa nói vừa giơ gậy lên muốn đánh vào đầu của Trương Quế Phương.

Trương Quế Phương vội nói.

“Ba ba, không phải là ta không nghe lời, chỉ là, chỉ là ông lão mặc áo đen kia muốn lấy mạng ta, ta sợ hãi...”

Tưởng lão gia tử còn muốn mắng hắn, nhưng lại bị hắn chọc đến mức thở hơi lên. Trương phu nhân nhanh tay giúp hắn thuận khí, đồng thời nói.

“Ba ba, ta đã nói Trương Quế Phương không phải là thứ gì tốt lành rồi. Ngươi nhìn dáng vẻ khôn nhà dại chợ của hắn đi, căn bản là không có tư cách làm con rể nhà ta. Hay là ta cứ nhân cơ hội này...”

Chương 1036: Phải Tìm Người Buộc Chuông

Trương Quế Phương đã hoàn toàn chết đứng, có thể nói hắn bây giờ là ốc còn không mang nổi mình ốc.

Ta nói tiếp.

“Nếu ngươi muốn nhường mồ thì tất nhiên phải dời tổ tông đi, vậy lúc ngươi dời mộ thì có chuyện xảy ra không?”

Trương Quế Phương ngập ngừng đáp.

“Lúc dời...Không có chuyện gì xảy ra hết...”

“Không có khả năng!”

Ta lớn tiếng nói.

“Nếu ngươi muốn sống thì nhớ kỹ lại cho ta.”

Trương Quế Phương giật mình, lúc này mới nói.

“Là có một cái mộ...Quan tài trong đó bị nước vào, bên trong nát hết, mùi hôi thúi rất nồng, xương cốt cũng rơi rụng khắp nơi. Ta không biết đó là vị tổ tông nào, với lại ta cũng không quen biết, dọn dẹp cũng rất phiền phức, cho nên lúc ấy vì đẩy nhanh tiến độ hiến mộ phần cho cha vợ, nên đã trực tiếp dùng máy ủi quăng cả nhúm mồ xuống sông cho bớt việc.”

Vậy thì đúng rồi, nghĩ thế, ta liền đáp.

“Người mặc đồ đen kia không phải ai khác mà chính là vị tổ tông bị ngươi vứt xương bỏ cốt, chết không có chỗ chôn kia.”

Từ xưa đến nay, tập tục mà cha ông truyền lại đều đặt chữ Hiếu lên đầu --- nếu như không phải tổ tông tự nguyện rải tro về biển, vậy thân là con cháu, lấy hài cốt của tổ tiên còn làm mất nó, vậy thì ngươi nhất định phải gánh báo ứng bị bầm thây vạn đoạn.

Trước đó, ở phía nam huyện thành cũng có một tên lỗ mãng gặp phải chuyện này --- khi đó hắn đang trực đêm ở nhà máy, cũng không biết vì chuyện gì mà góc áo bị cuốn vào máy xay, người cũng bị kéo vào, còn chưa kịp kêu lên thì đã trở thành một đống thịt vụn.

Lão đầu nhỉ bảo chuyện này có chút tà tính, nhưng khi hỏi thăm liền biết được --- phần mộ nhà hắn nằm trong diện di dời, hắn vì tiết kiệm tiền nên đã trực tiếp đổ tro của tổ tiên dưới gió, ai ngờ mới lấy được tiền di dời chưa được ba ngày thì bản thân cũng xuống dưới làm bạn với tổ tiên.

Trương Quế Phương nghe xong, sắc mặt thoáng cái liền thay đổi.

“Thật ư? Nếu thật thì hắn độc ác quá, chỉ vì chuyện như thế mà khiến mình đoạn tử tuyệt tôn?”

Ta thật sự không nghe nổi nữa, liền nói.

“Cái gì mà ‘chỉ vì chuyện như thế? Có người đang yên đang lành tự nhiên cầm nghiền xương rắc tro ngươi, ngươi cũng có thể nuốt ngược cái răng này vào bụng à?”

Trình Tinh Hà nghe vậy cũng chen miệng.

“Còn bảo ngươi khác tàn nhẫn, bộ chuyện ngươi làm với tổ tiên nhà mình là thiện đức lắm à?”

Trương Quế Phương hết cách, chỉ đành nói.

“Cũng không phải, đại sư này, ta không ngại nói hẳng với ngươi. Nhà họ Trương chúng ta lúc trước mặc dù con cháu đông đúc, nhưng đến thời của ta thì chỉ còn lại ta là dòng độc đinh. Chẳng lẽ hắn không sợ sau này sẽ không được hưởng hương khói sao?”

Sợ cái rắm, tro cốt cũng bị ngươi vứt rồi, ngại gì mà khói với chả hương?

Tiểu hài tử nghe xong thì nửa hiểu nửa không, bèn hỏi.

“Tổ tiên? Người đó là tổ tiên của chúng ta sao?”

Trương Quế Phương không nghe thì thôi, vừa nghe lời này thì sắc mặt lập tức thay đổi.

“Đại sư, chẳng lẽ vật kia còn khiến ta không thể có con? Vậy ngài nhất định phải giúp ta nghĩ cách, nhà họ Trương chúng ta trước kia cũng được coi là một đại gia tộc, nếu tự nhiên bị tổ tiên nhà mình chỉnh chết, truyền ra ngoài chẳng phải sẽ thành chuyện cười cho mọi người sao?”

Ngươi vì để mình một bước lên mây, chấp tay dâng phần mộ tổ tiên của mình cho người khác, ngươi nghĩ tổ tiên nào có thể tuỳ tiện tha cho ngươi?

Chỉ có điều Tưởng lão gia tử này hao hết tâm huyết để lấy được phần mộ tổ tiên của Trương Quế Phương, thậm chí không tiếc gả đứa con gái như hoa như ngọc của mình cho hắn rốt cuộc là vì điều gì? Ta cũng bắt đầu tò mò, chẳng lẽ phần mộ này có gì đó hơn người?

Thế là ta bèn nói.

“Nếu muốn gỡ chuông thì phải cần tìm người buộc chuông, ngươi dẫn ta tới phần mộ nhà ngươi xem một cái rồi nói tiếp.”

Trương Quế Phương có hơi do dự.

“Ngài đi đến phần mộ hiện tại, hay là...”

Nói nhảm, đương nhiên là tới chỗ ngươi hiến tặng cho nhà họ Tưởng rồi.

Trương Quế Phương mím môi, do dự nhìn về phía Tưởng lão gia tử.

Tưởng lão gia tử vừa rồi cũng rất kỳ lạ, chỉ nghe hắn lẩm bẩm một câu.

“Không lý nào như thế...”

Nhưng hắn cũng rất nhanh phản ứng lại, lập tức nuốt câu sau vào bụng, sau đó cầm gậy chỉ thẳng vào mặt ta rồi mắng.

"Ngươi đừng ở đây nói bậy, ngươi dựa vào cái gì mà nói tổ tông nhà họ chính là con ma đó? Ngay cả Tiểu Trương cũng không biết, sao ngươi lại có thể biết chứ?”

Trương Quế Phương vừa nghĩ cũng đúng, liền nhìn ta.

Sao ta biết được ư?

Đương nhiên là vì khi người thổi đèn kia đến, ta đã nhìn thấy hắn gào khóc trước quan tài của Trương Quế Phương.

Ngươi nghĩ xem, lúc trước hắn xuất hiện là vì muốn giết Trương Quế Phương. Cho dù không thể thuận theo tâm nguyện của mình mà ngũ mã phanh thây Trương Quế Phương, thì khi thấy hắn chết rồi cũng chỉ cảm thấy cừu hận và không cam lòng, hà cớ gì phải thống khổ như vậy?

Chương 1037: Đào Tiêm

Hơn nữa còn luôn miệng nói cái gì 'sớm biết như thế thì sao lúc trước còn làm', rõ ràng là vừa thương lại vừa hận.

Lúc ấy ta đã cảm thấy có chút kỳ lạ, thù oán giữa hai người này có lẽ không đơn giản như vậy.

Tiếp theo ta liền hỏi có phải chuyện này có quan hệ với nhà họ Tưởng không thì hắn cũng thừa nhận.

Nhưng sau đó, có một việc diễn ra đã làm cho ta thay đổi suy nghĩ và xác định được nguyên nhân, đó chính là khi đứa nhỏ kia đi vào.

Tưởng lão gia tử vừa thấy đứa nhỏ đã giận tím mặt, muốn đuổi nó ra ngoài.

Chuyện này theo lẽ mà nói chẳng có quan hệ gì với người thổi đèn kia, nhưng hắn lại phản ứng thế nào? Dù cho có đang bị Cẩu Huyết Hồng Tuyến trói buộc, nhưng hắn vẫn cứ dốc hết toàn lực dùng ngọn nên đốt dây, sau đó nhào về phía của Tưởng lão gia tử.

Hướng mà hắn nhào tới vô cùng rõ ràng, chính là phía của Tưởng lão gia tử! Có thể thấy được, hắn hận Tưởng lão gia tử thương tổn đứa nhỏ, hắn muốn bảo vệ đứa nhỏ!

Nếu như là người không thân không thích thì sao lại đi bảo vệ con của kẻ thù chứ.

Huống chỉ lúc ta thấy rõ mặt của lão thì phát hiện trên gáy của hắn có một cái 'đào tiêm'.

Cái gọi là 'đào tiêm', chính là phía sau rãnh gáy, cạnh mép tóc của một người sẽ xuất hiện một phần thịt nhọn, đây là một loại di truyền.

Vừa nãy ta thấy rõ Trương Quế Phương và đứa bé kia đều có ‘đào tiêm’ ở sau ót.

Cho nên ta liền nghi ngờ có lẽ lão đầu này chính là tổ tiên của họ, nhưng sao tổ tiên lại có thể tổn thương đời sau của mình? Vì vậy ta mới hỏi Trương Quế Phương là có phải phần mộ tổ tiên nhà hắn đã từng xảy ra chuyện gì hay không. Kết quả là vừa hỏi liền ra.

Trương Quế Phương nghe xong sửng sốt, theo bản năng sờ tay lên gáy...ngay cả hắn cũng không để ý mình lại có đặc điểm di truyền này.

Chỉ là có một chuyện mà ta vẫn chưa hiểu.

Người thổi đèn cứu đứa nhỏ, có thể thấy hắn có cảm tình với thằng bé, nhưng lúc trước sao hắn lại dùng trôi nước của người chết hại đứa nhỏ?

Có lẽ chỉ khi tìm được lão già đó thì mọi chuyện mới được sáng tỏ.

Tưởng lão gia tử thoáng cái không còn gì để nói, nhưng hắn vẫn cứng cổ nói:

"Phần mộ tổ tiên nhà chúng ta đương nhiên không có khả năng để cho người ngoài đi vào, các ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Trương Quế Phương thoáng sửng sốt:

“Không phải ba, mạng của ta vẫn còn treo ở đó, chẳng lẽ ngươi muốn ta chết ư? Ta và Diễm Vinh vẫn chưa có con!”

Tưởng lão gia tử lớn tiếng nói:

“Ít gọi ta là ba đi, ngươi xem ngươi làm chuyện tốt gì kìa!”

Hắn chỉ gậy vào đứa nhỏ, nói.

“Trước khi kết hôn ta chẳng phải đã nói rõ ràng với ngươi rồi sao --- ngươi phải cắt đứt quan hệ với đứa nhỏ này, cả đời này không được gặp mặt nó. Nhưng bây giờ ngươ lại dám đưa thằng con hoang này vào cửa nhà họ Tưởng. Tiểu Trương à Tiểu Trương…ngươi thật sự làm ta quá thất vọng!”

Trương phu nhân cũng ở một bên giúp đỡ:

“Đúng vậy ba ba, con cứ tự hỏi sao mình vẫn cứ không mang thai, thì ra là do tên khốn này tự cho mình là thông minh, luôn coi chúng ta là kẻ ngốc!”

Trương Quế Phương tự giác đuối lý:

“Ta cũng biết ta làm vậy là không đúng, nhưng...”

Mang thai...Mộ tổ tiên...Ta lập tức đoán được một khả năng.

Lại nhìn gương mặt của Tưởng lão gia tử và Trương phu nhân, trong lòng càng thêm chắc chắn.

Trình Tinh Hà nhỏ giọng nói.

“Đám này đúng là người nhà của nhau, một đứa con vì tư lợi mà bất hiếu, một người phụ nữu tuyệt tình duy ngã độc tôn, tụm lại với nhau đỡ cho đi gieo hoạ người khác.”

Ách Ba Lan cũng gật đầu, quả nhiên câu nói không là người một nhà vào chung một cửa không gạt người.

Ta suy nghĩ, nếu Trương Quế Phương là vì tiền đồ mà quả quyết như thế thì cứ tiếp tục kéo dài cũng không có ý nghĩa, vì vậy ta liền nói.

“Chuyện cũng đã nói hết rồi, ngươi tự cân nhắc đi. Ta thấy thời gian còn lại của ngươi cũng khong nhiều lắm, ngươi mau nói vị trí của Hổ Khẩu Hạp cho chúng ta, chúng ta sẽ không quấy rầy thời gian vui vẻ của gia đình các ngươi nữa.”

Tưởng lão gia tử nghe thế thì lại nhìn ta bằng cặp mắt xưa, hắn có chút đắc ý, có lẽ nghĩ chúng ta sợ quyền thế nhà họ nên không dám khai thác sâu hơn. Trương Quế Phương thì càng đừng nói đến, ở trong mắt hắn, Trương Quế Phương một kẻ vì tiền đồ mà ngay cả mộ phần tổ tiên cũng không màng, hù doạ một chút thì cũng không tạo ra chuyện lớn gì.

Nhưng không ngờ hắn lại nghĩ sai rồi, người càng ích kỷ thì càng quan tâm cái mạng của mình.

Quả nhiên, Trương Quế Phương hạ quyết tâm, kéo ta lại:

“Đại sư, ngài tuyệt đối đừng có đi, ta lập tức dẫn ngài đến mộ tổ tiên.”

Tưởng lão gia tử sửng sốt:

“Trương Quế Phương, cái tên ăn cháo đá bát này, ngươi quên...”

Trương Quế Phương hít một hơi, lón tiếng nói.

Chương 1038: Ở Phía Trước

“Ta cũng không quên nhà các ngươi là vì cái gì mới chịu để ta vào nhà làm con rể, chẳng phải là dòm ngó phong thuỷ nhà chúng ta hay sao? Hiện tại mạng của ta sắp không còn rồi, còn đoái hoài gì đến công danh lợi lộc chứ!”

Hắn vừa nói vừa kéo chúng ta ra ngoài.

Tưởng lão gia tử tức điên, bảo người chặn chúng ta lại, nhưng đều bị Ách Ba Lan đánh ngã.

Khi tất cả đều lên xe của Trương Quế Phương thì hắn cũng bất chấp tất cả, lái thẳng về phía Tây Hưng Long Cung.

Phía sau còn có người lái xe đuổi theo, nhưng không ngờ kỹ thuật lái xe của Trương Quế Phương lại tốt như vậy, rất nhanh đã cắt đuôi được họ.

Hưng Long Cung nhiều núi, sau khi băng qua vài đường hầm thì xe chạy đến một đường núi.

“Chính là ở phía trước!”

Vừa nhìn sườn núi kia, ta lập tức hiểu rõ vì sao Tưởng lão gia tử lại muốn khối mồ này như thế.

Là địa thế Thất Tinh Củng Nguyệt!

Xung quanh có bảy ngọn núi, cao thấp không đều, vây xung quanh một bồn địa hình tròn.

Loại phong thuỷ như này không có hiệu quả nhất thời, nhưng lại vô cùng lợi hại. Dù lời của thời đại này chính là ‘mười năm mài một kiếm’.

Có nhiều nơi chỉ hợp làm âm trạch, ví dụ như trên ‘bụng mỹ nhân’ của hoà thượng. Hiệu quả nhanh, tài vận tốt, nhưng cũng chỉ dùng cho người giàu bình thường.

Nhưng cục Thất Tinh Củng Nguyệt này lại khác, dùng nó làm âm trạch thì mấy trăm năm đầu sẽ bình thường cơ nhỡ, thậm chí là nghèo khổ vất vả, nhưng từ đời thứ bảy trở đi thì nhà của người này nhất định sẽ xuất hiện một nhân tài kinh thiên động địa.

Ta lập tức hỏi Trương Quế Phương.

“Ngươi có biết tổ tiên nhà các ngươi đã dùng mộ này mấy đời rồi không?”

Trương Quế Phương vội nói.

“Việc này ta biết, đời của ta hiện tại chính là đời thứ sáu.”

Vậy thì đúng rồi, đời tiếp theo, chính là đời của con trai hắn.

Điều này cũng giải thích được vì sao Tưởng lão gia tử lại muốn gả con gái của mình Trương Quế Phương, đồng thời muốn nàng nhất định phải sinh được một đứa con trai.

Hắn muốn lợi dụng cục phong thuỷ này của thằng rể lậu, biến cháu ngoại của mình trở thành nhân vật lón đời thứ bảy.

Nhưng Trương Quế Phương lại có một đứa con trai, cho nên họ mới khiến Trương Quế Phương và đứa nhỏ vĩnh viễn không thể gặp mặt nhau, đoán chừng còn bắt đứa nhỏ đổi sang họ mẹ, vì sợ đứa nhỏ chia sớt cục phong thuỷ này.

Trương Quế Phương có chút không rõ.

“Ta hiểu một chút, nhưng đang yên đang lành họ vì sao lại muốn chiếm phần mộ nhà ta? Không chiếm phần mộ thì con của ta và vợ chẳng phải cũng sẽ là đời thứ bảy của gia đình sao?”

Ta đáp.

“Chuyện này không đơn giản như thế đâu, có lẽ phần mộ ban đầu của nhà họ đã xảy ra vấn đề gì đó. Ngươi từng thấy phần mộ lúc đầu của nhà họ chưa?”

Trương Quế Phương vội gật đầu:

“Ta thấy rồi, nó...”

Nhưng nói đến chỗ này, hắn dường như có điều gì kiêng kỵ nên chợt im tiếng.

…

Đã là lúc nào rồi mà còn ấp úng như thế, Trình Tinh Hà mất kiên nhẫn nói:

"Thất Tinh, ngươi nhìn tên này đi, nó cứ lẩm ba lẩm bẩm, không có chút thành thật nào, hay là đóng cửa để Ách Ba Lan đi!"

Ách Ba Lan nghe vậy liền tiến lên:

"Ca, ta đã chuẩn bị sẵn sàng."

Vừa rồi Trường Quế Phương đã chứng kiến tài năng của Ách Ba Lan, mặt tái xanh như tàu lá chuối nói:

"Không phải ta không nói, nhưng nghĩa trang của cha vợ ta không liên quan gì đến chuyện này ..."

Trương Quế Phương coi trọng mạng sống như thế nên đương nhiên cho rằng chuyện này thật sự không liên quan đến tổ tiên của mình, ta lập tức đoán được tại sao hắn lại không nói ra.

Nói rồi, Trương Quế Phương dừng xe lại, cười nói:

"Đại sư, đến rồi, ngươi xem!"

Nơi đó là một nghĩa trang rất tráng lệ...phía trên có bốn chữ mạ vàng "Nghĩa trang Tưởng Thị".

Ngoài cửa còn có nhân viên bảo vệ, không thua kém Cửu đường của Giang gia.

Những nhân viên bảo vệ đó ban đầu rất cảnh giác, nhưng khi thấy Trương Quế Phương bước xuống, chưa cần mở lời họ đã tự động tránh đường.

Có vẻ như tín hiệu trên núi không tốt nên họ vẫn chưa nhận được mệnh lệnh nào từ ông Tưởng.

Nghĩa trang bên trong rất ngăn nắp, nhà họ Tưởng cũng rất phát đạt, bia mộ đều là đá cẩm thạch cao cấp.

Nơi này cũng là một nơi rất tốt, lọt vào mắt phong thủy của Thất Tinh Củng Nguyệt, ta bước xuống xe và hỏi hắn:

"Ngươi có biết là ai đã chọn phần mộ cho tổ tiên nhà ngươi không?"

Trương Quế Phương vội nói:

"Nghe nói là một người phụ nữ kỳ lạ, tổ tiên của ta ngu muội cho rằng đó là thần tiên gì đó, ta thấy là một kẻ lừa bịp thì có."

Hóa ra gia đình Trương Quế Phương là ngư dân nhiều đời đánh cá ở cung Hưng Long, nói rằng có một năm nọ đi đánh cá, ngư dân sau khi ăn đồ ăn thì tự khắc có khả năng nhận biết thời tiết, hôm đó họ nhìn thấy phía đông có ráng vảy cả nên chắc chắn đó là một ngày sóng yên biển lặng, vì thế đã ra biển đánh cá.

Chương 1039: Người Phụ Nữ Dưới Nước

Không ngờ chỉ vừa mới giăng lưới thì đã xuất hiện cuồng phong trên mặt nước, sấm chớp ầm ầm, tổ tiên nhanh chóng thục mạng chèo thuyền thoát ra ngoài.

Sau khi lên bờ, họ thở dài than trách hôm nay thật xui xẻo, nhớ lại dù gì mình cũng đã giăng lưới, thử kéo lưới ra xem có bắt được gì không, nhưng vừa mở ra xem thì đã sợ hãi ngồi bệt xuống đất...họ chỉ nhìn thấy trong lưới có một phụ nữ mặc đồ trắng.

Tại sao dưới nước lại có phụ nữ?

Hơn nữa, người phụ nữ đó đẹp đến say đắm lòng người, đặc biệt là ánh mắt, tổ tiên không cách nào miêu tả được vẻ đẹp đó, chỉ thấy rằng đây nhất định là thần tiên giáng trần nên đã quỳ xuống dập đầu với nàng.

Sắc mặt của người phụ nữ đó nhợt nhạt giống như đã bị trọng thương, nàng nói rằng họ đã cứu mình nên muốn nàng báo đáp gì không?

Lúc ấy ngư dân đó vô cùng hoang mang, vội nói mình không dám nghĩ đến điều đó...tuy nhiên dù sao cũng đã vất vả đánh cá cả đời, hắn không muốn con cháu đời sau nối gót cái nghề này, chỉ cầu xin phụ nữ đó thay đổi vận mệnh cho con cháu, để gia đình xuất hiện quý nhân, con cháu thành danh, đến lúc đó khi xây dựng từ đường, bản thân cũng có thể hưởng được phần nào.

Người phụ nữ đó đã đồng ý...tuy nhiên nói thêm rằng phúc khí của gia đình các ngươi rất yếu nên chưa chắc có thể trụ nổi.

Ngư dân đó thở dài, bảo rằng vì phúc khí gia đình mình yếu nên mới muốn cải thiện vận mệnh của con cháu đời sau.

Người phụ nữ đó nói nếu đã như vậy thì ngươi hãy chôn cất quan tài của người trong nhà ở một nơi nào đó trong ngọn núi này, bảy đời sau nhất định sẽ xuất hiện quý nhân, thứ đào ra được xem như là món quà tạ ơn ta dành cho ngươi.

Vị tổ tiên vội dập đầu, không ngờ vừa mới ngẩng đầu lên, người phụ nữ đó đã biến mất khiến vị tổ tiên đó vô cùng sợ hãi.

Vị tổ tiên đến đó và đào đất lên, không ngờ thật sự đào được một hũ vàng, nhưng cũng thật trùng hợp, hũ vàng đó lại bị sơn tặc dòm ngó, hắn cũng chẳng thể làm gì, xem ra đã tốn công đào lên, thầm thừa nhận phúc khí của bản thân thật sự quá yếu.

Lúc trở về, vị tổ tiên đó đã căn dặn phải chôn quan tài ở đó, tuyệt đối không được tự ý di dời, gia đình họ Trương chúng ta có xuất hiện quý nhân hay không phụ thuộc vào mảnh đất đó.

Đến đời Trương Quế Phương, gia đình họ đã nghèo túng suốt sáu đời nên Trương Quế Phương hoàn toàn không tin vào truyền thuyết này, vì vậy hắn đã không có chút do dự khi ông Tưởng ra điều kiện để hắn nhường lại mảnh đất ở nghĩa trang.

Người phụ nữ dưới nước?

Ta bỗng có một trực giác kỳ lạ...lẽ nào là Tiêu Tương?

Thời gian cũng tương thích với thời gian thủy thần thay đổi vị trí.

Nhưng nếu đó thật sự là Tiêu Tương, tại sao sau khi đã chạy thoát khỏi chỗ này, nàng lại bị nhốt trở lại ở Thanh Long Cục?

Trình Tinh Hà đầu óc nhanh nhẹn, nói:

"Ngươi có nhận ra gì không...sao ta lại thấy việc làm ăn của chúng ra có chút liên quan đến Tứ Tướng cục và vợ của ngươi vậy?"

Đúng vậy, Đại Sơn Mị, Cương Thi Quý Phi, Quế Hoa Nương Nương, Thủy Thiên Vương...nó giống như có một sợi chỉ trong bóng tối kết nối chúng ta lại với nhau vậy.

Lẽ nào thật sự có kiếp trước, thật sự có chân long chuyển thế?

Trương Quế Phương chẳng màng suy nghĩ đến điều đó, hắn đứng một bên nói:

“Điều đó đã gây hại đến chúng ta, ta cũng thừa nhận...tuy nhiên, nó cũng đã gây hại đến Tiểu Duệ nhà ta, nhà họ Trương chúng ta không thể đoạn tử tuyệt tôn được, xem như ta cầu xin ngươi, ngươi hãy mau nghĩ cách giúp ta đi!”

Ta xua tay bảo hắn đừng nhiều lời nữa, cứ đi theo ta là được rồi.

Trên thực tế, nếu như tổ tiên đời thứ bảy đã bị ném xuống nước thì hài cốt sẽ tiêu tan và nhất định sẽ không thể ra ngoài quấy phá, lúc di dời phần mộ nhất định còn sót lại phần hài cốt nào đó, tổ tiên đời thứ bảy đã bám vào bộ hài cốt đó.

Chỉ cần tìm thấy bộ hài cốt đó thì có thể tìm ra vị tổ tiên đời thứ bảy.

Ta bắt đầu dùng vọng khí nhìn xung quanh.

Sau khi nhìn quanh một lượt, quả nhiên ở đây có âm khí vây quanh, những người chết ở đây dường như cũng khá an phận.

Duy nhất một nơi lại có âm khí của người chết dày đặc, nhưng lại chừa lại một khoảng đất trống.

Trình Tinh Hà cũng chạm vào ta:

"Dường như những người chết đang chen chúc ở đó sợ thứ trên mặt đất trống đó."

Ta đi tới và nhìn cỏ trên bãi đất trống, thầm nghĩ vậy là đúng rồi, nói:

"Ách Ba Lan, mau giúp ta đào lên."

Ách Ba Lan sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, hắn vội đi tới đào lên.

Đứa bé đó cũng đi tới, vẻ mặt rất tò mò:

"Chú ơi, ngươi có thể nhìn thấy thứ trên lá cỏ sao?"

Tất nhiên rồi...đây là năng lực xem phong thủy của chúng ta. Trong cuốn “Dương công nhập mộ đoạn” có viết, nếu muốn biết đó là mộ của nam hay nữ, già hay trẻ thì phải dựa vào lớp cỏ, nếu muốn biết nguyên nhân vì sao chết thì cũng phải dựa vào cỏ, nếu người chết còn trẻ thì lớp cỏ ở phía đông sẽ rất ít, là người già thì cỏ ở phía tây mọc nhiều, nếu cỏ bên trái nghiêng đầu về bên phải thì người chết là người giàu có. Long mạch thật là huyệt thật, long mạch giả là huyệt giả.

Chương 1040: Bị Thương Nguyên Khí

Vị trí này cỏ mọc về hướng tây, cỏ phía bên trái đều nghiêng về bên phải, vị trí chính diện, người được chôn cất chắc chắn là chủ nhân ngôi mộ đã qua đời từ lâu, cũng chính là người thổi đèn đó.

Nghe vậy, Trương Quế Phương vô cùng hối hận, ta còn tưởng hắn hối hận vì chuyện bán tổ tiên để cầu vinh, nhưng không ngờ hắn lại nói:

"Nếu ban đầu ta thu dọn sạch sẽ thì đã không có nhiều chuyện xảy ra như vậy!"

Đúng là đồ ngu muội.

Đang nói giữa chừng thì Ách Ba Lan lên tiếng:

"Ca, tìm thấy rồi!"

Ta lập tức tập trung tinh thần, quả nhiên có một cái xương tay chôn ở dưới đất.

Nhưng lúc này ta đột nhiên nghe thấy có tiếng thở dài.

Trình Tinh Hà đang ăn sợi mực khô, nghe thấy vậy thì liền nhíu mày:

"Lão gia đến rồi đây, bảo sao các ngươi cứ khăng khăng xô đẩy nhau như vậy? Sắp đến giờ rồi, lẽ nào là ý trời?"

Ta lập tức quay đầu lại, ta cũng nhìn thấy nó.

Phía sau chúng ta, một cái bóng đung đưa hiện trên bãi cỏ mục nát gần đó.

Nhưng...dường như nguyên khí của hắn bị thương rất nặng, đúng rồi, lúc Trình Tinh Hà đi qua, tà khí đã vương vào người hắn.

Ta suy nghĩ và nhìn sang Ách Ba Lan.

Trình Tinh Hà cũng đã nhìn ra, sợi chỉ đỏ vung ra và móc ông già đó lại, và sau đó đè lên người Ách Ba Lan.

Nguyên khí của vị tổ tiên đời thứ bảy này đã bị trọng thương, đứng bên chúng ta càng gây hao tổn nhiều nguyên khí, nhưng Ách Ba Lan lại có thân thể âm dương nên người chết có thể đứng gần mà không có trở ngại gì.

Thấy Ách Ba Lan như vậy, vị tổ tiên đó đương nhiên nhảy xổm vào người hắn.

Quả nhiên, Ách Ba Lan chưa kịp phản ứng, cái bóng đó đã nhập vào người hắn, biểu cảm lập tức thay đổi...hắn vô cùng bất ngờ:

“Ta thế này là...”

Dáng người run rẩy, huơ tay múa chân đó chính là dáng vẻ của ông già.

Giọng nói cũng khô khốc và già cỗi.

Trên huyệt thái dương còn thấp thoáng xuất hiện bóng dáng của cá mú.

Đứa bé đó lập tức lên tiếng:

"Ta biết giọng nói đó...là giọng nói của người đã cho ta chè trôi nước ma quỷ!"

Ách Ba Lan nhìn chằm chằm đứa bé, đột nhiên lộ ra vẻ mặt đau lòng:

“Ai da, ông cố thật có lỗi với ngươi...”

Nghe vậy, Trương Quế Phương sợ hãi đến toàn thân run rẩy, hắn đã tin trên đời này thật sự có ma, lẩm bẩm hỏi ta:

"Đại sư, nếu con ma đó đã xuất hiện, lúc nào ngươi...ngươi mới tiêu diệt con ma đó?"

Nghe thấy vậy, sắc mặt Ách Ba Lan lập tức tối sầm lại, quát lớn:

"Tên tiểu tử bất tài nhà ngươi...mau quỳ xuống cho ta!"

Trương Quế Phương hoảng hồn, không chịu được sức ép đó, hắn theo phản xạ tự nhiên quỳ xuống.

Ách Ba Lan lắc đầu, lộ ra vẻ mặt bi thương:

"Tiên nữ nương nương nói quả không sai...phúc khí gia đình chúng ta yếu ớt nên không thể xuất hiện quý nhân, tiểu tử này...cho dù có giàu sang phú quý thì cũng không nên đến lượt hắn! Chỉ tội nghiệp cho cháu trai nhỏ của ta..."

Vừa nói, hắn vừa chìa tay về phía đứa trẻ:

"Để ông cố xoa..."

Đứa bé lùi lại nói:

"Ngươi...Ngươi muốn hại ta, ta không đi đâu!"

Vẻ mặt Ách Ba Lan tối sầm lại, thở dài nói:

"Ông cố cũng hối hận rồi… đều là vì nhà họ Tưởng đáng chết đó...”

Lúc trước ta có chút khó hiểu, ông lão này dời mộ đã lâu, theo lý thì nên báo thù từ sớm, tại sao gần đây mới bắt đầu làm loạn, nhưng bây giờ khi nghe hắn nói vậy ta mới biết được chân tướng sự việc.

Hóa ra sau khi nhà họ Tưởng chiếm được nghĩa trang, họ đã tìm một sư thầy âm diện đến phong ấn những tổ tiên của nhà họ Trương...họ sợ tổ tiên của nhà họ Trương không đồng ý, nhưng điều họ không ngờ tới là Trương Quế Phương lại để sót một hài cốt.

Tuy nhiên, sau khi bị bỏ lại, nguyên khí của tổ tiên đời thứ bảy đó nhất định bị thương nghiêm trọng, càng không hưởng được hương khói nên oán khí càng lớn, vì không có cách nào tự báo thù cho mình nên chỉ có thể bất lực ở lại đây.

Sở dĩ hắn nói rằng bản thân không thể kiện cáo là bởi vì chính con cháu của mình đã bán đi mảnh đất nghĩa trang này, ngươi có xuống âm phủ kiện cáo thì cũng chưa chắc thắng kiện.

Thật trùng hợp là năm nay ông ngoại của đứa bé đã qua đời.

Người nhân viên cũ tức giận với con rể Trần Thế Mỹ đến mức muốn xuống địa ngục để tính sổ, nhưng tình cờ biết chuyện của tổ tiên đời thứ bảy.

Thế là người nhân viên đó báo mộng cho con gái của mình, bảo con gái nhanh chóng cúng bái cho tổ tiên nhà họ Trương, cúng bái cho tử tế đàng hoàng, thù này chúng ta có thể báo rồi.

Cúng bái cho máu mủ ruột thịt là có hiệu quả nhất.

Đại Ba Lãng Quyển đã mơ một giấc mơ, cũng nửa tin nửa ngờ, đến tiết hàn y đã tìm một ngã tư thay con trai và cũng chính là chắt của vị tổ tiên đời thứ bảy đốt áo và giấy tiền vàng bạc, ngoài ra còn cúng các món ăn ngon.

Sau khi tổ tiên đời thứ bảy nhận được cúng phẩm, hắn đã có thể hiển linh, việc đầu tiên hắn làm sau khi hiển linh là tìm Trương Quế Phương và nhà họ Tưởng để tính sổ.

Chương 1041: Đồ Cúng

Nhưng hắn đã không nhịn được...sau khi biết mình có cháu chắt đời thứ bảy, hắn đã liền muốn đến xem đứa chắt trai của mình trước.

Người ta nói rằng tổ tiên thường yêu quý con cháu đời sau, ở đây còn là con cháu đời thứ bảy nên hắn đương nhiên sẽ nóng lòng muốn gặp mặt.

Kết quả khi nhìn thấy đứa cháu của mình, hắn lại phát hiện đứa cháu đáng thương đang ngồi trên sô pha nhìn bát chè trôi nước mà chảy nước miếng, điều này khiến vị tổ tiên đời thứ bảy vô cùng thương xót.

Hắn vội lấy bát chè trôi nước mà người ta cúng cho mình đưa cho đứa cháu.

Nhưng chỉ vừa mới trở lại cõi trần nên hắn đã quên một vài thứ...trong đó có việc đứa cháu của hắn là một người sống, nó không thể ăn đồ của người chết, đó là vật mang tà khí, một khi ăn vào đứa bé nhất định sẽ nhiễm âm khí và bị người chết bám theo.

Vì vậy, sau khi cúng bái xong và về nhà, thấy con mình gặp phải chuyện này, Đại Ba Lãng Quyền còn tưởng rằng vị tổ tiên đời thứ bảy đòi đem con mình xuống bầu bạn, cố tình hù dọa đứa bé nên vô cùng tức giận, mắng mỏ vị tổ tiên vong ân bội nghĩa.

Tổ tiên đời thứ bảy cảm thấy vô cùng khó chịu, biết mình đã gây chuyện nên mới trút giận lên đầu Trương Quế Phương và nhà họ Tưởng.

Nghe vậy Trương Quế Phương giậm chân:

"Ngươi thật hồ hồ... Tiểu Duệ là cháu chắt đời thứ bảy, vậy nếu ta và Diễm Vinh sinh thêm một đứa nữa thì không phải cũng là cháu chắt đời thứ bảy của ngươi sao? Như thế cũng có thể khiến cho gia tộc phồn thịnh! Thì ra lý do bấy lâu nay ta và Diễm Vinh không thể có con là do ngươi!"

"Ách Ba Lan" cười khẩy:

"Đồ ngu, ngươi có biết vì sao ta muốn thổi tắt đèn sinh mệnh của ngươi không?"

…

Trương Quế Phương sững sờ:

“Ngươi muốn báo thù ta chuyện ta đem thi thể của ngươi vứt xuống sông sao, chuyện có to tát gì đâu chứ..."

Đến bây giờ mà ngươi vẫn còn nói chuyện có gì to tát, xem ra ngươi chê tội của mình vẫn còn nhẹ đúng không?

Quả nhiên, "Ách Ba Lan" đột nhiên đứng dậy, kéo Trương Quế Phương lại và cho hắn một cú tát:

"Nếu ngươi chỉ ném hài cốt của ta xuống sông, ta cũng không đến nỗi không bỏ qua cho ngươi, ta hận nhà họ Tưởng...dù có đánh đổi cái mạng này của ngươi, ta cũng không để âm mưu quỷ kế của nhà họ Tưởng được thành công!"

Trương Quế Phương bị tát cho xửng vửng, lúc này hắn mới nói:

"Ngươi...ngươi nói gì cơ?"

E là hắn có chút đần độn.

Sở dĩ nhà họ Tưởng dời mộ là vì muốn lợi dụng đứa cháu trai đời thứ bảy, để con gái của họ và Trương Quý Phương sinh cháu trai đời thứ bảy và trở thành quý nhân.

Đó là lý do tại sao bà Trương nói rằng một khi đứa trẻ được sinh ra, họ sẽ đá đít hắn đi...hắn chỉ là một cỗ máy sinh đẻ, có con rồi thì hắn chẳng còn ý nghĩa lợi dụng nữa.

Vì vậy, tổ tiên đời thứ bảy thà tiêu diệt Trương Quế Phương chứ nhất quyết phải giữ lại đứa cháu trai đời thứ bảy là Tiểu Duệ, tuyệt đối không được để nhà họ Tưởng cướp đi quý nhân của mình.

Trương Quế Phương há hốc mồm và không nói lời nào.

Từ đầu đến cuối, hắn chỉ là một tên ngốc bị người khác lợi dụng, người nhà họ Tưởng chưa chắc đã xem hắn là một con người. Một khi cháu trai thứ bảy được sinh ra trong nhà họ Tưởng thì ngày lìa đời của hắn cũng không còn xa nữa.

Bảy đời mới có một quý nhân, làm sao có thể giao cho kẻ thù đã dời mộ được chứ!

Lúc này, phía sau vang lên tiếng vỗ tay:

“Cô gái này nói không sai...nhà họ Tưởng chúng ta đã nhìn trúng mảnh đất này, vậy thì sao?”

Đám người ông Tưởng đã đến!

"Ách Ba Lan" nghiến răng:

"Dựa vào đâu..."

Ông Tưởng sắc bén nói:

"Dựa vào việc năm đó cô gái dưới nước không chỉ có mỗi các ngươi cứu nàng mà tổ tiên họ Tưởng chúng ta cũng đã góp vài phần công sức!"

Hóa ra, tổ tiên nhà họ Tưởng lúc đó vẫn còn là một thiếu niên mười mấy tuổi, hắn học việc trên thuyền cùng với tổ tiên nhà họ Trương, là hắn đã kéo lưới lên.

Sau khi cô gái ở dưới nước được cứu, tổ tiên nhà họ Trương chỉ quan tâm đến lợi ích của bản thân, không hề mở lời hỏi giúp đồ đệ nhà họ Tưởng, nhìn thấy bản thân không được hưởng lợi lộc gì, mặc dù ngoài mặt không nói gì nhưng hắn lại thấy không cam lòng.

Vì vậy, lúc tổ tiên nhà họ Trương đến mảnh đất đó đào vàng, hắn đã lén lan truyền tin tức cho sơn tặc và bảo hắn đến cướp...sau khi sự việc thành công, hắn đã được phân chia vàng bạc và trở nên giàu có, nhà cao cửa rộng.

Người ta thường nói không ai giàu ba họ không ai khó ba đời, nhưng nhà họ Tưởng vẫn phồn thịnh cho đến ngày nay.

Đáng tiếc đến đời ông Tưởng đây thì lại sinh ra một đứa con gái chẳng ra gì, kiếm tiền thì ít mà tiêu tiều thì nhiều, gia sản tích góp bao nhiêu năm nay đã sắp tiêu tan trong tay đứa con gái này.

Ông Tưởng đang rất lo lắng thì vừa hay được cao nhân chỉ điểm, bảo rằng con gái ngươi thành ra như vậy không thể trách nàng...là vì khí số của mảnh đất nghĩa trang nhà ngươi đã tận, nếu còn không di dời đến một mảnh đất tốt hơn thì tài sản gia đình sẽ không giữ được nữa.

Chương 1042: Hạ Quyết Tâm

Không những thế, tương lai còn có khả năng xảy ra đại họa.

Hóa ra mảnh đất nghĩa trang của nhà họ Tưởng được gọi là "đèn đã cạn dầu", lúc đầu đó là một mảnh đất tốt, nếu dùng làm âm trạch thì gia đình có thể thành công, phát đạt.

Đúng như tên gọi của nó, khi đèn đã cạn dầu thì gia đình đó cũng sẽ hết phát đạt, khí số chỉ đủ dùng trong sáu đời. Khi đèn đã cháy hết dầu thì khí số tận, tan gia bại sản.

Cao nhân đó đã khuyên gia đình họ tốt nhất nên di dời đến một mảnh đất tốt hơn, sau đó sinh ra người thừa kế, gia nghiệp chắc chắn được giữ vững.

Nhà họ Tưởng đương nhiên không quên truyền thuyết về ngôi mộ bảy đời, nhìn thấy cảnh nghèo khó của nhà họ Trương, họ từ lâu đã nảy lòng tham muốn đoạt lấy mảnh đất nghĩa trang...hắn cho rằng gia đình mình nên có mảnh đất này, nhà họ Trương đã ở đây lâu như vậy, bây giờ nên đến lượt gia đình hắn.

"Ách Ba Lan" nghe vậy toàn thân run lên:

"Thì ra là các ngươi..."

Ông Tưởng mỉm cười:

"Bây giờ biết thì cũng đã muộn...có thấy ở cổng lăng mộ viết gì không? Nơi đây bây giờ đã là nghĩa trang của gia đình họ Tưởng chúng ta. Người đâu, hãy đến đào cái xương mục nát đó lên, đào cho sạch sẽ vào, đừng làm phiền đến những tổ tiên khác."

Nói rồi, hắn nhìn sang Trương Quế Phương:

"Tiểu Trương, bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ...xem ra sau khi thu dọn mớ xương cốt đó xong thì cũng không còn việc của ngươi nữa, ngươi quay về đi, chỉ cần ngươi sinh con với Diễm Vinh và kế tục gia nghiệp, ta sẽ không tính toán chuyện ngươi đụng độ với ta lúc trước nữa."

Trương Quế Phương liếm môi, hắn đã hạ quyết tâm, quay sang nói với ta:

“Đại sư Lý, cảm ơn ngươi đã giúp ta làm sáng tỏ chuyện này...nếu vấn đề nằm ở đây, vậy thì những việc còn lại cứ giao cho bố vợ của ta giải quyết thay ta là được rồi, các ngươi cứ về đi, ở đây không còn chuyện của các ngươi nữa.”

Ta ngẩn người một lúc, tên Trương Quế Phương này đúng là ngựa quen đường cũ, chỉ biết lo cho tương lai của mình.

Trình Tinh Hà cũng quên nhai miếng mực khô, nó suýt nữa rơi xuống đất:

"CMN, hắn thật vô tình."

"Ách Ba Lan" nhếch miệng cười, nói với ta:

"Ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, loại con cháu bất tài này không chém thành vạn mảnh thì sao có thể chứ?"

Đứa nhỏ đã hiểu đại khái câu chuyện:

"Con lợn mập, ngươi không phải người!"

Trương Quế Phương nhíu mày, nhấc đứa bé lên:

"Tiểu tử thúi nhà ngươi mau qua đây!"

Trình Tinh Hà định thần lại và nắm lấy Trương Quế Phương:

"Chờ một chút, việc nhà của ngươi đã giải quyết xong, chúng ta có thể rời đi nhưng ngươi phải trả tiền đẩy đủ! Còn nữa, ta có thể nói chuyện ở hẻm núi Hồ Khẩu rồi chứ?"

Trương Quế Phương vừa định nói thì ông Tưởng đã cười khẩy:

"Đừng vội, các ngươi không cần đến nữa đâu."

Nói rồi hắn vẫy tay một cái, một đám người áo đen mặt không chút biểu cảm từ phía sau đi tới, họ còn cầm súng trong tay!

Trình Tinh Hà vứt miếng mực khô khỏi miệng và lớn tiếng chửi rủa:

"Các ngươi định qua cầu rút ván hay gì? Chỉ vì ăn quỵt mà các ngươi phải làm đến nước này sao? Còn bủn xỉn hơn cả ta."

Không phải chỉ vì muốn ăn quỵt...họ sợ chúng ta kể chuyện về đứa cháu đời thứ bảy ra ngoài.

Không chỉ có vậy, ông Tưởng cũng cùng suy nghĩ với tổ tiên đời thứ bảy, cháu trai đời thứ bảy chỉ có một, bây giờ đã có đứa bé này, tỷ lệ sinh được quý nhân của họ sẽ không cao nữa, nếu giết chết đứa bé này, gia đình họ nhất định sẽ sinh được quý nhân.

Vẻ mặt của Trương Quế Phương lập tức thay đổi.

Ông Tưởng nhìn Trương Quế Phương, cười đểu:

"Tiểu Trương à, ngươi có nỡ từ bỏ đứa trẻ này không?"

Trương Quế Phương khóe miệng run lên, không ngờ còn cười thành tiếng:

"Có gì mà không nỡ chứ...Hắn chỉ là một đứa con hoang! Sau này khi ta và Diêm Vinh sinh con thì đó mới là người thừa kế thật sự!

Vừa nói, hắn vừa hất đứa bé ra.

Đứa trẻ trừng mắt nhìn Trương Quế Phương, thì thầm:

"Bố..."

Trương Quế Phương nhanh chóng lùi lại vài bước, giống như sợ tự rước họa vào thân:

"Đừng gọi nữa, ta không phải bố của ngươi."

Nói rồi hắn chạy về phía ông Tưởng, mỉm cười khúm núm rồi đi ngang qua.

Ông Tưởng mỉm cười, hắn hoàn toàn không ngạc nhiên chút nào.

Hắn ỷ đây là địa bàn của mình nên ức hiếp người quá đáng, một tay che trời, bây giờ là nửa đêm, nơi này lại còn hoang vu không có người giám sát, hắn quả thật muốn chôn sống chúng ta ở đây đây mà.

…

“Ách Ba Lan” cắn răng, nói xin lỗi:

“Ta...Ta không muốn liên lụy các ngươi...Đáng tiếc, hầy.”

Mấy người bọn ta nhìn nhau.

Những người kia hùng hổ vây quanh bọn ta, cười khẩy và nói:

“Chẳng phải đám người này luyện khí công à? Vừa rồi khỏe phết đấy!”

“Ít xiếc mãi nghệ dưới gầm cầu thôi, dám đắc tội bọn ta, để bọn ta nhìn xem khí công có thể ngăn cản được đạn.”

Đúng vậy, theo ta thấy, dù là Thất Tinh Long Tuyền hay Ma Y Huyền Tố Xích thì đều là vũ khí để đối phó ma quỷ, nhưng hễ là xác thịt phàm trần thì không một ai có thể né được đạn, huống chi bọn ta còn có nhiều người.

Chương 1043: Chỉ Sợ Một Ông Già

“Cạch”, súng trong tay họ lên nòng rất dứt khoát.

Nếu là người bình thường, súng đạn không có mắt, sao có thể không sợ.

Tiếc là bọn ta đều không phải người bình thường.

Ta che cho Bạch Hoắc Hương, nhìn về phía Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà ngậm râu mực, nhếch miệng cười bất cần đời, hắn phủi vụn đồ ăn trên tay đi, thở ra một hơi, ngay sau đó đập mạnh một bàn tay xuống đất.

Những người kia không hiểu bọn ta định làm gì, bèn quay sang nhìn nhau, Tưởng lão gia tử nói to:

“Những tên đó đang lên đồng thôi, không có bản lĩnh thật sự gì cả, thứ trong tay các ngươi mới lợi hại, ra tay cho ta!”

Họ lập tức chĩa súng vào bọn ta.

Nhưng đột nhiên, một cơn gió lạnh lẽo thổi đến từ phía tây và ập về phía họ.

Tưởng lão gia tử che mắt, quay đầu lại gào lên:

“Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Cơn gió thổi qua, những người sau lưng ông lão đều sững sờ.

Sau vài giây ngẩn người, biểu cảm của họ đồng loạt thay đổi.

Vừa rồi ra vẻ huênh hoang chó cậy thế chủ, nhưng bây giờ khuôn mặt đột nhiên trở nên dữ tợn, thậm chí còn có vẻ biến thái.

Ta nhìn thấy tà khí bao phủ toàn thân những người đó.

Họ bị người chết mà Trình Tinh Hà gọi tới nhập vào người.

Trình Tinh Hà nhìn một cái, nhét hết cả con mực vào trong miệng rồi nói:

"Ồ, lần này trùng hợp ghê, đúng là ở ác gặp ác!"

Đó là...Ta ngưng khí quan sát, chợt hiểu ra.

Đúng là trùng hợp, bình thường Trình Tinh Hà toàn gọi tới quỷ đói xung quanh, nhưng lần này thế mà lại gọi được "ác quỷ".

Những linh hồn người chết đó bám lên người những kẻ cầm súng, họ đều có chung một đặc điểm.

Trên ngực đều có vết máu.

Đó chẳng phải là phạm nhân bị tử hình sao?

Xem ra, cạnh đây là pháp trường của Hưng Long cung!

Mà tù phạm bị tử hình, ngoại trừ tình huống đặc biệt, phần lớn đều là hạng người cực kỳ tàn bạo, những người này chết rồi thì người nhà vui còn không kịp, cớ sao lại còn tới tế bái họ?

Khi còn sống thì hoành hành ngang ngược, đến khi chết rồi bị mọi người quên đi, oán khí của tù nhân tử hình còn mãnh liệt hơn quỷ đói.

Những kẻ tàn nhẫn này tất nhiên đều biết dùng súng.

"Cạch, cạch", một loạt âm thanh lên đạn, họ nhìn nhau.

Tưởng lão gia tử đâu biết đã xảy ra chuyện gì, ông lão ngớ ra, rồi mắng:

“Đang nói các ngươi đấy! Lề mà lề mề làm gì thế hả?”

Những “người” kia khi còn sống không sợ trời không sợ đất, chết rồi lại càng không có chuyện sợ một ông già, không ai để tâm đến Tưởng lão gia tử, trái lại chia làm hai phe chém giết lẫn nhau.

“Lục Sẹo, ngươi giỏi lắm mà? Ta lại đánh chết ngươi một lần nữa!”

“Mã hai chân, ông đây ngứa mắt ngươi lâu rồi, cùng đám binh tôm tướng cá của ngươi xông lên đi, ông đây mà sợ ngươi thì ông đây là con chó!”

Hồi còn sống, những tên tù phạm tử hình này đã thích đấu đá tàn nhẫn, sau khi chết tất nhiên cũng không yên, chắc chắn thường xuyên ẩu đả lẫn nhau, hiếm được một lần bám vào người sống, trong tay lại có súng, đây là một cơ hội tốt.

Tưởng lão gia tử trợn tròn mắt, vội giữ một người lại:

“Tiểu Vương, các ngươi, các ngươi làm gì thế?”

Kết quả ông lão còn chưa nói xong đã bị “Tiểu Vương” hất tay ra:

“Lão già, ngươi mù à? Ông đây là Đổng Nhị rỗ đầu phố đông, án mạng tám người chết ở Lưu Gia Tập là do ông đây làm, Tiểu Vương, ai là Tiểu Vương?”

Đổng Nhị rỗ...Đúng rồi, đó là một tên tội phạm giết người cướp của, mấy năm trước tên của hắn lan truyền rộng rãi trên mạng, hóa ra hắn bị xử quyết ở đây.

Tưởng lão gia tử vốn đã gãy một chân, lần này bị hất ra ngay, Trương Quế Phương phản ứng kịp thời, vội vàng đi tới đỡ Tưởng lão gia tử:

“Cha, cha, ngài không sao chứ?”

Đến lúc này rồi mà hắn vẫn không quên lấy lòng.

Tưởng lão gia tử bị dọa sợ, thở hổn hển nhìn bọn ta:

“Họ...Họ là…”

Trình Tinh Hà nói to:

“Mấy anh giai, chữ nghĩa lớn hơn trời, thù riêng tạm gác lại, các ngươi suy nghĩ kỹ lại xem, trước kia ai đào mộ các ngươi lên, mở rộng thành nghĩa trang của mình?”

Những người kia đang định lao vào đánh nhau, bỗng hoàn hồn, thế rồi đồng loạt nhìn về phía Tưởng lão gia tử ngay lập tức.

“CMN, lão khọm này! Làm hại ông đây đến bây giờ vẫn chưa tìm được chân phải!”

“Đúng vậy...Ngươi mất chân phải, còn đầu của ta bị chuột ngậm đi làm ổ rồi!”

“Chính lão già khốn khiếp này khiến chúng ta phơi thây hoang dã?”

“Thịt lão!”

Đám thuộc hạ vừa rồi còn hùng hổ lắm, chỉ trong nháy mắt biết được Tưởng lão gia tử là tù phạm chiếm chỗ của họ thì lập tức xông về phía ông lão.

Tưởng lão gia tử kêu la thảm thiết, không biết tình hình cụ thể thế nào.

Trương Quế Phương thấy Tưởng lão gia tử bị đánh, vội vàng ôm đầu chạy ra, nhưng không có chỗ nào để trốn, đang định cười làm lành với ta thì một cơn gió bỗng lướt qua bên người ta.

Ách Ba Lan, à không, là tổ tiên bảy đời của nhà Trương Quế Phương.

Tổ tiên bảy đời lao tới cho Trương Quế Phương một bạt tai nổ đom đóm mắt, cứ như tiết mục Gala cuối năm:

“Nhà họ Trương bọn ta phúc mỏng mới sinh ra đứa cháu trai như ngươi, hôm nay ta phải thanh lý môn hộ…”

Trương Quế Phương đứng dậy định chạy trốn, nhưng trời tối, đường lại trơn trượt, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, thân thể mập mạp của hắn đã biến mất không thấy tăm hơi, hình như lăn xuống dưới khe núi.

Chương 1044: Ta Biết Nó Ở Đâu

Ách Ba Lan ngồi trên mặt đất, một cơn gió lạnh thổi qua bọn ta, Trình Tinh Hà vừa ăn cá mực vừa nói:

“Ông lão nói cảm ơn.”

Tưởng lão gia tử bị bao vây, kêu gào the thảm, xem ra ở đây không cần bọn ta nữa.

Đứa bé kia chạy lên phía trước vài bước, rồi lại trở về.

Bạch Hoắc Hương nhìn bộ dạng của hắn thì cảm thấy đau lòng, nàng đặt tay lên vai hắn:

“Cha ngươi…”

Đứa bé ngẩng đầu, nhìn Bạch Hoắc Hương và nở nụ cười:

“Vừa rồi hắn nói hắn không phải cha ta.”

Đôi mắt hắn còn ầng ậng nước, nhưng giọng điệu hết sức bình tĩnh.

Ta thở dài, xem ra đứa bé này phải tìm chỗ ở mới. Trương Quế Phương chết, hắn chính là cháu bảy đời duy nhất của nhà họ Trương, về sau là quý nhân, mà rất nhiều quý nhân đều xuất thân cơ khổ.

“Bảo là đi tim eo Hổ Khẩu.”

Giọng Chúc trọc bỗng vang lên, hắn châm chọc:

“Đi một chuyến uổng công, thế eo Hổ Khẩu đâu?”

Ách Ba Lan lấy lại tinh thần, cũng sực nhớ ra:

“Đúng vậy...Ca, eo Hổ Khẩu đâu?”

Chúc trọc nhìn ta chòng chọc:

“Người trẻ tuổi không có kinh nghiệm, làm việc không có đầu óc à?”

Ta đáp lại:

“Đừng nóng vội, ta đã biết nó ở đâu, chờ trời sáng chúng ta qua đi xem nơi ấy có liên quan đến Bạch Hổ cục không.”

Ta vừa nói ra, không chỉ Chúc trọc sửng sốt, mà ngay cả Trình Tinh Hà cũng đần mặt ra:

“Gì vậy, Trương Quế Phương cứng mồm cứng miệng như thế mà ngươi cạy được miệng hắn ra bao giờ vậy?”

Ta nói:

“Ngươi quên rồi à, có phải trước đó hắn khăng khăng không chịu nói mộ của cha vợ ở đâu?”

Hắn không nói, nguyên nhân chắc chắn là bởi vì eo Hổ Khẩu nằm ở đó.

Hắn sợ át chủ bài lộ tẩy, bọn ta sẽ mặc kệ hắn, thế nên mới ngậm chặt miệng không chịu nói.

Nhưng bây giờ Tưởng lão gia tử gặp xui xẻo rồi, còn có một việc ta không rõ, rốt cuộc ai nói cho lão gia tử biết về thứ trong tòa nhà văn phòng? Cao nhân mà ông lão nhắc đến là ai?

Thôi, không nghĩ ra thì thôi, tập trung tinh thần vào chuyện quan trọng nào.

Mộ của cha vợ hắn không khó tìm, lên mạng tìm là ra ngay, tháng này năm này, Tưởng thị di dời phần mộ.

Ở đầu tây đường Đông Sơn Phủ.

Ánh mắt Chúc trọc nhìn ta càng ngày càng kinh ngạc, khóe miệng cũng vô thức co giật.

Sau khi đưa đứa bé về rồi đi đến nơi đó, trời đã bắt đầu hửng sáng.

Nhờ vào ánh nắng ban mai, ta nhận ra vị trí này có hình dạng “hổ uống nước”, trông giống như một con hổ đang núi đầu uống nước.

Địa hình ở đây đều có liên quan đến “hổ”, lẽ nào ta đến gần Bạch Hổ cục thật rồi?

Chúc trọc cũng vô cùng thấp thỏm, hắn trèo lên chỗ cao hơn quan sát xung quanh.

Còn ta, không biết vì sao ta lại có cảm giác chẳng lành.

Bạch lộc che ô, theo những gì Thủy Bách Vũ nói, ta không nên đến gần Trương Quế Phương, nhưng trước đó chưa từng xuất hiện chuyện gì quá mức nguy hiểm.

Chẳng lẽ, nguy hiểm…

Người chết nhảy sông? Câu này...Sao mà nghe quen tai thế?

Ta đau đầu, nhớ ra ngay lập tức.

…

“Bùm!”

Kèm theo đó là tiếng vang rất to, giống như có thứ gì đó rơi xuống sông.

Trình Tinh Hà cũng nhớ ra câu này, hắn ngẩng đầu nhìn ta, mặt mày tái nhợt.

Hồi trước ở Chu Tước cục, thi giải tiên nhà họ Ngụy từng nói câu này.

Hắn bảo ta phải nhớ kỹ hai câu “người chết nhảy sông, gà trống đẻ trứng”, khi ấy cơ duyên sẽ đến.

Chuyện ấy trôi qua đã lâu rồi, ta mãi chưa thấy chuyện gì ứng với hai câu đó nên cũng sắp quên rồi, không ngờ lại có thể nghe thấy nó ở đây.

Trình Tinh Hà nhanh nhạy, nhớ ra ngay, nhưng Ách Ba Lan đã quên từ lâu, hắn nhìn ta với vẻ khó hiểu:

“Ca, người chết sao còn có thể nhảy sông?”

Ta cũng muốn biết đây.

Vì thế ta lập tức chạy về phía đó.

Lại gần quan sát thì thấy một nhóm người mặc áo tang đang đứng trên bờ hô hoán.

Bên cạnh là một chiếc quan tài nắp bị mở ra, không thấy người chết đâu.

Bạch Hoắc Hương cau mày:

“Xem ra là xác chết trong đám tang vùng dậy? Xác chết vùng dậy nhảy sông, hiếm thấy lắm đấy!”

Đúng là rất hiếm thấy.

Trong đội ngũ đưa tang, người khóc lóc ầm ĩ nhất lại là một người không mặc áo tang, người đó chạy về phía con sông, dường như định nhảy xuống, nhưng lại bị đám đông ngăn lại.

Ách Ba Lan hỏi:

“Ca, xác chết rơi xuống sông, vì sao một người không liên quan lại gào khóc ồn ào?”

Không phải không liên quan, mà điều này chứng tỏ người chết còn trẻ.

Theo tục lệ của Hưng Long cung thời xưa, con cái chết thì cha mẹ không được để tang,

Quả nhiên, khi lại gần thì ta thấy người không mặc đồ tang là một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, nàng khóc như ruột gan đứt từng khúc, liên tục gào bảo bối đưa mẹ theo với.

Ách Ba Lan nghe thấy rõ, hắn nhìn ta với ánh mắt sùng bái:

“Ca, hình như trên đời này chẳng có chuyện gì là ngươi không biết thì phải?”

Nếu ta được như thế thật thì tốt quá, vậy thì ta có thể thăng lên Thiên cấp rồi.

Bọn ta lại gần hơn, quả nhiên, ngoại trừ những người mặc áo tang đỡ người phụ nữ trung niên, những người khác đang thì thầm bán tàn:

“Đại Tề không được chết tử tế, không phải là có tà ma quấy phá thật đấy chứ?”

Chương 1045: Các Ngươi Là Ai

“Dạo gần đây Hưng Long cung chúng ta bị làm sao thế, lần trước bên kia xảy ra chuyện thần nữ nhập cung, chết bảy người phụ nữ, bây giờ chỗ chúng ta cũng ầm ĩ hết cả lên, có phải là phong thủy vùng này bị phá hỏng rồi không?”

“Suỵt, đừng có nói hươu nói vượn…”

“Sao lại là nói hươu nói vượn? Chết mấy người liên tục rồi, cứ tiếp tục thế này thì không biết khi nào sẽ đến lượt chúng ta.”

Quả nhiên lại có án người chết liên hoàn.

Thế thì khả năng đến gần Bạch Hổ cục càng cao.

Eo Hổ Khẩu mà Trương Quế Phương nói có lẽ cũng ở gần đây.

Chúc trọc không nghe thấy còn được, hắn vừa thấy lại xảy ra loại chuyện này thì lập tức huých vai ta đẩy ra và chạy về phía trước:

“Chỗ các ngươi chết bao nhiêu người rồi?”

Nhóm người để tang đang bàn tán sôi nổi vốn sợ hãi, bây giờ thấy một tên trọc dữ tợn xông tới thì hoảng sợ, lùi vội về sau vài bước:

“Ngươi, ngươi là ai?”

Chúc trọc sầm mặt, định giơ tay túm cổ áo của một cô gái mặc đồ tang.

Mặt cô gái ấy trắng bệch, lập tức hét toáng lên.

Ta kéo hắn lại:

“Có chuyện gì cứ bình tĩnh nói, dọa đến bọn trẻ rồi.”

Chúc trọc cảm thấy ta là vãn bối nên không coi ta ra gì, nhưng hắn nhìn tay ta, vô thức rụt cổ lại.

Hắn kiêng dè bàn tay trừ tà

Cô gái kia nhìn chằm chằm vào mặt ta, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Những người khác vốn bị dọa sợ hết hồn, nhưng lại thấy bọn ta tự dưng từ đâu xuất hiện, trong nháy mắt sợ hãi biến thành nổi giận, họ quát vào mặt bọn ta:

“Các ngươi là ai?”

“Không thấy người ta đang đi chôn cất à? Lúc này còn tới quấy rối, các ngươi không sợ bị thiên lôi đánh à?”

“Không nói họ được đâu, đánh đi!”

Nhưng đột nhiên, một người cao giọng nói:

“A, ta biết mấy người này!”

Ta sững sờ, ai thế?

Một người mặc đồ tang trắng chen ra ngoài, nói to:

“Lần trước ta nhìn thấy họ rồi, chuyện thần nữ nhập cung hình như do họ giải quyết đấy!”

Người kia...CMN, người đàn ông râu quai nón trong nhóm đầu cơ bất động sản?

Đúng là bọn ta từng gặp nhau một lần, không ngờ hắn còn nhớ ta.

Đám đông nghe thế thì bỏ gậy tang, vòng hoa trong tay xuống, quay ra nhìn hắn:

“Ngươi quen họ thật đấy chứ?”

Râu Quai Nón gật đầu như gà mổ thóc:

“Thật mà! Ta còn tận mắt nhìn thấy cơ, hắn lôi một con quái vật từ trong nước ta, ối trời ạ, đáng sợ lắm, đến bây giờ tim ta còn đập thình thịch đây này!”

Hóa ra, Râu Quai Nón và những người khác nghĩ lầm bọn ta cũng định nhảy sông tự sát để ép giá nhà đất, bị thứ mọc vảy lợi dụng, dùng kế điệu hổ ly sơn với bọn ta.

Nhưng sau khi rời đi, để chắc ăn, họ còn lén sai người đi giám thị bọn ta, nếu bọn ta đến gây sự thật thì chụp lại đăng lên mạng.

Ai ngờ lại chụp được cảnh ta bắt được thứ mọc vảy kia, thế là họ lan truyền tin tức này, không biết ai đầu têu nói ta được Lữ Động Tân cử xuống trần gian, chuyên trảm yêu trừ ma, nói cứ như thật, khiến ta suýt tin.

Sự kiện thần nữ nhập cung vốn gây xôn xao ở vùng này, những người khác nghe kể ta có bản lĩnh như vậy thì đồng loạt thay đổi cái nhìn về ta, ngay cả người mẹ vừa rồi còn kêu gào đòi nhảy xuống sông cũng nhìn ta với ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ.

Râu Quai Nón càng thêm phấn khởi, hắn túm lấy ta, lớn tiếng nói:

“Tiên sư, ngươi đến đây là để giải quyết chuyện quái lạ ở đây à? Chuyện này ngươi nhất định phải làm chủ cho em họ của ta!”

Người mẹ hoàn hồn, đẩy người đang đỡ nàng ra rồi quỳ thụp xuống trước mặt ta:

“Tiên sư, chỉ cần ngươi có thể báo thù cho con trai ta, nhà bọn ta còn chút của cải, bao nhiêu cũng được, ngươi cứ việc ra giá, ta còn có một căn biệt thự ở phía nam thành phố, ta có thể bán biệt thự!”

Hưng Long cung mấy năm gần đây phát triển mạnh mẽ, giá đất đắt cắt cổ, một căn biệt thự, thế chẳng phải là hơn chục triệu?

Quả nhiên, nhìn kỹ, cung Tài Bạch của người phụ nữ này có vàng thật, mặc quần áo hàng hiệu, vòng cổ trân châu trắng dường như cũng có giá trên trời, đích xác là người có tiền.

Chỉ có điều...Nàng giàu có, nhưng lại là người có tướng số khổ: Xương gò má quá cao, định trước mệnh số cô độc.

Trình Tinh Hà vừa nghe thấy có thể kiếm tiền thì hai mắt sáng rực như bóng đèn, lập tức đi đỡ vị phu nhân đó dậy:

“Ngài khách sáo quá, hàng yêu trừ ma vốn là trách nhiệm của bọn ta, sao có thể có chuyện khiến ngài táng gia bại sản được, nếu không chúng ta ký hợp đồng trước?”

Chúc trọc tỏ ra bực mình, tiếc rằng có vẻ như chuyện này liên quan đến Bạch Hổ cục, đành phải nén giận, phịch mông ngồi xuống một tảng đá, nghe chân tướng của chuyện này.

Thì ra người chết là con trai của nàng, tên là Tôn Đại Tề, là một thiếu gia đẹp trai.

Nhưng đợt ấy mấy người bạn từ nhỏ của hắn ra ngoài uống rượu, đáng lẽ hắn cũng đi, nhưng hôm đó hắn bận việc khác nên không đi được.

Chương 1046: Mặt Người

Kết quả, tối hôm đó khi mấy người bạn trở về, bởi vì uống say nên trượt chân ngã xuống nước chết hết.

Lúc vớt họ lên thì đã muộn, Tôn Đại Tề biết chuyện, trong lòng vừa khó chịu vừa may mắn, bạn bè chết tất nhiên hắn rất đau lòng, nhưng đồng thời hắn cũng cảm thấy may mắn vì hôm đó mình không đi cùng.

Nhưng khi đi tham gia đám tang, hắn mới biết cái chết của đám bạn mình có điều kỳ lạ.

Trong tay phải của họ đều nắm chặt cái gì đó.

Là mặt người.

Chính là mặt người nặn ra đặt cạnh bài vị trong đám tang.

Thứ này không may mắn, đến cả họ còn không dám chơi, người lớn thường nói nếu ngươi chơi thì đến tối mặt người sẽ dẫn ngươi xuống dưới lòng đất.

Trong đám tang, mọi người thì thào bàn tán, nói rằng bọn trẻ chết một cách kỳ quái, rốt cuộc đang yên đang lành sao lại xuống nước, hay là bị ma quỷ gì đó lôi xuống dưới?

Tôn Đại Tề cũng hãi hùng, ngày hôm đó từ đám tang về là sắc mặt trông vô cùng nhợt nhạt, mẹ hắn lo hắn bởi vì bạn bè chết nên cảm thấy khó chịu, vì vậy cũng không hỏi nhiều, bảo hắn đi nghỉ ngơi cho khỏe.

Thế nhưng đến nửa đêm, mẹ hắn ngủ không sâu, bỗng nghe thấy tiếng cửa mở, bèn đi ra xem, Tôn Đại Tề cúi đầu đi ra bên ngoài, mẹ hắn khó hiểu, hỏi nửa đêm nửa hôm ngươi đi đâu?

Tôn Đại Tề không lên tiếng, mẹ hắn cảnh giác, kéo Tôn Đại Tề, bấy giờ lấy làm kinh hãi: Tôn Đại Tề nhắm mắt, giống như mộng du!

Hỏi lại thì Tôn Đại Tề trả lời:

“Lục Mã gọi ta đi uống rượu.”

Lục Mã là một trong sáu thanh niên tử vong.

Nhưng mẹ của Tôn Đại Tề hoảng sợ, chẳng lẽ mấy đứa bạn của Tôn Đại Tề chết mà không cam lòng, muốn kéo con trai mình đi theo làm bạn?

Mẹ hắn hô hoán, bảo vệ và người giúp việc đến mới đè Tôn Đại Tề lại được, có một người giúp việc có kinh nghiệm, dùng lá bưởi đánh hắn từ đầu đến chân, bấy giờ hắn mới rên rỉ vài tiếng rồi tỉnh lại.

Sau khi biết được chuyện này, mặt Tôn Đại Tề tái nhợt, hắn nói trong mơ hắn thấy nhóm Mã Lục kéo hắn đi, chắc chắn là họ cảm thấy không cam lòng khi mình chết mà hắn vẫn còn sống, cho nên muốn kéo hắn đi làm bạn.

Hồi còn sống, mấy người họ còn kết bái làm anh em khác họ, không cần sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Họ muốn lôi hắn đi thực hiện lời thề.

Ngay từ đầu mẹ hắn không tin trên đời có ma quỷ, cảm thấy con trai mình bị kích thích nên suy nghĩ lung tung, ai ngờ về sau đã xảy ra chuyện càng thêm đáng sợ.

…

Lúc Tôn Đại Tề tỉnh lại, cả người run lẩy bẩy, luôn miệng nói mấy người Mã Lục ở ngoài cửa sổ, huống chi lúc hắn ngủ, vừa nhắm mắt lại đã như ngựa quen đường cũ mà đi ra ngoài, phương hướng chính là con sông dìm chết đám người Mã Lục.

Mẹ hắn càng ngày càng lo lắng, mời người đến xem cũng không có hiệu nghiệm.

Có một buổi tối, mẹ hắn trông nom Tôn Đại Tề đã mệt mỏi đến mức nằm gục ở đầu giường ngủ gật, lại mơ mơ màng màng nghe thấy trong phòng có một loạt tiếng “lạch bạch”, giống như là có người vừa tắm xong mà không mang dép, chân đang ướt sũng đi trong phòng.

Loáng thoáng còn nghe thấy có người đang gọi Tôn Đại Tề:

“Đi đi, Đại Tề!”

Mẹ hắn đã quá quen thuộc với giọng nói này rồi - mấy đứa nhỏ này cùng nhau lớn lên, khi còn bé còn cùng nhau bắt ve sầu, cùng nhau chơi bóng rổ, đều dùng giọng điệu này:

“Đi đi, Đại Tề!”

Mẹ hắn muốn đứng lên, muốn đuổi hết đám trẻ kia đi, nhưng lần này lại giống như bị quỷ đè giường, không thể nhúc nhích được.

Ban đầu, Tôn Đại Tề dường như không muốn đi, nhưng giọng nói của đám người Mã Lục lập tức trở nên hung ác:

“Bọn ta đều đến đông đủ rồi, ngươi dựa vào cái gì lại không đến, hắn đang gọi ngươi đấy!”

Hắn?

Mẹ hắn không biết, “hắn” ở đây là đang nói tới ai.

Nàng thật sự cảm thấy quá mơ hồ, Tôn Đại Tề không nhịn được nữa, đứng lên rồi lảo đảo đi ra, kề vai sát cánh cùng mấy đứa ma quỷ quen lúc nhỏ đi ra ngoài.

Mẹ hắn rất sốt ruột, đột nhiên lúc này đồng hồ báo thức trong phòng vang lên, mẹ hắn giật mình lập tức mở mắt ra, vừa mở mắt ra thì lòng nàng trùng xuống - chỉ thấy trên giường trống không, thật sự không thấy Tôn Đại Tề đâu, trong chăn vẫn còn hơi ấm!

Mẹ hắn hoảng hốt luống cuống đứng lên muốn đi tìm Tôn Đại Tề, vừa đứng lên thì nàng lại nhìn thấy, trên sàn gỗ có rất nhiều dấu chân ướt đẫm - giống như có một đám người đi vòng quanh mép giường hết vòng này đến vòng khác.

Lúc ấy nàng ngồi trên sàn nhà, trong lòng có dự cảm không lành - sợ là lần này con trai thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Vì thế nàng vội gọi người chạy ra ngoài cùng tìm - quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ thấy Tôn Đại Tề đang vùng vẫy dưới nước ở chỗ mấy đứa nhỏ kia chết đuối.

Mẹ hắn vội tìm người đi vớt người, ai ngờ, mấy người biết bơi giỏi đi xuống đều giống như biến thành con vịt gãy cánh, cùng nhau đạp nước nổi lên.

Chương 1047: Quan Tài

Điều này làm mẹ hắn càng nóng vội hơn, sau đó có một lão già thường bán cá bên bờ sông nói, e là trong nước có thứ gì đó giữ chân bọn họ rồi, dùng cành cây Dương Liễu vươn xuống mới có thể cứu đoàn người lên.

Mấy người xuống cứu người kia, bình thường đều đi khắp nơi tìm chỗ bơi lội dã ngoại nhưng chưa từng trải qua trận chiến thế này, vừa lên tới mặt bọn họ đều trắng bệch, còn nói phía dưới thật sự rất lạ, nhấc chân lên nhìn thử thì thấy trên cổ chân bọn họ đều có dấu vết bị đầu ngón tay nắm chặt.

Mà sau khi Tôn Đại Tề được cứu lên, trong mũi và miệng đều nhét đầy bùn xanh, khó khăn lắm mới cứu sống được hắn, mẹ hắn lại phát hiện, trên tay Tôn Đại Tề có rất nhiều vết thương như bị người ta cào cấu, giống như là có người cương quyết bẻ nắm tay của hắn ra để nhét thứ gì đó vào bên trong.

Điều này làm mẹ hắn sợ hãi, lập tức nhìn xuống nước mắng to, nàng nói những đứa trẻ ma quỷ kia không có lương tâm, bản thân đã chết còn không yên, lại muốn kéo theo con trai của mình xuống.

Nhưng khóc cũng khóc xong, mắng cũng mắng xong, Tôn Đại Tề về nhà không bao lâu vẫn tắt thở.

Hôm nay chính là tang lễ của Tôn Đại Tề.

Kể cũng trùng hợp, phần mộ tổ tiên của Tôn Đại Tề ở gần vùng nước xảy ra tai nạn, ngươi có đi vòng qua đường khác cũng không thể tránh khỏi.

Theo lý thuyết, Tôn Đại Tề chưa kết hôn, xem như là quỷ đòi nợ chết sớm, không có tư cách vào phần mộ tổ tiên, nhưng mẹ của Tôn Đại Tề có tiền, cho nên đã lập tức tìm nữ thi mới chết trong bệnh viện giúp đỡ làm đám cưới ma - vậy thì coi như đã thành gia lập nghiệp, mới có tư cách vào phần mộ tổ tiên.

Cũng không thể vì vùng nước nhỏ kia mà mộ tổ tiên cũng không dám vào chứ?

Vì thế một đám đội ngũ đưa tang lại chạy tới bên này.

Lúc đi qua chỗ này, suốt quãng đường đi, mẹ hắn vừa đau lòng vừa đề phòng, không ngờ đến chỗ này vẫn xảy ra chuyện.

Đầu tiên là xảy ra vấn đề lúc kéo xe quan tài, làm thế nào cũng không kéo đi được, đang dọn dẹp đường đi thì mọi người lại nghe thấy tiếng quan tài bên trong xe tang rung động.

Mọi người đều biết Tôn Đại Tề chết không tử tế, đang sợ hãi thì nhìn thấy quan tài động đậy, có tiếng động bên trong quan tài vang lên.

Mọi người bị doạ sợ đến nỗi gào khóc, mà mẹ Tôn Đại Tề thì lập tức phóng tới - nàng nhận định con mình chưa chết, trước đó chẳng qua là nghẹt hơi thở còn bây giờ đã tỉnh lại rồi.

Trên quan tài được đóng bằng ba cây đinh trấn hồn dài và hai cây ngắn, mẹ hắn rất sợ con mình bị nghẹt thở, bàn tay nàng cạy đinh đến chảy máu, những người khác cũng không dám đi lên giúp đỡ, mẹ hắn vừa thấy trên xe có một cái búa đã lập tức cầm lên chém vỡ quan tài.

Quả nhiên...quan tài vừa mở ra, Tôn Đại Tề từ từ ngồi dậy.

Mẹ hắn đang vui vẻ, muốn đi lên ôm hắn, nói con trai đúng là đại nạn không chết tất có phúc về sau, ai ngờ Tôn Đại Tề đẩy nàng ra, chạy tới vùng nước nhỏ kia rồi nhảy xuống.

Trong nháy mắt đó thật sự quá nhanh, rất nhiều người cũng không kịp phản ứng, một người có lá gan lớn hét lên:

“Người chết nhảy sông rồi!”

Mẹ hắn rất sốt ruột, muốn đi xuống vớt con mình lên nhưng mẹ hắn hoàn toàn không biết nước, xuống nước chính là chết, mà người biết bơi cũng không dám đi xuống...Lần trước có mấy người nhảy xuống cứ người cũng chẳng phải suýt nữa bị kéo xuống chôn cùng sao?

Bọn họ đều cảm thấy, Tôn Đại Tề bị thứ gì đó không phải người chú ý tới, người nào dính vào thì người đó sẽ gặp xui xẻo.

Chuyện này đã bị bọn ta nghe thấy.

Mẹ Tôn Đại Tề nói đến đây thì đã khóc không thành tiếng, một tay kéo ta lại, nức nở nghẹn ngào nói:

“Đại sư, coi như ta cầu xin ngài, ngài nhất định phải cứu được Đại Tề của ta trở về, với lại hãy diệt trừ hết mấy đứa nhỏ đã hại Đại Tề của ta, ta nhất định phải trả thù cho Đại Tề mới được!”

Chúc Ngốc Tử vừa nghe rõ ràng đã lắc mông chạy tới vùng nước nhỏ kia, muốn tìm xem có phải có manh mối của Bạch Hổ cục hay không.

Ta cũng theo sát phía sau, vừa thấy địa hình vùng lân cận, ta lập tức nuốt nước miếng.

Trương Quế Phương không lừa gạt ta – vùng gần đây chính là Hổ Khẩu Hạp.

Khỏi phải nói, Chúc Ngốc Tử vui mừng biết bao - Hưng Long cung vừa có hổ cắt đuôi, lại có hổ nhảy hạp, vậy 80% Bạch Hổ cục hoàn thành ở chỗ này.

Hắn ngay lập tức đứng lên chỗ cao và xem phong thủy ở đây.

Nhưng vừa nhìn xung quanh, hắn đã nhíu mày – không tìm thấy.

Hắn tìm không thấy, trong lòng ta lại giống như gương sáng, Tứ Tướng cục đâu có dễ tìm như thế, cho dù đã ước đoán được vị trí hay thậm chí ở ngay trước mắt ngươi, nhưng có mặt Tô gia chết mẹ kia "Giấu" ở khắp mọi nơi, thứ kia giống như có thủ pháp che mắt, ngươi sẽ không nhìn thấy.

Chương 1048: Giá Cả

Chúc Ngốc Tử nhìn ta, vẻ mặt nghi ngờ, muốn hỏi ta nhưng lại cảm thấy hơi mất mặt, hắn chần chờ một hồi lâu mới hung dữ hỏi:

“Không phải ngươi biết vọng khí sao? Bạch Hổ cục đâu?”

Ta giả vờ làm ra vẻ ngu ngơ:

“Ngay cả tiền bối cũng không tìm thấy thì huống chi là ta.”

Chúc Ngốc Tử nghiến răng nghiến lợi, xoay người rời đi, lẩm bẩm:

“Bước tiếp theo là gọi tất cả những người trong hội tứ tướng tới, mò từng tấc từng tấc cũng phải mò cho ra Bạch Hổ cục!”

Không có mặt chết mẹ, mò cũng vô dụng.

Nếu thật sự đã xác định là nơi này thì có thể gọi mặt chết mẹ tới.

Lúc này, mẹ của Tôn Đại Tề đã kéo cánh tay ta lại:

“Tiên sư à, ngươi xem bây giờ...Bọn họ đều không dám xuống nước, con trai ta...”

Được rồi. Vừa rồi thi thể của Tôn Đại Tề vùng dậy rồi nhảy xuống nước, hiện tại thi thể vẫn đang chìm ở dưới nước, tới cũng tới rồi thì không thể khoanh tay đứng nhìn được, thôi cứ giúp người ta vớt người lên, ta cũng muốn xem thử đó là tà ma gì mà biết nhét mặt người vào trong tay người khác.

Nhưng vùa cúi đầu nhìn xuống vùng nước nhỏ kia, không biết tại sao ta lại có cảm giác lông tơ dựng thẳng đứng lên.

Đó là một giác quan thứ sáu rất kỳ lạ và mãnh liệt - như thể dưới nước có một thứ gì đó đang nhìn chằm chằm ta.

Trình Tinh Hà ở một bên đã thương lượng giá cả:

“Vớt thi thể lên cũng được, nhưng chúng ta phải thương lượng giá cả thỏa đáng trước...”

Bạch Hoắc Hương cũng nhìn ra, nhíu mày hỏi:

“Sao vậy?”

Ta không nói được.

Hơn nữa, nước ở đây rất sâu nên không thể vọng khí.

Ách Ba Lan vừa thấy bộ dáng này của ta thì tưởng ta mệt mỏi, bèn bảo ta qua một bên nghỉ ngơi, bản thân hắn thì xắn tay áo lên muốn đi xuống.

Ta ngăn hắn lại, tên này bơi lội không giỏi, đi xuống cũng chỉ như một quả cân.

Mà ta đối với vùng nước này gần như có sự kháng cự xuất phát từ bản năng, lần này lại khiến ta nhớ tới lúc trước nhận được Trường Lân đồ trong bùa ẩn thân.

Nàng là người dưới nước, ngược lại có thể đến giúp đỡ, vớt thi thể cũng coi như là một công đức, ta lập tức tìm một chỗ vắng người, nắm miếng vảy rồi gọi nàng ra:

“Tiểu Thanh - không ổn, An Ninh!”

Mặt nước dập dờn, phía dưới xuất hiện một cái bóng đen.

Nàng nhảy thẳng vào trong nước.

Ta lập tức nói lại mọi chuyện một lượt, đầu nàng cũng chưa từng thò lên khỏi mặt nước, một lặn đã đâm sâu xuống nước không thấy đâu.

Trong nước là địa bàn của nàng, trên người lại có quần áo màu trắng cha nàng để lại cho nàng, chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì, ta lập tức đứng lên.

Ngay trong nháy mắt này, sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc:

“Lý Bắc Đẩu, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Giọng nói này...

Ta bất chợt quay đầu lại thì lập tức nhíu mày.

Tại sao hắn lại đến đây.

Chương 1049: Trúng Chỗ Đau

Rất nhiều chuyện vẫn chưa làm xong, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.

Ta nhếch mép nói:

“Cám ơn đã quan tâm, ta có nghe nói ở trong Đoạn Long cốc ngươi bị gãy một chân, đang muốn tặng ngươi một chiếc xe lăn mà nhanh như thế ngươi đã khỏi rồi sao?”

Đời này Giang Thần chưa từng chịu thất bại, vừa nghe câu này, lông mày lập tức nhướng lên, Giang Cảnh lấy lại tinh thần, lập tức nói:

“Chỉ bằng ngươi, trong túi ngươi có mấy cọc xu, tiết kiệm ăn bữa cơm tất niên đi, có tư cách gì mua đồ cho chú út của ta chứ?”

Ta trả lời:

“Đúng vậy, trong túi ta chỉ có vài cọc xu, nhưng hình như chú út của ngươi thậm chí mấy cọc xu đấy cũng không bỏ ra nổi, lần trước đấu giá, không ra nổi giá còn gọi đến mặt đỏ tía tai, đúng là đáng thương.”

Giang Thần khẽ cắn răng liếc Giang Cảnh một cái, Giang Cảnh hiển nhiên cũng biết chuyện Lưu Ly Kiều, ai biết từng quyền của ta lại đánh trúng chỗ đau, đành im lặng.

Trình Tinh Hà lập tức vui mừng nói:

“Bạch Hoắc Hương cho ngươi ăn cái gì mà bây giờ mồm mép của ngươi lại lanh lẹ thế?”

Thực ra ta khó chịu nhất là chuyện động đậy mồm mép.

Mà những người đưa tang khác nghe thấy, đều xì xào bàn tán:

“Có ý gì, địa vị của người xem phong thủy kia còn cao hơn của Giang công tử sao?”

“Vậy rốt cuộc hắn có lai lịch gì? Với thân phận địa vị như Giang công tử, vậy mà hắn thậm chí có thể áp đảo cả Giang công tử?”

Đúng lúc này, ta lại nghe thấy trên mặt nước có tiếng động vang lên, một thi thể nổi lên mặt nước.

Tiểu Thanh!

Ta lập tức đi qua, quả nhiên là một nam thi mặc áo người chết.

Tuổi tác của người đàn ông kia cũng không kém bọn ta bao nhiêu, bộ dạng côn đồ đẹp trai cứng cỏi, mày liễu mắt đào, duyên số đào hoa, khi còn sống không biết đã gieo hoạ cho biết bao nhiêu cô gái rồi.

Đây chính là Tôn Đại Tề.

Mẹ của Tôn Đại Tề lập tức chạy tới, ôm lấy thi thể, lớn tiếng gào khóc:

“Con trai ta à...Con chết quá thảm, dù mẹ có táng gia bại sản cũng phải trả thù cho con!”

Ta lập tức chú ý tới, trên tay phải của Tôn Đại Tề quả thật có một vài vết thương, có mới có cũ, da thịt rách nát, bị nước cuốn trắng bệch.

Trên đó có một luồng Hắc Sát khi quấn quanh như có như không.

Ta lập tức muốn mở bàn tay của hắn ra, xem xem bên trong có phải đang nắm thứ gì không.

Nhưng mà Bạch Hoắc Hương bỗng kéo ta lại, tự ngồi xổm xuống, dùng kim châm đâm lên cổ tay, cái tay kia vốn nắm rất chặt, khớp xương đều trắng cả ra, nhưng bây giờ giống như một bông hoa, nháy mắt đã nở ra.

Giang Cảnh nhìn mà mắt phát sáng, rất nhiệt tình ngồi xổm xuống cạnh Bạch Hoắc Hương, giọng nói lại dè dặt:

“Ài, ngươi lợi hại thật, ngươi làm thế nào vậy?”

Bạch Hoắc Hương không nhìn hắn:

“Ngươi muốn thử sao?”

Mặt Giang Cảnh cứng đờ, lập tức rụt tay lại.

Ta không nhìn Giang Cảnh, chỉ thấy trong lòng bàn tay của Tôn Đại Tề quả nhiên là một mặt người.

Mẹ Tôn Đại Tề vừa thấy mặt người kia lập tức rú lên, kêu:

“Đây là...thật sự bị mấy tên bạn xấu kia hại chết rồi…”

Vừa dứt lời, nàng đã ném đá vào trong nước:

“Mấy tên khốn nạn đoản mệnh các ngươi, bản thân chết rồi, còn muốn kéo con trai ta…”

Những người đưa tang kia cũng luống cuống:

“Người chết vùng dậy nhảy xuống nước đã đủ dọa người rồi...Sao còn xuống nước, còn lấy đồ?”

“Nhắc mới nhớ, trong tay mấy đứa bạn từ nhỏ bọn họ đều có mặt người này, đây là ai nhét vào?”

“Đúng đấy, mặt người là có ý gì nhỉ?”

Ta lấy mặt người kia ra ngoài, thấy mặt người kia làm rất vụng về, là tạo hình của mười hai tiên ban. Đây là đặt cùng với đồ cúng tế, ý là ở bên cạnh thổi chơi nhạc cụ lúc người chết lên trời.

Ta hỏi mẹ của Tôn Đại Tề:

“Lúc trước ngươi có từng thấy Tôn Đại Tề chơi loại đồ này không?”

Mẹ Tôn Đại Tề cau lông mày lại nhìn, lập tức lắc đầu:

“Sao có thể...Đồ không may mắn như vậy, đứa trẻ ba tuổi cũng không chơi.”

Ách Ba Lan cũng nhìn theo:

“Ca, có phải dưới đáy nước có thứ muốn tìm thế thân không? Cũng muốn gom mười hai người thổi sáo trong nước?”

Trong nước rốt cuộc là cái gì?

Lúc này, ta nghe thấy một chỗ che khuất có một đợt tiếng sóng nước, biết là tín hiệu Trường Lân cho ta, tìm cái cớ rồi đi qua đó.

Quả nhiên, Trường Lân đang nằm bò ở bên bờ, nhìn trộm cảnh tượng náo nhiệt ở đây, còn giống như rất hướng về...Cùng lúc hướng về, lại có hơi sợ hãi.

Khỏi nói, cơ thể của nàng đường cong rất lả lướt, nếu không phải móc đầy vảy, chắc chắn cũng rất đẹp.

Đáng tiếc, trên thế giới này giá trị nhan sắc là chính nghĩa, nếu nàng đẹp thì cũng không cần sống loại cuộc sống này.

Ta ngồi xổm người xuống:

“Dưới đáy có cái gì?”

Âm thanh tự nhiên của Trường Lân vang lên:

“Có thứ rất lạ, nát rồi, tóc dài như vậy, sức lực rất lớn, ta tốn rất nhiều sức mới cướp được xác chết về, ngươi xem.”

Dứt lời, nàng giơ tay ra.

Chương 1050: Có Chết Cũng Không Đi

Vảy trên tay nàng có hơi tổn thương, giống như bị thứ kia móc vào.

Nát rồi?

“Quỷ nước?”

Trường Lân do dự một lát:

“Không giống...Nàng ta không giống thủy quỷ, cũng không giống người.”

Ta cau lông mày, vậy là cái gì, Thủy tộc?

Nhưng nếu là Thủy tộc vậy là họ hàng với Trường Lân, nàng lăn lộn trong nước lâu như vậy, sao có thể không quen biết được.

Không lẽ...Ta lập tức hỏi:

“Dáng vẻ thứ kia trông thế nào?”

Trường Lân trả lời:

“Giống như một người phụ nữ, lúc ta xuống dưới, nàng ta đang nhét đồ vào trong tay cho xác chết kia.”

Xem ra đồ vật kia chính là mấu chốt.

“Ta còn nghe thấy nàng ta lẩm bẩm.”

Trường Lân nói tiếp:

“Nàng ta nói, còn thiếu, còn thiếu.”

Còn thiếu?

Ta vội hỏi:

“Ngươi có để ý trong tay nàng ta có nắm đồ gì không?”

Trường Lân lập tức gật đầu:

“Ta thấy rồi, hai mặt người.”

Còn thiếu, còn có hai cái…

Điều này chứng tỏ, nàng ta còn sẽ giết hai người nữa, nhét mặt người vào trong?

Ta lại hỏi tiếp:

“Còn có manh mối gì nữa không?”

Trường Lân hiện ra biểu cảm rất nghi hoặc, nói tiếp:

“Trên lưng nàng ta có đồ màu xanh, ta không biết là cái gì, chưa từng thấy, phát sáng.”

Phát sáng?

Nàng lại nói, vừa nãy sốt ruột cướp người, bây giờ lại xuống xem giúp ta. Dứt lời nàng đã chìm vào trong nước.

Ngay lúc này, ta quay đầu thì thấy những người đưa tang kia đang vây quanh xác chết của Tôn Đại Tề kia.

“Dọa người quá rồi.”

“Đúng đấy, đừng có người bị hại khác nữa nha!”

“Đại Tề còn có anh em khác không? Đừng để bị hắn…”

Nghe vậy, mẹ Tôn Đại Tề mắng to:

“Đại Tề của bọn ta không phải loại người đó!”

Ta nhìn về phía ánh nắng, dư quang khóe mắt đã thấy một nam nhân trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch, đứng phía sau đám người, cả người đều đang run cầm cập, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Người khác cũng sợ, nhưng không sợ như hắn ta.

Trong lòng ta nổi lên nghi ngờ, đi qua, không ngờ một cánh tay đã đặt lên vai của hắn ta, hắn ta vung ra như bị điên:

“Ta không đi...Ta không đi, ta có chết cũng không đi!”

…

Nói xong hắn liền xoay người muốn chạy đi.

Ta nhanh tay nhanh mắt, một tay túm lấy bả vai của hắn kéo hắn trở lại, hắn vẫn cứ vùng vẫy, ta thẳng thừng vật hắn xuống đất, nghiêm giọng nói:

“Ngươi bình tĩnh chút đi, không phải ta muốn hại ngươi đâu.”

Người nọ vẫn còn muốn vùng vẫy, đột nhiên nghiêng đầu qua miệng sùi bọt mép, hai hàm răng cắn chặt lại, bên dưới bọt mép còn thấy máu.

Chết tiệt? Bệnh động kinh gì đây… hỏng rồi, căn bệnh nguy hiểm này, một khi phát bệnh có thể cắn đứt lưỡi của chính mình, lúc này ta làm gì còn tâm trí quan tâm đến những thứ khác liền lập tức nhét tay mình vào trong miệng hắn.

Lúc bấy giờ, răng hắn cắn chặt trên tay ta, đau đớn đến mức ta cũng giật mình.

Đúng vào lúc này, một cây kim châm nhanh nhẹn bắn vào trên đại huyệt ở sau gáy hắn, cái miệng của hắn vốn giống hệt như kìm sắt nhưng kim châm đâm vào, chỉ thoáng chốc miệng hắn đã thả lỏng ra.

Tiếp theo đó Bạch Hoắc Hương lại đâm vài châm trên người hắn, cơn co giật toàn thân lúc này mới hòa hoãn đi.

Cho đến khi Bạch Hoắc Hương nhìn thấy hắn đã không còn nguy hiểm đến mạng sống nữa thì mới kéo ta tới để kiểm tra tay của ta, vừa nhìn nàng ta liền cau mày lại, nói:

“Ngươi là tên ngốc sao?”

Nàng ta ngoài miệng thì hung hăng, nhưng lại cúi đầu xuống cẩn thận xử lý vết thương cho ta, động tác nhẹ nhàng tựa như mây trôi, như thể là sợ làm ta đau vậy.

Ta vội vàng nói ta không sao, nàng ta lại trừng mắt nhìn ta, ta liền không dám hé môi nói thêm lời nào nữa.

Nhưng đúng lúc này, ta cảm nhận được một tầm mắt… Ánh mắt Giang Cảnh gắt gao nhìn chằm chằm Bạch Hoắc Hương đang bôi thuốc cho ta, vẻ mặt hắn ta rất khó coi.

Khi cảnh giác được rằng ta đang nhìn hắn, hắn không cam lòng quay đầu đi.

Trình Tinh Hà nhìn thấy thì hả hê vô cùng, hắn nói:

“Ngươi thấy có giống Hao Thiên Khuyển không… tròng mắt trừng lên sắp rớt ra ngoài luôn kìa, đúng là cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga.”

Bạch Hoắc Hương có vẻ cũng hiểu được, nhưng nàng ta cũng không xen vào.

Trình Tinh Hà lại nói tiếp:

“Nói ra thì Chính Khí Thủy, nếu như ngươi còn không xem mắt cho hắn… ta thấy ngay cả ngươi hắn cũng dám đánh chủ ý tới, có lẽ là cận thị cao độ sắp mù lòa rồi.”

Bạch Hoắc Hương bắn ra một cây kim châm đâm về phía đôi mắt của Trình Tinh Hà, nhưng Trình Tinh Hà xoay người nhanh nhẹn né tránh đi, Ách Ba Lan bật cười giễu cợt, Trình Tinh Hà thích bắt nạt kẻ yếu liền đá cho Ách Ba Lan một cái, hai người loạn thành một khối.

Sau một hồi ầm ĩ thế kia, người cắn ta cuối cùng đã tỉnh lại, sau khi biết được chuyện này, hắn nhìn tay của ta, ngại ngùng nói lời cảm ơn, sau đó còn ngỏ lời nói hắn nhất định sẽ bồi thường tiền phí chữa trị cho ta.

Ta xua tay nói không cần… nếu như ngươi thật tâm muốn cảm ơn ta, vậy thì trả lời ta vài câu hỏi.

Người nọ sững sờ, tròng mắt chuyển động hẳn lên:

“Cái gì?”

Người này góc nhật góc nguyệt đều rất đầy đặn, rõ ràng cũng có tướng của một phú nhị đại, ngưu tầm ngưu mã tầm mã, chắc hẳn hắn cũng là một người bạn thân của Tôn Đại Tề.

Chương 1051: Ta Không Biết

Có điều người này hoàn toàn khác với vẻ đẹp badboy của Tôn Đại Tề, tướng mạo của Tôn Đại Tề kia, góc cằm vuông vức đầy đặn hơi hướng về phía trước, tính cách chủ đạo to gan lớn mật, đi đến đâu cũng sẽ là thủ lĩnh.

Mà người này góc cằm lui về sau, chủ nhân sẽ là người cẩn thận dè dặt, dù ở trong đoàn thể thế nào hắn cũng chỉ là một tay sai mà thôi.

Ta cố gắng đè thấp giọng, hỏi:

“Có phải ngươi biết được gì đó liên quan đến cái chết của bọn người Tôn Đại Tề không?”

Người nọ nghe thấy vậy liền giật mình một cái, giọng điệu trở nên có chút nghẹn ngào:

“Ta… ta không biết mà!”

Không biết? Không biết thì sao lại sợ hãi đến như vậy?

Thì ra người này tên là Trương Minh, hắn cùng với đám người Tôn Đại Tề, Mã Lục đều là bạn thân lớn lên cùng nhau, ngươi nào cũng có quyền thế, từ nhỏ đã quấn quýt với nhau, bình thường không có ai dám trêu chọc bọn họ, coi như là có thể tung hoành ở Hưng Long Cung này.

Sau khi trưởng thành, những người bạn thân kia bởi vì có liên quan đến gia tộc nên vẫn làm vua một cõi ở Hưng Long Cung, chỉ có một mình Trương Minh học tập thành tài, đi nghiên cứu học thuật ở trường cao đẳng, nên thường xuyên bị đám người Tôn Đại

Tề cười nhạo, nói hắn khó khăn lắm mới đầu thai được một chỗ tốt mà còn nhất quyết phải giành ăn với đám dế nhũi chật vật kiếm ăn ngoài kia, cả đời lao lực vất vả.

Trương Minh cũng chẳng để tâm tới, thường ngày hắn chỉ nghiên cứu học thuật, đám người Tôn Đại Tề thì mải mê đua xe, người mẫu trẻ, hai bên hai thế giới khác nhau, nhưng họ vẫn còn giữ liên lạc với nhau.

Thời gian gần đây, Trương Minh mơ thấy một giấc mơ, trong mơ hắn nhìn thấy mấy người bạn thân ghé vào bên ngoài cửa sổ, vẫy tay gọi hắn:

“Trương Minh, đến đây!”

Cảnh tượng này giống hệt như lúc hắn còn nhỏ cùng đi ra ngoài chơi với đám bạn vậy.

Ở trong mơ Trương Minh đã muốn đồng ý, nhưng vừa muốn lên tiếng, thì lại cảm thấy có gì đó không đúng, sao toàn thân bọn họ lại ướt sũng như thế? Nụ cười kia cũng không giống như đang cười.

Hơn nữa, tay phải của bọn họ đều siết chặt lại, giống như là có thứ gì đó vậy.

Hắn giữ vững tâm trí không hé miệng nói lời nào, mà bọn người Mã Lục thì lại sốt ruột gõ cửa sổ không ngừng.

Sau khi Trương Minh tỉnh dậy, hắn cảm thấy bên tai vẫn còn tiếng đập cửa vang đùng đùng kia, hắn còn nói rằng giấc mơ này quá mức chân thực, nhưng khi liếc nhìn về phía cửa sổ thì giật mình… ở bên ngoài cửa sổ thế nhưng lại có những dấu tay hình tròn, giống như là có người ở bên ngoài dùng bàn tay ướt đẫm chạm vào cửa sổ vậy.

Nhưng mà… hắn sống ở tầng bảy, có thể ở bên ngoài gõ cửa sổ nhà hắn chắc hẳn không phải là người.

Hắn lạnh cả sống lưng, vội vàng gửi tin nhắn wechat đến cho đám bạn Mã Lục, nhưng không có ai trả lời hắn, hắn tiện tay lướt vòng bạn bè thì suýt chút đã ngã ngồi xuống đất… toàn bộ đám người Mã Lục đều đã chết, vài người bạn học đang đăng tin về người chết trên vòng bạn bè.

Lúc này, Tôn Đại Tề đã gọi điện thoại đến cho hắn, giọng điệu kỳ lạ hỏi hắn có mơ thấy đám người Mã Lục hay không?

Trương Minh nói có, Tôn Đại Tề cười gượng một tiếng, nói vận khí của hắn thật tốt, sau đó gác máy.

Hắn có chút buồn bực, vận khí tốt là thế nào?

Bấy giờ, có một người bạn cùng phòng của hắn đi vào, nhìn thấy sắc mặt hắn không ổn, liền hỏi hắn bị làm sao? Hắn nói mình đã gặp ác mộng.

Người bạn cùng phòng có vẻ bất ngờ, nói kỳ lạ, theo lý mà nói hắn không nên gặp ác mộng mới đúng!

Thì ra người bạn cùng phòng cầm tinh tướng nhỏ, bát tự rất yếu, nhà họ tin vào những điều này nên đã cầu một tấm bùa bình an ở miếu lớn cho con mình, đặt nó kẹp giữa cửa sổ, từ khi có tấm bùa này người bạn cùng phòng chưa từng bị tà ma ngoại đạo quấy nhiễu bao giờ, cũng chưa từng gặp ác mộng.

Trương Minh nghĩ lại mà thấy hoảng sợ… chẳng lẽ đám người Mã Lục không tiến vào được là vì tấm bùa kia sao?

Nhưng sau đó, mỗi ngày hắn đều mơ thấy đám người Mã Lục ướt sũng ở bên ngoài gọi hắn, hù dọa hắn uể oải không chút tinh thần suốt mấy ngày trời, ngày hôm đó hắn lại nằm mơ, trong giấc mơ hắn nhìn thấy phía sau lưng đám người Mã Lục còn có thêm một người nữa… Tôn Đại Tề cũng xuất hiện rồi, hắn ta cười âm hiểm nói hắn vận khí tốt.

Lúc này đầu óc Trương Minh sắp bùng nổ, vừa tỉnh dậy, hắn vội vàng gọi điện thoại cho Tôn Đại Tề, nhưng lúc này mới biết, Tôn Đại Tề cũng không còn nữa.

Lúc ban đầu hắn sợ hãi vô cùng, không dám trở về Hưng Long Cung, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, rằng dù có như thế nào cũng phải trở về làm rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, nếu không, chẳng lẽ hắn phải gặp phải cơn ác mộng này suốt cuộc đời sao?

Vừa trở lại, đúng lúc đuổi kịp đến tang lễ của Tôn Đại Tề, hắn trơ mắt nhìn Tôn Đại Tề cũng tiến vào trong vùng nước đó, lại nhìn thấy lúc Tôn Đại Tề được vớt lên, trong tay hắn ta nắm chặt một cái mặt người, lúc này hắn đã không chịu đựng không nổi nữa… hắn sợ tiếp theo đó sẽ đến lượt hắn.

Chương 1052: Cái Quái Gì Đây

Ta liền phấn chấn hẳn lên… không ngờ ở đây vẫn còn có một ngươi may mắn sống sót à!

Quái vật trong nước kia không thể nào vô duyên vô cớ để cho người ta nắm chặt lấy mặt người như vậy, ta liền hỏi Trương Minh:

“Ngươi có ấn tượng gì với cái mặt người đó không, ví dụ như… đám người các ngươi lúc đi ra ngoài có từng mua nó bao giờ chưa?”

Sắc mặt của Trương Minh càng khó coi hơn:

“Bọn ta dù có hay táy máy đồ của người khác, nhưng đối với thứ đồ xui xẻo này cũng…”

Nhưng vừa nói đến đây, dường như Trương Minh nhớ lại chuyện gì đó vậy, hắn lầm bầm:

“Bà lão khóc tang…”

Bà lão khóc tang?

Ta lập tức ấn giữ hắn lại, hỏi:

“Bà lão khóc tang là ai?”

Nhưng không ngờ đến, khắp người Trương Minh lại co giật một cái, suýt chút lại bắt đầu phát bệnh, Bạch Hoắc Hương đâm một kim châm vào, rồi nói:

“Tinh thần của hắn không được ổn định cho lắm, ngươi để hắn bình ổn lại trước đã.”

Nhưng một tay Trương Minh nắm chặt lấy ta, ánh mắt tràn ngập vẻ sợ hãi:

“Cứu ta với, cứu ta với… ta không muốn chết.”

Ta vội vàng lên tiếng:

“Ngươi nói ra, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên Trương Minh lại im bặt.

Ta cũng nhận ra, ánh sáng bên người đã bị cái bóng người khác chắn mất, ta quay đầu nhìn xem, người đó lại là Giang Thần.

Giang Thần ngồi xổm xuống nhìn Trương Minh, tỏ vẻ thân thiết nói:

“Chuyện bà lão khóc tang là chuyện gì?”

Trương Minh vừa nhìn thấy Giang Thần thì đã không tự chủ được mà nuốt nước bọt xuống, bàn tay túm lấy ta cũng buông lỏng hẳn, hắn khẽ nói:

“Không, không biết mà.”

Cái quái gì đây?

Ta híp mắt nhìn Giang Thần… chẳng lẽ chuyện này cũng có liên quan đến Giang Thần?

Ta quay đầu lại còn muốn nói chuyện với Trương Minh thì đã thấy Trương Minh lảo đảo đứng dậy, trên mặt còn nở nụ cười gượng gạo, nói:

“Các ngươi từ từ điều tra, hy vọng có thể sớm ngày điều tra ra được…”

Nói ra thì… Giang Thần cũng là bạn thân của bọn họ.

Chẳng lẽ đám người bọn họ thuở nhỏ đã từng trải qua chuyện gì đó, nhưng mà, bây giờ không dám nhắc đến sao?

Hơn nữa, nhìn theo tình thế của Trương Minh kia, với hắn Giang Thần còn đáng sợ hơn cả bị cái chết đe dọa sao? Vật dưới nước kia rốt cuộc có lai lịch gì đây?

Giang Thần ung dung thản nhiên nhìn ta:

“Thế nào, tìm được manh mối gì rồi?”

Ta nhướng mày muốn nói, nhưng nhìn vào mặt hắn, nhất thời ta liền giật mình.

Một luồng âm khí từ cung mạng của hắn nối thẳng đến cung tai ương.

Tên khốn này vậy mà sắp có tai họa bất ngờ!

Chết tiệt, nhất thời ta liền cảm thấy hả hê vô cùng, hay cho câu phong thủy luân chuyển, năm nay đến lượt nhà ngươi rồi!

Nhưng mà thật kỳ lạ, số mệnh của Giang Thần là người cực kỳ phú quý, theo lý mà nói là gặp dữ hóa lành, cả đời xuôi gió xuôi nước mới phải.

Lần trước ở Đoạn Long Cốc là ta ở bên trong gây khó dễ, giật dây cho người của Yếm Thắng Môn làm hắn gãy chân, lần này không biết hắn sẽ gặp phải phiền toái gì đây? Con mẹ nó, ta hào hứng muốn biết thật đó!

Mà Giang Cảnh dường như nhận ra được ánh mắt của ta, vốn dĩ hắn ta đã chướng mắt ta, chứ chưa kể đến ban nãy nhìn thấy Bạch Hoắc Hương đối xử tốt với ta như vậy, hắn ta thiếu điều muốn tìm một cái cớ để làm khó dễ ta ngay tức khắc, lúc này hắn ta liền đứng chắn ở trước mặt Giang Thần:

“Ngươi đang nhìn lung tung gì đó?”

Ta khẽ cười, nói:

“Không muốn để người khác nhìn à? Vậy thì đừng có ló mặt ra ngoài, mua cho chú út của ngươi một đôi tất chân trùm lên đầu đi.”

Giang Cảnh nghiến chặt răng:

“Ngươi…”

Mấy người ở xung quanh nghe thấy cũng không nhịn được mà bật cười, nhưng chạm phải ánh mắt của Giang Thần thì đều không dám cười nữa ngượng ngùng chạy sang chỗ khác.

Trình Tinh Hà ở bên cạnh nhịn cười suýt nấc cụt, lúc này mới theo ta đi sang bên đó.

Ta nhìn về hướng vùng nước kia, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái… rốt cuộc dưới nước ẩn chứa thứ gì bên trong đó?

Nếu như chỉ là một con thủy quỷ, nó sẽ khiến ta có cảm giác phản kháng theo bản năng thế này sao?

Trình Tinh Hà cũng nhìn ra được suy nghĩ trong lòng ta, hắn nhỏ giọng nói:

“Vừa nãy ta muốn tìm một người chết để hỏi thăm thử xem, nhưng không ngờ tới người chết ở bên này sạch sẽ vô cùng, điều này chứng tỏ, vật đó rất mạnh, người chết bình thường không dám đến gần.”

Dựa theo những lời Trường Lân nói, trên người vật đó có thứ gì đó tỏa ra màu xanh, vậy đó lại là thứ gì?

Lúc này, Bạch Hoắc Hương ho khan một tiếng, ta nhìn theo ánh mắt của nàng ta, thì lại nhìn thấy một cô gái trẻ.

Cô gái trẻ nhìn ta chằm chằm, gương mặt vẫn đỏ bừng… ta nhớ ra được, trước đó ta từng giúp cô nàng cản Chúc ngốc tử.

Nàng ta chú ý thấy ánh mắt của ta thì lại nhanh chóng nhìn sang hướng khác, ta liền đi qua đó, một cánh tay ngăn cản ở trước mặt nàng ta.

Nàng ta giật mình một cái, ngẩng đầu nhìn ta.

Chương 1053: Tại Sao

Ta lên tiếng vô cùng hòa nhã:

“Ngươi và Tôn Đại Tề cũng là bạn thân từ nhỏ cùng nhau lớn lên đó đúng không?”

Cô gái trẻ gật đầu có vẻ căng thẳng.

“Vậy ta hỏi ngươi, ngươi có từng nghe nói đến bà lão khóc tang chưa?”

Cô gái trẻ sững sờ, sau đó cau mày lại:

“Sao lại nghe quen tai như vậy…”

Vầng trán của cô gái rất đầy đặn, vành tai tròn trịa, người thế này có trí nhớ rất tốt, khả năng ghi nhớ cũng mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều.

Đúng là như vậy, không bao lâu nàng ta đã nhớ ra được:

“Ta nhớ ra rồi, người mà ngươi nói chính là kẻ buôn người lúc ta còn nhỏ?”

…

Kẻ buôn người?

Cô gái trẻ gật đầu lia lịa.

Hóa ra khi bọn họ học trung học, đã có một bà lão đến Hưng Long Cung.

Bà lão đó là người ngoài tỉnh, lúc ban đầu đến xin ăn, sau đó thì khóc tang cho người ta...lúc làm tang sự, có đôi khi con cái nhà mình khóc không đủ hay thì người nhà sẽ bỏ tiền tìm người khóc tang bên ngoài đến, có thể hát "Cha mất đi thật đáng tiếc, lời con gái nói xin giữ trong tim", người nào khóc ra nước mắt còn được trả thêm tiền.

Bà lão đó khóc vô cùng chuyên nghiệp, giọng hát tuy rằng không bắt tai cho lắm lại còn mang theo giọng địa phương, nhưng mỗi lần đều hát đều động lòng người, nước mắt ướt đẫm gương mặt.

Cho nên người trong vùng đều gọi bà ta là bà lão khóc tang.

Cho dù là vậy, người trong lòng vẫn hiếp đáp, bà ta khóc tang cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, cũng không được ấm no, bà ta thường ngủ ở bên rừng cây.

Sau đó có một đứa trẻ đi vào rừng chơi, nhưng lại không bao giờ đi ra nữa.

Cha mẹ của đứa trẻ mất tích đến tìm, ở đây chỉ có một mình bà lão khóc tang, mọi người đều nói rằng đứa bé là do bà lão khóc tang lừa gạt đem bán đi mất.

Từ đó về sau, nhà nào nhà nấy đều cảnh báo con trẻ rằng, ngàn lần không được đến gần bà lão khóc tang, nếu không sẽ bị bắt đến lò than nào đó, ngay cả trong trường học cũng yêu cầu mọi người lúc tan học cố gắng hết sức đừng đi qua bên phía rừng cây bên kia.

Còn có người nói rằng bà lão khóc tang không lừa bán đứa bé mà là bắt được đứa bé nên đã hầm ăn thịt, đừng nhìn dáng vẻ bà ta như thế, bà ta đã sống hơn mấy trăm năm rồi, bà ta là một lão yêu quái.

Cô gái trẻ còn bị truyền thuyết này dọa cho sợ hãi khóc mấy lần, nàng ta nói bản thân cũng đã tận mắt nhìn thấy, bà lão khóc tang mặc một bộ quần áo rách rưới, đứng ở trong rừng vẫy tay với trẻ con, bảo trẻ con ăn bánh bao đã ôi thiu, bà ta còn nở nụ cười âm hiểm.

Sau đó bà lão khóc tang cũng đột ngột biến mất như cái cách bà ta đột ngột đến đây vậy, mọi người đều thở phào một hơi nhẹ nhõm, nói rằng tai họa kia sợ tội ác của mình bị bóc trần cho nên đã bỏ đi trước rồi.

Sau khi chuyện này trôi qua, mọi người đều quên sạch đi, nếu như không phải ta hỏi đến, e là cả quãng đời về sau cô gái trẻ này cũng không nhớ lại.

Ta nhíu mày, chẳng lẽ chuyện này thật sự có liên quan đến bà lão khóc tang kia sao?

Tang lễ, mặt người…

Có điều, cho dù bà lão khóc tang đó thật sự là lão yêu quái, vậy thì tại sao chỉ bắt đám bạn thân Mã Lục, Tôn Đại Tề chứ? Tại sao không phải là những người khác?

Lúc này thi thể của Tôn Đại Tề đã được thu dọn xong xuôi, quan tài mới cũng đã được vận chuyển tới, tất cả mọi thứ đều đã được chuẩn bị đâu ra đất, cũng bắt đầu kéo đầu chôn cất trong phần mộ tổ tiên.

Mẹ của Tôn Đại Tề vốn dĩ muốn ở lại nơi này tận mắt chứng kiến ta bắt mấy tên “hung thủ” kia, nhưng có lẽ vì đau thương quá mức, đến nỗi đứng không vững được, ta liền bảo bà ấy trở về trước.

Nhưng đám người Giang Thần vẫn ở lại ở này, giống như là cảm thấy hứng thú với chuyện này vậy.

Lúc này ta còn phát hiện ra, thì ra bên cạnh Giang Thần, ngoài

Giang Cảnh ra còn có một người có dáng dấp kỳ lạ.

Người nọ đội một chiếc mũ lớn, mặc một bộ quần áo rất rộng, không phân biệt được thân phận là nam hay nữ. Hơn nữa, dường như còn dùng tới phương thuật nào đó để che giấu khí tức đi.

Trình Tinh Hà cũng nhìn theo ánh mắt của ta nhìn về phía người đó:

“Con hàng đó thoạt nhìn có vẻ bất thường nhỉ, là hộ vệ mới của Giang Chân Long sao?”

Cũng có vẻ giống đó, có điều, nói ra cũng kỳ quái, trước đây Mã Nguyên Thu đi theo Giang Thần không rời nửa bước, nhưng đã lâu rồi ta không nhìn thấy Mã Nguyên Thu, hắn ta đã đi đâu rồi?

Trình Tinh Hà hừ một tiếng, nói:

“Sao vậy, ngươi vẫn còn nhớ nhung lão thất phu đó à?”

Cũng không phải là nhớ, chẳng qua chỉ cảm thấy có gì đó kỳ lạ, ta có một loại trực giác, Mã Nguyên Thu không xuất hiện, trong đó chắc chắn có nội tình gì đó.

Lúc đó hắn ta còn bắt xích linh đi, không biết hắn ta bắt xích để làm gì, bây giờ xích linh như thế nào rồi.

Chương 1054: Cứu Người

Trình Tinh Hà cười đáp:

“Mã Nguyên Thu không ra mặt là chuyện tốt, bớt đi một kẻ gây phiền phức cho chúng ta, ta thấy lần này Giang Chân Long xuất hiện cũng không đơn giản là chỉ đến dự tang như vậy đâu, chắc chắn là ngửi thấy mùi Bạch hổ cục rồi, người đến không có ý tốt, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.”

Điều này trong lòng ta cũng có dự tính đến.

Có điều vật kia rốt cuộc sao lại chạy vào trong nước, hay là bà ta vốn dĩ chính là yêu quái trong nước, hơn nữa vì sao bà ta lại dính dấp đến đám người Mã Lục đây?

Những chuyện này, nếu như có thể hỏi được Trương Minh, chắc chắn có thể biết được đáp án.

Nhìn dáng vẻ của Trương Minh, e rằng Giang Thần cũng không tránh khỏi có chút liên quan đến chuyện này, cái “tai họa bất ngờ” của hắn ta có lẽ nào cũng xuất hiện từ chuyện này hay không?

Nhưng thằng nhóc kia chạy nhanh như vậy, cũng không biết hắn đã chạy đi đâu nữa.

Lúc này, trong đội ngũ đưa tang có một người cất tiếng nói:

“Này, các ngươi có ai nhìn thấy Trương Minh không?”

“Ban nãy còn ở đây cơ mà! Có phải là đã về trước rồi không?”

“Thằng nhóc này đúng là xấu xa...lúc trước đám người Mã Lục Tôn Đại Tề quan tâm nhất chính là tên theo đuôi này, con mẹ nó...đến lúc xảy ra chuyện, chân nó chạy còn nhanh hơn lúc bôi dầu nữa.”

“Này, không đúng, ngươi nhìn xem, đó là cái gì?’

Ta dời tầm mắt nhìn sang đó, trong lòng ta cũng nôn nóng hẳn.

Mẹ kiếp, có một món đồ đang trôi trên mặt nước.

Là một chiếc mũ...đó là chiếc mũ Trương Minh đội ban nãy!

Ta lập tức chạy sang đó, những người khác cũng sợ hãi không thôi:

“Làm sao mà...Trương Minh cũng đi xuống...bầu bạn với bọn họ vậy?”

Có vài người có quan hệ tốt với Trương Minh cũng đứng ngay tại chỗ hô hoán lên.

Vài người quay đầu lại nhìn ta:

“Ngươi không phải là tiên sư gì đó sao? Lúc này trơ mắt nhìn người chết ở nơi này à?”

“Đúng vậy, tiên sư gì chứ, mau cứu người đi, thần côn chứ gì!”

Không biết là ai đã kích động, ném một quả táo vào đầu ta, Ách Ba Lan phản ứng nhanh, bật người nhảy lên không trung bắt được quả táo, ánh mắt hắn gắt gao trừng những người đó, giống như là muốn tìm ra kẻ đầu sỏ vậy.

Bọn họ vừa nhìn thấy thân thủ của Ách Ba Lan thì liền lùi về sau vài bước.

Ta cũng chẳng màng đến tức giận, vội ngồi xổm xuống nhìn nước, nhưng nước sâu vô cùng đến mức ta không thể nhìn thấy gì cả.

“Mau xuống cứu người đi! Có lẽ Trương Minh vừa mới xuống thôi, còn có thể cứu được đó!”

“Nhưng ai mà dám xuống đó chứ, này thầy trừ tà kia, không phải ngươi biết cái này sao? Ngươi còn không mau đi xuống cứu người đi? Dì Tôn đưa cho ngươi nhiều tiền như vậy lại uổng phí à? Cầm tiền lại không làm việc, ngươi không biết ngại sao?”

Không được xuống nước, cái cảm giác phản kháng trong ta càng lúc càng mãnh liệt, tuyệt đối không được xuống nước.

Giang Thần thì vẫn bày ra vẻ mặt điềm nhiên nhìn ta, nhìn dáng vẻ hắn ta rất có giáo dưỡng.

Giang Cảnh thấy vậy, thì lại càng hăng say nói vào:

“Đúng vậy đó, ta biết cái tên Lý Bắc Đẩu này, từ trước đến này hắn luôn cầm tiền không làm việc, các ngươi phải nhớ kỹ điều này…”

Mẹ của Tôn Đại Tề nghe thấy, bỗng chốc sắc mặt bà ấy trở nên khó coi, ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn hoảng loạn nhìn về phía ta.

Đối với Trình Tinh Hà, người cản đường tiền tài chẳng khác nào giết cha mẹ của hắn, vì thế hắn và Gian Cảnh bắt đầu náo loạn hẳn lên, bỗng có một bàn tay kéo lấy cánh tay ta, ta thoáng sững sờ liền quay đầu lại, là Bạch Hoắc Hương.

Nàng ta lo lắng nói:

“Khi đến nơi này, sắc mặt của ngươi có gì đó không bình thường cho lắm, có phải là có chuyện gì đó hay không?”

Ta lắc đầu, đưa tay ra muốn gọi An Ninh lên, đến lúc này ta mới nhận ra được, thì ta kể từ lúc An Ninh đi ra vừa nãy ta vẫn chưa gọi nàng ta trở về.

“Ào ào” tiếng nước vang lên, bỗng nhiên có một người từ dưới nước trồi lên trên, bên dưới còn có một bóng dáng màu trắng, rõ ràng là An Ninh đã đẩy người nọ lên trên mặt nước!

Ta lập tức kéo người này lên trên bờ, không sai, đó chính là Trương Minh.

Bạch Hoắc Hương vội vàng đi đến ấn vào nhân trung của hắn, cũng may Trương Minh này mạng lớn, hắn phun ra một ngụm nước, trợn mắt nhìn thấy ta, thở hồng hộc vội nói:

“Đúng là bà ta...đúng là bà ta, bà ta đến tìm bọn ta để báo thù!”

Lúc này mọi người ở xung quanh đều giật mình sợ hãi, ánh mắt ta sắc bén nhìn ra được gương mặt không chút biểu cảm của Giang Thần lúc này cũng đã có chút biến hóa.

Ta liền lên tiếng hỏi hắn:

“Rốt cuộc các ngươi có liên quan gì đến bà lão khóc tang đó?”

Trương Minh siết chặt lấy tay ta, đến nỗi các khớp xương trắng bệch:

“Cây xiên tre...mỗi người một cái, ta không có…”

Cây xiên tre? Nhưng hắn còn chưa nói hết, hai mắt Trương Minh đã trợn ngược rồi nhắm lại, Bạch Hoắc Hương muốn cứu người, nhưng người ở xung quanh đã vây quanh đến, bọn họ muốn gọi xe cấp cứu.

Lúc này ta mới phát hiện, người đội mũ bên cạnh Giang Thần đã không thấy đâu nữa.

Chương 1055: Nguyên Nhân

An Ninh xuất hiện tại một chỗ kín đáo không người, đang vẫy tay gọi ta.

Ta vội vàng đi sang đó:

“Bà lão đó rốt cuộc là như thế nào?”

Lời vừa ra khỏi miệng ta liền nhìn thấy trên tay Trường Lân, từng mảng vảy lớn bị tróc ra để lộ ra làn da trắng bệch cùng máu thịt lẫn lộn bên dưới lớp vảy.

Nàng ta chú ý đến tầm mắt của ta, thì vội giấu cánh tay đi:

“Ta biết ngươi muốn điều tra rõ ràng chuyện của bà ta, cho nên lần này ta đặc biệt quan sát thật kỹ càng...trên người bà ta thối rữa như thế là bởi vì có rất nhiều lỗ tròn, giống như là được tạo nên do mũi tên bắn xuyên qua người vậy.”

Lỗ tròn?

Trường Lân lại nói tiếp:

“Ta cũng nhìn thấy rõ ràng thứ có màu xanh trên lưng bà ta rồi, đó giống như một tấm bùa.”

Nàng ta vung cánh tay ướt đẫm nước lên mô tả lại tấm bùa đó lên trên bậc thềm.

Khi ta đã nhìn thấy được rõ ràng hình dáng của tấm bùa chú thì gật đầu, sau đó nói:

“Lần này vất vả cho ngươi rồi, cảm ơn ngươi.”

Nàng ta đã cứu được một mạng người.

Sắc mặt nàng ta như thế nào ta nhìn không hiểu được, nhưng ánh mắt của nàng ta có vẻ mất tự nhiên:

“Đây là...lần đầu tiên có người nói cảm ơn ta.”

Ta khẽ vỗ vào đầu của nàng ta, nói:

“Sau này chỉ cần ngươi làm nhiều việc tốt thì sẽ còn có những người khác nói lời cảm ơn với ngươi.”

Không biết nàng ta là do ngại ngùng hay là làm sao đó, đột ngột lao xuống nước lại, làm nước bắn tung tóe lên khắp người ta.

Trình Tinh Hà cũng đi theo tới:

“Sao vậy, ngươi tìm được nguyên nhân rồi à?”

Ta gật đầu, nhìn về hướng Giang Thần rồi nói:

“Ta biết ngay cái tên khốn kia sẽ không đến đây nếu không có lý do mà, hắn ta có lẽ sẽ chính là người cuối cùng nhận được mặt người.”

…

Trình Tinh Hà phản ứng rất nhanh:

“Ý của ngươi là bà cụ khóc tang đó kéo đám người Mã Lục, Tôn Đại Tề xuống nước là vì bọn họ đã gây ra chuyện gì đó? Và lúc đó Giang Chân Long cũng có tham gia?"

Ta gật đầu.

Trình Tinh Hà bỗng thấy hứng thú:

"Vậy lần này Giang Chân Long cũng bị kéo xuống nước làm tượng người?"

Thật ra hai chúng ta đều biết rõ một người có mạng lớn như Giang Thần, cộng thêm việc bên cạnh còn có Giang Cảnh và đám vệ sĩ mới, chắc chắn sẽ không chết dễ dàng như đám Mã Lục và Tôn Đại Tề.

Tuy nhiên, hắn sẽ phải trả giá cho những gì mình đã làm.

Ách Ba Lan cũng trở nên hứng thú:

"Ca, ngay từ đầu ta đã không vừa mắt tên Chân Long gì đó rồi... hắn đã làm những gì, chúng ta hãy vạch trần bộ mặt thật của hắn cho mọi người xem đi."

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng ta vẫn còn một vài việc chưa hiểu rõ.

Theo những gì cô bé đó nói, lúc bọn họ vào cấp hai, bà cụ khóc tang đó đã biến mất, trở lại sau một thời gian dài vắng bóng như vậy nhất định phải có lý do.

Ta muốn biết lý do đó là gì.

Thế là ta quay người và kéo cô bé đó lại:

“Ta hỏi ngươi thêm một chuyện nữa được không?”

Cô bé đó đỏ mặt, gật đầu thật mạnh:

"Tiểu ca ca ngươi cứ nói."

Nghe thấy vậy, Bạch Hoắc Hương đanh mặt lại.

Ta hỏi nàng có phải gần đây trong đám người Mã Lục và Tôn Đại Tề có người gặp rắc rối không?

Mắt cô bé đó bỗng sáng lên:

"Tiên sư, ngươi thật lợi hại! Chuyện như vậy mà ngươi cũng đoán ra được sao?"

Quả thật có chuyện đó sao?

Cô bé lén liếc qua mẹ của Tôn Đại Tề, nhỏ giọng nói:

"Gia đình của Tôn Đại Tề đã xảy ra chuyện....sau khi bác trai Tôn qua đời, một mình bác gái Tôn quản lý công việc trong gia đình, Tôn Đại Tề thì chẳng ngó ngàng gì đến chuyện trong nhà, suốt ngày chỉ biết ham chơi, sau này khi bác gái Tôn bị người ta hãm hại, gia đình không những phá sản mà bác gái còn phải đối mặt với nguy cơ vào tù! Bây giờ Tôn Đại Tề đó cũng thật đáng thương."

Vậy thì đúng rồi, ngay từ đầu ta đã thấy kỳ lạ, chắc chắn chỉ có gia đình giàu có mới có thể quen biết với Giang Thần, nhưng lúc mẹ của Tôn Đại Tề cầu cứu ta, nàng một hai đòi bán nhà, quả thật không giống gia đình giàu có.

Ta hỏi tiếp:

“Vậy sau khi xảy ra chuyện này Tôn Đại Tề có biểu hiện gì không?”

Cô bé lắc đầu thở dài:

"Đại Tề là người rất vô tâm, gia đình đã ra nông nỗi đó mà hắn vẫn ăn uống no say, tiêu xài phung phí, sau khi biết chuyện, chúng ta đều thấy lo cho hắn, hỏi hắn có cần giúp đỡ gì không, nhưng hắn lại nói hắn mình đã có dự tính, bảo chúng ta hãy giữ lại tiền của mình đi, hắn không cần đến, chúng ta cũng không biết hắn nghĩ gì nữa.”

Vậy thì ta hiểu rồi.

Lúc này, mẹ của Tôn Đại Tề không nhịn được nữa, bước đến kéo lấy ta:

“Tiên sư, không phải ngươi nói ngươi có thể giúp con trai ta báo thù sao? Nhưng thứ trong nước đó, thế này chẳng phải... đến Trương Minh cũng suýt nữa bị kéo xuống, cứ như thế này thì không được, hôm nay ngươi phải cho ta một lời giải thích rõ ràng!

Ta quay đầu nhìn Giang Thần:

"Nếu ngươi muốn giải thích thì chi bằng đến tìm hắn."

Mẹ của Tôn Đại Tề ngẩn người, nhìn Giang Thần với vẻ khó tin:

"Ngươi nói… công tử Giang sao?"

Vẻ mặt Giang Thần tối sầm lại, Giang Cảnh nhảy lên phía trước:

"Lý Bắc Đẩu, ngươi ăn nói xằng bậy gì thế? Chuyện này thì liên quan gì đến tiểu thúc của ta? Ta nói cho ngươi biết, vu khống, phỉ báng người khác là phải ngồi tù đấy!"

Chương 1056: Que Tre

Ta đáp:

"Ngươi cũng đề cao ta quá rồi, một đồng thầy như ta làm gì có gan vu oan quý công tử! Ban đầu ai là người lấy que tre đâm người khác thì trong lòng người đó hiểu rõ."

"Lấy que tre đâm người khác?"

Mọi người xung quanh nhốn nháo lên:

“Ý gì đây?"

Ngoài mặt Giang Thần vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh như một quý công tử, nhưng đôi mắt phượng đỏ dài và hẹp của hắn đột nhiên tối sầm lại.

Có lẽ chỉ có ta nhìn thấy biểu cảm thoáng qua đó của hắn, nhưng sau đó hắn cau mày, giả vờ khó hiểu:

"Câu này của ngươi có ý gì? Ta nghe không hiểu."

"Không phải chứ, vị đồng thần này cứ nói đông nói tây, chuyện người bị bắt xuống nước thì không nói, sao lại kéo công tử Giang vào chuyện này?"

"Với thân phận cao quý của công tử Giang, sao có thể liên quan đến việc lấy que tre đâm người khác chứ!"

Những cô bé sùng bái Giang Thần nhịn không được nữa:

"Này, tên đồng thần kia, ngươi đừng ăn nói xằng bậy và vu khống công tử Giang của chúng ta!"

“Hay là ngươi cứ nói thẳng ra, lấy que tre đâm người khác rốt cuộc là gì?”

"Ta cảm thấy chúng ta đừng phí lời nữa, chuyện người bị bắt xuống nước nếu ngươi muốn nói thì nói, không nói thì cút đi!"

Nhìn thấy mọi người đều đứng về phía Giang Thần, Giang Cảnh càng tỏ ra đắc ý, hắn nhìn ta như nhìn một kẻ ngốc.

Mặc dù không thấy biểu cảm của tên đội mũ nhưng ta vẫn nhận ra hắn đang nhìn chằm chằm vào ta.

Trình Tinh Hà cau mày:

"Cmn, tên Giang Thần Long này đúng là một người hâm mộ não tàn, chẳng khác gì đám nữ sinh này, tầm nhìn thiển cận."

Những người giàu có và quyền lực luôn có những người hâm mộ não tàn.

Ta trả lời:

"Các ngươi đừng nóng vội, đây vốn dĩ chỉ là một chuyện."

“Vậy ngươi hãy mau nói đi!”

Mẹ của Tôn Đại Tề không nhịn được nữa:

“Rốt cuộc thứ gì đã hại chết con trai ta?”

Ta trả lời:

“Thứ này rất hiếm gặp, nói ra e là các ngươi không tin, tuy nhiên ta có thể giải thích sơ qua cho các ngươi”.

Trình Tinh Hà chen vào một câu:

"Có thu phí đấy nhé."

Thứ kỳ lạ trong miệng An Ninh chính là một thi thể biết đi.”

Nghe vậy, bọn họ đều thấy khó hiểu:

"Thi thể biết đi?"

"Ngươi lừa ai đấy?

Mọi người chỉ từng thấy thi thể biết đi trong phim Anh Thúc, chẳng phải là thứ mặc y phục triều Thanh nhảy nhót lung tung đó sao? Chưa từng nghe thi thể biết đi có thể lặn xuống nước!"

"Đúng vậy, nếu ngươi bịa ra ma nước thì cũng bịa cái nào dễ tin một chút, thi thể biết đi ư, ngươi xem phim nhiều quá rồi đấy?"

Ta trả lời đây đương nhiên không phải thi thể biết đi bình thường... thi thể này được điều khiển bởi thuật âm diện, có tên là tù thủy thi.

Ngay khi nghe ta nói ra ba từ này, người đội mũ đột nhiên ngẩn người.

Tù thủy thi giống như việc nuôi quỷ và nuôi thi thể biết đi, là một thuật đuổi thi thể.

Mọi người đều từng nghe qua những thợ đuổi thi thể vào thời xưa, đây là nguồn cảm hứng cho những bộ phim cương thi... nghe nói bọn họ có thể dán bùa điều khiển lên người chết và từ đó khống chế người chết, để cho những thi thể đó nhảy nhót đồng loạt với nhau. Hiện tại, với kỹ thuật siêu việt càng khiến họ dễ dàng vẽ thêm cầu vồng bên trái, vẽ rồng bên phải.

Ngoài ra còn có một thuật đuổi thi thể được thực hiện dưới nước.

Đúng như tên gọi, nguồn gốc của thuật đuổi thi thể là do có người chết ở nơi đất khách quê người, nhưng người nhà họ mong muốn thi thể của họ được trở về quê hương, trước khi đuổi những thi thể chết nước này thì phải bắt được những thi thể đó.

Từ thời xa xưa bên sông Hoàng Hà đã có thợ bắt thi thể, đương nhiên đây là công việc rất nguy hiểm, vì vậy một số thợ đuổi thi thể đã nghĩ ra những kỹ thuật mới...bọn họ sẽ điều khiển thi thể và để nó xuống nước, sau đó để thi thể xuống bắt thi thể lên, không phải đỡ tốn công hơn nhiều sao.

Loại thi thể chuyên dùng để bắt thi thể dưới nước này gọi là tù thủy thi.

Nghe xong, mọi người ai nấy sững sờ, mẹ của Tôn Đại Tề phản ứng lại:

"Ý của ngươi là con trai ta bị tù thủy thi gì đó bắt xuống nước, còn tù thủy thi này..."

Đúng vậy, tù thủy thi này được điều khiển bởi một người tinh thông thuật đuổi thi thể.

Mẹ của Tôn Đại Tề đứng không vững nữa:

“Nhưng bản tính con trai ta lương thiện, sao có thể gây thù với người khác được chứ!”

Một vài người bạn khác của Tôn Đại Tề lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Lương thiện? Quả nhiên người mẹ nào cũng đều thấy con cái của mình thành thật và khờ dại.

Nói rồi, mẹ của Tôn Đại Tề vội vàng kéo chặt ta:

"Vậy ngươi hãy nói cho ta biết ai là người điều khiển thi thể đó và hại chết con trai ta?"

Giang Cảnh cau mày, vội vàng nói:

"Bác Tôn, ngươi đừng nghe lời nói từ một phía của tên tiểu tử đó, hắn chỉ tùy tiện nói ra thôi? Hắn có chứng cứ không?"

"Đúng vậy."

Những người còn lại cũng nhốn nháo lên:

"Cái quỷ gì vậy, sao có thể chứ!"

Chương 1057: Lai Lịch

Ta quỳ xuống vẽ một bùa chú lên mặt đất:

"Ta nhìn thấy sau lưng thứ đó có dán thứ này, nếu không phải là tù thủy thi thì là gì?"

Hoa văn trên bùa chú đó là một con rắn chín đầu.

Có người chen vào:

"Đây là gì? Quỷ Medusa sao?"

Đây là đàn ông mà, ngươi cũng cận thị rồi sao?

Đây là một con quái vật dưới nước, gọi là Tương Liễu.

Ta chỉ vừa nói đến đây thì đột nhiên cảm thấy có một người nhảy tới và nắm lấy cánh tay ta.

Động tác rất nhanh.

Ta bỗng thót tim, người này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Ta chưa kịp nói chuyện thì người đó đã sắc bén nói:

"Tiểu tử kia, rốt cuộc ngươi là ai, sao lại biết thuật điều khiển tù thủy thi của chúng ta?

…

Quả nhiên là người đội mũ bên cạnh Giang Thần.

Với giọng nói vùng Tây Xuyên.

Tuy nhiên, câu hỏi này lại khiến ta thấy khó hiểu, đây đều là những gì ông già đã dạy ta, không phải là điều ai cũng biết sao?

Một năm nọ ở thị trấn xảy ra một trận lũ lụt lớn và nhấn chìm gần hết con phố mua sắm, hắn đã dẫn ta lên nóc nhà tránh lũ.

Hai chúng ta đang ngồi hóng gió thì có một bồn tắm nổi trôi đến trước mặt, khi nhìn kỹ thì phát hiện trong bồn tầm còn có một đứa trẻ.

Nước chảy rất xiết, bồn tắm đó có thể lật úp bất cứ lúc nào và đứa nhỏ cũng có thể chết bất cứ lúc nào, ta muốn xuống vớt nó lên nhưng ông già lại kéo ta lại, vẻ mặt lạnh lùng nói rằng nước đang chảy rất xiết, chỉ với năng lực đó của ta thì khi xuống đó chắc chắn sẽ bị cuốn đi nhanh còn hơn nước xoáy trong bồn cầu.

Ta cũng thấy lo lắng, nói rằng chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn đứa bé đó trở thành ma sao?

Ông già lắc đầu, sau đó vẽ ra một lá bùa và vứt xuống nước.

Không lâu sau, một bóng đen từ dưới mặt nước trồi lên và đẩy chiếc bồn tắm về phía chúng ta.

Nước rất đục nhưng ta vẫn thoáng nhìn thấy người trong nước là người Địa Trung Hải, mặc một bộ đồ màu xanh lam, sau lưng có dán tấm bùa mà ông già vẽ ra, hình dáng chính là một con rắn chín đầu.

Lúc đó, ta còn nghĩ rằng người này thật lợi hại và muốn bái hắn làm thầy.

Nhưng trong nháy mắt hắn đã biến mất, ông già đón lấy cái bồn tắm, đứa bé đó vẫn đang khóc.

Sau này ta mới thấy lại người Địa Trung Hải mặc bộ đồ màu xanh trên quảng cáo nhận thi thể ở cột đèn... nói rằng hắn đã bị chết đuối một ngày trước khi chúng ta lên nóc nhà để tránh lũ.

Ông già đánh vào đầu ta, bảo ta hãy quên chuyện này đi và không được nói với ai.

Nhưng từ nhỏ ta đã có trí nhớ rất tốt, sau này gia đình của đứa bé đó đã tìm đến chúng ta, gia đình họ làm nghề đồ tể, họ vô cùng biết ơn chúng ta, còn tặng chúng ta một phần thịt ba chỉ. Ta thậm chí còn nhớ có bao nhiêu miếng thịt lợn và có bao nhiêu sợi lông lợn trên đó chứ đừng nói đến chuyện này.

Tuy nhiên, ông già không cho ta nói nhất định có lý do, vì thế ta mới hỏi lại:

“Đây cũng đâu phải bí mật gì to tát, sao phải làm quá lên như thế?”

Nhưng lúc này, ta phát hiện ánh mắt của Trình Tinh Hà đã thay đổi:

“Điều khiển thi thể ... thực sự không phải điều bình thường đâu, Thất Tinh, đó là tà thuật của Yếm Thắng Môn, cho dù là thầy phong thủy âm diện bình thường cũng chỉ mới nghe qua chứ căn bản chưa bao giờ được chứng kiến... rốt cuộc ngươi nghe được thứ này từ đâu vậy?"

Tà thuật Yếm Thắng Môn?

Người đội mũ nắm chặt ta:

“Tiểu tử, ngươi nói thật cho ta biết, sư phụ của ngươi là ai?”

Ta đã hứa với ông già, sao có thể nuốt lời được chứ, ta muốn hất hắn ra thì bất ngờ nhận ra hành khí của người này rất lợi hại, ta đã dùng hành khí thiên cấp của lão Hải nhưng vẫn không thể thoát ra.

Ta không nhìn rõ khuôn mặt đó nhưng ta có thể nghe ra giọng nói đắc ý của hắn:

“Người có thể hất tay ta ra hoặc là bảy tám mươi tuổi, hoặc là chưa sinh ra đời…”

Đau quá... cmn, ta trợn mắt, lực này của hắn như muốn bẻ gãy tay của ta!

Thấy vậy, Bạch Hoắc Hương tiến lên định búng kim châm vào tay người đội mũ, nhưng không ngờ, khi những kim châm đó phóng ra, mặc dù vẫn sắc bén như thường, nhưng khi đến gần tên đội mũ, những kim châm đó lại rơi xuống đất giống như va phải bức tường thủy tinh.

Người đội mũ thấp giọng nói:

"Cô nhóc, đừng lãng phí những kim châm này của ngươi nữa, để dành mà cứu người."

Thấy ta có vẻ rơi vào thế bất lợi, Ách Ba Lan túm lấy cổ tay người đàn ông đội mũ và hét lên:

“Mau thả ca ca của ta ra!

Mặc dù không mạnh bằng Ách Ba La, nhưng Trình Tinh Hà cũng nhanh nhẹn khéo léo đánh chính xác vào khuỷu tay của hắn.

Theo lý khi đụng trúng khuỷu tay người ta sẽ buông tay ra giống như phản xạ giật đầu gối, nhưng lúc này tên đội mũ đó lại không hề nhúc nhích, toàn thân hắn toàn hành khí khiến Ách Ba Lan và Trình Tinh Hà văng ra xa, dáng vẻ vô cùng nhếch nhác.

Nhưng họ không bỏ cuộc và tiếp tục lao đến.

Đầu óc ta nổ tung, tên thuộc môn phái Yếm Thắng Môn này lợi hại vậy sao?

Chương 1058: Thước Huyền Tố

Nếu họ lao đến lần nữa thì chỉ chịu thiệt mà thôi.

Giang Cảnh cười hô hố, nụ cười vô cùng hả hê:

"Ngay cả sư phụ Chu mà hắn còn dám đắc tội, ta không tin tên Lý Bắc Đẩu này còn có thể được yên ổn!"

Nhưng hắn chưa kịp nói hết câu, ta đã không nhịn được nữa, dùng bàn tay trừ tà và vận thần khí của Thủy Thiên Vương, lập tức hất tay của tên đội mũ ra:

“Tránh xa anh em của ta ra.”

Tên đội mũ như muốn câm nín, hắn suýt chút nữa bị ta lật úp lại, nhưng hắn phản ứng rất nhanh, lập tức xoay người lại và đứng vững, giọng nói lộ vẻ kinh ngạc:

"Thần khí..."

Giang Cảnh vốn định cười hả hê, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, nụ cười như nghẹn lại trong cổ họng, suýt chút nữa hắn đã nấc lên:

"Thần khí?"

Người ta cũng có chút nóng lên.

Tên đội mũ này quen biết nữ nhân Yếm Thắng Môn đó sao? Cmn, Yếm Thắng Môn các ngươi đều là gà chọi sao? Không biết đúng sai gì mà cứ xông lên đánh vậy thôi sao?

Nhưng lúc này, tên đội mũ đó càng thêm kích động, hắn nắm chặt nắm đấm giống như đang suy nghĩ gì đó, ta vừa định nói chuyện thì có âm thanh xẻ gió xông về phía ta."

Lòng ta thấp thỏm, nghĩ bụng lần này coi như xong, lúc nãy đã dùng hết bàn tay trừ tà, lần này e rằng phải yếu thế.

Nhưng mọi người đều đang ở đây, ta phải cắn răng chịu đựng... ta phải bảo vệ đám người Bạch Hoắc Hương.

Nhưng không ngờ tên đội mũ đó rất nhanh, ta chưa kịp nhấc tay lên thì hắn đã chạm đến tim ta trước.

Lần này ta không di chuyển, nhưng hắn lại bất ngờ ngã nhào xuống đất.

Ta ngẩn người một lúc... ta còn chưa ra tay, sao hắn lại ngã lăn xuống đất giống như đang ăn vạ vậy?

Nhưng ta đã ngay lập tức nhận ra... có lẽ hắn đã đánh vào cây thước huyền tố!

Quả nhiên, hắn có xuất thân giống như nữ nhân Yếm Thắng Môn đó... điểm yếu cũng giống y chang nhau.

Lúc này, Giang Cảnh vô cùng sửng sốt:

"Sao có thể..."

Giang Thần không thèm quan tâm, hắn tiến lên phía trước... đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy khuôn mặt luôn điềm tĩnh của hắn lộ ra vẻ kinh ngạc như vậy.

Giang Cảnh lập tức hét lên:

"Sư phụ Chu, tên này rất cứng miệng, ngươi đừng nương tay với hắn, cứ ấn đầu hắn xuống, hắn nhất định sẽ khai!"

Tên đội mũ thở hổn hển một hồi lâu rồi mới từ từ đứng dậy, hắn nhìn ta một lát rồi nói:

“Ta không dám.”

Ta ngẩn người ra, tưởng rằng bản thân đã nghe nhầm.

Giang Thần lập tức nhướng mày, Giang Cảnh càng không thể tin vào tai mình:

"Sư phụ Chu, ngươi đang đùa cái gì vậy?"

Giọng nói tên đội mũ trầm xuống:

“Ta nói rồi, ta không dám... hắn là người của tông gia.”

Tông gia? Ý gì đây?

Giang Cảnh hoàn toàn nghe không hiểu nhưng vẫn nổi giận đùng đùng:

"Ai quan tâm hắn là người của tông gia chứ, sư phụ Chu, ngươi quên chuyện mà Yếm Thắng Môn các ngươi đã hợp tác với tiểu thúc của ta sao?"

Cmn, Giang Thần này quả là một tên ghê gớm... ta đã tố giác với nữ nhân Yếm Thắng Môn đó, vốn định để nữ nhân đó đối đầu với hắn, sau này có lẽ nữ nhân đó đã thắng, Giang Thần vì thế mới bị gãy chân ở cốc Đoạn Long, nhưng bây giờ hắn lại hợp tác với Yếm Thắng Môn rồi sao?

Năng lực của người này cũng thật đáng sợ... dường như hắn có thể tập hợp các lực lượng lại để phục vụ cho riêng mình.

Loại năng lực lãnh đạo này thật khiến người ta ớn lạnh.

Thảo nào người ta lại nói hắn là chân long chuyển thế.

Tên đội mũ kia lạnh lùng nói:

"Đúng là có hợp tác, nhưng Yếm Thắng Môn chúng ta có chết cũng không đụng vào người của tông gia."

Ta rất muốn hỏi tông gia rốt cuộc là gì, nhưng nếu bây giờ ta hỏi như vậy lỡ tên đội mũ thấy mình đã làm sai, hổ thẹn đến tức giận và muốn liều mạng với ta thì tiêu đời.

Vì vậy ta giả vờ không quan tâm và tỏ vẻ "bây giờ ngươi mới biết sao".

Giang Thần giống như không tin vào tai mình, ánh mắt nhìn ta càng thêm u ám.

Ta chỉnh lại cổ áo rồi nói:

"Nếu bây giờ người vẽ bùa đã thừa nhận thì ta sẽ nói tiếp."

Việc chúng ta động tay động chân lúc nãy đã khiến mẹ của Tôn Đại Tề vô cùng sợ hãi, thấy sự việc có vẻ đã được giải quyết ổn thỏa, nàng mới nhìn tên đội mũ, tức giận hỏi:

"Chính tên đội mũ này đã giết con ta? Tại sao... tại sao hắn lại làm vậy?"

Ta trả lời:

"Tất nhiên hắn không hề có thù oán gì với con trai các ngươi nhưng có người có liên quan đến con trai ngươi đã đến cầu xin hắn làm việc này!"

Sau đó ta nhìn về phía Giang Thần:

"Người bảo sư phụ Chu dùng tù thủy thi hại chết người là ngươi đúng không, Giang Thần?'

Ngoài mặt Giang Thần vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng hắn lại nghiến răng kèn kẹt.

Giang Cảnh không nhịn được nữa, muốn tiến tới túm lấy ta:

"Ngươi nói bọn Yếm Thắng Môn ăn cây táo rào cây sung thì không sao, nhưng ngươi dám ăn nói hàm hồ đổ oan cho tiểu thúc của ta, ta liều mạng với ngươi!"

Chương 1059: Rất Liền Quan Là Đằng Khác

Nhưng hắn còn chưa kịp tới gần thì tên đội mũ đã đứng chắn trước mặt ta, ta không nhìn rõ hắn đã ra tay thế nào mà khiến Giang Cảnh ngã lộn nhào xuống đất, hắn nghiến răng nghiến lợi nói:

"Tên họ Chu kia, ngươi quên thân phận của tiểu thúc nhà ta rồi sao?"

Tên đội mũ ngẩn người một lúc nhưng hắn lại không nói gì.

Có vẻ như “tông gia” thật sự rất quan trọng với hắn.

Nếu việc ta mạo danh làm người của tông gia khiến hắn và thậm chí toàn bộ Yếm Thắng Môn gánh chịu hậu quả nghiêm trọng thì công đức của ta coi như không còn, ta suy nghĩ một lát rồi nói tiếp:

“Sư phụ Chu, ngươi đừng nhúng tay vào chuyện này."

Nghe vậy, người đàn ông đội mũ có chút do dự, nhưng rồi vẫn bước sang một bên.

Giang Cảnh cười khẩy:

"Coi như ngươi còn có mắt nhìn... ta cảnh cáo ngươi, đừng ăn nói xằng bậy nữa, tiểu thúc của ta sao có thể liên quan đến chuyện này?"

"Đúng vậy, bọn họ là bạn tốt!"

Mẹ của Tôn Đại Tề nói:

"Tiên sư, có khi nào... ngươi đã hiểu nhầm? Trước đây Đại Tề nhà ta còn luôn nhắc đến công tử Giang, nói rằng hắn là người bạn tốt!"

Ta trả lời:

"Rất liên quan là đằng khác... Giang Thần, ngươi giết Tôn Đại Tề là vì bị hắn đe dọa đúng không?"

Giang Thần có hơi kinh ngạc, hắn nở một nụ cười gượng gạo:

"Lý Bắc Đẩu, ai cho ngươi lá gan ăn nói xằng bậy với ta vậy!"

“Đúng vậy!”

Những người hâm mộ mù quáng của Giang Thần cũng hùa theo:

“Đại Tề đe dọa công tử Giang làm gì chứ?”

Mẹ của Tôn Đại Tề không thể nhịn được nữa:

"Đủ rồi... ta còn tưởng rằng ngươi thật sự có chút bản lĩnh, nhưng không ngờ ngươi vẫn cứ ăn nói xằng bậy, coi như ta ngu ngốc trả cho các ngươi ít phí thù lao, các ngươi đừng nhúng tay vào chuyện này nữa..."

"Thật ngại quá, nếu đã nhúng tay vào thì ta sẽ không bỏ cuộc giữa chừng... nếu không sẽ ảnh hưởng đến tiếng tăm của ta.”

Sau đó ta lại nhìn về phía Giang Thần:

"Nguyên nhân rất đơn giản, đám người Tôn Đại Tề và ngươi, Giang Thần, lúc nhỏ đã từng gây ra chuyện không quang minh chính đại gì, ngươi vốn dĩ tưởng rằng chuyện này đã qua đi, nhưng lại không ngờ rằng năm nay Tôn Đại Tề lại gặp phải rắc rối và cần ngươi giúp đỡ, ngươi cũng không định đục nước thả câu, nhưng điều ngươi không ngờ tới là Tôn Đại Tề lại cả gan lấy chuyện xấu hổ đó ra uy hiếp ngươi, nếu ngươi không giúp hắn thì hắn sẽ tiết lộ chuyện này ra, có đúng vậy không?”

Mẹ của Tôn Đại Tề ngẩn người một lúc:

"Ý ngươi là..."

Mẹ của Tôn Đại Tề chắc hẳn cũng đã nhớ ra... lúc ở nhà Tôn Đại Tề có lẽ cũng từng khoác lác rằng bất kể là chuyện gì hắn đều có thể nhờ người bạn thuở nhỏ của mình là Giang Thần giải quyết.

Vì vậy nàng có chút do dự:

"Chuyện đáng xấu hổ đó là..."

Ta nhìn về phía mặt nước:

“Chính là tù thủy thi đó... hay còn gọi là bà cụ khóc tang, có lẽ các ngươi quen thuộc với cái tên này hơn.”

Quả nhiên, khi nghe thấy bốn chữ này, đám thanh niên ở đó đều sững sờ... đây được xem là cơn ác mộng thời thơ ấu của họ.

Đúng vậy... năm đó bà cụ khóc tang không phải rời đi mà là bị đám người Tôn Đại Tề giết chết.

Chắc chắn đã chết rất thảm... bị cắm que tre khắp người.

Nhưng lúc này, đột nhiên “rầm’ một tiếng, thứ gì đó đã bay ra khỏi mặt nước.

Tất cả mọi người quay đầu lại, những người gan dạ khi nhìn thấy thì chỉ kêu lên thất thanh, những ai nhát gan hơn thì lại nhất lịm đi.

Đó chính là thi thể đang làm loạn... trên tay nàng còn cầm một tượng người.

Ta sửng sốt, An Ninh cũng thật lợi hại, không ngờ có thể đưa thi thể này lên?

Thi thể này không còn cử động nữa...tên đội mũ cũng ngẩn người một lúc.

Hắn cũng tự hỏi tại sao bùa chú đó lại biến mất.

Sau khi nhìn kỹ thi thể đó, ta cũng thấy khó chịu... bà cụ khóc tang này rốt cuộc đã trải qua cực hình gì mà lại chết thảm như vậy?

…

Ta nhìn ra được thi thể kia là của một bà già ăn mặc rách rưới.

Tóc lại vừa dài vừa rối, giống như là một cái giẻ lau nhà cũ vậy.

Mà trên người nàng thì càng vô cùng thê thảm - có rất nhiều lỗ thủng.

Cũng không biết những lỗ thủng đó đã xuất hiện bao lâu rồi, bên mép vết thương đều là những phần da thịt rộp lên, cả người đều trắng bệch.

Sau khi chết, thi thể mới bị thương thì còn tốt, nếu như...

Bạch Hoắc Hương nhíu mày nói:

“Nhìn hình dạng vết thương – hình như là lúc còn sống đã bị người ta đâm thành như vậy.”

Nàng vừa dứt lời, da đầu mấy người bọn ta đều tê dại.

Dám xuống tay nặng như thế với một bà lão – chẳng lẽ là quỷ tốt hành hình dưới mười tám tầng địa ngục đầu thai thành sao?

Trình Tinh Hà cũng nhíu mày, cắn răng nói:

“CMN, 80% là có tâm lý biến thái mới làm ra được chuyện này?”

Đúng vậy, quả thật có tồn tại loại người này – bây giờ trên tin tức cũng thường xuyên nhìn thấy truyện ngược đãi chó mèo đấy!

Chương 1060: Trò Chuyện

Lúc này mới có người lấy lại tinh thần, sau đó tiến lại gần, nói một cách châm chọc:

“Theo ta thấy, không có lửa làm sao có khói, sao người ta không đi đâm người khác mà lại đi đâm bà nội khóc tang này chứ? Có phải là... bà nội khóc tang này bắt cóc con của người ta, người ta tức giận nên mới...”

“Đúng đúng đúng, trăm nguyên nhân tất có kết quả.”

Cái quái gì thế này?

Ta lạnh lùng nói:

“Một người lớn sống sờ sờ mà lại chết kiểu này, người bình thường chẳng phải nên tìm hiểu rõ nguyên nhân xảy ra chuyện trước sao? Đội mũ, ngươi lên đây để ta tát cho ngươi một cái tát, xem xem không có lửa thì có khói không!”

Mấy người kia lập tức im lặng.

Cái cô bé núp ở sau lưng ta, kéo áo sơ mi của ta, dè dặt hỏi:

“Nhưng... Không phải bà nội khóc tang đã biến mất hơn mười năm rồi sao? Nếu lúc đó đã chết, thi thể cũng không thể nào được giữ gìn tốt như vậy, chẳng lẽ... đây là cương thi ư?”

Cũng coi như là vậy.

Rất trùng hợp, chỗ này là Hổ Khẩu Hạp và Thanh Long – cũng chính là chỗ tiếp xúc với mặt nước, linh khí của Thanh Long và Bạch Hổ vừa hội tụ, chôn cất ở đây chắc chắn trăm năm không thối rữa.

Chỗ thế này cũng coi như là vùng đất nuôi thi - lúc ấy, sau khi bà nội khóc tang chết thì bị chôn vùi tại chỗ ở vùng lân cận, thi thể vẫn luôn không có hư hại gì.

Những người to gan vừa thấy thi thể không nhúc nhích được, tất cả xông tới, cầm điện thoại di động lên chụp hình loạn xạ mà không chú ý nhìn về phía sau.

An Ninh nhân cơ hội này nổi lên mặt nước, trốn ở phía sau tảng đá và phất tay với ta, biểu cảm kia có chút căng thẳng, lại có chút kiêu ngạo - giống như là chờ ta khen nàng nhưng không xác định mình có làm tốt hay không.

Ta dùng sức gật đầu với nàng.

Đồng thời ta cũng nhìn ra, vết thương trên người nàng lại nhiều hơn.

Nghĩ cũng biết, đẩy bà nội khóc tang lên có bao nhiêu khó khăn.

Mà đội mũ giống như không tin mọi thứ trước mắt, vẫn đang lẩm bẩm:

“Tù Thủy Phù của ta, không thể nào chứ...”

Nói chung là không thể, ai bảo nó gặp phải An Ninh chứ.

Giang Thần thì khỏi phải nói, nắm tay dưới lớp áo sơ mi của hắn siết chặt.

Giang Cảnh thì vội vàng chạy tới, lạnh lùng nói:

“Anh nói cái chết của bà lão này có liên quan đến chú út của ta, ngươi có chứng cớ không? Chỉ là vớt lên được một thi thể mà thôi, có gì đặc biệt hơn người chứ.”

Cái này đương nhiên không tính là chứng cớ gì, ta nhìn về phía Bạch Hoắc Hương.

Trương Minh ở sau lưng Bạch Hoắc Hương.

Trương Minh đã tỉnh lại rồi, trên cổ hắn cắm rất nhiều kim châm cứu, trông giống như một con nhím.

Lúc này, sắc mặt hắn trắng bệch giống như bề mặt tường, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm bà nội khóc tang, cả người đều run rẩy.

Một tay của ta vỗ lên vai hắn, lần này, chân hắn mềm nhũn, may mà không lập tức quỳ rạp trên mặt đất.

Hắn đang chột dạ.

Bạch Hoắc Hương lại châm cho hắn thêm một cây kim, hắn mới miễn cưỡng đứng được, sau đó nhìn ta giống như cầu xin sự giúp đỡ:

“Ta, ta thật sự không có, ta thật sự không có...”

Ta trả lời:

“Ta tin, nhưng bây giờ tất cả những người biết chuyện đều chết hết rồi, ngươi là nhân chứng duy nhất. Ông trời đã cho ngươi trốn về và giữ được một mạng, chắc chắn là bởi vì giữ lại sẽ có ích - chuyện này chỉ có ngươi mới biết.”

Trương Minh nhịn không được, len lén nhìn về phía Giang Thần.

Nắm đấm của Giang Thần đã sớm buông lỏng, vẫn giống như bình thường, là bộ dáng có đạp đức tốt:

“Trương Minh, mặc dù ta sống chung với hai người không lâu, nhưng dầu gì cũng là bạn bè cùng nhau lớn lên, ngươi muốn nói cái gì, cứ nói đi - đừng sợ.”

Người không biết nghe thấy lời này, quả thực là như gió xuân.

Đáng tiếc... Trương Minh nghe thấy thì lại càng sợ hãi.

Hắn vội vàng lắc đầu:

“Không biết... Ta thật sự không biết...”

Khóe miệng Giang Thần khẽ nhếch lên, dường như không có chút ngạc nhiên nào trước câu trả lời này.

Trình Tinh Hà nóng nảy nói:

“CMN, ngươi thải cứt ra ngoài còn có đạo lý nhét lại à? Ôi, nói ngươi đó! Vừa rồi cái gì mà cây xiên bằng trúc, cái gì mà không phải của ngươi, bây giờ lại giả bộ cái gì mà hoa sen trắng đây?”

Nhưng Trương Minh cúi đầu, cả người phát run, dường như đã quyết định chủ kiến không nói:

“Tiên sư, cha mẹ ta liều mạng cả đời đã không dễ dàng, ta không muốn...”

Trong lòng ta rõ ràng như gương sáng, Giang Thần là thân phận gì chứ, chỉ cần hắn khẽ động đầu ngón tay, Trương Minh không chết cũng phải bị lột da, hoặc là làm ra những chuyện khiến hắn khó chịu hơn so với việc đối phó với chính mình.

Trương Minh tiếp tục nhẹ giọng nói:

“Tiên sư, ta khuyên ngươi, cũng đừng vì một người chết mà đắc tội với Giang Thần – đáng chết hay không đang chết thì cũng đã chết rồi, đừng để thêm người chết nữa...”

Chương 1061: Cụ Già

Trở thành một kẻ ác dễ dàng hơn nhiều so với trở thành một người tốt - có thể không sợ bất cứ điều gì.

Làm người tốt rất khó, nhưng ta vẫn phải làm một người tốt.

Ta nhìn về phía Trình Tinh Hà.

Trong lòng Trình Tinh Hà cũng hiểu rõ, hắn núp ở phía sau ta giống như là đang tìm cái gì, miệng thì lẩm bẩm - đang nói chuyện ma quỷ.

Mà lúc này, dường như mẹ của Tôn Đại Tề cũng nhớ tới cái gì đó, sau đó kéo ta lại:

"Ta vẫn không tin chuyện này có liên quan đến Giang công tử... Nếu như là hắn sai khiến, tại sao hắn còn để cho cái vật kia nhét người vào trong tay bọn nhỏ? Đây không phải là để lộ manh mối sao, hắn không sợ những người khác dựa theo manh mối này điều tra ư? Tiên sư, ta muốn tìm hung thủ thật, ngươi không thể đổ oan cho người khác."

Vốn dĩ Giang Cảnh không còn gì để nói, nhưng vừa nghe nàng nói vậy, hắn lập tức hăng hái trở lại, nói:

"Thật sự vẫn còn người hiểu lý lẽ đấy! Đúng đúng đúng! Nếu thật sự là chú út của ta làm chuyện này, hắn làm như vậy chẳng khác nào vác đá đập vào chân mình? Chú út của ta là người thế nào, các ngươi không biết sao?"

Những người đó vừa nghe vậy, cũng gật đầu theo:

"Không sai..."

“Nếu thật sự là hắn giết người diệt khẩu, tại sao còn đưa cái này mà để lại manh mối chứ? Giang công tử chắc chắn bị oan uổng.”

Trái lại, bộ dáng của tên đội mũ kia dường như hơi mất tự nhiên.

“Không đúng.”

Giọng nói của Trình Tinh Hà bất chợt vang lên:

“Là bởi vì cái hành thi kia đã bị dán bùa chú hành động, sau đó không kìm hãm oán khí được.”

Nàng đã bị thao túng nhưng vẫn là làm những chuyện mà nàng muốn làm.

Mẹ của Tôn Đại Tề lập tức hỏi hắn:

“Ngươi... Làm sao ngươi biết?”

Trình Tinh Hà đứng lên, nghiêng đầu cười, chỉ vào thân thể kia và nói:

“Nàng ấy nói cho ta biết.”

“Nàng ấy?”

Mọi người vẫn chưa hiểu, Trình Tinh Hà lập tức đẩy một bên người Ách Ba Lan đang vươn cổ lắng nghe một cái.

Có sẵn Ách Ba Lan.

Quả nhiên lần này, Ách Ba Lan khẽ giật mình, bỗng nhiên hơi tập tễnh một chút – rất giống như một cụ già, không thể nào đứng lâu được.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ, Ách Ba Lan tiếp tục nói:

“Ta... Ta không có bắt cóc trẻ con.”

Cô bé đằng sau tôi hét lên và đâm vào vòng tay tôi:

“Ta nhớ giọng nói này – là bà nội khóc tang!”

Bà nội khóc tang là ác mộng của không ít người, bọn họ đương nhiên đều nhớ rõ giọng nói này, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Ách Ba Lan cuối cùng đứng không vững, lấy tư thế đặc biệt của cụ già ngồi xếp bằng trên mặt đất, ho khan một tiếng:

“Ai bắt cóc con nít chứ ta chắc chắn không bắt cóc, ta lên tới đây là để tìm con trai của ta!”

Thực ra lúc nhìn vào hình dáng thi thể của ma quỷ, ta đã biết được cảnh đời của bà nội khóc tang, nhưng ta vẫn hỏi:

“Con trai của ngươi đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ách Ba Lan” bỗng nhiên lớn tiếng khóc lên:

“Con trai của ta bị kẻ buôn người đáng chết bắt cóc - ta một mạch đi tìm thì tìm đến nơi này! Hổ nhi của ta...”

Thì ra, lúc còn trẻ, có một lần bà nội khóc tang bận rộn nấu cơm, để cho đứa con trai tám tuổi của mình là Hổ nhi ngồi chờ trong đống bắp cải.

Nấu cơm xong xuôi, nàng còn chưa kịp lau mồ hôi đã vội vàng đến bế Hổ nhi, nhưng vừa nhìn đống bắp cải thì lại choáng váng - Hổ nhi đã biến mất.

Nàng tìm khắp thôn cũng không tìm được, chồng nàng vừa về nhà, nghe thấy chuyện này thì lập tức cho nàng một cái tát – con đàn bà trời đánh, dám làm mất con trai của ta, sao ngươi không tự làm mất chính mình đi? Đi tìm con trai ta trở về mau, nếu không tìm được thì ngươi đừng bao giờ trở về nữa.

Nàng bị đánh đến nỗi điếc một bên tai, đành lảo đảo chạy ra khỏi nhà, đầu óc rối bời – Hổ nhi, Hổ nhi yêu dấu của ta?

Con đang ở đâu, khóc có ai dỗ dành không? Con có đói không?

Nghe nói có một số người ăn xin sẽ bắt cóc trẻ con để cắt đứt tay chân, ép bọn nhỏ làm người khuyết tật đi xin cơm – nàng không dám nghĩ tiếp.

Hỏi thăm cả nửa ngày mới nghe được một chút tin tức, là có một người phụ nữ mặc quần áo hoa đã dắt đứa nhỏ đi về hướng nam.

Nàng một mạch đuổi theo hướng nam.

Đến Hưng Long cung thì nàng mới dừng bước.

Nàng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

…

Giữa hai chân mày của người đó có một nốt ruồi, vị trí và kích thước đều giống như Hổ nhi.

Tuổi tác cũng không hơn kém bao nhiêu, nhưng đã nhiều năm trôi qua, nàng đi tìm con đến nỗi từ một cô gái biến thành một bà già.

Mà người kia cũng đã đến tuổi trung niên, quần áo gọn gàng sạch đẹp, ngồi trên xe giường nằm, phía sau có rất nhiều người đi theo hầu hạ.

Hắn có phải là Hổ nhi không? Nếu hắn thật sự là Hổ nhi - vậy thì tốt quá, chắc là mấy năm nay hắn sống tốt hơn là đi theo mình.

Chương 1062: Đánh Trả

Nàng đi làm ăn xin ở chỗ người đó làm, chỉ muốn mỗi sáng nhìn hắn một cái.

Người còn sống thì phải ăn cơm, mỗi ngày chỉ sống dựa vào cơm xin được thì chưa chắc có thể sống được bao lâu, nhưng nàng không nỡ bỏ đi, cô nhìn thấy người kia đã có con của mình, nàng có một hy vọng xa vời là muốn len lén nhìn đứa nhỏ của người kia lớn lên.

Vì thế nàng đã ở lại Hưng Long cung, xin cơm ăn không đủ no, nàng lập tức nghĩ cách khác – trái lại cũng có một nghề nghiệp không cần tiền vốn, đó là khóc tang.

Nước mắt không có giá trị đối với nàng.

Chỉ cần nhớ đến cái bạt tai của chồng nàng, còn có nỗi nhớ nhung Hổ nhi, nước mắt nàng đã tuôn ra không dứt được.

Cái nghề này thật không tồi, khóc tang xong còn có thể thưởng thức bữa cỗ thịnh soạn của đám tang - phong tục địa phương là nấu miến chưng bắp cải cho những người đến làm lễ tang và viếng tang, có bánh bao đủ thứ, hôm nào may còn có thể có thịt lợn ăn!

Nếu may mắn hơn thì còn nhặt được những đồ cúng còn sót lại, tuy là vừa khô vừa cứng nhưng đầy sắc tố đắng chát, cũng đủ cho nàng ăn mấy ngày.

Mỗi ngày nàng đều mong ngóng có người chết.

Nghe đến đây, trái tim ta thắt lại - nàng có nghĩ tới lúc mình chết không?

Đương nhiên, nàng không quan tâm chuyện “xa” như vậy, vì sống sót, nàng đã dốc hết toàn bộ sức lực.

Đứa con của người kia lớn lên từng ngày từng ngày, mặt mày rất giống Hổ nhi, nhìn thế nào cũng khiến người ta yêu thích.

Chỉ là vẻ mặt của đứa bé kia rất kiêu ngạo, mỗi lần nhìn thấy nàng lại mắng cấp dưới của cha hắn không chịu làm việc – tại sao lại để cho một người ăn xin ngồi chồm hổm trước tòa nhà văn phòng như thế? Nhìn nhiều chỉ muốn đau mắt hột.

Đó là một ngày tuyết rơi, nàng bị đuổi tới vùng lân cận Hổ Khẩu Hạp, nhưng cũng tốt – bên phía Hổ Khẩu Hạp này có nhiều nghĩa địa, luôn có đồ cúng tươi mới có thể ăn vụng.

Mà vị trí này cũng có thể nhìn thấy trường học gần đó, cũng tốt.

Nàng vẫn có thể nhìn thấy đứa nhỏ.

Ngày nào, đứa nhỏ cũng cùng một đám bạn nhỏ ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới đi lui, nghiễm nhiên là thủ lĩnh của đám con nít này.

Trong lòng nàng thấy tự hào, cũng giống như cha hắn, sau này chắc cũng là người có tiền đồ.

Nàng muốn nhìn đứa nhỏ này lớn lên, kết hôn, sinh con… Thật tuyệt vời.

Mặc dù mỗi lần đứa nhỏ này nhìn thấy nàng đều nhổ nước bọt vào người nàng hoặc là ném pháo vào người nàng, còn nói là nàng rất xui xẻo.

Nàng thấy vậy cũng đủ rồi.

Nhưng tất cả đã bị một đứa trẻ khác phá vỡ.

Nàng thích trẻ con, nếu trong tay có "thứ tốt" gì, nàng đều sẵn sàng giữ lại để trêu chọc trẻ nhỏ.

Ví dụ như mặt người.

Theo quan điểm của nàng, mặt người vừa đẹp lại vừa thú vị, có tiên nữ, có người thổi sáo, trông sống động như thật, ở quê cũng chưa từng thấy qua những thứ này.

Nhưng nàng không biết là người dân địa phương kiêng kỵ những cái này.

Nàng nhìn thấy trẻ con thì luôn luôn thích - nàng không dám đến gần nhưng nàng muốn lấy những "thứ tốt" của mình cho đứa trẻ.

Ngày hôm đó, có một đứa nhỏ đội mũ trùm đầu hổ đi vào rừng chơi, nàng đã cho đứa bé trai đó một chiếc quạt hương bồ tiên nhân mà nàng thích nhất.

Sau khi đứa nhỏ đó hớn hỏ vui vẻ cầm đi thì lại không bao giờ xuất hiện nữa.

Không biết ai đã nhìn thấy cảnh tượng này nên truyền ra ngoài - nói là bình thường nàng luôn dùng ánh mắt dụ dỗ để nhìn trẻ nhỏ, e là không hề có ý đồ gì tốt, đứa nhỏ đã bị nàng bắt cóc mất rồi!

Nàng đương nhiên nói không có, nhưng lời đồn có căn cứ hẳn hoi nên không ai tin nàng.

Người nhà đứa nhỏ kia tìm được chỗ này, dùng tay đấm chân đá vào người nàng, tra hỏi nàng đã dấu con mình đi đâu rồi?

Nàng không đánh trả được, suýt chút nữa đã bị đánh chết.

Đau quá... còn đau hơn cái bạt tai của chồng nàng.

Nhưng nàng không muốn chết, nàng còn muốn nhìn thấy con của “Hổ nhi” lớn lên.

Nàng phải cố gắng sống sót, cho nên vẫn nằm bò ở chỗ cũ để nhìn đứa nhỏ tan học.

Một cái nhìn này có thể còn có tác dụng hơn cả linh đan diệu dược gì đó.

Nhưng điều mà nàng không ngờ tới chính là, sau đó đứa bé kia lại dẫn theo bạn bè của hắn và làm ra chuyện đáng sợ như vậy.

Đêm đó, nàng mơ thấy mình và đứa nhỏ đang ngồi trên một bàn ăn, nàng gắp cá và thịt cho đứa nhỏ, đột nhiên có một chậu nước lạnh đổ lên đầu nàng.

Nàng chợt mở mắt ra, thấy giấc mơ của mình trở thành sự thật, đứa nhỏ kia đang đứng ở trước mặt mình.

Nàng vui mừng hẳn lên, không quan tâm đến việc lau nước trên đầu đi, chỉ muốn mình làm cho đứa nhỏ này vui vẻ.

Nhưng nàng không có gì cả, chỉ nhớ ra, mình có một bộ mặt người.

Những mặt người này là do nàng lấy được lúc có một gia đình giàu có mời nàng khóc tang, rất đẹp đó!

Nàng vội vàng tìm cho ra những mặt người kia rồi muốn phân phát cho những đứa nhỏ này, nhưng một cơn đau nhức đã ngăn cản hành động này của nàng.

Chương 1063: Vốn Có Linh Khí

Đứa nhỏ mà nàng ngày đêm mong nhớ lại đem một cây tăm trúc được gọt vô cùng sắc bén cắm vào người nàng.

Nàng nghĩ mãi cũng hiểu tại sao.

Mà những đứa nhỏ còn lại cũng đồng loạt xông lên, ánh mắt điên cuồng giống như một đám thú dữ còn nhỏ.

Nàng đã chết.

Và bị bỏ lại trên mảnh đất này.

Nàng không còn được gặp lại đứa nhỏ đó nữa, thật đáng tiếc.

Nơi này vốn có linh khí, oán khí của nàng cắm rễ ở đây, khăng khăng không chịu luân hồi.

Nàng nhớ rõ, mặt người kia vẫn chưa kịp giao đến tay đứa nhỏ mà!

Cũng không biết qua bao lâu, nàng được thoát ra.

“Trời ạ, còn mẹ nó vẫn chưa thối rữa đâu!”

Đứa nhỏ kia thì sao? Trưởng thành rồi.

Sau đó, nàng bị người ta dán một tấm bùa chú, thế mà cuối cùng lại có thể cử động.

Nhưng chỉ giống như những con rối trong kinh kịch, nàng chỉ có thể hành động theo ý của người dán bùa.

Nàng kéo những đứa trẻ trưởng thành xuống nước.

Nàng thật sự oán hận, là bởi vì bọn họ mà mình mới không thể sống để nhìn đứa nhỏ kia lớn lên.

Vốn dĩ nàng chỉ kéo bọn họ xuống nước là vì nàng không quên những mặt người kia - vẫn chưa cho bọn họ đâu.

Nhưng đứa nhỏ mà nàng vẫn luôn chờ đợi không đến.

Sau đó, đứa nhỏ đó cuối cùng cũng đến – nàng không gọi mà những đứa nhỏ kia cũng muốn gọi.

Nàng nhìn đứa nhỏ có bảy hoặc tám điểm giống như Hổ nhi đang nghẹt thở ở trong nước.

Cuối cùng, nàng thật sự không muốn hắn chết, nhưng vì lá bùa chú ở trên người, nàng dùng hết sức lực cũng chỉ muốn nhét mặt người mà mình yêu quý nhất cho hắn.

Hắn đã được thả đi, nhưng sau đó vẫn không thoát khỏi kiếp nạn này.

Cuối cùng nàng gắt gao bắt hắn lại, cũng chỉ vì muốn ôm đứa nhỏ đó một lần.

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều hiểu, duy chỉ có một người tương đối sững sờ:

“Không phải, nói cả buổi, vậy đứa nhỏ kia là ai chứ?”

Bạn hắn đánh vào đầu hắn một cái và nói:

“Ngươi nói xem!”

Nói xong, hắn lại nhìn về phía mẹ của Tôn Đại Tề.

Kẻ ngốc cũng biết, ý của bà nội khóc tang này nói là – cha của Tôn Đại Tề chính là Hổ nhi đã bị bắt cóc bán đi kia, nàng ở lại Hưng Long cung nhưng không dám gây thêm phiền phức cho cha của Tôn Đại Tề, chỉ muốn nhìn thấy cha của Tôn Đại Tề và Tôn Đại Tề!

Nhưng Tôn Đại Tề lại...

Giang Cảnh vẫn chưa từ bỏ ý định:

“Ôi, các người đừng nghe thấy gió mà tưởng là mưa nha, chính là tên nhân yêu kia tự mình diễn đấy... Bác trai Tôn cũng đã chết rồi, cái này gọi là chết không đối chứng, bọn họ nói bậy đấy!”

Ta cũng không tranh luận, bởi vì ta đã sớm nhìn ra - sắc mặt của Tôn Đại Tề đã lập tức trắng bệch.

Ta tiếp tục nói:

“Bọn ta chủ mời ngài tới, tin hay không tin thì tuỳ ngài.”

Mẹ của Tôn Đại Tề khẽ run rẩy, lắp bắp nói:

“Không thể nào... Chuyện này người ngoài không thể nào biết... Chồng ta, quả thật đã từng nói với ta... vào năm tám tuổi, hắn đã được một người mặc quần áo hoa đưa đến Hưng Long cung, từ đó về sau chỉ sống ở Hưng long cung... cha mẹ chồng ta, cũng...”

Đúng vậy, mặc dù thân phận và địa vị của cha mẹ chồng nàng rất hiển hách, nhưng cố gắng mãi vẫn không thấy có con được, bởi vì không có ai kế thừa gia nghiệp, lúc này mới nhận nuôi “Hổ nhi”.

Vốn dĩ chuyện này là một bí mật, phải thối rữa trong bụng, cho dù hiện giờ người đã chết rồi - nếu không phải mẹ của Tôn Đại Tề sợ hãi quá mức, mất hết hồn vía, chỉ e cũng sẽ không dễ dàng nói ra những lời này.

Lúc này, mọi người đều ngây ngốc, nhìn về phía thi thể bà nội khóc tang - cái này là bà nội ruột của Tôn Đại Tề?

Giang Thần lạnh lùng nhìn về phía ta.

Miệng Giang Cảnh còn cứng hơn ở mỏ chim gõ kiến, vẫn nói:

“Đây cũng chỉ là trùng hợp - hơn nữa, cho dù chuyện này thật sự là Tôn Đại Tề làm, cũng không có bất kỳ liên quan gì đến chú út của ta, nếu mọi chuyện đã giải quyết xong, chúng ta đi trước...”

Ách Ba Lan cũng hơi lo lắng, lập tức kéo ta lại và nói:

“Ca, ngươi nói cái tên Giang Thần kia, lần này thật...”

Ta không nói gì, nhưng trong lòng rất kiên định - ta chắc chắn lần này Giang Thần sẽ không dễ dàng chọn đi ra ngoài như vậy.

Trình Tinh Hà cũng nghĩ giống như ta, đánh vào đầu Ách Ba Lan một cái rồi mỉm cười nói:

“Đừng nóng vội, cứ chờ đi.”

Quả nhiên, Trình Tinh Hà vừa dứt lời, một giọng nói run rẩy lập tức vang lên:

“Giang Thần, ngươi không được đi.”

Giang Thần nhìn về phía giọng nói kia, lông mày khẽ nhíu lại.

Quả nhiên, sắc mặt Trương Minh trắng bệch, lớn tiếng nói:

“Chuyện này... ta có thể làm chứng.”

…

Ách Ba Lan lúc này đã tỉnh táo lại, sau khi biết những chuyện này thì nhất thời kích động:

“Ca, lương tâm của thằng nhóc này sống lại rồi!”

Kỳ thật khi đứng ở góc độ của hắn mà suy nghĩ thì ta cũng biết hắn cũng không dễ dàng gì.

Đối mặt với cường quyền, nếu chân trần không sợ mang giày thì tốt, nhưng hắn có gia đình, không thể không sợ. Tắt đèn đi

Chương 1064: Thâm Thù Đại Hận

Đối mặt với cường quyền, nếu một thân một mình không vướng bận thì rất tốt, nhưng hắn lại là người đã có gia đình, cho nên không thể không sợ.

Trên thế giới vốn chẳng có công bằng, nhưng dù sao cũng phải có người đứng ra, cho dù chỉ khiến bóng đêm nứt ra một khe hở, lộ ra một tia sáng cũng đã là điều rất tốt.

Giang Cảnh nhất thời cắn chặt răng, tiến lên nắm cổ áo hắn:

"Khốn kiếp, ngươi suy nghĩ kỹ rồi hãy nói! Ngươi biết không, tiểu thúc thúc của ta..."

Nhưng ta lại bất chợt nắm lấy cổ tay Giang Cảnh.

Thân thủ của Giang Cảnh ở địa giai cũng xem như cao thủ, theo lý thuyết sẽ không bị một địa giai tứ phẩm như ta khống chế, nhưng tiếc là ta có thần khí của Thủy Thiên Vương.

Giang Cảnh ngẩng đầu nhìn ta, hắn muốn hất tay của ta ra, gương mặt thanh tú vốn lộ vẻ chán ghét nhưng lại bất chợt trở nên vặn vẹo.

Tất cả chúng ta đều nghe thấy một tiếng "rắc" truyền tới từ cổ tay của hắn.

Gương mặt Giang Cảnh trở nên trắng bệch, hắn cắn chặt răng để mình không kêu ra tiếng.

Nhưng qua lần này, hắn cũng biết bây ta đã không còn như xưa, hắn đã không còn là đối thủ của ta nữa.

Hắn muốn nhìn người đội mũ kia, để người đội mũ trút giận giúp hắn, nhưng bây giờ lại chợt nhớ...‘đội mũ’ đã nhận ta làm "Tông gia", bảo vệ ta còn chưa kịp, sao có thể làm gì ta.

Trong nhất thời, hắn lại cắn chặt răng, tuy rằng không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể gắt gao nắm chặt cổ tay. Nhìn ánh mắt của Bạch Hoắc Hương, hắn đột nhiên cảm thấy rất mất mặt, suy nghĩ muốn lập tức giết chết ta cũng có.

Ta không nhìn hắn ta, chỉ nhìn về phía Trương Minh:

“Ngươi cứ từ từ nói, tất cả chúng ta đều đang nghe.”

Trương Minh thấy ta trừng trị Giang Cảnh, đôi mắt sau gọng kính sáng bừng lên.

Dường như chuyện này đã tiếp thêm cho hắn một ít dũng khí --- đám Giang Thần, có lẽ cũng không phải là không có gì lay nổi.

Vì vậy, hắn hít một hơi, lớn tiếng nói:

“Lúc đó ta cũng ở đấy, là Giang Thần và Tôn Đại Tề dẫn chúng ta đi! Họ nói những bà lão kia ăn trẻ em, hơn nữa chuẩn bị đến trường của bọn ta để bắt đám trẻ, cần chúng ta đến đó thay trời hành đạo. Ta, ta nhát gan, nhưng ta vẫn đi theo!

Hệt như những gì ta đoán. Từ khi đứa nhỏ đội mũ hổ biến mất trong rừng cây, bà lão khóc tang bị đồn thành bà ngoại sói, lời đồn như có mũi có mắt, khiến người nghe như tận mắt chứng kiến bà tắm táp sạch sẽ cho đứa nhỏ, sau đó bỏ vào trong nồi sắt.

Hơn nữa, mỗi lần Tôn Đại Tề nhắc đến bà lão khóc tang thì luôn nhổ một ngụm nước miếng, tỏ vẻ xúi quẩy – dường như hắn có thâm thù đại hận gì đó với bà lão.

Mấy đứa trẻ trong thời kỳ ‘trẩu tre’ đều nghĩ mình có trái tim của một siêu anh hùng giải cứu thế giới. Vừa nhắc tới ‘thay trời hành đạo’, bọn họ như bị hảo hán Lương Sơn phụ thể, moi móc hết sức bắt nạt học sinh ngoan thời còn đi học ra để mà ‘hành đạo’.

Chỉ có một mình Trương Minh là cẩn thận hỏi, nếu bà lão kia thật sự làm những chuyện này thì sao bọn họ không đi báo cảnh sát?

Kết quả bị Mã Lục tát vào đầu một cái, nói hắn là kẻ ngốc...mấy đứa nhỏ đều bị bà lão ăn cả rồi, lấy đâu ra chứng cứ?

Nếu như chúng ta còn không ra tay, bà ta sẽ ăn càng nhiều trẻ con hơn, một ngày nào đó cũng sẽ ăn luôn ngươi.

Trương Minh bị dọa rụt cổ, chỉ có thể nhắm mắt đi theo.

Hơn nữa hắn không rõ, vì sao lại dùng tăm trúc?

Mã Lục liền nói cho hắn biết...lão yêu bà này biết yêu pháp, phương pháp bình thường không làm được nàng, phương pháp này có thể đóng đinh bà ta, khiến bà ta vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Trương Minh vẫn không hiểu lắm, chỉ thấy Mã Lục sùng bái nhìn Giang Thần --- nói đây là Cá Chép nói, thằng nhóc kia là người thành phố, hiểu biết nhiều thứ lắm.

Đương nhiên, hiện tại không ai dám gọi Giang Thần bằng biệt danh này.

Ngày hôm đó, hắn trơ mắt nhìn một người sống biến thành người chết, sợ đến mức gần như tè ra quần ngay tại chỗ.

Tôn Đại Tề nhìn thấy xác chết thì lộ vẻ chán ghét ghê tởm, còn Giang Thần tuy không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt lại vô cùng sáng, sáng đến mức khiến người ta sợ hãi.

Đến lượt hắn thì bà lão khóc tang đã không có hơi thở nữa, hắn thừa dịp những người khác không chú ý, cắm tăm tre trong tay xuống phần đất phía sau bà lão, làm bộ đã hoàn thành nhiệm vụ.

Nói đến đây, Trương Minh nghỉ ngơi một lát, tận lực làm cho mình tỉnh táo lại. Sau đó, hắn chỉ vào thi thể,nói:

"Ta có thể chỉ ra lỗ nào là do ai cắm.”

Mọi người hoàn toàn không còn gì để nói, mắt to mắt nhỏ nhìn Giang Thần.

Giang Cảnh ngược lại còn muốn nói chuyện, nhưng nhân chứng vật chứng ở chỗ này, hắn cũng nói không nên lời, chỉ đành nhìn về phía Giang Thần cầu cứu:

"Chú út, chú nói hiện tại..."

Chương 1065: Lại Bắt Đầu

Mẹ Tôn Đại Tề nhìn về phía Giang Thần, thất thanh hô:

"Chính là ngươi... Chính ngươi đã hại con trai ta...uổng công nó vẫn coi ngươi là cứu tinh của nó! Nó đi cầu ngươi, ngươi không thích thì từ chối là được, sao lại để người tới hại nó..."

Bà ta vừa nói vừa nhào về phía Giang Thần.

Chuyện này khiến bà bị kích thích quá lớn, lời nói cũng không còn mạch lạc --- con trai ngươi và đám bạn của hắn làm ra mấy cái chuyện táng tận lương tâm như này, chết kiểu đấy còn tiện nghi cho bọn hắn rồi.

Nhưng Giang Cảnh đã nhanh chân chắn phía trước.

"Tôn bá mẫu, sự tình còn chưa rõ ràng, ngươi trước đừng kích động..."

có gì còn chưa rõ ràng chứ?

“Đừng như vậy.”

Bỗng nhiên, Giang Thần tự mình lên tiếng.

Giọng của hắn vừa chân thành vừa trầm thấp, khiến mấy tiểu cô nương nghe tới thẳng mắt.

Giang Cảnh quay đầu lại, nhìn về phía Giang Thần, giống như nhìn ra hy vọng:

"Chú út..."

Giang Thần kéo tay Giang Cảnh ra, ấm áp nói:

“Ngươi sẽ làm Tôn bá mẫu đau.”

Lại bắt đầu rồi... Tên khốn này biết diễn thật ấy chứ.

Tôn Đại Tề nhìn về phía Giang Thần, giống như không tin vào tai mình.

Giang Thần nói tiếp:

"Quả thật nên trách ta...ngày trước khi ta còn nhỏ, từng nghe Đại Tề nói có một bà lão rất hung dữ, hơn nữa hình như đang để mắt đến hắn. Con nít mà, nghe vậy thì nghĩa khí dâng trào, đương nhiên là muốn giúp anh em của mình --- ta cũng đã từng khuyên là trước tiên cứ điều tra rõ mọi việc trước, nhưng không ngờ sao đó...”

Giang Thần thở dài:

"Là ta không tốt, chỉ sợ bà lão tổn thương Đại Tề nên không điều tra rõ, cũng do ta bao che khuyết điểm, vì thanh danh của Đại Tề nên luôn không dám nói ra.”

Nghe thấy chưa, chỉ dùng dăm ba câu đã đẩy toàn bộ chuyện lên người của Tôn Đại Tề, còn ẩn dụ mình là người có tình có nghĩa.

Không hổ là Giang Chân Long a!

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

"Thất Tinh, trình độ phản ứng của tên đối thủ này của ngươi cũng chẳng thua kém gì ngươi bao nhiêu.”

Mẹ Tôn Đại Tề cũng sửng sốt một chút:

"Nhưng... Nhưng đại sư kia đã nói là ngươi tìm người đến đưa thi thể đi, còn khiến con trai ta...”

Giang Thần lắc đầu một cái.

“Lời này không đúng, những người trúng tà khi nãy cũng đã nói là chính Đại Tề đưa xác đi.”

Chiếu theo cách nói của Giang Thần thì vận khí gần đây của Tôn Đại Tề không tốt nên đã tìm hắn để thương lượng tìm cách. Sau khi nghe hắn nhắc đến chuyện này thì Giang Thần sợ hắn bị âm linh ảnh hưởng nên đã tìm người đến để làm pháp sự.

Ai ngờ pháp sự xảy ra vấn đề nên mới dẫn đến như việc như vậy.

Giải thích xong, Giang Thần lại chân thành nói:

"Lúc Đại Tề còn sống, hắn chính là huynh đệ của ta, hắn chết như vậy ta cũng không có khả năng mặc kệ. Chuyện trong nhà thôi cứ giao cho ta đi...Đại Tề đã không còn, việc hắn nên làm ta thay hắn làm, tội mà hắn phải chịu ta thay hắn chịu.”

Mấy câu này quả thực cảm động trời đất, ngay cả mẹ của Tôn Đại Tề đều dao động. Nàng nhìn về phía thi thể, bỗng nhiên gào khóc:

"Đại Tề à, đứa nhỏ ngốc này. Sao con lại ngu ngốc như vậy, sao không nói với mẹ một tiếng...”

Người chung quanh nhất thời cũng trở nên kích động: "Aiz, Giang công tử thật sự là người có nghĩa khí...tuổi nhỏ như vậy mà đã có lòng can đảm, vì bằng hữu chuyện gì cũng chịu làm.”

“Đúng vậy, thật sự là tình bạn giữa nam nhân...biết rõ làm như vậy là không đúng, nhưng vì bằng hữu, cho dù có huỷ thiên diệt địa thì cũng phải theo bạn tới cùng! Tam quan chính chắn đến nổ tung!”

Tam quan chính chắn?

Lời này quả thực làm cho người ta cả người phát lạnh. Có thể nói ra loại lời này, tam quan của các ngươi bị chó liếm hết rồi à?

Đó là mạng người - là một mạng người sống!

Bà lão khóc tang đã làm gì sai? Chuyện bà ấy muốn làm đến chết cũng chẳng làm được, đều bởi vì những tên tội phạm còn niên thiếu này!

Giang Thần nói tiếp:

"Đương nhiên, ta cũng sẽ phối hợp điều tra, lúc cần làm chứng thì cũng sẽ đứng ra. Cũng giống như Trương Minh vậy.”

Trương Minh vừa nghe điều này liền trợn to hai mắt:

"Nhưng... Nhưng mà..."

Giang Thần cười cười với Trương Mạn:

"Lúc trước ta cũng giống như ngươi, không dám ra tay thực sự. Nếu không bây giờ có lẽ ta cũng bị kéo vào nước rồi!”

Tội của tòng phạm thường nhẹ hơn so với thủ phạm rất nhiều, hơn nữa còn kèm theo cái mác ‘không ra tay’, ‘tuổi còn nhỏ’, cộng thêm quyền thế của gia đình Giang Thần làm ô dù. Nên dù có thật sự điều tra thì cuối cùng cũng chuyện lớn hoá nhỏ chuyện nhỏ hoá không.

Ách Ba Lan có chút nhịn không được:

“Ca, rõ ràng trong này vẫn còn điều gì mờ ám. Chẳng lẽ chúng ta cũng để cho Giang Thần...”

Mục đích của hắn rõ ràng là muốn tách mình sạch sẽ, nhưng cũng không thể để nó diễn ra dễ dàng như vậy được.

Từ sớm đã có người gan lớn báo cảnh sát, lúc này cảnh sát cũng đã đến điều tra. Sau khi nghe xong nguyên nhân hậu quả của sự việc thì bọn họ nhận định Giang Thần và Trương Minh nhiều lắm chỉ là ‘thấy chết không cứu’. Với lại chuyện này liên luỵ nhiều người như vậy nhưng chẳng có ai truy cứu, nên bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy, chuyện điều tra sắp kết thúc, việc này cũng sắp được hạ màn.

Chương 1066: Chính Là Cái Này

Ách Ba Lan sốt ruột nói:

"Ca..."

còn ta thì nhìn về phía mẹ Tôn Đại Tề:

“Con trai của bà có quý trọng thứ gì không? Kiểu bình thường không cho ai đụng vào ấy.”

Mẹ của Tôn Đại Tề vẫn đang chìm đắm trong đau khổ, vừa nghe thấy lời này của ta thì chợt ngây ngẩn.

“Ngươi hỏi chuyện này làm gì?”

“Ngươi cũng không hy vọng con trai mình dù chết cũng mang trên mình cái mác của kẻ giết người đúng không?”

Câu nói này của ta chọc chính xác vào điểm đau đớn của mẹ Tôn Đại Tề:

“Đừng để con trai ngươi hàm oan nơi chín suối.”

Mẹ Tôn Đại Tề trợn to hai mắt, suy nghĩ nửa ngày rồi mới nói:

“Ta chỉ nhớ hắn rất coi trọng một cái điện thoại cũ, ai cũng không cho đụng vào. Có hôm ta nhìn thấy, lỡ tay suýt vứt, hắn lập tức chạy tới đoạt về. Nhưng cái này...”

Chính là cái này.

Ta lập tức nói.

“Cái điện thoại cũ ấy hiện tại đang ở đâu?”

Mẹ Tôn Đại Tề do dự một chút, nói:

“Ở chỗ ta, ta thường nhìn nó rồi nhớ đến hắn...”

Bà vừa nói vừa móc ra một cái điện thoại cũ.

Đó là một cái điện thoại đời cũ, là mẫu của 10 năm trước, có thể chụp hình nghe nhạc. Có lẽ nó không được sử dụng thường xuyên, dấu vết để lại cũng không nhiều lắm.

Ta lập tức cầm lấy cái điện thoại, chỉ tiếc là nó hết pin rồi.

Lúc này, một cục sạc kiểu cũ đột nhiên được đưa tới trước mắt ta.

Người đưa là Trình Tinh Hà --- à không, là Trình Doreamon mới đúng!”

“Đừng cứ bảo ta hay nhặt mấy thứ đồ bỏ đi --- thứ ta nhặt không phải là đồ bỏ, mà là sự cô đơn.”

Ta nhanh chóng cắm điện sạc, đợi đến khi nó lên nguồn thì các cảnh sát kia cũng sắp đi.

Thời gian đợi máy mở chỉ có mấy giây, nhưng ta lại cảm thấy nó như kéo dài cả vài năm.

Vất vả lắm mới chờ điện thoại lên nguồn, ta lập tức mở album ảnh và file ghi âm ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy chúng ta đi trước..."

Cảnh sát đều chuẩn bị lái xe đi.

Thấy vậy, ta lập tức kêu to.

"Chờ một chút." "

cảnh sát sửng sốt:

"Chuyện gì vậy?”

Giang Thần nhìn về phía ta, dường như có chút nghi ngờ. Nhưng khi chú ý đến cái điện thoại cũ trên tay ta, vẻ mặt của hắn lập tức thay đổi.

Ta giờ điện thoại lên cao:

"Ở đây có bằng chứng quan trọng."

Cảnh sát nhíu mày, ta nhanh chóng đưa điện thoại sang.

Bên trong là video Tôn Đại Tề quay lén.

Nhân vật chính trong video mặc dù nhìn rất trẻ, nhưng cũng có thể nhận ra đó là Giang Thần.

Giang Thần bên trong video vẫn chưa chú ý để việc mình bị quay lén, vẫn còn đang rất nghiêm túc nói.

“Ta thấy bà lão kia suốt ngày nhìn chằm chằm ngươi, quả thật chẳng có ý tốt gì. Vừa hay ta đang có một sáng kiến hay, ngươi có muốn nghe không?”

Tôn Đại Tề rất kích động:

"Là gì? "

“Giết bà ta.”

Thiếu niên Giang Thần hời hợt nói:

“Ta sẽ giúp ngươi – ngươi chỉ cần gọi mấy tên không có đầu óc kia tới, lại chuẩn bị thêm mười mấy cây tăm trúc. Gần đây ta vừa mới nghe được một phương pháp lạ, đang định tìm người để thử xem.”

Người có mặt nhìn thấy đoạn video này đều ngây ngẩn cả người.

Ta liền biết...Tôn Đại Tề dám đi tống tiền Giang Thần, trong tay hắn nhất định có chứng cứ rất mấu chốt. Bằng không hắn cũng không có lá gan đó.

Chứng cứ ấy, quả nhiên bị ta tìm được rồi.

…

Nội dung còn lại càng kinh tâm động phách...Giang Thần không những phán đoán xem khoảng thời gian nào khu rừng không có người, còn chọn mấy tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển để thay thế hành động, thậm chí ngay cả chỗ chôn xác cũng đều tính toán xong.

Mà toàn bộ hành trình, Tôn Đại Tề đều gật đầu vâng dạ, toàn quyền đều giao cho Giang Thần.

Ta xem mà cũng sởn tóc gáy, Giang Thần mới có tí tuổi đầu mà đã tính toán trật tự chu toàn mọi thứ như vậy.

Và dường như trong mắt thiếu niên Giang Thần, chuyện này cũng chỉ là một trò chơi mà thôi.

Chỉ là hắn không nghĩ tới Tôn Đại Tề nhìn như chẳng có đầu óc lại chẳng biết vì mục đích gì mà lại lén quay lại những video này.

Không biết hắn đang tạo cho mình một đường lui, hay là đã biết thân phận của Giang Thần, nên nhân cơ hội bắt lấy nhược điểm của hắn ta, hay chỉ đơn giản là kiểm tra chế độ quay chụp của điện thoại.

Chỉ tiếc là hiện tại Tôn Đại Tề đã chết, sự thật sau đó cũng bị chôn vùi vĩnh viễn.

Không ngờ rằng sau này, thứ này lại biến thành một manh mối quan trọng, cũng biến thành bùa đòi mạng Tôn Đại Tề.

Giang Thần là ai chứ, việc mà Tôn Đại Tề bảo hắn làm không khó lắm, nhưng hắn ghét nhất là bị người khác uy hiếp, cũng kiêng kỵ thứ gọi là chứng cứ tồn tại trên đời.

Hắn là chân long chuyển thế, trong cuộc đời của hắn không nên tồn tại bất kỳ vết nhơ nào.

Chỉ cần có một vết nhơ, dù là nhỏ, hắn cũng sẽ giải quyết triệt để.

Ta nhìn về phía người đội mũ kia...cũng có thể hắn đang hợp tác với người đội mũ này, vừa lúc nhân cơ hội này nhìn xem người đội mũ này rốt cuộc có bao nhiêu năng lực.

Chương 1067: Ngươi Quỳ Cái Gì

Giang Cảnh nghiến răng nghiến lợi nói:

"Nội dung trong video ai biết có phải đã bị nguồ chỉnh sửa hay không, ta nói cho các ngươi biết, chú út của ta là...”

“Những chuyện này không cần nói với bọn ta.”

Viên cảnh sát lạnh lùng nói.

“Giang Thần đúng không, ngươi đi theo chúng ta về đồn trước.”

Đám quần chúng ăn dưa lúc này mới xì xào bàn tán:

"Giang công tử sao có thể là người làm ra loại chuyện này? Không giống chút nào!”

“Biết người biết mặt không biết lòng --- tuy rằng ta xem cũng không người giống, nhưng mà người chết rồi, chứng cứ cũng ở ngay đây!”

“Ngươi biết bối cảnh nhà Giang công tử chứ? Chuyện này nếu truyền ra ngoài..."

Đúng vậy...loại chuyện này mà truyền ra ngoài thì càng khiến hắn khó chịu hơn việc bị đánh chết.

Đừng nói chính hắn, ngay cả gia đình hiển hách kia của hắn chỉ sợ cũng phải chịu ảnh hưởng rất lớn.

Hết cách rồi, ai bảo từ khi sinh ra hắn đã ở vị trí vạn người chú ý chứ?

Những người ở vị trí này, nếu xảy ra sơ suất gì thì chỉ biết càng ngã càng đau.

Lần này không cần ta thu thập hắn, người cha hiển hách kia của hắn sợ rằng cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn.

Đánh rắn đánh bảy tấc, đây chính là bảy tấc của hắn, có hiệu quả hơn nhiều so với những thứ khác.

Mặt ngoài Giang Thần vẫn giả vờ rất phối hợp, nhưng đôi mắt phượng hẹp dài khi nhìn ta lại sâu như một đầm nước chết.

Có thể nhìn ra được, hắn đối với ta động sát tâm.

Ách Ba Lan vô cùng kích động:

“Ca, cái tên khốn đó luôn muốn đè đầu chúng ta, bây giờ xem như gặp phải báo ứng rồi!”

Trình Tinh Hà cũng nhàn nhã lấy ra tơ mực:

“Đây chính là thứ gieo gió gặt bão đúng không Thất Tinh, mối nạn lao ngục lần này cũng đủ để hắn nhận đủ.”

Sao lời này nghe có chút lạ lạ? Mẹ nó, ngươi đang mắng xéo ai đấy?

Chỉ có điều ta vẫn không hiểu lắm... Vì sao hắn ta lại làm như thế?

Thật sự là vì để bảo vệ Tôn Đại Tề? Có quỷ mới tin.

Hắn làm việc gì thì cũng đều có mục đích riêng của mình, hắn khi còn trẻ đã thế, đến bây giờ cũng như thế.

Nhưng rốt cuộc hắn có thâm thù đại hận gì với một bà lão đơn chiếc, đáng để hắn hao tổn nhiều tâm lực như vậy?”

Ách Ba Lan nói:

"Ca, ta thấy ngươi cũng đừng suy nghĩ nữa...có lẽ hắn chỉ đơn giản là một tên biến thái mà thôi.”

Một thiên chi kiêu tử lại có tâm lý biến thái?

Không đợi ta nghĩ rõ ràng thì tên đội mũ dường như muốn nói gì đó, do dự một lúc rồi cũng nhỏ giọng nói với ta.

“Chúng ta và hắn đã bàn xong một mối hợp tác làm ăn, đến lúc này người trong Yếm Thắng Môn đều gặp nạn. Chỉ là có một số việc, ta còn phải...”

Nghe vậy, ta lập tức hỏi vị ‘tông gia’ chẳng biết từ đâu tới nay.

“Các người rốt cuộc đã bàn chuyện làm ăn gì?”

Chỉ thấy người sau càng đè giọng xuống:

“Là việc là liên quan đến huyệt chân long, bọn ta đã nói sẽ cùng nhau đi vào.”

Ta lập tức lấy lại tinh thần:

“Vậy còn máu của chân long...”

Nhưng lời còn chưa kịp nói thì đã thấy có một người đột nhiên quỳ xuống trước mặt ta.

Ta hoảng sợ cúi đầu nhìn, phát hiện người kia là Trương Minh.

Ta vội vàng đỡ hắn dậy.

“Này, đang yên đang lành ngươi quỳ cái gì?”

Nhưng Trương Minh vẫn kiên trì dập đầu với ta một cái rồi mới đúng dậy.

“Tiên sư, ta chỉ là muốn cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi đã giúp ta giải quyết cơn ác mộng bám theo ta bao nhiêu năm qua!”

Vốn dĩ từ khi làm chuyện này thì trong lòng Trương Minh đã xuất hiện một bóng ma.

Cho nên sau khi hắn lớn lên, hắn mới cố gắng nỗ lực để có thể rời khỏi Hưng Long Cung, rời xa đám người Mã Lục Tôn Đại Tề. Mỗi khi đêm về, hắn luôn mơ tháy bà lão cả người là lỗ thủng kia.

Hắn không trực tiếp tiếp tay cho cái chết của bà lão, nhưng hắn lại khoanh tay đứng nhìn, thấy chết mà không cứu.

Hiện tại, vết thương vốn đã bưng mủ này rốt cuộc cũng bị đâm thủng rồi.

Trương Minh nói tiếp.

“Nhiều năm qua ta vẫn luôn rất sợ hãi, ta sợ Giang Thần, cũng sợ Mã Lục và Tôn Đại Tề, néu ta không nghe lời thì bọn họ có lẽ sẽ bắt nạt ta y như những người đó. Nhưng hiện tại ta không còn gì phải sợ nữa rồi.”

Trương Minh nhìn ta cười.

“Ta không muốn sống một cuộc đời nơm nớp lo sợ nữa.”

Trình Tinh Hà nói:

“Hừm, Thất Tinh, ngươi lại cứu vớt một kẻ yếu ớt lạc loài trên trần gian, công đức vô lượng rồi!”

Trương Minh có hơi ngại ngùng, nhưng nụ cười hiện tại của hắn trong sáng hơn lúc trước rất nhiều.

Hắn xoay người, muốn đi theo xe cảnh sát nhưng lại chợt bị ta kéo lại.

Khi hắn quay đầu lại, ta nói.

“Chuyện tiếp theo có lẽ sẽ khiến ngươi chịu khổ một chút, chỉ có điều ngươi cố gắng chịu đựng một chút. Ta thấy được mây mù trên ấn đường của ngươi đã tan đi, mà theo một chút kim khí, sau này sẽ có quý nhân phù trợ.”

Trương Minh không hiểu lắm, nhưng vẫn gật đầu.

“Tiên sư nói gì thì ta tin nấy!”

Chương 1068: Tên Đội Mũ

Giang Cảnh tức đến giậm chân, móc điện thoại ra để gọi, đồng thời còn dùng ánh mắt uy hiếp ta.

Ta thì chẳng sợ gì, dù sao thù cũng đã kết, ai chết ai sống, phải coi thử đầu của người nào cứng hơn.

Lúc này mẹ của Tôn Đại Tề cũng tới, bà cũng định học theo Trương Minh quỳ xuống trước mặt ta.

Ta vội vàng đỡ bà dậy.

“Tổn thọ tổn thọ mất...”

Thật ra lúc này mẹ của Tôn Đại Tề cũng chẳng còn sức lực gì, dễ dàng bị ta kéo dậy. Nhưng bà vẫn lau nước mắt, nói.

“Tiên sư, cảm ơn người đã minh oan cho Đại Tề nhà ta!”

Câu nói này của bà làm ta cảm thấy hơi lúng túng, thật ra cũng không phải là minh oan gì, dù sao thì việc Tôn Đại Tề làm cũng chẳng sạch sẽ gì...

Sau đó ta lại nghe mẹ của Tôn Đại Tề hỏi bà có thể làm gì để trả ơn cho ta.

Trình Tinh Hà nghe vậy thì vừa ăn tơ mực cừa nói.

“Chuyện này ta giúp ngài giải quyết --- có lẽ ngài cũng biết, nếu muốn sống tốt thì cần phải tích công đức...”

Việc ác mà Tôn Đại Tề làm không ít, vận thế của gia đình cũng vì thế mà bị ảnh hưởng, nếu thật sự cầm tiền đi làm công đức thì cũng không phải là chuyện gì xấu.

Lúc này ta mới để ý Bạch Hoắc Hương đứng bên cạnh đang bí mật thở phào.

Ta bèn hỏi nàng, đang nghĩ gì thế?

Lúc này nàng cũng phản ứng lại, đáp.

“Ta đang suy nghĩ nếu chuyện làm ăn của ngươi cũng thuận lợi như ngày hôm nay thì tốt quá, không cần như lúc trước hở một xíu là bán thân bán mạng.”

Chuyện lần này đúng là một mối làm ăn tương đối ‘an toàn’ hiếm có được.

Bạch Hoắc Hương vừa nói xong thì mới ý thức được mình nhỡ miệng, mặt lập tức đỏ bừng.

“Ta không phải là đang quan tâm ngươi, ta chỉ cảm thấy…”

Nàng càng nói càng không biết nói gì, câu từ cũng chẳng mạch lạc.

Chỉ là ta chợt nhớ tới tiên đoán của Thủy Bách Vũ, còn có câu ‘người chết nhảy sông’ của Thi Giải Tiên, trong lòng bỗng xuất hiện dự cảm xấu.

Ta quay đầu nhìn lại, trời ạ, tên đội mũ đã biến mất từ lúc nào --- có lẽ hắn đã đi theo Giang Thần, tiếp tục ‘mối làm ăn’ của bọn họ.

Giang Thần và Yếm Thắng Môn cấu kết với nhau, xem ra đã quyết tâm phải lấy bằng được huyệt chân long.

Chỉ có điều ta thấy trong khoảng thời gian này bọn hắn cũng không gây nên sóng gió gì. Cũng không biết người cha hiển hách kia của Giang Thần sẽ trừng trị hắn thế nào, đáng tiếc là không mua được vé vào cửa, nếu không ta cũng sẽ đến thưởng thức một lát.

Lúc này ta cũng chợt nhớ An Ninh từ nãy đến giờ vẫn chưa về. Ta bèn lấy nước nặn một lá bùa để nàng náu thân, đồng thời trong lòng suy nghĩ lần này xem như nàng đã lập công lớn, ta cần phải khen thưởng để cổ động tinh thần tích cực của nàng.

Ta nên mời nàng ăn cái gì đây nhỉ? Mồi câu? Giun đất? Hay gì khác?

Nhưng mãi một lúc sau, ta chợt nhận thấy có gì không ổn – bùa náu thân ta cũng nặn xong rồi, sao nàng còn chưa về nữa?

Dự cảm bất tường trong lòng càng nặng hơn, chẳng lẽ nàng xảy ra chuyện gì rồi?

Dưới đáy nước, chẳng lẽ còn thứ gì khác?

…

Trái tim ta siết chặt, thậm chí còn sinh ra xúc động muốn lập tức đi tìm An Ninh.

Nhưng trong sâu thẳm, trực giác của ta càng lúc càng kêu gào mãnh liệt -- không thể xuống nước, tuyệt đối không thể xuống nước.

Cảm giác này rốt cuộc đến từ đâu?

Nhưng dù như vậy, ta cũng không thể trơ mắt nhìn An Ninh cứ biệt tăm biệt tích như vậ.

Ta đặt một tay lên nút áo sơ mi, muốn cởi quần áo ra. Nhưng lúc này, một bàn tay bất thình lình nắm lấy cổ tay ta.

Ta quay đầu lại nhìn, sau đó sửng sốt, Tiểu Hắc Vô Thường?

Tiểu Hắc Vô Thường nhìn chằm chằm ta, nghiêng đầu nói:

"Mới không gặp nhau có một khoảng thời gian mà công đức của ngươi tăng nhanh như vậy rồi?”

Nhìn thấy cố nhân, ta cũng rất kích động, nhưng vẫn phải vội nói.

“Ngươi chờ ta một lát, Trình Tinh Hà phát tài, lát nữa để hắn mời chúng ta ăn cơm. Bây giờ ta phải xuống nước cứu...”

Nhưng Tiểu Hắc Vô Thường vẫn không buông tay:

"Ta cũng tới vì chuyện này đây, may thật, ta đến cũng lúc lắm.”

Ta nhíu mày.

“Chuyện này?”

Tiểu Hắc Vô Thường gật gật đầu, nhìn chung quanh rồi hạ thấp giọng.

"Lão Hoàng bảo ta đến."

Ta lập tức vui vẻ, hỏi:

“Lão Hoàng? Dạo này hắn sao rồi?”

Từ lúc bị người hãm hội ở đại hội Thanh Nang lần trước thì Lão Hoàng đã lên Huyền gia tĩnh dưỡng, đến tận bây giờ ta còn chưa gặp lại hắn.

Tiểu Hắc Vô Thường đáp:

“Khá tốt, nhưng hắn vẫn không nhớ ra hung thủ hại mình là ai.”

Ta mơ hồ cảm thấy không đúng:

"Vậy hắn bảo ngươi đến..."

Tiểu Hắc Vô Thường nói tiếp:

"Hắn bảo ta đến để cứu ngươi.”

Ta có chút mơ hồ, đang yên đang lành, ta cần ai cứu chứ?

Tiểu Hắc Vô Thường đáp:

"Lão Hoàng nói, lần đến Hưng Long Cung này của ngươi sẽ không an bình, ở đây đang có một cái bẫy được lập sẵn chỉ chờ ngươi tự chui vào. Hắn bảo ta đến là để chuyển tới cho ngươi một câu --- cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng tuyệt đối không được xuống nước.

Tim ta chợt hẫng mất một nhịp, câu nói này hoàn toàn trùng khớp với dự cảm của ta.

Ta nhịn không được nhìn xuống dưới nước, chẳng lẽ dưới này thật sự có gì đó?

Vậy việc ta để An Ninh xuống dưới chẳng phải là sai lầm lớn? Chẳng lẽ nàng đã...

Nhưng khi ta biết phía dưới nguy hiểm thì ta càng không thể mặc kệ nàng, nhưng Tiểu Hắc Vô Thường lại kéo ta lại, nói.

Chương 1069: Ngoài Ý Muốn

"Đừng nóng vội, lão Hoàng nói thứ ngươi muốn cứu kia tuy rằng tạm thời không ra được, nhưng sẽ không có việc gì. Đây cũng là cơ duyên của nàng, lão Hoàng lấy danh tiếng thiên giai của mình bảo đảm chuyện này với ngươi. Bây giờ ngươi cẩn thận ngẫm lại, ngươi muốn bỏ cái mạng của mình lại đây hay là muốn giữ để làm chuyện khác?

Đúng vậy, việc ta phải làm còn rất nhiều.

Lúc này Tiểu Hắc Vô Thường mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng ta lại nói tiếp:

“Nhưng mạng của An Ninh cũng là mạng.”

Tiểu Hắc Vô Thường thấy ta lại muốn nhảy xuống, vội vàng kéo ta lại.

“Ngươi khoan hãy gấp, Lão Hoàng còn nói thêm mấy lời nữa! Ngươi hãy đến bờ sông tìm một tảng đá màu trắng, sau này nhất định sẽ nhận được sự trả ơn. Sau đó ngươi cứ giao chuyện này cho nó làm, bảo đảm chính xác trăm phần trăm. Ngươi cũng biết văn đạo có trước sau, thuật nghiệp có chuyên môn. So với việc bỏ mạng vô ích ở đây, chẳng bằng để người có chuyên môn tới giúp.”

Người có chuyên môn?

Ta dựa theo lời của Tiểu Hắc Vô Thường mà đến bờ sông quan sát, phát hiện ở nơi đó quả thật có một tảng đá màu trắng đang phát ra ánh sáng lập loè, vô cùng gai mắt.

Thật kỳ lạ --- cái thứ này là gì mà có thể giúp ta nhận được sự trả ơn?

Vì vậy ta nhanh chân đi tới chỗ tảng đá.

Đây chỉ là một tảng đá bình thường, ta cũng chưa từng có nhận công việc nào liên quan đến ‘đá’, nên sao có thể có giao tình với thứ này được?

Nhưng không ngờ khi ta vừa tới gần thì chợt thấy có một người từ phía sau tảng đá đi ra, dập đầu với ta.

“Không ngờ ân công thật sự tới rồi!”

Người này bọc kín mít từ trên xuống dưới, chả khác gì một tên cướp ngân hàng. Lần này ta thật sự bị doạ đến giật nảy mình, nhưng khi nhìn thứ trên đầu người này ta liền nhận ra – đây không phải là mũ da của Hùng Bá Thúc sao?

Lúc trước nó suýt chút nữa bị Hùng Bá Thúc coi là tà vật, cũng nhờ ta làm rõ chân tướng nên mới được minh oan. Hơn nữa trong lòng ta chợt cảm thấy hưng phấn, bởi vì tên này chính là thứ ở trong nước đã nói chuyện Thủy Thần Ấn Tín cho ta biết!

Hoá ra đây chính là hang ổ của hắn.

Lão Hoàng thật không hổ là thiên giai, ngay cả việc này cũng tính ra?

Tuy nhiên mũ da dường như có hơi căng thẳng, hắn hỏi ta vì sao lại tới đây vào lúc này.

Ta muốn tới thì tới, chẳng lẽ còn phải lật lịch coi giờ?

Mũ da vừa nghe ta hỏi lại thì cũng phát hiện mình lỡ lời, vội vàng nói cũng chẳng có việc gì. Ta cảm giác được có gì đó không đúng, nhưng nếu mũ da không muốn nói thì ta cũng không hỏi kỹ, chỉ nhờ hắn giúp đỡ tìm An Ninh về cho ta.

Mũ da sau khi nghe xong thì liên tục gật đầu, nói chuyện này không khó, nhất định sẽ giúp ta làm thoả đáng. Nhưng xuất phát từ giao tình giữa hai bên, nó cũng dặn ta tuyệt đối không được xuống nước.

Điều này càng làm ta cảm thấy tò mò, dưới nước rốt cuộc có thứ gì?

Mũ da nói xong thì xoay người biến mất, hẳn là đã xuống nước tìm người.

Không thể xuống nước nên ta chỉ có thể đứng trên bờ cẩn thận quan sát, đúng lúc này, có một bàn tay đột nhiên đặt lên vai ta.

Ta cho rằng là Tiểu Hắc Vô Thường, quay đầu lại định nói chuyện thì chợt nhìn rõ người tới là ai, trong lòng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Người đằng sau là Thủy Bách Vũ.

Đúng rồi, Chúc Ngốc Tử bảo nơi này có manh mối của Bạch Hổ Cục, muốn trở về tìm viện binh, tính thời gian thì có lẽ giờ này cũng đã tới.

Thủy Bách Vũ cẩn thận nhìn mặt ta, rồi bất chợt thở dài.

Tiếng thở dài này làm ta có hơi chột dạ, chẳng lẽ hắn đã biết chuyện ta tới gần Bạch Lộc Đả Tán?

…

Sau đó, ta nghe Thủy Bách Vũ nói một câu.

“Là phúc thì không phải hoạ, là hoạ không tránh khỏi.”

Câu này làm ta càng căng thẳng, hết A Mãn và Cao lão sư nói ta xui xẻo lại tới Thủy Bách Vũ cũng nói ta xui xẻo, chẳng lẽ ta rơi phải lò luyện than nên đen thui rồi?

Ta liền hỏi hắn, lời này có ý gì?

Nhưng hắn chỉ lắc đầu, nói.

“Ngươi đã đắc tội người không nên đắc tội rồi.”

Ta nghe hiểu – thì ra từ lúc ban đầu ta nên tránh tiếp xúc với người mang Bạch Lộc Đả Tán là Trương Quế Phương. Bởi vì Trương Quế Phương là đầu mối dẫn ta đến gặp Giang Thần, mà khi ta gặp Giang Thân thì mâu thuẫn giữa hai chúng ta sẽ trở nên gay gắt hơn?

Cái gì mà đắc tội người không nên đắc tội chứ? Từ khi ta gặp được Giang Thần thì luôn là hắn hùng hổ doạ người, hơn nữa còn cái thân phận chân long chuyển thế kia nữa --- hắn muốn giết ta, chẳng lẽ ta phải rửa sạch cổ rồi tự động dâng cho hắn?

Thủy Bách Vũ như hiểu được suy nghĩ của ta, hắn khẽ mỉm cười.

“Sự việc không đơn giản như ngươi nghĩ đâu – sau này ngươi sẽ biết.”

Nghe vậy, suy nghĩ của ta cũng trở nên thoáng đãng hơn. Nếu đã thế thì chuyện sau này cứ để sau này tính, binh đến tướng chặn, nước đến thuyền dâng từ từ mà tới.

Chuyện quan trọng nhất bây giờ vẫn là chuyện của Bạch Hổ Cục.

Chương 1070: Con Riêng Của Thiên Sư Phủ

Ta hỏi Thủy Bách Vũ, bây giờ đã tìm được Hổ Tiễn Vĩ và Hổ Khẩu Hạp, vậy manh mối của Bạch Hổ Cục đã xuất hiện chưa?

Thủy Bách Vũ lắc đầu:

“Nếu như dễ tìm như vậy thì còn gì là Tứ Tướng Cục.”

Nói bậy, ta đã phá tận hai cái rồi.

Nhưng ta cũng không vì thế mà lộ vẻ kiêu ngạo, lão đầu nhi từng nói súng bắn chim đầu đàn, làm người thì phải biết khiêm tốn.

Mà lúc này Tiểu Hắc Vô Thường đi tới hỏi Thủy Bách Vũ, đã tìm được manh mối của hung thủ hại Lão Hoàng trong đại hội Thanh Nang chưa?

Thủy Bách Vũ lắc đầu:

“Vẫn còn đang tra, nhưng ngươi yên tâm, chỉ cần tra xong, chúng ta nhất định sẽ trả lại công đạo cho Hoàng tiên sinh.”

Bây giờ ta mới sực nhớ, manh mối mà Lão Hoàng để lại là ‘trái tim’, nhưng trái tim rốt cuộc là có ý gì?

Đau tim à?

Ta vội dập tắt cái suy nghĩ này, mẹ nó, tào lao.

Lúc này mặt rời cũng đã bắt đầu lặn, Thủy Bách Vũ nhìn mặt nước bị nhuốm một màu đỏ rực của hoàng hôn, nói:

“Chỉ mong việc này sẽ có tiến triển mới, thời buổi hiện giờ rối ren quá.”

Thời buổi rối ren? Ta chỉ biết gần đây thời thế đúng là không tốt thật, có nhiều người ngay cả thịt cũng không mua nổi, nhưng chẳng lẽ còn chuyện gì khác ngoài chuyện này?

Tiểu Hắc Vô Thường nhìn ta, nói một tiếng ‘thất lễ rồi’ rồi Thủy Bách Vũ rồi kéo ta sang một bên, nhỏ giọng nói.

“Ngươi không biết chuyện xảy ra gần đây à?”

Ta nghe mà choáng váng, gần đây ta đều bôn ba ở bên ngoài, cộng thêm việc ta cũng chẳng mặn nồng gì với những tin tức trong nghề nên chẳng nghe nói gì. Vì vậy, ta bèn hỏi hắn rốt cuộc có ý gì?

Tiểu Hắc Vô Thường nhỏ giọng giải thích:

“Bên Phủ Thiên Sư có lẽ sắp xảy ra chuyện lớn rồi.”

Phủ Thiên Sư? Phủ Thiên Sư có địa vị gì? Vững hơn cả bàn thạch, sao có thể xảy ra chuyện gì được?

Tiểu Hắc Vô Thường lại nói.

“Thì ngoài chuyện của Yếm Thắng Môn ra thì còn ai vào đây.”

Yếm Thắng Môn? Ta lập tức nhớ tới tên đội mũ.

Phải rồi, Yếm Thắng Môn lần này xuống núi chính là vì Tứ Tướng Cục. Mà họ từng có thù với Phủ Thiên Sư, nên có lẽ muốn nhân cơ hội này quậy cho đục nước.

Ban đầu ta còn cảm thấy, không biết là tên ngu ngốc nào không biết tự lượng sức mình đi đối đầu với Phủ Thiên Sư, đúng là châu chấu đá xe, lấy trứng chọi đá.

Nhưng khi thấy được nàng kia và tên đội mũ, ta mới biết đám người Yếm Thắng Môn có bản lĩnh lớn như thế nào. Nếu như ta cũng là thủ tịch thiên sư như Lý Mậu Xương thì ta cũng cảm thấy trong gối có gai, ngủ cũng chẳng yên.

Sau khi Tứ Tướng Cục bị phá hết hai cái thì phong thuỷ các nơi liền xuất hiện hỗn loạn, người của Yếm Thắng Môn lại thừa cơ châm dầu thổi lửa, nghe bảo là đang tìm thứ gì đó, khiến cho chẳng có nơi nào an bình.

Dù Phủ Thiên Sư nhân tài lớp lớp thì khi vừa phải tìm Tứ Tướng Cục, vừa phải xử lý Yếm Thắng Môn cũng bị rối đến sứt đầu mẻ trán. Thậm chí có một ít nguyên lão trong Phủ Thiên Sư còn cho rằng Lý Mậu Xương thân là thủ tịch thiên sư lại bất lực, âm thầm tính kế, muốn đá Lý Mậu Xương khỏi cái ghế thủ tịch để mình lên thay.

Chuyện này khiến ta cảm thấy vô cùng đồng tình – khó trách Đỗ Hành Chỉ và Ô Kê lâu rồi không liên lạc với ta, hoàn cảnh hiện tại của họ đúng là chả khác gì loạn trong giặc ngoài.

Cũng khó trách Thủy Bách Vũ muốn thành lập Tứ Tướng Hội, giúp Phủ Thiên Sư chia sẻ việc của Tứ Tướng Cục.

Nói đến đây, Tiểu Hắc Vô Thường cười mỉa nhìn ta.

"Nghe nói ngươi là con riêng của Lý Mậu Xương, cha ngươi hiện tại gặp nạn, ngươi không đi hỗ trợ, như thế nào lại chạy đến Tứ Tướng Hội?”

Nếu hắn thật sự là cha ta thì khi thấy hắn xui xẻo như vậy, ta trái lại phải khui mấy Đại Lục Hàn Thành để chúc mừng.

Hơn nữa nhắc đến Yếm Thắng Môn, ta chợt nhớ đến tên đội mũ gọi ta là Tông gia kia, ta bèn hỏi Tiểu Hắc Vô Thường có biết

Tông gia là gì không?

Tiểu Hắc Vô Thường vừa nghe, sắc mặt nhất thời biến đổi, lộ ra biểu tình nhìn ta với cặp mắt khác xưa:

“Không hổ là con riêng của Phủ Thiên Sư, ngay cả chuyện này cũng biết?”

Thì ra sau khi Yếm Thắng Môn thành lập thì đã chia thành hai phái là Tông gia và Ngoại gia.

Đúng như tên gọi của nó, "Tông gia" bao gồm những kẻ có quyền quyết định trong Yếm Thắng Môn, còn ‘Ngoại gia’ thì chính là những người làm việc bên ngoài, nghe theo mệnh lệnh của ‘Tông gia’.

Nói cách khác, chỉ cần ‘Tông gia’ nói một câu, ‘Ngoại gia’ có thể vì nó mà đầu rơi máu chảy.

Trời ạ, đã là thời đại nào rồi mà còn chơi cái trò tinh thần kỵ sĩ như này?

Tiểu Hắc Vô Thường lại đè giọng xuống, nói:

"Ta còn nghe nói thứ mà Yếm Thắng Môn đang tìm kiếm khắp nơi hình như là người thừa kế của Tông gia, ngươi có phải có manh mối gì về chuyện này không?”

Người thừa kế?

Ta vội lắc đầu nói.

Chương 1071: Siêu Độ

“Ta không biết gì hết.”

Tiểu Hắc Vô Thường "Chậc" một tiếng, hiển nhiên thập phần tiếc nuối:

“Hiện tại Phủ Thiên Sư đang truy lùng những kẻ tà môn ngoại đạo này, nếu ngươi có tin tức của Tông gia thì cứ báo lên Phủ Thiên Sư, cả đời sau nhất định sẽ công thành danh toại.”

Ngoài miệng ta nói nhất định sẽ lưu ý, trong lòng nghĩ chuyện ta bị nhận nhầm ngàn vạn lần đừng bị truyền ra ngoài – hiện tại ta đã là tội phạm bị truy nã của Tứ Tướng Cục, đừng để một ngày đẹp trời nào đó, con mẹ nó lại lắc mình biến thành tội phạm tà đạo bị truy nã của cả giới phong thuỷ.

Lúc ấy ta không nghĩ tới trên đời này còn tồn tại một thứ gọi là định luật Murphy – sợ cái gì thì cái đó sẽ xảy ra.

Mắt thấy người của Tứ Tướng Hội dần dần tụ lại với nhau tìm kiếm Tứ Tướng Cục ở phụ cận, trong đó có một người lớn tuổi đi tới xì xào bàn tán rồi thở dài lắc đầu với Thủy Bách Vũ. Thủy Bách Vũ nghe xong, mày nhìn lại, sau đó đi sang đo.

Nghĩ cũng biết, có lẽ người lớn tuổi phát hiện chỗ này có ‘Tàng’, nên mời Thủy Bách Vũ sang để kiểm chứng.

Đúng lúc này, chỉ thấy Ách Ba Lan cầm điện thoại vội vã chạy tới, hoang mang nói.

“Ca, ngươi mau nhìn xem.”

Chuyện gì thế? Bị nổ điện thoại à?

Ta nhìn lại, phát hiện thì ra hắn ta muốn ta xem tin tức bên trong.

Giang Thần?

Không hổ là con trai của đại nhân vật, mới đây mà đã được lên báo rồi?

Tin tức liên quan tới hắn phủ khắp mọi mặt trận, cái gì mà 'người thừa kế tinh anh lại biến thành thiếu niên phạm tội', 'là đạo đức thiếu hụt hay tình cảm bị chôn vùi' linh tinh đủ các thể loại, nhưng đa phần đều rước về vô số bình luận mắng chửi.

Nhưng thỉnh thoảng cũng có mấy bé gái bình luận bên dưới, bảo là:

"Người đẹp trai như vậy không thể nào làm ra loại chuyện này được, ngồi chờ đảo ngược."

"Tướng do tâm sinh, mặt đẹp như vậy lòng dạ nhất định cũng sẽ rất hiện lành, mọi người đừng để bị cánh nhà báo dắt mũi."

Mẹ nó, ngươi tẩy đến mức tẩy luôn bộ não rồi đúng không? Bà lão khóc tang chết thảm như vậy ngươi không nhớ ư?

Sức mạnh dư luận đúng là đáng sợ, ta không khỏi cười trên sự đau khổ của người khác. Hình tượng người hảo tâm Giang Thần xây dựng vì để tích công đức ngày trước xem như xong rồi.

Chỉ có điều không thể cho thằng nhóc này vài đấm, đúng là có chút tiếc nuối.

Đương nhiên, sau này ta mới biết Giang Thần vì chuyện này đã ăn biết bao đau khổ, nhưng đó cũng là do hắn đáng đời.

Ta chợt nhớ tới bà lão kia, vì vậy quay đầu định đi tìm Trình Tinh Hà, bảo hắn thả bà ra. Bà lão chịu nhiều khổ như vậy, cũng tới lúc siêu độ cho bà rồi.

Trình Tinh Hà đang đùng đùng gõ máy tính tiền, đầu cũng chẳng ngó lên.

“Đang ngồi xổm dưới bờ sông ấy.”

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể đích thân đi tìm. Ngưng khí lên tai, ta chợt nghe bà lão đang hát.

“Gió rì rào, trăng sáng trong, lá cây chiếu lên cửa sổ...”

Giọng hát kia vô cùng mềm mại.

Có lẽ đây là bài hát bà hấy hát cho những đứa trẻ đội mũ hổ kia nghe mỗi ngày?

Ta bắt đầu siêu độ cho bà – chỉ mong kiếp sau bà có thể hát cho những đứa nhỏ của mình nghe cả một đời.

Khi ta siêu độ xong thì trời cũng tối hẳn.

Trong lòng ta rõ ràng, không có Tô Tầm, ở đây tìm kiếm cũng chỉ tốn công vô ích, không bằng trở về Tứ Tướng Hội cùng mọi người nghỉ ngơi. Từ khi tới Hưng Long Cung thì cả bọn đều bận đến mức chân không chạm đất, Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương cũng chưa có bữa nào được ngon giấc.

Trình Tinh Hà không tính – hắn quả nhiên hệt như ta nói, hung hăng làm thịt mẹ của Tôn Đại Tề, số lượng ít nhiều hắn không nói cho ta biết, nhưng đôi mắt từ sáng đến giờ vẫn cứ lập loè vì hưng phấn, dù giờ ta có đuổi hắn đi ngủ thì hắn cũng ngủ không được.

Ta rất mệt, nên nhanh chóng ngủ thiếp đi, cũng có thể vì quá mệt mỏi nên ta đã mơ một giấc mơ kỳ lạ.

Ta mơ thấy ta ở trong một đầm nước đen, còn bị xích bởi một rất nhiều sợi dây xích thô ta.

Ta muốn giãy dụa, nhưng không thể nào nhúc nhích.

Loại cảm giác này rất quen thuộc, giống như ta đã rtấ quen với nó.

Bất chợt, sợi xích va phải người ta, phát ra một âm thanh nho nhỏ -- là một thứ âm thanh vốn không nên xuất hiện.

Ta cúi đầu nhìn, nhất thời ngây ngẩn cả người, bởi vì hiện tại trên người ta đang mọc đẩy vảy.

Từng chiếc vảy lấp lánh giống như Tiêu Tương.

Chương 1072: Chủ Nhân Của Bàn Tay

Ta mơ hồ cảm nhận được có một bàn tay đang chìa tới bên cạnh mình giống như đang muốn tháo xích sắt ra.

Bàn tay ấy phát sáng óng ánh trong màn nước đục ngầu.

Là một bàn tay rất đẹp, nó giống như một đóa hoa lan đang nở rộ, và cũng rất quen thuộc...

Ai là chủ nhân của bàn tay này?

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên:

"Ngươi nhất định phải ra ngoài...ngươi phải sống..."

Giọng nói này là...

Cơ thể ta đột nhiên thấy đau nhói, tứ chi như muốn đứt lìa ra, ta nghe thấy tiếng rồng kêu lảnh lót giống như chính mình là người phát ra âm thanh đó.

"Thất Tinh? Thất Tinh!"

Ta giật mình mở mắt ra, theo phản xạ tự nhiên ta vặn ngược một tay lại và rồi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

Trình Tinh Hà?

Ta vội vàng buông tay ra, hắn ôm tay mắng ta:

"Chẳng phải chưa chia tiền cho ngươi sao? Ngươi mạnh tay như vậy là vì muốn nhân cơ hội trả thù hả?"

Lúc này ta mới nhận ra trên trán mình đã lấm tấm mồ hôi.

Đó là một cơn ác mộng sao?

Nhưng cảm giác đó quả thật rất quen thuộc giống như chính ta đã từng trải qua.

"Giếng Tỏa Long."

Ta nghe chính mình thốt ra ba từ này.

Giếng Tỏa Long...nơi đó gọi là giếng Tỏa Long?

Trình Tinh Hà ôm tay và nhìn ta như nhìn một kẻ ngốc:

"Hết hát kịch bây giờ ngươi còn muốn kể chuyện?"

Hát kịch?

Lúc này ta mới nhận ra vừa rồi trong giấc mơ đó ta quả thật đã phát ra âm thanh khiến Trình Tinh Hà hết hồn một phen, hắn đứng dậy và đẩy ta.

Người nằm mơ thấy giấc mơ này sẽ thấy đau đầu như búa bổ, bây giờ nghĩ đến nỗi đau đớn trong giấc mơ đó thật khiến người ta thấy ớn lạnh.

Trước đây ta đã từng chịu qua nỗi đau đó?

Trình Tinh Hà cuối cùng cũng nhận ra ta có gì đó không ổn, hắn đưa tay lên sờ vào trán ta và hét vọng ra ngoài:

"Chánh Khí Thủy, mau lại đây xem Thất Tinh đi!"

Bạch Hoắc Hương nhanh chóng đi vào, sờ vào trán của ta và lập tức cau mày, lấy ra một vài viên thuốc giống như kẹo sô-cô-la và nhét chúng vào miệng ta.

Thứ đó rất khó ăn, cả người ta cảm thấy có chút không ổn, ta muốn nôn.

Ách Ba Lan cũng đi vào:

"Ca ca của ta sao vậy?"

Bạch Hoắc Hương trả lời:

"Lần này hắn đã tiêu hao quá nhiều sức lực, e là...”

Nói rồi nàng quay đầy lại mắng Trình Tinh Hà:

"Ngươi rõ biết mình không muốn chết, lẽ nào ngươi muốn để Lý Bắc Đẩu kiệt sức đến chết vì Tứ Tướng cục đó sao?"

Trình Tinh Hà rụt cổ lại:

"Không, ta cũng không..."

Ách Ba Lan nghĩ lại bản thân đã hối thúc ta phá vỡ Tứ Tướng cục để nhanh chóng tìm được người yêu, liền lao tới trước giường của ta:

“Ca ca, ta có lỗi với ngươi, ta không vội tìm người yêu nữa đâu, ca ngươi đừng chết..."

Đầu óc ta mù mịt, ta vẫn chưa chết, ngươi vẫn nên giữ sức đi.

Tuy nhiên, gần đây ta quả thật rất mệt mỏi, ngay cả khi đã thăng cấp lên Địa cấp thì cơ thể của ta cũng không phải sắt thép.

Bạch Hoắc Hương bảo mọi người còn nước còn tát, cứ nghỉ ngơi trước đã.

Ta nghĩ bụng, nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi nhưng nếu Bạch Hổ cục thật sự ở gần đây thì cũng đã đến lúc tìm Tô Tầm đến rồi.

Nhưng tìm được hắn cũng không phải chuyện dễ dàng, lúc đó hắn chỉ để lại địa chỉ, không có số điện thoại, giống như người thời nhà Thanh xuyên không đến vậy.

Đúng rồi, không phải hắn ở cùng một thành phố với Cố Qua Tử sao, bây giờ tìm Cố Qua Tử và nhờ hắn chuyển lời là được.

Ta đúng là thông minh mà.

Nghĩ rồi, ta định gọi cho Cố Qua Tử, nhưng chỉ vừa mới lấy điện thoại ra, điện thoại đã đổ chuông trước.

Trình Tinh Hà bị Bạch Hoắc Hương trách mắng nên sợ đứng khép nép một bên, nhìn thấy ta vừa mới lấy điện thoại ra thì điện thoại đã đổ chuông, hắn không kìm được sự ngưỡng mộ:

"Thất Tinh, bây giờ ngươi quả thật đã tiến hóa rồi, còn có thể nhìn thấy trước tương lai."

Ta cũng thấy vậy.

Đó là một dãy số lạ.

Số điện thoại lạ này nếu không phải gọi đến để hỏi ta có muốn mua cửa hàng hay không thì cũng là để mời ta tham gia hoạt động đập trứng vàng gì đó, lại còn tặng kèm quà tặng là soda chanh.

Ta định cúp máy nhưng có lẽ gần đây cơ thể quá suy nhược nên tay run lỡ ấn vào bắt máy.

Giọng nói ở đầu dây bên kia vang lên:

"Lý Bắc Đẩu?"

Trí nhớ của ta rất tốt, ta lập tức nhận ra giọng nói này rất quen.

Hơn nữa, giọng nói này giống như đang cố gắng bình tĩnh lại.

Ta ngẩn người, lẽ nào…

“Ta là Tô Tầm.”

Giọng nói đó quả nhiên đang cố gắng bình tĩnh lại:

“Bây giờ ta đang gặp chút rắc rối, ngươi có thể qua đây một chút không?”

Hả?

Trình Tinh Hà đi tới, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu:

"Từ bao giờ ngươi và tên tiểu tử này lại có quan hệ tốt như vậy?"

Ta còn đang muốn biết đây này!

Tuy nhiên, người ta đang gặp khó khăn mà còn có thể gọi điện cho ta chứng tỏ người ta không hề xem ta là người ngoài, huống hồ bây giờ chúng ta đang có chuyện cần nhờ hắn giúp đỡ, nếu có thể giúp gì cho hắn thì ta đương nhiên sẵn lòng.

"Ngươi cứ nói."

Hắn thở phào nhẹ nhõm:

"Bây giờ ta đang ở cung Hưng Long…và đang mắc kẹt ở phố Tây cầu Vận Hà, nếu có thể, ngươi hãy mau chóng đến đây."

Cmn? Sao hắn cũng đến cung Hưng Long rồi?

Chương 1073: Cảm Giác Gần Gũi

Nhưng cụ thể chuyện là thế nào thì hắn lại bảo để gặp mặt rồi hẵng nói và kêu ta hãy nhanh lên.

Bạch Hoắc Hương lập tức lườm ta:

"Đã nói rõ là bây giờ phải nghỉ ngơi..."

Bây giờ không còn thời gian để nghỉ ngơi nữa rồi.

Tuy nhiên, nói ra cũng lạ, hắn gọi điện cho ta tức là hắn biết ta cũng đang ở cung Hưng Long sao?

Sao hắn biết được?

Còn nữa...sao hắn lại có số điện thoại của ta?

Mang theo những câu hỏi chưa được giải đáp, chúng ta lên xe và tiến về phố Tây cầu Vận Hà...người của Tứ Tướng hội đều đang ráo riết tìm Bạch Hổ cục, nếu bây giờ tụt lại phía sau và bỏ lỡ cơ hội lập công thì e là sẽ chẳng còn ai để mắt đến chúng ta. Giống như Trình Tinh Hà đã nói, người ta sẽ chỉ coi chúng ta là vỏ chuối, ăn xong rồi thì vứt đi.

Ta cũng không quan tâm...vốn dĩ đây là chuyện lợi dụng lẫn nhau, làm gì có tình cảm nào ở đây.

Liếc nhìn phố Tây cầu Vận Hà, đó là một con phố đồ cổ với quầy hàng ở hai bên, trông giống như một con phố mua sắm, nó khiến ta có cảm giác gần gũi.

Lúc vào trong, Tô Tầm đang đứng một bên cổng, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Ta vừa định chào hỏi thì Trình Tinh Hà đã nhanh nhẹn nói trước:

"Ai da, tên tiểu tử này đã gặp phải vận đào hoa rồi sao? Động lòng hả....ánh mắt người khiến tim ta lỡ nhịp sao..."

Khi đến gần, ta quả nhiên nhìn thấy có một nữ nhân đang đứng cạnh Tô Tầm...tròn trĩnh như quả bóng.

Nàng lộ ra vẻ mặt hạnh phúc khi đứng cạnh Tô Tầm, quả nhiên là biểu hiện của những người tìm được chân ái.

Vừa nhìn thấy chúng ta, Tô Tầm đã lao đến nắm chặt ta giống như nắm chặt lấy cái phao cứu sinh:

"Ngươi đã đến rồi!"

Cô gái tròn trĩnh đó vừa nhìn thấy ta đã hớn hở chạy lại:

"Ai da, đây chính là anh chồng sao!"

Nhưng khi nhìn thấy Bạch Hoắc Hương và Ách Ba Lan, nàng lại lộ ra ánh mắt thù địch, kéo Tô Tầm lại và nói nhỏ:

"Hai cô gái đó có quan hệ gì với ngươi?"

Tô Tầm thành thật trả lời:

"Không có quan hệ gì cả."

Nhưng khi nhìn thấy ngoại hình của Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương, và rồi nhìn lại ngoại hình của mình, nàng giống như lộ ra vẻ tự ti, vẻ mặt có chút không vui.

Nàng vừa gọi thì từ trong nhà đã có một người dì tròn trịa bước ra, vẻ mặt vui vẻ nhìn chúng ta:

“Ôi, người nhà thông gia đến rồi sao, mời vào mời vào, chúng ta cùng nhau bàn bạc chuyện vui.”

Chuyện vui?

Lúc này ta mới nhận ra những người bán hàng xung quanh đều lộ ra vẻ mặt thương hại giống như đang nhìn những con vật bị người bán thịt trói chặt.

Nhưng khi nhận ra ánh mắt của chúng ta, họ nhanh chóng dời ánh mắt đi chỗ khác giống như sợ gặp phải rắc rối.

Trong lòng ta cũng cảm thấy khó hiểu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt giống như chú cừu non lạc đường tìm được chủ nhân của Tô Tầm, ta đành phải chịu trách nhiệm:

“Có chuyện gì vậy?”

Người dì tròn trịa vội nói:

"Ai da, ta thấy người nhà thông gia anh tuấn, sáng láng như vậy sao lại không nhìn ra được chứ? Miêu Miêu nhà ta và...nhà các ngươi...tên tiểu tử đó tên gì nhỉ? Thôi kệ đi, không phải chúng ta sắp sửa bàn bạc hỉ sự sao? Người nhà bên gái không có người đứng ra chủ trì thì sao được chứ? Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau bàn bạc sẽ tổ chức đám cưới ở khách sạn nào và nên mua đồ tổ chức tiệc cưới ở đâu!"

Đến tên của Tô Tầm mà ngươi còn không biết, thế mà còn đòi nhận hắn làm con rể sao, chuyện này cũng thật vô lý!

Ta liền nhìn sang Tô Tầm:

“Ngươi...thật sự mời chúng ta đến uống rượu mừng sao?”

Tô Tầm lập tức lắc đầu, sau đó nói:

"Là bọn họ không cho ta đi!"

Trình Tinh Hà lúc này mới hiểu ra:

"Ta biết ngay mà...đây là đang ép duyên mà!"

Chuyện quái quỷ gì vậy? Bây giờ ta càng thấy mơ hồ hơn.

Năng lực của Tô Tầm cũng rất khá, trước đây ta còn không phải là đối thủ của hắn, lẽ nào hai mẹ con tròn trĩnh này là cao thủ bất bại nào đó nên mới có thể giam hắn lại đây?

Nếu ngay cả hắn cũng không phải đối thủ của họ thì e rằng đây sẽ là một trận chiến khó nhằng.

Nhưng lúc này, người dì tròn trịa đó lại tỏ ra không vui:

"Này, ngươi ăn nói kiểu gì vậy? Giam cầm nghĩa là sao chứ? Chính tiểu tử này là người chủ động cầu hôn, không tin thì người xem!"

Nói rồi nàng chỉ vào đống đồ sứ trong phòng.

"Đây là bình rượu thời Vĩnh Hợp, của hồi môn của con gái ta."

Người dì tròn trịa hùng hồn nói:

"Lúc bảy tuổi con gái ta đã lập lời thề nếu ai động vào cái bình sứ này thì người đó sẽ là người mà nàng gửi gắm cuộc đời, bây giờ tiểu tử đó đã làm vỡ cái bình, hắn đương nhiên phải lấy con gái ta, đây là chuyện hợp tình hợp lý, không chối bỏ trách nhiệm được đâu!"

Chuyện hợp tình hợp lý....là ăn vạ thì có?

Ta lập tức nhìn sang Tô Tầm.

Hóa ra lúc đến phố đồ cổ, Tô Tầm đang nhìn xung quanh thì bị cô gái tròn trĩnh đó kéo lại và bảo trong nhà mình có món đồ quý giá muốn cho hắn xem.

Chương 1074: Ăn Vạ

Tô Tầm cứ thế đi vào, chưa nhìn rõ mọi thứ xung quanh thì một cái bình đã rơi xuống đất và vỡ vụn.

Lúc đầu cô gái tròn trĩnh còn tỏ ra sợ hãi, nhưng sau đó lập tức đỏ mặt và nói rằng bản thân đã là người của hắn và kéo hắn lại không cho rời đi.

Lúc hắn còn nhỏ đã được ông nội dạy rằng nếu làm hỏng đồ của người khác thì phải bồi thường, đây là chuyện hợp tình hợp lý. Vì vậy hắn đã hỏi cái bình đó bao nhiêu tiền để hắn đền lại.

Nhưng cô gái đó lại bảo vàng thì có giá nhưng tình cảm thì vô giá, hắn đã làm vỡ bình sứ hồi môn của nàng thì đồng nghĩa hắn đã chấp nhận tú cầu của nàng, nàng đương nhiên đã là người của hắn, nếu hắn bỏ rơi nàng, nàng sao có thể làm người được nữa? Mọi người khắp phố đều đang nhìn kia kìa, nàng không còn mặt mũi gặp người khác nữa!

Nói rồi nàng ôm lấy chân của Tô Tầm và khóc lớn.

Mẹ của cô gái tròn trĩnh đó cũng vội vàng chạy đến, không chút do dự nàng bảo Tô Tầm gọi điện cho người nhà đến bàn chuyện cưới hỏi, ngày mai vừa hay là ngày lành tháng tốt, đây chính là ý trời.

Từ nhỏ Tô Tầm lớn lên ở trong núi nên không hiểu quy tắc của người ở đồng bằng, có thể nói hắn là một thanh niên sống chậm, chẳng khác gì những thiếu niên ẩn dật trong núi, lúc nghe người ta nói vậy hắn đổ mồ hôi hột, người nhà của hắn đều đã qua đời, nghĩ tới nghĩ lui hắn chỉ có thể nghĩ đến ta...hắn nhớ rất rõ ta đã từng nói ta muốn kết bạn với hắn, vì vậy hắn mới gọi điện cho ta.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Trình Tinh Hà ôm bụng cười:

"Đây đúng là ăn vạ mà...không cần tiền mà chỉ cần mạng."

Ách Ba Lan thì lại tỏ ra ngưỡng mộ:

"Ca, hắn chỉ đi dạo phố thôi mà cũng gặp được bạn đời? Có phải cải trang thành nam nhân thì có thể tìm được bạn đời dễ dàng hơn không?"

Có thế mà ngươi cũng thấy ngưỡng mộ, ngươi nên nhờ Bạch Hoắc Hương khám mắt giúp đi.

Ta nhịn cười và đứng ra hòa giải, nói rằng chúng ta đồng ý bồi thường nhưng Trình Tinh Hà lại đứng đằng sau đá ta, không ngờ hai mẹ con tròn trĩnh lại không xem trọng tiền bạc, kiên quyết cho rằng tiền bạc dễ kiếm nhưng con rể thì lại khó tìm, ngoài việc để Tô Tầm kết hôn thì họ không cần gì khác.

Tô Tầm khôi ngô tuấn tú nên được các cô gái theo đuổi cũng là chuyện dễ hiểu...nhưng thế này cũng hơi khoa trương quá rồi, ta mày mò một lúc lâu để nghĩ cách giúp Tô Tầm, nhưng cô gái tròn trĩnh đó lại rất cố chấp, nàng còn kêu nhiều người hơn nữa đến xem:

“Những tiểu tử này trông cũng sáng láng lắm."

"Lần này e là không chạy thoát được rồi...kéo thêm vài người đến nữa thì sớm muộn cũng có kẻ ngốc vướng phải."

Nghe câu này xem ra hai mẹ con này không phải nghĩ ra ý định này trong ngày một ngày hai mà đã sớm muốn tên tiểu tử xúi quẩy Tô Tầm vướng phải.

Đang bế tắc thì ta đột nhiên phát hiện ra trên mặt của hai mẹ con tròn trịa đó có vương chút tà khí.

Ta chợt hiểu ra gia đình họ có lẽ đang gặp phải chuyện gì đó không hay.

Lúc này, một bà cô đang cắn hạt dưa ở cửa lớn tiếng nói:

“Các ngươi đừng nài nỉ nữa, chẳng có ích gì đâu, anh trai của nàng bị tà thuật làm cho mê muội đến mức đó, bây giờ chờ các người đến xung hỉ cho đấy!"

Anh trai nàng, xung hỉ?

…

Nghe vậy, sắc mặt hai mẹ con tròn trịa lập tức thay đổi, người dì tròn trịa đó chỉ về phía bà cô đang cắn hạt dưa và mắng:

"Triệu Oai Bột, ngươi có biết nói chuyện không vậy? Không biết thì để ta thay người mẹ đã khuất của ngươi dạy dỗ ngươi!"

Nói rồi nàng định xông lên xé rách miệng bà cô đó.

Bà cô tên Triệu Oai Bột đó cũng không phải người dễ đối phó, nàng tung hạt dưa lên giống như tiên nữ rải hoa, đón đầu chạy tới:

“Có gan làm mà không có gan nhận sao? Đứa con trai lớn nhà ngươi gặp phải xui xẻo là do ngươi dạy dỗ không tốt, ai chẳng phải là cha sinh mẹ đẻ ra, ngươi dựa vào đâu bắt con người khác đến xung hỉ cho ngươi? Ta thấy ngươi đúng là ức hiếp người quá đáng!”

Thấy người dì tròn trịa và bà cô hạt dưa quyết chiến với nhau, cô gái tròn trĩnh lao tới như một chiếc xe tăng và cũng tham gia vào trận chiến:

“Triệu Oai Bột, ngươi đừng than vãn nữa, ta thấy ngươi sau khi con trai chết không có con cháu nối dõi nên ngươi mới nghĩ xấu cho người khác!"

Những người xung quanh còn reo hò cổ vũ đổ thêm dầu vào lửa.

Thấy bụi bay tới tấp, ta vội vàng đến can ngăn nhưng bị Bạch Hoắc Hương kéo lại, đúng rồi, lúc này ta phải "nghỉ ngơi", vì vậy ta đẩy Ách Ba Lan ra.

Ách Ba Lan vốn dĩ còn đang sững sờ nhưng khi bị ta đẩy ta thì cảm giác sứ mệnh của một võ sĩ huy chương vàng song côn Hồng Hoa lập tức được khơi dậy, dáng người cao ráo nhanh nhẹn xông vào, những người bình thường không thể nhìn rõ hắn đã làm gì mà lại khiến ba nữ nhân bay thẳng lên trời như ba đóa pháo hoa và rồi nằm phịch xuống đất.

Ách Ba Lan quay đầu lại và đưa ngón cái lên với ta ra hiệu đã xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ.

Chương 1075: Kích Động

Trình Tinh Hà lấy bánh bao hấp ra vừa ăn vừa nói:

"Đây là kết cục của các ngươi khi bắt nạt tiểu Tầm của chúng ta."

Nói rồi hắn nhìn sang Tô Tầm và nói:

“Nếu lần sau còn gặp loại người ăn vạ như thế này nữa thì hãy gọi cho chúng ta, chúng ta có kinh nghiệm trong chuyện này...còn về việc giải mã chuyện mà Tứ Tướng cục “che giấu” thì đành phải làm phiền đến ngươi, đúng rồi, ngươi sẽ không thu phí đúng không?"

Thấy mọi chuyện thành ra như vậy, sắc mặt của Tô Tầm cảng trở nên khó coi.

Ta nhìn quanh một lượt và tìm một người nhiều chuyện trong đám đông đến hỏi chuyện, nhờ đó ta dễ dàng biết được chuyện xung hỉ.

Chuyện này quả nhiên có liên quan đến anh trai của cô gái tròn trĩnh.

Người anh trai đó tìm bạn gái thì tìm trúng một con yêu tinh.

Tất nhiên, mọi người thường gọi những cô gái xinh đẹp là "yêu tinh biết lấy lòng người khác". Và người anh trai này quả thật đã gặp phải một thứ không phải con người.

Nói ra thì người anh trai đó cũng giống như Ách Ba Lan, độc thân vui tính đã hai mươi năm nay nên vô cùng tha thiết tìm được người yêu.

Tuy nhiên không giống như Ách Ba Lan, người anh trai đó là người chú trọng ngoại hình nên nhất quyết phải tìm được một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, nếu không sẽ không xứng với hắn.

Vì vậy hắn quen được một hồi thì chê con gái phía Đông vừa lùn vừa mập, một hồi thì chê con gái phía Nam dáng người thô thỉa, đến Hoàng đế chọn thê thiếp cũng không khắt khe như hắn, ai không biết còn tưởng hắn là ban giám khảo của cuộc thi sắc đẹp, cứ như vậy thì làm gì có ai xứng với hắn?

Người dì tròn trịa vẫn luôn trông mong có cháu ẵm bồng nên ngày ngày thúc giục hắn, bảo rằng chỉ cần có đủ mắt đủ chân chẳng phải được rồi sao? Tắt đèn rồi thì nhà tranh cũng giống như nhà ngói, nhưng hắn lại không tỏ ra vội vàng, bảo rằng nếu không được lấy vợ đẹp thì hắn thà không lấy vợ còn hơn.

Kết quả hôm đó hắn thấy một cô gái xinh đẹp trên phố, vừa nhìn hắn đã ngây ngất...dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt biết cười, nhìn vào chẳng thấy có khuyết điểm nào, trông nàng chẳng khác gì Dương quý phi trong mộng của hắn!

Vì vậy, hắn nhanh chóng đi theo muốn xin WeChat của người ta.

Hắn đi theo suốt một chặng đường và rồi đến một con ngõ nhỏ, cô gái vừa đi vào thì liền đóng cửa lại, hắn đuổi theo và gõ cửa bảo cô gái cho hắn một cơ hội.

Nhưng cô gái lại không mở cửa ra, hắn đứng bên ngoài nài nỉ, cầu xin cô gái cho mình một cơ hội, quần quật cả ngày trời, đến tối, bên trong vọng ra một giọng nói, nói rằng sự kiên trì của hắn đã làm nàng cảm động, bảo hắn vào lúc hai giờ sáng hãy mở cửa sổ phía bắc đợi nàng, nàng sẽ đến.

Nghe vậy, người anh trai vô cùng kích động, nhưng hắn lại thắc mắc tại sao lại phải vượt tường?

Cô gái nói mình là phụ nữ đã có gia đình nên sợ người khác biết.

Người anh trai càng phấn khích hơn khi nghe điều này, hắn cảm thấy chuyện này thật thú vị!

Vừa đồng ý, hắn đột nhiên cảm thấy giọng nói này có gì đó kỳ lạ, một cô gái xinh đẹp như vậy sao giọng nói lại khàn khàn khó nghe như thế?

Nhưng người anh trai này chỉ quan tâm đến ngoại hình và không mấy chú trọng đến giọng nói, vì thế hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều, ngày ngày mong ngóng cô gái xinh đẹp đó đến tìm mình để cùng ân ái.

Vừa định rời đi thì hắn bỗng nghe thấy một giọng nói:

"Ngươi chờ một chút."

Người anh trai ngẩn người, hỏi nàng có chuyện gì vậy?

Giọng nói đó nói rằng đời này ta ghét nhất là gương, ngươi phải đem gương trong nhà vứt đi nếu không chuyện của hai ta sẽ chấm dứt.

Người anh trai không nghĩ ngợi gì nhiều, nói rằng chuyện này không có gì khó, đảm bảo sẽ xử lý ổn thỏa.

Khi quay lại, người anh trai nghĩ bụng, đến những người trông xấu xí mà vẫn muốn soi gương ngắm nghía trên phố, nhưng đằng này xinh đẹp như vậy sao lại ghét soi gương nhỉ.

Về đến nhà, hắn hào hứng sửa soạn, còn lấy đồ vest ra mặc, bảo với mẹ hắn cần một ít nến bày trên bàn.

Sau đó, hắn vui vẻ nằm thẳng trên giường và chờ đợi điều tốt đẹp xảy ra.

Quả nhiên, vừa mới hai giờ sáng, cửa sổ đã mở ra, một bóng người đi vào, vừa đi vào bóng người đó đã thổi tắt ngọn nến.

Người anh trai đó rất phấn khích, tiến tới ôm chầm lấy.

Người ta thường nói vụng trộm là một chuyện rất thú vị, đêm nay người anh trai đó cuối cùng đã nếm trải được cảm giác “hưng phấn” đó.

Tuy nhiên cô gái này trông nõn nã nhưng trên người thì lại lông lá thô ráp.

Hơn nữa, trên người nàng có một mùi rất kỳ lạ, có mùi hơi tanh.

Nhưng được ôm một cô gái xinh đẹp trong vòng tay, người anh trai cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, xinh đẹp là đủ rồi.

Người anh trai vô cùng phấn khích, hắn từ chối những lời cầu hôn khác, bảo rằng giấc mơ của bản thân đã thành hiện thực, hắn không cầu mong gì nữa.

Thấy có gì đó không ổn, người dì tròn trịa hỏi hắn đã có chuyện gì xảy ra. Hỏi hắn đã tìm được người yêu rồi sao?

Nhưng người anh trai lại không chịu tiết lộ, nét mặt lộ ra vẻ hạnh phúc.

Chương 1076: Thứ Đó Lại Đến

Dần dà, hai mẹ con tròn trịa đều cảm thấy có điều gì đó không ổn...tại sao anh trai càng ngày càng gầy đi?

Hai người họ còn hỏi hắn có phải có bí quyết giảm cân không?

Người anh trai hua tay và bảo rằng tình yêu làm cho con ngươi ta thăng hoa.

Nhưng sau đó, sắc mặt của người anh trai ngày càng xấu đi, eo và chân ốm teo như que củi, hàng xóm xung quanh đều bàn tán xôn xao, nói rằng người anh trai có thể đã bị trúng độc.

Không chỉ vậy, tinh thần của người anh trai cũng ngày một yếu đi, chẳng bao lâu sau hắn còn không cầm nổi cái bát.

Hai mẹ con tròn trịa lo lắng đưa hắn đến bệnh viện kiểm tra, bệnh viện hỏi rằng có phải hắn đang giảm cân không? Ngoài cơ thể suy nhược thì hắn không mắc bệnh gì.

Mỗi ngày người anh trai ăn cũng rất nhiều, sau này được người ta giới thiệu cho một bác sĩ đông y, vị bác sĩ đó hồi còn trẻ từng qua lại với bác sĩ ma qua đường, vừa mới bắt mạch, sắc mặt đã lập tức thay đổi, nói rằng hắn đã vướng phải thứ có lông, bác sĩ đó không thể khám ra.

Hai mẹ con tròn trịa vô cùng sợ hãi, cầu xin vị bác sĩ đó nghĩ cách cứu giúp nhưng bác sĩ đó lắc đầu, bảo rằng cả người hắn đã âm thịnh dương suy, trừ phi loại bỏ thứ có lông đó, nếu không không tới một tháng nữa hắn sẽ đi đời.

Nghe thấy vạy, người anh trai quát tháo bảo bị bác sĩ đó suy thận, ghen tị với tình yêu của hắn nên mới ăn nói xằng bậy.

Vị bác sĩ đông ý đó nói nếu không tin thì khi trăng lên lấy gương ra soi sẽ biết.

Lúc này người anh trai định thần lại...đúng rồi, lúc đến nàng từng nói không được để gương trong phòng.

Thấy sức khỏe ngày một suy yếu, người anh trai quyết tâm lén giấu một cái gương dưới giường để có thể chiếu vào người nằm bên cạnh.

Khi cô gái đến, người anh trai như bị mê hoặc và quên bẵng chuyên cái gương...cũng thật trùng hợp, hôm đó là một ngày âm u nên không có trăng.

Nhưng hai mẹ con tròn trịa lại không quên chuyện đó, vừa đến giờ họ đã đến gõ cửa nhắc nhở người anh trai.

Người anh trai đang chìm trong giấc mơ ngọt ngào với cô gái đó, hắn thấy rất phiền phức, đang yên đang lành như vậy sao cô gái có thể biến thành một thứ có lông được chứ, nhưng vừa mới ngẩng đầu lên, mây đen bên ngoài tản đi, ánh trăng vừa hay rọi vào, hắn vô tình thấy cái gương, hắn không dám thở, súyt chút nữa bị dọa chết.

Trong gương, hắn thấy vẻ mặt nhợt nhạt héo úa của mình đang ôm một thứ lông lá với cái miệng nhọn hoắt trong tay.

Và thứ nhọn nằm trên người hắn giống như đang hút thứ gì đó xung quanh mũi và miệng của hắn.

Lúc đó người anh trai sợ chết khiếp, hắn hét lên thất thanh, thứ đó cũng giật mình một phen và vội vàng nhảy qua cửa sổ chạy trốn.

Lúc đó gia đình người anh trai mới biết thì ra trên đời còn có chuyện này, sau khi sợ hãi, họ tưởng rằng mọi chuyện sẽ kết thúc, nhưng không ngờ đây chỉ mới là khởi đầu của sự kinh hoàng.

Đêm hôm sau, thứ đó lại đến.

Nhưng lần này nó không hề ăn nói ngọt ngào như trước mà nói năng vô cùng hung dữ, nói người anh trai rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, nếu đã như vậy nàng cũng không cần khách sáo với hắn nữa.

…

Vừa dứt lời, nàng không nói gì nữa mà lập tức nhào về phía Cầu ca.

Ngày hôm sau, Cầu ca không còn sức nâng nổi mí mắt lên, Cầu a di và Cầu cô nương dường như rất sốt ruột, đi khắp nơi tìm tòi phương pháp tẩy lông, nào là tìm lá bưởi, nào là rắc muối, nhưng vật kia có pháp lực cao cường, làm thế nào cũng không sợ, trái lại nó còn trở tay làm hai mẹ con Cầu trở mặt nhau

Mà Triệu Oai Bột đánh nhau trước đó, vừa nghe thì chỉ biết lắc đầu - không thiên vị, mấy năm trước con trai nàng cứ đi trêu chọc lông dài, đang sống mà bị dày vò đến chết, nói là bị hút khô tinh khí, mà thứ đó còn đến trong tang lễ, nghe thấy người cả nhà Triệu Oai Bột vừa khóc vừa mắng thì cười hì hì rồi mới chịu đi.

Mẹ con Cầu cũng biết chuyện này, có vẻ rất sợ hãi, sau đó được người ta chỉ dẫn lên miếu lớn xin bùa, người coi miếu nói để ta xin cho ngươi một quẻ! Làm xong sẽ đưa bùa.

Người nhà này bắt đầu còn ôm lòng tin, treo ở trên màn chống muỗi, kết quả ngươi đoán sẽ ra sao, vật kia vừa nhìn thấy lá bùa đó thì xé xuống, còn bỏ thẳng vào trong miệng rồi nhai.

Mẹ con Cầu tức giận đến tìm người coi miếu muốn ông ta giải thích, người coi miếu nghe vậy cũng thấy khó chịu, theo lý mà nói thì lá bùa này có tác dụng mà? Lại hỏi tiếp, đúng rồi – vậy kia là do Cầu ca tự mình đến cửa khổ sở cầu xin, vậy chắc chắn không dễ đi, đều là oan nghiệt, hết cách rồi.

Vừa nghe vậy, mẹ con Cầu rất bế tắc, buổi tối lại đến thăm Cầu ca, nhưng vừa đến hai giờ sáng, hai mẹ con nói không hiểu tại sao lại ngủ thiếp đi, ngày hôm sau vừa hỏi, được rồi, vật kia lại tới.

Chương 1077: Cứu Cầu Ca

Lại thấy Cầu ca bây giờ chỉ có thở ra chứ không có hít vào, cũng không biết từ đâu lại hỏi thăm ra một phương pháp tẩy lông - nhà các ngươi dính phải loại vật này là bởi vì cha Cầu chết sớm, trong nhà không có đàn ông làm trụ cột, âm thịnh dương suy, cho nên không khắc chế được vật kia.

Nhưng ở huyện lân cận lại có một tiền lệ - là một người đàn bà bị quấn lấy, sau đó tìm một chú rể mới cho nhà mình, làm nên xung hỉ, mọi người vui vẻ đốt pháo ầm ĩ, náo loạn một trận, chậc, đã dọa cho vật lông dài kia chạy mất, sau đó nó không hề trở lại nữa.

Mẹ con Cầu vừa nghe phương pháp này không tệ lắm - vốn dĩ Cầu cô nương cũng đã đến tuổi kiếm người yêu, cũng nên lập gia đình rồi, nhưng cái xác bên ngoài lại không đủ xinh đẹp, tâm hồn bên trong cũng không đủ thú vị, cộng thêm tính tình lại nổi tiếng hung hãn, chưa từng có người nào tới hỏi han, giờ lại xảy ra chuyện này, người ta biết trốn còn không kịp, ai mà nỡ để cho con cái của mình lên lỗ yêu quái để ngăn cản vết đạn chứ.

Nhưng nhìn bộ dáng đó của Cầu ca, Cầu cô nương nói bất luận thế nào cũng không thể để cho anh trai mình cứ như vậy mà chết, lúc này nàng mới nghĩ ra một chủ kiến – là làm một cái bình hoa đặt ở trong phòng, thấy chàng trai nào đẹp mắt thì đẩy vào trong phòng, một khi đụng bể cái bình thì không cho đi.

Trước mắt đã có mấy người trúng kế, nhưng mấy người kia đều là người bản xứ, mẹ con Cầu cũng không thể ăn vạ nên trò trống gì, nhưng mà, thật vất vả mới bắt được một người bạn vùng khác như Tô Tầm, đương nhiên là muốn kéo vào làm con rể nhà mình.

Nghe vậy, Trình Tinh Hà cười đến nỗi nấc cục, nói tình cảm là cái để điều trị y tế khẩn cấp* à, lấy mặt mẹ chết làm thuốc dẫn.

() Đó là một phép ẩn dụ cho việc cầu xin sự giúp đỡ hoặc nghĩ cách xoay sở khi có việc cấp bách.

() Đó là một phép ẩn dụ cho việc cầu xin sự giúp đỡ hoặc nghĩ cách xoay sở khi có việc cấp bách.

Ta lại nhìn về phía Tô Tầm:

“Chuyện này dễ làm thôi, đều là bạn bè mà, ta giúp ngươi.”

Lúc này Tô Tầm mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng biểu cảm vẫn căng thẳng:

“Ân tình này, sau này ta nhất định sẽ trả lại.”

Ta cũng nhìn ra, hắn là người có ơn báo ơn, có thù báo thù, giúp đỡ hắn chuyện này, chuyện Bạch Hổ cục “tàng trữ” cũng ổn thoả.

Khỏi phải nói, ông nội của hắn đã dạy hắn theo lối rất truyền thống.

Lúc này ta mới nhớ ra:

“Đúng rồi, tại sao ngươi lại đến Hưng Long cung?”

Hắn hơi ấp úng nói cho ta biết, hắn vẫn luôn đi tìm tung tích của Giang Qua Tử, nhưng Giang Qua Tử lại giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy, làm thế nào cũng không tìm được, nghĩ đi nghĩ lại, chi bằng tới tìm ta.

Cho nên hắn mới đuổi tới Hưng Long cung.

Trong lòng ta sáng như gương - tên này rất sĩ diện, lúc trước hắn còn nói sẵn lòng độc lai độc vãng, bây giờ lại tới chủ động tìm ta, hắn băn khoăn chuyện mất thể diện nên tính toán lén lút đi theo ta, giống với con đường mà nốt ruồi đen lớn tính toán thông qua ta để tìm Công Tôn Thống.

Trong lòng các ngươi đều coi ta như GPS rồi.

Ở thời đại này, người sĩ diện quá như vậy đã không còn nhiều.

Đúng lúc này, mẹ con Cầu đã tỉnh lại, các nàng biết bọn ta đã hiểu rõ mọi chuyện thì chửi bới ra tới ngoài đường, còn hỏi ai là quỷ treo cổ ở đây lại nói năng lung tung như thế, mấy “người thông tin” kia chột dạ, rụt cổ bỏ đi.

Ta vội vàng khuyên nhủ, nói chuyện này cũng vừa khéo, trùng hợp thay bọn ta cũng kiếm cơm bằng nghề này, con đường nào cũng dẫn đến La Mã, dù sao mục đích là cứu Cầu ca, không cần kéo Tô Tầm về làm chồng mình, vẫn còn phương pháp phác cũng có thể cứu Cầu ca trở về.

Mẹ con Cầu vừa nghe, có chút nửa tin nửa ngờ, chuyện này cũng đơn giản, ta lập tức nhìn xung quanh căn nhà, thấy trên hiên nhà bọn họ có khảm một cây gỗ, bèn hỏi:

“Có phải một hai tháng nay nhà các ngươi mọi chuyện đều không thuận lợi đúng không, còn từng bị lừa gạt, hao tổn không ít tiền?”

Mẹ con Cầu vừa nghe vậy, đôi mắt sáng lên, hỏi ta tại sao lại biết?

Ta chỉ vào một thanh xà ngàng trên khung cửa và nói:

“Đó là bởi vì cái này.”

Vừa nghe vậy, mẹ con Cầu ngẩn người:

“Cái này sao? Nhưng cái này đặt ở đây, bọnta lấy ý nghĩa là “ngày khởi đầu

”, sao thế?”

Nghề đồ cổ được xem là nghề truyền thống, cũng chú ý đến phong thủy.

Đáng tiếc, đây là ngày khởi đầu ngược lại, ta lập tức nói cho các nàng biết, treo ở trên xà nhà trước cửa, xem như là cục diện “ngày khởi đầu” quả thật không tệ, nhưng vấn đề nằm ở vật liệu gỗ.

Cầu cô nương không nghe lọt tai, bèn nói:

“Ngươi không biết nhìn à? Vật này là gỗ hoàng hoa lê thượng hạng, ngươi có thể tìm khắp Hưng Long cung cũng không có vật liệu nào tốt hơn nó - bày ngày khởi đầu, không phải càng kiên cố càng tốt sao?”

Chương 1078: Thuyết Phục

Ta lắc đầu nói:

“Gỗ hoàng hoa lê chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng ai bảo gỗ của các ngươi là được tháo ra từ trên quan tài? Đây là âm vật, đặt ở đây ngược lại sẽ thành âm cục – bọn ta hay gọi là cục “đòn cảnh tỉnh”.”

Đòn cảnh tỉnh, ý nghĩa cũng đúng như tên gọi của nó, ngươi làm gì sai nó sẽ đánh lại ngươi, bị lừa gạt lỗ vốn cũng là chuyện bình thường.

Ta nói nếu ngươi nghe ta thì lấy thanh gỗ hoàng hoa lê đó xuống và thay thế gỗ hoa cúc vàng hộc kia trong nhà thử xem.

Cầu cô nương và Cầu a di đưa mắt nhìn nha, không tự chủ được lập tức làm theo lời ta nói, còn lẩm bẩm, vốn dĩ gỗ hoa cúc vàng hộc kém xa với hoàng hoa lê mà, ý định để ở bên ngoài chỉ là muốn lừa khách du lịch nước ngoài.

Kết quả vừa mới treo lên không bao lâu, bên ngoài lập tức có mấy người nước ngoài tới, chỉ chỉ trỏ trỏ, chẳng mấy chốc đã mua một bộ đồ trà cổ đi - nói là trong thời kỳ Ung Chính, ta nhìn ý nghĩa kia hình như là vào ngày Quốc Khánh tháng trước.

Mẹ con Cầu kiếm được không ít tiền, mắt Trình Tinh Hà cũng sáng lên:

“Thất Tinh, tiền lời kiếm được từ nghề đồ cổ này còn nhiều hơn chúng ta kiếm được - sau này nên cân nhắc lại, nên tân trang phần mặt tiền của ngươi thành cửa hàng đồ cổ được không nhỉ?”

Mẹ con Cầu tiễn người nước ngoài đi, chuyện này làm bọn họ kích động không thôi, Cầu a di lập tức nắm lấy tay ta:

"Ôi chao, nhìn không ra ngươi còn là một tiểu thần tài đấy! Ngươi thấy Miêu Miêu nhà chúng ta thế nào, trên phòng khách cũng được dưới phòng bếp cũng được, nếu ngươi làm con rể nhà bọn ta, bọn ta đảm bảo ngươi không phải chịu một chút uất ức..."

Được rồi, ta tới cứu Tô Tầm chứ không phải là tự đề cử mình.

Cầu a di cứ hỏi ta, chuyện này có gì khác biệt chứ?

Thật ra cũng đơn giản - cục "Ngày khởi đầu" chắc chắn là niềm vui, mà gỗ hoàng hoa lê được tháo ra từ quan tài thì trên mặt gỗ sẽ có tử khí quấn lấy, một mảng đen kịt, đương nhiên là đại âm, không đánh ngươi đánh ai chứ? Ngược lại, tuy là giá trị của cây gỗ hoa cúc vàng hộc kia không cao, nhưng đó là cành cây mặt dương, treo lên rất thích hợp.

Nhiều người tin tưởng vững chắc là tiền nào của nấy, nhưng thực ra không có gì quan trọng hơn sự thích hợp.

Dì Cầu hoàn toàn bị thuyết phục, giữ chặt tay ta không chịu buông ra, nói cả đời nàng không ít lần làm việc thiện tích đức, thật sự đã được phúc báo rồi - nhất định là ông trời phái ta đến cứu con trai nàng.

Tô Tầm thấy ta vừa tới đã nắm mọi chuyện trong tay, tuy là mặt vẫn lạnh lùng nhưng trong mắt không khỏi cũng mang theo vài phần khâm phục.

Trình Tinh Hà hận không thể nhanh chóng kéo Tô Tầm vào đội ngũ phá Tứ Tướng cục, nhân cơ hội ở một bên an lợi:

"Ngươi đừng nhìn vào bộ dáng của Thất Tinh kia, nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài, mọi thứ ở hắn đều đáng tin hết."

Có thể tính là hắn khen ta một câu không, nhưng mà bề ngoài của ta ảnh hưởng đến ngươi à?

Cầu a di vội vàng lôi kéo bọn ta lên lầu:

“Chuyện này không nên chậm trễ, cô gia, không phải, đại sư, ngài mau đến xem cho con trai của ta đi.”

Đi lên cầu thang, quả thật ta nhìn thấy bốn phương tám hướng nơi đây đều có một ít âm khí quấn lấy, Trình Tinh Hà nhìn xung quanh một vòng, sau đó khẽ nói:

“Thật đúng là nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài – xem ra vật kia rất hung mãnh, nó cư trú ở đây làm những cô hồn dã quỷ khác cũng không dám tới.”

Lông dài lưu lại âm khí, thật ra cũng có ý lập lời thề tuyên bố địa bàn, những vật khác thấy năng lực của mình không bằng hắn, đương nhiên không dám lên nơi này xâm phạm.

Lông dài...

Ta lại nhớ đến An Ninh, cũng không biết bây giờ nàng thế nào, mũ da lớn cũng không tới tìm ta – mặc dù vùng nước lớn kia làm cho người ta khó chịu, nhưng khi nào chuyện này này xong xuôi, thế nào cũng phải qua xem.

Lên lầu xem Cầu ca kia, bọn ta lập tức đều giật mình - một người đàn ông trẻ tuổi nằm trên giường, yếu ớt thiếu sức sống, cả người đều khô cằn, chỉ còn lại một lớp da bọc kín trên khung xương, cái này chỉ giống như một bộ xương đang thở hồng hộc thôi!

Ánh mắt Trình Tinh Hà cũng sáng lên:

“Mẹ nó, Thất Tinh, ngươi nhất định phải cố gắng hết sức bắt sống cái vật kia - chúng ta bắt được nó trong tay, đúng lúc có thể mở một tiệm giảm cân ở phố cửa hàng.”

Tên này đúng là có đầu óc kinh doanh.

Người đàn ông trẻ tuổi quả thật giống như Cầu a di nói, chỉ còn lại một chút hơi thở ra yếu ớt, phải phí sức cả hồi lâu mới nâng nổi mí mắt lên, kết quả vừa nhìn thấy Ách Ba Lan và Bạch Hoắc Hương, lập tức sáng mắt lên, yếu ớt nói:

“Hai người này là...”

Bạch Hoắc Hương không nói nhiều, một tay đặt lên cổ tay hắn, người đàn ông trẻ tuổi kia lập tức kích động:

“Mơ... Trong giấc mơ...”

Ngươi gọi ai là tình nhân trong mơ đấy?

Chương 1079: Giấc Mơ

Cầu ca còn muốn đưa tay đặt lên tay Bạch Hoắc Hương sờ sờ thử, lập tức bị đâm một trận, kêu lên thảm thiết - nhưng bởi vì quá yếu ớt nên tiếng la cũng không lớn.

Bạch Hoắc Hương rút kim châm ra, sau đó hất cằm về phía ta, ý bảo ta tới gần xem thử.

Vừa nhìn một lượt, ta lập tức nhíu mày - dưới da mặt của Cầu ca, chỗ vốn nên chảy máu lại bị gảy ra một nhúm lông!

Bạch Hoắc Hương nói tiếp:

“Kiểu mọc lông này giống như bệnh lao, nếu bỏ mặc thì chỉ có thể sống sót thêm nửa tháng nữa.”

Vừa nghe vậy, Cầu ca lập tức bày ra vẻ mặt hoảng sợ, mẹ con Cầu thì càng khỏi phải nói, túm lấy ta bảo ta mau nghĩ cách, ta lập tức hỏi Cầu ca:

“Trước tiên ngươi nói cho ta biết, chẳng phải ngươi theo dõi cô gái kia đến nhà bọn họ sao? Nhà bọn họ ở đâu?”

Cầu ca hít sâu một hơi, lúc này mới nói:

“Toả, Toả Long Tỉnh!”

Ta lập tức nhíu mày – Toả Long Tỉnh, sáng sớm đã mơ thấy Toả Long Tỉnh?

…

Trình Tinh Hà cũng hiểu ra, lập tức quay ta nhìn ta, giống như là muốn hỏi ta tại sao sáng nay lại nói câu này.

Nhưng hắn thấy được biểu cảm của ta thì nhìn ra chính ta cũng không hiểu tại sao, cho nên không hỏi tiếp.

Trái lại, ta chú ý tới, trong cái chớp mắt kia của hắn, ánh mắt nhìn ta dường như có vài phần kiêng kỵ.

Ánh mắt kia lập tức khiến ta vô cùng khó chịu - mọi người cùng nhau vào sinh ra tử thời gian dài như vậy, tại sao hắn lại dùng ánh mắt đó nhìn ta?

Giống như ta là một cái gì đó nguy hiểm vậy.

Nhưng chính hắn cũng cảm giác được, nhanh chóng thu lại ánh mắt kia.

Phản ứng của ta từ trước đến giờ đều rất nhanh, cũng giả bộ không nhận ra, tiếp theo lại hỏi Cầu ca:

“Tỏa Long Tỉnh là ở đâu?”

Cầu ca không còn sức lực nào, Cầu cô nương lại vội vàng giải thích thay:

“Tỏa Long Tỉnh ở ngay đầu đường phía Tây - ngươi cũng biết, chính là vùng nước gần Hưng Long cung chúng ta, là Đông Hải trong truyền thuyết cổ đại, nghe nói bên đó trước kia là nơi trừng phạt rồng, có rồng nào phạm sai lầm đều sẽ bị nhốt vào trong Tỏa Long Tỉnh, chuyện này không bao lâu thì trở thành một địa danh.”

Rồng phạm sai lầm... Ta lập tức nghĩ đến sợi xích sắt trong giấc mơ của ta.

Tại sao ta đột nhiên lại có một giấc mơ như vậy?

Vì vậy, ta lập tức bảo Cầu cô nương dẫn ta đến nơi đó xem thử.

Cầu cô nương vội vàng gật đầu, dẫn ta đi ra ngoài.

Bạch Hoắc Hương đương nhiên cũng muốn đi theo, nhưng Cầu a di lại quỳ gối trước mặt Bạch Hoắc Hương nói:

“Cô gái, ta biết ngươi chính là quỷ y trong truyền thuyết đúng không? Ta cầu xin ngươi hãy xem bệnh cho con trai của ta trước!”

Nói xong, nàng ôm lấy chân Bạch Hoắc Hương không chịu buông tay - thì ra lão Trung y quen biết quỷ y kia đã từng nói, bệnh tình của Cầu ca gọi là bệnh lao, chỉ có quỷ y mới có thể nhận chuẩn huyệt đạo, chọc lông từ bên trong ra thì mới có thể cứu được Cầu ca.

Vừa rồi Bạch Hoắc Hương lộ ra một tay, Cầu a di này không nghĩ tới mình thật sự đụng phải vận lớn, nhất quyết không chịu thả Bạch Hoắc Hương đi – rất sợ nàng vừa bước chân ra khỏi cánh cửa thì con trai mình sẽ chết theo mất.

Bạch Hoắc Hương nhất thời cũng hơi khó xử - nàng ăn nói ngang ngạnh nhưng rất dễ mềm lòng, mặc dù thấy bệnh nhân nào thì sẽ oán hận bệnh nhân đó, nhưng thật sự nàng chưa từng bỏ mặc bệnh nhân nào.

Ta bèn bảo Ách Ba Lan ở lại bảo vệ Bạch Hoắc Hương, Tô Tầm thì làm “con tin”, đương nhiên cũng không đi được, Trình Tinh Hà thì ôm mực khô theo, vừa đi theo vừa như đang suy nghĩ gì đó, dọc theo đường đi cũng không đùa giỡn câu nào, khác hẳn với hai người ngày thường.

Mặc dù bình thường hắn cà lơ phất phơ, lần này thật sự làm cho người ta không quen, cũng giống như đổi hồn vậy - nếu không phải mệnh đăng của hắn bình thường, ta gần như cũng phải nghi ngờ hắn trúng tà.

Ta đang muốn hỏi thử hắn thì Cầu cô nương lại kéo cánh tay ta, thần thái đi bộ lăng xăng giống như đi trên đài T, còn liên tục giới thiệu danh thắng xung quanh cho ta biết. Quả nhiên, hàng xóm xung quanh nhìn thấy nàng thế mà lại khoác tay một người đàn ông không thiếu tay cũng không cụt chân, bọn họ đều trợn mắt lên, bày ra biểu cảm rất khâm phục nàng, nhưng lại bày ra biểu cảm rất thương hại với ta.

Tỏa Long Tỉnh này cách nhà các nàng cũng không xa, chỉ đi qua mấy cái ngõ hẻm, xung quanh tất cả đều là bày hàng, vào một cái ngõ hẻm, hẻo lánh làm cho người ta cảm giác có thể sẽ có một tên cướp lao ra bất cứ lúc nào.

Nàng vừa đi vừa phấn khởi giới thiệu, nói về các loại điển cố ở nơi này, ta vừa nghe vừa có cảm giác rất mãnh liệt – hình như ta đã từng tới nơi này.

Lúc đó... Nơi đây không phải như thế này.

Kỳ quái, đây là lần đầu tiên ta đến Hưng Long cung mà, tại sao lại có cảm giác này?

Trình Tinh Hà vươn cổ nhìn thử, cũng nhịn không được hỏi:

“Không phải nói nơi này có giếng sao? Tại sao lại là ngõ hẻm?”

Chương 1080: Gia Đình

Cầu cô nương xua tay rồi trả lời:

“Đây chỉ là truyền thuyết thôi, à không, phải nói chỉ là địa danh. Khởi nguồn phải nói đến mấy trăm năm trước, bên phía bọn ta bị hạn hán, có một vị thần tiên tới nói nơi này không có mưa là bởi vì có một con rồng bị oan đang ở trong Tỏa Long Tỉnh, oán khí ngút trời, lúc này mới khiến cho địa phương này bị hạn hán, người địa phương lập bàn thờ cúng thì nghe thấy bên trong Tỏa Long Tỉnh thật sự có tiếng rồng ngâm, sau đó cũng thật sự có mưa. Nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết, còn về chuyện có cái giếng như vậy hay không thì bọn ta cũng chưa từng nhìn thấy.”

Tỏa Long Tỉnh kia đã không còn nữa sao?

Điều này làm cho ta có chút thất vọng, đồng thời cũng không hiểu tại sao lại có chút vui mừng.

Mà chỗ này cũng trở thành một địa danh, có người sống ở đó, cái ngõ hẻm này gọi là ngõ Tỏa Long Tỉnh, nhưng bây giờ cũng không có người ở nữa.

Xem ra cái lông dài kia cư trú ở trong ngõ hẻm này.

Nhưng nơi này nhiều cửa như thế, cũng không thể lần lượt đi gõ từng cái một được, ta lại hỏi Cầu cô nương, có biết lúc ấy anh trai nàng gõ cửa nhà nào không?

Cầu cô nương vừa nghe vậy, sắc mặt lập tức tái xanh, nói:

“Không nói dối ngươi, thật ra lúc trước bọn ta cũng từng tới đây nhưng mà... Thế nào cũng không tìm được, bọn ta nghi ngờ, lúc ấy anh trai ta bị ma quỷ xui khiến, tất cả mọi thứ hắn nhìn thấy đều là giả.”

Ta nhìn theo những cánh cửa dọc theo ngõ hẻm này, có dán không ít gạch men xanh, còn có “Sư tử vàng đón cửa” khảm đá hoa lửa, mọi thứ đều giống như là đồ lưu hành của thế kỷ trước.

Cũng chưa chắc là giả - ta cảm giác được nơi đây có linh khí rất mạnh.

Trình Tinh Hà cũng giống vậy, vừa nhai mực khô vừa nói:

“Nơi này không có cô hồn dã quỷ - chắc là không dám tới.”

Đúng lúc này, bất chợt có một giọng nói vang lên:

“Bệ hạ!”

Lúc đó ta hơi sửng sốt - gọi ai vậy?

Ta vừa định quay đầu lại thì cảm giác được dường như có thứ gì đó đang nhào về phía bọn ta.

Ta còn chưa kịp phản ứng lại thì cả người đã bị đụng văng ra, bị đẩy ra phía sau Cầu cô nương, lúc này mới nhìn thấy một chậu nước bẩn hắt vào chỗ ta vừa đứng, là Trình Tinh Hà đẩy ta văng ra, mà Cầu cô nương né tránh không kịp nên thân thể cao lớn chắn ở trước mặt bọn ta, bị nước văng lên khắp cả người.

Mẹ kiếp, điêu dân nào muốn hại ông đây?

Lúc này, một bà cụ gầy guộc xuất hiện ở một cánh cửa, hung dữ hét lên:

“Bảo các ngươi tránh ra thì các ngươi không nghe, đáng đời!”

Mặt ta lập tức tối sầm lại, Cầu cô nương không sợ phiền phức, một tay gạt nước trên gương mặt mập mạp xuống, còn mắng:

“Bà già chết tiệt, ngươi mù à! Thấy có người còn hắt nước?”

“Ngươi nói cái gì?”

Bà cụ cũng không phải người hiền lành:

“Thấy nước còn không biết tránh, ngươi bị què à?”

Mắt thấy lại sắp nổi lên một trận battle, ta vội vàng ngăn cản Cầu cô nương, mà khí thể hùng hổ của bà già kia vẫn không giảm, còn nhìn về phía bọn ta chửi ầm lên:

“Các ngươi rảnh rỗi không có việc gì hay sao mà đâm đầu vào cái chỗ không người này làm quái gì? Ta đâu biết được ở đây có người, cả ngõ hẻm này chỉ có một gia đình nhà bọn ta, còn nữa, các ngươi đến đây làm gì, tìm ta dập đầu à?”

Chỉ có một gia đình bà già này?

Ta vội vàng hỏi:

“Ngài đừng sợ, bọn ta chỉ tới tìm người, làm phiền hỏi thăm ngài một chút, ngài có biết bên này có một cô gái nào rất xinh đẹp không?”

Bà cụ lập tức bày ra bộ dáng rất cảnh giác, chờ đến khi biết rõ ngọn nguồn mọi chuyện, sắc mặt lại có chút mất tự nhiên, nói thầm:

“Thật sự đã thành tinh rồi ư?”

Thì ra hai ngày nay, quần áo nhà bà cụ phơi trong sân không biết tại sao lại bị mất, nàng nghi ngờ có biến thái, có một hôm nàng phơi xong thì ngồi ở phía sau rình, kết quả lại nhìn thấy một cái miệng nhọn có cái đuôi dài không biết từ đâu chạy ra, ngậm quần áo rồi chạy ra ngoài.

Nàng lập tức đuổi theo thì nhìn thấy vật kia chạy vào trong cỏ hoang rồi không thấy đâu nữa.

Ta lấy lại tinh thần hỏi:

“Ngài có thấy rõ không – vật đó có lai lịch thế nào?”

Bà cụ nói, ta làm sao biết được, đã lớn tuổi rồi, thị lực cũng kém – nhưng bà cụ lại nhìn thấy, cây lựu già bên kia khẽ động đậy.

Theo hướng bà cụ chỉ, ta thật sự nhìn thấy một gốc cây lựu.

Đi qua nhìn thử, chỗ này lúc đầu chắc là cũng có một căn nhà nhưng đã sụp đổ, bây giờ khắp nơi đều là cỏ dại, ta gạt cỏ dại ra rồi đi vào.

Đến đây, cái cảm giác quen thuộc này càng ngày càng mãnh liệt.

Trình Tinh Hà cũng đi theo, rất cảnh giác nhìn xung quanh, lại chép miệng với ta:

“Ngươi nhìn kìa, trái cây không ổn lắm.”

Ta nhìn theo tầm mắt của hắn, thật sự nhìn thấy một chùm quả mâm xôi rất lớn – quả của cây mâm xôi rất vững chắc, ai đụng vào cũng không rụng, mà những trái cây dưới chùm quả mâm xôi đó thì đều rụng hết.

Hiển nhiên là có vật gì đó thường xuyên bò phía dưới nên đụng rớt!

Chương 1081: Cô Gái

Ta lập tức ngồi xổm xuống, muốn chui vào xem thử, nhưng vừa cúi đầu thì nhìn thấy trong cỏ cây rậm rạp sâu thẳm, có một vật lông xù rậm rạp đang cuộn mình.

Đây có phải là "cô gái" kia không?

Lông dài ngày thì núp, đến tối thì bò ra – vật này đang ngủ ư?

Ta lập tức xắn tay áo lên, định bò vào, nhưng không ngờ ngay lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng hét chói tai, tiếp theo, một vật gì đó rất nặng đè lên người ta:

"Chuột, ah, chuột kìa!"

Ta không có chuẩn bị, lần này may mà ta không bị đè đến nỗi lún xuống đất, mà vừa gây ồn ào như thế, vật kia chợt run lên, sau đó ta nhìn thấy một đôi mắt vàng ố.

Không phải cầm thú bình thường - ánh mắt kia có linh tính!

Ta muốn nhào tới, nhưng cả người Cầu cô nương đè lên người ta, gần một trăm cân, cộng thêm gần đây hao tổn khí tức, lần này ta chỉ có thể ngẩn người chứ không dậy nổi, vừa định bảo Cầu cô nương mau đi xuống thì cảm nhận được có tiếng xé gió nhào về phía mặt ta.

…

Trong giây phút đó trong đầu ta xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, mẹ kiếp, bao nhiêu sóng to ta đều có thể vượt qua, không ngờ lúc này lại bị một tên lông dài xử lý. Thật sự là lật thuyền trong mương, nếu truyền ra ngoài thì Giang Thần Dinh Hồng Nhãn chẳng phải sẽ cười đỏ mắt hay sao.

Nhưng đúng lúc này, một thân ảnh từ trên trời giáng xuống chắn phía trước ta, vèo một cái, có thứ gì đó được bắn ra từ trong tay người đó. Tên lông dài bị dây đỏ vướng chân, theo quán tính ngã nhào về trước.

Là Cẩu Huyết Hồng Tuyến của Trình Tinh Hà.

Đi theo những tiếng xé gió chính là những sợi tơ hồng nhiều không đếm xuể, phải rồi, thh từng đi theo lão thợ săn học bổ túc, sở trường đã được nâng cao rất nhiều.

Nhưng thứ kia cũng phản ứng rất nhanh, trước đó chắc là đã nếm phải quả đắng như này. Vừa thấy dây đỏ, nó đã lăn ra thật xa, đám quả trên cành cũng rơi lộp bộp xuống đất như mưa đó.

Trình Tinh Hà một cước đá văng bụi cây lớn cản đường, định chạy theo lông dài. Không ngờ từ bên trong bay ra thứ như viên đạn, ào ạt tiến về phía của Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà kêu trời một tiếng rồi nhanh chóng dùng tay che mặt, đợi tới khi bỏ tay xuống thì cái lông dài đã chạy đi thật xa.

Trình Tinh Hà mắng mẹ một câu rồi quay đầu lại, nhịn lắm mới không chọc thẳng vào mũi ta mà mắng.

“Thất Tinh! CMN có phải ngươi vừa rơi vào ôn nhu hương một cái thì đã không đứng dậy nổi rồi phải không? Đồ ăn dâng tận miệng ngươi cũng làm rơi, đi trên đất bằng ngươi cũng vấp cho được!”

Ôn nhu hương? Đứng cái đầu ngươi chứ đứng, ngươi thử đi vào xem, ngươi đứng nổi ta kêu ngươi là bố!

Cầu cô nương đột nhiên bị khen, mặt thoáng cái liền đỏ lên, nàng nằm sấp trên người ta, đưa tay vén một lọn tóc ra sau tai.

“Ừm, mọi người đều nói tính cách của ta cũng rất được…”

Cô gái, mời cô đứng lên nói chuyện.

Cầu cô nương thẹn thùng bò dậy từ trên lưng ta, cảm giác kia thật giống như vừa vứt được một cục hàng lớn, may mà xương cốt toàn thân không bể miếng nào. Nếu đây là tiểu thuyết võ hiệp thì ta bảo đảm đã phun ngay một ngụm máu rồi.

Trình Tinh Hà thấy dáng vẻ này của ta, sự kiêng kỵ và nghi ngờ lúc trước hình như cũng bị quét sạch. Hắn không những không đến đỡ ta mà còn nhân cơ hội đá ta một cái, miệng thì lẩm bẩm.

“Nhìn cái dáng vẻ thận hư này của ngươi xem, chẳng lẽ ngươi…”

Nói đến đây, hắn đột nhiên đổi giọng.

“Cũng đã qua mấy tháng rồi, nay cũng hai mươi hai, ngươi rốt cuộc có mua Lục Vị Địa Hoàng Hàn không?”

Mua cái đầu cha ngươi.

Ta miễn cưỡng đứng lên, sau đó hỏi Trình Tinh Hà nàng kia rốt cuộc có lai lịch gì.

Trình Tinh Hà lắc đầu, nhìn chằm chằm quả mâm xôi rơi đầy đất.

“Là một lão bì tử.”

Đây là một thuật ngữ riêng của thợ săn, lão bì tử, chính là động vật hoang dã đã từng bị bắt.

Người câu cá đều biết khi cá đã cắn mồi câu một lần, nhưng tránh thoát thì rất khó cắn vào móc lần thứ hai, động vật hoang dã cũng giống như vậy. Lão bì tử ám chỉ những động vật từng bị con người vây bắt nhưng chạy trốn được, loại vật này rất thông minh, vô cùng gian xảo, tâm trả thù cũng rất mạnh, vừa sợ vừa hận con người.

Dựa theo lời của Trình Tinh Hà, nếu không phải lão bì tử thì sẽ không có con vật nào có tính cảnh giác cao với bẫy phích lịch liên hoàn tổ truyền nhà hắn như vậy.

Cầu cô nương nghe có gì đó không đúng, vội hỏi.

“Các người mau nói cho ta biết đi, thứ kia rốt cuộc là cái gì? Ca ca ta…”

Vừa nói đến đây, điện thoại di động của Cầu cô nương liền reo lên. Nàng bắt máy, sau đó sắc mặt lập tức thay đổi. Nàng ta ngồi bệch xuống đất, khiến đất cát bên dưới bay cao ba thước, ngay cả phần đất dưới chân ta đều run rẩy. Chỉ nghe nàng ta lớn tiếng quát.

“Cái thứ chết dẩm kia! Ta không lột da nó thì không thoả lòng mà!”

Chương 1082: Một Thứ Gì Đó

Ta vừa nghe liền biết có chuyện, lại nhìn lên mặt Cầu cô nương, trong lòng càng trầm xuống...cung huynh đệ của nàng ta chợt hiện lên một luồng khí màu đen, hiển nhiên là Cầu ca ca đã gặp phải phiền phức lớn.

Quả nhiên Cầu cô nương lại túm lấy ta, sau đó đâm đầu vào ngực ta, lớn tiếng gào:

“Đại sư! Thứ súc sinh kia, thứ súc sinh kia thế mà lại dám chạy tới nhà của chúng ta, dày vò ca ca ta! Ngươi phải làm chủ cho ta! Ta chỉ có một người ca là hắn, chỉ cần ngươi có thể cứu hắn, ta sẽ, ta sẽ lấy thân báo đáp!”

Thôi xin miễn.

Ta vội kéo Cầu cô nương từ trong ngực ra, hai ngày nay mệt lớn, ta phải đi tìm Bạch Hoắc Hương xin vài viên nhân sâm dưỡng khí ăn mới được, chứ bộ xương già của ta sắp rã thành từng món mất rồi.

Trình Tinh Hà vừa nghe thấy vậy liền giậm chân chạy về phía phố Tây Kênh Đào...hắn biết tiền của nữ nhân là thứ tiền dễ kiếm nhất, nên quyết tâm phải bắt được thứ kia mở quán giảm cân.

Quả nhiên khi bọn vừa đến nơi thì nhìn thấy những hàng xóm láng giềng kia giống như gặp phải cháy nhà, ôm đồ đạc chạy đông chạy tây. Bọn ta đến cửa, còn chưa kịp vào thì đã có một thứ bay thẳng về phía mặt của ta, nhưng bị ta nhanh tay chộp lấy.

Cầu cô nương nhìn thứ trong tay ta, đôi mắt trợn to như chuông đồng:

“Là hàng Nhữ Diêu thật đó trời! Cái con súc sinh trời đánh thánh đa,a kia, ta liều mạng với nó!”

Nhưng vừa mới bước vào cửa thì đã có vô số hòn đá nhỏ bay về phía Cầu cô nương, ta vội kéo nàng ta về, nhìn kỹ hơn thì thấy lần này là một bàn cờ lớn.

Trình Tinh Hà đã đi trước một bước, lớn tiếng nói:

“Thất Tinh, cái thứ kia muốn phá nhà à!”

Họ tiến vào bên trong, không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì hết hồn, cửa hàng đồ cổ bây giờ chả khác nào bãi chiến trường vừa bị liên quân tám nước nhào vào cướp bóc. Mấy thứ loạn thất bát tao vãi ra đầy đất, chẳng có một chỗ để chen chân. Không những thế, họ còn nghe thấy trên lầu truyền tới tiếng hét chói tai của Cầu ca ca.

Bạch Hoắc Hương vẫn còn ở trên đó!

Ta vội leo lên cầu thang, đồ đạc liên tục lăn xuống từ phía trên, giống hệt như một cái Contra di động.

Vất vả lắm mới leo được lên lầu hai, ai ngờ vừa nhìn thì cả bọn đều ngẩng ra. Chỉ thấy Tô Tầm đứng trước giường, giống như một con thú canh mộ, nhìn chằm chằm vào thứ trước mặt, tới cái gì thì đánh bay cái đó.

Trên tay hắn cầm một thứ gì đó, nhìn vẻ ngoài thì vừa xấu vừa rách, nhưng khi sử dụng thì lại toả sát khí bức người, giống như một nhánh Tử Lôi Kích Mộc.

Nhìn thân pháp gọn gàng sạch sẽ của hắn, nếu tham gia đội bóng chày thì ắt hẳn sẽ có một phen thành tựu.

Ách Ba Lan đứng sau hắn, tay cầm Tơ Vàng Ngọc Vĩ múa đến sinh phong. Hai người giống hệt như vợ chồng nhà Smith, quét ngã đồ vật khắp nơi.

Bạch Hoắc Hương và Cầu ca ca nấp sau lưng họ, trước mắt thì nhìn không có chuyện gì. Cầu a di bởi vì thể tích nên đầu bị đập cho một cái, bà ta không ngừng thét chói ta.

“Cái con quái vật trời đánh thánh đâm này, mày quyến rũ con trai ta, giờ lại đến phá nhà chúng ta, khi dễ một quả phụ cô đơn chiếc bóng là ta...”

Trong lòng ta sáng như gương...thứ kia khi còn ở trong Khóa Long Tỉnh thì bị chúng ta làm kinh động, khi biết chúng ta được gia đình này mới tới thì mới tìm đến đây trả thù.

Ánh mắt Trình Tinh Hà sáng ngời, xoay người đẩy ta:

"Mau nhìn xem, thứ kia ở đâu?”

Không cần hắn nói, ta cũng đang dùng khí để quan sát.

Thứ đồ chơi kia nhất định là có cơ duyên nào đó, linh khí còn nhiều hơn cả Tiểu Kim Hoa Hôi Bách Thương Lưu. Quậy đến đục nước mà vẫn còn chưa rõ lai lịch, đúng là thứ phỏng tay.

Đột nhiên, vào ngay lúc này, Cầu a di bất chợt đứng lên rồi nhào về phía Ách Ba Lan và Tô Tầm.

Hai người đang bận tâm xử lý mấy vật bay tới, còn chưa kịp rảnh tay thì nội bộ lại náo loạn. Hơn nữa trọng lượng của Cầu a di chẳng thua gì kém gì con gái mình, đâm một phát thôi cũng đã khiến hai nhân viên an ninh nhỏ nhà này té nhào xuống đất.

Họ vừa ngã xuống thì đột nhiên trên không trung xuất hiện một cái tủ lớn, rơi thẳng về phía của họ.

Ta lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra rồi vung về phía cái tủ lớn. Một tiếng nổ vang lên, cái tủ cũ kỹ đó đã bị ta bổ làm hai, vụn gỗ rơi rào rào xuống đầy người họ.

Ách Ba Lan ôm đâu đứng dậy, tức giận quay đầu nhìn Cầu a di. Nhưng hắn lập tức phát hiện điều gì đó không đúng.

“Ngươi...”

Chỉ thấy đôi mắt hiện tại của Cầu a di đã chuyển sang màu vàng.

Là bị thứ lông dài kia điều khiển…cảnh tượng này giống hệt như lúc ta bị hoàng đại tiên khống chế trong ruộng của tú nữ.

Cầu cô nương vừa nhìn, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người. Nàng lập tức nhào về phía Cầu a di, đồng thời thất thanh kêu.

“Mẹ!”

Nhưng ta lập tức kéo nàng lại.

“Bây giờ bà ta không phải là mẹ của ngươi.”

Quả nhiên, đôi mắt vàng của Cầu a di gắt gao nhìn chằm chằm chúng ta, đồng thời trong miệng phát ra thanh âm rất kỳ quái.

“Tụi bây là ai? Sao lại đến đây quản việc của nãi nãi?”

Chương 1083: Cầu A Di

Cầu cô nương lúc đầu không hiểu lắm.

“Không phải mẹ ta thì là ai?”

Cầu a di cười hì hì, lúc này mới nói:

“Nãi nãi không phải là mẹ ngươi, nãi nãi là chị dâu của ngươi.”

Thanh âm kia vừa khàn khàn vừa khó nghe, khiến người nghe rợn cả da gà.

Trình Tinh Hà chậc chậc một tiếng.

“Không đúng nha, dù không phải là dân me tiếng như tiếng này nghe gì mà như ai đó đang kéo cửa, chả hiểu sao Cầu ca lại nhịn được.”

Cầu cô nương cũng nghe ra, sắc mặt biến đổi, lớn tiếng quát:

"Ngươi là đồ chơi không biết xấu hổ, ngươi hại ca ca ta, hiện tại lại muốn hại mẹ ta..."

Thứ này không giống với mấy loại tà vật phụ thân bình thường...tà vật là chiếm người, còn lông dài thì giống như đang khống chế con rối...nó sẽ giấu cơ thể thật của mình vào bóng tối, sau đó từ xa điều khiển người sống.

Trình Tinh Hà nói thật không sai...thứ kia kiêng kỵ người sống, nên mới dùng phương pháp này gây loạn.

Ta lập tức theo tà khí trên người Cầu a di đi tìm nguyên thân của lông dài.

Nhưng thứ kia có kinh nghiệm rất phong phú, trốn cũng rất kỹ, làm ta nhất thời cũng không nhìn ra.

“Đánh rắm!”

Cầu a di véo tay thành hình hoa lan, hợp tình hợp lý nói:

“Nãi nãi ta và ca ca ngươi đều là trai tai gái sắc trời sinh một đôi, sao có thể nói là không biết xấu hổ? Kẻ không biết xấu hổ là các ngươi mới đúng! Đang yên đang lành lại tỉ tê bên tai đệ đệ thúi nhà ta, dùng gậy để đánh uyên ương!”

Cầu cô nương vừa nghe lời này, tức giận đến mức thất khiến bốc khói giống như tàu nhỏ Thomas.

“Uyên ương…CMN chứ uyên với ương! Ngươi thông đồng ca ca ta, hút khô tinh khí của hắn, còn không biết xấu hổ nói mình là trai tài gái sắc!”

Nói xong thì lại muốn nhào tới đánh nhau, nhưng có vẻ nàng ta kiêng kỵ thân xác của mẹ mình, nên có hơi do dự kéo ta lại nói.

“Đại sư, ta nói thật, ngươi cứ xử lý nó đi, chẳng cần lo cái gì hết! Ta nếu đã nói sẽ lấy thân báo đáp thì tuyệt đối không nuốt lời!”

“Hừ!”

Sắc mặt Cầu a di đại biến, mắng:

“Bảo sao ca ca ngươi lúc đâu thì cầu khẩn người ta, chiếm hết tiện nghi của người ta rồi thì lại quay sang làm Trần Thế Mỹ. Thì ra đều là do nhà các ngươi thượng bất chính hạ tắc loạn, cả một nhà đều là một đám ăn cây táo rào cây sung!”

“Lúc có chuyện cầu ta thì vừa quỳ vừa gọi bảo bối này bảo bối nọ cả nửa ngày. Bây giờ không những trở mặt không nhận người, lại còn dám gọi người ngoài đến thu thập ta. Hôm nay ta xin thề ta đây, ta phải để cho ca ca của ngươi trả một cái giá thật đắc mới có thể thoả được cái điệu bộ chua ngoa đanh đá của mẹ chồng em dâu nhà các ngươi! Nhìn cho kỹ đây, đây chính là hậu quả của kẻ bội tình bạc nghĩa!”

Nói xong, đôi mắt của Cầu a di long lên sòng sọc, rồi nhìn chằm chằm về phía của Cầu ca ca.

Chỉ thấy bà ta vừa nhìn sang thì sắc mặt của Cầu ca ca liền trở nên xám xịt một cách nhanh chóng, giống như sinh mệnh đang bị thứ gì đó hút đi!

Bạch Hoắc Hương cũng nhìn ra, nàng lập tức bắt lấy mạch môn của Cầu ca ca. Sau đó sắc mặt cũng trở nên khó coi, không cần nàng nói ta cũng nhìn ra, mệnh đăng của Cầu ca ca giống như đang bị gió lớn ập vào, lung lay muốn tắt.

Cầu cô nương lo lắng, suýt chút nữa là bẻ gãy cái tay của ta.

“Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì! Mau nghĩ cách đi chứ!”

Ta vừa tìm nguyên thân của thứ kia vừa tìm cách kéo dài thời gian.

“Ngươi khoan hãy nóng vội, có chuyện gì thì từ từ mà nói. Ta thấy ngươi cũng là thứ có tu vi, nếu làm hại ngươi thì nhất định sẽ rước lấy thiên kiếp.”

“Cầu a di” vừa nghe tới hai chữ ‘thiên kiếp’ thì đôi mắt vàng nhất thời ảm đạm một chút, giống như là nhớ tới chuyện gì không tốt, nhưng nàng lập tức cứng miệng nói:

"Thiên kiếp có cái gì phải sợ, ta vốn có chút duyên phận với đệ đệ thối, nhưng hiện tại hắn có lỗi với ta, ta lấy một mạng của hắn để làm phí tổn thất thanh xuân thì có gì sao? Ta thấy các ngươi là kẻ chuyên ăn cơm âm dương, khuyên các ngươi tốt nhất đừng nên xen vào chuyện người khác, nếu không ta cũng xử lý cả các ngươi dấy!”

Ta tinh mắt, thoáng cái đã bắt được vẻ mặt kia của nàng...không ai là không sợ thiên kiếp, nhưng nhìn dáng vẻ của thứ này thì hình như trước mắt còn có thứ gì đó còn quan trọng hơn cả thiên kiếp.

Nhưng đối với họ mà nói, có chuyện gì còn quan trọng hơn cả thiên kiếp, hơn cả mạng sống của mình chứ?

Ta tâm niệm vừa động, thuận theo lời nàng mà nói:

"Xúc động là ma quỷ, ngươi khoan hãy nóng vội...Ta cũng biết Cầu ca bội tình bạc nghĩa là không đúng, nhưng dù gì đây cũng là một cái mạng, nếu ngươi hạ thủ lưu tình thì chẳng phải công đức vô lượng. Nếu ngươi chịu thả cho Cầu ca một mạng, chúng ta nhất định sẽ dùng cách khác để bồi thường tổn thất thanh xuân cho ngươi.”

Chương 1084: Linh Vật Chân Chính

Đôi mắt vàng của ‘Cầu a di’ nhìn chằm chằm ta, đồng thời trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu:

“Cũng được, nếu không ngươi đến với ta đi, ngươi sang đây, ta liền thả tên khốn kiếp kia ra.”

Bạch Hoắc Hương nghe xong thì nổi giận.

“Con yêu quái này, ngươi nói gì đó!”

Ta vừa suy nghĩ, vừa tỏ vẻ rất hàm hậu:

“Không thành vấn đề, được ngươi xem trúng là chuyện ta cầu mà chẳng được...hay ngươi thả Cầu ca ra trước đi?”

Bạch Hoắc Hương càng nghe càng giận, muốn từ trên giường bật dậy. Ta vội nháy mắt với Ách Ba Lan, Ách Ba Lan nhanh tay ấn nàng trở về.

“Tỷ, xúc động là ma quỷ..."

“Cái gì mà cầu còn không được, ta thấy hắn...”

Cầu cô nương vừa thấy ta xả thân cho hổ ăn, đừng nói cảm động biết bao nhiêu, chỉ thấy bây giờ nàng ta đang dùng một đôi mắt ngậm tình nhìn ta. "Cầu a di" thì nhìn Trình Tinh Hà, lộ ra vài phần kiêng kỵ.

“Vậy ngươi bảo người hầu của ngươi cách xa ta một chút!”

Đúng rồi, lúc trước Trình Tinh Hà thiếu chút nữa là bắt được nó, nó bây giờ có lẽ là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng.

Trình Tinh Hà vừa nghe liền không vui:

“Không đúng, ai là người hầu của hắn...”

Ta lập tức nháy mắt với hắn, hắn không còn cách nào khác là ôm lòng không phục đi ra ngoài. Tiếp đó, chỉ thấy ‘Cầu a di’ đi tới, dùng một tay nâng mặt ta lên, mắt vàng cong cong.

“Cũng được đó.”

Thừa dịp này, ta nhanh tay kề sát điện thoại vào tai của nàng, sau đó chỉ nghe điện thoại phát ra một tiếng ‘đoàng’ của súng.

Tiếng này nổ vang bên tai của ‘Cầu a di’, cơ thể của nàng chợt cứng đờ, ánh mắt cũng co rụt lại...hiển nhiên là đang rất sợ hãi.

Đây là điển cố "Chim sợ cành cong"...nếu thứ này từng bị con người bắt, thì nhất định sẽ sợ tiếng súng!

Quả nhiên, ta lập tức nhìn thấy sau cửa sổ có một cái bóng chợt lung lay, thế là chợt hô với Trình Tinh Hà.

“Góc Tây Bắc!”

Lúc đầu Trình Tinh Hà cũng bị tiếng súng doạ hết hồn, nhưng thằng này phản ứng cũng nhanh, người vẫn còn ngớ ra, nhưng Cẩu Huyết Hồng Tuyến trên tay đã nhanh chóng bay vút về phía cái bóng.

Chỉ nghe bên kia truyền tới một tiếng hét thảm, một thứ gì đó bị Cẩu Huyết Hồng Tuyến của Trình Tinh Hà trói lại. Bốn cái móng vuốt của nó đang liều mạng cào dây, nhưng bẫy của Trình Tinh Hà là loại bẫy đặc thù, dùng một cách thắt nút rất khác biệt, càng giãy dụa thì sẽ càng trói chặt hơn. Vì vậy chẳng mất bao lâu vật kia đã bị Trình Tinh Hà lôi tới.

Nhưng khi chúng ta nhìn thấy dung mạo của thứ này thì đều sững sốt.

Vì quả thật, chúng ta chưa từng thấy thứ nào tương tự trước đây...nó vừa giống hồ ly lại vừa giống chồn núi, miệng nhọn đuôi dài, một thân da lông xoã tung bồng bềnh, nhìn rất loè loẹt.

Thứ này vừa bị Trình Tinh Hà trói lại thì rầm một cái, Cầu a di cũng ngã nhào xuống đất. Cầu cô nương vội đỡ Cầu a di đứng dậy, một bên luống cuống tay chân xoa bóp cho bà một bên hỏi.

“Đại sư, đậy là thứ gì vậy? Trước giờ ta chưa nhìn thấy thứ nào giống như vậy, là giống lai mới sao?”

Thứ kia hiển nhiên là nghe hiểu lời người, lập tức giãy dụa, âm thanh phát ra giống hệt như tiếng của Cầu a di khi nãy.

“Ngươi hiểu cái rắm! Nãi nãi ta mới không phải là cái thứ lai lai gì đó!”

Ách Ba Lan và Tô Tầm quay sang nhìn ta, ta chợt cũng có chút bâng khuân...bảo ta phân loại cá thì ta còn làm được, nhưng thứ này thật sự ta chưa từng thấy qua, thế là ta liền nhìn sang Trình Tinh Hà, tên này là dân kiếm ăn trong đất, kiến thức cũng rộng rãi hơn.

Quả nhiên, khi Trình Tinh Hà thấy mọi người đều không nhận ra thì lập tức bày ra vẻ mặt xuân về hoa nở bướm bay bay:

“Các ngươi không ai biết hết à? Đây là chồn nước, giống như ếch, là loại lưỡng sinh sống ở nước ngọt. Phần da không có giá trị, nhưng có thể dùng để nhúng lẩu cay, thịt khá là mềm.”

Thứ kia lập tức vặn vẹo, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng:

“Các ngươi...Các ngươi dám! Nãi nãi ta là linh vật, nếu các ngươi dám, dám ăn thì sẽ bị đày xuống mười tám tầng điện ngục, bị cho vào chảo dầu!”

“Điều đó chỉ áp dụng cho linh vật chân chính, hay tích đức hành thiện.”

Ta ngồi xổm xuống sờ sờ lông của nó.

"Ngươi không phải không sợ thiên kiếp sao? Đụng phải chúng ta, coi như thiên kiếp của ngươi tới rồi.”

Cầu cô nương vô cùng phấn khởi, duỗi chân ra muốn đạp con chồn này.

“Cái thứ không biết xấu hổ này rốt cuộc cũng hiện ra nguyên hình, để xem ta có...”

Ta kéo nàng lại, quay đầu lại ý bảo nàng Cầu ca ca.

“Ngươi đến xem ca ca của ngươi đi.”

Cầu cô nương chớp mắt, có hơi khó hiểu quay đầu lại nhìn. Nhìn xong, nàng chợt ngây ngẩn, sau đó vội nhào tới.

“Ca ca, ngươi làm sao vậy?”

Cầu ca ca mở mắt trừng trừng, một chút phản ứng cũng không có.

Thì ra trong lúc chúng ta lo bắt thứ này thì mệnh đăng của Cầu ca ca cũng tắt hai ngọn, ngọn còn lại cũng đang lay lắt.

Hồn của Cầu ca ca đã bị thứ này nuốt một phần, nếu bây giờ họ giết con chồn này thì Cầu ca ca cả đời này sẽ phải trở thành người thực vật.

Chương 1085: Không Phải Người

Chồn nước lập tức phát ra tiếng cười hắc hắc, lộ rõ vẻ hả hê khi người gặp hoạ.

Thứ này đúng là từng giao tiếp với con người, rất gian xảo, còn biết chừa cho mình một đường lui.

“Ta khuyên ngươi mau thả ta ra.”

Chồn ta đắc ý nói.

“Nếu không đệ đệ thối sẽ được chôn chung với ta!”

Cầu cô nương vừa nghe, thiếu chút nữa ngồi bệch xuống đất, mất hồn mất vía nói.

“Đại sư, vậy phải làm sao bây giờ?”

Ta bình tĩnh nhìn nó:

"Ta cũng khuyên ngươi thức thời một chút...trả lại hồn phách của Cầu ca ca, nếu không ngươi chắc chắn sẽ không làm nổi việc mà ngươi không tiếc tích trữ tinh khí để làm.”

Chồn vừa nghe lời này, thần sắc liền thay đổi:

“Ngươi...Ý ngươi là sao?”

Ta đáp.

“Ngươi cũng đừng giả vờ nữa...ngươi chạy tới đây hút tinh khí của con người, bất chấp cả việc sẽ bị thiên lôi đánh chết, chắc hẳn sẽ không phải vì chính mình đúng không?”

Nó nhìn ta, ánh mắt cứng đờ giống hệt như lần nghe phải tiếng súng khi nãy, hiển nhiên là bị ta doạ sợ.

Tô Tầm nghe thế thì nhíu mày, muốn hỏi ta nhưng lại sợ mất mặt, cũng may Ách Ba Lan cũng nghe không hiểu.

"Ca, ý của ngươi là sao? Nó hút tinh khí không phải vì mình thì còn có thể vì ai?”

Việc này nói ra thật sự cũng rất đơn giản, những thứ này khi hút tinh khí của người khác thì sẽ chuyển luồng tinh khí đó xuống nội đan, mỗi khi trăng lên thì sẽ ở dưới ánh trăng thổ nạp chuyển hoá.

Nhưng con vật này thì khác, ta vừa nhìn đã biết trên người nó không có hơi thở của nội đan, nhất định là đã đặt nội đan ở chỗ khác. Nếu không dựa vào tu vi của nó chưa chắc gì đã bị đám chúng ta bắt được dễ dàng như vật.

Linh vật không có nội đan cũng giống như phong thuỷ sư ra ngoài mà không đem mắt, căn bản là chuyện không thể xảy ra.

Giải thích duy nhất chính là nó hút tinh khí để nuôi nội đan, sau đó dùng nội đan để làm một việc khác.

Chồn ta vừa nghe thì cả người bắt đầu run rẩy, ánh mắt nhìn về phía ta tràn ngập sợ hãi:

"Ngươi...Ngươi không phải là người..."

Rắm thối, ta vả vào đầu nó một cái, ta không phải người thì là gì.

Trình Tinh Hà cũng có hứng thú.

“Trời ạ, còn có nội đan nữa à? Thất Tinh, chúng ta mau tới hang ổ của nó tìm đi, thời buổi này động vật hoang dã ít đi, nội đan cũng trở nên khan hiếm, nếu tìm được thì có thể kiếm được một vố lớn trên Quỷ thị đấy!”

Nhưng vào lúc này, Bạch Hoắc Hương đột nhiên nói.

"Chờ một chút, các ngươi có nghe thấy âm thanh gì không? "

"Rắc rắc..."

Đó là một tiếng bước chân nặng nề của một thứ gì đó đang đi lên lầu.

Mà tiếng bước chân này -- lại đằng đằng sát khí.

Vừa nghe thấy tiếng bước chân, biểu tình của con chồn nhất thời thay đổi, nó liều mạng giãy dụa.

“Thứ kia tới rồi! Ngươi mau nghĩ cách đi, tuyệt đối không được để cho nó tới được đây!”

Thứ đó là gì, sao lại để con chồn này sợ hãi như vậy?

Ta quay đầu nhìn lại thì thấy phía cầu thang bốc lên một luồng khói đen.

Lòng ta nhất thời trầm xuống...thứ đang tới tà khí ngút trời, hơn nữa dưới khói đen còn ẩn ẩn một màu đỏ.

Nhìn dáng vẻ này, nó hiển nhiên là đã từng ăn không ít người!

…

Nghe vậy, Ách Ba Lan quay mặt lập tức chạy ra ngoài nhìn:

“Cái thứ này...Lá gan lớn đấy, dám chặn đầu chúng ta à! Ca đừng lo lắng, để ta xông lên!”

Nói xong, hắn còn ra hiệu muốn ta khen hắn, sau đó hắn cởi dây thừng đuôi ngọc vàng trên thắt lưng ra rồi lập tức chạy ra ngoài.

Nhưng Trình Tinh Hà đã kéo Ách Ba Lan lại, nhíu mày rồi nói:

“Ngu ngốc, vật này không phải thứ thiện lành gì...trước tiên cứ trốn sang một bên đi!”

Ách Ba Lan lại giống như hoà thượng sờ mãi không thấy tóc nói:

“Chúng ta đã từng trải qua biết bao nhiêu sóng gió rồi, có gì phải sợ...”

Nhưng Tô Tầm mặt liệt kia cũng phá lệ mở chiếc miệng vàng nói:

“Là không ổn lắm...vật này rất hung dữ.”

Theo âm thanh lên lầu kia từng bước từng bước tới gần, Thuỷ Dứu Thử kia giống như bị mất hồn, miệng cũng không ngừng lẩm bẩm:

“Xong rồi, lần này xong rồi...”

Ta lập tức nhìn về phía Ách Ba Lan:

“Bảo vệ bọn ta, ta muốn xem thử vật kia có lai lịch gì.”

Ách Ba Lan nhận lệnh, ta xoay người vừa định nhìn thử xuống phía dưới bậc thang thì đột nhiên có một bóng đen chạy tới ta nhào tới chỗ ta.

Ta phản ứng rất nhanh, lộn người rồi lập tức rút Thất Tinh Long Tuyền ra để chém về phía vật kia, nhưng vật kia thật sự quá nhanh nhạy ngoài dự liệu, giống như cả người nó đều không có xương cốt, dùng động tác như động vật thân mềm, trực tiếp tránh được lưỡi nhọn của Thất Tinh Long Tuyền.

Ta lập tức ngây ngẩn cả người, mợ nó, đây là cái quái gì thế?

Quá nhanh...Tốc độ này sắp ngang với Sát rồi!

Mà vật kia vừa tránh thoát khỏi Thất Tinh Long Tuyền thì hô lên rồi nhào về phía ta.

Ta vội đổi Thất Tinh Long Tuyền sang tay trái, tay phải vận lên tay trừ tà, lập tức bắt lấy vật đang chạy tới, trên tay trừ tà mang theo thần khí, ngay cả đầu Sát còn có thể bóp nát chứ đừng nói là vật này.

Chương 1086: Tiếng Kêu Thảm Thiết

Quả nhiên, linh khí của Thủy Thiên Vương vừa xông lên trên, tay trừ tà vừa ngoan độc vừa vững vừa chuẩn chộp vào trên người vật này, không cần biết ngươi là cái gì, ta vẫn chưa từng thấy vật nào mà tay trừ tà bóp không bể đấy.

Nhưng trái tim ta vừa thả lỏng thì trong nháy mắt lại nhảy lên...cả người vật này đen thui, lại không biết nó đã bôi thứ gì mà xúc tu trơn nhẫn, tay trừ tà bắt được nhưng hoàn toàn không nắm chặt được, vật kia giống như xà phòng lập tức giãy ra khỏi tay ta!

Ta lập tức lạnh sống lưng, đây rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Cùng lúc đó, vật kia lại nhào về phía sau lưng ta, ta nghe thấy Thuỷ Dứu Thử ngay tức khắc phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Hỏng...

Nhưng đúng lúc này, một người đâm nghiêng từ bên trong xông ra và giơ lên một thứ, vô cùng nhanh nhẹn đập vào đầu thứ kia.

Một tiếng "Rầm" vang lên nhưng nghe có vẻ giống như kiểu ta dùng ta trừ tà lúc nãy, vẫn là đánh trúng nhưng vật kia rất trơn nên bị lệch trọng tâm, nó bị thương cũng không tính là lớn lắm.

Tô Tầm.

Trình Tinh Hà lớn tiếng nói:

"Thất Tinh, cẩn thận một chút, ngươi ngửi thử cái mùi này đi!”

Đúng vậy, vật kia vừa đến, trong phòng lập tức có một mùi tanh rất kỳ quái.

Ta chưa bao giờ ngửi thấy cái mùi này...nhưng không hiểu sao ta lại cảm thấy rất quen thuộc.

Ta cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều như thế, trái lại ta nhất định phải nhìn xem, Trình Giảo Kim nửa đường chặn đầu này rốt cuộc là gì.

Nhưng vật kia còn trơn trượt hơn cả cá chạch, Ách Ba Lan vươn đuôi ngọc tơ vàng và Trình Tinh Hà cũng vươn dây đỏ máu chó ra nhưng hoàn toàn không buộc nổi nó.

Huống hồ vật kia nhanh như thế, ánh mắt gần như cũng không theo kịp, mà vật kia lại xông ngang đánh thẳng, chạy vọt về phía Thuỷ Dứu Thử.

Mẹ kiếp, nếu Thuỷ Dứu Thử này gặp chuyện không may thì Cầu ca cũng coi như xong đời, đầu óc ta nhanh nhạy, đang nhìn thấy trong góc tường có một túi bột mì.

Đúng là trời giúp ta.

Ta lập tức xông tới và giơ túi bột lên, chạy tới chỗ vật kia rồi ném qua, vật kia cho rằng ta muốn đập nó nên xoay người muốn né tránh, nhưng ta không hề có ý nghĩ này.

Thất Tinh Long Tuyền loé lên hàn quang, túi bột mì kia lập tức nổ tung, phủ lên cả người vật kia.

Mẹ kiếp, chẳng phải ngươi rất trơn trượt sao? Cha ngươi sẽ cho ngươi ít bột chống trượt!

Quả nhiên, cho dù vật kia có nhanh đến đâu cũng bất ngờ không kịp đề phòng bị phủ cả người đầy bột trắng, giống như một con cá chạch đang chờ nổ, đám người Trình Tinh Hà cũng biết ngay mưu đồ của ta, dây đỏ máu chó, lôi kích mộc, đuôi ngọc tơ vàng cùng nhau tiến lên, thoáng cái đã đè được vật kia lại

Lúc này ta mới xem như nhẹ nhàng thở ra, Trình Tinh Hà đưa tay đánh vật kia mấy cái, còn mắng:

“Dám đến đây chặn đầu bọn ta, con mẹ nó, ngươi chán sống rồi!”

Nói xong, hắn phủi lớp bột mì trên người vật kia ra, vừa nhìn phía dưới lớp bột mì thật sự có một lớp đen thui, hắn lẩm bẩm:

“Cái con này không biết đã mấy trăm năm rồi không tắm, ghét bẩn trên người còn dày hơn cả Vạn Lý Trường Thành.”

Cả người vật kia đều là cái loại đồ đen thui trơn trượt này, thoạt nhìn đúng là không nhìn ra được đó là gì.

Mà Ách Ba Lan giống như Conan nhập thể, lập tức nói:

“Ca, ngươi nói xem, Thuỷ Dứu Thử này ra ngoài cướp tinh khí của người khác, có phải giống như chim cốc không, đi hút tinh khí rồi chuyên cung cấp cho vật này để nuôi dưỡng nó? Vật này thấy Thuỷ Dứu Thử bị chúng ta bắt được cho nên nó đến cứu Thuỷ Dứu Thử?”

Không đúng, nếu thật sự là như vậy, Thuỷ Dứu Thử thấy chủ nhân đến thì kích động còn không kịp chứ sợ cái quái gì chứ?

Hỏi thử Thuỷ Dứu Thử chẳng phải là được rồi sao, ta vừa định nói chuyện thì bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương rất kỳ lạ.

Cái mùi kia giống như mùi cá mặn để quá lâu nên bị thối vậy, cộng thêm đậu phụ thối nhớp nhúa trộn với vớ một tháng chưa giặt...không đúng, cũng không thể hình dung ra được cái vật kia thối cỡ nào.

Ta suýt chút nữa nôn ra hết phần cơm mà ba ngày qua đã ăn, mà Bạch Hoắc Hương phản ứng lại, lớn tiếng nói:

“Cái mùi này có độc, tuyệt đối không được hít vào!”

Nhưng đã muộn rồi…Trước mắt ta lập tức mơ màng, Trình Tinh Hà đã đặt mông ngồi trên mặt đất, Tô Tầm và Ách Ba Lan cũng đứng không vững nữa, mẹ con Cầu thì càng khỏi phải nói…Cầu a di vừa mới mở mắt ra, một lát đã phải nhắm lại.

Mà lúc này, Cầu ca vẫn luôn nằm trên giường bất chợt đứng lên.

Với sức khoẻ hiện tại của hắn thì hoàn toàn không thể nào đứng lên được, trừ phi là hắn đã bị Thuỷ Dứu Thử khống chế!

Quả nhiên, Cầu ca chạy tới chỗ Thuỷ Dứu Thử, bắt đầu tháo đuôi ngọc tơ vàng cho Thuỷ Dứu Thử.

Cùng lúc đó, cái vật đen thui phóng ra khí độc kia cũng không nhàn rỗi, bắt đầu cọ rớt bột mì trên người…muốn giãy ra khỏi đuôi ngọc tơ vàng!

Chương 1087: Dưới Dây Rốt Cuộc Là Gì

Nhưng đồ đã đến miệng thì đâu thể có đạo lý để chúng chạy được!

Bạch Hoắc Hương cũng nhanh chóng chạy tới, lập tức dùng một cây kim châm cứu đâm vào huyệt Nghinh Hương của ta, trong nháy mắt đó, giống như có một làn gió mát thổi vào mặt, ta lập tức tỉnh táo lại, sau đó quát lớn về phía Cầu ca:

“Tránh ra!”

Nhưng đã không còn kịp nữa...Cầu ca cũng tránh ra nhưng đồ trên người Thuỷ Dứu Thử đã được tháo ra, nó giống như một tia chớp nhào về phía cửa sổ rồi nhảy qua.

Cái vật đen kia cũng không cam lòng yếu thế mà đuổi theo.

Không được, nếu để cho hai vật này chạy đi thì không biết khi nào mới có thể bắt lại được, ta dùng một tay chống qua bệ cửa sổ rồi chộp về phía hai vật kia, Bạch Hoắc Hương thấy ta lại bán mạng như vậy, nàng đuổi tới bệ cửa sổ rồi mắng ta:

“Ngươi không muốn sống nữa à!”

Nhưng ta cũng chưa kịp trả lời, chỉ nhận ra...phương hướng mà hai vật kia chạy tới chính là ngõ hẻm Tỏa Long Tỉnh.

Hai vật kia đi vào một khu rừng cây lớn, ta chạy theo hai vật kia nên cũng chui vào, nhưng vừa đi vào chưa được mấy bước thì hai vật kia đã biến mất.

Kỳ quái, bọn chúng chạy đi đâu rồi?

Chưa đi được mấy bước, ta cảm thấy dưới chân đụng phải một thứ gì đó, lúc này trời đã tối, trên trời cũng không có trăng, bóng tối bao trùm khiến ta không thể nhìn rõ, nhưng đây là một cảm giác rất quen thuộc.

Ta đưa tay sờ thử, một sự sợ hãi đột nhiên ập tới...mặc dù ta chưa từng thấy qua nhưng trong lòng ta rất rõ ràng, đây là một bệ giếng hình bát giác, xung quanh có khắc hoa văn tường vân.

Đây chính là Tỏa Long Tỉnh kia ư.

Vậy là hai vật kia chạy vào bên trong Toả Long Tỉnh.

Mà cả người vật kia đen thui trơn trượt, ta chợt nhận ra.

Thứ dính trên người nó chính máu rồng.

Dưới cái Toả Long Tỉnh này có cái gì.

Ta hít một hơi, sau đó bắt lấy một dây mây ở bên cạnh rồi buộc vào bệ giếng và nhảy xuống.

Ta phải xem thử, dưới đây rốt cuộc có cái gì.

…

…

Lúc xuống giếng, ta đã ngửi thấy một mùi hương xông vào người dưới đáy giếng, mùi này giống y đúc mùi hương trên người “động vật thân mềm” kia.

Chẳng lẽ Thuỷ Dứu Thử cướp tinh khí, thật sự là vì cấp dưỡng cho vật kia?

Nhưng ta luôn cảm thấy không đúng.

Cái mép miệng giếng này rất trơn, từng bước một trượt xuống, còn rất khó xuống, sờ lên vách giếng cũng thật sự sờ được rất nhiều thứ trơn nhẵn có mùi tanh.

Ta lấy điện thoại di động ra chiếu đèn xuống thì chợt nhíu mày...trên vách giếng dính một thứ giống hệt với cái dính trên người vật kia, nó đen thui lại rất trơn trượt.

Ta quan sát thật kỹ, thấy cũng lạ, theo lý thì những nơi ẩm ướt thế này chắc chắn phải có rêu xanh cỏ dại mọc dài, nhưng ở đây không hề có chút dấu vết nào như thế, hình như tất cả đều là tử khí, không thể sinh ra vật sống.

Nếu như đây thật sự là máu rồng...để xuất hiện loại chuyện này thì chỉ có thể là một con rồng lớn hơn miệng giếng, bị cưỡng ép nhét vào nên mới cọ thành thế này.

Từ xưa đến nay, rồng chính là thánh linh trong truyền thuyết, địa vị còn áp đảo cả Kỳ Lân và Phượng Hoàng, có một vài con rồng ỷ vào thân phận địa vị mà phạm phải sai lầm, sẽ bị nhốt bên trong Toả Long Tỉnh chịu sự trừng phạt.

Dưới đó thật sự có rồng sao?

Cảm giác quen thuộc này càng ngày càng mãnh liệt...giống như ta đã từng đi vào đây vậy.

Bây giờ xem ra, thứ trơn trượt vừa rồi chắc là cọ phải máu rồng ở đây khắp người, cho nên mới đao thương bất nhập như vậy.

Ta men theo dây mây xuống rất lâu nhưng vẫn không tiếp xúc đến đáy giếng, dây mây cũng không đủ dùng, trong lòng ta không khỏi lẩm bẩm...đây không thể là một cái động không đáy chứ?

Vì thế ta lập tức móc móc vào trong túi, lấy chùm chìa khóa ra rồi tháo móc khoá và ném xuống, muốn thử xem nơi này rốt cuộc sâu bao nhiêu.

Sau đó, ta vểnh tai lắng nghe, chờ đợi âm thanh của móc khóa rơi xuống đất.

Nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, ta lạnh sống lưng...cái móc khóa kia giống như bị bóng tối trực tiếp nuốt chửng, thế mà hoàn toàn không có tiếng vang nào.

Mẹ kiếp, may mà đấy là móc khóa, chứ nếu là người đi xuống thì sẽ có kết quả gì đây?

Mắt thấy bây giờ dây mây cũng không dủ dùng, ta suy nghĩ một lát, dù sao cũng tìm được chỗ rồi, chi bằng gọi đám người Trình Tinh Hà tới giúp đỡ.

Nghĩ như vậy, ta lập tức lấy điện thoại di động ra, muốn gọi điện thoại cho bọn họ, nhưng vừa nhìn màn hình điện thoại di động, ta mới sửng sốt...hình như chỗ này quá sâu nên không hề có một chút tín hiệu nào.

Không còn cách nào khác, ta đành phải đi lên gọi bọn họ.

Đang nghĩ vậy, bỗng nhiên ta cảm nhận được dây mây phát ra một tiếng “rắc”.

Một dự cảm không lành ngại ập tới, nhưng không đợi ta phản ứng, ta đã cảm thấy thân thể mất đi thăng bằng...dây mây bị đứt!

Chương 1088: Việc Bất Ngờ Không Kịp Đề Phòng

Đúng là một ngày chó má!

Một trận gió rì rào lướt qua sát bên tai, xuất phát từ phản xạ có điều kiện, ta vội luống cuống tay chân muốn bắt lấy vật gì đó có thể cứu mạng mình trên vách giếng, nhưng ngoại trừ sờ được thứ cảm giác trơn trượt thì không bắt được cái gì cả.

Chỉ cảm thấy ba chữ “Tỏa Long Tỉnh” này rất xui xẻo...chẳng lẽ lần này ta cũng phải bị nhốt ở đây sao!

Thế nhưng trời không tuyệt đường người, đúng lúc này, làn da của ta chạm phải một chùm vật cứng lạnh như băng.

Đây không phải là rơm cứu mạng chứ? Ta lập tức gắt gao bắt lấy thứ kia, tiếp theo, thứ kia phát ra một tiếng “rầm rầm”.

Cảm giác và âm thanh này...Một sợi xích sắt?

Đúng rồi...Da đầu ta tê dại, đúng vậy, trong truyền thuyết, Vũ Châu, Tứ Bình, đều có Tỏa Long Tỉnh, cũng có một điểm chung liên quan tới Tỏa Long Tỉnh là bên trong miệng giếng đều có tám sợi xích sắt.

Men theo xích sắt đi xuống, cũng không biết bò được bao lâu, ta chợt nghe thấy chỗ không xa truyền đến một âm thanh rất ồn ào.

Giống như bên trong có thứ gì đó đang leo lên!

Ta lập tức vọng khí thì thấy trong bóng tối xuất hiện hai luồng thanh khí.

Một luồng thanh khí phát ra màu đen, hiển nhiên mang vòi máu hung, mà một thanh khí khác tuy là ảm đạm nhưng rất trong suốt.

Vật tu hành nội đan, trên người đều sẽ có một chỗ thanh khí ngưng kết, cũng chính là nội đan của nó, trên vật ảm đạm kia không có dấu vết nội đan, hiển nhiên chính là Thuỷ Dứu Thử!

Vật còn lại chính cái con vật đen kia.

Mà lúc này, Thuỷ Dứu Thử hiển nhiên đã bị đuổi kịp, bị gắt gao giữ chặt, nó phát ra tiếng kêu rất tuyệt vọng, mà vật mang thanh khí phát ra màu đen đang cúi người xuống, giống như là tìm cái gì đó trên người Thuỷ Dứu Thử.

Tìm nội đan ư?

Nhưng vẫn không tìm được, vật đen kia hiển nhiên là tức giận, nó gầm nhẹ một tiếng rồi mở rộng miệng về phía Thuỷ Dứu Thử.

Nếu Thuỷ Dứu Thử chết thì Cầu ca cũng xong đời theo, bề ngoài cái vật đen kia vốn dĩ không phải là thứ hiền lành gì, cho dù giết chết cũng là thay trời hành đạo, vì thế ta không hề do dự, tay trái nắm lấy xích sắt rung động, chạy vọt tới cái vật đen kia.

Ngươi chặn đầu ta, ta cũng sẽ chặn đầu ngươi, cái này gọi là đạo trời tất có luân hồi, trời xanh không bỏ qua cho ai.

Mà vật đen kia cũng không ngờ nửa đường ta lại xông ra, hoàn toàn không kịp đề phòng...ta đã được Bạch Hoắc Hương đặc biệt cho ăn viên nhân sâm dưỡng khí, hiện giờ vẫn có thể dùng tay trừ tà một lần nữa.

Vật kia bất ngờ không kịp đề phòng bị tay trừ tà chặn lại, mặc dù ban đầu nó rất kinh ngạc, nhưng chợt nhớ ra trước đó nó đã từng gặp ta ở chỗ Cầu ca thì lập tức thuần thục chuyển động thân thể, muốn dùng lại chiêu cũ để trượt ra khỏi tay ta, nhưng trùng hợp ta cũng học tinh rồi...trước khi xuống giếng chỉ sợ trơn quá bị tuột nên ta đã đặc biệt bôi không ít bột đá trên vách đá.

Hơn nữa ta còn vận dụng toàn bộ thần khí, vật kia thoáng cái đã bị tay phải của ta kẹp chắc chắn, nó làm sao chịu được sự khổ sở này, bèn giơ cái đuôi lên muốn nện lên người ta.

Ta cảm giác được...thông qua “ghét” rất dày trên người, cổ của vật đó đang từ từ nứt ra.

Không thể buông tay, tuyệt đối không thể buông tay...Nếu thật sự buông tay, chính ta cũng phải xong đời theo.

Cái đuôi đó nặng nề đập vào đầu ta.

Lần này, nó đánh ta đến nỗi trước mắt choáng váng, cảm thấy như toàn bộ xương sọ đều bị vỡ nát, nhưng trong nháy mắt này, tay trừ tà phát lực, đầu tiên ta nghe thấy một tiếng “Rắc”.

Cái đuôi của thứ kia nhanh chóng rũ xuống, hiển nhiên là đã hết sức lực.

Vừa rồi đã rót toàn bộ sức lực vào tay trừ tà, cho nên tay phải của ta đã mất hết sức, vật kia trượt ra khỏi tay ta rồi trực tiếp rơi xuống.

Mà cả người ta cũng muốn rơi xuống theo vật kia, nhưng trong nháy mắt này, một bàn tay lông xù nắm lấy tay ta.

Đó là Thuỷ Dứu Thử.

Thuỷ Dứu Thử nhấc ta lên trên, giọng nói nghi ngờ run rẩy cả hồi lâu mới lắp bắp nói:

“Ngươi...ngươi...Ngươi rốt cuộc là...”

Ta thở hổn hển lấy hơi cả hồi lâu mới có khí lực ăn một viên nhân sâm dưỡng khí, một lần nữa chộp lấy xích sắt:

“Lôi Phong Sống.”

Vật đen kia bị tay trừ tà bóp nát cổ, cũng không nghe thấy tiếng giãy giụa, nó cũng giống như cái móc khóa, đã bị bóng tối vô biên nuốt chửng.

Nếu thật sự nơi này không có đáy, vậy thì làm một nhà máy xử lý rác chắc chắn là buôn một lãi mười...nếu Trình Tinh Hà ở đây nhất định sẽ có ý nghĩ này.

Thuỷ Dứu Thử run rẩy một hồi lâu mới ấp úng nói:

“Cảm ơn...Ta luôn cảm thấy trên đời này không có một người nào tốt cả, ngươi...”

Vốn dĩ ta nghĩ nó sẽ nói:

“Ngươi là người duy nhất.”

Ai mà ngờ nó thở hổn hển cả hồi lâu thì thốt ra một câu:

“Ngươi không phải là người chứ?”

Chương 1089: Hoảng Hốt

Trán ta lập tức nổi đầy gân xanh, nhưng ta cũng lời phổ cập khoa học nhân tính cho nó, tiếp theo chỉ hỏi:

“Vật kia rốt cuộc là cái gì vậy?”

Thuỷ Dứu Thử do dự hồi lâu mới nói:

“Đây là Dứu Thử không có mẹ…nói đến chuyện này thì dài lắm.”

Ta suy nghĩ, đừng nói là nó thật sự kể cho ta nghe về Dứu Thử diễn nghĩa nha, ta bèn trả lời:

“Vậy trước tiên ngươi bắt đầu nói từ nội đan của ngươi đi…ngươi đi hút tinh khí của người khác, rốt cuộc là vì cái gì?”

Nói đến đây, ta bỗng nhiên hiểu được:

“Chẳng lẽ…là vì thứ gì đó bên trong Toả Long Tỉnh?”

Giọng nói của Thuỷ Dứu Thử lại kích động lên:

“Ngươi thật đúng là không phải người!”

Tâm lý của ta mất bình tĩnh, thật đúng là ta đã đoán đúng ư?

Mà Thuỷ Dứu Thử lại thở dài, lúc này mới liên tục nói:

“Ta đi hút tinh khí của người khác đúng là vì đổi đồ trên xích sắt…nó có ơn đối với ta.”

Thì ra lúc trước Thuỷ Dứu Thử cũng chỉ vô tình tiến vào cái Tỏa Long Tỉnh này.

Lúc ấy Thuỷ Dứu Thử mới ra đời, mới vừa có thể biến thành hình người.

Nàng lại nghe đồng nghiệp nói, hút tinh khí của người khác là cách tu hành nhanh nhất, đương nhiên phải theo đám đông, mê hoặc đầu óc của những kẻ tri thức...mỗi kẻ tri thức đều là người ngây thơ, nhìn thấy người đẹp ôm ấp yêu thương thì chưa từng nghi ngờ trong đó điều gì mờ ám, chỉ tưởng là bởi vì mình anh tuấn kiệt xuất.

Nhưng vận may của Thuỷ Dứu Thử không tốt, lần đầu tiên đi ra ngoài lừa gạt tinh khí của kẻ tri thức đã trùng hợp đụng phải kẻ tri thức có cha nuôi là người ăn cơm âm dương.

Cha nuôi hắn tức giận, nói con nghiệt súc chui từ đâu ra mà ngay cả con cả con trai nuôi của ta cũng dám mê hoặc đầu óc nó, đúng là chán sống, vì thế đã đuổi cùng giết tận Thuỷ Dứu Thử.

Thuỷ Dứu Thử quá sợ hãi, hoảng hốt nên chạy lung tung rồi chạy đến bên trong cái Toả Long Tỉnh này.

…

Lúc đó nó cũng không biết bên trong có gì, chỉ biết bản thân vừa mới chui vào thì người thầy phong thủy đó có chút do dự.

Ban đầu nó còn thấy khá may mắn, nghĩ rằng cái giếng này sâu như vậy, người thầy phong thủy đó nhất định không dám xuống.

Nhưng không ngờ người thầy phong thủy đó lại rất bất chấp, hắn dập đầu lạy cái giếng, nói rằng bản thân đến đây để bắt yêu ma, thay trời hành đạo và cầu xin giếng Long Vương giơ cao đánh khẽ.

Nói rồi người thầy phong thủy đó cũng chui theo xuống giếng.

Điều này khiến con chồn nước sợ kinh hồn bạc vía, nó nhanh nhẹn lần theo sợi xích sắt và trốn xuống tận đáy giếng.

Còn người thầy phong thủy đó vẫn quyết tâm đuổi cùng diệt tận.

Con chồn nước cảm thấy khó chịu khi thấy mình suýt chút nữa đã chết dưới tay người ta khi chỉ vừa mới biến thành người...để trở thành con người, bao nhiêu cực khổ mà bản thân phải trải qua đã trở nên vô ích?

Nhưng không ngờ, vào lúc này, nó đụng phải thứ gì đó.

Thứ đó có vảy, nhẵn và cứng.

Giống như một con rắn sống khổng lồ.

Chồn nước thuộc loài chuột, sợ nhất là rắn, lúc đó con chồn nước chỉ biết ngơ ngác, đây chẳng phải là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa sao?

Nó vừa định chấp nhận số phận thì bỗng cảm thấy thứ có vảy hơi nhấc lên giống như muốn quấn nó vào trong.

Vừa mới xuống đáy giếng, người thầy phong thủy đó đã bái lạy thứ này, nói gì mà đã đắc tội với giếng Long Vương rồi.

Lúc này con chồn nước mới chợt hiểu ra...thì ra thứ này rất lợi hại, người thầy phong thủy này không dám xuống là vì sợ nó!

Đến thầy phong thủy còn sợ nó huống chi là một con chồn nước, nó chỉ đành nhắm mắt chờ chết.

Nhưng không ngờ trước sự thành kính của thầy phong thủy, thứ có vảy đó lại không nhúc nhích và cũng không phát ra tiếng động.

Người thầy phong thủy suy nghĩ một lát rồi hỏi có phải giếng Long Vương cũng thấy ngứa mắt với con yêu ma đó nên mới định đích thân thay trời hành đạo? Vậy thì hắn cũng không dám vượt quá chức phận của mình nữa, nói rồi hắn dập đầu lạy và rời đi.

Thấy người thầy phong thủy đã rời đi, con chồn nước tiếp tục nằm chờ chết, nhưng không ngờ thứ có vảy đó nhấc bổng nó lên và thả nó ra.

Con chồn nước sững sờ...ý gì đây, lẽ nào vừa rồi thứ này làm vậy là vì muốn cứu mình?

Con chồn nước bỗng thấy vui mừng, nó cúi đầu lạy thứ đó, cảm ơn công ơn cứu mạng và nói rằng sau này dù bản thân có tan thành trăm mảnh thì nhất định cũng sẽ báo đáp ân tình này.

Nhưng thứ đó vẫn im lặng.

Con chồn nước đánh bạo ngẩng đầu nhìn lên, lúc này nó bỗng ngẩn người.. thì ra thứ to lớn kia đang bị tám sợi xích sắt trói chặt, ở miệng còn có một chiếc vòng sắt nên mới không thể mở miệng nói chuyện.

Dáng vẻ đó rất đáng sợ, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của thứ đó, con chồn nước lại thấy được sự nhân từ.

Con chồn nước biết rằng thứ đó thấy mình chưa từng làm hại ai nên mới định cho nó một cơ hội sửa mình.

Chương 1090: Nan Giải

Con chồn nước vô cùng cảm kích, biết rằng cái mạng này của mình là do thứ đó ban cho, kể từ nay về sau, nếu không có việc gì nó sẽ đến đây...nó đã nhìn ra ánh mắt của thứ đó khi nhìn nó, trong ánh mắt đó ngoài sự nhân từ còn hiện lên sự ngưỡng mộ.

Nó nhìn theo con chồn nước lần theo cái giếng bò ra ngoài, nó rất khao khát được thấy bầu trời.

Con chồn nước hiểu rằng “giếng Long Vương” bị xiềng xích đó cũng muốn thoát ra và trở lại với thế giới bên ngoài.

Con chồn nước không có năng lực của Đường Tăng nên không thể cho “giếng Long Vương” sự tự do giống như Đường Tăng đã làm với Tôn Ngộ Không. Vì vậy, nó thường mang những đồ vật từ bên ngoài vào, chẳng hạn như vào mùa xuân nó sẽ đem vào một cành hoa nắng vàng, mùa đông thì đem vào một bó mai vàng đỏ rực, “giếng Long Vương” cũng rất thích những thứ này.

Nhưng theo thời gian, “giếng Long Vương” đó cũng dần yếu đi, cho đến năm nay, “giếng Long Vương” đã không còn sức lực để mở mắt.

Con chồn nước cũng không biết làm thế nào, nhưng rồi nó chợt nhớ ra “giếng Long Vương” này có lẽ lâu ngày không vận động nên mới không có sức.

Vì vậy nó thử lấy nội đan của mình cho “giếng Long Vương” và độ tinh khí cho nó.

Không ngờ nó thật sự có tác dụng.

"Giếng Long Vương" từ từ mở mắt ra và nhìn về phía một bức tường.

Con chồn nước lần theo hướng đó và phát hiện phía trên có rất nhiều vết lõm.

Giống như "giếng Long Vương" đó đang tính số ngày mình bị giam cầm ở đây.

Con chồn nước hiểu ra...còn ba tháng nữa “giếng Long Vương” sẽ được trả lại tự do.

Lúc đó con chồn nước đã hạ quyết tâm.. bản thân nhất định phải giúp “giếng Long Vương” vượt qua ba tháng này.

Vì vậy, con chồn nước đã đi khắp nơi tìm cách luyện tinh khí.

Nhưng tinh khí đâu dễ kiếm như vậy, trừ phi ngươi đi hại người.

Nó vô cùng nan giải, nó sợ nếu bản thân đi hại người khác thì sẽ phụ lòng tốt “giếng Long Vương” đã dành cho mình.

Lúc này, có một thứ kỳ lạ bước vào giếng Tỏa Long.

Con chồn nước không biết thứ kỳ lạ đó từ đâu tới, nhưng nó có thể nhìn ra thứ đó có tinh khí rất mạnh, có lẽ vì bản thân đã giết hại quá nhiều người nên mới tìm đến giếng Tỏa Long để trốn tránh tai họa.

Nhưng khi bước vào giếng Tỏa Long, thứ kỳ lạ này giống như cá gặp nước, cả người nhuốm máu rồng, bất khả xâm phạm.

Con chồn nước nghĩ bụng dù sao cũng đã để ngươi đến ở nhờ, đằng nào cũng phải thu ít tiền nhà.

Vì vậy, nhân lúc trăng non, khi thứ kỳ lạ đó nới lỏng phòng bị, con chồn nước đã nhét nội đan của mình vào thứ kỳ lạ đó...nội đan thường được dùng để hút tinh khí.

Đến khi thứ kỳ lạ đó nhận ra thì con chồn nước đã hút được vài phần tinh khí trên người nó, con chồn nước vội quay người lại và chuyền tinh khí qua cho “giếng Long Vương” đang ở sau đống xích sắt.

"Giếng Long Vương" đã suy yếu đến mức hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại cũng không biết tinh khí đó từ đâu mà có, thấy “giếng Long Vương” đã khỏe lại, con chồn nước vô cùng vui mừng.

Nó đã hạ quyết tâm, dù thế nào cũng phải giúp “giếng Long Vương” vượt qua ba tháng này.

Tuy nhiên, thứ dính máu rồng đó cũng không phải dạng dễ đối phó, nhận ra con chồn nước dám cả gan lấy tinh khí của mình, đợi khi con chồn nước lén bỏ nội đan vào người mình một lần nữa, nó lập tức cắn chặt lấy con chồn nước.

Năng lực của con chồn nước kém xa thứ có mang máu rồng đó, lúc này con chồn nước suýt nữa đã mất đầu may thay nó cũng khá may mắn, hôm đó vừa hay có sấm sét, thứ có mang máu rồng đó vừa định cắn nó thì sấm sét nổi lên khiến thứ có mang máu rồng run lên.

Nhân cơ hội đó con chồn nước nhanh chóng bỏ chạy.

Nhưng nó cũng đã bị thương rất nặng, nó không thể đến trộm tinh khí của thứ dính máu rồng đó nữa.

Nếu không thể đến trộm tinh khí, “giếng Long Vương” nhất định sẽ chết dưới đống xiềng xích.

Vì vậy con chồn nước nghiến răng nghiến lợi hạ quyết tâm...vốn dĩ tính mạng của mình là do “giếng Long Vương” cứu, cho dù có phạm phải thiên kiếp thì cùng lắm là trả lại tính mạng cho “giếng Long Vương”.

Thế là nó chạy ra khỏi miệng giếng, đến nhà người ta ăn trộm áo quần, tiếp tục công việc biến thành mỹ nữ để quyến rũ người khác.

Nhưng quyến rũ cũng phải nhìn người…nó nhận thấy người anh trai mũm mĩm này có thể quyết rũ được.

Người anh trai mũm mĩm này lúc đi xe buýt thường lén sờ soạng phần sau của các cô gái xinh đẹp, khi các cô gái hét lên thì hắn lại hùng hồn nói rằng các cô gái tưởng mỉnh là ai chứ? Làm gì có ai thèm sờ soạng ngươi? Đúng là vịt bầu mà tưởng mình là thiên nga.

Những hành khách khác không hiểu chuyện gì xảy ra nên cũng cho rằng các cô gái tự kiếm chuyện vu oan giá họa cho hắn khiến các cô gái tức giận gào khóc.

Chương 1091: Lợi Dụng

Lợi dụng điều đó, người anh trai càng được nước lấn tới, mỗi lần ở nơi công cộng hắn lại dở thói sờ soạng, ai dám phản kháng thì hắn lại cậy thế mình là đàn ông, cãi lý hung hăng rằng một bàn tay không thể vỗ thành tiếng?

Con chồn nước thấy người anh trai mũm mĩm này đã phạm vào công đức nên nó có thể xử lý hắn.

Vì vậy, con chồn nước liền thử dùng chút chiêu trò, nó đi lướt qua trước mặt người anh trai mũm mỉm và nháy mắt một cái, thế là hắn lập tức cắn câu.

Thấy tinh khí của người anh trai mũm mĩm này đủ để giúp “giếng Long Vương” sống sót, con chồn nước vô cùng vui mừng.

Nhưng nó không ngờ rằng bản thân có thể ngay lập tức hút sạch tinh khí của người anh trai mũm mĩm, vào lúc giúp “giếng Long Vương” chống cự đến ngày cuối cùng thì chúng ta đã xuất hiện.

Xui xẻo hơn là sau khi tỉnh lại do chịu đả kích từ sấm sét, thứ có dính máu rồng đó đã hóa thẹn thành giận, muốn tìm con chồn nước để báo thù.

Con chồn nước cho rằng lần này mình chết chắc rồi...nhưng nó không hề hối hận, chỉ tiếc rằng chỉ còn hôm nay nữa thôi là “giếng Long Vương” có thể được tự do, đến cuối cùng nó vẫn không thể giúp được “giếng Long Vương”.

Nhưng mọi chuyện đã có chuyển biến vì ta đã xuất hiện.

Nói đến đây, con chồn nước thở dài, nhìn chằm chằm bóng tối dưới giếng, nói rằng tinh khí của “giếng Long Vương” đã hết, có lẽ đây là số mệnh.

Ràng buộc bởi xiềng xích...

Ta lập tức bảo con chồn nước đưa ta xuống đó xem thử.

Con chồn nước nhìn ta chằm chằm, nó do dự một lúc rồi gật đầu.

Rốt cuộc thứ bên dưới là thứ gì?

Thật ra trong lòng ta cũng đã đoán được...chỉ có rồng bị nhốt trong giếng mới được gọi là “giếng Long Vương”.

Theo chân con chồn nước xuyên qua những sợi xích sắt phức tạp để xuống dưới, ta cảm nhận được bên dưới có linh khí.

Linh khí rất mạnh.

Đưa tay ra, ta quả nhiên đã chạm vào những chiếc vảy khổng lồ cứng và nhẵn.

Cảm giác đó giống như cảm giác ta thấy trong giấc mơ.

Hơn nữa, ta còn cảm nhận được một sự quen thuộc kỳ lạ, dường như ta có quen biết thứ này.

Nó có liên quan gì đến ta không?

Dường như cảm nhận được tay của ta, khi tay ta chạm vào lớp vảy, nó khẽ run lên, sau đó, ta nghe thấy một tiếng gầm nhẹ.

Đầu óc ta nổ tung, đây thật sự là...

Nhưng vào lúc này, ta cảm nhận được có thứ gì đó đang lao về phía ta.

Cmn...lúc này ta mới nhận ra, thứ bị ta nghiền nát xương lúc nãy vẫn chưa chết!

Tiếng gầm đó đang nhắc nhở ta phải cẩn thận!

Nhưng không kịp nữa rồi...Thanh âm xé gió sắc lẻm kia truyền đến sau gáy của ta, nhưng vừa rồi ta đã dùng hết bàn tay trừ tà, bây giờ lại còn đang uống viên nhân sâm dưỡng khí nên không còn năng lực như vừa rồi nữa!

Con quái vật dính máu rồng lập tức chạm vào da sau gáy của ta, cơn ớn lạnh ập đến, lần này coi như tiêu đời rồi...

Nhưng lúc này, một thanh âm xẻ gió khác vang lên bên cạnh ta giống như một cái đuôi khổng lồ dựng lên, và nó đập mạnh vào sau lưng ta!

Đó là "giếng Long Vương" bị trói bằng xích sắt!

Thứ dính máu rồng lập tức bất động giống như một con ruồi đang bay thì bị đập chết.

Và lúc này, cái đuôi của thứ bị giam cầm đó rơi mạnh xuống đất như tia sáng vụt qua, nó đã kiệt sức!

Con chồn nước gào lên thảm thiết và lao về phía sợi xích sắt.

Ta định thần lại, nhớ lại vừa rồi thứ này đã cứu mạng mình, ta nhanh chóng mở điện thoại ra, thầm nghĩ ta phải cứu sống thứ này bằng bất cứ giá nào, nhưng khi đèn điện thoại vừa sáng lên thì ta lập tức sững sờ.

Thứ này không giống như ta nghĩ...nó không phải là một con rồng.

…

Những người khác chưa từng thấy rồng nên họ không thể khẳng định nhưng ta đã từng thấy nguyên thân của Tiêu Tương.

Con rồng thật giống như trong tranh, oai hùng và tráng lệ, nhưng thứ trước mặt mặc dù được bao phủ bởi lớp vảy và có bốn chân nhưng trên đầu lại không có sừng tượng trưng cho địa vị.

Đây là Ly Long.

Nghe có vẻ giống nhau, nhưng cũng giống như Giao Long, Ly Long không phải là một con rồng thực sự.

Trong truyền thuyết, nó là một loại thủy tinh...thời xưa trên mái hiên của cung điện, nó cũng chiếm một góc mái hiên giống như tiên nhân cưỡi phượng, thân phận thủy tinh của nó có thể phòng hỏa hoạn.

Nó không có thân phận hiển hách như rồng, nó nằm giữa rắn và rồng thật, đặc điểm là không có sừng.

Một con Ly Long ngay cả khi phạm phải sai lầm thì cũng không đến nỗi phải chịu sự trừng phạt của một con rồng thật sự như thế này.

Khi nhìn kỹ cảnh tượng nay, ta bỗng thấy quen thuộc hơn.

Nước đen, xích sắt, rõ ràng là cảnh tượng trong giấc mơ đó!

Lẽ nào, trong giấc mơ ta đứng ở góc nhìn của nó? Nhưng tại sao ta lại...

Con chồn nước hét lên chói tai, tiếng hét khiến người ta hoang mang, ta không kịp nghĩ ngợi, vội tiến lại gần, ta nhìn ra thứ này dường như đã có tuổi đời rất lớn, lớp da trên người đã rủ xuống, nhưng ta có thể thấy rõ ràng...trên người nó vẫn còn chút sinh khí, nó vẫn còn sống!

Chương 1092: Điện Thoại Di Động

Nếu Bạch Hoắc Hương có ở đây thì tốt quá rồi...nhưng ngặt nỗi nàng lại không ở đây.

Điện thoại di động cũng không có tín hiệu, lẽ nào chỉ có thể trơ mắt nhìn con Ly Long này chết vậy sao?

Lúc này qua ánh đèn điện thoại ta có thể nhìn ra trên tường quả thật có rất nhiều vết lõm giống như bị thứ này cào ra, nhìn nội dung trên đó thì có vẻ hôm nay là ngày mà nó hoàn thành mục tiêu.

Còn hơn nửa tiếng nữa là đến nửa đêm...chỉ cần cầm cự thêm nửa tiếng này nữa thôi thì thứ này có thể sống sót.

Ta suy nghĩ một lát, vừa rồi nó đã dùng đuôi đập chết thứ dính máu rồng và cứu mạng của ta, ta nhất định không thể thấy chết không cứu, vì vậy ta nhìn sang con chồn nước:

“Đừng rên rỉ nữa...Mau lấy nội đan của ngươi ra."

Con chồn nước quay đầu lại nhìn ta, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Ngươi có ý gì? Nói cho ta biết đi, không thể cứu sống “giếng Long Vương” được rồi nữa sao? Ta nói cho ngươi biết, cho dù giếng Long Vương không thể cứu được nữa, ta cũng sẽ ở bên cạnh nó đến cuối cùng! Cái này gọi là tình nghĩa, con người không thể hiểu được đâu!"

Vừa nói giọng nói của nó càng lúc càng ảm đạm:

"Ta còn tưởng rằng ngươi có thể hiểu."

Ta không dám nói là mình hiểu.

Sau đó ta trả lời:

“Ta không yêu cầu ngươi rút ống thở ra và từ bỏ việc điều trị...ý của ta là, không phải thứ này cần tinh khí sao? Ta cũng là người sống, ta cũng có tinh khí.”

Con chồn nước dường như không hiểu ta nói gì, trông nó chẳng khác gì đang nghe ngoại ngữ, nó ngẩng cái đầu đầy lông đỏ lòe loẹt của mình lên và nhìn chằm chằm vào ta.

Sau đó nó đến lấy tinh khí từ người ta.

Mặc dù vừa rồi ta cũng đã hao tổn khá nhiều sức lực, nhưng một nam tử hán hai mươi mấy tuổi như ta lẽ nào không đủ tinh khí cho nó cầm cự trong nửa tiếng đồng hồ?

Tinh khí của người anh trai mũm mĩm đủ để nó cầm cự lâu như vậy, ta không đến nỗi không bằng hắn.

Con chồn nước cuối cùng cũng hiểu ra, vẻ mặt sững sờ, nó bất ngờ chạm hai chân trước xuống đất và cúi người xuống trước mặt ta.

Dáng vẻ quả thật trông rất buồn cười, nó học cách quỳ lạy của con người.

Nhưng ta không hề thấy buồn cười chút nào, ta cảm nhận được tình cảm của nó, đây là cách duy nhất để nó bày tỏ lòng biết ơn.

Con chồn nước đã nói là làm, nó bò dậy và đi về phía con Chi Long, lấy những chiếc móng vuốt nhỏ chọc vào dưới lớp vảy.

Không ngờ, con Chi Long đó vẫn còn chút sức lực, nó đột nhiên xoay người lại và chặn lại vị trí lấy nội đan, nó muốn ngăn cản con chồn nước thò tay vào.

Con chồn nước tưởng rằng con Chi Long hiểu lầm nó muốn bỏ cuộc, nó lo lắng dựng đứng lông lên, vừa định nói gì đó thì con Chi Long quay đầu lại, mở mắt ra và nhìn chăm chăm về phía ta.

Ánh mắt đó tràn đầy tình thương.

Khi chạm phải ánh mắt đó, ta chợt có một cảm giác.

Ta quen biết nó, ta chắc chắn có quen biết nó!

Nhưng...ta quen nó từ khi nào?

Cơ thể dường như có ký ức, ta đưa tay phải ra và vuốt ve cái đầu khổng lồ của nó.

Giống như ta đã từng làm vậy rất nhiều lần.

Đúng rồi, lúc này ta mới nhận ra vẫn còn một vòng sắt khổng lồ quanh miệng của nó.

Khi thấy chiếc vòng sắt đó, ta bỗng có một cảm giác đau đớn dữ dội giống như chính ta đang phải chịu đựng nỗi đau đó.

Nghĩ rồi, ta rút thất tinh long tuyền ra và chặt chiếc vòng sắt xuống.

Nhưng chiếc vòng sắt đó lại không hề nhúc nhích, ngược lại nó còn khiến tay ta đau nhói.

Vật liệu gì vậy, ngay cả thất tinh long tuyền mà cũng không sợ?

Nhận ra ý đồ của ta, con chồn nước vội nói:

"Chìa khóa, đây là sắt trấn thần, không có chìa khóa thì những thứ khác cũng không thể chặt đứt."

Chìa khóa? Nhưng ta biết đi đâu tìm chìa khóa chứ?

Ta nhìn xuống sợi xích sắt, vừa nhìn ta đã thấy sững sờ.

Quả nhiên có một cái rãnh ở giữa vòng sắt, có thể chứa một mảnh sắt nhét vào trong đó.

Kích thước của mảnh sắt vừa với lệnh bài Kỳ Lân Huyền Vũ, không hơn không kém.

Ta lập tức lấy lệnh bài Kỳ Lân Huyền Vũ Lệnh ra và đút vào, quả nhiên vừa khít!

Sau khi đút lệnh bài Kỳ Lân Huyền Vũ vào, chỉ có tiếng máy khuếch đại chậm rãi, chiếc vòng sắt khổng lồ bỗng "ầm" một tiếng và rồi nặng nề rơi xuống đất.

Miệng của Chi Long cuối cùng đã được tự do.

Nó nhìn chằm chằm vào cái vòng sắt giống như nó đã chờ đợi giây phút này từ lâu.

Đây là...trùng hợp hay là định mệnh?

Sau đó, với ánh mắt vui sướng, nó bắt đầu cố gắng mở miệng.

Không biết nó bị trói như thế này trong bao lâu mà thậm chí còn không thể hoàn toàn mở miệng, nhưng rất nhanh, nó đã có thể mở miệng và phát ra một tiếng ngâm thanh thoát.

Không...Ta lập tức cau mày, nó không giống tiếng ngâm mà ta phát ra trong giấc mơ...âm thanh này không thanh thoát như trong giấc mơ...

Giấc mơ đó rốt cuộc là...

Lúc này con Chi Long cúi đầu như đang muốn cảm ơn ta.

Chương 1093: Người Quen Cách Xa Ngàn Dặm

"Nó đang muốn nói ngươi quả nhiên đã đến như lời hẹn."

Trình Tinh Hà.

Đến cùng Trình Tinh Hà còn có Ách Ba Lan và Tô Tầm.

Không ngờ bọn họ có thể tìm đến tận đây.

Vừa thấy ta, Ách Ba Lan đã chạy đến sờ soạng lung tung:

"Ca, ngươi không sao là tốt rồi, ngươi làm ta sợ muốn chết!"

Hóa ra lúc đầu khi ta ra ngoài, bọn họ không thể đuổi kịp ta, nhờ Tô Tầm nên họ mới tìm đến được đây...tên tiểu tử đó không biết rốt cuộc có bản lĩnh gì, hắn chẳng khác gì một GPS chạy bằng cơm.

Nói rồi, Ách Ba Lan bỗng trừng to mắt khi thấy con Ly Long:

"Ca, đây là rồng ...nhưng tại sao nó không có sừng?"

Tô Tầm cũng đã bị con Ly Long thu hút sự chú ý, một lúc sau hắn mới lên tiếng”

"Đó là Ly Long...ông nội từng nói với ta rồng không có sừng thì gọi là Ly Long."

Trình Tinh Hà tiến lại gần ta, hắn chọc khuỷu tay vào người ta, chỉ vào con Ly Long và nói:

"Các ngươi quen biết nhau?"

Là lần đầu tiên gặp mặt.

Nhưng cảm giác này lại giống như gặp lại người quen xa cách đã lâu.

Trình Tinh Hà cũng cau mày:

"Vậy tại sao nó lại nói là đến như lời hẹn?"

Hóa ra con Ly Long đó muốn nói từ lâu ta đã hẹn với nó rằng hôm nay ta sẽ đến thả nó ra ngoài. Nó vẫn luôn chờ đợi ta, ta quả nhiên không nuốt lời.

Lời hẹn...Ta nhìn chằm chằm vào lệnh bài Kỳ Lân Huyền Vũ trong tay, thầm nghĩ lẽ nào kiếp trước mình từng ước hẹn với nó?

Nếu không thì ta thật sự không biết giải thích thế nào, sao ta lại xuất hiện ở đây để thả nó ra ngoài một cách chính xác như vậy.

Lệnh bài Kỳ Lân Huyền Vũ, Tô Tầm bị ép kết hôn, thứ được che giấu ở Bạch Hổ cục...chúng giống như những bánh răng ăn khớp chặt chẽ với nhau.

Ta vội hỏi Trình Tinh Hà:

"Nó có nhắc tới lý do nó bị nhốt ở đây không?"

Bị nhốt ở giếng Tỏa Long nhất định là do nó đã phạm phải thiên điều, theo lý thì dù thế nào cũng không đến lượt ta tới thả nó ra!

Trình Trinh Hà chăm chú lắng nghe, sắc mặt hắn hơi thay đổi, nhìn ta với vẻ khó tin:

“Nó nói...nó cam tâm tình nguyện làm tất cả những điều này vì ngươi.”

Đầu óc ta bỗng lóe lên, giống như Trình Tinh Hà, ta đã lập tức hiểu ra.

Làm tất cả những điều này là vì ta...tức là lúc đó người đáng ra phải bị nhốt ở đây chính là ta, nhưng con Ly Long này đã thay ta ở lại đây chịu tội!

Giấc mơ đó...lẽ nào ngay từ đầu ta đã bị giam cầm ở đây, bàn tay trắng nõn buông ta ra và để cho con Ly Long này bị nhốt thay ta, và ta đã hẹn với con Ly Long rằng vào một ngày nào đó ta sẽ đến trả lại tự do cho nó?

Hôm nay ta mơ giấc mơ đó chính là đang nhắc nhở bản thân phải giữ đúng lời hẹn?

Ta lập tức kéo Trình Tinh Hà lại:

"Ta muốn hỏi nó một chuyện nữa...tại sao ta lại phải để nó chịu tội thay ta? Ta..."

Cái “ta” đó rốt cuộc là ai, có liên quan gì đến nó, tại sao nó lại quyết tâm thay “ta” chịu tội này?

…

Lắng nghe một lúc lâu, Trình Tinh Hà lắc đầu:

"Nó nói rằng đây không phải là chịu tội, là nó cam tâm tình nguyện...chỉ cần ngươi có thể sống sót, nó sẽ làm bất cứ điều gì."

Trong đầu ta bỗng thoáng qua một ấn tượng mơ hồ, dường như ta đã từng nghe qua câu nói này, nhưng ta vẫn không thể nhớ lại.

Nhưng vào lúc này, con ly long đó đột nhiên rơi xuống...dường như nó không thể chống đỡ được nữa.

Làm thế nào mà nó có thể gắng gượng suốt bao nhiêu năm qua?

Ta không còn tâm trí để hỏi nữa, lập tức hỏi Trình Tinh Hà bây giờ Bạch Hoắc Hương đang ở đâu?

Trình Tinh Hà chỉ lên trên:

"Nàng có đi theo đến đây nhưng vì đường xuống giếng rất khó khăn nên ta bảo nàng đứng đợi ở trên, nàng còn đá ta vài cái."

Vừa nói hắn vừa chỉ cho ta xem những vết chân trên quần.

Bây giờ ta sẽ lên trên mang Bạch Hoắc Hương xuống, nhưng ta không biết liệu có kịp hay không.

Tinh khí...Đúng rồi, sao lúc nãy ta không nghĩ ra nhỉ, chỗ ta còn có vài viên nhân sâm dưỡng khí.

Đây không phải nhân sâm bình thường, nó từng là nhân sâm của dì Kim Quế, bây giờ nghĩ lại, dì Kim Quế không phải từ trên trời giáng xuống sao? Ly long cũng thuộc thế giới đó, nói không chừng sẽ có tác dụng.

Nghĩ vậy, ta nhét một viên nhân sâm dưỡng khí vào miệng nó.

Ly long dường như có hơi xấu hổ khi để ta nhìn thấy dáng vẻ này của nó, ánh mắt nó đầy thương yêu nhưng cũng có chút né tránh, ta muốn nói lời cảm ơn nhưng lại không biết nên lấy thân phận gì để nói lời cảm ơn này.

Người mà nó thương yêu có thật là ta không?

Con chồn nước lao tới, nhìn con ly long rồi quay sang nhìn ta, mở miệng hỏi:

"Ngươi...rốt cuộc là thứ gì? Tại sao giếng Long Vương..."

Nhưng con chồn nước còn chưa nói xong, con ly long đã hung hăng rống lên một tiếng...sự dịu dàng trước đó bỗng chốc chuyển sang vẻ hung dữ khiến con chồn nước sợ hú hồn.

Trình Tinh Hà vội vàng nói:

"Con ly long muốn nói không ai được phép vô lễ với ngươi!"

Nghe thấy vậy, Ách Ba Lan không kìm được nói:

"Đó là điều đương nhiên rồi, ca của ta chính là chân long..."

Chương 1094: Nhân Sâm Dưỡng Khí

Nhưng hắn còn chưa nói xong, Trình Tinh Hà từ phía sau đã véo hắn một cái, Ách Ba Lan không hiểu chuyện gì còn định quay lại đánh trả thì Trình Tinh Hà ra sức nháy mắt với hắn...chúng ta và Tô Tầm chưa thân thiết đến mức đó, có một số chuyện vẫn nên cẩn trọng.

Ách Ba Lan hiểu ý của hắn, liền miễn cưỡng ngậm miệng lại.

Tên mặt đơ Tô Tầm dù sao cũng không phải kẻ ngốc nên hắn có thể biết chuyện gì đang xảy ra, hắn quay mặt đi và giả vở như không nhìn thấy.

Nhưng tiếng gầm này của ly long thật bất ngờ là lại tràn đầy năng lượng.

Viên nhân sâm dưỡng khí đó quả nhiên có tác dụng!

Ta nhanh chóng lấy những viên còn lại đưa cho nó uống.

Tinh thần của ly long trở nên tốt hơn, đôi mắt mờ đục của nó đã trở nên rõ ràng, nó cúi cái đầu to bự của mình xuống giống như muốn để ta xoa đầu nó.

Trình Tinh Hà nói tiếp:

"Nó nói rằng sau khi ngươi đến đây thì mọi thứ đã trở nên tốt hơn, cuối cùng đã đến lúc ngươi có thể báo thù rồi, nó sẽ cùng kề vai sát cánh với ngươi."

Báo thù?

Ta cau mày, ta báo thù ai chứ?

“Cứ để nó ở đây thì sẽ không khá hơn đâu.”

Một giọng nói vang lên, là giọng nói lạnh lùng của Bạch Hoắc Hương:

“Nước đen ở đây rất độc với ly long, viên nhân sâm dưỡng khí không đủ để giúp nó tiếp tục sống sót...nó phải lập tức trở về đầm nước sinh thân để tẩy rửa khí độc đã thâm nhập vào xương tủy nó suốt bao năm qua.”

Nàng đã đến rồi!

Ly long quay đầu sang và cũng đã nhìn thấy Bạch Hoắc Hương.

Nhưng ánh mắt nó nhìn Bạch Hoắc Huơng không được thân thiện lắm.

Bạch Hoắc Hương cũng cảm nhận được điều đó, cau đôi mày diễm nói:

“Ánh mắt của thứ này thật hung dữ."

Mới lần đầu gặp mặt mà đã có vẻ mặt này, đây có phải là xung khắc trời sinh không?

Bạch Hoắc Hương rõ ràng cũng không vừa mắt với nó, nhưng nàng vẫn tiến tới và kiểm tra vảy của con ly long mặc cho sự né tránh của nó, ta cũng tiến lại xem và bỗng thấy giật mình...phần da dưới lớp vảy đen kìn kịt.

Đầm nước sinh thân...ta nhờ Trình Tinh Hà hỏi xem đầm nước sinh thân của nó ở đâu?

Trình Tinh Hà chăm chú lắng nghe rồi nói:

"Bất kể ở đâu thì đều không hề dễ dàng...với thể trạng này của nó thì dù có tìm được cần cẩu cũng không có cần cẩu nào có móc treo dài như vậy."

"Mưa dông."

Lúc này, một người nãy giờ im thin thít như Tô Tầm đột nhiên lên tiếng:

"Ly long cưỡi mưa giông có thể bay lên trời."

Trình Tinh Hà cau mày:

"Bây giờ đang là mùa đông, kiếm đâu ra mưa giông bây giờ? Trừ phi ngươi là con rể của Long Vương..."

Ly long dường như không tỏ ra chút sợ hãi, nó nhìn ta với đôi mắt sáng ngời.

Trình Tinh Hà quay đầu lại và nhìn ta với vẻ mặt khó hiểu:

"Nó nói ngươi có thể tiễn nó một đoạn, đợi sau khi hồi phục nó sẽ quay lại tìm ngươi."

Ta? Thật sự nghĩ rằng ta là con rể của Long Vương sao?

Cho dù là tên có nốt ruồi đen thì cũng chỉ có thể gọi sấm sét chứ không thể gây mưa!

Nhưng lúc này Tô Tầm chỉ về hướng phía sau lưng ta:

“Ngươi nhìn cái đó đi.”

Ta nhìn theo hướng tay của hắn và phát hiện có một thứ đen kịt đang từ từ luồn lách trong mặt nước đen ngòm.

Đó là...thứ kỳ lạ có dính máu rồng đó sao?

Cmn, bị ta dùng bàn tay trừ ta bóp nát, bị đuôi của ly long đánh vào mà nó vẫn không chết, nó là thứ gì vậy, mạng còn lớn hơn cả mèo tám đuôi!

Lúc này, máu rồng trên người nó đã bị nước đen hòa tan để lộ ra một cơ thể dài thượt và một lớp vảy.

Thứ này cũng thuộc họ rồng rắn?

Lớp vảy có màu trắng bạc, khi ánh sáng của điện thoại rọi vào, nó phản chiếu những tia sáng chói mắt, thật sự vô cùng chói mắt.

Chói mắt...cmn, ta lập tức nhớ ra, đây thật sự không phải thứ bình thường, chẳng lẽ là Lôi Hủy!

Theo truyền thuyết, những thứ có mang kịch độc thì gọi là Hủy, có hình dáng giống rắn và có thể hóa rồng.

Nó cũng là họ hàng của rồng và rắn.

Thứ này có đặc điểm là trong bóng tối, lớp vảy sẽ phát sáng giống tia chớp và âm thanh giống như sấm sét, người nhìn vì thế có thể dễ dàng nhận ra để tránh đi, độc dược được bịt kín bằng máu.

Bạch Hoắc Hương cũng đã nhận ra, ánh mắt sáng lên:

"Thật sự là Lôi Hủy!"

Tại sao lại gọi là Lôi Hủy, bởi vì ngũ hành của thứ này thuộc thủy, trong “Kinh Thi” có ghi chép rằng “Hủy Hủy như lôi”.

Thứ này sinh ra ở Lôi Trạch, nó có linh hồn, sau khi bị chặt đầu, nó có thể kêu gọi sấm sét!

Trước đây ra đã dùng thất tinh long tuyền chém nó, nhưng bởi vì không chạm vào lớp máu rồng của nó nên đã không thành công.

Thì ra phải giữ lại mạng của nó là để dùng vào lúc này.

Con Lôi Hủy đó ngẩng đầu lên và nhìn chúng ta với ánh mắt u ám.

Nó muốn trả thù.

Con chồn nước sợ hãi và lập tức hét lên.

Con Lôi Hủy đó nâng nửa thân trên của mình lên và sà xuống về phía ta, nó muốn một mất một còn với ta.

Thứ này không ngờ lại nhanh như vậy.

Chương 1095: Mưa Giông

Nhưng ta đã chuẩn bị sẵn sàng, ta nhấc thất tinh long tuyền lên và chém xuống người nó.

Không có máu rồng, vảy của nó rất cứng rắn và thô ráp, lúc này, thất tinh long tuyền dẫn thần khí của Thủy Thiên Vương và chém xuống thuận lợi, cái bóng giống như sấm chớp đó lập tức bị chém đứt thành hai mảnh.

Thứ đó vừa rơi xuống đất, Tô Tầm lập tức tiến lại gần để xem, và rồi hắn nhìn ta với ánh mắt phức tạp.

Hắn nhìn ta với vẻ sững sờ, lẽ nào hắn đã bị hớp hồn bởi vẻ oai phong vừa rồi của ta?

Ách Ba Lan lấy tay huơ huơ trước mặt hắn.

Tô Tầm hất tay Ách Ba Lan ra, cố gắng kìm nén giọng nói run rẩy của mình và nói:

“Rốt cuộc ngươi là ai?"

Ta có chút ngạc nhiên:

"Không phải ngươi có danh thiếp của ta sao?"

Tô Tầm mím môi, lớn tiếng nói:

"Lôi Hủy không thể chết được, chỉ có chân long mới có thể giết chết nó."

Ta sững sờ một lúc, biết nói gì nữa đây?

Chân long...

Ta đột nhiên có cảm giác dường như Tô Tầm cố ý để ta chém thứ đó để thử kiểm tra thân phận của ta.

Trình Tinh Hà hít một hơi, trầm giọng nói:

"Ngươi nên đề phòng hắn một chút, tên này mặc dù sống ẩn dật trong núi nhưng kiến thức của hắn thì lại chẳng khác gì bách khoa toàn thư, sao hắn cái gì cũng biết vậy?"

Ly long thì lại lộ ra vẻ giống như đó là sự thật hiển nhiên và nhìn ta với vẻ không nỡ.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng sấm sét giống như sắp có một trận mưa lớn ập xuống.

Mùa này đáng lý ra sẽ không có mưa giông.

Con Lôi Hủy đó quả nhiên có tác dụng!

Con ly long cúi người về phía ta, chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa bên ngoài, cơ thể to lớn của con ly long đó đột nhiên bay lên không trung và bay về phía miệng giếng.

Cơ thể của nó chui ra khỏi miệng giếng chật hẹp một cách thuận lợi...có lẽ khi còn lại dòng máu rồng, nó chắc sẽ tráng lệ hơn bây giờ rất nhiều.

Trong những năm qua, nó đã phải chịu đựng quá nhiều.

Một tia sét đánh xuống, ta nhìn thấy dường như có thứ gì đó lờ mờ xuất hiện trên đầu con ly long.

…

Sừng rồng.

Sau khi trải qua bao nhiêu khó khăn trắc trở -- cuối cùng nó cũng hoá thành rồng rồi?

Lần này, chỉ nghe oanh một tiếng, những sợi xích sắt quanh người ngay lập tức đã bị nó kéo thẳng tắp khỏi ao nước đen. Kỳ Lân Huyền Vũ Lệnh chỉ mở được vòng sắt trên miệng của nó, còn những sợi xích này, qua nhiều năm như vậy vẫn gắt gao trói chặt, chẳng chịu buông tha cho cơ thể gầy yếu của nó.

Khi nãy chúng ta đều trèo lên xích sắt, nên động tĩnh này của nó khiến cả đám đều mất thăng bằng, ta lập tức vươn tay ra kéo Bạch Hoắc Hương lại sát người rồi theo bản năng rơi xuống nơi có thể đặt chân trên ao nước đen bên dưới.

Cơ thể của Bạch Hoắc Hương đầu tiên là cứng đờ, tiếp đó giống như sợ ta hối hận, cánh tay vội vã ôm chặt lấy cổ ủa ta.

Đám Ách Ba Lan thì chẳng cần ta lo, bọn họ đã sớm tìm được chỗ tránh. Trình Tinh Hà vừa mới đứng vững thì đã mắng ta là đồ không có nhân tính, chỉ biết gái không biết bạn.

Bạch Hoắc Hương có chút đắc ý nhướng mắt nhìn Trình Tinh Hà, ta thấy nhưng cũng không nói gì, chỉ nhìn tám sợi xích lớn ở trước mắt.

Con chồn nước kia vừa rồi đã nói đây là Trấn Thần Thiết, con rồng kia cho dù đã ăn nhân sâm dưỡng khí hoàn nhưng nó thật sự có thể thoát được những xích này sao?

Ta có thể nhìn ra được nó vất vả bao nhiêu khi đeo những thứ này trên người.

Nhưng đúng lúc này, giữa không trung lại xuất hiện một tia sấm. Tiếp đó chỉ nghe một tiếng long ngâm, thân thể Mãng Long giãn ra, vẽ nên một đường nét cực kỳ tráng lệ. Cơ thể kia tuy gầy yếu, nhưng khi trong giông bão lại tràn ngập sức mạnh. Nó ra sức giãy dụa, những sợi xích sắt kia rốt cuộc cũng không trói nổi được nó, từng sợi từng sợi bị kéo đứt, nối đuôi nhau rơi rào rào xuống ao nước đen.

Sau đó, trong cơn mưa giông, nó nhẹ nhàng bay thẳng lên bầu trời.

Những sợi xích rơi xuống ao khiến cho dòng nước bắn cao vài thước. Xuyên qua những bọt nước kia, ta thấy được thân thể mơ hồ dưới làn mưa dày đặc của nó đang xoay quanh miệng giếng. Đầu tiên là phóng mắt nhìn thế giới bên ngoài, sau đó liền cúi đầu, hiển nhiên là đang nhìn cái giếng này...hoặc là nói, nhìn ta.

Đi đi. Ta nghĩ thầm trong lòng, bị nhốt ở chỗ này nhiều năm như vậy, cũng đến lúc ngươi nên trở về bầu trời rộng lớn kia rồi.

Giống như cảm giác được tâm tình của ta, con rồng kia sau khi bay vòng quanh mấy vòng thì rốt cuộc cũng dẫn theo giông tố rời khỏi bầu trời Tỏa Long Tỉnh.

Mưa tạnh mây tan, bên ngoài cũng trở nên yên tĩnh.

Chồn nước nhìn thẳng cái mắt, miệng há to, như là còn có chuyện gì muốn nói.

Ngay sau đó, một thứ gì đó rơi từ trên trời xuống ngay trước mặt nó.

Là một viên nội đan – không phải là nội đan có màu xanh bình thường, mà là óng ánh màu vàng.

Đây xem như là tạ lễ mà Mão Long để lại cho nó, nội đan lây dính linh khí của rồng, nếu sử dụng có thể nói là một bước lên mây, cưỡi bay hoả tiễn!

Chồn nước ngẩn người, vội vàng đưa tay chộp lấy viên nội đan rồi cười khà khà, nhưng cười một hồi, nó lại chảy nước mắt.

Chương 1096: Xù Lông

Trình Tinh Hà cũng thở ra một hơi, hắn quay đầu nhìn ta, sau đó liên tục nháy mắt...ý là không thể thả con chồn này đi được, hắn còn phải nhờ vào nó để mở tiệm giảm cân.

Hắn nói xong liền đi tới muốn bắt nó.

Chồn nước cũng không ngốc, vừa thấy dáng vẻ không giống người tốt của Trình Tinh Hà thì lập tức lùi vào trong, khàn giọng nói.

“Chẳng lẽ ngươi bị sắc đẹp của nãi nãi mê hoặc rồi? Nhưng nãi nãi bây giờ giàu có rồi, không muốn làm mấy chuyện này nữa, ngươi cứ giữ mạng rồi tìm mấy con yêu tinh khác đi!”

Nó vừa dứt câu thì liền muốn bò lên trên.

Trình Tinh Hà sao có thể chặt đứt con đường phát tài của mình được, hắn muốn dùng Cẩu Huyết Hồng Tuyến kéo nó về nhưng lại bị ta ngăn lại.

Chồn ta quay đầu, thấy Trình Tinh Hà bị ta kéo lại, hẳn là không đuổi kịp nó. Thế là nó không chạy nữa, thậm chí còn ở mép giếng vặn mông lắc đuôi, vô cùng đắc ý.

“Bắt không được, tức tới xù lông rồi~”

Trình Tinh Hà bị nó chọc giận, quay sang mắng ta có phải bị con chồn kia mê hoặc tâm thần rồi không, để hắn bảo Bạch Hoắc Hương cho ta một mũi để thanh tỉnh.

Ta vừa định nói chuyện thì đột nhiên có một bàn tay nắm chặt lấy tay ta.

“Cha ngươi tên gì?”

Hắn nắm rất đau, nhưng ta đang cõng Bạch Hoắc Hương nên không né được, chỉ đành cau mày nhìn hắn.

“Ngươi hỏi chuyện này làm gì?”

Tô Tầm ngẩn người, hiển nhiên là có lời khó nói.

Trình Tinh Hà đẩy Tô Tầm ra:

“Liên quan gì tới ngươi? Điều tra hộ khẩu à?”

Nhưng Tô Tầm vẫn không buông tay, cứ gắt gao nhìn chằm chằm ta.

Ta cũng nhìn ra nếu ta không trả lời hắn thì hắn sẽ như một con ngao tây tạng, cắn không chết không buông. Vì vậy ta chỉ đành thẳng thắn.

“Ta cũng muốn biết tên khốn kiếp đó tên gì đây này!”

Tốt nhất là biết thêm cả sinh thần bát tự, để mỗi ngày đều có thể châm tiểu nhân.

Hắn sững sốt một lát, vẻ mặt giống như không tin. Nhưng khi chạm phải tầm mắt ta thì lại cảm thấy ta không giống như đang nói dối. Cùng lúc đó, Bạch Hoắc Hương cũng cho hắn một kim, khiến hắn cảm thấy cơ thể như có một dòng điện chạy qua, không tự chủ được mới cau mày buông tay ta ra.

Ta nhìn ra được lòng hắn có chuyện, nên hỏi.

“Ngươi rốt cuộc là muốn cái gì? Sao cứ nhìn ta như ta là huynh đệ ruột thịt thất lạc nhiều năm của ngươi thế?”

Tô Tầm chợt lắc đầu.

“Ta không dám.”

Không dám cái đầu ngươi, sợ ta cắn ngươi chắc.

Nhưng mặt ngoài, ta vẫn tò mò hỏi.

“Vậy ngươi muốn gì?”

Trình Tinh Hà lập tức cướp lời.

“Thất Tinh, từ sớm ta đã xem thằng nhóc này không vừa mắt, nhìn dáng vẻ ấp a ấp úng của hắn, hẳn là đang có ý nghĩ gì đen tối...”

Không nghĩ tới lần này Tô Tầm lại lớn tiếng phản bác.

“Ta không có ấp a ấp úng, chỉ là, chỉ là...Đây là tổ huấn của nhà chúng ta.”

Tổ huấn?

Tô Tầm gật đầu thật mạnh.

“Tứ Tướng Cục được trấn thủ bởi tứ đại gia tộc, vì sự phát triển lâu dài của Tứ Tướng Cục, tổ tiên của chúng ta quả thật đã đặt một ‘Tàng’ vào Tứ Tướng Cục. Lúc đó tổ tiên cũng đã lập ra lời thề, thế hệ con cháu tuyệt đối không được phá ‘tàng’, trừ khi...”

Hắn nhìn chằm chằm ta:

“Trừ khi chuyển thế của chân long bảo chúng ta đi phá thì chúng ta mới có thể đi.”

Khó trách...Hắn lại quan tâm đến hai chữ chân long như vậy.

Tô Tầm hít một hơi, nói tiếp.

“Tổ huấn lưu truyền ngàn năm, nhưng ngay cả chúng ta cũng không biết cái gì gọi là chuyển thế của chân long, ngay cả tay nghề kiếm cơm là 'tàng' cũng không được phép dùng. Nhà họ Tô của bọn ta cũng vì thế mà còn định đổi nghề, gia gia ta cũng nói đây chỉ là một chuyện xưa, trên đời không có cái gì gọi là chân long chuyển thế hết. Không ngờ rằng..."

Đầu óc của ta phản ứng rất nhanh.

"Vừa rồi ngươi hỏi cha ta là ai đúng không? Cha ta là ai thì có liên quan gì đến chuyện này?"

Tô Tầm mím môi.

"Người bình thường không sinh được chân long, nếu biết được thân phận của cha ngươi thì sẽ càng xác định."

Người bình thường...Cha ta đương nhiên không phải là người bình thường. Có người bình thường nào lại không biết xấu hổ như vậy chứ.

Loại người này thì có gì đặc biệt hơn người chứ? Sợ rằng phải khiến cho Tô Tầm thất vọng rồi.

Nhưng trái lại, mắt Tô Tầm sáng rực lên, vẫn còn chưa hết hy vọng.

"Ngươi chỉ là không biết cha mình là ai thôi, lỡ đâu hắn thật sự là...Nhà họ Tô chúng ta đã hứa sẽ tận tâm tận lực trợ giúp cho chuyển thế của chân long, cho dù đã qua bao nhiêu năm thì chúng ta vẫn sẽ nói được làm được, đến chết cũng không hối hận."

Vì một lời hứa hư không mờ mịt mà nhà họ Tô lại kiên trì giáo dục con cháu đời sau nhiều năm như vậy sao?

Cái gì gọi là trung nghĩa? Chúng ta xem như đã được mở mang thêm tầm mắt.

Trình Tinh Hà kéo ta một cái.

“Bản lĩnh của thằng nhóc này quả thật không nhỏ, vừa hay chúng ta vốn có việc định nhờ hắn giúp đỡ, bây giờ hắn là nguyện ý tận tâm tận lực làm việc cho ngươi. Đó chẳng phải là chuyện tốt hay sao? Giảm tận tám mươi phần trăm, có hời mà không lấy chính là tên ngu ngốc!”

Chương 1097: Ngươi Đừng Vướng Tay

Ta cũng biết, nhưng làm người thì phải thẳng thắn, nhất là trước mặt gia tộc trung nghĩa như vậy, ta không có khả năng mặt dày đi nhận việc mà ngay cả ta cũng không chắc.

Ta liền nói:

"Nói thật, ta thật sự không biết cha ta là ai, ta cũng không biết ta rốt cuộc có phải chân long chuyển thế gì gì đó, càng không biết điều đó có nghĩa gì...”

Trình Tinh Hà sợ hắn thu phí, tức giận ở phía sau đá ta một cái. Ta không để ý tới hắn, nói tiếp.

“Nhưng hiện tại ta định đi phá Tứ Tướng Cục, nếu ngươi chịu đi theo thì ta sẽ rất biết ơn...”

Không ngờ Tô Tầm lại gật đầu một cách rất dứt khoát.

"Ta sẽ không nhìn lầm người...ngươi xứng với thân phận này.”

Đúng là thiếu niên chẳng sợ điều chi...Thằng nhóc này, chúng ta mới quen biết bao lâu mà ngươi lại có thể xác định chắc chắn như vậy?

Nhưng ta vẫn đưa tay về phía hắn.

“Sau này chúng ta sẽ là bạn.”

Hắn có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng vẫn đưa tay ra nắm chặt lấy tay ta.

Đúng lúc này, Ách Ba Lan bỗng nhiên lớn tiếng nói:

"Ca, ngươi xem đây là cái gì?”

Ta quay đầu nhìn về phía Ách Ba Lan.

Chỉ thấy Ách Ba Lan đang chỉ vào một thứ gì đó màu trắng.

Ta nhìn thoáng qua thì thấy nó giống như một khúc xương.

Tô Tầm nhìn thấy thứ kia, sắc mặt chợt thay đổi. Hiển nhiên là hắn muốn nhìn kỹ hơn, nhưng lại không nhìn rõ, hắn sĩ diện như vậy, khẳng định là không muốn cúi đầu nhờ chúng ta giúp đỡ.

Ta cười thầm trong lòng, hắn đúng là trung nghĩa, nhưng người như hắn đơn đả độc đấu quen rồi, chẳng hiểu cái gì gọi là tinh thần đồng đội.

Ta nháy mắt với Ách Ba Lan một cái, Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên của Ách Ba Lan lập tức bắn ra. Vật kia chắc chắn là rất nặng, nhưng với cái sức trâu bò của Ách Ba Lan thì chỉ cần kéo một cái thì nó đã bị kéo sang đây.

Đợi đến khi chúng ta thấy rõ được thứ kia thì cũng đồng thời sững sốt.

…

Đó giống như một khối xương đùi của người nhưng chắc chắn không phải là con người.

Xương người dù mắc chứng khổng lồ cũng không lớn như vậy.

Đây là...Ta và Trình Tinh Hà đưa mắt nhìn nhau, nếu không phải trước đó đã từng nhìn thấy bản tôn, bọn ta cũng chưa chắc có thể nhận ra...chỉ có Dạ Xoa mới có khung xương kiểu này.

Tô Tầm nhìn chằm chằm bộ xương kia, đôi mày anh tuấn nhíu chặt, Trình Tinh Hà đã nhìn ra, lập tức hỏi hắn:

“Động Tử, ngươi nhìn ra gì rồi?”

Con trai của hang động trên đỉnh núi, được gọi là động tử? Tên này đúng là thiên tài đặt biệt danh.

Tô Tầm nhìn về phía Ách Ba Lan, giống như là hạ quyết tâm, mới nói:

“Chúng ta cùng nhau lật mặt hắn lại...ta phải nhìn xem, mặt sau của bộ xương này có phải có hoa sen ba cánh hay không.”

Một lời nói đơn giản như thế nhưng được nói ra với sự thù hận căm tức, đối với hắn mà nói, thật sự là lên núi bắt hổ thì dễ chứ mở miệng xin người mới khó.

Ách Ba Lan xua tay:

“Không.”

Mặt Tô Tầm lập tức hơi tím tái, hắn coi trọng nhất là mặt mũi, bị từ chối đương nhiên rất khó chịu.

Nhưng Ách Ba Lan đưa hai tay lật một vòng, dễ dàng lật được khối xương kia lại:

“Một mình ta có thể lật, ngươi đừng vướng tay.”

Trong khoảng thời gian Tô Tầm đi cùng chúng ta, hắn cũng hiểu biết một chút về sức lực của Ách Ba Lan, nhưng hắn không ngờ tới, một “cô gái yếu đuối” mỏng manh thế mà lại là cần cẩu số một trong đội ngũ của bọn ta, trong mắt hắn cuối cùng cũng khó vài phần ngưỡng mộ.

Lần này, bộ xương vừa được lật lại, mấy người bọn ta đều vươn đầu nhìn qua, vừa nhìn thấy, đúng như Tô Tầm nói, trong một phần lõm xuống của bộ xương thật sự có khắc một dấu vết nho nhỏ, chính là hoa sen ba cánh!

Ta âm thầm giật mình, trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ Tô Tầm này chẳng lẽ có thể tiên đoán trước mọi việc sao?

Trình Tinh Hà cũng hơi bất ngờ, dùng bả vai đụng ta một cái:

“Ta nói cho ngươi biết, tên này dùng được...Giang Qua Tử đã không phí công lôi kéo tên ma cô này.”

Ách Ba Lan cũng giật mình theo, sau đó còn đưa ngón tay cái về phía Tô Tầm, Tô Tầm được xem là người vô tích sự tung màn cửa...cũng đưa tay ra, hiển nhiên rất đắc ý nhưng hắn cố gắng đè nén khóe miệng, che giấu công danh của mình:

“Cũng không có gì, hoa sen ba cánh này là ký hiệu của Tô gia bọn ta.”

Ký hiệu?

Tô Tầm gật đầu, tiếp theo lại phổ cập khoa học cho bọn ta...cái gọi là “Tàng”, nói trắng ra là giống như thiết lập thành mê hồn trận cho một chỗ, người nào đi qua chỗ này sẽ giống như bị quỷ che mắt, hoàn toàn không nhìn thấy cái chỗ này, chẳng khác nào mặc cho cái chỗ này một bộ đồ tàng hình.

Hễ là trận pháp thì chắc chắn cần trấn vật, giống như tụ bảo bồn của Tiêu Tương vậy.

Mà sát khí của trấn vật Tứ Tướng cục rất lớn, muốn che giấu sát khí của “Tàng” rồi thiết lập cũng vô cùng khó khăn, cho nên trấn vật “đồ tang hình” cũng phải lựa chọn kỹ càng, nói như vậy, đương nhiên không phải dùng vật của trần gian, cũng không phải đồ vật trên trời mà phải là thứ có linh vật.

Chương 1098: Nguyên Lý

Dạ Xoa trùng hợp đáp ứng yêu cầu...hoa sen ba cánh này là “gia huy” của Tô gia, vật này xuất hiện ở đây cũng chứng tỏ vật này chính là trấn vật tàng hình của Bạch Hổ cục.

Ta lập tức hưng phấn hẳn lên, thậm chí có chút không dám tin hỏi:

“Sau khi tìm được trấn vật...”

Tô Tầm gật gật đầu rồi nói:

“Tàng” thì dễ phá...lại tìm thêm một thứ khác có khắc hoa sen ba cánh, vị trí giữa hai vật này chính là Bạch Hổ cục.”

Ách Ba Lan chớp chớp mắt hồi lâu mới lập tức vui mừng hẳn lên, vừa nghĩ đến bản thân sắp được “trở lại như cũ” thì ngay tức thì vui mừng ôm lấy Tô Tầm vừa đi vừa nhảy chân sáo, Tô Tầm chấn động, mặc dù hắn cố gắng duy trì mặt nghiêm túc nhưng gương mặt trắng nõn trong nháy mắt đỏ còn hơn cả trái hồng.

Trình Tinh Hà cũng lấy lại tinh thần:

“Náo loạn cả hồi lâu thì ra là nguyên lý vậy ư! Chẳng trách!

Thì ra lúc trước họ tới tìm ta cũng chỉ vì không tìm được vị trí của Tỏa Long Tỉnh, đang sốt ruột thì Tô Tầm lại xung trận lên trước, tiếp theo cắm một tay vào trong đất, đào ra một vật có bốn chân và đuôi dài, vật kia bổ nhào xuống đất rồi chạy đi, mà hắn lại tiếp tục đến một vị trí khác, cũng đào ra một vật có bốn chân và đuôi dài.

Tiếp theo, Tô Tầm dẫn đầu đi vào trong, lúc này họ mới phát hiện có một cái giếng hình bát giác đang ở ngay trước mặt mình...đi tới đi lui rất nhiều lần thế mà vừa rồi lại không phát hiện ra, quả thật giống như rẽ mây nhìn thấy mặt trời vậy.

Bây giờ nghĩ lại, cái Tỏa Long Tỉnh này chắc là bị người ta động tay động chân, dùng “Tàng” che giấu, Tô Tầm đào ra hai vật kia chính là để phá “Tàng”.

Kể cũng khéo, “Tàng” của Bạch Hổ cục này thế mà lại ở bên trong Tỏa Long Tỉnh.

Có lẽ là do tổ tiên của Tô Tầm nhìn ra chỗ này sẽ không có người đi vào mới cất trấn vật “Tàng” lại đây.

Nếu không có Tô Tầm, bọn ta làm sao biết được mấu chốt bên trong này, nói không chừng cả đời cũng không tìm được Bạch Hổ cục.

Trình Tinh Hà rất ít khi khen người khác, nhưng cũng không khỏi nói:

“Người đúng như tên...Động Tử, từ giờ trở đi hắn sẽ là chó săn trong đội ngũ của chúng ta.”

Tô Tầm rất cẩn thận động tay động chân với hoa sen ba cánh trên xương Dạ Xoa kia...chắc là đang phá vỡ trấn vật này.

Nếu tìm được một đóa hoa sen ba cánh khác, Bạch Hổ cục sẽ xuất hiện trước mắt bọn ta.

Trong chuyện này, người vui mừng nhất chính là Ách Ba Lan, hắn leo đến chỗ có tín hiệu, một tay vội vàng lấy điện thoại di động ra, đầu không ngước mắt không mở, lập tức mở Thiên Miêu ra, vừa leo vừa chọn trang phục nam, từ quần lót vớ chân đến bộ âu phục giày da, tất cả đều có đầy đủ.

Tô Tầm nhìn thấy hành động này của hắn thì bày ra vẻ mặt khó hiểu.

Mấy người bọn ta vừa đến gần miệng giếng thì lập tức ngây ngẩn cả người...bây giờ trời đã sáng, bên ngoài u ám, thế nhưng lại có một đống người chen chúc.

Những người đó đang cố gắng thò đầu vào trong giếng, vừa nhìn thấy bọn ta thì tất cả họ đều hét lên:

“Có người! Thật sự có người dưới lòng đất!”

Mặt ta lập tức tối sầm lại, ai là người dưới lòng đất chứ?

Vừa đi lên, bên ngoài nào là camera nào là đèn flash nhấp nháy, còn có mấy cái micro duỗi tới, hỏi bọn ta từ đâu tới.

Ta thành thật trả lời hộ khẩu cư trú của mình, họ lập tức đều sững sờ, rõ ràng là hơi thất vọng, nhưng vẫn là cố gắng giữ vững tinh thần, sau đó lại hỏi, bọn ta cảm nhận thế nào về chuyện trước đó có rồng chui từ trong miệng giếng?

Trời ạ, chuyện Ly Long Thăng Thiên bị người ta chụp lại ư?

Trình Tinh Hà đã giơ điện thoại di động lên trước:

“Trời ạ, chuyện này hot thế, Thất Tinh, ngươi đứng ở phía trước đi, nói không chừng mấy người chúng ta có thể trở thành người mới nổi tiếng, nhóm chúng ta gọi là Tiểu Long Nhân đi! Trên đầu ta có sừng, sau lưng ta có đuôi...”

Có cái đầu ngươi.

Ta duỗi đầu nhìn màn hình điện thoại di động của Trình Tinh Hà, cũng sửng sốt, trên đó viết:

“Chấn động quá! Nhân chứng cho biết, một cái giếng cổ ở Hưng Long cung thế mà lại có rồng thật chui ra!”

“Là PS Đại Pháp hay là kỳ tích thứ tám trên thế giới, để chúng ta đánh thẳng vào hiện trường!”

Phía dưới còn có một tấm bản đồ mơ hồ không rõ, chính là giây phút Ly Long Thăng Thiên.

Ta hơi hạnh phúc thay nó.

Thế nhưng nhìn thấy tin tức phía dưới, ta lập tức đoạt lấy điện thoại di động của Trình Tinh Hà.

Nội dung tin tức kia nói là đứa con của một người có chức quyền nào đó dính líu đến vụ hành hạ một thiếu niên nhỏ tuổi đến chết, cấp cao tức giận, đang cẩn thận điều tra, liên lụy rất nhiều nơi, trong đó vẫn còn nỗi oan khác.

Rõ ràng là nói Giang Thần.

Nỗi oan? Không đúng, hắn tuyệt không oan uổng chút nào.

Nhưng bản thảo đã đập vào mắt, tất cả đều là tẩy trắng cho hắn, nói là hắn bị người ta ghen tị, bị người bôi nhọ, nhìn xuống dưới, thế mà còn có người nhận tội, thừa nhận mình “vu khống hãm hại” người ta.

Trời ạ, thế này là tìm được người gánh trách nhiệm thay rồi sao?

Chương 1099: Nhìn Nhầm

Có tiền có thế, có thể muốn làm gì thì làm ư?

Trình Tinh Hà cũng nhìn thấy, lông mày lập tức nhíu lại:

“Chuyện gì xảy ra thế, loại chuyện thế này mà cũng có thể tẩy trắng?”

Không có tiền thì mang danh không sạch sẽ. Nhưng loại người như Giang Thần sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng nhớ đời.

Đúng lúc này, dường như có một bóng người vọt tới, may mà không đẩy ta ngã xuống...Cầu cô nương.

Cầu cô nương nắm lấy tay ta, đỏ mặt và nói:

“Anh yêu, ngươi thực sự ở đây à!”

Bạch Hoắc Hương vừa nghe ba chữ này thì lỗ tai lập tức vểnh lên:

“Ngươi gọi ai đấy?”

Cầu cô nương ôm chặt tay ta hơn:

“Tất nhiên là tới đây thực hiện lời hứa của ta rồi! Anh trai ta khỏe rồi, ta tới để lấy thân báo đáp!”

Xem ra sau khi Thủy Dứu Thử kia được giải thoát thì tâm trạng đã tốt hơn, đại phát từ bi thả hồn phách của Cầu ca trở về rồi.

Lần nay vận khí của Cầu ca không tệ, nhưng lần sau thì khó mà nói trước được.

Ta lại bảo Cầu cô nương về nhà nói với Cầu ca một tiếng, tuyệt đối đừng động tay động chân với phụ nữ nữa...lần này gặp tai ương, cũng chính là nhờ tổ tiên các ngươi tích đức nên ông trời giơ cao đánh khẽ, cho hắn một cảnh cáo nho nhỏ, nếu không biết hối cải sẽ không còn đường hối hận.

Cầu cô nương đang ôm tay ta thì lập tức buông ra, sắc mặt biến đổi, giống như là không biết tại sao ta lại biết chuyện này, trong mắt lộ ra sự sợ hãi.

Ta tiếp tục xua tay rồi nói:

“Ta xem tướng mạo cho ngươi...người chồng mong ước của ngươi làm việc có liên quan đến nước, chú ý ở bên này nhiều hơn, chắc chắn là có thể tìm được sớm thôi.”

Cầu cô nương phản ứng lại, còn muốn đuổi theo ta nhưng lại có một làn sóng phóng viên quay về phía miệng giếng, thân thể nàng quá lớn nên không thể chen tới.

Đã giày vò thời gian lâu như thế, dưới giếng lại lạnh, ánh nắng mặt trời chiếu lên người mới cảm thấy có chút sức sống, ta lại suy nghĩ, Bạch Hổ cục đã có tiến triển, lại có người bạn nhỏ đồng hành mới, kiểu gì cũng phải ăn mừng một trận mới được.

Trình Tinh Hà rất vui mừng, sáng sớm thì phải ăn lẩu, nhưng ta lại kéo hắn đến phía sau đám người Bạch Hoắc Hương, rồi nói:

“Ta có chút việc muốn hỏi ngươi.”

Trình Tinh Hà nhíu mày, nhìn ta giống như kẻ ngốc:

“Hỏi thì hỏi đi, nghiêm túc như thế làm gì...nhưng phải nói trước, thu phí gào khóc, nể tình chúng ta là bạn bè thân thiết nên ta giảm giá cho ngươi 20% đấy.”

Ta nhìn chằm chằm Trình Tinh Hà và hỏi:

“Nếu ngươi đã nói chúng ta là bạn bè thân thiết, ta sẽ nói thẳng, trước đó tại sao ngươi sợ ta?”

Bây giờ ta vẫn còn nhớ ánh mắt kia của, vẫn là không thoải mái lắm.

Trình Tinh Hà vừa nghe vậy, sắc mặt lập tức hơi trắng bệch.

…

Nhưng hắn lập tức lộ ra vẻ mặt không nghiêm túc như thường ngày, dùng cùi chỏ đánh vào xương sườn của ta:

"Sao ngươi lại tinh mắt như vậy chứ? Dường như chẳng có chuyện gì có thể qua mắt ngươi, ở cùng ngươi thật đáng sợ...nói thật với ngươi, ta đúng là đã nhìn nhầm."

"Ý ngươi là gì?"

Trình Tinh Hà nhìn chằm chằm vào mắt ta giống như nhớ ra điều gì đó mà hắn không muốn nhớ lại:

"Ta đã nhìn nhầm người...ngươi có biết cha của ta chết như thế nào không?"

Ta chỉ biết rằng người nhà họ Trình sống không quá hai mươi lăm năm, vì vậy ta chưa bao giờ hỏi về nguyên nhân cái chết, trong tiềm thức luôn cho rằng đó là cái chết tự nhiên.

Trình Tinh Hà lườm ta:

"Ngươi cho rằng người nhà của ta có vấn đề về gen di truyền đúng không? Cha của ta..."

Hắn nhìn chằm chằm vào một người cha cõng đứa con trên vai đang rướn cổ ra để hóng chuyện, nuốt nước bọt rồi nói:

“Là bị người ta giết chết.”

Cái quái gì vậy?

"Lúc đó ta vẫn còn đang quấn tã, thậm chí còn chưa mở mắt. Cũng thật trùng hợp, hôm đó là sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của cha ta."

Trình Tinh Hà trả lời:

"Không biết từ đâu có người đến muốn cướp ta đi, vì để bảo vệ người con nối dõi duy nhất là ta, cha của ta đã chắn phía trước và bảo mẹ ta ẵm ta mau chạy trốn đến tư đường bên cầu liễu để chờ, nếu trời tối mà cha của ta vẫn chưa đến thì nhanh chóng chạy đến nhà bà ta."

"Lúc đó trời lạnh và tuyết rơi dày đặc. Mẹ ta ẵm ta đợi ba ngày ba đêm. Nàng chỉ vừa mới hết ở cữ nên không thể chịu đựng nỗi, chỉ đành đến đợi ở nhà bà của ta, từ đó về sau, ta không còn gặp lại cha của mình nữa."

Tim ta bỗng thắt lại dữ dội.

Trước đây ta đã cảm nhận được...trái ngược với ta, Trình Tinh Hà rất chấp niệm với từ cha và luôn ghen tị với bất kỳ ai có cha.

Hóa ra...trái với một người bị bỏ rơi như ta, hắn quả thật đã từng nhận được tình thương từ cha của mình.

“Sau này mẹ ta muốn đi tìm cha ta, nhưng vì chịu lạnh lâu ngày nên mẹ đã đổ bệnh, nuôi ta không được bao lâu thì nàng cũng qua đời, trước khi đi có nói với ta một câu rằng ngày ta ra đời, cha của ta đã rất vui sướng, nói rằng nhà họ Trình cuối cùng đã có người nối dõi. Còn nữa, nếu ta có thể sống qua tuổi hai mươi lắm thì nhất định phải báo thù của cha của ta, mẹ bảo ta nhớ kĩ rằng người muốn đến cướp ta đó có giấc mơ tiên tri."

Giấc mơ tiên tri?

Chương 1100: Giấc Mơ Tiên Tri

Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy từ này:

"Đó là gì?”

Trình Tinh Hà đáp:

"Giống như nhị lang nhãn của ta và cơ thể âm dương của Ách Ba Lan, đây là thứ sinh ra đã có, không thể học được...người này lúc nằm mơ có thể nhìn thấy những việc xảy ra trong ngày hôm đó, cũng có nghĩa có thể nhìn thấy trước mọi chuyện thông qua giấc mơ, thứ này được truyền lại theo máu mủ, những người có tu luyện cao hơn nữa có thể vừa nhắm mắt đã nhìn thấy sự việc thông qua giấc mơ tiên tri, ngươi nói có lợi hại không.”

Ta lập tức hiểu ra và đầu bỗng thấy tê dại...hôm đó ta đã nằm mơ về ly long, nói như Trinh Tinh Hà thì đó chính là giấc mơ tiên tri.

Nếu đó là giấc mơ tiên tri thì có nghĩa người giết cha của Trình Tinh Hà chính là người nhà của ta.

Trình Tinh Hà nhìn ta và đẩy đầu ta:

"Không phải ngươi cũng không có cha sao? Đừng nhìn ta bằng ánh mắt thương hại đó, ngươi có tư cách gì chứ?"

Ta vội hỏi:

“Vậy gia tộc có giấc mơ tiên tri đó là những người như thế nào?”

Trình Tinh Hà trả lời:

"Ta cũng từng nghe ngóng về chuyện đó nhưng không ai để ý đến ta. Ngươi biết đấy, nhà chú của ta còn chẳng thèm nuôi nấng ta, từ nhỏ ta đã bị họ hàng hất hủi."

"Sau này, do số phận đưa đẩy, ta trở thành đồ đệ của lão Hải. Ở nhà của Lão Hải, Hải Nghênh Xuân là một kẻ sống rất hình thức, hắn không vừa mắt với một người sinh ra đã có nhị lang nhãn như ta, biết rằng nếu ta có thể sống qua hai mươi lăm tuổi thì sẽ báo chù cho cha, hắn mắng với loại người như ta thì cả đời này sẽ không bao giờ gặp được gia tộc có giấc mơ tiên tri...người ta có địa vị như thế, ngay cả mười hai thiên cấp còn phải kiêng dè."

“Lúc đó ta mới biết thì ra họ có quen biết với người muốn cướp ta đi, nhưng Hải Nghênh Xuân chỉ mới nói đến đây thì Lão Hải đã xông tới cho hắn một cú tát và bảo hắn câm miệng, lúc đó hắn không dám lên tiếng nữa. Sau này, ta ở lại nhà của Lão Hải để tìm hiểu về chuyện đó nhưng không ngờ gặp xui xẻo đụng phải chuyện Hải Nghênh Xuân dùng kim dẫn hồn, chuyện sau đó thế nào thì ngươi biết rồi đấy.”

Hắn kể lại một cách bình tĩnh giống như đang kể lại chuyện của người khác, nhưng hắn càng bình tĩnh thì lại càng khiến người khác phải lo sợ, tên này vẻ ngoài trông ngờ nghệch, ngoài ham ăn lại còn ham tiền, không ngờ vẫn luôn đè nén chuyện này trong lòng?

Vừa nói, Trình Tinh Hà vừa dùng vai đẩy ta như thói quen:

"Thật ra, đời này của ta, ta đã đối xử thật lòng với tên ngốc nhà ngươi, lúc đó tưởng ngươi là tên có giấc mơ tiên tri đó, ta đã vô cùng tuyệt vọng."

Ta có thể hiểu được, nếu là ta, ta cũng sẽ rất tuyệt vọng.

Nói đến đây, Trình Tinh Hà bật cười:

"Nhưng nhìn kỹ thì lại thấy không giống...gia tộc có giấc mơ tiên tri có thân phận như thế, ngươi ít ra cũng nên thừa hưởng chút tuyệt chiêu gì đó, nhưng với bộ dạng như đau thận đó của ngươi thì...haiza, mỗi ngày ngươi có thấy bủn rủn ở eo và đầu gối không? Ta thấy viên uống địa hoàng lục vị không thấm tháp gì với ngươi đâu, ngươi phải dùng đến maca.”

Maca cái đầu ngươi.

Ta định đá hắn nhưng hắn xoay người né rất nhanh, ta đá trượt chân suýt chút nữa thì ngã nhào.

Hắn cười khúc khích, sợ ta đuổi theo nên đi đến trước mặt ta, bắt hai tay lên sau đầu, bóng lưng giống như Chí Tôn Bảo rời xa Tử Hạ, dáng vẻ cô đơn khó tả.

Giấc mơ tiên tri...

Nếu...

"Ca, ngươi nhìn quán ăn đó đi."

Ách Ba Lan đột nhiên lớn tiếng nói:

"Đây là thất tình hay thất đức vậy?"

Ta bảo hắn nói tiếng người.

Hắn chỉ tay về phía cửa kính của một quán ăn, buồn bã nói:

“Con người bây giờ thật mất nhân tính, đến cả hoa cúc của bò cũng không tha, chết rồi còn đem cho vào dầu chiên!”

Đó là vị trí của một quán bán thức ăn mặn, phía trên có viết các món ăn có đầy đủ các bộ phận của bò.

Hắn chỉ vào một chỗ rồi lắc đầu:

"Ngươi xem, đít bò! Sao có thể cho vào miệng được chứ?"

Nhìn sang Ách Ba Lan, Tô Tầm cảm thấy tam quan của hắn cũng thật ngay thẳng, liền lộ ra vẻ mặt đồng tình.

Ta kéo hai người họ lại gần:

"Ngươi nhìn cho rõ, chữ đó bị lưới chống trộm che mất rồi, thứ họ bán là lòng bò."

Ách Ba Lan như hóa đá, mặt của Tô Tầm cũng cứng đờ.

Trình Tinh Hà thì lại hùng hồn đẩy cửa đi vào:

"Cmn, quán này có lẩu! Chọn ngày không bằng gặp ngày, nếu quán này đã có duyên phận với Ách Ba Lan thì ta cứ ăn ở đây đi!"

Ách Ba Lan cũng thích ăn thịt nên vội vàng đi theo, ta vừa định bước vào thì Bạch Hoắc Hương đột nhiên kéo ta lại:

"Vừa rồi ngươi và Trình Tinh Hà lẩm bẩm chuyện gì vậy?"

Ta không chắc Trình Tinh Hà có muốn để người khác biết chuyện này không nên liền lắc đầu:

"Chỉ là chuyện nhảm giữa đàn ông với nhau thôi mà, có gì sao?"

Chương 1101: Sử Dụng Vọng Khí

Bạch Hoắc Hương nheo mắt và nghi ngờ nhìn ta:

"Ta cứ cảm thấy hai người có gì đó là lạ."

Có gì lạ được chứ, ta nghĩ rằng dù cho có chuyện lạ gì xảy ra thì Lý Bắc Đẩu cũng sẽ khiến nó trở thành quen.

Trẻ tuổi và tràn đầy nhiệt huyết, ta đương nhiên không sợ bất cứ điều gì.

Sau này ta mới nhận ra rằng bản thân lúc đó thật ngây thơ.

Bước vào quán ăn, bên trong mặc dù không lớn nhưng vẫn sạch sẽ, Trình Tinh Hà chiếm một cái bàn và đã sẵn sàng thưởng thức món ăn, Ách Ba Lan và Tô Tầm đi lấy gia vị ăn kèm, đứng cạnh bàn ăn là một thanh niên uể oải, hắn cũng thấy kỳ lạ khi mới sáng sớm đã có người đến ăn lẩu, biểu cảm trông rất khó chịu.

Lần này đến cung Hưng Long, Trình Tinh Hà quả nhiên giống như những gì ta đã nhìn ra trước đây, hắn đã giàu to.

Đầu tiên là đống đồng nát của vợ Trương Quế Phương, bản thân đống đồng nát đó không đáng giá gì nhưng bố vợ của Trương Quế Phương đã từng nói, nguyên liệu thô rất đáng giá, một số còn được trang trí bằng vàng lá và đồ trang sức, tách ra thì có giá hơn khi đính vào, Trình Tinh Hà đã bán chúng từ lâu, mẹ của Tôn Đại Tề trước đó cũng đã trả cho hắn không ít, bây giờ hắn đã được một phần nhỏ của Jack Ma.

Nhưng tính keo kiệt của hắn thì vẫn vậy, từ trước đến nay hắn không bao giờ nhìn vào menu, đầu tiên hắn sẽ lấy điện thoại di động ra để xem gói mua hàng theo combo, kết quả quán này không có Meituan, vì vậy hắn miễn cưỡng sử dụng máy tính một lúc lâu rồi gọi rất nhiều món ăn.

Trong lúc chờ món, ta nhìn thấy tai của Tô Tầm khẽ nhúc nhích.

Cmn? Big Ear Tutu?

Nhưng Tô Tầm lại quay mặt nhìn về phòng bếp, đôi mày khẽ cau lại:

"Nơi này...giống như có “tàng”.

Cái quái gì vậy? Ta bỗng thấy phấn khích...một quán ăn sao lại có “tàng”?

Chẳng lẽ chúng ta lại vô tình tìm được một bông sen ba cánh khác nhanh như vậy sao?

Tô Tầm này khá lắm, hắn xứng đáng là linh vật!

Ta lập tức dùng vọng khí...và rất nhanh đã nhìn thấy ở hướng phòng bếp dường như có chút khí xanh!

…

Ta lập tức đứng dậy định chạy vào phòng bếp, nhưng không ngờ người thanh niên kia cũng từ trong phòng bếp chạy lại, thấy ta đi tới, sắc mặt bỗng thay đổi và lập tức ngăn ta lại:

"Quý khách, phòng bếp là nơi quan trọng, người lạ không thể vào!"

Ta vừa định mở lời thì bỗng cau mày khi thấy khuôn mặt của thanh niên đó, cung tài bạch của người này có gì đó không ổn.

Dái tai, môi dưới và cằm của người này rất mỏng, ngoài ra người này còn là một người rất cay nghiệt.

Loại người như thế này thì cả đời sẽ không bao giờ phát tài được.

Nhưng bây giờ, cung tài bạch của hắn lại đột nhiên phình ra, lại còn mang thếp vàng chứng tỏ hắn đang phát tài.

Trời sinh hắn không có chính tài, thiên tài, nếu xuất hiện thếp vàng thì chỉ có thể là tà tài.

Hơn nữa, màu sắc của tà tài này lại rất bất chính, trông nó rất hung dữ, e là có thể gây chết người.

Dường như nhận ra ánh mắt bất thường của ta, người thanh niên đó càng tỏ ra không vui, đẩy ta ra và nói:

"Nhìn gì mà nhìn, CMN, ta biết ngay mà, làm gì có chuyện mới sáng sớm đã kéo đến đây ăn lẩu, các ngươi cũng làm trong ngành này nên đến đây để trộm bí quyết của người khác đúng không? Ngồi xuống bàn đi, nếu không ta sẽ gọi cảnh sát!"

Trộm bí quyết, ngươi tưởng đây là nhà hàng Krusty Krab hay gì?

Trình Tinh Hà tỏ ra không hài lòng:

"Này, ngươi ăn nói kiểu gì vậy? Ngươi không biết khách hàng có tiền là thượng đế sao?"

Vừa nói hắn vừa đập điện thoại lên bàn:

"Đến đây mà xem số dư tài khoản của ta, để ta dạy ngươi cách làm người!"

Không ngờ hắn cũng có ngày khoe khoang sự giàu có của mình.

Dù sao hắn cũng là người giàu kinh nghiệm, nhưng hắn không biết rằng điều cấm kỵ khi giàu có là không nên tiết lộ tài sản của mình.

Vừa liếc nhìn số dư tài khoản của Trình Tinh Hà, đôi mắt của tiểu tử đó bỗng lấp lánh như ánh đèn:

"Ai da, ngươi nói đây là, ta đúng là có mắt như mù mà, quý khách, ngài nói xem một người có địa vị như ngài sao lại ăn lòng bò chứ? Thế này đi, quán của chúng ta có bò non ở núi Trường Bạch, cừu béo nhập từ Đức Thành, ngoài ra còn có cá lóc cắt lát tươi ngon từ hồ Phi Long! Chỉ có những món này mới xứng với thân phận của ngài!"

Nghe thấy thịt cá thịt cừu đều tươi ngon, Trình Tinh Hà liền gật đầu đồng ý, sau đó cất điện thoại đi, vỗ vai ta và nói:

"Bữa này ngươi trả tiền nhé."

CMN, ngươi khoe khoang cho đã rồi giờ để ta trả tiền sao, dựa vào đâu chứ?

Lúc này, chúng ta đột nhiên nghe thấy một âm thanh rất lạ phát ra từ nhà bếp...giống như có người đang thảm thiết kêu la.

Tất cả chúng ta đều hướng ánh mắt đến nhà bếp.

Sắc mặt của tên tiểu tử kia lập tức thay đổi, vội nói:

"Ai da, chắc là phụ bếp của ta lại tay chân vụng về nên đã bất cẩn va vào thứ gì đó...để ta đi xem."

Nói rồi, hắn hoang mang đi vào nhà bếp.

Chương 1102: Ông Chủ Là Người Sành Sỏi

Bạch Hoắc Hương lập tức nói:

"Âm thanh đó rất kỳ lạ...ta đã quen với tiếng kêu của bệnh nhân, âm thanh này tuyệt đối không phải của người chỉ bị vết thương ngoài da, âm thanh của người bị thương ngoài da thường sẽ vừa gấp gáp vừa lảnh lót. Nhưng âm thanh này lại vừa khàn vừa thấp, nó giống như đã bị dày vò một thời gian dài."

Nghe nàng nói vậy, chúng ta ai nấy đều cau mày...vừa rồi khi thấy ta định đi vào nhà bếp, phản ứng của người thanh niên đó có chút kỳ lạ, so với sợ bị trộm bí quyết thì nó giống như sợ bị người khác phát hiện trong nhà bếp có chuyện gì đó mờ ám hơn.

Lúc này, một vài người bước qua từ trước cửa sổ, thấy chúng ta đang dùng bữa, họ bắt đầu xì xào với nhau giống như thấy ma:

"CMN, còn có người dám dùng bữa ở chỗ của lão Ngũ sao?"

"Không sợ chết sao! Lần trước đến đây lão Ngụy đã bị gãy nát xương!"

Dùng cơm kiểu gì mà lại để gãy nát xương?

Nhưng sau khi nhận thấy ánh mắt của chúng ta, dường như sợ chúng ta nghe thấy nên những người đó lập tức rụt cổ lại, rủ áo vội bỏ đi giống như sợ gặp phải rắc rối.

Trình Tinh Hà dõi theo những người đó, sờ sờ cánh tay và nói:

"Ý gì đây...lẽ nào chúng ta đi nhầm vào quán Thập Tự Pha bán thịt người rồi sao, phía sau có trói lưỡng cước dương (chỉ những người bị xem như là thức ăn)?"

Thời xưa vào những lúc nạn đói, người ta thường lấy thịt người để nấu ăn, gọi là lưỡng cước dương.

Vừa nói, hắn vừa nhìn về phía nhà bếp, nhưng lại không thấy gì...ở đây không có người chết.

Người thanh niên đó nhanh chóng bưng đĩa thịt lên, chăm chú dọn bàn lên, các món ăn được bày biện rất tinh xảo, từng lát thịt trong vắt, nhìn có vẻ rất ngon, Ách Ba Lan sợ đó là thịt người thật nên chăm chăm nhìn ta, thấy Ách Ba Lan không dám động đũa, Tô Tầm nhát gan cũng không dám đụng đậy.

Bạch Hoắc Hương lắc đầu...nàng có thể nhìn ra đây chỉ là thịt bình thường.

Ngay cả ta cũng có thể nhìn ra, chỗ này quả thật không có oán khí, chỉ là thịt bình thường.

Trình Tinh Hà có nhị lang nhãn nên cũng có thể nhìn ra, hắn cầm đũa lên và gắp thức ăn, một mùi thơm kỳ lạ lập tức xộc lên mũi, mặc dù thở hổn hển sau khi ăn nhưng hắn vẫn ôm cả đĩa vì sợ chúng ta giành phần của hắn.

Thấy vậy, Ách Ba Lan lập tức cảm thấy miếng thịt đã được dán tem đỏ kiểm định chất lượng, hắn liền lấy đũa tranh giành với Trình Tinh Hà.

Thấy Trình Tinh Hà ăn rất ngon miệng, người thanh niên đó tỏ ra rất đắc ý:

"Ông chủ là người sành sỏi, lẩu lão Ngũ là món lẩu ngon nhất ở ngũ hương mai hoa, chúc mọi người ăn ngon miệng!"

Nói rồi hắn xoay người rời đi, ta vẫn đang tò mò câu chuyện được che giấu nên liền gọi hắn lại:

"Ngươi còn trẻ như vậy mà đã làm ông chủ rồi sao?"

Vừa nghe thấy hai chữ "ông chủ", không hiểu sao vẻ mặt của người thanh niên đó lại có chút cảnh giác, nhưng hắn lại lập tức cười nói:

"Quá khen rồi, ông chủ gì chứ, chỉ là làm ăn nhỏ thôi."

Nói xong hắn xoay người rời đi giống như có kiến lửa đốt dưới chân, ta mới hỏi tiếp:

"Chờ một chút, nhà ngươi gần đây không có xảy ra chuyện gì kỳ quái sao?"

Người thanh niên đó sững người và quay lại nhìn ta với ánh mắt thù địch:

"Ý của ngươi là gì?"

Ta vừa định trả lời thì phía dưới bếp lại vang lên âm thanh kỳ lạ, người thanh niên đó nhìn ta chằm chằm, sau đó quay người bước đi, chửi thầm:

"Hôm nay đúng là xúi quẩy mà..."

Trình Tinh Hà vừa nhét thịt vào miệng vừa nhìn ta:

"Ngươi thấy gì sao?"

Ta trả lời:

"Tiểu tử này không phải ông chủ của quán này...ngươi có thấy không, cái cột chịu lực phía bên phải cửa có vấn đề, nhưng hai chân của tên tiểu tử này lại rất bình thường."

Trình Tinh Hà chớp mắt:

"Ý của ngươi là, ông chủ thật sự..."

Ta nhìn chằm chằm về phía bếp, ông chủ thật sự e là đã gặp phải rắc rối gì đó.

Nơi này có khí xanh, trên mặt của người thanh niên có tà tài, nhà bếp có điều bất thường...nếu tìm được ông chủ thực sự, nói không chừng có thể lần ra manh mối đang được che giấu.

Lúc này ta nhận ra nhà vệ sinh cách nhà bếp không xa nên liền lấy cớ đi vệ sinh để tìm đến bức tường gần với nhà bếp nhất, ta dồn khí lên cung thái thính và áp nửa mặt vào tường.

Quả nhiên âm thanh đó lúc đầu nghe rất yếu ớt, người thường khó có thể nghe thấy.

Nhưng khi hành khí của lão Hải sục lên, ta lập tức nghe rõ âm thanh trong bếp.

Sau khi nghe thấy âm thanh đó, màng nhĩ của ta bỗng rung lên đau đớn giống như có thứ gì đó giống như một cái chậu inox đã bị đập xuống đất.

Sau đó, một giọng nói vô cùng cáu kỉnh vang lên:

“Ta nói cho ngươi biết, đừng tưởng ngươi có thể tác quai tác quái và có người đến cứu, nếu ngươi còn không khai ra tung tích của thứ đó thì một chân kia của ngươi cũng sẽ không còn!"

Thứ đó…

Ta lập tức nhíu mày, CMN, không lẽ người thanh niên này cũng đang tìm kiếm thứ gì đó có liên quan đến thứ được che giấu?

Nhưng nhìn hắn không giống người làm trong ngành phong thủy!

Chương 1103: Tính Tiền

Rõ ràng bên trong có một người bị nhốt, người đó có lẽ đã bị bịt miệng, sau đó người thanh niên tiếp tục chửi bới xối xả:

“Ngươi muốn chết sao, không dễ dàng vậy đâu, ta còn trẻ ta nên có thể chờ, để xem ai chờ giỏi hơn ai.”

Thời này mà còn dám ép cung sao, người thanh niên này đúng là ăn gan hùm mà!

Nói rồi, người thanh niên ném bát đĩa rồi đi ra ngoài:

“Nếu ngươi còn phát ra âm thanh gì gây ảnh hưởng đến con đường tài vận của ta thì ta sẽ lột da ngươi ra.”

Có vẻ như đã đến lúc ra tay nghĩa hiệp rồi...có lẽ ta có thể tích góp chút công đức.

Dường như sợ chúng ta ở đây lâu sẽ sinh chuyện, tên tiểu đó vừa đi ra ngoài đã bảo chúng ta nhanh chóng thanh toán, hắn kiếm cớ rằng lát nữa có một đoàn khách sẽ đến đây bao hết quán.

Thấy ta không có ở đó, Trình Tinh Hà không còn cách nào khác, đành nói:

"Ngươi tính tiền trước đi rồi sẽ có người thanh toán."

Trình Tinh Hà đúng là tên keo kiệt.

Ta vốn định nhân cơ hội này đi lui bếp sau, nhưng không ngờ trong bếp sau lại có mười mấy người đàn ông to lớn đang ngồi xổm ở đó.

Ta chợt nhíu mày, quán ăn nhỏ thế này mà cần nhiều người phụ bếp vậy sao?

Hơn nữa, ông chủ thật sự đã bị trói, những người phụ bếp này đang nhắm mắt làm ngơ sao?

Ta không thể xử lý mười mấy tên phụ bếp này...nếu chưa tìm hiểu rõ ngọn ngành sự việc mà đã làm hại người khác thì sẽ ảnh hưởng đến công đức.

Người thanh niên đó vội in hóa đơn, vừa nhìn Trình Tinh Hà đã sửng sốt:

"Không phải chứ, ngươi in nhầm đúng không?"

Người thanh niên vội cười nói:

"Không nhầm đâu! Hóa đơn không có gì sai sót! Ngươi xem, cá phi lê mà ngươi ăn là cá mới đánh bắt từ tự nhiên, không ô nhiễm lại tốt cho sức khỏe, mức giá 12.400 tệ là không đắt!"

CMN, một bữa ăn mà tốn hết 12.400 tệ? Đây không phải là cá phi lê, là ngọc phi lê mới đúng?

Người thanh niên đó nói tiếp:

"Còn nữa...thịt ở Đức Thành được vận chuyển bằng máy bay, vé máy bay cũng được tính vào chi phí món ăn, 8.888 tệ, không phải ông chủ thường thích những con số may mắn sao? Vì vậy của ngươi hết 99.000 tệ! Thế này đi, ta rủ lòng từ bi tặng ngươi một chai Coca cola, người đẹp này cầm lấy đi!”

99.000 tệ, ta hiểu vì sao những người đó lại không dám vào rồi, quán này chẳng khác một quán ăn xã hội đen, chặt chém khách còn hơn cả Tôn Nhị Nương.

Với tính khí của Trình Tinh Hà, hắn cười khẩy và đập bàn một cái:

"Để ta nói cho các ngươi biết, lúc ta đi ăn quỵt ở các quán ăn thì các ngươi vẫn còn đang mặc tã đấy!"

Người thanh niên cười khẩy, nhìn xuống bàn và vỗ tay:

"Các huynh đệ, lại có người đến ăn quỵt nữa rồi!"

Hơn mười người đàn ông to lớn ở bếp sau đó lập tức đứng dậy giống như họ đã chờ đợi giây phút này từ lâu lắm rồi, vừa đi họ vừa cởi lớp áo trắng bên ngoài để lộ ra những sợi dây chuyền vàng thanh long bạch hổ lòe loẹt, họ bẻ ngón tay răng rắc:

“CMN, dám tới quán lẩu lão Ngũ để ăn quỵt, ta e là các ngươi chán sống rồi!”

Ta mừng thầm trong bụng, nhân lúc họ ra ngoài, ta nhanh chóng lẻn vào để tìm người bị ép cung đó.

Ta nghe phong thanh có ai đó đang trêu chọc Bạch Hoắc Hương, sau đó là một tiếng động lớn, không biết tên đàn ông to lớn nào đã bị lật nhào, nghe âm thanh phát ra có lẽ hắn đã gãy mấy đốt xương, dường như người ra tay là Ách Ba Lan.

Không nghĩ cũng biết những tên to lớn này đã chặt chém khách rất nhiều lần...chỉ đáng tiếc lần này bọn họ đã đụng phải khách hàng đáng gờm.

Khi bước vào nhà bếp phía sau, thoạt nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng ta nhanh chóng phát hiện ra có hơi người sống trong kho chứa đồ.

Trong kho không có ánh sáng, lại còn có mùi bắp cải thối nồng nặc, ta bật đèn lên, nhìn vào đống bắp cải, ta bỗng chết lặng.

…

Chỉ thấy một ông già nằm trong đống cải trắng, người như thể mất hết sức lực, không thể động đậy, một chân bị sợi dây buộc lại rồi treo lên, cả người bày ra một tư thế vô cùng khó tin, giống như đang luyện tập bài yoga có độ khó cao vậy.

Mà toàn bộ cái chân bị dây thừng buộc lại đã thối rữa, hòa với mùi cải trắng quả thực khiến cho người ta muốn nôn toàn bộ thịt vừa ăn ra ngoài.

Ông già đó nhìn chằm chằm vào chân mình, lúc đầu hai con mắt chỉ có vẻ vô hồn, ba ngọn mệnh đèn cũng cháy gần hết, ngoài miệng dán băng dính rất dày, ta vừa tiến vào bật đèn thì ánh mắt của hắn mới khẽ đảo.

Nếu không có hành động này, ta còn nghĩ hắn đã chết rồi đấy!

Mà ông già vừa nhìn thấy ta, trước tiên bày ra vẻ khó tin tràn ngập trong mắt, sau đó lại vùng vẫy dữ dội - giống như động vật hoang dã bị bắt giữ theo Trình Tinh Hà nói.

Ta lập tức giật mình - ông già này cũng trạc tuổi ông già nhà ta, nếu ông già nhà ta mà bị người ta tra tấn như vậy, mẹ nó, ta nhất định phải róc hết thịt của người đó xuống mới thôi.

Vì thế, ta nhanh chóng cởi hết sợi dây trói trên người ông già kia, cởi bang dính trên miệng hắn ra, ông già thở hổn hển rất mạnh một hồi mới nhìn ta rồi òa lên khóc:

“Không ngờ còn có người đến cứu ta - ta còn tưởng cái mạng già này của ta, sẽ đi vào...”

Ta an ủi hắn vài câu rồi hỏi:

“Ông già, tại sao ngươi lại bị tra tấn như thế?”

Chương 1104: Muốn Hỏi Gì Thì Hỏi

Ông già kia liên tục lắc đầu, khóc một trận đến nỗi nước mắt nước mũi nhễ nhại:

“Ta biết không nên động đến chỗ đó...Đúng là tai họa ập đến rồi...”

Động đến chỗ đó?

Mà lúc này, ta thấy ba ngọn mệnh đèn của ông già sắp tắt hoàn toàn.

Ta suy nghĩ, ông già này đã lớn tuổi rồi, việc hỏi chuyện cũng không quan trọng bằng mạng người, vì thế ta lập tức cõng ông già này lên người, đi ra ngoài tìm Bạch Hoắc Hương.

Vừa đến sảnh chính thì lại ngẩn ra - chỉ thấy một hàng người to khỏe kia đồng loạt quỳ gối trước bàn, trên đầu, trên cổ đều có vết thương hoặc sung lên, người thanh niên đang ngậm nước mắt, tự mình đánh vào miệng mình:

“Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi...”

Trình Tinh Hà ngồi ở trên ghế thái sư, kiêu ngạo vắt chéo chân lên, Ách Ba Lan thì mặt lạnh lùng bẻ ngón tay mình.

Nhìn một vòng - được rồi, cửa hàng này không biết đã bị ai cắm bẫy vào, đám người này muốn chạy cũng chạy không thoát.

Trình Tinh Hà vừa ngẩng đầu thì thấy ta tới, hắn “Chậc” một tiếng:

“Thằng nhóc nhà ngươi sao bây giờ mới tới - vừa rồi ngươi không thấy được tư thế oai hùng hiên ngang của ta, đánh đấm!”

Ách Ba Lan vội vàng giơ tay lên nói:

“Ca, còn ta nữa! Ôi, trên người ngươi là ai...”

Người thanh niên kia nhìn bọn ta nói chuyện, nhân cơ hội lén lút ngừng vả mặt, quay đầu lại nhìn thoáng qua chỗ ta, vừa nhìn, ánh mắt của hắn lập tức tràn ngập sợ hãi.

Trình Tinh Hà phát hiện, lập tức đi lên cho hắn một cú đạp:

“Ai cho ngươi dừng lại?”

Người thanh niên kia sợ đến mức choáng váng, vội vàng giơ tay lên vả mặt:

“Ta sai rồi...Ta thật sự sai...”

Ông già kia hấp hối, ánh mắt dường như sáng lên quay đầu nhìn lại nhìn chằm chằm, vừa thấy mấy người kia thì lập tức kích động, giơ tay chỉ vào bọn họ, muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói ra, chỉ có thể ho khan một trận dữ dội.

Bạch Hoắc Hương đã sớm nhìn ra, vội vàng bảo ta thả ông già xuống, sau đó nàng lấy mấy kim châm cứu ra rồi đâm vào mấy đại huyệt của hắn.

Gần như trong nháy mắt, ba ngọn mệnh đèn của ông già lập tức mạnh mẽ lên.

Đúng là một vị thần!

Bạch Hoắc Hương phát hiện ánh mắt này của ta, không khỏi bày ra vẻ mặt đắc ý, hất cằm về phía ta rồi nói:

“Có thể gặp được ta, coi mạng hắn chưa đến đường cùng.”

Sau đó, Bạch Hoắc Hương lại rắc rất nhiều bột thuốc vào chân của ông gia đó, một mùi hương nồng nàn của thuốc xông lên, ông già nhíu chặt mày rồi từ từ giãn ra.

Những chỗ thối rữa kia đang lành lại với tốc độ gần mắt thường cũng có thể thấy được.

Người thanh niên đang vả miệng và mấy người to khỏe kia nhìn thấy, tròng mắt lập tức trợn tròn:

“Trời ạ, thần...”

Bạch Cổ Hương bày ra biểu cảm “Coi như các ngươi có mắt nhìn”, sau đó nàng bắt mạch cho ông già này rồi nghiêng đầu nói với ta:

“Muốn hỏi cái gì thì hỏi đi.”

Mà ông già cũng tỉnh táo lại, ánh mắt cũng có thần thái hơn, nhìn ta, còn kéo tay ta nói:

“Ân nhân à - ngươi chính là ân nhân của Phan Lão Ngũ ta...”

Cửa hàng này được gọi là lẩu lão Ngũ, ông già này quả nhiên là ông chủ thật sự ở đây.

Ta vội vàng nói:

“Ân nhân thì ta không dám nhận, chỉ tiện tay giúp đỡ thôi – nhưng rốt cuộc ngươi và người thanh niên kia có quan hệ gì...”

Người thanh niên kia lập tức lộ ra vẻ mặt rất sợ hãi, vội vàng cúi đầu xuống. Thế nhưng vẻ mặt hắn rất gian xảo, như thể là đang tìm đường đi ra ngoài, nhưng lại nghĩ đến tài nghệ của Ách Ba Lan thì vẻ mặt chỉ còn sự tuyệt vọng.

Mà không nhắc đến người thanh niên thì không sao, đã nhắc đến hắn lại khiến Phan Lão Ngũ tức giận suýt chút nữa đứt hơi, run rẩy giơ một tay lên, chỉ về phía người thanh niên rồi nói:

“Hắn, hắn tên là Cao Á Đào – là cháu trai họ hang xa của ta!”

Trời ạ, cho dù là một tên cướp không có chút máu mủ nào, đã làm ra chuyện như thế đối với một người già thì đều coi như phát điên rồi, thế mà hắn lại là cháu trai của Phan Lão Ngũ?

Phan Lão Ngũ càng nói càng tức giận, đôi mắt già nua dường như có nước mắt chảy ra:

“Là tại ta mắt mờ nên đã dẫn sói vào nhà...”

Nghe Phan Lão Ngũ kể xong chuyện, ta không khỏi vô cùng hối hận vì lúc nãy không có ở hiện trường đánh bọn họ - ta cũng muốn đá cho tên Cao Á Đào này mấy phát!

Thì ra trước kia lúc đi học, Cao Á Đào này cũng không phải đứa trẻ đàng hoàng gì, đã từng bị nhốt trong trại cải tạo mấy năm.

Mấy năm nay chính là mấy năm khoa học kỹ thuật phát triển nhanh chóng, hắn vừa ra khỏi trại cải tạo nên không theo kịp bước chân thời đại bây giờ, cũng không có kỹ năng gì nên tìm không được việc làm, nhà bọn họ đã nhờ người đưa hắn đến chỗ Phan Lão Ngũ – cửa hàng bình thường thì không quan trọng có tiền án tiền sự hay không, chỉ cần hắn học được chút tay nghề từ Phan Lão Ngũ rồi tự mình mở một nhà hàng, dù ở thời đại nào cũng không đến mức chết đói.

Chương 1105: Ông Tiểu Thần Tài

Phan Lão Ngũ thì dạy hắn rất tận tâm, có thể nói là coi hắn như con đẻ, nhưng Cao Á Đào này đã quen với việc ăn chơi lêu lổng, hắn cảm thấy công việc trong phòng bếp vừa khổ vừa mệt, còn phải chịu mùi khói mùi dầu, hoàn toàn rất coi thường – bảo thì hắn nói, lên văn phòng ở thành phố lớn ngồi, sạch sẽ lại kiếm được nhiều tiền mới phải chứ! Tốt nhất là trở thành một người quản lý, rất uy phong!

Cho nên hắn cũng không để ý lắm, càng ngày càng phạm sai lầm suốt ngày chỉ biết lên mạng mơ làm giàu.

Mà quán lẩu của Lão Ngũ lại làm ăn rất phát đạt, hắn không muốn làm việc, nhưng nhìn những nồi lẩu được bán ra trong cửa hàng mỗi ngày, ánh mắt hắn lại sang rực.

Ở cái thời đại này, ngươi nói thử xem, các quán hàng khác đều buôn bán ế ẩm, duy chỉ có quán lẩu của Lão Ngũ là có nguồn khách ổn định, tiền vào như nước, cũng không biết tại sao.

Hắn suy nghĩ, nếu như không làm gì mà vẫn có nhiều tiền như thế vào túi thì hay biết mấy!

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên nghe được một truyền thuyết liên quan đến Lão Ngũ.

Nói đến đây, Cao Á Đào lại nhìn lén Phan Lão Ngũ, Phan Lão Ngũ đương nhiên biết đó là truyền thuyết gì, lập tức nghiến răng nghiến lợi muốn đi đánh Cao Á Đào:

“Chính là ngươi đã vong ân phụ nghĩa, hung ác độc địa, hại tất cả mọi người trong nhà bọn ta...”

Ta hứng thú hỏi:

“Truyền thuyết gì vậy?”

Cao Á Đào vội vàng nói:

“Ta nghe nói, vận khí quán lẩu của lão Ngũ tốt như vậy chính là vì trong quán có thờ một ông Tiểu Thần Tài! Ta chỉ nghĩ...Ta cũng không biết rõ chuyện này, lúc đầu cũng không có ý định làm ầm chuyện này thành như vậy! Đây chẳng phải là, một bước sai, từng bước sai...”

Ta thấy ngươi khí thế hùng hổ như thế, chắc là vẫn không cảm thấy mình sai chỗ nào nhỉ!

Nhưng ông Tiểu Thần Tài là sao?

Mấy người bọn ta đưa mắt nhìn nhau, ông Thần Tài thì mọi người đều biết, trong quán xá cúng Thần Tài để phù hộ ăn nên làm ra cũng là chuyện thường thấy, nhưng cái gọi là “ông Tiểu Thần Tài” này thì vẫn là lần đầu tiên nghe nói.

Mà Trình Tinh Hà vừa nghe đến chữ “Tài” còn kích động hơn nghe đến chữ “Cha”, vội hỏi:

“Ngươi nói rõ ràng một chút đi, Thần Tài mà còn phân lớn nhỏ à?”

Sắc mặt Cao Á Đào thay đổi, Phan Lão Ngũ thì càng khỏi phải nói, trên mặt lại lộ ra mấy phần sợ hãi:

“Bởi vì đó không phải là thần tiên thật sự, vật đó rất đáng sợ.”

…

Nói xong, hắn ho khan dữ dội.

Ta thấy tinh thần Phan Lão Ngũ rất uể oải, bèn đánh phủ đầu Cao Á Đào:

“Ngươi nói trước đi.”

Cao Á Đào vừa nghe vậy, cuối cùng cũng không cần vả miệng nữa, trái lại rất vui mừng, vội vàng nói:

“Ta nói, ta nói chuyện này cho!”

Thì ra có một hôm Cao Á Đào đi vệ sinh, bên cạnh cũng có người đi tiểu, người nọ liếc mắt nhìn Cao Á Đào một cái, sau đó mở miệng tán gẫu với Cao Á Đào, nói chung là nói về chuyện đầu năm nay khó kiếm tiền gì đó, Cao Á Đào ra vẻ như rất am hiểu về đề tài này, cũng câu có câu không góp thành một cuộc trò chuyện.

Người nọ tiếp tục nói, nhưng quán lẩu Lão Ngũ nhà các ngươi không tệ nha, có ông Tiểu Thần Tài, ăn nên làm ra.

Cao Á Đào vừa nghe vậy, cũng phản ứng lại giống như bọn ta lúc nãy:

“Ông Tiểu Thần Tài? Ý ngươi là sao?”

Chưa từng có người nào nghe nói ông Thần Tài lại phân lớn nhỏ.

Người kia cười gian xảo, hỏi hắn muốn biết à? Đến tối ngươi đi vào trong sân xem thử là biết.

Cao Á Đào cũng giống như Trình Tinh Hà, nghe thấy “Tài” còn háo hức hơn là nghe thấy “Cha”, buổi tối trở về thì lăn qua lộn lại không ngủ được, nửa đêm thật sự nghe thấy bên ngoài dường như có tiếng động.

Hắn ghé vào cửa sổ thì nhìn thấy, Phan Lão Ngũ lặng lẽ đi ra, ở trong sân, hướng về phía bồn hoa dập đầu rồi lại đứng lên liên tục, miệng thì lẩm bẩm:

“Con dâu ta muốn đầu tư, mong ông Tiểu Thần Tài phù hộ cho thuận buồm xuôi gió.”

Nói xong, Phan Lão Ngũ bỏ một cái gì đó vào trong rồi rời đi.

Cô con dâu muốn đầu tư?

Cao Á Đào cũng từng nghe nói đến chuyện này.

Mặc dù Con trai Phan Lão Ngũ hiền lành nhút nhát, nhưng cô con dâu thì vô cùng thông minh tháo vát, nàng rất chán ghét mấy mâm đồ ăn này của quán lẩu, chỉ toàn một lòng một dạ muốn một bước lên trời phát tài.

Điểm này lại không hẹn mà hợp với Cao Á Đào, hai người có đề tài chung nên cũng thường xuyên tán gẫu về con đường phát tài.

Nhưng con dâu nhà người người ta xuất phát từ gia đình có quyền có thế, sau khi gả tới đây đã nắm giữ quyền tài chính của quán lẩu, không có việc gì thì lại đầu tư vào chứng khoán, mua cổ phiếu quỹ gì đó, miệng không nhắc tới Warren Buffett thì chính là Carnegie, xuất phát điểm cao hơn Cao Á Đào rất nhiều.

Câu cửa miệng của nàng chính là nắm tiền trong tay chẳng khác nào kẻ bại tài, nhiều lần loay hoay với số tiền ít ỏi trong túi, đáng tiếc là tham vọng cao mà năng lực thấp, không những không kiếm được tiền mà còn phải bồi thường không ít tiền.

Chương 1106: Tiền Tỷ

Ngày hôm đó hắn cũng nghe thấy – cô con dâu đã chi tiêu rất nhiều tiền cho việc mua một cổ phiếu.

Lúc ấy, con trai Phan Lão Ngũ và Phan Lão Ngũ đều ngăn cản nhưng cô con dâu vẫn kiên quyết không nghe, còn nói nàng là phụ nữ độc lập, người phụ nữ độc lập chính là muốn khai thiên lập địa cho bản thân, hơn nữa không phải chỉ có mấy trăm ngàn thôi sao? Coi như luyện tập thôi có gì đâu?

Ngươi muốn độc lập thì độc lập, cầm toàn bộ tiền tích góp trong nhà đi luyện tay cái gì chứ?

Chẳng trách Phan Lão Ngũ phải đi ra cầu thần.

Cao Á Đào cũng có tâm cơ, lập tức nhớ kỹ chuyện này.

Đến ngày hôm sau, hắn định nghe ngóng tin tức cổ phiếu nhưng cô con dâu cầm điện thoại di động rồi nhíu mày hồi lâu nên cũng không hỏi thăm ra được gì.

Cao Á Đào mới liếc mắt đã biết không tốt, nếu tốt thì cô con dâu đã giậm chân la hét cho cả thế giới đều biết từ lâu rồi.

Hắn còn muốn ông Tiểu Thần Tài cái gì chứ, đúng là chuyện vớ vẩn.

Ai mà ngờ, sắp đến thời gian báo cáo cuối ngày, cô con dâu ngồi ở bên cạnh quầy thu ngân, “ực” một tiếng rồi kêu lên, sau đó lại nằm trên mặt đất sùi bọt mép.

Lần này may mà không dọa chết khách ăn lẩu ở trong quán, mấy người đang ăn thịt còn bị mắc nghẹn, con trai Phan Lão Ngũ vội vàng kéo vợ lên, tát mấy bạt tai mới mở được miệng nàng ra rồi rót chút nước tiểu dê vào.

Bài thuốc gia truyền của tổ tiên nhà bọn họ truyền lại – mắc phải chứng động kinh thì dùng nước tiểu dê rót vào.

Cô con dâu uống một hơi, lúc này mới hiểu được, tiếp theo lại gào lên vài tiếng:

“Cổ phiếu của ta tăng lên! Nó tăng lên rồi!”

Thì ra số cổ phiếu mà nàng dùng hết tiền tiết kiệm để mua cả ngày nay không có chuyển biết tốt, nhưng đến cuối buổi chiều lúc sắp chốt sổ thì truyền đến tin tức nó được doanh nghiệp lớn nước ngoài thu mua, thoáng cái đã tăng vọt lên, một ngày nàng đã kiếm được hơn mấy triệu.

Lần này, ánh mắt Cao Á Đào lập tức sang lên - mẹ ơi, số cổ phiếu kia rõ ràng là một đống cổ phiếu nát vụn, sao lại thật sự tăng vọt lên được?

Phan Lão Ngũ nhân cơ hội này khuyên con dâu, thấy tốt thì thu đi, nhưng cô con dâu trừng mắt nhìn hắn một cái, nói lão già như ngươi hiểu cái quái gì, không thấy ta một ngày kiếm được nhiều tiền như vậy sao, nếu là ngươi, ngươi phải chịu đựng bao nhiêu cực khổ mới kiếm được? Ta không chỉ không thu, ta còn phải giữ nó trong một thời gian dài, đến lúc đó ta sẽ là phiên bản nữ của Warren Buffett.

Phan Lão Ngũ tính tình hiền hòa, mắt thấy con dâu hung dữ như vậy, cũng không còn cách nào khác, chỉ đành thở dài.

Nhưng Cao Á Đào lại hiểu tình huống này, tối hôm đó lại núp dưới bệ cửa sổ nghe lén, quả nhiên lại nghe thấy Phan Lão Ngũ đi ra.

Hắn càng xác định – cái ông Tiểu Thần Tài này thật sự có tác dụng!

Lúc ấy, hắn nghĩ thầm – dù sao ta cũng là cháu họ của ngươi đấy, nhà các ngươi có thứ tốt thế này mà không nói cho ta biết, chỉ để cho ta ở phía sau phòng bếp chịu cực khổ, mẹ nó, ngươi không cho ta thơm lây, ta sẽ tự mình ra tay.

Vì thế Cao Á Đào lập tức chạy đến trong sân, lẩm bẩm:

“Ông Tiểu Thần Tài, mời ngài chuyển nhà.”

Nói xong, hắn lén lút kéo bồn hoa ra, nhưng lại không nhìn thấy vật gì dưới đó, một là không làm hai là đã làm phải làm tới cùng, Cao Á Đào lập tức đào đất lên, kết quả bất thình lình có một thứ từ bên trong nhảy ra.

Lần này làm Cao Á Đào sợ đến mức ngã ngửa, nhưng còn chưa thấy rõ vật kia là cái gì, chỉ thấy nó giật mình nhảy một phát rồi biến mất.

Cao Á Đào thầm mắng một câu xúi quẩy, tìm mãi vẫn không thấy đâu, đành phải vùi bồn hoa lại rồi trở về ngủ.

Cả đêm không ngủ ngon nổi, ngày hôm sau hắn đang ngáp liên tục thì nghe thấy cô con dâu ở sảnh chính lại kêu lên.

Hắn vừa nghe vậy thì đoán chắc 80% là lại kiếm được tiền, suy nghĩ như vậy nên hắn lập tức đi ra ngoài, nhưng không ngờ lại thấy cô con dâu tóc tai bù xù, đang lăn lộn trên mặt đất:

“Mẹ ơi, chuyện gì đang xảy ra...”

Thì ra ngày hôm qua cô con dâu vừa thấy mình xuống tay như thần, lập tức to gan, không những lấy toàn bộ tiền tiết kiệm của mình ra đầu tư để tăng lợi nhuận mà còn suốt đêm đi mượn tiền hết bạn bè họ hàng - tuyên bố cái này một vốn bốn lời, ngươi cho ta mượn một đồng tiền, ngày mai ta trả lại ngươi mười đồng.

Không chỉ mượn hết tiền của người thân, bạn bè, nàng còn đi cầm quán lẩu làm tài sản thế chấp, để đi vay nặng lãi tại địa phương.

Dựa theo ý của nàng, hôm nay đầu tư như vậy thì ngày mai mình chính là phú bà cầm tiền tỷ, còn làm bà chủ quán lẩu gì chứ, ngày mai bà đây chính là người giàu nhất Hưng Long cung, đến lúc đó trước tiên phải ly hôn với con trai Phan Lão Ngũ, thấy nam minh tinh nào thuận mắt thì bao nuôi nam minh tinh đó.

Chương 1107: Kiêng Kỵ

Tính toán của nàng cứ rẹc rẹc nhanh chóng, nhưng ai ngờ trời không theo ý người - hôm qua không phải đã nói có công ty nước ngoài thu mua sao? Tin tức tốt đó chỉ là tin đồn, hôm nay nhà đầu tư nước ngoài kia đã bác bỏ tin đồn rồi, nói mọi người đừng nghe từ một phía mà đã tin, gây nên tổn thất không đáng có.

Mà đó vốn dĩ là một cổ phiếu thối nát, lần này đã xuống dốc không phanh, chưa nói đến số tiền hôm qua cô con dâu kiếm được đã đầu tư hết vào đó, mà những khoản vay kia cũng đổ sông đổ bể hết rồi.

Con trai Phan Lão Ngũ vừa nghe vậy, tức giận đến mức cả người run rẩy, giơ tay lên muốn đánh vợ, nhưng đến cuối cùng vẫn không nỡ xuống tay, nhưng cô con dâu vừa thấy con trai Phan Lão Ngũ lại dám giơ tay lên, tức giận cầm lấy con dao chặt thịt từ trong bếp ra, nói ngươi chỉ là tên oắt con vô dụng không có năng lực, suốt ngày chỉ biết dựa vào năng lực của bà đây, nếu ngươi có chút bản lĩnh thì bà đây cần phải chuốc hết vất vả về mình như vậy sao?

Nói xong còn muốn con trai Phan Lão Ngũ cùng mình đến chỗ chết.

Con trai Phan Lão Ngũ cũng hèn nhát, vừa nhìn trận chiến này bị làm quá lên như vậy cũng sợ sệt, vội vàng cầu cứu Phan Lão Ngũ, mà Phan Lão Ngũ sửng sốt tại chỗ một hồi lâu, trong miệng thì lẩm bẩm:

“Không thể…không thể nào...”

Nói xong, hắn lập tức chạy đến chỗ bồn hoa.

Kết quả vừa đến chỗ bồn hoa, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, Phan Lão Ngũ lặng lẽ ngất xỉu.

Lần này, con trai và cô con dâu của Phan Lão Ngũ cũng mất đi chỗ dựa, mà những người thân và bạn bè nghe được tin tức này thì đều cầm giấy nợ đuổi tới:

“Ngươi không trả cho chúng ta lãi suất cũng không sao cả, tất cả mọi người đều là họ hàng, ngươi trả lại tiền gốc mà ta cho ngươi mượn là được!”

“Đúng, đây là của hồi môn của con nhà bọn ta!”

“Đây là tiền cứu mạng cha ta đấy!”

Những họ hàng kia ban đầu thấy cô con dâu kiếm được nhiều tiền, cũng có rất nhiều người chủ động đến đưa tiền, chẳng phải là cũng muốn xin quá giang xe cô con dâu để kiếm chút lợi tức sao?

Ai mà ngờ lần này lại bị lật xe, bạn bè và người thân đều rơi xuống nước.

Cộng cả con trai Phan Lão Ngũ và cô con dâu, tiền nợ cả đời này cũng không trả nổi, còn gì để nói nữa, chạy thôi!

Lúc Phan Lão Ngũ tỉnh lại mới phát hiện mỹ phẩm của cô con dâu và giày da của con trai đều không còn, biết hai người này tạm thời sẽ không trở về.

Mà những người thân bạn bè của cô con dâu kia đồng loạt xông lên, xiết toàn bộ nhà tổ tiên của Phan Lão Ngũ, nhà cưới của cô con dâu, mang theo cả một chiếc BMW X5, một chiếc Mercedes-BenZ glc rồi chia nhau.

Bạn bè và người thân thì miễn cưỡng vẫn đuổi đi được, nhưng bọn cho vay nặng lãi mà đến đây thì không dễ thế!

Bọn cho vay nặng lãi đến đây muộn, sau khi biết chuyện Phan Lão Ngũ ngoại trừ nợ nần chồng chất thì không còn lại gì.

Vì thế những người hành nghề cho vay nặng lãi kia lại bắt được Cao Á Đào, nói là nếu thằng nhóc ngươi đã là họ hàng của lão già khú này thì ngươi phải có trách nhiệm liên quan - ngươi phải ở lại đây trả nợ cho người nhà này!

Cao Á Đào không đi, cũng hoàn toàn là bởi vì không tìm được ông Tiểu Thần Tài nên không cam lòng, hắn muốn nhân lúc ở chỗ này đang loạn thì đi tìm tung tích ông Tiểu Thần Tài, ai mà ngờ mình cũng bị kéo vào.

Bản thân Cao Á Đào cũng kêu khổ không ngớt, bị bọn cho vay nặng lãi đánh dập dã man, không chịu nổi mới nói ra chuyện “ông Tiểu Thần Tài”.

Bọn cho vay nặng lãi nghe vậy, mắt thấy không ép buộc cũng không được gì, đành dời sự chú ý đến “ông Tiểu Thần Tài” này, lập tức bảo Cao Á Đào tra tấn Phan Lão Ngũ, ép Phan Lão Ngũ nói ra.

Phan Lão Ngũ vừa nghe vậy, lúc này mới biết nguyên do mọi chuyện, lúc ấy muốn liều mạng với Cao Á Đào nhưng thoáng cái đã bị một gậy của bọn cho vay nặng lãi đánh gãy một chân.

Cao Á Đào nhân cơ hội nói, nếu ngươi nhanh chóng giao ông Tiểu Thần Tài kia thì chúng ta còn dễ nói chuyện, nếu không giao ra thì cả đời này ngươi sẽ không ngóc đầu lên được.

Nhưng Phan Lão Ngũ ngoại trừ việc lẩm bẩm “Tự làm tự chịu” thì không nói ra được câu nào nữa, bọn cho vay nặng lãi cũng sốt ruột, mắt thấy quán lẩu này cũng ăn nên làm ra, nói quán ăn làm sẵn, để cũng vô ích, vì thế đến một người giết một người, hễ là đến ăn đồ ở đây, vừa mở miệng thì phải trả mấy chục ngàn.

Lấy không được thì đánh ngay lập tức, cho nên danh tiếng tốt ban đầu coi như tiêu tan, bây giờ người dân địa phương không dám đến đây ăn nữa.

Mà cả đời Cao Á Đào cũng không còn con đường kiếm tiền khác, đi theo những người cho vay nặng lãi này đòi nợ, trái lại cũng kiếm được chút tài sản nhỏ từ việc lừa đảo khách.

Đây chẳng phải là hiện giờ vết thương trên đùi Phan Lão Ngũ đã trở nặng hơn, mắt thấy sắp mất mạng mới không chịu nổi hành hạ nữa, cầu xin bọn họ đưa mình đến bệnh viện, thật sự không được cho thả hắn tự đi cũng được, nhưng đám người này còn trông cậy vào chuyện hỏi cho ra “ông Tiểu Thần Tài Thần”, làm sao có thể thả người.

Hôm nay Phan Lão Ngũ tỉnh táo hơn, nghe thấy bên ngoài dường như có khách tới, lập tức cọ băng dính cọ xuống sàn để cầu cứu bọn ta, lúc này mới lộ ra tiếng động nhỏ.

Mà Phan Lão Ngũ vừa nghe Cao Á Đào nói vậy, mình nhìn vừa khóc:

“Tạo nghiệt mà…Sớm biết như thế thì ta thà chết cũng không phạm điều kiêng kị kia, làm cho nhà tan cửa nát…”

Ta bảo Phan Lão Ngũ nói một chút, rốt cuộc ông Tiểu Thần Tài kia có lai lịch gì?

Thứ từ trong bồn hoa nhảy ra rốt cuộc đã đi đâu?

Chương 1108: Đương Nhiên Sẽ Có Vợ

Phan Lão Ngũ hơi do dự, liếc mắt nhìn đám người Cao Á Đào, ta cũng nhìn ra, đám người Cao Á Đào cũng đang vểnh tai lên để nghe lỏm, Ách Ba Lan chú ý tới, đưa tay bẻ gãy chân ghế dựa rồi chỉ sang một bên, đám người kia bị doạ cho chết khiếp, ầm ầm chạy sang chỗ khác quỳ.

Tô Tầm nhìn cơn giận dữ dội này của Ách Ba Lan, ánh mắt càng ngưỡng mộ.

Trình Tinh Hà thì vội đi tới, rất sợ bỏ lỡ một chút tin tức về ông Ông Tiểu Thần Tài.

Phan Lão Ngũ vừa thấy họ có vẻ không nghe được mới hạ thấp giọng, lặng lẽ nói:

“Không phải ta không muốn nói, mà là ta sợ nói ra sẽ dẫn tới phiền phức lớn hơn.”

Ta trả lời:

“Vậy ngươi nghĩ thử xem, còn cái nào lớn phiền phức mà ngươi đang gặp phải lúc này không?”

Câu này xem như đã đánh thẳng vào tâm lý, Phan Lão Ngũ hơi sửng sốt, ngẫm lại cũng đúng, con dâu và con trai đã bỏ lại một lão già như mình cô độc chờ chết, cái mạng này của mình cũng phải hoàn trả bất cứ lúc nào, hắn hơi do dự rồi cũng bất chấp tất cả nói:

“Vậy, vậy ta sẽ nói cho ngươi biết – vật là tà ma.”

Thì ra câu này này giống như một đứa trẻ không có mẹ, nói ra rất dài.

Trước kia, mảnh đất này còn chưa phải là nhà của Phan Lão Ngũ họ.

Hơn nữa còn nổi danh là một vùng đất dữ.

Theo như Phan Lão Ngũ nhớ lại, người đầu tiên sống ở đây là một người đánh xe ngựa, sau khi người đánh xe ngựa này chuyển đến đây sống, ban đầu hắn nghèo rớt mồng tơi, nhưng sau này đúng dịp địa phương thay đổi quản lý, muốn vận chuyển một lượng lớn vật tư, hắn bắt được cơ hội này nên đã thu về một khoản tiền lớn. Kết quả cầm tiền còn chưa nóng tay, hắn ra ngoài uống quá nhiều rượu nên bị ngã từ trên xe ngựa xuống, chiếc xe trống cán qua người hắn làm gãy nát ba cái xương sườn, ngày hôm sau, lúc vợ hắn phát hiện ra thì hắn đã chết rồi.

Trọng lượng của chiếc xe trống không lớn lắm, không ai biết tại sao nó lại cán chết được hắn.

Căn nhà thứ hai sống ở đây là của mấy người anh em, vốn dĩ mấy anh em kia rất hoà đồng, có thịt đều giữ lại cho đối phương ăn, bản thân thì lại không nỡ buông đũa, ban đầu cũng rất nghèo – nếu không nghèo thì ai lại đi sống ở nơi đã từng có người chết.

Kết quả sống ở đây không bao lâu, mấy anh em này cày ruộng thì đào ra được một ngôi mộ cổ, có rất nhiều vàng bạc châu báu, mấy anh em này này phát tài, cứ tưởng những ngày tháng tốt đẹp sắp bắt đầu, nào ngờ không hiểu tại sao, mấy anh em này lại đồng thời yêu một nữ hành giả đặc biệt, tranh giành người yêu gây náo loạn không ngừng. Có một hôm bỗng nhiên yên tĩnh, hàng xóm lấy can đảm đi xem thử cũng bàng hoàng, mấy anh em đâm chém nhau trong nhà, nằm ngổn ngang trên mặt đất rồi cùng đi vào chỗ chết, những vàng bạc châu báu kia đều để cho nữ hành giả cuốn đi mất.

Qua vụ thứ hai này, ai còn dám ở nữa chứ, đúng lúc này, Phan Lão Ngũ cũng đến tuổi cưới vợ, nhưng hắn không mua nổi một căn nhà, một túi vải dệt nửa mét chứa bánh ngọt chắc chắn không cưới được vợ nên bị cha vợ đuổi ra ngoài.

Ngày thường, hắn và vợ mình cùng nhau làm việc, hoàn toàn không thể rời bỏ người kia, lần này hắn đã hẹn với vợ mình – nếu kết hôn không thành thì đến tối hai người sẽ cùng nhau nhảy sông.

Hắn cũng không nỡ chết cùng vợ nhưng hết cách rồi, hắn ngồi xổm trên mặt đất, vừa thấy một bà cụ cô đơn ở gần đó đang lục tìm thức ăn thừa trong thùng rác, hắn vừa nghĩ tới số bánh ngọt này cũng không dùng được nữa nên bèn cho bà cụ kia.

Bà cụ cảm ơn rối rít rồi mới ăn, lúc sau lại thấy vẻ mặt của Phan Lão Ngũ dường như có chuyện buồn phiền nên hỏi hắn gặp phải chuyện gì vậy.

Phan Lão Ngũ nói lại mọi chuyện, bà cụ nói ngươi không nên tìm đến cái chết – hay là như vậy đi, ta mách cho ngươi một ý kiến, ngươi làm theo thì chắc chắn có thể làm giàu.

Phan Lão Ngũ không tin - nếu ngươi có bản lĩnh lớn như thế, vậy sao bản thân còn đi ăn mày?

Bà cụ cười ha ha, nàng còn nói ta nói cho ngươi biết là để ngươi biết thôi, nghe hay không thì tùy ngươi – ngươi thấy cái nhà bị ma ám kia chứ? Bây giờ không ai dám sống, ngươi không cần tốn nhiều tiền là có thể đến ở rồi, ngươi có nhà rồi thì đương nhiên sẽ có vợ.

Phan Lão Ngũ dường như sợ cái gì đó, nói ngươi muốn ta đi tìm chỗ chết sao?

Bà cụ hừ lạnh, nói là ngươi đã không sợ chết còn sợ chọc phải ma à? Ta nói cho ngươi biết, có phải hai chủ nhà đầu tiên phát tài trước khi chết không? Nhưng hai chủ nhà kia quá tham lam nên mới đưa cả mạng mình vào - nếu ngươi không tham lam thì có thể ở đó cả đời, có thể yên tâm sống tốt qua ngày.

Phan Lão Ngũ nghĩ lại thấy cũng đúng, đến chết còn không sợ thì những thứ khác hắn sợ cái quái gì chứ? Hắn lại hỏi bà cụ, cụ thể nên làm thế nào bây giờ?

Chương 1109: Bướm Vàng

Bà cụ nói với hắn, sau khi ngươi ở vào, trước tiên phải trát vôi sạch sẽ cho căn nhà, sau đó đến bồn hoa đi thắp hương, thả vào trong đó một nắm con bướm vàng, muốn cái gì thì nói một tiếng với chủ nhân bên trong bồn hoa là được - gọi là ông Ông Tiểu Thần Tài.

Nhưng có một điều – ngươi nói cái gì cũng được nhưng tuyệt đối không được nói hai chữ “dọn nhà” với ông Ông Tiểu Thần Tài, nếu không kết quả của ngươi cũng giống như hai chủ nhà trước đó.

Con bướm vàng? Hành động này có ý gì?

Phan Lão Ngũ nghe đến phát hoảng, nhưng đối với Phan Lão Ngũ, đây cũng là một cái phao cứu mạng cuối cùng, vì thế hắn cắn răng hạ quyết tâm, sau đó hắn hẹn lại với vợ hoãn chuyện nhảy song lại, để hắn nghĩ cách khác.

Vợ hắn nói vậy ngươi phải nhanh lên - qua mười ngày, cha nàng sẽ bắt nàng đi xem mắt tên chủ tiệm tạp hoá mập mạp ở bên kia cầu Tiểu Bạch.

Phan Lão Ngũ cũng sốt ruột, trái lại rất thuận lợi lấy được căn nhà kia, sau khi trát vôi xong, lại làm theo lời bà cụ nói, thắp hương ở bồn hoa rồi thả một nắm con bướm vàng vào đó.

Sau đó hắn cầu xin:

“Ông Tiểu Tài thần, ta không cần gì cả, chỉ muốn có một tài nghệ để có thể sống sót qua ngày, để cho vợ ta và ta có một cuộc sống tốt đẹp.”

Nói đến đây, trái tim của Phan Lão Ngũ sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi.

Nhưng một lúc lâu sau, ở đây cũng không có động tĩnh gì, Phan Lão Ngũ chờ đến nỗi bắp chân bị chuột rút, không còn cách nào khác đành đứng lên, nhưng hắn vừa định đi thì trong bồn hoa thật sự có tiếng động:

“Được.”

Giọng nói kia làm cho Phan Lão Ngũ sợ hãi – dù giọng nói kia là tiếng người, nhưng tuyệt đối không giống như giọng của người.

Giọng nói đó tiếp tục nói:

“Ngươi phải tuân thủ quy tắc – thứ nhất, không được nói cho người khác biết, thứ hai, không thể để cho ta dọn nhà.”

Phan Lão Ngũ vội đồng ý.

Đêm hôm đó, hắn cũng không biết mình ngủ như thế nào, mà đến ngày hôm sau, vừa mở cửa đã thấy có một người xin cơm dựa vào cửa.

Người xin cơm kia xin hắn miếng nước, hắn cho, sau đó mới biết trước kia người xin cơm này là một đầu bếp, nhưng vì tuổi tác lớn rồi nên bị chủ quán đuổi ra ngoài, không có khả năng lao động, làm thức ăn cả đời, cuối cùng bản thân ngay cả một miếng miếng cũng không có.

Phan Lão Ngũ thấy người xin cơm đáng thương nên cho người xin cơm ăn chút mì trắng, người xin cơm vô cùng cảm động, biết Phan Lão Ngũ không có nghề kiếm sống qua ngày, vội bảo Phan Lão Ngũ chuẩn bị một chút bột gạo nếp và đậu đỏ làm nhân bánh, để hắn dạy Phan Lão Ngũ làm bánh rán.

Phan Lão Ngũ lập tức lấy quần áo mùa đông đi cầm và dựng được một sạp hàng – khỏi phải nói, phương pháp của người xin cơm kia dạy đúng là rất lợi hại, làm bánh rán thơm phức bay khắp bốn phương, cung không đủ cầu.

Lúc này, nhà cưới và tiền kết hôn đều có rồi, Phan Lão Ngũ thuận lợi cưới được vợ.

Lúc này, hắn cũng vô cùng tin tưởng, nhưng chuyện này đều là do ông Tiểu Thần Tài phù hộ.

Hắn nhớ tới bà cụ cô đơn tốt bụng, nếu không nhờ bà cụ nói cho hắn biết chuyện này, mọi việc của hắn sao có thể thuận lợi như vậy được?

Vì thế hắn vội cầm bánh rán đi tìm bà cụ kia, ai ngờ vừa gặp, đã thấy bà cụ chết từ lúc nào rồi.

Trong lòng hắn đột nhiên run lên - ông Tiểu Thần Tài đã từng nói, không được nói chuyện này cho người khác biết, chẳng lẽ bởi vì bà cụ nhiều chuyện nên mới...

Nhưng tại sao bà cụ lại biết chuyện này chứ?

Hắn không dám nghĩ - cũng không dám xin gì với “ông Tiểu Thần Tài” bên trong bồn hoa nữa.

Phan Lão Ngũ còn nuôi người xin cơm ở trong nhà, liên tục học được tài nghệ nấu nướng đầy mình, người xin cơm xuống suối vàng tại nhà hắn, hắn cũng an táng đến cuối cùng.

Mấy năm trôi qua, Phan Lão Ngũ mở được một quán lẩu, coi như so lên thì chẳng bằng ai, so xuống thì chẳng ai bằng mình, hắn vẫn sống rất thuận lợi, đáng tiếc sau đó vợ hắn qua đời, cô con dâu đến, căn nhà này bắt đầu rối loạn.

Phan Lão Ngũ không quen quản lý tiền bạc, sau khi quyền tài chính bị cô con dâu cướp đi, suốt ngày cô con dâu ở nhà nói một câu thì không ai dám cãi câu thứ hai.

Có một hôm, cô con dâu thấy cái bồn hoa kia không vừa mắt, nhất định phải phá đi sửa cho nàng thành một cái phòng cất quần áo, hôm đó Phan Lão Ngũ không có ở nhà, buổi tối vừa về, thấy cô con dâu làm vậy thì tức giận, vội sửa lại bồn hoa.

Cô con dâu thấy một người thật thà bỗng nhiên nổi cáu nên cũng hơi sợ, nói hắn là lão chó điên, đừng nói là bị bệnh dại đấy chứ?

Chờ sửa xong bồn hoa, nửa đêm Phan Lão Ngũ lại nằm mơ, mơ thấy có người ở bên ngoài cửa sổ mắng hắn không giữ lời hứa, Phan Lão Ngũ có trăm miệng cũng không thể bào chữa được, người kia mắng xong mới nói, khoảng thời gian này đừng để người ngoài tiến vào, vậy thì ngươi mới có thể sống thêm một thời gian.

Sau khi hắn tỉnh lại, cũng không hiểu rõ “người ngoài” là ý gì, nhưng ngay sau đó, Cao Á Đào được đưa tới học nghề, hắn thấy Cao Á Đào cũng đáng thương, lại suy nghĩ hắn ta cũng không phải người ngoài, đều là họ hang nên cũng để cho hắn ta tới.

Chương 1110: Ứng Nghiệm

Ai mà ngờ, thật sự ứng nghiệm - Cao Á Đào động đến ông Tiểu Thần Tài khiến nhà họ phải tan nhà nát cửa.

Nói đến đây, Phan Lão Ngũ lập tức khóc lớn lên, nói vẫn lo lắng cho hai vợ chồng con trai, không biết bây giờ sống chết thế nào rồi.

Đáng thương cho tấm lòng của bậc cha mẹ trong thiên hạ - hai vợ chồng kia đã lừa gạt ngươi như thế mà ngươi còn lo lắng cho họ!

Người cha khốn khiếp kia của ta nếu có một phần tình thương giống như ngươi thì ta cũng không hận hắn đến mức này.

Trình Tinh Hà liếm liếm môi, lập tức bảo ta:

“Quán giảm cân đã để cho ngươi thả chạy mất rồi, cái này không thể thả tiếp đấy chứ?”

Vật này rất kỳ lạ, ta cũng lờ mờ đoán ra được đây là cái gì, nhưng vật này có liên quan gì với “Tàng” chứ?

Ta lại hỏi Phan Lão Ngũ, vậy trừ cái đó ra, ngươi có thấy cái gì có kèm theo hoa sen ba cánh không?

Ban đầu Phan Lão Ngũ có chút khó hiểu, ta lập tức vẽ một hình lên khăn giấy cho hắn xem, hắn vừa nhìn thì mới đầu có hơi mơ màng, nhưng ngay sau đó đã vỗ đùi một cái:

“Đúng rồi, ta thật sự đã từng thấy thứ này!”

Ta lập tức lấy lại tinh thần:

“Ở đâu?”

Phan Lão Ngũ do dự một hồi lâu rồi bỗng nhiên bắt lấy ta:

“Đại sư, ta biết ngài là người có bản lĩnh - ta cầu xin ngài, ngài giúp ta giải quyết chuyện của ông Tiểu Thần Tài, để cho nhà bọn ta khôi phục bình thường, ta sẽ lập tức nói cho ngài biết!”

Hắn sợ vật kia sớm muộn gì cũng sẽ giết chết cả nhà họ.

Ta thấy vật kia hại cả nhà Phan Lão Ngũ không thương tiếc, cũng phải biết rõ rang đây là chuyện gì xảy ra, thấy chết không cứu cũng cùng tội với kẻ giết người, chứ đừng nói đến khuôn mặt gấp gáp của Trình Tinh Hà kia, ta suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Phan Lão Ngũ cực kỳ vui mừng, vội dẫn ta đến bồn hoa:

“Đó...Đó chính là hang ổ của ông Tiểu Thần Tài!”

…

Ta đi qua vừa nhìn, chỗ đó quả thật phóng ra một luồng linh khí rất mạnh.

Tô Tầm cũng đi theo thì nhíu mày, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Cao Á Đào vừa thấy bọn ta bắt đầu xen vào chuyện này, không khỏi lộ ra biểu cảm rất nôn nóng, hiển nhiên là sợ bọn ta hớt tay trên và lấy được ông Tiểu Thần Tài đi trước, bèn nháy mắt liên tục với mấy người to con kia.

Mấy người to con kia bình thường quát người thì còn có thể, nhưng hiện giờ đầu óc không linh hoạt nổi, chỉ biết sợ hãi. Ta vừa nhìn đã biết chắc chắn Cao Á Đào không có ý đồ tốt gì, Ách Ba Lan chú ý tới tầm mắt của ta, đi lên lại cho Cao Á Đào một cái tát vào đầu, lúc này Cao Á Đào mới không cam lòng đành cúi đầu xuống.

Ta còn suy nghĩ - người lúc trước nói cho Cao Á Đào biết chuyện này là ai chứ, sao hắn ta lại biết chuyện “ông Tiểu Thần Tài”?

Trình Tinh Hà còn sốt ruột hơn cả ta, đã đi xung quanh lật tới lật lui:

“Thất Tinh, ngươi đừng đứng ngẩn ra đó nữa, mau tìm đi!”

Ta trả lời và bắt đầu vọng khí.

Lần này, ta nhìn ra được, tất cả xung quanh đều là linh khí hỗn loạn, giống như vật kia đã từng nhảy loạn khắp nơi vậy.

Sau khi thấy rõ dấu chân, ta càng xác định hơn.

Trình Tinh Hà giống như một con khỉ, trèo lên cây, nhìn xung quanh muốn tìm một người chết nào đó để hỏi thăm thử, đáng tiếc là không tìm được, lại thấy ta đang lười biếng, còn hái một quả hồng trên cây xuống muốn ném lên đầu ta.

Ta đưa tay bắt lấy, quả hồng này đã trải qua sương mà còn rất ngọt.

Ta ngẩng đầu lên và nói:

“Đừng tìm nữa, hiện giờ vật kia không thích đi ra - chúng ta phải chờ đến lúc nó tự mình đi ra mới được.”

Trình Tinh Hà từ trên cây trượt xuống, khó hiểu nhìn ta:

“Chờ như thế nào? Lấy nam châm rồi hút nó ra hả?”

Hút cái đầu ngươi đấy, hiện giờ vật này đang hoảng sợ nên chạy trốn, đương nhiên là phải dùng thứ nó thích để dụ nó ra.

Đầu óc Trình Tinh Hà rất nhanh nhạy:

“Ngươi nói đến con bướm vàng sao? Nhưng mùa này, ngươi lấy bướm vàng ở đâu ra chứ?”

Vật đó thích con bướm vàng, nhưng không chỉ quen với một thứ như con bướm vàng.

Lúc tiến vào ta đã thấy, trong sảnh chính của quán ăn có treo một chuỗi tiền Ngũ đế - về mặt này ta xem như chiếm được chân truyền của ông chủ cửa hàng đồ cổ, nhìn ra được đó là hàng thật, lại thấy trong quán ăn còn có một cái bàn bi-a, tiện tay cầm một cây gậy bi-a tới, treo tiền Ngũ đế lên đầu cây gậy, làm thành một cái cần câu đơn giản.

Ách Ba Lan thấy ta làm cái này, ánh mắt trợn tròn:

“Ca, làm vậy có ý gì, ta chưa từng nghe nói đến chuyện lấy tiền làm mồi nhử kiểu này, ngươi đang muốn làm cần câu của Khương Thái Công, để người ta tự nguyện mắc câu sao?”

Gần đúng thế.

Ta nhớ không lầm thì vật kia ban ngày núp tối đến mới bò ra, ban ngày mà chờ ở đây cũng vô ích, phải đợi đến buổi tối - lúc ánh trăng lên thì càng tốt.

Chương 1111: Áo Khoác

Ánh mắt Ách Ba Lan ta càng sùng bái hơn:

“Ca, ở cùng một chỗ với ngươi rất an toàn, sao hình như cái gì ngươi cũng biết thế?”

Trình Tinh Hà đẩy đầu Ách Ba Lan một cái rồi nói:

“Đó là do ngươi chưa từng va chạm xã hội thôi.”

Ách Ba Lan còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên lại nghe thấy có tiếng động ở cửa.

Bọn ta cùng nhau quay đầu lại, lúc này mới phát hiện đã thiếu mất một người quỳ trong phòng.

Cao Á Đào đã biến mất.

Thằng nhóc kia nhân lúc Ách Ba Lan lại đây một lát đã chuồn ra ngoài rồi.

Lúc ấy Ách Ba Lan mắng một câu, giật người lập tức đuổi theo.

Không lâu sau, lại thấy hắn ủ rũ quay về:

“Ca, thằng nhóc kia chạy nhanh quá, ta không đuổi kịp.”

Trình Tinh Hà nhíu mày:

“Tên đó không thể đi báo công an đấy chứ?”

Phan Lão Ngũ vươn người ra, lớn tiếng nói:

“Ta thấy hắn sợ sẽ không báo đâu!”

Đúng vậy, hắn làm những chuyện này mà còn dám đi báo công an, đó chẳng phải là một tên trộm kêu bắt trộm sao?

Nhưng ta thoáng có chút dự cảm không lành – thằng nhóc đó mặt mày gian xảo, e là vẫn còn giấu diếm chuyện gì đó.

Qua buổi trưa, ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ làm cho người ta có cảm giác năm tháng rất bình yên, ta dựa vào cửa sổ, bất tri bất giác đã ngủ thiếp đi.

Mơ mơ màng màng, ta cảm thấy trên người có thêm vật gì - giống như có người giúp ta đắp một chiếc áo lên người.

Trên chiếc áo kia dính mùi thuốc như có như không.

Mùi hương rất dễ chịu.

Nhưng mí mắt quá nặng, ta không thể nâng lên, lập tức tiến vào mộng đẹp.

“Yo, đã lâu không gặp, thằng nhóc nhà ngươi còn sống cơ à? Đáng tiếc là ngươi sẽ không sống được bao lâu nữa.”

Đó là giọng nói của một người đàn ông trung niên.

Giọng nói này chanh chua cay nghiệt, nghe vào rất khó chịu.

“Bốp...”

Một âm thanh hỗn loạn vang lên, giọng nói thẹn quá hóa giận:

“Ta cũng không ngại tiễn ngươi một đoạn đường vậy!”

Ai vậy?

Ta chợt mở mắt ra.

Nhưng trước mắt yên tĩnh, một tiếng động nhỏ cũng không có.

Kỳ lạ, đó là một giấc mơ ư?

Giấc mơ này đúng là quá khó hiểu.

Phía bên ngoài cửa sổ đã tối đen, vào mùa đông nên mặt trời lặn sớm, hơn năm giờ trời đã tối.

Trình Tinh Hà vẫn đang cùng Tô Tầm tìm đồ khắp sân, mệt đến mức đầu đổ đầy mồ hôi, áo khoác ngoài cũng cởi ra, giống như hai người đi mót đồ vậy.

Ta duỗi thắt lưng, một chiếc áo khoác trượt xuống khỏi người.

Đó là áo của Bạch Hoắc Hương.

Mà Bạch Hoắc Hương cũng tựa vào bên cửa sổ, lông mi nặng trĩu hơi rung động, giống như là đang có một giấc mơ đẹp gì đó – nàng lấy áo khoác cho ta, bản thân thì lại ăn mặc rất mỏng manh, mặt cũng đỏ lên vì lạnh.

Ta nhanh chóng cầm áo đắp lại cho nàng, Ách Ba Lan thấy, vội nói ta ngủ thiếp đi, vốn dĩ hắn muốn tìm một cái chăn đắp cho ta nhưng Bạch Hoắc Hương nói quần áo và chăn ở đây đều rất bẩn nên tự lấy áo của mình đắp cho ta.

Nàng suy nghĩ nhiều quá rồi, nam tử hán đại trượng phu, ngại cái gì bẩn hay không bẩn chứ?

Mà Bạch Hoắc Hương hắt hơi một cái, cũng tỉnh dậy, mà trận hắt hơi này lại liên tục không dừng lại được, bắt đầu chảy nước mũi rất nhiều – nàng lấy áo đáp cho ta, bản thân thì lại bị cảm lạnh.

Ngày thường nhìn nàng rất thông minh, tự nhiên lại đi làm cái chuyện ngu ngốc thế chứ?

Nhưng ta sợ nàng cho ta uống thuốc trợn mắt chết thẳng cẳng nên không dám nói nhiều, chỉ yên lặng rót cho nàng một ly nước nóng.

Bạch Hoắc Hương nhận lấy, khóe miệng lại nhếch lên, lén lút nhìn ta hai lần, kìm nén kiên nhẫn để không cười ra.

Làm con gái đúng là mệt thật.

Lúc này, Trình Tinh Hà thấy ta tỉnh rồi, vội kêu to:

“Ta còn tưởng ngươi trứng lời nguyền ngủ say rồi – ánh trăng sắp lên rồi, ngươi mau chuẩn bị đi! Mẹ nó, nói là sẽ tìm ra món đồ kia trước, không có ngươi đúng là tìm không được.”

Ta xoay tay lập tức lấy cây gậy bi-a móc tiền Ngũ Đế ra, điều chỉnh xong góc độ thì giơ tay lên ra hiệu cho đám người Trình Tinh Hà cùng ta lên phòng.

Trình Tinh Hà và Tô Tầm đều khoẻ mạnh nên có thể làm người đánh úp, lập tức leo lên cây hồng, Trình Tinh Hà vừa lên còn cảm thấy hơi thua thiệt, quay đầu lại tiện tay hái mấy quả hồng ăn trước:

“Ôi, ta cũng muốn nhìn thử, tiền có thể câu được cái gì – quỷ tham tiền sao?”

Nếu thực sự là quỷ tham tiền, đó chẳng phải là người thân của ngươi sao?

Ách Ba Lan vừa thấy có náo nhiệt để xem, cũng đuổi theo tới, Tô Tầm nhanh chóng nhường cho hắn một vị trí.

Chẳng bao lâu, mặt trăng nhô lên từ phía đông như một chiếc đĩa ngọc bích, ta cầm cần câu thuần thục ném ra ngoài, vẻ mặt Ách Ba Lan lại sùng bái:

“Nhất cử nhất động này của ca đều có phong độ của một người lành nghề!”

Đó là điều đương nhiên, nếu không phải có tay nghề này kiếm cơm, nối nghiệp buôn bán như lão già nhà ta thì ta chết đói tám trăm lần rồi.

Chương 1112: Chính Là Mấy Người Họ

Ban đầu Tô Tầm giống như đang nhẫn nhịn muốn nói cái gì đó, nhưng còn chưa kịp nói, Ách Ba Lan đã đụng vào bả vai hắn một cái:

“Động Tử, ngươi nói xem đúng không, ca ca của ta ngầu chứ?”

Tô Tầm sửng sốt, sau đó gật gật đầu, ta đang muốn hỏi hắn định nói gì, Trình Tinh Hà đột nhiên túm lấy ta, nhẹ giọng nói:

“Mẹ nó, ngươi nhìn chỗ kia kìa? Tới rồi!”

Vừa cúi đầu nhìn, thật sự thấy một vật nhảy nhót xuất hiện.

Thanh khí...Thanh khí cực kỳ mãnh liệt!

Ta vội quơ quơ chuỗi tiền Ngũ Đế - ở trong gió, âm thanh của tiền Ngũ đế vô cùng êm tai.

Quả nhiên, vừa nghe thấy âm thanh này, cái vật đang nhảy nhót kia lập tức dừng trên mặt đất, như thử đang tìm kiếm nơi bắt nguồn của âm thanh đó.

Ngay sau đó, nó lập tức phát hiện ra tiền Ngũ đế, khỏi phải nói là vui mừng cỡ nào, nó đi tới đi lui trên mặt đất, chần chờ một lát rồi nhảy cỡn lên chạy về phía tiền Ngũ đế, một ngụm cắn chính xác vào tiền Ngũ đế, phát ra một tiếng “cốp”.

Ta âm thầm kinh hãi, răng của vật này ghê gớm vậy sao? Răng sắt răng đồng à!

Ách Ba Lan thấy thì sửng sốt, khẽ hỏi:

“Ca, thật sự có vật ăn tiền à?”

Trình Tinh Hà thì nhịn không được:

“Cũng mắc câu rồi, ngươi kéo đi chứ!”

Kéo cái rắm đấy.

Quả nhiên, vật kia lập tức nhả tiền Ngũ đế ra - vật này có linh tính, cũng sợ có cạm bẫy nên ngụm đầu tiên chỉ là thăm dò ta, nếu ta là kéo dây, vậy nó sẽ buông lỏng miệng rồi chạy mất.

Quả nhiên, vừa thấy tiền Ngũ đế không có gì lạ thường, vật kia mới có vẻ yên tâm, nhảy mạnh lên trên, cắn mạnh vào Khang Hi Thông Bảo, Khang Hi Thông Bảo vang lên một tiếng “rộp”, hiển nhiên là vỡ thành hai nửa.

Nhưng tuyệt đối đừng để nó cắn!

Ta hít một hơi, lập tức kéo nó lên.

Vật kia không ngờ tới tiền Ngũ Đế này thế mà vẫn còn sống, lập tức hơi sửng sốt, ta bắt lấy cơ hội này thoáng cái câu nó vào trong cái thùng mang tới từ trước, vật này vừa chui vào mới kịp phản ứng lại, nó còn muốn nhảy ra ngoài, nhưng ta đã rút Thất Tinh Long Tuyền ra, trực tiếp đặt ở trên miệng thùng.

Vật kia bị sát khí của Thất Tinh Long Tuyền trấn áp, rơi thẳng xuống đáy thùng.

Trình Tinh Hà lập tức vui mừng, vừa nhìn về phía cái thùng đã choáng váng:

“Trời ạ, cái này là...”

Ách Ba Lan cũng chen đầu tới, sau đó “ồ” lên:

“Chẳng lẽ, cái này là...”

Đó là một con cóc màu vàng.

Ánh trăng chiếu lên người nó, ánh sáng rực rỡ chói lọi, tục ngữ có câu “cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga”, có thể chứng tỏ bộ dáng của con cóc rất xấu xí, nhưng con này thì khác, chưa ai từng thấy con cóc nào đẹp như vậy.

Và con cóc này chỉ có ba chân.

Tô Tầm nhận ra:

“Cóc vàng ba chân!”

Đúng vậy, chính là cóc vàng ba chân – mấy ngân hàng khách sạn đều trưng tượng của nó.

Bởi vì, đây là thần vật chiêu tài trừ tà.

Trình Tinh Hà lập tức hơi cà lăm:

“Phát, lần này phát...”

Nhưng đúng lúc này, trong sân bỗng nhiên vang lên những tiếng động hỗn loạn, giống như là có người tới.

Thật kỳ lạ, ai lại tới đây chứ?

Vừa ngoái đầu nhìn, chỉ thấy Cao Á Đào dẫn tới một người đàn ông trung niên cao gầy, cả người đều đen, còn chỉ vào bọn ta hung tợn nói:

“Đại sư, chính là mấy người họ!”

Người đàn ông trung niên đó ngẩng đầu nhìn bọn ta, mỉm cười và nói:

“Yo, đã lâu không gặp, thằng nhóc nhà ngươi còn sống cơ à?”

Trái tim ta lập tức nhảy dựng lên – câu nói này, giọng điệu này, giống y như trong giấc mơ.

…

Ta đã vào nghề được một thời gian, từ ánh mắt, tư thế, bước đi ta có thể nhìn ra người đàn ông trung niên này cũng là người trong ngành, nhưng ta lại không thấy trên trán hắn có ánh sáng công đức.

Đối với chúng ta, người có khả năng che ánh sáng công đức đương nhiên là bậc tiền bối...trực giác mách bảo ta rằng năng lực của người này chắc chắn không kém cạnh người đàn ông cường tráng và người có nốt ruồi đen.

Nhưng ta lại không quen biết người đàn ông trung niên này.

Câu này của hắn có ý gì? Trừ khi……

Ta lập tức nhìn sang những người xung quanh, quả nhiên, câu này không phải nói với ta.

Mà là nói với Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà vừa rồi vẫn còn đang phấn khích nhìn con kim thiềm, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của người đàn ông này, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Người đàn ông này có mối quan hệ thân thiết với Trình Tinh Hà...Trình Tinh Hà thậm chí còn có hơi kiêng dè hắn!

Ách Ba Lan cũng đã nhìn ra, thọt vào sườn Trình Tinh Hà:

"Trình Nhị Sỏa Tử, ngươi làm gì vậy?"

Trình Tinh Hà nuốt nước bọt, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn lộ ra nụ cười:

“Không chỉ có cậu thất vọng, mà ta cũng rất thất vọng...ta thì tàn tạ theo thời gian, còn cậu thì sao vẫn tươi rói như ngày nào?"

Cmn?

Người này là cậu của Trình Tinh Hà?

Trước đây hắn từng kể với ta sau khi đến nhà bà ngoại không bao lâu thì mẹ hắn qua đời, gia đình cậu của hắn cũng không muốn nuôi nấng hắn, hóa ra cậu của hắn cũng là người trong ngành, trông có vẻ là người có năng lực không tầm thường.

Chương 1113: Danh Tính

Người đàn ông trung niên há miệng cười:

"Đáng tiếc, ngươi sắp không sống được bao lâu nữa...sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của ngươi sắp đến rồi đúng không?"

Nửa câu đầu...giống hệt như trong giấc mơ.

Thật sự là giấc mơ tiên tri sao?

Ách Ba Lan nhìn chằm chằm chúng ta, bỗng cảm thấy bất an:

“Ca, Trình Nhị Xõa Tử thì chẳng nói làm gì, sao đến cả ngươi cũng có sắc mặt khó coi như vậy?”

Trình Tinh Hà vừa định nói chuyện với cậu của mình thì liền quay đầu sang nhìn ta và nhíu mày:

"Sao vậy, ngươi cũng biết cậu của ta sao? Xem ngươi sợ hãi kìa, tươi tỉnh lên nào, đừng để ông đây thất vọng.”

Sau đó hắn hạ giọng:

"Ta giữ hắn lại, các ngươi mau chạy đi."

Chạy? Cậu của ngươi cũng đâu phải động vật ăn thịt, sao ta phải sợ chứ.

Ta lập tức xốc lại tinh thần thì nghe thấy ông cậu của Trình Tinh Hà mỉm cười:

"Ối giồi, ta còn tưởng dựa vào ngươi mà lại quen biết con cháu dòng dõi nổi tiếng, nhìn bộ dạng những người xung quanh toàn là lũ dân ngu khu đen, không ngờ lại có người quen biết ta.”

Cái gì? Cậu của hắn thật sự là người có địa vị trong xã hội?

Ta không nhịn được hỏi:

“Danh tính của cậu ngươi là gì?”

Khóe miệng của cậu hắn giật giật, vẻ mặt bỗng có chút ngượng ngùng.

Trình Tinh Hà không nhịn được bật cười, hất đầu ta, giọng nói có chút cảnh cáo:

"Họ Tề, Tề Bằng Cử...thuộc Nam gia trong đông nam tây bắc của mười hai thiên cấp."

Mười hai thiên cấp?

Đúng rồi, mười hai thiên cấp phân thành đông, tây, nam, bắc, giang, hà, hồ, thủy, thiên, địa, huyền, hoàng, đông, tây, nam, bắc xếp thứ tư trong mười hai thiên cấp, là đỉnh của kim tự tháp!

Ta chưa từng thấy người của gia tộc đông tây nam bắc!

Ta chỉ biết rằng những gia tộc giang hà hồ thủy, thiên địa huyền hoàng đều đặt tên theo họ của mình, còn đông tây nam bắc là phái phong thủy đứng đầu trong nước.

Tề gia này là gia tộc đứng đầu Nam phái phong thủy, vì vậy được gọi là “Nam”, đứng vị trí thứ ba.

Thảo nào...đều là hậu duệ của thiên cấp nhưng họ lại có khí chất hơn nhiều phe phái của Để Hồng Nhãn và Giang Cảnh.

Ta không kìm được nhìn sang Trình Tinh Hà, kể ra tên này cũng thật kín tiếng, gia đình bên ngoại hắn đứng vị trí thứ ba trong thiên cấp mà hắn lại không hé nửa lời nào với ta.

Nghe thấy vậy, sắc mặt của Cao Á Đào cũng tối sầm lại...hắn còn tưởng Tề Bằng Cử là vị cứu tinh của mình, nhưng không ngờ Tề Bằng Cử lại quen biết chúng ta, nghĩ đến việc chúng ta quen biết với người của dòng tộc cao quý, hắn bỗng thấy mình trở thành người xấu, vội vàng nói:

"Tề đại sư, lẽ nào mọi người có người thân..."

“Không có.”

Sắc mặt Tề Bằng Cử trở nên lạnh lùng:

“Tề gia của chúng ta không có loại họ hàng thân thích bất chính này.”

Mắt của Trình Tinh Hà có chút đau nhói, nhưng vẫn ngoan cố bĩu môi nói:

"Làm như có người thèm làm họ hàng của hắn không bằng."

Lúc này, Tề Bằng Cử nhìn xuống cái xô trong tay ta, lộ ra vẻ mặt sốt ruột:

“Tên họ Trình kia, ngươi đúng là truyền nhân của cha ngươi, ngươi tưởng ngươi là ai mà đến đây hớt tay trên của ta? Hừ, ngoài mặt thì nói rằng mình là người thuộc tứ đại gia tộc, nhưng thật ra chỉ là thứ tiểu nhân, cả đời không làm nên được trò trống gì."

Đúng như ta đoán...người mà Cao Á Đào gặp khi đi tiểu chính là Tề Bằng Cử.

Chính hắn là người sai khiến Cao Á Đào nghĩ ra ý tưởng kim thiền ba chân....chắc chắn là muốn ngư ông đắc lợi và chiếm lấy kim thiền.

Nhưng hắn không ngờ đến lúc sắp tìm được kim thiền rồi thì nó lại rơi vào tay chúng ta trước, chẳng trách hắn bảo chúng ta hớt tay trên.

Nghe thấy vậy, gân xanh trên trán Trình Tinh Hà lập tức nổi lên:

"Ối giồi ôi, ngươi cũng đã bốn mươi lăm tuổi rồi, làm ra việc xấu xa rồi mà còn bảo người khác tiểu nhân? Ngươi cũng biết không dễ gì có được kim thiền ba chân, để có được con kim thiền ba chân kia, ngươi khiến gia đình Phan Lão Ngũ thành ra như vậy mà còn mặt mũi nói rằng bản thân đứng thứ ba trong mười hai thiên cấp? Nếu chuyện này đồn ra ngoài thì e rằng mặt mũi của mười hai thiên cấp đã bị ngươi hủy hoại không còn gì."

Nói rồi, hắn đứng chắn trước mặt ta, lắc đầu với ta, ánh mắt rất gấp gáp, tỏ ý hắn sẽ đứng chắn còn chúng ta hãy mau chóng rời đi.

Rõ ràng biết ông cậu này là một hung thần mà vẫn bỏ mặc ngươi lại đây, ta không làm được.

Không chỉ có mình ta nghĩ như vậy mà cả Ách Ba Lan và Tô Tầm cũng đã nhìn ra tình hình, mọi người đều nhìn chằm chằm vào tên Tề Bằng Cử, không ai có ý định muốn rời đi.

Thấy chúng ta như vậy, Trình Tinh Hà chỉ muốn đá phăng chúng ta xuống nóc nhà, nhưng trong lúc nguy cấp, ánh mắt hắn lộ ra chút cảm động...hắn biết rằng mình quả nhiên không kết bạn nhầm người.

Tề Bằng Cử không thèm quan tâm đến điều đó, đáp:

"Nhưng nếu chuyện này không truyền ra ngoài được thì sao?"

Trình Tinh Hà cau mày:

"Ngươi..."

Chưa dứt lời, Tề Bằng Cử đã nở nụ cười với chúng ta...nụ cười đó lạnh lùng và nham hiểm.

Chương 1114: Tề Bằng Cử Điên Rồi

Trình Tinh Hà nóng nảy, quay đầu trừng mắt nhìn ta, nhưng ta lại làm bộ nhìn không thấy.

Ách Ba Lan cũng như ta, lớn tiếng nói.

“Ta không đi! Tên này phải bồi thường kim ti ngọc vĩ tiên cho ta!”

Tô Tầm không lên tiếng, nhưng hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Tề Bằng Cử nhìn chằm chằm Trình Tinh Hà rồi lộ vẻ mặt kỳ lạ.

“Không thể tưởng một tên bạn xấu xa như ngươi lại rất nghĩa khí như vậy...”

Nhưng hắn càng nhìn Trình Tinh Hà càng không áp chế được hận ý trong ánh mắt, giống như hắn và Trình Tinh Hà có mối thù không đội trời chung.

Kỳ lạ, có câu mẹ ruột cậu thương, đây là mối quan hệ máu mủ ruột rà, người ta thương còn không kịp, nhưng sao người làm cậu như hắn lại hận cháu mình như vậy?

Bên trong nhất định còn có chuyện gì đó.

Tề Bằng Cử cắn răng, trở tay muốn ném Trình Tinh Hà ra ngoài rồi đi cướp Tam Cước Kim Thiền. Vào lúc này, ta đột nhiên nói lớn.

“NGƯƠi thử đi...nếu ngươi dám đụng đến một sợi lông của hắn, ta sẽ khiến ngươi hối hận cả đời.”

Tề Bằng Cử chẳng còn kiên nhẫn gì với ta, hắn quay đầu muốn mắng ta, nhưng miệng vừa mới há được một nửa thì bị kẹt lại.

Ta đang giơ cái xô đựng Tam Cước Kim Thiền lên cao, chỉ cần ta buông tay thì con Tam Cước Kim Thiền coi như...

Sự trân quý của Tam Cước Kim Thiền không nói cũng biết, cứ nhìn thái độ quan tâm của Tề Bằng Cử đối với nó thì ta đã đoán được thứ này nhất định rất quan trọng với hắn.

Tề Bằng Cử cười lạnh một tiếng, dùng một tay sờ sờ ót.

“Quả nhiên là trường giang sóng sau xô sóng trước...người dám uy hiếp nhà họ tề bọn ta thật sự đã được sinh ra rồi...”

Nói dứt câu, hắn ném Trình Tinh Hà ra rồi nhào về phía ta.

Trình Tinh Hà sắp rơi vào trong viện, ta cũng không nương tay, thoáng cái đã buông cái xô đựng Tam Cước Kim Thiền ra.

Cái xô rơi thẳng xuống sân.

Tề Bằng Cử không nghĩ tới ta lại dám ra tay, lập tức xoay người đi hứng. Nhân lúc này, ta cũng lao tới, vừa hay bắt được tay của Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà thở hổn hển, mắng:

“Mẹ kiếp, thiếu chút nữa là xuống dưới gặp cha ta rồi...”

Ta dùng sức nâng hắn lên, hắn cũng phản ứng lại, không để ý tới những cái khác mà cúi đầu nhìn cái sân bên dưới.

“Thất Tinh, cái đồ phá của nhà ngươi, Tam Cước Kim Thiền đâu? Chẳng lẽ ngươi thật sự...”

Lúc này Tề Bằng Cử cũng túm được cái xô, nhưng khi lật nó lại thì vẻ mặt của hắn lập tức thay đổi.

Cái xô trống rỗng...Tam Cước Kim Thiền đã sớm bị ta nhét vào trong lòng.

Trình Tinh Hà xám mặt.

“Ngươi không sợ...”

Quả thật răng của thứ kia rất độc, nhưng trong ngực ta có ma y huyền tố thước, hoàn toàn có thể đè bẹp nó.

Cao á đào đuổi tới, nhìn thấy cái xô, hắn tức đến vỗ đùi.

“Trời má ta ơi, tên tiểu bạch kiểm kia thế mà lại dám dùng chiêu này với đại sư, hắn quả thật không xem đại sư ngươi ra gì mà!”

Mẹ kiếp, thằng nhóc này là ống thổi đầu thai à? Quạt gió thổi lửa có cần chuyên nghiệp vậy không?

Tề Bằng Cử không để ý tới hắn ta mà chỉ ngẩng đầu nhìn ta, sau đó đột nhiên cười.

Trình Tinh Hà nhìn thấy ta đùa giỡn cậu của hắn như vậy, vui vẻ định mắng vui ta một câu thì lại nhìn thấy nụ cười của Tề Bằng Cử, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

“Tiêu rồi...”

Lúc này Ách Ba Lan vàTô Tầm cũng chạy tới, Ách Ba Lan hỏi.

“Cái gì tiêu rồi?”

Trình Tinh Hà hít sâu một hơi.

“Khi còn bé ta từng nghe người ta nói, không sợ Tề Bằng Cử điên, chỉ sợ Tề Bằng Cử cười...một khi hắn cười thì nhất định là đang muốn giết ngươi...”

Quả nhiên, ta cũng cảm giác được một khí thế khác lạ toả ra từ trên người của Tề Bằng Cử.

Đó là sát khí.

Cùng lúc đó, ta còn nhìn ra trên cánh tay của hắn đang lưu chuyển một luồng khí không giống người bình thường.

Một luồng khí màu vàng đen rất rực rỡ.

Thật kỳ lạ, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy loại khí này.

Gân xanh trên trán Trình Tinh Hà đều sắp bạo phát, hắn đẩy tất cả chúng ta ra.

“Thân thủ của cậu ta không thua kém gì lão hoàng, mẹ nó các ngươi chán sống à, còn không mau đi!”

Nhưng trong lúc cả đám chúng ta còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe giọng nói của Tề Bằng Cử vang lên bên tai.

“Dù chúng có muốn đi...thì cũng không đi được.”

Lòng ta đột nhiên trầm xuống...tốc độ này nhanh như quỷ mị, chúng ta căn bản lại chạy không thoát!

Ta lập tức túm lấy Trình Tinh Hà ném sang cho Ách Ba Lan và Tô Tầm, sau đó nhanh tay móc Thất Tinh long tuyền ra để ngăn đón...vừa nãy kẻ này còn sợ Thất Tinh long tuyền!

Nhưng hiện tại, chỉ nghe ‘choang’ một tiếng, Thất Tinh long tuyền vậy mà lại va chạm trực tiếp với cánh tay của hắn!

Ta lập tức sững sốt...Thất Tinh long tuyền ngay cả hoàng hoa hộc mộc cũng có thể cắt như cắt đậu hủ, Tề Bằng Cử lại là kẻ phàm xác tục, sao có thể ngăn được chiêu này?

Hắn dường như đã hoàn toàn khác xa lúc nãy...

Không chỉ vậy, ta cảm giác hổ khẩu đột nhiên đau nhói, máu bắt đầu chảy ra.

Chương 1115: Thành Toàn Cho Ngươi

Trời ạ, cơ thể hắn thậm chí còn cứng hơn cả Thất Tinh long tuyền ư?

Trình Tinh Hà gào lớn.

“Trên cánh tay hắn có thứ gì đó! Thất Tinh, ngươi không phải là đối thủ của hắn, mau chạy đi!”

Có gì là có gì?

Mẹ kiếp, nhìn không ra!

Tề Bằng Cử mỉm cười, sức trên tay càng lúc càng mạnh, mắt thấy đã sắp vùng ra khỏi tay ta.

Ta cắn răng, chỉ có thể bức hành khí thiên cấp của lão hải ra.

Tề Bằng Cử cũng cảm giác được gì đó, đầu chân mày của hắn hơi dựng lên.

“Hừm? Ngươi cũng biết dùng dẫn linh châm? Ngươi và lão hải có quan hệ gì?”

Ta CMN sao phải trả lời ngươi?

Thấy vậy, Ách Ba Lan sao còn có thể đứng trân ở đó, trong tay không còn kim ti ngọc vĩ tiên, hắn chỉ có thể kéo một mảnh ngói của mái nhà xuống, vứt về phía của Tề Bằng Cử. Tề Bằng Cử nghiêng đầu, mảnh ngói bay lướt qua lỗ tai của hắn. Ách Ba Lan còn muốn nhào tới, nhưng đột nhiên lại nghe Tô Tầm gọi lớn.

“Ta biết rồi! Là huyền vũ lân!”

Huyền vũ lân?

Huyền vũ là thần thú trong truyền thuyết, một thân giáp xác, không gì có thể phạm!

Mẹ kiếp, ta cũng từng nghe lão đầu nhi nói qua, truyền thuyết kể rằng cổ đại có một đế vương ngự giá thân chinh, thần dân ai lo lắng cho sự an nguy của hắn, trong đó có một thuật sĩ đang dâng lên một bộ giáp được làm từ huyền vũ lân. Nói rằng trận chiến này là vì dân mà chiến, nên ông trời đã gửi giáp xuống cho đế vương; sau khi thân chinh, ngày mươi hai tháng tám mong đế vương trả lại cho trời.

Quả nhiên sau khi mặc giáp lại chiến trường, mặc kệ đao quang kiếm ảnh thế nào cũng không khiến đế vương bị thương.

Đế vương vô cùng thích bộ giáp kia, nói rằng thứ tốt như vậy sao có thể mượn không, vì vậy hắn từ chối đem trả.

Chiến tranh quả nhiên kết thúc vào ngày mười một tháng tám, ngày mười hai tháng tám thuật sĩ đến cầu kiến, nhưng đế vương lại không chịu gặp.

Thuật sĩ cũng không nói gì, lắc đầu cười cười liền rời đi, đế vương âm thầm cao hứng, biết thuật sĩ này nói một không hai, ngày mười hai tháng tám không trả thì sau này cũng không cần trả.

Ai ngờ đến ngày mười ba tháng tám hắn mở rương báu ra thì phát hiện giáp đã không cánh mà bay...cung nữ trông coi rương báu cũng bị doạ đến khiếp hồn, bảo rằng lúc nửa đêm trong lỗ khoá xuất hiện một luồng ánh sáng, nhưng lúc đó đế vương đang ngủ nên nàng cũng không dám bẩm báo.

Cho nên truyền thuyết kể rằng huyền vũ lân là đồ của thần tiên, ngay cả đế vương cũng không có tư cách sử dụng.

Lúc ta nghe xong chuyện xưa này còn cảm thấy không phục...trên đời này làm gì có loại giáp tốt như vậy, rõ ràng là đế vương được người ta bảo vệ tốt.

Không ngờ đến tận hôm nay ta lại được mở mang tầm mắt...trên đời thì ra còn có thứ như này.

Tề Bằng Cử nhìn chằm chằm Tô Tầm, ngược lại có chút ngoài ý muốn:

“Ngươi thuộc nhà nào? Cũng hiểu biết đấy.”

Hắn vừa nói vừa tăng mạnh sức của cánh tay.

Nếu đã là thần vật vậy thì phiền phức rồi...

Ách Ba Lan thấy ta chịu thiệt, định tiếp tục nhào tới thì lại bị Tô Tầm giành trước một bước, hắn đánh một chiêu về hướng của Tề Bằng Cử.

Chiêu này nhìn thì bình thường, nhưng chẳng hiểu sao chiêu vừa xuất, đám ngói dưới chân Tề Bằng Cử đột nhiên rào một cái đổ ập xuống, khiến cho Tề Bằng Cử đang đứng bình thường cũng theo đó mà rơi xuống.

Trình Tinh Hà sững sốt một chút, khó tin nhìn Tô Tầm. Ách Ba Lan cũng trợn tròn mắt, chỉ có ta là nhìn rõ ràng, dựa theo bản lãnh của Tề Bằng Cử thì chiêu này chẳng có tí tác dụng nào với hắn, cùng lắm là khiến hắn phân tâm một lúc mà thôi.

Quả nhiên, lúc đầu Tề Bằng Cử theo lực rơi xuống, nhưng lập tức như một con diều hâu xoay người ở trên không, sau đó lại rơi xuống nóc nhà. Lúc này hắn gắt gao mà nhìn Tô Tầm.

“Ngươi là người của tô gia...Con rùa khốn kiếp, ta thấy ngươi chán sống rồi!”

Chỉ có điều đối với ta mà nói một lúc này cũng đã đủ rồi.

Ta đứng chắn trước mặt Tô Tầm, giơ tay lên rồi vung Thất Tinh long tuyền.

Tề Bằng Cử nhìn ta như nhìn một thằng ngu, chỉ nghe hắn mắng nhỏ một câu.

“Muốn chết...vậy để ta thành toàn cho ngươi!”

Hắn vừa nói vừa giơ một cánh tay về phía ta rồi đè xuống.

Trình Tinh Hà Ách Ba Lan nhìn tới ngây người, phản ứng lại muốn kéo ta về nhưng lại bị ta khoát tay cản lại. Chỉ nghe ‘bụp’ một tiếng, trên người của Tề Bằng Cử đột nhiên nổ ra rất nhiều mảnh vỡ.

Chỉ thấy thứ kia rơi xuống rồi bay vút ra ngoài, Tề Bằng Cử nhất thời nhìn tới thẳng mắt. Nhưng rất nhanh hắn đã phản ứng lại chuyện đang xảy ra, tròng mắt trở nên đỏ như màu. Giơ tay định bóp lấy cổ ta.

“Con rùa khốn kiếp, ngươi thật là to gan!”

Không sai, ta vừa mới tháo huyền vũ lân trên người của hắn ra.

Huyền vũ lân cũng giống với kim ti ngọc vĩ, đều được hợp lại từ từng miếng nhỏ.

Ta không thể chém nứt thứ đồ chơi kia, ngay cả Thất Tinh long tuyền cũng không được. Nhưng nếu thứ này được đan từ các mảnh vậy thì chỉ cần tháo nó ra là được!

Chương 1116: Không Thở Nổi

Cũng may là ta có thuật vọng khí, vì vậy có thể nhìn ra những sợi khí màu vàng đen trên người của Tề Bằng Cử đang đan xen với nhau theo từng mức độ.

Đấy chính là sợi dệt nên lân giáp, vì vậy chỉ cần cắt đứt dây, lân giáp tự nhiên sẽ tan ra từng mảnh.

Lần này Tề Bằng Cử nhanh tay hơn ta, bàn tay của hắn đã đến chỗ của ta.

Ta chỉ nghe thấy một xé gió, sau đó là một cảm giác đau đớn ập tới, hắn đã bóp được cổ ta.

Không thở nổi...trước mắt nhất thời biến thành một mảnh đỏ như máu, lỗ tai cũng vang lên ong ong như đang đánh trống.

Mọi thứ dường như được kéo đi ra xa, ta mơ hồ nghe thấy Ách Ba Lan và Tô Tầm định nhào tới cứu ta, nhưng không ngoại lệ, cả hai đều bị đánh bay ra xa.

Ta còn nghe thấy giọng nói hung tợn của Tề Bằng Cử vang lên lúc xa lúc gần.

“Ngươi dám cắt huyền vũ lân của ta...Ta đưa ngươi đi gặp tổ tông!”

Lúc này ta đã không thể suy nghĩ được bất kỳ điều gì...rồi bất chợt, thuỷ thiên vương khí đột nhiên nổ tun, tru tà thủ xuất hiện, chộp mạnh cánh tay của Tề Bằng Cử đang tóm lấy cổ ta.

“Rắc.”

Tiếng xương gãy giòn vang xuất hiện.

Sức mạnh trên cổ gần như đã lập tức biến mất, tầm mắt ta cuối cùng cũng trở về bình thường. Lúc này ta nhìn thấy sắc mặt của Tề Bằng Cử trắng nhợt như tờ giấy.

Hắn nhìn chằm chằm ta, cơ thể có hơi run rẩy, trong mắt đều là ý không thể tin.

“Thần khí...Ngươi rốt cuộc là ai?”

…

Thất lễ, ta là cháu ngoại trai của cậu ba nhà ta.

Nhưng lúc này, giọng của Trình Tinh Hà đột nhiên vang lên.

“Thất Tinh, cẩn thận!”

Ta sửng sốt, sau đó cảm nhận được một tiếng xé gió từ phía sau Tề Bằng Cử lao về phía bản thân.

Vừa nãy ta đã sử dụng tru tà thủ, khí trong người còn chưa ngưng tụ lại, căn bản là trốn không thoát!

Tề Bằng Cử tuy rằng sắc mặt trắng bệch, nhưng biểu tình lại càng dữ tợn:

“Nếu ngươi chỉ là một huyền giai tứ phẩm, vậy cho dù có tru tà thủ cùng thần khí thì cũng không chống đỡ được bao lâu. Lúc này có phải ngươi không thể cử động được đúng không?”

Lòng ta đột nhiên trầm xuống, Tề Bằng Cử này không hổ là người đứng thứ ba của gia tộc thiên giai, mẹ nó cái gì cũng biết!

Ngay vào lúc hàn quang kia muốn đánh vào người ta thì đột nhiên có một người lao tới chắn trước mặt ta.

Một cảm giác ấm nóng từ trên người của người nọ thấm vào người ta...là máu!

Trình Tinh Hà!

Tề Bằng Cử nhướng mày, gắt gao nhìn chằm chằm Trình Tinh Hà, cắn răng mắng một câu:

“Quả thật giống y hệt thằng cha khốn kiếp của ngươi...sống không được mấy ngày mà còn suốt ngày đi tìm chết!”

Nói xong còn muốn giơ tay lên đánh tiếp, nhưng sắc mặt của hắn đột nhiên thay đổi.

Ách Ba Lan không biết từ lúc nào đã như quỷ mị xuất hiện ở phía sau, kẹp chặt lấy hai tay của hắn.

Nếu là vừa rồi thì Tề Bằng Cử chỉ cần nhúc nhích một cái là đã có thể ném Ách Ba Lan đến thái bình dương, nhưng bây giờ một tay của hắn đã bị ta bóp nát, khí lưu chuyển phía trên đều tản đi, có thể nói là nguyên khí đại thương, căn bản là không thể sử dụng bản lĩnh như vừa rồi.

Tề Bằng Cử thấy thế liền muốn xoay người, nhưng hắn đột nhiên phát hiện dưới chân mình như mọc rễ, làm thế nào cũng không nhúc nhích được.

Mà Tô Tầm nãy giờ vẫn im lặng ở một bên lúc này chợt đứng lên, lạnh lùng nhìn Tề Bằng Cử.

Ta cúi đầu, thấy vị trí của một ít tảng đá xung quanh không thích hợp. Vừa nãy Tô Tầm đã nhân lúc hỗn loạn bày ra một trận pháp vây khốn cơ thể của Tề Bằng Cử ở nơi này.

Ta âm thầm kinh hãi...cái gọi là trận pháp, thật ra là càng lớn càng dễ lập, càng nhỏ càng khó lập. Đến bây giờ ta chưa từng nghe qua trên thế giới này lại có một trận pháp có thể trực tiếp vây khốn một người.

Trình độ tạo phá trận của người nhà họ tô đã đạt đến loại trình độ này rồi sao?

Trình Tinh Hà cũng nhìn ra, xoay mặt nhìn Tô Tầm.

“Trời ạ, Động Tử, chiêu này được đấy, còn linh hoạt hơn cả quỳ hoa điểm huyệt thủ!”

Tô Tầm nhất thời cũng có chút đắc ý, hắn gật gật đầu, không chút khiêm tốn nói:

“Ta chính là người nhà họ tô.”

Tề Bằng Cử sao có thể nghĩ tới việc mình lại bị mấy tên oắt con như bọn ta giải quyết, lúc này tức đến nổi nghiến răng ken két.

“Các ngươi dám đối nghịch với nhà họ tề bọn ta, ta thấy các ngươi đúng là chán sống rồi...Cao á đào!”

Tề Bằng Cử hiển nhiên là muốn cho cao á đào đi thông báo tin tức rồi gọi thêm người đến.

Nhưng ai biết được gọi nửa ngày cũng không nghe cao á đào trả lời. Ta duỗi đầu nhìn xuống, phát hiện cao á đào đang lăn lộn trên đất giống như mắc chứng động kinh.

Tên này cũng có tiền sử bệnh như này à?

Ai ngờ lại thấy Bạch Hoắc Hương từ dưới mái hiên ngửa đầu nhìn chúng ta, cười đắc ý rồi duỗi tay làm động tác ‘ok’.

Chương 1117: Thuốc Giải

“Yên tâm đi, có ta ở đây, lửa ở nhà sau sẽ không bao giờ mất.”

Thật là đáng tin cậy!

Ta cũng lập tức vui vẻ, nhưng ai ngờ khi Bạch Hoắc Hương lướt sang ta nhìn về phía Trình Tinh Hà thì sắc mặt lập tức thay đổi, thất thanh kêu.

“Đem Trình nhị ngốc tử xuống đây!”

Trình nhị ngốc tử?

Lỗ tai của ta ong lên một tiếng, nhất thời cũng nhớ tới, vừa rồi hình như Trình Tinh Hà đã giúp ta cản một chiêu?

Ta lập tức quay đầu, chiếu vào mắt là gương mặt phờ phạc của Trình Tinh Hà, tên ngốc này vậy mà lại đang cười! Có lẽ là thấy chúng ta đã an toàn, tinh thần cũng tiêu hao hết, hắn chợt nghiêng người đổ xuống.

Cũng may là Tô Tầm phản ứng nhanh, vội đỡ người lên cõng lên lưng, sau đó nhẹ chân nhảy xuống dưới mái hiên.

Ta và Ách Ba Lan cũng vội đi theo, vừa nhìn thấy phần lưng của Trình Tinh Hà, tim ta cũng vọt lên tận cổ.

Quần áo của hắn đều bị máu tươi nhiễm đỏ, da thịt lộn ngược, vết thương phải nói là vô cùng kinh khủng.

Bạch Hoắc Hương không nói hai lời, lập tức xé quần áo của hắn. Trình Tinh Hà vừa nghe thấy tiếng xé quần áo thì hít ngụm khí lành.

“Hạ thủ lưu tình! Cái áo này là hàng hiệu đó!”

Bạch Hoắc Hương cũng gấp, thẳng tay tát một cái lên đầu hắn.

“Cái tên keo kiệt nhà ngươi, cái áo quan trọng hay mạng ngươi quan trọng hơn?!”

Trong lòng ta có dự cảm không lành...vết thương này nhìn qua thì giống như chỉ là ngoại thương, dựa vào bản lĩnh của Bạch Hoắc Hương, ngoại thương thông thường đều không lọt được vào mắt nàng, nhưng tại sao lần này lại khẩn trương đến thế?

Quả nhiên, sau khi Bạch Hoắc Hương nhìn rõ miệng vết thương thì nhất thời cắn răng:

“Đúng là sợ cái gì tới cái đó...Cậu của hắn cũng độc ác thật, đây là cổ độc!”

Cổ độc? Ta cúi đầu nhìn, da đầu nhất thời tê dại, chỉ thấy miệng vết thương Trình Tinh Hà mới đầu còn chảy ra máu đỏ, nhưng hiện tại màu máu càng lúc càng đậm đen!

Nhìn kỹ hơn thì ta chợt thấy có một sợi dây nhỏ tựa như sát khí đang quấn quanh vết thương của hắn. Trong đen có xanh, hơn nữa còn chui vào da thịt, giống như đang muốn mọc rễ nảy mầm, sinh sản mầm móng ở bên trong!

Ách Ba Lan vội nói.

“Hoắc Hương tỷ, thứ này chỉ là chuyện nhỏ thôi đúng không? Ngươi giải được chúng nó chứ?”

Bạch Hoắc Hương nhíu chặt mày, cắn răng nói:

“Nếu là loại cổ độc khác thì ta còn có thể thử, nhưng cổ độc mà Trình Tinh Hà trúng có lẽ được tên họ tề lấy từ hàng động nữ ở tây xuyên. Người biết giải loại cổ độc này, chỉ có duy nhất ngươi hạ cổ mà thôi.”

Ta nghe xong liền hiểu...có lẽ Tề Bằng Cử thấy ta có thần khí, cộng thêm việc muốn biết thêm về lai lịch của ta nên mới ra tay hạ cổ, ai ngờ lại bị tên ngốc Trình Tinh Hà này chặn lại.

Tề Bằng Cử đã sớm biết chuyện gì xảy ra, còn ở phía trên thở dài:

“Đáng tiếc. Thứ đồ tốt như vậy, hời cho cái tên quỷ đoản mệnh kia quá rồi.”

Ta xoay người bay lên, túm lấy cổ áo Tề Bằng Cử:

“Mau đưa thuốc giải đây.”

Tề Bằng Cử lạnh lùng cười.

"Ngươi đang nằm mơ à?”

Ta siết chặt tay.

“Hắn là cháu ruột của ngươi đó! Ngươi có trái tim hay không?”

Ai ngờ Tề Bằng Cử nghe xong câu này thì trợn mắt nhìn ta, hét.

“Ngươi thì biết cái CM gì? Ngươi dựa vào đâu mà lên giọng dạy đời ta? Nếu không phải do thằng cha khốn kiếp của hắn thì tỷ tỷ ta sao lại chết? Không phải do hắn thì sao tỷ tỷ ta lại chết được chứ! Ta chỉ có một tỷ tỷ duy nhất!”

Hắn gào lên, mắt của đỏ au, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Trình gia chúng nên gánh hoạ diệt môn! Thứ tai hoạ này, một kẻ cũng đừng hòng sống sót!”

Trong nhấ thời ta cũng ngây ngẩn cả người, ta đã sớm nhìn ra Tề Bằng Cử hận Trình Tinh Hà, nhưng không ngờ lại vì nguyên nhân này.

Lúc này giọng nói của Trình Tinh Hà đã càng ngày càng yếu.

“Thất Tinh, đừng cầu con lừa kia, họ trình ta dù có chết cũng không cầu hắn..."

Đúng vậy...Trình Tinh Hà bị hải gia đuổi khỏi nhà, gần như là chết đói. Nhưng hắn thà chạy vào núi bị học phong nhốt cho chết rét cũng không chịu trở về tìm cậu mình.

Tề Bằng Cử nhếch miệng, không tự chủ được mà nhìn về phía Trình Tinh Hà, khinh thường nói.

“Tên khốn kiếp kia rất giống tỷ tỷ của ta. Ta nhìn thấy hắn thì lại nhớ tới tỷ ta chết thảm như nào. Nếu không phải vì trình gia bọn họ, tỷ tỷ ta bây giờ...”

Trong mắt của hắn thế mà lại bắt đầu ầng ậc nước!

Ta sửng sốt, lại nghe Bạch Hoắc Hương lớn tiếng quát.

“Trình nhị ngốc! Mau mở mắt ra! Ngươi mà ngủ thì sẽ không tỉnh dậy được nữa đâu!”

….

Ta nhìn mệnh đăng của Trình Tinh Hà sắp tắt mà cũng sốt ruột. Ngươi hận nhà họ trình nhưng liên quan gì đến Trình Tinh Hà chứ?

Cho dù như thế nào cũng không thể để Trình Tinh Hà chết như vậy được.

Hắn mang theo không ít đồ vật trên người, nhưng đều là mấy thứ linh ta linh tinh. Cho dù nguyên liệu giống nhau nhưng quá trình luyện chế thì khác, công hiệu khác nhau quá nhiều. Ngay cả Bạch Hoắc Hương cũng không thể phân biệt được.

Lỡ đâu ăn nhầm vậy càng giống như ngã từ trên vách núi xuống...Chết không kịp chết.

Chương 1118: Mạng Nhỏ

Tề Bằng Cử biết rõ không có hắn thì chúng ta không thể cứu được Trình Tinh Hà, nên căn bản là không quan tâm đến chúng ta.

Ta suy nghĩ một lúc rồi nảy ra chủ ý, lấy Tam Cước Kim Thiền từ trong lòng ngực ra.

Quả nhiên, Tề Bằng Cử vừa nhìn thấy kim thiền, đôi mắt lập tức trợn tròn.

Ta nói tiếp:

"Ta không lấy không, ta trao đổi với ngươi."

Ánh trăng chiếu vào người Tam Cước Kim Thiền, ánh sáng lộng lẫy làm người ta mê mẩn.

Nghe đồn rằng Tam Cước Kim Thiền trừ tà trấn thạch, còn có thể chiêu tài. Từ xưa đến nay, đây là món bảo vật trong lời đồn, nhưng còn hiếm gặp hơn cả quỷ. Người nghe về nó thì nhiều, thấy được nó thì ít. Thứ này, có giá trị vô cùng lớn.

Tất nhiên Tề Bằng Cử muốn, nhưng hiển nhiên hắn ta càng hận Trình Tinh Hà hơn. Hắn ta cắn răng quay đầu qua, không nhìn kim thiềm nữa mà nhìn Trình Tinh Hà.

Lúc này, sắc mặt Trình Tinh Hà trắng bệch, chỉ còn hơi thở thoi thóp.

Trong lòng ta rất sốt ruột, nhưng ta cố gắng không biểu hiện ra bên ngoài, nói tiếp:

"ngươi nói ngươi không xem trọng Trình Tinh Hà nhưng thật ra hắn vẫn có vị trí trong lòng ngươi, còn là vị trí rất quan trọng."

Tề Bằng Cử xoay mặt nhìn ta:

"Ngươi nói hươu nói vượn gì đấy?"

"Vì hắn, ngay cả Tam Cước Kim Thiền ngươi cũng từ bỏ được, đúng là tình máu mủ ruột thịt! Nếu tỷ ngươi ở suối vàng biết, cũng yên tâm rồi."

Không nhắc đến từ "tỷ" với Tề Bằng Cử còn tốt, vừa nhắc đến, đôi mắt hắn ta lập tức đỏ ngầu:

"Hắn là cái thá gì chứ, đáng để ta làm vậy sao?"

Ta đáp:

"Nếu trong mắt ngươi hắn không đáng một đồng, vậy tại sao ngươi phải làm chuyện mua bán lỗ vốn như vậy? Quan tâm thì quan tâm, đừng vịt chết mà cái mỏ vẫn còn cứng."

Ta vừa nói như vậy, Tề Bằng Cử lập tức nghĩ thông suốt. Hắn ta nhìn chầm chầm kim thiềm rồi nhìn sang Trình Tinh Hà, lúc này mới mở miệng:

"Cũng đúng, chỉ vì cái mạng nhỏ của họ trình mà bỏ lỡ Tam Cước Kim Thiền, đúng là không đáng giá. Ngươi buông ta ra trước đã."

Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Ta đã sớm nhìn ra Tề Bằng Cử tàn nhẫn độc ác và bảo thủ, chắc hẳn hắn ta không khác gì Tô Tầm lắm, còn rất sĩ diện.

Loại người này ngươi đánh gãy xương của hắn ta, chưa chắc có thể khiến hắn ta chịu lùi bước. Nhưng cố tình, hắn ta không nhịn được bị người ta kích.

Tô Tầm nhìn ta gật đầu, xoay người đá văng mấy tảng đá trong phòng. Tề Bằng Cử giống như được người ta giải huyệt, lập tức cử động được. Hắn ta âm trầm nhìn kim thiềm trong tay ta, lúc này mới hoạt động gân cốt, chậm rì rì nói:

"Cái chai màu xanh miệng trắng."

Đồ vật hắn ta mang theo người đều bị ta đưa cho Bạch Hoắc Hương. Bạch Hoắc Hương lập tức tìm được cái chai đó, ngửi một chút rồi rải xuống người của Trình Tinh Hà.

Bạch Hoắc Hương chịu rải xuống người Trình Tinh Hà, đã nói lên đây thật sự là thuốc giải.

Tề Bằng Cử mất hứng liếc mắt nhìn Trình Tinh Hà một cái rồi vươn tay với ta.

Ta lấy Tam Cước Kim Thiền ra đưa cho hắn ta.

Mấy người Ách Ba Lan nhìn kim thiềm vất vả lắm mới có được lại phải chắp tay nhường người khác nên cũng có chút không cam lòng. Nhưng cái gì cũng không quan trọng bằng mạng người, không có ai có biện pháp.

Nhưng ta đã bỏ ma y huyền tố xích rồi. Giống như suy nghĩ của ta, Tam Cước Kim Thiền đụng phải cánh tay Tề Bằng Cử thì lập tức mở miệng và cắn vào cánh tay của hắn ta.

Tề Bằng Cử chắc là cũng giống với chúng ta. Tuy rằng hắn ta đã nghe nói Tam Cước Kim Thiền là thứ gì từ lâu nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, căn bản hắn ta không biết Tam Cước Kim Thiền có răng sắc như vậy!

Mà Tam Cước Kim Thiền giống với tì hưu, thích ăn người mang theo đồ bảo khí. Mà vừa rồi ta xem trọng huyền vũ lân giáp trên người hắn ta, mang theo đầy bảo khí.

Vì huyền vũ lân, cũng là vật chiêu tài, hợp với khẩu vị của

Tam Cước Kim Thiền.

Vừa rồi huyền vũ lân bị ta phá hủy, nhưng trên người hắn ta vẫn còn sót lại bảo khí. Tam Cước Kim Thiền thấy ngũ đế tiền còn có thể cắn chặt như vậy, đừng nói đến người toàn thân đầy bảo khí!

Tề Bằng Cử có tu vi gì, tất nhiên là nhận ra mục đích của Tam Cước Kim Thiền. Nhưng cánh tay của hắn ta bị ta bóp nát, còn bị thương nặng. Dù hắn ta nhận ra thì hắn ta cũng không phản ứng nhạy bén được nên sẽ không tránh thoát nổi!

Lần này, chỉ nghe Tề Bằng Cử hét thảm một tiếng, theo bản năng giơ tay phải lên muốn ném Tam Cước Kim Thiền ra. Nhưng con cóc kia cũng không phải là đồ ngốc -- lúc này chẳng phải là đang gãi đúng chỗ ngứa hay sao?

Vì vậy Tam Cước Kim Thiền cũng thuận theo mà há miệng ra, ở trên không trung quay một vòng rồi chui tọt vào bụi cỏ mất tung tích.

Tề Bằng Cử lúc này mới phản ứng lại, Tam Cước Kim Thiền được đưa đến tận miệng lại bay, vì vậy hắn cũng chẳng có thời gian lo cho cánh tay của mình, vội bay xuống mái hiên để tìm kiếm. Đúng lúc này, ở đằng tây đột nhiên vang lên tiếng ếch xanh kêu. Bây giờ là mùa đông, chỉ cần là loài thuộc bộ ếch xanh đều đi ngủ đông cả, nên Tề Bằng Cử vừa nghe thấy tiếng kêu kia thì chẳng còn để tâm gì đến chúng ta nữa mà phi thẳng về hướng tây.

Chương 1119: Tam Cước Kim Thiền Thành Tinh Rồi

Lúc này cao á đào sau khi bị Bạch Hoắc Hương chỉnh đốn thì cũng dần hồi phục lại, khi thấy Tề Bằng Cử bỏ hắn mà đi thì mặt mày tái mét, định nhân lúc chúng ta không để ý chạy trốn, ai ngờ lại bị Ách Ba Lan đạp cho một chân lộn nhào trở về, ăn một miệng đất, răng cửa có khi còn gãy mất phân nửa.

Ta cũng không rảnh quan tâm đến hắn, chỉ một lòng một dạ nhìn Trình Tinh Hà. Mắt thấy vừa thoa thuốc không bao lâu, những sợi tuyến màu xanh đã xâm nhập vào máu thịt đang từ từ tách ra rồi tan rã, mệnh đăng của hắn cũng sáng lại bình thường.

Bạch Hoắc Hương lập tức thở phào một hơi, lòng ta chợt hiểu -- Trình Tinh Hà sống được rồi.

Ách Ba Lan rất phấn khích, ta cũng vậy, nhưng chưa được bao lâu thì lòng ta lại trầm xuống...phải rồi, sinh nhật 25 tuổi của Trình Tinh Hà sắp đến.

Nếu không tìm được huyền vũ cục thì hắn thật sự sẽ sống không được bao lâu.

Nói đến đây, ngay cả ta cũng cảm thấy thật châm chọc...huyền vũ đại biểu cho sự trường thọ, chỉ có trình gia của bọn họ, chiếm cục xong thì lại bị đoản mệnh.

Chuyện của tứ tướng cục, xem ra phải tranh thủ thời gian hơn rồi.

Lúc này, phan lão ngũ sau khi thấy bên này im lặng lại thì chạy nhanh tới, cẩn thận hỏi.

“Đại sư, tà ám kia đã chạy rồi, vậy chuyện nhà của chúng ta có phải cũng..."

Ách Ba Lan cũng thở dài.

"Aiz, ca, chuyến này chúng ta lỗ vốn mất rồi. Nếu Trình nhị ngốc biết kim thiền đã dâng đến miệng rồi còn bay mất thì sau khi mở mắt chắc sẽ tức đến mức biến thành người thực vật mất."

Ta đáp.

"Thứ kia còn chưa đi."

Phan lão ngũ sửng sốt, Ách Ba Lan cũng ngơ ngẩn:

"Còn chưa đi? Không đúng đâu ca, ta rõ ràng chính tai nghe được bên kia có tiếng ếch xanh kêu mà."

Ta lại đáp.

"Con Tam Cước Kim Thiền kia thành tin rồi, nó cố tình làm ra tiếng động để dụ Tề Bằng Cử đi."

Cũng may mà nhờ có Tam Cước Kim Thiền dụ Tề Bằng Cử đi, nếu không tên điên kia cứ ở lại nơi này thì đám người bọn ta cũng chẳng thể thoải mái. Đến lúc đó, sợ rằng kết quả tốt nhất cũng chính là cá chết lưới rách.

Bạch Hoắc Hương nhịn không được, hỏi.

"Sao ngươi biết nó còn chưa đi?"

Ta trả lời rằng.

"Vì nó có lý do ở lại chỗ này."

Vừa nói ta vừa nhìn về phía cái hồ nhỏ:

"Phải không, đại tiên?"

Đám Bạch Hoắc Hương theo tầm mắt của ta nhìn về cái hồ nhỏ...trong hồ trồng đủ các loại cây cỏ chẳng đáng giá tiền, đoán chừng ngày thường cũng chẳng có ai chăm sóc, nên khi đông tới thì cũng lộn xộn thì một cụm.

Quả nhiên, chỉ nghe trong cụm cỏ cây phát ra một giọng nói ồm ồm.

"Mắt ngươi đúng là tinh thật."

Phan lão ngũ vừa nghe tiếng này, sợ tới mức ngồi bệch xuống đất.

"Đây...Đây là..."

Đây chẳng phải là giọng nói của “tiểu thần tài” sao.

Quả thật giọng nói kia không giống với tiếng người, nó giống như thứ gì đó đang cố ý giả giọng con người hơn.

Mà lúc này giọng nói kia dường như đang có hứng thú với ta, chỉ nghe nó nói tiếp.

“Tiểu hài nhi, sao ngươi lại thấy được?"

Đơn giản...vì vận thế của những người ở nhà này, còn có ước định giữa nó và bọn họ.

Trước đây nó đã cùng những người sống ở đây hứa hẹn rằng tuyệt đối không thể làm nó chuyển nhà. Mới đầu ta còn có chút khó hiểu, rốt cuộc chỗ này có gì quan trọng đến mức khiến nó tình nguyện hại chết người cũng không chịu đi?

Phải biết rằng từ trước đến nay Tam Cước Kim Thiền đều tượng trưng cho điềm lành, chưa từng nghe nói nó có thể hại người.

Từ khi nó nó muốn ở chỗ này hấp thu linh khí tu hành, nhưng chỗ này nhìn không giống phong thuỷ bảo địa gì, theo lý thuyết mà nói thì cũng chẳng có lý do nào khác.

Ta nói tiếp.

"Đại tiên, có phải ngươi đang trấn giữ thứ gì không?"

Giọng nói kia dừng một chút, rồi mới nói tiếp.

"Không ngờ lại bị ngươi đoán trúng rồi."

Giống như những gì ta đã nghĩ...mang đến tài vận chính là Tam Cước Kim Thiền, mà thứ mang đến tai hoạ, khiến người tử vong không phải nó, mà là thứ nó đã trấn thủ.

….

Phan lão ngũ sợ hãi, nghe hiểu nửa vời:

“Đồ vật trấn thủ? Đại sư, ông Tiểu Thần Tài này là đồ vật trấn thủ gì vậy?”

Ta trả lời:

“Ngươi từng thấy vật này.”

Phan lão ngũ bị ta làm cho mờ mịt:

“Cái gì? Sao ta không biết?”

Ta trả lời:

“Không phải ngươi nói là ngươi đã từng thấy vật có khắc hoa sen ba cánh à?”

Phan lão ngũ sửng sốt, giống như bị sét đánh:

“Nhưng mà… thứ đó, sao lại…”

Đúng vậy, nguyên nhân gây rối chắc chính là một “Tàng” khác của Bạch Hổ cục, xương đùi Dạ Xoa thứ hai.

Tiếng nói của Kim Thiềm ba chân chợt nghẹn lại, ồm ồm nói: “Các ngươi thấy là xương cốt… Ta thấy lại là bạn cũ của ta.”

Bạn ư?

Giọng nói kia rất rợn người nhưng không biết tại sao lại mang chút đau buồn.

Thì ra tên kia sau khi chết, hài cốt bị làm thành “Tàng” để che giấu Dạ Xoa của Bạch Hổ cục, lúc còn sống lại là bạn của cóc vàng ba chân… Trước kia bọn họ đều sống ở Thủy Thần cung tại Đông Hải.

Nhưng sau đó Thủy Thần cung gặp đại loạn, trong biển bắt đầu gặp nạn, không có thức ăn… Thủy tộc và giao nhân cũng dần dần mất tích, trong trận tai hoạ đó, Dạ Xoa và Kim Thiền cùng nhau trốn ra khỏi biển.

Bọn họ không phải là không trung thành mà là quá đói.

Chương 1120: Cứu Một Mạng Người

Kim Thiền chỉ ăn một vài thứ đáng tiền có bảo khí, hơn nữa còn rất dễ nói, còn Dạ Xoa thì khác, Dạ Xoa là ăn máu thịt.

Nó sống là phải sát sinh.

Lúc trước, ngư dân xuống biển đều phải dâng cúng cho Dạ Xoa, hy vọng Dạ Xoa phù hộ, lúc ra biển được thuận lợi, thường sẽ dùng thùng to đựng rượu ngon dâng lên cho Dạ Xoa.

Dạ Xoa rất thích rượu, cảm thấy rượu là đồ tốt, con người có thể tặng đồ tốt như vậy cho nó nên con người cũng tốt.

Rất lâu trước đây, nếu Dạ Xoa đã từng hưởng thụ hương hỏa của con người, tất nhiên về sau nó nhất định sẽ phù hộ cho con người, cho dù con người không còn cung phụng vào trong biển nữa, cũng không ăn thịt người… Nhưng nó không chống được đói, cũng sẽ nhân lúc đêm khuya vắng người, lấy lợn từ trong chuồng lợn ra ăn.

Bọn ta từng gặp Dạ Xoa, hình thể rất lớn, đồ phải ăn đương nhiên cũng nhiều, rất dễ bị đói.

Kim Thiền ngược lại phối hợp rất tốt với nó, cũng không đành lòng thấy con người bị tổn thất tài sản vì Dạ Xoa, Kim Thiền thường sẽ ở lại nhà người bị “mất trộm” một thời gian, giúp đỡ người nhà đó thu hút một chút tài vận, đợi bù trừ xong tổn thất rồi mới rời đi.

Ví dụ có người vừa thấy mất lợn, vội vàng báo quan, kết quả đi ra ngoài vấp ngã một cái thì phát hiện trước mắt có một thỏi như vàng.

Có câu nói vừa hay thích hợp dùng trong trường hợp này - Tái Ông mất ngựa, không biết phúc hay họa.

Dạ Xoa và Kim Thiền đều thích con người.

Nhưng mà tiệc vui chóng tàn, có một ngày, Dạ Xoa phát hiện có một gia đình đặt những thùng rượu to.

Cổ đại không có kỹ thuật làm giả, những thứ kia đều là lương thực tinh khiết ủ ra, ngọt ngào đậm đà, hương bay mười dặm, Dạ Xoa nhớ tới rất lâu trước lúc mọi người cung phụng nó, chính là vận chuyển những thùng rượu to này vào trong biển.

Đến bây giờ nó vẫn nhớ mùi vị kia.

Thế là Dạ Xoa và Kim Thiền đã bàn bạc, nó đi trộm chút rượu uống, bảo Kim Thiền đi theo cùng.

Đợi lúc đến nơi, trùng hợp Dạ Xoa nhìn thấy một đứa trẻ bò đến cạnh thùng rượu chơi đùa, rơi vào trong thùng rượu.

Đứa trẻ chưa đập nước được mấy cái đã chìm xuống đáy, Dạ Xoa dùng tay xách đứa trẻ lên.

Đứa trẻ vừa nhìn lên, đâu từng thấy loại thứ này, lập tức khóc rống lên, nói gặp quỷ rồi.

Kết quả âm thanh này đã làm kinh động tới người bên trong, Dạ Xoa và Kim Thiền hoảng loạn bỏ chạy.

Có điều bọn họ không hối hận, mặc dù chưa uống được rượu, nhưng từng ăn hương hỏa của con người, bảo vệ con người là lẽ đương nhiên, cứu một mạng người cũng đáng.

Ai ngờ chuyện này lại mang lại kết cục thảm hại…

Mấy hôm đó Dạ Xoa không tìm được đồ ăn, gần như sắp đói chết nhưng nó vẫn không chịu ăn thịt người.

Kim Thiền đang sốt ruột, bỗng nhiên Dạ Xoa đã cảm nhận ra được lại có người đang cúng tế nó.

Dạ Xoa bỗng chốc vui mừng, nói là người nhà ủ rượu kia, dâng cung phụng rất hậu hĩnh.

Nhưng Kim Thiền lại cảm thấy kỳ quái, nhà ủ rượu kia không phải ngư dân, sống ở trên bờ, chưa từng thấy sẽ cúng tế Dạ Xoa.

Nhưng Dạ Xoa không hề nghi ngờ, nó cảm thấy con người rất tốt, chắc chắn là cảm ơn nó đã cứu con của nhà bọn họ.

Kim Thiền hết cách, đành đi theo với Dạ Xoa.

Chỗ kia bày mấy chục thùng rượu, còn có tam súc lục sinh, Dạ Xoa chưa từng đến bữa tiệc ngon như vậy.

Nó vui mừng đi qua, ăn ngấu ăn nghiến, Kim Thiền nhắc nhở nó đừng uống nhiều quá, vẫn phải tỉnh táo chút.

Nhưng Dạ Xoa nói, con người sẽ không hại nó.

Không lâu sau, Dạ Xoa đã say gục rồi, Kim Thiền bất đắc dĩ, không ngờ lúc này xuất hiện rất nhiều người.

Là người ăn cơm âm dương.

Những người ăn cơm âm dương kia chưa nói gì đã trói lấy Dạ Xoa.

Bọn họ còn vô cùng hưng phấn:

“Đi mòn gót giày cũng tìm chẳng thấy, đến khi tìm được lại chẳng tốn công, đang tìm trấn vật làm Tàng, vật này đã lọt vào tay chúng ta rồi.”

“Đúng, Dạ Xoa không phải người của nhân gian, cũng không phải của trên trời, dùng làm Tàng của Bạch Hổ cục đúng là thích hợp quá.”

Vừa dứt lời, bọn họ ấn Dạ Xoa lại, muốn lột da róc xương nó!

Kim Thiền muốn ngăn cản, nhưng nó hoàn toàn không có bản lĩnh này, ngược lại những tên ăn cơm âm dương kia cũng nhận ra Kim Thiền, vừa thấy ba cái chân của nó, vui mừng còn chẳng kịp:

“Là cóc vàng ba chân!”

“Đúng, bắt được vật này, thế hệ con cháu đều không thiếu ăn thiếu mặc!”

Cóc vàng ba chân hết cách, chỉ có thể chạy trốn… Nó mà ở lại đây thì chỉ có thể chịu chết.

Những kẻ ăn cơm âm dương kia không bắt được nó, chỉ đành trở về chỗ Dạ Xoa, xử lý Dạ Xoa.

Dạ Xoa là bị đau đớn đánh thức, nó mở mắt ra, không tin tất cả những điều bản thân nhìn thấy… Những người này không phải mời nó đến dự tiệc à?

Tại sao lại dùng thủ đoạn thâm độc này?

Chương 1121: Người Đánh Xe

Nó muốn giãy thoát nhưng đối phương rất có bản lĩnh, nó hoàn toàn không thoát ra được.

Những người kia còn cười lạnh, nói là ông trời phù hộ, lần trước vật này đến suýt nữa đã ăn mất đứa trẻ, còn muốn trộm rượu, giết nó cũng là trừ hại cho dân.

Dạ Xoa muốn giải thích, nhưng mà ai có thể tin nó?

Nó thấy đứa trẻ được nó cứu ra kia cưỡi trên người của người lớn, nhổ nước bọt với nó:

“Phi!”

Người lớn cũng cảm ơn những kẻ ăn cơm âm dương kia:

“May nhờ có mấy vị đại sư! Nếu không Tiểu Bảo nhà bọn ta… Bọn ta cũng nghe nói loại Dạ Xoa này không biết xấu hổ nhất, ăn trộm đồ của con người khắp nơi, chính là tai họa. Giờ lấy rượu dụ tới, chuốc say rồi giải quyết, từ nay về sau các hương thân yên tâm được rồi. Đúng là đại sư suy nghĩ chu đáo!”

Những kẻ ăn cơm âm dương kia còn lắc đầu, nói đối phó với loại yêu tà này vốn là chuyện bổn phận của bọn họ.

Lúc này Dạ Xoa mới biết, đây chính là một cái bẫy bày ra cho nó.

Nó không hiểu tại sao con người lại ăn cháo đá bát như vậy? Nó không phải yêu tà!

Nó hối hận trong đau đớn… Hối hận lúc trước không ăn loại vật này!

Dạ Xoa mang theo oán niệm chết trong tay những kẻ xem phong thủy kia.

Xương đùi của nó bị những kẻ xem phong thủy kia làm thành hai món đồ có hình thù kỳ quái, một cái không biết đi đâu rồi, một cái khác thì được chôn ở gần đây.

Những kẻ xem phong thủy này còn bày trận pháp ở xung quanh, người bên ngoài không thể tìm thấy khúc xương kia nữa.

Nhưng mà cóc vàng rất thông minh, đã trốn ở chỗ này trước… Nó không nỡ bỏ bạn của mình, mà bản thân nó cũng không có nơi nào để đi.

Linh khí của nó bất giác lại đánh thức oán khí của Dạ Xoa.

Những kẻ xem phong thủy kia còn phải dựa vào những oán khí này làm trận pháp nên tất nhiên không loại trừ oán khí.

Mà oán khí này là đối với con người, lúc Dạ Xoa sắp chết đã hận con người.

Chỉ cần là người đến gần nơi này, bất giác sẽ bị dính oán khí trên xương của Dạ Xoa, hoặc là sẽ xảy ra chuyện hoành hung, hoặc là tính cách xảy ra thay đổi, tự giết hại lẫn nhau với người khác, tệ nhất cũng phải gặp xui xẻo không chết cũng bị lột một lớp da.

Cóc vàng biết, Dạ Xoa e là đã thay đổi rồi.

Cóc vàng cũng biết những kẻ hại Dạ Xoa kia là tội đáng muôn chết, nhưng mà những người đến gần nơi này không liên quan gì tới chuyện kia.

Bọn họ kiếm sống vất vả, mệt nhọc vì người trong nhà, bọn họ không đáng chết.

Lúc Dạ Xoa sống không phải thích con người nhất à?

Cóc vàng đã hạ quyết tâm sẽ ở lại nơi này mãi mãi, trấn áp tà khí trên xương của Dạ Xoa.

Ngoài chiêu tài vận ra, cóc vàng còn có một bản lĩnh chính là trừ tà… Chỗ ô uế, cóc vàng có thể lọc sạch những oán khí kia.

Cóc vàng đã ở lại nơi này, không rời đi.

Nơi này vì có cóc vàng mà an toàn trở lại, dần dần đã có người nhìn trúng nơi này, dựng căn nhà ở đây.

Cóc vàng cũng không để ý tới, không tính giao thiệp với con người nữa, nhưng có một ngày nó không nhịn được, vẫn phá hỏng quy tắc xấu này.

…

Đó là một người đánh xe.

Người đánh xe ngựa ngày nào cũng dậy sớm hơn gà ngủ muộn hơn chó, nhưng cho dù hắn có liều cả mạng thì cũng không thể phát tài được.

Sức mạnh của Kim Thiền đều tập trung vào việc ‘trừ tà’, đương nhiên là sẽ ít nhiều bỏ bê việc ‘chiêu tài’. Mắt thấy mẹ của người đánh xe nằm thoi thóp trên giường, e là sống không được bao lâu, trong miệng cứ lẩm bẩm là muốn ăn khoai môn.

Nhưng ngay cả khoai tây tên đánh xe cũng mua không nổi chứ nói gì tới khoai môn.

Nhưng tên đánh xe là một đứa con hiếu thảo, thật sự không đành lòng nhìn thấy tâm nguyện nhỏ nhoi của mẹ mình trước khi chết không thể thực hiện được. Chỉ là dù hắn có đập vỡ đầu mình thì cũng không tìm được tiền, thế là dứt khoát quỳ ở trong sân, hướng về phía mặt trăng vừa dập đầu vừa lẩm bẩm.

“Thưa Thần Tài, ta chỉ có một chút tâm nguyện này thôi. Ta muốn tìm được việc lớn, muốn phát tài, lão nương ta đã nuôi ta cả đời rồi, ta muốn bà ấy được hưởng phước lây.”

Kim Thiền nhịn không được, bèn nói.

“Đi lên Hà Tây rồi đợi ở đấy.”

Nó vừa nói xong, tên đánh xe đã bị doạ đến mức ngồi bệch xuống đấy, một lúc sau mới thở hơi lên.

“Thần... Thần Tài hiển linh rồi!”

Kim Thiền ồm ồm đáp.

“Ta không phải Thần Tài.”

Tên đánh xe vội vàng quỳ xuống dập đầu, Kim Thiền dặn dò hắn, nếu muốn trả ơn thì tuyệt đối không thể nói chuyện này ra ngoài.

Tên đánh xe liên tục đồng ý.

Ngày thứ hai, từ sáng sớm tên đánh xe đã đến Hà Tây ngồi đợi.

Lúc đầu hắn đợi mãi mà chẳng thấy gì, có người đi ngang còn cười nhạo hắn --- ngươi đứng ở sông là đang chờ thuỷ quỷ à?

Hắn ngoài miệng cười xoà, nhưng trong lòng cũng có hơi luống cuống --- đừng nói là ‘Tiểu Thần Tài’ lừa hắn chứ?

Ai ngờ đến khi mặt trời xuống núi thì trên sông xuất hiện một con thuyền lớn, bất chợt thuyền lớn vô nước, mấy người ở trên rơi xuống sông, tên đánh xe không nói hai lời vội nhảy xuống cứu người.

Chương 1122: Phát Tài

Đến khi lên bờ thì hắn mới biết đó là người quản sự ở phía Tây, là người quyền quý.

Hắn cứu mạng người quyền quý, còn lo gì mà không có đồ tốt? Quả thật, đại quyền quý vì cảm tạ ơn cứu mạng đã tặng cho hắn rất nhiều thứ, không những tặng đồ tặng tiền, mà còn giúp hắn có một công việc tốt.

Tên đánh xe có thể một bước lên mây, miễn bàn là đang cao hứng đến nhường nào.

Lúc này đừng nói là khoai môn, ngay cả ngọc thạch hắn cũng có thể mua được cho lão nương.

Có tiền rồi, bệnh của lão nương cũng chửa hết, tên đánh xe cảm thấy biết ơn Kim Thiền xiết bao. Thế là mỗi tối đều tới bái, vì Kim Thiền bảo không được gọi nó là Thần Tài, nên hắn đã gọi là Tiểu Thần Tài.

Kim Thiền cảm thấy mình làm được một chuyện tốt, nên cũng rất vui vẻ.

Ai ngờ việc tốt chẳng kéo dài lâu, một khoảng thời gian sau, khi đại quyền quý và tên đánh xe uống rượu thì tên đánh xe lỡ miệng nói chuyện này ra ngoài.

Đại quyền quý nghe xong sao có thể không để bụng? Vì vậy bảo tên đánh xe mau mời Tiểu Thần Tài đến phủ nha, hắn muốn được gặp.

Tên đuổi xe lúc đó uống say nên cao giọng đồng ý, đến khi tỉnh rượu rồi mới sực nhớ, không đúng, chẳng phải mình đã đồng ý với Tiểu Thần Tài là sẽ không nói chuyện này ra ngoài sao?

Nhưng bây giờ hối hận cũng không kịp rồi, hắn chỉ đành kiên trì đi mời Kim Thiền, nhưng Kim Thiền đương nhiên là không thể đồng ý. Một khi nó rời khỏi chỗ này thì hung cốt của dạ xoa sẽ khuếch tán ra ngoài hại người.

Tên đánh xe đành phải nói chuyện này đại quyền quý, đại quyền quý nghe xong liền tức giận, nói có phải là tên đánh xe không muốn giao ra?

Có một số sai dịch nịnh nọt nhân cơ hội nói, cứ bắt lão nương của hắn đến phủ nha, đến lúc đó còn sợ hắn không nói sao.

Tên đánh xe sợ hãi, hết cách rồi nên chỉ đành phải quỳ gối trước ao, dập đầu xong rồi muốn bắt Kim Thiền ra.

Kim Thiền sợ hãi nhảy ra ngoài, tà khí của dạ xoa liền tản ra, nhào về phía tên đánh xe.

Ngày hôm sau, tên đánh xe bị xe ngựa của mình đạp chết.

Người đã chết, đại quyền quý cũng không nhắc tới chuyện này nữa, cũng quên mất ân nhân cứu mạng kia.

Tiếp theo là mấy huynh đệ kia dọn vào ngôi nhà đó sống.

Kim Thiền lần này coi như thông minh, dù ai có làm gì thì cũng không dám lộ mắt.

Mấy huynh đệ kia dù nghèo nhưng vẫn sống rất khiêm nhường, dù mình có đói bụng thì cũng phải để cho đối phương ăn no.

Qua một thời gian, mấy huynh đệ này cũng sống không nổi nữa.

Hơn nữa không biết bọn họ nghe được từ đâu chuyện của Tiểu Thần Tài sống ở khu này, nên cũng chạy tới ao cầu Kim Thiền.

Bọn họ nói mình không cầu phú quý, chỉ mong huynh đệ của mình có một cuộc sống tốt hơn.

Kim Thiền nhìn bọn họ, lại nghĩ tới mình và dạ xoa, nhịn không được là đồng ý --- nhưng nó lại thêm một điều kiện, đó là bọn họ không thể nói chuyện của nó ra ngoài, cũng không được chuyển nhà của nó.

Mấy huynh đệ nghèo nghĩ đây là chuyện nhỏ, nên tất nhiên đều đồng ý.

Vì vậy mấy huynh đệ này đều phát tài.

Lưu manh phát tài đương nhiên là phải đi dạo kỹ viện, thế là mấy huynh đệ cùng để ý một người phụ nữ.

Người phụ nữ kia cũng xem như là hồng nhan hoạ thuỷ, rất nhanh đã khiến bọn họ mê đến thần hôn điên đảo.

Nàng ta đối với chuyện bọn họ tự nhiên phát tài cũng rất tò mò, mấy huynh đệ sau khi bị chuốc mấy chén rượu vàng, sợ là ngay cả mạng cũng cho nàng ta, nói chi là một lời hứa nhỏ nhoi.

Nàng ta là người lăn lộn nhiều năm ở chốn trăng hoa, kiến thức rộng rãi, cũng biết nhà bọn họ có đồ tốt. Lại nói tới mấy huynh đệ kia, ngày thường bọn họ có thể nhường nhịn nhau đủ thứ, nhưng chỉ có mỗi người phụ nữ này lại khôgn thể nhường.

Hôm đó nàng ta đến nhà, mặt ngoài lại bảo sẽ cho các huynh đệ một câu trả lời rằng mình sẽ chọn ai, nhưng thật ra là đang coi trọng thứ trong nhà họ.

Nàng ta nói với tên thành thật nhất rằng mình muốn gặp Tiểu Thần Tài, mong có thể mời ngài ấy ra gặp mặt một lần, tên thành thật nghe xong, không nói hai lời liền đi ra ngoài đào đất.

Kim Thiền lại bị đào ra lần thứ hai, hung khí của dạ xoa lại bị tiết ra, mấy tên huynh đệ đụng phải tà khí, ai cũng trở nên điên khùng, vì tranh đoạt người phụ nữ kia mà còn dùng cả đao kiếm.

Người phụ nữ kia bị doạ sợ, liền ôm tiền rồi chạy mất.

Kim Thiền than thở, lại hạ quyết tâm tuyệt đối không thể ra mắt.

Không ngờ rằng không lâu sau, Phan lão Ngũ lại chuyển vào.

Phan lão Ngũ khác với hai gia đình kia, hắn không cần tiền, chỉ muốn một cái nghề để sống.

Kim Thiền lại một lần nữa mềm lòng, mà lần này người xui xẻo là người nhà của Phan lão Ngũ.

Sau khi Cao Á Đào đào Kim Thiền ra, oán khí của Dạ Xoa đương nhiên lại một lần nữa khuếch tán. Chỉ có điều, lần này Kim Thiền liều mạng chặn oán khí lại, vì nó cảm thấy chuyện lần này không thể trách Phan lão Ngũ.

Chương 1123: Phiền Phức Tới

Cho nên chỉ có duy nhất nhà của Phan lão Ngũ là không có người chết.

Kim Thiền thở dài.

“Trên đời này làm gì có bức tường nào mà không thể xuyên thủng....”

Bạch Hoắc Hương nhìn ta.

“Sao chuyện này lại bị đồn ra ngoài?”

Ta trả lời.

“Đơn giản thôi, người kia không ai khác mà chính là --- mẹ của tên đánh xe.”

Phan lão Ngũ sửng sốt, vỗ đùi một cái.

“Sao ta lại không nghĩ tới chứ!”

Bởi vì mẹ của tên đánh xe luôn nằm trên giường bệnh nên Phan lão Ngũ cũng không biết bà ta trông như thế nào.

Mà người đàn bà già cô đơn kia xuất hiện ở con phố này khi nào hắn cũng không nhớ được.

Nói đến đây, Phan lão Ngũ cũng thở ài.

“Sợ là nàng cũng có lòng tốt, nhưng ai ngờ...”

Người đàn bà già kia đã chết, nên cũng không ai biết bà rốt cuộc là có lòng tốt chỉ đường cho người sau, hay là cố ý kéo vài tên quỷ chết thay làm đệm lưng cho nhi tử mình.

Phan lão Ngũ liên tục thở dài, sau đó hỏi ta, thứ dưới chân Kim Thiền hung dữ như vậy, hắn phải làm sao bây giờ?

Ta đáp.

“Chẳng phải ngươi biết nó ở chỗ nào à? Cầm nó ra đi.”

Phan lão Ngũ bị doạ giật mình, lẩm bẩm nói.

“Thế nhưng cái thứ đó...”

Ta bảo hắn cứ yên tâm, chỗ chúng ta có nhân tài chuyên xử lý mấy vật kia.

Ta vừa nói, vừa nhìn về phía Tô Tầm.

Phan lão Ngũ nghe thế thì cũng đồng ý.

“Chuyện này ta cũng chỉ tình cờ phát hiện mà thôi. Có một dịp con dâu ta nhân lúc ta không ở nhà đã định đập bỏ cái ao này. Sau đó ta ở phía sau ao hoa, ở trong móng của bức tường phát hiện một thứ gì đó màu trắng trông rất giống xương người, nhưng xương người lại không lớn như thế. Ta không dám nhìn nhìn, sợ rằng có quan hệ với Tiểu Thần Tài nên đã vội vàng đi tìm người xây lại.

Hắn vừa nói vừa chỉ về một phía chỗ ao hoa.

“Lúc đó ta còn cảm thấy kỳ lạ, sao trên xương lại còn khắc cái gì đó. Đến khi các ngươi hỏi thì ta mới nhớ, đó chẳng phải là ba lớp hoa sen hay sao. Chính là chỗ này, cứ đào lên là thấy!”

Bởi vì Kim Thiền luôn ngồi ở phía trên, cho nên Tô Tầm vẫn không tìm thấy ‘tàng’.

Lần này thì tốt rồi, chỉ cần tìm được xương dạ xoa thì ‘tàng’ sẽ vỡ, chúng ta cũng có thể tìm được Bạch Hổ Cục!

Kim Thiền thở dài, sau này nó có lẽ sẽ được tự do rồi.

Nhưng sau này nó dự định thế nào?

Ta vừa định hỏi Kim Thiền thì đột nhiên nghe thấy sau lưng có người nói.

“Ta cứ thắc mắc dạo này Lý đại sư cứ bận cái gì, thì ra là đều ở đâu!”

Ta thầm nghĩ, lại gặp nữa rồi. Sớm không tới, muộn không tới, sao bọn họ cứ đợi đến lúc này để tới chứ?

…

Một đám người Để Hồng Nhãn, Chúc Ngốc Tử, còn có Linh Thuỵ tiên sinh.

Tứ tướng hội.

Linh Thụy tiên sinh tiến về phía trước một bước, hắn rất vui vẻ khi gặp được ta:

“Ôi, Lý tiên sinh, ta đã tìm ngươi lâu lắm rồi nhưng kết quả vẫn không tìm được, ai ngờ ngài lại ở đây! Có phải ngài đã tìm thấy manh mối của Bạch Hổ Cục rồi không?”

Thì ra tứ tướng hội vẫn luôn dàn trải ở vùng lân cận để tìm kiếm Bạch Hổ cục nhưng vẫn không tìm được, không lâu sau đám người này lại đụng phải nhau nên cùng nhau đi, một đám vừa mệt vừa đói, thấy khách sạn này còn sáng đèn nên cùng nhau tiến vào.

Vậy thì phiền phức rồi – thật ra mục đích của tứ tướng hội cũng giống như Thiên Sư Phủ, chính là bảo vệ Bạch Hổ cục, trước khi người phá cục xuất hiện, họ sẽ bảo vệ Bạch Hổ cục để duy trì thái bình cho thiên hạ.

Nhưng trong tứ tướng hội người tốt người xấu lẫn lộn, lòng dạ khó lường chứ không đơn giản như Thiên Sư Phủ. Thiên Sư Phủ là vì muôn dân trăm họ, còn tứ tướng hội là vì ham muốn cá nhân - hoặc là tìm Tứ Tướng cục để nêu cao tên tuổi, hoặc là tâm mang ý xấu, ngấp nghé Bạch Hổ cục là vì danh tiếng và trấn vật, muốn chiếm được một chỗ tốt chứ không tính đến hậu quả về sau.

Thủy Bách Vũ làm nhiều yêu ma quỷ quái như vậy, cũng không biết đến thời khắc mấu chốt có thể đàn áp được bọn họ hay không.

Hiện giờ, một khi phá vỡ "Tàng", Bạch Hổ cục kia lộ ra sẽ trực tiếp rơi vào tay bọn họ, dựa vào năng lực của mấy người bọn ta mà muốn đoạt thức ăn trước miệng cọp còn khó hơn lên trời.

Đám người Ách Ba Lan cũng nhìn ra, rất căng thẳng nhìn ta.

Phan Lão Ngũ cũng không hiểu sao lại nhìn bọn ta – làm sao hắn nghe hiểu được cái gì là Tàng cái gì là Tứ Tướng cục chứ, cũng may là hắn nghe không hiểu chứ nếu không miệng hắn mà thốt ra là coi như hỏng rồi.

Không thể để cho bọn họ biết chuyện của Tàng được.

Ta vừa suy nghĩ xong xuôi, bèn cười ha ha rồi nói:

"Ta cũng đang tìm manh mối đâu, nhưng mà xấu hổ quá, cũng chưa phát hiện ra manh mối gì."

Vốn dĩ Chúc Ngốc Tử rất chướng mắt ta, ban đầu còn rất căng thẳng, sợ sau khi ta thật sự tìm được manh mối thì danh tiếng đều bị ta cướp hết, vừa nghe ta cũng giống như bọn họ thì lập tức vui sướng khi người khác gặp họa nói:

"Ta cũng biết - nhiều tiền bối đi trước như thế mà cũng không tìm được, nếu để thằng nhóc này tìm được đầu tiên thì những lão già ăn cơm âm dương như chúng ta đây còn làm gì nữa, về nhà uống cháo Bát Bảo thôi!”

Chương 1124: Cóc Vàng Ba Chân

Để Hồng Nhãn nghe thấy ta không thành công nên cũng yên tâm, nhưng bề ngoài vẫn ra vẻ tiếc nuối:

“Ôi chao, nếu tìm được dễ như thế thì còn gọi gì là Tứ Tướng cục nữa? Mọi người cùng nhặt củi đốt thì lửa mới cháy mạnh, vẫn phải hợp mưu hợp sức mới được!”

Linh Thụy tiên sinh càng khỏi phải nói, vội vàng dựa vào bên cạnh ta:

“Ta thì lại cảm thấy với năng lực của tiền bối, công lao lần này không thuộc về ai khác mà chính là tiền bối. Ôi, nếu tiền bối có thời gian thì có thể cân nhắc chuyện thu nhận đồ đệ không? Ta thật lòng đấy, miễn là ngài chịu nhận ta, bất cứ chuyện gì ta cũng có thể làm!”

Ta làm gì có đủ kinh nghiệm và tư cách đó, ta đang định nói chuyện thì lúc này Linh Thụy tiên sinh mới phát hiện ra Trình Tinh Hà:

“Ôi, đây không phải là đại đồ đệ của ngài sao? Hắn đang bị sao vậy, nhìn qua vết thương có vẻ không nhẹ nha!”

Hắn vừa nói vậy đã dẫn đến sự chú ý của tứ tướng hội.

Ta vội vàng chắn ở trước mặt Trình Tinh Hà:

“Cũng không có gì đâu, nãy hắn bị chó cắn, vết thương nhỏ thôi.”

Từ nãy đến giờ Chúc Ngốc Tử không nói gì nên chắc là sợ bị người ta coi như người câm nên châm chọc nói:

“Còn gọi là người xem phong thuỷ gì chứ, ngay cả một con chó cũng không ứng phó được, không sợ mất mặt à.”

Đấy là ta không nói chứ đổi lại là ngươi đối phó với Tề Bằng Cử kia xem, không chừng ngươi còn bị thương nghiêm trọng hơn hắn.

Ta nhẹ nhàng bình tĩnh nói:

“Hắn không ứng phó là tại vì bình thường hắn hay kết giao nhiều với người, khác với Chúc tiên sinh quanh năm chỉ tiếp xúc với chó, đương nhiên không thể so sánh được.”

Chúc Ngốc Tử vừa nghe vậy đã xù lông lên, nhưng hắn biết bản lĩnh của ta, ở đây lại có nhiều người nên sợ lộ ra cái dốt, đành siết chặt nắm tay hồi lâu, sau đó quát lên với Phan Lão Ngũ:

“Ngươi là chủ tiệm? Tại sao ngay cả lễ nghi tiếp đãi khách khứa cũng không có?”

Ta nháy mắt với Phan Lão Ngũ, tuy là Phan Lão Ngũ thành thật nhưng dầu gì hắn cũng mở quán ăn nhiều năm rồi, thấy nhiều người như vậy thế nào cũng biết nhìn thái độ đoán vai vế, vội vàng lảng qua chuyện này, đi khập khiễng dẫn tứ tướng hội tiến vào lên phòng.

Chúc Ngốc Tử xung phong đi trước, các tiên sinh phía sau bàn luận sôi nổi:

“Thấy không - Chúc Ngốc Tử không sợ đất không sợ trời, lại sợ Lý Bắc Đẩu này!”

“Đúng vậy, lần trước còn hay khoác lác, nói cả đời chỉ nể nang một mình Mã Liên Sinh, lần này thì hay rồi, cho nên mới nói làm người mà, phải biết lựa lời mà nói, cẩn thận tự vả vào mặt mình đấy.”

Ta thay ông cậu ba của ta cảm ơn hắn.

Nhưng... trước kia lão già oai phong như vậy sao? Trong đầu ta hiện ra hình ảnh hắn lẩm bẩm “Mỗi ngày một quả trứng, bác sĩ đứng sát bên”, làm sao cũng hạn chế đôi cánh trí tưởng tượng của ta.

Mắt thấy bọn họ tiến vào, ta lập tức nháy mắt với Tô Tầm - nhanh chóng nhấc cái xương Dạ Xoa kia ra.

Chỉ cần Tô Tầm không táy máy tay chân với “Tàng” thì đào ra cũng không sao.

Nhưng ai ngờ, đúng lúc này, chân Chúc Ngốc Tử giẫm lên cánh cửa thì bỗng nhiên dừng lại, cảnh giác quay đầu nói:

“Không đúng nha... trong nhà này có thứ gì đó.”

Mẹ kiếp, anh cũng biết à?

“Cóc vàng.”

Sợ cái gì thì gặp cái đó, Chúc Ngốc Tử chỉ dựa vào hơi thở đã phát hiện ra:

“Ở đây có Cóc vàng ba chân!”

Hắn vừa dứt lời, những tiên sinh bên cạnh đều ngây ngẩn cả người:

“Cái gì?”

Chúc Ngốc Tử xoay người nhanh như chiếc xe tăng, lập tức đẩy những người xung quanh ra:

“Đi sang một bên hết đi, tay người nào cướp được thì là của người đó!”

Ai mà có thù với tiền bạc chứ! Vừa nghe Chúc Ngốc Tử nói vậy, mấy tiên sinh đều không bình tĩnh, nếu thật sự có thể tìm được loại thần vật trong truyền thuyết này, vậy không riêng gì mình có thể về hưu sớm mà thế hệ con cháu cũng được thơm lây!

Vì thế, đám người này cũng không để ý đến khiêm tốn gì đó, hô lên rồi chạy tới vây quanh bồn hoa, ngay cả ánh mắt Linh Thụy tiên sinh cũng sáng lên:

“Tiền bối, ở đây thật sự có Cóc vàng sao!”

Lúc ấy, trái tim ta nhấc lên – ta rất tức giận với mất mát nhưng bây giờ thực sự không thể ngăn chặn những người này!

Nhưng không ngờ, đúng lúc này, một giọng nói thở hồng hộc vang lên:

“Các ngươi ai dám động đến Cóc vàng của ta!”

Giọng nói này... Tề Bằng Cử đã trở về!

Chúc Ngốc Tử hiển nhiên cũng biết Tề Bằng Cử, sắc mặt lập tức khó coi.

Mẹ kiếp, cơ hội tốt đây rồi!

Ta nhân cơ hội này lớn tiếng nói:

“Chúc tiên sinh, chẳng phải ngươi nói ai đoạt được vào tay thì là của người đó sao? Ta tin tưởng ngươi!”

Lần này, Tề Bằng Cử cứ nghĩ Chúc Ngốc Tử cùng một phe với ta nên mặt hắn tối sầm lại nhìn Chúc Ngốc Tử và nói:

“Ngươi là ai thế, to gan quá nhỉ.”

Chúc Ngốc Tử thích thể diện, thấy Tề Bằng Cử tức giận như thế đương nhiên hắn cũng chịu không nổi, mặt hung dữ rồi nói:

“Vốn dĩ là thế mà, hiện giờ Cóc vàng này cũng không có chủ…”

Chương 1125: Ba Vết Sẹo

Nhưng nói còn chưa dứt câu đã bị cắt đứt – mới vừa rồi Tề Bằng Cử còn tranh chấp với ta, hiện giờ Chúc Ngốc Tử đang đụng phải họng súng của hắn nên hắn ra tay trước, hôm nay tâm trạng của Chúc Ngốc Tử cũng không tốt lắm nên hai người trực tiếp đánh nhau.

Các tiên sinh còn lại đều ở một bên buôn dưa lê, còn có người tốt bụng đang bình luận tình hình thi đấu:

“Tề Bằng Cử, gia tộc thứ ba Thiên cấp, lần này Chúc Ngốc Tử xem như đá phải tấm sắt rồi!”

“Suỵt, ngươi cho rằng Chúc Ngốc Tử là người hiền lành sao? Ba vết sẹo đến từ đằng kia kìa!”

Ba vết sẹo?

Ta lại nhớ tới, trước đây ở tiệm xe cũ của An Gia Dũng, có nhìn thấy một ông cụ cầm một cái ô lớn cũng có ba vết sẹo.

Cũng không biết bọn họ có quen hay không.

Tuy nhiên, chuyện này cũng không liên quan gì đến ta.

Đúng lúc để cho bọn họ như chó tranh mồi đến khi miệng đầy lông đi.

Ta lập tức hất đầu rồi nháy mắt với Ách Ba Lan, Ách Ba Lan hiểu ý, ngồi xổm ở bên cạnh bồn hoa, lật ngược bồn hoa lại một phát, Tô Tầm lại một lần nữa bị sức lực của hắn trấn áp nhưng phản ứng cũng rất nhanh, ta chắn ở phía trước mặt, hai người bọn họ ba chân bốn cẳng lập tức moi xương Dạ Xoa ra.

Tô Tầm còn muốn phụ một tay nhưng Ách Ba Lan thoáng cái đã lấy được xương Dạ Xoa vác ở trên vai, mà Cóc vàng từ trong đất nhảy ra, cũng ngồi ở trên xương Dạ Xoa.

Ách Ba Lan mang theo vật lớn trên người, một tay vẫn có thể chống ở trên tường thấp, xoay người thoăn thoắt nhảy ra ngoài.

Tô Tầm nhìn hắn chạy ra ngoài rồi ngay lập tức quay đầu lại, cùng ta đỡ lấy Trình Tinh Hà, nhân lúc hỗn loạn thì chuồn ra ngoài.

Nhưng ta vừa suy nghĩ, đúng rồi, ta vẫn còn vài câu chưa nói rõ với Phan Lão Ngũ nên để cho bọn họ đi trước, ta sẽ đi theo sau ngay.

Bạch Hoắc Hương lo lắng, bảo ta nhanh lên một chút, ta bảo được rồi, lúc này phía trước đang rất náo nhiệt.

Ta đi qua đám người, ngay sau đó đã tìm được Phan Lão Ngũ.

Lúc này, Phan Lão Ngũ cầm một cái dao đang chuẩn bị cắt thịt, vừa thấy bên này náo nhiệt như thế cũng cầm đao buôn dưa lê, vừa thấy ta tới còn hoảng sợ.

Ta vội vàng xoay con dao của hắn sang hướng khác:

“Ta nói với ngươi chuyện này, ngươi nhất định phải nhớ kỹ.”

…

Phan Lão Ngũ há to miệng, vội gật đầu.

“Đại sư, ngươi cứ việc phân phó!”

Ta chỉ tay về phía tây bắc của sân.

“Nhà ngươi dạo gần đây tài khí bị hao tổn nặng nề, nhưng chỉ cần ngươi trống một cây tùng ở góc tây bắc thì có thể chặn lại thủng này lại. Còn nữa, nhanh chóng sửa vết nứt trên cây cột ở cửa trên đi, khi đó chân ngươi sẽ khỏi. Cuối cùng, đặt một con kim thiền giả ở vị trí lúc trước Tam Cước Kim Thiền từng ngồi, dù không có hiệu quả như con thật nhưng có còn hơn không.”

Phan Lão Ngũ không phải người xấu, chỗ ở lại có phong thuỷ tốt, cho nên hắn chỉ cần làm nhiều việc tốt, cộng thêm việc có phong thuỷ trợ giúp thì may mắn nhất định sẽ trở về.

Phan Lão Ngũ nghe xong thì hốc mắt đỏ au, liên tục gật đầu:

"Cám ơn đại sư, cám ơn ngươi còn nhớ đến ta..."

Nếu đã nhận tiền thì không thể làm việc qua loa có lệ được, dù thế nào thì cũng phải tận tâm tận lực là cho thoả đáng.

Chỉ là dạo gần đây Phan Lão Ngũ đúng là bị phạm tiểu nhân, nên ta đã nói với hắn dù thế nào cũng phải đuổi tên Cao Á Đào kia đi.

Phan Lão Ngũ vội vàng gật đầu, còn bảo mình không phải là tên ngốc, Cao Á Đào này đã nhiều lần làm chuyện thất đức, hắn nhất định sẽ không giữ người này lại.

Phan Lão Ngũ minh bạch được chuyện này vậy thì tốt. Chỉ là khi nhắc đến Cao Á Đào, ta chợt quay đầu lại nhìn, phát hiện hắn ta chẳng biết từ khi nào đã biến đi đâu mất.

Thôi vậy, ta cũng không có thời gian quản hắn. Ta vội chào tạm biệt với Phan Lão Ngũ rồi chuồn ra ngoài đuổi theo đám người Ách Ba Lan.

Nói tiếp cũng lạ --- Bạch Hổ Cục ở gần đây, nhưng sau Thủy Bách Vũ lại còn chưa tới?

Chẳng lẽ cho dù là thập nhị thiên cấp thì cũng là kẻ không thấy được thỏ tuyệt không thả ưng?

Chẳng qua hắn không đến thì càng tốt, nếu hắn ở đây thì chúng ta lại càng khó phá cục.

Trận đánh bên kia cũng càng ngày càng náo nhiệt, Chúc Ngốc Tử và Tề Bằng Cử có thể xem là ngang tài ngang sức, có kẻ gan lớn định đi khuyên nhưng cũng chẳng dám nhúng tay vào.

Tiếc ghê, ta cũng muốn đến để xem drama.

Vừa nghĩ, ta vừa chống tay lên thành tường rồi nhảy vọt ra ngoài.

Không mất bao lâu, ta đã đuổi kịp đám của Ách Ba Lan.

Tô Tầm thấy ta đuổi theo, liền hỏi ta bây giờ phải làm sao.

Ta nhìn về phía Tam Cước Kim Thiền.

“Đại tiên, sau này ngươi định tính thế nào?”

Tam Cước Kim Thiền nghiêng đầu nhìn ta, lại lưu luyến nhìn thoáng qua cái xương khổng lồ kia. Sau đó giống như là hạ quyết tâm, xoay thân nhảy bật khỏi khúc xương rồi chạy tới bờ sông.

Mấy năm na nó đều trấn thủ hài cốt của dạ xoa, xem như cũng đã viên mãn công đức rồi. Lúc này, nó cũng nên lấy lại sự tự do.

Tạm biệt bạn già xong thì nó cũng nên trở về trong nước.

Chương 1126: Đồ Thủ Công

Ta nhìn chằm chằm vùng nước lân cận Hưng Long Cung rồi thầm nhớ tới An Ninh và Mũ Da – cũng không biết bây giờ bọn họ sao rồi.

Chỉ mong là không có chuyện gì xảy ra.

Vùng nước lớn như vậy... Ta chỉ cần nghĩ đến đây thôi thì đã cảm thấy bức bối trong lòng.

Ách Ba Lan không nhịn được, nói.

“Ca, Tam Cước Kim Thiền trân quý như vậy, chúng ta cứ để nó đi như vậy sao? Nếu để Trịnh Nhị Ngốc biết...”

Nếu hắn biết thì chắc chắn sẽ liều mạng với ta.

Ta cốc đầu Ách Ba Lan một câu.

“Ngươi không nói, hắn làm sao biết là ta thả.”

Ách Ba Lan bừng tỉnh đại ngộ:

“Đúng rồi, nếu hắn có hỏi thì cứ bảo là nó chạy mất rồi... Chỉ có điều sao con cóc đó nói đi là đi vậy, không chào tạm biệt chúng ta một tiếng.”

Nói cũng lạ, Tam Cước Kim Thiền chỉ có thể nói chuyện ở những nơi không có người, nếu như trước mặt có người thì nó lại không nói một lời.

Có lẽ mỗi loài đều có điều cấm kỵ riêng của loài đó.

Lúc này, Tô Tầm huých nhẹ ta một cái.

“Chúng ta bây giờ tai xách nách mang một đống đồ, có phải nên tìm chỗ nào nghỉ ngơi một lát rồi nói tiếp?”

Đúng rồi, Trình Tinh Hà còn chưa tỉnh, cần phải nhanh chóng tìm được một chỗ để nghỉ ngơi --- Ách Ba Lan dù có là cần cẩu đi nữa thì cõng xương của dạ xoa chạy nửa ngày, trên trán cũng toát ra một lớp một hôi.

Tô Tầm hiển nhiên nhìn ra Ách Ba Lan đang mệt, khi nói còn mang theo chút vội vàng. Nhưng khi thấy ta nhìn hắn thì lại quay mặt sang chỗ khác.

Tên Tô Tầm này dù ngoài mặt thì lạnh tanh, nhưng trong lòng cũng tốt đấy chứ.

Lúc này trời còn đen hơn trước, những nơi có ánh đèn cũng không nhiều. Ta tìm xung quanh thì chợt nhìn thấy một cái bảng đèn, trên đó có ghi bốn chữ ‘Khách sạn An Thi’ màu đỏ.

Ách Ba Lan cũng thấy, bèn nói.

“Ca, đó là nhà xác à? Nhìn cũng khí phách quá đó chứ.”

Nhà xác cái đầu ngươi. Nhìn kỹ một chút thì có thể thấy chữ kia rõ ràng là ‘Khách sạn An Cư’, nhưng có lẽ làm ăn không tốt lắm, nếu đèn chỗ chữ ‘Cư’ bị hỏng, không phát sáng, cũng khôgn có người sửa.

Ách Ba Lan thấy có khách sạn, tâm trạng cũng hứng khởi hẳn. Hắn bảo là mình mệt sắp chết rồi, mau đến đó mướn phòng nghỉ ngơi thôi.

Ta cũng đồng ý.

Cũng may là khách sạn này mở cửa 24/24, ở quầy lễ tân cũng có người đang trực.

Lúc đó ngoài đường đang có mấy lao công trực ca đêm đang dọn rác, thấy chúng ta bước vào khách sạn đó thì đều lộ ra vẻ mặt kỳ lạ --- giống như là đang nhìn thấy quỷ.

Ánh mắt kia khiến bọn ta cảm thấy hơi nao nao, ta định hỏi có phải bọn họ biết chuyện gì hay không thì một lao công già trong số đó đã nhịn không được đi lên, nói.

“Tiểu tử, tuyệt đối đừng có...”

Nhưng ông lão còn chưa nói dứt lời thì đã bị một bà lão kéo về.

“Ngươi quên lần trước bị ăn bạt tai rồi à? Nhớ ăn không nhớ đánh đúng không?”

Ông lão vừa nghe thì lộ ra vẻ mặt rất phức tạp, miệng hơi hé, định nói tiếp thì đã bị bà lão kia kéo đi.

“Sao cứ thích quản mấy chuyện phong long thế? Càng sống càng lùi hả?”

Bà lão kia vừa mắng vừa nhìn chúng ta rồi xua tay.

“Người trẻ tuổi, đừng nghe lão già này nói bậy nói bạ, hắn già lú lẫn rồi, các ngươi muốn làm gì thì làm đi.”

Lại nhìn mấy người lao công còn lại, người nào người nấy cũng lộ ra vẻ mặt như thấy ma, thấy chúng ta nhìn lại thì rụt cổ sợ hãi, giống như sợ chúng ta sang đó hỏi chuyện hay sao ấy, dọn rác xong thì cũng vội vàng chạy mất.

Chuyện gì thế này?

Nhìn dáng vẻ của bọn họ thì có lẽ khách sạn này dường như có vấn đề, nhưng xung quanh đây đã không còn khách sạn nào còn mở cửa cả. Ách Ba Lan sợ rằng cũng sắp chịu không nói, ta suy nghĩ một chút rồi cũng cho ra quyết định.

Ầy, đều là đám người ăn cơm âm dương, sợ cái rắm, vào thì vào thôi.

Trong khách sạn, ông chủ đang ngồi ở quầy lễ tân đang cầm thứ gì đó lên quan sát, vành mắt đỏ ửng. Vừa nghe tiếng chuông gió ở cửa vang lên, ông chủ ngẩng đầu nhìn rồi vội vàng dụi dụi mắt. Nhưng đến khi nhìn thấy thứ trên người của Ách Ba Lan thì chợt sửng sốt.

Ta vội vàng giải thích đó chỉ là một món đồ thủ công chứ không phải hàng cấm.

Xương dạ xoa lớn như vậy, nói là xương người cũng không ai tin.

Ông chủ mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Hắn nở một nụ cười kinh doanh rồi nhiệt tình hỏi chúng ta muốn thuê mấy phòng?

Sau khi hỏi giá thì phát hiện cũng không đắt lắm, dù cho Trình Tinh Hà có tỉnh thì cũng không tìm được chỗ nào không ổn. Ta đúng là một người biết lo nghĩ mà.

Ông chủ đưa thẻ phòng cho chúng ta, lúc sắp đi, khoé mắt ta thoáng nhìn thấy ông chủ đằng sau đang lẩm bẩm gì đó, giống như là đang đếm số.

Hơn nữa vẻ mặt cũng rất kỳ lạ.

Chương 1127: Xin Tha Thứ

Đếm số? Ta quay đầu lại nhìn, khi ông chủ kia tiếp xúc với tầm mắt của ta thì vội thu mắt lại, sau đó như chợt nhớ ra cái gì, vội nói.

“Phải rồi quý khách, khách sạn chúng ta chỗ nào cũng tốt, chỉ có điều cách âm không tốt lắm. Nên tối mà có nghe được tiếng gì thì cũng mong mọi người tha thứ cho...”

Tiếng vang trong khách sạn, không nghĩ cũng biết là tiếng gì, vì vậy ta cũng gật đầu tỏ vẻ biết. Nhưng chẳng hiểu sao ta cứ cảm thấy ông chủ dường như có hơi chột dạ, ta nhìn kỹ hơn, quả nhiên phát hiện mặt hắn xanh lè, ấn đường lõm hóp, rõ ràng là sắp gặp tai hoạ lớn!

Hơn nữa nguyên nhân của tai hoạ lại chỉ về mệnh cung của hắn, hiển nhiên người này đã làm chuyện gì đó trái với lương tâm.

Chỗ này đúng là kỳ lạ.

Nhưng Ách Ba Lan dường như rất mệt, đã xung phong cõng xương dạ xoa vào thang máy trước.

Mọi người cũng mệt đến không mở được mắt, thế là nhất trì cho rằng chuyện ‘tàng’ để ngày mai rồi tính.

Giường khách sạn cũng không tệ, giấc ngủ tối hôm đó cũng rất ổn định. Dù sao thì qua chuyện này, cả đám đều sắp mệt thành chó, hiếm khi mới có thời gian cho cả bọn nghỉ ngơi.

Trong lúc đang ngủ mơ thì ta chợt cảm thấy mình giống như đang ở một nơi vừa tối vừa hẹp, còn nghe được một tiếng thét chói tai vang lên bên tai.

“Đau quá... Ta đau quá... Cầu xin ngươi hãy thả ta đi đi...”

Nếu đây là giọng của phụ nữ thì chắc là đang diễn ra chuyện gì đó không thể miêu tả, nhưng ngặt nổi, đấy lại là giọng của đàn ông.

Hơn nữa còn là một người đàn ông trẻ tuổi đang phải chịu đựng một nổi đau vô cùng lớn.

Trước mắt quá tối, chẳng thể nhìn thấy cái gì. Ta chỉ có thể dựa theo hướng của âm thanh rồi sờ soạng đi qua, không ngờ lại sờ được một thứ gì đó ướt ướt dính dính.

Hương vị này rất quen thuộc, là máu...

“Ngươi phải cho ta một giải thích rõ ràng, nếu không ta sẽ quậy tung cái khách sạn của ngươi!”

Lại có một giọng nói vang lên, có lẽ người này đang luyện thanh theo giọng của Ý Quốc Hoa, vì vậy khí lực đầy đủ, rất có lực xuyên thấu. Khiến ta vừa nghe xong thì cũng giật mình tỉnh giấc.

Giấc mơ kia.... Một cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng ta.

Có phải ta thật sự biết mơ tương lai hay không?

Nếu như ta biết, vậy ta...

“Đúng vậy, nếu không giải thích rõ ràng thì ta đốt khách sạn của ngươi!”

“Đúng đúng!”

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ta vừa xoa xoa cái đầu ổ gà của mình vừa mở cửa bước ra ngoài, Tô Tầm ở bên cạnh cũng đồng thời mở cửa. Hai chúng ta nhìn thoáng qua nhau, sau đó đều bước tới lan can nhìn xuống. Khách sạn này được thiết kế rất thời thượng, là kiểu thông tầng giống như trung tâm thương mại, chỉ cần đến gần lan can là có thể nhìn xuống lầu một.

Chỉ thấy lúc này lầu một chật ních người, đại đa số đều là phụ nữ trung niên uốn tóc xoăn, đeo khăn lụa.

“Nói cho ngươi biết, chuyện này chưa xong đâu! Nếu ngươi không cho ta một lời giải thích thì chúng ta sẽ không đi!”

Ách Ba Lan cũng đi theo Tô Tầm ra, vừa ngáp vừa hỏi:

“Chuyện gì thế? Ông chủ này vay nặng lãi à?”

Bạch Hoắc Hương cũng đi ra, lúc này nàng mặc một bộ đồ ngủ màu hành nhân, trên người cũng thoang thoảng mùi xà bông, vừa sạch sẽ vừa xinh đẹp.

“Hay là ông chủ này chiếm quảng trường khiêu vũ của ngươi ta?”

Lúc này mấy người phụ nữ kia cũng nghe thấy giọng chúng ta, vừa ngẩng đầu lên nhìn thì ai nấy cũng lộ vẻ mặt như thế quỷ.

“Mẹ ơi! Còn có người dám ở trong khách sạn này à?”

“Khẳng định là đám người bên ngoài tới, không sợ chết!”

Chết?

Lúc này, một người phụ nữ trung niên hung hãn nhất, giống như một con sư tử cái bước tới quầy thu ngân:

“Nói cho ngươi biết, nếu như tìm không được tung tích của con trai ta thì xem ta xử lý ông thế nào!”

Vừa dứt lời, người phụ nữ kia lập tức túm đầu ông chủ rồi bắt đầu đánh đấm.

Động tác này nàng làm rất thành thạo, giống như là đang nhổ lông gà.

Ông chủ giống như đang cầu xin tha thứ, lúc này cảnh sát cũng tới, vội ngăn cản đám phụ nữ lớn tuổi kia.

“Ta đã bảo rất nhiều lần chuyện con cái nhà mọi người không có liên quan đến ông chủ đây rồi mà, các ngươi đừng có gây chuyện nữa!”

Con cái?

Ta cẩn thận nhìn những người phụ nữ trung niên đang tức giận kia, ngoài ý muốn phát hiện các nàng thì ra đều có một điểm chung.

…

Đó chính là trên cung con cái của các nàng đều mang theo hung khí, rõ ràng là gần đây mới mất con.

Mà nghe giọng điệu làm loạn của các nàng cũng biết các nàng tới đây là vì con trai.

Mà bảo vệ vừa đến, dưới lầu càng náo nhiệt hơn, có mấy người phụ nữ trung niên đi đường khác, nhưng lại cầm một cái loa lớn, hét về phía bọn ta:

“Các ngươi còn ở đây làm gì, không biết cái quán trọ này ăn thịt người à!”

Đầu của ông chủ quán trọ cũng rụng tóc giống như bị bệnh, vừa nghe vậy thì như sắp khóc, lớn tiếng nói:

“Chuyện của con trai các người, ta thật sự không biết tình huống thế nào cả, các ngươi nói xem, ta sống cũng không dễ dàng gì, các ngươi không thể đập bát cơm của ta chứ!”

Ăn thịt người?

Chương 1128: Có Hắn!

Đám người Ách Ba Lan liếc nhìn ta.

Mà lúc này, một người phụ nữ trung niên đột nhiên nằm trên mặt đất, lớn tiếng khóc:

“Con trai của ta, con còn sống hay chết rồi, hãy báo cho mẹ biết đi! Con nói sẽ về nhà ăn cơm mà, một nồi canh gà kia bây giờ vẫn giữ lại cho con đấy...”

Câu này khiến người ta rất đau lòng.

Theo lý thì bọn ta nên nhanh chóng tìm Bạch Hổ cục, nhưng xem ra, chuyện này liên lụy rất nhiều người chết, đủ hung - hơn nữa, nếu như mặc kệ thì còn càng nhiều người nữa phải chết.

Nếu thật sự như vậy, bọn ta mà mặc kệ thì cùng tội với kẻ giết người rồi.

Ta suy nghĩ xong rồi lập tức đi xuống lầu - bảo đảm nói không chừng làm xong chuyện này, ta có thể lên Địa cấp tam phẩm.

Ta hỏi sơ qua một lượt mới hỏi ra - thì ra trong khách sạn này có rất nhiều nam thanh niên mất tích.

Công an xung quanh đây chỉ quay được cảnh bọn họ vào quán trọ chứ không quay được lúc bọn họ ra khỏi quán trọ này.

Những người này đương nhiên không cam lòng, ngày nào cũng tới tìm ông chủ quán trọ náo loạn, bên phía ông chủ quán trọ thì hỏi gì cũng không biết, con trai mất tích ở đây thì những người làm mẹ này sao lại không ra tay cho được, chỉ có thể túm lấy ông chủ quán trọ không buông.

Ta đang thắc mắc tại sao nhìn dáng vẻ của ông chủ quán trọ này rất chán nản, nhưng ta cũng nhìn ra được, ông chủ này chắc chắn đang che giấu điều gì đó không nói.

Vì thế, ta lại hỏi thăm thêm, trước khi các con của họ tới quán trọ hoặc sau khi ở lại quán trọ này thì đã từng liên lạc với người nhà chưa?

Mấy người phụ nữ trung niên kia nghe ta hỏi rõ ràng như vậy, cũng nhìn nhau một hồi, có chút nghi ngờ, đúng lúc này, có một người từ bên ngoài tiến vào, nhìn chằm chằm ta, đột nhiên giống như nhận ra ta, lớn tiếng nói:

“Ai, Lý đại sư, lại gặp phải ngài rồi, chúng ta có duyên phận quá nhỉ!”

Ta vừa nhìn lại, đúng rồi, thật sự cũng không biết lúc nào ta lại tu được cái duyên phận này – đây chẳng phải là tên râu quai nón kia sao?

Lúc bắt An Ninh thì hắn ở hiện trường làm ầm ĩ chuyện nhà cửa rớt giá, trong đám tang của Tôn Đại Tề thì hắn là người khiêng quan tài, không ngờ lại gặp được hắn ở đây, là giúp hàng xóm đến gây chuyện - đúng là nơi nào có phiền phức thì nơi đó có hắn nha!

Nhưng ta cũng không có tư cách gì nói hắn – chắc là hắn cũng nghĩ như vậy.

Nói xong, tên râu quai nón kia kích động, một tay nắm lấy tay ta:

“Ôi, đại sư, ngài đang ở đây, vậy có phải ở đây cũng có sự kiện linh dị không? Ôi chao, các mẹ à, các người gặp được phúc rồi, Lý đại sư này biết chuyện trước ba ngàn năm và cả sau ba ngàn năm, không có chuyện gì hắn không biết cả!”

Ngươi khoác lác thay ta đấy à, ta còn biết tiên tri và biết chuyện cũ cơ à!

Những người phụ nữ trung niên kia nghe vậy, nhao nhao chen nhau lên, trải bàn tay ra, người thì ngước mặt lên, bảo ta bói toán cho các nàng xem con trai thế nào rồi.

Ta cũng không ngu, hiện giờ không có bằng chứng lại đi nói con trai của các nàng không còn ở nhân thế, các nàng không chỉ không tin, nói không chừng còn đánh ta bầm dập, vì thế ta suy nghĩ một lát rồi nói:

“Gần đây các ngươi có nằm mơ thấy con trai đúng không?”

Mấy bác gái nhìn nhau một hồi, lúc này mới nói:

“Sao ngươi biết?”

Mọi người vừa nói như thế xong, các nàng còn nhìn nhau rồi cũng kinh ngạc hỏi:

“Các người cũng mơ thấy à?”

Một bác gái vội vàng nói:

“Ta mơ thấy con trai ta ở một nơi rất tối, ta không thể thấy rõ bóng người nhưng nghe thấy thằng bé kêu than với ta, nó nói đau lắm!”

Trái tim ta thắt lại – thế mà lại giống y như ta nằm mơ.

Quả nhiên, các bác gái còn lại cũng gật đầu theo:

“Đúng vậy, ta cũng mơ như vậy, chỉ nghe thấy tiếng nói chứ không nhìn thấy người!”

Vậy thì càng xác định - con trai của bọn họ không chỉ chết mà e là chết không tử tế - người sống trừ phi hồn lìa khỏi xác nếu không cũng không thể đi vào giấc mơ của người khác được!

Ta nói khéo ra điều này, mấy bác gái ngồi phịch xuống mặt đất, còn có mấy người cất tiếng khóc lớn.

Mà bác gái đầu sư tử vẫn luôn im lặng nghe ta nói, lúc này lại tức giận gào lên, hùng hổ đi tới quầy thu ngân chất vấn ông chủ:

“Ngươi nói đi, có phải ngươi hại con trai ta đúng không!”

Bảo vệ vội vàng kéo bác gái đầu sư tử lại, bác gái kia lại hét lớn:

“Tiểu Hổ à, rốt cuộc con đang ở đâu, mẹ rất sốt ruột - mẹ nhớ con quá!”

Một câu vang động núi sông đó tuy là chấn động giống như sư tử gầm khiến người ta đau màng nhĩ nhưng cũng làm người khác đau lòng.

Sau đó, một bác gái khác cũng giống như thế, quỳ gối trước mặt ta:

“Đại sư, hình như ngài có cách đúng không, ta xin ngài giúp ta tìm con trai, ý của ta cũng vậy, sống phải thấy người, chết phải thấy...”

Chương 1129: Quay Lưng Lại

Nàng không nói ra chữ cuối cùng nhưng nàng nói tiếp:

“Các ngài là thầy xem tướng số, chắc giá cả không thấp nhỉ? Ngài yên tâm, ta có hai quả thận, ta sẽ chia cho ngài một quả.”

Ta vội vàng đỡ nàng lên – ta lấy thận làm gì chứ, ai không biết còn tưởng ta là bác sĩ xấu xa trên thành phố đấy.

Ta vẫn dùng câu nói kia, trước tiên chuyện tiền bạc không quan trọng, hãy nói cho ta biết chuyện những đứa nhỏ ở quán trọ trước đã - lúc nói câu này, trong lòng ta cũng trống rỗng.

Nếu là ngày thường thì Trình Tinh Hà sẽ đứng ở đằng sau ta, chắc chắn là muốn lén lút nhéo ta, sau đó ký hợp đồng với những người chủ nghèo khổ kia.

Tục ngữ nói tai hoạ để lại ngàn năm, chỉ hy vọng tên kia có thể nhanh chóng khỏe lại thôi.

Ách Ba Lan có vẻ đã nhìn ra, nhẹ giọng nói:

“Ca, có phải ca lại nhớ đến Trịnh Nhị ngốc nghếch đúng không?”

Ta sửng sốt, nghĩ một đường nói một nẻo:

“Ta nhớ đến cái tên tham tiền như điên kia làm gì? Nếu nhớ cũng chỉ nhớ đến đôi mặt Nhị Lang của hắn.”

Mà những bác gái kia thì trầm tư suy nghĩ, bác gái đầu sư tử nói ra trước:

"Ta sẽ nói chuyện về con trai của ta trước!"

Thì ra con trai của bác gái đầu sư tử là một người làm mảng nghiệp vụ - mọi người đều biết, người làm mảng này chắc chắn sẽ thường xuyên đi công tác. Có một khoảng thời gian, con trai của nàng thường xuyên đi tới Hưng Long cung, đương nhiên, công ty có chi phí đi lại là hai trăm đồng, nhưng con trai của nàng vì muốn tiết kiệm chút tiền nên thường xuyên ở phòng dưới tầng hầm, số tiền tiết kiệm được thì để mẹ hắn có thể đánh mạt chược.

Sau đó, có một hôm con trai nàng vô cùng phấn khích gọi điện thoại cho nàng, nói là hắn đã tìm được một quán trọ, giá vừa rẻ lại đầy đủ tiện nghi, không cần phải ở trong tầng hầm nữa.

Bác gái đầu sư tử cũng vui mừng theo, con trai bị dị ứng, ngủ dưới tầng hầm nên cứ bị phát ban kéo dài, nhưng nàng nói thế nào hắn cũng không nghe.

Lúc gọi điện thoại, nàng còn nghe thấy có giọng nói của một cô gái ở bên cạnh con trai mình.

Bác gái đầu sư tử đang định hỏi thì con trai đã cúp điện thoại ngay.

Bác gái đầu sư tử vừa vui mừng vừa tức giận, còn nói e là con trai đã có người yêu nên quên mất bà mẹ già này rồi.

Nhưng kể từ hôm đó, điện thoại của đứa nhỏ này lúc nào cũng thuê bao.

Mấy bác gái còn lại đều gật đầu theo, nói là mọi chuyện trôi qua cũng gần như vậy - con trai của bọn họ đều từng tiếp xúc với một cô gái.

Tên râu quai nón cũng chen miệng vào, nói hắn cũng nghe nói, có một lần hàng xóm nhà hắn về nhà muộn nên ở lại đây, lúc gọi điện thoại cũng nói gặp được một cô gái, còn nói cô gái kia rất đẹp, lần này xem như có phúc rồi.

Mọi người vừa nghe vậy thì lập tức nhìn về phía ông chủ quán trọ:

“Cô gái kia là ai?”

“Có phải ngươi dùng gái đẹp để gạt tiền đúng không?”

Ông chủ quán trọ vội vàng kêu oan:

“Ta không biết mà! Hay là để ta gọi tất cả các nhân viên phục vụ nữ tới đây xem thử!”

Nói xong, nàng gọi một cuộc điện thoại, rất nhiều nhân viên phục vụ nữ đến, ngay cả bác gái dọn vệ sinh cũng tới, nhưng cũng trùng hợp, nhân viên phục vụ nữ ở đây đều sắc vóc xấu xí, tên râu quai nón nhìn một lượt rồi vỗ đùi, nói mắt thẩm mỹ của hàng xóm nhà hắn rất cao, không thể nhìn trúng những người này được.

Khiến cho một số nhân viên phục vụ nữ trợn trắng mắt liếc hắn.

Lúc này, bỗng nhiên có một người cẩn thận nói:

“Có thể bảo các nàng quay lưng lại hết được không?”

Mặc dù ông chủ quán trọ thấy khó hiểu nhưng cũng phất tay để mấy nhân viên phục vụ nữ xoay người.

Tên râu quai nón kia cũng hơi tò mò, nhẹ giọng nói:

“Có phải hắn thấy diện mạo của những cô gái này làm hắn khó chịu nên mới bảo bọn họ xoay người đúng không?”

Mà người kia đứng ở phía sau các nàng, nhìn thật kỹ cổ các nàng - nhân viên phục vụ đều búi tóc.

Người kia nhìn xong chỉ lắc đầu và nói:

“Cô gái mà cháu trai nhà ta gặp không có ở đây.”

Mọi người đều hỏi hắn, ngươi biết người đó sao?

Người kia có chút ngượng ngùng nói:

“Thật ra ta và cháu trai ta cũng trạc tuổi nhau, đều thích chơi đùa với phụ nữ, bữa trước hắn có gửi tin nhắn Wechat cho ta, nói là mới cua được một cô gái tốt, làn da rất tuyệt tựa như viên ngọc không tỳ vết vậy, nhưng sau gáy lại có mộ vết sẹo.”

Vết sẹo sau gáy ư? Ta bất chợt nhớ tới - là loại vật đó, đặc điểm chính là sau gáy có vết sẹo!

Chẳng lẽ quán trọ này có loại vật đó sao?

…

Nếu thật sự có đồ vật như thế thì chỗ này nhất định có chút quan hệ với lối vào Bạch Hổ cục...thứ kia là đại hung, địa phương bình thường đúng là thai nghén không ra.

Có thể thấy đây rõ ràng là vòng tử vong đặc biệt của riêng Bạch Hổ Cục.

Chủ khách sạn nhìn chằm chằm vào ta, cũng lo lắng theo:

"Đại sư, ngài có phải đã nghĩ ra điều gì không?"

Nhưng điều này chỉ là suy đoán không chứng cứ, đoán sai thì khó xử lắm, nên ta chỉ đáp.

“Còn phải đợi ta xem xét kỹ hơn.”

Những bác gái kia vừa nghe có manh mối đều rối rít mời ta cố gắng hết sức, cũng tỏ vẻ dù cho có bán thận trả ơn thì cũng nguyện ý.

Chương 1130: Nhíu Mày

Đáng thương cho trái tim của cha mẹ thiên hạ, vì con mình, người làm cha mẹ cái gì cũng nguyện ý làm. Nhưng mẹ ta thì sao?

Thôi quên đi, mẹ ta cho dù có đau lòng thì cũng là đau lòng đứa con mà bà ta sinh với chồng sau kìa.

Nam thanh niên...Ta kéo suy nghĩ của mình lại, quay đầu lại hỏi chủ khách sạn:

“Ngươi nói thật cho ta biết, ngoại trừ nam thanh niên thì trong khách sạn này còn có người nào biến mất không?”

Ông chủ khách sạn vội vàng lắc đầu

“Trời đất chứng giám, ngươi nhìn ta và mấy nhân viên ở đây xem, chúng ta cũng đã làm ở khách sạn này một thời gian dài rồi, chẳng phải đều êm đẹp đó sao!”

Một bác gái dọn dẹp cũng vội vàng nói:

"Đúng vậy, không riêng gì chúng ta..."

Trong lúc nói chuyện trên lầu lại có một vị khách đi xuống, khi thấy bên dưới có nhiều người như vậy thì có chút buồn bực...vị khách này tuổi không nhỏ, mái tóc đều biến thành kiểu Địa Trung Hải.

Bác gái vệ sinh nhìn người này, vội vàng lớn tiếng nói:

“Các ngươi nhìn đi, đây chính là nhân chứng --- vị khách quý này cũng ở chỗ chúng ta, người ta cũng có bị gì đâu?”

Địa Trung Hải còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đám bác gái đã chạy lại vây quanh”

“Từ khi người vào sống ở đây thì từng nhìn thấy một người phụ nữ trên cổ có vết sẹo không?”

Địa Trung Hải cả đời này chưa từng bị nhiều phụ nữ vây quanh như vậy, có chút vừa mừng vừa sợ.

“Chưa từng thấy..”

“Haiz...”

Các bác gái nhụt chí tản ra.

Quả nhiên thứ kia chỉ quan tâm những người đàn ông độc thân trẻ tuổi, những người dẫn theo bạn gái hoặc người nhà đến để mướn phòng thì chẳng xảy ra chuyện gì.

Cho nên sau khi cảnh sát đến điều tra thì cũng nhận định việc mất tích của những nam thanh niên này tuy rằng kỳ lạ nhưng cũng không có quan hệ gì với chủ khách sạn, cho nên bọn họ mới có thể kinh doanh bình thường.

Người cô đơn...

Địa Trung Hải dường như có chút không cam lòng, vừa thấy sự chú ý của mọi người không còn đặt trên người mình nữa thì tâm tình có chút chênh lệch, hắn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, như là nghĩ ra gì đó, bỗng nhiên nói.

“Đúng rồi, khách sạn này tuy tốt thật đó, nhưng ta vẫn muốn khiếu nại một việc.”

Bác gái vệ sinh lập tức dựng thẳng tai lên:

“Khiếu nại chuyện gì?”

Địa Trung Hải vội vàng nói:

“Các ngươi nói đi, hơn nửa đêm mà còn giặt đồ cái gì? Tiếng nước ào ào, có còn để cho người ta ngủ hay không? Ta bị suy nhược thần kinh đó!”

Ai ngờ bác gái dọn vệ sinh nghe xong thì nhíu mày.

“Sau sáu giờ tối thì chúng ta đâu có giặt quần áo, ngươi có nghe lầm không?”

Địa Trung Hải trừng mắt:

“Sao có thể lầm được! Ta nghe rõ ràng mà. Hơn nữa ta còn nghe ra thứ mà mấy người giặt có lẽ là drap giường, lúc phơi thì nó kêu lên phần phật nữa!”

Drap giường?

Mấy bác gái dọn vệ sinh hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên cũng không biết chuyện gì xảy ra. Mấy nhân viên nữ thì càng đừng nói đến, ai nấy đều lộ vẻ mặt vô tội.

Nhưng vừa nghe đến đây, Bạch Hoắc Hương lại chợt nhíu mày.

“Không phải là các ngươi giặt drap giường sao? Nhưng ta cũng nghe thấy tiếng động đó!”

Không riêng gì Bạch Hoắc Hương, ngay cả Tô Tầm cũng gật đầu:

“Đúng là tiếng giặt drap giường.”

Ách Ba Lan thì giống ta, một khi đã ngủ thì dù trời có sập cũng không biết.

Nhưng nếu thật là tiếng giặt drap giường...Vyạ thì suy đoán của ta có lẽ không sai.

Vì vậy, ta vội vàng hỏi chủ khách sạn.

“Hôm qua ngoại trừ mấy người chúng ta thì vẫn còn có du khách nam tới mướn phòng đúng không?”

Ông chủ khách sạn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lúc này mới nói:

“Đúng là có một người...”

“Vậy người đâu?”

Chủ khách sạn nhìn vào máy tính:

“Còn chưa trả phòng, có lẽ là chưa ngủ dậy?”

Ta lập tức nói.

“Mau dẫn ta đến phòng của hắn xem.”

Ông chủ khách sạn lộ vẻ khó xử:

“Chuyện này hình như không tốt lắm đâu...”

Mạng người quan trọng, sao còn ở đó mà tốt hay không tốt chứ?

Các bác gái nghe xong thì càng phẫn nộ.

“Hừ, ngươi biết rõ cái khách sạn này thanh niên nào đi vào cũng mất tích, vậy mà lại dám để cho người vô tội khác vào ở ư?”

“Ngươi đúng là một tên gian thương mất hết nhân tính!”

“Còn không mau dẫn người đi tìm, lỡ đâu có chuyện gì xảy ra thì sao!”

Chủ khách sạn hết cách, chỉ đành lấy thẻ phòng ra rồi lằng nhằng lên lầu.

Mọi người đến trước cửa phòng của người khách nam, gõ cửa mãi mà không thấy ai trả lời. Chủ khách sạn còn muốn gõ tiếp lại bị ta kéo ra, sau đó ta giơ chân đạp văng cửa phòng.

Chủ khách sạn nhìn thẳng mắt.

“Cửa của ta...”

Chúng ta tiến vào bên trong, lại chỉ thấy căn phòng kia trống rỗng, tuy xung quanh có mấy kiện hành lý nằm rải rác nhưng lại chẳng có một cọng lông người nào.

Chủ khách sạn lúc ấy chỉ biết hít một hơi lạnh:

"Lại nữa ư..."

Đúng lúc này, một cô gái trẻ đi tới, thấy nhiều người như vậy thì lập tức cảnh giác.

“Các ngươi làm gì đó? Đấy chẳng phải là phòng của chồng ta sao?”

Khổ chủ lần này đến cũng sớm thật.

Chương 1131: Mệnh Đăng Le Lói Sắp Tắt

Sau khi cô gái biết rõ mọi chuyện thì ngồi bệch xuống đất, gương mặt trắng bệch, lẩm bẩm.

“Không thể...Không thể nào...Nếu hôm qua ta đến...”

Thì ra hai người bọn họ là một đôi tình nhân, bởi vì nghèo nên cũng không thể ở khách sạn tốt gì. Mỗi lần gặp mặt thì bọn họ đều hẹn nhau ở chỗ này, tuy rằng nơi này có nhiều tin đồn xấu, nhưng bọn họ lại cảm thấy chẳng liên quan gì đến mình nên cũng chẳng tin.

Ngày hôm qua là ngày hai người hẹn gặp nhau, ai ngờ đêm đó cô gái tăng ca đột xuất nên không đến được, vì vậy mới chuyển ngày hẹn sang hôm nay.

Không ngờ rằng sáng hôm sau khi cô gái đến thì bạn trai của nàng lại biến mất,

Xảy ra chuyện, nhưng hai người bọn họ vẫn đang yên đang lành, cho nên cũng không tin cái này.

Ngày hôm qua bọn họ lại hẹn ở nơi này, ai biết buổi tối cô nương tạm thời tăng ca, không có đi thành, liền hẹn xong, ngày hôm sau lại gặp mặt.

Nhất thời, cô nàng khóc bù lu bù loa lên, sau đó bắt đầu liều mạng tìm kiếm chung quanh. Nhưng người nam kia mất tích cũng kỳ lạ, sống không thấy người chết cũng chẳng thấy xác, dường như đã bị bốc hơi khỏi nhân gian.

Cho nên dù những người này có muốn tìm thì cũng không biết tìm từ đâu.

Ách Ba Lan thấp giọng nói:

“Ca, người ta thường nói người tới để tiếng nhạn tới để lông, nhưng tại sao những người kia ngay cả một sợi lông cũng không có?”

Ta nhìn về phía cô gái kia, không ngờ vừa nhìn thì lại trở nên hưng phấn --- cung phu thê của cô nàng vẫn là màu đỏ ấm áp, chứng tỏ cô nương này kiếp trước tích đức, sinh hoạt tình cảm kiếp này từ đầu đến đuôi chỉ có một người duy nhất, cùng nhau răng long đầu bạc!

Điều này chứng tỏ nàng ta sẽ sống với bạn trai hiện tại của mình cả đời --- người bạn trai kia chắc chắn còn chưa chết!

Ta ngay lập tức hỏi cô gái:

“Ngươi có đồ gì của bạn trai ngươi không? Thứ mà hắn hay mang theo hay sử dụng ấy, mau đưa ta xem.”

Cô gái kia vẫn còn khóc, vừa nghe vậy thì ngẩn người, sau đó vội vàng móc từ trong túi ra đưa cho ta – cái cà vạt kia chất lượng không tốt, bị rách, nên cô gái mang về may lại cho hắn.

Quả nhiên trên chiếc cà vạt vẫn còn vương lại một luồng sinh khí yếu ớt.

Ta lập tức sử dụng hành khí thiên giai của Lão Hải lên mắt, ngay lập tức, ở trước mắt ta xuất hiện một luồng sinh khí, luồng khí kia bay ra cửa, rồi kéo dài đến hành lang.

Từ khi ta lên địa giai thì việc dùng hành khí thiên giai cũng dễ dàng hơn một chút, nhưng vẫn không thể kéo dài được lâu, nếu không đôi mắt sẽ bị đau nhức.

Cũng may là nếu chỉ dùng trong một khoảng thời gian ngắn thì sẽ không có chuyện gì.

Vì vậy, ta lập tức đuổi theo sợi sinh khí kia.

Đám người của Ách Ba Lan cũng nhanh chóng chyạ theo, sợi sinh khí này kéo dài đến một cái cửa nhỏ nằm ở một góc tối hành lang. Lúc này bác gái vệ sinh cũng chạy tới, lại liền hỏi bà.

“Đây là chỗ nào?”

Bác gái vệ sinh nhìn kỹ rồi vội đáp.

“Trước đây chỗ này là cửa thoát hiện, nhưng sau khi khách sạn được xây lại thì đã chặn nó lại rồi bỏ hoang luôn.”

Ta lập tức mở cửa ra, một cảm giác quen thuộc đập vào mặt...cầu thang này, chính là nơi chật hẹp trong mộng của ta!

Ta nhìn kỹ hơn, quả nhiên phát hiện thấy bên dưới có một luồng sinh khí màu đỏ.

Ta nhanh chóng chạy xuống, sau đó sờ được một người --- giống hệt như trong giấc mơ, toàn thân người này đều dính đầy máu!

Ta ôm người này lên lầu, người ở trên vừa nhìn thấy người này thì đều hét toáng lên.

Lúc này ta cũng nhìn được rõ hơn, vì vậy cũng hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy toàn thân người này toàn là máu với vết thương, hơi thở yếu ớt --- mệnh đăng cũng le lói sắp tắt.

Cô nương kia thấy vậy thì ngay cả thờ cũng không dám, nhưng sau khi nhìn thấy đôi giày trên chân người nó thì lập tức hét lên.

“Là bạn trai của ta!”

Đó là một đôi giày ‘Nike’ hàng fake.

Bạch Hoắc Hương lập tức xông lên bắt mạch.

“Cũng may đến kịp lúc...Nếu chậm một chút thì hắn sẽ đến điện Diêm Vương để ra mắt rồi!”

Nàng vừa nói vừa ghim cho hắn mấy ghim, trực tiếp kéo người trở về.

Lúc này người nam kia cũng từ từ tỉnh lại, hắn mở mắt, rồi đột nhiên hét to.

“Quỷ...Quỷ...Ta gặp một con quỷ!”

Bạch Hoắc Hương lại cho hắn thêm mấy kim thì hắn mới bình tĩnh lại, ta hỏi thăm một lát thì hắn mới nơm nớp lo sợ trả lời.

“Người phụ nữ kia không phải là người...Không đúng, nàng ta là người...”

Mới đầu thì câu cú lộn xộn chẳng liên quan gì đến nhau, ai ngờ sau khi hắn hoãn lại, kể tiếp chuyện của mình cho chúng ta nghe thì người ở đây đều xanh mét mặt mày.

…

Hóa ra tối hôm qua hắn vừa ngủ thì nghe thấy có người gõ cửa.

Hắn còn rất vui mừng, cứ tưởng chắc chắn là bạn gái đi làm về sớm nên vội vàng ra mở cửa, kết quả vừa mở cửa thì nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp.

Cô gái kia cũng không nói gì, cứ thế nhìn hắn với ánh mắt đầy ẩn ý đưa tình.

Khỏi phải nói, người đàn ông này vừa thấy không phải là bạn gái đến thì trong lòng cũng hơi thất vọng, nhưng vừa thấy cô gái xinh đẹp như vậy thì mắt cũng sáng lên, hắn cảm thấy cô gái này là người làm nghề đặc biệt, trong lòng thoáng cái đã ngứa ngáy.

Chương 1132: Lạch Cạch

Nói đến đây, người đàn ông kia lén liếc mắt nhìn sang bạn gái mình.

Bạn gái hắn vừa tỉnh táo lại từ trong cửu tử nhất sinh, đôi tay còn nắm chặt lấy tay người đàn ông này, nàng vừa nghe vậy thì lập tức buông tay ra.

Một bác gái thấy thế, vội vàng khuyên răn bạn gái của hắn:

“Con mèo nào mà chả ăn trộm thịt sống, cô gái, cô đừng để chuyện này trong lòng!”

“Đúng đúng đúng!”

“Chàng trai, ngươi cứ nói tiếp đi, ngươi nói ra một chút manh mối mà thật sự tìm được tung tích của con trai chúng ta, ngươi sẽ có công đức vô lượng!”

Người đàn ông kia rụt cổ lại, đành phải nói tiếp, hắn suy nghĩ một hồi, bạn gái hắn chắc chắn sẽ không tới nên để cho cô gái này vào phòng.

Nhưng cô gái kia lại không nói gì mà chỉ lắc đầu, sau đó chỉ chỉ hành lang, bảo hắn đi theo nàng.

Hắn cũng không hiểu chuyện gì nhưng lại nghĩ một hồi, chắc là nàng sợ bị người bắt được nên lên “phòng làm việc” tiến hành giao dịch, hắn cũng vui vẻ đi theo ngay, vừa đi còn vừa hỏi giá cả của cô gái.

Cô gái chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Người đàn ông kia cứ tưởng nàng bị câm điếc, còn cảm thấy có chút đáng tiếc.

Không lâu sau, cô gái đã dẫn hắn đến lối vào cầu thang bỏ hoang kia, hắn còn cảm thấy rất kích thích. Chỉ có điều, vừa đi vào, phía dưới lại giống như không có điểm cuối, nhưng chữ sắc trong đầu giống như một thanh dao, hắn cũng không hề căng thẳng, thật vất vả mới đến được dưới, lúc này cô gái kia mới mở miệng – hôn lên môi hắn.

Nói đến đây, lúc ấy bạn gái của hắn đã đứng không vững nữa, một cái tát suýt nữa dán lên mặt người đàn ông này nhưng đã bị Bạch Hoắc Hương ngăn lại, lạnh lùng nói:

“Ngươi muốn hắn chết?”

Cô gái kia khẽ giật mình, bèn hất tay đi sang một bên đứng, trước khi đi còn trừng mắt liếc người đàn ông kia một cái, ý là chờ về nhà ta sẽ dạy dỗ ngươi.

Người đàn ông kia liếm liếm khoé miệng, sau đó nói tiếp, sau khi cô gái kia hôn hắn thì không hiểu tại sao cả người lại có vẻ không ổn lắm, giống như là muốn nôn.

Lúc ấy hắn còn chột dạ, sợ mình bị hôi miệng, đang lén lút hà hơi ngửi thử thì lại nghe thấy cô gái kia dường như là cực kỳ ghê tởm, há miệng lập tức nôn ra.

Người đàn ông này hoàn toàn ngây ngốc, có chút xấu hổ lập tức lấy điện thoại di động ra, hỏi cô gái này có bị làm sao không, còn tự nhủ khi nào trở về hắn chắc chắn sẽ đi tẩy răng.

Kết quả, đèn điện thoại vừa chiếu đến những thứ cô gái kia nôn ra khiến cả người hắn lập tức ngây ngốc – những thứ mà cô gái kia nôn ra nào là những mảnh vụn ngón tay, nửa cái tròng mắt, những nắm da thịt cuộn lại, phía trên còn có tóc.

Dưới ánh sáng của điện thoại di động, mhững khúc xương chưa tiêu hóa trắng loáng rất ghê gớm.

Lúc đầu, người đàn ông kia còn nghi ngờ có phải mình nhìn lầm hay không, nhưng nhìn đi nhìn lại kiểu gì vẫn cảm thấy không đúng, hắn vô thức nhìn về phía mặt cô gái kia, lúc này mới hiểu được, trước đó tại sao nàng không há miệng.

Trong miệng cô gái đó có răng nanh, không phải là răng người nha.

Mà chiếc răng nhọn hoắt như đinh, thưa thớt mà sắc bén, nó phản quang dưới ánh đèn điện thoại di động lờ mờ.

Đầu óc người đàn ông này lập tức quay cuồng, sau đó hắn xoay người chạy lên lầu.

Nhưng cái cầu thang này lại giống như bị quỷ chắn đường, hắn liều mạng chạy, trước mắt vẫn là một mảnh đen kịt, hắn chỉ nghe thấy phía sau có những tiếng lạch cạch dồn dập, hình như cô gái kia đang đuổi theo hắn với tốc độ cực nhanh, mắt thấy sắp chạm vào lưng hắn rồi.

Trong đầu hắn chỉ nghĩ đến một chuyện, vậy con mẹ nó là cái gì thế?

Nhưng còn chưa nghĩ ra thì dưới chân hắn hình như giẫm phải thứ gì đó trơn trượt, thoáng chốc ngã xuống bậc thang.

Hắn đưa tay muốn bắt lấy lan can để đứng lên thì không còn nghe thấy tiếng động nào phía sau nữa.

Ban đầu hắn còn nghĩ có phải cô gái đó đã đi rồi không?

Kết quả hắn vừa đứng lên thì mới biết, thứ mình bắt được không phải lan can mà là chân của cô gái kia.

Tiếp theo hắn mất thăng bằng, cả người ngã xuống bậc thang, trên người đau nhức một hồi rồi sau đó không biết gì nữa.

Nhưng lúc hắn mất đi ý thức lại nghe thấy tiếng nôn mửa kỳ quái.

Nói xong, sắc mặt hắn trắng bệch nhìn sang ta.

Những bác gái xung quanh cũng đều ngây ngẩn cả người, có một người trong số đó nghe nghe vậy cũng nôn theo khiến người xung quanh bị doạ sợ, không khỏi nhìn xem nàng nôn cái gì, nhìn thì thấy không có gì nhưng lại bị mùi nôn xông lên cũng nôn theo.

Chỉ có một người bắt lấy thanh niên kia và hỏi hắn trên số ngón tay mà cô gái kia nôn ra có đặc điểm gì không?

Ban đầu người đàn ông này nói không nhớ, nhưng ngay sau đó lại nhớ ra:

“Trên một số ngón tay có cái bớt đen dài.”

Khóe miệng người kia giật giật, bỗng nhiên khóc lớn lên:

“Tiểu Tam nhi, ngươi chết thảm quá đi...”

Tiếng khóc này làm cho mấy bác gái đang nôn thốc nôn tháo kia cũng ngừng miệng, phản ứng lại - đứa nhỏ sống không thấy người, chết không thấy xác, là...

Bị người ta ăn thịt.

Chương 1133: Con Trai

Người đàn ông kia nói xong thì lẩm bẩm:

“Ta cũng rất hối hận, ta cũng không biết mình nghĩ như thế nào mà lại bị ma quỷ mê hoặc đầu ốc…”

Nói xong, hắn co rúm lại nhìn bạn gái.

Bạn gái kia nhìn những người khác ở đây đều đang khóc lóc, còn có người may mắn còn sống sót thì âm thầm cảm ơn, nàng nghĩ đến những người đàn ông khác đều không thể trở về còn bạn trai của mình lại tìm được đường chạy thoát khỏi chỗ chết nên cũng không so đo nhiều, một lần nữa ngồi xổm bên cạnh bạn trai, dùng đầu ngón tay chọc chọc hắn, hỏi hắn có nhớ mình không?

Sau đó, ta hỏi người đàn ông:

“Ngươi có nhìn thấy sau gáy của cô gái kia có vết sẹo nào không?”

Người đàn ông này nghĩ nghĩ một hồi rồi mới lên tiếng:

“Ta không có ấn tượng lắm? Lúc ấy ta cũng như con khỉ gấp gáp… Không, bị ma quỷ mê hoặc… À, đúng rồi!”

Hắn giơ tay định vỗ đùi một cái nhưng trên đùi đều là vết thương, hắn mắng một câu rồi nâng nắm tay lên, lúc này mới nói tiếp:

“Ta không nhìn ra, nhưng ta sờ được – sau gáy của cô gái kia có lạt tay!”

Vậy thì đúng rồi - ta lập tức bảo người đàn ông này mở miệng, ta nhìn xem trong miệng hắn rốt cuộc có cái gì mà làm cho cô gái kia ghê tởm đến như vậy.

Người đàn ông kia há miệng, ta lập tức nhìn ra - trong kẽ răng của hắn còn sót lại một thứ màu xanh lá cây, thì ra là ăn cây ngải còn dính lại.

Mạng của tên này lớn thật!

Từ xưa đến nay, lá ngải diệp luôn là thứ có thể trừ tà, ngoài ra còn có thể dùng để gói gạo nếp, cho nên lúc đến tết Thanh Minh, người ta đi viếng mồ mả về thường ăn thứ này, ta không biết tổ tiên là ai cho nên không có mộ phần gì để viếng. Nhưng mỗi khi đến tết Thanh Minh, ông cậu ba đều theo phong tục làm cho ta hai cái để ăn, nói là tà ma kiêng kỵ nhất cái này, ta tuổi còn nhỏ mà mạng thấp, ăn vào để tránh bị chúng nó nhắm tới.

Vì vậy, cô gái có vết sẹo sau gáy kia tiếp xúc với mùi của thứ này sẽ nôn ra ngay tại chỗ.

Ách Ba Lan còn chen vào một câu:

“Sau khi nôn còn cảm thấy mình bẩn quá, lập tức chạy đến nhà vệ sinh để rửa mặt? Cô gái này cũng rất thích sạch sẽ đấy.”

Ta còn chưa trả lời thì một tay của bác gái đầu sư tử kia bắt lấy ta:

“Đại sư, con trai ta cũng là bị thứ kia ăn rồi sao?”

Tám mươi chín mươi phần trăm là thế.

Môi bác gái đầu sư tử run rẩy, bỗng nhiên “gào” một tiếng, lại là một tiếng sư tử rống lên:

“Con à...”

Không đợi ta bịt tai lại, bác gái đầu sư tử lại quỳ gối trước mặt

ta:

“Con trai ta...”

“Ngươi yên tâm,”

Ta vội vàng nói:

“Thứ kia ăn nhiều người như vậy, thiên lý bất dung, hôm nay ta nhất định sẽ nghĩ cách bắt nàng ta lại.”

Các bác gái còn lại vừa khóc vừa nói cảm ơn ta, có một người còn nằm trên mặt đất khóc lên:

“Nếu con ta chết như vậy thì biết đi đâu tìm xác đây, đến ngày lễ tết thì ta biết đi đâu đốt giấy cho nó...”

Câu này khiến người nghe vừa đau lòng vừa muốn khóc, ai nấy nghe vào trong lòng đều có chút chua xót.

Ách Ba Lan tiếp tục hỏi ta:

“Ca, nói đi cũng phải nói lại, vậy rốt cuộc là thứ đó là cái quái gì vậy? Ăn thịt người... đó không phải tà ma bình thường đúng không?”

Đúng vậy, nếu thật sự là tà ma bình thường, nó chỉ có thể ăn tinh khí của con người chứ không thể ăn thịt người.

Lúc này, ta còn phát hiện, ông chủ quán trọ đang lén lút dựa vào sau cây cột, cũng nghe bọn ta nói chuyện.

Sắc mặt của hắn vô cùng khó coi, tiếp xúc với tầm mắt của ta, hắn giống như bị phá vỡ tâm sự, xoay người quay lại quầy.

Ta lại hỏi bác gái lao công bên cạnh:

“Có phải nhà ông chủ các ngươi không có ai đúng không?”

Bác gái lao công vừa nghe vậy, vội vàng nói:

“Đại sư, ngay cả cái này ngài cũng tính ra, ngài đúng là thần mà, ngài mau tính cho ta xem khi nào ta có thể tìm được bạn già được không?”

Ta đồng ý với bác gái cho qua, sau đó hỏi:

“Có phải ông chủ của các ngươi còn biết hội hoạ đúng không?”

Bác gái lao công càng kích động hơn:

“Ôi, làm sao ngài biết? Ông chủ của chúng ta chính là một họa sĩ tài giỏi đấy, nhất là hắn rất thích vẽ người đẹp, vẽ rất giống như thật đấy!”

Vậy thì đúng rồi.

Ách Ba Lan vừa nghe, lập tức chất vấn:

“Ca, ông chủ kia có vấn đề à?”

…

Tám mươi chín mươi phần trăm là thế.

Ách Ba Lan lập tức hưng phấn lên:

“Thì ra cô gái đó là do ông chủ kia biến hoá ra sao?”

Ngươi nghĩ ông chủ đó là Tiểu Anh có một trăm phép biến hoá sao?

Ta trả lời:

“Ngươi nghĩ đi đâu thế, ông chủ đấy là một con người, nhưng chắc chắn hắn có quan hệ với cái thứ ăn thịt người kia.”

Ách Ba Lan nhíu mày hỏi:

“Nhưng ta thấy ông chủ cũng đáng thương mà – chẳng phải là hắn nhờ vào quán trọ này để kiếm cơm sao? Nếu trong quán trọ thật sự bị xảy ra chuyện, vậy lẽ nào là hắn đang tự đập bát cơm của mình sao?”

Vì vậy mới phải biết rõ nội tình đấy.

Chương 1134: Tổ Huấn

Nghe xong, Tô Tầm cau mày, cũng muốn đi cùng bọn ta nhưng ta lại ngăn cản hắn: “Đây là chuyện nhỏ, ta và Ách Ba Lan cũng đủ xử lý rồi, vẫn còn chuyện khác muốn nhờ ngươi hỗ trợ.”

Vừa nghe hai chữ “Hỗ trợ”, biểu cảm của Tô Tầm lập tức mất tự nhiên:

“Hỗ trợ...”

Ta vội vàng nói:

“Nếu ngươi không muốn, ta cũng không miễn cưỡng ngươi...”

“Không phải.”

Tô Tầm lại rất nghiêm túc nói:

“Tổ huấn nhà chúng ta chính là muốn trung thành cùng ngươi đi phá cục, hai chữ hỗ trợ thật sự khiến ta không dám nhận.”

Đây quả thực là một người có tinh thần hiệp sĩ! Nhưng đây là thời đại nào rồi, hai chữ trung thành quá nặng nề, ta cũng không dám nhận.

Ta trả lời:

“Nếu ngươi đã nghe ta, vậy chúng ta dễ nói chuyện thôi - chúng ta chính là bạn bè, không có mệnh lệnh hay phân phó gì, ta không khách sáo với ngươi, người cũng đừng khách sáo với ta.”

Tô Tầm ngẩn người một lát rồi mới nói:

“Bạn bè… đây là lần đầu tiên ta...”

Ai bảo hắn là người sống trên đỉnh núi chứ, không còn cách nào khác, ta đành nói với hắn, sau này ta sẽ dẫn ngươi đi thưởng thức những nơi phồn hoa dưới chân núi.

Khóe miệng Tô Tầm mím thành một đường thẳng, tuy là mặt hắn vẫn còn đần ra nhưng vẫn có nét cảm động rõ ràng, gật mạnh đầu rồi nói:

“Cứ theo ý ngươi vậy.”

Ta nói tiếp:

“Ngươi đi đo lường khoảng cách giữa vị trí của hai khúc xương Dạ Xoa nhé.”

Tô Tầm nhíu mày, bấm tay tính toán, sau đó ánh mắt lập tức sáng lên, hắn tính ra rồi - vị trí này chính là ở giữa Toả Long Tỉnh và quán lẩu của Lão Ngũ.

Bạch Hổ chủ hung, thứ ăn thịt người ở đây cũng hung như vậy, nếu không nhầm thì chỗ này e là lối vào Bạch Hổ cục.

Chỉ cần cởi bỏ thuật pháp trên xương Dạ Xoa kia, lối vào Bạch Hổ cục có lẽ sẽ ở gần đây.

Một khi giải quyết xong chuyện này, chúng ta sẽ chuẩn bị tiến vào Bạch Hổ cục.

Cho nên, nhất định phải nhìn kỹ cái khúc xương Dạ Xoa kia, mặt khác, Trình Tinh Hà vẫn chưa khoẻ hẳn, nằm một mình cũng không an toàn, ta lại dặn Tô Tầm thay ta chăm sóc cho Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương.

Tô Tầm lập tức đứng thẳng, gật đầu dứt khoát.

Ách Ba Lan vỗ vỗ bả vai Tô Tầm:

“Động Tử, làm rất tốt!”

Mặt Tô Tầm hơi đỏ lên, lập tức nói với Ách Ba Lan:

“Ngươi cũng cẩn thận một chút, vật kia e là không dễ đối phó đâu.”

Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy Tô Tầm chủ động nói nhiều như vậy.

Ách Ba Lan xua tay, nói là đi theo ta vào nghề lâu rồi, cái quái gì mà chưa từng gặp qua chứ, không cần lo lắng.

Xuống dưới lầu, quả nhiên ông chủ kia có dáng vẻ bồn chồn không yên, vòng qua vòng lại giống như chim cút quay trong lò vậy.

Ta ho khan một tiếng, ông chủ kia lập tức giật mình, thấy ta đến thì cả người càng sợ hãi, xoay người muốn bỏ đi.

Ta kéo hắn lại:

“Ông chủ, không làm chuyện trái lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa, đất của mình thì mình sợ cái gì chứ?”

Khóe miệng ông chủ giống như bị chuột rút, một hồi lâu mới rặn ra được một câu:

“Sao ngàu lại nói như vậy, ta, ta có gì phải sợ.”

Ta trả lời lại:

“Hiện nay đã có nhiều người chết như thế rồi, kiểu gì ngươi cũng không thoát khỏi liên quan, nếu ngươi biết điều nói mọi chuyện ra, ta giúp ngươi bắt thứ ăn thịt người kia lại, còn nếu ngươi không nói, đến lúc tai hoạ lớn ập lên đầu thì đừng hối hận.”

Lúc ấy, sắc mặt hắn đã thay đổi - ta đã nhìn ra từ trước, lúc những bác gái kia tìm ta hỏi thăm chuyện, hắn cũng hỏi tên râu quai nón về ta, vừa nghe râu quai nón thổi ta lên trời, biểu cảm của hắn càng lúc càng căng thẳng.

Người bình thường nghe có người có thể giải quyết mọi chuyện đến nhà mình thì vui mừng còn không kịp chứ căng thẳng cái gì, trong lòng chắc chắn có quỷ.

Nhưng hiện giờ chỉ còn ôm tâm lý cầu may mà thôi.

Ta cũng không vội, tiếp tục nói:

“Được rồi, ngươi cứ tiếp tục vẽ đi - hiện giờ xem ra, ngươi vẽ tranh còn có chút hữu ích, nhưng càng về lâu sau, xem còn ai dám ở quán trọ này của ngươi không, một khi không ai dám ở, ngươi nói xem, sẽ đến phiên ai?”

Ông chủ run rẩy nói:

“Ngươi... Ngay cả chuyện vẽ tranh ngươi cũng biết ư?”

Ách Ba Lan nhân cơ hội nói:

“Chẳng phải trước đo tên râu quai nón kia đã nói cho ngươi biết, chuyện năm trăm năm trước hay năm trăm năm sau ca ta đều biết à?”

Ta xua tay, ông chủ không nói thì không cần miễn cưỡng, mỗi người đều có số phận, chuyện này chúng ta đừng xen vào.

Kết quả ta vừa xoay người, quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, một tay của ông chủ kia kéo lấy cánh tay ta, nói:

“Tạo nghiệt mà, đại sư, nếu ngài thật sự có thể giúp ta giải quyết vật kia, ta nói cho ngươi biết cũng không sao!”

Thì ra ban đầu quán trọ này không phải của ông chủ này, mà là một người họ hàng phương xa của ông chủ này.

Nhưng sau đó không biết tại sao cả nhà của người họ hàng xa đó lại chết, ông chủ đã giành được quyền thừa kế.

Chương 1135: Bức Tranh

Ông chủ này là một họa sĩ nghèo, mỗi ngày đều nhờ vào việc chân dung cho người ta ở trên Thiên Kiều để sống qua ngày, cả đời cũng không phất lên nổi, ngay lúc này thì lại được kế thừa gia sản như thế, khỏi phải nói vui mừng biết bao.

Hắn cất những dụng cụ vẽ tranh vào và bắt đầu học cách buôn bán, ai ngờ, sau khi một tên lưu manh địa phương biết được chuyện này, lập tức tới cửa thu phí bảo kê, nói hắn không cần bỏ công mà được khối gia sản từ trên trời rơi xuống này, cũng không thể làm sạch mỳ dưới nước được - ngươi ăn ta trông, lấy ra chút ít cho mọi người cùng vui vẻ nha.

Ông chủ này nhát gan, lúc đi học thì thường xuyên bị người ta bắt nạt, lúc này cũng không dám nhiều lời, đành phải bất đắc dĩ đưa tiền.

Tên côn đồ thấy vậy thì cười ha hả, thằng nhóc này là một quả hồng mềm – cứ bám lấy hắn!

Vì vậy, cứ cách hai ba ngày lại đến cửa đòi tiền.

Thời gian cứ thế trôi qua, số tiền quán trọ kiếm được cũng không đủ cung cấp cho thái gia kia, nhưng không nghe theo một chút là cái tên côn đồ kia lại cầm một cây Hàn Thành màu xanh lớn và đánh vào đầu ông chủ.

Lúc ấy, ông chủ ngất xỉu không biết gì nữa, sau khi tỉnh lại, bác gái lao công mới nói cho hắn biết, người kia có để lại một câu, đợi ngươi tỉnh, hắn sẽ tới nữa.

Lúc ấy, ông chủ tức giận trừng mắt, nói đây chẳng phải là ăn hiếp người quá đáng sao?

Nhưng hắn có cách gì đây? Đây không phải là tội chết, báo cảnh sát cũng không xử hắn ở tù cả đời được, khi nào hắn ra ngoài vẫn sẽ tìm mình gây phiền phức.

Cũng có câu thà đắc tội quân tử chứ không đắc tội tiểu nhân, chẳng lẽ mình phải nhẫn nhịn để cho tên côn đồ kia bóc lột cả đời sao?

Một ý nghĩ đã nảy ra trong đầu ông chủ - nếu hắn chết thì tốt rồi.

Nhưng suy nghĩ lại, mình ngay cả giết gà cũng không dám chứ đừng nói là giết người, tự sát chỉ e cũng khó khăn, nhưng dựa vào cái gì mình phải tự sát chứ!

Đêm hôm đó, ông chủ chạm vào vết thương trên đầu mình, làm thế nào cũng không thể ngủ được, ai ngờ đến nửa đêm, ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói:

“Ngươi vẽ cho ta một bức tranh, ta giúp ngươi giết người.”

Ông chủ vừa nghe vậy thì suýt chút nữa bị doạ sợ đến mất hồn, nhưng nghĩ lại thì cứ tưởng là bác gái lao công đến tìm hắn nói đùa thôi, vừa định đi ra mở cửa thì ai ngờ giọng nói kia lại nói tiếp:

“Ngươi đừng đi ra, ta sợ sẽ doạ ngươi mất.”

Lần này ông chủ mới kịp phản ứng lại - đó không phải là giọng nói của người trong quán trọ!

Lúc ấy ông chủ cũng thật sự đã bị tên côn đồ làm cho tức giận đến đầu óc mất khôn, dứt khoát quyết định hành động, lại giống như bắt được rơm cứu mạng, nói:

“Vẽ tranh gì mới được?”

Cô gái kia nói, vẽ một người đẹp, lớn như người thật, càng xinh đẹp càng tốt.

Ông chủ nói đơn giản thôi, sau đó hắn lấy giấy bút ra, chẳng mấy chốc đã vẽ xong một bức tranh người đẹp, vừa vẽ xong, không cẩn thận lại làm đổ hộp màu son, nhuộm lên đuôi lông mày của người đẹp.

Nhưng tự nhiên trở thành một điểm nhấn, ngược lại có một phong cách riêng.

Ngay sau khi hắn sấy khô bức tranh thì một bàn tay từ khe cửa duỗi vào và lấy bức tranh đi.

Ông chủ mở cửa muốn nhìn xem là ai, kết quả vừa mở cửa đã bị dọa đến nỗi cả người đổ mồ hôi lạnh - bên ngoài không có ai cả.

Không ai có thể đi nhanh như vậy được.

Đêm hôm đó, ông chủ cứ trằn trọc mãi, ngày hôm sau hắn đưa ra kết luận, mẹ nó, chắc chắn là mình gặp ác mộng rồi.

Nhưng dậy sớm thì lại thấy – trên đệm giấy trên bàn của hắn vẫn còn dấu vết nhoè màu vẽ tranh mới đây!

Da đầu hắn tê rần.

Mà đúng lúc này, đồng bọn của tên côn đồ lại tìm tới cửa, hỏi hắn có thấy tên côn đồ đâu không?

Ông chủ vội vàng nói là hắn không nhìn thấy.

Những đồng bọn của tên côn đồ kia thì thầm, nói kỳ quái, hôm qua tên côn đồ kia uống rượu xong, còn nói tìm ngươi thanh toán, vừa đi vào thì không trở ra nữa.

Tên côn đồ còn gọi điện thoại cho bọn họ, nói là ở đây có một cô gái rất ngon, còn hỏi ông chủ cô gái kia là ai - tên côn đồ nói là cô gái kia có một chấm đỏ trên đuôi lông mày, vừa nhìn đã biết lẳng lơ.

Ông chủ vội vàng nói hắn không biết, đám côn đồ không tin, nhưng lật tung khắp nơi vẫn không tìm thấy tên côn đồ và cô gái kia đâu, đành phải bỏ đi.

Bọn côn đồ vừa rời đi, hắn bị dọa đến nỗi ngồi phịch trên mặt đất.

Hắn xoay người nhìn tờ giấy đệm kia rồi lập tức nhớ ra - ngày hôm qua lúc vẽ tranh người đẹp, chẳng phải hắn đã dùng màu son chấm lên đuôi lông mày sao?

Chỉ e là cô gái kia không phải người, là...

Từ đó về sau, tên côn đồ kia cũng không bao giờ xuất hiện nữa.

Mà cô gái kia cứ cách nửa tháng lại đến ngoài cửa tìm hắn, đòi hắn vẽ tranh.

Ông chủ cũng sợ hãi nhưng hắn không dám không vẽ - hắn là đồng lõa của cô gái đó.

Sau đó, ông chủ này bắt đầu khóc, nói không chỉ như vậy, sau đó còn xảy ra những chuyện đáng sợ hơn.

Chương 1136: Không Còn Cách Nào Khác

Vốn dĩ là từ lúc ban đầu, sau khi kẻ ác chết thì sẽ không còn ai đến quấy rối, việc làm ăn này của hắn cũng theo đó mà hưng thịnh lên. Tuy rằng trong lòng có lẽ vẫn còn sự sợ hãi đối với mấy thứ này, nhưng cứ từ từ rồi quen thì sẽ không có chuyện gì hết. Dù thỉnh thoảng sẽ xuất hiện tình trạng khách mướn phòng xong, không trả tiền còn trốn mất.

Lúc đó ông chủ bận quá, một mình làm không xuể, bèn tuyển thêm một ít nữ phục vụ, có mấy người rất xinh đẹp.

Nhưng không bao lâu sau, có một cô gái xinh đẹp đến tìm đến hắn để kể khổ, nói rằng khách sạn này sợ là bị ma ám.

Hắn giật mình, vội hỏi ý của nàng là sao.

Cô gái kia nói khi nàng vào toilet soi gương thì luôn cảm thấy phía sau có một cô gái đang nhìn mình chằm chằm, khiến nàng rợn cả tóc gáy. Nhưng khi quay đầu lại nhìn thì chẳng thấy ai.

Nhưng qua một lúc sau, nàng lại cảm giác được có người đang đi phía sau mình, thậm chí nửa đêm mở mắt ra, nàng còn nhìn thấy có một người đang đứng ở đầu giường nhìn mình, doạ nàng sợ phát khiếp.

Ông chủ thầm nghĩ nếu như vậy thì khách sạn khó mà làm ăn. Nhưng ngoài ý muốn chính là khi hắn hỏi những người khác thì mấy nữ nhân viên có diện mạo bình thường lại tỏ vẻ chưa từng gặp qua chuyện này. Ông chủ nghe xong thì phỏng đoán...chẳng lẽ chỉ có phụ nữ đẹp mới có thể nhìn thấy quỷ?

Vì thế sau này hắn cũng không dám mướn nhân viên phục vụ có ngoại hình nữa, thông thường thì mấy khách sạn kiểu này thỉnh thoảng sẽ có vài du khách có yêu cầu đặc biệt, cũng từng có người kiến nghị hắn tuyển một vài người làm nghề này vào, nhưng lại bị hắn kiên quyết từ chối, bởi vì hắn sợ.

Người địa phương đều cảm thấy hắn thành thật, lại tuân thủ pháp luật, cho nên sau khi chuyện xảy ra cũng không nghi ngờ gì hắn.

Nhưng hắn vừa mới giải quyết xong chuyện này thì lại có người tìm tới cửa, nói là người thân hoặc đồng nghiệp của mình sau khi ngủ qua đêm tại khách sạn này thì không trở về nữa, hỏi hắn rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Đến lúc này hắn mới hiểu ra thì ra những người mà hắn cho rằng đã ‘trốn’ không phải ‘trốn’ thật, mà là bốc hơi khỏi nhân gian.

Hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể mặc cho bọn họ đi tìm...tất nhiên là một sợi lông cũng không tìm thấy.

Ông chủ lúc này mới phát hiện, chỉ cần thứ kia đưa tay ra muốn vẽ một lần thì trong khách sạn khẳng định sẽ thiếu mất một người.

Người bên ngoài lai chẳng biết chuyện gì, dù có người tới tìm, xem xong camera không thấy người thì cũng chỉ đành đi tìm chỗ khác. Chỉ có một mình ông chủ là trong lòng hiểu rõ...thứ kia không chỉ ăn côn đồ, mà còn ăn người khác.

Chuyện này xảy ra trong khách sạn của hắn, lỡ đâu chuyện này bại lộ ra ngoài thì hắn nhất định sẽ trốn không thoát!

Một ngày sau khi một người lao động nhập cư hơn hai mươi tuổi lại biến mất, ông chủ rốt cuộc nhịn không được, nhanh chóng thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy. Cái khách sạn chết tiệt này ai thích thì cứ lấy mẹ nó đi.

Không ngờ là đêm trước ngày khởi hành, người phụ nữ kia lại đến gõ cửa.

Ông chủ nơm nớp lo sợ nói với người phụ nữ rằng hắn sắp chuyển đi, khách sạn sẽ không mở cửa nữa.

Ai ngờ người phụ nữ kia lại mỉm cười hỏi một câu, ngươi có biết họ hàng của ngươi chết như thế nào không?

Ông chủ lúc ấy sửng sốt, đúng vậy, hắn đúng là không biết họ hàng của mình chết như thế nào. Ngày hôm sau, hắn sang nhà hàng xóm để hỏi thăm, không ngờ lại bị doạ chết khiếp...thì ra chủ cũ của khách sạn này, cũng là họ hàng của hắn sau khi nói với hàng xóm là định đóng cửa khách sạn, còn chưa kịp dọn dẹp thì đột nhiên một nhà năm người đã chết một cách lỳ kỳ, có người nói nội tạng bên trong thi thể đều biến mất hết.

Cảnh sát nói nhà bọn họ đã lén nuôi một con chó cỡ lớn, sau đó chó phát điên cắn chết chủ nhân.

Nhưng hắn biết rõ con của người họ hàng này bị dị ứng với lông chó, cho nên nhà bọn họ tuyệt đối không có nuôi chó.

Đến lúc này hắn mới biết được thứ kia đã quấn lấy mình, dù cho hắn có muốn đi thì cũng đi không được.

Hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể ở lại khách sạn —— sau đó hắn chợt nảy ra một ý định, không bằng mình cứ tăng giá khách sạn lên, chỉ cần không người vào ở thì chẳng phải sẽ không có chết hay sao?

Nhưng cũng không được, khách sạn không làm ăn, hắn nhất định sẽ chết đói.

Vì vậy, hắn chỉ đành cắn răng dậm chân, mẹ kiếp, người khác chết dù sao cũng tốt hơn bản thân chết. Thế là hắn lại tiếp tục mở cửa khách sạn, được ngày nào thì hay ngày đó.

Nói đến đây, hắn lôi kéo ta, nói:

"Đại sư, từ trước đến giờ ta vẫn không dám nói chuyện này ra ngoài. Bây giờ nói cho ngươi biết, mạng này của ta cũng giao hết cho ngươi —— ta cũng không phải là thánh nhân, ta chỉ muốn sống mà thôi, muốn sống thì có gì sai sao?”

Chương 1137: Bản Năng

Cầu sinh là bản năng của con người, nên ta cũng không dám phân định đúng sai.

Ách Ba Lan nghe xong, liền xắn tay áo lên.

“Cái thứ kia có lẽ là ký sinh ăn thịt người? Ca, chúng ta làm thịt nó!”

Ông chủ vừa thấy Ách Ba Lan khí thế như vậy thì cũng gật đầu như gà mổ thóc,

Nói đến đây, Ách Ba Lan nhìn về phía ta:

“À phải rồi ca, có phải ngươi đã sớm biết thứ kia là cái quỷ gì không? Mà sao ngươi nhìn ra được?”

Bởi vì "vết sẹo" trên gáy của thứ đó.

Trước kia lão nhân từng nói với ta trên đời này có một loại thứ gọi là quỷ Hoạ Bì.

Nói về câu chuyện liên quan đến Hoạ Bì, người Trung Quốc có lẽ không ai là không biết. Theo lý thuyết thì thứ này rất giiỏi hoá trang, không ai có thể nhận biết, nhưng thật ra mấy thứ tà vật mượn da người này đều có một điểm chung, đó chính là nhất định sẽ có một cái lằn, cũng giống như lằn nối của mấy món bọc da vậy.

Mà cái lằn này thường thì sẽ nằm ở phần sau gáy.

Nếu ngươi nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đột nhiên sáp gần ngươi, ngươi nhất định phải nhìn vào phần sau gáy của nàng ta...nếu ngươi thấy ở đó có một vết sẹo thì tuyệt đối đừng có tìm đường chết, bởi vì thứ mà nàng quan tâm không phải là thân thể, mà là thịt của ngươi.

Cho nên ngay từ đầu, sau khi nghe thấy cổ của người phụ nữ kia có vết sẹo thì ta liền đoán ra. Sau này lại có người nói nghe thấy tiếng động như giặt phơi drap giường, nhưng lại có người không nghe thấy thì ta liền nghi ngờ, có lẽ lớp da bị bẩn, nên con quỷ mới lột ra giặt sạch rồi phơi khô!

Quả nhiên, kết quả giống hệt như dự đoán.

Còn về phần nam nhân trẻ tuổi.... Chuyện này thật ra cũng dễ, chúng ta nói thể nào cũng đều là nam nhân trẻ tuổi, xung phong ra trận dụ thứ kia ra là được.

Quỷ Hoạ Bì tuy mạnh nhưng cùng lắm cũng chỉ ngang cấp với hôi linh quỷ, bây giờ ta đã là địa giai cấp bốn, thay súng đổi đao, đối với việc làm ăn coi như cũng đã có chút kinh nghiệm, cho nên cũng không để con quỷ kia vào lòng.

Vì vậy khi ấy ta đã bỏ sót một chuyện, đồng thời suýt chút nữa là gây ra mâu thuẫn.

Thứ kia dù muốn ra thì cũng phải đợi đến tối, cho nên chúng ta đều về phòng đợi.

Vừa vào phòng thì phát hiện Trình Tinh Hà vẫn ngủ như heo chết, ta hỏi Bạch Hoắc Hương chuyện gì thế này, uống lộn thuốc ngủ à?

Bạch Hoắc Hương trừng ta một cái, nói là vết thương trên người hắn đang trong thời kỳ hồi phục. Vì để vết thương mau chóng khép lại nên nàng đã dùng mật của mèo gấm để chế thuốc, quá trình này rất đau đớn, cho nên so với việc để hắn trằn trọc gào thét thì cứ để hắn ngủ vậy cho yên.

Quả nhiên có Bạch Hoắc Hương bên người thì yên tâm hẳn.

Lúc ta định nói chuyện thì Tô Tầm kéo ta một cái, chỉ về phía cửa sổ.

“Chỗ này rất có thể chính là lối vào Bạch Hổ Cục.”

Đưa mắt nhìn sang thì nơi này bình thường không có gì là, chỉ là một cái núi nhỏ. Có lẽ nơi này cũng giống như Chu Tước Cục, chỉ khi nào ngươi tiến vào bên trong thì mới phát hiện bên trong là một vùng trời mới.

Chỉ có điện Bạch Hổ Cục là hung là sát, thứ được trấn ở chỗ này rốt cuộc sẽ là gì đây?

Nhưng nếu có thể có được tư cách toạ trấn ở chỗ này thì nhất định không phải là kẻ hiền lành.

Ách Ba Lan thấy việc có tiến triển, khỏi phải nói là hưng phấn biết bao. Hắn quay người chọc chọc Trình Tinh Hà.

“Mọi thứ đều đã sẵn sàng cả rồi, chỉ chờ Trình Ngốc Tử tỉnh lại nữa lại xong.”

Kết quả bị Bạch Hoắc Hương tát cho một cái, thế là lại tủi thân rút về.

Cũng phải, đến lúc đó nếu thật sự phá được Bạch Hổ Cục thì cơ thể âm dương này của hắn cũng sẽ biến mất. Chỉ có điều hắn dường như chẳng quan tâm gì đến chuyện này mấy.

Ta nhìn về phía vùng nước trước mắt, không khỏi là nhớ đến Tiêu Tương...lúc trước nàng đã sống ở chỗ này.

Khi nào nàng mới trở về đây?

Cũng không biết bây giờ nàng thế nào rồi...chút tinh phách nhỏ bé đó liệu đã trưởng thành chưa?

Ta đột nhiên cảm thấy rất nhớ nàng.

Thôi, sau khi phá xong Bạch Hổ Cục thì đi thăm nàng vậy.

Trời vừa sập tối thì ta liền chuẩn bị đi bắt thứ ăn thịt người kia.

Bởi vì thứ kia chỉ có hứng thú với nam nhân trẻ tuổi ở một mình, nên ta và Ách Ba Lan cũng đi cách nhau ra.

Sát khi của Thất Tinh Long Tuyền và Ma Y Huyền Tố Xích thật sự quá lớn. Để tránh cho sát khí này làm sợ thứ đó nên ta để chúng lại cho đám Bạch Hoắc Hương. Ta chỉ đem theo Tru Tà Thủ và Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên là đủ.

Nhưng bây giờ đã là nửa đêm, hai chúng ta đi nửa ngày cũng không thấy bóng của thứ kia đâu, ta nói thầm trong lòng, gì đây, chẳng lẽ nó chướng mắt mình?

Thịt của ta không thơm à?

Ách Ba Lan đi phía sau ta cũng lộ vẻ khó hiểu, hắn dùng khẩu hình hỏi ta: ca, chẳng lẽ tối nay thứ kia không đói bụng?

Không thể nào, hôm qua nó đã không ăn được thằng nhóc kia, hôm nay chẳng phải nên đại khai sát giới sao?

Nhưng đúng vào lúc này, dưới lầu lại có người đến gây chuyện, ta bèn đến gần lan can để nghe ngóng. Người đến là một phụ nữ, nàng nói chú của mình sau khi vào khách sạn này ở rồi không còn xuất hiện nữa.

Chương 1138: Đi Đưa Cơm

Ông chủ nghe xong thì nhíu mày, đàn ông tuổi lớn không nằm trong phạm vi trách nhiệm của hắn!

Người phụ nữ kia nghe xong thì không vui, hỏi hắn lời này là có ý gì, vì sao tuổi lớn thì không chịu trách nhiệm? Nói xong liền chộp lấy cái máy tính bảng trên bàn thu ngân đánh vào đầu ông chủ.

"Chú của ta đang bị thương, có phải các ngươi thấy thế nên tham của giết người?"

Ông chủ vội giơ tay bảo vệ đầu, sau đó kêu thảm thiết.

"Không có, không liên quan gì đến ta!"

Bị thương?

Ta xuống hỏi thì biết chú của người phụ nữ này năm nay chừng năm mươi tuổi, là một đầu bếp, bởi vì sơ ý bị phỏng dầu nên đã đến Hưng Long Cung khám ngoại khoa. Nhưng đến tận bây giờ người vẫn chưa về, người trong nhà lo lắng nên mới tới để hỏi thăm.

Lúc này, chị gái dọn vệ sinh cũng hùng hổ nói cái tên Địa Trung Hải kia nom nhìn cũng lớn tuổi, nhưng lại già không nên nết, ngay cả việc quỵt tiền phòng cũng dám làm.

Ông chủ liền hỏi chị gái dọn vệ sinh là có chuyện gì.

Chị gái dọn vệ sinh liền nói tên Địa Trung Hải kia từng nhờ nàng đưa cơm cho hắn, không ngờ sau khi đưa sang, cơm còn nóng mà người lại chẳng thấy đâu. Lúc đó đã hơn nửa đêm rồi, hắn có thể đi đâu được chứ, hơn nữa thứ kia lại không ăn thịt người già, vì vậy chắc chắn hắn đã trốn đi mất, còn hại nàng tốn một bữa cơm.

Ta hỏi.

“Sao ngươi lại đi đưa cơm cho hắn?”

Chị gái dọn vệ sinh trả lời.

“Hắn ta xui xẻo, hôm nay đi ra ngoài thì bị xe đụng gãy chân, cả quần đều là máu. Nhưng cái tên đó tiếc tiền không đi bệnh viện nên chỉ mua chút rượu thuốc về tự xử lý, khiến cho cả căn phòng đều là mùi rượu thuốc, ta còn phải giúp hắn mở cửa sổ để mùi bay bớt.”

Máu... Ta đột nhiên phát hiện, có phải suy nghĩ trước đây của mình đã sai hướng rồi không?

Ta lập tức hỏi ông chủ.

“Ngươi còn nhớ lúc tên côn đồ kia đến gây chuyện thì có bộ dạng thế nào không?”

Ông chủ chớp mắt, nói ngay.

“Tên khốn kiếp đó à? Dù hắn có hoá thành tro ta cũng không quên được...mấy bữa trước hắn bị người đánh, trên đầu có quấn băng vải. Ở ngoài bị người ta đè đầu nên mới đến tìm quả hồng mềm là ta để trút giận!”

Mẹ kiếp! Quả nhiên là ta đã nghĩ sai hướng rồi!

Khó trách ta và Ách Ba Lan ở đây dạo nửa ngày mà chẳng thấy cọng lông nào xuất hiện!

…

Lúc này, một bác gái nghe thấy nơi này có động tĩnh thì cũng từ một bên thò đầu ra...mấy bác gái này vì giải oan cho con trai nên cũng không chịu rời khỏi khách sạn. Bọn họ cùng nhau mướn mấy phòng, lúc hướng nội thì ôm đầu khóc rống, khi hướng ngoại thì cùng nhau đập kim hoa đấu địa chủ. Còn có người tụ lại với nhau thảo luận về mấy động tác nhảy quảng trường mới.

Thấy bác gái này thò đầu ra nhìn, ta liền nhân dịp hỏi thăm.

“Lúc con trai ngươi đến đây mướn phòng thì trên người có thương tích gì không?”

Bác gái bị câu hỏi của ta làm mông lung, nhưng khi nghĩ đến đây có thể là manh mối để bắt được hung thủ thì lập tức nói.

“Đại sư, chuyện này ngài cũng tính ra được sao? Đúng thế, trước khi con trai ta đến khách sạn này mướn phòng thì từng bị trật chân lúc chơi đá bóng. Mà ngài hỏi chuyện này làm gì?”

Thấy bác gái nọ trả lời, mấy bác gái khác cũng chạy đến hỏi.

“Chuyện gì đấy?”

“Đại sư, ngài cần chúng ta giúp gì à?”

Ta hỏi tiếp.

“Lúc con trai của các người đến đây mướn phòng thì có phải từng bị thương không?”

Có người đáp là không biết, lại có người nhanh chóng cho ra đáp án.

“Đúng đúng, con trai ta từng bị trầy một miếng da tay.”

“Con trai ta thì từng bị dao phay cắt trúng tay!”

Bạn gái của người đàn ông lúc sáng vẫn còn chưa đi, nàng muốn tận mắt nhìn thấy thứ quyến rũ người đàn ông của mình bị bắt – nghe vậy thì cũng nói.

“Bạn trai ta vừa mới đi cắt trĩ, liệu có được tính là bị thương không?”

Nghe vậy, tim ta chợt nhảy lên, vội bỏ lại Ách Ba Lan rồi chạy ù lên lầu.

Vật mà cái thứ kia coi trọng không phải là đàn ông trẻ tuổi, mà là... Người đàn ông có vết thương trên người.

Chẳng qua từ đó đến giờ chưa từng có đàn ông lớn tuổi nào bị thương đến mướn phòng, nên chúng ta mới rằng nó chỉ ăn đàn ông trẻ tuổi.

Ách Ba Lan cũng không ngốc, lúc này cũng đã hiểu ra, thậm chí còn chạy nhanh hơn cả ta.

“Cái tên Địa Trung Hải đó đúng là xui xẻo.”

Chuyện là như thế, nhưng trong lòng ta vẫn luôn cảm tháy có gì không đúng...ta còn nhớ lần đầu gặp Địa Trung Hải, đỉnh đầu của hắn sáng bóng, vành tai dày rộng, rõ ràng là một người sống thọ. Theo lý thuyết thì hắn sẽ không phải gặp chuyện gì quá lớn, nhưng hôm nay sao lại gặp phải tai ương này?

Hai chúng ta vừa mới chạy lên lầu thì đã nghe thấy một tiếng kêu la thảm thiết,

Nhìn là như vậy, nhưng trong lòng ta luôn cảm thấy có chút không đúng —— ta còn nhớ tới, lúc trước nhìn thấy Địa Trung Hải, đỉnh đầu hắn sáng bóng, vành tai hùng hậu, là một tuổi thọ dài a, hôm nay theo lý thuyết sẽ không xảy ra chuyện lớn gì, như thế nào lại bị coi là tai ương này?

Chương 1139: Chỉ Thấy Dê Chứ Không Thấy Người

Mới vừa lên lầu, liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, ta giật thót, vội vàng chạy nhanh hơn. Sau đó liền nhìn thấy cảnh Bạch Hoắc Hương đang đè tên Địa Trung Hải lại để bôi thuốc ở trên hành lang.

Tô Tầm cũng đứng ở phía sau...thì ra vừa nãy, trong lúc bọn họ đang ở trong phòng trông coi Trình Tinh Hà thì Tô Tầm cảm giác được bên ngoài có thứ gì đó. Mở cửa ra nhìn thì thấy Địa Trung Hải què chân đang đi ngang cửa —— trên người hắn có một luồng khí đen, rõ ràng là bị trúng tà.

Bạch Hoắc Hương thấy thế liền đè người lại để bôi thuốc, lúc này hắn mới tỉnh táo lại, nhưng bây giờ nếu ngươi hỏi hắn sao chân bị thương nặng như thế mà không ở trong phòng, lại lê lết ra đây thì hắn cũng nói không ra chuyện.

Ách Ba Lan nhịn không được nói:

“Mạng lớn thất đấy, hắn nhất định là bị cái thứ ăn thịt người kia dụ ra. Nhưng hắn lại đi ngang qua chỗ này, rồi được các ngươi cứu.”

Lại hỏi Địa Trung Hải, Địa Trung Hải nói hắn nghe tiếng gõ cửa, còn tưởng là chị gái dọn vệ sinh đến đưa cơm cho hắn nên vội vàng chạy ra mở cửa. Ai gnờ vừa mới mở cửa ra thì lại nhìn thấy một người phụ nữ rất đẹp.

Lúc ấy hắn giống như người mất hồn, chỉ biết đi theo người phụ nữ kia...cả đời này của hắn chưa từng nhìn thấy người đàn bà nào xinh đẹp đến như vậy.

Khi đó mấy cái thứ như quỷ ăn thịt người đều bị hắn vứt ra sau đầu, cho dù nhớ tới thì cũng chắc chắn nữ quỷ kia chỉ ăn đàn ông trẻ tuổi, chướng mắt mình, cho nên người đẹp này nhất định không phải là ma quỷ.

Đây cũng chính là cái thứ hay được gọi là bị ma quỷ ám ảnh.

Ai ngờ vừa đi ngang qua chỗ này thì thấy Tô Tầm và Bạch Hoắc Hương hung thần ác sát vọt ra, nữ nhân xinh đẹp kia lại chẳng thấy tăm hơi. Lúc này hắn mới tỉnh táo lại, đồng thời cũng cảm thấy sợ hãi.

Thứ kia vừa mới tìm được con mồi thì đã bị chặn họng?

Nhưng mà...

Ta lập tức chạy về phòng, quả nhiên dự cảm của ta hoàn toàn chính xác.

“Trình Tinh Hà đâu?”

Bạch Hoắc Hương và Tô Tầm cũng quay đầu lại, khi bọn họ nhìn thấy cảnh trong phòng thì cũng ngơ ngẩn.

Trên giường trống rỗng, Trình Tinh Hà không thấy.

Ách Ba Lan cũng choáng váng:

"Trình Nhị ngốc..."

Trên người của Trình Tinh Hà có vết thương!

Nhất định là cái thứ kia thừa dịp Bạch Hoắc Hương và Tô Tầm ra ngoài thì đã quay ngược vào đây.

Ta vén rèm cửa sổ lên, quả nhiên nhìn thấy trên cục nóng điều hoà bên ngoài cửa sổ đều có đất.

Ở trên lớp đất đó còn có một dấu chân vô cùng mới.

Mẹ kiếp, nó đã dẫn Trình Tinh Hà đi về phía đó.

Tô Tầm cũng chạy tới, sắc mặt trắng bệch.

“Ta...”

Ta cũng không trả lời hắn, chống tay lên bệ cửa rồi trèo ra ngoài, sau đó đuổi theo dấu chân kia.

Ách Ba Lan đuổi theo phía sau, nhưng suýt chút nữa là trượt chân ngã nhào.

“Trời ạ, tên ngốc kia sao xuống được?”

Một khi thứ kia đã mê hoặc con người rồi thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Lão đầu nhi từng nói với ta ở phố nam có một ông lão chăn dê, có biệt danh là Toản Thiên Hầu. Nhưng khi ta nhìn thấy ông lão kia thì lại thấy người này cơ thể không được linh hoạt cho lắm, sao lại được gọi là Toản Thiên Hầu. Vì vậy ta bèn hỏi lão đầu nhi là có phải ngày xưa ông lão này từng làm trộm hay không?

Lão đầu nhi nói rằng thời còn trẻ ông lão kia là một người chăn dê, một ngày này gặp được một cô gái xinh đẹp, hắn yêu người ta ngay cái nhìn đầu tiên, sau đó bỏ dê đi theo người ta biệt tích luôn. Lúc người nhà đi tìm thì chỉ thấy dê chứ không thấy người.

Lão đầu nhi khi đó vừa hay ở gần đó, hắn ngửi thấy mùi ở đó liền nhíu mày, bảo là sợ đụng phải thứ gì đó không sạch sẽ, mau đi lên chỗ cao tìm.

Kết quả là người ta quả nhiên tìm được hắn trên một cây cột điện hư, hắn đang đứng dang tay như đang muốn bay lên trời sóng vai với ông thiên. Người ta mất rất nhiều sức mới cứu được người xuống, sau đó vỗ hai mũi giày thì hắn mới tỉnh lại. Nói là cô gái kia nói sẽ dẫn hắn về nhà, bọn họ đang đi lên một cái cầu thang, nhưng đi tới đó thì đột nhiên không đi được nữa.

Hỏi thăm thì mới biết thì ra trước đây có một cô gái trú mưa ở đây bị sét đánh chết, dưới cột điện còn vương lại tro giấy.

Lão đầu nhìn ngửi thử, quả nhiên đúng là mùi tro giấy.

Bọn họ chỉ cần đến trễ một chút thôi thì hắn đã bị cô gái kia kéo xuống chết thay rồi.

Nhưng ngươi nghĩ xem, một người sống sao lại có bản lĩnh leo lên chỗ cao như vậy chứ? Vì vậy từ đó về sau hắn được đặt cho cái tên là Toản Thiên Hầu, còn mắc thêm một chứng bệnh...chứng sợ độ ca.

Cũng là bị ma quỷ ám ảnh như nhau, Toản Thiên Hầu ngay cả cột điện cũng leo lên được thì Trình Tinh Hà đạp cục nóng leo mái nhà cũng là một chuyện chẳng có gì lạ.

Ta chạy theo vết chân một đoạn thì phát hiện nó dẫn tới một lối thoát hiểm bỏ hoang.

Đây là hàng ổ của thứ đó?

Ta dùng một tay mở cửa sau đó chui vào.

“Trình Tinh Hà?”

Chỉ nghe được tiếng của ta vang vọng xung quanh.

Chương 1140: Người Có Hai Gương Mặt

“Cha đem tiền tới cho ngươi đây!”

Xung quanh vẫn lặng im không một tiếng động.

Mẹ kiếp, nghe tới ‘tiền’ cũng không phản ứng, lòng ta trầm xuống, đừng nói là xảy ra chuyện thật rồi chứ?

Ta lập tức men theo cầu thang chạy xuống dưới, cầu thang này rất dài nên ta cũng không dám chậm trễ, chỉ cần chậm một giây thôi thì Trình Tinh Hà sẽ thêm một phần nguy hiểm, nên ta nhất định phát tìm thấy thứ kia.

Phải rồi, lửa...thứ mà hoạ bì sợ nhất chính là lửa.

Ta lập tức móc bật lửa và một tờ giấy vàng ra đốt nó lên, ánh lửa phừng cháy, rọi ra một cái bóng đen bức tường giữa cầu thang.

Cũng đúng vào lúc này, ta chợt phát hiện ở góc tây bắc hình như có một cái bóng rụt lại.

Chính là ở đó!

Ta tranh thủ thời gian bảo Ách Ba Lan mau tìm thứ gì đó để chiếu sáng, còn mình thì vội vàng chạy xuống.

Ách Ba Lan luống cuống tay chân chạy theo, đá đổ không ít đồ, rồi lại nghe hắn vui mừng lẩm bẩm.

“Có bìa cứng này...”

Nhưng lúc này ta cũng không có thời gian nghe hắn nói gì, chỉ vội vàng đuổi tới vị trí kia. Nơi đó trống rỗng không một bóng người – chỉ có một mùi máu tươi quanh quẩn.

Suy nghĩ của ta lập tức nổ tung – con mẹ nó, chẳng lẽ nó ăn Trình Tinh Hà rồi?

Ngay cả người của lão tử ngươi cũng dám đụng tới, đúng là chán sống rồi!

Mùi máu tươi – phải rồi, chẳng phải nó thích nhất là ăn đàn ông có vết thương trên người hay sao? Đơn giản.

Ta lập tức cắn đứt đầu ngón tay của mười, mười ngón nối tim, nên việc này khiến ta vô cùng đau đớn – nhưng chút đau đớn nhỏ nhoi này hoàn toàn không thể so với Trình Tinh Hà, bên đó là mạng người đó.

Tiếp đó, ta vội lần theo mùi máu, điều may mắn nhất của ta hôm nay chính là mọc ra một cái lỗ mũi chó.

Mùi máu càng ngày càng gần, quả nhiên, rất nhanh ta liền phát hiện ở khúc cua cầu thang trước mặt hình như có một người đang đứng.

Dáng người kia uyển chuyển xinh đẹp, rõ ràng là một cô gái trẻ đang đứng đưa lưng về phía ta.

Ta nhanh chân chạy tới chỗ nàng ta, trong lòng thoáng cái liền trở nên nặng nè – chỗ đó nào có Trình Tinh Hà, ngay cả một sợi lông của Trình Tinh Hà cũng chẳng có!

Còn thứ kia thì tuy hiện tại đang đưa lưng về phía ta, nhưng có thể thấy được phần miệng của nó đang nhúc nhích – nàng ta đang ăn cái gì đó!

Đầu óc ta chợt trở nên trắng xoá, ta, ta đến trễ rồi?

Máu nóng xông thẳng lên đầu, ta chỉ nghe màng nhĩ như bị xe lu đụng phải, vang lên ầm ầm. Nhưng ta lại chẳng để tâm, lập tức phát động Tru Tà Thủ hướng về phía thứ kia.

Lúc này thứ kia dường như cũng có cảm giác, nó từ từ quay đầu lại.

Khi nhìn thấy rõ được mặt của thứ kia, nhất thời có ta chút sửng sốt – trước giờ ta luôn nghĩ mình có kiến thức rộng, ai ngờ hôm nay lại bị vả mắt, bởi vì ta quả thật chưa từng gặp qua một gương mặt như vậy.

…

Đó là một người có hai gương mặt.

Một bên là một cô gái xinh đẹp có đôi mắt long lanh, đôi môi anh đào chúm chím, đủ sức để làm người mẫu cho các bìa tạp chí. Nhưng bên còn lại thì vô cùng dữ tợn, sắc mặt xanh lè, miệng đầy răng nanh.

Phần da trên người cũng bị xé xuống một nửa, đang treo lủng lẳng.

Là Trình Tinh Hà xé à?

Không có thời gian suy nghĩ, ta nhanh chóng về phía nó, vừa tàn nhẫn vừa chính xác bóp lấy cổ của nó. Nhưng không ngờ tốc độ của thứ này rất nhanh, nó lui về sau một bước nên ta chỉ bắt được một nửa. Chỉ nghe xẹt một tiếng, lớp ‘da’ trên cổ nó đã bị ta cào xuống.

Không nhắc đến thì đỡ, cảm giác kia quả thật rất đáng sợ. Sau khi ‘da’ bị kéo xuống, phần mỡ trên cổ cũng hiện ra, nhìn lúc ta nhìn thoáng qua thì lại thật nó lại có mấy lớp vằn gợn sóng giống như rắn mối.

Không phải con người... Thứ này chắc chắn không phải là con người.

Thứ kia lạnh lùng nhìn chằm chằm ta, rồi lại chợt nở một nụ cười —— là một nụ cười mừng như điên.

Nó cảm nhận được vết thương trên người ta, nó muốn ăn ta!

Theo lý thuyết thì máu đồng tử của ta có tác dụng trừ tà, rất hiệu quả với những thứ tà ma ngoại đạo, nhưng ngặt nổi thứ này lại giống như động vật chuyên ăn thịt người, nên căn bản là không sợ.

Tiếp theo, chỉ thấy nó nhào về phía ta.

Mẹ nó, ngươi ăn Trình Tinh Hà ăn, ta còn chưa tính sổ với ngươi, ngươi lại muốn duỗi tay về phía ta trước!

Vừa nghĩ đến việc Trình Tinh Hà bị thứ này ăn thì huyệt thái dương của ta liền nhảy dựng lên, trái tim cũngảm thấy đau nhức. Cái tên ngu ngốc đó bị đại sơn mị cuốn không chết, bị hạn bạt đẩy nhào cũng không chết, giờ lại lật thuyền trong mương, bị một con hoạ bì ăn thịt?

Cho dù ngươi sẽ trước năm hai mươi lăm tuổi, nhưng cũng đừng chết một cách uất ức như vậy chứ.

Suy nghĩ này giống như hoá thành vô số con ong đang chích vào trái tim ta, khiến nó chỗ nào cũng đau. Trong lòng đang nén lửa, thứ này lại còn lao tới, vì vậy ta cũng chẳng thèm trốn, trực tiếp nhào về phía nó. Cú bắt vừa nãy không chuẩn, nhưn cũng may ta thông minh đã thu khí lại một nửa, nên cũng không bị lãng phí.

Chương 1141: Bất Ngờ

Nhưng không nghĩ tới, lần này tuy ta đã bắt được nó, nhưng khi ta vừa định dùng sức thì lòng chợt lạnh – tay ta không nhúc nhích được!

Trời ạ, cái quần què gì thế này, đây chính là thần khí của Thủy Thiên Vương đấy. Cho dù không nhiều lắm nhưng cũng đủ để đối phó với tà vật rồi, hơn nữa dù bắt không chết thì ít nhiều gì cũng trấn trụ được nó. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy tà vật không sợ thần khí!

Ta lập khí vọng khí quan sát, không ngờ sau khi nhìn xong thì lại càng sửng sốt – tay của ta sở dĩ không nhúc nhích được là bởi vì tà khí trên người thứ này đã lan đến và quấn lấy tay ta!

Rốt cuộc là tà khí gì mà lợi hại như vậy?

Có thể đạt tới trình độ này không phải đều là cấp bậc của quỷ tiên sao?

Vốn tưởng rằng thứ này chỉ là một hôi linh quỷ, ai biết được lại đá nhầm vào ván sắt cơ chứ. Ta thầm than trong lòng, vận khí gì thế này, tìm không được thỏ nhưng lại chộp phải hổ.

Tay không thể nhúc nhích, Thất Tinh Long Tuyền và Huyền Tố Xích đều ở trên lầu không đem xuống, lần này quả thật là toang thật rồi.

Đúng lúc này, giọng của Ách Ba Lan vang tới.

“Ca, tìm được Trình Tinh Hà chưa?”

Ta vừa thử rút tay của mình ra vừa quay đầu ô lớn.

"Ngươi mau về đi!"

Tiếng bước chân của Ách Ba Lan chợt ngừng lại, có lẽ đã ý thức được chuyện không ổn.

"Sao vậy ca, xảy ra chuyện gì rồi?"

Ta còn chưa kịp trả lời thì thứ kia đã tiến lại gần muốn cắn ta.

Xong rồi, Trình Tinh Hà cả ngày nói cái gì mà hoàng tuyền lộ hắn đi trước, hắn không đợi ta hắn là chó, lần này tốt rồi, miệng quạ đen không nói câu nào ra hồn!

Không được, con mẹ nó ta không thể chết, ta mà chết uất ức như vậy thì đời nào chịu khép mắt!

Vì vậy, ta bèn thử điều động toàn bộ khí trong cơ thể, muốn rời khỏi thứ khí tà kia. Nhưng ta còn chưa kịp dùng thì cái răng nanh dài ngoẵng kia đã vươn tới cổ ta rồi.

Trước mắt ta đột nhiên trở nên trắng xoá, rồi bỗng nhiên đúng vào lúc này, có một vật không biết là vật gì từ một chỗ không biết là chỗ nào bay cái vèo tới nện vào mặt của nữ nhân kia một cái bịch.

Nữ nhân kia bất ngờ không kịp đề phòng, cơ thể lay động một chút, tuy rằng chỉ có vài giây, nhưng đối với ta mà nói quả thực quá trân quý. Ta sử dụng toàn bộ khí lực, liều mạng xông tới rút tay ra khỏi người nàng.

Nhưng mà... Cái tiếng vừa rồi là gì thế?

Ta ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người đang vác một cây gậy lớn đang đứng bên cạnh ta thở hổn hển.

"Ta đã bảo thận ngươi hư, bảo ngươi ăn maca để bổ mà chẳng chịu nghe! Giờ thì thấy chưa, không nghe lời người lớn thì nhất định sẽ chịu thiệt!”

Là Trình Tinh Hà.

Thân thể hắn vẫn rất suy yếu, đứng cũng vất vả, thân thể cao lớn đang tựa vào góc cầu thang, ngực phập phồng lên xuống, nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười cà lơ phất phơ kia:

"Ngươi vừa nói đến đưa tiền cho ta, đưa bao nhiêu?”

“Con mẹ nó, sao ngươi còn chưa chết?”

Ta biết ngay mà, ngươi tốt sống không lâu, tai hoạ gieo ngàn năm!

Trình Tinh Hà quay mặt lại:

"Ngươi còn chưa tận hiếu, lão tử chết cũng không cam lòng.”

Tổ sư ngươi.

Lúc này ta cũng nhìn rõ được thứ mà Trình Tinh Hà đang cầm, là một cái chân bàn cũ, không biết là tháo ra từ cái bàn nát nào.

Nhưng cũng trùng hợp là thứ này đen nhánh, hơn nữa còn bị sét đánh qua, có tác dùng trừ tà!

Thật không hổ Einstein trong thế giới nhặt rác.

Thì ra là lúc Trình Tinh Hà bị bắt tới đây thì cũng đã từ từ tỉnh lại, mắt thấy cái miệng kia sắp tới gần, hắn vội quơ tay nắm đại một thứ sau đó đánh vào mặt thứ kia như đánh bóng chày. Thứ kia bị đánh ngu, hắn liền nhân cơ hội trốn đi, mà đúng lúc này cũng đi xuống.

Hắn nghe thấy giọng ta linè yên tâm, nghĩ là ta đến thì việc cũng xong nên không lên tiếng. Ai ngờ ta vì nóng lòng cứu người mà đồ phòng thân cũng chẳng mang. Hắn thấy ta suýt chút nữa là bị thứ đó ngoạm vào mồm nên đành vác cái thứ đồ chơi kia ra rồi quất cho cái thứ kia thêm một cái.

Trình Tinh Hà cầm khúc gỗ nói.

“Đều là do ta không có cách dạy con, đúng là Quan Âm nương nương bái Quan Âm miếu —— cầu người không bằng cầu mình.”

Lúc này quỷ hoạ bì cũng phản ứng lại, lập tức nhào về phía chúng ta.

Trình Tinh Hà còn muốn cho nó một gậy, nhưng sự bất quá tam, thứ kia cũng không ngốc, nâng tay lên đỡ gậy của Trình Tinh Hà.

Trình Tinh Hà lúc ấy liền hít một hơi khí lạnh:

"Thất Tinh, ngươi cũng nhìn ra đúng không —— thứ này không phải là tà vật bình thường.”

Đợi ngươi dạy ta thì cải xanh đều lạnh con mẹ nó rồi.

Đầu óc ta thì nhanh chóng xoay chuyển, tà vật này không biết đã sống trong hung địa này bao nhiêu năm, cả thân đều là hung khí, hơn nữa còn ăn nhiều người như vậy, nhất định là không dễ đối phó. Bây giờ ta tay không tấc sắt, đúng là không dễ làm. Ta nhìn xung quanh, phát hiện bên người có một đống đồ cũ, bèn quơ tay chộp đại một thứ.

Chương 1142: Cổ Tay Bị Bóp Nát

Mà lúc này Ách Ba Lan cũng nghe thấy tiếng của hai người chúng ta, đang cầm theo lửa chạy vội xuống.

"Ca, ngươi không sao chứ?”

Cũng vào lúc này, tay ta quả thật chộp được thứ gì đó, vừa thấy thứ kia, ta thầm nghĩ quả nhiên là trời cũng giúp mình, trong đầu chợt nảy ra một ý.

“Ách Ba Lan, mau rọi ánh sáng xuống đây!”

Bước chân Ách Ba Lan chậm lại, hắn lập tức giơ tay lên cao, ngọn lửa kia nhanh chóng chiếu sáng toàn bộ chỗ này.

Ta móc bật lửa ra, sau đó giơ về phía quỷ hoạ bì.

‘Da’ trên người nó rất dễ cháy, ngọn lửa lần này lập tức đốt nó cháy đen. Lúc này nó làm sao còn để ý tới Trình Tinh Hà được nữa, sau khi nó hét lên một tiếng thì vội vàng tìm cách dâm lửa.

Chỉ có điều lửa chỉ có thể đốt da chứ không thể xuyên thấu âm khí.

Con quỷ lúc này cũng nổi giận, nó muốn nhào về phía ta.

Ta híp mắt để thích ứng với ánh sáng, sau đó dựng thẳng thứ trên tay lên, giơ về phía nó

“Ngươi xem dáng vẻ của ngươi đi, dù có khoác da người thì cũng không che giấu được bộ mặt thật!”

Thứ trên tay ta là một cái gương nhựa cũ.

Dưới ánh sáng từ ngọn lửa của Ách Ba Lan, toàn bộ gương mặt âm dương của con quỷ đều bại lộ trước gương. Sau khi bị Trình Tinh Hà đánh cú thứ hai, bên gương mặt xinh đẹp chỉ còn mỗi một góc phải, bên trên thì đều bị lửa thiêu cháy, còn những phần còn lại thì đều là thịt nát.

Thứ kia nhìn chằm chằm khuôn mặt mình ở trong gương rồi bỗng nhiên phát ra một tiếng rít gào, gắt gao che mặt mình lại. Thừa dịp này,lập tức vận chuyển số hành khí còn lại, nhanh như chớp túm lấy hai cổ tay của con quỷ, chỉ nghe rắc một cái, cổ tay của nó đã bị ta bóp nát. Nữ nhân kia, chỉ nghe "Kẹt" một tiếng giòn vang, hai cổ tay toàn bộ bị ta bóp đứt.

Nhưng con quỷ này dường như chẳng có cảm giác đau đớn, nó vẫn trừng trừng nhìn gương, còn lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

“Đây không phải là ta...”

Dáng vẻ này khiến ta nhớ lại một câu chuyện xưa.

Thứ mà mỹ nhân yêu nhất chính là dung nhan của bản thân – con quỷ hoạ bì này nhất định cũng có một chuyện xưa.

Nhưng tay ta cũng không dám buông lỏng, đồng thời quay sang gọi Ách Ba Lan.

“Đứng ngơ ra đó làm gì, Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên!”

Cũng may là Ách Ba Lan phản ứng kịp, đáp lại một tiếng rồi quăng roi xuống. Không ngờ rằng ta còn chưa thả tay mà thứ kia lại đột nhiên nhào tới, đôi mắt nhìn ta đều là oán hận và cay độc.

Mẹ kiếp, ta định trốn, nhưng không ngờ lại có một người chắn trước mặt ta, sau đó ngồi xổm xuống, ném mấy thứ gì đó về phía con quỷ.

…

Mấy thứ kia nhìn qua hoàn toàn không có quy luật, rải rác giống như rắc hạt giống rau vậy, nhưng ta vừa liếc cái ta đã nhìn ra, trông có vẻ tùy ý nhưng mấy thứ kia rơi trên vị trí của kỳ môn độn giáp một cách vô cùng chuẩn xác. Quỷ hoạ bì kia còn muốn xông lên nhưng lại bị ghim tại chỗ, không thể động đậy được giống Trình Tinh Hà và ông cậu ba vậy.

Trận pháp của Tô Tầm.

Trình Tinh Hà bỗng trở nên kích động:

“Chao ôi, đúng là trời không diệt họ Trình ta, Động Tử, ngươi đúng là đáng tin.”

Nói xong, hắn cầm cái chân bàn kia lên chỉ vào ta:

“Ngươi học hỏi chút đi.”

Vóc người cao lớn của Tô Tầm quay lưng về phía ta, cũng không thấy rõ biểu cảm trên mặt hắn, chỉ nghe thấy hắn cười trả lời:

“Cũng không đúng hoàn toàn… Nếu không phải thứ này bị hắn ta làm loạn tâm trí, trận pháp nhỏ này của ta không trói được nàng đâu.”

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn ta và Trình Tinh Hà, cắn răng giống như đã hạ quyết tâm, lúc này mới nói:

“Vừa rồi ta…”

Ta biết, hắn không bảo vệ tốt Trình Tinh Hà nên trong lòng thấy áy náy.

Có điều, hắn bẩm sinh đã thích sĩ diện, ta vội vàng nói:

“Động Tử, đúng là may nhờ có ngươi vừa rồi xả nước, để họa bì này bắt Trình Tinh Hà đi, nếu không thật sự không tìm được tung tích của nàng, ngươi coi như đã lập công rồi.”

Vừa rồi Tô Tầm còn khó chịu, nghe thấy lời này, hắn chợt sửng sốt, có điều mặc dù hắn ta không có kiến thức bình thường, nhưng mà không hề ngốc, cũng biết là ta không muốn để hắn tự trách trong lòng, nên bày ra ánh mắt rất cảm kích.

Ách Ba Lan cũng bước tới vỗ vai Tô Tầm:

“Thì ra là vậy, ngươi đúng là lanh trí.”

Lúc này Tô Tầm mới vui vẻ lên.

Nghe vậy, Trình Tinh Hà tức giận tới nỗi nhảy dựng lên:

“Hay lắm Thất Tinh, thì ra ngươi lấy ông đây ra làm mồi nhử à?”

Ta xua tay nói:

“Không nỡ bỏ con sao bắt được sói, lẽ thường tình thôi.”

Trình Tinh Hà ở một bên chửi ầm lên, ta cũng không để ý hắn, mà là lấy lửa trong tay Ách Ba Lan ra giơ lên cao, chiếu về phía mặt của quỷ hoạ bì kia.

“Da” khắp người quỷ hoạ bì kia đã hoàn toàn bị thiêu nát, làn da bên trong… Ta cau mày, mẹ nó, làm kiểu gì mà ra được thế kia vậy?

Ngang dọc đan xen, sần sùi dữ tợn, giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt qua từng nhát một.

Nàng chạm vào tầm mắt của ta, trong mắt tràn đầy căm hận, giống như ước gì có thể tiến lên xé sống ta.

Trình Tinh Hà cũng nhìn ra, ở bên cạnh bình phẩm từ đầu đến chân, nói là rất giống bánh táo, Ách Ba Lan thì không cho là đúng, nói cùng lắm chỉ là bánh táo đã mốc meo.

Chương 1143: Âm Khí

Tô Tầm ở trên núi chưa từng ăn bánh táo, cũng không biết hai người bọn họ đang nói cái gì, quay mặt hỏi ta:

“Thứ này rốt cuộc có lai lịch gì? Âm khí trên người…”

Đúng, âm khí trên người nó đã đến trình độ của Quỷ Tiên.

Bây giờ mặt của nàng đã bị hủy hoại hoàn toàn, xem tướng quỷ cũng không dễ dàng. Mặc dù bây giờ không thể nào vận dụng thần khí của Thủy Thiên vương nhưng mà vẫn có thể dùng hành khí Thiên cấp.

Dẫn tử khí kia vào trong mắt rồi ta tỉ mỉ nhìn xem tướng mặt của quỷ hoạ bì này, vừa nhìn đã phải cau mày, coi như đây là lần đầu tiên ta được nhìn thấy, đúng là Quỷ Tiên!

Cái gì gọi là Quỷ Tiên chứ? Đây là một loại người chết bất đắc kỳ tử, oán khí không tan, không ai có thể chế phục được, dứt khoát đưa nàng lên cung phụng, cầu nguyện với nàng.

Thứ này vô cùng hiếm thấy, ngay cả lão già cũng chưa gặp mấy lần, tỷ lệ xuất hiện của thứ này còn thấp hơn cả trúng vé số.

Ta thấy ta cũng nên đi mua vé số rồi.

Xương cung mày của nàng nhìn không rõ ràng lắm, nhưng nhìn ra được, ở giữa bị gãy, là bị chết đột ngột.

Nghe vậy, Trình Tinh Hà không nhịn được hỏi:

“Ngươi là Quỷ Tiên, vậy thì ngoan ngoãn tu hành đi, lỡ như ngươi tu thành chính quả thì sao? Ra ngoài ăn thịt người tính là chuyện gì chứ?”

Quỷ hoạ bì kia cắn răng, lúc này mới trả lời:

“Ta ăn đàn ông, lý lẽ rất chính đáng!”

Ta cũng gật đầu nói:

“Nàng hận đàn ông, là người đàn ông đã hủy cả đời nàng.”

Quỷ hoạ bì nhìn ta, giống như không ngờ tại sao ta lại nói ra lời này nên hơi ngơ ngác.

Thứ này lúc còn sống là bị làm nhục mà chết, sau khi chết cũng không được yên nghỉ, coi như là suốt đời không được siêu sinh.

Ta hỏi tiếp:

“Bây giờ ngươi nói xem, tại sao ngươi muốn ăn thịt đàn ông bị thương?”

Thứ này oán khí ngút trời, chắc chắn đã muốn nói ra oan khuất từ lâu rồi.

Quả nhiên, vừa nghe thấy lời này của ta, nàng đã nhìn chằm chằm vào ta:

“Ta đã lập lời thề, bọn họ đáng chết…”

Thì ra trước kia, quỷ hoạ bì này là người sống.

Còn là cô gái vô cùng xinh đẹp, đã đính hôn với tiểu lang quân thanh mai trúc mã, cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn sắp mở ra.

Lúc ấy, nàng cũng ở gần Bạch Hổ cục này, trong nhà mở quán trà.

Từ nhỏ nàng đã thích đẹp, có một hôm dậy sớm, lúc lên huyện mua hoa cài đầu thì đã gặp một người hấp hối trên đường, người kia bị thương nặng, nàng tốt bụng, đã đưa người kia về nhà cứu chữa.

Nhưng không ngờ, người kia là mặt người dạ thú, sau khi vết thương khỏi rồi, không những không biết báo ơn mà ngược lại thấy sắc nổi lòng tham, đã lăng nhục nàng.

Sau khi người trong nhà biết được, muốn tìm người này liều mạng, ai ngờ người này là kẻ bỏ trốn… Ban đầu cũng là trốn ra từ chỗ nha dịch.

Bỗng chốc, người kia đã giết chết người cả nhà nàng.

Nàng trơ mắt nhìn những người thân nhất đều chết hết, oán hận có thể tưởng tượng được, mà người kia lại nói, những người này đều là bị ngươi hại chết… Nếu ngươi không cứu ta, bọn họ sẽ chết sao?

Nàng liều mạng muốn trả thù người kia nhưng nàng hoàn toàn không có bản lĩnh này.

Người kia còn nói, nếu không phải vì khuôn mặt này của nàng ngày nào cũng trang điểm xinh đẹp thì sao lại rơi vào kết quả như vậy.

Trách ai, chỉ trách nàng ti tiện!

Lúc người kia muốn chạy trốn, sợ để lại manh mối, có ý định phải làm chuyện này thành vụ án không đầu mối nên đã rạch nát mặt của nàng, còn lại cũng băm thành từng mảnh, tránh cho bị người ta nhận ra, sau đó chôn ở sau nhà cùng với thi thể của cha và anh trai của nàng, người ngoài chỉ tưởng là quán trà này đã đóng cửa.

Chồng chưa cưới của nàng muốn tìm nàng nhưng hàng xóm láng giềng nói người ta xinh đẹp như vậy, có khi là bám được cành cao khác rồi… Cô gái xinh đẹp, có mấy ai kiên định?

Hồn phách của nàng không thể nào hoá giải nỗi oan ức, yên nghỉ không được, oán hận người kia mà cũng oán hận chính mình, tại sao nàng lại cứ thích cứu người như vậy? Tại sao nàng lại thích xinh đẹp như thế?

Chuyện này cũng không ai có thể trả lời, ai biết là oan nghiệt gì?

Đương nhiên, nếu như chôn ở chỗ khác thì đây đúng là đã trở thành vụ án không manh mối rồi, nhưng chỗ mà nàng được chôn lại chính là Bạch Hổ cục.

Đất này chủ hung, chủ giết, máu thịt của nàng và người trong nhà hòa vào nhau, trở thành một vật đại hung dị dạng.

Oán khí của nàng càng ngày càng lớn, muốn tìm được người bị thương kia để trả thù.

Nhưng nàng không thể rời khỏi nơi này.

Có một buổi tối, nàng nhìn thấy một người đàn ông bị thương muốn giết một người phụ nữ, nói người phụ nữ kia lén ngoại tình, chưa kể đến việc hại hắn ta làm người bị cắm sừng, lúc hắn ta đi tìm gian phu thì còn bị gian phu đánh nên không nuốt trôi cục tức này.

Người phụ nữ kia đau khổ cầu xin nhưng người đàn ông không thèm để ý, nàng đột nhiên nhớ lại chuyện xảy ra trên người mình.

Người kia cũng là người đàn ông bị thương.

Chương 1144: Người Đàn Ông Của Bọn Họ

Thế là lần đầu tiên nàng ăn thịt người như thế.

Người phụ nữ bị đánh kia có khi nào từng thấy trận thế này, bị dọa tới mất hồn mất vía, bỏ chạy rồi.

Lúc này nàng mới biết, bây giờ nàng đã trở thành dáng vẻ đáng sợ kia.

Không có người phụ nữ nào không quý trọng vẻ bề ngoài, oán khí của nàng càng lớn hơn.

Nhưng mà qua mấy ngày, người phụ nữ bỏ chạy kia đã chạy tới nơi này thắp hương, nói cảm ơn nàng đã cứu mạng người phụ nữ, còn gọi nàng là Huyết nương nương.

Nàng không có thân người, cả người toàn máu.

Chuyện này đã truyền ra, rất nhiều người phụ nữ địa phương chạy đến nơi này dâng hương cho nàng, xin nàng phù hộ - người đàn ông của bọn họ cũng không phải thứ tốt đẹp gì, uống rượu là đánh bọn họ. Còn có người nói chồng là tên cờ bạc, vì đánh bạc muốn bán họ vào trong kỹ viện, cũng hy vọng Huyết nương nương khai ân, có thể ăn thịt những người chồng kia của bọn họ.

Nếu như đạt thành tâm nguyện thì sẽ bằng lòng cung phụng hương hỏa.

Tín ngưỡng của con người là thứ vô cùng ghê gớm, tín ngưỡng thậm chí có thể sinh ra thần linh, nàng có được hương hỏa, sức mạnh cũng càng ngày càng lớn mạnh.

Thế là nàng bắt đầu ăn thịt người… Ăn người đàn ông bị thương.

Đây chính là quá trình Quỷ Tiên được hình thành, rõ ràng là một tà ma nhưng lại có được hương hỏa của con người, mà hương hỏa này cũng không chính đáng, là vì dục vọng của bản thân mà xin nàng hại người.

Những tín đồ này ban đầu đã đắp tượng cho nàng, vốn là đắp một quái vật, nhưng mà nàng không hài lòng, đẩy đổ tượng thần mấy lần, có người thông minh vội vàng tìm họa sĩ, vẽ một mặt người đẹp treo trên tượng thần của nàng.

Lúc này nàng mới vui vẻ lrrn.

Về sau thời đại thay đổi, miếu Huyết nương nương kia từ lâu đã không còn, nàng cũng bặt vô âm tín thời gian rất dài, cuối cùng nơi này lại có người đến.

Bà chủ trước của quán trọ đã thắp hương khẩn cầu việc làm ăn có thể thịnh vượng nên đã đánh thức nàng.

Nàng phù hộ việc làm ăn thịnh vượng, để trao đổi, nàng muốn người sống ở nơi này làm bồi thường.

Nhưng cả nhà bà chủ đã phát hiện sự tồn tại của nàng, bị dọa muốn rời đi nhưng nàng không muốn lại vắng lặng nữa.

Nàng đã quên dự tính ban đầu, chỉ nhớ bản thân hận người đàn ông bị thương.

Chương 1145: Ngươi Muốn Thế Nào

Chắc là hắn ta muốn đợi sau khi nuôi nàng thành Quỷ Tiên rồi thu về để sử dụng, còn mạnh hơn Sát.

Cho nên hắn ta đã dùng thuật che mắt khiến người chết này quên dáng vẻ của hắn ta, muốn tìm cũng không tìm được hắn.

Nhưng sau đó không biết hắn ta chết ở bên ngoài rồi hay là thế nào, mà vẫn mãi chưa thể trở lại thu Quỷ Tiên đã nuôi thành công này đi.

Điều này khiến ta nhớ tới Ngũ Hành Tinh trong đất Cửu Yêu Thái Bàn lúc trước, cũng là cách tàn nhẫn như vậy, dùng mạng của người sống để chế tạo ra.

Bỗng nhiên ta có cảm giác, Quỷ Tiên này và cặp Ngũ Hành Tinh kia có phải là do cùng một người của Yếm Thắng môn làm ra không?

Nếu thật sự là vậy thì Yếm Thắng môn không hổ là ma giáo trong ngành, đều làm những chuyện khiến cho người ta tức nổ da đầu.

Nếu như loại người này thay thế Thiên Sư Phủ, vậy người dưới gầm trời sẽ thật sự không có ngày tháng tốt lành nữa rồi.

Lúc này, trên cầu thang vang lên tiếng động:

“Tiên sinh ơi, đã bắt được chưa?”

Là tiếng của ông chủ quán trọ.

Ta hô lên với hắ, ngươi tìm mấy công cụ có thể đào hố, chuyện cũng gần xong rồi.

Nghe vậy, ông chủ vô cùng vui vẻ, mau chóng đi gọi người.

Trình Tinh Hà vội vàng hỏi:

“Ngươi muốn làm thế nào vậy?”

Đơn giản, làm tan oán khí cho Quỷ Tiên này thôi.

Nếu nàng đã từng ăn hương hỏa, vậy quả thật không dễ xử lý, làm tan hết oán khí của nàng là cách giải quyết tiện lợi nhất, cũng coi như là một công đức lớn. Chỉ cần nàng tiếp tục tồn tại thì vẫn sẽ ăn thịt người, xử lý nàng chính là công đức lớn cứu rất nhiều người.

Trình Tinh Hà là lão đại giới nhặt mót đồ, thấp giọng nói:

“Đó là Quỷ Tiên đấy, bao nhiêu người muốn gặp cũng không gặp được, ngươi trúng vé số này, sao không thu vào trong ký thân phù?”

Ta nói:

“Nếu ngươi xả thân làm thức ăn gia súc thì ta sẽ cân nhắc.”

Trình Tinh Hà nghĩ thấy cũng đúng, lập tức giả vờ thành biểu cảm “ngươi nghe gì trong tai ta mọc lông dài rồi nghe không rõ” kia của lão đầu.

Còn ta đi tìm giấy màu, quấn một người giấy, sau đó vẽ hình xăm của Yếm Thắng môn lên cổ tay của người giấy.

Làm thế thân pháp.

Người giấy quấn xong, ta tiện tay cọ chút máu trên người Trình Tinh Hà, dính lên trên người của người giấy.

Dùng thuật pháp, ném người giấy đến trước mặt thứ kia, quay đầu bảo Tô Tầm phá trận pháp đi.

Tô Tầm gật đầu, thứ kia có lại được tự do, ngay lập tức nhìn thấy người giấy kia.

Trong hai mắt nàng đều là ánh sáng xanh, đột nhiên bật cười ha ha.

Tiếng cười kia khiến ai nghe đều nổi hết da gà.

Sau đó, nàng nhào lên người giấy, răng cắn, tay cào, khiến người giấy kia nát vụn.

Trình Tinh Hà thấy mà đau thịt, sờ cánh tay của chính mình, lẩm bẩm cũng may bản thân mạng lớn.

Cũng coi như là giúp thứ kia trả được thù rồi – nói ra oan khuất, chính tay mình trả thù, chấp niệm của quỷ hoạ bì đã giải quyết xong.

Ý nghĩ duy nhất chống đỡ sự tồn tại của nàng chính là chấp niệm này.

Nàng cúi người, mở to miệng nuốt lấy vụn giấy, sau khi người giấy kia biến mất, nàng sững sờ tại chỗ, bỗng nhiên bật khóc.

Tiếng khóc vô cùng thê lương.

Bây giờ chấp niệm biến mất, nàng cũng không có lý do ở lại trên đời nữa.

Chỉ là… những người sống bị nàng ăn thịt kia không thể trở về được nữa rồi, bọn họ mới là những người vô tội thật sự.

Không lâu sau ông chủ tới, mang theo không ít xẻng, ta không để ông ta tới gần quỷ hoạ bì kia, hù dọa hắn ta thì không hay.

Vừa thấy có đất dụng võ, Ách Ba Lan nhận lấy xẻng, hỏi ta đào hố ở đâu.

Tại sao lại tác quái ở trong cầu thang này, chắc chắn vì hài cốt của nàng đã bị chôn vùi ở chỗ này.

Ta nhìn rõ ràng phương hướng và vị trí rồi bảo Ách Ba Lan ra tay.

Ách Ba Lan không nói hai lời, đã cạy sàn nhà chắc chắn ra, quăng sang bên cạnh rồi bắt đầu làm việc.

Tô Tầm cũng giúp đỡ nhưng sức lực của Ách Ba Lan giống như máy đào thịt người vậy, quẹt quẹt đào mấy cái không lâu sau đã vươn cổ hô:

“Ca, đào ra rồi!”

Ta đi qua xem, thật sự đã thấy mấy khung xương cốt quấn vào nhau.

Bên trên là âm khí vô cùng nồng nặc.

Ông chủ quán trọ vừa thấy cái này, bị dọa sợ:

“Chao ôi má ơi, hình như nơi này còn là hiện trường giết người hả?”

Hiện trường vụ giết người này đã qua thời hạn truy tố rồi.

Đào ra là được rồi, ta nhảy xuống, siêu độ cho những xương khô này.

Nói thật, đến cấp bậc của Quỷ Tiên này, một Địa cấp tứ phẩm như ta siêu độ cũng hơi mất sức, hơn nữa nhiều năm như vậy, oán khí của người bị quỷ hoạ bì kia ăn đều quấn quanh nơi này, tức là ta cũng phải siêu độ cho cả những người bị ăn kia.

Một công trình lớn nha!

Siêu độ xong, ta đổ đầy mồ hôi, đứng cũng sắp không đứng dậy nổi nữa, sau đó đã gọi nhóm Ách Ba Lan:

“Mở tất cả cửa sổ ở nơi này ra, thông gió.”

Chương 1146: Địa Chủ

Nơi này đã rất lâu không có không khí lưu thông rồi, sau khi cửa sổ mở hết ra, một cơn gió lạnh thấu xương và tươi mới đặc biệt của mùa đông ùa vào, từng người bọn ta đều rùng mình.

Những xương cốt trước mắt này giống như được gió mát phất qua, khí đen quấn quanh bên trên cũng bay theo gió ra ngoài cửa sổ, đã biến mất hết rồi.

“Cảm ơn…”

Một tiếng nói khe khẽ vang lên sau đầu của ta, ta quay đầu lại, người phụ nữ kia đứng trong bóng tối cũng giống như một nắm cát tản ra, không thấy nữa.

“Ài.”

Ta vừa thở phào nhẹ nhõm, Trình Tinh Hà đột nhiên thọc sau lưng ta:

“Ngươi xem.”

Lúc này ta nhìn thấy trong những xương khô kia lại lấp lóe một số màu sắc rất kỳ quái… màu vàng?

Ta vội vàng nhặt những thứ màu vàng kia ra ngoài.

Ách Ba Lan cũng thích thú:

“Ế, đây là thứ gì vậy ca?”

Tô Tầm nhìn chằm chằm những thứ kia, lại giống như hơi bất ngờ:

“Đây là… Xích Kim Cốt?”

Ông nội của Tô Tầm này rất biết dạy, Tô Tầm chính xác là bách khoa toàn thư, thứ hiếm có như vậy cũng biết?

Đúng vậy, đây là Xích Kim Cốt.

Xích Kim Cốt chính là di cốt để lại sau khi siêu độ người chết thành công, trông rất giống vàng - có lúc vàng mà kẻ trộm mộ trộm ra từ trong nghĩa địa, nói là vàng trấn xương, thực ra là Xích Kim Cốt.

Thứ này bày ở trong nhà giống như Kim Thiền, có thể sinh đại tài.

Trình Tinh Hà bỗng chốc trở nên kích động:

“Mẹ nó, chúng ta chiếm được lời to rồi…”

Ta kéo lấy tay của hắn:

“Ngươi đợi một lát trước đã, thứ này chúng ta lấy không thích hợp.”

Trình Tinh Hà lập tức trợn mắt:

“Ra sống vào chết, suýt nữa đặt cả một cái mạng của cả ngươi và ta vào trong rồi còb không thích hợp? Vậy ngươi nói xem, ai lấy thì thích hợp?”

…

Ta quay đầu nhìn ông chủ đang không rõ sự thật:

“Hắn.”

Trình Tinh Hà bỗng chốc trợn tròn mắt:

“Hắn? Hắn dựa vào cái gì? Hắn là địa chủ của nơi này nên cái gì cũng đều phải cho hắn sao? Thất Tinh, ngươi thay đổi rồi…”

Mà ông chủ cũng nghẹn họng nhìn trân trối, nói:

“Xương người? Không, ta không cần, ta cần cái đó làm gì, không chỉ cái đó, tà ma kia bị các ngươi xử lý rồi, quán trọ của ta cũng không cần nữa…”

Ta trả lời:

“Vậy thì ta khuyên ngươi nên cân nhắc lại… Ngươi có thể đi, nhưng những người mẹ mất con trai ở bên ngoài kia, ai bồi thường cho họ?”

Ông chủ im lặng.

Trong lòng hắn cũng biết, hắn cũng coi như là một tên đồng lõa trong chuyện này, nếu đã như vậy, hắn đã liên luỵ vào trong luật nhân quả này thì phải nghĩ cách trả nợ.

Ta nói cho hắn biết, thứ này là do quỷ họa bì kia để lại, chỉ cần để ở trong cửa hàng thì cửa hàng chắc chắn sẽ buôn một lãi mười, ngươi cũng có thể đạt được thành công trong sự nghiệp. Đương nhiên, số tiền mà sự nghiệp này kiếm được không thể chỉ cho bản thân ngươi, ngươi phải thay những người chết kia dùng số tiền này để dưỡng lão, lo ma chay cho những người mẹ kia.

Nếu như vậy, ngươi cũng sẽ có được công đức tương ứng, cũng không phải chuyện xấu.

Nghe vậy, ông chủ nửa tin nửa ngờ, nhưng hắn thấy ta thật sự đã giải quyết quỷ hoạ bì kia nên chỉ đành gật đầu đồng ý… Chỉ là nhìn Xích Kim Cốt vẫn hơi sợ hãi.

Rất nhiều chuyện đều có liên kết chặt chẽ với nhau, ông trời đã sắp xếp cả rồi.

Trình Tinh Hà tức tới nỗi thở hồng hộc:

“Vậy chẳng phải là chúng ta làm việc không công rồi à? Lần này ngươi không sợ bọn họ nợ nhân quả ngươi nữa sao?”

Điều này cũng đúng, ta nói với ông chủ, đến lúc đó kiếm được tiền thì lấy danh nghĩa của Trình Tinh Hà rồi quyên góp một phần cho trường Tiểu học của người khuyết tật.

Tạm thời coi như ta dùng thù lao này làm mồi nhử đi.

Lúc này Trình Tinh Hà mới miễn cưỡng hừ lạnh, bản thân tiếp tục ấn máy tính cạch cạch, xem ý là đang tính phần tiền này được bao nhiêu, hắn phải soạn thảo thảo hợp đồng trước.

Chuyện này ta cũng không để trong lòng, nhưng mà không ngờ vô tình cắm liễu, liễu thành rừng… Lần này đúng là không giúp uổng công, lúc không ngờ tới, ông chủ này còn thật sự trả lại cho ta một nhân quả có cả gốc lẫn lãi.

Lúc này, phía ngoài cửa sổ trời đã sáng rồi, bọn ta xử lý xong chuyện ở đây thì trở về phòng trên tầng.

Ách Ba Lan đã không chờ đợi được nữa:

“Ca, ngươi mau nói cho ta nghe, khi nào chúng ta phá Bạch Hổ cục vậy?”

Đương nhiên là càng nhanh càng tốt rồi… Nhiều người của Tứ Tướng hội nhắm vào như vậy mà, lỡ như chúng ta mở ‘Tàng’ ra, bọn họ cũng ngửi thấy mùi rồi đuổi theo tới đây thì hỏng rồi.

Với lại cơ thể kia của Trình Tinh Hà vẫn chưa hồi phục hẳn…

Trình Tinh Hà vội vàng nói:

“Ngươi yên tâm, tiểu gia ta đây là anh em Hồ lô kim cang chuyển thế, cơ bản không có vấn đề gì, chỉ là…”

Hắn cau mày lại, rõ ràng hơi lo lắng:

“Ông cậu của ta đã chạy tới gần nơi này, chắc chắn cũng không có chuyện gì tốt đẹp, không biết trong bụng có tâm địa gian xảo gì không. Theo ta thấy, chúng ta nên mau chóng phá Bạch Hổ cục đi, tránh cho đêm dài lắm mộng, hơn nữa…”

Mắt của hắn lại bắt đầu sáng lấp lánh:

“Ngươi nói xem, trong Bạch Hổ cục sẽ có trấn vật gì, đáng bao nhiêu tiền?”

Trong mắt ngươi chỉ có tiền.

Trấn vật của Tứ Tướng cục chưa chắc là thứ mà tiền có thể cân đo… Một cái là Thủy Thần, một cái là Tụ Bảo Bồn, Bạch Hổ cục chủ sát, chắc chắn rấthung.

Cứ vừa đi vừa nói, bọn ta đã lên cầu thang, lúc này ta nhớ ra… Đúng rồi, trước đó lúc mấy người bọn ta xuống tầng, sao Bạch Hoắc Hương không đi theo?

Chương 1147: Chuyện Đã Bị Tiết Lộ

Với tính cách của nàng, ngay cả giếng Ly Long nàng còn dám xuống, lần này không thể nào không đi xem náo nhiệt.

Nghĩ như vậy, bọn ta đã mở cửa ra, vừa mở ra ta lập tức sững sờ.

Trong phòng lại có thêm một người quen - một thanh niên tuấn tú có thể tham gia vào nhóm nhạc thần tượng, mặc đồ vest đeo giày da, phong thái hơn người, vóc dáng cao to đứng thẳng, cả người toát lên hơi thở quý tộc.

Bạch Hoắc Hương đang cảnh giác nhìn nàng, sau lưng thì canh giữ đồ của ta rất chặt chẽ, mặc dù đầu ngón tay mảnh mai che khuất dưới ống tay áo, nhưng có thể nhìn ra, một nắm kim châm sẵn sàng chờ thời cơ bay ra.

Vừa thấy ta, lúc này nàng mới yên tâm:

“Cuối cùng ngươi cũng về rồi!”

Dứt lời, nàng lén lút ra hiệu bằng mắt cho ta, ý là người trước mặt này rất đáng nghi.

Ách Ba Lan thì lại sửng sốt:

“Tỷ?”

Lan Kiến Quốc.

Bạch Hoắc Hương chưa từng gặp Lan Kiến Quốc, vừa nghe

Ách Ba Lan gọi như thế thì cũng hơi sững sờ.

Nhìn thấy bọn ta, trước mắt Lan Kiến Quốc cũng sáng lên, vỗ vai của Ách Ba Lan trước, sau đó nhìn về phía ta:

“Lý tiên sinh, dạo này khỏe không?”

Ta chỉ đành gật đầu, trong lòng tự nhủ sao nàng có thể tìm được tới nơi này?

Ách Ba Lan kích động xong, cũng nhớ ra chuyện này, vội vàng hỏi:

“Tỷ, sao tỷ lại đến đây?”

Lan Kiến Quốc trả lời:

“Ta đến để bí mật thông báo tin tức, e là hiện giờ mấy người các ngươi đang gặp chút nguy hiểm.”

Nguy hiểm?

Lan Kiến Quốc nói xong, một tay nhét vào túi quần tây, một tay khác trực tiếp vén rèm cửa sổ ra:

“Ngươi xem.”

Mấy người bọn ta vừa nhìn thì lập tức sững sờ:

“Đây là…”

Người của Tứ Tướng hội đến rồi.

Không chỉ Tứ Tướng hội, ngay cả ông cậu Tề Bằng Cử của Trình Tinh Hà cũng ở trong đó, cả đám đều rất tức giận.

Cách khung cửa sổ cũng nghe thấy lão Chúc la hét:

“Ta đã nói với các ngươi từ lâu, Lý Bắc Đẩu không phải thứ tốt gì… Hắn chắc chắn là có tư lợi, muốn một mình chiếm lấy Tứ Tướng cục.”

“Đúng, trước kia ta đã cảm thấy thằng nhóc đó mặt mày gian xảo, ngươi nói xem, sao Thủy tiên sinh lại nhìn trúng hắn chứ?”

“Suỵt, ta có bạn bè ở Thiên Sư Phủ, nói cho các ngươi biết một tin đồn… Lý Bắc Đẩu này chính là người phá cục của Thanh Long cục và Chu Tước cục!”

Trời ạ, chuyện này cũng bị tiết lộ ra rồi?

“Cái gì?”

Nghe vậy, trên cái đầu trọc lóc của Chúc Ngốc Tử đều sắp nổ tung ra rồi:

“Hay lắm, là tội nhân phá cục vậy mà còn vào Tứ Tướng hội, con mẹ hắn không phải là ném đá giấu tay à? Đợi bắt được thằng nhóc khốn nạn này, ta không băm hắn thành tám mảnh thì ta theo họ hắn luôn!”

Mấy người ở phía sau không nghe còn đỡ, vừa nghe thế thì đều bày ra biểu cảm rất kỳ quái, rõ ràng đã nhớ ra chuyện lần trước Chúc Ngốc Tử nhận thua dưới tay của ta.

Bản thân Chúc Ngốc Tử cũng phản ứng lại, nghiến răng nghiến lợi, luôn miệng nói lần này phải rửa sạch nỗi nhục cũ.

Vừa thấy trận thế này, Ách Ba Lan bỗng cau mày:

“Không đúng, sao bọn họ biết chúng ta ở chỗ này?”

Mà lúc này, Tề Bằng Cử vừa nhìn vật trong tay, vừa ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm mắt với bọn ta ở sau cửa sổ, lập tức nói:

“Ở ngay bên trên kìa!”

Trình Tinh Hà thấy rõ ràng vật trong tay của Tề Bằng Cử, sắc mặt lập tức trắng bệch:

"CMN, là ông cậu gây họa kia của ta..."

Ta chợt nhớ ra:

"Cao Á Đào..."

Lúc đó không thấy Cao Á Đào đâu, chắc chắn là nghe trộm được lời bọn ta nói, sau đó đã bí mật thông báo cho Tề Bằng Cử!

Giờ thì phiền phức rồi, nếu đám người này bao vây bọn ta, vậy bọn ta đúng là không dễ dàng thoát khỏi sự bao vây trùng điệp như vậy, một khi xương Dạ Xoa rơi vào trong tay của bọn họ, Bạch Hổ cục sẽ càng không phải chuyện của bọn ta nữa.

Lan Kiến Quốc nhìn ta và nói:

"Ta đến đây chính là vì chuyện này, trước kia ta từng làm buôn bán ở Hưng Long cung một thời gian nên rất quen thuộc khu vực này, các ngươi đi theo ta."

Dứt lời, nàng nháy mắt với ta rồi đi trước dẫn đường.

Ánh mắt ấy khỏi phải nói đẹp trai cỡ nào, vốn dĩ nàng chính là có vẻ đẹp tràn đầy khí khái anh hùng ấy, nếu như những cô gái nhỏ nhìn thấy ánh mắt kia thì chắc chắn sẽ kêu gào lên.

Chẳng trách Ách Ba Lan nói, lần trước có cô gái nhỏ biết tỷ tỷ của hắn là nữ thì đã khóc ròng rã ba ngày.

Nhưng Bạch Hoắc Hương kéo lấy cánh tay của ta, hơi có ý thù địch với Lan Kiến Quốc:

"Đây lại là khoản nợ phong lưu ngươi thiếu lúc nào?"

Khoản nợ phong lưu? Đấy chẳng phải là chuyện không hề liên quan à? Không thể nào cứ là phụ nữ thì đều có liên quan tới ta nha!

Có điều ta cũng không kịp giải thích, dẫn theo Bạch Hoắc Hương, cõng Trình Tinh Hà yếu ớt trên lưng rồi chạy một mạch như điên theo Lan Kiến Quốc.

Ách Ba Lan cũng lập tức vác xương Dạ Xoa lên vai.

Chương 1148: Bị Trói

Mới ra khỏi cửa thì nghe thấy đám người của Tứ Tướng hội kia đã chen vào trong sảnh chính, chỉ là bọn họ khí thế hung hăng nên lập tức đã bị những bác gái mất con trai kia chặn lại, hỏi bọn họ đến làm gì, hôm nay quán trọ này muốn xử lý tà ma nên không kinh doanh.

Nhân lúc các bác gái giữ chân bọn họ lại, một tay của Lan Kiến Quốc chống qua bức tường thấp, dẫn bọn ta trèo ra khỏi quán trọ, đi lòng vòng một hồi thì đã đến một chỗ yên tĩnh.

Ách Ba Lan vác xương Dạ Xoa kia, thở hổn hển, lúc này mới ngồi xổm xuống đất, lau mồ hôi trên trán liên tục, Tô Tầm giống như đã lấy hết dũng khí mới dám đưa một cái khăn tay cho Ách Ba Lan.

Không hổ là Động Tử, thời buổi này cũng chỉ có hắn là còn dùng khăn tay.

Ách Ba Lan lau mồ hôi, quay đầu nói:

“Tỷ, may nhờ có tỷ, nếu không… Ài, không đúng, tỷ, tỷ từng đến Hưng Long cung buôn bán khi nào, tại sao ta lại không biết?”

Cái quái gì thế?

Một dự cảm không lành lập tức dâng lên, ta lập tức biết ngay là chuyện gì rồi, sau đó nhìn về phía Lan Kiến Quốc:

“Ta bảo sao…”

Quả nhiên, Lan Kiến Quốc hít một hơi, con mắt tràn đầy khí khái hào hùng nhìn về phía ta, trong ánh mắt giống như hơi áy náy:

“Lý Bắc Đẩu, rất xin lỗi.”

Ngay trong nháy mắt này, tiếng xé gió vang lên từ bốn phương tám hướng, vô số đuôi ngọc tơ vàng đã quấn về phía bọn ta.

…

Đuôi ngọc tơ vàng của nhà họ Lan vốn đã nổi tiếng, lần này rõ ràng là đã chuẩn bị tốt vòng vây, sau lưng không biết có bao nhiêu người của nhà họ Lan.

Một mình ta có thể còn miễn cưỡng vùng vẫy được một lát, nhưng bây giờ người bên cạnh nhiều như vậy, Trình Tinh Hà lại suy yếu, Bạch Hoắc Hương lại là cô gái, cho dù có Hạng Vũ ở đây chắc cũng không thể nào trốn thoát được.

Ta bảo vệ Trình Tinh Hà và Bạch Hoắc Hương, cả người lập tức căng thẳng - người của nhà họ Lan đến rất nhiều, bọn họ vừa ra tay, ta đã bị đuôi ngọc tơ vàng trói tới giống như Pha-ra-ông.

Năm đó Lão Lan cầm đầu săn giết Kỳ Lân cũng chỉ ra tay một mình, bây giờ đối phó với ta lại dốc hết toàn lực, bày trận sẵn sàng đón địch như vậy, đúng là rất coi trọng ta nha.

Ngoài mặt thì Lan Kiến Quốc không thể hiện ra vui buồn nhưng thực ra lại quay mặt sang hướng khác, cố ý không nhìn cảnh tượng này.

Ách Ba Lan vác xương Dạ Xoa bị gạt sang một bên, là người tự do duy nhất.

Một tiếng vỗ tay vang lên, một bà cụ đeo dép gót ngọc cao ba tấc, cả người mặc gấm vóc bước ra từ phía sau rừng trúc.

Không, lão già ấy chính là ông cụ nhà họ Lan.

Hắn vẫn giống lần trước, cả đầu đều là trang sức quý, một tay đeo hộ giáp vàng và vòng vàng vỗ lên vai của Ách Ba Lan, mỉm cười nỏi:

“Nguyệt Nguyệt, lần này ngươi làm rất tốt.”

Trình Tinh Hà còn ở trên lưng ta, bị trói khiến bọn ta trở thành Pha-ra-ông liền thể, nghe thấy câu này, hắn lấy lại tinh thần chửi bới:

“CMN, ta bảo sao bọn họ đuổi theo được tới chỗ chúng ta, thì ra là có nội gián.”

Tô Tầm cũng không thể tin được, nhìn Ách Ba Lan.

Lúc này Ách Ba Lan vừa phản ứng lại, gào lên với Lan Kiến Quốc:

“Tỷ, ông cố là có ý gì?”

Một tay Lan Kiến Quốc nhét trong túi quần tây, cúi đầu xuống, lúc này mới trầm giọng nói:

“Lúc ngươi đi… tỷ đã đeo máu Thanh Phù lên người ngươi.”

Ta nói mà!

Lần trước bọn ta đến Thiên Sư Phủ trộm mật quyển, tên họ Hàn kia đã dùng máu Thanh Phù để theo dõi bọn ta, trong ngành có thể gọi đây là GPS.

Ban đầu Ách Ba Lan trốn ra được khỏi nhà họ Lan tới tìm bọn ta, thì ra là do ông cụ Lan cố tình thả hắn để gài tai mắt bên cạnh bọn ta.

Nhất cử nhất động của bọn ta đều nằm trong lòng bàn tay của người nhà họ Lan, cho nên một khi thật sự chạm đến Bạch Hổ cục mà nhà bọn họ trông coi thì sẽ xuất hiện ngay lập tức.

Ách Ba Lan nghe hiểu rồi, sắc mặt lập tức trắng bệch, giơ tay muốn cào lên người, nhưng Lan Kiến Quốc đã kéo tay của hắn lại, lắc đầu, ý là dựa vào bản thân căn bản không thể làm sạch được máu Thanh Phù kia.

Ông cụ Lan cười “khà khà”, hắn ta vẫn giống như danh môn khuê tú của xã hội cũ, lấy khăn gấm che miệng, nói như thể nhìn thấy động vật nhỏ đáng yêu gì đó:

“Nguyệt Nguyệt, ông cố biết, đứa trẻ như con bẩm sinh có tính trung thần nghĩa sĩ, ông cố cũng là muốn tốt cho nhà họ Lan chúng ta, càng là muốn tốt cho con… Sau này con sẽ hiểu, sẽ cảm ơn ông cố thôi.”

Dứt lời, ông cụ Lan bước về phía ta, một tay nâng cằm của ta lên, trên móng tay dài kia còn có vết hoa phượng tiên.

Ánh mắt của hắn ta không còn giống bà cụ mặt mũi hiền lành, mà là vẻ tàn nhẫn sâu lắng, giống như một ao tù nước đọng.

Một tay khác của hắn ta muốn trực tiếp phủ lên đầu ta.

Chương 1149: Dấu Tay

Bạch Hoắc Hương trợn mắt, lập tức lớn tiếng nói:

“Lý Bắc Đẩu, tránh ra, hắn ta muốn rút hồn!”

Rút hồn?

Da đầu ta lập tức tê dại.

Con người có ba hồn bảy vía, một là Thiên hồn, chủ sinh mệnh, một là Địa hồn chủ dục vọng, một là Ngũ Hành hồn, chủ trí tuệ. Nếu như Thiên hồn bị rút đi, người sẽ chết, Địa hồn bị rút đi, cử chỉ của người sẽ xảy ra vấn đề, còn Ngũ Hành hồn bị rút đi, vậy người sẽ biến thành kẻ ngốc không có trí khôn.

Có một số người thiểu năng ngu đần chính là vì không có Ngũ Hành hồn.

Mà rút hồn cũng không phải cái người bình thường có thể làm được, phải là Thiên cấp và Chuẩn Thiên cấp, nhưng cho dù là có năng lực này cũng có thể lỡ tay làm tổn thương Địa hồn và Thiên hồn, đến lúc đó ta sẽ trực tiếp thẳng chân trợn mắt, đi trình diện mắt hồ ly rồi.

Ông cụ Lan ngâm nga nói:

“Ồ, từ lâu ta đã nghe nói bên cạnh ngươi có Quỷ y xuất thân từ nhà họ Bạch, danh bất hư truyền, đúng là không làm mất mặt thằng nhóc kia. Có điều ngươi yên tâm, họ Lan ta sống hơn một trăm hai mươi năm tuổi, về điểm chính xác vẫn phải có.”

Trình Tinh Hà sững sờ:

“Cái gì? Lão già chết tiệt nhà ngươi, lần trước ngươi đã làm đồng lõa cho họ Mã, lần này còn muốn biến Thất Tinh thành kẻ ngốc. Ngươi sống lớn tuổi như vậy rồi mà lương tâm đều đặt trong bụng chó…”

Nhưng Trình Tinh Hà còn chưa nói xong, ngay tức thì ta đã cảm nhận được một tiếng xé gió bắn qua bên này, trong lòng trĩu xuống, muốn ngăn cản nhưng cơ thể bị trói chắc chắn như vậy, hoàn toàn không cử động được. Chỉ nghe thấy một tiếng “bốp”, nháy mắt lời nói của Trình Tinh Hà đã bị cắt ngang, trên mặt hắn từ từ phồng lên dấu năm ngón tay.

Dấu tay này rất ngay ngắn, còn có một vết nhẫn vàng, giống hệt cái trên tay của ông cụ Lan!

Nhanh quá…

Ta chỉ cảm thấy tay của ông cụ Lan hoàn toàn chưa từng rời khỏi cằm của ta, một phát kia làm sao đánh ra, còn nhanh hơn cả Sát!

Lan Kiến Quốc cũng ngẩn người, vội vàng nói:

“Ông cố, ngài đừng nổi giận, tức giận hại thân thể không đáng.”

Tô Tầm nhỏ giọng nói:

“Tốc độ và lực tay này… Thiên cấp cũng chưa chắc có thể né tránh được.”

Nhưng ta bẩm sinh to gan, không những không sợ, ngược lại một ngọn lửa đã xông lên huyệt Thái Dương, lão già chết tiệt này, con mẹ nó, ngươi dựa vào cái gì mà đánh người của ông đây?

Ông cụ Lan mỉm cười nhìn Trình Tinh Hà, thong thả ung dung nói:

“Ngươi cũng đừng không phục… đều là người của tứ đại gia tộc, ngươi thì hay rồi, vừa ăn cắp vừa la làng, biển thủ, làm mất hết mặt mũi của tổ tông rồi. Một trưởng bối như ta, dạy dỗ ngươi thay tổ tông nhà họ Trình các ngươi cũng là chuyện trong bổn phận, không cần cảm ơn ta thay bọn họ.”

Nói đến đây, ông cụ Lan giống như nhớ ra cái gì đó, hắn nói tiếp:

“Có điều cũng khó trách, nhà họ Trình các ngươi sống không quá hai mươi lăm tuổi, có người sinh không có người nuôi, cũng có thể hiểu được.”

Lời này thật sự bỗng chốc đã chọc trúng chỗ đau của Trình Tinh Hà, sắc mặt hắn lập tức càng khó coi hơn.

Ta nói ngay:

“Trình Tinh Hà, đừng nghe lão già này cậy già lên mặt… Sợ là hắn ta lớn tuổi rồi, tuổi già lẩm cẩm, bản thân là người thế nào thì tự biết, người khác nói là nói điêu, chỉ có bản thân mình mới biết trọng lượng của bản thân là bao nhiêu.”

Vừa nghe câu này, Trình Tinh Hà đã hé miệng cười rồi, hắn bị đánh tới chảy máu miệng.

Sắc mặt ông cụ Lan cũng chợt thay đổi, cả đời này hắn ta không phục nhất chính là già.

Lan Kiến Quốc bỗng luống cuống, thầm véo tay của ta, ý là bảo ta đừng chọc giận ông cố của nàng.

Ta giãy tay ra khỏi tay của nàng, đã thấy sắc mặt ông cụ Lan xìu xuống, nở nụ cười u ám đe dọa:

“Ngươi nói ta già rồi? Nhưng hết cách, ngươi trẻ tuổi khỏe mạnh nhưng ngươi chỉ có thể bị một người già rút hồn thôi… Yên tâm, nhà họ Lan bọn ta tốt bụng nhân hậu, đến lúc đó sẽ chăm sóc ngươi thật tốt.”

Lan Kiến Quốc siết chặt nắm đấm, hơi không nhịn được:

“Ông…”

Ta đã được thưởng thức thực lực của ông cụ Lan, hắn ta chắc chắn làm được.

Ông cụ Lan muốn rút Ngũ Hành hồn của ta… là vì ta là người phá cục duy nhất, hắn ta không dám tùy tiện giết ta nhưng hắn ta muốn khống chế ta - rút Ngũ Hành hồn của ta, khiến ta biến thành cái xác không hồn, vậy thì dễ khống chế rồi!

Ta cũng từng thấy không ít kẻ ngốc, mùa đông không mặc quần chạy lông nhông khắp phố, mùa hè vừa ăn vừa nôn cạnh thùng rác, biến thành kẻ ngốc, mẹ nó vậy không phải còn đáng sợ hơn chết à?

Thế là ta không nói hai lời, một tay lặng lẽ tích lũy thần khí, nhưng lúc trước mới dùng chiêu này đối phó với quỷ hoạ bì tiên nên đã tiêu hao hết hành khí, cũng không có thời gian ăn viên nhân sâm dưỡng khí nên hành khí ra vô cùng chậm chạp.

Đúng là đen như chó…

Mười phút, cho dù cho ta mười phút cũng đủ rồi…

Chương 1150: Lại Là Bạch Hổ Cục

Nhưng ông cụ Lan rất thận trọng, sợ là đêm dài lắm mộng, một tay giơ ra muốn đánh lên thiên linh cái của ta.

Lan Kiến Quốc rõ ràng là muốn ngăn cản, nhưng lúc này có một người đột nhiên xông qua, trực tiếp chắn trước mặt ta, cái tay kia đã sắp rơi lên đầu của hắn.

Vừa nhìn rõ người tới, sắc mặt ông cụ Lan thay đổi, nháy mắt đã thu tay về, còn làm bản thân lảo đảo, nổi giận gào lên:

“Làm liều!”

Người tới chính là Ách Ba Lan.

Lan Kiến Quốc cắn răng, lúc này mới quay mặt lại:

“Nguyệt Nguyệt, đây là chuyện lớn, ngươi không thể tùy hứng!”

Nhưng Ách Ba Lan vẫn chắn ở trước mặt ta không động đậy:

“Tỷ, bọn họ tin tỷ, bởi vì tỷ là tỷ của ta, tỷ làm ra loại chuyện này, sau này ta còn mặt mũi nào đối mặt với ca của ta?”

Lan Kiến Quốc cau mày, muốn kéo Ách Ba Lan về:

“Ăn nói lung tung cái gì đấy, ca của ngươi chết từ lâu rồi!”

Nhưng Ách Ba Lan nhất quyết không tránh:

“Ta mặc kệ, hắn chính là ca của ta…”

…

“Bốp!”

Lại là một tiếng vang thật lớn, rơi thẳng vào khuôn mặt của Ách Ba Lan khiến gương mặt thanh tú của hắn ngay lập tức sưng lên - trông có vẻ còn mạnh tay hơn so với lúc nãy đánh Trình Tinh Hà.

Những sợi dây thừng đuôi ngọc tơ vàng trên người vừa siết lại, ta vừa cảm thấy Tô Tầm ở bên cạnh hơi giãy dụa, ánh mắt nhìn chằm chằm Ách Ba Lan khỏi phải nói lo lắng cỡ nào.

Nhưng lo lắng cũng vô dụng, bọn ta đều chỉ là những con kiến đang bò trên sợi dây thừng, ai cũng không thoát được.

Lan Kiến Quốc vô cùng đau lòng, nàng lập tức ôm Ách Ba Lan vào lòng:

“Nguyệt Nguyệt, sao ngươi lại tự làm khổ mình như vậy chứ, tỷ cũng biết tình cảm yêu mến của ngươi dành cho Lý Bắc Đẩu, làm sao mà tỷ….”

Nói đến đây, mặt nàng đỏ lên, vội vàng sửa lời nói tiếp:

“Nhưng hắn là người phá cục, lần này hắn tới chính là muốn phá hỏng Bạch Hổ cục mà chúng ta đã bảo vệ suốt mấy trăm năm, chẳng lẽ trong lòng ngươi còn không rõ sao? Sao lại còn náo loạn với ông cố!”

Ông cụ Lan cũng tức giận đến mức cả người run rẩy, cả người toàn vòng vàng đụng chạm leng keng.

Nhưng Ách Ba Lan lại há miệng, nhổ ra một ngụm máu, cắn răng nói:

“Bạch Hổ cục, Bạch Hổ cục, từ bé đến giờ thứ ta hận nhất chính là cái Bạch Hổ cục chó má đó!”

Một lời này vang động cả núi sông, ta cảm giác được, ngay cả những người của nhà họ Lan đang mai phục sâu trong rừng cây để cầm sợi dây thừng đuôi ngọc tơ vàng cuốn lấy bọn ta cũng đều khẽ giật mình.

Không một ai dám nói ra những lời như vậy.

Một bàn tay của ông cụ Lan giơ lên, chiếc vòng vàng trên tay lúc lắc:

“Ngươi vừa mới nói gì…”

Ách Ba Lan ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của ông cụ Lan, lớn tiếng nói:

“Không sai, các ngươi biết tại sao ca ca ta lại phải phá cục không? Là ta bảo hắn tới phá đấy!”

Sắc mặt Lan Kiến Quốc tái mét, vừa quay lại nhìn ông cụ Lan, vừa len lén kéo kéo Ách Ba Lan, nhưng Ách Ba Lan hoàn toàn mặc kệ, hất Lan Kiến Quốc ra, nói tiếp:

“Từ bé đến lớn, ta ghét nhất chính là mặc đồ nữ - trong khi những đứa trẻ cùng tuổi có thể chơi ô tô, chơi Transformer thì ta chỉ có thể chơi búp bê Tây Dương, đan áo len, đan áo cho lông cho búp bê, mẹ nó! Lớn lên, ta không dám nói một lời nào, cũng không dám để cổ lộ ra ngoài dù chỉ một ít, các người có biết là bọn họ đều cười ta, gọi ta là yêu quái không! Ta không muốn làm yêu quái! Ta chỉ muốn…”

Ách Ba Lan giống như bộc lộ hết những lời đã kìm nén ở trong lòng rất nhiều năm:

“Ta chỉ muốn sống cuộc sống tự do tự tại, muốn làm một người bình thường, muốn kết hôn cùng với người mà ta yêu! Dựa vào cái gì, những người khác sinh ra thì có thể trải qua những ngày tháng bình thường, còn ta thì không thể, chỉ vì cái Bạch Hổ cục đó sao?”

Ánh mắt hắn vừa nồng nhiệt vừa kiên quyết, một người đàn ông thật sự mới có kiểu ánh mắt này.

Bàn chân ông cụ Lan tê rần lảo đảo, rõ ràng là tức giận đến nỗi huyết áp tăng lên, ngay tức thì có một người từ trong rừng trúc lao ra, đỡ lấy ông cụ Lan:

“Ông cố, ngài hãy giữ gìn sức khoẻ, ngài đã quên lần trước mạch máu của ngài...”

Ta cũng biết người này, một bộ dáng xinh đẹp động lòng người, mặc áo khoác lông thú và đeo giày cao gót, mái tóc dài uốn xoăn - là Lan Hồng Mai mà lần trước ta cứu ra từ chỗ giao nhân.

Ông cụ Lan giơ tay lên, đôi mắt nhắm hờ, dùng sức kiềm chế hô hấp:

“Phản... Nguyệt Nguyệt, phản rồi...”

Tiếp theo, hắn mở mắt ra, liền mắng:

“Lan Như Nguyệt, ngươi biết không, tổ tiên của nhà họ Lan chúng ta đã chảy biết bao nhiêu máu mới bảo vệ được Bạch Hổ cục? Đời đời tổ tiên nhà họ Lan chúng ta đã chịu biết bao nhiêu ấm ức, thế chẳng phải đều là vì muốn đời đời kiếp con cháu nhà họ Lan sinh sôi nảy nở, hưởng phúc trường tồn sao? Chúng ta là vì ai, anh không có lòng người sao? Tại sao đến lượt ngươi, chỉ vì lợi ích của bản thân mà muốn làm cơ nghiệp tổ tiên nhà họ Lan chúng ta để lại...”

“Không riêng gì ta!”

Chương 1151: Thật Sự Coi Hắn Là Em Trai

Ách Ba Lan dứt khoát cắt ngang lời ông cụ Lan:

“Ông cố, ngài thử hỏi những người khác trong nhà họ Lan chúng ta xem, Hồng Mai! Lần trước Hồng Mai nhìn thấy quần tây của tỷ tỷ ta cũng muốn mặc vào thử, hắn hoàn toàn không thích cái cần sa mà nhà đã sắp xếp sẵn kia, thứ hắn thích là ưỡn ngực đi hiên ngang giữa đường phố!”

Lan Hồng Mai bỗng khẩn trương lên, lập tức nháy mắt với Ách Ba Lan, ý là ngươi muốn nói thì nói mình ngươi đi, kéo theo ông đây làm gì?

Nhưng Ách Ba Lan chỉ coi như không nhìn thấy:

“Hồng Mai, cha của ta, cùng với đời đời người nhà họ Lan đều phải bấm bụng chịu đựng như thế, chịu đựng đến bây giờ đã mấy trăm năm rồi, ông cố, trước kia ngài lúc bấm lỗ tai, bó cho chân nhỏ lại là cam tâm tình nguyện sao?”

Ông cụ Lan bỗng chốc bị những lời này trấn trụ.

“Đồ không có tiền đồ, những thứ này…”

Một lúc lâu sau, ông cụ Lan mới lấy lại tinh thần, tức giận đến nỗi hoảng hốt, nói năng lộn xộn:

“Đều là vật ngoài thân, ngươi có biết không, bảo vệ Bạch Hổ cục mang đến cái gì cho nhà họ Lan chúng ta? Nhà họ Lan chúng ta quan trọng nhất là vinh quang của Vũ tiên sinh, danh vọng của tổ tiên, tổ tiên nhà họ Lan chịu ấm ức còn không phải là vì con cháu đời sau sao, chút ấm ức này đáng...”

Nhưng Ách Ba Lan lớn tiếng nói:

“Đã như vậy, danh vọng kia, năng lực người xem phong thuỷ, uy vọng của Vũ tiên sinh, vinh dự của tổ tiên gì đó, ông cố, ngài nói cho con biết, cái nào không phải vật ngoài thân chứ? Ngài luôn miệng nói là tốt cho chúng con, ngài đã bao giờ hỏi chúng con có muốn hay không muốn chưa!”

Nơi này trong nháy mắt yên tĩnh như tờ - người nhà họ Lan mai phục trong rừng trúc dường như hô hấp cũng tạm thời ngưng trệ.

Những lời này, hắn giấu ở trong lòng không biết đã bao lâu rồi.

Trình Tinh Hà thấp giọng nói:

“Đừng nhìn thằng nhóc này mặc váy đái, thắt tóc – lại là một người đàn ông.”

Đúng vậy, con người sống cả đời, cỏ sống một mùa thu, vì sao phải bấm bụng chịu đựng? Không thể chiếm được cả hai thì chỉ cần chọn cái mình thích là được, cuộc sống của riêng mình phải tự mình làm chủ.

“Đều là ngươi...”

Cả người ông cụ Lan rẩy, không biết nên nói cái gì cho phải, suy nghĩ cả hồi lâu, hắn mới quay đầu lại bỗng nhiên trừng mắt nhìn ta:

“Nguyệt Nguyệt từ nhỏ đã nghe lời, những thứ tà đạo phản môn này đều là học theo ngươi đúng không?”

Nói xong, hắn ta quay mặt, cắn chặt răng, một tay muốn chộp tới Thiên Linh Cái của ta, Ách Ba Lan đứng lên muốn ngăn cản, Lan Kiến Quốc muốn kéo hắn lại nhưng hoàn toàn không kéo được.

Ta lập tức lớn tiếng nói:

“Thằng nhóc nhà ngươi có bị ngu không đấy, đừng qua đây!”

Ta là không muốn bị ông cụ Lan chộp thành kẻ ngốc, nhưng ta càng không muốn Ách Ba Lan vì ta mà chịu bất kỳ uất ức nào!

Thật ra ta không phải là một người thích biểu đạt, nhưng cũng giống như hắn coi ta là anh trai, ta cũng thật sự coi hắn là em trai.

Nếu chuyện này lỡ tay làm tổn thương hắn - ta thà đánh vào đầu ta còn hơn.

Nhưng ông cụ Lan đã có chuẩn bị từ trước, một tay đã lật ngược Ách Ba Lan lại, thân thể Ách Ba Lan yếu ớt giống như bông lúa trong vụ thu hoạch, hắn lập tức bay ra ngoài thật xa.

Mà đúng lúc này, ta cảm giác được, một tiếng xé gió sắc bén vang lên từ phía sau ta, là Bạch Hoắc Hương bắt được cơ hội này, nàng thổi ra một cây kim châm về phía ông cụ Lan.

Trái tim ta nhảy dựng lên, lập tức nhìn về phía Bạch Hoắc Hương:

“Ngươi đừng xen vào...”

Chẳng phải bình thường nàng rất thông minh? Chẳng lẽ còn nhìn không ra, tính tình của ông cụ Lan này nóng nảy cỡ nào? Nếu như hắn mà làm ầm lên thì nàng sẽ gặp hoạ lớn thế nào chứ!

Quả nhiên, thân thể ông cụ Lan gần như không nhúc nhích, hắn nghiêng mặt, kim châm kia đã bị bay ngang qua:

“Vốn dĩ chuyện này không liên quan gì đến nhà họ Bạch các ngươi...”

Nhưng Bạch Hoắc Hương giả vờ điếc tai không nghe thấy, một đôi mắt dịu dàng như nước mùa thu bình tĩnh nhìn ta, ánh mắt phản chiếu gương mặt của ta:

“Lý Bắc Đẩu, nhắm mắt lại.”

Cái gì? Giờ là lúc nào rồi mà ngươi còn muốn ta nhắm mắt lại?

Mà bản thân Bạch Hoắc Hương cũng nhắm mắt lại rồi đột nhiên hôn lên miệng ta.

Ta thoáng chốc sửng sốt, nhìn hàng lông mi dày đậm kia phủ xuống, trực tiếp vọt tới trước mắt ta.

Hương vị này rất quen thuộc - ngọt ngào mềm mại xen lẫn một chút tươi mát và cay đắng.

Trái tim ta lập tức nhảy dựng lên, trước mắt của ta đã trở nên trắng xoá.

Cảm giác này...

Nhưng ngay sau đó, ta cảm thấy có một cái gì đó từ miệng nàng lọt vào miệng ta.

Viên nhân sâm dưỡng khí.

Hơn nữa... khí tức của viên nhân sâm dưỡng khí này... dường như còn mạnh mẽ hơn trước kia!

Nàng ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn ta, khuôn mặt đỏ bừng, còn cố ý nhìn sang chỗ khác.

Nàng thực sự trông rất đẹp.

Chương 1152: Không Phải Đối Thủ

Sự thẹn thùng này - ngoại trừ đẹp thì không biết hình dung như thế nào.

Lúc này, Trình Tinh Hà mới lấy lại tinh thần, hít một hơi khí lạnh rồi nói:

“Mẹ ơi, cái chết ập đến đầu rồi mà vẫn còn phát cơm chó cho ta ăn à - hai người các ngươi thật đúng là rất tốt bụng!”

Mà ông cụ Lan nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này cũng trợn mắt cứng lưỡi:

“Ngươi...”

Lúc này đây, viên nhân sâm dưỡng khí này không biết đã được Bạch Hoắc Hương cho thêm cái gì, nhưng chắc chắn rất là mãnh liệt, vừa muốt xuống, một cỗ khí tức trực tiếp rơi xuống đan điền, giống như là mở cửa xả lũ lụt, nó đột phá rất nhiều cửa ải mà trước kia không thể vượt qua!

Ta nhìn ông cụ Lan, bỗng nhiên mỉm cười:

“Sống nhiều năm như vậy, con cháu tự có cách hạnh phúc của con cháu, ngươi không hiểu sao?”

Biểu cảm của ông cụ Lan đột nhiên dữ tợn, lập tức siết chặt nắm đấm, nhưng lúc này, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm ta bỗng nhiên thay đổi:

“Hình như ngươi khác với vừa rồi...”

Sau đó, hắn mới hoàn toàn phản ứng lại, lớn tiếng nói:

“Không hay rồi... Khí tức của hắn thay đổi, lại thêm một lớp đuôi ngọc tơ vàng!”

Giống như trước đó, vô số đuôi ngọc tơ vàng ùn ùn kéo đến muốn rơi vào trên người bọn ta, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Thần khí Thủy Thiên Vương dẫn đầu, tay trừ tà siết chặt, chỉ nghe tiếng “rắc” vang lên, đuôi ngọc tơ vàng trong nháy mắt nổ tung, mảnh vụn mang theo tiếng xé gió bay ra bốn phương tám hướng, hành khí Thiên cấp của Lão Hải cuồn cuộn không ngừng vượt gấp lên trước, ta chắn ở trước Bạch Hoắc Hương, giơ tay lên, trực tiếp bắt lấy những đuôi ngọc tơ vàng kia.

Đuôi ngọc tơ vàng quả thật rất nhanh, nhưng hành khí Thiên cấp đã lên tới giác quan giám sát thì đuôi ngọc tơ vàng kia ở trong mắt ta chỉ chậm như một hành động vậy.

Ta nghe thấy một âm thanh hít khí lạnh - người nhà họ Lan chưa từng thấy qua, có người có thể thẳng tay bắt lấy đuôi ngọc tơ vàng như bắt cá thế này, ngay cả ông cụ Lan cũng sửng sốt:

“Thần khí... tay trừ tà?”

Không chỉ bắt được đuôi ngọc tơ vàng, ta kéo về phía sau, những người khống chế đuôi ngọc tơ vàng cũng lập tức bị kéo ra khỏi rừng cây.

Phải biết rằng, người nhà họ Lan nổi danh với sức mạnh lớn vô cùng, ta cũng không nghĩ tới có một ngày, một mình ta kéo co với nhiều người của nhà họ Lan như vậy mà vẫn có thể thắng.

Ách Ba Lan bỗng chốc vui mừng lên:

“Ca!”

Nhưng ánh mắt của hắn lập tức buồn đi:

“Xin lỗi, đều là bởi vì ta...”

“Chuyện này không liên quan đến ngươi.”

Ta nhìn về phía ông cụ Lan:

“Hơn nữa... Đã quen biết với ta còn có thể bị người ta bắt nạt sao? Ngay cả người nhà của ngươi cũng không được.”

Ông cụ Lan nhìn chằm chằm ta, đôi mắt gần như bốc hỏa, nhưng hắn ta lại lộ ra một nụ cười vô cùng khiếp người, còn liên tục gật đầu:

“Được... Ta cũng muốn nhìn xem, Mã Nguyên Thu rốt cuộc có nhìn lầm người hay không...”

…

Mã Nguyên Thu nhìn lầm?

Ý gì đây?

Nhưng không đợi ta hỏi thì Lan lão gia tử đã có hành động trước, lao nhanh về phía ta.

Ta nhìn thấy... Dường như hắn vừa móc thứ gì đó ra từ phía sau.

Ách Ba Lan vừa nhìn thấy thứ trong tay Lan lão gia tử thì lập tức đổi sắc, hô to.

"Ca, mau tránh ra! Tổ gia gia ta làm thật đó, cho dù ngươi có Tru Tà Thủ thì cũng không phải đối thủ của hắn đâu!”

Lan Kiến Quốc cũng thẳng mắt:

“Gai Kỳ Lân Thứ. Lý Bắc Đẩu, chạy mau!”

Gai kỳ lân là cái gì?

Lan Hồng Mai vừa rồi bị Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên đánh ngã cách đó không xa, lúc này chỉ thấy hắn vừa ôm mặt vừa nhỏ giọng nói.

“Ca ca của ân công, ta khuyên ngươi chạy nhanh đi —— ngươi biết tổ gia gia ta trước kia từng bắt sống Kỳ Lân chứ? Đó là thứ tổ gia gia làm từ răng kỳ lân, trên đời này không có thứ gì mà nó chém không đứt.”

Bạch Hoắc Hương cũng kéo ta lại.

"Lý Bắc Đẩu, dược hiệu của nhân sâm dưỡng khí hoàn tuy mạnh nhưng suy cho cùng cũng chỉ là thứ bổ sung lúc cấp bách. Ngươi tuyệt đối không được tiêu hao hành khí quá mức, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.”

Mẹ nó, ta biết ngay là trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí mà.

"Nghiêm trọng cỡ nào?”

Bạch Hoắc Hương thấp giọng nói:

“Ngươi biết gan phượng hoàng không? – trong thuốc có một ít. Nói chung chính là tát ao bắt cá.”

Gan phượng hoàng... Nếu ta nhớ không nhầm thì gan khổng tước chính là thứ tốt nhất để giết người diệt khẩu của dân đi phượt. Vậy thứ gọi là gan phượng hoàng này chẳng lẽ là phiên bản 2.0 của gan khổng tước?

Tát ao bắt cá? Lòng ta trầm xuống, chẳng lẽ nói nếu như lần này ta dùng hành khí quá liều thì sau này sẽ không dùng được nữa?

Trình Tinh Hà đang trên lưng ta bỗng ‘hey’ một tiếng.

“Đó chẳng phải giống với doping sao? Thất Tinh ngươi nghe ta nói – chạy nhanh đi, để lại rừng cây thì lo gì sau này không có củi đốt?”

Nghe vậy, ta lập tức cõng Trình Tinh Hà chạy về phía sau, nhưng vừa mới chạy thì ta lại sức nhớ -- mẹ nó, xương của dạ xoa vẫn còn ở đây!

Chương 1153: Sao Không Đau?

Xương dạ xoa chính là chìa khoá dẫn tới Bạch Hổ cục, nếu bị mất vậy chuyến này không phải là tốn công vô ích sao?

Nhưng ta còn phải cõng Trình Tinh Hà, thật sự không có cách nào đi lấy xương dạ xoa. Chỉ trong một giây chần chừ đó, ta chợt nghe thấy đằng sau có một tiếng xé gió đang ập về phía này.

Ta phân biệt được vị trí, vì vậy nghiêng người tránh đi. Nhưng không ngờ thứ xé gió kia như có linh tính, thế mà lại lập tức đuổi theo. Ta cảm thấy lỗ tai nóng bừng, cơn đau ập tới, liền biết lỗ tai có lẽ đã bị cắt trúng.

Bạch Hoắc Hương vừa thấy ta bị thương, trong mắt hiện hung quang, kéo ta qua rồi ấn tay vào bùa ký thân.

"Tiểu Bạch!”

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, Bạch Ngọc Tỳ Hưu liền ầm ầm xuất hiện ở phía sau chúng ta.

Trái tim ta lập tức bị xách lên.

“Không phải, ngươi khoan hãy...”

Nhưng Bạch Hoắc Hương căn bản là không để ý tới ta, nàng đẩy ta ra. Chỉ vào Lan lão gia tử lớn tiếng nói:

“Cắn chết hắn cho ta!”

Bạch Ngọc Tỳ Hưu vừa xuất hiện như vậy, thoáng cái đã trấn trụ được đám người Lan gia.

“Là Bạch Ngọc Tỳ Hưu thật ư?”

Năm đó, kể từ khi tổ gia gia bắt sống Kỳ Lân thì trên đời chẳng phải đã không còn linh thú hay sao?

Ách Ba Lan cũng căng thẳng từ dưới đất bò dậy, ta vội vàng kéo Bạch Hoắc Hương.

"Mau gọi Tiểu Bạch trở về!”

Nhưng Bạch Hoắc Hương lại chẳng thèm nghe.

“Ta mặc kệ, lão đầu kia dám hạ tử thủ, ta nhất định không tha cho hắn!”

Ta đâu phải lo cho hắn!

Quả nhiên, Lan lão gia tử vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Bạch Ngọc Tỳ Hưu thì bỗng nhiên lộ ra nụ cười:

“Tốt lắm... Không thể tưởng tượng được còn có thu hoạch ngoài ý muốn.”

Nói xong, hắn liền khoát tay áo.

Người Lan gia cũng đã sớm bình tĩnh lại, Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên nhanh chóng quấn lấy Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch đúng là rất lợi hại, nhưng cũng chỉ giới hạn khi đối phó với người khác – người trước mặt này là ai chưa, là kẻ năm đó bắt sống kỳ lân, xử lý thuỵ thú, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú!

Quả nhiên, Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên rất nhanh đã trói được Bạch Ngọc Tỳ Hưu. Tuy sức lực của nó rất lớn, cũng trung thành hộ chủ, thế nhưng Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên không phải là thứ bình thường nói đứt là đứt, huống chi còn bị nhiều sợi quấn lấy như vậy. Cho nên chỉ trong chớp mắt, tứ chi của nó bị đã bị trói chặt!

Bạch Hoắc Hương sững sốt, lúc này mới muốn gọi Bạch Ngọc Tỳ Hưu trở về, nhưng đã không còn kịp nữa.

Hết cách – ta chỉ đành cõng Trình Tinh Hà chạy qua đó – không thể để Bạch Ngọc Tỳ Hưu rơi vào tay Lan lão gia tử được.

Trình Tinh Hà thân là vật kèm theo, thân bất do kỷ, chỉ có thể gào thét.

“Ngươi muốn đi chết thì bỏ ta xuống rồi hãy đi chứ, đừng có kéo cha ngươi chết chung...”

“Kéo cái đầu ngươi, chẳng phải ngươi nói có chết thì cùng chết sao?”

"Thất Tinh ngươi thay đổi, ngươi bây giờ căn bản là không có dính dáng gì với hai chữ ‘con người’ nữa...”

Thất Tinh Long Tuyền mang theo thần khí chém về phía Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên.

Theo lý thuyết thì binh khí bình thường sẽ không làm gì được Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên, nhưng trong truyền thuyết, Thất Tinh Long Tuyền có thể mạnh dần theo chủ nhân, điều này quả thực không sai, sau khi lên địa giai, nó cũng càng ngày càng sắc bén.

Một mớ Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên bị cắt đứt một cách nhanh chóng, nhưng lúc này, thứ xé gió kia cũng vẫn đang bám riết không tha.

Lần này không kịp né tránh, mùi máu tươi lập tức bùng lên, tâm lý ta cũng chuẩn bị xong hết rồi, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện —— sao không đau?

Không đợi ta quay đầu lại nhìn thì giọng nói có vẻ ngạc nhiên của Lan lão gia tử cũng vang lên:

“Dựa vào cái gì... Ngươi dựa vào cái gì mà có thể khiến người bên cạnh ngươi đều cam tâm tình nguyện bán mạng cho ngươi?”

Chẳng lẽ Trình Tinh Hà lại thay ta cản chiêu rồi?

Tên kia chẳng phải vừa sợ đau vừa sợ chết sao?

Lúc này, tiếng kêu thảm thiết của Trình Tinh Hà cũng vang lên.

“Đúng là xui tám đời mà, bằng hữu của người ta thì dẫn bạn mình đi phát ta, bằng hữu của ta thì lại dẫn ta lao hố chết...”

Vị trí kia... Nếu không phải Trình Tinh Hà dùng bả vai chắn giúp thì phần cổ của ta nhất định sẽ bị thương!

Trình Tinh Hà nhận ra khí thế của ta không đúng, liền ôm đầu ta như ôm đầu ngựa.

“Sửng sốt cái gì, lão tử đỡ giúp ngươi một đòn miễn phí rồi đó, sao còn không mau chạy đi!”

Nhưng ta lại bất động, chỉ lạnh lùng nhìn Lan lão gia tử:

"Ngươi đánh Ách Ba Lan, làm Trình Tinh Hà bị thương.”

Lan lão gia tử tiếp xúc với ánh mắt của ta, bất giác co rúm lại. Nhưng chính hắn cũng ý thức được mình không nên có phản ứng này, vì vậy lập tức đanh mặt lại.

“Vậy thì làm sao?”

“Nếu ngươi đã đánh bọn họ, vậy thì không thể đánh vô ích..."

Ta đáp:

"Ta không bắt nạt người gia, nhìn ngươi cũng lớn tuổi, lại là tổ gia gia của Ách Ba Lan, ta giảm giá cho ngươi —— xin lỗi hai người bọn họ."

Lan lão gia tử sửng sốt, sau đó chợt cười, như đang nghe phải chuyện gì buồn cười lắm.

"Chỉ bằng ngươi?”

Trình Tinh Hà cũng kéo ta:

"Ngươi điên rồi sao? Chạy mau đi! Không nghe ta nói à?”

Chương 1154: Bí Thuật Thất Truyền Của Yếm Thắng Môn

Lan lão gia tử nhìn ta giống như nhìn kẻ ngốc. Sau đó hắn giơ một tay lên, chụp về phía Thiên Linh Cái của ta.

Ách Ba Lan thấy thế thì vội chạy như điên về phía này.

"Tổ gia gia!”

Nhưng sau khi sử dụng thần khí, ta chỉ cần dùng một tay là đã có thể chặn tay của hắn lại.

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của hắn, ta nói tiếp.

“Ngươi lớn tuổi rồi.”

Những lời này thoáng cái đã làm cho Lan lão gia tử thẹn quá hóa giận. Hắn định trở tay đánh tiếp. Ta nhẹ nhàng nhắc tay lên, rồi tát vào mặt hắn một cú trời giáng, châu ngọc đầy đầu thoáng cái đã rớt hơn phân nữa.

Cho nên người Lan gia, thậm chí là Trình Tinh Hà, toàn bộ đều ngây ngẩn cả người.

Bạch Hoắc Hương nhất thời căng thẳng, ý bảo ta mau đi đi! Lan lão gia tử lảo đảo vài bước, sau đó nghiến răng ken két, chạy nhào về phía ta.

"Ta sống hơn một trăm hai mươi tuổi, đây là lần đầu tiên bị người ta..."

Bạch Hoắc Hương rốt cuộc nhịn không được nữa, lớn tiếng hô:

"Lý Bắc Đẩu, không cần đánh, không phải nói với ngươi sao! Không thể dùng nó!”

Nhưng viên dưỡng khí hoàn kia đã bắt đầu làm cho khí huyết cả người ta sôi trào.

Lúc cần dùng để bảo vệ người của mình thì không dùng, vậy thì phải dùng khi nào?

Hơn một trăm hai mươi năm chưa từng thấy? Vậy thì để hôm nay ta cho ngươi thấy.

Hành khí thiên giai tiến vào giám sát quan, ta thấy rõ ràng Lan lão gia tử đang từ hướng tây chạy tới với tốc độ rất nhanh, thậm chí còn nhanh hơn lúc trước. Nhưng trong mắt ta, hành động của hắn như đang được phát chậm.

Ta nhanh chóng tìm được nơi phòng ngự yếu nhất của hắn – đầu gối, rồi nhấc chân đạp một cái.

Hành khí thiên giai bùng nổ, Lan lão gia tử cảm giác được, lập tức xoay người muốn tránh -- nhưng hiện tại hắn không nhanh bằng ta.

Hắn lập tức quỳ rạp xuống trước mặt ta.

Hắn nhìn chằm chằm mặt đất, cả người run rẩy —— giống như không thể tin vào chuyện đang xảy ra.

“Không thể nào, ta là tâm phúc của Lan gia, là tộc trưởng của một trong tứ đại gia tộc... Không thể như thế được...”

Nhưng quả thật hắn đã già rồi.

Ta được lão đầu nhi nuôi lớn, đương nhiên là chẳng muốn bắt nạt người lớn tuổi, nhưng rõ ràng là hắn đang ép ta.

Đồng thời ta cũng hiểu được trên thế giới này, có một số chuyện không phải chỉ cần nhượng bộ là có thể giải quyết.

Lúc này, người Lan gia xung quanh nhìn ta giống như đang nhìn một con quái vật.

Nhưng bọn họ cũng không do dự, cùng nhau nhào về phía ta, muốn bảo vệ đồng thời báo thù cho Lan lão gia tử.

Nhưng lúc này, Lan lão gia tử bỗng nhiên ngẩng đầu, giống như là nhớ tới cái gì đó, chợt nhìn chằm chằm vào ta:

“Tất cả đứng im, ngươi... Ta muốn hỏi ngươi một chuyện!”

…

Ta chau mày lại, hỏi.

“Chuyện gì?”

Lan lão gia tử nhìn chằm chằm ta.

“Ngươi có quan hệ gì với Yếm Thắng Môn?”

Ta bất chợt ngơ ngẩn.

“Yếm Thắng Môn?”

Yếm Thắng Môn là tà ma ngoại đạo, chuyên làm xằng làm bậy, dùng người sống luyện quỷ, ta và bọn chúng nửa cắc cũng chẳng có quan hệ gì.

Nhưng Lan lão gia tử vẫn cứ nhìn ta gắt gao.

“Đúng thế, trên người ngươi rõ ràng là có bí thuật thất truyền của Yếm Thắng Môn!”

Ta càng nghe càng không hiểu, trên người ta có thể có bí thuật gì chứ?

Ta vừa định hỏi cho ra lẽ thì Lan lão gia tử đột nhiên phun ra một búng máu, sau đó bắt đầu ho sặc sụa. Ách Ba Lan không biết chui từ đâu ra, đứng chắn trước mặt ta, trong giọng nói mang theo vài phần cầu khẩn.

“Ca, ta biết tổ gia gia nhà ta không đúng, nhưng ngươi có thể nể mặt ta..”

Lan lão gia tử quả thật rất tàn nhẫn, hơn nữa trong sự kiện của Tiêu Tương lần trước hắn cũng đã kết thù với ta, chớ nói chi tới việc lần này suýt chút nữa là hắn đã rút mất hồn ngũ hành của ta, quả thật có thể xem là thù mới hận cũ dồn chung một lượt.

Nhưng rốt cuộc, hắn vẫn là người nhà của Ách Ba Lan...

Lan Kiến Quốc cũng chạy tới, căng thẳng nhìn ta.

Ta chỉ đành buông lỏng tay ra, nhưng vẫn nhìn chằm vào Lan lão gia tử.

“Ngươi phải nói cho ta nghe rõ ràng chuyện bí thuật!”

Nhưng đúng lúc này, giọng của Tô Tầm lại vang lên.

“Bên ta sắp không chịu nổi rồi!”

Không chịu nổi?

Lúc này ta mới phản ứng lại, nãy giờ bên này chúng ta đánh nhau túi bụi, nhưng sao không thấy Tô Tầm xuất hiện?

Trình Tinh Hà cũng phục hồi lại tinh thần.

“Trời ạ? Thằng nhóc kia còn chưa đi?”

Hắn còn tưởng rằng Tô Tầm thấy nơi này nguy hiểm nên đã bỏ lại chúng ta, còn bản thân thì nhanh chân chạy trước rồi chứ.

Ta thì ngược lại, ta biết Tô Tầm không phải là loại người này.

Ta quay đầu lại nhìn, lúc này mới hít một hơi khí lạnh, vừa rồi không để ý, thì ra người của Tứ Tướng Hội chẳng biết từ lúc nào đã đuổi tới được đây.

Lúc ấy chúng ta hoàn toàn không phát hiện hậu viện bốc cháy, cũng là do Tô Tầm sau khi tránh thoát Kim Ti Ngọc Vĩ Tiên thì chạy sang đó thiết lập trận pháp cản đám người đó lại.

Chương 1155: Nghiên Cứu Về Trận Pháp

Trận pháp này cũng giống như ‘tàng’. Ta trơ mắt nhìn đám người lão Chúc dù chỉ cách chúng ta có một hàng cây nhưng lại giống như bị quỷ che mắt, vòng tới vòng lui chỉ một chỗ, hơn nữa dường như bọn họ chẳng thấy được bên này!

Nhưng người của Tứ Tướng Hội ai nấy đều là tinh anh, cho dù thuật trận pháp gia truyền của Tô Tầm có lợi hại đến mấy thì cũng không thể nào ngăn cản nhiều người như thế trong một thời gian dài được – ta nhìn thấy đã có tiên sinh ngồi xổm xuống tìm kiếm vật trấn, dường như là đã bắt đầu phá trận!

Hơn nữa trong đám người đó còn có Tề Bằng Cử -- Trình Tinh Hà nói cho ta biết, Tề Bằng Cử là một người rất thích nghiên cứu về trận pháp.

Tô Tầm giúp chúng ta giữ chân bọn trong thời gian dài như vậy cũng rất không dễ dàng.

Tô Tầm bảo chúng ta mau đi đi, hắn sẽ đi phía sau để bọc hậu. Nhưng lúc này dù bọn ta có muốn đi thì cũng không đi được nữa, chỉ thấy Tề Bằng Cử tìm được một cục đá, sau đó tiện tay ném ra. Thế là đám người kia đều giống như thoát khỏi thuật che mắt, trước mắt sáng lên, rồi đồng loạt lao về phía này.

“Lý Bắc Đẩu, lần này ngươi chắp cánh cũng khó bay!”

Trời ạ, lần này phiền phức rồi!

Cũng vào lúc này, Bạch Hoắc Hương lại chợt nắm lấy tay ta, lớn tiếng nói.

"Lý Bắc Đẩu, ngươi tuyệt đối không thể dùng hành khí!”

Ta vừa định hỏi chuyện thì phát hiện không riêng gì Bạch Hoắc Hương mà ánh mắt của Ách Ba Lan nhìn ta cũng thay đổi, ngay cả Trình Tinh Hà cũng trắng hết cả mặt.

"Thất Tinh, đừng đánh nữa, chạy đi!”

Lúc này ta mới cảm giác được, lỗ tai, mũi, đều nóng hôi hổi —— khí huyết cuồn cuộn, một dòng máu đỏ chảy ra...

Thất khiếu chảy máu, không hổ là gan phượng hoàng.

Bạch Hoắc Hương lại nói.

“Bây giờ nhất định phải tìm một nơi yên tĩnh, nếu không Lý Bắc Đẩu sẽ...”

Thế nhưng khắp bốn phương tám hướng đều là người của Lan gia và Tứ Tướng Hội, người nào người nấy đều đang nhìn chằm chằm về phía này, bây giờ dù chúng ta có mọc cánh thì cũng có thể bay được.

Vậy nên, chẳng lẽ bắt ta nói với bọn họ là: Hay là chúng ta tạm dừng một lát, để ta uống thuốc xong rồi mình hả đánh tiếp?

Bảo con chuột đi làm phù dâu cho con mèo có khi còn dễ hơn.

Chúc Ngốc Tử là người hô lớn nhất, dường như hắn đang rất vui mừng.

“Bắt lấy hắn! Lão tử phải là người đầu tiên tính sổ với cái tên vương bát đản kia – để xem có ai dám ngăn cản ta!”

Chẳng lẽ lần này thật sự...

Nhưng đúng lúc này, Tô Tầm bỗng nhiên kéo ta lại, nói:

"Các ngươi nhắm mắt lại, đi theo ta!”

Trình Tinh Hà thoáng cái sửng sốt:

"Đi theo ngươi? Nơi này đều sắp chen thành một nồi cháo rồi, còn nơi nào để đi? Còn cái gì mà nhắm mắt lại? Động Tử, ngươi muốn chơi trò người gỗ thì cũng phải biết chọn thời điểm chứ!”

Nhưng Tô Tầm cũng không nói lời nào, chỉ túm lấy chúng ta chạy về phía trước – nói cũng lạ, đây quả thật là một cảm giác rất kỳ dị, rõ ràng là đang xuyên qua đám người, nhưng lại chẳng cảm thấy chật chội; rõ ràng là đang chạm vai mà đi, nhưng căn bản là chẳng đụng phải người nào!

Chờ Tô Tầm buông tay ra, chúng ta bỗng nhiên có một loại cảm giác rộng mở sáng sủa —— giống như là vừa mới chuyển kiếp!

Ở trước mắt là một thung lũng vô cùng yên tĩnh, người bên cạnh cũng.... Ủa người đâu?

Nơi này quả thật giống hệt như một ảo cảnh lớn!

Trình Tinh Hà cũng phản ứng lại, hắn nhìn chung quanh một chút rồi lập tức hỏi:

“Chuyện này.... Đây là chỗ nào?”

Ta nhìn Tô Tầm, đoán thử.

“Đây là Bạch Hổ Cục?”

Tô Tầm gật đầu.

Trình Tinh Hà và Ách Ba Lan đều trợn to mắt.

"Nơi này chính là..."

Quả nhiên là vậy, bằng không với tình thế khi nãy, chúng ta dù có mọc cánh thì cũng khó có thể thoát được. Có lẽ là ngay khi người của Tứ Tướng Hội phá được trận, Tô Tầm cũng đã chạy tới chỗ đặt xương dạ xoa bên cạnh, dùng một tốc độ rất nhanh cởi bỏ 'tàng'.

Nhưng hắn cũng chỉ mới giải được một chút, vậy nên 'tàng' đã bị khoá lại một lần nữa. Người bên ngoài không vào được.

Trình Tinh Hà lập tức hỏi:

"Vậy chúng ta làm sao đi ra ngoài?"

Tô Tầm đáp:

"Bọn họ không có khả năng chờ ở bên ngoài cả đời, sau khi phá Bạch Hổ Cục, bọn họ có lẽ sẽ đi nhanh thôi..."

Trình Tinh Hà thoáng cái đã hưng phấn.

"Hey Động Tử, lần này ngươi lập công lớn rồi!"

Hắn nói xong thì nhảy từ trên lưng ta xuống, nhìn xung quanh.

"Đây chính là Bạch Hổ Cục ư? Không giống với những nơi trước lắm..."

Đúng thế, Bạch Hổ Cục chủ hung chủ sát, nhưng nơi này lại yên bình hơn dự tính, giống như mấy bức tranh phong cảnh hay bán ở ngoài vỉa hè, chỉ còn thiếu mỗi mấy cụ già khom lưng cho gà ăn.

Còn không đợi ta nhìn rõ thì Bạch Hoắc Hương đã lật người ta qua rồi trực tiếp đè ta xuống đất, lỗ tai ta đập mạnh xuống nền, còn chưa kịp kháng nghị thì cây kimtrong tay Bạch Hoắc Hương đã bật ra, không một chút lưu tình đâm vào đầu ta.

Lần này, đến lượt ta hô to.

“Đau đau đau đau…”

Bạch Hoắc Hương cười lạnh.

Chương 1156: Ta Chỉ Quan Tâm Ngươi Thôi

“Sợ đau à? Chẳng phải cả cái chết ngươi còn không sợ sao?”

Ta tuy rằng sợ đau, nhưng bình thường vì nam tử khí khái nên vẫn cố gắng nhịn. Nhưng vừa rồi Bạch Hoắc Hương xuống tay quả thật quá tàn nhẫn, sức mạnh đó thậm chí có thể trực tiếp đem đi đóng trấn hồn đinh lên quan tài của cừu nhân rồi!

Ngoài miệng thì nàng vẫn cười lạnh mắng ta đáng đời, nhưng ánh mắt nhìn ta vẫn rất lo lắng. Châm được khoảng mấy kim, ta đột nhiên cảm thấy khí huyệt trong người dường như đang bị đảo ngược, tất cả đều chen lên miệng, sau đó ồ ạt chui ra.

Nhìn máu trên mặt đất, ngay cả ta cũng nhìn thẳng mắt —— là màu đen.

Bạch Hoắc Hương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nàng giơ tay lên lau trán —— trán nàng lúc này đã rậm rạp mồ hôi.

Mấy động tác kia nhìn thì bình thường, nhưng hẳn là đã hao phí rất nhiều tinh lực của nàng.

Trình Tinh Hà duỗi cái cổ dài như ngỗng sang để nhìn đống máu.

“Màu sắc này... Không đem đi làm tiết vịt thì có hơi lãng phí.”

Bạch Hoắc Hương nhìn Trình Tinh Hà chằm chằm.

“Đây là máu độc chứa đầy mật phượng hoàng, ngươi dám ăn thì cứ cầm đi, bảo đảm kinh mạch đứt toát...”

Trình Tinh Hà nghe vậy, lập tức rụt cổ trở về, làm bộ ho khan:

"Thôi bỏ đi, ta cũng không đói lắm.”

Bạch Hoắc Hương lúc này mới nhìn về phía ta, giả vờ không để ý hỏi:

"Còn đau không?”

Ta lắc đầu, trong lòng lại hiểu rõ, bình thường mỗi lần nàng châm cứu cho thì đều rất nhẹ nhàng, tận lực khiến ta không cảm nhận được đau đớn. Nhưng tình trạng của ta khi nãy khẳng định rất không xong, nên nàng phải cố gắng tranh thủ từng giây giúp ta bức độc ra ngoài.

Nàng bình thường đâm ta rất nhẹ nhàng, tận lực làm cho ta một chút cảm giác cũng không có, vừa rồi tình huống của ta nhất định rất kém cỏi, nàng tranh từng giây từng phút giúp ta bức ra độc huyết.

Nàng lườm ta một cái, ta chợt nhớ tới dáng vẻ nhét dưỡng khí hoàn vào miệng ta khi nãy của nàng, nhịn không được nói.

“Vừa nãy...”

Nàng dường như cũng hiểu ta định nói gì, hai má đỏ bừng, giống như ráng chiều hoàng hôn. Sau đó, nàng đứng phắt dậy, hốt hoảng nói.

"Lý Bắc Đẩu, ngươi đừng hiểu lầm —— chỉ do ta bị nhốt nên không còn cách nào khác, ta tuyệt đối không có bất cứ suy nghĩ gì với ngươi! Tuyệt đối không có!”

Không có thì không có, kích động như vậy làm gì.

Ta vội vàng nói:

"Ta đã có Tiêu Tương, tất nhiên cũng không có ý tưởng khác.

Ta, ta chỉ muốn nói lời cảm ơn với ngươi thôi.”

Bạch Hoắc Hương vừa nghe thấy hai chữ "Tiêu Tương", sắc đỏ trên mặt lập tức rút xuống, gương mặt cũng trở nên tái nhợt, giống như một tờ giấy son bị ngâm nước.

Ta thấy dáng vẻ của nàng có gì đó không đúng, vừa định nói chuyện thì Trình Tinh Hà bỗng nhiên kéo ta quá.

“Thất Tinh này, ta hỏi ngươi một chuyện.”

Ngươi mà cũng có chuyện để hỏi à?

Chỉ nghe hắn nhỏ giọng nói.

"Vừa rồi ta có chút tò mò, trong miệng Bạch Hoắc Hương hình như cũng giấu kim —— vừa nãy khi hai người các ngươi hôn nhau, ngươi có bị nàng đâm không?”

Ta nhanh tay tát vào đầu hắn một cái, mẹ nó, suốt ngày nghĩ cái gì thế?

Trình Tinh Hà nhanh nhẹn né đòn, miệng vẫn còn nói.

“Ngươi đừng thẹn thùng, ta cũng chỉ quan tâm ngươi thôi...”

Ta đẩy hắn ra:

"Cút đi, vừa rồi Ách Ba Lan bị tổ gia gia của hắn tát một cái, sao ngươi không qua đó quan tâm hắn đi?”

Trình Tinh Hà lộ ra biểu tình nhàm chán:

“Hắn thì có gì mà quan tâm? Cho dù bị đánh gãy răng thì cũng lắm lúc khoe khoang hơi lọt gió xíu thôi.”

Lúc này ta mới chú ý tới Ách Ba Lan vẫn luôn cúi đầu, như là không dám nhìn ta. Lát sau, như là đã lấy hết dũng khí, hắn mới lẩm bẩm nói: "

Ca..."

Ta biết trong lòng hắn đang nghĩ gì —— thật ra có chút lời không dễ nói thì cách tốt nhất chính là đừng nói nữa.

Vì vậy, ta liền xua xua tay.

“Người nhà là người nhà, ngươi là ngươi, mỗi người mỗi cản, chỉ cần ngươi không hối hận thì chúng ta vẫn là huynh đệ cả đời.”

Ách Ba Lan lúc này mới vui vẻ, hắn gật đầu liên tục, vành mắt cũng đỏ lên.

Ta vội vàng nói.

“Chẳng phải ngươi vẫn luôn không thích mặc đồ nữ ư? Chúng ta đến Bạch Hổ Cục rồi, nguyện vọng này của ngươi sẽ nhanh được thực hiện thôi...”

Nhưng khi nói đến đây, ta bỗng nhớ ra một chuyện – vừa nãy Lan lão gia tử nói trên người ta có bí thuật, rốt cuộc là bí thuật gì?

Tô Tầm dường như biết ta đang nghĩ gì, bèn nói.

“Thứ mà Lan lão gia tử nhắc đến có lẽ là hành khí trên người ngươi. Trong giới, chỉ có Dẫn Linh Châm của Hải gia mới có thể lấy hành khí của người khác dùng cho mình. Nhưng gia gia ta từng nói Dẫn Linh Châm thật ra là biến thể của một bí thuật của Yếm Thắng Môn, hơn nữa sức mạnh của nó chỉ là một phần râu ria của vật thật mà thôi, bí thuật kia mới thật sự là thứ bá đạo. Chỉ có điều ta nghe nói cũng bởi vì bí thuật kia quá tà nên đã thất truyền từ lâu, dù là Ngoại Gia của Yếm Thắng Môn bây giờ cũng không có ai nhận được truyền thừa.”

Chương 1157: Bảo Vật Trong Tháp

Nghe xong, ta bỗng nhiên nhớ đến một chuyện – phải rồi, năm đó khi lão Hải dùng Dẫn Linh Châm hút hành khí trên người ta để độ cho con trai hắn, thì hành khí của hắn lại bị nghịch chuyển vào trong người ta, rốt cuộc chuyện này là sao?

Sống lưng ta chợt trở nên lạnh toát – còn cái đi theo Giang Thần, suốt ngày gọi là là Tông Gia gì gì đó của Yếm Thắng Môn nữa chứ.

Chẳng lẽ ta thật sự có quan hệ gì với Yếm Thắng Môn?

Nhưng ta còn chưa kịp suy nghĩ thì Trình Tinh Hà lại kéo bả vai ta một cái.

“Thất Tinh, ngươi nhìn xem, đó là gì thế? Chẳng lẽ là... Vật trấn của Bạch Hổ Cục?”

…

Nghe được câu mà Trình Tinh Hà nói, ta lập tức cảm thấy căng thẳng, vội quay đầu nhìn về phía mà hắn chỉ.

Chỉ thấy ở đằng kia, thấp thoáng dưới tàn hoa và cây cối có một cái tháp – tháp này từ trên xuống dưới đều phủ màu xám tro, vừa nhìn là biết là thứ dã có tuổi, trên là mái vòm, dưới là trọng lâu, nhìn rất khí phái và hùng vĩ.

Ta lập tức nhấc tinh thần lên, nếu nơi này thật sự có vật trấn thì nói không chừng là đang nằm trong tháp kia.

Tháp không phải là một tòa nhà bình thường, chúng thường được sử dụng để cung phụng bảo vật, thu hút các tín hữu đến thắp hương và thờ cúng, vì vậy thường được người dân gọi là ‘bảo tháp’.

"Bảo vật" trong tháp này có lẽ thật sự là vật trấn của Bạch Hổ Cục.

Thanh Long cục và Chu Tước cục đều không hùng vĩ như vậy, hơn nữa nơi này còn đặc biệt xây một cái tháp cho vật trấn, có thể nghĩ lai lịch thứ này nhất định không nhỏ.

Ánh mắt Trình Tinh Hà nhất thời sáng lên:

"Bảo tháp bảo tháp, ngươi nói trong đó đang cất giữ bảo vật gì? Chúng ta lấy nó, có phải lại có thể gom được thêm một khoản không?”

Cái tên này, trong mắt quả nhiên chỉ có mỗi tiền.

Nhưng nếu đã đến đây rồi thì cứ đứng đây đoán mò cũng không có ý nghĩa, vậy nên chúng ta liền đi về phía nó.

Nơi này bởi vì có "Tàng" che chở, cho nên có lẽ đã rất nhiều năm không có người ra vào, vì vậy thứ lọt vào tầm mắt của chúng ta chỉ là một mảnh hoang vu.

Nhưng sau khi đi qua mảnh hoang vu này thì trước mắt lại trở nên rộng mở sáng sủa. Tiếp đó, đập vào mắt chúng ta là một quần thể kiến trúc cổ xưa.

Trình Tinh Hà nhíu mày:

“Miếu?”

Tháp được sử dụng để thúc đẩy tôn giáo, vì vậy ở gần đó thường sẽ có những nơi thờ cúng tương tự như chùa miếu để các tín hữu có thể thanh tu. Thời cổ đại, việc xây tháp là một công đức rất lớn, chữ ‘phù đồ’ trong câu ‘cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ’ chính là chỉ nó. Vậy nên từ đó suy ra, gần tháp đương nhiên sẽ có một ngôi chùa hoặc là miếu.

Chỉ là ngôi miếu này đã trở nên tồi tàn rách nát. Mà cũng phải, dù sao cũng không có ai ở, ngay cả trong Cố Cung, phòng hơn một trăm năm không ai ở cũng sẽ trở nên tồi tàn, chứ đừng nói chi đến nơi này.

Vừa bước vào bên trong một bước, ta bỗng nhiên có một loại cảm giác vô cùng không thoải mái —— giống như có một đôi tay vô hình đang ngăn cản không cho ta vào.

Đó là một cảm giác kháng cự.

Trình Tinh Hà ngược lại, hắn dường như không hề có cảm giác gì – chỉ nghĩ nơi này nhiều năm không có người ở, bên trong nhất định sẽ có rất nhiều đồ cổ. Bình tiểu một trăm năm trước còn được gọi là đồ cổ, biết đâu hắn tìm được món đồ gì đó ‘bán cổ’ ở đây, vậy chẳng phải lại kiếm thêm một khoản ư?

Nghĩ vậy, hai mắt của hắn lập tức sáng rực như hợp kim titan, nhanh chân chạy vào trước.

“Thất Tinh, ngươi đã nghe nói về chùa Gạch Vàng chưa?”

Truyền thuyết về chùa Gạch Vàng rất phổ biến, ta đương nhiên cũng đã từng nghe nói qua – truyền thuyết kể rằng ngày xưa có một hoàng đế rất sùng đạo, hắn không những dốc hệ tài lực của quốc gia để xây dựng chùa miếu, mà ngay cả gạch lát sàn cũng phải được làm bằng vàng.

Nhưng sau khi vương triều bị diệt, ngôi chùa kia dường như cũng bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất vô tung, không còn ai nhìn thấy nó nữa. Sau đó, khi truyền thuyết của nó được lưu truyền đến bây giờ thì chẳng còn ai tin rằng ngôi chùa Gạch Vàng đấy thật sự tồn tại.

Ta nói với Trình Tinh Hà là đừng mơ nữa, nếu hắn tin vào truyền thuyết vô căn cứ này, vậy thì ngươi không bằng đi tìm kho báu của Alibaba.

Trình Tinh Hà nghe xong thì cãi ta, bảo ta chẳng có chút tế bào lãng mạn nào, nói chuyện với ta chả khác nào nước đổ đầu vịt.

Trong lúc nói chuyện, cảm giác của ta đối với chỗ này càng lúc càng không tốt – nơi tôn giáo bình thường sẽ khiến người ta có cảm giác an yên tĩnh lặng, nhưng nơi này chỉ làm ta cảm thấy vô cùng âm u, như là đang cất giấu một thứ gì đó chẳng lành.

Bạch Hoắc Hương cũng ôm lấy cánh tay, hiển nhiên cũng có loại cảm giác này – chỉ có điều từ nãy đến gì cũng chẳng biết là nàng đang giận dỗi cái gì, vừa thấy ta nhìn nàng thì nàng lại trừng ta, sau đó xoay mặt sang chỗ khác.

Trái tim của phụ nữ đúng là giống hệt kim dưới biển.

Chương 1158: Khủng Bố

Còn Trình Tinh Hà thì vừa nói vừa tiến lên sờ sờ cái khoen đồng trên cửa, khoen này được làm vô cùng tinh sảo, mặt trên có khắc hoa văn mây lành và hoa sen. Hắn nhìn mà líu lưỡi, bảo chỉ cần nhìn cái khoen này thôi thì cũng biết chủ nhân nơi này giàu thế nào.

Nói xong, hắn liền muốn bẻ cái khoen cửa kia xuống. Nhưng cơ thể hắn lúc này rất yếu, không đủ sức, lại ngại chuyện vừa cãi với ta nên chẳng chịu gọi ta giúp, chỉ biết nháy mắt với Ách Ba Lan.

Từ khi Ách Ba Lan đi vào Bạch Hổ Cục thì khí huyết toàn thân đều sắp sôi trào, hận không thể sử dụng hết sức mạnh hồng hoang trong cơ thể. Lúc này vừa thấy có chỗ cho mình dụng võ, hắn lập tức đi lên, tay không bẻ cái khoen xuống. Chỉ nghe ‘rầm’ một cái, không những cái khoen, mà toàn bộ cánh cửa đều bị hắn tháo xuống, mấy lớp bụi lâu năm lập tức lan toả mịt mù, cũng giúp chúng ta có một được một khe hở để đi vào.

Ta đứng chắn trước mặt Bạch Hoắc Hương, vừa dời vật cản vừa bảo hai người các ngươi rốt cuộc là đang đi tìm bảo vật hay đi phá dỡ nhà cửa?

Kết quả lời còn chưa dứt thì ta đã nghe thấy Trình Tinh Hà hú lên một tiếng.

Tim ta siết chặt, mặc kệ bụi đất lập tức vọt vào, nhưng khi nhìn thấy rõ thứ sau cửa thì ngay cả ta nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

Trong phòng là một cái xác đang chết trong tư thế ngồi.

Nhìn cách ăn mặc thì hình như là một pháp sư.

Thời xưa có người tu hành khổ hạnh, chỉ ngồi một chỗ thanh tu, thậm chí không ăn không uống, sau khi tọa hóa, thi thể sẽ không thối rữa. Hiện tại, trong rất nhiều chùa miếu cũng cung phụng những cái xác như thế này, và chúng thường được gọi là ‘xác Phật’.

Chỉ có điều gương mặt của vị pháp sư này trước khi chết cũng không được an bình, trái lại vô cùng đau đớn.

Đặc biệt là... Khi nhìn kỹ vào trong miệng cái xác, da đầu ta lập tức nổ tung.

Miệng hắn trống rỗng, không có lưỡi!

Trình Tinh Hà cũng nhìn ra, nhất thời liền nhíu mày:

“Chuyện gì thế này?”

Ta cũng đang muốn biết đây...

Ta lập tức xoay người, đến trước một căn phòng thanh tu khác rồi mở cửa ra, quả nhiên – bên trong cũng có một pháp sư vẻ mặt đau khổ, không có đầu lưỡi đang toạ hoá!

Đồng thời, những căn phòng còn lại cũng đều có một cái xác y hệt như vậy.

Nơi này nhiều phòng như vậy, chẳng lẽ mỗi phòng đều có một người chết ư?

Rốt cuộc là họ đã chết như thế nào?

Trình Tinh Hà lập tức nói:

"Thất Tinh, có gì đó không ổn...”

Còn cần ngươi nói, ta lập tức dùng khí để xem, quả nhiên nhìn thấy ở gần đó có một vài bóng dáng màu xám tro, giống như là đang canh giữ trong góc tối. Ta lập tức kéo Trình Tinh Hà sang, bảo hắn dùng mắt Nhị Lang để nhìn.

Trình Tinh Hà lúc này mới phục hồi tinh thần, hắn cẩn thận quan sát, trong miệng thì cứ lầm bầm lầu bầu gì đó. Một lúc sau, hắn ngẩng đầu nhìn ta, sắc mặt đã trắng bệch:

"Nơi này... Có rất nhiều vong linh của pháp sư, chỉ có điều bọn họ không thể nói chuyện. Nhưng bọn họ đều làm một động tác với ta."

Nói xong, hắn liền khoa tay múa chân cho ta xem.

Ta vừa nhìn động tác kia, da gà cũng rợn hết cả lên.

Ở phố của ta có một người câm điếc, thu vừa sang thì hắn đều lên phố để bán kẹo mạch nha. Người câm điếc thấy những đứa trẻ khác không chơi với ta thì cảm thấy đồng tình, thỉnh thoảng còn ta ít kẹo còn dư.

Có một lần hắn bỗng nhiên hoảng hốt khoa tay múa chân với ta, lúc đó ta không hiểu, nhưng đợi hắn diễn tả xong thì có một con chó từ bên kia đường chạy sang cắn ta.

Vì vậy, ta nhớ rất kỹ động tác tay đó.

Nó có nghĩa là - nguy hiểm, chạy mau!

Trong lòng ta căng thẳng, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lưỡi của các pháp sư đâu?

Trình Tinh Hà cũng khẩn trương, đứng lên nhìn đông nhìn tây, dường như đang sợ sẽ có thứ gì đó khủng bố lao ra từ trong góc.

Ta nhìn chằm chằm vào toà tháp, bỗng nhiên nhớ tới một việc.

Phải rồi – tháp này đúng là dùng để cất giữ bảo vật, nhưng vì sao lại xây tháp ở cái chỗ này?

Chỉ có một lý do – nơi này có thứ gì đó rất hung hăng, phải dùng tháp mới có thể áp chế.

Trình Tinh Hà cũng phản ứng lại:

"Thiên vương cái địa hổ, bảo tháp trấn hà yêu?"

Ách Ba Lan cũng khẩn trương:

"Ca, vậy nó rốt cuộc là thứ gì?”

Tô Tầm cũng căng thẳng, đi tới đứng chắn bên người Ách Ba Lan.

Ta nhìn toà tháp trước mắt, đáp.

“Vào xem thì biết ngay thôi.”

Thế là bọn ta xuyên qua dãy phòng thanh tu đi đến dưới toà bảo tháp.

Bảo tháp này nhìn gần càng có vẻ hoành tráng, mặt trên đều là hoa văn được điêu khắc tinh xảo, cũng không biết năm đó đã đầu tư bao nhiêu nhân lực vật lực, nhưng khi càng nhìn kỹ hoa văn phía trên thì càng làm cho người ta ngoài ý muốn... Phía trên không phải là tường vân phi thiên, mà là rất nhiều võ sĩ hung ác đang cầm đao thương kiếm tiêu và xiềng xích.

Điều này chứng tỏ —— tháp này, đúng là dùng để trấn thứ gì đó.

Chương 1159: Không Có Tuyệt Đối

Nói đơn giản hơn thì đây chỉnh là tháp khoá yêu mà người ta thường nói!

Hơn nữa sau khi đi vòng quanh tháp này tìm một vòng, mấy người chúng ta đều sửng sốt —— cái tháp này căn bản không có cửa vào!

Ách Ba Lan không nhịn nổi, vén áo lên muốn xông về phía trước.

“Ca, để ta đâm thủng một lỗ là được.”

Tô Tầm kéo hắn lại:

“Ngươi đợi một lát, đợi quan sát kỹ hơn rồi hãy tính.”

Ách Ba Lan sốt ruột.

“Còn gì để mà nhìn chứ, thứ kia đang bị khoá ở bên trong, chỉ cần lấy nó ra, tiêu diệt nó thì Bạch Hổ Cục sẽ...”

Trong lúc hai người đang tranh cãi thì đột nhiên cả hai lại đồng thời ngừng chân, cúi đầu nhìn, sau đó cả hai đều ngây ngẩn.

Trình Tinh Hà tò mò.

“Thứ gì đấy, nhìn mặt các ngươi kìa...”

Nhưng khi Trình Tinh Hà thấy rõ thì cũng choáng váng.

“Thất Tinh, đây là...”

Ách Ba Lan và Tô Tầm tránh ra, sau khi ta thấy thứ trên đất thì cũng ngẩn ngơ.

Trời ạ… Thứ mà hai người bọn họ giẫm lên là một cái lon.

Một coca-cola màu đỏ!

Nó thậm chí còn rất mới!

Ánh mắt của mấy người chúng ta đều chuyển sang mặt của Tô Tầm.

Không phải nói nơi này có ‘tàng’ sao? Theo lý thuyết mà nói thì sau khi thiếp lập xong Bạch Hổ Cục thì mấy trăm năm rồi chỗ này không có người vào mới đúng – nhưng cái lon coca-cola này từ đâu ra?

…

Tô Tầm ngồi xổm xuống, cầm cái lon đã bật nắp khoen kia lên, nhìn trái nhìn phải, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy nghi ngờ:

“Không thể nào…”

Trình Tinh Hà vội nói:

“Động Tử, Tàng của nhà các ngươi bị lỗi rồi, vậy tại sao du khách còn có thể vào trong đó? Lát nữa sẽ không có bác gái bán dưa, lạc và mì ăn liền đi ra chứ?”

Sắc mặt Tô Tầm cũng trắng bệch, nhưng hắn nói ngay:

“Tàng của Tô gia bọn ta chắc chắn sẽ không có vấn đề!”

Ta cầm lấy cái lon đã bật nắp khoen kia, xem ngày sản xuất, hay lắm, mẹ nó, hạn là tháng trước rồi!

Ta hỏi Tô Tầm:

“Mọi việc đều không có tuyệt đối, ngươi nghĩ kỹ xem, thế này là có thể xảy ra chuyện gì?”

Tô Tầm suy nghĩ hồi lâu, giống như vắt hết óc rồi mới nói:

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, trừ khi…”

Hắn giống như đã nhớ ra cái gì, vội nói:

“Trừ khi trận pháp có khe hở, nhưng tỷ lệ của việc này… gần như không tồn tại!”

Chỉ cần có tỷ lệ, cho dù nhỏ cỡ nào cũng có thể xảy ra.

Ách Ba Lan bắt đầu tò mò, hỏi Tô Tầm:

“Ê, Động Tử, sao Tàng lại còn có khe hở chứ?”

Nghe Ách Ba Lan hỏi, lúc này Tô Tầm mới nói, quả thật Tàng có thể có tác dụng như quần áo tàng hình - người đến trước mặt Tàng này thì sẽ cảm thấy đây là nơi hoàn toàn không thể xuyên qua, tuyệt đối không thể bước vào, giống như thấy núi đá hoặc thấy vách núi vậy.

Nhưng mà lúc đến ngày Canh Thân, không thể nào tránh khỏi việc Tàng sẽ xuất hiện một số khe hở.

Trừ khi đúng lúc này có người cố ý nhảy vực, hoặc là đâm vào núi, hơn nữa còn phải nhắm thẳng vào một chỗ có khe hở thì mới có thể trùng hợp chui vào trong, sự ngẫu nhiên này đúng là quá khó gặp, tỷ lệ gần như có thể không đáng tính đến.

Nhưng giống như ta nói, quả thật cũng có khả năng này. Lúc nhỏ Tô Tầm đi theo ông nội hắn học Đào Hoa Nguyên Ký, ông nội hắn đã nói với hắn Đào Hoa Nguyên kia 80% chính là bị Tàng che giấu lại rồi, nên mấy trăm năm nay mới không tương thông với bên ngoài.

Mà ngư nhân Võ Lăng trùng hợp chui đúng vào chỗ khe hở của “Tàng” nên mới thấy được Đào Hoa Nguyên, vì vậy, sau khi ngư nhân Võ Lăng đi về thì lại không thể tìm được đường về nữa. Tỷ lệ chui vào khe hở một lần còn nhỏ hơn tỷ lệ trúng thưởng xổ số độc đắc, lần thứ hai lại càng không có khả năng.

Ta lập tức hiểu ra, lúc nhỏ có đọc một vài bài văn học ở cửa hàng vỉa hè, cũng từng thấy trên thế giới có rất nhiều câu đố chưa có lý giải, có người bước sai một bước tiến vào một thế giới khác, bị nhốt lại không ra được giống như quỷ đập tường vậy. Bây giờ xem ra có thể là có người đã tiến vào khe hở của Tàng trong ngày Canh Thân rồi.

Sau khi người kia vào trong thì sao?

Ta lập tức lớn tiếng gọi:

“Có người không?”

Nhưng ở đây trống không, hoàn toàn không có tiếng đáp trả nào.

Bạch Hoắc Hương nói:

“Có lẽ… sau khi người kia vào trong, phát hiện có điều không ổn nên lại trở về theo đường cũ rồi.”

Nếu đúng như thế thì tốt rồi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên ta đã phát hiện bên dưới một tán cây có một ánh sáng đỏ.

Khí người sống?

Ta lập tức bước qua chỗ đó.

Đó là một bức tường thấp, bên dưới đều là lùm cây.

Ánh sáng đỏ kia dường như cũng nghe thấy tiếng bước chân của ta, vội co rúm vào trong, nhưng mà ta đã chống tay nhảy qua bức tường thấp và rơi vào trong bụi cây, bới bới vào bên trong thì móc ra được một người.

Người kia vừa trắng vừa mập, đeo cái kính gọng đen, cả người đều đang run lẩy bẩy, hai con mắt nhắm nghiền, một mùi lạ xông lên, ta cúi đầu nhìn thì thấy đũng quần hắn ướt rồi.

Không chỉ như vậy, miệng hắn còn đang lẩm bẩm, nghe kỹ thì là đang niệm “A Di Đà Phật, Thượng Đế phù hộ…”

Ngươi học cả Trung Tây à!

Ta vội nói:

“Ngươi đừng sợ, bọn ta cũng là người, sẽ không làm hại ngươi.”

Nghe thấy lời này, người kia càng run rẩy ghê gớm hơn, híp mắt nhìn ta, nhưng ngay sau đó lại nhắm mắt lại:

“Ta không tin, ngươi là quỷ biến thành đúng không? Trong nhà ta trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ ba tuổi đêm đêm đều khóc, ta xin ngươi, ngươi tha cho ta, ta về nhà cúng cô hồn cho ngươi…”

Cúng cô hồn ông nội ngươi.

Chương 1160: Cuộc Sống Bấp Bênh

Ta xách người kia ra ngoài, nhóm Trình Tinh Hà tiến lên bao vây, kết quả ngửi thấy mùi kia lại lùi về phía sau mấy bước:

“Khá lắm người anh em này, sợ hãi thái quái thế.”

Nghe thấy tiếng lại có người đến, Tiểu Bạch Bàn kia càng bị dọa ghê hơn, vẫn là Bạch Hoắc Hương không nhìn nổi, nói:

“Ngươi yên tâm đi, bọn ta thật sự không ăn thịt người.”

Vừa nghe thấy giọng nói của Bạch Hoắc Hương, Tiểu Bạch Bàn giống như bị sét đánh trúng, không tự chủ được mở mắt ra, nhìn Bạch Hoắc Hương, cả người giống như bị ấn tạm dừng, ngốc rồi:

“Quan Âm nương nương…”

Bạch Hoắc Hương sửng sốt, ta giơ tay gõ đầu hắn một cái:

“Ăn nói lung tung gì đấy, chưa từng thấy cô gái xinh đẹp có phải không?”

Vốn dĩ mặt Bạch Hoắc Hương lúc nào cũng lạnh lùng, nghe thấy câu này khóe miệng lâu rồi mới nhếch lên, nhưng nàng lại không muốn để cho bản thân cười, cuối cùng vẫn là trợn mắt nhìn ta.

Trước kia lão già hay nói với ta, cô gái tức giận chỉ cần nói lời hay, ngàn nịnh vạn nịnh thì cuối cùng cũng xuôi, ai ngờ lại không có tác dụng vớ Bạch Hoắc Hương, đúng là thất bại.

Tiểu Bạch Bàn kia cứ ngây ngô nhìn Bạch Hoắc Hương, làm trong lòng ta thấy không vui, lại cốc đầu hắn cái nữa:

“Chẳng phải ngươi sợ bọn ta là quỷ à?”

“Không sợ…”

Tiểu Bạch Bàn không nhìn ta mà nhìn chằm chằm Bạch Hoắc Hương lẩm bẩm nói:

“Trên đời không có quỷ nào đẹp như vậy, cho dù là quỷ thật, bị nàng ăn cũng thành quỷ phong lưu…”

Bạch Hoắc Hương lạnh lùng nói:

“Câm miệng, ai có tâm trạng ăn ngươi.”

Nói thì nói như vậy, nhưng Bạch Hoắc Hương cũng nhìn ra được Tiểu Bạch Bàn hình như là bị dọa sợ quá mức, tiến lên cho Tiểu Bạch Bàn một kim châm.

Kim châm kia vừa to vừa dài, sắp bằng mũi khoan rồi, ta nhìn thôi còn thấy đau thịt, nhưng ánh mắt của Tiểu Bạch Bàn thì vẫn rất hưởng thụ.

Đợi Tiểu Bạch Bàn dần dần tỉnh táo lại, giống như vừa khôi phục thần trí, hoang mang lúng túng hỏi:

“Các ngươi… Rốt cuộc là ai, là đội tìm kiếm cứu nạn sao? Mẹ ơi, mấy ngày nay dọa chết ta rồi!”

Ta bảo hắn đừng hoảng loạn, nói cho bọn ta nghe là hắn vào đây bằng cách nào.

Tiểu Bạch Bàn giơ tay xin cái ăn, yếu ớt không nói nên lời, từ lúc bị nhốt ở trong này đã gầy mất mấy cân rồi.

Ta nhìn Trình Tinh Hà, Trình Tinh Hà hết cách, vẻ mặt đau khổ lấy một gói que cay ra.

Vừa thấy que cay kia, Tiểu Bạch Bàn còn bày ra vẻ mặt chán ghét:

"Chân gà tiên? Không phải Vệ Long à? Đây chẳng phải là que cay ba không sao?"

Trình Tinh Hà sửng sốt, trở tay cướp lại:

"Con mẹ ngươi, ngươi không ăn thì thôi, năm hào một gói đấy!"

Miệng Tiểu Bạch Bàn thì nói vậy, nhưng thấy Trình Tinh Hà cướp lại thì đã vội cắn gói que cay kia ra:

"Ta cũng chưa nói không ăn… Ài, dầu này chắc chắn là dầu tái chế, cùng lắm chỉ đáng ba hào!"

Thì ra nhìn người không thể nhìn bề ngoài, đừng nhìn dáng vẻ của Tiểu Bạch Bàn thế này, vậy mà hắn còn là nghiên cứu sinh, có điều ngành nghề này lại là chuyên môn đặc biệt ít được quan tâm, là nghiên cứu kiến trúc tôn giáo cổ đại. Theo cách nói của hắn, mặc kệ ngành nghề có ít được chú ý hay không, cứ thi đậu rồi nói sau.

Nhưng ngành này thi dễ đậu chứ không dễ tìm việc, thấy tốt nghiệp thì đối mặt với thất nghiệp. Mà vào lúc này, hắn lại thích một em gái khoá dưới trong học viện, đây coi như là mối tình đầu của hắn. Hai hôm trước hắn tỏ tình với em gái khoá dưới, kết quả em gái khoá dưới lại nói một câu về nhà soi gương lại đi, không mua nổi thì tè một bãi cũng được.

Nghe thấy lời này chẳng khác nào như bị sét đánh, mà lúc này bài luận văn của hắn lại bị giáo viên hướng dẫn trả về, nói trên bàn phím vãi thức ăn cho gia súc à, lợn còn viết tốt hơn hắn, thứ như vậy đừng hòng tốt nghiệp.

Hai lần sét đánh cùng lúc, trong cơn tức giận, Tiểu Bạch Bàn đã định tự sát.

Nhưng suy đi nghĩ lại, thắt cổ cũng sợ, uống thuốc ngủ sợ không thành công còn phải rửa ruột, hắn đang rầu rĩ thì thấy bên này có vách núi, chợt nghĩ ngã chết thì ít đau khổ nhất nên đã nhảy thẳng xuống.

Ai ngờ vừa mở mắt ra thì đã đến nơi này.

Lúc này hắn bị dọa tới mức tỉnh táo lại, muốn đi nhưng làm thế nào cũng không ra được, lại nhìn cái tháp này, đây chính là phạm vi chuyên ngành của hắn! Đọc nội dung bên trên, hắn mới biết cái tháp này dùng để làm gì, bị doạ sợ không thôi.

Hỏi bản thân hắn, hắn cũng không biết mấy ngày nay vượt qua thế nào.

Nghe vậy ta đã phấn chấn tinh thần, lập tức hỏi hắn, nội dung nói trên tháp này là gì?

Lúc này Tiểu Bạch Bàn nói, tháp này là dùng để trấn áp một yêu quái, năm đó yêu quái kia tùy ý hoành hành, khuấy động Đông Hải ở gần đây đến long trời lở đất, còn ăn thịt gần hết cư dân gần đây. Dưới nước trên cạn, dân chúng đều có cuộc sống bấp bênh, vẫn là Thuỷ thần Đông Hải ra mặt mới bắt được thứ kia.